

Gia Cát Linh Ân

Contents

Gia Cát Linh Ân	7
1. Chương 1: Kiếp Trước Kiếp Nay	8
2. Chương 2: Chén Thuốc Có Độc	10
3. Chương 3: Hồi Phủ	11
4. Chương 4: Tiêu Quân Gia	14
5. Chương 5: Linh Nhi Đến Cảm Ơn Mẹ	15
6. Chương 6: Lần Đầu Gặp Mặt	16
7. Chương 7: Lễ Vật Của Linh Nhi	17
8. Chương 8: Cút Khỏi Phủ Thừa Tướng	19
9. Chương 9: Bản Vương Uống Cùng Tam Tiểu Thư	20
10. Chương 10: Tam Di Nương Không Phải Bị Bệnh Mà Chết	22
11. Chương 11: Hẹn Lục Vương Gia	24
12. Chương 12: Làm Hộ Vệ Của Ta	25
13. Chương 13: Cơn Ác Mộng Của Nhị Tiểu Thư	27
14. Chương 14: Việc Xấu Không Thành	28
15. Chương 15: Tứ Di Nương Suy Nghĩ Cho Kỹ	30
16. Chương 16: Xin Vương Gia Nạp Tỷ Tỷ Làm Trắc Phi	31
17. Chương 17: Đưa Người Xuống Địa Ngục	32
18. Chương 18: Hóa Ra Là Người Của Thanh Ngọc Môn	34
19. Chương 19: Vết Vết Tài Sản Của Cha Ruột	35
20. Chương 20: Đã Tìm Được Tam Muội Rồi, Chỉ Là...	37
21. Chương 21: Cho Dù Là Thích Nàng Cũng Chỉ Để Chơi Đùa	39
22. Chương 22: Âm Mưu Của Đại Phu Nhân	41
23. Chương 23: Là Ai Ở Trong Phòng Tứ Di Nương	42
24. Chương 24: Như Nguyệt Phản Bội	43
25. Chương 25: Đại Tỷ Đang Nói Gì Vậy?	44
26. Chương 26: Giả Bộ Yêu Đuối Thế Nào Cũng Không Gạt Được Ta	46
27. Chương 27: Kẻ Đứng Sau Mới Đáng Sợ	47
28. Chương 28: Xiêm Áo Khéo Léo Tuyệt Vời	48
29. Chương 29: Muôn Hoa Đua Thắm	50
30. Chương 30: Một Thứ Nữ Mà Thôi	51
31. Chương 31: Mau Cút Khỏi Cung Đi	53
32. Chương 32: Lắm Sư Thì Ít Cháo	54
33. Chương 33: Thất Ca, Đến Ngồi Bên Đây	55
34. Chương 34: Cũng Do Di Nương Sinh Mà Thôi	56
35. Chương 35: Thần Nữ Có Thiệp Mời	58
36. Chương 36: Tam Muội Thật Tài Hoa	62
37. Chương 37: Có Con Gái Như Thế, Người Làm Cha Còn Mong Gì Hơn	64
38. Chương 38: Chị Em Nhà Họ Chu	66
39. Chương 39: Nếu Có Một Nửa Tốt Của Hồng Nhan	68
40. Chương 40: Không Phải Đã Ban Thưởng Rồi Sao?	70
41. Chương 41: Bản Vương Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Tam Tiểu Thư	73

42. Chương 42: Như Mộng Xuống Tay	75
43. Chương 43: Như Mộng Phát Diên	79
44. Chương 44: Bình Tĩnh Chớ Nóng Vội	81
45. Chương 45: Kéo Ra Ngoài Đánh Chết	83
46. Chương 46: Người Không Cần Làm Gì Cho Ta	85
47. Chương 47: Ta Ra Mười Ngàn Lượng	88
48. Chương 48: Người Chọc Giận Thất Điện Hạ	90
49. Chương 49: Làm Mai	93
50. Chương 50: Thất Gia Muốn Nổi Diên	95
51. Chương 51: Hồ Tiểu Thư Mời Dùng Trà	97
52. Chương 52: Con Gái Nhà Ai Bị Chà Đạp	100
53. Chương 53: Trừng Trị Hồ Tình Và Lý Khoa	102
54. Chương 54: Mèo Cửa Công Chúa	105
55. Chương 55: Phán Ưu Vì Công Chúa Là Bỏ Phận Của Thần Nữ	107
56. Chương 56: Điện Hạ Hà Tất Phải Cố Tra Hỏi	109
57. Chương 57: Chiêu Mộ Người	112
58. Chương 58: Có Vị Thuộc Tên Là Hồng Hoa Hay Không	114
59. Chương 59: Người Dám Từ Chối Bản Vương	117
60. Chương 60: Thừa Tướng Có Đứa Con Gái Rất Giỏi	119
61. Chương 61: Cự Hôn Giữa Triều	122
62. Chương 62: So Chữ Viết	124
63. Chương 63: So Thêm Hai Ván Có Sao Đâu	126
64. Chương 64: So Họa	128
65. Chương 65: Điệu Múa Này Chỉ Có Ở Trên Trời	131
66. Chương 66: Ta Sẽ Không Vui	133
67. Chương 67: , Người Là Ma Quỷ	135
68. Chương 68: Con Muốn Thứ Gì, Phụ Thân Đều Cho Con Thứ Tốt Nhất	138
69. Chương 69: Nếu Muốn Người Ta Không Biết, Trừ Phi Minh Đứng Làm	140
70. Chương 70: Tiểu Thư, Chú Ý Hình Tượng	142
71. Chương 71: Sở Lăng Hiền Cầu Thân	145
72. Chương 72: Huỳnh Vĩnh Viễn Cũng Không Đợi Được Đến Ngày Đó	147
73. Chương 73: Không Bằng Chết Đi Thì Hơn	150
74. Chương 74: Điệu Hồ Ly Sơn	152
75. Chương 75: Nàng Không Sao, Thật Tốt Quá!	154
76. Chương 76: Tứ Hôn	157
77. Chương 77: Người, Nha Đầu Này, Sao Bướng Bỉnh Như Vậy	159
78. Chương 78: Con Không Quan Tâm Thân Phận Của Linh Nhi	161
79. Chương 79: Thương Y Tĩnh Lại	164
80. Chương 80: Thất Vương Gia Vẫn Luôn Ở Trong Lòng Thần Nữ	166
81. Chương 81: Đại Phu Nhân Bị Phạt Trượng	169
82. Chương 82: Con Đường Sau Này, Chúng Ta Hãy Đi Cùng Nhau	171
83. Chương 83: Cửu Điện Hạ, Sao Lại Là Người	173
84. Chương 84: Nữ Nhân Vô Sĩ Giết Chồng Bỏ Con	176
85. Chương 85: Hết Đường Chối Cãi	177
86. Chương 86: Nói Rõ Ràng, Là Con Của Ai	180
87. Chương 87: Năm Lấy Tay Nàng Không Buông	182
88. Chương 88: Đương Nhiên Con Không Có Lòng Tốt Như Vậy	186
89. Chương 89: Tam Tiểu Thư Giết Người	190
90. Chương 90: Tứ Di Nương Nhận Tội	193
91. Chương 91: Tứ Muội Muốn Liên Minh Với Ta?	196
92. Chương 92: Nhớ Nàng, Muốn Ôm Một Lát	200
93. Chương 93: Con Của Chúng Ta Phải Giống Như Nàng	203
94. Chương 94: Âm Mưu Của Tỷ Muội Như Sương	206
95. Chương 95: Tam Tiểu Thư Phẫn Kích	210

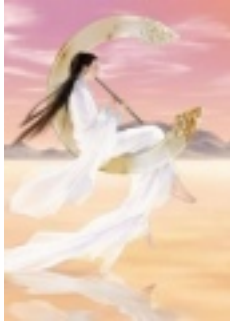
96. Chương 96: Hôm Nay Bản Công Chúa Không Đánh Chết Người	213
97. Chương 97: Linh Nhi Còn Quan Trọng Hơn Cả Mạng Sống Của Ta	217
98. Chương 98: Giết Yêu Nữ Này	221
99. Chương 99: Ta Không Làm Chuyện Gì Có Lỗi Với Nàng	224
100. Chương 100: Hóa Ra Linh Nhi Quan Tâm Ta Như Vậy	227
101. Chương 101: Nói Miệng Không Bằng Chứng	231
102. Chương 102: Âm Mưu Trùng Trùng	234
103. Chương 103: Âm Mưu Tế Thiên	238
104. Chương 104: Tam Nha Đầu, Trăm Có Lỗi Với Người	241
105. Chương 105: Xin Phụ Hoàng Tứ Hôn Cho Chúng Ta	245
106. Chương 106: Hương Hợp Hoan	248
107. Chương 107: Đêm Nay Linh Nhi Ở Đây Đi	251
108. Chương 108: Linh Nhi Đừng Căng Thẳng	255
109. Chương 109: Lục Vương Gia Có Bị Điên Hay Không?	258
110. Chương 110: Bản Vương Phải Huyết Tủy Lục Vương Phủ	261
111. Chương 111: Sở Lão Nhân, Còn So Nữa Không?	265
112. Chương 112: Nhận Định Nàng Dâu	270
113. Chương 113: Thịnh Yên	275
114. Chương 114: Tấn Phong	278
115. Chương 115: So Tài Làm Thơ	282
116. Chương 116: Nụ Cười Của Mỹ Nhân	286
117. Chương 117: Giết Á Chỉ Như Bóp Chết Một Con Kiến	290
118. Chương 118: Vì Nàng, Ngổ Ngược Với Cả Thiên Hạ Thì Có Làm Sao	294
119. Chương 119: Mưu Kế Tài Tình	297
120. Chương 120: Gặp Nạn	301
121. Chương 121: Trối Lại Cho Ta	304
122. Chương 122: Ta Rất Tức Giận	308
123. Chương 123: Hôn Ta!	311
124. Chương 124: Người Thắng, Ta Nhận Thua	315
125. Chương 125: Ngày Ấy Chính Là Ngày Chết Của Á	318
126. Chương 126: Tim Đập Thành Thạch	322
127. Chương 127: Người Hạnh Phúc Là Được Rồi	325
128. Chương 128: Cho Người Thời Gian Nửa Nén Nhang	329
129. Chương 129: Mặt Mũi Thừa Tướng Gia Để Ở Đâu?	332
130. Chương 130: Nghịch Chuyển	335
131. Chương 131: Là Tam Tiểu Thư Sao?	339
132. Chương 132: Tiệc Sinh Thần Trần Đây Âm Mưu	342
133. Chương 133: Linh Nhi Tặng Nàng Ấy Cho Ta	345
134. Chương 134: Âm Mưu Chồng Chết	349
135. Chương 135: Xuống Địa Ngục Ngay Đi	352
136. Chương 136: Ăn Nói Tùy Tiện	355
137. Chương 137: Đẩy Vào Đường Chết	358
138. Chương 138: Chỉ Có Thể Dùng Cách Thức Đặc Biệt Để Giải Hòa	362
139. Chương 139: Thất Gia, Muốn Ta	365
140. Chương 140: Nha Đầu Thối, Đúng Là Chọc Không Được	368
141. Chương 141: Thân Thở Của Ta Vẫn Còn Trong Trắng	372
142. Chương 142: Chắc Chắn Là Hỷ Mạch	375
143. Chương 143: Quỷ Kế Của Đại Phu Nhân	378
144. Chương 144: Rốt Cục Ai Mang Thai?	380
145. Chương 145: Làm Trò Cười Cho Thiên Hạ	383
146. Chương 146: Đánh Tàn Nhẫn	387
147. Chương 147: Ý Sủng Sinh Kiêu	390
148. Chương 148: Bắt “ma”	393
149. Chương 149: Cha Của Đứa Nhỏ Là Lục Vương Gia	397

150. Chương 150:	Người Phải Xử Lý Đứa Bé	400
151. Chương 151:	Như Phong Công Tử Thích Ta Sao?	404
152. Chương 152:	Nguy Cơ Ngân Đô	407
153. Chương 153:	Cửa Hiệu Lượng Thực Linh Thiên	411
154. Chương 154:	Năm Trăm Lượng Bạc Một Thạch Gạo	414
155. Chương 155:	Đứa Nhỏ Đã Mất Rồi	418
156. Chương 156:	Vạch Trần Chân Tướng	421
157. Chương 157:	Y Thuật Hiện Đại	424
158. Chương 158:	Chiếc Chăn Ấm Ấp	428
159. Chương 159:	Định Ngày Thành Thân	431
160. Chương 160:	Lục Muội Và Linh Nhi Mất Rồi	434
161. Chương 161:	Người Là Người Hay Ma	437
162. Chương 162:	Thừa Tướng Gia Muốn Hưu Thê	440
163. Chương 163:	Có Muốn Ném Thử Thân Thể Của Vi Phu?	444
164. Chương 164:	Chúng Ta Là Cùng Một Mẹ	447
165. Chương 165:	Không Thể Che Giấu	450
166. Chương 166:	Tước Phong Hào	453
167. Chương 167:	Mị Độc	457
168. Chương 168:	Kiếp Này, Ta Sẽ Lấy Lại Hết Toàn Bộ	460
169. Chương 169:	Thành Thân Với Quỷ Á	463
170. Chương 170:	Bái Đường Tại Đây	467
171. Chương 171:	Chỉ Sợ Nương Nương Phải Thất Vọng	470
172. Chương 172:	Lục Điện Hạ, Tự Ta Có Tay	473
173. Chương 173:	Muốn Tạo Phản Sao?	477
174. Chương 174:	Xem Tâm Trạng Của Ta Đã	480
175. Chương 175:	Muốn Làm Lục Vương Phi	483
176. Chương 176:	Đại Tiểu Thư, Xem Ra Người Hiếu Lành Rồi]	486
177. Chương 177:	Tóc Của Mẹ Sắp Rụng Hết	490
178. Chương 178:	Bản Vương Không Thể Kém Hơn Sở Lăng Thiên	493
179. Chương 179:	Ông... Ông Muốn Hưu Ta?	496
180. Chương 180:	Linh Nhi, Là Ta	499
181. Chương 181:	Ta Cưới Nàng Vào Thất Vương Phủ	502
182. Chương 182:	Úm, Đau!	505
183. Chương 183:	Đoạn Tuyệt.	508
184. Chương 184:	Vi Phu Chờ Không Nổi	512
185. Chương 185:	Sở Lăng Thiên, Không Thể Lại Nữa	515
186. Chương 186:	Nhắc Lại Chuyện Cũ	518
187. Chương 187:	Sở Lăng Thiên, Người Thật Tốt	521
188. Chương 188:	Thù Giết Mẹ	524
189. Chương 189:	Vân Nhược Chết	527
190. Chương 190:	Thân Phận Xuyên Qua	531
191. Chương 191:	Sóng Gió Đêm Rằm	534
192. Chương 192:	Đưa Vào Chỗ Chết	537
193. Chương 193:	Chồng Chung	540
194. Chương 194:	Đó Là Tẩm Cung Của Mẫu Phi	543
195. Chương 195:	Không Nên Phụ Lòng Tốt Của Người Khác	547
196. Chương 196:	Giới Thiệu Cũng Chính Là Tên Nhân Vật Chính Trong Truyện. Đã Mười Năm Trôi Qua Mà Cơ Phận Nọ Từ Trước Đó Vẫn Còn Y Nguyên. Ngày Mà Nàng Phải Theo Sở Lăng Thiên Về Làm Nương Tử.	550
197. Chương 197:	Động Thêm Một Chút	553
198. Chương 198:	Khí Tiết Tuổi Già Khó Giữ	556
199. Chương 199:	Tội Danh Này Thần Nữ Không Thể Nhận	559
200. Chương 200:	Hung Thủ Thật Sự	563
201. Chương 201:	Người Dám Đánh Con Dâu Trầm?	566

202. Chương 202:	Người Không Được Động Vào Nàng	569
203. Chương 203:	Tâm Địa Xấu Xa	572
204. Chương 204:	Hóa Ra Là Trong Trúng Có Độc	575
205. Chương 205:	Phạt Năm Mươi Trượng	578
206. Chương 206:	Còn Có Mạng Của	581
207. Chương 207:	Một Mũi Tên Trúng Hai Đích	584
208. Chương 208:	Da Mặt Của Quý Phi Nương Nương Có Đủ Dày Hay Không?	588
209. Chương 209:	Ta Cũng Không Có Ý Định Buông Tha Người	591
210. Chương 210:	Lập Tức Dọn Khỏi Đạp Tuyết Cung	594
211. Chương 211:	Đại Tiểu Thư Linh Thiên	597
212. Chương 212:	Dân Nữ Cảm Thấy Thất Điện Hạ Cũng Không Tệ	600
213. Chương 213:	Ta Nhất Định Phải Giết Người	604
214. Chương 214:	Nếu Vương Phi Ngoan Ngoãn Theo Ta	607
215. Chương 215:	Tội Này Cũng Phải Chém!	611
216. Chương 216:	Bởi Vì Ông Chưa Đủ Ác	614
217. Chương 217:	Đêm Nay Ta Ở Trên	617
218. Chương 218:	Đi Đi! Giết Nó!	620
219. Chương 219:	Thừa Tướng Gia, Không Ngờ À	623
220. Chương 220:	Bản Vương Không Ép Ông]	627
221. Chương 221:	Thâm Tàng Bất Lộ	630
222. Chương 222:	Công Chúa Mộ Vân Thiên Hạ Vô Song	633
223. Chương 223:	Không Bọt Đổ Gột Nền Hồ	637
224. Chương 224:	Âm Thầm Tráo Đổi	640
225. Chương 225:	Là Công Chúa Hay Là Thất Vương Phi?	644
226. Chương 226:	Tiện Nhân, Ta Giết Người	647
227. Chương 227:	Sở Lãng Thiên, Chàng Là Đồ Khốn!	650
228. Chương 228:	Lợi Dụng Chu Thái Phi	654
229. Chương 229:	Tỳ Nữ Địa Vị Thấp Kém?	657
230. Chương 230:	Ai Dám Động Đến Nàng!	661
231. Chương 231:	Độc Nhất Lòng Dạ Nữ Nhân	664
232. Chương 232:	Dựng Tóc Gáy	667
233. Chương 233:	Chỉ Sắc Lang Với Mỗi Minh Nàng	671
234. Chương 234:	Âm Mưu Của Chu Thái Phi	674
235. Chương 235:	Ai Gia Cùng Tiểu Xuân Tử?	678
236. Chương 236:	Tất Thở Thân Vong	681
237. Chương 237:	Thiên Hạ Và Nàng, Bản Vương Đều Phải Được!	684
238. Chương 238:	Trắc Phi Nương Nương, Người Chảy Máu	688
239. Chương 239:	Tự Ăn Quả Đắng	691
240. Chương 240:	Bản Vương Thấy Là Người Chán Sống Rồi!	695
241. Chương 241:	Một Bước Cuối Cùng	698
242. Chương 242:	, Người Thua	702
243. Chương 243:	Nợ Máu Trả Máu	705
244. Chương 244:	Kẻ Ngủ Thì Không Xứng Sống Trên Đời	708
245. Chương 245:	Huyết Tấy Thánh Điện	712
246. Chương 246:	Đồ Kị, Một Trong Thất Xuất	716
247. Chương 247:	Cảnh Cáo Cuối Cùng	719
248. Chương 248:	Đề Thiếp Hầu Hạ Người Đi	723
249. Chương 249:	Hai Hồ Tranh Cháp	727
250. Chương 250:	Thắng Cũng Chẳng Vẽ Vàng	731
251. Chương 251:	Chu Tướng Quân, Người Lại Thua Rồi	734
252. Chương 252:	Tào Xung Cân Voi*? Rất Ngốc!	738
253. Chương 253:	Tướng Quân, Mời Lớn Tiếng Một Chút!	742
254. Chương 254:	Gặp Nạn	746
255. Chương 255:	Biến Ngụy Thành An	750

256. Chương 256:	Chu Quý Phi Buông Tha	753
257. Chương 257:	Vào Di Hồng Viện	757
258. Chương 258:	Độc Là Do Dân Nữ Hạ	760
259. Chương 259:	Biếm Vào Lãnh Cung	764
260. Chương 260:	Huynh Không Được Phép Thích Á]	768
261. Chương 261:	Trúng Tà?	771
262. Chương 262:	Bần Đạo Cũng Lực Bất Tòng Tâm	775
263. Chương 263:	Chính Là Muốn Giết Á!	778
264. Chương 264:	Mất Trầm Đúng Là Bị Mù	782
265. Chương 265:	Tiện Nhân, Lần Này Người Chết Chắc Rồi!	785
266. Chương 266:	Dám Đồ Oan Cho Bản Công Chúa!	789
267. Chương 267:	Trục Xuất Khỏi Hoàng Cung, Biếm Làm Thứ Dân	792
268. Chương 268:	Linh Nhi, Nàng Quá Xấu Rồi!	796
269. Chương 269:	Nguy Cơ Chu Gia	799
270. Chương 270:	Người Đã Đến Rồi, Còn Đi Được Sao?	803
271. Chương 271:	Nghiệm Thân	807
272. Chương 272:	Nhục Nhã Vô Cùng	810
273. Chương 273:	Nghiệm Thân Bước Cuối Cùng	814
274. Chương 274:	Âm Mưu Động Trời	818
275. Chương 275:	Táng Tận Lương Tâm	821
276. Chương 276:	Cho Ông Chết Minh Bạch	824
277. Chương 277:	Ngư Ông Đắc Lợi	827
278. Chương 278:	Dưới Giường Khác Thường	831
279. Chương 279:	Không Tin Nàng Ta Không Nhận Tội	834
280. Chương 280:	Chân Tướng	837
281. Chương 281:	Vi Phu Còn Chưa Bắt Đầu	840
282. Chương 282:	Vậy Mới Ngoan	844
283. Chương 283:	Mẫu Phi Nhanh Thay Con Báo Thù	847
284. Chương 284:	Sở Lăng Thiên, Một Lần Thôi Mà	851
285. Chương 285:	Chúng Ta Không Cần Con	855
286. Chương 286:	Đại Tiểu Thư Linh Thiên Chính Là	858
287. Chương 287:	Thất Vương Phi, Lá Gan Thật Lớn	862
288. Chương 288:	Mau Sinh Cháu Trai Cho Trầm	865
289. Chương 289:	Nàng Không Nhớ Bản Vương Sao	869
290. Chương 290:	Vì Sao Lòng Lại Đau	873
291. Chương 291:	Ác Mộng Kiếp Trước	876
292. Chương 292:	Bọ Ngựa Bắt Ve	880
293. Chương 293:	Đệ Muội Làm Sao Có Thể	884
294. Chương 294:	Thất Vương Phi, Người Phải Giải Thích	887
295. Chương 295:	Mẫu Tử Cấn Nhau	890
296. Chương 296:	Người Thực Sự Yêu Nàng	893
297. Chương 297:	Diệt Trừ Rồi Nói Sau	897
298. Chương 298:	Bị Đốt Thành Tro	900
299. Chương 299:	Nàng Đang Quan Tâm Ta?	903
300. Chương 300:	Khoảng Cách	907
301. Chương 301:	Nàng Nhấn Tâm Tồn Thương Tim Ta	910
302. Chương 302:	Lại Nổi Phong Ba	913
303. Chương 303:	Ta Không Phải Là Chủ Mẫu Của Các Người	917
304. Chương 304:	Linh Nhi, Hãy Để Ta Ôm Nàng	920
305. Chương 305:	Theo Ta Về Nhà	923
306. Chương 306:	Tiền Cung	927
307. Chương 307:	Lấy Cái Chết Để Can Gián	930
308. Chương 308:		934
309. Chương 309:	Đứa Nhỏ Là Của Thất Điện Hạ	934

310. Chương 310:	Thích Được Nàng Gọi Ta Là Đồ Vô Lại	937
311. Chương 311:	Nghe Nói Thất Vương Phi Mỹ Mạo Vô Song	941
312. Chương 312:	Cái Tay Kia Của Người Đụng Vào Nàng	945
313. Chương 313:	Không Chết Cũng Phải Lột Da	948
314. Chương 314:	Lần Theo Manh Mối	952
315. Chương 315:	Ăn Miếng Trả Miếng	955
316. Chương 316:	Linh Nhi, Nàng Ướt Rồi	959
317. Chương 317:	Bản Cung Là Muốn Lấy Mạng Của Các Người	963
318. Chương 318:	Mượn Một Giọt Trả Một Bát	967
319. Chương 319:	Giết Sở Lăng Thiên	970
320. Chương 320:	, Người Thật Đê Tiện	974
321. Chương 321:	Người Vốn Là Một Kẻ Diên	978
322. Chương 322:	Giúp Ta Cầu Xin Với Hoàng Thượng	982
323. Chương 323:	Muốn Mạng Của Ta?	985
324. Chương 324:	Ác Giả Ác Báo	989
325. Chương 325:	Khiến Nàng Ta Chết Không Được Tử Tế	992
326. Chương 326:	Bỏ Đá Xuống Giếng	996
327. Chương 327:	Người Không Chết?	999
328. Chương 328:	Bồi Bắn Vương Một Đêm	1003
329. Chương 329:	Diệp Thần Của Thánh Điện	1007
330. Chương 330:	Phá Hỏng Chuyện Tốt	1011
331. Chương 331:	Đập Bể Cho Ta	1015
332. Chương 332:	Xem Ai Ác Hơn	1018
333. Chương 333:	Hai Chúng Ta đều Bị Nàng Ta Đùa Giỡn	1022
334. Chương 334:	Từ Từ Chơi Đùa Đến Chết	1025
335. Chương 335:	Phanh Thây	1029
336. Chương 336:	Cùng Sống Cùng Chết Với Hoàng Thành	1033
337. Chương 337:	Sở Lăng Thiên, Không Nghĩ Tới Người Cũng Đi Tìm Cái Chết	1036
338. Chương 338:	Nóng Ruột Không Ăn Không Hết Đậu Hũ	1040
339. Chương 339:	Cả Nước Đông Lan đều Nghe Theo Ta	1044
340. Chương 340:	Đừng Nghĩ Đến Chuyện Còn Sống Ra Khỏi Nước Đông Lan	1048
341. Chương 341:	Thieu Cháy Á	1051
342. Chương 342:	Không Nên Dây Vào Ta	1055
343. Chương 343:	Tỷ Có Thai?	1058
344. Chương 344:	Thất Vương Phi, Người Sợ Chết Như Vậy?	1062
345. Chương 345:	Chúng Ta Thực Sự Sai Rồi	1065
346. Chương 346:	, Là Người	1069
347. Chương 347:	Người Dám Mang Thai Đứa Con Của Biểu Ca	1073
348. Chương 348:	Chọc Giận Ta Sẽ Là Kết Quả Gì	1076
349. Chương 349:	Bảy Ngày Bảy Đêm	1079
350. Chương 350:	Kéo Người Chết Cùng	1083
351. Chương 351:	Tiểu Thư Vậy Mà Lại...	1086
352. Chương 352:	Kiếp Trước Kiếp Này- Đại Kết Cục	1090

Giới thiệu

Đã mười năm trôi qua mà cơn phần nộ từ trước đó vẫn còn y nguyên. Ngày mà nàng phải theo Sở L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-cat-linh-an>

1. Chương 1: Kiếp Trước Kiếp Này

“Đại sư, làm sao mới có thể phá giải giấc mộng này, con không muốn phải mơ thấy cảnh tượng như vậy nữa.” Gia Cát Linh Ẩn sắc mặt tiêu tụy, do ngủ không đủ giấc nên trông khá xanh xao, “Giấc mộng này đã theo con suốt 20 năm, gần đây càng lúc càng tàn khốc, cứ tiếp tục thế này, con không thể làm việc được.”

Gia Cát Linh Ẩn vuốt lại mái tóc dài, vài sợi lông xòa rũ xuống.

Giấc mộng tra tấn Gia Cát Linh Ẩn người không ra người, đã theo cô suốt 20 năm. Cô giá trẻ trong mộng có dáng vẻ trông rất giống cô, cô ấy sinh ra trong phủ Thừa Trưởng của thời xưa, có tài hoa kinh thế, nhưng bởi vì là thứ nữ nên không được thể hiện; có sắc đẹp kinh thiên, cho nên bị người thân hãm hại khắp nơi; may mắn được gả cho Lục vương gia của hoàng thất làm phi, khi cô vì Lục vương gia vào sinh ra tử tranh đoạt được ngôi vị hoàng đế thì hẳn lại ôm lấy chị gái cô xuất hiện trước mặt cô...

“Đại sư, con không muốn mơ thấy giấc mộng này nữa, xin đại sư giúp con.” Gia Cát Linh Ẩn khẩn khoản.

“Ôi, thí chủ, kiếp trước chấp niệm quá nặng, có một số chuyện vẫn không buông xuống được.” Đại sư thở dài, bất đắc dĩ nói.

“Đại sư, đại sư nói gì vậy?” Gì mà kiếp trước? Gia Cát Linh Ẩn khó hiểu hỏi lại, là một người hiện đại, cô được nhận nền giáo dục khoa học, con người sao lại có thể có kiếp trước chứ.

“Thí chủ, chuyện gì phải đến sẽ đến thôi.” Đại sư nói một câu cao thâm, xoay người ra khỏi chánh điện, để lại Gia Cát Linh Ẩn đứng ngơ ngác suy ngẫm lời đại sư vừa nói.

Phải đến sẽ đến thôi!

Ban đêm. Cảnh trong mơ.

“Gia Cát Linh Ẩn, con tiện nhân dám bắt kính với ái phi của trẫm, người đâu! Đánh gãy hai chân ả!” Sở Lăng Hiên sắc mặt âm trầm, lửa giận ngút trời.

“Hoàng thượng, Linh nhi là muội muội ruột thịt của thần thiếp, thần thiếp không nỡ nhìn muội ấy chịu khổ như vậy, hoàng thượng có thể mang thần thiếp đi không.” Gia Cát Hồng Nhan rúc vào trong lòng Sở Lăng Hiên, vẻ mặt hoảng sợ, trong mắt lại đầy ý cười, Gia Cát Linh Ẩn, những ngày thống khổ của người còn ở phía trước kia.

“Ái phi đúng là quá mức thiện lương, là trẫm không tốt, làm ái phi hoảng sợ rồi, trẫm đưa ái phi về tẩm cung của trẫm, để an ủi dỗ dành ái phi nhé.” Bàn tay Sở Lăng Hiên xoa ngực của Gia Cát Hồng Nhan, vuốt ve.

“Hoàng thượng xấu lắm.” Gia Cát Hồng Nhan giận dỗi nói, xem như chôn không người.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Gia Cát Linh Ẩn tức đến nỗi toàn thân run lên. Con mưa hình tượng trút lên thân thể cô, nỗi đau thể xác sao có thể sánh với đau đớn trong lòng. Mười năm rồi, từ khi nàng bắt đầu gả cho Sở Lăng Hiên, liền vì hấn bày mưu tính kế, trợ giúp Sở Lăng Hiên từng bước leo lên ngôi vị hoàng đế, lại nhận được kết cục như vậy, nàng hận! Một ngụm máu tươi phun ra từ miệng của Gia Cát Linh Ẩn, nàng ngất lịm.

“Gia Cát Linh Ẩn, y phục này của bản cung thể nào? Đây là hoàng thượng đích thân hạ chỉ may gấp cho bản cung đó, người vừa mới sắc phong bản cung làm hoàng hậu Lăng Nguyệt quốc, bản cung đặc biệt đến báo tin tốt này uội muội.” Gia Cát Hồng Nhan vận hoa phục, ả mới vừa được sắc phong làm hoàng hậu, khấn trương đến báo ‘tin tốt’ này cho Gia Cát Linh Ẩn.

“Tỷ tỷ, tại sao, tại sao phải đối xử như vậy với ta, rốt cục ta làm sai cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn lết tằm thân tàn phế, phủ phục trên đất, đến nay, nàng vẫn không thể tin nổi, nam nhân nàng yêu nhất cùng tỷ tỷ nàng tin tưởng nhất lại đẩy nàng vào hoàn cảnh thế này.

“Tại sao ư?” Gia Cát Hồng Nhan đập vào vết thương của Gia Cát Linh Ẩn, “Đến giờ còn chưa hiểu à? Người, chỉ là một công cụ để lợi dụng mà thôi, hiện giờ hoàng thượng đã lên ngôi, còn cần người làm gì? Người chỉ là một thứ nữ, thân phận ti tiện như vậy, sao có thể xứng đứng bên cạnh hoàng thượng. Đại cứu cứu của bản cung là đại tướng quân, Nhị cứu cứu lại thống lĩnh cấm quân, còn người, cái gì cũng không có, dựa vào cái gì mà so với ta! Người có tài hoa kinh thế thì sao, thế nhân đều nói bản cung mới là tài nữ bậc nhất nước Lăng Nguyệt, bản cung mới là người hoàng thượng yêu thật sự. Hoàng thượng không giết người, là sợ làm bản tay người.”

“Không, ta không tin, A Hiên từng nói, hấn sẽ yêu ta suốt đời, ta muốn gặp hoàng thượng, ta muốn hấn chính miệng nói với ta.” Gia Cát Linh Ẩn dùng sức lắc đầu, nàng không tin, không tin những lời từng thề thốt đều là dối trá, không tin cái người mà mỗi ngày nàng nhớ mong, sau khi lên ngôi lại đá nàng đi. Nàng chán đau vì hấn, thử độc vì hấn, lo lắng vì hấn, cái gì cũng đều vì hấn.

“Lời Hồng Nhan nói là sự thật, người trăm thật sự yêu là nàng ấy.” Sở Lăng Hiên mặc long bào, sắc vàng chói lọi khiến Gia Cát Linh Ẩn không tài nào mở mắt ra được, “Nhiều năm như vậy, trăm chỉ cần chạm tới thân thể người liền thấy ghê tởm, nếu không phải vì ngôi vị hoàng đế, ả tiện nhân như người đừng mơ đến chuyện trăm liếc mắt nhìn lấy một cái.”

“Sở Lăng Hiên, Gia Cát Hồng Nhan, rốt cục ta cũng tỉnh ra rồi, nhiều năm như vậy, là ta quá u mê. Ta cầu xin các người hãy để ta gặp mặt phụ thân lần cuối.” Phụ thân mà Gia Cát Linh Ẩn cầu gặp chính là thừa tướng, mong người có thể dẫn nàng rời khỏi đây, để nàng chết ở ngoài cung, giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng này.

“Ha ha ha, Gia Cát Linh Ẩn, sao người vẫn ngu như vậy.” Gia Cát Hồng Nhan cười lạnh, “Nếu phụ thân có lòng, có lẽ đã sớm đến gặp người rồi, hiện giờ bản cung là hoàng hậu, ông còn để ý đến đứa con gái tàn phế, không dùng được như người sao?”

Đúng rồi, Gia Cát Linh Ẩn siết chặt hai nắm tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, máu đỏ sẫm tuôn ra, ngay cả hy vọng cuối cùng của nàng, phụ thân ruột thịt của nàng, cũng vì quyền thế mà vứt bỏ nàng, vậy mà nàng luôn cho rằng phụ thân yêu thương nàng lắm. Nếu có kiếp sau, nàng nhất định khiến cả đám người này chết không được yên.

“Cho ta một chén rượu độc, ta còn sống chỉ làm bản mắt các người.” Gia Cát Linh Ẩn nhắm mắt lại, trước mắt nàng không còn con đường nào tốt hơn cái chết.

“Người đang nằm mơ à.” Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan hiện lên vẻ sắc lạnh, “Hoàng thượng, nơi này ô uế nồng nặc, hoàng thượng đi trước đi, người từng đồng ý với thần thiếp, toàn bộ sẽ do thần thiếp xử lý, người còn nhớ không?”

“Trăm đương nhiên nhớ chứ, ả tiện nhân này sẽ giao cho ái phi.” Nói xong, Sở Lăng Hiên lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, ra khỏi phòng.

Gia Cát Hồng Nhan chậm rãi ngồi xổm xuống: “Muội muội, hôm nay trời đông giá rét, trên đường có vô số tên hành khất, họ thật đáng thương, có thể có rất nhiều người chưa từng nếm qua mùi vị nữ nhân đâu. Tỷ tỷ thương muội còn trẻ đã thành ma, vậy thì để muội làm một con ma phong lưu đi, trước khi chết hưởng thụ cho đã.”

“Người...” Cơ thể Gia Cát Linh Ẩn vô thức run rẩy, Gia Cát Hồng Nhan lại muốn nạp mình cho bọn hành khất chà đạp, “Ta chết cũng sẽ không buông tha người!”

Gia Cát Linh Ẩn đã không còn nhớ rõ nam nhân trên người mình là người thứ mười mấy nữa, nàng thật không ngờ, Gia Cát Hồng Nhan lại dùng cách thức này để lắng nhục nàng. Ngắt đi vô số lần, rồi vô số lần tỉnh lại, nàng hận, hận chính mình không nhìn rõ thể thái thất thường, hận chính mình sao còn chưa chết đi. Sau khi chết đi có lẽ sẽ hóa thành một hồn ma, vì bản thân mà báo thù rửa hận.

“Muội muội, muội thỏa mãn chưa?” Gia Cát Hồng Nhan không biết tiến vào lúc nào, hơi mỉm cười, “Trước khi chết, tỷ tỷ để muội hưởng thụ một hồi, làm ma cũng phải nhớ cảm tạ tỷ tỷ nhé.”

“...” Gia Cát Linh Ẩn yếu đến nỗi không thốt ra lời, nàng nhìn chăm chăm Gia Cát Hồng Nhan, nàng sợ kiếp sau nàng sẽ quên con người này, cho nên nàng phải nhìn cho kỹ, kiếp sau, kiếp sau nhất định phải bắt tất cả những người hại mình nợ máu phải trả bằng máu.

“À còn có, người cho rằng mẫu thân ti tiện của ngươi là bệnh chết sao?”

“...”

“Ha ha ha!” Gia Cát Hồng Nhan cười điên cuồng, “Thật ra, bà ta chết trong tay mẹ ta đó.”

“Phụt!” Gia Cát Linh Ẩn hộc ra ngụm máu, màu đỏ tươi lấm tấm trên mặt đất, trong không khí cũng tanh nồng mùi máu.

“Người đâu, đây ả ti tiện nhân này xuống hầm rắn độc cho bản cung.” Gia Cát Hồng Nhan ý cười đầy mặt, tiễn Gia Cát Linh Ẩn đoạn đường cuối cùng.

“Á á á...” Gia Cát Linh Ẩn thét lên, đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng.

2. Chương 2: Chén Thuốc Có Độc

Trong gian phòng cổ kính ánh sáng chiếu rọi vào mắt Gia Cát Linh Ẩn, căn phòng đơn sơ, ngoại trừ chiếc giường, chỉ có một chiếc bàn nhỏ, giữa bàn là một ấm nước cũ kỹ. Ngoài cửa sổ chỉ có bóng đêm đen, cơn gió nhẹ thổi qua tấm màn, mùi đàn hương theo gió bay vào. Gia Cát Linh Ẩn nghe thấy tiếng tụng kinh vang vọng đâu đây, hai tiếng chuông từ xa vọng tới.

Hình ảnh trong mơ giống như thước phim quay chậm từ từ xuất hiện trong đầu Gia Cát Linh Ẩn, cơ thể vốn đã ốm yếu thoáng run rẩy.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Gia Cát Linh Ẩn ngơ vực nhìn xung quanh, chuyện gì phải đến sẽ đến, chấp niệm quá nặng, lời nói của đại sư quanh quẩn trong đầu Gia Cát Linh Ẩn, chẳng lẽ bản thân nàng đã trở lại kiếp trước của mình? Thực sự có kiếp trước? Có luân hồi chuyển kiếp? Kiếp trước oán hận ngút trời, là ý trời muốn nàng trở về, không nghĩ tới nàng lại gặp chuyện kỳ lạ này.

Lúc này Gia Cát Linh Ẩn mới mười lăm tuổi, nàng mất năm hai lăm tuổi. Trong gương, Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy một khuôn mặt lung linh tuyệt mỹ, nàng chưa từng nghĩ, kiếp trước mình lại xinh đẹp đến thế.

Cảnh chùa trong giấc mơ của Gia Cát Linh Ẩn là thật, mười tuổi nàng đã bị đưa đến đây, tính đến nay đã năm năm. Sau khi mẹ Gia Cát Linh Ẩn qua đời, có một đạo sĩ tới phủ thừa tướng, nói Gia Cát Linh Ẩn mang điềm xấu, nên mới khắc chết mẹ ruột của mình. Ngay ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn bị đưa tới

nơi này. Tối hôm nay, sẽ có người ở phủ thừa tướng tới đây đón Gia Cát Linh Ẩn trở lại phủ. Nhưng phía trước, vẫn còn chút chuyện để xem.

“Két——” sư thái bưng chén thuốc đi tới: “Tam tiểu thư, tới giờ uống thuốc.”

“Cảm ơn sư thái, người cứ đặt ở đây, ta sẽ dậy uống.”

“Không cần, tam tiểu thư cứ nằm đi, bần ni bưng tới cho người.” Trong mắt sư thái xuất hiện sự hoảng hốt, nhưng nhanh chóng liền biến mất không dấu vết.

“Vậy cảm tạ sư thái.” Gia Cát Linh Ẩn khẽ mỉm cười.

“Tam tiểu thư không cần khách sáo.”

Gia Cát Linh Ẩn bưng bát thuốc, một hơi đã uống hết cả bát. Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn uống hết cả bát thuốc cuối cùng sư thái cũng thả lỏng: “Tam tiểu thư nghỉ ngơi cho khỏe, bần ni xin cáo lui.”

Sư thái vừa rời khỏi cửa, Gia Cát Linh Ẩn liền nhổ toàn bộ thuốc ra. Bát thuốc này muốn lấy mạng của nàng, kiếp trước bởi vì nàng còn giá trị lợi dụng, được cứu chữa kịp thời, mới nhất lại được cái mạng, nhưng khiến bụng dưới của nàng đau đớn.

Tại phủ Gia Cát Thừa Tướng, đại phu nhân Tiêu Mẫn vẻ mặt lo lắng ngồi đối diện Gia Cát Chiêm, con gái bọn họ đại tiểu thư Gia Cát Hồng Nhan khuôn mặt u sầu đứng bên cạnh, khóc lóc.

“Thái hậu lại giở trò gì, năm trước đã chọn mười mấy trinh nữ tới chùa Thiên Thai cầu phúc, năm nay lại muốn, cứ như vậy, tất cả con gái nhà quan lại đều đi làm ni cô hết.” Đại phu nhân giận dữ nói, nghĩ tới đứa con gái như hoa như ngọc của mình bị đưa tới chùa tụng kinh cả đời, trong lòng lại tức giận không chịu nổi.

“Cha, mẹ, nữ nhi không muốn vào chùa, nữ nhi muốn tìm một phu tể thật tốt để gả.” Gia Cát Hồng Nhan chảy nước mắt, nói.

“Ôi!” Gia Cát Chiêm thở dài, làm sao hán lại muốn đưa Gia Cát Hồng Nhan lên chùa cầu phúc, phủ thừa tướng mất nhiều công sức bồi dưỡng con gái như vậy, mục đích là để ngày sau có thể vào cung, làm vương phi quý phi, làm ô dù cho phủ thừa tướng.

“Lão gia, không có biện pháp nào khác sao?” Đại phu nhân không cam lòng hỏi, “Nhị tiểu thư không phải cũng đến tuổi cập kê? Không bằng đưa nhị tiểu thư vào cung.”

“Như Mộng bị bệnh, chuyện nay ai cũng biết?” Gia Cát Chiêm tức giận nói: “Thái hậu nương nương muốn chính là trinh nữ mang lại may mắn, đưa một đứa con gái bị bệnh vào tiến cung, chẳng phải là phạm vào tội khi quân sao!”

3. Chương 3: Hồi Phủ

Nghe thấy tội khi quân, trong lòng Đại phu nhân trầm xuống, tội này, quả thật phủ Thừa tướng không gánh vác nổi. Nhớ lại là do chính mình không muốn để nhị tiểu thư Gia Cát Như Mộng gả cho người tốt, nên lan truyền khắp nơi tin nàng bị bệnh nặng, liền hối hận không thôi, “Nó bệnh thật là đúng lúc.”

“Vì thái hậu nương nương cầu phúc là giả, thực tế thái hậu lo lắng các tú nữ xuất sắc của Lý gia Lý Thái Phi tiến cung, gia tăng thế lực của Lý gia, mới nghĩ ra cách này, muốn đuổi hết nữ tử của Lý gia đi!” Gia Cát Chiêm nói.

“Lão gia, ta nghĩ đến một người.” Trong mắt đại phu nhân ánh lên tia sáng, lựa chọn được người này để cho lòng bà vốn còn đang trĩu nặng bỗng chốc thoải mái hơn.

“Hả, phu nhân có cách gì?”

“Lão gia, Tam tiểu thư nhà chúng ta cũng sắp đến tuổi cập kê rồi.”

“Tam tiểu thư?” Mắt Gia Cát Chiêm sáng lên, “Vẫn là phu nhân suy nghĩ thấu đáo, suýt nữa ta đã quên, nhà Gia Cát vẫn còn một Tam tiểu thư, mau đi đón nó hồi phủ, thay thế Hồng Nhan tiến cung.”

“Mẹ... Con...” Nghe thấy Đại phu nhân và Gia Cát Chiêm nhắc đến Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan thoáng trở nên trắng bệch.

“Nhan nhi, con làm sao vậy? Khó chịu ở đâu?” Nhận thấy vẻ khác thường của Gia Cát Hồng Nhan, đại phu nhân lo lắng hỏi han.

“Mẹ... Con...” Gia Cát Hồng Nhan ấp a ấp úng nói, “Mấy hôm trước nữ nhi vô tình ghé qua Trục Nguyệt Hiên của Tam muội, đoán rằng có phải chuyện sảy thai của Tứ di nương có liên quan đến Tam muội, cho nên nữ nhi tự ý gửi phong thư cho sư thái, bảo sư thái... bảo sư thái tìm cơ hội...”

“Hồ đồ!” Gia Cát Chiêm lớn giọng quát, “Nếu Tam muội người xảy ra chuyện gì, người chịu tổn thất chính là người!”

“Con... Nữ nhi cũng là vì con nối dõi của phụ thân...” Hai hàng lệ chảy dài trên gương mặt xinh đẹp của Gia Cát Hồng Nhan, làm người ta không khỏi thương tiếc.

“Được rồi!” Nhìn dáng vẻ Gia Cát Hồng Nhan, lại nghĩ đến con gái cũng là vì mình, Gia Cát Chiêm không đành lòng trách cứ nàng, “Còn không mau đi xem, hy vọng còn kịp. Tiêu quân gia, mau chuẩn bị ngựa!”

Trong đêm tối, một chiếc xe ngựa chạy băng băng trên đường phố yên tĩnh hướng ra ngoại thành. Hai canh giờ sau, xe ngựa dừng lại trước một ngôi miếu nhỏ. Xe ngựa vẫn chưa dừng hẳn, ba người trên xe đã nhảy xuống.

“Mở cửa! Mau mở cửa!” Gia Cát Hồng Nhan đập mạnh lên cửa, lớn tiếng hô, trái ngược hẳn với bộ dạng Đại tiểu thư ăn nói nhỏ nhẹ thường ngày.

Người bên trong nghe tiếng gọi lập tức mở cửa. Người mở cửa đúng là sư thái đưa thuốc cho Gia Cát Linh Ẩn, sau khi thấy Gia Cát Hồng Nhan, sư thái tươi cười như hoa: “Tiểu thư, bần ni đã làm theo lời tiểu thư căn dặn, không biết chuyện tiểu thư đồng ý với bần ni...”

“Mau tránh ra! Dẫn ta đi xem Tam muội!” Gia Cát Hồng Nhan lo lắng nói.

“Tiểu thư...” Sư thái sửng sốt, cũng không dám làm trái lời Gia Cát Hồng Nhan, “Tiểu thư mau theo ta!”

Mấy người đi vào phòng của Gia Cát Linh Ẩn, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đang ngồi đối diện với gương đồng, nhẹ nhàng chải tóc. Gia Cát Hồng Nhan hoảng hốt nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nàng sợ hãi vì không biết Gia Cát Linh Ẩn là người hay ma, sợ hãi vì qua năm năm, Gia Cát Linh Ẩn lại ngày càng xinh đẹp.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn mấy người vừa đến, lập tức chạy qua, kéo tay Đại phu nhân, ầm ục nói: “Cha, mẹ, đại tỷ, mọi người cuối cùng cũng đến thăm Linh nhi. Sư thái này vừa nãy định độc chết Linh nhi, Linh nhi cùng người không thù không oán, Linh nhi sợ lắm.”

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn vô sự, tảng đá trong lòng mọi người đều thả xuống. Đại phu nhân ôm Gia Cát Linh Ẩn vào lòng, dịu dàng nói: “Ôi nữ nhi của mẹ, không sao, chúng ta đến đón con về nhà.”

“Mẹ, còn sư thái...” Gia Cát Linh Ẩn sợ hãi nhìn vị sư thái nọ.

“Linh nhi yên tâm, mẹ nhất định sẽ lấy lại công đạo cho con.” Đại phu nhân lạnh lùng nhìn sư thái, bất luận thế nào, bà sẽ không để cho chuyện Gia Cát Hồng Nhan mưu hại muội muội mình bị truyền ra ngoài, sư thái nọ chỉ có con đường chết, chuyện của Gia Cát Linh Ẩn đúng lúc cho bà một lý do rất tốt.

“Cảm ơn mẹ!” Ai cũng không nhìn thấy, dưới vẻ hoảng sợ của Gia Cát Linh Ẩn là một tia cười lạnh, báo thù, vậy thì hãy bắt đầu từ ả sư thái lòng dạ xấu xa này đi, nàng không có sức mạnh, đành phải mượn sức kẻ khác, cho dù là kẻ khác này từng mang đến tổn thương trí mạng cho nàng, nhưng nàng không thể không ả nham được.

“Được rồi, trời sắp sáng, mau về nhà thôi, còn phải chuẩn bị khánh công yến[1] của Nhị đệ nữa.” Gia Cát Chiêm nói, Gia Cát Hồng Nhan tránh được một kiếp, tâm trạng của ông cũng nhẹ nhõm không ít.

Cùng Gia Cát Chiêm, Đại phu nhân, Gia Cát Hồng Nhan ngồi trong xe ngựa, vẻ hoảng sợ của Gia Cát Linh Ẩn sớm bị thay thế bởi lãnh đạm và ngưng trọng, chỉ là do trong đêm tối, ba người kia không thấy rõ biểu hiện trên mặt nàng. Trên con đường dài và xa này, hai tay Gia Cát Linh Ẩn siết chặt, nghiêng đầu nhìn ba người bên cạnh mình, trên mặt hiện lên ý cười.

Trở lại phủ Thừa tướng, Gia Cát Linh Ẩn vẫn được an bài ở Trục Nguyệt Hiên. Hoang phế năm năm, ở Trục Nguyệt Hiên cỏ dại mọc u tùm, bụi bậm trong phòng dày cả tấc, Gia Cát Linh Ẩn không khỏi cười lạnh, nàng của kiếp trước còn bởi vì Đại phu nhân vẫn cho nàng ở Trục Nguyệt Hiên mà vô cùng cảm kích, đúng là nực cười.

“Trục Nguyệt Hiên trông vẫn như xưa.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

Trục Nguyệt Hiên hoang phế hiện ra trước mắt, Đại phu nhân vô sỉ nói: “Linh nhi à, mẹ cũng không biết con thích bày trí gì, nên không gọi người dọn dẹp trước, lát nữa ta sai người đến dọn lại, con muốn bày trí thế nào hãy nói với kẻ dưới nhé.”

“Mẹ thật có lòng, đa tạ mẹ.”

Nhìn nụ cười ngây ngô của Gia Cát Linh Ẩn, Đại phu nhân không khỏi phiền lòng, nụ cười ấy gợi cho bà nhớ đến Tam di nương đã qua đời. Nhưng Tam di nương đã không còn, nữ nhi của ả cũng nhanh chóng không tồn tại nữa, Đại phu nhân trong lòng cười lạnh: Đúng là một ả ngu xuẩn, người sống một ngày là ta ghê tởm một ngày.

Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, trong mắt ánh lên tia sáng.

Tiêu quân gia nhanh chóng dẫn đến hai nha hoàn.

“Tam tiểu thư, hôm nay phải nghênh đón Đại tướng quân hồi phủ nên chỉ có thể rút ra hai nha hoàn, xin Tam tiểu thư thứ tội.” Tiêu quân gia đứng trước cửa Trục Nguyệt Hiên, kiêu căng nói. Nhưng nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn vóc người thon thả đứng đó, trong mắt Tiêu quân gia lập tức bắn ra ánh nhìn tà dâm. Tiêu quân gia là biểu huynh xa của Đại phu nhân, ở trong phủ Thừa tướng, là tay chân làm việc ác cho Đại phu nhân.

“Làm phiền rồi.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu.

Sau khi Tiêu quân gia đi, một a hoàn lo lắng gọi: “Tam tiểu thư, thật là tiểu thư sao? Tiểu thư thực sự đã về rồi?”

“Người là Nguyệt Lan?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn a hoàn đang cúi đầu nói chuyện ở trước mặt, cảm thấy vui sướng, “Nguyệt Lan cũng lớn rồi, trông càng xinh xắn.”

“Tiểu thư...” Nghe lời khen của Gia Cát Linh Ẩn, Nguyệt Lan ngượng ngùng đỏ mặt.

Mẫu thân của Nguyệt Lan là nha hoàn của phủ Thừa tướng, cho nên sau khi Nguyệt Lan ra đời đã ở trong phủ làm nha hoàn, nàng nhỏ hơn Gia Cát Linh Ẩn một tuổi, từ lúc sáu bảy tuổi đã theo hầu Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn một nha hoàn khác, hỏi: “Người tên gì?”

“Nô tỳ Mộc Tê, tham kiến Tam tiểu thư.” Mộc Tê hành lễ, điềm tĩnh nói.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, vẻ đúng mực của Mộc Tê khiến nàng không thể không để ý nha đầu này nhiều hơn: “Tốt lắm, làm việc đi.”

“Dạ, Tam tiểu thư.”

[1] Khánh công yến: tiệc ăn mừng thắng trận trở về.

4. Chương 4: Tiêu Quân Gia

Nguyệt Lan và Mộc Tê đều là những nha hoàn nhanh nhẹn, chỉ mất khoảng nửa ngày, họ đã dọn dẹp sạch sẽ Trục Nguyệt Hiên. Gia Cát Linh Ẩn chạm vào mỗi một món đồ bày trí trong phòng, cảm giác quen thuộc nhất thời nảy lên trong lòng. Nếu như tối qua nàng vẫn không tài nào tin nổi, thì giờ đây nàng đã hoàn toàn chấp nhận sự thật mình trở về kiếp trước. Gia Cát Chiêm, Gia Cát Hồng Nhan, các người bắt ta phải đi giải quyết cửa ải khó khăn của Gia Cát Hồng Nhan, lại không biết rằng chuỗi ngày gian khổ của các người đã bắt đầu.

“Tiểu thư, mời dùng trà.” Sau khi dọn dẹp phòng xong, Nguyệt Lan lập tức rót một chén trà cho Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn thoáng qua vết sẹo trên cổ tay Nguyệt Lan, nghĩ đến ngày tháng Nguyệt Lan sống trong phủ cũng không dễ chịu gì, Gia Cát Linh Ẩn khẽ nhấp ngụm trà, chậm rãi nhắm mắt dưỡng thần.

Đệ đệ của Gia Cát Chiêm, Gia Cát Vũ, đánh thắng trận, khải hoàn trở về, còn tổ chức gia yến chúc mừng, nói là gia yến, nhưng sau khi các quan viên khác biết đều tỏ vẻ muốn đến chung vui, vì thế, trên dưới phủ Thừa tướng đều bận rộn cả ngày. Gia Cát Linh Ẩn hít sâu vào, kiếp trước, lần đầu tiên gặp gỡ Sở Lăng Hiên chính là tối hôm nay. Tuy rằng Gia Cát Chiêm và Đại phu nhân không định để Gia Cát Linh Ẩn lộ diện trong yến tiệc này, nhưng Gia Cát Linh Ẩn nhất định muốn đến một chút.

Màn đêm buông xuống, bên kia phủ Thừa tướng càng thêm tưng bừng, tiếng huyền nhạc vang bên tai không dứt, khách khứa nô nức đến chúc mừng. Gia Cát Chiêm cùng Gia Cát Vũ một người là Thừa tướng, một người là Đại tướng quân trấn thủ biên cương, một văn một võ, hai người đều là nhân vật uy quyền trong triều. Nghe nói Gia Cát Vũ chiến thắng trở về, các quan lại đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội kéo gần quan hệ với nhà Gia Cát. Đại phu nhân nhìn thấy từng người từng người mang lễ vật đến chúc mừng, bà cười đến không khép miệng lại được.

Bỗng nhiên, tiếng ồn ào vắng vắng truyền vào trong phòng, “Bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

Mộc Tê đang chuẩn bị chạy ra ngoài xem, thì thấy Nguyệt Lan tay xách giỏ, vẻ mặt không vui bước vào, theo sau Nguyệt Lan là Tiêu quân gia với vẻ ngạo mạn.

“Tiểu thư người xem, Tiêu quân gia lại đưa thức ăn thế này đến cho tiểu thư.” Nguyệt Lan vừa tố cáo vừa mở nắp giỏ ra, một mùi ôi thiu lập tức tràn ngập trong phòng, Tiêu quân gia cau mày gợn tay quạt quạt dưới mũi.

Tiêu quân gia dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Nguyệt Lan, lại cười hì hì nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tiểu thư, Thừa tướng luôn đề xướng phải tiết kiệm, cho nên chất lượng bữa ăn hàng ngày trong phủ giảm xuống, đây đã là những món ăn tốt nhất trong phủ rồi, do hôm nay Tam tiểu thư hồi phủ, mới được bữa ăn ngon thế này. Nếu các tiểu thư khác mà biết, chắc chắn sẽ đi tố cáo với lão gia là nô tài thiên vị đó.”

“À,” Gia Cát Linh Ẩn không phản đối, chỉ à một tiếng, lộ ra dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, “Linh nhi không ngờ chúng ta lại nghèo như vậy, không phải quân gia ước hiếp Linh nhi ở trong phủ không có chỗ dựa đó chứ?”

“Tam tiểu thư, dù nô tài có mười lá gan cũng không dám.” Tiêu quân gia bình tĩnh nói, hắn đã biết nguyên nhân Đại phu nhân đón Gia Cát Linh Ẩn về, đương nhiên không để Gia Cát Linh Ẩn vào mắt.

“Một mình Tiêu quân gia nói vậy, ta thật sự không tin được...” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi nói.

“Này... Nguyệt Lan, người đi mời Thiên Thu theo hầu Đại phu nhân đến đây một chuyến.” Tiêu quân gia nói với Nguyệt Lan.

“Dạ.”

Chỉ chốc lát sau, Nguyệt Lan liền dẫn theo một nha hoàn đến.

5. Chương 5: Linh Nhi Đến Cảm Ơn Mẹ

“Thiên Thu à, tam tiểu thư không tin đây là thức ăn ngon nhất trong phủ, người tới đây làm chứng cho ta đi, nô tài nào dám lừa Tam tiểu thư.” Tiêu quân gia vừa nói, vừa hướng mắt về phía Thiên Thu.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu quân gia, xem ra hai người họ đã từng thông đồng với nhau rất nhiều lần, Thiên Thu lập tức hiểu ý của Tiêu quân gia: “Đúng vậy, Tam tiểu thư, người xem đi trong canh này còn có rau, ngày thường chỉ có nước không, người nhìn con cá này xem, mặc dù đã có mùi, nhưng Đại tiểu thư cũng đâu được ăn. Thức ăn của Tam tiểu thư, toàn là ngon nhất.”

“Các người nói dối trắng trợn!” Nguyệt Lan vô cùng tức giận, nhin không được chỉ trích Tiêu quân gia cùng Thiên Thu.

“Nguyệt Lan, không được vô lễ.” Gia Cát Linh Ẩn cười, “Tiết kiệm là tốt, chúng ta cần phải noi theo gương cha mới phải. Đa tạ Tiêu quân gia quan tâm.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, lảo đảo một chút, dựa vào Thiên Thu.

“Tam tiểu thư, người không sao chứ?” Thiên Thu đỡ lấy Gia Cát Linh Ẩn.

“Không có việc gì, làm phiền tới Thiên Thu rồi.”

“Tam tiểu thư nghỉ ngơi đi.” Khóe miệng Tiêu quân gia hiện lên một nụ cười đắc ý, hậu viện của phủ Thừa tướng, ngoài trừ đại phu nhân, còn không phải hẳn một tay che trời sao.

“Tiểu thư, chuyện này...” Nguyệt Lan tức đến giậm chân, sự bảo vệ của Nguyệt Lan đối với Gia Cát Linh Ẩn, ai cũng nhìn ra được.

Cả quá trình Mộc Tê không nói gì, trên mặt cũng không biểu lộ chút cảm xúc gì, điều này khiến cho Gia Cát Linh Ẩn coi trọng nàng hơn.

“Dọn thức ăn vào đi, lát nữa ta đi xem náo nhiệt.” Khóe miệng Gia Cát Linh Ẩn hiện lên nụ cười nhạt.

Đúng thời gian, Gia Cát Linh Ẩn xách giỏ đi ra ngoài.

“Tiểu thư, người đi đâu?” Nguyệt Lan hoảng hốt giữ Gia Cát Linh Ẩn lại, “Đêm nay thừa tướng mở tiệc tiếp khách, tiểu thư không nên ra ngoài, ngộ nhỡ đụng chạm vị đại nhân nào...”

“Nguyệt Lan không cần lo lắng, nơi ta muốn đi, chính là tiệc tối nay.”

“Tiểu thư, lão gia không thích người, tiểu thư mạo muội đến, chỉ sợ lão gia sẽ xử phạt người.”

“Các người cứ đợi ở Trục Nguyệt Hiên đi, mình ta đi là được.”

“Tiểu thư, nô tỳ đi theo người.” Mộc Tê nói.

Gia Cát Linh Ẩn sững sốt, không nghĩ tới Mộc Tê lại có can đảm này, “Đi thôi.”

Trong điện tổ chức yến tiệc ở phủ Thừa tướng, Gia Cát Chiêm và Gia Cát Vũ ngồi ở hai bên, vị trí chủ tọa để trống. Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan cũng tham dự yến hội, Gia Cát Chiêm sao có thể bỏ qua cơ hội để Gia Cát Hồng Nhan xuất đầu lộ diện, huống chi đêm nay có một nhân vật quan trọng xuất hiện, nếu Gia Cát Hồng Nhan có thể kết thân, cũng không uổng công phủ Thừa tướng đã mất bao năm để bồi dưỡng nàng.

Quan viên không ngừng đi đến chúc mừng, nói những lời tăng bốc nịnh bợ, trên mặt Gia Cát Chiêm cùng Gia Cát Vũ không giấu được vẻ kiêu ngạo, ngoài miệng lại nói những lời khiêm tốn dối trá.

“Tam tiểu thư, người không thể vào được.” Ngoài cửa điện, Tiêu quân gia ngăn Gia Cát Linh Ẩn lại.

“Tiêu quân gia, tiểu thư tìm lão gia là có việc cần bẩm báo, xin ngài đi báo cho.” Mộc Tê cố ý lớn giọng nói.

Gia Cát Linh Ẩn liếc mắt khen ngợi nhìn Mộc Tê, miệng lại trách cứ nói, “Mộc Tê không được vô lễ, phải nhìn xem đây là đâu chứ.”

“Nô tỳ biết sai rồi.” Mộc Tê cúi đầu, thuận miệng nói.

Nghe thấy tiếng nói bên ngoài, Đại phu nhân đứng dậy đi ra ngoài, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, nhíu mày hỏi, “Linh nhi, con tới đây làm gì?”

“Mẹ, nghe nói cha và mẹ mở tiệc đãi khách, Linh nhi tới để cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ vẫn luôn quan tâm tới Linh nhi, giờ lại còn chiếu cố để Linh nhi hồi phủ, trong lòng Linh nhi vô cùng cảm kích.” Gia Cát Linh Ẩn ngoan ngoãn nói.

“Vậy mau vào đi.” Trên mặt Đại phu nhân hiện lên nụ cười quý dị, nếu Gia Cát Linh Ẩn tới tận đây để cảm ơn bà, không thể nghi ngờ là cho Đại phu nhân thể diện cùng thỏa mãn lòng ham hư vinh thật lớn của bà, ngày mai thôi, sự khoan dung rộng lượng, mỹ danh của bà đối xử tử tế với thứ nữ sẽ lan truyền khắp nơi. Nghĩ đến đây, Đại phu nhân nhanh chóng đón Gia Cát Linh Ẩn vào điện.

6. Chương 6: Lần Đầu Gặp Mặt

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn bên cạnh Đại phu nhân, vẻ tươi cười trên khuôn mặt Gia Cát Chiêm lập tức xụ xuống. Gia Cát Hồng Nhan cũng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Đại phu nhân, Đại phu nhân nháy mắt về phía nàng, Gia Cát Hồng Nhan lập tức hiểu ý gật đầu.

“Phu nhân đưa Gia Cát Linh Ẩn tới đây làm gì?” Vẻ mặt Gia Cát Chiêm âm trầm hỏi.

“Lão gia, ta sẽ nói cho ông biết sau.” Đại phu nhân mỉm cười, nhẹ nhàng nói, “Linh nhi, con tự chọn một chỗ ngồi xuống đi.”

“Cám ơn mẹ.” Gia Cát Linh Ẩn đi đến vị trí xa nhất, ngồi sau Gia Cát Hồng Nhan.

“Tiểu thư nào vậy, sao mà đẹp đến thế?”

“Dáng người cùng dung mạo này, còn hơn cả Đại tiểu thư, không kiêu căng ngạo mạn, còn hơn tới vài phần.”

“Nhưng, chưa gặp qua vị tiểu thư này bao giờ, không biết đã có hôn phối hay chưa...”

Gia Cát Linh Ẩn vừa xuất hiện, liền khiến cho quan viên trong phòng phải chú ý, khen ngợi, dời sự chú ý từ người Gia Cát Hồng Nhan sang Gia Cát Linh Ẩn hết. Nghe tiếng thì thầm to nhỏ của mọi người, Gia Cát Hồng Nhan lạnh lùng trừng mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn vài lần, tay cầm chén rượu khẽ run.

Gia Cát Vũ nghiêng đầu hỏi: “Đại tẩu, tiểu thư nào vậy, sao mà đẹp đến vậy?”

Lòng Đại phu nhân trầm xuống, trăm lần không nghĩ tới sự xuất hiện của Gia Cát Linh Ẩn lại đoạt đi danh tiếng của Gia Cát Hồng Nhan, cục tức này làm sao bà nhịn nổi: “Nhị thúc, ngươi không nhớ sao? Đây chính là Tam tiểu thư, con của Tam di nương đó.”

“À, hoá ra là đứa con gái khắc chết chính mẹ ruột của mình đó à.” Trên mặt Gia Cát Vũ lập tức bày ra vẻ chán ghét.

Mọi người nghe nói Gia Cát Linh Ẩn chính là Tam tiểu thư, lại còn khắc chết mẹ ruột mình, vẻ mặt đầy nuối tiếc, lập tức chuyển chủ đề nói sang việc khác.

“Linh nhi, không phải con có chuyện muốn nói với cha mẹ sao?” Đại phu nhân cười, bà không muốn Gia Cát Linh Ẩn ở đây thêm một giây phút nào nữa, để Gia Cát Linh Ẩn nói xong sẽ đuổi nàng về. Vừa rồi nhìn phản ứng trong mắt bọn họ, tuy nói Gia Cát Linh Ẩn căn bản không có chút uy hiếp nào tới Gia Cát Hồng Nhan, nhưng đều nhìn về phía Gia Cát Linh Ẩn, khiến cho trong lòng bà có chút hoảng hốt.

Bộ dáng Đại phu nhân ôn nhu hiền lành, khiến cho toàn bộ quan viên có mặt phải hâm mộ, cứ nghĩ đến con cộp cái ở nhà mình, trong lòng càng thêm hâm mộ Gia Cát Chiêm.

“Linh nhi.”

“Lục vương gia đến, Thất vương gia đến!” Gia Cát Linh Ẩn chuẩn bị nói, liền nghe thấy quản gia cao giọng hô.

Không chậm trễ, mọi người lập tức đứng dậy, đồng loạt quỳ gối xuống, hành lễ với hai vị vương gia: “Tham kiến Lục vương gia, tham kiến Thất vương gia.”

Về uy nghiêm và khí thế của hai người, ép đến nỗi mọi người không dám cử động.

“Đứng dậy đi.”

Mọi người đứng dậy, chờ hai vị vương gia ngồi xuống. Gia Cát Chiêm đã sớm biết Lục vương gia sẽ tới, nên cũng không lấy làm ngạc nhiên khi thấy Sở Lăng Hiên, bất ngờ là cả Thất vương gia, Sở Lăng Thiên, cũng tới.

Gia Cát Linh Ẩn ngẩng mặt, nhìn chằm chằm vào Sở Lăng Hiên. Kiếp trước, đây cũng chính là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, Sở Lăng Hiên vẫn anh tuấn như vậy, chiếc cằm bào màu đen càng làm tôn lên dáng người cao lớn của hắn, ôn nhuận như ngọc, khuôn mặt tuấn tú đủ để khiến tất cả nữ tử điên cuồng vì hắn.

Còn Thất vương gia Sở Lăng Thiên bên cạnh Sở Lăng Hiên, Gia Cát Linh Ẩn không có ấn tượng mấy, kiếp trước nàng chỉ biết Thất vương gia thích yên tĩnh, không hay đi ra ngoài, rất giỏi dụng binh, mẫu phi của hắn, Tĩnh quý phi, khi còn sống rất được hoàng đế nước Lăng Nguyệt sủng ái, sau khi Tĩnh quý phi qua đời, hoàng thượng liền chuyển tình yêu thương của mình với Tĩnh quý phi lên người Sở Lăng Thiên, có thể nói trong tất cả hoàng tử, Sở Lăng Thiên là người được sủng ái nhất. Kiếp trước Sở Lăng Thiên quá mức mờ nhạt, Gia Cát Linh Ẩn không nhớ rõ, ngày hôm nay nay của kiếp trước là hai vị vương gia cùng nhau tới. So với một Sở Lăng Hiên ôn nhuận như ngọc, khuôn mặt của Sở Lăng Thiên càng thêm góc cạnh rõ ràng, trong đôi mắt sâu thẳm âm u đọng lại chút ánh sáng lạnh lẽo, y phục đen tuyền, khắp người tản ra một mùi người lạ chớ tới gần. Một người luôn khiêm tốn như Sở Lăng Thiên vì có gì mà tham dự yến tiệc này, Gia Cát Linh Ẩn trầm tư không lý giải nổi.

Từ lúc Sở Lăng Hiên tiến vào, ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn và Gia Cát Hồng Nhan luôn dõi theo hắn. Cảm nhận thấy ánh mắt của người khác phải nhìn mình, Sở Lăng Hiên nghiêng đầu, gật đầu với hai chị em, ánh mắt của chị em họ một người nóng như lửa, một người thì sợ sệt. Sở Lăng Hiên không nhìn ra, sâu trong ánh mắt sợ sệt của Gia Cát Linh Ẩn, là giá lạnh như sương.

7. Chương 7: Lễ Vật Của Linh Nhi

Quan viên đến chúc mừng cũng không ngờ ngay cả Thất vương gia cũng đến đây, nhất thời cảm thấy hôm nay đến đây là rất đúng, có thể dựa vào hai đại thụ như anh em Gia Cát Chiêm này, mai sau nhất định rất có tiền đồ. Nhưng vui mừng vì Gia Cát Chiêm qua đi, lại thấy khó xử thay ông, bởi vì chủ tọa hôm nay chỉ chuẩn bị có một, hai vị vương gia ở trong triều đều có thể lực ngang nhau, ai ngồi lên vị trí chủ tọa đây, điều này rất đáng để nghiền ngẫm.

Sở Lăng Hiên nhìn thấy chỉ có duy nhất một chủ tọa, trên mặt hiện lên vẻ cân nhắc, chủ tọa này không thể thuộc về ai khác ngoài hắn. Ở trước mặt hoàng đế, Sở Lăng Hiên lúc nào cũng chịu áp chế của Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Hiên cũng không muốn trong trường hợp như hôm nay lại bị Sở Lăng Thiên đè đầu cưỡi cổ. Gia Cát Chiêm rơi vào thế khó xử, trong đầu nhanh chóng suy tính, Lục vương gia là một trong ba hoàng tử có thể lực lớn, hơn nữa ông vẫn luôn muốn lôi kéo, là người quan trọng được chọn cho ngôi vị hoàng đế; còn Thất vương gia là đứa con hoàng thượng yêu thương nhất, hoàng thượng từng không ngừng tỏ vẻ muốn

phế truất thái tử, đổi lại lập Sở Lăng Thiên làm thái tử ở trước mặt những cận thần không dưới một lần, nhưng Sở Lăng Thiên lại không có khuynh hướng lôi kéo bất cứ ai trong triều đình.

Lúc Gia Cát Chiêm đang khó xử, lại nghe Sở Lăng Thiên nói: “Lục ca, xin mời ngồi.” Dứt lời, không đợi Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Chiêm đáp lại, Sở Lăng Thiên lập tức đi đến chỗ trống bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, ngồi xuống.

Khóe miệng Sở Lăng Thiên hơi nhếch lên, vẫn là y thắng lợi.

Nhìn thấy hai vị vương gia đã vào chỗ, đầu mày Gia Cát Chiêm lúc này mới giãn ra, nở nụ cười, cũng hơi biểu hiện vẻ kiêu căng, có thể để cho hai vị vương gia đích thân đến quý phủ, trong đó lại có một vị được hoàng đế yêu thích, Thất vương gia không mời mà đến, là điều không phải người bình thường nào cũng làm được. Đồng thời, vẻ tươi cười trên mặt Đại phu nhân càng đậm, thầm nghĩ có hai vị Vương gia ở đây, mỹ danh hiền đức của bà nói không chừng có thể lọt vào tai thái hậu và hoàng hậu, sau này chắc sẽ bảo bà vào cung nhiều một chút, nghĩ đến đây, Đại phu nhân vội vã giục Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, không phải con có chuyện muốn nói với cha mẹ sao, nói mau đi.”

“Dạ, mẹ.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, xách theo cái giỏ, “Hôm nay Linh nhi đến để cảm ơn cha mẹ, đặc biệt là mẹ, đối xử với Linh nhi như con ruột, đối đãi với Linh nhi tốt hết như với đại tỷ, Linh nhi vô cùng cảm kích, đặc biệt mang đến lễ vật tốt nhất cho cha và mẹ.”

“À, đứa nhỏ này.” Đại phu nhân cười sâu hơn, “Mẹ đối đãi tốt với con là chuyện nên làm mà, ta và mẫu thân con như chị em, làm gì mà cảm với ơn chứ.”

Gia Cát Chiêm gật gù, hài lòng nhìn Đại phu nhân, lại nhìn qua Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, người mang theo cái gì đến vậy, lấy ra ọi người cùng xem nào.”

“Dạ!”

Gia Cát Linh Ẩn đặt giỏ lên bàn, mở nắp đây ra.

“Cái gì vậy? Thối muốn chết!” Gia Cát Hồng Nhan và Sở Lăng Thiên ở gần Gia Cát Linh Ẩn nhất, nghe thấy mùi ôi thiu, Gia Cát Hồng Nhan không nhịn được bèn dùng tay áo che mũi lại.

“Ồi...”

Mùi chua chua thôi thối nhanh chóng tràn ngập trong điện, mọi người vươn cổ dòm ngó cái gọi là ‘lễ vật tốt nhất’, chỉ thấy trong giỏ có một thố canh mọc meo, một đĩa cá thối rửa, một chén cơm đã biến thành màu đen. Khi tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào ‘lễ vật’, thì Sở Lăng Thiên lại chỉ nhìn một mình Gia Cát Linh Ẩn, khóe miệng y hơi nhếch lên, nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng lúc trước.

“Hỗn láo!” Nhìn thứ Gia Cát Linh Ẩn bày ra, Gia Cát Chiêm đỏ bừng mặt, lớn tiếng quát nạt, “Đây là thứ gì vậy! Còn không mau vứt ra ngoài cho ta, đúng là mất mặt!”

“Linh nhi, người đang làm gì vậy?” Nhìn thấy sự việc chệch khỏi dự kiến của mình, Đại phu nhân cũng nóng nảy.

“Con...” Gia Cát Linh Ẩn hoang mang đi đến giữa điện, quỳ phịch xuống, mắt rưng rưng nói, “Xin phụ thân bớt giận, không biết Linh nhi đã làm sai cái gì mà chọc giận đến phụ thân, xin phụ thân trách phạt.”

“Làm sai cái gì?” Gia Cát Chiêm mặt sa sầm, tức giận nói, “Người mang mấy thứ bẩn thỉu này tới đây làm gì? Đúng là giống hết mẫu thân người, thích bị xem thường!”

8. Chương 8: Cút Khỏi Phủ Thừa Tướng

“Mấy thứ bần thủ?” Gia Cát Linh Ẩn ra chiều nghi hoặc nhìn Gia Cát Chiêm, tiếp đó nhìn vào giỏ, điềm đạm nói, “Phụ thân, lễ vật Linh nhi mang đến sao là mấy thứ bần thủ được chứ? Tiêu quản gia nói đây toàn bộ là thức ăn ngon nhất ở quý phủ, đã là ngon nhất, sao Linh nhi có thể một mình hưởng được, biết phụ thân mở tiệc chiêu đãi các vị đại nhân, Linh nhi muốn đem thức ăn ngon nhất đến tặng, chia sẻ với mọi người. Linh nhi... là Linh nhi không tốt, đã chọc giận phụ thân.”

“Gia Cát thừa tướng, bản vương thấy vị tiểu thư này cũng là có ý tốt mà.” Sở Lăng Hiên nghiêng ngẫm nói, “Trái lại Bản vương thấy nên gọi quản gia kia tới hỏi một chút, ai đúng ai sai chẳng phải sẽ rõ ràng sao.”

“Lão gia...” Đại phu nhân trong lòng chùn xuống, nhớ như quản gia nói là bà căn dặn thì... Bà tuyệt đối không thể để quản gia vào, “Vương gia, đây là chuyện nhà chúng ta, sao dám làm phiền đến vương gia cùng các vị đại nhân chứ.”

“Không sao!” Sở Lăng Thiên ưu nhã nhấp ngụm trà, chậm rãi nói.

“Vương...”

“Gọi Tiêu quản gia vào đây!” Gia Cát Chiêm cắt ngang lời nói của Đại phu nhân, hai vị vương gia đều lên tiếng, dù ông có mười lá gan cũng không dám phật ý hai người này.

Chốc lát, Tiêu quản gia bước vào điện, nhìn thấy thức ăn trong giỏ, lại nhìn thấy ánh mắt của Đại phu nhân, Tiêu quản gia nhanh chóng hiểu được tình hình.

“Tiêu quản gia, người nói sao về chuyện này?” Gia Cát Chiêm lớn giọng quát.

“Nô tài không có làm gì cả.” Tiêu quản gia trấn tĩnh nói.

“Tiêu quản gia, vừa rồi rõ ràng người nói với ta đây là thức ăn ngon nhất trong phủ mà...” Gia Cát Linh Ẩn sốt ruột nói, gấp đến độ nước mắt sắp chảy xuống.

“Tam tiểu thư, nô tài đâu có nói gì, xin Tam tiểu thư đừng đổ oan cho nô tài.” Tiêu quản gia khó xử nói.

Trong lòng Đại phu nhân cười mỉa mai, biểu hiện ngoài mặt lại hiền lành: “Linh nhi, uống cho ta đôi đũa con như con ruot, không ngờ ngày đầu tiên con hồi phủ lại gây ra chuyện lớn thế này. Lão gia, hy vọng lão gia nể tình Mẫn nhi, đừng trách cứ Linh nhi.”

“Đúng vậy, phụ thân.” Lúc này, Gia Cát Hồng Nhan cũng đứng lên, bày ra vẻ mặt lo lắng, “Phụ thân, Tam muội sống bên ngoài đã lâu, ít được dạy dỗ, nên làm ra chuyện khác người thế này cũng có thể tha thứ được. Con thân là đại tỷ, nguyên ý thay Tam muội chịu phạt, nếu cha muốn trách phạt Tam muội, vậy hãy trách phạt luôn cả nữ nhi.”

“Mẫn nhi, Hồng Nhan, ta biết hai người tâm địa tốt, xem nó như con gái như chị em của mình, nhưng nó lại làm ra cái chuyện thấp hèn này, tuổi còn nhỏ mà đã có tâm tư độc ác như thế, hôm nay nhất định phải phạt nặng.” Gia Cát Chiêm thở hổn hển nói.

“Cha, Linh nhi không nói bậy, người biết chuyện này còn có Thiên Thu trong phòng Đại phu nhân nữa, Thiên Thu có thể làm chứng giúp Linh nhi.” Đối mặt với lời thề thốt phủ nhận của Tiêu quản gia và cơn thịnh nộ của Gia Cát Chiêm, Gia Cát Linh Ẩn bối rối nói.

“Truyền Thiên Thu.” Đại phu nhân nói, bà xác định Thiên Thu không thể làm chứng giúp Gia Cát Linh Ẩn, truyền Thiên Thu, chỉ là để mình danh chính ngôn thuận trách phạt Gia Cát Linh Ẩn mà thôi.

Mộc Tê mau chóng dẫn Thiên Thu đến.

“Thiên Thu, người nói thật xem, thức ăn này là do Tiêu quản gia đưa đến cho Tam tiểu thư, còn nói đây là thức ăn ngon nhất trong phủ? Hà khắc Tam tiểu thư đúng không?” Đại phu nhân hỏi.

“Nô tỳ...” Khi Thiên Thu định lên tiếng phủ nhận chuyện này, bỗng nhiên nhìn thoáng qua túi hương trên tay Gia Cát Linh Ẩn, Thiên Thu run lên, nhanh chóng sờ vào bên hông, chỗ treo túi hương giờ đây trống không.

“Người mau nói thật đi, chuyện này nhất định phải tra rõ ràng, đòi công đạo giúp người bị oan uổng.” Đại phu nhân nói, bộ dạng công chính nghiêm minh.

“Nô tỳ thật sự có nghe Tiêu quân gia nói vậy.” Thiên Thu cúi đầu, nói.

“Người...” Sắc mặt Đại phu nhân thoáng u ám, “Thiên Thu, người phải nghĩ kỹ trước khi nói.”

“Phu nhân là đang uy hiếp nha đầu này sao?” Sở Lăng Hiên lạnh lùng nói.

“Ta...” Đại phu nhân nghẹn lời, nhưng bà lập tức rõ tình thế hiện giờ, cúi người nói, “Vương gia, thần phụ chỉ muốn điều tra rõ ràng chuyện này thôi. Tiêu Chính, lão gia và ta giao chuyện trong phủ cho người quản, người lại ngầm hà khắc Tam tiểu thư, tùy tiện đối gạt Tam tiểu thư đáng bị tội gì?”

“Nô tài biết sai rồi, xin lão gia, Đại phu nhân trách phạt.” Tiêu Chính quỳ sụp xuống đất, vội vàng cầu xin, hẳn biết Đại phu nhân chỉ đang làm bộ, không có khả năng phạt nặng hắn, tuy rằng cầu xin nhưng trong lòng hắn cũng rất thoải mái.

“Không cần trách phạt,” Gia Cát Chiêm lạnh lùng nói, nghe xong câu này, trong lòng Tiêu Chính vui vẻ, nhưng lại nghe thấy câu tiếp theo của Gia Cát Chiêm, “Người lập tức gói gém đồ đạc, cút khỏi phủ Thừa tướng!”

“Lão gia, lão gia tha mạng.” Tiêu Chính không dám tin, lão gia bởi vì chuyện này lại đuổi hắn ra khỏi phủ.

“Còn không đi!” Đại phu nhân nói.

Nhìn thấy ánh mắt của Đại phu nhân, rốt cục Tiêu Chính không nói thêm gì nữa, im lặng lui ra ngoài. Mọi người trong điện dùng vẻ mặt khác nhau để quan sát chuyện này, không ai nói gì, giống như chuyện thế này ngày nào cũng xảy ra ở nhà họ, ai thích quản chuyện nhà người khác chứ.

“Vương gia, các vị đại nhân, ngại quá, để mọi người chê cười rồi, mời mọi người tiếp tục dùng cơm.” Giải quyết xong chuyện này, Gia Cát Chiêm lập tức thay đổi dáng vẻ tươi cười, giống như chuyện vừa nãy chưa từng xảy ra.

9. Chương 9: Bản Vương Uống Cùng Tam Tiểu Thư

Sau khi giỏ đựng đồ ăn bị mang đi, Gia Cát Linh Ẩn từ từ đi đến vị trí của mình ngồi xuống. Sở Lăng Thiên cầm chén rượu, khẽ nói: “Tam tiểu thư, không tòi.”

Gia Cát Linh Ẩn ngẩn người, lập tức hiểu được người thông minh tài trí như Sở Lăng Thiên có thể nhìn ra, cũng không lấy làm lạ, vừa rồi hẳn không có đứng ra tố giác nàng, chứng minh ít nhất hiện tại hẳn không có ác ý với nàng. Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười: “Vương gia quá khen.”

Gia Cát Hồng Nhan nhìn nụ cười trên gương mặt Gia Cát Linh Ẩn, lại nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn ở bên Sở Lăng Thiên, trong mắt lóe lên, “Linh nhi, có muốn đổi vị trí với đại tỷ không?”

“Đại tỷ làm sao vậy?” Gia Cát Linh Ẩn tỏ vẻ quan tâm hỏi, “Đại tỷ không thoải mái sao?”

“Không, ta chỉ cảm thấy hơi nóng, muốn ngồi gần cửa.” Gia Cát Hồng Nhan lấy tay phe phẩy tạo gió, giống như rất nóng.

“Đại tiểu thư, vậy để ta đổi chỗ cho người, chỗ ta ngồi rất mát mẻ.” Sở Lăng Thiên vừa nói, vừa đứng lên, nhường chỗ cho Gia Cát Hồng Nhan ngồi.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn qua Sở Lăng Thiên, nguyên nhân mà Gia Cát Hồng Nhan muốn đổi vị trí với nàng, chính là để tiếp cận với Sở Lăng Thiên. Gia Cát Linh Ẩn nghĩ thầm người đàn ông này không phải xấu xa bình thường, cũng không mở miệng, để xem Gia Cát Hồng Nhan phản ứng thế nào.

“Vậy làm phiền Vương gia.” Gia Cát Hồng Nhan vận tay cân nhắc, đành phải đổi vị trí với Sở Lăng Thiên. Khi ngồi xuống, Gia Cát Hồng Nhan dùng tốc độ nhanh nhất, trừng mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

“Đại tể, nơi này mát mẻ không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Cũng không tệ.” Gia Cát Hồng Nhan gượng gạo nói.

Khóe miệng Sở Lăng Thiên không ngừng co rút, Tam tiểu thư này, không đơn giản như bề ngoài.

Mọi chuyện đều lọt vào tầm mắt của Đại phu nhân, chẳng lẽ thất vương gia thật sự như lời đồn, không gần nữ sắc, từ xưa anh hùng cũng khó vượt qua ái mỹ nhân, không gần nữ sắc, có lẽ là do vương gia chưa gặp người mình yêu mà thôi. Đại phu nhân nhìn vẻ xinh đẹp động lòng người của Gia Cát Hồng Nhan nói: “Hồng Nhan, còn không mau kính rượu với hai vị vương gia.”

“Vâng thưa mẹ.” Gia Cát Hồng Nhan đứng lên, uống liền hai chén rượu, khuôn mặt nàng đỏ ửng càng động lòng người.

Gia Cát Hồng Nhan đi tới trước mặt Sở Lăng Thiên, đôi mắt to sâu kín long lanh nhìn chằm chằm Sở Lăng Thiên: “Thần nữ kính Thất vương gia.”

Sở Lăng Thiên sửng sốt, giật mình nói: “Đại tiểu thư không biết bản vương không uống rượu sao?”

“Chuyện này...” Gia Cát Hồng Nhan giật mình, nhưng chỉ trong nháy mắt khuôn mặt lại khôi phục vẻ tươi cười: “Vương gia lấy trà thay rượu.”

“Bản vương dị ứng với trà.”

Không uống rượu? Dị ứng với trà? Gia Cát Linh Ẩn vừa thấy Sở Lăng Thiên uống rất thoải mái mà, trước mặt hắn còn để chén trà, không biết đã phải rót mấy lần rồi. Bản lĩnh nói dối không chớp mắt, Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy không bằng... Sâu sa khó lường!

“Vương gia...” Trước mặt nhiều người như vậy, Sở Lăng Thiên cũng không để cho Gia Cát Hồng Nhan chút mặt mũi, Gia Cát Hồng Nhan không nhịn được, đành phải hướng về phía Gia Cát Chiêm và Đại phu nhân xin giúp đỡ.

“Hồng Nhan, đừng để Thất vương gia phải khó xử. Còn có Lục vương gia ở đây mà.” Gia Cát Chiêm nói. Lục vương gia và Thất vương gia, chỉ cần Gia Cát Hồng Nhan dựa vào một người là được.

Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, đi đến trước mặt Sở Lăng Thiên: “Thần nữ kính Lục vương gia.”

“Đa tạ Đại tiểu thư.” Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Hồng Nhan vài lần, bưng chén rượu, uống cạn một hơi.

Gia Cát Chiêm, Đại phu nhân cùng Gia Cát Hồng Nhan đều thở phào nhẹ nhõm, thấy ánh mắt Sở Lăng Thiên nhìn mình, mặt Gia Cát Hồng Nhan càng đỏ ửng. Gia Cát Hồng Nhan bỗng nhiên lấy tay đỡ đầu, dáng lung lay như sắp đổ, “Thần nữ, thần nữ, hình như bị say rồi, vương gia, có thể đỡ thần nữ một chút.”

“Chuyện này...” Sở Lăng Thiên khó xử nói, “Đại tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân, người ngồi xuống nghỉ đi. Đại tiểu thư say, nhưng bản vương vẫn chưa thỏa mãn, có thể hay không mời Tam tiểu thư uống một chén rượu?”

Gia Cát Linh Ẩn sợ sệt liếc nhìn Sở Lăng Thiên, kính rượu?

“Linh nhi, còn không mau kính hai vị Vương gia.” Gia Cát Chiêm trách cứ nói.

“Nữ nhi tuân lệnh.” Gia Cát Linh Ẩn bưng chén rượu, “Thần nữ kính Thất điện hạ trước, Thất điện hạ không cần khó xử, thần nữ tự uống.”

Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị uống rượu, chỉ nghe Sở Lăng Thiên nói: “Từ từ đã, bản vương uống cùng Tam tiểu thư.” Nói xong, Sở Lăng Thiên không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người, uống nửa chén rượu.

Gia Cát Hồng Nhan kinh ngạc nhìn Sở Lăng Thiên, hành động của Sở Lăng Thiên chẳng khác nào tát nàng một cái trước mặt mọi người, Sở Lăng Thiên, thế mà lại uống rượu của Gia Cát Linh Ẩn mời. Gia Cát

Hồng Nhan hoảng hốt, làm sao có thể? Nhất định nàng đang mơ, Gia Cát Linh Ẩn là cái gì chứ, chỉ là một thứ nữ mà thôi. May mà chỉ vài ngày nữa Gia Cát Linh Ẩn sẽ bị đưa đến chùa Thiên Thai, nghĩ vậy, Gia Cát Hồng Nhan mới cảm thấy thoải mái hơn.

Nhìn thấy biểu cảm biến hóa trên khuôn mặt Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Linh Ẩn hiểu rõ nàng đang suy nghĩ cái gì, nhưng sợ là ý nguyện của nàng sẽ vụn tan thôi. Vài ngày nữa, sẽ có một sự kiện thay đổi vận mệnh của vô số người.

Sau khi uống rượu cùng Sở Lăng Thiên, Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên ôm ngực, yếu ớt nói: “Cha, mẹ, Linh nhi cảm thấy trong người không khỏe, con xin phép về phòng trước.”

Khuôn mặt Sở Lăng Thiên đang bừng chén rượu trầm xuống, chén rượu này, hẳn là chờ Gia Cát Linh Ẩn tới kính mình, không nghĩ tới, Gia Cát Linh Ẩn làm vậy hết như việc Sở Lăng Thiên không để cho Gia Cát Hồng Nhan chút mặt mũi nào.

“Hỗn lảo, kính xong rượu Lục vương gia rồi về.” Gia Cát Chiêm phùng mồm trợn mắt hận không thể tát Gia Cát Linh Ẩn một cái.

“Lục vương gia, thần nữ, cảm thấy không thoải mái, xin Lục vương gia đừng trách tội thần nữ.” Bộ dạng Gia Cát Linh Ẩn yếu ớt, giống như sắp xỉu.

“Tam tiểu thư nghỉ ngơi trước đi.” Trước mặt mọi người, Sở Lăng Thiên cũng không muốn làm khó nàng.

“Tạ ơn Lục vương gia.” Gia Cát Linh Ẩn được cho phép, liền đi ra khỏi điện.

“Vương gia, thần đáng chết, đứa con gái này của thần sống ở bên ngoài từ nhỏ, không hiểu phép tắc, tội thần xin tạ lỗi với vương gia.” Gia Cát Chiêm lập tức quỳ gối trước mặt Sở Lăng Thiên, run rẩy nói.

“Thừa tướng lo lắng nhiều rồi, bản vương sao có thể trách tội Tam tiểu thư, đứng lên đi.” Trong miệng Sở Lăng Thiên nói vậy, nhưng khuôn mặt u ám.

“Tội thần đa tạ ơn đức của Vương gia.”

Sở Lăng Thiên cùng Sở Lăng Thiên đồng thời nhìn ra khung cảnh bên ngoài, trong lòng đầy suy tư.

Mộc Tê đi theo sau Gia Cát Linh Ẩn, suốt cả đoạn đường hai người không nói một câu. Gia Cát Linh Ẩn tỉ mỉ nhớ lại biểu hiện của Sở Lăng Thiên, kiếp trước hai người không có quen biết gì, hoàng đế qua đời, Sở Lăng Thiên và thái tử tranh quyền đoạt vị, Sở Lăng Thiên thoái ẩn, không ai biết hắn đi đâu, người của nước Lăng Nguyệt còn chưa từng gặp qua hắn. Gia Cát Linh Ẩn biết Sở Lăng Thiên là một người rất khó đối phó, hy vọng hắn không trở thành kẻ thù của nàng.

10. Chương 10: Tam Di Nương Không Phải Bị Bệnh Mà Chết

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn cùng Mộc Tê trở về, Nguyệt Lan lập tức chạy tới, “Cảm ơn trời phật, tiểu thư, cuối cùng người cũng trở về, nô tỳ lo lắng gần chết.”

“Nguyệt Lan ngốc, không phải chúng ta trở về bình an rồi sao, mau vào thôi.”

“Tiểu thư, Thiên Thu người trong phòng Đại phu nhân có đến đây một lúc lâu, nói có việc tìm người, nô tỳ hỏi nàng có chuyện gì, nàng lại không nói.”

“Ta đã biết.” Gia Cát Linh Ẩn biết Thiên Thu sẽ đến, nhưng không nghĩ tới nàng lại tới nhanh thế.

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, Thiên Thu quỳ rạp xuống đất, dập đầu hướng về phía Gia Cát Linh Ẩn, khổ sở nói: “Cầu xin Tam tiểu thư cứu nô tỳ, xin Tam tiểu thư cứu nô tỳ.”

“Thiên Thu, người làm gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống, chậm rãi hỏi, giọng nói tuy hòa nhã, nhưng nét mặt uy nghiêm khiến Thiên Thu sợ hãi không dám nói ra bí mật này.

“Xin Tam tiểu thư giữ kín bí mật này cho nô tỳ, bên trong túi hương kia là xạ hương, nô tỳ không cố ý hại Tứ di nương sẩy thai, là nô tỳ nhất thời tham lam, lấy của Nhị nương mười hai lượng bạc, Đại phu nhân lệnh cho nô tỳ tới phòng chăm sóc cho Tứ di nương, nô tỳ đã sử dụng túi hương này, khiến cho Tứ di nương sẩy thai.”

Chuyện Tứ di nương sẩy thai, là chuyện xảy ra cách đây ba ngày trước khi Gia Cát Linh Ẩn hồi phủ, kiếp trước nàng chỉ nghe nói Tứ di nương cơ thể suy yếu, khó có con, hóa ra nội tình bên trong lại có uẩn khúc như vậy.

“Đây là việc lớn, ta cũng không dám bao che cho người, biết mà không báo, cha với mẹ mà biết, nhất định sẽ không tha cho ta. Vả lại, Tứ di nương đối xử với ta không tệ, làm sao ta có thể lấy oán trả ơn, Nguyệt Lan, Mộc Tê, đưa Thiên Thu tới chỗ Tứ di nương.” Thiên Thu ở bên cạnh Đại phu nhân hầu hạ mười mấy năm, Gia Cát Linh Ẩn cũng không tin tưởng nàng.

Nhìn thấy vẻ quyết tâm của Gia Cát Linh Ẩn, Thiên Thu suy sụp, bất chấp nói: “Tam tiểu thư, nô tỳ còn có chuyện muốn nói.”

“Có việc gì cứ nói với Tứ di nương.”

“Chuyện này.... Chuyện này... Về Tam di nương mẹ tiểu thư.”

Nghe nói tới Tam di nương, trong phút chốc lòng của nàng nháy lên, nhưng khuôn mặt thờ ơ không nhìn thấy dồn nén nội tâm: “Mẹ ta? Vậy người nói đi, nếu ta phát hiện người nói dối dù chỉ là nửa câu, ta lập tức sẽ đưa người tới chỗ Tứ di nương.” Tứ di nương ở trong phủ vô cùng ghê gớm, nha hoàn chết dưới tay bà không mười cũng phải bảy tám người, nếu không phải như vậy, Thiên Thu sẽ không nói ra bí mật này.

“Thực ra, Tam di nương không phải bị bệnh mà chết.” Thiên Thu nói.

“Nói vậy, rõ ràng mẹ ta bị bệnh mà chết, người còn dám nói dối sao, bừa bịp ta, người cho rằng tiểu thư ta ngu ngốc lắm sao?” Gia Cát Linh Ẩn tức giận nói.

“Những gì nô tỳ nói đều là sự thật, xin Tam tiểu thư minh xét.” Thiên Thu vội vàng nói: “Đúng là Tam di nương chết vì bệnh, nhưng bệnh này rất lạ, tất cả chuyện này, đều có liên quan tới Đại phu nhân, Nhị di nương và Tứ di nương.”

“Ta không tin, bọn họ thân như chị em, khi mẹ ta bị bệnh, lúc nào Đại phu nhân cùng hai vị di nương cũng tới thăm, làm sao các mẹ lại có thể hại mẹ ta được, người không nói hết ra, ngay bây giờ ta sẽ đi nói cho Đại phu nhân biết.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Tam tiểu thư, nô tỳ chỉ biết chuyện này có liên quan đến Đại phu nhân và hai vị di nương, nhưng chuyện là thế nào, nô tỳ thật sự không biết. Cầu xin Tam tiểu thư cứu nô tỳ.” Thiên Thu nói xong, lại dập đầu cầu xin.

Gia Cát Linh Ẩn trầm tư: “Người cứ về trước đi, bí mật này hôm nay sẽ giữ kín giúp người.”

“Tạ ơn Tam tiểu thư, tạ ơn Tam tiểu thư, về sau Tam tiểu thư có gì sai bảo, nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực làm.” Thiên Thu như trút được gánh nặng, lập tức mang ơn Gia Cát Linh Ẩn.

Trong phòng Đại phu nhân, Đại phu nhân đang mắng người trước mặt: “Tiêu quản gia, hôm nay người thật sự là tự tìm lấy phiền toái lớn rồi. Chỉ một đứa con gái người làm cũng không xong, thật uổng phí công ta bồi dưỡng người bao năm như vậy.”

“Phu nhân, việc này là sơ suất của nô tài. Dù sao nô tài cũng đã làm việc nhiều năm, xin phu nhân trước mặt lão gia nói vài lời giúp nô tài.” Tiêu Chính khẩn cầu nói.

“Để ta thử xem, nhưng tính lão gia người cũng biết rồi đấy. Trong khoảng thời gian này người đừng gây thêm rắc rối gì nữa, nếu không ta cũng không cứu được người đâu.”

“Nô tài hiểu, chỉ cần phu nhân nói vài lời giúp nô tài, từ nay về sau, mạng của nô tài chính là của phu nhân.”

“Người hãy nhớ kỹ những lời mình đã nói hôm nay.”

11. Chương 11: Hẹn Lục Vương Gia

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn sáng sớm đã xuất môn, đi về phía tây Ngân Đô. Gia Cát Linh Ẩn chỉ dẫn theo Nguyệt Lan, bảo Mộc Tê ở lại Trục Nguyệt Hiên. Gia Cát Linh Ẩn nhận thấy Mộc Tê không giống nha hoàn bình thường, sợ là người Đại phu nhân phái đến, vẫn nên cẩn thận một chút tốt hơn.

Là thủ phủ, Ngân Đô là thành trì phồn hoa nhất nước Lăng Nguyệt, dọc đường đi vô cùng náo nhiệt. Ngày thường, cơ hội để Nguyệt Lan ra khỏi phủ rất hiếm, giờ đây đi theo bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn tíu tít, vui vẻ vô cùng.

“Tiểu thư, mau nhìn xem, cây trâm ngọc này thật đẹp.” Nguyệt Lan cầm lấy một cây trâm ngọc hình bướm của một hàng bên đường, ngạc nhiên mừng rỡ hô lên.

Cây trâm với chất ngọc trong suốt, con bướm vỗ cánh như sắp bay đi, Gia Cát Linh Ẩn nhìn cũng thấy thích.

“Đẹp thì có đẹp, nhưng chúng ta đâu có ngân lượng.” Nguyệt Lan bĩu môi, ủ rũ nói. Ngân lượng hàng tháng của Nguyệt Lan đều gửi về nhà, trên người Gia Cát Linh Ẩn đương nhiên cũng không có ngân lượng.

“Tam thiếu thư thích à?” Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ sau lưng.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn lại, khuôn mặt Sở Lăng Hiên nằng cực kỳ cảm hận hiện ra trước mắt, Gia Cát Linh Ẩn cúi chào: “Tham kiến Lục vương gia, thần nữ còn có chuyện phải làm, không quấy rầy Lục vương gia.” Gia Cát Linh Ẩn định đi, nhưng ánh mắt vẫn cứ dán vào cây trâm nọ, ra vẻ tiếc nuối.

“Tam tiểu thư chờ chút.” Sở Lăng Hiên lấy một thỏi bạc đưa cho người bán, lấy trâm ngọc đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Chỉ cần Tam tiểu thư đồng ý dùng bữa cơm với bản vương, bản vương sẽ tặng trâm ngọc này cho Tam tiểu thư. Tam tiểu thư vẫn nhớ mình còn nợ bản vương một chén rượu chứ?”

“Hôm qua thần nữ thật sự thấy không khỏe, xin Vương gia đừng nên trách tội. Đã như vậy, thần nữ cả gan mời Lục vương gia giờ Ngọ đầu tháng sau gặp tại Tiên Cư Lâu, thần nữ sẽ đến lấy trâm ngọc.”

“Được! Được! Ngày đó bản vương nhất định y hẹn, mong rằng Tam tiểu thư đừng lỡ hẹn.”

“Thần nữ không dám, thần nữ còn có việc, xin cáo từ trước.”

“Tam tiểu thư, mời!”

Nhìn thấy bóng dáng Gia Cát Linh Ẩn đi xa, khóe miệng Sở Lăng Hiên hiện lên nụ cười mỉa, đem qua sự vô lễ Gia Cát Linh Ẩn đối với hắn, hắn nhất định phải đòi lại gấp bội.

“Tiểu thư, Lục vương gia thật tuần tú.” Nguyệt Lan mê mẩn nói.

“Một cái xác thối tha thôi mà.”

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn mất đi vẻ hòa nhã, Nguyệt Lan lập tức ngậm miệng. Nguyệt Lan cảm thấy Tam thiếu thư rất lạ, có khi nhu nhược sợ sệt như Tam tiểu thư lúc đầu, có khi lại sao sao đó không giống với trước kia.

Người ở thành tây tương đối thưa thớt hơn, một phủ đệ to lớn không thích hợp với những căn nhà thấp bé ở xung quanh. Mái hiên điêu lan ngọc thể [1], thể hiện rõ thân phận bất phàm của chủ nhân nơi này.

Thanh Ngọc Môn, môn phái lớn nhất nước Lăng Nguyệt, thế lực hùng mạnh, ngay cả hoàng đế cũng nhún nhường môn chủ Thanh Ngọc Môn ba phần. Không chỉ ở nước Lăng Nguyệt, cho dù ở nước khác cũng không thể khinh thường thế lực của Thanh Ngọc Môn.

“Tiểu thư, chúng ta đến đây làm gì vậy?” Nguyệt Lan nhỏ giọng nói, “Hai người gác cửa kia nhìn có vẻ rất hung hăng, hay chúng ta về thôi.”

“Nguyệt Lan đừng sợ.” Gia Cát Linh Ẩn vỗ vai Nguyệt Lan rồi đi qua đó.

“Cô nương, xin hỏi tìm ai?” Tiểu ca đứng gác hỏi.

“Thương Y.” Gia Cát Linh Ẩn khẽ nói.

“Thương...” Tiểu ca nhất thời không kịp phản ứng, “Cô nương muốn tìm môn chủ? Cô nương có tín vật của môn chủ không? Chỉ nói không, xin thứ tại hạ không thể để cô nương vào.”

“Ta quả thực không có tín vật, nhưng làm phiền tiểu ca thông báo một tiếng, nói cho Thương Y biết ta có tin tức của Thánh Tuyết Đơn là được.”

“Cái này...” Tiểu ca do dự, “Vậy xin cô nương hãy chờ, tại hạ đi thông báo, về phần môn chủ có gặp cô nương hay không, tại hạ không dám bảo đảm.”

“Đa tạ tiểu ca, tiểu ca cứ việc thông truyền là được.”

Chỉ chốc lát, đã thấy tiểu ca vừa rồi vội vàng vàng chạy đến, cúi người ba cái với Gia Cát Linh Ẩn, sau đó cung kính nói: “Cô nương mời, vừa rồi chậm trễ khách quý, mong cô nương thứ tội.”

“Tiểu ca không cần như thế, mau dẫn ta đi gặp môn chủ đi.”

Chú thích:

[1] Điều lan ngọc thể: dùng để diễn tả một công trình kiến trúc giàu sang tráng lệ.

12. Chương 12: Làm Hộ Vệ Của Ta

Đi xuyên qua khoảng sân lát đá cẩm thạch, quẹo qua mấy hàng lang uốn khúc, cuối cùng mọi người cũng đi vào một đại điện. Sự xa hoa trong phủ không cần phải bàn cãi.

Một nam tử vận áo xanh đang ngồi trong đại điện, ánh mắt quyến rũ cùng gương mặt yêu mị kia làm cho người ta không thể không hoài nghi hẳn là từ một con hồ ly hóa thành. Đang vào mùa hạ ấm áp, song sắc mặt nam tử lại có hơi nhợt nhạt.

“Người biết tin tức của Thánh Tuyết Đơn?” Chỉ một thoáng, nam tử áo xanh liền từ một chỗ khác trong đại điện tới trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, một luồng khí thể làm người khác ngạt thở cũng theo đó mà đến.

“Thương Y, chúng ta trao đổi được không?” Đối mặt với khí thể mạnh mẽ của Thương Y, Gia Cát Linh Ẩn vẫn cứ bình tĩnh.

“Trao đổi?” Thương Y nheo hai mắt lại, giữa đôi mắt cáo hiện lên một tia狡 hoạt, “Người có bản lĩnh gì mà đòi trao đổi với bản môn chủ, bắt bản môn chủ phải theo người? Bản môn chủ không thiếu nữ nhân.”

“Ta đương nhiên biết môn chủ không thiếu nữ nhân, ta có tin tức của Thánh Tuyết Đơn, xem thử môn chủ có muốn biết hay không.”

Thương Y, môn chủ Thanh Ngọc Môn, võ công cái thế, lại bởi vì tu luyện một môn võ công nên bị nội thương. Thương Y lần tìm tất cả danh y, cũng không trị dứt được, chỉ có Thánh Tuyết Đơn mới có thể chữa khỏi nội thương này. Nghe đồn Thánh Tuyết Đơn được một vị danh y cổ đại nào đó lưu giữ, nhưng cho đến nay không ai biết được tin tức của nó. Kiếp trước, Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Hiên xuất chinh, Sở Lăng Hiên bị trọng thương, cả ngự y cũng thúc thủ vô sách. Ngự y nói với Gia Cát Linh Ẩn, trừ phi có thể tìm được Thánh Tuyết Đơn trong tuyên thuyết, nếu không thì dù là thần tiên cũng không cứu được

Sở Lăng Hiên. Gia Cát Linh Ẩn đích thân tìm kiếm, cuối cùng tìm được nó ở núi Linh Sơn, mới cứu được mạng của Sở Lăng Hiên.

“Thánh Tuyết Đơn thực sự tồn tại trên đời sao? Nếu là thật, người muốn cái gì, ngoại trừ thân thể của bản môn chủ, người muốn cái gì bản môn chủ cũng có thể đáp ứng người.”

Gia Cát Linh Ẩn liếc Thương Y trắng mắt: “Môn chủ suy nghĩ nhiều rồi, ta có thể cam đoan tin tức này tuyệt đối chính xác, nhưng thứ ta muốn cũng chỉ là thứ rất bình thường.”

“Vậy người muốn gì?”

“Ta muốn người làm hộ vệ của ta, trước khi ta chưa đủ năng lực tự bảo vệ mình, hy vọng môn chủ có thể trợ giúp ta một tay.”

“Làm hộ vệ của người?” Thương Y rú lên quái dị, “Ta đường đường là môn chủ Thanh Ngọc Môn, lại phải làm hộ vệ ột tiểu nha đầu, nếu truyền ra ngoài, không phải thiên hạ sẽ cười đến rụng răng sao?”

“Người cũng có thể không đáp ứng, ta đây xin cáo từ.” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn xoay người bỏ đi.

“Gượng đã.” Thương Y lập tức cản đường của Gia Cát Linh Ẩn, “Bản môn chủ nghỉ, làm hộ vệ cũng không phải không thể, nhưng cô nương à, bản môn chủ bán nghệ không bán thân, hy vọng cô nương đừng nhất thời xúc động, hủy đi sự trong sạch của bản môn chủ.”

“Môn chủ võ công cái thế, nếu không phải người tự nguyện, ta nghĩ không ai có năng lực đó đâu.” Gia Cát Linh Ẩn không vui nói.

“Vậy cũng đúng.” Thương Y gật đầu, “Vậy hiện giờ cô nương cần ta làm gì?”

“Đi theo bên cạnh ta, đừng để người khác phát hiện, thấy ta gặp nguy hiểm thì ra tay.”

“Chuyện này không khó, thành giao. Vậy khi nào người mới nói cho ta biết tin tức của Thánh Tuyết Đơn?”

“Thời điểm thích hợp.”

“Thời điểm thích hợp là khi nào? Nếu người ăn quýt thì sao?”

“Thương Y, ta đã nói, người có thể không chấp thuận...”

“Ta chấp thuận!”

Vì thế, trên đường Gia Cát Linh Ẩn hồi phủ, có một nam nhân vẽ mặt đào hoa đi theo phía sau.

Chủ tử không ở nhà, Mộc Tê cũng không dám nhàn hạ, sau khi quét dọn sạch sẽ Trục Nguyệt Hiên, liền ngồi ở cửa thêu hài. Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn cùng Nguyệt Lan trở về, Mộc Tê lập tức đặt kim chỉ trong tay xuống, rót trà cho Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư, vừa rồi Đại tiểu thư có sai người qua đây, mời tiểu thư sau khi về thì đến đình nghỉ chân ở hậu viện trò chuyện cùng các tiểu thư khác.”

“Ừ, ta đi một lát.”

“Tiểu thư, để nô tỳ đi cùng người.” Mộc Tê nhỏ giọng nói.

“Không cần, người và Nguyệt Lan ở lại Trục Nguyệt Hiên đi, đừng lo.”

“Mộc Tê, tay nghề của người cũng tinh xảo quá, hài thêu này trông rất đẹp.” Nguyệt Lan cầm lấy chiếc hài chưa thành hình trong giỏ lên, ngạc nhiên nói, “Nhưng Mộc Tê à, sao hài này nhỏ quá vậy, người có con à?”

“Nguyệt Lan, đừng nói bậy!” Mộc Tê nhìn Gia Cát Linh Ẩn, có chút xấu hổ nói, “Lần trước nô tỳ thấy trong tiệm bán hài cho trẻ nhỏ rất đắt hàng, liền nghĩ lúc rảnh rỗi thêu vài đôi bán ra ngoài, mua chút thức ăn về... Nô tỳ chưa nói với tiểu thư, xin tiểu thư trách phạt.”

Gia Cát Linh Ẩn cảm động, nhất định là Mộc Tê thấy thức ăn quán gia đưa tới hôm nọ, lo lắng mình bị đói, mới nghĩ ra cách này, “Mộc Tê, ta không trách người, nhưng đừng làm bản thân mệt mỏi quá.”

13. Chương 13: Cơn Ác Mộng Của Nhị Tiểu Thư

Hậu viện của phủ thừa tướng, tuy kém xa so với ngự hoa viên trong hoàng cung, nhưng cũng đẹp mê người. Đầu tháng tư, trong hậu viện muôn hoa đua nở khoe sắc thắm, cảnh xuân tươi đẹp, lá sen che kín mặt hồ, chỉ một cái liếc mắt, cũng làm cho người ta thoải mái.

Bốn tiểu thư ở trong đình nói chuyện vui đùa, Gia Cát Linh Ẩn có thể nhận ra, trên người mặc bộ váy hồng nhạt uyển chuyển động lòng người, chính là Đại tiểu thư Gia Cát Hồng Nhan; khuôn mặt gầy gò mặc bộ váy xanh, chính là Nhị tiểu thư do Nhị di nương Dương Thanh Sở sinh ra, Gia Cát Như Mộng. Hai người còn lại bộ dạng gần giống nhau như đúc đều do Tứ di nương sinh là Tứ tiểu thư Gia Cát Như Nguyệt, và Ngũ tiểu thư Gia Cát Như Sương. Phủ thừa tướng không phải chỉ có năm người con gái, tuy rằng trong số những người con gái, Gia Cát Hồng Nhan khiến cho Gia Cát Chiêm kiêu ngạo, nhưng việc khiến Gia Cát Chiêm kiêu ngạo nhất, chính là con trai cả Gia Cát Như Phong, Gia Cát Như Phong tuổi còn nhỏ, đã là phó tướng trong quân, tiền đồ vô cùng sáng lạng. Gia Cát Như Phong cùng Gia Cát Hồng Nhan đều do Đại phu nhân sinh, đó cũng là lý do sau bao năm vị trí của Đại phu nhân vẫn vững chắc, không chút dao động như vậy.

“Linh nhi, nhanh đến đây.” Gia Cát Hồng Nhan đi tới bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, thân thiết kéo tay Gia Cát Linh Ẩn, dẫn Gia Cát Linh Ẩn tới đình nghỉ chân.

“Đại tỷ, tỷ gọi tỷ ấy tới đây làm gì?” Ngũ tiểu thư Như Sương bắt mồm bĩu môi nói: “Nhị tỷ không khỏe, giờ lại ngồi gằn khắc tinh, sợ lại làm hại Nhị tỷ.”

“Như Sương không được nói bậy.” Gia Cát Hồng Nhan giận dữ nói: “Linh nhi là Tam tỷ của muội, là chị em với chúng ta. Mấy năm nay Tam muội sống ở bên ngoài khổ sở không ít, về sau chúng ta càng phải yêu thương muội ấy hơn mới phải.”

“Tỷ ấy chính là khắc tinh, khắc chết mẹ ruột của mình, Tam tỷ như vậy muội không cần.” Tứ tiểu thư Như Nguyệt bắt mồm nói.

Gia Cát Linh Ẩn tức giận lớn tiếng quát: “Như Nguyệt, Như Sương, các người cảm miệng hết cho ta, cần thật ta nói cho cha biết, trừng trị các người.”

“Đại tỷ...” Như Sương uất ức hừ một tiếng, đứng dậy, kéo Như Nguyệt chạy đến bờ bên kia ngấm cá mới được thả vào hồ.

“Linh nhi, muội đừng để trong lòng, các muội ấy không ở nhiều với muội, về sau muội đi lại nhiều với các muội ấy, tự nhiên sẽ thân thiết.” Gia Cát Hồng Nhan an ủi nói.

“Linh nhi đã biết, cảm ơn Đại tỷ dạy bảo.” Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng nói.

Nhị tiểu thư Gia Cát Như Mộng vẫn im lặng nhìn mấy tỷ muội tranh cãi ầm ĩ, không tham gia vào chuyện của các nàng. Ai cũng không chú ý tới, lúc mà Gia Cát Linh Ẩn xuất hiện, sắc mặt của Như Mộng càng trở nên u ám trắng bệch.

“Tam muội, muội đến đây nói chuyện với Nhị muội, không muội ấy sẽ rất nhàm chán.” Gia Cát Hồng Nhan nói, thể hiện khí phách của chị cả.

“Vâng, Linh nhi biết rồi.”

Trong đình yên tĩnh trong giây lát, ba chị em đều không nói chuyện, chỉ nghe thấy Như Sương ở bên cạnh hồ vui vẻ gọi: “Tam tỷ, mau đến xem con cá này, rất đẹp, mau tới đây!”

Như Nguyệt đã chạy tới, kéo Gia Cát Linh Ẩn, vừa nói vừa kéo Gia Cát Linh Ẩn tới sát hồ: “Tam tỷ, tỷ nhìn xem, con cá này có phải rất đẹp không? Tam tỷ, đến gần một chút.”

“Nhị muội, chúng ta cũng đi xem đi.” Gia Cát Hồng Nhan đỡ Như Mộng dậy, đi về phía ba người.

“Tam tỷ, tỷ xem, con cá này, có phải rất đáng yêu không? Tỷ có thấy không? Dưới lá sen kia.” Như Nguyệt hào hứng nói.

“Rất đáng yêu.” Gia Cát Linh Ẩn cười ngây ngô, nhìn hai chị em Như Nguyệt ra sức diễn như vậy, nàng cũng phải phối hợp theo chứ. Sắc bảy màu rực rỡ của những chú cá bơi qua bơi lại trong nước, nào đâu biết được tâm tình của người trên bờ.

Như Mộng ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng Gia Cát Linh Ẩn đến xuất thần, không biết vì sao, từ khi biết Gia Cát Linh Ẩn hồi phủ, lòng dạ của Như Mộng liền không yên. Năm năm trước, Ngũ di nương bị nàng đẩy xuống giếng, còn có đôi mắt thiện lương trong suốt của Gia Cát Linh Ẩn, không ngừng xuất hiện trước mắt Như Mộng. Ngũ di nương là người Gia Cát Chiêm yêu nhất, nếu Gia Cát Chiêm biết hết chân tướng... Hoảng hốt, Như Mộng vươn đôi bàn tay gầy yếu trắng bệch kia, chậm rãi tới gần Gia Cát Linh Ẩn, chỉ cần nàng khẽ đẩy...

Bỗng nhiên, có một đôi tay bắt lấy tay Như Mộng: “Nhị muội, bên ngoài gió lớn, về phòng sớm đi, đừng để bệnh nặng thêm.” Gia Cát Hồng Nhan thì thầm bên tai Như Mộng, nàng tuyệt đối không cho phép có chuyện gì bất trắc xảy ra trước khi Gia Cát Linh Ẩn bị đưa vào cung.

Nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Gia Cát Hồng Nhan, rốt cuộc Như Mộng cũng lấy lại tinh thần: “Tạ Đại tỷ quan tâm, Như Mộng về phòng trước.” Trước khi đi, Như Mộng nhìn không được quay đầu nhìn lại, liếc mắt nhìn về phía Gia Cát Linh Ẩn.

Ven hồ, hai tỷ muội Như Nguyệt Như Sương trao đổi ánh mắt, Như Sương hiểu ý gật đầu.

14. Chương 14: Việc Xấu Không Thành

“Như Nguyệt, tỷ dám dùng đá ném muội.” Bỗng nhiên, Như Sương hét lớn: “Xem muội trừng phạt tỷ.”

“Muội! Tam tỷ, mau giúp muội ngăn muội ấy lại.” Như Nguyệt ôm lấy Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Hừ!”

Như Sương cũng xông lên, hai người nhìn như đang chơi đùa cùng Gia Cát Linh Ẩn, thực tế chỉ có Gia Cát Linh Ẩn biết, đôi song sinh này chính là muốn hợp lực ném nàng vào trong hồ nước. Hậu viện phủ thừa tướng, người hầu rất ít khi lui đến, nếu Gia Cát Linh Ẩn rơi xuống nước, nơi này căn bản không có ai có thể cứu nàng. Nước hồ sâu, cho dù là đàn ông trưởng thành, đi xuống cũng không thấy đỉnh đầu.

“Tứ muội, Ngũ muội, đừng đùa nữa, nguy hiểm lắm.” Gia Cát Linh Ẩn vừa nói, vừa lo lắng nghĩ cách tách khỏi hai tỷ muội này.

Tay phải Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng cào vào tay Như Sương, Như Sương lập tức buông tay ra. Lúc này, Như Nguyệt dùng sức đẩy, lại đẩy Như Sương xuống hồ.

“Á!” Như Sương phản ứng rất nhanh, hai tay lập tức bám vào một tảng đá, khiến cho người chưa rơi xuống, chỉ có phần thân dưới ngập trong nước, “Mau kéo muội lên!” Như Sương tức giận quát Như Nguyệt.

“Ta đến đây.” Lúc này Như Nguyệt mới phản ứng lại, nghĩ đến vừa rồi thiếu chút nữa hại chết Như Sương, trong lòng Như Nguyệt vô cùng sợ hãi.

“Á!” Như Nguyệt vừa ngồi xổm xuống, chợt nghe thấy tiếng hét của Như Sương, trong lúc đó, cả người Như Sương vặn vẹo, dường như vô cùng đau đớn, chất lỏng màu đỏ lan khắp mặt nước.

“Sao lại thế này? Mau đỡ muội ấy lên!” Gia Cát Hồng Nhan kéo Gia Cát Linh Ẩn, ba người phải mất rất nhiều sức, mới kéo được Như Sương từ dưới nước lên.

“Á!” Nhìn thấy tình hình thực tế của Như Sương, cả ba người đều chấn động, Như Nguyệt sợ hãi hét lên.

Chỉ thấy máu không ngừng chảy dưới chân Như Sương, mấy con cá đang ở trên đùi nàng không ngừng giãy dụa, răng nanh của chúng cắm rất sâu vào người Như Sương, chân Như Sương đã mất một miếng thịt.

“Còn không mau đi gọi người!” Gia Cát Hồng Nhan quát Như Nguyệt bị dọa đến ngây ngốc.

Rất nhanh, trên dưới trong phủ đã có mặt ở hậu viện, nhìn thấy bộ dáng Như Sương, Tứ di nương sợ đến mức ngất ngay tại chỗ.

“Sao con cá này lại cắn người? Cắn Ngủ tiểu thư thành ra thế này, về sau không phải sẽ bị què? Làm sao mà thành gia lập thất được?” Nhị di nương hét lên, ánh mắt không che giấu nỗi niềm vui khi có người gặp họa.

“Im miệng lại cho ta!” Đại phu nhân trừng mắt nhìn Nhị di nương, “Còn chưa đủ loạn hay sao?”

“Được rồi, Đại tể, ta không nói gì nữa. Sao đại phu còn chưa tới, nếu còn kéo dài, chỉ sợ không phải người què, mà phải cưa chân đi.”

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn trở về toàn vẹn, Nguyệt Lan và Mộc Tê yên tâm.

“Tiểu thư, rốt cục người đã về.” Nguyệt Lan kéo Gia Cát Linh Ẩn, nhìn mấy lần từ trên xuống dưới, cuối cùng mới thoải mái.

“Ta không sao, các nàng gọi ta đi ngắm cá bảy màu.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nói, “Cá này rất đẹp. Cũng rất hung bạo...”

Nguyệt Lan cho là Gia Cát Linh Ẩn thật sự đi ngắm cá. Nguyệt Lan nhìn trong phòng, khẽ nói: “Tiểu thư, trong viện chúng ta có quái nhân đến, tự mình đứng trước gương láo nhái, không phải bị điên chứ?”

“Hả.” Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày, chưa bước vào phòng, một cái bóng màu xanh đã đi tới, Thương Y xoa tung mái tóc gấp khúc, đặc ý hỏi, “Kiểu tóc mới của ta, có đẹp không?”

“Đẹp!” Gia Cát Linh Ẩn không liếc mắt nhìn kiểu tóc của Thương Y, nói.

“Người chưa nhìn!” Thương Y bất mãn lắm bầm, đi theo sau Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Người là Tam tiểu thư phủ thừa tướng, sao lại có người thù oán người?”

“Người là giang hồ đệ nhất cao thủ, không có kẻ thù sao?”

“Đó là bởi vì bọn họ mơ ước nhan sắc của ta.” Thương Y nghiêm mặt nói, “Nếu không ta giết hết kẻ thù của người, sau đó chúng ta đi lấy Thánh Tuyết Đơn.”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cười khở, “Kẻ thù của ta nhiều lắm, chỉ sợ giết không hết.”

“Ta đi đổi kiểu tóc mới.” Thương Y như một cơn gió, lại đi tới trước gương.

Ngày hôm sau, tin tức chấn động truyền khắp nước Lăng Nguyệt, thái hậu hoảng thê [1]. Chuyện bất thành linh xảy ra, khiến cho Gia Cát Hồng Nhan rối loạn, Gia Cát Hồng Nhan liền tới tìm Đại phu nhân.

“Con không cần phải hoảng loạn, mọi chuyện đã có mẹ.” Chỉ một câu nói của Đại phu nhân khiến cho tâm trạng Gia Cát Hồng Nhan ổn định.

Sau khi hạ táng thái hậu xong, hoàng đế hạ chỉ hủy bỏ tuyển con gái quan lại đến chùa Thiên Thai cầu phúc, đồng thời còn đưa những người trước đây bị đưa tới chùa về nhà thành thân. Sau khi chuyện này bị hủy bỏ, những cô gái trước đây viện cớ bị bệnh nặng, đều nhanh chóng bình phục trở lại, Gia Cát Như Mộng, Nhị tiểu thư phủ thừa tướng sức khỏe cũng khoan khoái lên nhiều.

Chú thích:

[1] Hoảng thê: qua đời, mất.

15. Chương 15: Tứ Di Nương Suy Nghĩ Cho Kỹ

Trong thư phòng Gia Cát Chiêm, Đại phu nhân kính cẩn rót chén trà cho Gia Cát Chiêm, dường như muốn nói gì, lại không tiện mở miệng, “Lão gia, Mẫn nhi có chuyện muốn bàn bạc với lão gia...”

“Là chuyện của Tiêu Chính à?” Gia Cát Chiêm kéo dài giọng, hỏi.

“Lão gia, Tiêu Chính ở lại trong phủ cũng sắp hai mươi năm rồi, nhiều năm qua như vậy, hẳn trợ giúp Mẫn nhi coi sóc cái nhà này, từ trên xuống dưới, không có công lao cũng có khổ lao... ông thấy có phải không...”

“Hừ! Bà còn thay hắn cầu tình.” Nghĩ lại cảnh tượng ngày đó, Gia Cát Chiêm liền thấy bề mặt đến cùng cực, “Ngày đó, ở trước mặt vương gia và một người hẳn đã khiến ta mất mặt biết bao nhiêu, ta không trách phạt hắn, xem như là nể mặt bà lắm rồi!”

“Lão gia, Mẫn nhi cũng biết ngày đó là hắn sai, nhưng lão gia à, sao ông lại quên ca ca của hắn chính là người hầu trong cung của Hoàng hậu nương nương. Hiện giờ Thái hậu không còn nữa, người có thể bàn tới hôn sự của các vị Vương gia không phải là Hoàng hậu nương nương sao.” Đại phu nhân nói.

“Đúng là bà đã nhắc nhở ta, bà hãy nói với Tiêu Chính, có cơ hội dẫn Hồng Nhan đi lại trong cung nhiều hơn đi.”

“Lão gia yên tâm, chuyện này ta sẽ an bài. Còn chuyện của Tiêu Chính...”

“Vậy để hắn đoái công chuộc tội đi, tìm một cái cơ khôi phục lại chức quản gia của hắn là được.”

“Mẫn nhi đã hiểu.”

Qua hơn mười ngày, vết thương của Như Sương tuy đã khá hơn, nhưng vẫn chưa đi lại được. Tứ di nương mời đại phu giỏi nhất Ngân Đô đến trị cho Như Sương, nhưng bởi vết thương quá sâu, cho dù đã khép miệng, nhưng vẫn để lại sẹo. Tứ di nương ở trong phủ Thừa tướng không được Gia Cát Chiêm coi trọng, còn bị Đại phu nhân áp chế khắp nơi, hơn nữa thỉnh thoảng còn bị Nhị di nương gây sóng gió, cuộc sống của bà cũng không tốt lắm. Vốn trông cậy vào hai nữ nhi có thể gả vào nhà tốt, kiếm được tiền đồ cho bà, không ngờ Như Sương lại bị thương nghiêm trọng như vậy, hôn sự lại càng nặng lo hơn.

Khi Gia Cát Linh Ẩn đi ngang qua đình hóng mát, đúng lúc chạm mặt Tứ di nương cùng Như Nguyệt.

“Người tới làm gì, nếu không phải người, Như Sương sẽ không bị rơi xuống hồ, cũng sẽ không...” Vừa thấy Gia Cát Linh Ẩn, Như Nguyệt liền mắng.

“Tứ muội, chuyện hôm đó chỉ là ngoài ý muốn, Đại tỷ cũng có thể làm chứng.” Gia Cát Linh Ẩn vô tội nói, “Ta cũng không ngờ sẽ thành ra như vậy, xin Tứ di nương trách phạt.”

“Trách phạt?” Tứ di nương liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cách thâm sâu, cười lạnh nói, “Trách phạt người thì có lợi ích gì? Trách phạt người thì Như Sương của ta có khỏe hơn không? Tam di nương à Tam di nương, tỷ chết cũng đã chết rồi, còn để lại con yêu tinh hại người trên đời này làm gì.”

“Tứ di nương, Linh nhi cảm thấy, thay vì di nương đứng đây oán trời trách đất, chi bằng nghĩ lại xem, hồ nước ở hậu viện phủ Thừa tướng sao lại có loại cá hung tàn như vậy, cá này là người nào mua? Nuôi trong hồ có dụng ý gì?” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Ý của người là...” Tứ di nương hình như nghĩ tới điều gì, lập tức đứng dậy, đi về phía thư phòng của Gia Cát Chiêm.

Tứ di nương vội vàng vàng đi vào thư phòng của Gia Cát Chiêm, nhìn thấy Đại phu nhân ở đó, nhất thời do dự, dù sao Tiêu quản gia cũng là biểu huynh xa của Đại phu nhân, đắc tội với bà ấy sẽ chỉ khiến ngày tháng mình sống trong phủ càng thêm khổ sở, nhưng nghĩ đến tình trạng thê thảm của Như Sương, Tứ di nương vẫn cố lấy dũng khí nói: “Lão gia, xin lão gia làm chủ cho Như Sương.”

“Bà không ở trong phòng chăm sóc Như Sương, chạy đến đây làm gì?” Nhìn thấy bộ dạng sứt mẻ của Tứ di nương, Gia Cát Chiêm giận dữ nói.

“Lão gia, thiếp có chuyện muốn nói.” Tứ di nương vừa nói vừa nhìn nhìn Đại phu nhân.

“Bà ra ngoài trước đi.” Gia Cát Chiêm nói với Đại phu nhân.

“Dạ, lão gia.”

Trước khi đi, Đại phu nhân gật đầu mỉm cười với Tứ di nương, nhưng nụ cười kia lại để cho Tứ di nương cảm thấy lạnh dọc sống lưng.

“Bà có chuyện gì nói mau đi.” Gia Cát Chiêm tỏ vẻ không mấy kiên nhẫn.

“Lão gia, thiếp cảm thấy, chuyện Như Sương bị cắn không phải ngoài ý muốn. Tại sao ở hậu viên lại nuôi loài cá hung hãn như vậy? Các vị tiểu thư qua lại hậu viên rất nhiều, nên sẽ không có ai muốn gây bất lợi cho các vị tiểu thư trong phủ. Thiếp cả gan nói ra chuyện này, xin lão gia đừng nên trách mắng.”

“Cá này là do ai mua về?” Gia Cát Chiêm hỏi.

“Toàn bộ chuyện trong phủ đều do Tiêu quản gia coi sóc.” Tứ di nương đáp.

“Ừm, ta biết rồi, bà ra ngoài trước đi.”

“Thiếp...”

“Ta tự có quyết định, trước tiên bà hãy về đi.”

“Dạ.”

“Người đâu!” Đợi Tứ di nương đi rồi, Gia Cát Chiêm lớn giọng quát.

“Lão gia, nô tài ở đây?” Một gia đình cung kính đi vào.

“Đi nói với Đại phu nhân, chuyện khôi phục lại chức quản gia của Tiêu Chính từ từ đã.”

16. Chương 16: Xin Vương Gia Nạp Tỷ Tỷ Làm Trắc Phi

Choang... “Con tiện nhân Lâm Tuyết này, rốt cục đã nói gì với lão gia!” Sau khi nghe chuyện phục chức của Tiêu Chính bị lùi lại, Đại phu nhân tức giận đến nổi ném mạnh cái chén trong tay xuống đất.

“Mẹ, chẳng lẽ là vì mấy con cá kia?” Gia Cát Hồng Nhan nói.

“Tiêu Chính cũng là, cũng không nhìn xem đây là chỗ nào mà hần tùy tiện làm càn? Chắc là hần cắn xén ngân lương, mua mấy loại quỷ quái này về, gặp phải họa lớn thế này.” Đại phu nhân phẫn nộ.

“Mẹ, hiện giờ chúng ta phải làm gì đây?” Gia Cát Hồng Nhan còn trông mong Tiêu Chính dựa vào quan hệ của ca ca hần, để nâng được đi lại hoàng cung nhiều hơn.

“Việc này con không cần phải lo, mẹ đã có biện pháp. Lần nước vũ nương dạy vũ đạo cho con đã luyện được đến đâu rồi? Qua ba tháng nữa chính là hội Lục quốc, đến lúc đó con phải biểu hiện cho tốt.”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi.” Nghĩ đến hội Lục quốc bản thân nhất định sẽ tỏa sáng, Gia Cát Hồng Nhan liền kích động không thôi.

“Đại phu nhân, Đại tiểu thư, Tam tiểu thư cầu kiến.” Thiên Thu chậm chậm đi vào, nói. Lần trước, sau khi Thiên Thu vạch mặt Tiêu Chính trong yến hội, vốn nghĩ rằng Đại phu nhân sẽ trách phạt nàng, ai ngờ Đại phu nhân lại không đề cập đến chuyện đó lần nào.

“Nó đến làm gì? Để nó vào đi.” Đại phu nhân thản nhiên nói.

“Linh nhi thỉnh an mẹ, Đại tỷ.” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, nói.

“Linh nhi không cần đa lễ, hôm nay đến đây có chuyện gì à? Có phải hạ nhân thất lễ với Linh nhi, hay là không hòa thuận với các tỷ muội khác? Linh nhi có chuyện gì cứ việc nói với mẹ. Hồng Nhan, Linh nhi mới hồi phủ chưa lâu, con chiếu cố em nó nhiều một chút.” Đại phu nhân mỉm cười nói, bày ra bộ dạng từ mẫu.

“Đa tạ mẹ, đa tạ Đại tỷ.” Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy được yêu thương mà sinh lo lắng, “Hôm nay Linh nhi đến là có chuyện muốn nói với mẹ và Đại tỷ.”

“À, chuyện gì?”

“Có lần Linh đi đang đi trên phố, vô tình chạm mặt Lục vương gia, Vương gia hẹn Linh nhi mừng một tháng năm, cũng chính là ngày mai, đến Tiên Cư Lâu uống rượu, còn nói... còn nói...”

“Còn nói cái gì?” Có trời biết, vừa nghe xong lời của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan khiếp sợ bao nhiêu, nhìn thấy bộ dạng ấp a ấp úng của Gia Cát Linh Ẩn, Đại phu nhân không vui hỏi.

“Người nói cái gì? Lục vương gia làm sao lại nhìn trúng người chứ, còn tặng lễ vật cho người?” Gia Cát Hồng Nhan giận dữ nói. Làm sao có thể, Lục vương gia sao lại coi trọng thứ nữ này, huống chi, đêm đó Gia Cát Linh Ẩn làm cho Sở Lăng Hiên khó xử trước mặt mọi người.

“Hồng Nhan.” Đại phu nhân liếc nhìn Gia Cát Hồng Nhan một cái, “Lục vương gia có thể nhìn trúng Linh nhi là chuyện tốt, có năng lực mang đến ô dù cho phủ Thừa tướng thì chính là con gái ngoan của mẹ. Linh nhi trước giờ ở ngoài, chỉ sợ quy củ trong cung cũng quên khá nhiều. Mẹ thấy hay là như vậy đi, Hồng Nhan, ngày mai con cùng Linh nhi đi gặp Lục vương gia, ở bên cạnh đỡ dằn một chút, đỡ phải đụng chạm đến Vương gia.”

“Dạ mẹ, ngày mai con gái sẽ đi cùng Tam muội.” Gia Cát Hồng Nhan vui vẻ nói, trong lòng không khỏi tán thưởng lời nói của Đại phu nhân, chỉ cần ngày mai mình ăn mặc đẹp một chút, còn sợ Lục vương gia không xem trọng mình sao? Về phần Gia Cát Linh Ẩn... Gia Cát Hồng Nhan siết chặt tay, ngày mai không cho nó xuất hiện, có lẽ sẽ tốt hơn! Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan hiện lên một tia ngoan độc.

“Linh nhi, ý của con thế nào? Sẽ không tị hiềm vì Đại tỷ con gây trở ngại con và Lục vương gia...” Đại phu nhân mỉm cười hỏi.

“Linh nhi nào dám. Linh nhi đa tạ sự chiều cố của mẹ và Đại tỷ, nếu Linh nhi thật sự có thể được Lục vương gia yêu mến, nhất định sẽ không quên ơn của mẹ và Đại tỷ. Nếu... nếu Linh nhi có thể làm Vương phi, nhất định sẽ xin Vương gia nạp tỷ tỷ làm Trắc phi!” Gia Cát Linh Ẩn ngây thơ nói.

“Hay lắm, con gái ngoan của mẹ!” Đại phu nhân bật vài chữ qua kẽ răng.

Nghe Gia Cát Linh Ẩn nói vậy, Gia Cát Hồng Nhan lại suýt nữa ghen ứ đến nội thương, hay cho Gia Cát Linh Ẩn, tiện nhân như người có thể làm Vương phi, thì bản tiểu thư có thể làm Hoàng hậu rồi, ai thêm làm Trắc phi chứ! Nếu không phải còn cố kỵ, Gia Cát Hồng Nhan sẽ lập tức xông đến xé rách cái miệng của Gia Cát Linh Ẩn.

17. Chương 17: Đưa Người Xuống Địa Ngục

Mùng một tháng năm, Gia Cát Linh Ẩn dậy từ sáng sớm, mặc một bộ váy màu xanh nhạt, không có trang điểm nhiều, chỉ trang điểm qua loa, cũng khiến cho Nguyệt Lan và Mộc Tê khen ngợi không ngớt.

“Ừ, hôm nay coi như có phần đoan trang.” Nhìn bộ dáng kích động của Nguyệt Lan cùng Mộc Tê, Thương Y không cho là đúng. Trời biết trong lòng hắn cũng thấy rất đẹp.

Gia Cát Linh Ẩn cản dặn việc với Thương Y xong, liền vịn vào tay Mộc Tê đi ra ngoài.

Ngoài cửa phủ, Gia Cát Hồng Nhan đang đứng chờ, chiếc kiệu màu hồng phấn dừng ngay trước cửa.

“Tam muội, cuối cùng muội cũng tới rồi.” Gia Cát Hồng Nhan kéo tay Gia Cát Linh Ẩn, cười nói, “Đi thôi, đừng để Lục vương gia phải chờ.”

“So với muội tỷ còn vội vã hơn nhĩ, không phải tỷ thích Lục vương gia chứ?” Gia Cát Linh Ẩn ngây ngô nói. “Đừng nói lung tung.” Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan có chút bối rối, nhưng nhìn thấy bộ dáng ngây ngô của Gia Cát Linh Ẩn, so với nàng chẳng là gì cả, cũng không để trong lòng.

Gia Cát Linh Ẩn như già Lưu bước vào Đại Quan Viên, không ngừng vén rèm lên, vui vẻ nhìn khung cảnh náo nhiệt ngoài đường. Một cỗ kiệu khác cũng đi sát bên cạnh kiệu phủ thừa tướng, vị tiểu thư kia vén rèm mỉm cười với Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn choáng váng, đó là Chu Tuyết Tranh. Kiếp trước, vì Sở Lăng Hiên, Chu Tuyết Tranh đã gây cho nàng không ít phiền toái. Vẻ đẹp của Chu Tuyết Tranh trong thành ai cũng biết đến, chỉ tiếc năm năm trước, bị đưa tới chùa Thiên Thai cầu phúc cho Thái hậu. Chu Tuyết Tranh là trưởng nữ của Chu thái phó, em trai của Chu thái phi, chuyện Thái hậu cầu phúc, vốn là nhắm vào nhà họ Chu, bởi vậy lúc Chu Tuyết Tranh mới có mười một tuổi đã phải đi. Hiện tại hoàng đế hạ lệnh cho các thiếu nữ tới chùa cầu phúc đều được trở về nhà lập gia đình, Chu Tuyết Tranh mới có cơ hội trở về.

Chu Tuyết Tranh hướng về phía Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, dặn dò nô tỳ bên ngoài kiệu: “Đi hỏi thăm một chút xem vị tiểu thư kia là người phủ nào.” Chu Tuyết Tranh vân vê chiếc khăn, âm thầm suy nghĩ, năm năm, mọi thứ thay đổi rất nhiều, nàng ta thế nhưng không nhớ nổi đã từng gặp qua vị tiểu thư kia. Không biết Thiên ca ca, có thay đổi hay không? Nhớ tới khuôn mặt Sở Lăng Thiên, Chu Tuyết Tranh không khỏi mỉm cười.

Bỗng nhiên kiệu quẹo vào một ngõ tắt nhỏ cũ nát, Gia Cát Linh Ẩn bám lấy tay Gia Cát Hồng Nhan, khẽ hỏi: “Tỷ tỷ, thế này là thế nào? Có phải đi nhầm đường không, không có một bóng người, Linh nhi sợ.”

Gia Cát Hồng Nhan cười lạnh: “Linh nhi đừng sợ, con đường này ngắn hơn. Ta sợ vương gia phải chờ lâu, nên đã lệnh cho bọn họ đi đường tắt.”

“VẬY à, đường này là đường gì? Từ trước tới giờ Linh nhi chưa từng đi qua.” Gia Cát Linh Ẩn dịch người về phía Gia Cát Hồng Nhan.

“Đường này là đường...” Nụ cười trên khuôn mặt Gia Cát Hồng Nhan càng thêm sâu đậm, “ Đường âm phủ!”

“A!” Gia Cát Linh Ẩn sợ hãi hét lên, “Cái tên thật đáng sợ, tỷ tỷ, chúng ta đừng đi đường này nữa.”

“Kêu la cái gì?” Gia Cát Hồng Nhan tức giận nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Không đi tiếp, làm sao có thể đưa người xuống địa ngục? Còn không ra tay!”

Bỗng nhiên, mười mấy người mặc áo đen từ ngõ nhỏ xông ra, trong nháy mắt bắt Gia Cát Linh Ẩn cùng Mộc Tê.

“Tìm nơi hoang vắng, xử lý. Làm việc nhanh lên, không được để lại dấu vết.” Gia Cát Hồng Nhan hướng về phía thủ lĩnh đám sát thủ nói.

“Tiểu thư yên tâm!”

Gia Cát Hồng Nhan chỉnh sửa quần áo, nói với Thanh La: “Đợi lát nữa trở về nói với cha mẹ ta, Tam muội bị một người đàn ông lạ mặt bắt đi, giữa Tam muội và người đàn ông đó hình như có quan hệ với nhau, gần đây cũng có một nhóm hải tặc, Tam muội chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Ta vì sợ Lục vương gia tức giận, đành phải tới Tiên Cư Lâu trước.”

“Vâng, Đại tiểu thư.” Thanh La hiểu ý cười.

18. Chương 18: Hóa Ra Là Người Của Thanh Ngọc Môn

Tiên Cư Lâu, Sở Lăng Hiên chọn một căn phòng có cửa sổ nhìn ra khung cảnh bên ngoài rất đẹp, trong tay ngắm nghía trân ngọc hồ điệp, trầm nghĩ đàn bà không gì hơn cái này, không phải ai cũng muốn quyền lực và tiền bạc sao. Sở Lăng Hiên là một trong ba hoàng tử có thế lực lớn nhất, người muốn làm người phụ nữ của hắn nhiều không kể hết, Gia Cát Linh Ẩn, hắn chỉ muốn làm nhục nàng thôi, khiến cho nàng hy vọng, rồi lại làm cho nàng tuyệt vọng, là trò hắn thích nhất.

“Vương gia, tiểu thư phủ thừa tướng tới rồi.” Hộ vệ Giang Nam bên cạnh Sở Lăng Hiên thông báo.

“Mau mời Tam tiểu thư vào.” Trên mặt Sở Lăng Hiên hiện ra nụ cười quỷ dị.

“Thần nữ tham kiến Vương gia.” Gia Cát Hồng Nhan đi tới, tào nhả hành lễ.

Sở Lăng Hiên kinh ngạc nhìn Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Hồng Nhan hơi cúi đầu, trước khi ra ngoài nàng đã trang điểm rất kỹ càng, mục đích chính là khiến cho Sở Lăng Hiên chú ý, giờ phút này nhìn thấy biểu hiện của Sở Lăng Hiên, trong lòng nàng rất vui.

Gia Cát Hồng Nhan đang mải mê suy nghĩ, chỉ nghe thấy Sở Lăng Hiên nói: “Nếu ta nhớ không nhầm thì bản vương mời Tam tiểu thư, không phải Đại tiểu thư, Xin Đại tiểu thư về cho, trở về nói với Tam tiểu thư, bản vương ở đây chờ nàng, không gặp không về.”

Trong lòng Gia Cát Hồng Nhan thất vọng, giờ này chỉ sợ Tam tiểu thư đã xuống địa ngục, nàng không tin với thân phận Đại tiểu thư phủ Thừa tướng, lại không có chút hấp dẫn nào đối với Sở Lăng Hiên: “Bẩm Vương gia, lúc đầu là Tam muội đi cùng thần nữ, nhưng trên đường, đột ngột có một người đàn ông lạ mặt xuất hiện, có chút quan hệ với Tam muội, người kia cùng Tam muội không chút do dự đã đi rồi. Thần nữ sợ Vương gia chờ lâu, cho nên đến đây trước. Vương gia yên tâm, sau khi Tam muội cùng người đàn ông kia nói chuyện rõ ràng, chắc chắn sẽ đến.”

Sở Lăng Hiên chớp mắt nhìn Gia Cát Hồng Nhan, nói với Giang Nam: “Người tới phủ thừa tướng hỏi xem, cho dù thế nào, nhất định hôm nay bản vương cũng phải nhìn thấy Tam tiểu thư!”

“Tuân lệnh!”

“Vương gia...” Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan trong nháy mắt trở nên trắng bệch, may mà chuyện này chỉ có nàng và Thanh La biết, ngay cả Đại phu nhân nàng cũng không nói, những người nàng mời là của Thanh Ngọc Môn, đã đồng ý sẽ không tiết lộ thông tin của người thuê, “Vương gia quan tâm tới Tam muội như vậy, Thần nữ thay mặt Tam muội cảm ơn sự quan tâm của Vương gia.”

“Đại tiểu thư khách khí rồi!”

Trên chiếc cọc trong ngôi miếu đổ nát bên ngoài thành, đối diện mười mấy sát thủ, là ba người Gia Cát Linh Ẩn, Mộc Tê và Thương Y.

“Hóa ra là người của Thanh Ngọc Môn.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nhìn Thương Y, “Khó trách lại lợi hại như vậy!”

“Hừ! Sợ rồi sao?” Trong đôi mắt thủ lĩnh đám sát thủ tràn đầy hung ác, hùng hổ nói với Thương Y, “Tên tiểu mao tặc này ở đâu ra, nam không ra nam nữ không ra nữ, đứng ngậy ra đó làm gì, đừng làm chậm trễ việc của ta, xong việc đại gia sẽ tặng hai ả cho ngươi!”

Thương Y nheo mắt, một cơn gió thổi qua, chỉ nghe Thương Y hỏn hển nói: “Mẹ ngươi mới nam không ra nam nữ không ra nữ! Thanh Ngọc Môn rất giỏi! Xem cha ngươi đánh vỡ sọ ngươi ra! Cha ngươi là môn chủ Thanh Ngọc Môn đây, ngươi không biết sao?”

“Này, chỉ sợ bọn họ không nghe thấy...” Gia Cát Linh Ẩn nói.

Thương Y quá bạo lực, nhìn bề ngoài ôn hòa, ai có thể tưởng tượng được mười mấy cái đầu rơi xuống đất, là do hắn làm chứ. Kiếp trước Gia Cát Linh Ẩn trải qua rất nhiều kinh nghiệm đẫm máu, với những trường hợp như vậy, trừ bỏ việc sợ hãi trước thực lực của Thương Y, cũng không có cảm xúc gì. Gia Cát Linh Ẩn

nhìn Mộc Tê, vẻ mặt Mộc Tê hoảng sợ nhìn Thương Y, nhưng trên mặt không có vẻ sợ hãi, nếu là Nguyệt Lan, chắc chắn đã sớm bị dọa ngất đi rồi. Gia Cát Linh Ẩn càng thêm hứng thú với Mộc Tê.

“Tiếp theo người còn muốn làm gì?” Thương Y vỗ vỗ bụi bặm bám trên quần áo hỏi.

“Viết cho cha ta một bức thư!”

19. Chương 19: Vết Tàn Của Cha Ruột

Phủ Thừa tướng, Giang Nam ngồi ở trong thư phòng của Gia Cát Chiêm: “Gia Cát đại nhân, ông thật sự phải nhanh chóng phái người đi tìm mau, rốt cục Tam tiểu thư đi đâu, Lục vương gia đang chờ đó.”

“Giang hộ vệ...” Gia Cát Chiêm lau mồ hôi trên trán, “Ta đã phái người đi tìm, xin hãy chờ một chút. Giang hộ vệ nghỉ ngơi trước đi, ta ra ngoài một lát.”

Gia Cát Chiêm lập tức đi vào phòng của Đại phu nhân, không hỏi phải trái, chỉ tức giận nói: “Tiêu Mẫn! Bà đem Linh nhi đi đâu rồi? Nhanh chóng đón về cho ta! Lục vương gia đang chờ đó!”

“Lão gia, lão gia có ý gì? Linh nhi làm sao?” Đại phu nhân nghi ngờ hỏi.

“Bà còn giả vờ! Hôm nay ta có thể không truy cứu bà, nhưng hiện giờ lập tức mang Linh nhi về mau!”

Nhìn vẻ mặt thịnh nộ của Gia Cát Chiêm, trong đầu Đại phu nhân oanh một tiếng: “Hong Nhan cùng Linh nhi xuất môn, không phải là Hong Nhan...” Nói đến đây, sắc mặt Đại phu nhân trở nên trắng bệch, nếu Lục vương gia hạ lệnh tra rõ, Gia Cát Hong Nhan không cách nào thoát tội.

“Bà nói là Hong Nhan?” Gia Cát Chiêm nổi giận, “Nhìn xem bà dạy con gái tốt thật, gặp phải chuyện lớn thế này, Hong Nhan đâu? Mau đi hỏi nó xem!”

“Hong Nhan... Hong Nhan có thể đang ở cùng Lục vương gia...” Đại phu nhân ấp a ấp úng nói.

“Bà!” Gia Cát Chiêm cơ hồ hiểu được gì đó, chỉ vào Đại phu nhân mắng, “Ồ đồ! Hong Nhan không hiểu chuyện, kẻ làm mẹ như bà không biết nhắc nhở nó sao? Nhanh đi hỏi nó xem, Linh nhi ở đâu rồi.”

Gia Cát Chiêm vội vã chạy về thư phòng, nói với Giang Nam: “Giang hộ vệ, chi bằng người hãy về chỗ của Lục vương gia trước, đợi đến khi tìm được Linh nhi, lão thần nhất định sẽ dẫn nó đến phủ Vương gia thỉnh tội.”

“Gia Cát đại nhân, Vương gia đã nói, hôm nay nhất định phải gặp Tam tiểu thư, nếu không dẫn Tam tiểu thư qua đó, tiểu nhân cũng không giao phó được. Gia Cát đại nhân, nếu vẫn không có tin tức, e là Vương gia sẽ đích thân đến quý phủ mời Tam tiểu thư đó.”

“Chuyện này...”

“Lão gia, lão gia, không xong rồi không xong rồi!” Thanh La vội vàng vàng chạy từ ngoài vào, hồn hển nói.

“Lại gì vậy?” Gia Cát Chiêm cố nén giận, “Có chuyện gì nói mau, một nha đầu ở trong phủ hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì!”

“Bẩm lão gia, Tam tiểu thư... Tam tiểu thư bị một người đàn ông xa lạ bắt đi, nhìn qua có vẻ như họ có quen biết nhau, không biết... không biết là có phải lúc Tam tiểu thư ở miếu đã thân mật với nam nhân hay không!”

“Hồn lảo!” Gia Cát Chiêm bùng chén trà lên, hung hăng ném xuống sàn, Thanh La sợ tới mức run lấy bầy, “Mau đi tìm người về cho ta!”

“Lão gia, lão gia, không xong rồi không xong rồi!” Cơn giận Gia Cát Chiêm chưa tan, lại thấy Tiêu Chính cầm phong thư chạy vào, hoảng mang nói, “Lão gia, người xem này!”

Gia Cát Chiêm vội mở phong thư ra, trên giấy có viết hàng chữ: Muốn cứu Gia Cát Linh Ẩn, mang theo mười vạn lượng bạc đến ngôi miếu ở thành tây.

“Gia Cát đại nhân, có tin tức của Tam tiểu thư chăng?” Giang Nam hỏi. Giang Nam nghe lời nói của Thanh La, nghĩ Tam tiểu thư này cũng không phải nữ tử giữ bốn phận gì, mới mười lăm tuổi đã nhin không được ở bên ngoài dụ dỗ đàn ông.

“Vâng, nhưng mà...” Trong lòng Gia Cát Chiêm nhanh chóng cân nhắc lợi và hại. Mười vạn lượng bạc không phải con số nhỏ, nhưng ông có thể lấy ra được, nếu chộc giận Lục vương gia, hậu quả không phải ông có thể gánh vác, Lục vương gia có phải thật sự muốn gặp Gia Cát Linh Ẩn hay không không quan trọng, quan trọng là... hẳn là Lục vương gia, thể diện của Lục vương gia quan trọng biết bao! Gia Cát Chiêm suy nghĩ, nói với Tiêu Chính, “Đi chuẩn bị ngân phiếu mười vạn lượng.”

Tiêu Chính cầm theo ấn của Gia Cát Chiêm, đi đến tiền trang Hưng Long lãnh ngân phiếu. Tiền trang Hưng Long là một trong những tiền trang làm ăn tốt nhất ở Ngân Đô, lão bản của nó chính là Thất vương gia Sở Lăng Thiên.

“Thật ngại quá, Tiêu quản gia, số tiền của ông lớn như vậy, lão nô phải báo với Thất vương gia trước, sau khi được Thất vương gia đồng ý, mới có thể lấy được.” Lâm chương quỳ ra vẻ có lỗi nói.

“Chương quỳ à, ông tạm thời châm chước đi, Thừa tướng thực sự cần dùng gấp.” Tiêu Chính lo lắng nói, nhủ thầm, phen này chỉ cần có thể hoàn thành chuyện này, chuyện khôi phục lại chức quản gia cũng sắp rồi. Nếu là chỗ khác, với thể lực của phủ Thừa tướng, còn có thể quá tháo, nhưng nơi này là của Thất vương gia, bất cứ ai cũng không dám ở chỗ sinh sự.

“Không phải ta không châm chước, Tiêu quản gia, ta cũng có cái khó xử của ta, nếu Thất vương gia trách tội xuống...” Lâm chương quỳ khó xử nói.

“Vậy phải mất bao lâu?”

“Cũng nhanh thôi, mất hai ba ngày là được.”

“Chuyện này...”

“Lâm chương quỳ, xảy ra chuyện gì?” Tiêu Chính đang khó khăn, một nam tử vận áo xanh đi đến, diện mạo trông rất giống Thất vương gia Sở Lăng Thiên.

“Nô tài tham kiến Cửu vương gia.” Lâm chương quỳ nhìn thấy người nọ, lập tức bước tới hành lễ.

“Thảo dân tham kiến Cửu vương gia.” Nghe thấy xưng hô của Lâm chương quỳ, Tiêu Chính cũng lập tức quỳ xuống hành lễ, hóa ra đây là em trai ruột của Thất vương gia, Cửu vương gia Sở Lăng Hàn.

“Đứng lên đi, không cần đa lễ. Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm Cửu vương gia, Tam tiểu thư phủ Thừa tướng bị cướp bắt đi, Gia Cát thừa tướng lệnh cho thảo dân tới đây lấy mười vạn hai ngàn lượng ngân phiếu đi chuộc Tam tiểu thư...”

“Mỗi khi chi con số đáng kể đều cần sự đồng ý của Thất vương gia, cho nên...” Lâm chương quỳ khó xử.

“Lâm chương quỳ, cứu người quan trọng hơn, chỗ Thất ca ta sẽ đi nói.” Sở Lăng Hàn nói, “Người đưa ngân phiếu cho hẳn trước đi.”

“Dạ, Tiêu quản gia, đi theo ta.” Có lời nói của Sở Lăng Hàn, Lâm chương quỳ yên tâm hơn.

Tam tiểu thư? Sở Lăng Hàn khẽ nhếch khóe miệng, là nữ tử kỳ lạ trước đó Thất ca nhắc tới sao? Từ sau khi Chu Tuyết Tranh rời đi, trong năm năm nay, hẳn chưa từng nghe Sở Lăng Thiên nói tới nữ tử nào khác.

20. Chương 20: Đã Tìm Được Tam Muội Rồi, Chỉ Là...

Trong ngôi miếu đồ nát, Thương Y nghi hoặc hỏi Gia Cát Linh Ẩn: “Cha người thật sự sẽ đem tiền đến ư?”

“Ông ấy sẽ đưa chứ, yên tâm đi.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, làm vợ chồng mười năm, cô vô cùng hiểu rõ Sở Lăng Hiên, không đạt được mục đích tuyệt không bỏ qua; làm cha con hai mươi mấy năm, Gia Cát Linh Ẩn cũng rất hiểu Gia Cát Chiêm, ông sẽ không vì mười vạn lượng mà chọc giận Sở Lăng Hiên.

“Người cần bạc, hỏi ta là được rồi, hà có gì phải rắc rối thế!” Thương Y quả thực có tiền, tiện tay cho ăn mày cũng không ít hơn mười vạn lượng.

“Đó là của người.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói, “Ta chỉ muốn có được bằng sức lao động của mình.”

“Có được bằng sức lao động...” Thương Y liếc Gia Cát Linh Ẩn trắng mắt, “Đúng là quái nhân! Nhưng mà hôm nay người ra sức nhiều nhất hình như là ta mà?”

“Lao động trí óc cũng là lao động.”

“...” Thương Y phát hiện, mỗi lần cãi nhau với Gia Cát Linh Ẩn, hẳn luôn là người thua. Bỗng nhiên, Thương Y mở to mắt, “Có người đến.”

“Là người đem tiền đến rồi.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói, “Giao cho người nhé, ta bất tỉnh đây!”

Tiên Cư Lâu, Sở Lăng Hiên một mình nhìn bàn cờ suy nghĩ cả buổi, một câu cũng không nói với Gia Cát Hồng Nhan.

Gia Cát Hồng Nhan nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa, thỉnh thoảng nhìn sang cửa trước, cuối cùng cũng thấy bóng dáng của Thanh La.

“Thanh La, thế nào rồi? Tìm được Tam muội chưa?” Gia Cát Hồng Nhan lo lắng hỏi.

“Tam tiểu thư...” Thanh La nhìn Sở Lăng Hiên, đi đến kề sát vào tai Gia Cát Hồng Nhan, nhỏ giọng kể lại chuyện xảy ra với nàng.

Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan nhất thời trắng bệch, nhưng nhanh chóng khôi phục nguyên trạng. Nàng ta nói với Sở Lăng Hiên: “Lục Vương gia, đã tìm được Tam muội của thần nữ, chỉ là...”

Gia Cát Hồng Nhan ngừng lại quan sát Sở Lăng Hiên, chỉ thấy Sở Lăng Hiên không ngẩng đầu lên, một chút ý tứ hỏi han cũng không có. Gia Cát Hồng Nhan tự chuốc lấy rắc rối rồi. Bỗng nhiên, trong mắt nàng ta xẹt qua một tia sáng lạnh, nàng ta nói tiếp: “Chẳng qua khi được cứu về Tam muội đã bất tỉnh, hơn nữa quần áo xộc xệch, chỉ e là đã...”

Sở Lăng Hiên lạnh lùng liếc Gia Cát Hồng Nhan một cái, đột nhiên đứng lên, ra khỏi Tiên Cư Lâu trở về phủ.

Đêm khuya, Gia Cát Linh Ẩn ‘bị bất tỉnh’ rốt cục cũng tỉnh lại.

“Nè, ngân phiếu của người đây, cất đi!” Thương Y đóng giả bọn cướp, khi Tiêu Chính còn đang hốt hoảng liền đoạt lấy ngân phiếu chạy trốn mất dạng.

Gia Cát Linh Ẩn giao ngân phiếu cho Mộc Tê, nói: “Mộc Tê, người cất ngân phiếu này đi, khi cần ta sẽ hỏi người lấy.”

“Dạ, tiểu thư.” Thấy Gia Cát Linh Ẩn giao số tiền lớn như vậy cho nàng bảo quản, trong mắt Mộc Tê lờ mờ hiện lên tia cảm động, “Tiểu thư, nếu lần sau Lục vương gia lại hẹn người ra ngoài, thì phải ứng phó thế nào?”

“Yên tâm đi, Thái tử sắp về triều rồi, chỉ sợ là Lục vương gia không còn thời gian để dây dưa chuyện này. Đúng rồi, sao không nhìn thấy Nguyệt Lan?” Gia Cát Linh Ẩn thấy lạ bèn hỏi, bình thường khi cô còn chưa bước vào Trục Nguyệt Hiên, đã thấy Nguyệt Lan chạy ra nghênh đón.

“Nguyệt Lan đã đi ngủ rồi, tiểu thư cũng mau chóng nghỉ ngơi đi.” Mộc Tê cười nói, nhưng nụ cười kia lại có hơi miễn cưỡng.

Biểu hiện của Mộc Tê làm sao thoát được ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn, nàng bèn đi đến phòng của Nguyệt Lan, nói: “Chủ tử còn chưa ngủ mà nha hoàn đã ngủ trước, ta phải giáo huấn nha đầu kia mới được!”

“Tiểu thư... Nguyệt Lan thực sự ngủ rồi!” Mộc Tê theo sau, nói.

Gia Cát Linh Ẩn như không nghe thấy Mộc Tê, bước vội đến phòng của Nguyệt Lan, trong phòng tối đen như mực, giờ tay không thấy năm ngón, chỉ nghe thấy người nằm trên giường cầu nhàu: “Ai đó?Ồn quá đi, ngủ rồi.”

“Mộc Tê, thấp nển lên!” Gia Cát Linh Ẩn đứng trước giường của Nguyệt Lan, căn dặn.

“Dạ!” Bất đắc dĩ, Mộc Tê đành phải thấp nển lên, bưng nển đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn vén màn, thấy Nguyệt Lan nói mình đang ngủ lại nằm ở trên giường khóc thút thít, bởi vì cố gắng nín nhịn, cơ thể cũng co rút theo. Mặt Nguyệt Lan vừa đỏ vừa sưng, trên đó còn in dấu bàn tay rõ ràng, môi sưng không thể gờ lên, khóe miệng bầm tím, máu vương ở đó đã đông lạnh thành màu đen.

“Là ai?” Gia Cát Linh Ẩn siết chặt nắm tay, thấp giọng hỏi.

“Tiểu thư... Nô tỳ không... không sao!” Cơ thể Nguyệt Lan run run, chỉ có nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Mộc Tê, người nói đi!” Gia Cát Linh Ẩn không đành lòng để Nguyệt Lan nói chuyện, quay qua hỏi Mộc Tê.

“Bẩm tiểu thư, vừa rồi nô tỳ có ra ngoài hỏi thăm một phen, nghe nói muội muội của Đại phu nhân đến phủ làm khách. Là tự bà ấy té ngã, nhìn thấy Nguyệt Lan ở cách đó không xa, liền trách mắng Nguyệt Lan đụng bà...”

“Tiêu Doanh?” Gia Cát Linh Ẩn nhớ lại người này, không khỏi nhú mày, “Mộc Tê, người đi lấy một ít thuốc tan máu bầm bôi cho Nguyệt Lan đi.”

“Tiểu thư, chúng ta bây giờ... vẫn không nên trở mặt với Đại phu nhân.” Mộc Tê lo lắng nói.

“Ta tự có chừng mực!” Gia Cát Linh Ẩn hít sâu vào, lạnh lẽo trong mắt ngưng tụ thành ánh sáng, bắn thẳng đến phòng Đại phu nhân.

“Tiểu thư, hôm nay Đại tiểu thư đã công khai xuống tay với người, ngày tháng sau này của chúng ta có thể càng gian nan.”

“Bình đến thì ngăn lại, gặp chiêu thì phá chiêu.”

Đột nhiên, vẻ mặt Thương Y nghiêm lại, “Bên ngoài có người!” Chưa nói xong, Thương Y đã bay ra ngoài.

Lòng Gia Cát Linh Ẩn chùng xuống, có thể khiến cho Thương Y có vẻ mặt thế này, người này nhất định không đơn giản.

Thương Y cùng người đến lập tức giao chiến, tiếng đao kiếm leng keng không ngừng truyền đến, chỗ hai kiếm va vào nhau tóe lửa. Trong bóng đêm, hai người đều xuất chiêu rất nhanh, Thương Y ở trước mặt hấn gần như chỉ có thể chống đỡ. Qua mấy chục chiêu, Thương Y đã thở hồng hộc. Thương Y chống kiếm, nửa quỳ trên đất, trên trán đổ mồ hôi lạnh, có chút suy yếu nói, “Được rồi, Tiểu Thiên Thiên à, đừng chơi nữa, mệt chết ta rồi.”

Trong màn đêm, một bóng dáng thon dài bước ra, người này đúng là Sở Lăng Thiên, “Sao người lại biết là ta?”

“Hừ!” Thương Y ném kiếm sang một bên, thoải mái ngồi bệt xuống đất, giận dữ nói, “Cả nước Lăng Nguyệt này, ngoại trừ người ra, còn có ai có thể bức ta đến nông nỗi này?” May mà Gia Cát Linh Ẩn không nhìn

thấy, bằng không nàng sẽ đòi đổi hộ vệ mất, Thương Y cảm thấy may mắn nhìn về hướng Trục Nguyệt Hiên.

“Đêm hôm khuya khoắc, ngươi tới đây làm gì?” Thương Y thấy khó hiểu, hỏi.

“Đêm hôm khuya khoắc, sao ngươi lại từ bên trong đi ra?” Sở Lăng Thiên hỏi ngược lại, hắn không thể nói là bởi vì Sở Lăng Hàn nói với hắn chuyện Gia Cát Linh Ẩn bị bắt, bản thân không hiểu tại sao lại muốn đến xem Gia Cát Linh Ẩn có khỏe hay không!

“Ta...” Thương Y cắn môi, hắn có giao tình mười mấy năm cùng Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Thiên là một trong số ít người hắn tin tưởng, vì thế, Thương Y kể hết đầu đuôi sự việc cho hắn nghe.

“Vì thế, hiện giờ ngươi đang ở Trục Nguyệt Hiên của Tam tiểu thư?” Sở Lăng Thiên nắm lấy trọng điểm mà hắn quan tâm.

“Đây không phải là trọng điểm,” Thương Y nói, “trọng điểm chính là, nếu ta có thể lấy được Thánh Tuyết Đơn, là có thể hoàn toàn chữa khỏi nội thương!”

“Ngươi ở trong khuê phòng của Tam tiểu thư à?” Sở Lăng Thiên khó tin hỏi, “Các ngươi...”

“Ta ở trên cây bên ngoài!” Nghĩ đến bản thân đường đường là môn chủ Thanh Ngọc Môn, lại bị sống trên cây, Thương Y liền tức giận bất bình, ngay sau đó, hắn như lại phát hiện ra điều gì, “Ngươi thật sự để ý ta và Tam tiểu thư đã xảy ra chuyện gì à? Hay là...” Thương Y từ từ áp sát Sở Lăng Thiên, xấu xa nói, “Ngươi thích ta?”

“Ngươi là bị đầu óc dần dần chứ không phải bị nội thương!” Sở Lăng Thiên không vui nói.

“Trước tiên chữa khỏi nội thương đã rồi nói sau.”

“Đúng rồi, hiện giờ Tam tiểu thư không sao chứ?”

“Nàng ta hả...” Thương Y cười nói, “Khỏe lắm! Ta ra ngoài lâu rồi, về trước đây, hoàn cảnh của Tam tiểu thư hiện giờ không tốt lắm.”

“Ta cũng cáo từ!” Sở Lăng Thiên nhìn về phía Trục Nguyệt Hiên, quả nhiên là một cô gái bí ẩn, lại có thể thuyết phục một người cao ngạo như Thương Y đi theo bên cạnh nàng. Trong lòng Sở Lăng Thiên lơ mơ có chút lo lắng, hoàn cảnh của nàng ở trong phủ vô cùng bất ổn sao.

21. Chương 21: Cho Dù Là Thích Nàng Cũng Chỉ Để Chơi Đùa

Trong phòng, Đại phu nhân Tiêu Mẫn sắc mặt âm trầm. Gia Cát Hồng Nhan cúi đầu đứng một bên, thỉnh thoảng vụng trộm nhìn sắc mặt Đại phu nhân.

“Hồng Nhan, con thật to gan, nếu hôm nay Lục vương gia truy cứu, chuyện lộ tẩy, đến lúc đó con cũng không gánh được đâu.” Đại phu nhân lạnh lùng nói.

“Mẹ, con gái lỗ mãng, giờ không có việc gì rồi, mẹ đừng giận, lại sinh bệnh, chỉ mẹ là khổ.” Gia Cát Hồng Nhan lay tay Đại phu nhân, làm nũng nói.

“Con làm gì cũng nên thương lượng với mẹ, để mẹ quyết định giúp con, cũng không thành ra cái dạng này. Con tìm người nào, lão gia ra giá mười vạn lượng bạc, chẳng khác nào cắt đi da thịt của ông ấy, sáng mai, phải sang bên đó mà nhận sai.” Dù sao cũng là con mình, Đại phu nhân cũng không nhẫn tâm trách mắng quá nhiều, nhưng nghĩ tới, vẫn thấy sợ.

“Mẹ, con gái không hiểu, tại sao Lục vương gia lại có hứng thú với Gia Cát Linh Ẩn.” Gia Cát Hồng Nhan bắt mắt hỏi.

“Con còn không rõ sao, đêm yến hội nó không kính rượu cho Lục vương gia, Lục vương gia chỉ muốn tìm một cơ hội để chinh nó thôi. Cho dù là thích nó, cũng chỉ để chơi đùa.” Đại phu nhân chậm rãi nói.

“Mẹ nói có lý, hóa ra là như vậy.” Gia Cát Hồng Nhan tỉnh ngộ gật đầu nói.

Hôm sau, Gia Cát Hồng Nhan đến chỗ Gia Cát Chiêm đi nhận sai, nói đi được nửa đường không để ý Gia Cát Linh Ẩn, cam đoan sẽ không có lần thứ hai, chuyện đến đây là hết. Gia Cát Chiêm vô cùng buồn bực, mười vạn lượng bạc để chuộc Gia Cát Linh Ẩn, còn không biết Lục vương gia có giận chó đánh mèo trút giận lên mình không.

Chuyện của Gia Cát Linh Ẩn, sáng sớm Gia Cát Hồng Nhan đã bảo Thanh La tới Trúc Nguyệt Hiền uy hiếp một hồi, bắt nàng không được tiết lộ chuyện này. Thanh La đi rồi trở về nói, ba chủ tớ ở Trúc Nguyệt Hiền sợ tới mức mặt trắng bệch, Gia Cát Linh Ẩn cầu xin Thanh La nói vài lời cầu tình cho nàng ở trước mặt Đại tiểu thư, chỉ cần Đại tiểu thư tha cho nàng một mạng, để nàng ở phủ Thừa tướng kéo dài hơi tàn, có đánh chết nàng cũng không dám nói ra mọi chuyện.

Tiêu Chính có tác dụng không nhỏ trong chuyện này, muốn được khôi phục chức quản gia, liền đi tìm Đại phu nhân.

“Phu nhân...”

“Ta biết người muốn nói cái gì.” Đại phu nhân hộp trà, nói, “vốn ở chỗ lão gia ta đã giúp người cầu xin, người nói người mua loại cá ăn thịt người bỏ đi đó về, cần Như Sương thành ra như vậy, ta cũng muốn nói giúp người, nhưng giờ không phải lúc.”

“Phu nhân, nô tài cầu xin người nghĩ biện pháp giúp nô tài. Qua vài ngày nữa chính là Tết đoàn ngộ, đại ca nô tài nói, vào TTết đoàn ngộ, hoàng hậu nương nương muốn tổ chức Bách Hoa Yến, dự định trong số con gái quan lại, chọn ra mấy người cùng ăn tết, đến lúc đó, các Vương gia cũng đều tới dự.” Tiêu Chính vừa nói, vừa chú ý tới vẻ mặt của Đại phu nhân.

Ở thời cổ đại, theo lệ trong vòng một năm kể từ khi thái hậu hoẵng thế cấm yến tiệc cưới xin, nhưng ở lục địa Đông Lăng, lại không có tập quán này, chỉ cần mặc trang phục tối màu trong ba tháng, bày tỏ sự tiếc thương.

“Chuyện này người phải lưu ý giúp ta, nhất định phải nghĩ biện pháp để Hồng Nhan tham gia. Chỉ cần xong chuyện này, người trở lại làm quản gia, cũng không phải việc khó.” Đại phu nhân nói.

“Thân là tôi tớ phủ Thừa tướng, đương nhiên phải san sẻ ưu phiền với phu nhân, chuyện này nô tài đã cho người làm. Nhưng, đại ca nghe nói về tình cảnh hiện giờ của nô tài, có chút bất mãn với nô tài. Hôm nay còn trách cứ nô tài không có chí tiến thủ.”

Đại phu nhân liếc nhìn Tiêu Chính, “Chỉ sợ đại ca người, là khó chịu với ta.”

“Nô tài không dám, xin phu nhân bớt giận.”

“Người cứ yên tâm, chuyện ta dặn người cứ làm đi, chuyện mà thành, ta nhất định sẽ đi xin với lão gia, hơn nữa nếu người có thể làm cho Hồng Nhan tham gia Bách Hoa Yến, chắc chắn quản gia sẽ là người.” Dứt lời, Đại phu nhân thấp giọng thì thầm bên tai Tiêu Chính.

Nghe xong sắp đặt của Đại phu nhân, trên mặt Tiêu Chính dần lộ ra nụ cười, “Kế sách của phu nhân rất hay, một mũi tên trúng hai đích.”

“Nhỏ giọng thôi.” Đại phu nhân nhìn Thiên Thu đang đứng ngoài cửa, nói.

Tại Trúc Nguyệt Hiền, Gia Cát Linh Ẩn nằm trên sạp gỗ, một tay đỡ trán, tay còn lại cầm quyển lịch sử các triều đại trước đọc.

“Tiểu thư thật kỳ lạ, không thích viết chữ thêu hoa, chỉ thích lịch sử binh pháp.” Nguyệt Lan đang may vá, cùng Mộc Tê khẽ nói: “Sau này tiểu thư có thể gả đi được không?”

“Người muốn lấy chồng? Ta lập tức đi nói với tiểu thư, để người nói với Đại phu nhân, tìm một người cho người.” Mộc Tê trêu ghẹo nói.

“Hừ! Trước kia lão yêu bà đó muốn gả ta ột lão già, may mắn tiểu thư trở về, Trục Nguyệt Hiên không có người, Đại phu nhân liền sắp xếp cho ta ở đây.” Nhớ tới chuyện này, Nguyệt Lan nghĩ còn thấy sợ, nghe ngoài cửa kết một tiếng, Nguyệt Lan đứng lên, “Có người đến, ta ra ngoài xem ai tới.”

“Là Thiên Thu đến.” Chỉ lát sau, Nguyệt Lan liền dẫn Thiên Thu vào.

22. Chương 22: Âm Mưu Của Đại Phu Nhân

“Tam tiểu thư, nô tỳ có việc cần bẩm báo.” Vừa vào cửa, Thiên Thu liền quỳ xuống đất, nói với Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, nói: “Có chuyện gì, người cứ từ từ mà nói.”

“Vừa rồi Tiêu quản gia tới tìm Đại phu nhân, có lẽ vẫn là chuyện khôi phục chức quản gia cho hắn. Không biết Đại phu nhân nói gì, Tiêu quản gia khen kẻ hay, còn nói một mũi tên trúng hai đích. Sau đó, Đại phu nhân liền giao cho nô tỳ một bức thư, nói nô tỳ phải giao bức thư này tới tay Vương chưởng quầy ở hiệu dệt.”

“Thư đâu?”

Từ trong ngực Thiên Thu lấy ra một bức thư, đưa cho Gia Cát Linh Ẩn: “Nô tỳ không biết chữ, cũng không biết trên thư viết gì. Nhưng nô tỳ cảm thấy chuyện này không đơn giản, nên đến đây bẩm báo cho Tam tiểu thư biết.”

Gia Cát Linh Ẩn mở thư, đọc nội dung xong không khỏi nhủ mày, quả là kẻ hay. Gia Cát Linh Ẩn gấp bức thư lại, nói với Thiên Thu: “Bức thư này để ta xử lý, người không cần phải để ý tới.”

“Dạ, tiểu thư. Vậy còn Đại phu nhân?”

“Ta sẽ nghĩ cách, người làm theo những gì ta nói, hôm nay rồi phủ.” Gia Cát Linh Ẩn phân phó Mộc Tê lấy ít bạc, “Chỗ này cũng đủ cho người sống hơn nửa đời. Người cứ làm như vậy...” Gia Cát Linh Ẩn thì thầm vào tai Thiên Thu.

“Nô tỳ hiểu, đa tạ Tam tiểu thư! Cả đời này nô tỳ luôn ghi nhớ đại ân đại đức của tiểu thư!”

Gia Cát Linh Ẩn cầm lấy bức thư, đi tới phòng Tứ di nương.

Qua một hành lang gấp khúc, xa xa đã thấy Gia Cát Vũ đang thong thả bước lại. Gia Cát Linh Ẩn cúi chào, tiếp tục đi về phía trước.

“Gượng dãi!” Gia Cát Vũ khó chịu với thái độ của Gia Cát Linh Ẩn: “Mắt người để đâu, nhìn thấy bản tướng quân mà không biết hành lễ!”

“Linh nhi tham kiến Nhị thúc.” Gia Cát Linh Ẩn quay lại, cung kính nói.

“Nguyên lai là nha đầu thối.” Gia Cát Vũ nhìn thấy vẻ đẹp động lòng người của Gia Cát Linh Ẩn, nhất thời quên mất thân phận của mình, “Quả nhiên rất đẹp, trông rất giống mẹ người. Đại ca thật là có phúc, cưới một người vợ xinh đẹp như vậy khiến ta thêm nhỏ dãi, lại sinh được một đứa con gái động lòng người thế này. Nếu mẹ người lấy ta, nói không chừng sẽ không phải chết sớm như vậy.”

“Nhị thúc xin hãy chú ý tới thân phận, mẹ của Linh Nhi đã qua đời, xin Nhị thúc hãy tôn trọng vong linh.” Gia Cát Linh Ẩn sớm biết Gia Cát Vũ là một kẻ háo sắc, nhưng không nghĩ tới hắn ngay cả một người đã mất, còn muốn gièm pha.

“Hừ! Nha đầu thối! Mau cút đi!” Gia Cát Vũ tức giận nói.

Tại chỗ rẽ, trong mắt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên một tia xảo quyệt, cầm lấy bức thư của Thiên Thu đưa tới, nói với Mộc Tê: “Đưa bức thư này cho Nhị thúc.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Từ từ.” Gia Cát Linh Ẩn cầm bức thư, dặn dò bên tai Mộc Tê.

“Nô tỳ hiểu!” Mộc Tê mỉm cười gật đầu.

Đêm khuya, Đại phu nhân cùng Tiêu Chính vô cùng hưng phấn chờ kịch hay sắp diễn ra, vì muốn có nhiều người xem, Đại phu nhân tổ chức tiệc, ngay cả Gia Cát Linh Ẩn cũng được mời.

“Tứ di nương đâu, sao còn chưa tới? Không biết tất cả mọi người đang đợi bà ấy sao?” Nhìn thấy chỗ ngồi của Tứ di nương còn trống, Gia Cát Chiêm hỏi.

“Cha, mẹ nói mẹ phải chăm sóc Như Sương, sẽ không tới.” Như Nguyệt nói.

“Không phải Như Sương đã khỏe rồi sao, ngay cả thời gian ăn một bữa cơm cũng không có à? Lời nói của Đại phu nhân mà bà ấy cũng không để vào mắt à?” Gia Cát Chiêm tiếp tục nói.

“Lão gia, thiệp hiểu trong lòng Tứ muội rất đau lòng cho con gái. Chúng ta không chờ muội ấy nữa, ăn cơm xong, thiệp sẽ tới thăm Như Sương, đừng để nói, ta là mẹ mà không chăm sóc chu đáo.” Đại phu nhân rộng lượng nói.

“Nếu mấy di nương cũng giống khoan dung độ lượng Mẫn nhi như vậy, ta cũng không hối.” Gia Cát Chiêm dịu dàng nhìn Đại phu nhân, bắt đầu dĩ nói.

Nghe Gia Cát Chiêm nói như vậy, trong lòng Nhị di nương tức giận liếc Đại phu nhân, lời của Gia Cát Chiêm, không phải là nói cho bà nghe chứ?

“Lão gia, ngày thường Nhị muội cùng Tứ muội giúp thiệp không ít việc. Được rồi, chúng ta ăn cơm đi.” Đại phu nhân nói.

Khi dùng xong bữa cơm, liền thấy Tiêu Chính căng thẳng đi vào, trước mặt Đại phu nhân khẽ thì thầm, sắc mặt Đại phu nhân u ám: “Người nói rõ xem nào? Đây không phải là chuyện nhỏ?”

“Nô tài khẳng định mới tới nói với phu nhân, chuyện lớn như vậy, làm sao nô tài dám nói linh tinh.” Về mặt Tiêu Chính chắc chắn.

“Các người đang nói gì? Đã xảy ra chuyện gì?” Gia Cát Chiêm nhìn sắc mặt Đại phu nhân và Tiêu Chính, nghi hoặc hỏi.

“Lão gia...” Đại phu nhân khó nói, “Thiệp không biết phải nói thế nào, lão gia cùng thiệp đi nhìn xem, xem xong sẽ rõ.”

“Chuyện gì mà thần thần bí bí.” Gia Cát Chiêm bình tĩnh nói, “Tiêu Chính, còn không mau dẫn đường!”

“Đi nhanh đi!” Đại phu nhân gọi người từ trên xuống dưới trong phủ, cùng đi tới phòng Tứ di nương. Gia Cát Linh Ẩn cũng ở trong đám người, ngấm lại đây chắc chắn sẽ là một vở kịch hay, không nén nổi nụ cười.

23. Chương 23: Là Ai Ở Trong Phòng Tứ Di Nương

Một đám người đi theo Đại phu nhân, bước chân vội vã đi về hướng phòng của Tứ di nương.

“Đại tỷ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Như Nguyệt nhỏ giọng hỏi Gia Cát Hồng Nhan, xem vẻ mặt nghiêm trọng của Đại phu nhân, lại đi về hướng phòng của Tứ di nương, trong lòng Như Nguyệt có cảm giác bất an, trái tim bởi vì khẩn trương mà đập thành thịch rất nhanh.

“Ta cũng không biết.” Gia Cát Hồng Nhan trả lời, “Chỉ mong không có chuyện gì lớn.” Không có chuyện lớn mới lạ đó, trên mặt Gia Cát Hồng Nhan hiện lên nụ cười lạnh.

Nhị di nương vội khấn tay, chen lên bên cạnh Đại phu nhân, lên lúc hỏi: “Đại tỷ, Tứ muội có chuyện gì à? Không phải lén giấu đàn ông ở trong phòng chứ.” Nhị di nương che miệng, trộm cười.

“Câm mồm, còn sợ chưa đủ loạn à?” Đại phu nhân khiển trách.

“Đại tỷ nói phải!” Nhị di nương cúi đầu đáp, nhìn thấy sắc mặt của Đại phu nhân, Nhị di nương càng thêm chắc chắn lần này Tứ di nương gặp phải đại họa, vẻ tươi cười bên môi lại tăng lên vài phần.

Cửa viện của Tứ di nương khép hờ, mọi người liền đẩy cửa vào. Nhất thời, một loạt âm thanh làm cho người khác phải đổ mắt ngược ngừng truyền đến tai của mọi người, tiếng thở gấp phóng đăng của nữ nhân cứ quanh quẩn trong sân. Tầm mắt mọi người đều dán chặt vào cửa phòng ngủ của Tứ di nương, bởi vì tiếng động kia, đúng là truyền ra từ gian phòng đó.

Nữ nhân có mặt đều xấu hổ, đều che tai lại, không muốn nghe thấy âm thanh làm cho người ta ngược ngừng đó. Động tác của hai người trong phòng dường như lớn hơn một chút, ngay cả chiếc giường cũng phát ra tiếng cọt kẹt chói tai.

“Đây... đây là...” Đại phu nhân nói năng lộn xộn, không nói ra được câu hoàn chỉnh.

Như Nguyệt che tai lại, hai mắt trào lệ nóng, liều mạng lắc đầu, nếu không phải Gia Cát Hồng Nhan lôi kéo cô, chỉ e rằng cô đã vọt vào trong! Phạm vào chuyện tài đình thế này, hôm nay Tứ di nương chết chắc rồi, Như Nguyệt nghĩ toàn bộ chuyện này đều là đang nằm mơ.

“Như Mộng, đừng nghe, thật không biết xấu hổ, không ngờ Tứ di nương lại là người như vậy!” Nhị di nương bịt tai Như Mộng lại, bản thân lại đóng tai nghe ngóng, chỉ sợ trong lòng bà còn muốn âm thanh này lớn hơn nữa mới hay, tốt nhất là để cho cả Ngân Đô đều có thể nghe thấy.

Giờ phút này, người có sắc mặt khó coi nhất phải kể tới Gia Cát Chiêm. Gia Cát Chiêm hai tay nắm thành quyền, trên trán nổi đầy gân xanh, hàm răng nghiến ken két, cơ thể vì quá mức tức giận mà phát run. Gia Cát Chiêm bây giờ chỉ ước gì có thể xé hai người bên trong thành từng mảnh nhỏ, treo ở cửa thành phơi nắng!

Hai người trong phòng không hề hay biết gì tình hình bên ngoài, tiếng của nữ nhân ngày càng cao hơn.

“Lôi hai người kia đến tiền viện cho ta!” Gia Cát Chiêm thở phì phò nói, sau đó tự mình bỏ đi trước, ông thật sự không muốn nhìn tận mắt, ông chắc chắn mình sẽ không nhịn được mà giết chết hai kẻ kia, nhưng đối với con tiện nhân dám căm sừng mình, ông làm sao lại để bọn họ chết thoải mái như vậy được!

“Mau lên!” Đại phu nhân nháy mắt ra hiệu với Tiêu Chính, “Lôi hai đứa dê tiện kia đến tiền viện mau! Xử bằng gia pháp!”

“Dạ, Đại phu nhân.” Tiêu Chính nói với mấy gia đình cầm sẵn gậy gộc ở sau lưng, “Vừa bước vào thì đánh mạnh cho ta, nhưng đừng đánh chết.”

“Dạ.” Bọn gia đình nói.

“Xông vào!”

Tiêu Chính ra lệnh một tiếng, một đám người xông vào phòng của Tứ di nương, đánh túi bụi vào hai người đang quần lấy nhau trên giường, hai người trên giường không kịp tách ra, nhất thời khóc la thảm thiết!

“Mau đến tiền viện chờ xem, các di nương, tiểu thư và nha hoàn đều đến hết!” Nghe thấy tiếng động truyền ra từ trong phòng, Đại phu nhân nói.

24. Chương 24: Như Nguyệt Phản Bội

Gia Cát Chiêm ngồi trên ghế thái sư, gân xanh trên trán vẫn chưa tan hết, đường đường là Thừa tướng của nước Lăng Nguyệt lại bị vợ căm sừng, trong lòng Gia Cát Chiêm hiện lên mấy chục cách thức để hành hạ đôi gian phu dâm phụ kia.

Chỉ chốc lát sau, Đại phu nhân liền dẫn mọi người đến tiền viện, mọi người cùng Gia Cát Chiêm chờ đợi Tiêu Chính dẫn hai người kia đến. Trong màn đêm, nụ cười lạnh của Đại phu nhân có vẻ càng thêm sắc lạnh, Lâm Tuyết à Lâm Tuyết, nhiều năm như vậy người ngáng chân ta cũng không ít, hôm nay chúng ta nhất định hãy tính toán với nhau cho xong một lần, diệt trừ Lâm Tuyết người, rồi dọn sạch luôn cả Dương Thanh, phủ Thừa tướng chỉ có thể là của một mình Tiêu Mẫn ta!

So với sự trấn định của Đại phu nhân, Nhị di nương không nén nổi hưng phấn, nhưng lại không dám biểu hiện ra, đành phải ở trước mặt mọi người đi tới đi lui, đi xuôi đi ngược, thỉnh thoảng trông ra bên ngoài

sân, dáng vẻ sốt ruột, “Các người nói Tứ di nương sao lại người như thế? Lúc bình thường đúng là nhìn không ra nha!”

“Bà im miệng cho ta! Đứng sang một bên đi, đừng ở chỗ này làm bẽ mặt!” Gia Cát Chiêm quát lớn, Nhị di nương mở miệng ra là nhắc Tứ di nương, đích thị là đánh mặt vào mặt của Gia Cát Chiêm.

Nghe thấy Gia Cát Chiêm khiển trách, Nhị di nương không dám làm ồn nữa, ngoan ngoãn lui về một bên, cúi đầu, không dám nói gì nữa.

Như Nguyệt đứng lẫn trong đám người, cơ thể không ngừng phát run, nếu Tứ di nương không còn, bản thân về sau ở trong phủ Thừa tướng không còn chỗ dựa. Trong tất cả các nữ nhi, Gia Cát Chiêm xem trọng nhất chỉ có một mình Gia Cát Hồng Nhan, trước kia nàng có mẹ ruột che chở, về sau chỉ sợ phải trải qua cuộc sống như kẻ tội tở. Trong phủ này còn có người nào để cho nàng dựa vào đây? Như Nguyệt nhìn Gia Cát Linh Ẩn ở xa xa, chậm rãi tiến sát lại gần Gia Cát Linh Ẩn.

“Tam tỷ, sau này chúng ta nhất định phải đỡ đầu lẫn nhau nha. Lòng dạ Đại phu nhân tỷ cũng biết đó, Nhị di nương lại càng không mong trông cậy vào, vẫn chỉ phải dựa vào chính mình.” Như Nguyệt đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, thấp giọng nói.

“À, ý của Tứ muội là?” Trên mặt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên một tia kinh ngạc, “Tứ muội bây giờ không quan tâm đến sống chết của Tứ di nương, ngược lại lập tức tính toán về sau cho bản thân, nếu Tứ di nương biết được, sẽ thương tâm biết bao nhiêu.”

“Tam tỷ, mẹ ta phạm vào tội lớn như vậy, còn có hy vọng sống sao? Chỉ có ta sống tốt, tương lai trở nên nổi bật, mới là lời an ủi tốt nhất với mẹ ta!” Như Nguyệt nói, “Người và ta tứ cố vô thân, sao không kết minh lại cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này?”

“Tứ muội, muội lầm rồi.” Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, “Nếu Tứ muội muốn mưu cầu tiền đồ tốt, hẳn là phải kết minh với Đại phu nhân mới đúng, trong hậu viện của phủ này, phạm là chuyện hôn sự của chúng ta đều do Đại phu nhân định đoạt. Tam tỷ thật sự không thể trợ giúp được gì cho Tứ muội.”

Nghe xong lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, Như Nguyệt rơi vào trầm tư, dường như đang suy nghĩ cẩn thận điều gì, lại chậm rãi lui trở về vị trí ban đầu.

Lúc này, hai kẻ quần áo hỗn độn, đầu tóc rối bời bị một đám gia đình kéo đến tiền viện, từ đầu kéo dưới chân của hai người, trên mặt đất hiện ra bốn lần vết máu. Đại phu nhân âm thầm tán thưởng Tiêu Chính, xuống tay cũng độc ác thật!

Hai người bị đưa đến trước mặt của Gia Cát Chiêm, bị thương đến nỗi bò không được, chỉ có miệng phát ra tiếng khóc hu hu.

“Mẹ!” Bỗng nhiên, Như Nguyệt lao ra từ trong đám người, nhưng không phải gọi Tứ di nương đang bò trên đất, mà là hướng về Đại phu nhân gọi lớn, Như Nguyệt quỳ xuống dưới chân Đại phu nhân, cầu xin nói, “Mẹ, Tứ di nương làm ra cái chuyện dâm tiện thế này, xử phạt thế nào cũng được, Như Nguyệt nhất định sẽ không hận mẹ! Nhưng chuyện này không chút nào liên quan đến Như Nguyệt, Như Nguyệt quả thực không hay biết gì hết, xin Đại phu nhân minh xét.”

25. Chương 25: Đại Tỷ Đang Nói Gì Vậy?

Lời nói của Như Nguyệt khiến cho tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi, vốn nghĩ rằng nàng cầu tình vì Tứ di nương, ai dè...

“Con nha đầu Như Nguyệt này, Tứ di nương tốt xấu gì cũng là mẹ ruột của ngươi, nhanh như vậy đã muốn giũ sạch sẽ với bà ấy?” Nhị di nương kinh ngạc hỏi, “Nhưng mà biết ôm lấy cây đại thụ như Đại phu nhân, về sau trái lại hưởng nhiều bóng mát.”

“Nhị di nương, ngươi đang nói gì vậy?” Đại phu nhân sẵn giọng, “Như Nguyệt là con gái của lão gia, tất nhiên phải theo lão gia rồi. Như Nguyệt à, chung quy con vẫn là Tứ tiểu thư của phủ Thừa tướng, dù mẹ

con phạm lỗi gì, trên người con luôn luôn chảy dòng máu của nhà Gia Cát, tội của mẹ con sẽ không dính dáng đến con, mau đứng lên đi!”

“Cám ơn mẹ!” Như Nguyệt không ngừng dập đầu với Đại phu nhân, cho đến khi trên trán xuất huyết, mới chịu thôi.

“Lâm Tuyết, nói mau, tên gian phu này là ai?” Gia Cát Chiêm phần nộ nói.

“Hu hu hu!” Người trên đất nức nở, một câu cũng không nói nên lời.

“Không nói à? Cái ta có chính là biện pháp!” Gia Cát Chiêm cực kỳ hung hãn, “Người đâu, dùng gia pháp!”

Tiêu Chính đã sớm chuẩn bị tốt nhánh cây nhỏ, quất mạnh vào người hai kẻ kia, chỉ chốc lát sau, quần áo trên lưng họ rách thành từng mảnh nhỏ, quất đến khi máu thịt bầy nhầy.

“Lão gia, phu nhân, họ... họ ngất rồi!”

“Mang hai thùng nước lạnh đến đây!” Đại phu nhân căn dặn.

“Dạ!”

Hai thùng nước lạnh nhanh chóng được mang đến, ào ào đổ xuống, hai người đang mê man lập tức tỉnh lại.

“Tứ di nương, nhiều năm qua như vậy, lão gia đối xử với ngươi không tệ, tại sao ngươi còn không thỏa mãn? Làm ra cái chuyện xấu mặt thế này! Không riêng gì ngươi, ngay cả lão gia, còn có thể diện của cả phủ Thừa tướng cũng đều bị ngươi ném hết sạch sẽ.” Đại phu nhân nhìn Tứ di nương, vô cùng đau đớn mà nói.

“Đại tỷ, tỷ đang nói gì vậy?” Đại phu nhân vừa mới nói xong, chợt nghe tiếng nói vang lên đằng sau đám người, mọi người trong phủ Thừa tướng đều có thể nghe ra giọng nói này, là của Tứ di nương.

“Là ai?” Đại phu nhân cả kinh, thấp giọng hỏi.

“Là ta, Đại tỷ!” Tứ di nương chậm rãi đi ra khỏi đám người, “Xảy ra chuyện gì? Tất cả mọi người tập trung ở đây làm gì? Á, hai người nằm trên đất kia là ai? Họ phạm phải tội gì?”

“Chuyện này... sao lại thế này chứ?”

“Rõ ràng là ở trong phòng Tứ di nương mà...”

Nhìn thấy Tứ di nương xuất hiện, tất cả mọi người đều xôn xao, sự tình trở nên ngày càng thú vị.

Đại phu nhân nhìn thấy Tứ di nương hệt như thấy quỷ, “Ngươi... sao ngươi lại ở chỗ này?”

Tứ di nương hươu thang thuốc trên tay, “Đại tỷ, ta đi ra ngoài bốc thuốc cho Như Sương! Khi quay về liền thấy trong viện xôn xao, nghĩ chắc có chuyện lớn gì, nên chạy đến đây xem thử!”

“Tuyệt nhiên, ngươi...” Gia Cát Chiêm nhìn Tứ di nương, cũng lấy làm kinh hãi, trong lòng lại nhẹ nhõm không ít, “Không phải ngươi thì tốt rồi!”

Nhị di nương cau mày, chỉ vào nữ nhân nằm trên đất kia, nghi hoặc hỏi: “Tứ muội đứng ở đây, vậy người kia là ai? Rốt cục sao lại thế này?”

“Rốt cục sao lại thế này?” Đại phu nhân nhìn chằm chằm Tiêu Chính, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Nô tài...” Tiêu Chính lau mồ hôi lạnh trên trán, “Nô tài chỉ là nghe thấy tiếng động khác thường liền chạy đi bẩm báo, rốt cục là chuyện gì xảy ra, nô tài cũng không biết.”

“Mang nến đèn đây!” Gia Cát Chiêm nói, “Kéo hai kẻ kia đến!”

“Á!”

“Á!”

Khi nhìn thấy bộ mặt thật của hai người nọ, Gia Cát Chiêm và Đại phu nhân đồng thời kêu to, những người khác lại như hòa thượng sờ không được tóc, người xem ta, ta nhìn người, ai cũng không biết sao lại thế này.

26. Chương 26: Giả Bộ Yếu Đuối Thế Nào Cũng Không Gạt Được Ta

“Nhị đệ!” Gia Cát Chiêm tiến lên, nâng Gia Cát Vũ toàn thân đầy máu dầy, tức giận quát, “Rốt cục là thế nào?”

“Tứ muội!” Đại phu nhân nhìn gương mặt nữ nhân nằm trên đống, nhất thời khóc đến nghiêng trời lệch đất.

Với bản lĩnh của Gia Cát Vũ, dưới tình huống thế này cũng không còn cách nào chống trả, mới có thể bị Tiêu Chính thừa dịp đang yếu mà vào, đánh thành bộ dạng thế này.

Tứ muội trong miệng của Đại phu nhân, chính là em gái ruột Tiêu Doanh của bà.

Lúc Gia Cát Vũ và Tiêu Doanh còn trẻ, hai người đã vừa ý lẫn nhau. Nhưng Tiêu gia lại khinh thường Gia Cát Vũ lúc này không có công danh gì, nên chia cắt hai người yêu nhau ra, ép gả Tiêu Doanh cho Đại học sĩ Lý Bang thời đó, chuyện này vẫn luôn là bí mật không thể nói của Tiêu gia và nhà Gia Cát. Vài năm trước, Lý Bang bệnh nặng qua đời. Tiêu Doanh đến phủ Gia Cát thăm tỷ tỷ, đúng lúc Gia Cát Vũ thắng trận trở về, có lẽ bởi vì Tiêu Doanh và Gia Cát Vũ tình sâu, hoặc giả vì chuyện quá khứ, Gia Cát Linh Ẩn chính là lấy danh nghĩa của Gia Cát Vũ lần Tiêu Doanh, chỉ đưa ổi người họ một bức thư mà thôi.

“Nhìn cái gì? Còn không mau rút ra ngoài!” Đại phu nhân lớn tiếng quát nạt mọi người xung quanh, sau đó hung hăng liếc Tiêu Chính một cái, thấy Tiêu Chính rung mình ớn lạnh.

“Lạ thật, sao lại biến thành Tứ tiểu thư của Tiêu gia chứ? Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.” Nhị di nương nín cười, rồi lại không dám cười thành tiếng.

“Còn chưa rút!” Gia Cát Chiêm trừng mắt nhìn Nhị di nương.

Nhị di nương rút cổ, quấy mông, thúc thời ra khỏi viện.

Trong bóng đêm, Tứ di nương kéo tay của Gia Cát Linh Ẩn, “Tam tiểu thư, mau theo Tứ di nương nói chuyện, xảy ra chuyện thế này, ta thật sợ hãi.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Tứ di nương mời mọc thịnh tình như vậy, Linh nhi cung kính chi bằng tuân mệnh.”

“Mẹ, mẹ không sao là tốt rồi!” Như Nguyệt nắm chặt tay Tứ di nương, tươi cười đầy mặt nói.

“Tam tiểu thư, đi thôi.” Tứ di nương bỏ tay Như Nguyệt ra, nhìn cũng không thèm nhìn Như Nguyệt lấy một cái, chỉ lo nói chuyện với Gia Cát Linh Ẩn.

Sau khi vào phòng, Tứ di nương hoang mang đóng cửa lại, nhớ đến tình trạng thảm hại của Gia Cát Vũ cùng Tiêu Doanh, Tứ di nương không khỏi cảm thấy khiếp đảm. Nếu không phải trước đó Gia Cát Linh Ẩn nhắc nhở cùng an bài, người nằm ở đó chính là bà. Tứ di nương đặc biệt mang nước trà mà Đại phu nhân sai người đem tới lúc chiều đến đại phu kiểm tra thực hư, chứng thực trong nước trà có lượng lớn xuân dược.

Tứ di nương rót trà cho Gia Cát Linh Ẩn, nói, “Tam tiểu thư giúp ta một ân huệ lớn như vậy, Tứ di nương trước hết tạ người.” Tứ di nương kéo tay Gia Cát Linh Ẩn, bộ dạng hai người làm như rất thân thiết, nhưng xưng hô ‘Tam tiểu thư’ này vô tình để lộ sự xa cách giữa họ.

“Tứ di nương khách sáo rồi. Đây là chuyện Linh nhi phải làm.” Gia Cát Linh Ẩn nhấp ngụm trà, thản nhiên nói.

“Nha đầu này, vừa nhìn thì thấy không đơn giản như vẻ ngoài nha.” Trong mắt Tứ di nương hiện lên một tia khác thường, “Đôi mắt của người rất giống mẹ ruột người, lúc nào cũng giả bộ yếu đuối, nhưng đều không thể gạt được ta.”

“Tứ di nương, người có biết chân tướng cái chết của mẫu thân ta là sao không?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn chằm chằm vào mắt của Tứ di nương, nhẹ giọng hỏi, khẩu khí kia bình tĩnh giống như đang hỏi người ăn tối không vậy.

“Chuyện này...” Trong mắt Tứ di nương thoáng hiện lên vẻ bối rối, “Linh nhi, Tam tỷ không phải bệnh chết sao? Linh nhi à, hôm nay người giúp ta chuyện lớn như vậy, người muốn Tứ di nương làm gì cho người?”

“Tứ di nương, Linh nhi chỉ có một yêu cầu.” Gia Cát Linh Ẩn đặt chén trà xuống, chậm rãi nói, “Mùng năm tháng năm tết đoan ngo, Hoàng hậu nương nương thiết yến trong cung, ta muốn tham dự.”

“Người cũng thật thẳng thắn,” Tứ di nương cười khỏ, “Chuyện này sao người lại biết, vốn ta chỉ an bài cho Như Nguyệt và Như Sương đi, hiện giờ Như Sương gặp chuyện như vậy, có đi chỉ làm trò cười cho kẻ khác, người thay thế Như Sương đi đi.”

“Vậy đa tạ Tứ di nương, Linh nhi cáo từ trước!”

Muội muội của Tứ di nương là đại a đầu[1] trong cung, người biết chuyện này rất ít, kiếp trước Gia Cát Linh Ẩn cũng ở hậu cung thật lâu mới biết được. Tứ di nương không nói, chỉ là không muốn để Đại phu nhân biết con át chủ bài cuối cùng của bà.

-Chú thích:

[1] Đại a đầu: Đây tớ gái có quyền lực hoặc tuổi cao.

27. Chương 27: Kẻ Đứng Sau Mới Đáng Sợ

Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi đi ra, lướt ngang qua Như Nguyệt đang vội vàng đi vào phòng Tứ di nương.

Như Nguyệt giờ mặc bộ y phục mới trong tay ra, hỏi Tứ di nương: “Mẹ, đến ngày tham gia Bách Hoa Yến của Hoàng hậu nương nương, nữ nhi mặc bộ y phục nào đẹp nhất, mẹ mau quyết định giúp con đi.”

“Hừ!” Tứ di nương hừ lạnh, “Như Nguyệt à Như Nguyệt, vừa rồi ở tiền viện, người chính là muốn rũ bỏ quan hệ với ta, quỳ gối xuống dưới chân Đại phu nhân nhận bà ta làm mẹ. Nhanh như vậy người liền quên rồi?”

“Mẹ.” Như Nguyệt ngồi xổm xuống bên ghế, ghé vào đùi của Tứ di nương, “Nữ nhi cũng không còn cách nào, nữ nhi sao có thể nhận giặc làm mẹ chứ, chuyện hôm nay vừa thấy là biết bà ta muốn hãm hại mẹ. Nữ nhi làm vậy gọi là chịu nhục. Nếu mẫu thân thực sự xảy ra chuyện không may, nữ nhi chỉ có thể dựa vào bả trước, đợi ngày nào đó nữ nhi có quyền lực rồi sẽ giết bả, trả thù ẹ!”

“Nếu con thực sự nghĩ vậy, mẹ cũng yên lòng.” Dù sao cũng là con gái của mình, Tứ di nương cũng không nhẫn tâm trách cứ Như Nguyệt, bà xoa đầu nàng, “Cả đời mẹ, đều tính toán từng bước cho hai chị em con, con hãy yên tâm học nữ công thi họa. Thế lực sau lưng Đại tiểu thư quá lớn, Nhị tiểu thư thì tính tình tế nhị, cũng không phải người có thể chọc vào, Tam tiểu thư... Tam tiểu thư thì...” Tứ di nương không nói thêm gì nữa, nếu cảm giác Gia Cát Hồng Nhan và Gia Cát Như Mộng cho bà là lo lắng, vậy thì cảm giác mà Gia Cát Linh Ẩn mang đến cho bà lại là nguy hiểm.

“Tiểu thư, hôm nay chính là trút giận vì Nguyệt Lan.” Nhớ tới tình trạng của Tiêu Doanh, Mộc Tê ra vẻ vui sướng khi người gặp họa.

“Hôm nay được tính là gì chứ, ngày mai mới là lúc trò vui bắt đầu.” Gia Cát Linh Ẩn khẽ cười, ngày mai, chuyện Tiêu Doanh và Gia Cát Vũ vụng trộm sẽ lan truyền khắp Ngân Đô, trừng phạt một nữ nhân, biện pháp tốt nhất chính là làm cho khí tiết lúc về già của bà ta khó giữ được, vào thời đại mà danh tiết được ví như trời này, Tiêu Doanh sẽ rơi vào sự phỉ nhổ thế nào, sẽ không có ngôn từ nào diễn tả nổi.

“Hiện giờ, tiểu thư đã để lộ tài năng ở trước mặt Tứ di nương, nô tỳ lo lắng Tứ di nương sẽ...”

“Yên tâm đi, hiện giờ ta không có gì uy hiếp đến bà ta, trải qua chuyện hôm nay, bà hẳn là sẽ rõ, kẻ địch lớn nhất của bà ấy vẫn là Đại phu nhân.”

Sau khi trở lại Trục Nguyệt Hiên, Mộc Tê mau chóng để hết chuyện vừa mới xảy ra cho Nguyệt Lan nghe, tưởng tượng thấy bộ dạng của Tiêu Doanh, Nguyệt Lan nhất thời cảm thấy vết thương khỏi hơn phân nửa.

Trong phòng Đại phu nhân, Tiêu Mẫn vì quá mức tức giận, cơ thể vẫn còn đang run rẩy: “Tiêu Chính, người nói cho ta nghe thử, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?! Tứ muội của ta đang yên đang lành, sao lại xuất hiện trong phủ Thừa tướng!” Nhớ đến Tiêu Doanh hơi thở yếu ớt, Đại phu nhân tức giận đến nói không ra lời.

“Phu nhân, nô tài đều làm theo căn dặn của phu nhân, nô tài đặc biệt kiểm tra thư cùng nước trà, xác định không có vấn đề gì, mới bảo Thiên Thu đi đưa, đúng rồi, Thiên Thu...” Tiêu Chính quỳ dưới đất, nói.

“Bộp!” Đại phu nhân đập mạnh tay xuống lưng ghế, giận dữ quát lớn: “Gọi Thiên Thu lên đây!”

Một tiểu nha hoàn bên ngoài tiến vào, rụt rè nói: “Phu nhân... cha Thiên Thu bệnh nặng nên đã xin lão gia nghỉ rồi. Lão gia niệm tình nhiều năm qua nàng dốc hết tâm sức hầu hạ phu nhân, liền trả nàng khế ước bán thân, cho nàng hồi hương!”

“Khốn kiếp!” Đại phu nhân lớn giọng mắng, “Chuyện trong hậu viện luôn nói với bản phu nhân, tại sao lại không tìm bản phu nhân xin nghỉ!”

“Hồi bẩm phu nhân, nô tỳ nghe nói là do Thiên Thu không tìm được người, lại bởi vì sự tình gấp gáp, cho nên trực tiếp đến tìm lão gia làm chủ!”

“Quả nhiên là con khốn đó!” Tiêu Chính cũng giận dữ, “Phu nhân, để nô tài đi bắt con nha đầu đó về trừng trị một phen!”

“Chỉ là một nha đầu thôi mà.” Đại phu nhân lắc đầu, “Ta thấy một nha đầu như nó không có tâm tư và lá gan này đâu, kẻ đứng sau lưng nó mới là đáng sợ!”

“Đại phu nhân có nghĩ đến là người nào không?”

“Đi thăm dò một chút, buổi chiều Thiên Thu đã đi qua những đâu, từng tiếp xúc với ai thì sẽ rõ cả thôi.”

“Phu nhân anh minh.”

“Không cần ra vẻ nịnh bợ, chuyện để cho Hồng Nhan tham gia Bách Hoa Yến đã an bài xong chưa?”

“Phu nhân yên tâm, người nhìn xem.” Từ trong ngực, Tiêu Chính lấy ra một tấm thiệp màu đỏ, “Đây là thiệp mời của Bách Hoa Yến.”

“Ừ.” Đại phu nhân gật đầu, “Làm xong chuyện này, ta sẽ đi nói với lão gia khôi phục chức quản gia cho người.”

“Nô tài đa tạ phu nhân.”

28. Chương 28: Xiêm Áo Khéo Léo Tuyệt Vời

Mùng năm tháng năm Tết Đoan Ngọ, buổi tối trước đó một ngày, Gia Cát Hồng Nhan nôn nao đến gần nửa đêm vẫn không ngủ được, sáng sớm hôm sau, Đại phu nhân gọi một thợ giỏi bên nhà mẹ đẻ của mình đến trang điểm kỹ càng cho Gia Cát Hồng Nhan. Bách Hoa Yến, yêu cầu mỗi một tiểu thư tham dự phải mặc y phục lấy hoa làm chủ đề. Gia Cát Hồng Nhan mặc vào xiêm y lấy hoa lan làm chủ đề chuẩn bị đã lâu, làm Đại phu nhân khen không ngớt miệng. Đại phu nhân tin tưởng, hôm nay các Vương gia nhìn thấy Gia Cát Hồng Nhan, nhất định sẽ không dời mắt đi được.

“Tiểu thư, Bách Hoa Yến phải mặc xiêm y lấy hoa làm chủ đề, tiểu thư không có xiêm áo, làm sao đây?” Vết thương trên mặt Nguyệt Lan vẫn còn chưa khỏi, nhưng cũng không che giấu được vẻ lo lắng của nàng.

“Yên tâm đi, tiểu thư đã sớm có chuẩn bị.” Mộc Tê cười cười, từ trong rương lấy ra một bộ xiêm áo, “Xem này, đây chính là tiểu thư tổn không ít tiền bảo hiệu may làm đó.”

Nhìn thấy y phục trên tay Mộc Tê, Nguyệt Lan kinh ngạc đến độ không ngậm miệng lại được, chỉ thấy màu thêu trên đó là màu lam nhạt, là loài hoa mà nàng không biết, mỗi rìa cách hoa đều dùng chỉ bạc kết vào, mỗi một nụ hoa e ấp như sắp nở, làm cho người khác nhìn không được muốn ngắt lấy, mà càng khéo léo tuyệt vời hơn chính là từng giọt sương lóng lánh được thêu điểm xuyết lên đóa hoa kia, như thực sự bình thường, lại như ngay tức khắc sẽ rơi xuống khỏi đóa hoa.

“Trời ơi, đẹp quá.” Nguyệt Lan nhìn không được vươn tay ra, muốn chạm vào đó, lại sợ một khi chạm vào đó hoa sẽ rụng xuống, nhanh chóng rút tay lại, “Tiểu thư, hoa này tên là gì vậy, nô tỳ chưa từng nhìn thấy.”

“Hoa này gọi là hoa hồng xanh.” Mộc Tê cười nói.

“Tiểu thư bắt công quá.” Nguyệt Lan cắn cái môi vẫn còn hơi bầm tím của mình, “Nói cho Mộc Tê biết mà không nói cho nô tỳ biết.”

“Người đó, vẫn là lo dưỡng thương đi.” Gia Cát Linh Ẩn giơ tay cốc vào trán của Nguyệt Lan, “Mộc Tê, giúp ta mặc vào.”

Ở bên ngoài, Gia Cát Linh Ẩn lại khoát thêm một lớp tuyết sa hơi mỏng, đó hoa vốn đã rất thật rồi, nay càng thêm sống động hơn, như một hồ nước sâu thanh u màu lam nhạt đổ từ trên cao xuống, nhẹ nhàng lưu động. Nếu nói người đã xinh đẹp đến chín phần, thì Gia Cát Linh Ẩn khi mặc vào xiêm y này cộng thêm gương mặt trang điểm nhẹ nhàng và cơ thể linh hoạt, hai thứ hòa vào, xinh đẹp đến cực hạn.

“Tiểu thư, đúng là quá đẹp!” Nguyệt Lan kinh ngạc bật thốt lên.

“Đúng đó, nói tiểu thư của chúng ta là Đệ nhất mỹ nhân của nước Lăng Nguyệt cũng không ngoa.” Mộc Tê nhìn Gia Cát Linh Ẩn, phảng phất như có chút xuất thần.

“Đệ nhất mỹ nhân của lục địa Đông Lăng cũng không ngoa.” Nguyệt Lan tiếp lời.

“Được rồi được rồi, Mộc Tê, mau đi chuẩn bị đi, nên xuất phát rồi.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói, trong lòng âm thầm cảm ơn Nguyệt Lan và Mộc Tê, để cho nàng ở trong thời đại không có một người thân này, thì thoảng cảm thấy ấm áp, cũng để cho trái tim vốn là một khối băng cứng của nàng, tan chảy khắp mọi ngõ ngách, sưởi ấm nàng.

“Hôm nay cần ta đi theo không?” Thương Y đi vào phòng, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đang muốn xuất môn, cũng sững sờ một chút, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, Gia Cát Linh Ẩn như dòng suối sâu màu lam nhạt, hòa làm một cùng tiết trời hơi lạnh của đầu tháng tư, “Người... hôm nay rất đẹp!”

“Ha ha.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, “Có thể nghe được lời khen của Thương đại hiệp, đúng là may mắn ba đời. Hôm nay cho người nghỉ một ngày, tự do hoạt động.”

“Vậy người... cẩn thận...” Thương Y u oán liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái. Có ý gì, cơ hội làm sứ giả hộ hoa tốt như vậy cứ thế mà không có.

“Mộc Tê, chúng ta đi thôi.”

Gia Cát Hồng Nhan đã đi trước, bên ngoài phủ Thừa tướng dừng hai cỗ kiệu, Như Nguyệt đã lên kiệu trước một bước, nghe nha hoàn nói Gia Cát Linh Ẩn cũng đã lên kiệu, liền căn dặn khởi kiệu, hai cỗ kiệu từ từ tiến về phía hoàng cung.

“Mộc Tê, người có tâm sự à?” Lúc trong phòng, sự xuất thần của Mộc Tê cũng không qua khỏi ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Linh Ẩn đặc biệt gọi Mộc Tê lên kiệu cùng mình, đó là muốn trò chuyện với Mộc Tê.

Mộc Tê cười nhạt: “Nô tỳ chỉ là nhớ đến một chuyện trước kia, đã làm tiểu thư lo lắng.”

“Không có gì là tốt rồi.” Gia Cát Linh Ẩn nắm lấy tay của Mộc Tê, “Ta đoán thân phận của người nhất định không phải là một nha hoàn, ngôn hành cử chỉ của người không phải một nha hoàn có thể có, ta mặc kệ trước kia người là ai, ở phủ Thừa tướng có mục đích gì, chỉ cần không phải kẻ địch của ta, ta cũng sẽ không quản.”

“Tiểu thư, Mộc Tê không dám, thật ra nô tỳ...”

Gia Cát Linh Ẩn nắm chặt tay Mộc Tê, nói, “Không cần nói cho ta biết người đã trải qua chuyện gì, nếu chúng ta đủ duyên phận, sau này ta ắt sẽ biết được thôi.”

“Cám ơn tiểu thư.” Mộc Tê cảm kích nhìn Gia Cát Linh Ẩn, cúi đầu.

29. Chương 29: Muôn Hoa Đua Thắm

Túy Tiên Lâu, Thương Y khó khăn lắm mới có được ngày nghỉ, lập tức chạy đến nơi này gọi một bầu rượu, từ từ thưởng thức. Vì không để Thương Y làm hỏng việc, Gia Cát Linh Ẩn vẫn luôn cấm Thương Y uống rượu.

“Thương đại hiệp, hôm nay sao lại có thời gian ra ngoài uống rượu? Cũng không gọi ta cùng Thất ca.” Hai cảm y nam tử xuất hiện trước mặt Thương Y, nhìn mặt hai người đó, đúng là Sở Lăng Hàn cùng Sở Lăng Thiên.

“Tiểu Thiên Thiên, các người đến rồi à? Tiểu nhị, mang thêm hai bầu rượu lên đây.” Thương Y hướng về phía tiểu nhị đang bận rộn trong tiệm, gọi lớn.

Sở Lăng Thiên nhú mày, chán ghét nói, “Đừng gọi ta là Tiểu Thiên Thiên!” Tiểu Thiên Thiên khoát lên Vương gia mặt lạnh này, thật sự là có chút không hài hòa.

“Hôm nay người không cần làm người hầu, hay là lên chạy đến đây uống rượu? Cũng không sợ chủ nhân tức giận à?” Sở Lăng Thiên hỏi Thương Y.

“A, người không biết à?” Thương Y miệng đầy mùi rượu, “Hoàng hậu nương nương mở Bách Hoa Yến, nha đầu thối đó đi dự rồi, sao nào, tại sao hai người không đi? Nghe nói hôm nay toàn là mỹ nhân đến đó nha.”

“Mỹ nhân cái gì, chẳng qua chỉ là dung chi tục phấn[1] mà thôi.” Sở Lăng Hàn không nghĩ vậy bèn nói, mỗi lần đến mấy yến hội dạng này, đều thấy mấy cô gái đó ra sức nịnh nọt lấy lòng Hoàng hậu, Quý phi và các Vương hầu, “Bách Hoa Yến vứt đi, đúng là chẳng thú vị gì cả, vẫn là ra ngoài uống rượu thích hơn, Thất ca, huynh nói có phải không?”

“Nàng có thể đến dự Bách Hoa Yến à.” Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu, không ngờ nàng có thể lấy thân phận thứ nữ, được lời mời của Hoàng hậu, Sở Lăng Thiên cũng có chút kinh ngạc.

“Nàng là ai?” Sở Lăng Hàn khó hiểu hỏi, hay là... trong đầu Sở Lăng Hàn hiện lên một người, “Nghe nói rượu trong Bách Hoa yến chính là dùng trăm loại hoa chế thành, nói vậy uống ngon hơn rượu này gấp mấy lần, chi bằng chúng ta đến chỗ Hoàng hậu xin vài chén rượu để uống.” Thấy Sở Lăng Thiên sắp hai mươi rồi, mà vẫn không gần nữ sắc, thân là đệ đệ thực sự sốt ruột, khó khăn lắm mới thấy Sở Lăng Thiên quan tâm đến một người, Sở Lăng Hàn thế nào cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.

“Hình như lâu rồi ta cũng không tiến cung, nghe nói đến rượu Bách Hoa, vậy thì không uống vài chén thì không được rồi.” Nhớ đến sự rung động mà Gia Cát Linh Ẩn mang đến mình, Thương Y ngược lại muốn đến xem ở Bách Hoa Yến nàng sẽ có biểu hiện thế nào.

“Nếu hai vị đều nói như vậy, chi bằng bây giờ chúng ta tiến cung ngay đi, nán ná thêm nữa sợ rằng Bách hoa Yến đã bắt đầu rồi.” Sở Lăng Thiên vừa nói vừa đứng lên, có vẻ vội vàng vàng.

Cửa cung màu son chậm rãi mở ra, kiếp trước, lần đầu tiên cung cũng là lần Bách Hoa Yến này, nhưng Gia Cát Linh Ẩn khi đó chỉ đi theo bên cạnh Gia Cát Hồng Nhan với thân phận nha hoàn hầu hạ Gia Cát Hồng Nhan tiến cung. Bách Hoa Yến được tổ chức trước Dịch Khôn Cung của Hoàng hậu, các tiểu thư được mời đã đến từ sớm, bởi vì Thái hậu hoàng đế chưa lâu, các tiểu thư đều ăn vận nền nã. Xiêm áo của Gia Cát Hồng Nhan thêu hoa lan, làm các tiểu thư khác nhao nhao liếc nhìn.

Trong đông đảo các tiểu thư, có ba người đặc biệt thu hút ánh nhìn của người khác, một là Đại tiểu thư nhà Gia Cát, Gia Cát Hồng Nhan; một là cháu gái của Chu thái phó, Chu Tuyết Tranh; người còn lại là cháu gái của Trần quốc công, Trần Cẩm Phàm. Chu Tuyết Tranh mặc sa y bạch hợp, tươi mát thanh nhã; Trần Cẩm Phàm mặc hoa mai nở rộ, mùi thơm thoang thoang. Gia Cát Hồng Nhan vì là trưởng nữ của Gia Cát thừa tướng, bên nhà mẹ đẻ của mẫu thân nàng có ba người cậu bốn anh họ đều có quân hàm cùng địa vị cực cao trong quân, tay nắm trọng binh. Phụ thân của Chu Tuyết Tranh, Chu Thế Xương, cũng là Thừa tướng giống Gia Cát Chiêm, cô mẫu (chị hoặc em của cha) còn là Thái phi đương triều, ngoài ra tỷ tỷ

ruột đang làm Quý phi đương triều. Trần Cẩm Phàm là cháu nội của Trần quốc công, là cháu gái ruột của Hoàng hậu Trần Tư đương triều, lại là Quận chúa được Hoàng thượng đích thân sắc phong. Trần gia cùng Chu gia được cho là hai gia tộc có thế lực nhất nước Lăng Nguyệt, theo như Gia Cát Linh Ẩn biết, ở kiếp trước, kết cục cuối cùng của Trần gia là bị Chu gia nuốt trọn.

Các tiểu thư đều tự tìm kiếm những tỷ muội thường ngày quen biết để bắt chuyện, ngoại trừ ôn chuyện cũ, còn muốn chứng minh khả năng quen biết rộng rãi của bản thân.

“Biểu tỷ, hôm nay tỷ xinh đẹp thật đó!” Trong đám đông, một cô gái mặc xiêm y hoa đào bước đến, giữ lấy tay của Gia Cát Hồng Nhan, “U Nhược tìm biểu tỷ từ sớm.”

“U Nhược biểu muội, cữu cữu và cữu mẫu vẫn khỏe chứ?” Gia Cát Hồng Nhan mỉm cười hỏi, Tiêu U Nhược, là đích nữ duy nhất của Tiêu Lương, anh ruột của Đại phu nhân, có thể nói là viên ngọc quý trên tay của Tiêu gia.

“Vẫn khỏe.” Tiêu U Nhược đắc ý nói với một tiểu thư ở bên cạnh, “Nhìn thấy không, đây là biểu tỷ của ta, xinh đẹp chứ? Hôm nay người cách ta xa một chút đi.”

Tiêu U Nhược khoe khoang lớn như vậy, ánh mắt mọi người đều bị thu hút lại đây, tuy rằng trong lòng tràn ngập bất mãn và hâm mộ, ngoài miệng cũng nói vài lời xã giao. Các tiểu thư có thể đến tham dự Bách Hoa Yến, đều gánh vác hy vọng của gia tộc, từ nhỏ đã được dốc lòng bồi dưỡng, dưới vô số tình huông, đều là người khéo léo độ lượng, chỉ là sau lớp nho nhã lễ độ ấy, cũng không che giấu được sự kiêu kỳ.

Nghe lời khen của mọi người, vẻ tươi cười trên mặt Gia Cát Hồng Nhan ngày càng sâu, ngoại trừ Chu Tuyết Tranh và Trần Cẩm Phàm, các tiểu thư khác ở trong lòng nàng đều không đáng để nhắc tới. Mà Chu Tuyết Tranh năm năm rồi không ở trong cung, cũng không khiến nàng lo lắng lắm, chỉ có Trần Cẩm Phàm, gia thế cùng dung mạo đó, Gia Cát Hồng Nhan không thể không cân nhắc một phen.

“Các người nhìn xem, đó là ai vậy? Thật xinh đẹp!” Một tiểu thư chỉ vào hai người đang đi từ xa đến, hưng phấn hô lên.

[1] Dung chi tục phẩm: ám chỉ những cô gái phẩm son bình thường.

30. Chương 30: Một Thứ Nữ Mà Thôi

Dưới bầu trời trong xanh thăm thẳm, một bóng dáng màu lam nhạt từ xa đi đến, gió nhẹ khẽ vỗ về mái tóc cùng xiêm áo của cô gái, giống như một bức họa xinh đẹp. Các tiểu thư đang xúm xít cùng một chỗ, nhất thời nhốn nháo cả lên.

“Đó là tiểu thư nhà ai vậy? Trước giờ chưa từng gặp qua.”

“Đúng vậy, nữ tử xinh đẹp như vậy, tại sao trước giờ chưa từng nghe người khác nhắc tới chứ?”

“Ta thấy nàng ta chính là nữ tử đẹp nhất ở đây, hôm nay ta chắc chắn đến uống công rồi, trở về nhất định sẽ bị cha mẹ quở trách.”

“Chẳng lẽ là công chúa dị quốc, nước Lăng Nguyệt xưa giờ chưa từng có nữ tử nào xinh đẹp như thế.”

Sự xuất hiện của Gia Cát Linh Ẩn, nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người, cả Chu Tuyết Tranh, Gia Cát Hồng Nhan, Trần Cẩm Phàm đều không còn là tiêu điểm để các nàng chú ý nữa. Gia Cát Linh Ẩn quá mức chói mắt, thế nên mọi người đương nhiên xem nhẹ Gia Cát Như Mộng đang đi bên cạnh nàng.

Chu Tuyết Tranh nhìn Gia Cát Linh Ẩn, ra vẻ trầm tư.

“Tiểu thư, là Tam tiểu thư của phủ Gia Cát, Gia Cát Linh Ẩn.” Nha hoàn của Chu Tuyết Tranh nhẹ nhàng nhắc nhở bên tai nàng.

“Ta biết rồi.” Chu Tuyết Tranh thản nhiên nói, “Đường như người xuất sắc nhất phủ Gia Cát, cũng không phải là đích nữ Gia Cát Hồng Nhan.”

Tiếng của Chu Tuyết Trang tuy nhỏ, nhưng vẫn rơi vào tai của Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Hồng Nhan xấu hổ và tức giận không chịu nổi, nhưng lại không thể phản bác Chu Tuyết Tranh. Ắt tới làm gì? Sao ả lại đến được? Còn xuất hiện một cách kinh ngạc điểm lệ như thế. Móng tay của Gia Cát Hồng Nhan suýt nữa khảm sâu vào lòng bàn tay, không! Không thể để ả tỏa sáng, lu mờ chính mình! Nhất định trước khi Hoàng hậu cùng các Hoàng tử đến, phải đuổi Gia Cát Linh Ẩn ra khỏi hoàng cung!

Gia Cát Hồng Nhan sa sầm nét mặt, mỉm cười đi về phía Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Hồng Nhan nắm lấy tay Gia Cát Linh Ẩn, giới thiệu với mọi người: “Các vị tỷ muội, xin mọi người cho phép ta được giới thiệu, đây là Tam muội của ta, Gia Cát Linh Ẩn. Tam muội lần đầu tiên cung, xin các tỷ muội chiếu cố nhiều hơn, Linh nhi, mau đến chào hỏi các tỷ muội đi.”

Dưới sự dẫn dắt của Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Linh Ẩn gặp người cúi chào từng tiểu thư ở đây. Thần thái đoan trang trầm ổn, động tác thành thạo lưu loát của Gia Cát Linh Ẩn, hoàn toàn không có vẻ gì là khấn trương và kinh hoảng như Gia Cát Hồng Nhan tưởng tượng, điều này khiến ọi người lại đánh giá cao nàng thêm một phần. Gia Cát Hồng Nhan kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, cúi chào tiểu chuẩn như vậy, ngày chính nàng ta cũng làm không được.

“Đại tiểu thư, trước kia chưa từng nghe nói người có một muội muội xuất chúng như thế nha.” Một tiểu thư lên tiếng hỏi.

“Mọi người có điều không biết, Linh nhi là do Tam di nương sinh ra. Nhưng mà mẫu thân ta vẫn luôn coi như con ruột của mình, quan hệ giữa Linh nhi và ta quả thực còn tốt hơn cả tỷ muội ruột thịt cùng một mẹ sinh ra nữa.” Gia Cát Hồng Nhan cười nói.

“Hóa ra là thứ nữ à!”

“Chả trách, bộ dạng đúng là hồ ly tinh!”

“Nơi này toàn là đích nữ, khi nào thì thứ xuất cũng có thể tham gia vào yến tiệc của Hoàng hậu nương nương vậy?”

“Còn muốn đậu cành cao, có thể gả cho người khác làm tiểu thiếp là may lắm rồi!”

Một câu nói của Gia Cát Hồng Nhan khơi dậy nên một lớp đá vụn, các nữ tử nơi đây không thể nghi ngờ gì đều là người xuất chúng của các gia tộc, tất cả đều là con vợ cả, từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, đối với các tiểu thư thứ xuất cùng các di nương đều ôm oán niệm rất sâu. Hơn nữa, dung mạo xuất chúng của Gia Cát Linh Ẩn, châm chích lòng ghen tị của rất nhiều người, giờ phút này đều hận không thể giẫm đạp Gia Cát Linh Ẩn dưới chân.

Đối mặt với lời nói ác độc của mọi người hướng về mình, Gia Cát Linh Ẩn chỉ mỉm cười, cũng không nói gì, lẳng lặng đứng ở đó, giống như là sự châm chọc lớn nhất đối với những người này.

“Ta nhớ ra rồi!” Tiêu U Nhược đột nhiên kêu lên, vẻ mặt giận dữ chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Ắt chính là đứa sao chổi khác chết mẹ ruột của mình! Đồ sao chổi, mau cút đi!”

Nghe xong lời nói của Tiêu U Nhược, những người đứng xung quanh Gia Cát Linh Ẩn cũng bất giác lui về sau từng bước, như sợ lây nhiễm điềm xui xẻo từ Gia Cát Linh Ẩn. Như Nguyệt đứng lẫn trong đám người cũng vô thức thối lui, cách xa Gia Cát Linh Ẩn ra.

Chỉ có Gia Cát Hồng Nhan kiên trì đứng bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, vẻ mặt lo lắng, thay Gia Cát Linh Ẩn biện giải: “Xin mọi người đừng nói như vậy, Tam muội của ta không phải người như thế.”

“Biểu tỷ, tỷ vẫn nên cách ả xa một chút đi, bằng không tỷ cũng sẽ xúi quẩy đó.” Tiêu U Nhược lui ra rất xa, nói.

“Đúng đó, Đại tiểu thư, chỉ một thứ nữ thôi mà, bảo vệ ả như vậy làm gì.”

“Mọi người...” Gia Cát Hồng Nhan giậm chân, “Mặc kệ thế nào, nàng là muội muội của ta! Ta vĩnh viễn đứng về phe muội ấy!”

31. Chương 31: Mau Cút Khỏi Cung Đi

“Đủ rồi!” Lúc này, Trần Cẩm Phàm vẫn im lặng từ nãy tới giờ mới lên tiếng, “Xin các vị tiểu thư hãy chú ý tới thân phận của mình, nói cái gì vậy chứ! Đích nữ thứ nữ cái gì, không thể so ai cao quý hơn ai.” Trần Cẩm Phàm khế liếc mắt nhìn về phía Gia Cát Hồng Nhan, vẻ giả tạo của Gia Cát Hồng Nhan, nàng đã nhìn thấu tất cả.

“Quận chúa nói đúng.” Người vẫn luôn thờ ơ Chu Tuyết Tranh cũng nói, “Mọi người đừng làm mất hòa khí, tránh chọc giận tới Hoàng hậu nương nương.”

Ở đây thân phận của Trần Cẩm Phàm là cao nhất, hơn nữa Chu Tuyết Tranh còn lấy Hoàng hậu ra, những người vừa rồi vẫn còn xôn xao bàn tán, đều ngậm miệng lại. Gia Cát Linh Ẩn cảm kích nhìn Trần Cẩm Phàm, phát hiện Trần Cẩm Phàm cũng đang nhìn mình, Trần Cẩm Phàm mỉm cười với nàng, Gia Cát Linh Ẩn cũng mỉm cười đáp lại.

Mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, Trần Cẩm Phàm cũng là một trong những người hiếm hoi đối xử tốt với Gia Cát Linh Ẩn. Mặc dù Trần Cẩm Phàm có gia thế hiển hách cùng thân phận cao quý, nhưng không ý thể hiếp người, cũng bởi vì kiếp trước nàng ấy quá hiền lành, nên mới bị Chu quý phi hại chết.

Trần Cẩm Phàm và Chu Tuyết Tranh chỉ cần nói vài câu đã kiểm soát được tình hình, Gia Cát Hồng Nhan có chút không cam lòng. Cứ nghĩ lần này Gia Cát Linh Ẩn không chịu nổi bị mọi người làm nhục, sẽ nổi giận, nàng với trách nhiệm của đại tỷ sẽ ngăn cản em gái, không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn lại không hề quan tâm đến những lời đàm tiếu của mọi người. Vì vậy, Gia Cát Hồng Nhan lại nghĩ ra một kế.

Gia Cát Hồng Nhan kéo Gia Cát Linh Ẩn ra một góc, hỏi: “Muội muội, lần này mọi người được mời tham gia Bách Hoa Yến, muội và Như Nguyệt cứ tới như vậy, rất nguy hiểm.” Gia Cát Hồng Nhan dám khẳng định, Gia Cát Linh Ẩn cùng Như Nguyệt nhất định không có thiệp mời, thiệp mời của Hoàng hậu, không phải ai cũng có, nếu không phải có anh trai của Tiêu Chính giúp đỡ, ngay cả nàng cũng không có, huống chi là hai thứ nữ thì có biện pháp gì.

“Nếu không có thiệp mời, thì sao?” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn lo lắng, sốt ruột hỏi.

“Cái gì? Muội thật sự không có thiệp mời sao?” Bỗng nhiên Gia Cát Hồng Nhan cao giọng, giống như muốn cho tất cả mọi người biết, “Linh nhi, lá gan của muội cũng lớn quá nhỉ, không có thiệp mời mà muội cũng dám tới! Nếu như để Hoàng hậu biết được, nhất định sẽ trị muội tội bất kính! Muội cùng Như Nguyệt nên nhanh chóng rời khỏi cung đi, xảy ra chuyện gì tỷ sẽ nghĩ cách!”

Nghe Gia Cát Hồng Nhan nói xong, vất vả lắm các tiểu thư mới yên ổn lại, giờ lại nhao nhao lên.

“Đồ không biết xấu hổ, không có thiệp mời cũng muốn tới tham gia Bách Hoa Yến!”

“Thứ xuất cũng chỉ là thứ xuất mà thôi, sẽ sử dụng nhiều thủ đoạn mảnh khẻo.”

“Đúng vậy, ngay cả Hoàng hậu mà cũng dám lừa gạt, phải báo cho Hoàng hậu nương nương biết, ban chết cho loại người không biết xấu hổ này, làm mất mặt nước Lăng Nguyệt.” Một tiểu thư lòng đầy căm phẫn nói. Tiểu thư mặc áo tím này, là con gái của Lễ bộ thượng thư Hồ Vạn Lý, Hồ Tĩnh.

“Mau cút khỏi cung đi!”

“Các muội...” Gia Cát Hồng Nhan đi đằng trước che cho Gia Cát Linh Ẩn, gấp đến phát khóc, “Tam muội ta không phải cố ý đâu, ta đưa muội ấy rời khỏi cung, cầu xin mọi người đừng tâu lên Hoàng hậu biết, đừng giết Tam muội ta! Linh nhi, Như Nguyệt, đi nhanh đi, giờ còn kịp, nếu để hoàng hậu tới đây sẽ không kịp...”

“Hoàng hậu nương nương giá lâm! Quý phi nương nương giá lâm! Lục vương gia giá lâm!” Gia Cát Hồng Nhan đang nói, chỉ nghe thấy tiếng hô to, bên ngoài lập tức yên lặng.

“Thần nữ tham kiến Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương, Lục vương gia!” Mọi người cúi lạy, hành lễ.

“Đứng lên đi.” Hoàng hậu mở miệng nói, khí thế uy nghiêm.

Gia Cát Linh Ẩn cùng mọi người đứng lên, nhìn về phía ba người. Hoàng hậu mặc bộ y phục thêu hình hoa sen, tôn lên vẻ uy nghiêm của bà, lại có vẻ cao quý thánh thiện, Chu quý phi mặc y phục thêu hoa mẫu đơn, tôn lên vẻ đẹp của cơ thể, vẻ đẹp lộng lẫy mà khoan thai. Lục vương gia Sở Lăng Hiên mặc bộ áo bào gấm màu đen, hần vừa xuất hiện, ngay lập tức đã trở thành tâm điểm.

Giữa bao nhiêu người, ngay lập tức Sở Lăng Hiên đã nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt Sở Lăng Hiên có chút kinh ngạc, hôm nay Gia Cát Linh Ẩn, so với lần gặp trước càng thêm quyến rũ hơn. Sở Lăng Hiên nhếch miệng, nhớ tới lời Gia Cát Hồng Nhan đã nói, chỉ sợ Gia Cát Linh Ẩn thân đã không còn trong sạch, trong lòng ghét bỏ.

32. Chương 32: Lắm Sư Thì Ít Cháo

“Mọi người ngồi xuống đi! Không cần đa lễ, hôm nay bản cung mời các tiểu thư tới đây là để cùng nói chuyện với bản cung, không phải câu nệ.” Hoàng hậu ra vẻ thân thiết nói.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương!”

“Tìm chỗ ngồi hết cả đi.”

Nhận được ý chỉ của Hoàng hậu, các tiểu thư phía sau vội vàng giành chỗ ngồi đằng trước, càng gần Hoàng hậu, cơ hội càng lớn, càng ở xa, chỉ sợ Hoàng hậu cũng không biết các nàng là ai, chỉ có ngồi phía trước, cơ hội mới cao, huống chi hôm nay còn có Lục vương gia tới đây, nhiều sư ít cháo, càng tới gần thì cơ hội càng nhiều. Tất cả không để ý tới hình tượng giành chỗ ngồi, Hoàng hậu nhìn thấy một tiểu thư mặc xiêm áo màu lam nhạt, bình thần đi tới vị trí cuối cùng, điềm đạm ngồi xuống, lại nhìn những người khác, Hoàng hậu hiểu ý khẽ cười.

Chu quý phi cùng Chu Tuyết Tranh thản nhiên trao đổi ánh mắt, Chu quý phi vẫy tay về phía Chu Tuyết Tranh: “Tranh nhi mau lại đây, ngồi bên cạnh tỷ, để tỷ ngắm muội xem!”

Tiểu thư ngồi ở vị trí đầu tiên nghe hiểu lời nói của Chu quý phi, biết điều đứng lên, nhường chỗ. Tiểu thư đứng bên cạnh Chu Tuyết Tranh, nhận được ánh mắt của Chu quý phi, cũng đứng dậy tìm chỗ khác. Vị trí gần Hoàng hậu nhất, chính là của Trần Cẩm Phàm, đây đã là quy tắc nhiều năm không đổi. Sở Lăng Hiên ngồi xuống bên cạnh Trần Cẩm Phàm.

Tất cả mọi người đã ngồi xuống, Hoàng hậu cười, nói, “Các ngươi không cần câu nệ, rất nhiều người bản cung cũng chưa từng gặp, từng người các ngươi lần lượt giới thiệu danh tính của mình và cha mình, cũng để cho bản cung làm quen với các ngươi.”

“Thần nữ Chu Tuyết Tranh, tham kiến Hoàng hậu nương nương, cha thần nữ là Chu Lâm Quân!” Chu Tuyết Tranh là người đầu tiên, xưng tên họ.

Hoàng hậu gật đầu, vừa lòng nhìn Chu Tuyết Tranh, “Hóa ra là con gái của Chu thái phó, vài năm không gặp, càng ngày càng xinh đẹp động lòng người, bản cung không nhận ra.” Dứt lời, Hoàng hậu lại nhìn Chu quý phi, “Muội à, tỷ phải chúc mừng nhà họ Chu, lại có thêm nữ tử xuất sắc hơn người.”

Chu quý phi cười, trong mắt không che giấu được kiêu hãnh, miệng lại khiêm tốn: “Tỷ quá khen, nhưng muội thấy, quận chúa Cẩm Phàm mới là tài đức vẹn toàn, mẫu mực hơn người. Tranh nhi, muội cần phải học tập quận chúa Cẩm Phàm nhiều hơn!”

“Vâng, Tranh nhi xin nghe lời dạy bảo.”

“Những người khác cũng giới thiệu đi.” Hoàng hậu cũng không muốn lãng phí thời gian với chị em nhà họ Chu. Tuy nhiều năm như vậy, Hoàng hậu và Chu quý phi trên cơ bản là chung sống hòa thuận, nhưng với người phụ nữ mà nói, cũng khó tránh được vì cùng yêu một người đàn ông mà nảy sinh một chút khoảng cách.

“Thần nữ tên là Gia Cát Hồng Nhan, gia phụ là Gia Cát Chiêm.”

“Hóa ra đây là con gái của Thừa tướng, khó trách khí chất dung mạo lại xuất chúng như vậy.” Hoàng hậu nói.

“Thần nữ đa tạ hoàng hậu đã khích lệ.” Gia Cát Hồng Nhan vui vẻ ngồi xuống, ngay cả Hoàng hậu cũng khen nàng, xem ra hôm nay rất tuyệt.

“Thần nữ Tiêu U Nhược, gia phụ là Tiêu Lương.”

Những tiểu thư khác lần lượt giới thiệu bản thân mình, cuối cùng tới lượt Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn hành lễ, mỉm cười nói: “Thần nữ Gia Cát Linh Ẩn, gia phụ là Gia Cát Chiêm!”

Hoàng hậu vẫn luôn chờ tới lượt Gia Cát Linh Ẩn giới thiệu, nghe thấy Gia Cát Chiêm, không khỏi giật mình, nhưng lập tức phản ứng lại: “Con gái của Thừa tướng ai cũng xuất sắc, bản cung có chút hâm mộ hẳn. Hoa thêu trên quần áo người là hoa gì? Sao bản cung chưa từng thấy qua.”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, hoa này là hoa hồng xanh, thần nữ may mắn đọc được trong một quyển sách cổ, liền dùng nó, xin Hoàng hậu nương nương không trách cứ.”

“Hoa lan trong cung không thiếu, hoa mai, mẫu đơn, bản cung nhìn mãi cũng chán, hôm nay được nhìn thấy loài hoa kỳ lạ này, thích còn không kịp, sao lại trách phạt, nếu có loại hoa này ở trong cung, mỗi ngày đều nhìn thấy, vậy mới là hoàn mỹ.” Hoàng hậu cười, đóa hoa thêu trên người Gia Cát Linh Ẩn rất sống động, nhìn là yêu.

Chu quý phi nhìn trang phục thêu hình hoa mẫu đơn của mình, nhớ lại lời nói của Hoàng hậu, sắc mặt thay đổi.

Sở Lăng Hiên luôn nhìn về phía Gia Cát Linh Ẩn, hẳn không hiểu nổi mình, rõ ràng trong lòng ghét bỏ, tại sao vẫn không nhịn được nhìn về phía nàng.

“Thượng rượu, đều là rượu Bách Hoa đặc biệt chế riêng cho năm nay.” Hoàng hậu nói.

“Thưởng hoa, phẩm rượu, là chuyện thú vị nhất cuộc đời, không biết mẫu hậu có chuẩn bị rượu cho chúng ta không?” Ba người từ phía kia đi tới, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của mọi người, người vừa nói là Cửu vương gia Sở Lăng Hàn.

33. Chương 33: Thất Ca, Đến Ngồi Bên Đây

“Trời ơi, là Cửu vương gia!”

“Còn có Thất vương gia nữa! Thất vương gia lại có thể tới đây!”

“Vị còn lại là ai vậy? Sao chưa từng gặp qua?”

Nhìn thấy Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Hàn và Thương Y xuất hiện, các tiểu thư không ngừng mở cờ trong bụng, vốn nghĩ rằng chỉ có Lục vương gia, không ngờ tới Cửu vương gia cũng đến, còn có một vị công tử, có thể ở cùng các hoàng tử, thân phận nhất định cũng không thấp, về phần Thất vương gia, nghe nói hẳn đối với ai cũng lạnh như băng, vẫn là đừng nghĩ tới.

Đầu tiên, Sở Lăng Thiên đảo mắt tìm Gia Cát Linh Ẩn, bóng dáng màu lam nhạt ấy ánh vào chỗ sâu nhất trong mắt hắn, cho dù hắn đã gặp qua không ít nữ tử xinh đẹp, cũng không sánh bằng nữ tử trong mắt này, chưa nói đến dung mạo kinh thế, chỉ là dưới hoàn cảnh thế này, trên mặt nữ tử ấy lại bày ra vẻ lạnh nhạt, liền đủ để rung động lòng người.

Mặc dù có ba người cùng đến, nhưng ánh mắt của Chu Tuyết Tranh ngay từ đầu chỉ tập trung nhìn vào một người duy nhất. Thiên ca ca, năm năm rồi, rốt cục Tranh nhi cũng gặp lại người, giờ khắc này, cơ hồ vạn vật trong trời đất đều không còn tồn tại nữa, trong mắt của Chu Tuyết Tranh, Sở Lăng Thiên chính là toàn bộ thế gian này. Hai tay Chu Tuyết Tranh gắt gao nắm chặt, ánh mắt dần mơ hồ.

“Thiên ca ca, Tranh nhi phải đến chùa Thiên Thai, chỉ sợ đời này không được gặp lại Thiên ca ca.”

“Tranh nhi, để ta đi cầu xin phụ hoàng, tứ hôn cho chúng ta, ta muốn lấy nàng làm phi!”

“Thiên ca ca, đừng đi, mục đích của Thái hậu là muốn đả kích Chu gia, chuyện này, cũng là Hoàng thượng ngầm đồng ý.”

“Tranh nhi, đi, chúng ta cùng đi cầu xin Thái hậu!”

Đối thoại của năm năm trước, Chu Tuyết Tranh vẫn còn nhớ rõ từng lời, ngày hôm đó, Sở Lăng Thiên bị Thái hậu sai người kéo xuống nhốt lại, cũng ngày hôm đó, Chu Tuyết Tranh bị đưa đến chùa Thiên Thai.

Đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của Chu Tuyết Tranh, Sở Lăng Thiên chỉ có vẻ bình ổn, năm năm, cũng đủ làm cho rất nhiều chuyện thay đổi.

“Thiên nhi, Hàn nhi, lúc sáng gọi các người đến thì các người lại chạy trốn còn nhanh hơn cả thỏ, bây giờ lại tự mình chạy đến.” Hoàng hậu cười nói. Tuy rằng Sở Lăng Hàn, Sở Lăng Thiên cùng Sở Lăng Hiên không phải là con trai do chính Hoàng hậu sinh ra, nhưng Hoàng hậu đối đãi với các hoàng tử tốt vô cùng. Hoàng hậu rất chiều cố Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Hàn, mẫu phi của hai người, Tĩnh quý phi, ngoại trừ thân phận Quý phi ra, còn là công chúa của nước láng giềng, nước Đông Nguyên. Tĩnh quý phi xuất giá từ xa đến, Hoàng hậu khắp nơi cất nhắc bà, quan hệ của hai người vẫn luôn tốt, không ngờ Tĩnh quý phi tuổi còn trẻ lại đột nhiên phát bệnh, ngọc nát hương tàn (ám chỉ qua đời).

“Mẫu hậu, người xem là ai đây?” Sở Lăng Hàn chỉ vào Thương Y nói.

“Là Thương Y môn chủ?” Hoàng hậu từng có duyên gặp mặt Thương Y vài lần, thể diện Thương Y rất lớn, cho dù là Hoàng thượng, muốn gặp hẳn một lần cũng phải đợi hơn năm rưỡi, giờ phút này nhìn thấy Thương Y xuất hiện ở đây, Hoàng hậu đương nhiên là vô cùng vui vẻ, nhìn Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Hàn tỏ vẻ khen ngợi, “Thương Y môn chủ mau thượng tọa.”

“Hoàng hậu nương nương không cần phiền phức như vậy, ta tùy tiện tìm một chỗ ngồi là được rồi!” Thương Y liếc mắt một cái liền thấy Gia Cát Linh Ẩn đang ngồi ở chỗ xa nhất, nhất thời neho mắt đào, nói, “Ta ngồi bên kia là được rồi!”

Thương Y vừa nói vừa đi tới chỗ ngồi bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, không ngờ có một bóng người còn nhanh hơn cả hắc mã, đặt mông ngồi xuống, chiếm lấy chỗ ngồi bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn. Nhìn thấy vẻ mặt cười hi hi của Sở Lăng Hàn, Thương Y đành phải hậm hực ngồi xuống bên cạnh Sở Lăng Hàn.

Hóa ra là môn chủ Thanh Ngọc Môn, Thương Y, các vị tiểu thư liền rơi vào lưới tình, thể lực của Thương Y không khác gì một hoàng tử cả. Đối mặt với ánh nhìn mê đắm ứng phó không xuể này, Thương Y cũng chỉ cười nhạt, muốn so độ quyến rũ, nữ nhân nơi này có người nào sánh được với hắc mã.

“Thất ca, qua đây ngồi này.” Sở Lăng Hàn vẫy vẫy tay với Sở Lăng Thiên, hớn hờ kêu lên, Sở Lăng Thiên cứ nhìn về bên đây, mà theo trực giác của Sở Lăng Hàn là vì vị Gia Cát Tam tiểu thư này, mà hắc mã thấy, luận dung mạo, trong số nữ tử ở đây, người có thể xứng với Thất ca của hắc mã nhất, cũng chỉ có nữ tử này.

Chu Tuyết Tranh gơ tay phải phủi vị trí bên cạnh mình, ánh mắt khát vọng nhìn Sở Lăng Thiên, không ngờ Sở Lăng Thiên nghe thấy tiếng gọi của Sở Lăng Hàn, chỉ gật đầu với Hoàng hậu một cái, liền đi về phía Sở Lăng Hàn, lòng của Chu Tuyết Tranh thoáng chìm xuống đáy cốc. Chu Tuyết Tranh vội vàng nhìn về phía Chu quý phi, Chu quý phi lại dời mắt đi chỗ khác.

Chu quý phi vừa thấy Thất vương gia cùng Cửu vương gia đến, trong lòng nhất thời có chút tức giận bất bình, dựa vào cái gì mà một nữ nhân đã chết kia có thể lưu lại hai người con trai, mà bản thân lại chỉ có một người con gái, may mà chính bà đã sớm tính toán, mượn sức Lục vương gia, bằng không, không có con trai, muốn sống yên ổn trong chốn cung cấm này, đúng là quá khó khăn.

34. Chương 34: Cũng Do Di Nương Sinh Mà Thôi

“Thất ca mau đến đây!” Sở Lăng Hàn đã chạy đến, kéo Sở Lăng Thiên đến ngồi xuống bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, còn bản thân thì chạy đến bên cạnh Thương Y ngồi xuống.

“Tam tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau.” Sở Lăng Thiên cười cười, nói.

“Tham kiến Thất vương gia.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu nói.

Mọi người đều thấy cử chỉ qua lại của Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn, nhất mắt phân tích ra một thông tin quan trọng, một là Thất vương gia lại có thể mỉm cười, hai là Thất vương gia dùng một từ ‘lại’. Bọn họ đã gặp nhau? Khi nào và ở đâu? Quả đúng là một con hồ ly tinh không biết chừng mực. Trong lòng mọi người đều âm thầm suy nghĩ.

Bóng mờ trong mắt Chu Tuyết Tranh càng thêm nặng nề hơn, nàng lại nhìn về phía Chu quý phi, Chu quý phi lại một lần nữa dời mắt, tránh né ánh nhìn của Chu Tuyết Tranh.

Gia Cát Hồng Nhan vò mạnh khăn lụa, giống như xem khăn lụa như Gia Cát Linh Ẩn, hận không thể lập tức nghiền xương ả thành tro. “Bộp!” Chén rượu trong tay Gia Cát Hồng Nhan rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ, trên mặt nàng ta đầy vẻ hoảng sợ.

“Gia Cát nha đầu, có chuyện gì vậy?” Thấy dáng vẻ hoang mang của Gia Cát Hồng Nhan, Hoàng hậu không vui hỏi.

“Ta...” Gia Cát Hồng Nhan khúm núm đi đến một chỗ cách Hoàng hậu không xa, quỳ sụp xuống, cầu xin nói, “Thần nữ... Thần nữ cầu xin Hoàng hậu nương nương đừng trách phạt Tam muội của thần nữ.”

“Chuyện gì?” Hoàng hậu hoài nghi nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Gia Cát nha đầu, đứa bé này rất được, sao bản cung lại có thể trách phạt nàng chứ?”

“Bởi vì... bởi vì...” Gia Cát Hồng Nhan muốn nói lại thôi, lộ ra vẻ mặt vô cùng khó xử, “Bởi vì Tam muội không có thiệp mồi, lại tự ý đến tham dự yến hội hôm nay, thần nữ biết lừa dối Hoàng hậu nương nương là tội đại bất kính, nhưng Tam muội không phải cố ý, muội ấy chỉ muốn đến nhìn các vị Vương gia. Thần nữ khẩn cầu Hoàng hậu nương nương thấy Tam muội tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, thần nữ lại chủ động thừa nhận sai lầm, nên đừng trách tội Tam muội.”

Đúng là một tỷ tỷ tốt nóng lòng bảo vệ muội muội mà! Nhìn như đang cầu tình, nhưng từng câu từng chữ lại đang vạch trần hành vi phạm tội của Gia Cát Linh Ẩn, lừa dối Hoàng hậu là đại bất kính, muốn kết thân với hoàng tử là tà tâm quá rõ. Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ sợ sệt nhìn Hoàng hậu.

“Tam muội, còn không mau thỉnh tội với Hoàng hậu!” Gia Cát Hồng Nhan lo lắng nói.

Gia Cát Linh Ẩn chỉnh lại xiêm áo, luống cuống quỳ xuống bên cạnh Gia Cát Hồng Nhan, phủ phục trên đất, hành đại lễ với Hoàng hậu: “Thần nữ... thần nữ có tội, xin Hoàng hậu nương nương giáng tội!”

“Hoàng hậu nương nương, Tam muội thực sự không phải có lòng mạo phạm người, kính xin người tha ột lần!” Gia Cát Hồng Nhan sợ đến độ nước mắt chực rơi xuống.

“Đại bất kính là tội chết, thần nữ khẩn cầu Hoàng hậu nương nương ban chết cho loại người không biết xấu hổ này.” Người vừa mở miệng cực kỳ hung hăng nói phải ban chết cho Gia Cát Linh Ẩn chính là Hồ Tĩnh.

“Hoàng hậu nương nương, người có điều không biết, nữ nhân này đúng là sao chổi hại người!” Hồ Tĩnh vừa nói xong, Tiêu U Nhược cũng đứng lên nói, “Lúc ả mười tuổi đã khắc chết mẹ ruột mình, Hoàng hậu nương nương vẫn nên nhanh chóng đuổi ả ra khỏi cung, đừng để lây nhiễm điềm xui của ả! Hơn nữa, ả chỉ là một thứ nữ, chỉ do di nương sinh ra mà thôi, cũng không phải do chính thất sinh ra, lại dám đến tham gia Bách Hoa Yến của người!”

Sở Lăng Thiên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Theo như lời nói của vị tiểu thư này, thì bản vương cũng không phải do mẫu hậu sinh ra, vậy thì thân phận đích nữ của các tiểu thư ngồi ở đây đều cao quý hơn bản vương chẳng? Xem ra Lục ca, Cửu đệ à, chúng ta không xứng tham gia vào yến hội chỉ có những đích nữ mới có thể đến à.”

Nghe được lời nói của Sở Lăng Thiên, phần đông đích nữ lúc này công kích thân phận thứ nữ của Gia Cát Linh Ẩn mặt mày đều trở nên trắng bệch, nhất là Tiêu U Nhược, không ngờ lời nói của mình lại khiến Thất vương gia bất mãn, nhất thời sợ đến mức hồn vía lên mây.

“Ta... ta không phải có ý này! Hoàng hậu nương nương, Thất vương gia, mọi người hiểu lầm rồi...” Tiêu U Nhược nói năng lộn xộn.

35. Chương 35: Thần Nữ Có Thiệp Mời

“To gan!” Hoàng hậu chưa mở miệng, Chu quý phi đã tức giận, lời nói của Tiêu U Nhược, Chu quý phi chỉ xem là nàng ta không biết tốt xấu, là ăn nói xằng xiên; nhưng nghe xong lời của Thất vương gia lại hoàn toàn châm ngòi lửa giận của nàng, ở hậu cung, chỉ có một mình Hoàng hậu là chính cung, các phi tần khác đều là thiếp thất, mà đây chính là điều Chu quý phi để tâm nhất, “Chính thất cũng được, thiếp thất cũng được, đều vì gia tộc bỏ ra không ít, các người ở đây tự xưng là tiểu thư đích nữ, ngày thường ở trong phủ đệ của mình làm loạn cấu kình cũng liên thôi, giờ còn dám ở trước mặt hoàng hậu cùng các vị Vương gia ăn nói xằng bậy, quả thực không biết tốt xấu! Tiêu tiểu thư, bản cung thật sự khó có thể tin được rằng, một tướng quân có thể nuôi dưỡng ra một nữ nhi thế này có thể trị tốt ba quân, bản cung nhất định sẽ bẩm báo lại lời nói và hành vi hôm nay của Tiêu tiểu thư lên Hoàng thượng.”

“Quý phi nương nương tha mạng! Quý phi nương nương tha mạng!” Tiêu U Nhược đã sợ đến mức bật khóc thành tiếng, nàng ta tự biết bản thân không tránh khỏi trách phạt, nếu làm liên lụy đến Tiêu gia, Tiêu gia chắc chắn cũng không dung thứ nàng.

“Tỷ tỷ, con nha đầu không biết tốt xấu này nhất định phải trừng trị thật mạnh.” Con tức giận của Chu quý phi chưa tan, lớn tiếng nói.

Hoàng hậu biết chuyện này đâm đến chỗ đau của Chu quý phi, nếu không để nàng ta trút giận, chỉ sợ người trong cung của nàng ta sẽ bị vạ lây, vì thế nói: “Hết thấy muội muội cứ làm chủ!”

Chu quý phi hung dữ liếc Tiêu U Nhược, lớn tiếng quát, “Người đâu, tiểu thư Tiêu gia xúc phạm cung quy, nói năng lỗ mãng, kéo xuống đánh hai mươi đại bản, vĩnh viễn không được bước vào hoàng cung nữa bước!”

Hai ma ma khỏe mạnh xông đến, một trái một phải kiềm giữ Tiêu U Nhược, Tiêu U Nhược giãy giụa không chịu đi, đây chính là hy vọng nàng trông mong từ lâu, cứ như vậy mà tan biến. Cuối cùng Tiêu U Nhược không giãy nổi nữa, bị hai ma ma kéo đi như kéo một con chó.

Bên ngoài truyền đến tiếng la thảm thiết của Tiêu U Nhược, các vị tiểu thư im như thóc, không dám nói gì, đồng thời ở trong lòng cũng đang nghiền ngẫm mối quan hệ của Thất vương gia và Gia Cát Linh Ẩn, Thất vương gia không tiếc nói ra thân phận thứ xuất của mình, chỉ để biện giải cho Gia Cát Linh Ẩn, hai người này rốt cục là quan hệ gì?

“Kết cục của tiểu thư Tiêu gia, tất cả mọi người đều nhìn thấy, bản cung hy vọng các người phải thận trọng từ ngôn hành đến cử chỉ, nếu không hậu quả cũng phải không các người có thể gánh vác nổi.” Hoàng hậu thấp giọng nói.

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương giáo huấn!” Ví dụ của Tiêu U Nhược bày ra trước mắt, các tiểu thư kiêu ngạo cũng thu liễm bớt, hai mươi đại bản chỉ là chuyện nhỏ, vĩnh viễn không được bước vào hoàng cung mới là chuyện lớn, cả đời của Tiêu U Nhược gần như có thể chấm hết tại đây.

“Gia Cát Tam nha đầu, người còn không khai thật ra mau! Hay là người muốn ném thử mùi vị của đại bản?” Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, không vui nói, “Bản cung ghét nhất là người không thành thật, thành thật là gốc rễ lập quốc, cũng là đạo làm người. Bản cung mở Bách Hoa Yến là muốn để cho các tiểu thư cũng cố tình cảm, chứ không phải để những người có ý đồ xấu mưu toan. Nếu người thành thật khai ra làm thế nào trà trộn được vào cung, bản cung sẽ tha thứ người tuổi nhỏ không hiểu chuyện, không trách phạt người, chỉ phạt người không được bước vào hoàng cung nữa bước.”

Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Gia Cát Hồng Nhan, lại nhìn Hoàng hậu, ra vẻ không hiểu gì.

Sở Lăng Hàn nhìn thoáng qua Thương Y, lại chọc chọc Sở Lăng Thiên, hắc hắc giọng nói với Sở Lăng Thiên: “Thất ca, mau mau nghĩ cách đi, Tam tiểu thư sắp bị đuổi rồi, vĩnh viễn không được bước vào hoàng cung đó.”

Sở Lăng Thiên ung dung nhấp ngụm rượu, không nói gì, lại nhìn Thương Y, lại rồi tiếp tục uống rượu, hoàn toàn không có ý tứ giúp đỡ Gia Cát Linh Ẩn. Sở Lăng Hàn gấp đến độ gãi tai chà má, hay là Thất ca nhìn thấy Chu Tuyết Tranh lại bị hớp hồn mất rồi, tuy rằng lần đầu tiên gặp Gia Cát Linh Ẩn, nhưng Sở Lăng Hàn lại thích nàng hơn cả Chu Tuyết Tranh. Vậy thì xem ra chỉ còn ta xuất mã, Sở Lăng Hàn nhủ thầm.

Khi Sở Lăng Hàn chuẩn bị lên tiếng, thì nghe Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi thưa: “Hồi Hoàng hậu nương nương, thần nữ... thần nữ là có thiệp mời.”

Gia Cát Hồng Nhan độc ác liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, trong mắt hiện lên ý lạnh, Gia Cát Linh Ẩn càng nói dối, sự trừng phạt sẽ càng nghiêm khắc hơn. Gia Cát Hồng Nhan tức giận nói, “Tam muội, đã là lúc nào rồi mà muội còn cãi bướng, Hoàng hậu nương nương đã khai ân cho, muội còn không mau nhận tội!”

“Thần nữ... Thần nữ thật sự có thiệp mời!” Gia Cát Linh Ẩn cố gắng biện giải.

“Vậy ngươi lấy ra xem!” Gia Cát Hồng Nhan hau háu nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn rút thiệp đỏ trong ngực ra, cung kính dâng lên Hoàng hậu, rồi lại lui trở về. Hoàng hậu mở thiệp ra xem, quả thực là thiệp do Dịch Khôn Cung phân phát không sai.

“Hoàng hậu nương nương, người đã xem rõ ràng, tấm thiệp này nhất định là giả.” Khóe miệng Gia Cát Hồng Nhan hiện lên một tia cười lạnh, lại dám lấy thiệp giả ra dối gạt Hoàng hậu, kỳ này Gia Cát Linh Ẩn chết chắc rồi!

“Giả ư?” Hoàng hậu bỗng nhiên cao giọng, “Ngươi cho rằng bản cung bị mù sao, đây rõ ràng là thiệp mời thật, há lại để ngươi nói càn!”

“Thần nữ...” Trong đầu Gia Cát Hồng Nhan oành một tiếng, trở nên trống rỗng, nhưng nhanh chóng có phản ứng lại, “Hoàng hậu nương nương thứ tội, là thần nữ lỡ mồm, thần nữ chỉ là không muốn nhìn thấy muội phạm vào đại tội mà thôi!”

Gia Cát Hồng Nhan dựa sát vào Gia Cát Linh Ẩn, cực kỳ tức giận khẽ nói, “Có thiệp mời, tại sao vừa rồi lại nhận tội?”

Gia Cát Linh Ẩn cười nói, “Tỷ tỷ nói muội có tội, thì muội liền nhận tội, tỷ tỷ còn không hài lòng sao?”

“Đứng lên cả đi. Ngươi đúng là một tỷ tỷ tốt đó!” Hoàng hậu nhìn Gia Cát Hồng Nhan, ánh mắt thâm sâu, Hoàng hậu lại nhìn qua Gia Cát Linh Ẩn, trên mặt lập tức tươi cười, “Gia Cát Tam nha đầu, mau ngồi xuống đi, vừa rồi bản cung làm ngươi sợ rồi.”

“Thần nữ không sao, tạ ơn Hoàng hậu nương nương.” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, nhẹ nhàng trở về chỗ ngồi, giống như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Lúc này Sở Lăng Hàn mới yên tâm, nói khẽ với Thương Y: “Hóa ra các người đã sớm biết, lại không nói cho ta biết, làm hại ta một mình lo lắng.”

Thương Y nheo mắt mỉm cười, nói: “Thực ra ta cũng không biết cách thức ứng đối của nàng ra sao, chỉ biết là nàng nhất định có cách. Trong khoảnh khắc khiến tiểu thư Tiêu gia bị đánh trượng còn bị trục xuất ra khỏi cung, khiến chị gái mình bẽ mặt trước mặt mọi người, ngươi cảm thấy nàng ấy sẽ chịu thiệt sao?”

Sở Lăng Hàn bỗng nhiên tỉnh ngộ gật đầu, nhủ thầm ánh mắt của Thất ca lần này cũng không tệ.

“Kỹ thuật diễn xuất có tiến bộ!” Sở Lăng Thiên hơi nhếch môi cười, nói.

“Thần nữ sẽ xem như là Thất điện hạ đang khen ngợi thần nữ, cũng muốn đa tạ sự phối hợp của Thất điện hạ, vở diễn này mới có thể đặc sắc như vậy.” Gia Cát Linh Ẩn thần nhiên nói.

“Ta không phối hợp, ngươi cũng còn chiêu sau mà, đúng không?”

Gia Cát Linh Ẩn chỉ cười mà không đáp.

“Người còn không mau trở về chỗ ngồi của mình đi!” Thấy Gia Cát Hồng Nhan vẫn còn đứng đó, Hoàng hậu thấp giọng hỏi, “Còn đứng ở đó để làm gì?”

“Dạ!” Gia Cát Hồng Nhan cúi đầu, chột vật quay về chỗ ngồi, lại nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của Gia Cát Linh Ẩn, oán hận trong lòng càng sâu. Gia Cát Hồng Nhan siết chặt hai bàn tay lại với nhau, chiêu thứ nhất của mình đã làm cho Hoàng hậu bất mãn, nhất định phải nghĩ cách cứu vãn lại mới được.

“Hoàng hậu nương nương, tỷ tỷ, hôm nay hiếm khi các tiểu thư tề tụ ở đây, Tranh nhi đề nghị, hay chúng ta chơi phạt rượu thì thế nào? Mỗi người làm một bài thơ lấy hoa làm chủ đề, nếu làm không được, sẽ bị phạt rượu.” Chu Tuyết Tranh lên tiếng đề nghị.

“Ừ, đề nghị này không tồi, mọi người cảm thấy được không?” Hoàng hậu gật đầu nói, nàng cũng muốn xoa dịu bầu không khí một chút.

“Mọi chuyện do Hoàng hậu nương nương làm chủ.”

Tiểu thư có thể đến tham gia Bách Hoa Yến, đừng nói là cảm kỳ thi họa đều biết, trước đó cũng có chuẩn bị đầy đủ, đang lo lắng không có cơ hội thể hiện, đề nghị của Chu Tuyết Tranh đương nhiên đều được mọi người tán thành.

Khóe miệng Gia Cát Hồng Nhan hiện lên nụ cười lạnh, làm thơ là thế mạnh của nàng, còn Gia Cát Linh Ẩn, từ nhỏ chưa từng đọc sách, một chữ cũng không biết, càng đừng nói đến làm thơ, nghĩ đến dáng vẻ chột vật của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Gia Cát Hồng Nhan rốt cục cũng thẳng bằng chút ít.

“Tranh nhi, người đã đề nghị trước, vậy thì bắt đầu từ người đi.” Hoàng hậu nói.

Chu Tuyết Tranh mỉm cười tự tin, nói, “Vậy thì Tranh nhi xin múa rìu qua mắt thợ vậy, ngưng ngừng rồi.”

Chu Tuyết Tranh thoáng suy nghĩ một lát, liền ngâm khê:

Tri biên tân tài thất chu mai (Bên hồ mới trồng bảy gốc mai)

Dục đáo hoa thì điểm kiểm lai (Đã đến lúc đón gió nở hoa)

Mạc phạ trường châu đào lí tật (Chớ sợ hoa đào kia ghen ghét)

Kim niên hảo vi sử quân khai (Năm nay hãy cứ vì sự tán thưởng của vua mà khoe sắc đi)

Mới trồng mai- thơ Bạch Cư Dị (Dịch nghĩa thơ: Mai Thảo Nguyên)

Hoàng hậu hài lòng gật đầu, tán thưởng nói: “Thơ hay thơ hay, không hổ là cháu gái của Chu thái phó, quả nhiên nhanh nhẹn. Bản cung nghe ý trong thơ, Tranh nhi e là đã có người trong lòng.”

“Hoàng hậu nương nương, thần nữ...” Chu Tuyết Tranh về mặt e thẹn, cúi đầu.

“Ha ha ha!” Hoàng hậu cười nói, “Tranh nhi không cần e thẹn, muội muội à, nhảm tính, Tranh nhi cũng sắp hai mươi rồi, người làm chị như muội phải mau chóng tính chuyện hôn sự cho nàng mới đúng.”

“Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, muội sẽ lưu ý.” Chu quý phi đáp.

“Nào, có thưởng!” Cung nữ của Hoàng hậu đã chuẩn bị xong trang sức ở bên trong, chọn một chiếc trâm ngọc, ý bảo cung nữ bên cạnh đem đến ban cho Chu Tuyết Tranh.

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Chu Tuyết Tranh cúi người hành lễ, vui vẻ nhận thưởng.

Gia Cát Linh Ẩn nhấp chén rượu, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, kiếp trước nghe đồn rằng Chu Tuyết Tranh chung tình với Thất điện hạ Sở Lăng Thiên, xem ra quả thật không sai, sau khi Sở Lăng Thiên xuất hiện, vẻ mặt của Chu Tuyết Tranh, Gia Cát Linh Ẩn đều thấy rất rõ. Không thể nghĩ ngờ, bài thơ này là Chu Tuyết Tranh dành riêng cho Sở Lăng Thiên.

Chu Tuyết Tranh hau háu nhìn Sở Lăng Thiên, hy vọng được Sở Lăng Thiên đáp lại, còn Sở Lăng Thiên lại đang trò chuyện cùng Thương Y, không có nhìn về hướng này. Có lẽ Thiên ca ca cố kỵ trước mặt đông người, Thiên ca ca nhất định không thay lòng, Chu Tuyết Tranh tự an ủi chính mình.

Theo sau, các tiểu thư khác cũng lần lượt làm thơ, không ngoại lệ đều nhận được ban thưởng của Hoàng hậu nương nương.

Rốt cục cũng đến phiên Gia Cát Hồng Nhan, nàng đã sớm không kiềm chế được, muốn thể hiện tài hoa của chính mình.

“Tỷ tỷ, muội có một đề nghị, không biết có được không?” Bỗng nhiên, Chu quý phi lên tiếng.

“Muội muội có đề nghị hay gì, nói thử nghe xem.”

“Cả hai tỷ muội Gia Cát Đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư đều ở đây, muội có một đề nghị, để cho hai nàng ấy lấy hoa trên xiêm y của tỷ muội chúng ta làm chủ đề, ngâm một bài thơ, được không? Đại tiểu thư hãy lấy chủ đề hoa mẫu đơn làm đi.” Chu quý phi cười nói.

Quan hệ của Chu gia cùng nhà Gia Cát trước giờ vẫn luôn không tốt, Gia Cát Chiêm và Chu Lâm Quân ở trong triều cũng thường ngáng chân đối phương. Lấy xiêm áo của Quý phi và Hoàng hậu làm thơ, hơi vô ý một chút có thể sẽ bị gán vào tội đại bất kính, vì để khoe mẽ chính mình, hai chị em này nhất định sẽ cố gắng tăng bốc một trong hai vị, thế thì giữa hai chị em họ sẽ có một người phải gặp xui xẻo rồi.

“Đề nghị của muội muội hay vô cùng, Gia Cát Đại nha đầu, người bắt đầu trước đi.”

“Dạ, Hoàng hậu nương nương!” Gia Cát Hồng Nhan trong bụng mau chóng suy tính một phen, nghe đồn quan hệ của Chu quý phi và Lục vương gia rất chặt chẽ, nếu muốn tiếp cận Lục vương gia, e rằng phải nhờ Chu quý phi trợ lực, về phần Hoàng hậu, vấn đề khó khăn này giao cho ả thất học Gia Cát Linh Ẩn kia đi, Gia Cát Hồng Nhan suy nghĩ, liền ngâm lên:

Đình tiền thược dược yêu vô cách, (Ngoài sân thược dược đẹp riêng mình)

Trì thượng phù cừ tịnh thiếu tình. (Sen trước ao tranh một chút tình)

Duy hữu mẫu đơn chân quốc sắc, (Duy chỉ mẫu đơn là quốc sắc)

Hoa khai thời tiết động kinh thành. (Nở hoa chính lúc rộn kinh thành)

Ngắm mẫu đơn – Lưu Vũ Tích (Dịch thơ: Điệp Luyện Hoa- Nguồn: thivien.net)

“Hay, hay, hay!” Sai khi nghe xong thơ của Gia Cát Hồng Nhan, Chu quý phi khen liền ba tiếng ‘hay’, đặc biệt là câu ‘Duy chỉ mẫu đơn là quốc sắc’ kia, khiến Chu quý phi mở cờ trong bụng, đây không phải là đang tán thưởng chỉ có mình nàng ta là nữ tử xinh đẹp nhất sao? Mẫu đơn được xưng là vua trong các loài hoa, hôm nay Chu quý phi mặc xiêm áo mẫu đơn tham gia Bách Hoa Yến, vốn chính là khiêu khích Hoàng hậu, nhưng Hoàng hậu lại giả vờ không để ý, dù sao cũng chỉ là một bộ y phục mà thôi.

“Trọng thưởng.” Chu quý phi gọi cung nữ lên, chọn một chiếc vòng ngọc chất lượng thượng thừa, thưởng cho Gia Cát Hồng Nhan.

“Tạ Chu quý phi!” Gia Cát Hồng Nhan mừng rỡ nhận thưởng, vui vẻ nói.

“Gia Cát Tam nha đầu, người hãy lấy hoa sen làm chủ đề, ngâm một bài thơ đi.” Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nói.

Tất cả vấn đề khó khăn đều giao cho Gia Cát Linh Ẩn, ‘Duy chỉ mẫu đơn là quốc sắc’ đã đẩy về tôn quý đẹp đẽ của Chu quý phi lên đỉnh điểm, thân phận của Hoàng hậu, bất luận thế nào cũng phải cao quý hơn Quý phi mới được, phá giải điểm ấy như thế nào, các tiểu thư khác đều dùng ánh mắt vui sướng khi người gặp họa để nhìn Gia Cát Linh Ẩn, chỉ có Trần Cẩm Phàm thật lòng lo lắng cho Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Hồng Nhan tươi cười nhìn Gia Cát Linh Ẩn, một chữ còn không biết, sao làm thơ, há chẳng phải là trò cười hay sao? Gia Cát Linh Ẩn, người phải gặp xui xẻo rồi!

Hết chương 35

36. Chương 36: Tam Muội Thật Tài Hoa

Đón mấy ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa, vẻ mặt Gia Cát Linh Ẩn hờ hững, giọng nàng nhẹ nhàng như làn gió mát, dịu dàng mơn trớn lỗ tai của người nghe:

Lục thượng bách hoa cạnh phân phương, (Trên cạn trăm hoa cùng tranh hương)

Bích thủy đầm phán mặc mặc hương; (Trong đầm lại lặng lẽ tỏa hương)

Bất dữ đào lí tranh xuân phong, (Không cùng hoa đào tranh chút gió)

Thất nguyệt lưu hỏa tổng thanh lương. (Tháng bảy giữ sắc tặng thanh lương)

Ứ nề bất nhiễm cao khiết chí, (Bùn lầy không nhiễm sự cao quý)

Thanh thủy do chiếu bích ngọc đường. (Ao trong phản chiếu xanh một màu)

Ngẫu hoa thâm xử âu lộ kinh, (...)

Vi hữu từ hồ thừa họa phảng. (...)

“Hay hay hay!” Sau khi nghe xong, Cửu vương gia Sở Lăng Hàn vừa vỗ tay vừa kêu lên.

Sở Lăng Thiên nhếch môi cười, quả nhiên là một nữ tử thông tuệ, khi Gia Cát Hồng Nhan đẩy sắc đẹp của mẫu đơn lên đến cực điểm, người khác đều cho là nàng đã không còn không gian thì, Gia Cát Linh Ẩn lại ngầm chọn một lối tắt khác, từ góc độ tán thưởng sự cao quý và thanh khiết của hoa sen, hơn nữa bốn câu cuối “Ứ nề bất nhiễm cao khiết chí, thanh thủy do chiếu bích ngọc đường. Ngẫu hoa thâm xử âu lộ kinh, vi hữu từ hồ thừa họa phảng.” thì mẫu đơn khi khai hoa chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: tầm thường!

Sở Lăng Hiên hí mắt, ánh mắt lần nữa nhìn Gia Cát Linh Ẩn, ông trời ban cho nàng dung mạo kinh thế, lại có được tài hoa như thế, chỉ tiếc, thân thể đã không còn trong trắng.

Hoàng hậu hiểu ra ý thơ của Gia Cát Linh Ẩn, vẻ tươi cười trên mặt càng lộ càng rõ, phản ứng của Gia Cát Linh Ẩn vượt qua cả kỳ vọng của nàng, vốn Hoàng hậu nghĩ Gia Cát Linh Ẩn không cách nào vượt qua được Gia Cát Hồng Nhan, không ngờ nha đầu này lại làm được. Thân là Hoàng hậu, mỹ mạo của nàng đương nhiên không cần nói, quyền thế lại càng không cần bàn đến, hậu cung nằm dưới tay nàng cai quản, cho nên, dung mạo hay là quyền cao chức trọng, đối với Hoàng hậu mà nói đều không cần người khác phải đến ca ngợi, đây là sự thật hiển nhiên, duy chỉ có tác phong quân tử cao quý và thanh khiết là có thể đánh động vào lòng Hoàng hậu. Nhìn thấy Chu quý phi kia cúi gằm mặt, cảm giác trong lòng Hoàng hậu chính là: sáng khoái!

Gia Cát Hồng Nhan kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, làm sao có thể? Đây là chuyện gì vậy? Gia Cát Linh Ẩn chưa từng đọc sách, cũng không có tiên sinh dạy dỗ, hoàn toàn không biết đọc chữ, tại sao lại có thể làm thơ. Chẳng lẽ nàng là mèo mù vớ phải cá rán, trước kia đã thuộc lòng được bài thơ này, nhất định là như vậy. Nghĩ đến đây, Gia Cát Hồng Nhan cười nói, “Tam muội thật là tài hoa, một áng thơ vừa nghe đã nghiệm, Hoàng hậu nương nương, thần nữ đề nghị Tam muội làm lại một bài thơ ngay tại đây.”

“Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương, bài thơ vừa rồi nói không chừng là nói mò may mắn thôi, hãy để cho nàng ta làm lại một bài khác!” Là Hồ Tĩnh, người hai lần đề nghị phải ban chết cho Gia Cát Linh Ẩn, nói.

“Bản cung lại không thấy vậy.” Hoàng hậu bình tĩnh nói.

Tất cả mọi người nhìn ra được Hoàng hậu không vui, nói mò à, vậy không phải là nói bài thơ vừa rồi hoàn toàn không phải xuất phát từ chủ ý của Gia Cát Linh Ẩn, là nàng đánh lừa Hoàng hậu!

“Hoàng hậu nương nương, không sao, thần nữ bằng lòng làm lại một bài thơ khác ngay tại đây.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Vậy hãy lấy hoa trên xiêm y ta làm chủ đề đi!” Hồ Tĩnh chỉ vào bộ xiêm áo thêu hoa lá kim, nói, “Có thể cho người thời gian một phần tư nén hương.”

“Không cần!” Gia Cát Linh Ẩn không mảy may suy nghĩ, liền xuất khẩu thành thơ:

Bách luyện thiên chuy nhất căn châm, (Trăm luyện nghìn chùy một cây châm)

Nhất điền nhất đảo bố thượng hành, (Đảo lên đảo xuống trên vải lành)

Nhân tình trường tại thí cổ thượng, (Con mắt lại mọc trên móng ấy)

Chích nhận y quan bất nhận nhân (Chỉ nhận áo mũ không nhận người)

Ý châm biếm trong thơ của Gia Cát Linh Ẩn ai cũng nghe ra được, mặt Hồ Tĩnh đỏ bừng chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, rồi lại không dám mắng chửi nàng nhục mạ hình tượng tiểu thư của mình, đành phải nín nhịn, đến mức cơ mặt vặn vẹo, cuối cùng bật ra một câu: “Đây là thơ gì vậy.”

Nghe được câu nói buồn cười của Hồ Tĩnh, các tiểu thư khác che miệng trộm cười.

“Vị tiểu thư này, thơ của Tam tiểu thư về đối tình tề, cũng thể hiện được vẻ đặc sắc của y phục người, sao lại không phải thơ chứ?” Sở Lăng Hàn vừa cười, vừa hỏi vặn lại.

“Ta... Ta... dù sao thì ta nói là không phải.” Hồ Tĩnh tức giận đến nói năng lộn xộn.

“Đó là bởi vì cặp mắt của người mọc trên móng!”

Lời nói của Sở Lăng Hàn dẫn đến một loạt tiếng cười khe khẽ. Bị một nam nhân như Sở Lăng Hàn ở trước mặt mọi người lại nói mông mình, Hồ Tĩnh càng thêm xấu hổ và giận dữ, xấu hổ đến độ sắp rơi nước mắt.

Gia Cát Hồng Nhan nghi hoặc liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, chuyện này rốt cục là sao? Năm năm ở trong miếu đã xảy ra chuyện gì?

Sở Lăng Thiên chậm rãi uống rượu, nhìn nữ tử bên cạnh, bằng sức một mình mình, đã động được Hoàng hậu, lại đã kích được những người có ý đối địch với nàng, làm cho người chị lắm mưu nhiều kế kia phải lép vế, không thể không nói, bản thân thực sự lo lắng vô ích rồi.

“Cô cô, Tam tiểu thư vẫn còn chưa được ban thưởng.” Trần Cẩm Phàm thì thầm bên tai Hoàng hậu.

“Ừm.” Hoàng hậu gật đầu, “Gia Cát Tam nha đầu này, bản cung nhìn thấy liền yêu thích, bản cung thưởng cho người một lệnh bài xuất nhập cung, sau này phải tiến cung nhiều hơn để trò chuyện cùng bản cung.”

Cái gì? Gia Cát Hồng Nhan như rơi vào mộng, nàng nghĩ cùng lắm là Hoàng hậu chỉ ban thưởng chút vàng bạc, không ngờ lại cho Gia Cát Linh Ẩn lệnh bài xuất nhập cung. Phải biết rằng, tiểu thư bình thường, nếu không được Hoàng hậu Quý phi triệu kiến, thì một năm rưỡi mới có cơ hội tiến cung, mà có lệnh bài này thì bất cứ lúc nào Gia Cát Linh Ẩn cũng có thể tiến cung, chỉ cần nàng thích. Cơ thể Gia Cát Hồng Nhan vì tức giận mà run nhẹ, làm sao thể được? Ở nha đầu chết tiệt này, tuyệt đối không thể giữ! Các tiểu thư khác, phần lớn cũng có phản ứng hết như Gia Cát Hồng Nhan, đều mang ánh mắt ghen tị cùng thù hận.

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi tiến lên trước, nhận lấy lệnh bài.

Gia Cát Linh Ẩn vừa ngồi xuống, liền nghe tiếng hô: “Hoàng thượng giá lâm!”

Hoàng hậu và Chu quý Phi đi lên trước, những người còn lại theo sau, lập tức khom người hành lễ với Hoàng thượng. Hoàng đế nước Lăng Nguyệt, Sở Kim Triều, năm nay gần ngũ tuần, hơi đậm người, trong trí nhớ của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Kim Triều được xem như một hoàng đế tốt, nhưng kiếp trước, lại chết ở trong tay Sở Lăng Hiên, con trai của chính mình.

“Ồ kìa, Thương Y đại hiệp, ngọn gió nào thổi người đến đây vậy?” Sở Kim Triều vừa nhìn liền thấy Thương Y, vẻ mặt liền vui vẻ lên tiếng chào hỏi.

Thương Y cười cười, “Hoàng hậu nương nương mở Bách Hoa Yến, chỉ đến xin chén rượu mà thôi.”

“Thương Y môn chủ nếu thích rượu Bách Hoa này, ngày mai trăm liền sai người đưa mười vò rượu đến quý phủ.” Sở Kim Triều lấy lòng nói.

“VẬY ĐA TẠ BỆ HẠ.” Thương Y chấp tay, thờ ơ đáp.

“Hoàng thượng, làm sao người lại có thời gian rảnh rỗi đến tham gia yến hội của chúng thần thiếp vậy?” Hoàng hậu đỡ Sở Kim Triều ngồi xuống.

“Ha ha ha!” Sở Kim Triều cười to vài tiếng, tiếng vang như chuông lớn, “Trẫm đúng lúc đi ngang qua, bỗng nghe thấy Hoàng hậu ban thưởng lệnh bài xuất nhập cung, trẫm muốn đến nhìn thử xem, là nữ tử nhà nào xuất sắc đến vậy, làm cho Hoàng hậu phải ra đại lễ như thế.”

“Là Tam nữ nhi của Gia Cát thừa tướng.” Hoàng hậu nói, “Nha đầu này lòng dạ tinh tế, tài hoa nổi bật, là một tài nữ hiếm có.”

“À!” Sở Kim Triều gật đầu nói, “Vậy là nên thưởng! Trẫm sớm đã nghe nữ nhi của chúng ái khanh đều đọc đủ loại thi thư, còn thường đọc binh pháp, hay là nhân chiến sự trước mắt, trẫm sẽ hỏi các người một câu.”

“Hoàng thượng, các nàng ấy cũng như thần thiếp, đều là nữ nhi, làm sao biết binh pháp chiến sự gì chứ, theo thần thiếp thấy, vẫn là người đừng khiến các nàng ấy khó xử.” Nữ người Chu quý phi tựa vào Hoàng thượng, nũng nịu nói.

“Không sao.” Sở Kim Triều vỗ nhẹ tay của Chu quý phi, “Các người muốn nói gì thì nói đó, chỉ cần nói ra cách nhìn của chính mình, cho dù nói không hay, cũng được ban thưởng.”

“Hoàng thượng, rốt cục là chuyện gì, người mau nói đi chứ? Nói không chừng các nha đầu này thật sự có thể phân ưu giúp người.” Hoàng hậu cười nói.

Sở Kim Triều gật đầu, lập tức thu liễm bớt vẻ tươi cười trên mặt, “Gần đây chiến sự ở Minh Dương Quan rất căng thẳng, trận chiến này đã kéo dài nửa năm, các tướng sĩ đều mệt mỏi, trẫm muốn hỏi, có cách gì có thể trả giá ít nhất mà đánh bại được kẻ địch?”

Nghe thấy câu hỏi của Sở Kim Triều, đa số mọi người đều im lặng cúi đầu, bảo là im lặng nhưng thật ra nói đến chiến tranh, các nàng hoàn toàn mù tịt.

“Hoàng thượng, thần nữ có một cách, không biết có thể dùng hay không?” Gia Cát Hồng Nhan thấy ai nấy đều cúi đầu, nhất thời trong bụng vui mừng hơn hở, dưới sự ảnh hưởng của ca ca Gia Cát Như Phong, nàng từng xem qua một ít binh thư, tin tưởng chỉ cần tùy tiện nói một câu, cũng hơn được những người ngu ngốc kia.

“À, tốt lắm, nói nhanh lên, người có biện pháp gì.” Sở Kim Triều mỉm cười.

“Hồi Hoàng thượng, thần nữ cho rằng, dụng binh coi trọng yếu tố bất ngờ, có thể áp dụng phương pháp đánh lén. Nhân lúc đêm tối phe địch ngủ say, khi phòng thủ lơ lửng, đột nhiên phát động tấn công, nhất định có thể giết địch đến không còn manh giáp.” Gia Cát Hồng Nhan tràn đầy tự tin nói.

“À,” nghe xong kế sách của Gia Cát Hồng Nhan, Sở Kim Triều hơi thất vọng à một tiếng, sau đó hồ hững nói, “Ban thưởng.”

Gia Cát Hồng Nhan cảm thấy hơi thất vọng với phản ứng của Hoàng đế, nhưng ngẫm lại ban thưởng này cũng chỉ có một mình nàng được, trong lòng nhất thời cũng lấy lại thăng bằng.

37. Chương 37: Có Con Gái Như Thế, Người Làm Cha Còn Mong Gì Hơn

“Phàm nhi, người có ý kiến gì không?” Sở Kim Triều hỏi Trần Cẩm Phàm.

“Bẩm hoàng thượng, Phàm nhi không có ý kiến gì, hay ngài hỏi Tranh tử đi.” Trần Cẩm Phàm ngượng ngùng nói.

“Tranh nhi, người thấy thế nào?” Nghe Trần Cẩm Phàm nói, Sở Kim Triều quay lại hỏi Chu Tuyết Tranh.

Chu Tuyết Tranh hành lễ, nói: “Người xưa nói binh mã vị động lương thảo tiên hành (chuẩn bị đầy đủ lương thực và binh mã), lương thực là căn bản để tiếp viện cho quân đội. Ngoài lương thực ra, còn rất nhiều nguồn tài nguyên quan trọng khác, theo ý của Tranh nhi, trong tay ta phải nắm được nguồn nước.”

Sở Kim Triều vuốt râu, hài lòng gật đầu, dùng ánh mắt cổ vũ Chu Tuyết Tranh nói tiếp.

“Chúng ta chỉ cần hạ lệnh cho người ngăn nguồn nước ở sông Minh và sông Dương lại, không có nguồn nước tiếp tế, chỉ cần mười ngày nữa tháng, quân địch sẽ phải tự gở tay chịu trói, mà bên ta không cần phí một binh một tốt nào cả.” Chu Tuyết Tranh nói tiếp.

“Làm sao người biết về sông Minh và sông Dương?” Sở Kim Triều giật mình hỏi.

“Tranh nhi đã từng xem qua bản đồ nước Lăng Nguyệt cho nên có biết một chút.”

“Hay!” Sở Kim Triều vỗ tay, tán thưởng, “Tranh nhi quả nhiên khác biệt với những người con gái khác, Chu quý phi, em gái của nàng quả thật là hiếm có.”

“Vậy Hoàng thượng định ban thưởng gì cho Tranh nhi?” Chu quý phi nũng nịu hỏi.

“Ban thưởng cho nàng ấy, từ nay về sau được sống ở trong cung cùng nàng, được không?”

Chu quý phi sững sốt, lập tức phản ứng lại, mừng rỡ quỳ trước mặt Sở Kim Triều tạ ơn: “Tạ ân điển của Hoàng thượng!”

“Những người khác thì sao? Trẫm cũng muốn nghe ý kiến của các người.” Sở Kim Triều nói.

Chu quý phi ngạo mạn nhìn lướt qua các tiểu thư đang ước gì có thể cúi đầu xuống thấp hơn nữa, thần nhiên nói: “Hoàng thượng, theo thần thiếp thấy, những người có mưu lược giống như Tranh nhi, có lẽ cả nước Lăng Nguyệt ta cũng không tìm ra người thứ hai, Hoàng thượng, người không nên làm khó các nàng.”

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn bộ dáng nũng nịu của Chu quý phi, lại nhìn về phía Gia Cát Linh Ẩn, mỉm cười hỏi: “Gia Cát Linh Ẩn, người cũng nói ra ý kiến của mình đi.”

“Thần nữ...” Gia Cát Linh Ẩn bối rối ngẩng đầu, nói, “Thần nữ không hiểu về binh pháp, nói có gì không đúng, xin Hoàng thượng và nương nương lượng thứ.”

“Nếu sợ mình nói sai, vậy thì đừng nói nữa.” Chu quý phi không kiên nhẫn nói, “Chẳng lẽ người còn có ý kiến tốt hơn Tranh nhi, không nên làm mình mất mặt.”

“Muội à, hãy chú ý tới thân phận của mình.” Hoàng hậu sắc mặt không đổi liếc mắt nhìn Chu quý phi, “Sao có thể nói ra những lời như vậy.”

Chu quý phi bực bội, ngậm miệng.

“Không sao không sao.” Sở Kim Triều vỗ tay Chu quý phi, nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Người nói đi.”

“Vậy... Thần nữ đành bêu xấu.” Gia Cát Linh Ẩn hành lễ, điềm tĩnh nói: “Trong chiến tranh, thiên thời không bằng địa lợi, địa lợi không bằng nhân hòa. Quân ta đóng ở thượng du sông Minh và sông Dương, đây là địa lợi, biện pháp của Chu tiểu thư nếu vào mùa khác thì rất tốt, nhưng ở thời điểm hiện tại, thì không được.”

“Sao mà không được, người đừng ở đây nói hươu nói vượn! Người chỉ là một thứ nữ, người biết cái gì!” Gia Cát Linh Ẩn vừa phản đối biện pháp của Chu Tuyết Tranh, Chu quý phi liền nổi giận. Mà Chu Tuyết Tranh tuy chưa nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn, cũng mang theo vẻ khinh thường.

“Nàng làm gì vậy?” Sở Kim Triều nhỏ giọng khiển trách Chu quý phi, sau đó gật đầu với Gia Cát Linh Ẩn: “Người nói tiếp đi, vì sao lại không được?”

“Hạ du sông Minh và sông Dương là đồng bằng Minh Dương, nơi có vạn mẫu ruộng tốt, nguồn lương thực của nước Lăng Nguyệt có đến một phần năm là từ đồng bằng Minh Dương, giờ đang trong vụ mùa cần phải tưới tiêu, nguồn nước tưới là từ sông Minh và sông Dương. Nếu lúc này chặt đứt nguồn nước, ruộng lúa thiếu nước sẽ nứt nẻ, lúa khô héo, vạn mẫu ruộng tốt không thu hoạch được gì. Bao nhiêu lương thực mà dân chúng vất vả trồng cấy bị hủy hoại trong phút chốc, không có lương thực, không nộp được thuế, vô cùng nghiêm trọng, cả nước Lăng Nguyệt từ già đến trẻ bởi vì đồng bằng Minh Dương thất thu mà thiếu nguồn cung ứng lương thực, giá lương thực sẽ tăng, dân chúng hoang mang, nhất định sẽ bùng phát nội loạn. Do vậy ,tuy chúng ta tận dụng được địa lợi, có thể giành thắng lợi nhưng mất đi nhân hòa.” Gia Cát Linh Ẩn tự tin bình tĩnh nói.

Hoàng đế, cùng mấy huynh đệ Sở Lăng Thiên, còn có Thương Y, ai cũng trầm tư suy nghĩ, những người khác trợn mắt há mồm nhìn Gia Cát Linh Ẩn. Phân tích của Gia Cát Linh Ẩn vừa sâu sắc lại thấu đáo, điểm yếu của việc chặt đứt nguồn nước, sau đó còn nói rõ hậu quả gây ra, phân tích rõ ràng rành mạch, ngay cả Chu Tuyết Tranh, lúc này cũng cảm thấy tự ti!

Sở dĩ Gia Cát Linh Ẩn biết, là vì kiếp trước, Sở Kim Triều đã dùng biện pháp của Chu Tuyết Tranh, cuối cùng gây ra hậu quả lớn, mọi thứ vẫn như ở trước mắt: đất nước bạo loạn, thù trong giặc ngoài, nước Lăng Nguyệt tứ phía bất ổn, triều đình phải mất tới hai năm, mới ổn định được tình hình.

Về mặt của Sở Kim Triều vô cùng nghiêm túc, dường như đã vượt qua cổng hoàng cung, thấy được cảnh tượng mà Gia Cát Linh Ẩn miêu tả, thật là đáng sợ, “Vậy theo ý người, phải dùng biện pháp gì?”

“Thần nữ ngu muội kiến nghị, trời tháng năm, Minh Dương Quan gió thổi theo hướng Tây Nam, mà quân địch đóng ở hướng Đông Bắc, trời khô vật hanh, chỉ cần phóng hỏa, lửa nhất định sẽ nhanh chóng lan đến nơi địch đóng quân. Vị trí quân địch đóng quân là vùng tam giác giao nhau của sông Minh và sông Dương, sau khi lửa cháy tới, bọn họ chỉ có thể chạy về phía giữa sông Minh và sông Dương, quân ta chỉ cần đứng trên bờ bắn tên là được. Dân chúng ở vùng hạ du nhìn thấy thi thể của quân địch, sẽ biết quân ta thắng trận, sĩ khí nhất định sẽ tăng lên, càng thêm ra sức trồng trọt.”

Sở Kim Triều kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, chăm chú hỏi, “Người tên là gì? Cha người là ai?”

“Thần nữ là Gia Cát Linh Ẩn, cha là Gia Cát Chiêm.”

“Gia Cát Chiêm à Gia Cát Chiêm, có được người con gái như thế, người làm cha còn mong gì hơn.” Sở Kim Triều uống một hơi hết chén rượu, vội vàng nói, “Hoàng hậu, các người tiếp tục đi, Thiên nhi, Hiên nhi, lập tức đi cùng trẫm tới ngự thư phòng bàn bạc chiến sự, ngoài ra, lời mà Gia Cát Linh Ẩn vừa nói, các người một chữ cũng không được tiết lộ ra ngoài.”

“Ta đi trước, người phải cẩn thận.” Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Linh Ẩn, khẽ nói.

Gia Cát Linh Ẩn cúi người nói, “Đa tạ Thất điện hạ nhắc nhở.”

“Người, đưa nàng về sớm đi.” Quay đầu, Sở Lăng Thiên nói với Thương Y.

“Ai da! Người dựa vào cái gì...”

Sở Lăng Thiên đứng lên, không để ý tới lời phản đối của Thương Y, cùng Sở Lăng Hiên, đi theo Sở Kim Triều rời khỏi Bách Hoa Yển.

“Hắn vừa nói gì với người vậy?” Sở Lăng Thiên vừa rời khỏi, Thương Y liền chạy tới hỏi.

“Liên quan gì tới người?” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói.

“Xì, không nói thì thôi.” Thương Y quē xệ, quay đầu đi tìm Sở Lăng Hàn nói chuyện.

Hết chương 37

38. Chương 38: Chị Em Nhà Họ Chu

Chuyện gì vậy? Mọi người không tin nổi hai mắt mình, nghe đồn ngay cả Hoàng đế cũng phải nể mặt Thương Y môn chủ, vậy mà hắn vừa mới lấy lòng Gia Cát Linh Ẩn, hơn nữa, dường như Gia Cát Linh Ẩn không thèm để ý tới hắn! Người này thật không biết suy nghĩ, chính là có mắt không trông!

Hồ Tĩnh bắt được cơ hội này, vội vàng đi tới, nũng nịu nói: “Thương Y môn chủ, tiểu nữ Hồ Tĩnh, kính môn chủ một ly.”

Thương Y đuổi người, ngáp một cái, cũng không liếc mắt nhìn Hồ Tĩnh, nói với Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, hôm nay ta uống rượu cũng đủ rồi, bản môn chủ xuất cung trước.”

Tuy Hoàng hậu muốn Thương Y ở lâu hơn, nhưng tính Thương Y nàng cũng biết, đành phải nói: “Vậy bản cung cũng không giữ môn chủ, sau này môn chủ nên thường xuyên vào cung nhé.”

“Đương nhiên đương nhiên, Hoàng hậu nương nương, không ngại ta mang Gia Cát Tam tiểu thư đi chứ.”

“Hử, tại sao?” Hoàng hậu ngẩn người, Thương Y này, không phải nhìn trúng Gia Cát Linh Ẩn chứ, nếu thật là như vậy, cũng là chuyện tốt với nhà đầu kia.

Không chỉ riêng gì Hoàng hậu, những người khác cũng giật mình, sao lại như vậy? Gia Cát Linh Ẩn ngoài trừ dung mạo, còn có điểm nào đáng để coi trọng? Tại sao, hôm nay Thất vương gia đối xử khác biệt với nàng ta, Cửu vương gia nói giúp nàng ta, Thương Y lại muốn dẫn nàng đi?

“Hoàng hậu nương nương, người đừng hiểu nhầm, bản môn chủ là được người ta nhờ vả thôi. Tam tiểu thư, đi thôi, Hoàng hậu nương nương, không có ý kiến gì chứ?”

“Thương Y môn chủ nói thế nào thì như vậy đi, người phải đưa Tam tiểu thư về phủ an toàn.”

“Đây là đương nhiên!”

Việc cần làm cũng đã xong, Gia Cát Linh Ẩn cũng không muốn ở đây thêm, theo ý Thương Y, nói với hoàng hậu: “Thần nữ xin cáo lui trước.”

“Ừ, đi đi.”

Hồ Tĩnh then quá hóa giận nhìn Thương Y cùng Gia Cát Linh Ẩn đã đi xa, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Gia Cát Linh Ẩn, ta nhất định sẽ tìm người tính sổ!

Hai người đã đi xa, Chu quý phi nói sâu xa: “Thương Y này, thật không dễ tỷ vào mắt, hẳn cho rằng hoàng cung muốn tới là tới, muốn đi là đi sao. Thật là không coi ai ra gì, một ngày nào đó nói Hoàng thượng xóa sổ Thanh Ngọc Môn của hần!”

“Muội muội à, đừng nên nói càn!” Hoàng hậu cảnh cáo Chu quý phi.

Cuối cùng Bách Hoa Yến cũng kết thúc, Gia Cát Hồng Nhan ngồi kiệu về phủ, trong đầu hiện lên màn thể hiện của Gia Cát Linh Ẩn, chiếc khăn trong tay đã bị vụn như dây thừng, biểu hiện của Gia Cát Linh Ẩn khiến nàng cảm thấy vô cùng tức giận, cũng có chút sợ hãi, ả tiện nhân Gia Cát Linh Ẩn, không thể sống sót trên đời này. Gia Cát Hồng Nhan nhớ tới hành động lần trước của Nhị tiểu thư Gia Cát Như Mộng khi ở hậu viện, trong lòng đã có kế sách.

Còn Gia Cát Như Nguyệt, hôm nay hầu như không có cơ hội thể hiện, ai cũng đều có cơ hội thể hiện, nàng bị chìm ngập trong đám đông các tiểu thư, người khác đều chỉ nhớ tới Đại tiểu thư và Tam tiểu thư, nhất là Gia Cát Linh Ẩn, hôm nay vô cùng nổi bật, còn có chỗ dựa rất tốt. Tứ tiểu thư như nàng, không ai thêm nhắc tới, những tiểu thư cao ngạo kia, ngay cả hứng thú cười nhạo nàng cũng không có. Sau khi Thất vương gia xuất hiện, ánh mắt Như Nguyệt không dời được khỏi người hần, mà Thất vương gia chưa từng liếc mắt nhìn nàng đến một cái. Gia Cát Như Nguyệt nắm chặt tay, có hai người chị như vậy, nàng ở trong nhà Gia Cát, vĩnh viễn cũng không có ngày xuất đầu lộ diện, Gia Cát Hồng Nhan không cần phải nói, là đại tỷ có thân phận cao quý, nhà mẹ đẻ của Đại phu nhân vô cùng hiển hách, bây giờ một người không có gì như Gia Cát Linh Ẩn, cũng vượt qua đầu nàng. Không được, muốn đứng đầu, phải diệt trừ hai người này trước mới được.

Cung Thừa Hoan của Chu quý phi, Chu Tuyết Tranh tức giận hỏi Chu quý phi: “Tại sao? Hôm nay muội đưa mắt ra hiệu cho tỷ nhiều như vậy, tỷ cũng không đề cập tới hôn sự của muội và Thiên ca ca! Thậm chí không đề ta tới gần chàng!”

“Muội muội, muội nhầm rồi.” Chu quý phi cười lạnh nói, “Là Sở Lăng Thiên không muốn ngồi cạnh muội, muội không nghĩ rằng chính mình không làm được gì, ngược lại còn chất vấn ta.”

Chu Tuyết Tranh im lặng, dừng lại suy nghĩ, tiếp tục nói: “Vậy tại sao không nhắc tới hôn sự của muội và Thiên ca ca? Hoàng thượng ở đây, hôm nay không phải là cơ hội tốt nhất sao?”

“Ồ đồ!” Chu quý phi lớn tiếng quát, “Muội không nghĩ lại xem, thái tử sẽ sớm quay về triều. Thế lực của Thái tử, Lục vương gia, Thất vương gia là tương đương nhau, không ai có thể chắc chắn được người nào làm hoàng đế, mới vậy đã đem mọi thứ đặt vào Thất vương gia, cũng quá mạo hiểm rồi. Hơn nữa, Thất vương gia trầm tính, cái chết của Tĩnh quý phi, người khác không biết, nhưng họ Chu chúng ta còn không rõ sao? Nếu Thất vương gia lên ngôi hoàng đế, một ngày kia sự việc bại lộ, hắn không nhỡ tận gốc Chu gia mới là lạ! Lục vương gia gần gũi với Chu gia nhất, nếu thật sự chọn lựa, sẽ là Lục vương gia, chứ không phải Thất vương gia! Muội hiểu chưa?”

“Ta không hiểu!” Chu Tuyết Tranh âm ỉm nói, “Dựa vào cái gì, đều là con gái nhà họ Chu, tỷ có thể làm Quý phi, còn ta phải hy sinh cho Chu gia, vào chùa làm ni! Các người nói ba năm sau sẽ nghĩ biện pháp để đưa ta trở về, nhưng, tận năm năm, nếu không phải có lệnh của Hoàng thượng, cả đời này ta sẽ phải ở trong chùa làm ni, sống cả quãng đời còn lại trong cô độc! Hiện tại, ngay cả cơ hội lựa chọn phu quân cũng không có? Ngay cả quyền lợi này của ta các người cũng muốn cướp đoạt? Dựa vào cái gì ta phải hy sinh vì lợi ích của Chu gia!”

“Hỗn láo!” Chu quý phi nổi giận, rõ ràng đã bị Chu Tuyết Tranh làm cho tức giận, “Thân là người nhà họ Chu, đương nhiên có quan hệ mật thiết tới vinh quang của Chu gia. Ta và người đều giống nhau, giá trị của chúng ta, chính là giúp Chu gia củng cố địa vị trên triều đình! Lúc trước người tới chùa Thiên Thai, là chính người muốn đi, không ai bắt ép! Vì sao người tới chùa Thiên Thai, người còn không rõ sao?”

“Ha ha ha ha!” Chu Tuyết Tranh đột nhiên cười lớn, “Phải, khi đó ta thật có lỗi với Thiên ca ca, nhất thời nảy sinh tình cảm, để nam nhân khác lấy đi sự trong trắng của mình. Ta không muốn Thiên ca ca biết, mới lựa chọn tới chùa tránh né, nhưng các người cũng đã đồng ý với ta, ba năm sau khi ta trở về, sẽ tác thành cho ta và Thiên ca ca. Giờ ta đã về, cũng là lúc các người thực hiện lời hứa của mình.”

“Hừ!” Chu quý phi hừ lạnh, “Tranh nhi, người cũng quá khờ dại, năm năm nay, người ở chùa Thiên Thai cũng phóng đảng với nam nhân kia, không bị ai phát hiện, đã là vô cùng may mắn! Nếu người muốn phơi bày sự thật ọi người biết, ta cũng không ngại giúp người một tay, không biết sau khi Thất vương gia biết rõ chân tướng, sẽ nghĩ thế nào nhỉ?”

Hết chương 38

39. Chương 39: Nếu Có Một Nửa Tốt Của Hồng Nhan

“Người!” Nghe xong lời nói của Chu quý phi, sắc mặt Chu Tuyết Tranh trở nên tái nhợt như tờ giấy, “Nhất định không thể để cho Thiên ca ca biết được chuyện này, ta đồng ý với người, theo lời người nói mà làm, nhưng người cũng phải hết lòng tuân thủ lời hứa, đừng đem chuyện này nói cho người khác!”

“Cái này đương nhiên!” Chu quý phi cười cười, “Người nghĩ lại xem, đến lúc đó Chu gia chúng ta có quyền có thể, người muốn dạng nam nhân nào mà không có, Sở Lăng Thiên kia, tỷ tỷ cam đoan sẽ đưa hắn lên giường của người, để người hưởng dụng! Nữ tử thông minh nhất Chu gia chúng ta chính là người, tuyệt đối không thể để trí thông minh của người lãng phí trên nhi nữ tình trường được.”

“Để ta yên tĩnh một chút.” Chu Tuyết Tranh chậm rãi nói, “Ta ra ngoài đi dạo!”

Vào đêm, hoàng cung tĩnh lặng và đẹp đẽ, đá cuội tản ra thứ ánh sáng nhạt, một mình Chu Tuyết Tranh cảm phần đi trên đường nhỏ. Bỗng nhiên, một bóng dáng cao lớn ở đối diện ánh lên, Chu Tuyết Tranh ngẩng đầu, ánh mắt dán chặt vào người nọ: “Thiên ca ca, là huynh sao? Tranh nhi đã quay về, nhiều năm qua như vậy, mỗi khắc muội đều nhớ Thiên ca ca.”

Sở Lăng Thiên nhíu mày, lạnh lùng nói: “Chu tiểu thư, bản vương còn có việc, cáo từ trước!”

“Thiên ca ca!” Chu Tuyết Tranh ngăn Sở Lăng Thiên sắp đi ngang qua mình, vội nói, “Thiên ca ca, chuyện năm năm trước huynh đều quên hết rồi sao? Huynh đã quên Tranh nhi rồi sao? Tranh nhi thật sự đau lòng quá, Thiên ca ca nhất định vẫn còn yêu Tranh nhi, đúng không? Tranh nhi hứa với Thiên ca ca, không bao giờ rời khỏi huynh nữa. Thiên ca ca, chúng ta ở bên nhau đi.”

“Chu tiểu thư, chuyện gì đã qua thì đừng nhắc đến nữa.” Sở Lăng Thiên nhú chặt lông mày, “Nhắc lại chỉ khiến người khác cảm thấy khó khăn! Ta còn có việc!” Nói xong, Sở Lăng Thiên muốn bỏ đi.

“Đừng đi mà!” Chu Tuyết Tranh bỗng nhiên giang hai tay ra, từ phía sau ôm chặt lấy Sở Lăng Thiên, mang theo nước mắt cùng âm ức, nói: “Thiên ca ca thích người khác rồi sao? Tranh nhi thực sự rất thương tâm, Thiên ca ca, Tranh nhi van cầu huynh, ở cùng Tranh nhi một đêm, được không? Chỉ một đêm thôi, để Tranh nhi trở thành nữ nhân của huynh, tấm thân trong sạch của Tranh nhi, cả đời này chỉ dành riêng ột mình Thiên ca ca.”

Sở Lăng Thiên gỡ hai tay Chu Tuyết Tranh đang ôm chầm lấy mình ra, lạnh lùng nói: “Chu tiểu thư, xin tự trọng, không biết Chu tiểu thư có quen với một người đàn ông tên Hùng Thanh hay không?”

Ầm, trong đầu Chu Tuyết Tranh nổ vang một tiếng, Hùng Thanh, đúng là người đàn ông nàng quần quít suốt năm năm qua.

Sở Lăng Thiên lướt qua Chu Tuyết Tranh, hồ hững rời đi.

Chu Tuyết Tranh ngơ ngác nhìn bóng lưng đi xa của Sở Lăng Thiên, bất giác ngồi bệt xuống đất. Không biết qua bao lâu, trong ánh mắt tuyệt vọng của Chu Tuyết Tranh có thêm vẻ gì đó phức tạp.

- - - - -

Trong phủ Gia Cát, vì thết đãi ba chị em hôm nay tiến cung tham dự Bách Hoa Yến, Gia Cát Chiêm đích thân sai người mở gia yến, thật ra buổi tiệc này vì Gia Cát Hồng Nhan mà đãi, Gia Cát Linh Ẩn và Gia Cát Như Nguyệt chỉ là được thơm lây mà thôi.

Đại phu nhân cũng là sau khi Gia Cát Hồng Nhan hồi phủ mới biết được Gia Cát Linh Ẩn và Gia Cát Như Nguyệt cũng tham gia Bách Hoa Yến, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Trong bữa tiệc, Đại phu nhân giả vờ lơ đãng nói: “Tứ muội à, Như Nguyệt và Linh nhi muốn đi dự Bách Hoa Yến, sao muội lại không nói sớm, nói sớm thì ta đã giúp hai đứa chuẩn bị rồi, không để làm trò cười cho kẻ khác.”

“Đại tỷ, tỷ đang nói gì vậy ạ.” Tứ di nương cười lạnh, “Muội muội cũng là nhất thời mới nhận được tin, e rằng đại tỷ đã sớm biết rồi, cũng không nói cho những di nương cùng tiểu thư khác biết, chẳng lẽ Đại tỷ đang sợ các tiểu thư khác giành lấy nổi bật của Đại tiểu thư hay sao.”

“Tứ muội, Đại tỷ ngày thường đối với các muội, các tiểu thư thế nào, tất cả mọi người đều rõ cả, Tứ muội nói vậy trái lại khiến tỷ có chút thương tâm, tỷ vẫn buồn lòng, không biết Tứ muội biết được tin này từ đâu?”

“Việc này...” Tứ di nương ánh mắt đảo nhanh, nhủ thầm rằng đây mới chính là vấn đề Đại phu nhân muốn hỏi à, “Tỷ tỷ không cần biết.”

“Tứ muội, nếu muội có đường, cũng không nên che giấu, chung quy không phải vì sự hưng thịnh của quý phủ sao? Cho dù là vị tiểu thư nào, chỉ cần có thể mang đến vinh quang cho quý phủ, đều là quý nhân của nhà chúng ta mà.” Đại phu nhân ra vẻ suy nghĩ vì đại cục.

“Hừ! Nói thật dễ nghe!” Nhị di nương bởi vì Đại phu nhân cùng Tứ di nương giấu bà tin tức này, vốn đã nén giận, giờ phút này lại nghe thấy mấy lời nói vờ vĩnh của Đại phu nhân, lại càng tức giận không có chỗ trút, “Vậy sao tỷ không giới thiệu người tỷ quen biết trong cung ọi người cùng làm quen, để cho Như Mộng cũng được đi tham gia Bách Hoa Yến!”

Gia Cát Chiêm vẫn luôn im lặng nhìn mấy phu nhân của mình cãi nhau, thấy có vẻ mấy người này không muốn dừng, rốt cục không nhịn được, lớn giọng khiển trách: “Đủ rồi! Cũng không xem lại con gái của các người sinh ra, có đứa nào sánh được với Hồng Nhan, còn có mặt mũi ở đây nói hươu nói vượn! Linh nhi,

Như Nguyệt, Như Mộng, các người nếu có một nửa tốt của Hồng Nhan, người làm cha như ta cũng thấy an tâm.”

Đó là đương nhiên, như vậy thì có thêm vài nữ nhi để ông mặc sức lợi dụng, Gia Cát Linh Ẩn cười khẩy trong lòng, trên mặt lại ra vẻ như nghiêm túc nghe giáo huấn.

“Cha, nữ nhi nào tốt như cha nói, nữ nhi cảm thấy, các muội muội đều không tệ.” Gia Cát Hồng Nhan cúi đầu, thẹn thùng nói.

“Hồng Nhan, con không cần nói hộ cho chúng nó, cha có con gái như con là đủ rồi. Còn có anh trai Như Phong của con, Mẫn nhi đúng là sinh cho ta hai đứa con ngoan!” Gia Cát Chiêm nhìn Gia Cát Hồng Nhan, trên mặt đầy vẻ tươi cười nói.

Về mặt Đại phu nhân tươi cười nhìn Nhị di nương cùng Tứ di nương, nét mặt đúng là diều võ giương oai, khiến Nhị di nương hận đến nỗi không thể tát cho bà hai bạt tai. Đại phu nhân cười đắc ý, nói với Gia Cát Hồng Nhan: “Hồng Nhan, còn không mau mang vật con được ban thưởng ra ọi người chiêm ngưỡng.” Để ấy ả tiện nhân không biết tốt xấu này được mở mang tầm mắt.

“Dạ.” Gia Cát Hồng Nhan cẩn thận lấy ra vòng ngọc của Chu quý phi, bày trước mặt mọi người.

Đại phu nhân vội vã cầm lấy chiếc vòng, xem tới xem lui, nhìn không được, tán thưởng, “Đồ vật trong cung quả thật khác biệt, lão gia, người xem, độ tinh khiết này, chất lượng này, thật sự rất hợp với Hồng Nhan.”

“Không tồi không tồi.” Gia Cát Chiêm hài lòng gật đầu, “Xem ra hôm nay ở trong cung, Hồng Nhan nhất định có biểu hiện không hề tầm thường, vòng ngọc này là do vị quý nhân nào ban thưởng vậy?”

“Là Chu quý phi.” Gia Cát Hồng Nhan trả lời sự thật.

“Cái gì?” Gia Cát Chiêm đột nhiên biến sắc, “Đồ của Chu gia, bản thừa tướng không thích, trả lại cho ta!”

“Lão Gia, ông làm gì vậy?” Đại phu nhân lôi kéo cánh tay của Gia Cát Chiêm, nhẹ nhàng nói, “Tuy rằng, quan hệ của nhà Gia Cát và Chu gia không tốt, nhưng nếu Hồng Nhan có thể đặt quan hệ với Chu quý phi, vậy cũng là một chuyện tốt mà. Không thể vì chuyện nhỏ mà đánh mất cái lợi lớn!”

Nghe Đại phu nhân nói vậy, sắc mặt Gia Cát Chiêm tốt hơn một chút. Gia Cát Chiêm và Chu Lâm Quân đều là Thừa tướng, nhưng bởi vì con gái của Chu Lâm Quân là Quý phi, nên ở trong triều, nhiều quan lại đều cậy nhờ Chu Lâm Quân, bình thường Gia Cát Chiêm đều xem Chu Lâm Quân không vừa mắt. Nhưng nghĩ đến nếu có thể vì Gia Cát Hồng Nhan mưu cầu được tiền đồ tốt đẹp nào đó, thì tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục cũng không phải không thể. Gia Cát Chiêm thấy Như Nguyệt vẫn luôn cúi đầu, bèn hỏi: “Như Nguyệt, hôm nay người được ban thưởng thứ gì?”

Hết chương 39

40. Chương 40: Không Phải Đã Ban Thưởng Rồi Sao?

Như Nguyệt cúi đầu, giống như không nghe thấy câu hỏi của Gia Cát Chiêm, hai tay vò mạnh làn váy đã sớm nhăn nhúm.

“Ta hỏi người, người không nghe thấy à? Như Nguyệt!” Gia Cát Chiêm thấy Như Nguyệt im lặng, nhất thời lớn tiếng, không vui hỏi.

Tứ di nương huých Như Nguyệt, khẽ nói, “Nguyệt nhi, cha hỏi con kìa, mau mau ngẩng đầu lên trả lời!”

“Con... con...” Như Nguyệt ngẩng đầu, trong mắt lấp lánh ánh lệ, nhất thời nói không nên lời.

Gia Cát Chiêm bực bội nhìn Tứ di nương, trách móc: “Bà xem xem, dạy con gái thành ra cái dạng gì vậy? Ngay cả một câu cũng nói không xong à?”

“Thiếp... Con lấy ra đi, có cái gì mà ngại ngần nhần nhó!” Nhìn thấy dáng vẻ của Như Nguyệt, Tứ di nương giận dữ.

Như Nguyệt cúi đầu, rút cây trâm mạ bạc trong ngực ra, run rẩy đặt lên bàn, lại mau chóng cúi đầu.

“Đồ bỏ đi gì thế này!” Nhị di nương cầm cây trâm lên, nhất thời cười vui, “Thứ đồ bỏ này có thưởng cho nô tài trong phủ người ta cũng không thềm nhận! Tiến cung chỉ được vật này, chi bằng khỏi đi, quả thực ném hết mặt mũi phủ Thừa tướng mà.” Khi Nhị di nương nhìn thấy vòng ngọc của Gia Cát Hồng Nhan, trong lòng thực sự ghen tị muốn chết, nhưng vừa thấy cây trâm mạ bạc này, trong lòng lập tức vui như hoa nở.

“Nhị tỷ, đây chính là vật Hoàng hậu nương nương ban cho, nếu Hoàng hậu biết thứ người ban cho bị Nhị tỷ nói thành thứ đồ bỏ, không biết có trị Nhị tỷ tội đại bất kính không nhỉ?” Tứ di nương tức giận nói.

“Nói thôi mà, làm gì nghiêm túc dữ vậy!” Nghĩ đến Tứ di nương có bản lĩnh để cho Như Nguyệt tham dự Bách Hoa Yến, trong cung nhất định có người quen, nếu lời này thật sự đến tai Hoàng hậu nương nương, thì bản thân đúng là tự chuốc lấy khổ, Nhị di nương bĩu môi, hừ lạnh một tiếng, không thềm nói nữa.

Gia Cát Chiêm lắc đầu, nặng nề thở dài, tiếng thở dài này khiến cho nước mắt ẩn nhẫn của Như Nguyệt cuối cùng cũng chảy xuống, chỉ là nàng cúi đầu nên không ai thấy.

“Linh nhi, còn người? Lấy thứ người được ban ra ọi người xem đi.” Gia Cát Chiêm thản nhiên nói, ông đã không còn ôm hy vọng gì.

Gia Cát Hồng Nhan ngẩng đầu, ánh mắt như mũi tên bắn về phía Gia Cát Linh Ẩn, thứ Gia Cát Linh Ẩn được ban thì mười chiếc vòng ngọc so ra còn kém.

“Linh nhi không được ban thưởng gì cả.” Gia Cát Linh Ẩn khẽ nói.

“Quả nhiên là một đứa làm mất hết thể diện!” Gia Cát Chiêm nghiêm mặt, “May mà có Hồng Nhan, bằng không phủ Gia Cát này coi như xong rồi! Nhưng ta nghĩ Như Nguyệt, Như Mộng và Như Sương có mẹ dạy cũng chỉ được như vậy mà thôi, còn người không có mẹ dạy, có thể hiểu được.”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cười lạnh, cô nhìn chằm chằm Gia Cát Chiêm, chậm rãi nói, “Là trí tuệ của Linh nhi không sánh bằng tỷ tỷ, là do bản thân Linh nhi ngu dốt, không liên quan gì đến mẫu thân.”

“To gan! Dám cãi lại lão gia!” Đại phu nhân trợn mắt, “Lão gia bớt giận, sau này giao Linh nhi cho thiếp, thiếp sẽ làm mẹ nó, sẽ dạy dỗ phép tắc cho nó!”

“Mẹ, Hoàng hậu nương nương bảo Linh nhi sau này phải thường xuyên vào cung hơn, Linh nhi nhất định phải học tập nơi mẹ cho tốt, để tránh vào cung lại quên mất phép tắc, bị Hoàng hậu nương nương trách phạt.” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ chân thành nói.

“Người nói cái gì? Đừng có nằm mơ nữa, lần này không được ban thưởng vật gì, còn hy vọng tiến cung gặp hoàng hậu, lão gia, Tam tiểu thư nhà chúng ta chắc cần phải đi xem lại đầu óc.” Nhị di nương phản bác.

Còn Gia Cát Hồng Nhan vô cùng rõ ràng, điều Gia Cát Linh Ẩn nói đều là sự thật, chỉ là nàng không nói cho Đại phu nhân biết mà thôi, bởi vì nếu Đại phu nhân mà biết, nhất định sẽ trách mắng nàng.

“Phép tắc phải học cho tốt!” Gia Cát Chiêm gằn giọng nói, “Sau này đi theo Hồng Nhan, hầu hạ nó, một ngày nào đó Hồng Nhan bay lên ngọn cây làm phượng hoàng, cũng có lợi cho người!”

“Nghe nói là tiểu thư nào cũng được ban thưởng mà, Linh nhi, sao con lại không có?” Tứ di nương cảm thấy lạ bèn hỏi.

“Linh nhi thật sự không nhận được vàng bạc châu báu gì cả, chỉ có một lệnh bài của Hoàng hậu ban cho.” Nói đoạn, Gia Cát Linh Ẩn lấy lệnh bài ra, cầm ở trong tay.

“Đây là...” Gia Cát Chiêm cầm lấy lệnh bài, sau khi nhìn thấy chữ khắc trên đó, không khỏi hít sâu một hơi, “Thật sự là Hoàng hậu ban cho người?”

“Nếu phụ thân không tin, có thể đi hỏi hoàng hậu mà.” Gia Cát Linh Ẩn bình tĩnh đáp.

“Lời người vừa nói là sự thật.” Gia Cát Chiêm nhìn lệnh bài, lại nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nói, “Lệnh bài này vô cùng quý giá, nếu làm mất sẽ lớn chuyện, đưa nó cho Hồng Nhan bảo quản giúp người đi, chừng nào người cần thì tìm Hồng Nhan mà lấy là được.”

Gia Cát Chiêm không cần biết Gia Cát Linh Ẩn có được lệnh bài này như thế nào, cũng không quan tâm nàng cũng là con gái của mình, ông chỉ biết, có lệnh bài này, Gia Cát Hồng Nhan có thể tùy tiện tiến cung.

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, ngoan ngoãn nói, “Toàn bộ để phụ thân làm chủ.”

“Ừm!” Gia Cát Chiêm hài lòng gật đầu, nói với Gia Cát Hồng Nhan, “Cầm đi.”

Gia Cát Hồng Nhan hai mắt sáng rõ, giống như kẻ tham lam nhìn thấy một đồng vàng, nhanh chóng ôm lệnh bài vào lòng, siết chặt quần áo, sau đó khiêu khích nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thầm nghĩ, thế nào, đồ của người không phải cuối cùng cũng về tay ta sao!

“Lão gia, Hồng Nhan không chỉ được Chu quý phi ban thưởng, còn được Hoàng thượng ban thưởng nữa.” Đại phu nhân thấy Gia Cát Chiêm đang vui, còn bổ sung thêm.

“Vậy à, còn được Hoàng thượng ban thưởng, Hồng Nhan đúng là quá giỏi!” Gia Cát Chiêm hưng phấn, “Nói nhanh đi, chuyện là sao vậy?”

“Nữ nhi chỉ là phân tích một chút tình hình chiến sự hiện giờ, Hoàng thượng liền ban thưởng cho con.” Gia Cát Hồng Nhan đặc ý nhìn Gia Cát Linh Ẩn, chuyện này rốt cục cũng không sánh bằng nàng, tuy rằng Gia Cát Linh Ẩn phân tích hợp tình hợp lý, nhưng không được Hoàng thượng ban thưởng gì cả.

“Đúng là con gái giỏi giang của cha!” Gia Cát Chiêm nhìn các cô con gái khác của mình, nói, “Các người cần phải học tập theo Hồng Nhan. Có thể được Hoàng thượng ban thưởng, thật sự là làm vẻ vang nhà Gia Cát!”

Đại phu nhân nhìn Gia Cát Hồng Nhan, biểu hiện trên mặt càng thêm đặc ý, là một nữ nhân, hai chuyện làm bà đặc ý nhất trong đời này chính là gả ột trượng phu tốt, sinh ra hai đứa con giỏi giang.

“Lão gia, phu nhân!” Bỗng nhiên, Tiêu Chính mặt mày hồng hào chạy vào, khẩn trương nói, “Thất vương gia đến!”

“Cái gì?” Gia Cát Chiêm đột nhiên đứng bật dậy, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tươi cười nịnh nọt, “Mau, mau theo ta đi nghênh đón Thất vương gia.”

Thân hình cao lớn của Sở Lăng Thiên lẳng lẳng đứng trước cửa phủ Thừa tướng, theo sau là mười mấy người, vác theo vài cái rương.

Không biết tại sao, khi Như Nguyệt nhìn thấy nam tử anh tuấn trước mắt thì tim không khỏi đập dồn, mặt mày cũng đỏ bừng lên.

“Thần cung nghênh Thất vương gia, không biết Thất vương gia đại giá quang lâm nên không từ xa tiếp đón, mong Thất vương gia thứ tội!” Gia Cát Chiêm hành đại lễ với Sở Lăng Thiên, cung kính nói, “Không biết Vương gia đến có điều chi cần dặn?”

“À.” Sở Lăng Thiên gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng, “Lời nói của Gia Cát tiểu thư hôm nay đã thay phụ hoàng giải tỏa được ưu phiền bấy lâu, nên ban thưởng một ít thứ cho Gia Cát tiểu thư, lệnh bản vương đưa đến quý phủ.”

“Chuyện này... Không phải Hoàng thượng đã ban thưởng cho tiểu nữ rồi sao?” Vẻ cười trên mặt Gia Cát Chiêm càng sâu, “Có thể vì Hoàng thượng phân ưu, là phúc phần của tiểu nữ, làm sao dám cầu ban thưởng gì, lại càng không dám phiền Thất vương gia đích thân đưa tới.” Có thể để Thất vương gia tự mình đến quý phủ, còn không có nhiều người hưởng thụ qua dải ngọ này. Thời gian gần đây, Thất vương gia cũng đã hai lần quang lâm đến phủ Gia Cát, lần này lại đích thân đến ban thưởng, thể diện của Gia Cát Chiêm đúng là đủ lớn.

“Đã là vật mà phụ hoàng ban cho, chắc Gia Cát tiểu thư sẽ không chối từ.” Sở Lăng Thiên thản nhiên nói.

“Hồng Nhan, còn không mau đa tạ ân điển của Hoàng thượng và Thất vương gia.” Gia Cát Chiêm quay đầu lại, mỉm cười nói với Gia Cát Hồng Nhan.

“Dạ, phụ thân.” Gia Cát Hồng Nhan lả lướt tiến lên, e thẹn quỳ gối xuống trước mặt Sở Lăng Thiên, nói, “Thần nữ đa tạ ân điển của Hoàng thượng, đa tạ ân điển của Thất vương gia.”

Gia Cát Hồng Nhan khom lưng, cúi đầu, hai tay giơ cao quá đỉnh đầu, chuẩn bị tiếp nhận ban thưởng.

Hết chương 40

41. Chương 41: Bản Vương Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Tam Tiểu Thư

Ánh mắt Sở Lăng Thiên lướt qua mọi người, rơi vào bóng dáng Gia Cát Linh Ẩn đang quỳ ở hàng cuối, vẻ mặt vốn lạnh băng nháy mắt trở nên hòa nhã, bóng dáng nhỏ xinh kia, lẻ loi quỳ ở đó, hoàn toàn không hợp với phủ Gia Cát, giống như bị toàn bộ thế gian chối bỏ, rồi lại như đang chống chọi với cả thế gian. Sở Lăng Thiên nhếch môi cười, ôn hòa nói: “Tam tiểu thư, mau tiến lên nhận thưởng.”

Cái gì? Tam tiểu thư? Gia Cát Hồng Nhan ngẩn ra, trong đầu nổ ầm một tiếng, không phải ban thưởng ỉn mà là cho ả tiện nhân Gia Cát Linh Ẩn kia sao? Nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, Gia Cát Hồng Nhan nhất thời xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, lồng ngực kịch liệt đập phồng, nhưng lại không dám nổi giận, nghĩ đến ngày mai chắc chắn mình sẽ trở thành trò cười của quý phủ, liền hận không thể kiếm cái lỗ chui vào.

Sắc mặt Đại phu nhân và Gia Cát Chiêm cũng lập tức trở nên khó coi vô cùng, điều này sao có thể?

Tuy rằng Tứ di nương cũng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng không biểu hiện gì, dù sao cũng không liên quan đến bà, chỉ là phân lượng của Gia Cát Linh Ẩn trong lòng lại tăng lên.

Kinh ngạc qua đi, Nhị di nương nhìn thấy vẻ mặt của Gia Cát Hồng Nhan và Đại phu nhân còn thối hơn cả phân, nhin không được cúi đầu cười phì. Trong mắt Nhị di nương, Gia Cát Linh Ẩn là đại diện của kẻ yếu, để cho kẻ yếu lấy đi một ít vinh quang của kẻ mạnh, đối với chính mình chỉ trăm lợi mà không có một hại.

“Điện hạ, có phải người nhầm rồi không?” Đại phu nhân nghi hoặc chỉ Gia Cát Hồng Nhan nói, “Đây là Đại tiểu thư.”

“Phu nhân, bà là đang hoài nghi phụ hoàng và bản vương à? Nhưng bản vương nghe rất rõ, phụ hoàng sai ta ban thưởng cho Tam tiểu thư Gia Cát Linh Ẩn của phủ thừa tướng, chứ không phải là Đại tiểu thư. Nếu phu nhân không tin, có thể tự tiến cung hỏi phụ hoàng.” Sở Lăng Thiên thản nhiên đáp, giọng điệu có chút không vui.

“Thần phụ lỗ mãng, xin điện hạ thứ tội.” Đại phu nhân không dám khinh suất, cúi đầu lui xuống.

“Tam tiểu thư, mời tiến lên.”

Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn thoáng ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, nói vậy, Sở Kim Triều cùng Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Hiên đã nghiên cứu qua phương pháp của nàng, nàng liền ung dung tiến lên phía trước, hành lễ, nói: “Thần nữ tạ Hoàng thượng ân điển, Thất vương gia ân điển.”

“Hoàng thượng thấy Tam tiểu thư có công hiển kế, đặc biệt ban thưởng mười xấp gấm Vân Nam, mười xấp gấm Tứ Xuyên, mười xấp gấm Choang, hai ngàn lượng vàng!” Sở Lăng Thiên liệt kê từng món.

“Thần nữ đa tạ long ân.”

Sở Lăng Thiên xoay người nói với những người đứng phía sau: “Dem toàn bộ những thứ này vào phòng của Tam tiểu thư, đây đều là thứ phụ hoàng thưởng cho Tam tiểu thư, mong rằng những người khác đừng động đến.” Ý biết, xoay người Đại phu nhân sẽ biến những thứ này thành của riêng.

Sau khi Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan nghe xong, trong lòng lại càng cảm phẫn, vốn muốn lập tức sung những thứ này vào kho phòng của phủ, sau đó từ từ làm của riêng, nhưng vì lời nói này của Thất điện hạ, bà không thể không cẩn thận, thôi thì đợi qua một thời gian rồi hẵng tính. Thất điện hạ bảo vệ được Gia Cát Linh Ẩn nhất thời, nhưng không thể bảo vệ ả cả đời.

“Tam tiểu thư, dẫn đường đi, bản vương muốn xin một ly rượu, được không?” Sở Lăng Thiên đứng bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, trông hết như một đôi giai nhân.

Tim Gia Cát Linh Ẩn đập mạnh, không ngờ Sở Lăng Thiên lại đưa ra yêu cầu như vậy, rồi lại từ chối không được, đành nói: “Vương gia, mời.”

“Điện hạ!” Đại phu nhân chạy vội đến, lo lắng nói, “Điện hạ, Linh nhi chưa xuất giá, bây giờ điện hạ đến khuê phòng của Linh nhi, e là không ổn.”

“À!” Mặt Sở Lăng Thiên lạnh lùng, “Bản vương muốn đi thì sao, phu nhân quản được à? Nếu thật sự có lời ra tiếng vào gì, bản vương chịu trách nhiệm với Tam tiểu thư là được, như vậy, phu nhân còn lo lắng nữa không?”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, liếc mắt khinh thường, Sở Lăng Thiên đoán thật đúng tâm tư của Đại phu nhân, hễ nói như vậy, có đánh chết Đại phu nhân cũng sẽ không dám để lời đồn đại bị truyền ra ngoài, nếu Sở Lăng Thiên chịu trách nhiệm với nàng, Đại phu nhân đúng là trộm gà không được mà còn mất nắm gạo.

“Nữ nhân thì biết cái gì! Còn không mau rút về phòng.” Gia Cát Chiêm nhìn thấy Sở Lăng Thiên không vui, trong lòng liền thấp thỏm, nịnh nọt nói, “Vương gia, tiện nội (xưng hô vợ mình một cách khiêm tốn) cũng là suy nghĩ cho thanh danh của Linh nhi, xin điện hạ chớ để trong lòng, Linh nhi, còn không mau dẫn đường.”

Đại phu nhân lén lút hừ một tiếng, kéo Gia Cát Hồng Nhan còn đang sững sờ, hậm hực bỏ đi. Gia Cát Chiêm nhìn Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên sóng vai nhau, ánh mắt dần trở nên phức tạp.

Sở Lăng Thiên đột nhiên xuất hiện ở Trúc Nguyệt Hiên, Thương Y xông đến, mang theo ánh mắt dò xét nhìn hắn, hỏi, “Người tới đây làm gì?”

Thấy Sở Lăng Thiên không để ý đến mình, Thương Y lại hỏi Gia Cát Linh Ẩn, “Hắn tới đây làm gì?”

Gia Cát Linh Ẩn còn chưa đáp, Thương Y lại chạy đến bên cạnh Sở Lăng Thiên, “Nói mau, người tới đây có âm mưu gì?”

Sở Lăng Thiên hừ lạnh, nói: “Phụ hoàng ban thưởng cho Tam tiểu thư, ta mang đến.”

“Thưởng gì?” Thương Y vừa nói vừa chạy tới mở tủ rượu ra, nhìn thấy thứ bên trong, lập tức bày ra vẻ mặt ghét bỏ, “Hoàng đế cũng quá keo kiệt đi, người ta giúp hãn giải quyết vấn đề khó khăn như vậy, lại ban thưởng cho chút xíu đồ này. Gần đây quốc khố cạn kiệt à?”

“Khụ khụ.” Sở Lăng Thiên tăng hắng một tiếng, nói, “Cửa nhỏ nhà nhỏ, làm sao so được với Thanh Ngọc Môn tiền tài hùng mạnh.”

“Vậy còn lấy ra chi ắt mặt xấu hổ.” Thương Y vui vẻ nói.

“Được rồi.” Gia Cát Linh Ẩn đầu đầy vạch đen nhìn hai nam nhân này, nói với Nguyệt Lan, “Nguyệt Lan, đi chuẩn bị chút rượu và thức ăn đến đây.”

“Tiểu thư, đã chuẩn bị xong rồi.” Nguyệt Lan cười đáp, “Vừa rồi Thương Y đại hiệp nói ở trong cung uống chưa tận hứng, bảo nô tỳ ra ngoài mua chút rượu và thức nhắm về.”

“Vậy ta đến thật đúng lúc.” Sở Lăng Thiên vừa nói, vừa ngồi xuống.

Thương Y và Gia Cát Linh Ẩn cũng ngồi theo, Nguyệt Lan và Mộc Tê rót rượu cho ba người, rồi lặng lẽ thối lui sang một bên.

“Nguyệt Lan, Mộc Tê, hai người cũng đi nghỉ đi, chỗ này không cần hầu hạ.” Gia Cát Linh Ẩn nói với hai nô tỳ.

Nguyệt Lan và Mộc tê cúi người, vội vàng về phòng của mình.

“Làm một chén trước!” Thương Y bưng chén rượu nói, “Tam tiểu thư, uống cạn ly rượu này thì người chính là bạn của ta và Tiểu Thiên Thiên.”

Sở Lăng Thiên nhú mày, trừng mắt với Thương Y, Thương Y đặt cho hắn cái ‘biệt danh’ này, đúng là khiến hắn cảm thấy quần bách.

“Có thể làm bạn của Thương Y môn chủ và Thất điện hạ, đúng là vinh dự của ta.” Gia Cát Linh Ẩn uống một hơi cạn sạch ly rượu, đối với nàng mà nói, những lúc cấp bách thì phải cố gắng thu hoạch càng nhiều.

“Có thể quen biết được Tam tiểu thư, sao không phải là vinh hạnh của tại hạ được.” Sở Lăng Thiên uống cạn ly rượu, nói.

“Hừ! Người còn nói.” Thương Y u oán nói.

Sở Lăng Thiên không nói gì, đối với người bạn có chút bệnh thần kinh này, hắn đã quen rồi.

Sau khi Thương Y oán trách xong, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, trình trọng hỏi Sở Lăng Thiên: “Thái tử sẽ lập tức hồi triều, người có dự tính gì không?”

“Bạn à, người còn chưa hiểu suy nghĩ của ta sao.” Sở Lăng Thiên phản bác nói, “Ta đâu có hứng thú.”

“Người không muốn đả thương hổ, nhưng hổ lại có lòng ăn thịt người.” Thương Y nói sâu xa.

“Người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta...” Trong mắt Sở Lăng Thiên bắn ra tia nhìn lạnh lẽo, sắc bén nói.

Khi hai người họ nói chuyện này, không có chút che giấu gia Cát Linh Ẩn, hiển nhiên xem nàng là bạn bè. Gia Cát Linh Ẩn cũng không can dự vào cuộc nói chuyện của cả hai, chỉ im lặng lắng nghe.

“Tóm lại người tự mình cẩn thận.” Thương Y vẻ mặt nghiêm túc, lại nói với gia Cát Linh Ẩn, “Ta phải đi vắng một thời gian, là có chuyện phải giải quyết, nhưng người hãy yên tâm, ta sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa, đối người khác đến bảo vệ người.”

“Thương Y môn chủ đã nói như vậy, ta đương nhiên tin tưởng.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nói.

“Có chuyện gì khó giải quyết, phải cần người đích thân đi xử lý?” Sở Lăng Thiên hoài nghi hỏi.

“Một ít ân oán cá nhân thôi.” Thương Y hồ hững đáp, nói đoạn, y huyết sáo một cái, một bóng dáng màu đỏ từ ngoài cửa bay vào. Nam tử đột ngột xuất hiện này vận một thân đồ đỏ, ngay cả tóc cũng là màu đỏ, đôi mắt hoa đào y hệt Thương Y.

“Các chủ Thanh Các, Thanh Y, tham kiến môn chủ.” Nam tử áo đỏ cung kính cúi chào Thương Y, “Không biết môn chủ đột nhiên gọi thuộc hạ đến có điều chi phân phó?”

Thương Y nhìn Gia Cát Linh Ẩn rồi nói, “Trong khoảng thời gian ta đi vắng, người phụ trách sự an nguy của vị tiểu thư này, không được có nửa điểm sơ xuất.”

“À.” Thanh Y nheo mắt, cười tủm tỉm nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Thanh Y vô cùng vinh hạnh, môn chủ yên tâm đi, thuộc hạ nhất định sẽ theo sát bên người tiểu thư như hình với bóng, nửa bước không rời.”

“Thanh Y các chủ, người làm tốt bổn phận là được rồi.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Vị huynh đài này, không cần phải nghiêm túc như vậy, ta chỉ đùa một chút thôi mà.” Thanh Y cười hì hì nói, thích trêu đùa vậy thôi chứ nữ nhân mà lão đại coi trọng, hắn nào dám tranh giành.

42. Chương 42: Như Mộng Xuống Tay

Thanh Các và Ngọc Các là hai thế lực lớn của Thanh Ngọc Môn, Thương Y mời các chủ Thanh Các đích thân xuất mã, đương nhiên tỏ ý xem trọng sự an nguy của Gia Cát Linh Ẩn. Nhìn thấy cách Thương Y

quan tâm đến Gia Cát Linh Ẩn như vậy, Sở Lăng Thiên bỗng nhiên cảm thấy trong lòng khó chịu, thực ra lúc Thương Y nói phải đi vắng, trong lòng Sở Lăng Thiên đã có kế hoạch.

Ba người lại uống rượu trò chuyện một hồi mới giải tán.

Trước khi đi, Sở Lăng Thiên nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Mọi sự nên cẩn thận, mau chóng đi nghỉ ngơi đi, vài ngày nữa ta lại đến.” Lại đến thăm người, nhưng Sở Lăng Thiên cũng không nói cho hết lời.

“Ta đâu có ở đây, người còn đến làm gì?” Thương Y cảnh giác nhìn Sở Lăng Thiên, hỏi.

“Cáo từ trước.” Sở Lăng Thiên không thèm để ý tới Thương Y, nói lời từ biệt xong rồi đi.

Ngày hôm sau, sau khi Gia Cát Linh Ẩn thức dậy, quả thực không còn nhìn thấy bóng dáng của Thương Y nữa, chỉ có Thanh Y như ngọn lửa, ở trong sân đi theo Mộc Tê và Nguyệt Lan nói chuyện phiếm, còn hai người đó lại làm ra vẻ ghét bỏ, không thèm trả lời hắn. Thanh Y lại hoàn toàn không để tâm đến biểu hiện ghét bỏ của hai nàng, bám theo hai nàng sát gót, lăm lăm lâu bầu.

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu bất đắc dĩ, đúng là chủ nào tớ nấy, chẳng lẽ ở Thanh Ngọc Môn không có lấy một người bình thường sao?

Bỗng nhiên, Thanh Y bay lên mái hiên, người phía dưới chỉ nghe thấy tiếng leng keng, chỉ chốc lát sau, hai bóng người một đỏ một trắng vừa bay xuống vừa đánh nhau. Người mặc đồ trắng nọ là một thiếu niên khoảng mười bốn mười lăm tuổi.

“Nói, người là ai? Ở trong đây có ý đồ gì?” Thanh Y hỏi, “Có phải người đang nhìn trộm bản công tử hay không? Nói cho người biết, bản công tử đây không thích nam nhân!”

“Hừ! Tên đồng bóng, ai nhìn lên người chứ!” Thiếu niên áo trắng khinh bỉ đáp.

“Dám mắng ta là đồng bóng hử, đánh chết người!”

“Được rồi, đừng làm loạn!” Gia Cát Linh Ẩn quát.

Thanh Y nhân lúc thiếu niên kia thu tay lại, một phen chế ngự hắn, giải đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Tam tiểu thư, người cần phải thăm vấn tên dâm tặc này, bằng không ta khó bảo toàn sự trong sạch.”

Gia Cát Linh Ẩn im lặng lắc đầu, khó trách Thương Y ủy thác trọng trách này cho hắn, độ tự kỷ của hai người này quả thực đạt được cảnh giới cao. Đối với sự xuất hiện đột ngột của thiếu niên nọ, Gia Cát Linh Ẩn cũng khá bất ngờ, không khỏi hoài nghi hỏi hắn: “Người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Về mặt thiếu niên khá tàn bạo, sau lúc lâu, chỉ thốt ra hai chữ: “Kinh Phong.”

“Kinh Phong à? Nhưng tại sao lại xuất hiện ở đây?” Kiếp trước, Gia Cát Linh Ẩn cũng không nhớ có một người như vậy.

Kinh Phong khoanh tay trước ngực, cảm phẫn nhìn Gia Cát Linh Ẩn, tại sao xuất hiện ở đây à? Ta cũng không muốn xuất hiện ở đây đâu nhé! Bản đại hiệp là người đứng đầu trong Tứ quý bên cạnh gia, đặc biệt giúp gia làm đại sự, không ngờ tối qua gia lại triệu gấp mình trở về, cứ tưởng rằng Ngân Đô xảy ra biến cố lớn, không ngờ lại bắt hắn đến đây bảo vệ nữ nhân này. Kinh Phong giận dữ nói: “Là phân phó của Thất điện hạ!”

“À.” Gia Cát Linh Ẩn hiểu ra, khó trách bộ dạng lạnh băng thế này, tính tình giống hệt Sở Lăng Thiên. Vậy là Sở Lăng Thiên đang bảo vệ mình sao, ngay lập tức, Gia Cát Linh Ẩn liền thấy trong lòng ấm áp. Nhìn thiếu niên ngang ngược ở trước mặt, Gia Cát Linh Ẩn có chút buồn cười, “Hình như trông người rất không vui?”

“Hừ!” Kinh Phong xoay mặt đi chỗ khác, đáng vẻ không chút tình nguyện, nhớ đến Sở Lăng Thiên đã hạ lệnh, y lại không thể không thi hành.

“Tiểu tử thôi, ra vẻ tàn bạo cái gì chứ!” Thanh Y xia đầu Kinh Phong, nheo mắt, khinh thường nói.

“Tên đồng bóng kia, đừng có xia đầu của ta!”

“Đây thích thì cứ xĩa đấy, thế nào?” Thanh Y vừa nói, vừa giơ tay không ngừng xĩa đầu Kinh Phong.

“Tên đồng bóng này, người dừng tay cho ta!” Kinh Phong nổi giận dùng dùng nhìn Thanh Y, trong mắt như thể sắp phun ra lửa.

“Được rồi, dừng cái nữa.” Gia Cát Linh Ẩn đầu đầy vạch đen, một tên Thanh Y tự kỷ đã khiến cô đau đầu, giờ lại thêm một người nữa, chỉ sợ Trúc Nguyệt Hiên bị ồn ào đến lật tung, “Cái nữa thì đi về cho ta!”

Ngón tay chuẩn bị đâm xuống của Thanh Y dừng lại giữa không trung, từng chút từng chút thu lại. Kinh Phong ngoảnh mặt đi chỗ khác, dáng vẻ trông thật lạnh lùng tàn nhẫn.

- - - - -

Gia Cát Hồng Nhan gần như cả đêm không ngủ, buổi sáng khi thức dậy, hai mắt đầy quầng thâm, sắc mặt trông mệt mỏi vô cùng, nhưng trong mắt lại bắn ra ánh sáng sắc bén.

Mãi đến trưa, Gia Cát Hồng Nhan ra ngoài trở về, trong tay cầm một túi thức ăn, đi về hướng phòng của Gia Cát Như Mộng.

“Nhị muội, đang suy nghĩ gì vậy?” Nhìn thấy Gia Cát Như Mộng đang ngồi ngẩn ngơ trong phòng, Gia Cát Hồng Nhan hỏi.

“Sao Đại tỷ lại đến đây?” Như Mộng nhìn Gia Cát Hồng Nhan, thản nhiên hỏi, trên mặt không có biểu hiện gì, quan hệ giữa Như Mộng và Gia Cát Hồng Nhan cũng không tốt, hơn nữa Nhị di nương còn thường xuyên bị Đại phu nhân ức hiếp quất mắng, Nhị di nương và Như Mộng vẫn luôn thù hằn với đại phòng.

“Nhị muội có tâm sự?” Gia Cát Hồng Nhan không chút quan tâm đến sự lãnh đạm mà Như Mộng đối với mình, tự động ngồi xuống, rót chén nước uống, “Có liên quan đến Tam muội sao?”

Như Mộng giật mình, trong mắt hiện lên sự bối rối, “Không... không phải, không có gì.”

“Nhị muội, không có chuyện gì qua được mắt tỷ đâu.” Trên mặt Gia Cát Hồng Nhan hiện lên tia cười lạnh, kẻ sát miệng đến bên tai Như Mộng, khẽ nói, “Ngày ấy ở hậu viện, hành động của Nhị muội ta thấy rất rõ ràng, người muốn giết Tam muội.”

“Ta...” Ánh mắt Như Mộng càng thêm bối rối, “Đại tỷ, ta không có, Tam muội không thù không oán với ta, tại sao ta lại muốn giết muội ấy chứ?”

“Ha ha ha!” Gia Cát Hồng Nhan cười lạnh, tiếp tục nói, “Ta không có hứng thú quản hai muội chơi trò gì, ta chỉ là muốn nói với muội, từ hôm nay trở đi, chuyện của Tam muội ta sẽ không xen vào nữa, Nhị muội muốn làm gì cứ yên tâm mà làm.”

“Đại tỷ, ta...” Như Mộng nghi ngờ nhìn Gia Cát Hồng Nhan, đây là nàng đang ám chỉ mình có thể xuống tay với Gia Cát Linh Ẩn?

“Nhị muội yên tâm.” Gia Cát Hồng Nhan đem bánh hoa quế mình vừa mua về đặt trước mặt Như Mộng, “Tam muội thèm ăn, tự làm bánh hoa quế ăn một mình, không biết tại sao lại trúng độc mà chết.”

“Đại tỷ, ngộ nhờ bị phát hiện...” Như Mộng khiếp sợ nói.

“Muội không nói, ta không nói, cũng chỉ có trời biết đất biết, sống mà cứ lo sợ pháp phòng, chi bằng vĩnh viễn trừ hậu hoạn, Nhị muội tự mình suy nghĩ kỹ càng đi.” Gia Cát Hồng Nhan khẽ cười, nói.

Về do dự trong mắt Như Mộng từ từ trở nên kiên định, “Ta đã biết nên làm thế nào, đa tạ Đại tỷ nhắc nhở.”

“Đi thôi.”

Thấy Như Mộng đi về hướng Trúc Nguyệt Hiên, nghĩ rằng chỉ chốc lát nữa thôi sẽ truyền đến tin tốt, Gia Cát Hồng Nhan tươi cười như hoa, Gia Cát Linh Ẩn, lần này người trốn không thoát rồi.

Như Mộng đi vào Trúc Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn đang cùng hai nha hoàn nói chuyện phiếm.

“Nhị tỷ đến à? Mau vào đây ngồi đi.” Nhìn thấy Như Mộng, Gia Cát Linh Ẩn gọi.

Sắc mặt Như Mộng có hơi mất tự nhiên, Gia Cát Linh Ẩn lại không để ý, Như Mộng đặt bánh hoa quế xuống, nói: “Ta nhớ lúc trước Tam muội rất thích ăn bánh hoa quế, liền mua một ít mang qua. Tiền chi tiêu hàng tháng của Nhị tỷ rất ít, xin Tam muội đừng ghét bỏ.”

“Bánh hoa quế?” Gia Cát Linh Ẩn vui vẻ nói, “Muội thích ăn bánh hoa quế nhất, cảm ơn Nhị tỷ.” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn mừng rỡ, nhưng không có ý định ăn bánh.

“Tam muội, nào, mau đến nếm thử đi.” Như Mộng cầm lấy một chiếc bánh hoa quế, đưa cho Gia Cát Linh Ẩn.

“Cảm ơn Nhị tỷ.” Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy, vừa mới chuẩn bị đưa lên miệng, lại đột nhiên nhớ tới gì đó, đặt bánh xuống, nói với Mộc Tê, “Mộc Tê, lấy một xấp gấm Vân Nam hôm qua hoàng thượng ban thưởng đến tặng cho Nhị tỷ.”

“Dạ, tiểu thư.”

Mộc Tê nhanh chóng ôm một xấp vải đi ra, đưa cho Như Mộng.

“Tam muội khách khí quá.” Như Mộng nhận vải, trên mặt không giấu được vẻ vui sướng, thứ hoàng thượng ban thưởng đương nhiên là đồ tốt rồi, “Tam muội, mau đến nếm thử bánh hoa quế đi, hôm nay trời nóng, chỉ sợ sẽ mau hư đó.”

“Dạ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, cầm lên một cái bánh, nhưng lại không bỏ vào miệng, “Bánh nhìn đẹp như vậy, Linh nhi thực sự không nỡ ăn.”

Trong mắt Như Mộng hiện lên ý cười, nói: “Sau này Tam muội muốn ăn, cứ nói với tỷ một tiếng, tỷ lại mang đến ụ.” Nhưng mà người đã không còn cơ hội đó nữa rồi.

“Linh nhi đa tạ Nhị tỷ.”

“Được rồi, đều là chị em trong nhà, cảm ơn gì chứ.” Như Mộng cười nói.

“Mộc Tê, người đi mời Đại phu nhân, Nhị di nương, Tứ di nương, còn có các chị em đến đây. Ta nhận được ban thưởng của hoàng thượng, đều là do sự cất nhắc của trưởng bối và các chị em, ta cũng không thể hưởng thụ một mình, nên cùng nhau phân chia đi.”

“Dạ, tiểu thư.” Mộc Tê nhận lệnh, đi mời các phu nhân cùng tiểu thư đến.

Trong lòng Như Mộng chùn xuống, càng thêm thấp thỏm bất an, nhưng nghĩ đến lát nữa còn có thể được chia thêm vài thứ tốt, vậy cứ để Gia Cát Linh Ẩn kéo dài hơi tàn trong chốc lát đi. Nếu không phân chia, đến lúc đó những đồ vật này chắc chắn sẽ rơi hết vào tay của Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan.

Một đám người nhanh chóng theo Mộc Tê đến, trên mặt đều mang vẻ hưng phấn, nhất là Nhị di nương, khó có được một lần nhặt của hồi lễ này, giờ phút này mặt mày bà tươi như hoa.

“Linh nhi, mời chúng ta đến có chuyện gì à?” Đại phu nhân giả vờ giả vịt hỏi.

“Những thứ hôm qua Linh nhi được hoàng thượng ban thưởng, muốn chia đều ẹ cùng di nương và các chị em.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Đi theo con, mọi người thích gì cứ chọn.”

Mọi người đã không thể chờ được nữa, Gia Cát Linh Ẩn vừa nói xong, liền vội vàng chen vào bên trong phòng nghỉ, trong lúc hỗn loạn, ai cũng không chú ý thấy Nhị di nương thuận tay cầm một cái bánh hoa quế nhét vào miệng.

Nhị di nương nhanh tay lẹ mắt, đoạt một xấp gấm Vân Nam ôm vào lòng, khi bà đang chuẩn bị lấy xấp thứ hai thì đột nhiên cảm thấy lồng ngực đau đớn như bị xé rách, cổ họng dâng lên một luồng hơi nóng.

“Phụt!” Nhị di nương học máu, lập tức ngã xuống đất, bất tỉnh.

“Á! Sao lại thế này?” Gia Cát Hồng Nhan hét lớn.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Như Mộng bỏ nhào vào người Nhị di nương, khóc la.

“Mau gọi đại phu đến!” Đại phu nhân hét lớn, trong mắt lại hiện lên vẻ vui mừng.

Biến cố xảy ra bất ngờ, làm ọi người quên giành giết đồ đạc, nhất thời sợ đến trợn mắt há mồm, chỉ có Như Nguyệt còn ôm chặt lấy hai xấp gấm Tứ Xuyên trong tay.

43. Chương 43: Như Mộng Phát Điên

Đại phu đi tới Trục Nguyệt Hiên, xem bệnh cho Nhị di nương, lắc đầu nói với Đại phu nhân: “Phu nhân, xin hãy nén bi thương, Nhị di nương đã tắt thở.”

Đại phu nhân thở dài, nước mắt rưng rưng: “Làm phiền đại phu, đang khỏe mạnh, làm sao đột nhiên lại ra đi như thế?”

Đại phu mở miệng Nhị di nương, lấy ra từ bên trong một mẫu thức ăn chưa tiêu hóa: “Chắc là bị ngộ độc thức ăn, Nhị di nương đã ăn gì vậy?”

“Chẳng lẽ có người hạ độc vào thức ăn?” Về mặt Đại phu nhân u ám, nói, “Vừa nãy các người thấy Nhị di nương ăn cái gì?”

“Bẩm phu nhân, tiểu thư, nô tỳ thấy trên bàn còn thiếu một cái bánh hoa quế, không biết có phải Nhị di nương đã ăn không.” Mộc Tê đi vào, nói.

Đại phu nhân chỉ vào mẫu thức ăn lấy từ miệng Nhị di nương, hỏi: “Đại phu, ông nhìn mẫu thức ăn này, có phải bánh hoa quế không?”

Đại phu cầm mảnh vụn trong tay xem xét, “Đúng là bánh hoa quế!”

Sắc mặt Đại phu nhân trở nên khó coi, lập tức rời khỏi phòng, xem xét bánh hoa quế trên bàn: “Đại phu, ông xem trong bánh này có độc không?”

Đại phu lấy ra một cây ngân châm, cắm vào bánh hoa quế, ngân châm lập tức chuyển sang màu đen. Trong nháy mắt, sắc mặt Như Mộng trở nên trắng bệch, không nghĩ tới bánh hoa quế mình mang tới, lại hại chết Nhị di nương, đáng giận hơn nữa chính là Gia Cát Linh Ẩn vẫn hoàn hảo đứng ở đây, còn mẹ ruột của nàng đã chết, chỗ dựa duy nhất của nàng, giờ chỉ còn là một thi thể.

“Gia Cát Linh Ẩn, lá gan của ngươi thật là lớn!” Đại phu nhân nổi giận quát, “Dám đầu độc Nhị di nương! Ta thấy ngươi căn bản muốn lừa chúng ta tới đây, đầu độc giết chết ở Trục Nguyệt Hiên! Người đâu, nhanh đi báo quan, bắt đưa con gái rắn rết này đi.”

“Mẹ, mẹ hiểu nhầm rồi.” Gia Cát Linh Ẩn không nóng vội nói, “Bánh hoa quế này, là do Nhị tỷ đưa tới, không phải do Linh nhi làm, mẹ có thể hỏi Nhị tỷ.”

“Như Mộng, ngươi là người mang bánh hoa quế đến Trục Nguyệt Hiên?” Đại phu nhân quay đầu hỏi Như Mộng.

Lúc này, Như Mộng đang ôm Nhị di nương, không ngừng khóc lóc, nghe thấy câu hỏi của Đại phu nhân, trong lòng liền hối hận, mọi oán hận cũng đều dồn lên kẻ xúi giục, Như Mộng tức giận nhìn Gia Cát Hồng Nhan, đau tới xé lòng, hét lên: “Là Đại tỷ, bánh hoa quế là Đại tỷ cho con! Tỷ ấy muốn giết Tam muội, nên mới bảo con đem tới!”

Sắc mặt Đại phu nhân u ám, có dính dáng tới Gia Cát Hồng Nhan, lớn chuyện rồi. Ánh mắt Đại phu nhân lạnh tới thấu xương bắn về phía Như Mộng: “Như Mộng, mọi chuyện rõ như ban ngày, ngươi còn nói hươu nói vượn! Hồng Nhan và Linh nhi tình cảm thân mật khăng khít, làm sao có thể xuống tay với Linh nhi! Sao ngươi có thể hại em của mình, ngộ sát mẹ ruột, người đâu, đưa nó lên quan phủ!”

“Mẹ, Nhị muội chỉ là nhất thời hồ đồ, không cần báo quan, chúng ta tốt xấu cũng là người một nhà.” Gia Cát Hồng Nhan đột nhiên ngắt lời nói.

“Ừm!” Đại phu nhân lập tức hiểu ý Gia Cát Hồng Nhan, thở dài, “Trước tiên mang xác Nhị di nương ra ngoài, việc này nói sau.”

“Ha ha ha ha ha ha!” Như Mộng đột nhiên cười ha hả, ánh mắt khờ dại, điên cuồng cào xé tóc và quần áo của mình, miệng lẩm bẩm nói, “Người xấu, hì hì, mọi người ơi người này là người xấu ha ha ha ha!” Như Mộng vừa nói, vừa bổ nhào về phía Đại phu nhân.

“Đại phu, mau xem Nhị tiểu thư bị làm sao?” Đại phu nhân vừa đẩy Như Mộng, vừa nói.

Không biết khí lực của Như Mộng từ đâu mà có, ra sức quần lấy Đại phu nhân, tay cào lung tung trên mặt Đại phu nhân, lập tức, xuất hiện mấy vết máu trên mặt Đại phu nhân.

“Á!” Đại phu nhân bưng mặt thét chói tai, “Còn không đem kéo nó ra!”

Gia Cát Hồng Nhan túm lấy tóc Như Mộng, dùng sức kéo về. Không nghĩ tới đột nhiên Như Mộng buông Đại phu nhân ra, Gia Cát Hồng Nhan ngã xuống đất, Như Mộng xoay người, cười lên lưng Gia Cát Hồng Nhan, dùng sức tát Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Hồng Nhan ôm đầu, giãy dụa hét âm lên.

“Đủ rồi! Ổn ào cái gì! Mau trói nó lại!” Lúc này, Gia Cát Chiêm cũng trở về, đi sau ông, còn có Lương Thế Toàn, phủ doãn Ngân Đô.

Gia đình nhanh chóng ngăn được Như Mộng, Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan không ngừng rên rĩ.

“Xảy ra chuyện gì, sao lại âm ỹ thế này? Lương đại nhân nói đã xảy ra án mạng?” Nhìn thấy một đám âm ỹ ở Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Chiêm lớn giọng hỏi. Năm năm nay, đây là lần đầu tiên ông bước vào Trục Nguyệt Hiên.

“Thừa tướng đại nhân, hạ quan nhận được tin có người tới báo án, nói trong phủ xảy ra án mạng, nên tới đây xem.” Lương Thế Toàn nói.

“Ai báo quan?” Trong lòng Đại phu nhân ngẩn ra, lập tức nói, “Trong phủ vừa có người mất, nhưng không phải án mạng, mời Lương đại nhân trở về.”

“Hình như là một người tóc dài màu đỏ.”

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Gia Cát Chiêm giận dữ hỏi.

“Lão gia, là Nhị tỷ...” Tứ di nương chỉ vào phòng trong, sợ hãi nói.

Gia Cát Chiêm cùng Lương đại nhân lập tức đi vào phòng trong, nhìn thấy bộ dạng Nhị di nương, đều sợ hãi.

“Thừa tướng đại nhân, mời người ra ngoài, hạ quan phải bảo vệ hiện trường, mới có thể phá án.” Lương đại nhân nói, “Thừa tướng đại nhân, hạ quan cần phải kiểm tra cẩn thận thi thể của phu nhân.”

“Lương đại nhân, mời!” Sắc mặt Gia Cát Chiêm u ám, trên mặt không có một chút bi thương.

Sau khi xử lý xong hiện trường, Lương đại nhân tiến hành tra hỏi từng người có mặt tại hiện trường. Nghe mọi người kể xong, Lương đại nhân hỏi Gia Cát Hồng Nhan: “Nói như vậy, bánh hoa quế này là do Đại tiểu thư mua?”

“Phải” Câu trả lời của Gia Cát Hồng Nhan nằm ngoài dự đoán của mọi người, “Bánh hoa quế là do ta mua, thuốc độc cũng là ta mua.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh trong lòng, Gia Cát Hồng Nhan thật giảo quyệt, quan phủ tham gia vào, bất luận thế nào cũng nhanh chóng tra ra manh mối, nhanh chóng sẽ biết nàng ta từng đi đâu, mua cái gì, không bằng chính mình thừa nhận, hành động trước kiểm chế đối phương.

“Tại sao Đại tiểu thư lại mua những thứ này, có dự tính gì?”

“Bẩm đại nhân, mấy ngày trước Nhị muội nói trong phòng muội ấy có chuột, khiến muội ấy ngủ không yên, hôm nay ở trên phố ta nghĩ nên mua một ít thuốc diệt chuột mang về. Không nghĩ tới...” Gia Cát Hồng Nhan khóc thút thít, vô cùng thương tâm nói, “Không nghĩ tới Nhị muội muốn hại Tam muội... càng không nghĩ tới Nhị di nương lại ăn nhảm.”

“Nói như vậy Đại tiểu thư là vô tình. Vậy hạ quan cũng nhanh chóng kết thúc vụ án.” Lương đại nhân nhìn Gia Cát Chiêm nói.

“Làm phiền Lương đại nhân. Ta còn phải lo việc hậu sự cho phu nhân, không giữ Lương đại nhân.”

Lương Thế Toàn đi rồi, mọi người trong Trúc Nguyệt Hiên im lặng không nói, Gia Cát Chiêm thở dài, nói: “Trông coi Như Mộng, đừng để nó chạy ra đánh người. Tiêu Chính, tiễn đại phu về đi.”

Người hầu lui xuống hết, Gia Cát Chiêm nghiêm mặt nhìn các phu nhân và con gái mình, hạ giọng nói: “Ta rất mong chuyện lần này chỉ là ngoài ý muốn, gia hòa vạn sự hưng[1], hy vọng tỷ muội các người chung sống với nhau hòa thuận, nếu có một ngày trong phủ xảy ra chuyện gì, cho dù là ai, ta tuyệt đối không tha!”

Trong lòng Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan căng thẳng, Gia Cát Hồng Nhan hiểu đây là Gia Cát Chiêm cảnh cáo nàng, lập tức cúi đầu, không dám thở mạnh.

“Lão gia, ông cứ yên tâm, giờ Nhị muội cũng mất rồi, chỉ còn thiếp và Tứ muội, quan tâm giúp đỡ nhau còn không kịp. Tỷ muội Hồng Nhan, luôn quan hệ gắn bó với nhau, nhưng không ngờ Như Mộng, không biết mê muội gì, lại...” Đại phu nhân nói, bất đắc dĩ lắc đầu, “Nên lo việc hậu sự cho Nhị muội trước.”

“Bà đã nói vậy, ta cũng yên tâm, bà là mẹ, nên quan tâm nhiều hơn tới con cái mới phải.” Gia Cát Chiêm lạnh lùng nói.

“Dạ.” Đại phu nhân vâng lời.

Thi thể Nhị di nương được mang ra khỏi Trúc Nguyệt Hiên, Nguyệt Lan nhất gan, kéo Mộc Tê không dám đi vào phòng, vì vậy mọi việc dọn dẹp tự nhiên rơi lên người Thanh Y và Kinh Phong.

Thanh Y bóp mũi, lẩm bẩm: “Nhị di nương làm gì mà phun nhiều máu thế!”

Kinh Phong không nói lời nào, cúi đầu ra sức lau sạch, ánh mắt khinh bỉ trừng mắt liếc nhìn Thanh Y.

[1] Gia hòa vạn sự hưng: Chỉ cần gia đình hòa thuận thì việc gì cũng thuận buồm xuôi gió.

44. Chương 44: Bình Tĩnh Chờ Nóng Vội

Nhà mẹ đẻ của Nhị di nương là gia đình thương nhân, có chút tiếng tăm ở trong triều, nhưng nhiều năm trước trong một lần cung cấp vật phẩm trong cung, bị phát hiện là hàng thứ phẩm, cả nhà bị sung quân đầy ra biên cương, nếu không phải Nhị di nương đã lấy chồng, cũng sẽ bị liên lụy, bởi vậy, đằng sau Nhị di nương cũng không có thế lực gì.

Trong phủ chỉ chuẩn bị một linh đường đơn giản, không long trọng vì Nhị di nương chết quá đau đớn, Đại phu nhân lại nhắc Gia Cát Chiêm chuyện của Tiêu Chính.

“Lão gia, Nhị muội qua đời, trong phủ từ trên xuống dưới có rất nhiều việc, thiếp chỉ có một mình cũng vô cùng bận rộn, bộ dạng hiện tại của thiếp cũng không tiện xuất hiện, để Tiêu Chính giúp thiếp đi. Lần này Hồng Nhan tiến cung, cũng có công của hân.” Về mặt Đại phu nhân cứng nhắc, về mặt nhân nhó, cứ nói là đau.

“Vậy khôi phục chức quản gia cho hân đi, lo cho tốt chuyện của Nhị di nương.” Gia Cát Chiêm đồng ý đề nghị của Đại phu nhân.

“Như Mộng bị điên rồi, buổi tối ở đây không có ai trông coi, không bằng để Linh nhi tới đây trông coi, không để Nhị muội phải cô đơn.” Đại phu nhân đề nghị.

“Cứ theo ý của bà đi.” Gia Cát Chiêm thản nhiên nói.

“Vậy để thiếp đi sắp xếp.” Đại phu nhân nói xong, rời khỏi phòng Gia Cát Chiêm.

Sau khi Đại phu nhân rời đi, về mặt Gia Cát Chiêm trở nên phức tạp, giao hoạt như Gia Cát Chiêm, hân tuyệt đối không tin cái chết của Nhị di nương là ngoài ý muốn, nhưng giữa Gia Cát Hồng Nhan và Nhị di nương, hân không do dự chọn bảo vệ cho Gia Cát Hồng Nhan.

“Con tiện nhân Như Mộng đáng chết kia, dám ra tay với chúng ta như vậy.” Nhìn thấy vết sưng đỏ trên mặt, Gia Cát Hồng Nhan tức giận nói, “Người cứ chờ đây, cho dù người có phát điên, tiểu thư đây cũng bắt người phải trả gấp bội!”

“Con để ẹ yên ổn chút đi!” Đại phu nhân vừa vào phòng, đã nghe thấy Gia Cát Hồng Nhan nói.

“Mẹ, mẹ nhìn mặt con này!” Gia Cát Hồng Nhan chỉ vào mặt mình, giận dữ nói, “Con tiện nhân Gia Cát Linh Ẩn, thế mà không hại được nó.”

“Mẹ đã nói với con không ít lần, bình tĩnh chờ nóng vội, mẹ sẽ lo mọi thứ cho con. Con muốn làm gì cũng nên nói trước với mẹ, đừng tùy tiện hành động!” Đại phu nhân tức giận nói.

“Mẹ, mẹ không thấy bộ dạng của Gia Cát Linh Ẩn ở Bách Hoa Yến đâu, con cũng không muốn nó sống dù chỉ một khắc!”

“Tóm lại con phải nghe lời mẹ, không được hành động thiếu suy nghĩ nữa! Cha con đã nghi ngờ con rồi.” Nhớ tới ánh mắt Gia Cát Chiêm, Đại phu nhân liền cảm thấy tim đập nhanh.

“Cha cũng không nói gì mà? Mẹ, con biết rồi, mẹ đừng tức giận. Nhưng phải xử lý Gia Cát Linh Ẩn thế nào bây giờ?”

“Ừ!” Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, mỉm cười nói, “Yên tâm đi, mẹ có cách rồi, ngày mai sẽ cho nó đi gặp Nhị di nương dưới âm phủ.”

Mắt Gia Cát Hồng Nhan sáng lên, vui vẻ hỏi: “Mẹ, mẹ có cách gì? Mau nói cho con biết!”

Đại phu nhân cười, “Con vội cái gì, đợi lát nữa Tiêu Chính đến đây con sẽ biết.”

Vừa nhắc tới Tiêu Chính, Tiêu Chính đã đi tới phòng Đại phu nhân.

“Tiêu Chính, lão gia đã đồng ý khôi phục chức quản gia cho người.” Đại phu nhân nói.

“Thật ư?” Đôi mắt Tiêu Chính sáng ngời, “Nô tài cảm tạ đại ân đại đức của phu nhân.”

“Đừng nói như vậy, nhiều năm qua bao nhiêu chuyện trong phủ, may mà có người giúp ta thu xếp.”

“Giúp đỡ phu nhân, là bổn phận của nô tài, nô tài không dám kể công. Sau này phu nhân có chuyện gì, cứ phân phó nô tài.”

“Ừ.” Đại phu nhân hài lòng gật đầu, “Tối nay Tam tiểu thư sẽ tới canh giữ linh cữu của Nhị di nương, chỉ có con gái một mình ở đó khó chịu nổi cô đơn, Tiêu quản gia tìm giúp tiểu thư ba người đàn ông đi, nhớ rõ, bỏ thứ này vào trà của Tam tiểu thư.” Đại phu nhân lấy từ trong ngực một bình sứ nhỏ, nhét vào tay Tiêu Chính.

“Nô tài hiểu, phu nhân yên tâm.” Trong mắt Tiêu Chính hiện lên một tia gian xảo, Tam tiểu thư xinh đẹp kia, hôm nay sẽ ngọc nát hương tan.

“Trước linh đường của Nhị di nương làm chuyện đó với đàn ông, chính là bôi nhọ gia quy của gia tộc, sẽ bị trăm lông heo dìm chết.” Sau khi Gia Cát Hồng Nhan biết kế hoạch của Đại phu nhân, không nhịn được cười, “Mẹ, mẹ thật cao tay! Gìùg càng già càng cay!”

“Người đó!” Đại phu nhân gõ trán Gia Cát Hồng Nhan, “Phải học hỏi nhiều.”

Lệnh của Đại phu nhân được truyền tới Trúc Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn tới túc trực bên linh cữu của Nhị di nương, Gia Cát Linh Ẩn không chút suy nghĩ liền đồng ý.

“Tiểu thư, sao người lại đồng ý tới canh linh cữu? Không sợ sao!” Nguyệt Lan túm tay Gia Cát Linh Ẩn, nhỏ giọng nói.

“Không làm chuyện xấu xa, giữa đêm cũng không sợ ma quỷ gọi cửa.” Gia Cát Linh Ẩn phản bác nói, “Người cùng Mộc Tê ở lại Trúc Nguyệt Hiên, Thanh Y cũng ở đây với các người, Kinh Phong đi tới linh đường với ta.”

“Tiểu thư, tuy nô tỳ sợ, nhưng để nô tỳ đi cùng tiểu thư đi.” Nguyệt Lan nói.

“Không cần, các người ở đây đi, đi theo cũng chỉ canh giữ linh cữu mà thôi, không có gì cả.” Gia Cát Linh Ẩn kiên trì nói.

“Tiểu thư...”

“Nguyệt Lan, nghe lời tiểu thư đi.” Mộc Tê cắt ngang lời Nguyệt Lan, nói: “Tiểu thư có ý của người.”

“Kính Phong, chúng ta đi thôi.”

Kính Phong mặt không thay đổi theo sát Gia Cát Linh Ẩn, cả ngày, chỉ trừ buổi sáng Kính Phong có nói chuyện, cũng không nói gì quá một câu, cho dù Thanh Y quấy nhiễu, y cũng chỉ liếc Thanh Y chứ không nói gì.

“Kính Phong, người không cần vào linh đường, nếu nhìn thấy ta giờ ngón cái lên, hãy tạo tiếng động. Nếu không có, hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Gia Cát Linh Ẩn dặn dò.

“Dạ.” Kính Phong gật đầu, không nói nhiều. Trải qua một ngày ở chung, Kính Phong phát hiện Tam tiểu thư không giống những tiểu thư bình thường, đáng vẻ kẻch cỡm. Tam tiểu thư bình tĩnh, gặp chuyện không sợ hãi, hơn nữa... Lả gan rất lớn, dám một mình tới canh giữ linh cữu! Kính Phong không còn cảm thấy ác cảm với chuyện này như buổi sáng.

“Tam tiểu thư, người đã tới rồi?” Tiêu Chính nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn tới, tiến lên nghênh đón.

“Ừ, nơi này cứ giao cho ta, Tiêu quản gia về đi.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Nô tài đi ngay.” Nói xong, Tiêu Chính đưa cho Gia Cát Linh Ẩn một ly trà, “Tiểu thư uống chén trà đi, đêm nay rất dài, cần phải tỉnh táo!”

“Làm phiền Tiêu quản gia!” Gia Cát Linh Ẩn nhận chén trà, từ từ giờ ngón tay cái lên!

“Bùm!” Ngoài linh đường đột nhiên phát ra tiếng động kỳ quái.

“Cái gì vậy?” Tiêu Chính theo bản năng quay đầu nhìn ra ngoài.

Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng đổ ly trà đi.

Xác nhận không có gì khác thường, Tiêu Chính mới quay đầu lại, nhìn thấy chén trà trên tay Gia Cát Linh Ẩn đã cạn, trên mặt Tiêu Chính hiện lên ý cười.

Chỉ trong phút chốc, ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn trở nên mơ màng, từ từ ngã xuống đất, hôn mê.

45. Chương 45: Kéo Ra Ngoài Đánh Chết

“Tam tiểu thư, tam tiểu thư, tỉnh dậy!” Tiêu Chính đẩy đẩy Gia Cát Linh Ẩn, thấy Gia Cát Linh Ẩn không có phản ứng, Tiêu Chính huyết sáo một tiếng. Một tên nam tử thô lỗ cười ha ha bên ngoài đi vào.

“Hôm nay có lợi cho người, nữ nhân này vẫn còn chưa có kinh nghiệm, sẽ thú vị hơn so với gái thanh lâu rất nhiều.” Trong mắt Tiêu Chính lộ ra ánh tà dâm, hâm mộ nói.

“Đại ca yên tâm đi, sau này tiểu đệ sẽ nghe đại ca sai bảo.” Tên thô lỗ nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đang hôn mê thì hơi có vẻ không thể chờ đợi được.

“Nhìn người gấp gáp như vậy, ta đi trước, hưởng thụ cho sướng đi.” Tiêu Chính thâm ý nhìn hai người trong linh đường một chút, rồi đi ra khỏi linh đường!

“Kính Phong, bắt lấy hắn!”

Tiêu Chính vừa mới ra khỏi cửa, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng quát to. Ngay tức khắc, một bóng trắng từ bên cạnh bay đến, một cước đá Tiêu Chính trở lại linh đường.

“Người...” Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đứng ngay trước mặt mình, Tiêu Chính giật mình không thôi. Thân mình Tiêu Chính bị Kính Phong giẫm mạnh lên, khe động cũng không động được.

“Còn chưa cú đi!” Gia Cát Linh Ẩn hướng về phía tên thô lỗ, thấp giọng nói.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tên thô lỗ đã sợ tới mức nói không nên lời. Hắn nghe thấy lời nói của Gia Cát Linh Ẩn thì lập tức té nhào chạy ra bên ngoài. Kinh Phong còn không quên giơ ra một chân, đạp mạnh lên mông hắn ta một đạp.

“Dem hắn trối lại.” Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên một chút sắc lạnh.

Kinh Phong lập tức lấy ra một sợi dây thừng, trói Tiêu Chính lại thật chặt, trong miệng thì nhét khăn, ném vào trong góc phòng.

“Kinh Phong, đến thanh lâu tìm mấy cô nương về. Tiêu quân gia, không phải ông muốn chơi sao, hôm nay để ông chơi cho đủ, được chứ?” Gia Cát Linh Ẩn hơi mỉm cười, nụ cười đó khiến cho người ta sởn tóc gáy.

“Vâng.” Kinh Phong gật đầu, nhảy một cái lên mái nhà, bay vọt về phía thanh lâu!

“Ô ô ô ô!” Miệng Tiêu Chính bị lấp kín, ô ô nói không ra lời.

“Ông muốn hỏi ta tại sao lại không có việc gì?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Bởi vì ta vốn không có uống, trong trà kia nhất định có gì đó phải không? Tiêu quân gia, ông ném thử chút mùi vị này xem sao?”

Gia Cát Linh Ẩn xoay người rót một chung trà, đi đến trước mặt Tiêu Chính, nói cái khăn ra một khe hở, nâng chung trà lên, đổ vào miệng Tiêu Chính.

“Ô ô ô!” Tiêu Chính ra sức lắc đầu, trong ánh mắt mang theo vẻ cầu xin.

“Ông đang cầu xin ta?” Gia Cát Linh Ẩn cười như hoa: “Nếu cầu xin hữu dụng thì cả đời mẹ ta phải gặp thê thảm như thế sao? Tiêu quân gia, ông còn nhớ rõ không, có một mùa đông, thừa tướng theo hoàng thượng đi nam tuần, trời tuyết rất lớn, Đại phu nhân phạt ta quỳ ở trong tuyết một ngày, còn ông thì ôm ấm lò ngồi ở trong phòng giám sát, còn lấy một thùng nước dội lên người ta, toàn thân ta đều đóng băng, rất lạnh. Nếu không phải ta mạng lớn thì lần đó đã đi gặp Diêm vương. Còn nữa, ông không có quên mẹ ta sẩy thai như thế nào chứ? Đại phu nhân dẫn ông tới Trúc Nguyệt Hiên đánh nhau với mẹ của ta, khiến cho tiểu hài tử bị sẩy, còn nói với thừa tướng là tự mẹ ta bị ngã! Thường ngày cùng một giuộc với Đại phu nhân, bắt nạt ta và mẹ ta, không cần ta phải nói ra từng việc chứ.”

“Ô ô!” Tiêu Chính càng lắc mạnh đầu. Có nói cái gì ông ta cũng không tin rằng Tam tiểu thư luôn luôn yếu đuối vô năng, giờ phút này lại biến thành một con sói khát máu.

“Tiêu quân gia, ông lại khát sao?” Gia Cát Linh Ẩn lấy ấm trà qua, đem nước trà đổ vào trong miệng Tiêu Chính một giọt không thừa lại.

Tiêu Chính lập tức cảm thấy toàn thân khó chịu giống như lửa đốt, nhất là cái chỗ kia, sưng lên sắp nổ tung. Tiêu Chính không nhịn được, vặn vẹo thân mình, lửa đục đốt người, hận không thể lập tức tìm một nữ nhân phát tiết một hồi.

“Tiêu quân gia đừng gấp gáp, rất nhanh sẽ có người đến cùng ông.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói, nụ cười kia xinh đẹp giống như hoa quỳnh nở rộ vào đêm.

Rất nhanh, Kinh Phong liền mang theo ba nữ tử trở lại. Gia Cát Linh Ẩn kêu Kinh Phong cởi trói cho Tiêu Chính, sau đó thì đóng cửa linh đường lại, lui ra ngoài.

Gia Cát Linh Ẩn cùng Kinh Phong đứng ở chỗ tối bên ngoài linh đường. Kinh Phong âm thầm quan sát Gia Cát Linh Ẩn, trong thân thể của nữ nhân gầy yếu này tựa như có một nghị lực mạnh mẽ. Chuyện đêm nay thoát nhìn đã sớm ở trong lòng bàn tay của nàng ta, ánh mắt của gia cũng không tệ lắm. Tại sao gia còn chưa có đến, chẳng lẽ không có nhận được thư?

“Bây giờ chúng ta làm cái gì?” Đây là lần đầu tiên Kinh Phong chủ động nói chuyện với Gia Cát Linh Ẩn.

“Không làm gì cả.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn vào bóng đêm vô tận, chậm rãi nói.

Trong phòng của Đại phu nhân, Gia Cát Hồng Nhan cùng Đại phu nhân đang nhàn nhã trò chuyện. Đại phu nhân thỉnh thoảng nhìn ra phía ngoài: “Tiêu Chính đang làm cái gì, sao còn chưa tới?”

“Chắc là có chuyện chậm trễ.” Gia Cát Hồng Nhan thấy không đúng, nói: “Thanh La, người đi nhìn xem tình hình ở linh đường bên kia ra sao?”

“Dạ, tiểu thư.” Thanh La vâng lệnh, nơm nớp lo sợ đi về phía linh đường.

Rất nhanh, Thanh La chạy trở về, trên trán đổ đầy mồ hôi: “Phu nhân, tiểu thư, cửa linh đường bị đóng lại, nô tỳ nghe thấy một ít âm thanh kỳ quái.” Nói xong, Thanh La ngượng ngùng cúi đầu, mặt đỏ bừng.

Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan nhìn nhau cười. Đại phu nhân đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên quần áo: “Đi thôi, đi tiếp Tam tiểu thư, tránh cho nó cảm thấy cô đơn trong chặng đường cuối. Thanh La, người đi kêu lão gia, Tứ di nương cùng các tiểu thư đến, nói là ở linh đường nghe được âm thanh khác thường.”

“Dạ, phu nhân.”

Người trong phủ thừa tướng liền nhanh chóng tập trung ở bên ngoài linh đường. Tứ di nương vừa ngáp vừa nghĩ xem xảy ra chuyện gì, chợt nhớ tới hôm nay là Gia Cát Linh Ẩn tức trực bên linh cửu thì không khỏi rung mình một cái, lại là nhằm vào Gia Cát Linh Ẩn?

“Sao lại thế này? Hơn nửa đêm lại kêu mọi người dậy làm cái gì?” Về mặt Gia Cát Chiêm bình tĩnh, không vui nói.

“Lão gia,” Đại phu nhân chỉ chỉ linh đường: “Ông nghe kỹ một chút, bên trong linh đường dường như có âm thanh gì kỳ quái. Linh nhi đang tức trực bên linh cửu, có thể xảy ra chuyện gì hay không?”

“Ừm... người ta còn muốn nữa, nhanh lên.”

Một giọng nói tràn đầy quyến rũ, nũng nịu của nữ nhân từ bên trong truyền đến.

“Cho người nè, đại gia ta còn sớm lắm!”

Nghe thấy đối thoại trong linh đường, mặt Gia Cát Chiêm liền sưng lên thành màu gan heo, hàm răng nghiến trề trạo, tức giận quát: “Gia Cát Linh Ẩn, người thật sự là đang tìm cái chết!”

Nói xong, Gia Cát Chiêm xông lên, một cước đá văng cửa của linh đường. Chỉ thấy bên trong quần áo tán loạn trên đất, một nam ba nữ, người nào cũng trần truồng, hai người trong đó đang làm chuyện quá quắt. Người nam nhân cúi trên người một nữ nhân, ra sức lay động. Ba nữ nhân nhìn thấy cửa bị đá văng, liền lấy làm kinh hãi, hai nữ nhân không có bị người nam nhân chặn lại, lập tức chụp cái áo bao lấy thân thể. Người nữ nhân đang ở dưới thân Tiêu Chính, bị Tiêu Chính chặt chẽ ngăn chặn, không nhúc nhích được, chỉ có thể lo lắng sưng. Mà Tiêu Chính lại hoàn toàn chưa phát giác ra, miệng càng không ngừng nói lời tục tĩu.

Thấy rõ mặt mũi của người đàn ông kia, tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, đặc biệt là Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan. Hai người liếc nhau, đều thấy vẻ khiếp sợ từ trong mắt đối phương! Đại phu nhân lập tức nhìn ba nữ nhân kia một chút, khi phát hiện không có người nào là Gia Cát Linh Ẩn thì lòng lập tức chùn xuống, sao có thể như thế? Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan cũng trở nên vô cùng khó coi, chẳng lẽ lại để cho Gia Cát Linh Ẩn chạy thoát rồi?!

Gia Cát Chiêm đã mặc kệ người trong linh đường là ai, dám ở trong linh đường của phủ thừa tướng mà làm chuyện bậy bạ, đối với thừa tướng là ông ta chính là sỉ nhục và khiêu khích. Gia Cát Chiêm nhắm mắt lại, lặng lẽ nói một câu: “Người đâu! Đem bốn người này kéo ra ngoài đánh chết cho ta!”

46. Chương 46: Người Không Cần Làm Gì Cho Ta

“Lão gia, xin tha mạng!”

“Lão gia, xin tha mạng! Chỉ cần hôm nay lão gia tha mạng cho ta, cả đời này ta chính là người của lão gia.”

Nghe thấy đánh chết, hai nữ nhân đang bọc trong quần áo lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, bộ ngực cách quần áo nửa trong suốt, như ẩn như hiện, cọ lên chân của Gia Cát Chiêm.

Đại phu nhân nhìn thấy hai nữ nhân kia dám ngang nhiên quấy rầy Gia Cát Chiêm, tức khắc nổi giận: “Còn không mau kéo mấy ả tiện nhân này xuống!”

Gia đình chạy tới, không khỏi phân trần, tách Tiêu Chính đang cùng với nữ nhân kia ra, đem bốn người cùng kéo ra ngoài.

“Cha, mẹ, xảy ra chuyện gì?” Lúc này, Gia Cát Linh Ẩn từ bên ngoài vội vàng tới, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Hừ!” Đại phu nhân hừ một tiếng: “Người mới vừa đi đâu? Linh đường xảy ra chuyện như vậy, vậy mà người không ở đây!”

“Vừa rồi Linh nhi quá mót (đại tiểu tiện), muốn đi nhà xí một chuyến, mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hừ! Người đi theo ta, đánh chết mấy ả tiện nhân kia, rồi tính tới người.” Trong lòng Đại phu nhân cười lạnh, cho dù không thể gài người vào chỗ chết, nhưng bỏ rơi nhiệm vụ, đến nỗi gia tộc hổ thẹn, không trốn thoát được trọng phạt!

Tứ di nương nhìn thấy vẻ mặt gà mờ của Gia Cát Linh Ẩn thì không khỏi run rẩy. Chuyện hôm nay chỉ sợ không phải là ngoài ý muốn, thay xà đối cột, là chuyện tốt của Tam tiểu thư!

Ngoài sân, bốn người đã bị đè xuống đất, gậy gỗ trong tay nhóm gia nô đánh vào thân thể bốn người không lưu tình chút nào. Ngày thường, Tiêu Chính hay làm mưa làm gió, chuyện cất xén ngân lượng mỗi tháng của những gia nô khác thường xuyên xảy ra. Giờ phút này, những gia nô đó đều ước gì mình có ba đầu sáu tay, đánh Tiêu Chính nát thây. Mà Tiêu Chính hoàn toàn không cảm thấy thân thể đau đớn, giờ phút này hắn xem mặt đất ở dưới thân trở thành nữ nhân mông to ngực nở, thoả thích chuyển động thân thể của mình.

Đột nhiên, Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy cổ có chút ngứa ngáy, một luồng hơi thở nóng hằm hập lay động mái tóc của nàng. Gia Cát Linh Ẩn theo bản năng quay đầu lại, đối diện với đôi mắt thâm thúy nóng rực. Sở Lăng Thiên, sao hắn lại ở đây?

Nhận thấy tư thế của hai người mờ ám, Gia Cát Linh Ẩn vô thức lui ra sau một bước.

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn lùi ra sau, trong lòng Sở Lăng Thiên có một chút mất mát, nàng chán ghét mình? Sở Lăng Thiên bất đắc dĩ cười cười, nhỏ giọng nói: “Người không sao chứ?”

“Ta không sao, cảm ơn Thất điện hạ quan tâm.”

Nhìn thấy bộ dáng nhẹ nhàng hồ hững của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Sở Lăng Thiên nổi lên một chút chua xót, mặc kệ như thế nào, chỉ cần nàng không có việc gì là tốt rồi.

Gia nô nhìn thấy Tiêu Chính bỗng nhiên không còn nhúc nhích, thăm dò hơi thở của Tiêu Chính một chút, che đậy vui sướng tràn đầy trong lòng, nói: “Lão gia, phu nhân, Tiêu Chính không còn thở nữa.”

“Lão gia, phu nhân, ba nữ nhân này cũng tắt thở rồi!”

“Kéo hết ra ngoài, ném xuống sông cho cá ăn!” Gia Cát Chiêm thấp giọng nói.

Nghe thấy lời nói của Gia Cát Chiêm, mấy gia nô lập tức kéo mấy người trên đất ra ngoài.

Đại phu nhân nhìn nhìn Gia Cát Linh Ẩn, khoé miệng hiện lên một tia cười lạnh, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục uy nghiêm như cũ: “Linh nhi, người không ở trong linh đường canh giữ linh cữu, chạy ra ngoài làm gì? Nếu không cũng sẽ không xảy ra chuyện bắn thủ sĩ nhục họ Gia Cát như thế này!”

“Linh nhi, Linh nhi chẳng qua là...” Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, hơi ngượng ngùng nói: “Chẳng qua là quá mót...”

Vốn Gia Cát Chiêm đã định như vậy là xong chuyện, nghe thấy câu hỏi của Đại phu nhân thì sắc mặt càng thêm u ám. Theo như lời Đại phu nhân nói, nếu nàng vẫn canh giữ ở linh đường thì làm thế nào sẽ xảy ra chuyện như vậy, “Gia Cát Linh Ẩn, ta nể tình người là nữ nhi của ta, sẽ không phạt trọng người. Nhưng đã phạm vào sai lầm lớn như thế, nhà Gia Cát sẽ không dung chứa người. Từ hôm nay trở đi, người không còn là người của nhà Gia Cát nữa!”

“Bốp bốp bốp!” Gia Cát Chiêm vừa dứt lời, liền nghe thấy một tràng tiếng vỗ tay vang lên.

“Ai đó?” Gia Cát Chiêm lớn tiếng hỏi, trong trường hợp này mà vỗ tay khiêu khích quả thật là không biết tốt xấu.

Sở Lăng Thiên từ trong bóng tối đi tới, lạnh lùng nói: “Bản vương thấy thừa tướng đại nhân xử sự quyết đoán, không thể không hoan hô thừa tướng đại nhân. Không biết khi thừa tướng đại nhân giúp phụ hoàng xử lý chuyện triều chính cũng không phân tốt xấu, không hỏi nguyên do như vậy hay không?”

“Thần tham kiến Thất điện hạ!” Nhìn thấy Sở Lăng Thiên, Gia Cát Chiêm lập tức hành lễ. Trong lòng ông ta nhanh chóng phân tích lời nói của Sở Lăng Thiên, tựa như có chút bất mãn đối với xử lý của ông ta: “Thất điện hạ, chuyện nhà của thần dĩ nhiên không thể so với đại sự của quốc gia.”

“Ý của thừa tướng đại nhân là chuyện nhà có thể xử lý nhằm được?” Trong mắt Sở Lăng Thiên phủ kín một tầng băng lạnh: “Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, thừa tướng đại nhân ngay cả chuyện nhà cũng xử lý không tốt, nói gì đến xử lý quốc sự?”

Gia Cát Chiêm lau mồ hôi lạnh trên trán. Thất vương gia này hai lần trước đã che chở cho Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng ông ta hiểu rõ, chỉ tưởng Thất vương gia nhất thời cao hứng mà lo chuyện bao đồng thôi. Nhưng hôm nay, Thất vương gia lại đột nhiên xuất hiện ở đây, che chở cho Gia Cát Linh Ẩn mọi nơi, tuyệt đối không phải trùng hợp. Gia Cát Chiêm dè dặt nói: “Xin điện hạ nói rõ!”

“Bản vương hỏi người mấy vấn đề, người chỉ cần trả lời đúng sự thật là được.”

“Dạ, lão thần nhất định trả lời đúng sự thật!”

“Người làm chuyện xấu ở linh đường là Tam tiểu thư?”

“Không phải!”

“Nếu Tam tiểu thư quá mót, giải quyết ở linh đường, có phải là bất kính đối với người chết hay không?”

“Đúng!”

“Vậy Tam tiểu thư đi ra ngoài có cái gì không ổn hay không?”

“Không có!”

“Quản gia cùng nữ nhân làm bậy ở linh đường là chủ ý của Tam tiểu thư?”

“Cái này... Hần là không phải.”

“Một khi đã như vậy, tại sao thừa tướng đại nhân trực xuất Tam tiểu thư ra khỏi phủ?”

“Này...” Gia Cát Chiêm lại lau lau mồ hôi trên trán, nói: “Điện hạ dạy bảo thật đúng, nếu không phải điện hạ, thần suýt nữa đã phạm sai lầm lớn. Thần nhất thời giận quá mất khôn, đa tạ điện hạ nhắc nhở.”

“Gia Cát thừa tướng, nếu người cảm thấy mình đã mất mề, không thể phán đoán sáng suốt lý lẽ thì bản vương có thể xin với phụ hoàng cho người cáo lão hồi hương!”

Đầu Gia Cát Chiêm nổ ầm một tiếng, không ngờ Thất vương gia vì Gia Cát Linh Ẩn mà nói ra những lời nặng như thế đối với ông ta. Thất vương gia rất có phân lượng ở trong lòng của hoàng đế, vượt xa các hoàng tử khác. Ông ta tin tưởng chuyện này Thất vương gia có thể làm được. Gia Cát Chiêm quỳ rạp trên đất, hành đại lễ với Sở Lăng Thiên, giọng run rẩy, nói: “Là tội thần xử lý không thích đáng, xin điện hạ khai ân một lần, tội thần thu hồi lời nói vừa rồi, Linh nhi vĩnh viễn là nữ nhi của nhà Gia Cát!” Nếu Gia Cát Linh Ẩn có thể dựa vào Sở Lăng Thiên, đối với nhà Gia Cát mà nói, chẳng phải là nhiều thêm một con đường sao. Trong lòng Gia Cát Chiêm lại nảy ra ý nghĩ khác.

“Thừa tướng đại nhân, người cần phải nhớ kỹ lời nói hôm nay. Vậy linh đường còn cần Tam tiểu thư canh giữ hay không?” Sở Lăng Thiên thần nhiên nói.

“Không cần, không cần. Linh nhi sớm trở về nghỉ ngơi đi.” Gia Cát Chiêm lập tức nói.

Gia Cát Hồng Nhan kéo kéo ống tay áo của Đại phu nhân. Đại phu nhân lại ra hiệu nàng ta đừng lên tiếng. Sở Lăng Thiên ở trước mặt mọi người che chở cho Gia Cát Linh Ẩn như vậy, còn chưa rõ vấn đề hay sao? Gia Cát Chiêm dứt khoát sẽ không buông tha cơ hội này.

“Tam tiểu thư, bản vương đưa người trở về.”

“Làm phiền điện hạ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, không tiện từ chối, lại không có cách nào từ chối.

Ngoài sân của Trục Nguyệt Hiên, Sở Lăng Thiên dường như có chuyện muốn nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Ta... Hôm nay ta...” Vốn nên về sớm một chút, nhưng bởi vì có chuyện chậm trễ, khi hồi phủ biết được phủ thừa tướng xảy ra chuyện, thật xin lỗi, ta đã tới chậm.

“Điện hạ,” Gia Cát Linh Ẩn nhàn nhạt nói: “Cảm ơn điện hạ đã giúp thần nữ, còn đưa Kinh Phong đến bảo vệ thần nữ. Không biết điện hạ cần thần nữ làm gì cho người?”

Gia Cát Linh Ẩn nói rất xa cách, khiến cho chỗ nào đó trong lòng Sở Lăng Thiên mơ hồ đau. Hắn chưa xót cười cười: “Ta không cần nàng làm gì cho ta, nàng... bình an là được rồi.”

“Thần nữ khắc ghi trong lòng ân đức của điện hạ, nếu có một ngày điện hạ có việc, thần nữ nhất định dốc lực tương trợ.”

“Ta nói nàng không cần làm gì cho ta.” Sở Lăng Thiên dừng một chút: “Tam tiểu thư đi nghỉ ngơi sớm đi, xin cáo từ.”

“Điện hạ mời!”

47. Chương 47: Ta Ra Mười Ngàn Lượng

Kinh Phong nấp ở chỗ tối, nhìn thấy vẻ mặt mất mát của chủ tử, không khỏi có hơi lo lắng, đã rất lâu rồi, hắn không thấy chủ tử biểu hiện qua vẻ mặt như thế. Chắc Gia Cát Linh Ẩn nói gì đó mà chủ tử không thích nghe, vất vả lắm Kinh Phong mới tích lũy được chút hảo cảm với Gia Cát Linh Ẩn, nhưng bây giờ bay biến hết cả, chẳng qua chỉ là một cô gái không giống người bình thường mà thôi, cũng dám giẫm đạp lên tình cảm của chủ tử hắn.

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu bất đắc dĩ, có một số việc, nàng biết chứ nhưng lại giả như không biết, nàng không quên mục đích trọng sinh trở về của mình, liên lụy đến quá nhiều người cũng không phải là chuyện tốt.

Trục Nguyệt Hiên yên tĩnh lại, chìm ngập trong bóng đêm. Bên kia, trong phòng Gia Cát Hồng Nhan, lại là một cảnh tượng khác. Nước trà đổ đầy, ấm trà bề nổi văng tung tóe từng góc vách trong phòng. Lòng ngực Gia Cát Hồng Nhan phập phồng kịch liệt, giống như trong lòng có nỗi oán hận ngút trời đang cuộn trào mãnh liệt.

“Con tiện nhân Gia Cát Linh Ẩn này, như vậy cũng không chết được!” Cơ mặt Gia Cát Hồng Nhan vặn vẹo đến biến dạng, hai tay nắm chặt, khớp ngón tay kêu răng rắc, “Chỉ bằng cái thân xác thối tha đó mà bày đặt mơ tưởng đến Thất điện hạ.”

“Quậy cái gì!” Không biết Đại phu nhân tiến vào lúc nào, nhìn thấy trên đất lộn xộn, nhất thời cảm thấy thất vọng, “Con đừng có nghĩ mãi đến con nha đầu chết tiết kia mà làm hỏng đại sự! Một chút nặng nhẹ cũng không phân biệt được à? Việc cấp bách hiện giờ là con mau chóng đặt quan hệ với Lục vương gia, con xem con nhỏ chết tiết đó, mới gặp Thất điện hạ được vài lần, mà người ta cứ ra mặt che chở cho nó như vậy, điểm ấy, con thực sự không bằng nó.”

“Thật sự thì con cũng muốn gần gũi với Lục vương gia lắm, nhưng phải có cơ hội mới được chứ!” Gia Cát Hồng Nhan có chút nhụt chí nói, nàng nhớ rất rõ ràng, trong Bách Hoa Yến, Lục vương gia nhìn cũng không thèm nhìn nàng lấy một cái.

“Con đúng là óc heo!” Đại phu nhân xia mạnh vào trán Gia Cát Hồng Nhan, “Cha con đưa cung bài của con nhỏ chết tiết đó cho con, không phải để tiện cho con tiến cung sao? Không tiến cung, thì làm sao có cơ

hội tiếp cận Lục vương gia! Con điều dưỡng tốt một chút, đợi vết thương trên mặt khỏi rồi, thì mau tiến cung đi!”

“Vẫn là mẹ suy nghĩ chu đáo.” Gương mặt bị sưng đỏ của Gia Cát Hồng Nhan cuối cùng cũng lộ vẻ tươi cười, “Nhưng còn con nhỏ chết tiệt đó thì làm sao bây giờ? Cứ trơ mắt nhìn nó tiến vào Thất vương phủ sao?”

“Ôi dào!” Đại phu nhân lắc đầu bất đắc dĩ, “Nói con là óc heo thì đúng là óc heo! Con trai lớn của dì từ con cũng đến tuổi phải lấy vợ rồi, người làm dì như ta đương nhiên phải giúp hẳn tìm một người vợ tốt chứ.” Đại phu nhân cũng không ngờ được hôm nay không chinh đốn được Gia Cát Linh Ẩn, còn khiến bản thân tổn thất một trợ thủ giỏi nữa chứ! Sao Tiêu Chính lại hồ đồ như thế, để chính mình bị vướng vào.

“Mẹ, mẹ đang nói đại biểu ca?” Gia Cát Hồng Nhan nhớ đến người anh họ lúc nhỏ bị sốt đến hồng đầu óc, để Gia Cát Linh Ẩn phải gả cho tên đàn ông suốt ngày thò lò nước mũi như vậy, trong lòng nhất thời vui như mở hội, “Đại biểu ca đúng là một lựa chọn không tồi, nhưng mà, cha sẽ đồng ý sao?”

“Nếu không phải có Thất vương gia che chở cho con nhỏ đó, thì ở trong lòng cha con, nó không là gì cả.” Đại phu nhân lạnh lùng nói.

“Vậy phải làm sao?”

“Lệnh cha mẹ, lời mai mối, chỉ cần Thất vương gia chưa đến hồi cưới thì sẽ do cha mẹ định đoạt. Vả lại, đường đường là một Vương gia, sẽ lấy một thứ nữ làm phi sao? Có thể nạp nó làm thiếp, đã là may mắn do nó tu mấy đời mới có được. Qua hai ngày nữa, mẹ và dì con sẽ nói với nó, của hôn sự này cứ vậy mà định rồi.”

“Mẹ tính kế hay thật, con gái thật sự bội phục bội phục.”

“Con đó, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

- - - - -

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn dẫn theo Mộc Tê và Nguyệt Lan đi trên đường, Thanh Y và Kinh Phong theo sát sau lưng từ phía xa.

“Tiểu quý, sao người không nói lời nào hết vậy?” Thanh Y bĩu môi với Kinh Phong, hỏi.

“Chỉ có nữ nhân mới nói nhiều như vậy.” Kinh Phong lạnh nhạt nói.

“Lại giả bộ mặt lạnh vô tình! Ai thêm nói chuyện với người!” Thanh Y xoay đầu đi chỗ khác, nhưng thời gian chưa đến một khắc, lại quay đầu lại hỏi, “Ê tiểu quý, sao tóc người lại màu trắng vậy?”

Kinh Phong bực bội liếc Thanh Y, nhanh chóng đi về trước, cách xa Thanh Y một khoảng, sợ người khác biết hai người họ có quen nhau.

“Tiểu thư, nghe nói ngọc trong tiệm này bán rất được, mấy nương nương trong cung cũng thích, chúng ta vào xem được không?” Mắt Nguyệt Lan sáng lên, chỉ vào một tiệm trang hoàng xa hoa, reo lên.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Vào xem đi.” Gia Cát Linh Ẩn vốn muốn mua chút trang sức cho Mộc Tê và Nguyệt Lan, để tránh bị các nha hoàn khác trong phủ cười nhạo.

“Tiểu thư, người xem mặt dây chuyền này đi, đẹp quá!” Nguyệt Lan chỉ vào mặt dây chuyền ngọc màu xanh, nói.

Mặt dây chuyền vô cùng tinh xảo, bóng bẩy sáng lấp lánh, vừa nhìn là biết được tỉ mỉ tạo ra từ khối ngọc tốt nhất.

“Chường quây, lấy ra cho ta xem.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Vị tiểu thư này thật tinh mắt, đây chính là bảo vật quý của bản tiệm, nếu cô nương đeo nó, nhất định còn xinh đẹp hơn cả tiên nữ.” Chường quây vừa lấy mặt dây chuyền ra, vừa khen đồ của mình.

“A, cái gì vậy, thật đẹp quá.” Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị nhận lấy mặt dây chuyền, lại nghe thấy tiếng vài người đứng bên cạnh reo lên, có người đánh tiếng liền đoạt lấy mặt ngọc trong tay chường quây.

“Người... sao có thể như vậy?” Nguyệt Lan tức giận nói.

“Nguyệt Lan, đừng so đo với người không có phép tắc, bằng không, có vẻ như tiểu thư của chúng ta cũng không có phép tắc như vậy.” Mộc Tê kéo tay Nguyệt Lan, bình tĩnh nói.

“Ừm, Mộc Tê người nói đúng, tiểu thư của chúng ta là tiểu thư khuê các, chúng ta cũng không thể vô phép, làm mất mặt của tiểu thư!”

“Các người nói ai không có phép tắc!” Cô gái kia nghe thấy nghị luận của Mộc Tê và Nguyệt Lan, lập tức giậm mạnh chân, khi nàng ta nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn thì trên mặt không khỏi làm ra vẻ cười nhạo, “Hóa ra là người, tiệm này là nơi mà thứ nữ như người có thể đến sao?”

Lúc này Gia Cát Linh Ẩn mới chú ý, hóa ra nữ tử nọ là Hồ Tĩnh!

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, nói: “Tôi muốn mua mặt dây chuyền đó, Hồ tiểu thư có ý kiến gì à?”

“Hừ!” Hồ Tĩnh nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cách khinh miệt, nói, “Người có bạc sao? Người mua nổi không đó? Mua không nổi thì đừng ở đây mất mặt xấu hổ!”

“Chường quây, ta mua mặt dây chuyền này.” Gia Cát Linh Ẩn nói, ra vẻ tình thế bắt buộc.

“Chường quây!” Hồ Tĩnh vỗ lấy mặt dây chuyền, vội vàng nói, “Mặc kệ nàng ta ra giá bao nhiêu, ta cũng ra giá gấp đôi để mua nó!”

“Được!” Gia Cát Linh Ẩn cười tươi như hoa, “Ta ra mười ngàn lượng.”

Về mặt đắc ý của Hồ Tĩnh dần biến thành khiếp sợ, cuối cùng chuyển hẳn sang tức giận, như thế nào nàng cũng không ngờ, Gia Cát Linh Ẩn lại ra cái giá cao ngất ngưỡng như vậy! Cho dù mặt dây chuyền này chất lượng thượng đẳng, nhưng cũng không quá quý giá, nhiều lắm cũng chỉ một trăm lượng thôi!

Không chỉ Hồ Tĩnh, ngay cả chường quây cũng nghĩ mình nghe nhầm, mười ngàn lượng bạc, cao hơn một trăm lần so với giá vốn của mặt dây chuyền nha, nếu Hồ tiểu thư trả gấp đôi, thì phải cao hơn hai trăm lần.

“Vị tiểu thư này, tiểu thư nhà chúng tôi ra mười ngàn lượng, chúc mừng cô nương đã ra giá hai mươi ngàn lượng để mua nó, đáng mừng đáng mừng nha.” Mộc Tê nén cười, nghiêm trang nói.

“Ta... Vật này làm gì đến giá mười ngàn lượng!” Hồ Tĩnh giậm chân, thẹn quá hóa giận nói.

“Nhưng chính cô nương vừa nói, bất luận tiểu thư chúng tôi ra giá bao nhiêu, cô cũng ra giá gấp đôi mà, nhiều người người làm chứng như vậy, cô muốn lấp liếm sao?” Mộc Tê hỏi.

“Đúng đó, vừa rồi chúng tôi đều nghe thấy cô nương nói như vậy.”

“Đây là tiểu thư nhà nào vậy, làm mất mặt quá.”

“Nói lời không giữ lời, tiểu thư như vậy còn có người lấy sao?”

“Hừ! Bản tiểu thư... bản tiểu thư... cũng chưa nói gì mà! Các người câm miệng hết cho ta!” Hồ Tĩnh bịt tai lại, hét lên.

48. Chương 48: Người Chọc Giận Thất Điện Hạ

“Hồ tiểu thư.” Gia Cát Linh Ẩn vẫn tươi cười, “Hoàng hậu nương nương từng nói, thành thật là gốc rễ lập quốc, cũng là đạo làm người. Chẳng lẽ Hồ tiểu thư nhanh như vậy đã quên mất lời dạy bảo của Hoàng hậu không còn lại chút gì sao? Quên lời dạy của Hoàng hậu cũng liền thôi, nếu Hoàng thượng biết được, con gái của Hồ đại nhân, lại là người nói lời không giữ lời, không biết có thể cảm thấy rất thất vọng với Hồ đại nhân không nữa?”

“Hừ! Con tiện nhân nhà ngươi!” Hồ Tĩnh thẹn quá thành giận, nghe thấy lời Gia Cát Linh Ẩn nói, cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi, chỉ là hai mươi ngàn lượng, cho dù cộng luôn cả của hồi môn của mẹ nàng, cũng chỉ có thể coi như tạm đủ.

Chưởng quầy nhìn thấy có món hời sao không kiếm được, cũng thừa cơ nói vào, “Nếu tiểu thư không có nhiều ngân lượng như vậy, thì có thể viết biên nhận mượn đồ, ngày sau ta cũng có thể cầm biên nhận đến quý phủ đòi nợ!”

“Không cần!” Hồ Tĩnh tức giận hét lên, nếu có người đến đòi nợ, cha nàng không đánh chết nàng mới là lạ, càng sẽ trở thành trò cười của đám di nương và thứ nữ, “Hai mươi ngàn thì hai mươi ngàn, các người chờ đó cho ta!”

“Tiểu thư, hãy khoan!” Chưởng quầy chần lối đi của Hồ Tĩnh, “Tiểu thư nếu đi luôn, ta biết tìm ai để đòi tiền, ta thấy hay là bảo nha hoàn nhà cô nương về thôi, còn cô ở lại đây nghỉ ngơi một chút đi.”

“Các người...” Hồ Tĩnh tức giận đến suýt ngạt thở, “Thúy Châu, đến chỗ mẹ ta lấy ngân phiếu hai mươi ngàn lượng đến đây! Nhanh đi!”

Thanh Y và Kinh Phong thấy toàn bộ sự việc xảy ra lúc này, Thanh Y nhịn không được xĩa xĩa đầu Kinh Phong: “Ta không nhìn lầm chứ, Tam tiểu thư ta nói mấy câu liền khiến cho ả kia chuốc lấy thất bại ngay.”

“Ta cũng không ngờ.” Kinh Phong ngắn gọn nói.

“Theo ta thấy, kêu chúng ta bảo vệ cô nương ấy chỗ nào, chúng ta hẳn là phải đi bảo vệ người đối địch với cô ta thì có.”

Kinh Phong im lặng gật đầu, không nói gì.

Hồ Tĩnh bực bội đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng trừng mắt liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, Gia Cát Linh Ẩn uống trà chưởng quầy pha, nhàn nhã trò chuyện cùng Mộc Tê và Nguyệt Lan.

Thời gian qua mấy nén hương, Thúy Châu mồ hôi nhễ nhại chạy về, cầm trong tay một xấp ngân phiếu. Hồ Tĩnh túm lấy ngân phiếu, hung hăng ném xuống trước mặt chưởng quầy, “Gia Cát Linh Ẩn, người chờ đó cho ta! Sớm muộn gì bản tiểu thư cũng trả lại người gấp bội! Hừ, Thúy Châu, đi!”

“Hồ tiểu thư đi thông thả.” Gia Cát Linh Ẩn buông chén trà, “Nhưng Hồ tiểu thư phải nhớ kỹ, có một số lời nói không phải có thể tùy tiện nói lung tung được.”

“Hừ! Chờ xem!”

Hai mặt chưởng quầy cười đến nỗi díp lại thành hai đường kẻ, hai mươi ngàn lượng, mình chỉ cần báo với ông chủ một trăm lượng thôi, số còn lại đều là của mình. Đang lúc chưởng quầy chuẩn bị đem cất ngân phiếu, liền thấy một bàn tay đẹp đẽ chop lấy ngân phiếu đi.

Gia Cát Linh Ẩn bảo Mộc Tê lấy ra tờ ngân phiếu một trăm lượng, đưa cho chưởng quầy, Mộc Tê mỉm cười nói: “Chưởng quầy, đây là tiền người bán mặt dây chuyền, xin nhận lấy!”

“Các người...” Hiểu được ý tứ của Gia Cát Linh Ẩn, chưởng quầy tức đến nổi đỏ mặt, “Đúng là kẻ cướp!”

“Đừng mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình.” Mộc Tê nghiêm mặt nói.

“Đúng là thổ phỉ! Kẻ cướp!” Thử tới tay lại biến thành của người khác, chưởng quầy tức giận, ước gì có thể xé nát mấy người trước mặt.

“Mộc Tê, đưa thêm hẳn hai trăm lượng đi.” Gia Cát Linh Ẩn phân phó.

Chưởng quầy nghĩ đến hai trăm lượng này cũng là tiền trà nước cho hắn, trong lòng cũng lấy lại thăng bằng, không ngờ nghe thấy Gia Cát Linh Ẩn nói tiếp: “Bảo vật quý gì đó của người, lấy thêm hai cái!”

“Các người... hết rồi!”

“Có hàng mà không bán? Ông chủ tiệm này là Trương lão gia đúng không, hôm qua Trương lão gia còn nhắc với cha ta, gần đây buôn bán không được tốt. Ta nghĩ ta có thể đề nghị ông ta đổi một chưởng quầy khác, có lẽ việc buôn bán sẽ tốt hơn chẳng.”

“Cô nương...” Nghe đến Trương lão gia, chưởng quầy nhất thời không dám nhiều lời, cung kính gởi hai mặt dây chuyền khác lại, “Vị tiểu thư này, cái này xem như tiểu nhân biếu riêng cho tiểu thư, còn ngân phiếu

này, xin tiểu thư hãy cất lại. Còn nữa, nhờ tiểu thư nói tốt vài câu hộ tiểu nhân ở trước mặt Trương lão gia.”

“Ừm, lần sau có gặp Trương lão gia, ta nhất định sẽ nói với ông ta.” Gia Cát Linh Ẩn bảo Mộc Tê cất lại đồ đạc, nhân nhả bước ra khỏi tiệm bán ngọc.

Thanh Y cùng Kinh Phong đều chỉ đoán được khúc đầu mà không ngờ được kết thúc. Giờ khắc này, trong lòng hai người đều chỉ có hai chữ thật to: thổ phỉ!

“Tiểu thư, nhiều tiền như vậy, chúng ta xài thế nào?” Nguyệt Lan lo lắng hỏi.

“Trông người chẳng có tiền đồ gì.” Mộc Tê cốc đầu Nguyệt Lan, “Tiểu thư đương nhiên tự có sắp xếp.”

Đúng vậy, trong lòng Gia Cát Linh Ẩn có một kế hoạch rất lớn, cần rất nhiều tiền.

“Mộc Tê, người đi tra thử xem, cô nhi và hành khất tụ tập ở nơi nào.” Gia Cát Linh Ẩn căn dặn, “Còn nữa, đến trung tâm Ngân Đô xem một căn lầu.”

“Dạ, tiểu thư.” Mộc Tê nhận lệnh, cũng không hỏi tại sao liền đi làm.

Sau đó, Gia Cát Linh Ẩn lại lấy ra một bức vẽ, trên đó có vẽ một loài hoa màu xanh lam xinh đẹp, Gia Cát Linh Ẩn nói với Thanh Y, “Thanh Y, người đến khe núi ở thành Đông, giúp ta tìm loài hoa này về.”

“Chuyện nhỏ, xin chờ!” Thanh Y nhận lấy bức tranh, ồn ào một chút liền chạy đi mất dạng, hẳn đã sớm muốn được tự do.

Đêm khuya, trong thư phòng của Sở Lăng Thiên, Kinh Phong hồi báo lại chi tiết chuyện xảy ra lúc sáng cho Sở Lăng Thiên nghe.

“Biết rồi, người mau quay về phủ Thừa tướng đi. Máy ngày nay bản vương có chuyện quan trọng, sẽ không qua đó được.” Sở Lăng Thiên nói với Kinh Phong.

“Kinh Phong biết rồi, gia, ta cáo lui trước.”

Sở Lăng Thiên không nhịn được mỉm cười, nhớ đến biệt hiệu mà Kinh Phong đặt cho Gia Cát Linh Ẩn, quả thực rất hợp với nàng ấy, thổ phỉ!

Mấy ngày tiếp theo, Thất điện hạ không xuất hiện ở phủ Gia Cát nữa, điều này khiến Gia Cát Chiêm hoài nghi, lúc trước là bản thân ông cảm giác sai chẳng. Hôm nay sau khi lâm triều, Gia Cát Chiêm nghe thấy có người đang nghị luận, Hoàng thượng và Hoàng hậu có ý muốn công chúa nước Đông Lan hòa thân cùng Thất vương gia, nghĩ đến đây, rốt cục Gia Cát Chiêm cũng không nhịn được nữa, gọi Gia Cát Linh Ẩn vào thư phòng của ông.

“Linh nhi, mấy ngày nay Thất điện hạ có đến phủ không?” Gia Cát Chiêm biết còn cố hỏi.

“Không có, sao phụ thân lại hỏi vậy?”

“Không phải là người chọc giận Thất điện hạ đó chứ, bằng không sao nhiều ngày rồi mà Thất điện hạ không đến?”

“Phụ thân, Thất điện hạ có đến hay không, có liên quan gì đến nữ nhi?” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ mù tịt, hỏi.

“Người và Thất điện hạ... không có gì?”

“Chuyện này...” Gia Cát Linh Ẩn nghĩ nghĩ, có chút ngượng ngùng nói, “Có phải phụ thân hiểu lầm gì không, nữ nhi và Thất điện hạ thật sự không có chuyện gì cả.”

“Người nói thật à? Đừng nên có gì cũng giấu giếm.” Về thất vọng không chút nào che giấu hiện lên mặt Gia Cát Chiêm.

“Linh nhi không dám dối phụ thân đâu. Thất vương gia cao cao tại thượng, sao Linh nhi dám trêu cao chứ.”

“Ừm, ta biết rồi, lui xuống trước đi!” Gia Cát Chiêm phát tay, ghét bỏ nói, nhìn cũng không muốn nhìn Gia Cát Linh Ẩn thêm một cái.

Đại phu nhân thấy Gia Cát Linh Ẩn rời khỏi liền bước vào thư phòng, lại nhìn thấy sắc mặt sa sầm của Gia Cát Chiêm, liền đoán được Gia Cát Linh Ẩn đã mất đi phân lượng trong lòng ông.

“Lão gia, là Linh nhi chọc giận ông sao?” Đại phu nhân vuốt ngực Gia Cát Chiêm, nói.

“Hừ!” Gia Cát Chiêm trừng mắt, “Nó còn chưa đủ tư cách! Hy vọng của nhà Gia Cát, vẫn chỉ có thể ký thác lên người Hồng Nhan và Như Phong.”

“Lão gia, đều là con cái của ông mà, đâu thể bắt công như vậy.” Đại phu nhân cười cười, “Lão gia, Mẫn nhi có ý này, không biết có nên nói hay không.”

“Ừm, bà có ý gì thì nói đi.”

“Linh nhi cũng đến tuổi thành thân rồi, thiếp nghĩ, con trai lớn của tứ muội cũng qua tuổi thành gia lập thất, thiếp có ý định gả Linh nhi cho đứa cháu này. Đặc biệt đến hỏi ý của lão gia?”

“Người bà nói là tên đàn độn kia à?” Gia Cát Chiêm không vui nói, “Bà đừng quên, cho dù thế nào Linh nhi cũng là người mang họ Gia Cát!”

“Lão gia, chuyện này không phải thiếp không lo nghĩ đến. Nhưng nói thế nào, Linh nhi cũng là thứ xuất, hơn nữa tuổi còn nhỏ đã khắc chết mẹ ruột, tình trạng tốt nhất cũng chỉ có thể gả làm tiểu thiếp của người ta mà thôi. Còn Lý gia, Lý Khoa là con trưởng, mà lại chưa lấy vợ, Linh nhi qua đó chính là chủ mẫu, đầu óc Lý Khoa có vấn đề, Lý gia này, sớm hay muộn không phải rơi vào tay của Linh nhi sao!” Đại phu nhân ngừng một chút, “Tuy Lý Bang mất rồi, như Lý gia vẫn còn đó. Hơn nữa, chuyện của tứ muội và nhị đệ, tuy rằng tạm thời chặn miệng trên dưới trong phủ, khó bảo đảm sẽ không để lọt tin đồn. Nếu Lý gia truy cứu, có Linh nhi ở giữa, đến lúc đó cũng dễ hòa giải. Lão gia, ông nói phải không?”

49. Chương 49: Làm Mai

Gia Cát Chiêm nghĩ ngợi, gật đầu nói với Đại phu nhân: “Cứ theo ý bà mà làm, hôn sự này cũng không tồi. Chuyện này bà cứ tiến hành đi.”

“Nói như vậy, lão gia cũng đồng ý?”

“Ừ, làm đi.”

“Thiếp biết rồi!” Trong lòng Đại phu nhân cười lạnh, cuối cùng cũng đuổi được con ranh này đi rồi, “Ngày mai thiếp sẽ cùng tứ muội tới nói với Linh nhi.”

“Bà xem rồi làm là được.”

Tháng sáu, chính thức bước vào mùa hè ở nước Lăng Nguyệt, tiếng ve kêu râm ran không ngừng ở Trục Nguyệt Hiên, khiến cho không ai ngủ yên được. Thanh Y cùng Kinh Phong cũng lười ảm ỉ chọc ghẹo nhau, đều nằm dưới gốc cây cổ thụ hóng gió. Hai người ở Trục Nguyệt Hiên lâu như vậy, nhưng cũng không bị ai phát hiện.

Nguyệt Lan phe phẩy chiếc quạt, Gia Cát Linh Ẩn cùng Mộc Tê đang cúi đầu nói chuyện.

“Tiểu thư, nô tỳ đã thăm dò kỹ rồi, đa số hành khất tụ tập trong những ngôi miếu đổ nát ở thành Đông và thành Tây. Hành khất ở thành Đông lập thành bang phái, trong bang phái già trẻ đều có, có tổ chức quản lý chặt chẽ. Còn hành khất ở thành Tây, cơ bản đều là trẻ mồ côi, chạy nạn từ vùng khác tới. Những người ở thành Tây thường bị bang phái ở thành Đông chèn ép, ngày nào cũng có trẻ mồ côi bị đánh chết vì chiếm địa bàn của chúng.” Mộc Tê kể những gì mình điều tra được cho Gia Cát Linh Ẩn biết.

“Ừ, ta biết rồi.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Hôm nào, người dẫn ta tới thành Tây một chuyến.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Linh nhi, Linh nhi con có ở trong đấy không?” Mộc Tê vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng của Đại phu nhân, “Mẹ vào nhé!”

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, nhanh chóng bước vào trong viện, ngoan ngoãn nói: “Mẹ tới à? Dì cũng tới ă? Mộc Tê, dâng trà!”

Đại phu nhân nhìn Tiêu Doanh, Tiêu Doanh hài lòng gật đầu.

“Mẹ, mẹ có chuyện gì cứ sai người tới bảo Linh nhi qua, sao mẹ lại đích thân qua đây. Trời nóng như vậy, mẹ phải giữ gìn sức khỏe.” Gia Cát Linh Ẩn đỡ Đại phu nhân, cẩn thận dìu Đại phu nhân vào nhà, “Mẹ, dì, mời hai người dùng trà.”

“Ừ.” Tiêu Doanh uống trà, vừa lòng nói, “Đúng là đứa hiểu chuyện.”

“Đúng vậy!” Đại phu nhân cười, vẫy tay về phía Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, con lại đây đi, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

“Mẹ, có chuyện gì ă?” Gia Cát Linh Ẩn hiếu thảo ngồi xuống bên cạnh Đại phu nhân, cúi đầu, nhìn xuống đất.

“Đương nhiên là chuyện tốt.” Đại phu nhân nói, “Mẹ muốn tìm cho con một mối tốt, là con của dì. Biểu ca con tướng mạo đường đường (có khí phách), con mà gặp chắc sẽ thích ngay. Dì con với mẹ là người một nhà, con gả qua đó, nhất định sẽ đối xử với con như con gái ruột.”

“Đó là đương nhiên, con của tỷ tỷ, muội nhất định sẽ nâng niu trên tay. Hơn nữa, Linh nhi hiếu thảo như vậy, ai cũng yêu quý.” Tiêu Doanh nói.

“Con...” Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng cúi đầu, xấu hổ mặt đỏ bừng, “Linh nhi... Linh nhi không lấy chồng. Linh nhi muốn ở nhà hầu hạ mẹ.”

“Gái lớn gả chồng, con lớn như vậy, sao không gả đi được.” Đại phu nhân nắm tay Gia Cát Linh Ẩn, “Việc này cứ quyết định như vậy, được không?”

Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, vắn vắn gấu áo, bộ dạng thẹn thùng nói: “Mọi chuyện xin mẹ làm chủ, Linh nhi không có ý kiến.”

“Vậy thì tốt rồi.” Đại phu nhân đứng dậy, “Tứ muội, tranh thủ trở về chuẩn bị đi, rồi đến phủ xin kết thông gia.”

“Mọi chuyện suôn sẻ như vậy, muội về chuẩn bị ngay!” Tiêu Doanh phấn khởi nói. Vì đứa con ngổ ngàng của mình, Tiêu Doanh lo lắng mười mấy năm, chỉ sợ hấn không lấy được vợ, có Tiêu Mẫn làm chủ, lấy được người vợ đẹp như Gia Cát Linh Ẩn, Tiêu Doanh nhìn cũng thấy mỹ mãn, quan trọng hơn, có thể kết thông gia với nhà Gia Cát, chính mình cũng có thể ngẩng cao đầu ở nhà họ Lý.

“Mẹ, Linh nhi... có một thỉnh cầu.” Gia Cát Linh Ẩn kéo Đại phu nhân, ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì vậy Linh nhi?”

“Đã rất nhiều năm Linh nhi không gặp biểu ca, Linh nhi muốn... muốn gặp biểu ca.” Nói xong Gia Cát Linh Ẩn thẹn thùng cúi đầu.

“Nha đầu này, đúng là không biết xấu hổ mà.” Đại phu nhân hiểu ý cười, “Tứ muội, ngày mai ta hẹn mấy vị phu nhân tiểu thư tới phủ đánh bài, muội cũng đưa Khoa nhi tới đây đi, cũng để Linh nhi và Khoa nhi bồi dưỡng tình cảm trước.”

“Mẹ...” Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, vắn vắn góc áo, thẹn thùng.

“Tỷ nói đúng, sớm hay muộn cũng là người một nhà, nên xây dựng tình cảm sớm một chút, cũng tốt. Ngày mai muội sẽ đưa Khoa nhi tới.”

“Đúng, để hai đứa gặp nhau cũng tốt.” Đại phu nhân nói, “Tứ muội, chúng ta về đi.”

Vừa ra khỏi Trục Nguyệt Hiên, Tiêu Doanh lo lắng kéo Đại phu nhân lại hỏi: “Đại tỷ, nha đầu kia sẽ không đổi ý chứ, nếu ngày mai nó nhìn thấy Khoa nhi, lại đổi ý thì sao!”

“Đã là lệnh của cha mẹ, sao mà đổi ý được? Muội cứ đưa Khoa nhi tới đây.”

Đại phu nhân đã nói như vậy, Tiêu Doanh mới yên tâm, nhưng tảng đá trong lòng bà vẫn chưa buông xuống, trong lòng nghĩ ra một kế, vẫn nên dựa vào chính mình.

Đại phu nhân và Tiêu Doanh vừa đi, Thanh Y cùng Kinh Phong phi từ trên cây xuống. Tuy rằng vừa rồi bọn họ cách hơn mười thước nhưng hai người đều là người tập võ, thính lực rất tốt, chuyện mà mấy người nói trong phòng cũng nghe thấy rất rõ.

“Ý là, Tam tiểu thư phải lấy chồng?” Thanh Y ngờ vực hỏi.

“Hình như vậy.” Kinh Phong gật đầu.

“Không được!” Thanh Y hét to, “Ta phải nhanh chóng đi báo ôn chủ biết.”

“Ta cũng phải đi báo với gia!”

Nói xong, hai bóng dáng một đỏ một trắng, bay ra khỏi Trục Nguyệt Hiên.

“Hai tên thần kinh đó làm gì vậy?” Nguyệt Lan lắc đầu, bất đắc dĩ hỏi.

“Ai biết.” Mộc Tê đối với hai người kia, cũng không có biện pháp.

“Tiểu thư.” Nguyệt Lan lo lắng đi tới đi lui trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, nàng không hiểu, tiểu thư còn lòng dạ mà đọc sách, “Tiểu thư, người biết thiếu gia nhà họ Lý, đầu óc có vấn đề chứ?”

“Dĩ nhiên ta biết.” Gia Cát Linh Ẩn cười, không quan tâm nói.

“Vậy sao còn đồng ý?” Nguyệt Lan thật muốn mở đầu Gia Cát Linh Ẩn ra, nhìn xem có phải bị hỏng rồi không, “Tiểu thư thông minh xinh đẹp như vậy, sao có thể gả ột kẻ ngốc? Tiểu thư, chúng ta tới tìm lão gia nói chuyện, lão gia nhất định sẽ từ chối.”

“Hừ.” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một tiếng, “Nếu không phải cha ta gật đầu, làm sao Đại phu nhân có gan nói tới chuyện hôn sự này.”

“Hả!” Nguyệt Lan giật mình kêu lên, “Ý tiểu thư là, lão gia đồng ý hôn sự này? Xong rồi xong rồi, vậy phải làm sao bây giờ? Mộc Tê, người mau nghĩ cách đi, tiểu thư sẽ bị gả ột kẻ ngốc đấy.”

“Người đó.” Mộc Tê lắc đầu, cười khổ một tiếng, “Tiểu thư chỉ đồng ý gả thôi, chưa phải đã gả thật, phải xem biểu thiếu gia kia, có đủ may mắn hay không.” Mộc Tê ý tứ nói.

“Hóa ra tiểu thư đã sớm có cách, vậy nô tỳ an tâm rồi.” Nguyệt Lan vỗ ngực nói.

Hết chương 49

50. Chương 50: Thất Gia Muốn Nổi Diên

Gia Cát Linh Ẩn bỏ sách xuống, dường như nhớ ra điều gì, nói: “Nguyệt Lan, người mang hộp trang sức của ta ra đây.”

Nguyệt Lan để quạt xuống, vội vàng bê hộp trang sức ra. Gia Cát Linh Ẩn lấy ra hai mặt dây màu xanh ngọc, đeo vào hai vòng cổ khác nhau: “Mộc Tê, Nguyệt Lan, hai người lại đây.”

Mộc Tê và Nguyệt Lan đi tới trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, nhẹ nhàng đeo cho Mộc Tê và Nguyệt Lan.

“Tiểu thư...”

“Tiểu thư, người làm gì vậy?”

Mộc Tê và Nguyệt Lan bối rối không hiểu.

“Mộc Tê, Nguyệt Lan, các người đi theo ta, chịu không ít khổ cực, bị hiếp đáp, nhưng hiện tại ta thân cô thế cô, chỉ có thể để các người chịu ầm ức, giờ ta cũng không có gì để cho các người, vòng cổ này, tặng các người.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

Trong lòng Mộc Tê và Nguyệt Lan cảm động, tuy rằng người trong phủ không coi các nàng ra gì, nhưng từ khi hầu hạ Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn chưa từng đối xử tệ với các nàng, điều khiến họ cảm động chính là Gia Cát Linh Ẩn chưa bao giờ coi họ là nô tài, trước kia khi ăn cơm, chỉ có ăn ở phòng của người hầu, ăn đồ ăn thừa, mà Gia Cát Linh Ẩn, bữa nào cũng ăn cùng họ, lại không trách mắng họ.

“Tiểu thư, có thể đi theo người là may mắn của Mộc Tê, có phải chịu ảm ức gì đâu, tiểu thư nói vậy, thật xa cách quá. Món quà quý như vậy, Mộc Tê cả đời làm nô tỳ cũng không mua nổi. Mỗi lần tiểu thư gặp nguy hiểm, Mộc Tê đều bất lực, rất là hổ thẹn.” Mộc Tê nói, nước mắt không ngừng chảy ra.

Nguyệt Lan đã khóc thành tiếng, “Tiểu thư, người không biết, cuộc sống trước kia của Nguyệt Lan, sống ở những nơi bẩn thỉu nhất, chỉ cần sai sót nhỏ, sẽ bị mắng nhiếc, thậm chí bị đánh rất tàn nhẫn. Cho dù không phạm sai lầm gì, chỉ cần tâm tình chủ tử không tốt, cũng sẽ trút giận lên nô tỳ. Khoảng thời gian được ở cùng với tiểu thư, là thời gian đẹp nhất trong đời Nguyệt Lan. Hơn nữa, tiểu thư lại còn tặng nô tỳ thứ quý giá như vậy hu hu...”

“Được rồi được rồi, các người làm gì vậy?” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nói, “Đi theo ta, về sau sẽ rất nguy hiểm, đương nhiên phải ưu đãi các người.”

“Tiểu thư, có thể đi theo người, cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa, Mộc Tê cũng không sợ!” Mộc Tê nói, ánh mắt kiên định không thể lung lay.

“Tiểu thư, Nguyệt Lan cũng vậy!” Nguyệt Lan lập tức nói.

“Ầm! Ầm! Ầm!” Bỗng nhiên trời nổi sấm rền vang, trong nháy mắt bầu trời trong xanh chuyển sang đen kịt, trời âm u đến đáng sợ.

“Xẹt!” Như một tia chớp, hai bóng người từ bên ngoài bay vào, “Ào ào!” Trời liền mưa tầm tã.

Nhìn thấy người tới, ba chủ tử lập tức hành lễ: “Tham kiến Thất điện hạ, thỉnh an Thất điện hạ!”

“Không cần đa lễ.” Sở Lăng Thiên bình tĩnh nói.

“Thất điện hạ mời ngồi. Mộc Tê, pha trà cho điện hạ!” Gia Cát Linh Ẩn nói.

Mặt Sở Lăng Thiên còn âm u hơn so với bên ngoài. Sở Lăng Thiên nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, im lặng hồi lâu, Gia Cát Linh Ẩn cũng không nói chuyện, rốt cuộc y cũng nhin không được, hỏi: “Tại sao lại đồng ý hôn sự này?”

“Vương gia mời dùng thử, là trà mới, hương vị không tệ.” Gia Cát Linh Ẩn nhấp trà, thản nhiên nói.

Sở Lăng Thiên hạ giọng, “Là bạn, ta muốn biết trong lòng nàng rốt cục nghĩ gì? Nàng muốn làm gì, ta có thể giúp, nhưng quyết không cho phép đồng ý của hôn sự này!”

“Điện hạ.” Nhìn bộ dạng sốt ruột của Sở Lăng Thiên, trong lòng Mộc Tê ngấm vui vẻ, vị trí tiểu thư trong lòng Thất điện hạ rất lớn, Mộc Tê đưa ấm trà qua, “Điện hạ yên tâm, làm sao tiểu thư có thể gả cho biểu thiếu gia chứ? Tiểu thư chỉ muốn giáo huấn những kẻ thích mơ mộng hão huyền thôi.”

Sở Lăng Thiên nhíu mày, vẻ mặt căng thẳng nhất thời trầm tĩnh lại, nhận chén trà từ tay Mộc Tê, uống một hơi, “Ừm, quả là trà ngon!”

Nhìn bộ dạng của Sở Lăng Thiên, Kinh Phong rốt cuộc cũng yên lòng! Khi hần báo tin này cho Sở Lăng Thiên, hần chưa từng thấy Sở Lăng Thiên có vẻ mặt khiếp sợ đầy lo lắng thậm chí là tuyệt vọng như vậy, không quan tâm tới việc đang bàn bạc quốc sự với hoàng thượng, bỏ lại hoàng thượng với vẻ mặt ngơ ngàng, vội vàng chạy tới đây.

Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu đọc sách, Sở Lăng Thiên nhìn khuôn mặt nàng, chỉ trong phút chốc, mọi khó chịu khổ sở trong lòng bị vứt lên chín tầng mây, hần còn mong mưa lâu hơn nữa, tốt nhất là mưa tới sáng mai.

“Này! Tiểu Linh Ẩn, ngươi phải lấy chồng?” Bỗng nhiên hai bóng màu đỏ phi thẳng vào Trúc Nguyệt Hiên, Thương Y vừa mới tiếp đất, liền vây quanh Gia Cát Linh Ẩn, nói như nả pháo, “Ngươi muốn lấy chồng tại sao không nói trước cho ta biết? Bản môn chủ còn chưa cưới vợ, sao ngươi có thể lấy chồng? Trời ạ, tên

nào không có mắt như vậy, lại nhìn trúng nữ nhân như người? Bản môn chủ nhìn cũng rất xinh, hay để ta thay người xuất giá? Không được, không được, động phòng thì thế nào, hai người đàn ông... Ôi, thật đáng ghét! Thanh Y, giết chết tên đó cho ta! Đợi đợi đợi đã, không nên giết ngay, phải từng nhát từng nhát xẻo thịt hần! Tiểu Linh Ẩn, người không thể lấy chồng mà, người còn chưa giúp ta lấy Thánh Tuyết Đơn! Nội thương của ta lại tái phát, không thể thở được, ta sắp chết! Này, các người sao ai cũng nhìn ta vậy?”

Thấy mọi người đang nhìn mình, Thương Y mới phát hiện có điểm không thích hợp, “Các người.. nhìn ta như vậy làm gì? Hay là, lâu không gặp ta, bản môn chủ đã đẹp đến nỗi các người không nhận ra?”

“Môn chủ đại nhân, đừng như vậy.” Thanh Y lời kéo Thương Y đang tự kỷ quá mức, ngại ngùng nói: “Thế này rất là mất mặt.”

“Đẹp trai quá cũng mất mặt à?” Thương Y hùng hồn hỏi, “Tiểu Linh Ẩn, bản môn chủ đẹp trai như vậy, gả cho ta được không?”

Sắc mặt Sở Lăng Thiên trầm xuống, trên mặt xuất hiện một tầng băng, không vui nói, “Thương đại hiệp, người còn rất nhiều việc lớn phải làm, không cần quản chuyện tình cảm của nữ nhân. Hôn sự của Tam tiểu thư, đã có bản vương lo.”

“Hôn sự của Tam tiểu thư, liên quan gì đến người?” Thương Y chu miệng, hỏi.

“Điện hạ, Thương Y môn chủ, hai người yên tâm đi, tiểu thư sẽ không lấy biểu thiếu gia.” Nhìn hai người tranh luận, Mộc Tê nói.

“Thật không?” Thương Y nắm lấy bả vai Mộc Tê, “Người nói thật chứ?”

“Thương Y môn chủ, sao tiểu thư có thể đùa giỡn với hạnh phúc cả đời mình chứ.” Mộc Tê cười nói.

“Vậy ta an tâm rồi.” Thương Y ngồi xuống, nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Tiểu Linh nhi không phải lo lắng, chuyện của ta đã xử lý xong rồi, Thanh Y về đi, mọi chuyện ở đây giao cho ta!”

“Bản vương cũng ở đây, ngộ nhờ Thương đại hiệp không xoay sở kịp.” Sở Lăng Thiên nói, ngồi xuống ghế.

Tạnh mưa.

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì buông sách trên tay xuống, nói: “Hai vị, mời trở về đi, Trúc Nguyệt Hiền chỉ là miếu nhỏ, không chứa nổi hai vị Bồ Tát lớn.”

Thương Y chớp mắt nhìn Sở Lăng Thiên, người đầu với ta sao, tốt lắm!

Sở Lăng Thiên đành buông tay, biết tính của Gia Cát Linh Ẩn, nhiều lời vô ích, “Kính Phong, người ở lại đây.”

“Thanh Y, người cũng ở lại đây!” Thương Y lập tức nói, “Tiểu Linh nhi, có thể chứ?”

Sở Lăng Thiên và Thương Y cùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, chờ sự đồng ý của nàng.

Kính Phong cùng Thanh Y liếc mắt nhìn nhau, chủ tử của mình, là nhân vật số một ở kinh đô nước Lăng Nguyệt, giờ phút này lại chỉ mong có một cái gật đầu của Gia Cát Linh Ẩn. Hơn nữa, Thanh Y thân là các chủ, ở Thanh Ngọc Môn hô mưa gọi gió, Kính Phong đứng đầu tứ quý bên cạnh Sở Lăng Thiên, cho dù hoàng tử trong cung nhìn thấy hần, cũng phải khách sáo. Khó có thể tưởng tượng giờ phút này hai chủ tử đang nghiêm mặt, cầu một nữ nhân giữ họ lại để bảo vệ nàng...

“Ở lại đi.” Gia Cát Linh Ẩn khẽ nói.

Sở Lăng Thiên cùng Thương Y như được đại xá, đều thở phào nhẹ nhõm, hai người liếc nhau, lại lập tức dời mắt, từ ánh mắt đối phương, hai người đều đọc được ý gì đó phức tạp, nhưng lại không muốn nói ra.

51. Chương 51: Hồ Tiểu Thư Mời Dừng Trà

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát Hồng Nhan chải chuốt thật đẹp, vào cung.

Cũng sáng sớm đó, Đại phu nhân hẹn vài vị phu nhân dẫn theo các tiểu thư vào phủ Thừa tướng, Đại công tử Gia Cát Như Phong của phủ Thừa tướng vẫn chưa có hôn phối, điều này làm cho trong lòng nhiều tiểu thư ấp ủ may mắn. Những người đến hôm nay, trong đó có phu nhân của Lễ bộ thượng thư Hồ Vạn Lí, còn có tiểu thư đích xuất của Hồ gia, Hồ Tĩnh. Đi theo sao Hồ Tĩnh còn có hai nha hoàn thoạt nhìn rất kỳ quái.

“Mấy chị em chúng ta đi chơi bài thôi, các tiểu thư đến hậu viện tâm sự đi.” Đại phu nhân sắp xếp.

Nghe Đại phu nhân nói vậy, nha hoàn trong phủ Thừa tướng bèn dẫn các tiểu thư đi xuống hậu viện. Hồ Tĩnh chưa đi cùng họ vội, mà nói với hai nha hoàn theo sau: “Theo ta đi tìm ả nha đầu chết tiết Gia Cát Linh Ẩn kia! Biết nên làm thế nào rồi chứ, bản tiểu thư tốn khá nhiều ngân lượng để mời các người đó!” Nhớ đến lần đó bị Gia Cát Linh Ẩn cuỗm mất hai mươi ngàn lượng bạc, Hồ Tĩnh liền hận đến ngứa răng. Sau khi chuyện đó xảy ra, hôm sau Hồ Tĩnh lại đến tiệm ngọc, cầu xin ông chủ trả ngân phiếu lại cho nàng, nhưng ông ta lại nói, toàn bộ ngân phiếu bị Gia Cát Linh Ẩn cầm đi rồi. Hồ Tĩnh gắt gao siết nắm đấm, lần này nàng tìm hai cao thủ giỏi võ, nhất định phải diệt trừ Gia Cát Linh Ẩn để giải mối hận trong lòng.

“Tiểu thư, hãy yên tâm đi! Hai huynh đệ chúng ta chính là cao thủ nổi tiếng kinh thành, diệt trừ một tiểu nha đầu cũng như bóp chết một con kiến.” Một nha hoàn trong đó nói, nhưng giọng nói kia là giọng của nam nhân.

“Vậy là được rồi, tìm được con nhỏ đó, thì xuống tay ngay cho ta, Gia Cát Linh Ẩn...” Hồ Tĩnh còn chưa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh lạ truyền đến.

“Là ai?” Hồ Tĩnh cảnh giác hỏi.

Nha hoàn vừa rồi nói chuyện chạy qua đó, từ bên trong bắt được một cô gái, là Tứ tiểu thư Như Nguyệt của nhà Gia Cát, chỉ là Hồ Tĩnh không có chút ấn tượng nào với nàng ta, trong Bách Hoa Yển, Gia Cát Đại tiểu thư và Tam tiểu thư chói mắt như vậy, ai cũng không nhớ được Tứ tiểu thư này.

“Người là ai?” Hồ Tĩnh hỏi.

“Ồ...” Trong mắt Như Nguyệt ánh lên tia sáng khác thường, vừa lắc đầu vừa khua tay, càng không ngừng chỉ vào miệng mình và lỗ tai.

“Hóa ra là đứa câm điếc.” Hồ Tĩnh yên lòng, hỏi, “Gian phòng của Tam tiểu thư Gia Cát Linh Ẩn nhà người ở đâu?”

Như Nguyệt mù mờ nhìn Hồ Tĩnh, lại vừa lắc đầu vừa khua tay.

“Ôi trời, đúng là đứa ngu!” Hồ Tĩnh tức giận nói, lại giơ ba ngón tay lên, chỉ chỉ mình, nói rõ từng chữ, “Tam, tiểu, thư!”

Như Nguyệt gật gật đầu ra vẻ như đã hiểu, chỉ về hướng Trục Nguyệt Hiên.

“Đi thôi.” Hồ Tĩnh cười lạnh.

“Tiểu thư, có cần giết ả này diệt khẩu không?” Nha hoàn kia hung thần ác sát hỏi.

“Không cần, vừa điếc vừa câm, sợ cái gì!”

Thấy mấy người Hồ Tĩnh rời đi, trên mặt Như Nguyệt hiện lên nụ cười quỷ dị, hóa ra hoàn toàn không cần mình ra tay, cây to đón gió, Gia Cát Linh Ẩn, chỉ có khi người và Gia Cát Hồng Nhan đều biến mất, thì mới có người chú ý đến ta! Qua hôm nay, chỉ còn lại một đối thủ là Gia Cát Hồng Nhan thôi, tâm trạng của Như Nguyệt nhất thời nhảy nhót.

“Trục, Nguyệt, Hiên.” Nhìn thấy ba chữ trục Nguyệt Hiên, Hồ Tĩnh từ từ ghi nhớ, “Bắt đầu từ ngày mai, e rằng nơi này phải đổi chủ rồi. Lát nữa nhớ phải lục soát kỹ càng bên trong, hai mươi ngàn lượng, là thứ dễ nuốt như vậy sao?”

“Tiểu thư yên tâm, nhất định sẽ vét sạch.”

“Vào thôi.”

Nguyệt Lan ngồi ở cửa thêu hài, nhìn thấy mấy người đột nhiên xông vào Trúc Nguyệt Hiên, lập tức đứng lên, ánh mắt nhìn Hồ Tĩnh đầy nghi vấn, hỏi: “Người tới làm gì?”

Nghe thấy tiếng của Nguyệt Lan, Thanh Y và Kinh Phong mới từ trên cây phi xuống núp ở sau bức bình phong, Thanh Y biết vào lúc này Kinh Phong không dám phát ra tiếng động, bèn vươn tay phải ra vò mạnh tóc của Kinh Phong, Kinh Phong chỉ có thể nhắm mắt nhú mày, dùng mắt lườm nguyệt Thanh Y.

“Phu nhân mời ta tới, Tam tiểu thư không chào đón sao?” Hồ Tĩnh nghênh ngang đi vào trong phòng, ngửa đầu, hếch mũi sắp đụng trần nhà, hôm nay nàng ta tràn đầy sinh lực.

Gia Cát Linh Ẩn hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, ánh mắt rơi vào trên người hai nha hoàn ở sau lưng Hồ Tĩnh, muốn nói nam cải nữ trang, không ai xinh đẹp qua Thương Y. Gia Cát Linh Ẩn cụp mắt xuống, tiếp tục xem sách trên tay.

“Sao, cả một chung trà cũng không có, đây là đạo đãi khách của phủ Thừa tướng à?” Hồ Tĩnh ngông nghênh ngồi xuống, cười lạnh nói.

“Mộc Tê, dâng trà!” Gia Cát Linh Ẩn không thèm ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt nói.

“Dạ! Tiểu thư!”

Mộc Tê nhanh chóng bưng một chung trà ra, đặt xuống trước mặt Hồ Tĩnh.

Hồ Tĩnh bưng lên uống một hớp, hài lòng nói: “Phủ Thừa tướng quả nhiên giàu có, ngay cả trà mà thứ nữ uống cũng thơm ngát như thế, trà ngon!”

Gia Cát Linh Ẩn trái lại không đáp, bản thân chỉ tập trung vào quyển sách, hoàn toàn ném Hồ Tĩnh sang một bên.

“Hừ!” Trên mặt Hồ Tĩnh nở nụ cười sáng rỡ, nháy mắt với hai nha hoàn ở phía sau, hai nha hoàn gật đầu, nhào lên chỗ Gia Cát Linh Ẩn.

Thoáng chốc, hai bóng người một đỏ một trắng từ sau bình phong bay ra, đều nhìn chòng chọc hai nha hoàn kia, một chiêu đã hạ đo ván cả hai.

“Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng!” Tên vừa rồi còn tự xưng là cao thủ võ lâm, giờ phút này sợ tới mức toàn thân run rẩy, búi tóc trên đầu cũng lệch qua một bên.

Nụ cười của Hồ Tĩnh còn chưa kịp thu hồi, đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngẩn người, tại sao lại như vậy? Trong nháy mắt, tình huống xuất hiện nghịch chuyển, hai cao thủ ả mướn, giờ phút này đang đau khổ cầu xin được tha thứ ở dưới chân kẻ khác. Hồ Tĩnh thất kinh nhìn hai người đột nhiên xuất hiện, một thiếu niên lạnh lùng cùng một tên yêu nghiệt khó phân biệt nam nữ, không thể tưởng tượng nổi trong phòng của Gia Cát Linh Ẩn lại có thể chứa người như vậy.

Lúc này, Gia Cát Linh Ẩn đặt sách xuống, đứng lên, cười tươi như hoa nhìn Hồ Tĩnh còn đang há hốc mồm, nói: “Hồ tiểu thư, mời dùng trà! Có phải trà nguội rồi không? Mộc Tê, mau đổi cho Hồ tiểu thư chung khác.”

“Dạ, tiểu thư!”

“Thanh Y, Kinh Phong, hai kẻ này giao cho hai người xử lý đó.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nói.

“Thật sao? Quá dã!” Thanh Y có vẻ vô cùng hưng phấn, vừa nói vừa nhặt lấy miếng giẻ nhét vào miệng người nọ, “Lâu rồi bản đại gia không có giết người.”

Thanh Y một phen cắt rớt lỗ tai trái của tên kia, bất mãn nói: “Trông xấu hoắc như vậy, mà còn dám nam cải nữ trang, đúng là ô uế mắt của bản đại gia, người khuynh quốc khuynh thành như bản đại gia đây mới có thể giả gái, biết chưa?” Nói xong, lại cắt đứt thêm lỗ tai bên phải của người nọ.

“Ôi! Đúng là xấu muốn chết!” Thanh Y quả thực không nhìn nổi nữa, một nhát cuối cùng đâm trúng tim của người nọ.

Kinh Phong lại không nói gì cả, bước đến vịn cổ người còn lại, người dưới chân lập tức tắt thở.

Đi theo Gia Cát Linh Ẩn đã lâu, lá gan của Nguyệt Lan cũng trở nên lớn hơn một chút, nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không còn sợ hãi như trước kia nữa, chỉ cảm thấy có chút chán ghét.

Mộc Tê pha trà mới, đưa đến trước mặt Hồ Tĩnh, cười nói: “Hồ tiểu thư, mời dùng trà.” Thấy Hồ Tĩnh đã sợ đến mức tinh thần hoảng loạn, Mộc Tê kéo hai tay của Hồ Tĩnh, nhét chung trà vào tay nàng ta.

Hồ Tĩnh như đang nằm mơ giữa ban ngày, nàng không nghĩ được trên đời lại có người độc ác, giết người không chớp mắt đến thế, nàng lúc này gần như đã mất hết ý thức. Tay cầm chung trà của Hồ Tĩnh run rẩy kịch liệt, mép chung và nắp chung vì sự run rẩy của Hồ Tĩnh mà không ngừng va chạm, phát ra tiếng lạch cạch, cơ thể giống như bị rút hết xương cốt, không giữ được mà trượt xuống.

“Hồ tiểu thư, uống trà nhé!” Gia Cát Linh Ẩn làm như không có chuyện gì xảy ra, giọng nói bình thản đến cực điểm.

“Ta...” Rốt cục Hồ Tĩnh cũng khôi phục chút ý thức, run rẩy nói, “Ta muốn về nhà... về nhà... mẹ ơi...”

“Hồ tiểu thư vội vã gì nào? Chỗ ta có rất nhiều loại trà, Hồ tiểu thư cứ từ từ thưởng thức từng loại một, rồi hẳn đi.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói.

“Không... không cần... không cần đâu!” Hồ Tĩnh ôm đầu, té xuống trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, đập mạnh đầu với Gia Cát Linh Ẩn, “Van xin người, Tam tiểu thư, đừng có giết ta!”

“Yên tâm đi, ta sẽ không giết người đâu.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười thân thiết, đỡ Hồ Tĩnh dậy, nháy mắt ra hiệu với Mộc Tê.

Mộc Tê gạt đầu, nhét miếng giẻ đã sớm chuẩn bị vào trong miệng Hồ Tĩnh, đề phòng nàng ta la lớn, Hồ Tĩnh hoảng sợ nhìn Gia Cát Linh Ẩn, ra sức giãy dụa.

Bỗng nhiên, Thanh Y như nhớ đến cái gì, nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Tiểu thư, lúc này ta nhìn thấy, Tứ tiểu thư chỉ đường cho ả này.”

“Người ở trong sân mà, sao thấy được?” Mộc Tê nghi ngờ hỏi.

Thanh Y chỉ vào cây to ở trong sân, nói: “Cái này gọi là đứng càng cao thì thấy càng xa. Tiểu thư, người phải cẩn thận với Tứ tiểu thư mới được.”

“Ừ, ta biết rồi, cảm ơn người, Thanh Y.” Gia Cát Linh Ẩn lên tiếng, Như Nguyệt à, người cũng quá nóng vội rồi.

Hết chương 51

52. Chương 52: Con Gái Nhà Ai Bị Chà Đạp

Lúc gần đến trưa, Tiêu Doanh dẫn con trai lớn Lý Khoa đến phủ Thừa tướng, Tiêu Doanh không ngừng lau nước mũi và nước miếng cho y.

“Mẹ, đẹp quá, đẹp quá!” Lý Khoa chỉ vào nha hoàn của phủ Gia Cát, vỗ tay reo lên.

“Đứng yên đi, để mẹ lau mũi cho con.” Tiêu Doanh tươi cười nhìn Lý Khoa, tuy rằng đầu óc Lý Khoa dần dần, nhưng đối với chuyện nam nữ, trái lại không chịu thua, không thấy vẫn giỏi là tính chất bản năng của toàn bộ sinh vật, không ít nha hoàn trong Lý phủ đều từng bị Lý Khoa xâm hại.

“Mẹ, đẹp quá, đẹp quá!” Lý Khoa nhìn chằm chằm một nha đầu dáng vẻ uyển chuyển, đuổi theo reo hò, nước miếng vừa mới được lau lại chảy ra, Tiêu Doanh vừa lơ lửng một chút, Lý Khoa đã vươn tay túm lấy nha hoàn kia.

“Á!” Nha hoàn nghiêng người, làm Lý Khoa chộp vào không khí.

Lý Khoa đứng không vững, cảm thấy xuống đất, bộ dạng chó ăn phân.

“Oa oa oa!” Lý Khoa bị té ăn đau, nằm rạp xuống đất khóc tu tu lên, vừa khóc vừa quơ quào hai tay, hai chân cũng không ngừng giãy đành dạch, hết như con rùa bơi trong nước.

“Khoa nhi đừng khóc, đừng khóc.” Tiêu Doanh đỡ Lý Khoa dậy, dỗ dành y như dỗ con nít.

Khó khăn lắm mới dỗ được Lý Khoa, Tiêu Doanh xoay người liền hung hăng tát cho nha hoàn kia một cái. Tiêu Doanh nhéo lỗ tai của nàng ta, mắng: “Á tiện nhân như người mà dám làm té Khoa nhi của ta! Nó là biểu thiếu gia của phủ Thừa tướng, đừng nói ôm người một cái, cho dù muốn người cũng là phúc phần của người, đúng là ô tiện không biết tốt xấu!”

Lý Khoa thấy Tiêu Doanh kéo tai nha hoàn kia, lập tức chạy đến ôm lấy nàng, kề sát miệng lại, cắn lên cổ nàng ta, chốc lát, trên cổ nha hoàn lộ hiện lên mấy dấu răng.

“Được rồi, được rồi, Khoa nhi, đừng quậy nữa con, mẹ dẫn con đi gặp vợ nào!” Tiêu Doanh gian nan kéo Lý Khoa ra, phủ Thừa tướng không giống như Lý phủ, nếu quậy ra chuyện lớn thì không xong rồi.

“Vợ, vợ, vợ đẹp!” Lý Khoa vỗ tay, đi theo sau Tiêu Doanh.

“Khoa nhi, con phải nhớ kỹ lời mẹ dặn, hôm nay phải cùng vợ con gạo nấu thành cơm, thì người vợ này chắc chắn là của con rồi!”

“Vợ, vợ, nhìn thấy vợ phải nhào lên, giống như nhào lên người Tiểu Thúy, sau đó cởi phăng quần áo của nàng, mẹ, con nhớ rồi.”

“Ừ, Khoa nhi ngoan lắm!” Tiêu Doanh sửa sang lại đầu tóc cho Lý Khoa, nói, “Nhưng mà, con phải nhớ kỹ, không phải vừa thấy vợ thì bỏ nhào tới liền, phải đợi mẹ đi rồi mới làm, biết chưa?”

“Nhớ rồi, mẹ đi rồi mới làm.” Lý Khoa gật đầu, nói.

Cửa Trục Nguyệt Hiên rộng mở, Thanh Y và Kinh Phong đã quét dọn hiện trường giết người một cách sạch sẽ, nhìn không thấy vết máu nào. Tiêu Doanh làm sao cũng không ngờ được, nơi lúc này bà đứng, mới vừa rồi, có hai người đã đánh mất tính mạng trong đây.

“Linh nhi à, Trục Nguyệt Hiên cũng nóng ghê đó chứ.” Tiêu Doanh giơ tay phe phẩy quạt không ngừng, nói.

“Thưa dì, lát nữa Linh nhi sẽ lấy một ít khối băng về đây, để tránh biểu ca bị nóng.”

Tiêu Doanh hài lòng gật đầu, kéo tay của Gia Cát Linh Ẩn, thân thiết nói: “Linh nhi, con nói muốn gặp Khoa nhi, hôm nay dì liền đưa nó đến, hai đứa ngồi đây tâm sự nha.”

“Cám ơn dì.” Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, thẹn thùng nói, “Biểu ca đúng là tuần tú lịch thiệp.”

“Chỉ cần sau này hai đứa yêu thương lẫn nhau, dì cũng an lòng.” Tiêu Doanh đứng lên, “Dì không quấy rầy hai đứa nữa, hai đứa nói chuyện đi.”

“Linh nhi không giữ dì, dì đi thông thả.”

“Không cần tiễn, dì đi tìm mẹ con, con và Khoa nhi cứ bồi dưỡng tình cảm đi.”

“Dì...” Gia Cát Linh Ẩn e thẹn cúi đầu.

Như Tiêu Doanh định liệu, bà vừa ra khỏi sân, Lý Khoa liền bỏ nhào qua Gia Cát Linh Ẩn, chỉ là chưa đụng được đến Gia Cát Linh Ẩn đã bị Thanh Y và Kinh Phong giữ lại. Thanh Y lấy một bình ngọc trong ngực ra, hươ hươ trước mũi Lý Khoa, sắc mặt Lý Khoa nhất thời đỏ bừng.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Hồ Tĩnh bị trối sau bình phong, nói: “Chờ lát nữa nhớ mở trối cho Hồ tiểu thư. Một Tê, Nguyệt Lan, biểu thiếu gia nóng nực quá, các người theo ta đi lấy một ít băng về đặt ở Trục Nguyệt Hiên, đừng để biểu thiếu gia nóng chết!”

“Dạ, tiểu thư!”

Ba người Gia Cát Linh Ẩn đi rồi, Thanh Y ném Lý Khoa và Hồ Tĩnh vào trong sân, cũng mở trối cho Hồ Tĩnh. Lý Khoa vừa nhìn thấy Hồ Tĩnh, không quan tâm gì cả mà nhào tới, Hồ Tĩnh ra sức vùng vẫy, nhưng làm sao mạnh bằng Lý Khoa.

Nhìn thấy cảnh tượng trong sân, Thanh Y không khỏi lắc đầu, lập tức che mắt Kinh Phong lại, nói: “Trẻ con không nên xem. Tam tiểu thư này của chúng ta đúng là xấu xa quá! Nhưng mà, ta thích.”

Kinh Phong hất tay Thanh Y ra, không cho là vậy, cười lạnh, “Cá lớn nuốt cá bé thôi mà, người nào đó vốn chiếm thế hạ phong, còn không biết tự lượng sức, tự nạp mình đến tận cửa.”

“Này, ta nói người này tên tiểu quý, đừng có giả vờ ra vẻ thâm trầm ở trước mặt bản đại gia!”

Kinh Phong lạnh lùng liếc Thanh Y một cái, trong mắt bắn ra hai chữ chói lọi: Ngu ngốc!

Khi ba người Gia Cát Linh Ẩn lấy khối băng về, bỗng nhiên nghe thấy tiếng thét vọng ra từ Trục Nguyệt Hiên, các phu nhân đang chơi bài, còn có các tiểu thư ở hậu viện cũng bị thu hút đến đây.

Khi mọi người chạy đến Trục Nguyệt Hiên, liền chứng kiến cảnh tượng nào đó. Trong sân, một đôi nam nữ trần truồng đang làm cái chuyện khiến người khác đỏ mặt, quần áo cả hai tán loạn trên đất, y phục của cô gái bị xé nát, tuy rằng đã để cho người nam thực hiện được, nhưng cô gái trên đất vẫn ra sức giãy dụa.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người hưng phấn nhất chính là Tiêu Doanh, đứa con ngốc nghếch này, làm ra cái chuyện như thế, đúng là tuyệt đối không kém cỏi hơn người đàn ông bình thường, chuyện này, cho dù nhà Gia Cát muốn đổi ý thì cũng không còn kịp rồi.

“Ôi, con gái nhà ai giữa thanh thiên bạch nhật lại làm ra cái chuyện không biết xấu hổ thế này.” Hồ phu nhân vừa lắc đầu vừa nói, trong giọng điệu chứa đầy vẻ cười nhạo.

“Đúng vậy, thật sự rất mất mặt!”

“Ồ nhà Gia Cát, ngoại trừ khuê nữ nhà Gia Cát ra, còn có thể là con gái nhà ai được?”

Các phu nhân vui sướng khi người gặp họa, bàn tán sôi nổi, có thể nhìn thấy trò cười lớn thế này của phủ Thừa tướng, cơ hội đúng là hiếm có. Như Nguyệt lẫn trong đám người, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười, không ngờ Hồ tiểu thư còn có chiêu sau, trước làm nhục sau giết chết, làm tốt lắm! Cho dù giết không được, danh dự của Gia Cát Linh Ẩn cũng đã bị hủy hoại.

“Ai da, đúng là rất không biết xấu hổ nha, nếu con gái nhà ta làm ra cái chuyện như vậy, ta thà rằng bóp chết nó!” Hồ phu nhân vui cười hơn hở, nói.

“Câm miệng hết!” Bị nhiều người như vậy bàn tán chuyện nhà của mình, trên mặt Đại phu nhân cũng không nhịn được nữa, tức giận nói với gia nô ở đối diện, “Còn không mau tách hai đứa đó ra cho ta!”

“Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?” Gia Cát Linh Ẩn mang băng về đặt trong sân, lập tức chạy đến, kéo tay Đại phu nhân, hỏi.

“Chuyện xảy ra trong sân của người, ta phải hỏi người chứ!” Đại phu nhân tức giận nói, ngay từ đầu bà còn tưởng có liên quan đến Gia Cát Linh Ẩn, nhưng Gia Cát Linh Ẩn đang đứng ở chỗ này, vậy cô gái kia là ai?

Tiêu Doanh nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt tái đi, sao có thể? Nó đứng ở đây, vậy còn cô gái trên đất kia là ai? Chẳng lẽ Lý Khoa nhận nhầm người, xem nha hoàn thành Gia Cát Linh Ẩn, cái thằng ngốc này!

“Thừa tướng phu nhân, không thể tưởng tượng nổi nếp sống của quý phủ lại khai hóa như thế nha, đúng là để cho ta được mở mang kiến thức!” Hồ phu nhân che miệng, cười hì hì.

Mấy phu nhân khác nghe thấy Hồ phu nhân nói vậy cũng cười rộ lên theo.

53. Chương 53: Trừng Trị Hồ Tĩnh Và Lý Khoa

Lúc này, gia nô rút cuộc tách hai người ra, nữ nhân trên mặt đất vùng đứng lên, tức khắc chui vào trong lòng Hồ phu nhân, khóc lớn nói: “Mẫu thân, cứu mạng!”

Đầu Hồ phu nhân lập tức ầm vang một tiếng, vô thức nhìn nữ tử trần truồng ở trong lòng mình, hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, lập tức dùng quần áo của mình che lấy thân thể của Hồ Tĩnh. Hồ phu nhân kinh hãi đến nói năng lộn xộn: “Tĩnh nhi... Sao lại là con? Rốt cuộc sao lại thế này? Sao lại thế này?”

“Thì ra là Hồ tiểu thư à.” Đại phu nhân lạnh lùng cười cười: “Không thể tưởng tượng được tác phong của Hồ phủ lại phóng túng như thế. Hồ tiểu thư đến phủ Gia Cát vụng trộm với người khác!”

Hồ Tĩnh ngẩng đầu, bất chấp không mảnh vải che thân, ánh mắt như lưỡi kiếm bắn về phía Lý Khoa. Ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm vào chỗ nào đó của Lý Khoa.

Hồ Tĩnh bỗng nhiên như nổi điên, đẩy Hồ phu nhân ra, tiến lên đoạt lấy thanh kiếm đeo bên hông của gia nô. Chỉ thấy một ánh sáng lạnh hiện lên như sấm chớp âm vang, máu tươi bắn ra tung toé, Lý Khoa bụm chỗ đó, ngã xuống, máu chảy ra từ kẽ ngón tay của Lý Khoa. Cách đó không xa, cái bộ phận nào đó trên cơ thể của Lý Khoa đã rời khỏi hẳn.

“A! Tiệt nhân!” Tiêu Doanh hung hăng tát Hồ Tĩnh một cái, nhìn thấy bộ dáng đau đớn của Lý Khoa thì lập tức ngắt đi.

Không biết qua bao lâu, huyền não trong phủ Gia Cát cuối cùng yên tĩnh xuống. Trong đại sảnh, Gia Cát Chiêm ngồi cao cao ở trên, Đại phu nhân, Tiêu Doanh, Hồ phu nhân, Hồ Tĩnh, Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Như Nguyệt, Tứ di nương lẳng lẳng ngồi ở dưới.

Hồ phu nhân cùng Hồ Tĩnh khóc không ngừng. Hồ phu nhân khóc lóc kể lể, nói: “Thừa tướng đại nhân, ngài nhất định phải chủ trì công đạo cho tiểu nữ. Đến phủ thừa tướng lại xảy ra chuyện như vậy, thiếp về nhà sẽ không có cách nào ăn nói với Hồ gia.”

“Hồ phu nhân, ý của bà là Hồ tiểu thư chạy đến phủ thừa tướng làm bậy, còn muốn phủ Thừa tướng cho bà công đạo?” Đại phu nhân lạnh lùng nói.

“Hừ!” Tiêu Doanh vừa nhìn thấy Hồ Tĩnh liền ước gì có thể từng đao từng đao cắt bỏ thịt của nàng ta, “Tuy rằng Khoa nhi nhặt về cái mạng, nhưng mà đời này cũng không thể là nam nhân, ta còn cần Hồ tiểu thư cho ta một công đạo. Tiêu gia và Lý gia cũng không phải dễ khi dễ như vậy!”

“Là ai dẫn Lý Khoa tới quý phủ?” Gia Cát Chiêm hạ giọng hỏi.

“Là...” Tiêu Doanh cúi đầu, làm sao cũng không thể nói là Đại phu nhân đồng ý. Tiêu Doanh nghĩ nghĩ, phần nộ chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Là Tam tiểu thư. Hôm qua đại tỷ làm mai Khoa nhi cho Tam tiểu thư, Tam tiểu thư nói muốn gặp Khoa nhi, Tam tiểu thư đã sớm mưu tính thật tốt, nếu không thì tại sao thời điểm vừa rồi lại không ở trong phòng, mà chạy đi lấy khối băng gì đó.”

“Di...” Gia Cát Linh Ẩn sửng sốt, nước mắt oan ức ngân ngấn trong khoé mắt, “Di, cho dù Linh nhi có bản lĩnh to lớn cũng không thể nào giỏi như vậy. Nếu mẫu thân và Linh nhi sớm biết biểu ca nhìn thấy nữ nhân liền... Linh nhi tin tưởng mẫu thân cũng sẽ không đồng ý hôn sự này.”

“Ừ!” Đại phu nhân gật đầu nói: “Linh nhi nói phải, Tứ muội, nếu người sớm nói cho ta biết đạo đức của biểu thiếu gia là như thế này, thì nói cái gì ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Đại tỷ, người...” Tiêu Doanh lửa giận một bùng, cũng không dám phát ra với Đại phu nhân. Lý Khoa là dạng người gì, Đại phu nhân và bà rõ ràng như nhau.

“Đây là thứ nhất.” Gia Cát Linh Ẩn tiếp tục nói: “Thứ hai, biểu ca nói nóng nực, Linh nhi sợ biểu ca bị nóng, liền dẫn Mộc Tê cùng Nguyệt Lan đến hầm lạnh lấy khối băng. Về phần Hồ tiểu thư đến Trục Nguyệt Hiên vào lúc nào thì Linh nhi cũng không rõ. Trừ khi Hồ tiểu thư cùng Linh nhi thông đồng, nhưng mà, loại chuyện này ai lại đi làm chứ?”

Hồ Tĩnh oán hận nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, biết rõ nàng ta nói năng bậy bạ nhưng cũng không có cãi lại. Nếu Gia Cát Linh Ẩn nói ra chính mình muốn mưu sát nàng ta trước, chỉ là tăng thêm một tội danh ình mà thôi. Hồ Tĩnh vò mạnh khăn tay, móng của ngón tay nhỏ bé đã khảm sâu vào trong thịt.

Như Nguyệt kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, không biết hôm nay Gia Cát Linh Ẩn đã dùng cách gì để tránh được một kiếp. Như Nguyệt trầm tư, vì sao mỗi lần Gia Cát Linh Ẩn đều may mắn như vậy, mỗi lần đều có thể thoát khỏi. Như Nguyệt nhớ tới lời của Tứ di nương từng nhắc nhở nàng ta, Tam tiểu thư không đơn giản! Như Nguyệt nhẹ nhàng ngẩng đầu, thấy Gia Cát Linh Ẩn đang nhìn mình cười như không cười, thì không khỏi cả kinh trong lòng, lập tức dời ánh mắt đi.

“Thừa tướng đại nhân, ngài nhất định phải làm chủ cho tiểu nữ!” Hồ phu nhân khóc lóc, chỉ có thể van xin Gia Cát Chiêm.

“Hồ phu nhân, Tứ muội, xảy ra chuyện như vậy, là chuyện không ai muốn nhìn thấy, nhưng sự tình đã xảy ra rồi, nên ngẫm lại xem giải quyết như thế nào.” Gia Cát Chiêm thấp giọng nói: “Lão phu thật sự có một biện pháp, Hồ tiểu thư và Lý Khoa đã có phu thê chi thực[1], không bằng để cho chúng kết làm phu thê đi.”

“Thừa tướng đại nhân, Tình nhi nhà ta là...” Hồ phu nhân muốn nói là trong sạch thuần khiết, nhưng mà nghĩ đến chuyện xảy ra hôm nay thì lại nuốt trở vào, “Lý Khoa đã như vậy... Không phải Tình nhi phải sống thủ tiết cả đời sao?”

“Hồ phu nhân, ta khuyên bà nên nhận rõ sự thật. Thanh danh của Hồ tiểu thư sợ là đã bị truyền ra, muốn lấy chồng, chỉ sợ vô cùng khó khăn.” Đại phu nhân nói: “Khoa nhi tuy rằng không tính là nam nhân chân chính, nhưng làm cháu dâu đích tôn của Lý gia cũng không uất ức cho Hồ tiểu thư.”

“Nhưng mà...” Hồ phu nhân còn muốn nói gì nữa, nhưng cũng nói không nên lời.

“Mẫu thân, nữ nhi không muốn gả cho tên ngốc kia.” Hồ Tình vừa khóc vừa lắc mạnh đầu.

“Ôi!” Hồ phu nhân thở dài, tuyệt vọng nhắm mắt lại: “Đã như vậy rồi, về sau ai còn muốn con. Lý gia nhanh chóng đến cầu thân đi.”

“Sẽ nhanh thôi!” Tiêu Doanh lạnh lùng nói. Hồ Tình làm cho Lý Khoa biến thành như vậy, Hồ Tình vào cửa cần phải để cho ả ném chút hậu quả về hành vi lỗ mãng của mình.

Chuyện này cuối cùng lấy sự kết thân Lý gia và Hồ gia mà hoà giải.

Ngày hôm nay, Gia Cát Linh Ẩn mệt không ít, cũng may là một lần đã giải quyết được hai kẻ phiền phức! Khi trở lại Trúc Nguyệt Hiên thì nàng phát hiện có một vị khách đến đây, Sở Lăng Thiên đang hăng say lắng nghe Nguyệt Lan nói đến chiến công vĩ đại của Gia Cát Linh Ẩn.

“Nguyệt Lan!” Gia Cát Linh Ẩn thấp giọng hô lên, Nguyệt Lan lập tức ngậm miệng lại.

“Đói bụng không? Ăn chút gì trước đi.” Sở Lăng Thiên đặt một mâm điểm tâm trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, nói.

Gia Cát Linh Ẩn đang muốn nói không đói bụng, nhưng bụng không chịu thiệt mà kêu lên, nàng đành phải cầm lấy một miếng bánh, cắn vài miếng.

“Tiểu thư, chậm một chút, uống nước!” Nguyệt Lan đưa một chung trà nguội cho Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn mới vừa uống một ngụm đã bị sặc, không khỏi ho lên. Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ trên lưng Gia Cát Linh Ẩn. Một lát sau, Gia Cát Linh Ẩn rốt cuộc cũng cảm thấy tốt hơn một chút.

“Nguyệt Lan, được rồi.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Ừm, lần sau chậm một chút!” Sở Lăng Thiên rút tay về, chậm rãi nói.

“Người!” Ý thức nói cho nàng biết vừa rồi chính là Sở Lăng Thiên vỗ lưng mình, Gia Cát Linh Ẩn lại bị sặc: “Khụ khụ khụ!”

“Chậm một chút.” Sở Lăng Thiên không nói gì, bàn tay đưa ra một nửa lại rút trở về.

Thật vất vả nuốt miếng bánh trong miệng xuống, Gia Cát Linh Ẩn nói: “Mộc Tê, Nguyệt Lan, hai người các người đi thu dọn buồng trong một chút.”

“Dạ, tiểu thư.” Mộc Tê thức thời lùi kéo Nguyệt Lan, nhanh chóng đi vào buồng trong.

Không khí trở nên trầm lắng hơn, Gia Cát Linh Ẩn hớp một ngụm trà, chậm rãi nói: “Thất diện hạ, ta rất quý trọng người bạn như người...”

“Tam tiểu thư muốn nói gì?” Khoé miệng Sở Lăng Thiên giờ giờ lên, ánh mắt rất kiên quyết: “Tam tiểu thư có thể không cần, nhưng không thể ngăn cản ta cho.”

Gia Cát Linh Ẩn nện lời, hiếm khi bối rối thế này, đành phải lựa chọn im lặng.

“Tam tiểu thư nghỉ ngơi sớm một chút đi, ta xin cáo từ.”

“Điện hạ đi thông thả.”

Sở Lăng Thiên từ tường viện của Trúc Nguyệt Hiên nhảy ra ngoài. Một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt Sở Lăng Thiên: “Gia, gọi Phá Trận có gì phân phó?”

“Đi thăm dò tẩy của Lý gia và Hồ gia. Người của hai nhà này bản vương không muốn nhìn thấy nữa!”

“Dạ, gia.”

“Đúng rồi, không cần làm liên lụy đến Đại tiểu thư Hồ gia cùng Đại thiếu gia Lý gia, ngày tháng của hai người bọn họ còn rất dài.”

“Thuộc hạ hiểu rõ!”

[1] Phụ thê chi thực: có chung đụng da thịt như vợ chồng.

54. Chương 54: Mèo Của Công Chúa

Sáng sớm hôm sau, Đại phu nhân rời giường liền tâm thần không yên. Ngày hôm qua, sau khi Gia Cát Hồng Nhan từ trong cung trở về cũng không có báo cáo với bà tình hình tiến cung. Suy nghĩ, Đại phu nhân quyết định đi qua chỗ Gia Cát Hồng Nhan.

Cửa phòng của Gia Cát Hồng Nhan đóng chặt. Đại phu nhân gõ cửa, thật lâu sau Thanh La mới mở cửa.

“Tại sao lâu như vậy?” Đại phu nhân không vui, hỏi: “Đại tiểu thư đâu?”

“Đại tiểu thư còn chưa thức dậy ạ.” Thanh La nhìn nhìn giường của Gia Cát Hồng Nhan, nói.

“Sao vậy?” Đại phu nhân đẩy Thanh La ra, đi đến trước giường Gia Cát Hồng Nhan, nhìn thấy Gia Cát Hồng Nhan đang mở to mắt nhìn đỉnh giường, vẻ mặt lo lắng. Đại phu nhân sờ sờ đầu Gia Cát Hồng Nhan, nhỏ giọng hỏi han: “Nữ nhi, con làm sao vậy?”

“Mẹ...” Nhìn thấy Đại phu nhân, nước mắt Gia Cát Hồng Nhan mãnh liệt trào ra. Nàng ngồi dậy, vùi đầu vào trong lòng Đại phu nhân, lên tiếng khóc lớn.

“Con gái, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Gia Cát Hồng Nhan khóc khiến cho tay chân Đại phu nhân có chút luống cuống. Đại phu nhân vỗ lưng Gia Cát Hồng Nhan, nghi hoặc hỏi.

“Mẹ.” Gia Cát Hồng Nhan ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ, mịt mù nhìn Đại phu nhân, có chút sợ sệt nói: “Chắc con gặp rắc rối rồi.”

“Cái gì?” Đại phu nhân giật nảy người, bà biết việc trong cung không nhỏ, vì thế vội vàng hỏi: “Mau nói ẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Con quăng chết mèo của công chúa Triều Hoa.” Gia Cát Hồng Nhan nhớ tới chuyện tiến cung ngày hôm qua, trong lòng còn sợ hãi.

Hôm qua, Gia Cát Hồng Nhan tiến cung bái phỏng hoàng hậu và Chu quý phi. Tất cả đều thật thuận lợi, hoàng hậu còn khen nàng vài câu, chỉ tiếc là không có nhìn thấy Lục vương gia. Khi xuất cung, một con mèo mắt xanh lam bỗng nhiên từ bên cạnh lao tới, từ nhỏ Gia Cát Hồng Nhan đã sợ mèo, nhất thời sợ tới mức hoảng hốt, liền linh bất lấy con mèo lao tới, ném mạnh xuống đất. Con mèo kia liền nằm trên đất không nhúc nhích. Đúng lúc, một đám cung nữ lần theo tiếng đi tới, từ trong lời nói của cung nữ mà Gia Cát Hồng Nhan biết được đó là mèo của công chúa Triều Hoa, lại là của hoàng tử nước Tinh Long tặng, Gia Cát Hồng Nhan sợ tới mức trốn đi.

“Có người nào nhìn thấy con quăng không?” Đại phu nhân cũng cảm thấy sợ hãi. Công chúa Triều Hoa là con gái độc nhất của Chu quý phi, vô cùng được nuông chiều từ nhỏ. Hoàng đế cũng coi nàng như là hòn ngọc quý trên tay, có thể nói là ở trong cung hống hách lộng hành không cổ kị. Khoảng thời gian trước,

nàng ầm ĩ muốn ra ngoài đi du ngoạn, hoàng đế liền phái mấy trăm người đi theo, để cho nàng ta ra ngoài tiêu dao.

Gia Cát Hồng Nhan lắc đầu: “Chắc là không có, sau khi con ném xuống, đám cung nữ kia mới xuất hiện.”

Đại phu nhân thở dài một hơi: “Vậy không cần lo lắng, trong cung nhiều người như vậy, thế nào cũng sẽ không hoài nghi con.”

“Nhưng mà...” Gia Cát Hồng Nhan nhíu nhíu mày: “Cung bài của hoàng hậu nương nương đã đánh mất. Con nhớ lại một chút, chỉ có thể là mất đi ở nơi đó, một khi điều tra, chẳng phải sẽ biết cung bài đó là của hoàng hậu nương nương thưởng cho Gia Cát Linh Ẩn sao?”

Nghe Gia Cát Hồng Nhan nói như vậy, Đại phu nhân cũng nhin không được nhíu mày, không khỏi quở trách Gia Cát Hồng Nhan: “Sao con lại sơ ý như vậy!” Đại phu nhân trầm tư trong chốc lát, đột nhiên mắt sáng lên, hô to một tiếng: “Có rồi!”

“Mẹ, mẹ có cách?” Gia Cát Hồng Nhan giật mình hỏi.

Đại phu nhân hơi hơi gật đầu, nói: “Sao ta lại quên chuyện này, cung bài kia là của hoàng hậu nương nương thưởng cho Gia Cát Linh Ẩn, dù công chúa Triều Hoa cho rằng cung bài đó là của chủ nhân quảng mèo của nàng ta thì cũng là tìm Gia Cát Linh Ẩn, có liên quan gì tới con!”

“Nhưng mà, cung bài kia không phải đã cho con sao?” Gia Cát Hồng Nhan nhỏ giọng nói.

“Hừ!” Đại phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng, “Ai thấy được? Dĩ nhiên lão gia sẽ không nói, tứ phòng luôn bo bo giữ mình, sẽ không nhỏ giọt nước nào! Mọi người nhìn thấy đều là hoàng hậu nương nương thưởng cung bài cho con nha đầu chết tiệt kia!”

“Đúng vậy!” Gia Cát Hồng Nhan bỗng nhiên tỉnh ngộ, mây đen trên mặt lập tức biến mất không thấy nữa. “Sao nữ nhi lại không nghĩ tới? Chọc giận công chúa Triều Hoa, dù sao chẳng nữa nha đầu này cũng trốn không thoát!”

“Tóm lại, con nhớ kỹ, im lặng không được đề cập đến chuyện cung bài!” Đại phu nhân căn dặn.

“Nữ nhi hiểu được!”

“Phu nhân! Tiểu thư!” Đại phu nhân vừa mới nói xong, Thanh La bước vào: “Người trong cung tới!”

Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan liếc nhau, quả nhiên đã tới.

Người tới là công công trong cung, là ca ca của Tiêu Chính, Tiêu Ôn. Tiêu công công truyền khẩu dụ của hoàng hậu cho Đại phu nhân: “Thừa tướng phu nhân, ta phụng khẩu dụ của hoàng hậu nương nương, truyền phu nhân và tiểu thư trong phủ tiến cung, hoàng hậu nương nương và quý phi nương nương đang chờ ở trong cung.”

“Thần phụ lĩnh chỉ.” Đại phu nhân lấy ra một thỏi bạc, nhét vào trong tay Tiêu Ôn.

Tiêu Ôn tiếp nhận bạc, trong mắt hiện lên một vẻ khác thường. Tiêu Chính táng mạng ở phủ thừa tướng, thì thể bị quảng xuống sông, hẳn ngay cả cơ hội nhặt xác của đệ đệ cũng không có. Đối với phủ thừa tướng, Tiêu Chính chỉ là một nô tài, nhưng mà đối với Tiêu Ôn, đó là đệ đệ duy nhất của hắn.

Rất nhanh, Đại phu nhân mang theo Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Linh Ẩn, còn có Như Nguyệt và Như Sương của tứ phòng, cùng nhau vào cung.

Lúc này, trong Dịch Khôn Cung có hoàng hậu, Chu quý phi và công chúa Triều Hoa, còn có ba huynh đệ Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Hiên, Sở Lăng Hàn. Ba người này vốn là tính thỉnh an rồi rút lui, nhưng nghe thấy hoàng hậu triệu các tiểu thư của nhà Gia Cát tiến cung thì không hẹn mà cùng ở lại.

“Phu nhân, vào đi thôi.” Đã tới Dịch Khôn cung, Tiêu Ôn nói với Đại phu nhân.

“Làm phiền công công!” Đại phu nhân gật đầu.

“Thần phụ, thần nữ tham kiến hoàng hậu nương nương, quý phi nương nương!”

“Đứng lên đi.” Hoàng hậu cao cao tại thượng, vẻ mặt không giận mà uy.

“Tạ ơn nương nương!” Đại phu nhân dẫn các tiểu thư đứng lên.

Ánh mắt của Như Nguyệt không tự chủ được dừng ở trên người Sở Lăng Thiên, cũng nhìn chăm chăm Gia Cát Linh Ẩn. Hôm nay, tuy Gia Cát Linh Ẩn mặc một thân áo trắng, nhưng ở giữa đám tỷ muội vẫn chói mắt như vậy.

Ánh mắt của Sở Lăng Hiền không tự chủ quét qua khuôn mặt của Gia Cát Linh Ẩn. Dường như mỗi lần nhìn thấy nàng là mỗi lần mình để ý đến nàng sâu hơn. Lời nói của Gia Cát Hồng Nhan càng lúc càng mờ nhạt ở trong lòng Sở Lăng Hiền, thân thể không trong sạch... Dường như cũng không việc gì, không làm phi được thì làm thiếp cũng không sao.

Hoàng hậu đi thẳng vào vấn đề, lấy ra một tấm cung bài, hỏi: “Hôm qua có người quăng chết mèo của công chúa Triều Hoa, ở bên cạnh con mèo phát hiện tấm cung bài này. Tam nha đầu, nếu bản cung nhớ không lầm thì tấm cung bài này là của bản cung ban cho người.”

Đại phu nhân cùng Gia Cát Hồng Nhan nhìn nhau cười, quả nhiên là chuyện này. Gia Cát Linh Ẩn chọc vào công chúa Triều Hoa, chuyện này không chết thì cũng phải lột da.

Nghe thấy là chuyện con mèo, trái lại Gia Cát Linh Ẩn yên lòng. Kiếp trước công chúa Triều Hoa cũng có nuôi một con mèo. Gia Cát Linh Ẩn thoải mái trả lời: “Cung bài này đúng là hoàng hậu thưởng cho thần nữ!”

“À.” Công chúa Triều Hoa nhàn nhạt à một tiếng, tuy rằng chỉ mới mười ba tuổi, nhưng không thiếu quý khí hoàng thất bẩm sinh: “Nói như vậy, mèo của bản công chúa là người quăng chết?”

“Cung bài quả thật là của thần nữ, về phần mèo của công chúa...” Trên mặt Gia Cát Linh Ẩn không hề sợ hãi, ngưng lại ở đây, không nói thêm nữa.

55. Chương 55: Phân Ưu Vì Công Chúa Là Bồn Phận Của Thần Nữ

“Linh nhi, con nói thật đi!” Đại phu nhân nói với Gia Cát Linh Ẩn, “Hôm qua không phải con nói, ở trong cung con ném chết một con mèo sao?”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cười lạnh, bản lĩnh vu oan giá họa của Đại phu nhân đúng là số một! Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, im thin thít.

“Đúng rồi đó, Tam muội, ở trước mặt nương nương và công chúa, muội mau nói thật đi! Nương nương và công chúa đều là phụng hoàng trong loài người, há để muội lừa bịp cho qua! Con mèo kia nhất định là công chúa rất yêu thích, nếu muội chủ động thừa nhận, còn có thể cầu xin công chúa khai ân một lần.” Gia Cát Hồng Nhan nói.

Công chúa Triều Hoa chỉ vào Gia Cát Hồng Nhan, ngạo mạn hỏi: “Người là kẻ nào?”

Gia Cát Hồng Nhan mừng rỡ, bước lên trước đáp: “Hồi bẩm công chúa, thần nữ tên là Gia Cát Hồng Nhan!”

“Mẫu hậu đang nói chuyện, có phần cho người xen mồm vào à?” Công chúa Triều Hoa vẻ mặt không vui nhìn Gia Cát Hồng Nhan, “Đúng là chẳng có chút phép tắc gì cả!”

“Thần nữ...” Gia Cát Hồng Nhan muốn giải thích, nhưng nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Đại phu nhân, lập tức ngậm miệng lại.

“Công chúa điện hạ,” Đại phu nhân tiến lên nói, “Thần phụ làm chứng, mèo của công chúa quả thực do Linh nhi ném chết! Xin công chúa điện hạ khai ân một lần, đừng trách phạt Linh nhi.”

“Thừa tướng phu nhân, người nói là Tam nha đầu ném chết mèo của Triều Hoa, có bằng chứng không?” Hoàng hậu nhìn Đại phu nhân, chậm rãi nói.

“Bẩm Hoàng hậu, đây là do Linh nhi chính miệng thừa nhận, Tứ di nương và các tiểu thư trong phủ đều nghe được.” Đại phu nhân vừa nói, vừa nhìn về phía Tứ di nương, kể cả Như Nguyệt và Như Sương.

“Bẩm Hoàng hậu, thần nữ quả thực có nghe Tam tỷ nói như vậy.” Như Nguyệt tiến lên, nói.

Sau đó, Tứ phu nhân và Như Sương cũng gật đầu theo!

Sở Lăng Thiên nhíu mày nhìn mấy người này, đúng là thừa cơ hãm hại mà.

“Nói như vậy, mèo của công chúa, đúng là Tam nha đầu ném chết?” Hoàng hậu xác nhận lại lần cuối.

“Thần phụ không dám dối gạt nương nương.” Đại phu nhân nói, “Thần phụ nghe nói con mèo này là do hoàng tử nước Tinh Long tặng cho công chúa, nghĩ đến nhất định là thú cưng của công chúa. Chuyện đến nước này, thần phụ cũng không dám bao che, nếu Linh nhi phạm sai, thì giao cho công chúa xử trí, thần phụ không một câu oán trách!” Giao cho công chúa Triều Hoa xử trí, sợ rằng ngay cả xương cốt cũng chẳng còn. Đại phu nhân chỉ lo ba hoa, lại không phát hiện ra sắc mặt của công chúa Triều Hoa ngày càng sa sầm.

Trên mặt Gia Cát Hồng Nhan giấu không được vẻ vui sướng, rồi lại lo lắng bị người khác phát hiện ra, đành phải cúi đầu. Bên kia, Tứ di nương trao đổi ánh mắt cùng Như Nguyệt, lần này, Tam tiểu thư quả thực trốn không thoát rồi.

Sở Lăng Hàn lo lắng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, lại nhìn Sở Lăng Thiên, làm sao đây, Tam tiểu thư có vẻ như trốn không thoát rồi. Sở Lăng Hàn cười hi hi nói: “Thập muội, không phải chỉ là một con mèo thôi sao? Hôm nào Cửu ca tặng muội mấy con đẹp hơn nhiều.”

Công chúa Triều Hoa bĩu môi, khinh thường nói: “Cửu ca không biết, con mèo này đối với muội mà nói có ý nghĩa rất đặc biệt, không phải con mèo nào cũng có thể thay thế nó.” Công chúa Triều Hoa thở dài, tràn đầy oán hận nói, “Con mèo phá phách này, vốn chuẩn bị hôm nay sẽ giết nó, không ngờ lại có người giải quyết nó giúp muội! Bản công chúa vừa nhìn thấy nó liền nghĩ đến tên hoàng tử ghê tởm của nước Tinh Long kia! Còn nói cái gì mà sau này muốn cưới bản công chúa, cũng không biết nhìn lại diện mạo của hắn! Tam tiểu thư, cảm ơn người đã xử lý nó giúp bản công chúa, người muốn ta ban thưởng gì?”

Cái gì? Vỡ kịch có biến hóa, tất cả mọi người lấy làm kinh hãi! Ngay cả Hoàng hậu và Chu quý phi cũng bị lời nói của công chúa Triều Hoa làm cho hồ đồ, nha đầu kia sáng sớm đã làm loạn lên nói có người ném chết mèo của nàng ta, xin hai người nhất định phải bắt được kẻ đó! Phu nhân và các tiểu thư của nhà Gia Cát cũng kinh ngạc không hiểu, từng nghe nói công chúa Triều Hoa hành sự lỗ mãng, muốn làm gì thì làm, nhưng, chuyện này cũng quá không theo lẽ thường rồi! Nói như vậy, Gia Cát Linh Ẩn chẳng những không bị trách phạt, còn được công chúa ban thưởng?

Đối với quyết định của Công chúa Triều Hoa, Gia Cát Linh Ẩn cũng không hề cảm thấy bất ngờ, kiếp trước, có người giúp công chúa Triều Hoa giết chết mèo của nàng ta, nàng ta liền nhất thời cao hứng, thưởng cho hắn một phủ đệ. Hai năm trước, Nhị hoàng tử nước Tinh Long đi sứ sang nước Lăng Nguyệt, đối với Công chúa Triều Hoa nhất kiến chung tình, liền thuyết phục hoàng đế nước Tinh Long đề nghị hòa thân với nước Lăng Nguyệt, để cho công chúa Triều Hoa sau khi cập kê sẽ gả đến nước Tinh Long! Hoàng đế nước Tinh Long tuân thủ lịch thiệp, nhưng Nhị hoàng tử lại khác hẳn, vừa lùn vừa xấu. Cũng may là Sở Kim Triều yêu thương Công chúa Triều Hoa, không đồng ý với nước Tinh Long, nhưng Nhị hoàng tử kia không chịu bỏ cuộc, điều này làm cho công chúa Triều Hoa hận hắn thấu xương.

Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói: “Vì công chúa phân ưu, là bổn phận của thần nữ, thần nữ thật không dám kể công!”

Nhìn thấy thái độ khiêm tốn của Gia Cát Linh Ẩn, công chúa Triều Hoa vô cùng hài lòng: “Người giúp bản công chúa một việc lớn như vậy, bản công chúa ban thưởng cho người năm trăm lượng bạc!”

“Thần nữ đa tạ công chúa ban ân!”

Gia Cát Hồng Nhan siết chặt nắm tay, mở to mắt nhìn ngân lượng đáng lẽ phải thuộc về mình lại bị Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng nâng mất, nhưng giờ phút này ả lại không thể kêu than, mèo là ả ném... Gia Cát Hồng Nhan chỉ cảm thấy lồng ngực vừa tức vừa khó chịu, hơi thở cũng có chút không thông thuận.

“Tam nha đầu, người nhận lại cung bài này đi, cần phải bảo quản cho tốt, không thể cho người khác cầm, nếu gây ra chuyện, người bị truy cứu chính là người.” Hoàng hậu có chút dăm chiêu nói. Tiếp đó, Hoàng hậu nhìn Gia Cát Hồng Nhan một cách đầy ẩn ý sâu xa, hôm qua đột nhiên Gia Cát Hồng Nhan tiến cung cầu kiến, trong lòng bà đã có chút nghi ngờ, chắc là Đại phòng ép buộc Gia Cát Linh Ẩn, “Tam nha đầu, cung bài bản cung cho người, người cần phải biết cách sử dụng, sau này, cứ cách vài ngày người phải tiến cung để trò chuyện với bản cung.”

Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy cung bài, nói, “Tạ Hoàng hậu nương nương! Hoàng hậu nói thích loài hoa lần trước trên xiêm áo của thần nữ nên thần nữ đã đi tìm, không ngờ lại tìm được, ngày mai, thần nữ sẽ mang vào cung.”

“Thật sao?” Hoàng hậu vui vẻ hỏi han, “Tam nha đầu có lòng, ngày mai bản cung sẽ chờ người ở Dịch Khôn Cung! Hôm nay cũng mệt rồi, giải tán sớm thôi, trời gần về trưa lại càng nóng!”

“Dạ, Hoàng hậu!” Hoàng hậu nói tan cuộc, mọi người đều đứng dậy ra về.

Nhìn thấy bóng dáng của Sở Lăng Hiên, Gia Cát Hồng Nhan lập tức đuổi theo, “Lục vương gia, cùng nhau đi đi, được không?”

“Hửm?” Sở Lăng Hiên lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Hồng Nhan một cái, “Đại tiểu thư có việc gì à?”

“Không... không có...” Gia Cát Hồng Nhan cúi đầu, e thẹn, “Thần nữ muốn đi cùng với Lục vương gia một chút, Vương gia, có thể mượn bước chân để nói chuyện hay không?”

“À, nếu Đại tiểu thư có việc gì thì hãy mau nói đi, bản vương còn có việc!” Sở Lăng Hiên vẫn lạnh băng như trước.

“Thần nữ...” Gia Cát Hồng Nhan ngừng một chút, “Thần nữ ngưỡng mộ vương gia trong lòng đã lâu, không biết vương gia đối với thần nữ...”

“Tam tiểu thư,” Sở Lăng Hiên cũng không để ý nghe xem Gia Cát Hồng Nhan nói gì, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn liền lướt qua Gia Cát Hồng Nhan, đi đến chỗ Gia Cát Linh Ẩn, “Có thể đến Lục vương phủ ngồi một chút không?” Hít vào hương thơm phát ra từ người của Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt Sở Lăng Hiên không còn lạnh băng như vừa nãy nữa, ngược lại tươi cười, chỉ là nụ cười kia, Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy liền cảm thấy kinh tởm, kiếp trước, đúng là mắt bị mù

56. Chương 56: Điện Hạ Hà Tất Phải Cố Tra Hối

Gia Cát Hồng Nhan đứng chết trân tại chỗ, để nhận thấy Sở Lăng Hiên chẳng để ý xem vừa nãy nàng nói gì, hơn nữa vẻ mặt Sở Lăng Hiên đang lạnh băng, khi nhìn đến Gia Cát Linh Ẩn liền lập tức tươi cười, nếu bản thân không có nghe nhầm thì vừa rồi Sở Lăng Hiên là mời Gia Cát Linh Ẩn đến phủ đệ của y?

“Thật là...” Gia Cát Hồng Nhan dở khóc dở cười, xấu hổ không thôi, giờ khắc này sự thù hận trong lòng nàng ta với Gia Cát Linh Ẩn, đã đến mức độ không có từ ngữ nào diễn tả được.

Gia Cát Hồng Nhan đi theo qua đó, nói: “Lục vương gia, Tam muội từ nhỏ sức khỏe yếu, thần nữ sẽ đi cùng với Tam muội, trên đường cũng có thể chăm nom muội ấy.”

“Đại tiểu thư an tâm đi, bản vương sẽ chiếu cố Tam tiểu thư chu toàn.” Thấy Gia Cát Hồng Nhan theo qua, mặt Sở Lăng Hiên trở nên u ám vô cùng, “Tam tiểu thư, đi thôi.”

“Lục vương gia, thần nữ có việc quan trọng, cần phải lập tức xuất cung, xin Lục vương gia thứ lỗi.” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ lạnh lùng nói.

“Linh nhi, đi thôi!” Gia Cát Linh Ẩn vừa mới nói xong, trên đỉnh đầu liền có bóng râm mát, Sở Lăng Thiên vừa mượn chiếc ô giấy từ chỗ Hoàng hậu, đứng bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, mỉm cười nhìn nàng, “Ta tiễn nàng xuất cung.”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng ấm áp, nói với Sở Lăng Thiên: “Lục vương gia, xin cáo từ!”

Sở Lăng Thiên gắt gao siết chặt nắm tay, một tiếng ‘Linh nhi’ của Sở Lăng Thiên chọc vào thần kinh của Sở Lăng Thiên một cách hoàn toàn triệt để, hai người họ thân thiết như thế tự bao giờ? Đôi bích nhân[1] dưới tán ô kia đúng là châm chọc với sự tự mình đa tình của hắn! Sở Lăng Thiên cười lạnh, thứ mà Sở Lăng Thiên ta muốn có, nhất định phải có bằng được!

“Điện hạ, quan hệ của Thất điện hạ và Tam muội trông rất không bình thường. Tam muội chẳng qua chỉ là một nữ nhân không còn trong trắng, điện hạ chấp nhất làm gì, sao tâm mắt không thoáng hơn một chút, nhìn xem vẫn có người nào đó luôn dõi theo điện hạ?” Gia Cát Hồng Nhan chậm rãi nói.

Sở Lăng Thiên im lặng nhìn Gia Cát Hồng Nhan, mặt u ám đến đáng sợ, khóe mắt hiện lên tia cười lạnh, nhìn Gia Cát Hồng Nhan nhả ra một chữ: “Cút!”

“Điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan trong lòng lạnh lẽo, làm sao cũng không ngờ, Sở Lăng Thiên lại có thể nhục nhã cô như vậy, “Thần nữ có điểm nào kém Tam muội? Ít nhất thần nữ đối với điện hạ là một tấm chân tình!”

Sở Lăng Thiên lạnh lùng liếc Gia Cát Hồng Nhan một cái, lười nói chuyện, bỏ đi mất.

“Điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan thều thào muốn nói thêm gì đó, nhưng Sở Lăng Thiên đã đi xa rồi, Gia Cát Hồng Nhan nghiêng răng ken két, “Tại sao? Tại sao ai nấy đều hướng về con tiện tì kia, ta làm sao không bằng nó! Gia Cát Linh Ẩn, sao mày không chết đi!”

Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn sánh đôi đi bên nhau, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của các cung nhân qua lại, bọn họ hiếm khi mới được nhìn thấy ánh mắt nhu hòa của Thất điện hạ, hiếm khi mới thấy người đích thân che ô ột nữ tử, còn có cả ánh mắt nhu tình vô hạn có thể hòa tan người khác khi Thất điện hạ nhìn nàng ấy nữa.

Một đội thị vệ áp giải hơn trăm người tội phạm đi qua hai người họ, Gia Cát Linh Ẩn hoài nghi nhìn những người bị xiềng xích kia, là những người kiếp trước cô có biết, hai trong số đó là Hồ Vạn Lý và chủ nhân của Lý gia.

“Đây là người của Hồ gia và Lý gia?” Gia Cát Linh Ẩn nghi ngờ hỏi, “Bọn họ phạm tội gì?”

Sở Lăng Thiên cười cười, nói, “Chỉ là đắc tội với người không nên đắc tội thôi! Lần này bị vạch trần hết!” Hiệu suất làm việc của Phá Trần cực kỳ cao, chỉ trong một đêm đã tra ra được chuyện tham ô, bỏ rơi nhiệm vụ của Hồ gia và Lý gia, khi lâm triều liền có người lên tiếng vạch tội, hoàng thượng tức giận, hạ chỉ bắt gọn hết hai nhà Hồ, Lý.

Gia Cát Linh Ẩn lập tức ý thức được gì đó, quay đầu nhìn Sở Lăng Thiên, hỏi: “Là chủ ý của điện hạ? Trong lòng thần nữ vô cùng bất an.”

“Linh nhi không cần như thế.” Sở Lăng Thiên gọi Gia Cát Linh Ẩn như vậy rồi tiến lên một bước, “Chuyện mà hai nhà Hồ Lý làm, sớm hay muộn cũng sẽ bị bóc mẽ lên, loại sâu một thể này đào ra sớm một ngày, với dân với nước đều là chuyện tốt, Linh nhi không cần có gánh nặng.”

“Cửa cung ngay trước mặt, xin điện hạ dừng bước.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Đúng lúc ta cũng xuất cung, chuẩn bị xe ngựa rồi, cùng nhau đi thôi.” Sở Lăng Thiên đứng ngược ánh mặt trời, khóe miệng khẽ nhếch, y như vậy làm cho Gia Cát Linh Ẩn không cách nào chối từ.

Đi ra cửa cung, Sở Lăng Thiên lên xe ngựa trước, sau đó chìa tay phải ra trước mặt Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Linh Ẩn do dự một lát, vẫn giữ bàn tay trái trắng nõn ra, đặt vào tay của Sở Lăng Thiên.

Trên mặt Sở Lăng Thiên lộ vẻ hài lòng, kéo Gia Cát Linh Ẩn lên xe ngựa, vừa lên đến nơi, Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng rút tay khỏi tay Sở Lăng Thiên, ngượng ngùng cúi đầu.

Sở Lăng Thiên chun mũi, ý cười trên mặt càng sâu.

“Linh nhi chưa hứa hôn đúng không?” Sở Lăng Thiên đột nhiên hỏi.

“Điện hạ cứ gọi thần nữ là Tam tiểu thư đi.” Gia Cát Linh Ẩn bỏ qua câu hỏi của Sở Lăng Thiên, nói.

“Tại sao?” Sở Lăng Thiên cười cười, “Ta thích gọi Linh nhi hơn, gọi Tam tiểu thư cảm thấy xa cách sao đó.”

Bỗng nhiên, xe ngựa trông chừng không hề báo trước, hệt như lập tức sẽ bị lật nhào. Sở Lăng Thiên nhanh chóng ôm lấy vai của Gia Cát Linh Ẩn, cố định Gia Cát Linh Ẩn trong ngực mình.

“Lưu bá, sao vậy?” Sở Lăng Thiên lớn tiếng hỏi.

“Không có gì, điện hạ, vừa rồi là ngựa tránh một con vật đột nhiên chạy ra.” Lưu bá đáp, xe ngựa nhanh chóng lấy lại thăng bằng.

“Lưu bá, đến phủ Gia Cát thừa tướng trước.”

Gia Cát Linh Ẩn ngồi thẳng lên, lồng ngực Sở Lăng Thiên chợt trống trải, trái tim cũng mất mát theo, “Linh nhi, ánh mắt của nàng nói cho ta biết, trong lòng nàng chứa đựng nhiều thứ lắm, không gian dành cho bản thân lại quá nhỏ.”

Gia Cát Linh Ẩn im lặng, số lần cô cùng Sở Lăng Thiên gặp mặt chỉ cần một bàn tay cũng đếm hết, nhưng Sở Lăng Thiên lại có thể nhìn thấu tâm tư nàng, “Điện hạ nếu đã hiểu, tại sao còn cố chấp làm gì.”

“Nhiều người gánh vác sẽ đỡ hơn.” Sở Lăng Thiên thu lại vẻ cười, y biết, giờ phút này đề cập đến vấn đề này là vô cùng mạo hiểm, nhờ như Gia Cát Linh Ẩn lại từ chối...

“Những thứ thần nữ gánh vác rất nhiều, nên không muốn liên lụy đến người khác.” Gia Cát Linh Ẩn kiên định đáp.

“Linh nhi à,” Sở Lăng Thiên thở dài, “Nàng có từng nghĩ tới, ta có thể nhìn thấu tâm tư nàng không phải là ta lợi hại, mà là do nàng chưa bao giờ đề phòng khi ở trước mặt ta, mới có thể để ta dễ dàng nhìn ra được những thứ trong lòng nàng. Có phải điều đó chứng tỏ rằng, ở trong lòng Linh nhi, ta đặc biệt hay không?”

“Điện hạ hà tất phải cố tra hỏi.” Gia Cát Linh Ẩn cười xớt xa nói.

Sở Lăng Thiên không hỏi nữa, trên mặt lại hiện lên vẻ tươi cười thỏa mãn, bản thân ở trong lòng Linh nhi quả nhiên là đặc biệt, như vậy, y có hy vọng rồi.

“Điện hạ, đến phủ Thừa tướng rồi.” Lưu bá dừng xe, hô lên.

“À, nhanh thật!” Sở Lăng Thiên dường như có chút không muốn, “Linh nhi, ta tiễn nàng vào.”

“Không phải điện hạ có việc sao? Thần nữ tự mình đi vào là được.” Giờ phút này Gia Cát Linh Ẩn chỉ muốn thoát khỏi đây thật nhanh, càng tiếp cận Sở Lăng Thiên, nàng lại càng đấu tranh tư tưởng.

“Không tốn bao nhiêu thời gian mà.” Sở Lăng Thiên muốn đỡ Gia Cát Linh Ẩn xuống xe ngựa, nhưng Gia Cát Linh Ẩn lại tự mình nhảy xuống.

Lưu bá dâng ô, Sở Lăng Thiên bung ra, che lên giúp Gia Cát Linh Ẩn, “Đi thôi.” Mấy lần Sở Lăng Thiên đến phủ, đều trực tiếp phi từ ngoài vào Trục Nguyệt Hiên, ít khi vào bằng cửa chính, giờ đây hẳn chính là muốn cho người khác một chút tin tức mà thôi.

[1] Bích nhân: ám chỉ một nam một nữ vô cùng xứng lứa vừa đôi

57. Chương 57: Chiêu Mộ Người

“Người vừa nãy đưa Linh nhi về là Thất vương gia?” Nhìn thấy bóng hai người đi về phía Trúc Nguyệt Hiên, Gia Cát Chiêm nghi ngờ hỏi, “Không phải nói không có quan hệ sao?”

“Chắc chỉ tiện đường thôi.” Đại phu nhân lạnh lùng nói, nha đầu chết tiệt kia, cứ quẩn lầy Thất điện hạ không tha.

Gia Cát Chiêm ngẫm đồng ý, cũng không lưu tâm, nhớ tới chuyện xảy ra khi lâm triều, trong lòng Gia Cát Chiêm vẫn còn sợ hãi nói: “Chỉ trong một đêm Hồ gia cùng Lý gia đã bị diệt tận gốc, trước đó ngay cả một chút tin tức cũng không có, chuyện này thật quá kỳ lạ.”

“Là ý của ai?” Đại phu nhân cũng nghe nói chuyện này, “May mắn là Tứ muội không bị liên lụy.”

“Là đại học sĩ Lâm Kính Ngôn.” Gia Cát Chiêm thấp giọng nói, “Lâm Kính Ngôn là thầy của Thất điện hạ, chuyện này rất có thể là chủ ý của Thất điện hạ.”

“Không phải Thất điện hạ không quan tâm tới chuyện triều đình sao?”

“Cho nên mới nói chuyện này quá kỳ lạ, nếu Thất điện hạ có ý định tranh giành ngôi thái tử, phần thắng rất lớn, dẫu sao hoàng thượng cũng rất sủng ái Thất điện hạ.”

“May cho Tứ muội, Khoa nhi không bị liên lụy, Đại tiểu thư Hồ gia cũng tránh được một kiếp, cuộc hôn nhân này, không bị ảnh hưởng, lão gia, ông phải cẩn thận.”

“Gần vua như gần cọp.” Gia Cát Chiêm chua xót nói.

Trong lòng Gia Cát Chiêm vẫn đau đầu nghĩ về nguyên nhân khiến Hồ gia cùng Lý gia đồng thời bị xét xử, nhưng không tìm được nguyên nhân thật sự. Nếu biết tất cả mọi chuyện, hai nhà bởi vì đắc tội với Gia Cát Linh Ẩn, người mà ông không hề để ý tới, không biết ông sẽ có cảm giác gì.

Trở về Trúc Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn khẽ dừng lại, sau khi Sở Lăng Thiên trở về, nàng liền rời khỏi phủ Thừa tướng.

“Tiểu thư, chúng ta tới miếu ở thành Tây sao?” Mộc Tê đi bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

“Lúc này chắc họ đều đi ăn xin cả rồi, trước tiên cứ đi dạo trên phố đã.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Tiểu thư, nô tỳ có một thắc mắc, liệu những người này có tin được không?”

“Trong đa số loại người, bọn họ là những người đáng tin nhất.”

Gia Cát Linh Ẩn cùng Mộc Tê chậm rãi đi dạo về phía thành Tây, bỗng nhiên có tiếng ồn ào cách đó không xa.

“Đi xem thế nào.” Gia Cát Linh Ẩn kéo Mộc Tê, đi về phía ồn ào.

“Thằng nhỏ ăn xin kia, chỉ cần người gọi đại gia ta là ông nội mười lần, sau đó chui qua háng ta, đại gia ta sẽ trả bánh mì lại cho người!” Một tên thanh niên ăn mày quần áo tả tơi, tóc tai bẩn thỉu bệt lại thành một bó, nói với đứa bé ăn xin thấp hơn hẳn một cái đầu.

Đứa bé đầu tóc rối tinh như tổ quạ, không có áo mặc, chỉ có duy nhất một cái quần cũng thùng lỗ chỗ, khắp người dính đầy bùn.

Đứa bé thấp hơn tên ăn xin kia một cái đầu, nhưng trong ánh mắt nó không hề sợ hãi, nhìn chằm chằm bánh mì trong tay tên đó, kiên quyết nói: “Trả lại cho ta!”

“Ha ha!” Tên ăn xin cười to, “Bố mày nói, chỉ cần mày làm theo điều tao nói, tao sẽ trả bánh mì ày.”

“Trả lại cho ta!” Đứa trẻ lại nói.

Gia Cát Linh Ẩn cười, đi đến bên tai đứa trẻ, nói thầm với nó vài câu, đứa bé nghe xong gật đầu, sau khi nghe Gia Cát Linh Ẩn nói, ánh mắt của nó càng thêm kiên định.

Đứa bé trừng mắt nhìn địch thủ, thừa dịp hắn không chú ý, dùng chân hung hăng đá vào hạ bộ của hắn!
“Á!” Tên ăn xin ôm hạ bộ, ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Gia Cát Linh Ẩn đưa cho nó một con dao, nó đặt lưỡi dao lên cổ tên ăn xin, ánh mắt lạnh thấu xương nói:
“Gọi lão tử mười tiếng ông nội, sau đó chui qua háng lão tử, bằng không, lão tử sẽ giết người.”

Tên ăn xin cố nén đau ở hạ bộ, đành kêu lên mười tiếng ông nội, sau đó từ từ chui qua háng của nó.

Đứa bé cười ha ha, nhặt bánh mì dưới đất lên, còn không quên đổ một bát nước tiểu lên người hắn.

“Tỷ tỷ, ta làm thế nào?” Nó vênh mặt lên hỏi Gia Cát Linh Ẩn.

“Tốt lắm.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu nói, “Người gọi huynh đệ của mình trở về miếu ở thành Tây đi, ta có vài lời muốn nói với các người.”

“Được, tỷ tỷ, đi theo ta.”

Gia Cát Linh Ẩn cùng Mộc Tê đi về phía ngôi miếu đổ nát, chỉ trong chốc lát, nó liền gọi những đứa trẻ ăn xin khác trở về, hơn một trăm người chen chúc trong ngôi miếu đổ nát, hầu như đều là bé trai tầm mười hai mười ba tuổi.

“Tỷ tỷ, mọi người đều đã ở đây, tỷ có chuyện gì, nói ra đi.” Nó chạy đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, nịnh nọt nói.

“Được.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, hỏi, “Làm ăn xin cảm giác thế nào?”

“Đương nhiên là vô cùng khổ sở, vị tiểu thư này, người đang nói đùa hay sao?”

“Đúng vậy, chỉ cần có điều kiện, ai muốn làm ăn xin chứ, ngày nào cũng bị những kẻ khốn nạn thành Đông bắt nạt.”

“Chúng ta đều là trẻ mồ côi, không đi làm ăn xin thì còn có thể làm gì?”

“Tiểu thư, người gọi chúng ta về đây làm gì? Chúng tôi còn phải đi ăn xin, bằng không trưa nay không có cơm ăn.”

Những đứa trẻ ăn xin mỗi người một câu, hỗn loạn cả lên.

“Mọi người nói rất đúng.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nói, “Chỉ cần các người đồng ý, ta có thể trả công cho các người, không cần đi ăn xin nữa, không phải chịu đói nữa! Không cần làm kẻ ăn xin nữa, chỉ cần các người làm tốt, sẽ có quần áo đẹp, cao lương mỹ vị, có thể đánh cho thành Đông tè ra quần, không cần ăn ngủ đầu đường...”

“Thật sự có chuyện tốt như vậy sao? Không cần làm ăn mày, lại có quần áo mặc?”

“Còn có thể báo thù?”

“Có chỗ ở?”

“Rất cuộc người muốn chúng ta làm cái gì?”

“Sẽ không lừa chúng ta chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn dừng lại, “Các người nghĩ lại xem, các người có gì đáng giá để lừa? Ta đã nói, nhất định sẽ làm được, nhưng điều kiện là, ta phải người dạy cho các người một kỹ năng các người phải học tập chăm chỉ, yêu cầu rất khắc nghiệt, nếu các người muốn từ bỏ, ta đồng ý, nhưng nếu các người kiên trì tập luyện, có bản lĩnh, cả đời này các người sẽ không phải làm tên ăn mày nữa!”

“So với làm ăn mày còn có cái gì vất vả hơn!”

“Đúng vậy, ngay cả ăn mày còn làm được, còn có cái gì khổ hơn.”

“Tỷ tỷ, chúng ta đều nguyện ý!”

“Tốt lắm!” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười gật đầu, “Lát nữa ta sẽ cho người tới giúp các người đăng ký, đồng thời sẽ phái người đến huấn luyện các người, hy vọng các người đều nhớ kỹ những lời hôm nay.”

“Tỷ tỷ, yên tâm đi, chỉ cần không phải làm ăn mày, cái gì chúng ta cũng đều làm được.”

“Đúng vậy, tiểu thư yên tâm đi.”

“Được! Lát nữa sẽ có người mang quần áo và lương thực tới, hôm nay các người nghỉ ngơi cho khỏe, mỗi ngày về sau, các người đều phải cố gắng hết sức!”

“Tỷ tỷ, yên tâm đi!” Nó đại diện cho những đứa trẻ, cam đoan với Gia Cát Linh Ẩn.

Rời khỏi ngôi miếu đồ nát, đã là giữa trưa, mặt trời đã lên cao, Mộc Tê híp mắt, hỏi: “Tiểu thư, căn lầu kia cũng đã mua rồi, có nên tới đó xem?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, “Người làm việc ta rất yên tâm, không cần đến xem, giờ người cùng ta đi mua ít gia vị thực phẩm, ta muốn dạy người làm một món, căn lầu kia, là để mở tủ lâu.”

“Tiểu thư muốn mở tủ lâu? Vậy chúng ta nên tuyển vài đầu bếp mới phải.”

“Thứ ta muốn bán, cả Ngân Đô đều không có, nên bọn họ đương nhiên sẽ không biết nấu, sở dĩ ta tìm mấy đứa bé hành khất, bởi vì chúng còn nhỏ tuổi, khả năng học tập mạnh, dễ dàng tiếp thu những cái mới.”

“Nô tỳ đã hiểu!”

58. Chương 58: Có Vị Thuộc Tên Là Hồng Hoa Hay Không

Trở về Trúc Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn liền gọi Mộc Tê vào bếp, để Mộc Tê nhớ rõ từng bước và thành phần. Gia Cát Linh Ẩn làm lẩu, đầu tiên là nước lẩu, bỏ mỡ bò xuống đáy, sau đó cho thêm hạt tiêu, ớt, chao, gừng cùng nhiều gia vị khác xào qua một lần, cuối cùng là bỏ xương vào hầm.

“Tiểu thư, thơm quá, đây là món gì?” Mộc Tê tò mò hỏi.

“Món này gọi là lẩu, người đi nhóm bếp lò đi, sau đó mang rau đi rửa sạch.”

“Vâng!”

Qua một canh giờ, Gia Cát Linh Ẩn đổ nước lẩu vào trong nồi, sau đó đặt nồi lên bếp, trong nồi bỏ ớt khô, hành cắt đoạn, nhìn qua nồi lẩu xanh đỏ trông thật bắt mắt, toả ra mùi thơm khiến cho người khác thêm nhỏ dãi. Sau đó lại cho thêm dấm chua, tỏi già nhỏ, dầu bướm.

“Gọi mọi người tới ăn được rồi!” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Không xào thức ăn lên ạ.” Mộc Tê cười nói, “Tiểu thư định ăn sống à?”

“Đợi lát nữa người sẽ biết!”

Theo tiếng gọi của Mộc Tê, mọi người đi vào phòng bếp, vừa vào đã thấy mùi thơm toả khắp phòng, Gia Cát Linh Ẩn gấp một miếng thịt, bỏ vào trong nồi nước lẩu, nguẩy ở trong nồi, sau đó mới ăn.

Những người khác cũng học theo cách của Gia Cát Linh Ẩn, Thanh Y không thể chờ được ăn ngay một miếng, lập tức tán thưởng nói: “Ăn ngon quá! Chưa bao giờ ta được ăn món ăn ngon như vậy!”

Những người khác thấy Thanh Y nói vậy, cũng vội vàng ăn, rất nhanh, một bàn đồ ăn đã sạch bóng hết nhẵn. Điều này khiến cho Gia Cát Linh Ẩn rất tự tin.

Sau khi những người khác đi khỏi, Gia Cát Linh Ẩn nói với Mộc Tê: “Mộc Tê, chọn mấy đứa trẻ thông minh, dạy bọn chúng cách làm lẩu, còn những đứa khác, dạy bọn chúng cách xử sự tiếp đón khách.”

“Tiểu thư, nô tỳ đã biết.”

Thanh Y mang cây về, Gia Cát Linh Ẩn dày công chăm sóc, sáng sớm, nàng liền mang theo mấy nhánh hoa hồng xanh tiến cung. Hoàng hậu vừa nhìn thấy những bông hoa xinh đẹp, vô cùng vui vẻ, nhưng dù tươi cười, vẫn có chút mệt mỏi, sắc mặt cũng không hồng hào như ở Bách Hoa Yển, phấn son thượng đẳng, cũng không giấu được vẻ tái nhợt trên khuôn mặt bà.

“Nha đầu này, bản cung chỉ thuận miệng nói, vậy mà ngươi tìm được thật rồi.” Hoàng hậu vẫy tay về phía Gia Cát Linh Ẩn, ý bảo nàng lại gần bà, “Vân Nhược, mang mấy nhánh cây này ra vườn, chăm sóc cho tốt.”

“Vâng, nương nương!” Vân Nhược đứng đầu cung Dịch Khôn cẩn thận mang theo nhánh hoa, đi về phía sân.

“Mau nói cho bản cung biết, làm sao ngươi tìm ra loài hoa này vậy?” Hoàng hậu kéo tay Gia Cát Linh Ẩn, thân thiết hỏi.

“Ở khe núi phía thành Đông.”

Hoàng hậu cười, “Thật là một cô bé đáng yêu. Ngươi ở trong phủ thừa tướng có tốt không?” Hoàng hậu hàm ý hỏi thăm.

“Cảm tạ nương nương đã quan tâm, thần nữ sống rất tốt.”

“Ai”, Hoàng hậu thở dài, nói: “Bản cung đã nhìn ra, ngươi là một cô gái thông minh, tuy chỉ là thứ nữ, nhưng là một đứa lanh lợi, ngươi phải nhớ kỹ, vận mệnh của con người không phải sinh ra đã định như vậy, nhất thiết không được buông xuôi.”

“Thần nữ ghi nhớ lời dạy bảo của nương nương, cảm tạ nương nương đã chỉ bảo.”

“Nếu ngươi có nỗi khổ, cứ nói với bản cung, bản cung sẽ giúp ngươi.” Hoàng hậu hiển nhiên biết, ai đến lấy lòng của bà, đều có điều cầu xin.

Nghe hoàng hậu nói vậy, Gia Cát Linh Ẩn lập tức đứng dậy quỳ gối trước mặt hoàng hậu, hành lễ nói: “Thần nữ tạ ơn ân điển của hoàng hậu nương nương, thần nữ không có yêu cầu gì, chỉ mong nương nương phúc thể an khang.”

“Ngươi nha, thật khiến cho người khác vui vẻ.” Hoàng hậu vui vẻ, day huyệt thái dương, vô cùng mệt mỏi.

“Hoàng hậu nương nương, thần nữ có một chuyện muốn hỏi.” Nhìn sắc mặt hoàng hậu, trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cũng biết được vài phần, tuy nàng không theo học đông y, nhưng những vấn đề cơ bản, nàng vẫn biết.

“Ngươi muốn hỏi gì, cứ hỏi đi.”

“Nương nương, có phải kinh nguyệt của người không đều?”

“Đúng.” Trong mắt hoàng hậu tỏ vẻ khác thường, “Làm sao ngươi biết?”

“Thần nữ thấy sắc mặt nương không tốt, chỉ là suy đoán thôi.”

Hoàng hậu trầm tư một hồi, nói: “Quả thật bản cung bị như vậy, lần này đã hơn nửa tháng, cả ngày đều mệt mỏi, cũng không thể hầu hạ hoàng thượng, trong lòng rất lo lắng.”

“Hoàng hậu nương nương, đến giờ uống thuốc.” Lúc này, Vân Nhược bưng một chén thuốc, đi đến.

“Nương nương uống loại thuốc này?” Gia Cát Linh Ẩn nheo mày, hỏi.

“Phương thuốc này là của Chu quý phi, lúc bắt đầu uống, rất có hiệu quả, nhưng gần đây, không có tác dụng gì.” Hoàng hậu chỉ vào chén thuốc nói, “Muội muội nói kiên trì uống thuốc này trong một năm rưỡi, mới có hiệu quả.”

“Hoàng hậu nương nương, thần nữ nghĩ, người nên truyền thái y tới xem phương thuốc này.”

“Ý ngươi là?” Hoàng hậu lập tức hiểu được ý của Gia Cát Linh Ẩn, “Tuy rằng bình thường Chu quý phi kiêu ngạo ngang ngược, nhưng cũng không thể nào làm chuyện này đối với bản cung được. Vân Nhược, đi thỉnh Hồ thái y tới đây.”

“Thần nữ cũng chỉ vì an tào... xin hoàng hậu nương nương thứ lỗi.”

“Lúc này còn dè chừng cái gì?” Hoàng hậu cười, “Tấm lòng của người bản cung đương nhiên hiểu được, nhưng chuyện chưa có chứng cứ, không thể tự tiện suy đoán.”

“Thần nữ ghi nhớ lời dạy bảo của nương nương.”

Một lát sau, Vân Nhược dẫn Hồ thái y vào điện, hoàng hậu để cho ông kiểm tra chén thuốc kia.

Hồ thái y xem xét, nhấp thử một ngụm, nói: “Hoàng hậu nương nương, chén thuốc này không có vấn đề.”

Hoàng hậu gật đầu, liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong ánh mắt nói cho Gia Cát Linh Ẩn biết, nàng đã hiểu lầm Chu quý phi.

“Hồ thái y, có vị thuốc nào tên là hồng hoa không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Thưa tiểu thư, bên trong thuốc này quả thật có hồng hoa, hồng hoa có tác dụng giúp cho lưu thông máu tan máu tụ, cũng không có vấn đề gì.”

“Quả thật hồng hoa có tác dụng giúp cho lưu thông máu tan máu tụ, đặc biệt vào thời kỳ kinh nguyệt, nhưng nếu lạm dụng quá nhiều trong thời gian dài cũng gây ra tác dụng phụ nghiêm trọng, khiến cho bên trong hỗn loạn, kinh nguyệt không đều, cả người mệt mỏi, khí huyết hư hại.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

Hồ thái y cúi người, ánh mắt lúng túng, cung kính nói: “Lão thần y thuật không tinh, cảm tạ tiểu thư đã lý giải, hoàng hậu nương nương, hay ngày mai người thử bỏ hồng hoa ra thử xem?”

“Được, vậy cứ làm như người nói đi.” Hoàng hậu thản nhiên nói.

“Lão thần xin cáo lui.”

Sau khi Hồ thái y đi, sắc mặt hoàng hậu thoáng chốc trở nên âm trầm lạnh như băng: “Chu Tuyết Viện, không nghĩ tới người lại có tâm tư này.”

“Hoàng hậu nương nương, thần nữ nghĩ sau này người không cần phải uống thuốc nữa, những khi rảnh rỗi nên hoạt động cơ thể nhiều hơn, giữ tinh thần sảng khoái vui vẻ, sẽ hồi phục rất nhanh.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Hôm nay may mà có người, bản cung phải cảm tạ người mới phải.” Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt của hoàng hậu mới dịu đi đôi chút, hoàng hậu dừng lại, giống như vừa nhớ tới chuyện gì, “Hôm nay thái tử trở về, hoàng thượng tổ chức yến tiệc tẩy trần, các tiểu thư công tử của quan lại từ nhị phẩm trở lên cũng tới tham dự, người cũng tới đi.”

“Thần nữ...” Gia Cát Linh Ẩn bần khoản nói.

“Người lo mình chỉ là thứ nữ?” Hoàng hậu cười cười, “Bản cung vừa nói với người, số mệnh của con người không phải do trời định!”

“Đa tạ hoàng hậu nương nương đã ưu ái.” Gia Cát Linh Ẩn cúi chào, “Thần nữ không quấy rầy hoàng hậu nương, thần nữ xin phép cáo lui.”

“Bản cung muốn ở đây với người thêm cũng không được, ta phải đi xem ngự phòng chuẩn bị đồ ăn thế nào, buổi tối người nhất định phải tới.”

“Hoàng hậu nương nương yên tâm, thần nữ nhất định sẽ đến!”

“Ừ, mau hồi phủ đi, chốc nữa trời lại nắng.”

“Thần nữ xin cáo lui.”

Tiêu Ôn đứng ở cửa cung Dịch Khôn, thỉnh thoảng lại dùng tay lau mồ hôi, đứng ở bên ngoài phơi nắng trong một ngày cực nóng, thật khổ sở.

“Tiêu công công.” Gia Cát Linh Ẩn gọi Tiêu Ôn.

“Tiểu thư là...” Tiêu Ôn suy nghĩ, khi nhớ ra người trước mặt là ai, sắc mặt trầm xuống, “Tam tiểu thư của Thừa tướng?”

“Tiêu công công, mượn bước nói chuyện một chút, ta có thứ này muốn đưa cho công công.”

“Cái gì vậy?” Tiêu Ôn lạnh lùng nói, bởi vì Tiêu Chính, Tiêu Ôn đối với mọi người trong phủ Gia Cát không hề vui vẻ, nhưng vẫn đi theo Gia Cát Linh Ẩn tới chỗ râm.

Gia Cát Linh Ẩn lấy một miếng ngọc bội, đưa cho Tiêu Ôn, vẻ mặt đầy bi thương nói: “Công công, đây là vật duy nhất Tiêu quân gia còn để lại. Ngày đó, Tiêu quân gia bị đánh đến xương cốt đứt lìa, máu chảy không ngừng, trước khi chết, miệng còn gọi ca ca... Khi người hầu trong nhà kéo Tiêu quân gia đi, ta thừa dịp hỗn loạn lấy miếng ngọc bội này ở bên hông của Tiêu quân gia, ta chỉ là một thứ nữ, thật sự không bảo vệ nổi Tiêu quân gia, miếng ngọc bội này, đưa lại cho công công để làm kỷ niệm.”

Tiêu Ôn nắm chặt miếng ngọc bội, nghe Gia Cát Linh Ẩn miêu tả, trong lòng khó chịu như bị mèo cào, không cầm nổi nước mắt, “Tam tiểu thư có lòng, anh em ta cảm tạ Tam tiểu thư.”

“Người chết không thể sống lại, công công hãy nén bi thương.” Gia Cát Linh Ẩn an ủi nói.

“Tam tiểu thư, có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là ai đã hạ lệnh đánh chết em trai của ta?”

“Chuyện này...” Gia Cát Linh Ẩn mập mờ nói, “Công công đừng làm khó ta, Đại phu nhân và Đại tỷ đã dặn ta, chuyện này không được nói ra ngoài.”

“Vậy à, ta hiểu rồi, đa tạ Tam tiểu thư. Sau này nếu Tam tiểu thư cần giúp đỡ gì, ta sẽ làm hết sức.”

“Công công không cần khách khí như vậy, đổi lại là người khác, cũng sẽ làm như ta. Giờ ta phải xuất cung, công công hãy nén bi thương.”

“Tam tiểu thư đi thông thả!”

59. Chương 59: Người Dám Từ Chối Bản Vương

Gia Cát Linh Ẩn đang đứng ở cửa cung chờ kiểm tra, Sở Lăng Hiên xa xa nhìn thấy nàng, đã bước nhanh đến, chắn ở trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, hỏi: “Tam tiểu thư hôm nay tiến cung, vì sao bản vương không biết?”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, nói: “Hình như thần như và Vương gia không có quen thân như thế.”

Sắc mặt Sở Lăng Hiên sa sầm, biểu hiện có chút tức giận: “Tam tiểu thư, ngươi có biết ở nước Lăng Nguyệt này, có bao nhiêu nữ tử trông mong bản vương có thể để mắt liếc nhìn các nàng ấy một cái. Bản vương năm lần bảy lượt hạ thân phận ở trước mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi hoàn toàn không hiểu tấm lòng của bản vương?”

Gia Cát Linh Ẩn lại tiếp tục cười khẩy, lạnh lùng nói: “Vậy vương gia có thể đi tìm những nữ nhân trông mong người liếc mắt nhìn họ một cái, hà cớ gì phải ở đây làm phiền thần nữ?”

“Ngươi...” Sở Lăng Hiên nghẹn lời, “Cái trò lạt mềm buộc chặt bản vương đã thấy nhiều rồi. Nếu ngươi ngoan ngoãn theo bản vương, bản vương đảm bảo ngươi cầm y ngọc thực, so với cuộc sống hiện giờ khá giả hơn gấp trăm lần.”

“Ai chà, không biết vương gia dựa vào đâu mà phán đoán thần nữ đang chơi trò lạt mềm buộc chặt vậy?”

Gia Cát Linh Ẩn thần nhiên nói, “Vương gia cũng quá đề cao bản thân rồi, không phải nữ tử nào cũng mê cầm y ngọc thực đâu!”

“Vậy ngươi nói xem, ngươi muốn gì? Trên đời này, còn có thứ bản vương không cho được hay sao?” Sở Lăng Hiên kiêu ngạo nói.

“Thứ thần nữ muốn, đúng là vương gia không cho được.” Ta muốn mạng của ngươi, ngươi cho được không?

“Ngươi đừng ngại cứ nói!”

Gia Cát Linh Ẩn nhón mũi chân, kề sát bên tai Sở Lăng Hiên thì thầm: “Thần nữ muốn ngôi vị hoàng đế, Vương gia có thể cho không?”

“Nói càn!” Sở Lăng Hiên gầm lên, “Đó là chỗ người có thể mơ tưởng đến sao?”

“Ha ha!” Gia Cát Linh Ẩn cười vang, “Không phải Vương gia nói, trên đời này, không có thứ gì mà người không cho được hay sao? Hóa ra, là Vương gia trêu chọc thần nữ cho vui à!”

“Người... Làm càn! Đừng tưởng trong lòng bản vương có người, thì người liền không kiêng nể gì!” Sở Lăng Hiên tức giận nói.

“Thần nữ có thể không cần thứ vừa rồi, mà chỉ cần tấm chân tình của Vương gia, người có không? Nếu lấy thần nữ, đời này cũng không được cưới thêm người khác, cùng thần nữ gắn bó đến già, Vương gia làm được không?” Gia Cát Linh Ẩn khinh bỉ nhìn Sở Lăng Hiên, chờ câu trả lời của hắn.

“Gia Cát Linh Ẩn, người đừng có được đằng chân mà lân đằng đầu!”

“À, hóa ra trong lòng Vương gia, một yêu cầu đơn giản như vậy lại là được đằng chân lân đằng đầu! Ngay cả chân tình Vương gia cũng không có, đúng là khiến thần nữ quá thất vọng rồi. Thần nữ còn có việc, xin xuất cung trước!”

“Gia Cát Linh Ẩn!” Sở Lăng Hiên một phen túm lấy cánh tay của Gia Cát Linh Ẩn, ánh mắt đỏ ngầu như sắp phun ra lửa, “Tối nay bản vương sẽ xin phụ hoàng ban người cho ta, người nhớ cho kỹ, người là của bản vương!”

Gia Cát Linh Ẩn im lặng nhìn Sở Lăng Hiên, nói: “Hóa ra, Vương gia thích cưỡng ép như vậy à, có thể để Hoàng thượng đồng ý hôn sự này hay không là chuyện của Vương gia, có thể từ chối của hôn sự này hay không lại là chuyện của ta. Ở nơi đông người, xin Vương gia tự trọng!”

“Gia Cát Linh Ẩn,” Sở Lăng Hiên buông tay ra, không cam lòng nói, “Người dám từ chối bản vương?!”

Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, mắt sáng như đuốc, quật cường nhìn Sở Lăng Hiên, hỏi ngược lại, “Vì sao lại không dám?”

“Hừ, bản vương nhất định sẽ lấy người!”

“À,” Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng à một tiếng, “Vây chờ tin tốt của Vương gia, thần nữ cáo lui!”

Sở Lăng Hiên nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của Gia Cát Linh Ẩn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

Gia Cát Linh Ẩn cũng không vội quay về Trúc Nguyệt Hiên, mà cầm chìa khóa đến thăm Nhị tiểu thư Như Mộng bị nhốt như kẻ điên. Như Mộng bị nhốt trong một căn phòng oi bức ở hậu viện, Gia Cát Linh Ẩn mới vừa đẩy cửa ra, một mùi hôi thối liền đập vào mặt, ruồi nhặng bay tới bay lui trong phòng, Như Mộng ngồi thu lu trên đồng cỏ khô trong góc phòng, ánh mắt ngây dại nhìn mặt đất, đang bắt con rận trên đầu, cơ thể nàng gầy rộc, đã không còn nhìn ra dáng vẻ tiểu thư, quần áo trên người bẩn đến nỗi không ra màu gì.

“Hi hi hề hề!” Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, Như Mộng nhếch môi cười hi hi.

“Nhị tỷ, chọn lúc giả điên không đúng rồi.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nói.

Trong mắt Như Mộng hiện lên sự kinh ngạc, lại thoáng đực mặt ra, cười hi hi nhìn Gia Cát Linh Ẩn như cũ.

Gia Cát Linh Ẩn đá văng một con chuột ở bên chân, nói: “Nhưng mà dưới tình huống như thế, Nhị tỷ ngược lại đã làm một lựa chọn rất sáng suốt. Đáng tiếc Nhị di nương cứ như vậy mà đi rồi, ngay cả người canh giữ bên linh cữu cũng không có.”

Ánh mắt Như Mộng vô thức lóe sáng, không đáp lời Gia Cát Linh Ẩn.

“Chẳng lẽ Nhị tỷ cam chịu sống ở chỗ này cả đời? Ta nghe nói, tháng sau Diêu công tử sẽ thành thân, tân nương là biểu muội của y.”

Ánh mắt Như Mộng bị đè nén, sắc mặt thoáng chút trắng bệch. Như Mộng bỗng nhiên đứng bật dậy, thu hồi ánh mắt tàn mạn, vội vàng nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Chỉ cần người có thể khiến cha thả ta ra ngoài, ta có thể làm bất cứ chuyện gì cho người.”

“Xem ra Nhị di nương ở trong lòng Nhị tỷ còn kém hơn cả Diêu công tử.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nói, “Nếu ở dưới tuổi vàng Nhị di nương biết được, không biết có thể cảm thấy thất vọng hay không?”

“Người nói đi, muốn ta làm gì cho người?”

“Hôm nay Hoàng thượng thiết yến, tẩy trần cho Thái tử, Diêu công tử cũng sẽ đến. Ta có thể mang Nhị tỷ cùng nhau tiến cung, cho tỷ gặp mặt Diêu công tử, nhưng tỷ phải làm một chuyện, sau khi yến tiệc kết thúc, về nhà nhất định Thừa tướng gia sẽ tìm chúng ta vặn hỏi, đến lúc đó tỷ phải vạch trần chuyện xấu xa của Gia Cát Hồng Nhan ra.”

Như Mộng cắn răng, gật đầu nói: “Được, ta đồng ý với người! Nhưng chỗ cha...”

“Ha ha!” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Tỷ cho rằng ông ấy để tâm đến tỷ sao? Người ông ta quan tâm chỉ có Gia Cát Hồng Nhan mà thôi, cho dù tỷ có chết ở cái nơi xó xỉnh này, thì ông ta cũng chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.”

Gia Cát Linh Ẩn đưa Như Mộng về Trục Nguyệt Hiên rửa mặt chải đầu, hóa trang cho Như Mộng thành nha hoàn, cùng Gia Cát Linh Ẩn tiến cung, Như Mộng lúc này gầy trơ xương, hơn nữa còn giả làm nha hoàn, quả thực khác một trời một vực với Nhị tiểu thư lúc trước. Gia Cát Chiêm đã sớm dẫn Gia Cát Hồng Nhan đi rồi, ở trong mắt ông ta, ở những trường hợp thế này, người có thể xuất đầu lộ diện cũng chỉ có Gia Cát Hồng Nhan mà thôi.

Trong đại điện thiết yến, quan viên, tiểu thư, công tử đều tụm năm tụm ba bắt chuyện; Chu Tuyết Tranh, Trần Cẩm Phàm, Gia Cát Hồng Nhan đương nhiên trở thành tâm điểm chú ý của các công tử. Trần Cẩm Phàm lễ độ mỉm cười đối đáp lại những người đến bắt chuyện, còn chủ động tìm đề tài, để tránh tất cả mọi người thấy xấu hổ. Chu Tuyết Tranh thì mặt không chút thay đổi, dùng mấy từ ngữ như ừm, hử, à đơn giản để ứng phó với mấy công tử này, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Lăng Thiên. Gia Cát Hồng Nhan lại bạo dạn hơn, loáng cái đã đẩy hết những nam tử muốn bắt chuyện cùng nàng đi, cười tủm tỉm đi đến bên cạnh Sở Lăng Thiên, âm thầm liếc mắt đưa tình với y.

“Điện hạ, thần nữ có lễ vật muốn dâng cho người.” Nói xong, Gia Cát Hồng Nhan lấy ra một túi hương thêu tay tinh tế, “Đây là túi hương thần nữ tự tay thêu, hy vọng Lục vương gia có thể nhận.”

“Đại tiểu thư có lòng rồi.” Sở Lăng Thiên nhận lấy túi hương.

Trong lòng Gia Cát Hồng Nhan nhất thời nhảy múa, Sở Lăng Thiên nhận lễ vật của nàng, chứng minh Sở Lăng Thiên đối với nàng vẫn có tình ý. Gia Cát Hồng Nhan đang nghĩ ngợi, chợt thấy Sở Lăng Thiên ném túi hương ột công công đứng bên cạnh y.

“Điện hạ...” Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan trở nên vô cùng khó coi, còn Sở Lăng Thiên hoàn toàn không nhìn nàng, chỉ nhìn chằm chằm ra cửa đại điện.

60. Chương 60: Thừa Tướng Có Đứa Con Gái Rất Giỏi

Là nàng? Thấy Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Hồng Nhan rất lấy làm kinh hãi, nó tới đây làm gì? Phụ thân đầu dẫn nó tới, chẳng lẽ là tự nó đến? Đúng là mặt dày vô sỉ!

Gia Cát Hồng Nhan đi đến bên cạnh Gia Cát Chiêm, lôi kéo tay Gia Cát Chiêm, nháy nháy mắt ra trước cửa điện. Gia Cát Chiêm nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn cũng kinh ngạc không thôi, con nha đầu thối này đến làm gì vậy, dưới trường hợp trọng đại như vậy, một nha đầu dốt đặc nhất định sẽ làm trò hề, kẻ mất mặt đương nhiên là nhà Gia Cát. Tuy rằng nghe nói ở Bách Hoa Yên, biểu hiện của Gia Cát Linh Ẩn không tệ, nhưng Gia Cát Chiêm cho rằng, đó hoàn toàn là do may mắn.

Gia Cát Chiêm lập tức qua đó, kéo Gia Cát Linh Ẩn sang một bên, trách móc: “Linh nhi, sao con lại chạy đến đây? Mau hồi phủ đi, chỗ này không phải chỗ con nên tới.”

“Cha, Linh nhi chỉ muốn đến xem, là Hoàng hậu nương nương gọi con tới.” Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, lí nhí nói.

“Có gì mà xem?” Giọng nói Gia Cát Chiêm càng thêm nặng nề, “Người còn nói dối, Hoàng hậu nương nương sao lại quen thân với người như thế? Nếu Hoàng hậu biết, nhất định sẽ giận cá chém thớt với người! Từ nhỏ người đã không được dạy dỗ, nếu trong yến tiệc đụng chạm vị chủ tử nào, ta cũng chẳng bảo vệ được người, mau đi về đi!”

“Con...”

Gia Cát Linh Ẩn muốn nói gì đó, chỉ nghe có tiếng nói chen vào: “Tam tiểu thư, hóa ra tiểu thư ở đây, Hoàng hậu còn lo lắng tiểu thư lạc đường, bảo lão nô xuất cung đón người.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn lại, hóa ra là Tiêu Ôn, cười nói: “Làm phiền công công thay thần nữ tạ hậu ái của Hoàng hậu.”

“Tam tiểu thư làm gì khách khí thế, lão nô trở về bẩm báo lại với Hoàng hậu đây, để tránh người lo lắng.”

Nói xong, Tiêu Ôn không thèm nhìn Gia Cát Chiêm lấy một cái, liền bỏ đi.

Gia Cát Chiêm lặng người, vẻ nghiêm nghị trên mặt lập tức đổi thành tươi cười, nói: “Quả nhiên là Hoàng hậu mời Linh nhi, Linh nhi mau vào đi con.”

“Linh nhi, nàng đến rồi à?”

Gia Cát Chiêm quay người lại, nhìn thấy Sở Lăng Thiên đang đi đến chỗ Gia Cát Linh Ẩn, xưng hô của hắn với Gia Cát Linh Ẩn có vẻ thật thân mật.

Gia Cát Chiêm thối lui sang một bên, ánh mắt của Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Linh Ẩn làm trong trong lòng ông giật mình, nhìn lại bản thân đối xử với đứa con gái được Vương gia mặt lạnh để mắt đến này, Gia Cát Chiêm rơi vào trầm tư, sự quan tâm của ông đối với đứa con này, có phải là quá ít hay không?

Như Mộng cúi đầu đứng sau lưng Gia Cát Linh Ẩn, thỉnh thoảng ngẩng đầu tìm kiếm Diêu công tử Diêu Khánh.

Sau đó, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Chu quý phi, Thái tử giá lâm, yến tiệc chính thức bắt đầu. Thái tử Sở Lăng Dực năm nay hai mươi lăm tuổi, kiếp trước, vài ngày sau hắn sẽ bị trọng thương, ba tháng sau sẽ bị phế truất, giam vào thiên lao, cho đến vài năm sau thì qua đời.

“Bữa tiệc hôm nay đặc biệt đón tiếp hoàng nhi hồi cung, lần này Nam hạ, hoàng nhi nhất định chịu không ít khổ cực.” Sở Kim Triều nói.

“Vì phụ hoàng phân ưu là may mắn của nhi thần. Phương nam thương nghiệp phồn thịnh, dân chúng an cư lạc nghiệp, xóm làng chung sống hòa thuận, đây đều là công lao của phụ hoàng, nhi thần bất luận đi đâu cũng nghe thấy bách tính ca ngợi phụ hoàng, thân là nhi tử của người, nhi thần cũng cảm thấy tự hào.” Sở Lăng Dực cười nói.

Hoàng hậu nhìn con trai của mình, trên mặt lộ ra nụ cười yêu thương.

“Hoàng thượng,” Chu quý phi cười cười, nói, “Cũng đừng chỉ lo khen Thái tử, tục ngữ có câu hổ phụ sanh hổ tử, thần thiếp cảm thấy, Lục vương gia cũng là nhân tài hiếm có.”

Lời Chu quý phi vừa nói ra, trong lòng Chu thái phó và Chu thừa tướng thầm than không tốt, sao Chu quý phi lại có thể nói ra mấy lời thiên vị thế này được.

“Ái phi thật sự hiểu biết Hiền nhi.” Sở Kim Triều cười nói, trong mắt lại xẹt qua ánh sáng kỳ lạ, “Nhi tử của trẫm, đương nhiên đứa nào cũng văn võ song toàn.”

Nhìn thấy ánh mắt trách cứ của Chu thái phó, Chu quý phi bỗng ý thức được lời nói vừa rồi của mình không ổn, lập tức bổ sung nói: “Thần thiếp chỉ mới nói được một nửa, Thất vương gia và Cửu vương gia cũng là người ưu tú.”

Nghe xong lời nói của Chu quý phi, chẳng những Sở Kim Triều không vui vẻ gì, trái lại trên mặt hiện ra vẻ bi thương. Hoàng hậu biết, Hoàng thượng nhất định lại nghĩ đến Tĩnh quý phi.

“Hoàng thượng, yến tiệc nên bắt đầu rồi.” Hoàng hậu khẽ nhắc nhở.

“Ừm.” Lúc này Sở Kim Triều mới lấy lại tinh thần, giơ cao ly rượu, nói: “Nước Lăng Nguyệt có thể phồn vinh như thế, toàn quân có thể liên tục thắng lợi, đều là do sự phò tá khổ cực của chúng ái khanh, chung này, trăm cạn trước!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Uống cạn chung rượu, Sở Kim Triều lại rót đầy một ly: “Chung này, trăm kính Trần quốc công, Chu thái phó, Gia Cát thừa tướng, Chu thừa tướng, bốn vị ái khanh càng vất vả công lao càng lớn, các người chính là những trụ cột của triều!”

Bốn người giơ cao ly rượu, uống cạn chén rượu được người khác cực kỳ hâm mộ này.

Sở Kim Triều hí hóp mắt suy nghĩ, nhìn Gia Cát Chiêm nói, “Gia Cát thừa tướng, người có một đứa con gái rất giỏi đó, nếu Triều Hoa có thể được một nửa của nàng, trăm cũng hài lòng.”

Gia Cát Chiêm hài lòng nhìn Gia Cát Hồng Nhan, giả dò khiếm tốn nói: “Công chúa thông minh lanh lợi, tiểu nữ Hồng Nhan chỉ là một nữ tử bình thường, làm sao có thể sánh được với công chúa.”

“Thừa tướng khiếm tốn rồi.” Sở Kim Triều lại nghĩ nghĩ, nghi ngờ hỏi, “Hồng Nhan là ai? Tam nha đầu Linh Ẩn hôm nay có đến không?”

“Tam... Tam nha đầu...” Gia Cát Chiêm dừng một chút mới ý thức được, chẳng lẽ người hoàng thượng nói là Gia Cát Linh Ẩn, “Linh nhi, còn không mau ra tham kiến Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn khẩn khoản tiến lên, trang nhã hành lễ: “Thần nữ tham kiến Hoàng thượng.”

“Tam nha đầu, mau đứng lên đi.” Vẻ mặt Sở Kim Triều vui cười, nói, “Giỏi lắm tam nha đầu à, chủ ý của người ra, làm cho quân địch phải chạy trốn chết, quân ta chẳng thương vong người nào đã đánh xong trận chiến trường kỳ này. Công lao của người không nhỏ.”

“Đây làm sao là công lao của thần nữ được, đều là công lao của Hoàng thượng mới đúng.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“À, nói thử nghe xem nào?” Sở Kim Triều hứng thú hỏi han.

“Nếu không phải Hoàng thượng tạo điều kiện ọi người phát biểu ý kiến, thần nữ cũng không có cơ hội hiến kế, điều này chứng minh rằng Hoàng thượng là vị vua rất dân chủ. Thần nữ chỉ là phận nữ nhi, Hoàng thượng lại tiếp thu cách làm của thần nữ, chứng tỏ Hoàng thượng là bậc minh quân có thể lắng nghe kiến nghị của người khác. Kế sách vẫn chưa được thử nghiệm, nhưng trong thời gian ngắn nhất đã truyền vào trong quân, nhất định là Hoàng thượng ra ý chỉ phải mau chóng tiến hành, chứng tỏ Hoàng thượng làm việc quyết đoán. Nói cho cùng, thần nữ chỉ là nói thôi, còn công lao thật sự điều là của Hoàng thượng.”

“Ha ha ha! Hay cho nha đầu khéo mồm khéo miệng!” Sở Kim Triều cười to, “Nếu người là nam nhi, trăm nhất định phong người làm tướng quân! Gia Cát thừa tướng, đây chính là đứa con gái trăm nói rất giỏi! Người muốn ban thưởng thứ gì, trăm đều đồng ý cả!”

Gia Cát Chiêm chấn động, hóa ra đứa con gái Hoàng thượng khen giỏi không phải là Gia Cát Hồng Nhan, mà là Gia Cát Linh Ẩn, người mà ông vẫn luôn xem nhẹ.

Gia Cát Linh Ẩn suy nghĩ, khó xử nói: “Nếu Hoàng thượng đã mở kim khẩu, thần nữ đương nhiên muốn điều tốt nhất rồi, nhưng tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, Hoàng thượng có thể đồng ý với thần nữ, đợi thần nữ nghĩ ra rồi sẽ nói sau.”

“Đương nhiên là được! Trăm đồng ý! Mau trở về chỗ ngồi đi!”

“Tạ Hoàng thượng!”

Các công tử và tiểu thư khác đều mang theo ánh mắt ghen tị cùng hâm mộ nhìn Gia Cát Linh Ẩn, có thể được Hoàng thượng khen ngợi và ban thưởng, đó là vinh hiển biết bao.

61. Chương 61: Cự Hôn Giữa Triều

Gia Cát Chiêm bĩu môi, dường như muốn nói cái gì với Gia Cát Linh Ẩn, rồi lại cảm thấy không đúng chỗ, nên nuốt xuống lời nói đã tới cổ họng, nhưng ánh mắt của ông ta nhìn Gia Cát Linh Ẩn lại thâm sâu thêm một chút. Nha đầu này rốt cuộc có bản lĩnh to lớn gì mà có thể khiến cho hoàng đế tốt với nó như vậy, vì sao mình vẫn không hề phát hiện ra?

Sở Lăng Thiên mỉm cười nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thật là một cô nàng xảo quyệt.

Sở Lăng Hiên lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn, người còn nhớ rõ lời nói ở trước cửa cung hôm nay, phụ hoàng đã đồng ý với ta.

Sở Lăng Dực hơi hơi nheo mắt lại, thì ra là kế sách của nha đầu này.

“À, đúng rồi.” Sở Kim Triều như là nhớ tới cái gì, hỏi: “Gia Cát ái khanh, tam nha đầu có hôn phối chưa?”

Ánh mắt Gia Cát Chiêm sáng lên, nói: “Bẩm hoàng thượng, tiểu nữ chưa có hôn phối!”

“Vậy hôm nay để trăm làm chủ, định ra hôn sự cho tam nha đầu cùng Hiên nhi, thế nào?” Sở Kim Triều mỉm cười nói.

Thì ra, lúc chiều Sở Lăng Hiên đi cầu Sở Kim Triều, thổ lộ chân tình của mình một phen, muốn Sở Kim Triều làm chủ, nạp Gia Cát Linh Ẩn làm phi.

Nghe thấy lời nói của Sở Kim Triều, người trong điện vô cùng kinh ngạc, Chu quý phi và Gia Cát Hồng Nhan không khác hơn. Chu quý phi luôn có chủ ý để cho Sở Lăng Hiên lấy Chu Tuyết Tranh. Hơn nữa, chuyện làm đồng minh, Sở Lăng Hiên cũng không có nói cho bà ta. Phải biết rằng, đối với một hoàng tử, việc hôn nhân chính là dùng để củng cố thế lực của mình. Cùng lúc đó, nếu Sở Lăng Hiên lấy Gia Cát Linh Ẩn, có phải có nghĩa là Sở Lăng Hiên muốn đá Chu gia ra, dựa vào nhà Gia Cát hay không?

Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan trở nên trắng bệch, vì sao lại như vậy? Vì sao không phải là tứ hôn cho nàng ta cùng Lục vương gia? Tiệm nhân Gia Cát Linh Ẩn kia có cái gì tốt? Đây nhất định là hoàng thượng đơn phương tình nguyện, làm sao mà Lục vương gia thích nó được? Gia Cát Hồng Nhan tức giận nhìn Gia Cát Chiêm, ý bảo Gia Cát Chiêm nói mấy câu. Gia Cát Chiêm thì tức giận trừng mắt liếc nàng ta một cái, bảo nàng ta đừng gây rối. Ngay cả phụ thân cũng không giúp ta sao? Lòng Gia Cát Hồng Nhan chìm xuống đáy vực.

Cao hứng nhất chính là Chu Tuyết Tranh, nếu Sở Lăng Hiên cưới Gia Cát Linh Ẩn, thì Chu gia sẽ không bức mình gả cho Sở Lăng Hiên nữa, như vậy, nàng ta có thể lại đi tìm Sở Lăng Thiên.

Sở Lăng Thiên nhíu nhíu đầu chân mày, lòng lập tức dâng lên.

Sở Lăng Hiên lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, lộ vẻ thắng lợi cười khẩy với nàng.

“Linh nhi, còn không mau tạ hoàng thượng ban ân.” Gia Cát Chiêm vội vàng nói. Chỉ cần có thể dựa vào Sở Lăng Hiên, là nữ nhi nào cũng được, cơ hội được chính hoàng thượng tứ hôn, nhất định không thể bỏ qua.

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, chậm rãi nói: “Hoàng thượng, còn nhớ chuyện vừa rồi người đồng ý với thần nữ, thần nữ suy nghĩ, không cần ban thưởng cái gì, chỉ cần hoàng thượng đồng ý thần nữ một việc là được.”

“Được, người nói đi, muốn trăm đáp ứng người việc gì? Chỉ cần trăm có thể làm được thì sẽ đồng ý với người.” Sở Kim Triều cười ha ha nói.

“Chuyện này đối với hoàng thượng chỉ là một cái nhấc tay, nhưng liên quan đến hạnh phúc chung thân của thần nữ.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Sở Kim Triều tò mò hỏi.

“Thần nữ khẩn cầu bệ hạ, đồng ý với thần nữ từ chối hôn sự này.”

“Hả...” Trên mặt Sở Kim Triều lộ ra vẻ không vui: “Là Hiên nhi không xứng với tam nha đầu sao?”

Gia Cát Linh Ẩn vội vàng quỳ xuống đất, nói: “Hoàn toàn ngược lại, là thần nữ không xứng với Vương gia. Vương gia là thân thiên kim, thần nữ chỉ là thân phận thứ nữ, làm sao xứng đôi với Vương gia. Nếu như gả vào vương phủ, thần nữ nhất định lo sợ không chịu nổi dù chỉ một ngày, tự ti thành tật, bộ dáng buồn khổ của thần nữ nhất định sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của Vương gia. Vả lại, thần nữ và Lục vương gia chỉ có duyên vài lần, không đủ nền móng tình cảm, kết làm phu thê thật sự là có chút gượng ép. Vãn xin hoàng thượng đồng ý thỉnh cầu của thần nữ!”

Gia Cát Linh Ẩn dứt lời, mọi người ồ lên. Cùng Vương gia thành thân, đây là giấc mộng cả đời của nhiều nữ nhân đó, mà nữ nhân này lại từ chối? Những người khác tức khắc thì thầm với nhau.

“Nữ nhân này không phải điên rồi chứ?”

“Ta thấy không phải điên, chính là ngu ngốc. Cơ hội tốt như vậy mà lại từ chối.”

“Người nhìn người ta xem, hai ba câu đã nói cho hoàng thượng nở gan nở ruột, tứ hôn cho nàng ta. Nhìn người xem, thật tồi tệ, sao ta lại nuôi lớn nữ nhi như người?”

“Phụ thân của người ta là thừa tướng, người là gì?” Nữ nhân kia hỏi ngược lại.

“Người, cái nha đầu chết tiệt này, lão tử đánh chết người!” Quan viên vươn tay, bộp bộp đánh nữ nhi của mình vài cái.

“Linh nhi!” Gia Cát Chiêm đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, khuôn mặt tức giận đến vặn vẹo: “Không được càn quấy! Mau nói với hoàng thượng vừa rồi là người nói giỡn, đùa với mọi người.”

“Phụ thân muốn ta lặp lại lần nữa lời nói mới vừa rồi sao?” Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, nói: “Hoàng thượng, thần nữ từ chối mối hôn nhân này, cầu xin hoàng thượng thành toàn.”

“Người, con nha đầu xấu xa này!” Gia Cát Chiêm giơ cao bàn tay tát xuống, ngay khi bàn tay sắp rơi xuống trên mặt Gia Cát Linh Ẩn thì thấy một bóng người lao nhanh tới, kèm lấy tay của Gia Cát Chiêm.

“Thừa tướng gia, nơi này không phải là nơi người dạy dỗ con gái, huống chi, tam tiểu thư sai ở chỗ nào?” Sở Lăng Thiên lạnh lùng hỏi.

“Thất diện hạ...” Gia Cát Chiêm run rẩy buông tay, chẳng lẽ thật sự để cho cơ hội này vượt khỏi sao? Trong lòng Gia Cát Chiêm vô cùng không cam!

Sở Lăng Thiên không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn sẽ cường điệu như vậy, liền tức giận không chịu nổi. Tuy rằng, lúc này đây trên mặt hắn tươi cười, nhưng nụ cười kia có chút sồn tóc gáy. Sở Lăng Thiên nói: “Linh nhi, không sao, đừng lo. Bản vương nhất định sẽ đối với người vô cùng yêu thương.”

“Lục ca, nếu Tam tiểu thư đã nói không đồng ý, Lục ca cần gì phải ép buộc.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Thất đệ nói lời này là có ý gì?” Sở Lăng Thiên không vui nói, “Hay là Thất đệ cũng thích Linh nhi?”

“Ha,” Sở Lăng Thiên mỉm cười, cũng không phủ nhận, “Thích một người, sao lại bức nàng ấy làm chuyện không muốn làm. Yêu thích của Lục ca không khỏi có phần quá ích kỷ.”

Hoàng hậu nhìn thấy tình hình này, cũng có chút nghi hoặc. Khi nào thì tiểu Lục cùng tiểu Thất đều thích nha đầu này, với tính cách không chịu thua của hai người kia, không biết kết quả sẽ như thế nào. Hoàng hậu lắc đầu, nói: “Hoàng thượng, chuyện của bọn nhỏ vẫn nên để cho bọn chúng tự mình giải quyết đi, có một số việc quả thật miễn cưỡng không thể được.”

Sở Kim Triều gật đầu: “Tam nha đầu, hôm nay trăm đồng ý với người, lần sau không được viện cớ này nữa.”

“Thần nữ tạ hoàng thượng ân điển!” Gia Cát Linh Ẩn cảm kích nhìn hoàng hậu. Hoàng hậu gật gật đầu với nàng.

Vẻ lạnh lùng trên mặt Sở Lăng Hiên càng sâu, hần oán hận nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, giống như muốn xuyên thủng qua thân thể nàng. Đón lấy ánh mắt lạnh lùng của Sở Lăng Hiên, Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười thảng lự. Sở Lăng Hiên, đời này, ta không bao giờ thất bại cho người nữa, mà những gì người nợ ta, chờ người chậm rãi trả lại cho ta.

Mất thấy mối hôn sự này không thành, Chu quý phi cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cảm thấy hơi lo lắng với thái độ của Sở Lăng Thiên. Nếu Sở Lăng Thiên kết minh cùng nhà Gia Cát, thì phần thắng của Sở Lăng Hiên lại nhỏ đi vài phần.

Gia Cát Chiêm ngưng ngưng trở về vị trí. Thái độ Sở Lăng Thiên đối với Gia Cát Linh Ẩn cũng khiến cho ông ta cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

62. Chương 62: So Chữ Viết

“Hoàng thượng, chỉ là uống rượu, dùng bữa, có nhàm chán quá hay không?” Chu quý phi cười cười, nói: “Các công tử, tiểu thư đều ở đây, không bằng mời họ giúp vui, nhân cơ hội so tài một chút?”

“Ừm.” Sở Kim Triều bảo: “Đề nghị của ái phi rất tốt, mấy đứa nhỏ này mới là hy vọng tương lai của nước Lăng Nguyệt, cũng để cho trăm hiểu biết bản lĩnh của các người một chút. Thi đấu cái gì đây?”

“So chữ viết như thế nào?” Chu quý phi nghĩ nghĩ, nói. Thư pháp là sở trường thành thạo của Chu Tuyết Tranh, so sánh chữ viết khẳng định có thể để cho Chu Tuyết Tranh trở hết tài năng với các tiểu thư khác. Tuổi tác của Chu Tuyết Tranh đã không còn ưu thế, nếu không phải vì bối cảnh của Chu gia, tiểu thư vào tuổi này còn chưa có lấy chồng thì chỉ có làm tiểu thiếp ột số lão quan.

“Được! Dùng võ đoạt thiên hạ, dùng văn trị thiên hạ, văn không thể lợi lỏng. Các người viết ba chữ ‘Thanh Lương Điện’, hôm nay trăm sẽ nhìn xem chữ viết của các người thế nào. Đem bút mực lên!” Sở Kim Triều sang sảng nói.

“Hoàng thượng, nếu là tỉ thí, nên ban thưởng mới phải.” Hoàng hậu nói.

“Ừm.” Sở Kim Triều gật đầu, nói: “Đề nghị của hoàng hậu rất tốt, nhìn thanh niên tài俊 cả sảnh đường, trong lòng trăm rất vui. Nếu hôm nay ai đạt được vị trí đầu, công tử thì thăng quan, nếu đã làm quan thì thăng lên một bậc, nữ tử thì tấn phong Huyền quân. Phàm nhi đã là quận chúa, nếu đạt thứ nhất thì người muốn cái gì cứ việc mở miệng!”

“Phàm nhi chỉ sợ phải làm cho hoàng thượng thất vọng.” Trần Cẩm Phàm nói có chút ngưng ngưng.

Sở Kim Triều tung ra phần thưởng, khiến ọi người ở đây khiếp sợ không thôi, ngay cả hoàng hậu cũng không có nghĩ đến. Thăng quan tiến chức là nguyện vọng cả đời của nhiều nam nhi, mà Huyền quân, mặc dù không phải là quan chức gì, nhưng cũng tương đương với quan cấp chính ngũ phẩm. Nếu cả đời một nữ tử có thể được phong thưởng thì thật sự là chuyện về vang cả nhà. Tất cả các quan viên đều lòng đầy hy vọng nhìn con cái của mình, chuyện tốt này há dễ dàng buông tha. Ánh mắt của Gia Cát Chiêm nóng rực, nhìn chằm chằm Gia Cát Hồng Nhan. Hồng Nhan, cha bỏ nhiều tâm huyết ở trên người người như vậy, người nhất định không thể khiến cho ta thất vọng!

Đón ánh mắt của Gia Cát Chiêm, Gia Cát Hồng Nhan hơi gật gật đầu. Một tay viết chữ đẹp của nàng ta, nàng ta cũng cho rằng rất xuất chúng, Gia Cát Hồng Nhan âm thầm vui vẻ không thôi. Gia Cát Linh Ẩn, để cho tất cả mọi người biết được người dốt đặc cán mai, chữ to không hiểu được một cái, càng đừng nói viết chữ, đừng tưởng rằng lần trước may mắn làm ra hai bài thơ là có thể lừa dối quá khứ. Trong chốc lát, Lục vương gia thấy trò hề của người, khẳng định sẽ không thích người nữa. Nếu ta có thể được phong làm Huyền quân, sau này sẽ tùy tiện tìm cái cớ trừng trị người tội phạm thượng, người chờ xem.

Gia Cát Linh Ẩn nhớ rõ, kiếp trước, Gia Cát Hồng Nhan tại yến hội này đã đạt thành tựu xuất sắc, dẫn tới phần đông công tử vương gia ái mộ nàng ta, ngay cả Sở Lăng Hiên cũng bị nàng ta câu mất hồn phách.

Đúng là bởi vì lần gặp mặt này, sau đó hai người mới qua lại với nhau. Cũng là tại yến hội này, hoàng đế đã ban hôn cho Sở Lăng Hiên với Gia Cát Hồng Nhan, nhưng Chu quý phi bằng vào lực một người, đã thay đổi ý tưởng của hoàng đế, ngược lại đã làm cho Gia Cát Linh Ẩn đính hôn cùng Sở Lăng Hiên. Kiếp trước Gia Cát Linh Ẩn cũng không rõ lúc ấy như thế nào, vì sao Chu quý phi lại chọn nàng, sau đó mới biết được, Chu quý phi một lòng muốn giết dây cho Chu Tuyết Tranh cùng Sở Lăng Hiên. Gia Cát Hồng Nhan quá mức chói lọi, sẽ nổi bật hơn Chu Tuyết Tranh, cùng là nữ nhi nhà Gia Cát, Gia Cát Linh Ẩn đã trở thành người được chọn. Đời này, yến hội này cũng giống nhau, nhưng sẽ là bước ngoặt của hai người.

“Phàm nhi, người đến đây trước đi.” Hoàng hậu nói với Trần Cẩm Phàm.

“Dạ, cô cô, Phàm nhi xin bêu xấu.”

Hoàng hậu đối với cháu gái này rất thích, hiền thực khéo léo, thông minh lanh lợi, đối với trên dưới đều có tiến thoái chừng mực, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện mất quy củ, lại đây một bụng tài hoa, ở trong yến hội đã đem lại không ít thể diện cho Trần gia.

Trần Cẩm Phàm đi ra giữa, cầm lấy bút lông, chấm chấm mực nước, điềm tĩnh viết. Trần Cẩm Phàm ung dung hạ bút, kiểu chữ gọn gàng, hàm súc nội liễm, nét dọc nét ngang thẳng thớm, chữ Khải sâu sắc, cực kỳ giống với tính cách của nàng. Viết xong, Trần Cẩm Phàm để bút xuống, hướng về mọi người chân thành hành lễ.

“Chữ đẹp!” Diêu Khánh là người thứ nhất hét lớn. Hắn nhìn về phía ánh mắt của Trần Cẩm Phàm, tràn đầy thâm ý. Nếu có thể lọt vào mắt xanh của quận chúa Cẩm Phàm, đời này sẽ không lo, vì thế hắn vui lòng tán dương chữ viết: “Chữ viết của quận chúa chính trực như người vậy, tại hạ thật sự khâm phục khâm phục.”

Mặt Trần Cẩm Phàm lộ vẻ mỉm cười, nói: “Diêu công tử quá khen.”

Nhìn thấy quận chúa vậy mà nở nụ cười với mình, trong lòng Diêu Khánh liền ngọt như ăn mật.

Như Mộng đứng ở sau lưng Gia Cát Linh Ẩn, núp trong góc tối, nhìn chằm chằm ánh mắt lấy lòng của Diêu Khánh kia, trong lòng không khỏi cảm thấy mất mát. Diêu đại ca, lòng của Như Mộng rất đau. Tuy rằng Như Mộng và Diêu Khánh chỉ gặp qua vài lần, nhưng Như Mộng đối với hắn nhất kiến chung tình, thỉnh thoảng thèm một ít đồ vật nhờ người đem tặng. Mà Diêu Khánh cũng nương theo, thu nhận toàn bộ, đương nhiên Như Mộng cho rằng giống như quan tâm đến nàng ta.

“Chữ viết của Phàm nhi có tiến bộ, xem ra đã rèn luyện không ít. Bất quá, đừng có lơ là, nhất định không thể kiêu ngạo tự mãn.” Sở Kim Triều đối với chất nữ này cũng rất thích, lúc này cũng không quên dạy bảo vài câu.

“Tạ ơn hoàng thượng dạy bảo, Phàm nhi nhất định ghi nhớ.” Trần Cẩm Phàm trở lại chỗ ngồi, đôi mắt to chớp chớp nhìn Gia Cát Linh Ẩn. Không biết hôm nay Tam tiểu thư còn có thể đem lại kinh hỉ ọi người không?

Sau đó, các công tử tiểu thư khác lần lượt thể hiện tài hoa của mình, cũng đều tạm được. Rốt cuộc đến phiên Gia Cát Hồng Nhan, nàng ta đã sớm không thể chờ được.

Gia Cát Hồng Nhan tràn đầy tự tin đi lên phía trước, cẩn thận tự hỏi một chút phải bắt đầu như thế nào rồi mới chậm rãi hạ bút. Gia Cát Hồng Nhan viết chính là kiểu chữ lệ, đầu bút lông sắc bén, nét mực dày đậm, nháy mắt ba chữ ‘Thanh Lương Điện’ có vẻ trang nghiêm hùng vĩ. Gia Cát Hồng Nhan dừng bút, người bên ngoài liền bàn tán sôi nổi.

“Thừa tướng gia, chữ viết của đại tiểu thư thật sự khiến cho cự tu thần bội phục không thôi.”

“Đúng vậy, một nữ nhi là lại có thể viết ra kiểu chữ khí thế to lớn như vậy, thật sự là không đơn giản.”

“Người đứng đầu chắc chắn là Gia Cát đại tiểu thư rồi!”

“Người, nha đầu thối này, nhìn người khác xem, trở về luyện chữ thật tốt cho ta, luyện không tốt không được phép ăn cơm.” Người quan viên rắn dạy nữ nhi của mình lúc trước, giờ phút này lại nhin không được mắt.

Nghe thấy tán thưởng của mọi người, Gia Cát Hồng Nhan tất nhiên là cảm thấy vừa lòng thoả dạ, lập tức thở hắt ra, thầm kín đưa tình nhìn Sở Lăng Hiên, coi như phong hào Huyền quân đã thuộc về nàng ta.

Sở Kim Triều cũng không ngừng gật gù, luôn miệng tán thưởng, nói: “Ừ, chữ đẹp chữ đẹp. Thừa tướng gia, nữ nhi người nuôi dạy thật sự là người nào cũng xuất sắc, trầm có chút hâm mộ người.”

Mắt Gia Cát Chiêm mang ý cười, cung kính nói: “Vi thần không dám, thần có hôm nay đều là dựa vào thánh ân của hoàng thượng.”

“Ha ha ha!” Sở Kim Triều cười ha hả: “Người, con cáo già này, lui xuống trước đi, còn có Tranh nhi và Tam nha đầu chưa có so đâu.”

Chu Tuyết Tranh cùng Chu quý phi liếc nhau, chậm rãi đi đến giữa đại điện. Chữ viết của Gia Cát Hồng Nhan quả thật không tồi, Chu Tuyết Tranh cũng rất có lòng tin đề đầu được Gia Cát Hồng Nhan.

Cùng giống với Gia Cát Hồng Nhan, Chu Tuyết Tranh cũng lựa chọn kiểu chữ lệ, vận dụng ngòi bút còn linh động hơn so với Gia Cát Hồng Nhan. Đầu bút lông biểu hiện từng vẽ đẹp phẩy mác, chữ viết cũng thấy càng mạnh mẽ nổi bật hơn so với của Gia Cát Hồng Nhan.

“Không ngờ rằng Chu nhị tiểu thư mới là thâm tàng bất lộ a.”

“Đúng vậy, chữ viết của Gia Cát tiểu thư so với cái này cũng kém hơn một chút.”

“Đâu chỉ kém hơn một chút, kém xa đó. Chu thừa tướng mới là thật sự là người có cách dạy nữ nhi.”

“Cũng không phải vậy, con gái lớn đã là quý phi, con gái út lại ưu tú như thế. Huyền quân này không thể nghi ngờ là thuộc về Chu nhị tiểu thư.”

“Người, nha đầu thối, nhìn người khác xem, làm sao ta lại sinh ra một người ngu xuẩn như người vậy!” Nha đầu đáng thương kia lại bị la mắng.

Nhìn thấy chữ viết của Chu Tuyết Tranh, nháy mắt Sở Kim Triều mặt rùng rợn phấn khởi, nói: “Trẫm nói chữ viết của Gia Cát đại nha đầu đã là số một trong nữ tử, không ngờ Tranh nhi càng đẹp hơn!”

Chu Tuyết Tranh mỉm cười, tiếp nhận khen ngợi của mọi người. Chu Lâm Quân cười đến không khép miệng lại được. Gia Cát Chiêm, người cùng ta đấu cái gì, người lấy cái gì đấu cùng ta? Chỉ bằng hai nữ nhi này, đã cho người thua đến tâm phục khẩu phục rồi.

63. Chương 63: So Thêm Hai Ván Có Sao Đầu

Gia Cát Chiêm lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Hồng Nhan, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, không khỏi cảm thấy thất vọng với Gia Cát Hồng Nhan, đứa con gái ông tỉ mỉ bồi dưỡng, lại bị đánh bại bởi một đứa mấy năm nay tụng kinh ở trong chùa.

Gia Cát Hồng Nhan oán hận nhìn Chu Tuyết Tranh, lồng ngực phập phồng kịch liệt, trong lòng khó có thể bình tĩnh.

Chu quý phi liếc Gia Cát Linh Ẩn một cách trào phúng, nói: “Hoàng thượng à, việc đã đến nước này, thần thiếp đề nghị không cần so tài nữa đi, biểu hiện của Tranh nhi giỏi như vậy, chẳng phải để cho người thi sau vô cùng khó xử hay sao. So nữa, quả thực chính là chuốc lấy nhục nhã, không so thì lại sợ Hoàng thượng tức giận, chỉ bằng Hoàng thượng tạm tha cho Tam tiểu thư đi.”

“Ha ha, quý phi nương nương nói chí phải.” Một đại thần ngày thường thân cận với Chu Lâm Quân cười nói, “Gia Cát thừa tướng, đừng nên làm khó Tam tiểu thư, nếu thua, thì mặt mũi của phủ Thừa tướng cũng bị mất sạch.”

“Tam nha đầu, trẫm cảm thấy đó là một đề nghị không tồi.” Ngay cả Sở Kim Triều cũng cho rằng, Gia Cát Linh Ẩn không có khả năng giỏi hơn Chu Tuyết Tranh, ông tự nhận, chữ của Chu Tuyết Tranh là chữ đẹp nhất ông từng thấy trong tất cả các nữ tử, “Vậy thì, Tranh nhi sẽ đứng nhất.”

Chu Tuyết Tranh cười cười nhìn Gia Cát Hồng Nhan, nói: “VẬY ĐA TẠ ĐẠI TIỂU THƯ, CHỈ CÓ THỂ ĐỂ TIỂU THƯ CHỊU THIẾT ĐỨNG THỨ HAI THÔI.”

Gia Cát Hồng Nhan loạt xoạt đứng lên, thua thì thua, nhưng nàng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội khiến Gia Cát Linh Ẩn xấu mặt, Gia Cát Hồng Nhan vội vàng nói: “Thần nữ cúi xin Hoàng thượng cho Tam muội một cơ hội đi.”

“Tỷ tỷ, muội chưa nói là bỏ cuộc mà.” Trong đại điện vang lên tiếng nói của Gia Cát Linh Ẩn, tiếng nói ấy làm cho người khác cảm nhận được sự ung dung của nàng, “Hoàng thượng, thần nữ mặt dày muốn tuyên chiến với Tuyết Tranh tỷ tỷ.”

Tuyết Tranh tỷ tỷ? Chu Tuyết Tranh nhất thời mắng Gia Cát Linh Ẩn xa xă ở trong lòng, con tiện nhân thói tha này, lại gọi ta là tỷ tỷ, bản tiểu thư chỉ lớn hơn người có năm tuổi mà thôi!

“À.” Chu Tuyết Tranh lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Nếu Tam tiểu thư đã nói vậy, xin mời ra đi, để tránh cho có người cảm thấy Huyền Quân của Tranh nhi nhận được không minh bạch.”

“Vẫn là Tranh nhi hiểu lý lẽ.” Chu quý phi châm biếm nói, “Gia Cát tam tiểu thư thật can đảm, dù cho người thua cũng thua đến tâm phục khẩu phục!”

“Nếu Tam nha đầu đã kiên trì như vậy, trăm há lại từ chối? Tam nha đầu, cho dù thua cũng không sao, người có dũng khí như vậy, trăm rất tán thưởng người!” Sở Kim Triều nói.

“Đa tạ Hoàng thượng!” Gia Cát Linh Ẩn điềm nhiên nói.

“Linh nhi...” Gia Cát Chiêm vội vàng gọi, “Không được tùy tiện làm vậy!” Đã bị cười nhạo một lần rồi, Gia Cát Chiêm không muốn lại bị chê cười thêm lần nữa.

Gia Cát Linh Ẩn không thèm nhìn Gia Cát Chiêm, lập tức đi đến bên án đặt ở giữa điện, thông dong cầm bút.

Sở Lăng Thiên sờ cằm, mỉm cười nhu hòa, y chỉ biết, nha đầu này tuyệt đối sẽ không chịu thua.

Gia Cát Hồng Nhan trong lòng cười lạnh, người cứ giả bộ đi, lập tức thấy sự thật ngay thôi, Gia Cát Linh Ẩn, vận may của người đến đây là hết rồi!

Gia Cát Linh Ẩn tập trung tinh thần nhìn ngòi bút, ngừng một chút, bút mực bay múa, chữ thành, đặt bút xuống!

Ba chữ ‘Thanh Lương Điện’ lạng lẽ nằm trên giấy Tuyên Thành, nét chữ như mây bay nước chảy, rất sống động, giống như ngay lập tức sẽ bay lên, tuy rằng chỉ có ba chữ, bút pháp liêu linh lại biến hóa thất thường, phóng túng ngổ ngược, có cộm tự nhiên, thủ pháp tràn trề, làm cho người khác khi nhìn thấy liền có một cảm giác vô cùng sảng khoái!

Trong điện Thanh Lương lặng phất, mọi người kinh ngạc nhìn ba chữ kia, ngạc nhiên đến không nói nên lời.

“Là lối chữ thảo[1]! Tam tiểu thư lại có thể viết được lối chữ thảo?”

“Tôi thấy bút pháp của mọi người, chữ viết cũng không sánh bằng Tam tiểu thư.”

“Hóa ra Tam tiểu thư còn xuất sắc hơn cả Đại tiểu thư.”

“Viết còn đẹp hơn cả Chu tiểu thư nữa, thử hỏi nam nhi trong thiên hạ, có mấy ai viết được chữ có khí phách thế này?”

“Nha đầu thói, đúng là tức chết ta, nhiều năm như vậy người học được cái gì!” Vị tiểu thư đáng thương kia xấu hổ cúi đầu, còn cha nàng đã tức giận đến nổi mặt mũi tím tái.

“Chữ của Tam tiểu thư, là nét chữ đẹp nhất bản vương từng thấy.” Sở Lăng Thiên cao hứng nói, “Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy lẽ ra người thắng phải là Tam tiểu thư!”

Sở Kim Triều liếc Sở Lăng Thiên một cái, điều này cần người phải nói sao, cha người cũng đâu phải không có mắt. Sở Kim Triều nhếch miệng cười, kích động nói: “Khá lắm Tam nha đầu, mấy lần đều cho trẫm ngạc nhiên lớn như vậy! Hôm nay, trẫm phán người thắng cuộc!”

“Tạ Hoàng thượng!” Gia Cát Linh Ẩn quỳ xuống hành lễ, biểu hiện trên mặt vẫn thản nhiên.

Gia Cát Linh Ẩn thắng cuộc, các tiểu thư công tử khác đều thua tâm phục khẩu phục! Còn Gia Cát Hồng Nhan và Chu Tuyết Tranh đồng loạt chuyển thù hận lên người Gia Cát Linh Ẩn, ánh mắt ngoan độc của hai người, ước gì có thể chém đứt gương mặt trắng trẻo kia làm hai nửa, thứ đã tới tay biến thành của người khác, mùi vị này quả thực rất khó chịu! Gia Cát Hồng Nhan lần đầu tiên cảm thấy bản thân trước kia đã quá xem thường Gia Cát Linh Ẩn, hóa ra hết thảy mọi chuyện đều không phải may mắn, đây là cái giá cho việc khinh thường đối thủ sao?

Sắc mặt Sở Lăng Thiên càng thêm xám xịt đến đáng sợ, nữ tử đang hưởng thụ sự sùng kính của mọi người lúc này, mới vừa nảy thôi đã từ chối tứ hôn của Hoàng thượng, nữ tử muôn mặt tài hoa này, hẳn nhất định phải có được, nhất định!

Gia Cát Chiêm cười tủm tỉm nhìn Chu Lâm Quân, nói: “Chu thừa tướng, tiểu nữ bất tài, hơn một chút, còn phải đa tạ Chu tiểu thư đã nhường nhịn.”

Chu Tuyết Tranh lo lắng nhìn Chu quý phi, sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội này được!

Mắt Chu quý phi xoay chuyển, nũng nịu nói: “Hoàng thượng, một ván quyết định thắng bại ít nhiều gì có chút yếu tố may mắn trong đó, thần thiếp đề nghị, so thêm hai ván thì thế nào?”

“Muội muội, vừa rồi đâu có nói là so ba ván đâu.” Hoàng hậu nhìn Chu quý phi lạnh lùng nói, từ khi biết chuyện chén thuốc, Hoàng hậu chỉ biết bản thân phải cắt đứt với Chu quý phi, lúc trước bà đối đãi tốt với Chu quý phi chính là muốn hậu cung hòa thuận, tuy rằng Chu quý phi hay nói toang toác, nhưng Hoàng hậu không ngờ rằng ả dám xuống tay với mình! Người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta...

“Nhưng cũng đâu có nói là chỉ so một ván.” Chu quý phi nói.

“Việc này...” Sở Kim Triều nghĩ nghĩ rồi hỏi, “Tam nha đầu, ý của người thế nào?”

“So thêm hai ván nữa thì có sao đâu? Nếu Quý phi nương nương đã mở kim khâu, thần nữ đương nhiên đồng ý!” Gia Cát Linh Ẩn một thân áo trắng đứng giữa điện, gió đêm thổi qua, nhẹ nhàng làm tung bay mái tóc cùng y phục của nàng, trên mặt biểu hiện tự nhiên, thu hút mọi ánh nhìn của các công tử.

“Tuyệt! Tam nha đầu thật có khí phách, trẫm vô cùng tán thưởng, sẽ so thêm hai ván nữa! Nếu ai thắng hai trong ba ván, chính là người chiến thắng cuối cùng!” Sở Kim Triều hưng phấn nói, “Trẫm nhìn thấy trời cũng không còn sớm nữa, hai ván sau liền để cho ba người biểu hiện tốt nhất vừa rồi là Gia Cát đại nha đầu, Tranh nhi và Tam nha đầu tỷ thí đi. Vừa rồi so chữ viết, ván thứ hai so họa, ván thứ ba... ván thứ ba so vũ vậy!”

Người bị thua ở ván đầu tiên, vốn nghĩ còn có hy vọng, nhưng nghe Sở Kim Triều nói vậy, nhất thời thất vọng không thôi, trong đại điện vang lên vài tiếng thở dài chua xót.

[1] Lối chữ thảo: một kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh.

64. Chương 64: So Họa

Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan và Chu Tuyết Tranh đều sáng lên, có thể giành được một cơ hội cải tử hoàn sinh, nhất định không thể bỏ qua!

Họa và vũ, đều là sở trường của Gia Cát Hồng Nhan, nhưng không biết, hai phương diện này con nha đầu thối Gia Cát Linh Ẩn kia tài nghệ thế nào? Trận đấu này, Gia Cát Hồng Nhan không còn xem thường Gia Cát Linh Ẩn nữa.

Gia Cát Chiêm neho mắt, tinh tế thưởng thức rượu, ông có hai con gái, phần thắng cao hơn Chu Lâm Quân ba phần.

Lần này là cả ba cùng lúc vẽ tranh, phải hoàn thành trong thời gian một nén hương, bất luận thời gian dài hay ngắn, người có bức tranh đẹp nhất sẽ thắng cuộc.

“Hoàng hậu nương nương, trước khi vẽ tranh thần nữ muốn nói vài câu với người.” Bỗng nhiên, Gia Cát Linh Ân nói.

“Hừm! Biết bản thân không được, nên muốn mượn sức tỷ tỷ trước sao? Cách làm của Tam tiểu thư cũng quá thấp hèn đi.” Chu quý phi trào phúng nói.

“Muội muội, sao có thể dùng suy nghĩ ác ý để phỏng đoán tâm tư người khác, Tam nha đầu, người nói đi.” Hoàng hậu mỉm cười, nói.

Gia Cát Linh Ân đi đến bên cạnh Hoàng hậu, khẽ nói nhỏ vào tai bà, chỉ thấy đầu tiên Hoàng hậu hơi kinh ngạc, rồi sau đó lại mỉm cười, không ngừng gật gù.

Nói xong, Gia Cát Linh Ân lui xuống, mới vừa cầm lấy bút lông, lại đặt xuống, Gia Cát Linh Ân nghĩ nghĩ rồi nói với Sở Kim Triều: “Hoàng thượng, thần nữ có thể đổi bút lông thành thanh mực không? Thêm một tấm ván nhẹ nữa.”

“Người muốn dùng thanh mực để vẽ tranh?” Sở Kim Triều tò mò hỏi.

“Dạ.”

“Ha ha!” Chu quý phi cười lớn nói, “Không biết vẽ thì mau nhận thua đi, có phải đến lúc thua sẽ đổ trách nhiệm lên thanh mực hay không?”

“Tốt nhất ái phi nên ngậm miệng lại, đừng làm ảnh hưởng cuộc thi.” Sở Kim Triều không vui liếc Chu quý phi một cái, “Người đâu, đổi thanh mực cho Tam tiểu thư, mang một tấm ván gỗ lên đây!”

Bị Hoàng thượng trách mắng, Chu quý phi méo miệng, ở tại chỗ không tự nhiên mà uốn éo cơ thể, không thèm nói gì nữa.

“Trận đấu bắt đầu!”

Khi tổng quản công công phát hiệu lệnh, ba người đều bắt đầu vẽ tranh, Gia Cát Hồng Nhan và Chu Tuyết Tranh đều chuyên tâm vào đầu vẽ, Gia Cát Linh Ân dựng thẳng giá vẽ, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn xem, rồi tiếp tục cúi đầu vẽ.

Tất cả mọi người trong điện đều vươn cổ, muốn nhìn cho rõ ba người đang vẽ cái gì, Gia Cát Linh Ân dựng thẳng giá vẽ, chắn hết tầm mắt của mọi người, ai nấy đều cảm thấy rất hiếu kỳ.

“Sao Tam tiểu thư lại dựng đứng tấm ván lên vậy? Đặt trên án vẽ thì tiện hơn nhiều chứ.”

“Không biết nữa, hóa ra còn có thể vẽ tranh như vậy?”

“Không biết Tam tiểu thư vẽ tranh gì?”

...

Đến khi nén hương tàn hết, chút tro hương cuối cùng rơi xuống, công công hô lớn: “Đã hết giờ! Xin ba vị tiểu thư bày tranh ra.”

Ba người đều dừng tay, đồng loạt bày bức tranh của chính mình ở trước mặt mọi người.

Trên bức tranh thủy mặc của Gia Cát Hồng Nhan, thể hiện cảnh đẹp vào xuân, dương liễu lả lướt, nước suối trong vắt, đàn cá tự do bơi lội, cỏ xanh lay động theo gió, làm cho người xem thấy vui vẻ thoải mái, rất có sức hút! Mọi người nhìn, đều không kiềm được tán thưởng.

Bức tranh thủy mặc sơn hà của Chu Tuyết Tranh, cũng khiến cho ai nấy đều luôn miệng khen ngợi, ngọn núi trùng điệp quanh co, đỉnh núi cao chót vót chọc thủng tầng mây, mây mù lượn lờ giữa sườn núi, cây cối xanh um tươi tốt rậm rạp, cả bức tranh toát ra khí thế bạt ngàn.

Khi nhìn đến bức tranh của Gia Cát Linh Ẩn, các quan viên giật mình, lúc có phản ứng lập tức quỳ xuống dập đầu: “Thần tham khiến Hoàng hậu nương nương!”

Hóa ra bức tranh của Gia Cát Linh Ẩn là một bức phác họa, nhân vật chính là Hoàng hậu. So với bức tranh cảnh xuân tươi đẹp của Gia Cát Hồng Nhan, bức tranh xanh ngắt của Chu Tuyết Tranh thì tranh của Gia Cát Linh Ẩn chỉ có một màu sắc, đó chính là màu đen, nhưng Gia Cát Linh Ẩn lại thông qua biến hóa linh hoạt của đường nét cùng tô bóng, toàn bức vẽ thoát nhìn rất chân thật. Hoàng hậu trong tranh hơi mỉm cười, vẻ mặt, ánh mắt đều giống hệt, y như giấy kẻ tiếp sẽ mở miệng nói chuyện.

“Phong cách vẽ tranh của Tam tiểu thư rất lạ, nhưng bức họa này thật sự rất đẹp!”

“Đúng vậy! Không biết Tam tiểu thư theo học thầy nào, phải nhất định đi nghe ngóng mới được.”

“Tam tiểu thư đã khởi xướng nên một trường phái mới!”

Tranh này, ngay cả Sở Kim Triều cũng nhìn đến ngẩn ngơ, ông kích động hỏi: “Tam nha đầu, sao người lại nghĩ ra cách vẽ thế này? Hoàng hậu trong bức họa này rất sống động, hôm nào người tiến cung, vẽ cho trẫm một bức nhé!”

“Dạ, thần nữ tuân lệnh!” Gia Cát Linh Ẩn đáp, vẫn là vẻ mặt điềm tĩnh.

“Tam nha đầu, mau dâng lên cho bản cung xem nào.” Hoàng hậu vui vẻ nói, “Bức tranh này bản cung nhất định cất giữ thật tốt, không có bức nào đẹp như bức của Tam nha đầu.”

Gia Cát Hồng Nhan và Chu Tuyết Tranh ngơ ngác nhìn bức tranh của Gia Cát Linh Ẩn, nhất thời giận đến nói không ra lời! Chu Tuyết Tranh tràn ngập lửa giận, cũng không dám thể hiện ra, tiện nhân thôi, tranh của người là cái thứ quý quái gì vậy? Làm sao đẹp bằng tranh của bản tiểu thư! Nhìn thấy dáng vẻ vui tươi của Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, Chu Tuyết Tranh giận đến choáng đầu, suýt nữa không đứng vững.

Gia Cát Hồng Nhan thì gần như mất đi ý thức, nàng chỉ biết là, trận này, nàng lại thua rồi, thua bởi con ả chết tiệt mà nàng vẫn luôn khinh thường không để vào mắt kia, tại sao lại vậy chứ? Gia Cát Hồng Nhan thật hy vọng, đây chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng rồi, bản thân vẫn là Đại tiểu thư cao cao tại thượng, còn Gia Cát Linh Ẩn vẫn là một thứ nữ nhát gan yếu đuối.

“Ván này, vẫn là Tam nha đầu thắng!” Sở Kim Triều cười ha ha tuyên bố.

“Tam nha đầu đã thắng hai ván, tối nay người đứng nhất chính là Tam nha đầu.” Hoàng hậu trong lòng cũng vui vẻ, từ đầu đến cuối, bà đều thiên vị Gia Cát Linh Ẩn.

“Hừ! Chẳng qua chỉ là chút tài mọn mà cũng lên mặt.” Chu quý phi cảm tức nói.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, lại nhìn đến vẻ mặt không cam lòng của Gia Cát Hồng Nhan và Chu Tuyết Tranh, nói: “Đại tỷ, Chu tiểu thư, còn muốn so ván thứ ba không? Nếu một trong hai tỷ thắng ván thứ ba, Linh nhi tình nguyện để người đó đứng nhất, còn nếu hai tỷ thua, chỉ cần nói một câu với muội là: Tỷ thua rồi!”

Gia Cát Linh Ẩn vừa nói, mấy người trong điện xôn xao cả lên, Tam tiểu thư điên rồi à, thứ tới tay rồi còn lấy ra đánh cược? Trước khi Chu Tuyết Tranh chưa đến Thiên Thai Tự, tài múa của nàng đã được Hoàng đế khen là đứng đầu Ngâm Đô, Tam tiểu thư muốn khiêu chiến với Chu Tuyết Tranh ở phương diện này, không khỏi cũng quá liều lĩnh.

“Linh nhi, đừng nói càn!” Gia Cát Chiêm tức giận nói.

Gia Cát Linh Ẩn lại chẳng chút nào để ý đến Gia Cát Chiêm, chờ đợi câu trả lời của Gia Cát Hồng Nhan và Chu Tuyết Tranh.

Trong lòng Chu Tuyết Tranh cười lạnh, Gia Cát Linh Ẩn, lần này, người đã trúng tảng đá rồi, người đã gấp gấp muốn ném thử mùi vị thất bại như vậy, thì bản tiểu thư chỉ có thể để người toại nguyện, Chu Tuyết Tranh mỉm cười nói: “Tam tiểu thư rộng lượng như thế, nếu không ứng chiến thì có vẻ như Tranh nhi sợ, vậy theo lời của Tam tiểu thư đi, so một ván cuối cùng! Đại tiểu thư, cô nương cảm thấy thế nào?”

Gia Cát Hồng Nhan mỉm cười, “Hồng Nhan cùng Tam muội tình như thủ túc, ai thắng cũng không quan trọng, nếu Tam muội có hứng thú như vậy, Đại tỷ đương nhiên phụng bồi!”

“Ha ha ha!” Sở Kim Triều cười to, nói: “Không ngờ nữ tử của nước Lăng Nguyệt cũng hiểu chiến như vậy, sao phải lo âu quốc gia không hưng thịnh chứ! Nhưng Tam nha đầu à, theo lời người nói, nếu ván này thua, người sẽ không còn gì hết.”

“Hồi Hoàng thượng, thần nữ vốn chẳng có gì, còn lấy ban thưởng của Hoàng thượng để đặt cược, xin Hoàng thượng thứ tội!”

“Tam nha đầu có tội gì chứ, một nữ tử có khí khách thể này, trầm hết sức tán dương, các người bắt đầu nhanh đi, trầm không đợi được nữa rồi.” Sở Kim Triều nói.

65. Chương 65: Điệu Múa Đây Chỉ Có Ở Trên Trời

Người đầu tiên vào sân là Gia Cát Hồng Nhan. Dáng người Gia Cát Hồng Nhan mặc dù không bì kịp với Gia Cát Linh Ẩn, nhưng trong đa số nữ nhân, cũng xem như là vô cùng xuất chúng. Giờ này nàng mặc một thân lụa mỏng, đứng ở giữa điện, liền thu hút sự chú ý của mọi người.

Nhạc nổi lên, động tác của Gia Cát Hồng Nhan mềm mại, cơ thể hơi giãn ra, như nụ hoa chờ đợi hé nở, cố gắng duỗi người trong gió nhẹ; đoạn giữa, tiếng nhạc du dương trong trẻo, Gia Cát Hồng Nhan chậm rãi mở hết cơ thể, động tác hoàn toàn phóng đại, xoay tròn rất nhanh, như một đóa hoa tươi nở rộ, từng cánh hoa theo thứ tự nở ra, tự do phô bày vẻ đẹp của mình, đột nhiên, gió thu nổi lên, đóa hoa rơi rụng trong không trung, tiếng nhạc lại dồn dập hơn, Gia Cát Hồng Nhan từ từ thu người lại, hoa rơi người mất.

Ngay lập tức, tiếng vỗ tay vang lên rần rần. Gia Cát Hồng Nhan trái lại không thấy thoải mái, không nói đến tài múa siêu quần của Chu Tuyết Tranh, kể cả Gia Cát Linh Ẩn, nàng cũng không biết sẽ phát sinh biến hóa gì.

“Hay cho khúc ‘Hoa rơi’, điệu múa của Đại tiểu thư quả thực chạm đến cực hạn!”

“Thường ngày nhất định đã tốn công tập luyện!”

“Ngang tài ngang sức với Chu tiểu thư, không biết Chu tiểu thư ứng đối thế nào?”

“Nước Lăng Nguyệt đúng là nhân tài lớp lớp.” Hoàng hậu vui vẻ nói, “Sớm nghe nói Đại tiểu thư tài đức vẹn toàn, tài múa này cũng làm kẻ khác mở rộng tầm mắt, mau trở về chỗ ngồi đi.”

“Quả thực không tồi, bất quá so với Tranh nhi, vẫn còn kém một chút.” Chu quý phi nhỏ giọng nói.

“Kém hay không, phải so mới biết được.”

Chu quý phi âm thầm liếc Hoàng hậu một cái, không biết có phải là ảo giác hay không, Chu quý phi cảm thấy ánh mắt hôm nay của Hoàng hậu nhìn bà hơi lạ, chẳng lẽ Hoàng hậu phát hiện ra chén thuốc có vấn đề?

“Tranh nhi, tới phiên muội.” Chu quý phi miễn cưỡng nói.

Chu Tuyết Tranh đã chuẩn bị xong, gật đầu, chậm rãi đi đến giữa điện.

Một cây quạt lụa màu, ở trong tay Chu Tuyết Tranh từ từ xòe ra, chậm rãi phe phẩy theo nhịp, như một bức tranh muôn màu hiện ra ở trước mắt mọi người. Quạt trong tay sinh động như mây bay nước chảy, như ngòi bút đang vẩy mực, bỗng nhiên biến ảo nhanh chóng, giống như quạt mà không phải quạt, như kiếm mà không phải kiếm, như có họa trong vũ, có vũ trong họa. Xoay tròn, tung bay, dáng người Chu Tuyết Tranh linh hoạt khi thì mềm mại không xương, khi thì chân thực mạnh mẽ, theo tiếng nhạc, khi trầm khi bổng, lúc nhanh lúc chậm, khi nhẹ nhàng khoan thai, khi gãy nhanh liên tục, cây quạt gấp nhiều nên quen, ở trong tay Chu Tuyết Tranh biến thành linh vật, xòe quạt ra, như hoa mai nở rộ trong băng tuyết, dáng múa thanh thoát như tuyết trắng tung bay, khi gấp quạt thì giống như bút ngọc trong tay, lấy ý múa bút để kết thúc điệu múa, nhẹ nhàng thư thái.

Trong điện lặng phất vài giây, không biết ai khởi xướng đầu tiên, trong điện nhất thời vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền.

“Không hổ là Chu tiểu thư, tài múa lại tinh tế đến vậy!”

“Đẹp thật, lâu rồi không được nhìn thấy điệu múa tuyệt vời như thế.”

“Ta nói mà, mọi việc đừng nên kết luận quá sớm.” Chu quý phi lộ ra nụ cười châm chọc, liếc nhìn Hoàng hậu một cái, vô cùng đắc ý nói.

Sở Kim Triều nheo mắt, ra vẻ say sưa, “Mấy năm không gặp, tài múa của Tranh nhi vẫn tuyệt vời đến vậy, đúng là quá đẹp!” Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, ông thật có chút đoán không ra nha đầu này, Sở Kim Triều không hiểu sao Gia Cát Linh Ẩn lại tự tin đến vậy, “Gia Cát tam nha đầu, giờ đến lượt ngươi.”

Gia Cát Hồng Nhan nắm bắt được ánh nhìn thất vọng của Gia Cát Chiêm, nhất thời xấu hổ và giận dữ không thôi, nếu Chu Tuyết Tranh thắng thì tốt, nhưng nếu Gia Cát Linh Ẩn thắng, sau này bản thân ở phủ Thừa tướng làm sao sống yên cho được. Hôm Bách Hoa Yến, Gia Cát Chiêm vẫn chưa tận mắt nhìn thấy biểu hiện của Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Hồng Nhan cũng chỉ nói mấy câu dối gạt cho qua chuyện, hôm nay Gia Cát Chiêm chính mắt nhìn thấy tài hoa của Gia Cát Linh Ẩn, sau này, ánh mắt ông nhất định sẽ càng thêm chú ý đến nha đầu thối kia! Không được, nhất định không thể để tiện nhân đó thắng được!

Gia Cát Hồng Nhan đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, giúp Gia Cát Linh Ẩn đang sắp vào sân buộc lại đai lưng bên hông, mỉm cười nói: “Tam muội, vinh nhục của nhà Gia Cát liền phó thác lên người muội vậy.”

Không ít người xúc động vì tình cảm của người chị đối với em gái mình, lại không thấy được, chỗ thất đai lưng ấy, Gia Cát Hồng Nhan chính là thất một cái nút thông lưng, không biết lúc nào thì sẽ tuột ra.

“Hoàng thượng, thần nữ khẩn cầu thối tất hết nền trong điện, chỉ chừa lại một ngọn nền là được! Còn nữa, thần nữ thỉnh cầu thêm một tấm bình phong.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Tam nha đầu, ngươi lại định chơi trò mới lạ gì đây?” Sở Kim Triều nghi ngờ hỏi, “Người đâu, mau thối tất hết nền trong điện, mang bình phong lên!”

“Tất nền thì xem thế nào? Không lẽ sợ xấu hổ, nên muốn dùng kỹ xảo che mắt người khác.” Chu quý phi tức giận nói.

“Chu quý phi, hôm nay nàng nói hơi nhiều rồi.” Sở Kim Triều hạ giọng nhắc nhở.

“Hoàng thượng bớt giận, thần thiếp im miệng là được!”

Nền trong điện nhanh chóng bị thối tất, chỉ chừa lại một ngọn ở bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, trên bình phong, ánh ra bóng dáng thon thả của Gia Cát Linh Ẩn.

“Chít chít chít chít!” Vài tiếng chim hót trong trẻo kỳ ảo vang lên từ trên không khung ở đại điện, ánh mắt mọi người khoảnh khắc này đều đổ dồn về cái bóng trên bình phong kia.

Hòa với tiếng chim hót, trên bình phong hiện lên thân thể duyên dáng của chim khổng tước, chiếc mỏ dài nhỏ khép mở linh động, phát ra tiếng lú rú.

Khổng tước đón gió tung bay, phảng phất như đến từ Dao Trì tiên cảnh, cao quý nhìn xuống chúng sinh trên mặt đất, cũng như là thưởng thức vẻ đẹp của chính mình.

Lay động! Lay động!

Chỉ thấy khổng tước trên bình phong chậm rãi cúi đầu, lông đuôi từ từ xòe ra, rộng mở thành một bức tranh khổng tước xòe đuôi xinh đẹp. Khổng tước nâng một chân lên, để cho cơ thể nở rộ tuyệt đẹp hơn một chút. Thành linh, lông đang xòe ra chợt khép lại, rồi lại nhanh chóng xòe ra, lặp đi lặp lại như vậy khiến người xem hoa cả mắt.

Khổng tước quay đầu, muốn đuổi theo cái đuôi của chính mình, vì thế, ở tại chỗ không ngừng xoay vòng xoay vòng, càng xoay càng nhanh, giống như từng vòng từng vòng sóng gợn, chậm chậm lan ra.

Khổng tước tung bay!

Trên bình phong, khổng tước vỗ cánh, tung bay lên, đem toàn bộ xinh đẹp ban phát cho thế gian. Bóng của khổng tước ngày càng nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng, mất hút khỏi bình phong, không còn tiếng hót.

Trong bóng tối, các nô tài phụng bồi quên mất thấp đèn, khi bọn họ nhớ ra thì đã là rất lâu sau đó. Nến tắt nay được thắp sáng, trong đại điện nhất thời sáng rực lên, tất cả mọi người dụi mắt vì không kịp thích ứng, không ít người còn giận dữ trừng mắt với công công thắp đèn, oán trách hấn phá hủy dư vị của điệu múa kia mang lại.

Sở Lăng Thiên chống cằm, rung động ngắm Gia Cát Linh Ẩn, nữ tử này, mỗi lần đều có thể mang lại kinh ngạc mừng rỡ ỉnh, một nữ tử độc lập như vậy, xứng đáng để người đàn ông ưu tú nhất trên đời này yêu thương nàng, ví dụ như mình...

Khoảnh khắc nền sáng lên, trong lòng Sở Lăng Thiên cảm thấy bức bối không tên, biểu hiện của Gia Cát Linh Ẩn càng xuất sắc, lại càng như giễu cợt hấn.

Lại qua thật lâu sau, mọi người mới lấy lại tinh thần, một quan viên thậm chí còn chạy đến sau bức bình phong, muốn nhìn thử xem có phải thực sự có một con khổng tước ở đây không, nếu không sao lại có thể giống như đúc thế, một màn vừa này, đúng là một nữ tử dựa vào dáng người của chính mình mà biểu diễn ra được ư?

Nhất thời, trong điện tràn ra tiếng tán thưởng không ngớt.

“Điệu múa này chỉ có trên trời, người trần mắt ai được thấy.”

“Đời này có thể xem một vũ khúc thế này, có chết cũng không tiếc.”

“Tam tiểu thư này, chẳng lẽ là tiên nữ giáng trần? Dáng múa của tiên nữ cũng không sánh bằng một nửa của Tam tiểu thư.”

“Hừ! Không biết dùng kỹ xảo che mắt gì đây, bằng không sao lại phải tắt nến.” Về mặt Chu Lâm Quân không phục, nói.

Chu Tuyết Tranh cúi đầu, xấu hổ và tức giận không thôi, nhưng nàng không thể không thừa nhận, bản thân thua rồi.

66. Chương 66: Ta Sẽ Không Vui

“Chà...” Hình như Sở Kim Triều còn chưa hoàn hồn, “Người chiến thắng là ai thì mọi người đều rõ, chẳng trách Tam nha đầu lại đánh cược vào ván thứ ba này, hóa ra là có thể mạnh. Tam nha đầu, mau tiến lên phía trước trước nghe phong! Hôm nay, trẫm phong cho ngươi là Bình Dương Huyền Quân, được hưởng bổng lộc hàng ngũ phẩm!”

Gia Cát Linh Ẩn tiến lên khấu tạ: “Thần nữ tạ ân điển của Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng.” Chu quý phi đột nhiên nói, “Có một chuyện, không biết thần thiếp có nên nói hay không?”

“Chuyện gì? Nói mau đi!” Sở Kim Triều không kiên nhẫn, nói.

“Dựa theo luật lệ của nước Lăng Nguyệt, thứ nữ chỉ có thể phong là Hương Quân, đích nữ mới được sắc phong Huyền Quân, Tam tiểu thư là thứ nữ, chỉ có thể phong làm Hương Quân mới đúng.” Chu quý phi cười nói.

“Xem ra, luật lệ này nên sửa lại!” Sở Kim Triều hơi cân nhắc, nói, “Lẽ bộ, ngày mai bắt đầu sửa chữa lại luật lệ, sau này đối với việc tấn phong nữ tử, chỉ xem tài đức, không luận xuất thân!”

“Dạ, Hoàng thượng.” Lễ bộ Thượng thư run rẩy nhận lệnh, chưa từng có một ai ở nước Lăng Nguyệt này khiến Hoàng thượng vì họ mà hạ lệnh sửa chữa lại luật lệ, phỏng chừng sau này cũng không có người như vậy xuất hiện.

“Hoàng thượng, chuyện này...” Chu Lâm Quân cũng không ngờ Hoàng thượng lại có thể vì một nữ tử mà sửa chữa lại luật lệ noi theo mấy trăm năm của nước Lăng Nguyệt, “Chuyện này e rằng không ổn, luật lệ đã noi theo mấy trăm năm, không suy xét kỹ càng đã sửa chữa, là bất kính với tiên hoàng tổ tông.”

“Chu ái khanh.” Sở Kim Triều nhất thời giận tím mặt, nói, “Lịch sử không ngừng phát triển, mạnh dạn cải cách mới có thể tiến bộ, mấy lão thủ cựu như các người, cũng phải cải cách thay đổi mới đúng! Vả lại, trước đó trăm đã đồng ý, ai thắng, sẽ phong làm Huyền Quân, giờ phút này chẳng lẽ Chu thừa tướng và Chu quý phi muốn trăm lật lọng, để hậu thế lưu danh trăm là một vị vua không tuân thủ chữ tín?”

“Hoàng thượng anh minh!” Chu Lâm Quân cùng Chu quý phi sợ đến mức mặt đột nhiên biến sắc, vội vàng quỳ xuống đất thỉnh tội, “Thần (Thần thiếp) xin Hoàng thượng giáng tội!”

“Đứng lên đi.” Sở Kim Triều lạnh lùng nói, “Chu thừa tướng, trăm lệnh người hôm nay về nhà đóng cửa suy nghĩ cho tốt, sáng mai hồi báo lại cho trăm biết, triều đại cần cải cách chỗ nào!”

“Dạ, thần tạ Hoàng thượng ân điển!” Chu Lâm Quân miễn cưỡng mỉm cười, ruột gan lại thôi muốn chết.

Nhìn Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt Sở Kim Triều mới dịu lại: “Bình Dương Huyền Quân, sau này cần phải thường xuyên tiến cung, hầu hạ bên cạnh trăm cùng Hoàng hậu, cũng không thể nhận không bổng lộc của trăm.”

“Thần nữ tạ Hoàng thượng ân điển, sẽ ghi nhớ lời dạy bảo của Hoàng thượng, nhất định tận tâm tận lực, hầu hạ Hoàng thượng cùng Nương nương!”

“Đứng lên đi!”

Gia Cát Hồng Nhan vẫn nhìn chăm chăm vào đai lưng của Gia Cát Linh Ẩn, giờ phút này, trên mặt ả lộ ra nụ cười lạnh, tiện nhân, được phong làm Huyền Quân thì sao, trước mặt nhiều người, nhất là nhiều nam nhân lại tuột đai lưng, ắt hẳn sẽ đeo mang thanh danh thấp hèn, khó đảm bảo Hoàng thượng trong cơn nóng giận sẽ hủy bỏ tước vị của người.

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, đai lưng bên hông đột nhiên lỏng ra, rơi xuống đất, ngay khoảnh khắc y phục của nàng sắp phanh ra, chỉ thấy Sở Lăng Thiên thoáng phi ra, giữa không trung cưỡi cỗ áo choàng của chính mình, phủ lên người Gia Cát Linh Ẩn.

Sở Lăng Thiên nhặt đai lưng lên, đưa lưng về phía mọi người, động tác nhẹ nhàng thất lại giúp Gia Cát Linh Ẩn, ánh mắt thâm thúy tràn đầy tình cảm, Sở Lăng Thiên hơi xoay người, nói khẽ bên tai Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, cảm nàng ở trước mặt nhiều đàn ông thế này mà thoát y phục, như vậy ta sẽ không vui.” Nhìn thấy vẻ mặt vừa e thẹn vừa giận dữ của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên không khỏi mỉm cười xấu xa, cầm lại áo choàng, trở về chỗ ngồi của mình. Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, hai rặng mây đỏ trên mặt vẫn chưa tan hết, cũng trở về chỗ ngồi.

Gia Cát Hồng Nhan kinh ngạc không thôi, tại sao lần nào cũng có người giải vây giúp nó! Tình cảm Sở Lăng Thiên đối với Gia Cát Linh Ẩn, lại khiến nàng ta bất giác sinh lòng ghen ghét! Dựa vào cái gì, lợi ích gì cũng để nó chiếm hết, Thất vương gia đối xử tốt với nó như vậy, vì sao ngay cả Lục vương gia cũng không thèm ngó ngang đến ta?

Chu Tuyết Tranh nhìn chăm chú vào Gia Cát Linh Ẩn, tiện nhân, Thiên ca ca nhất định là bởi vì người, mới không để ý đến ta, nếu không phải là người, Thiên ca ca nhất định vẫn đối xử với ta như trước! Trong lòng Chu Tuyết Tranh tràn ngập thù hận, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

“Phụ hoàng, nhi thần còn nhớ, vừa rồi Gia Cát đại tiểu thư và Chu tiểu thư cũng có đặt cược, nếu thua chỉ cần nói một tiếng ‘ta thua’ với Tam tiểu thư.” Sở Lăng Hàn đứng lên, nói.

“Hàn nhi không nói, suýt nữa trăm cũng quên, Gia Cát đại nha đầu, Tranh nhi, hiện giờ hai người nên thực hiện giao ước.” Sở Kim Triều nói.

Mặt Gia Cát Hồng Nhan đỏ lên, trước mặt bao nhiêu người đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, bất mãn nói: “Tỷ thua.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười nói: “Đa tạ tỷ tỷ, chỉ là muội may mắn thôi.”

Chu Tuyết Tranh cũng đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn nói, “Tài nghệ của Tam tiểu thư thật đáng kinh ngạc, Tuyết Tranh thua đến tâm phục khẩu phục, nếu có cơ hội nhất định sẽ đến lãnh giáo Tam tiểu thư.”

Gia Cát Linh Ẩn cúi người, khiêm tốn nói, “Tuyết Tranh tỷ tỷ quá khen rồi, là Linh nhi cần phải học hỏi nhiều ở Tuyết Tranh tỷ tỷ mới đúng.”

Chu Tuyết Tranh trong lòng phần hận rít gào, lại là Tuyết Tranh tỷ tỷ, ngoài mặt lại tươi cười, trở về chỗ ngồi của mình.

Trận đấu kết thúc, mọi người cũng hết hứng, Hoàng thượng liền tuyên bố tan tiệc.

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Diêu Khánh, nói: “Diêu công tử, có tiện mượn bước chân để nói chuyện không?”

Diêu Khánh thấy Gia Cát Linh Ẩn chủ động bắt chuyện với mình, nhất thời liên tục gật đầu: “Được được, đương nhiên có thể.” Phải biết rằng, trải qua bữa tiệc này, Gia Cát Linh Ẩn gần như trở thành nữ nhân mà tất cả công tử đều muốn cưới vào cửa.

Gia Cát Linh Ẩn dẫn Diêu Khánh đến một bên, nói: “Hôm nay mời Diêu công tử ra là có một người muốn gặp công tử.”

“Muốn gặp ta?” Hai mắt Diêu Khánh sáng rõ, “Tam tiểu thư tỏ rõ côi lòng, Diêu Khanh cũng không thể giấu giếm nữa, thực sự hôm nay ngay lần đầu tiên nhìn thấy Tam tiểu thư, Diêu Khánh liền ngưỡng mộ tiểu thư trong lòng, chỉ bằng ngày mai Diêu Khánh sẽ đến phủ Thừa tướng cầu thân, sớm ngày cưới Tam tiểu thư vào cửa.”

Gia Cát Linh Ẩn cười khẩy, nói: “Hình như Diêu công tử đã hiểu lầm, người muốn gặp công tử không phải ta, mà là Nhị tỷ của ta, Gia Cát Như Mộng!”

“Như Mộng?” Diêu Khánh ngẩn ra, vội nói: “Tam tiểu thư, tiểu thư tuyệt đối đừng hiểu lầm, ta hoàn toàn không có chút tình cảm nào với Nhị tiểu thư hết, sao ta lại thích một nữ nhân như tiểu thư ấy chứ, Tam tiểu thư mới là người mà ta thích!”

“Diêu Khánh, nói vậy, công tử luôn lừa gạt Nhị tỷ ta sao?” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng hỏi.

“Ta chưa bao giờ lừa gạt cô nương ấy, đều là do cô nương ấy đơn phương tình nguyện mà thôi...”

“Diêu Khánh!” Như Mộng rốt cục cũng không nghe thêm nổi nữa, từ chỗ tối bước ra, “Ta toàn tâm toàn ý đối với công tử, công tử lại muốn lấy nữ nhân khác, vừa rồi lại nói ra lời như vậy với Tam muội ta, sao công tử lại có thể đối xử với ta như vậy?”

“Cô nương là?” Diêu Khánh nhìn người tiều tụy ở trước mặt một lượt từ trên xuống dưới, hồi lâu mới nhận ra được, “Như Mộng? Sao lại biến thành bộ dạng ma quỷ thế này, tránh ra mau, đừng làm bẩn mắt của bản công tử!”

“Diêu Khánh, sao công tử lại biến thành như vậy? Trước kia công tử không phải như thế, ta theo nhiều tín vật tặng công tử, công tử đều nhận mà.” Nước mắt Như Mộng tuôn trào, vừa khóc vừa hô lên.

“Im miệng!” Diêu Khánh khinh thường cười cười, “Ai thèm mấy thứ đồ bỏ ấy, ta đều ném như rác rưởi. Nhiều nữ nhân tặng ta thứ này thứ nọ như vậy, chẳng lẽ bản công tử phải cưới hết các cô nương ấy về nhà sao?”

67. Chương 67: , Người Là Ma Quỷ

“Diêu Khánh, van cầu công tử, đừng như vậy mà, lời công tử nói không phải là thật, đời này ta nguyện làm nô tỳ hầu hạ công tử.” Như Mộng lôi kéo cánh tay Diêu Khánh, van xin nói, nàng đặt hết toàn bộ hy vọng lên người Diêu Khánh, phần nô thì phần nô, nhưng nàng lập tức khôi phục ý thức, nàng phải nhanh chóng rời khỏi phủ Gia Cát, nếu không sớm hay muộn gì cũng bị hại chết.

“Xéo ngay!” Diêu Khánh ghét bỏ hất tay Như Mộng ra, “Nhị tiểu thư, ta đã nói rất rõ! Bản công tử sẽ không cưới người, người đừng có si tâm vọng tưởng! Tam tiểu thư, chi bằng chúng ta mượn bước trò chuyện, chỗ này ồn ào quá!”

Bỗng nhiên, Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy lạnh dọc sống lưng, chỉ thấy Sở Lăng Thiên sắc mặt u ám, đang đi về phía bên này. Sở Lăng Thiên lạnh lùng nhìn Diêu Khánh, nói: “Diêu công tử, từ nay về sau nếu bản vương thấy người quần lấy Tam tiểu thư, ta sẽ tịch biên Diêu gia!”

Diêu Khánh sợ đến mức quỳ một xuống đất, không ngừng dập đầu với Sở Lăng Thiên, nói: “Thất điện hạ, Diêu Khánh không dám nữa, vừa rồi chỉ là nói đùa với Tam tiểu thư, Thất điện hạ xin tha mạng!”

“Ừm.” Sở Lăng Thiên gật đầu nói, “Ta thấy Diêu công tử và Nhị tiểu thư trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, ngày mai ta sẽ xin với mẫu hậu, ban Nhị tiểu thư cho người.”

“Á!” Diêu Khánh quát to lên, nhất thời chảy nước mắt khóc la, cầu xin nói, “Thất điện hạ, không cần mà, thần không cưới nữ nhân này đâu!”

“Ái chà!” Sở Lăng Thiên cười cười, “Diêu công tử mừng đến nỗi phát khóc luôn sao? Chi bằng dệt hoa trên gấm, song hỷ lâm môn ha, ban luôn con gái của lễ bộ Thương đại nhân cho người!”

“Á! Đừng mà!” Diêu Khánh lại kêu to, con gái của Thương gia có tiếng là nữ nhân mặt xấu ở Ngân Đô, còn bị ngớ ngẩn nữa! Nghĩ đến chuyện lấy hai nữ nhân như vậy, Diêu Khánh nhất thời ngất đi.

“Diêu công tử vui đến nỗi bất tỉnh luôn rồi, Linh nhi, chúng ta đi thôi, ta tiễn nàng đến cửa cung.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, không từ chối, điều này làm cho trong lòng Sở Lăng Thiên cảm thấy vui sướng. Như Mộng thì mang tâm trạng tuyệt vọng, đi theo sau họ.

Ba người đi chưa xa, thấy Sở Lăng Dực đi đến trước mặt, Sở Lăng Dực dừng bước, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Tam tiểu thư tài đức vẹn toàn, là một nữ tử hiếm có, ánh mắt của Thất đệ thật không tồi.”

“Thái tử điện hạ, điện hạ lắm...”

“Đại ca, ngày mai cùng nhau đánh cờ đi.” Sở Lăng Thiên cướp lời, nói.

“Được, ngày mai ta đến quý phủ của đệ tìm đệ.” Sở Lăng Dực cười nói. Bởi vì Hoàng hậu và Tĩnh quý phi thân thiết, cho nên tình cảm anh em của Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Dực cũng rất thân.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Sở Lăng Dực, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, nói, “Thái tử điện hạ, thần nữ thấy ấn đường của Điện hạ vẫn đục, hướng Đông sẽ gặp tai ương đổ máu, mấy ngày nay tốt nhất Điện hạ cứ ở trong cung, ở đâu cũng đừng đi, đặc biệt là đi về hướng Đông.”

“Linh nhi biết xem tướng à?” Sở Lăng Thiên mỉm cười nói.

“Biết chút chút.” Gia Cát Linh Ẩn đáp.

“À.” Trong mắt Sở Lăng Dực hiện lên chút ánh sáng khác thường, “Đa tạ Tam tiểu thư đã nhắc nhở.” Thân là Thái tử, khẩu giác của Sở Lăng Dực đương nhiên nhanh nhạy.

“Vậy thần nữ xin cáo từ.” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, cùng Sở Lăng Thiên đi khỏi.

Trong đình nghỉ chân ở hoàng cung, Gia Cát Hồng Nhan đứng đối diện với Sở Lăng Thiên.

Sắc mặt Sở Lăng Thiên âm trầm, lạnh lùng hỏi, “Đại tiểu thư gọi bản vương ra đây, rốt cục là có chuyện gì?”

“Điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan ngừng một chút, “Điện hạ còn không hiểu tâm ý của Hồng Nhan sao? Đêm nay, để cho Hồng Nhan hầu hạ điện hạ đi, được không?”

“Đại tiểu thư, không phải cơ thể của nữ nhân nào bản vương cũng đều tùy tiện chạm vào. Nể mặt Tam tiểu thư, bản vương sẽ không so đo với người, người lập tức biến ngay khỏi mắt của bản vương!”

Gia Cát Hồng Nhan xốt xa cười lạnh, hóa ra ở trong lòng của Lục vương gia, bản thân lại có thể có vị trí như vậy, một nữ nhân tùy tiện nào đó? Ha ha, Tam tiểu thư, lại là Tam tiểu thư! Gia Cát Linh Ẩn, tiện

nhân, đến lúc nào người mới biến khỏi mắt ta! Ngẫm lại bản thân đã dâng đến cửa cũng bị ghét bỏ, Gia Cát Hồng Nhan xấu hổ đến nỗi muốn tìm cái lỗ để chui vào.

“Điện hạ,” Gia Cát Hồng Nhan quyết dốc toàn lực, “Điện hạ cứ xem thần nữ như Tam muội đi, thần nữ tình nguyện trả giá hết thảy vì Điện hạ.”

“Người...” Sở Lăng Hiên lắc đầu, “Nhìn người, sẽ chỉ làm bản vương nhớ đến nàng!”

Nói xong, Sở Lăng Hiên không thèm liếc nhìn Gia Cát Hồng Nhan một cái, xoay người bỏ đi.

Bóng lưng Sở Lăng Hiên mất hút trong đêm tối, để lại cho Gia Cát Hồng Nhan một cảm giác hoang vu cùng khủng hoảng vô tận, Gia Cát Hồng Nhan ngã ngồi xuống ghế đá, thều thào nói: “Gia Cát Linh Ẩn, đêm người từ miếu trở về rốt cục là đúng hay sai? Nếu sớm biết bà già kia sẽ chết, thì cũng sẽ không đón người về đâu! Người là đồ ma quỷ, hủy hoại cuộc sống của ta! Gia Cát Linh Ẩn, đồ ma quỷ...”

Thật lâu sau, Gia Cát Hồng Nhan đứng lên, lão đảo ra khỏi cung.

Sở Lăng Thiên đưa Gia Cát Linh Ẩn đến cửa cung, gặp được Gia Cát Chiêm đang đứng ngóng về hướng này.

“Linh nhi, con đến rồi?” Gia Cát Chiêm chào đón, thân thiết hỏi han.

“Phụ thân đang đợi Đại tỷ à?” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên hỏi, “Con về phủ trước đây.”

“Không, không có.” Gia Cát Chiêm vội vàng nói, “Phụ thân là đang chờ con, trời tối đường xa, ngộ nhỡ xảy ra sơ suất gì, phụ thân làm sao ăn nói với mẹ con.”

“À, thực sự làm phiền phụ thân rồi.”

“Linh nhi nói gì vậy, phụ thân thương con còn không hết, cái gì mà phiền với không phiền, điện hạ, lão thần đưa Linh nhi về phủ trước.”

“Phụ thân không đợi Đại tỷ sao? Vậy Đại tỷ về bằng cách nào?” Gia Cát Linh Ẩn nghi hoặc hỏi.

“Không đợi nó nữa, nó nói tối nay về muộn, cha bảo gia đình đợi ở đây là được.”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cười lạnh, đúng là gió chiều nào theo chiều đó, Gia Cát Chiêm, chỉ tiếc trình độ diễn xuất của ông quá giả tạo.

“Gia Cát thừa tướng, có thể mượn bước nói chuyện chút không?” Bỗng nhiên, Sở Lăng Thiên nói.

Sở Lăng Thiên đi sang một bên, Gia Cát Chiêm cũng theo qua đó, đi được khoảng mấy chục thước, Sở Lăng Thiên dừng chân lại.

“Thất điện hạ có điều chi dặn dò?”

Sở Lăng Thiên nhìn chằm chằm Gia Cát Chiêm, nói: “Thừa tướng gia, với biểu hiện xuất sắc của Tam tiểu thư hôm nay, ngày mai người đến quý phủ cầu hôn nhất định sẽ rất nhiều, Thừa tướng biết nên làm gì rồi đúng không? Nếu không biết, bản vương có thể dạy ông.”

Gia Cát Chiêm lau mồ hôi trên trán, đáp: “Điện hạ xin an tâm, ngày mai quý phủ đóng cửa, từ chối tiếp khách. Linh nhi đã là Huyền Quân, hôn sự đương nhiên để Hoàng thượng, còn có điện hạ đây quyết định.”

“Ừm, tốt lắm!” Sở Lăng Thiên hài lòng gật đầu, lão hồ ly này biết ăn nói đó, “Ngày mai nếu có một con ruồi nào bay lọt vào phủ Thừa tướng, bản vương sẽ bắt ông đến hỏi.”

“Thần tuyệt đối không để bất cứ con ruồi nào bay vào!” Gia Cát Chiêm cam đoan nói.

“Vậy thì tốt, lui đi, hôm nay Linh nhi cũng mệt rồi, mau sớm đưa nàng ấy về phủ!”

“Dạ, điện hạ.”

Xoay người, vẻ tươi cười lập tức hiện lên trên mặt của Gia Cát Chiêm, Gia Cát Linh Ẩn được phong làm Huyền Quân, Thất điện hạ lại có ý với nó, nếu Gia Cát Hồng Nhan có thể gả cho Lục điện hạ, Gia Cát Linh Ẩn gả cho Thất điện hạ, thì sẽ có bảo hiểm gấp đôi rồi, nếu có thêm một đứa có thể gả cho Thái tử... Đáng

tiếc quá, mấy đứa con gái còn lại đều không có năng lực, có thể có một đứa như Gia Cát Linh Ẩn, đã là may mắn rồi.

68. Chương 68: Con Muốn Thứ Gì, Phụ Thân Đầu Cho Con Thứ Tốt Nhất

Trong xe ngựa, Gia Cát Linh Ẩn cùng Gia Cát Chiêm ngồi đối diện nhau, mấy lần Gia Cát Chiêm muốn mở miệng bắt chuyện, nhưng thấy Gia Cát Linh Ẩn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, vì thế lại nuốt xuống, cứ vài lần như vậy, Gia Cát Chiêm cuối cùng vẫn mở miệng.

“Linh nhi, phụ thân bận rộn việc triều chính, trước kia chăm sóc quan tâm con quá ít, không cho con đủ tình thương! Tuy rằng ngoài miệng phụ thân không nói, nhưng trong lòng vẫn luôn yêu thương con. Sau này, phụ thân nhất định sẽ yêu thương con gấp bội!” Nói xong, Gia Cát Chiêm nhìn Gia Cát Linh Ẩn tràn đầy chờ mong, hy vọng nàng có thể đáp lại mình.

Thế nhưng, Gia Cát Linh Ẩn vẫn cứ nhắm mắt, giống như không nghe thấy lời của Gia Cát Chiêm.

“Linh nhi,” Gia Cát Chiêm nói tiếp, “Phụ thân biết con trách cha, trước kia không chăm sóc tốt cho con và mẹ con, phụ thân cũng có cái khó của mình, phụ thân thề, sau này nhất định chăm sóc con thật tốt! Con muốn thứ gì, phụ thân cũng cho con thứ tốt nhất.”

“Oáp!” Gia Cát Linh Ẩn đánh ngáp một cái, than thở, “Ồn quá.”

Gia Cát Chiêm thức thời ngậm miệng, trong lòng lại buồn bực không thôi.

Gia Cát Linh Ẩn có thể tưởng tượng được hiện giờ Gia Cát Chiêm mang tâm trạng gì, chỉ bằng vài câu nói đã muốn chữa trị tổn thương tình cảm, nếu là kiếp trước, nhất định nàng sẽ cảm động đến rơi lệ, nhưng Gia Cát Linh Ẩn nhớ rất rõ, ở thời khắc cuối cùng, bản thân bị Sở Lăng Hiên cùng Gia Cát Hồng Nhan hại đến hấp hối, người cha này cũng không có cứu nàng. Một người chỉ luôn nghĩ đến lợi ích của bản thân mà đến nói chuyện tình cảm với nàng, quả thực buồn cười và hoang đường!

Đại phu nhân đã sớm đứng ở trước cửa trông ngóng, nhìn thấy chiếc xe ngựa quen thuộc, lập tức chạy ra nghênh đón, “Lão gia, Hồng Nhan, hai người về rồi!”

Nhìn thấy người bước trên xe ngựa xuống là Gia Cát Linh Ẩn, Đại phu nhân xông đến xốc màn hình xe ngựa lên, không thấy người đâu, lại nhìn ra đằng sau, cũng không có bóng dáng chiếc xe ngựa nào, nghi ngờ hỏi han: “Lão gia, Hồng Nhan đâu? Sao Linh nhi lại ở đây?”

“Ném hết mặt mũi thì không nên về nhà!” Gia Cát Chiêm tức giận nói, “Sau này, chi tiêu ăn mặc của Linh nhi sẽ bằng với Hồng Nhan!”

“Hả!” Đại phu nhân giật mình há một tiếng, “Lão gia, rốt cục xảy ra chuyện gì? Hồng Nhan sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?”

“Gào gì mà gào? Lão Lưu còn ở lại đó, xuất cung tự nhiên sẽ về thôi.” Gia Cát Chiêm trừng mắt liếc Đại phu nhân, nói.

“Vậy là tốt rồi!” Đại phu nhân cuối cùng cũng yên lòng, lúc này mới ý thức được chuyện của Gia Cát Linh Ẩn, lập tức chạy theo, nói, “Lão gia nói, chi tiêu ăn mặc của Linh nhi sau này giống với Hồng Nhan? Nhưng Hồng Nhan là đích nữ, Linh nhi là thứ nữ, đích thứ khác biệt...”

Gia Cát Chiêm quay đầu, lạnh lùng nhìn Đại phu nhân, nói: “Linh nhi là thứ nữ, cũng là Bình Dương Huyền Quân do Hoàng thượng đích thân sắc phong!”

“Hả!” Đại phu nhân kinh ngạc không thôi, lại hỏi han, “Linh nhi... cũng tham dự yến tiệc hôm nay à? Linh nhi là Huyền Quân, vậy Hồng Nhan là...” Đại phu nhân nhất thời vui vẻ vô cùng, con nha đầu thối này cũng có thể vợ được chức Huyền Quân, vậy Hồng Nhan nói thế nào chắc cũng được phong làm Quận Quân.

“Không là gì hết!” Gia Cát Chiêm nghiêm mặt nói, “Hồng Nhan mà về, hai mẹ con bà cùng đến thư phòng của ta.”

Đang nói, bên ngoài phủ vang lên tiếng vó ngựa, một chiếc xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa phủ Thừa tướng, Gia Cát Hồng Nhan xuống xe, ủ rũ vào nhà.

Thấy thế, Đại phu nhân lập tức đi đến giữ Gia Cát Hồng Nhan lại, nhìn từ trên xuống dưới, khi xác định không bị tổn hại gì, mới nói: “Con gái ngoan của mẹ, cuối cùng cũng về rồi, về nhà là tốt rồi!”

Gia Cát Chiêm hồ hững hờ liếc Gia Cát Hồng Nhan một cái, lại nhìn qua Gia Cát Linh Ẩn, nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, con cũng vào đây đi.” Từ đầu đến cuối, Gia Cát Chiêm cũng không chú ý đến, nha đầu theo sau Gia Cát Linh Ẩn chính là con gái thứ hai của ông, Gia Cát Như Mộng.

Gia Cát Linh Ẩn liếc mắt với Như Mộng, Như Mộng biết Gia Cát Linh Ẩn muốn mình làm gì, thần thờ gật đầu, đi theo mấy người họ đến thư phòng.

Trong thư phòng, Gia Cát Chiêm ngồi xuống đã mắng Gia Cát Hồng Nhan dữ dội, Đại phu nhân cũng đại khái biết được chuyện xảy ra trong yến tiệc, Đại phu nhân xót ruột, không đành lòng thấy Gia Cát Hồng Nhan ăn mắng, nhịn không được nói: “Lão gia, Hồng Nhan thế nào đi nữa cũng là con gái ông, nhiều năm qua như vậy, con gái vì cái nhà này, học này học nọ, chịu không ít khổ cực, tuy rằng hôm nay con thất bại, nhưng sau này vẫn còn cơ hội mà! Trong nhiều tiểu thư như vậy, có mấy người có thể vượt trội hơn Hồng Nhan?”

“Bà nói nghe hay lắm!” Gia Cát Chiêm liếc Đại phu nhân, “Nhìn xem con gái bà dạy dỗ đi! Rồi nhìn lại Linh nhi, Tam di nương qua đời sớm, tại sao hiện giờ nó lại xuất sắc như vậy?”

“Thiếp...” Đại phu nhân tuy rằng cũng tức giận, nhưng không dám ngang ngạnh với Gia Cát Chiêm, “Lão gia, hôm nay Hồng Nhan thua, nhưng mọi chuyện biến hóa vô thường, ai nói trước được chuyện tương lai. Lão gia còn nhớ không, ngày Hồng Nhan ra đời, có một thầy tướng số đến phủ, nói Hồng Nhan có tướng phú quý, nhất định sẽ gả vào nhà đế vương. Khi đối diện với khổ cảnh, chúng ta mới học được cách nhẫn nại, đây có lẽ là một loại tôi luyện mà ông trời dành cho Hồng Nhan!”

“Hừ!” Gia Cát Chiêm hầm hừ tức giận, nhìn Gia Cát Hồng Nhan nói, “Tiệc của thái tử, cơ hội tốt như vậy, còn ném hết thể diện của lão phu, nay ta phạt ngươi đóng cửa một tháng, luyện lại chữ của ngươi!”

“Hồng Nhan, còn không mau tạ phụ thân.” Đại phu nhân huých Gia Cát Hồng Nhan, nói.

“Nữ nhi đa tạ phụ thân.” Gia Cát Hồng Nhan nước mắt lưng tròng, nói.

Từ nhỏ đến lớn, Gia Cát Chiêm chưa từng nói nặng Gia Cát Hồng Nhan lời nào, chi tiêu ăn mặc thậm chí còn nhiều hơn cả đại ca Như Phong. Gia Cát Linh Ẩn, chính là bởi vì người, ta mới bị phụ thân trách phạt, ở trong lòng Gia Cát Hồng Nhan nguyên rửa Gia Cát Linh Ẩn thêm trăm ngàn lần!

“Phụ thân, nữ nhi có chuyện muốn nói!” Bỗng nhiên, Như Mộng đẩy cửa chạy vào, quỳ gối xuống trước mặt Gia Cát Chiêm, nói.

“Ngươi là?” Gia Cát Chiêm nghĩ nghĩ, làm như không biết người này.

Như Mộng ngẩng đầu, nhìn Gia Cát Chiêm, khóc lóc nói: “Con gái là Như Mộng đây, phụ thân, cha không nhận ra con sao?”

“Ngươi là Như Mộng?”

Không chỉ có Gia Cát Chiêm, ngay cả Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan cũng không dám tin người này là Như Mộng! Người ở trước mặt gầy gò đến nỗi chỉ còn da bọc xương, mắt trũng sâu trong hốc mắt, sắc mặt trắng bệch, giống như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay nàng.

“Như Mộng, tại sao ngươi lại thành ra thế này?” Gia Cát Chiêm mang theo ánh mắt chất vấn, chuyển hướng sang Đại phu nhân.

“Lão gia, Như Mộng từ sau khi phát điên, mỗi lần mang đồ vào cho nó, nó đều không ăn, còn ném đi, sao lại có thể không gầy gò cho được!” Đại phu nhân đau lòng nói.

“Mẹ!” Như Mộng nhìn chăm chăm Đại phu nhân, nói, “Mẹ nhìn con xem, giống bị điên lắm à? Ngày đó chỉ vì mẫu thân con đột ngột qua đời, khó có thể chấp nhận được, nhất thời con mới mất khống chế. Mẹ có đưa đồ ăn cho con hay không, tìm người hầu đến hỏi chẳng phải sẽ biết được ngay?”

“Như Mộng, muội đừng ở đó mà ngậm máu phun người!” Gia Cát Hồng Nhan đứng bật dậy, căm giận nói, “Mẹ đối xử với muội như con ruột, thời gian này đối với muội chăm sóc có thêm, hiện giờ muội còn vu cáo mẹ như vậy, đúng là khiến người ta thất vọng đau lòng!”

69. Chương 69: Nếu Muốn Người Ta Không Biết, Trừ Phi Mình Đừng Làm

Ánh mắt lạnh thấu xương của Như Mộng chuyển động, nhìn chăm chăm Gia Cát Hồng Nhan, nói: “Còn có tỷ, đại tỷ! Ngày ấy rõ ràng là tỷ cầm bánh hoa quế kêu muội đưa cho tam muội, lại nói là chủ ý của muội! Tỷ ghen tị tam muội trong Bách Hoa Yên đã đoạt lấy nổi bật của tỷ, cho nên tỷ muốn giết muội ấy, rồi lại sợ lộ tẩy mới đến tìm muội! Nha hoàn trong phòng muội có thể làm chứng!”

“Tỷ không có!” Gia Cát Hồng Nhan thẹn quá hoá giận, quát lên: “Như Mộng, muội đúng là nói hươu nói vượn!”

“Đại tỷ muốn giết tam muội cũng không phải một hai lần,” Như Mộng nghĩ đến trao đổi trước đó với Gia Cát Linh Ẩn, tiếp tục nói: “Khi tam muội còn ở chùa, đại tỷ đã mua chuộc lão ni cô, khiến bà ta hạ độc trong thuốc của tam muội, sau đó còn giết ni cô kia diệt khẩu. Còn có lần kia, đại tỷ cùng tam muội đi gặp Lục vương gia, đột nhiên sát thủ của Thanh Ngọc Môn xông ra, cũng là do đại tỷ an bài.”

“Thì ra đại tỷ hận muội như thế. Linh nhi không biết đã làm chuyện gì khiến cho đại tỷ hận muội thấu xương, muốn đẩy muội vào chỗ chết?” Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc nhìn Gia Cát Hồng Nhan, nói.

“Như Mộng,” Gia Cát Hồng Nhan nhìn chăm chăm Như Mộng, hỏi: “Người nói những lời này, có chứng cứ gì?”

“Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.” Như Mộng nói tiếp: “Thuốc đưa cho lão ni cô kia là muội mua, cũng là muội đi đưa. Sát thủ Thanh Ngọc Môn cũng là đại tỷ kêu muội đi tìm. Muội chính là chứng cứ!”

“Người... Nói cái gì...” Gia Cát Hồng Nhan nhìn Như Mộng, nói năng lộn xộn. Việc này Như Mộng căn bản không biết, trừ phi là Như Mộng tự hãm hại mình, “Ta không có làm, càng không có kêu người đi làm!”

Sắc mặt Đại phu nhân lập tức trở nên trắng bệch, muốn giải vây cho Gia Cát Hồng Nhan rồi lại nói không ra lý do.

“Rầm!” Gia Cát Chiêm liền tức giận, vỗ lên thư án một chưởng: “Tiêu Mẫn, việc này thật sao?”

Nhìn thấy vẻ giận dữ của Gia Cát Chiêm, trong lòng Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười. Nàng biết rõ, Gia Cát Chiêm lộ vẻ phẫn nộ cũng không phải bởi vì thương yêu nàng, chẳng qua là bởi vì Gia Cát Hồng Nhan thiếu chút nữa làm cho ông ta mất đi một quân cờ có tiềm lực như vậy.

Đại phu nhân sợ tới mức lập tức quỳ xuống, dập đầu trên đất: “Lão gia, thiếp quả thật không biết sự tình, Hồng Nhan trẻ người non dạ, ông hãy tha thứ cho nó lần này đi, thiếp cam đoan, tuyệt đối không có lần sau!”

“Lần sau?” Khoé miệng Gia Cát Chiêm run rẩy, đi đến trước mặt Gia Cát Hồng Nhan, ‘chát chát’ nặng nề giáng cho Gia Cát Hồng Nhan hai cái tát. Mặt Gia Cát Hồng Nhan lập tức sưng vù lên.

“Nếu hôm nay lão phu không phạt nặng ngươi thì sẽ giải thích với Linh nhi như thế nào?” Hai mắt Gia Cát Chiêm đỏ lên, tàn nhẫn nhìn chăm chăm Gia Cát Hồng Nhan.

“Phụ thân không nên tức giận, Linh nhi tin tưởng đại tỷ cũng là nhất thời hồ đồ.” Gia Cát Linh Ẩn nói: “Phụ thân hãy nể mặt Linh nhi, đừng nên trách tội đại tỷ.”

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn mở miệng cầu tình, Gia Cát Chiêm dịu lại, trong mắt đầy tơ máu, nói: “Lần này ta tạm tha cho các ngươi, trừng phạt nhẹ để răn đe, nếu có lần sau thì đừng trách ta không nể nang!”

Cắm cửa Hồng Nhan một tháng, không cho phép ra khỏi cửa phòng một bước!” Dù sao ông ta cũng phải chú ý đến mặt mũi của Tiêu gia, cầu tình của Gia Cát Linh Ẩn cũng là cho ông ta một con đường.

“Cám ơn lão gia, Hồng Nhan nhất định không dám!” Đại phu nhân kéo kéo Gia Cát Hồng Nhan.

Gia Cát Hồng Nhan cũng lập tức nói: “Cha, nữ nhi biết sai rồi, nữ nhi không dám!”

Gia Cát Chiêm nhìn thoáng qua hai người quỳ trên đất, chán ghét nói: “Cút đi!”

Sau khi Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan rời đi, Gia Cát Linh Ẩn cũng rời khỏi. Hôm nay nàng thật sự có chút mệt mỏi.

Gia Cát Linh Ẩn mới vừa quay về Trúc Nguyệt Hiên liền nhìn thấy Thanh Y lo lắng đi lên. Thanh Y nói: “Tiểu thư, môn chủ đã xảy ra chuyện!”

“Xảy ra chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn vội vàng hỏi.

“Vết thương cũ của môn chủ tái phát, kinh mạch toàn thân đều bị phong bế, lần này tái phát vô cùng nghiêm trọng, cho dù thần y cũng khó đủ sức cứu chữa!” Về mặt Thanh Y lo lắng sốt ruột.

“Tại sao có thể như vậy? Thương Y ở đâu?”

“Ở bên trong!” Thanh Y chỉ chỉ bên trong phòng: “Môn chủ tới tìm tiểu thư đã lâu, biết được tiểu thư tiến cung, muốn chờ tiểu thư trở về, không ngờ bỗng nhiên miệng liền thổ huyết, ngất đi!”

Gia Cát Linh Ẩn lập tức đi vào phòng, nhìn thấy Thương Y đang nằm trên trường kỷ. Trên mặt y không có huyết sắc, khoé miệng còn có một chút vết máu, mắt nhắm nghiền giống như đang ngủ say.

“Tại sao có thể như vậy? Tái phát nhanh như vậy?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Chỉ sợ là lần trước môn chủ ra ngoài, vì lo lắng cho an nguy của tiểu thư, muốn mau chóng giải quyết rắc rối rồi vội vã trở về, cho nên đã thúc đẩy nội lực cực lớn, khiến cho thân thể không đủ sức chịu đựng, mới làm cho nội thương phát tác.” Thanh Y giải thích.

“Mộc Tê, lấy bút mực đến!” Gia Cát Linh Ẩn vội vàng nói.

Mộc Tê đưa bút mực tới. Gia Cát Linh Ẩn mở giấy Tuyên Thành ra, nhanh chóng vẽ vòng quanh trên giấy một bức bản đồ, đưa cho Thanh Y: “Người đi tìm nơi này, tên là Linh Sơn. Ở trên đỉnh núi Linh Sơn từng có một vị cao nhân ở ẩn, sau khi vị cao nhân qua đời, ở nơi này lưu lại một gốc Thánh Tuyết Đơn, mau lấy nó về đây!”

“Thánh Tuyết Đơn?” Thanh Y giật mình hỏi: “Trên đời thật sự có Thánh Tuyết Đơn? Làm sao Tam tiểu thư biết được nơi đó sẽ có Thánh Tuyết Đơn?”

“Người không cần biết làm sao mà ta biết được. Tóm lại, người tới nơi đó nhất định sẽ tìm được! Mau đi đi! Còn nữa, Linh Sơn nhiều dã thú hung mãnh, người nhất định phải chú ý an toàn!”

“Vâng! Ta tất nhiên là tin tưởng Tam tiểu thư, nhưng mà ta đi rồi, an toàn của Tam tiểu thư...”

“Còn có Kinh Phong ở đây, người mau đi đi!”

“Kẻ thù của môn chủ đại nhân không ít, nếu bọn chúng biết tin tức môn chủ bị hôn mê, nhất định sẽ đến báo thù. Trong khoảng thời gian này vẫn xin Tam tiểu thư để ôn chủ ở lại phủ Thừa tướng, miễn cho để lộ tin tức.”

“Đó là dĩ nhiên. Ta tuyệt đối bảo đảm an toàn của hân! Người dọc đường cẩn thận!”

“Ta đây đi trước!” Thanh Y đi tới trước mặt Kinh Phong, nghiêm túc nói: “Tiểu quý, an nguy của môn chủ đại nhân cũng xin nhờ người, coi như Thanh Y ta nợ người một ân tình!”

“Yên tâm đi.” Kinh Phong nghiêm túc nói.

Thanh Y gật gù đầu, phi thân nhảy ra khỏi Trúc Nguyệt Hiên, bay về hướng Linh Sơn.

“Mộc Tê, từ hôm nay trở đi, bất luận kẻ nào đến Trục Nguyệt Hiên đều ngăn ở ngoài cửa, không có sự đồng ý của ta, bất cứ kẻ nào cũng không được phép tiến vào.” Gia Cát Linh Ẩn dặn dò nói.

“Dạ, tiểu thư.”

Gia Cát Linh Ẩn để cho Kinh Phong ôm Thương Y đến trên giường, sau đó múc một thau nước sạch, nhẹ nhàng lau vết máu ở khoé miệng của Thương Y, “Người này thật vững về, có muốn nhìn xem hiện tại mình xấu bao nhiêu? Người nhất định phải kiên trì, Thanh Y sẽ nhanh chóng trở về! Ăn xong Thánh Tuyết Đơn, người sẽ tốt lên.”

Gia Cát Linh Ẩn nghĩ đến bởi vì Thương Y bận tâm đến an nguy của nàng, muốn trở về mau một chút, mới biến thành cái dạng này như bây giờ, cho nên nàng liền không ngừng tự trách. Giữa bọn họ chỉ là giao dịch mà thôi, sao lại đáng để liều tánh mạng.

Kinh Phong đi vào trong viện, phát đi một tín hiệu cho trong cung. Rất nhanh, Sở Lăng Thiên đến Trục Nguyệt Hiên.

“Chuyện gì xảy ra? Gọi ta tới đây gấp như vậy, Tam tiểu thư có nguy hiểm sao?” Sở Lăng Thiên hỏi.

Kinh Phong lén liếc mắt một cái xem thường, nói: “Không phải Tam tiểu thư, là Thương Y môn chủ, bệnh cũ tái phát, đã lâm vào hôn mê.”

“Mau dẫn ta đi nhìn xem!”

Nhìn thấy Sở Lăng Thiên đến đây, Gia Cát Linh Ẩn thoáng cảm thấy an tâm một ít. Nàng ý lại vào Sở Lăng Thiên, ngay cả bản thân mình cũng không nhận thấy được. Sở Lăng Thiên bắt mạch của Thương Y, chân mày nhíu chặt lại, vẻ mặt lo lắng, trầm giọng nói: “Lần này còn nghiêm trọng hơn so với lần trước!”

“Thanh Y đã đi Linh Sơn lấy Thánh Tuyết Đơn, hy vọng còn kịp.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Thánh Tuyết Đơn?” Con người Sở Lăng Thiên sáng ngời, “Có vị danh y nói qua, thương thế của Thương Y không phải Thánh Tuyết Đơn thì không thể trị. Nhưng Thánh Tuyết Đơn này vẫn luôn là thứ trong truyền thuyết, chưa chắc là thật.”

“Là thật.” Gia Cát Linh Ẩn kiên định nói: “Ngay tại Linh Sơn!”

Tuy rằng nghe buồn cười như thế, nhưng Sở Lăng Thiên lại không chút do dự lựa chọn tin tưởng Gia Cát Linh Ẩn, trong ánh mắt lo lắng xuất hiện một tia hy vọng: “Thương Y thật sự là một tên mạng lớn, thứ tốt như vậy lại có thể để cho hắn đụng tới.” Nói xong, Sở Lăng Thiên lấy ra từ trong ngực một bình ngọc, đổ ra một viên thuốc xanh lục, cạy mở miệng của Thương Y, nhét vào.

70. Chương 70: Tiểu Thư, Chú Ý Hình Tượng

Sau một lát, Thương Y chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn liền lập tức nheo đôi mắt hoa đào lại, nói: “Linh nhi, vừa tỉnh lại có thể nhìn thấy người ngay, thật cao hứng!” Thương Y vừa nói vừa bắt lấy tay Gia Cát Linh Ẩn, ôm vào trong ngực.

“Khụ!” Sở Lăng Thiên ho khan một tiếng, gỡ tay Thương Y ra, đặt tay của chính mình vào trong tay Thương Y, nói: “Ít nói, ít động đậy đi! Không có Ngọc Hoàng Đơn của ta thì người vẫn còn hôn mê.”

Thương Y ghét bỏ đẩy tay Sở Lăng Thiên ra, vẻ mặt lo lắng, nói: “Ôi, ta tra nông nổi này, ai sẽ bảo vệ Linh nhi đây? Tiểu Thiên Thiên, Linh nhi liền giao phó cho người!”

“Khỏi cần người giao phó!” Thấy Thương Y hình như chưa rõ tình hình lắm, Sở Lăng Thiên nói: “Bảo vệ Linh nhi là trách nhiệm của ta, người không phải lo lắng, nghỉ ngơi cho tốt, Thanh Y đã đi lấy Thánh Tuyết Đơn, người cần phải kiên trì!”

“Linh nhi thật sự là quá tốt...” Thương Y cố hết sức giơ khoé miệng lên, “Ta thật mỏi mệt, buồn ngủ, Tiểu Thiên Thiên, Linh nhi giao cho người...”

Sợ Gia Cát Linh Ẩn lo lắng, Sở Lăng Thiên nói: “Tình hình trước mắt của hắc ta nên ít cử động, hôn mê khí huyết lưu động sẽ giảm bớt, có ích đối với bệnh tình của hắc ta, thuốc vừa mới uống có thể bảo vệ kinh mạch của hắc ta trong thời gian ngắn, chỉ cần Thanh Y có thể trở về kịp thời, sẽ không có chuyện xảy ra.”

“Nhưng mà...” Gia Cát Linh Ẩn vẫn còn vô cùng lo lắng.

“Lo lắng có người tới tìm trả thù?” Sở Lăng Thiên cười cười: “Yên tâm đi, trong khoảng thời gian này ta sẽ ở đây cho đến khi Thương Y khỏi hắc ta!”

“Hả?” Gia Cát Linh Ẩn há to miệng, ngây ngốc nhìn Sở Lăng Thiên: “Thật ra, Điện hạ có thể mang Thương Y về vương phủ để chăm sóc. Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, Thương Y ở đó nhất định là an toàn.”

“Vậy nàng cùng theo ta đến vương phủ.” Sở Lăng Thiên nhếch môi, nói: “Hiện tại, không nên di chuyển Thương Y, hơn nữa ta biết nàng cũng muốn tự mình chăm sóc hắc ta, nếu nàng cùng ta đến vương phủ ở, ta sẽ đồng ý.”

Gia Cát Linh Ẩn liếc trắng mắt: “Vẫn nên ở lại đây đi.”

Tối đó, Thương Y chiếm giường của Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn đành phải nằm chung giường với Mộc Tê. Sở Lăng Thiên thì ngủ trên trường kỷ.

Đồ ăn sáng ngày hôm sau chưa từng được phong phú như vậy: vịt xé tổ yến, cháo gà tổ yến, sủi cảo gạch cua, bò nấu măng mùa đông, chả giò hoàng kim... Nhìn đến nỗi ánh mắt của Mộc Tê và Nguyệt Lan đều cứng đờ, “Tiểu thư, cái này... không có độc chứ?” Ngọc Lan khó tin, hỏi: “Có thể đã cảm lầm hay không?”

“Ta đã xác nhận qua, chính là của Trục Nguyệt Hiên, không lầm đâu!”

“Đây là bởi vì tiểu thư các người, ngày hôm qua được Hoàng thượng sắc phong Bình Dương Huyền Quân!” Sở Lăng Thiên cười nói.

“Hả!” Mộc Tê cùng Nguyệt Lan giật mình nhìn Gia Cát Linh Ẩn, quỳ xuống ngay tức khắc, cùng hô lên: “Tham kiến Huyền Quân, Huyền Quân vạn phúc!”

“Đứng lên đi, hai nha đầu các người cũng cười nhạo ta!”

Mộc Tê cùng Nguyệt Lan xới cơm xong thì ngồi xuống ăn như thường ngày, nhưng nhìn đến Sở Lăng Thiên thì lại đồng loạt đứng lên. Thường ngày, Gia Cát Linh Ẩn không xem các nàng như nô tỳ, mời các nàng cùng nhau ăn cơm, nhưng trước mặt người ngoài không thể mất pháp tắc.

“Ngồi xuống đi.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, giải thích với Sở Lăng Thiên: “Chúng ta đều cùng ăn với nhau.”

“Ừ.” Sở Lăng Thiên gật đầu: “Mau ngồi đi, không thể bởi vì ta mà phá huỷ quy củ của Trục Nguyệt Hiên.” Sở Lăng Thiên nhìn nhìn Kinh Phong: “Người cũng cùng ăn chứ?”

Kinh Phong gật đầu.

“Ngồi xuống đi.” Sở Lăng Thiên nói.

Mộc Tê cùng Nguyệt Lan ngồi xuống, Nguyệt Lan lặng lẽ nói với Mộc Tê: “Không phải nói Thất vương gia là Vương gia mặt lạnh sao? Sao lại thấy nói chuyện rất tốt mà?”

Mộc Tê liếc Nguyệt Lan trắng mắt, khẽ nói: “Đó là bởi vì ở trước mặt tiểu thư của chúng ta.”

Nguyệt Lan nghe xong, cười cười thâm ý, trong lòng âm thầm kêu: Tiểu thư rất giỏi! Tiểu thư cố lên!

Có Sở Lăng Thiên ở đây, hai nha hoàn và Kinh Phong dùng bữa ít nhiều cũng câu nệ.

Sở Lăng Thiên ở trong vương phủ đều là một đám nha hoàn hầu hạ hắc ta dùng bữa, hơn nữa, vì tính cách lãnh đạm của hắc ta, bọn nha hoàn đều không nói một lời, nhìn hắc ta ăn xong, cho nên, cho tới bây giờ đều yên lặng ăn. Sở Lăng Thiên nghĩ, sau này trở đi để ọi người cùng nhau ăn cơm, có thể cũng rất náo nhiệt hay không?

Sở Lăng Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy trên mặt Gia Cát Linh Ẩn dính một hột cơm, thế là vươn tay, tự nhiên lấy xuống giúp Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Linh Ẩn lập tức sững sốt, thân mình không khỏi thẳng đứng lên, cứng ngắc như gỗ.

Hai nha hoàn cùng Kinh Phong cũng ngẩn người, vẫn là Kinh Phong phản ứng trước, nói: “Ta no rồi.” Sau đó yên lặng rời khỏi bàn ăn.

“Chúng tôi cũng no rồi!” Mộc Tê huých Nguyệt Lan.

Nguyệt Lan gật gật đầu: “No rồi no rồi!”

Dứt lời, hai nha hoàn chạy ra sân giống như trốn.

Gia Cát Linh Ẩn mất tự nhiên, xoay người đứng lên, nói: “Ta cũng no rồi.” Sở Lăng Thiên tự cầm lấy chén của Gia Cát Linh Ẩn, múc một chén cháo, đưa tới trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, rồi gấp một cái sủi cảo bỏ vào trong chén, nói: “Ăn thêm một chút nữa!”

Gia Cát Linh Ẩn đành phải ngồi xuống, lừa vài miếng cơm trong chén, sau đó gấp sủi cảo lên, một ngụm nhét vào miệng, mặt giống như là cái bánh bao.

Nguyệt Lan bật mắt lại, không đành lòng nhìn bộ dáng của Gia Cát Linh Ẩn, nhìn không được, giậm chân nói: “Tiểu thư, chú ý hình tượng, chú ý hình tượng!”

“Thật ra bộ dáng hiện giờ của tiểu thư rất đáng yêu mà.” Mộc Tê có chút phiền muộn, nói: “Nếu tiểu thư vẫn luôn vui vẻ giống như lúc này đây thì thật tốt!”

Cơm nước xong, Gia Cát Linh Ẩn phân phó Mộc Tê đến đạo quán ở thành đông tìm một vị Linh giới đại sư. Linh giới đại sư là một cao nhân hàng yêu phục ma có tiếng, trong nhà dân chúng có cái gì kỳ dị đều tìm ông ta đến làm phép. Tuy rằng Mộc Tê không biết Gia Cát Linh Ẩn tìm Linh giới đại sư có dụng ý gì, nhưng vẫn vâng lời đi. Sở Lăng Thiên nhìn theo bóng dáng của Mộc Tê, không khỏi nhíu nhíu mày.

Mộc Tê đi rồi, Sở Lăng Thiên thấy Gia Cát Linh Ẩn đứng một mình ở trong sân, liền đi qua, nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, Mộc Tê có võ công.”

“Bây giờ người mới nhận ra?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nói.

“Nàng đã biết từ lâu? Nàng ta từng nói với nàng?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, nói: “Có lẽ nàng ta có nỗi khổ tâm của mình.” Mộc Tê không nói, Gia Cát Linh Ẩn sẽ không hỏi.

“Tóm lại nàng phải cẩn thận.”

“Vâng.”

Như Sở Lăng Thiên dự đoán, ngày hôm sau, người tới phủ Thừa tướng cầu thân nối liền không dứt, đều là tới vì Tam tiểu thư Gia Cát Linh Ẩn. Lần này, ngược lại Gia Cát Chiêm nói được thì làm được, không để cho bất cứ người cầu thân nào vào cửa. Đại phu nhân và Tứ di nương đứng ở trong viện, nhìn thấy hàng hàng lớp lớp người ở bên ngoài thì thèm muốn, trong mắt lộ vẻ ghen tỵ.

Một thứ nữ mà lại nổi trội lấn át cả đích nữ, Đại phu nhân vô chột khăn tay, may mắn còn có Như Phong. Nhớ tới Như Phong, Đại phu nhân bỗng nhiên có một chút bất an.

Cùng là thứ nữ, vì sao chênh lệch lớn như vậy? Tứ di nương âm thầm nhìn về phía Trục Nguyệt Hiên. Tam di nương, nữ nhi này của người còn hơn cả người, chỉ có hơn chứ không kém a, thật sự là rất khó giải quyết mà.

“Tứ di nương, bên ngoài có người tìm bà.” Một người gia nô đi tới, nói với Tứ di nương.

“Tìm ta?” Tứ di nương ngẩn người, đi đến cửa chính của phủ Thừa tướng, nhìn thấy một người đàn ông trung niên quần áo cũ nát đang nôn nóng bước tới lui ở ngoài cửa: “Đại ca, sao huynh lại tới đây?”

Nghe thấy giọng nói của Tứ di nương, người đàn ông lập tức nghênh đón, cười hì hì nói: “Muội muội, gần đây vận may của đại ca không tốt, lấy chút ngân lượng cho ta tiêu đi.” Người này chính là đại ca Lâm Hải của Tứ di nương.

Tứ di nương nhú nhú mày, tức giận nói: “Sao huynh tìm tới đây? Lâm gia đều bị huynh làm cho tán gia bại sản! Lần trước không phải đã cho huynh một trăm lượng? Huynh đã cam đoan không đánh bạc nữa mà.”

“Muội muội, ta cam đoan, xong nợ cờ bạc này thì sẽ không đánh bạc nữa. Những người đó nói nếu hôm nay ta không trả hết nợ thì sẽ chém chết ta. Muội muội, dù sao thì không thể thấy chết mà không cứu chứ.”

“Làm sao ta có nhiều ngân lượng như vậy, hay là huynh nghĩ cách khác đi.”

“Lâm Tuyết, người lừa ai vậy? Đường đường là Tứ di nương của phủ Thừa tướng mà một trăm lượng bạc cũng không có? Nếu người không cho ta, ta ở ngay tại đây không đi, chờ thừa tướng gia trở về.” Lâm Hải vô lại nói: “Để cho tất cả mọi người của phủ Thừa tướng biết người có một đại ca là dân cờ bạc!”

“Thật sự là tức chết ta.” Tứ di nương giậm giậm chân nói: “Huynh chờ đó, ta đi lấy ngân phiếu.”

Rất nhanh, Tứ di nương cầm ngân phiếu trở lại. Lâm Hải tiến lên, nhanh chóng giật lấy ngân phiếu, cười hì hì nhét vào trong ngực, nói: “Đa tạ muội muội.”

71. Chương 71: Sở Lăng Hiên Cầu Thân

Sau khi Đại phu nhân rời khỏi đó thì đến phòng Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Hồng Nhan bị phạt cấm túc, giờ phút này đang tức giận nằm trên giường, mở to hai mắt nhìn trừng trừng đỉnh giường.

Nhìn thấy dáng vẻ ủ ê của Gia Cát Hồng Nhan, Đại phu nhân không khỏi đau lòng lo lắng, nói: “Hồng Nhan à, con vực dậy tinh thần ẹ, mới như vậy liền nhận thua sao?”

“Mẹ...” Gia Cát Hồng Nhan bổ nhào vào lòng Đại phu nhân, nức nở, “Cha lại có thể vì con tiện nhân đó mà đánh con! Phụ thân chưa từng đánh con cái nào, có phải phụ thân đã vứt bỏ con rồi hay không?”

“Hôm qua là do lão gia nóng quá, sao ông ấy có thể bỏ con chứ, con đừng quên, sau lưng mẹ còn có cả Tiêu gia, còn Gia Cát Linh Ẩn nó có cái gì, một đứa mồ côi, xinh đẹp tài đức so với gia thế thì tính là gì?”

“Nhưng nó còn được Hoàng thượng phong làm Huyền Quân...” Gia Cát Hồng Nhan căm giận nói, “Sau này gặp nó, chẳng lẽ con phải hành lễ với nó?”

“Huyền Quân là cái thá gì, mẹ con chính là Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân! Con là đích nữ, hành lễ với nó, nó nhận nổi sao? Hiện giờ con ngoan ngoãn ở trong phòng luyện chữ vẽ tranh, qua mấy ngày nữa, mẹ sẽ cầu xin lão gia ngừng trách phạt con, lão gia vẫn rất thương con. Con cứ bình tĩnh ở chỗ này, yên tâm chờ loạn!”

“Nữ nhi đã biết.”

Trong thư phòng, Gia Cát Chiêm đang đọc sách, Lưu quản gia mới nhậm chức bỗng nhiên bước vào, nói có việc bẩm báo.

“Chuyện gì?” Gia Cát Chiêm không ngẩng đầu, hỏi.

“Lão gia, Lục vương gia đến cầu thân Tam tiểu thư.” Lưu quản gia khó xử nói, “Nô tài không biết có nên để Lục vương gia vào hay không?”

“Chuyện này...” Gia Cát Chiêm nhất thời cũng lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, Thất vương gia và Lục vương gia, cả hai ông đều không đắc tội nổi, trừ phi là muốn cáo lão hồi hương, nhưng vì phạm lỗi dận của Thất vương gia thì cũng chỉ có cáo lão hồi hương thôi. Chuyện đến nước này, chỉ có thể giải quyết khẩn cấp, Gia Cát Chiêm nói: “Mau mời Lục vương gia đến đại sảnh!”

“Dạ, lão gia.”

Gia Cát Hồng Nhan chạy nhanh đến đại sảnh, Lưu quản gia đã nhanh chóng dẫn Sở Lăng Hiên đến, mấy người đi theo sau, mỗi người đều khiêng một cái rương.

“Thần tham kiến điện hạ, không biết điện hạ đến tể xá, có gì cần dặn?” Gia Cát Chiêm dập đầu, cung kính hỏi han, trong lòng cũng bất ổn.

“Thừa tướng không cần đa lễ.” Sở Lăng Hiên thấp giọng nói.

“Lưu quản gia, mang dâng trà.”

“Không cần!” Sở Lăng Hiên xua tay, “Gia Cát thừa tướng, hôm nay bản vương đến là cầu thân với Tam tiểu thư, đây là sinh lễ.”

Gia nô của Lục vương phủ lần lượt mở từng rương trong tay ra, bày sinh lễ ra trước mặt Gia Cát Chiêm: năm nhánh sâm tuyết[1] ngàn năm, hai viên dạ minh châu, một rương trang sức bằng vàng và ngọc, năm tờ khế đất, một phủ đệ, trên tờ giấy cuối cùng có viết: một phần năm gia sản của Lục vương phủ!

Gia Cát Chiêm tim đập chân run, sinh lễ hậu hĩnh như thế, ở nước Lăng Nguyệt này hẳn là đứng đầu tiên.

“Thừa tướng gia, bản vương ngưỡng mộ Tam tiểu thư đã lâu, hy vọng Thừa tướng gia có thể tác thành.”

Thấy Lục vương gia nói chuyện nhún nhường, trong lòng Gia Cát Chiêm càng thêm rối rắm, “Điện hạ cũng biết, Linh nhi cá tính quật cường, có nhiều ý kiến, người làm cha như thần cũng không cách nào chi phối. Điện hạ đợi chút, thần đi gọi Linh nhi đến, hỏi ý của Linh nhi đã. Lưu quản gia, mau gọi Linh nhi đến đây.”

Lưu quản gia mau chóng chạy đến Trúc Nguyệt Hiên, Mộc Tê ngăn Lưu quản gia ở bên ngoài Trúc Nguyệt Hiên, hỏi: “Lưu quản gia tìm Tam tiểu thư có chuyện gì? Mộc Tê sẽ giúp Lưu quản gia chuyển lời.”

“Mộc Tê cô nương, Lục vương gia đến quý phủ cầu thân, lão gia không biết ứng phó thế nào, cho nên sai lão nô đến mời Tam tiểu thư qua đó, hỏi ý kiến của Tam tiểu thư một chút.”

Mộc Tê gật đầu, nói: “Lưu quản gia xin chờ ở đây, Mộc Tê đi gọi Tam tiểu thư.”

Một lát sau, Mộc Tê dẫn Gia Cát Linh Ẩn ra cửa, thấy Gia Cát Linh Ẩn, Lưu quản gia liền nói: “Tam tiểu thư, lão gia mời tiểu thư qua đó một chút để gặp Lục vương gia.”

“Lục vương gia?” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói, “Hôm qua không phải ta đã từ chối tứ hôn của Hoàng thượng, phụ thân hẳn phải hiểu suy nghĩ của ta chứ. Lưu quản gia, việc này để phụ thân tự làm chủ đi, Linh nhi sẽ nghe theo phụ thân.”

“Chuyện này...” Lưu quản gia muốn nói lại thôi.

“Lưu quản gia cứ truyền đạt lại lời của ta y như vậy cho phụ thân biết đi, phận làm con, chuyện hôn sự đương nhiên là để phụ thân làm chủ.”

Lưu quản gia nghe Gia Cát Linh Ẩn nói xong, cũng không tiện nói thêm gì nữa, đành phải đi khỏi.

Đi vào đại sảnh, Lưu quản gia lặng lẽ nói lại lời của Gia Cát Linh Ẩn cho Gia Cát Chiêm nghe, Gia Cát Chiêm hơi nhíu mày, biểu hiện trên mặt cũng vô cùng mất tự nhiên.

Gia Cát Chiêm ngượng ngùng nói: “Điện hạ, hôm nay sức khỏe của Linh nhi không được tốt, đang nằm nghỉ trên giường, sợ là không đến được. Đợi nó khỏe lại rồi, lão thần nhất định sẽ kêu nó đích thân tiến cung thỉnh an Lục vương gia.”

“Như Nguyệt, con đứng lại đó ẹ!” Bỗng nhiên, bên ngoài đại sảnh truyền đến tiếng nói của Tứ di nương.

“Con muốn kể với phụ thân!” Như Nguyệt vừa nói vừa đi vào, thưa, “Phụ thân, nữ nhi vừa mới nghe nha hoàn đưa cơm đến Trúc Nguyệt Hiên nói, ở bên ngoài Trúc Nguyệt Hiên nghe được tiếng nói của nam nhân.”

“Đứa con này...” Tứ di nương đuổi theo vào, nhìn thấy Sở Lăng Hiên, lập tức quỳ xuống hành lễ, “Thần phụ tham kiến Lục điện hạ, xin thỉnh an Lục điện hạ.”

Gia Cát Chiêm trừng mắt nhìn Như Nguyệt và Tứ di nương, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi: “Như Nguyệt, không được nói bừa! Lâm Tuyết, còn không mau dẫn nó ra ngoài!”

Tứ di nương đứng dậy, giữ chặt Như Nguyệt, “Nguyệt nhi, đi thôi con, chuyện không chắc chắn thì không nên nói lung tung.”

“Mẹ, nữ nhi thực sự nghe nói vậy mà!” Hai mẹ con kể xướng người họa.

“Như Nguyệt!” Gia Cát Chiêm lớn tiếng trách mắng, “Còn không đi!”

Sở Lăng Hiên chậm rãi đặt tách trà trong tay xuống, lạnh lùng nói: “Nếu Tam tiểu thư có bệnh trong người, bản vương nên đến thăm mới đúng, Thừa tướng, mau dẫn đường.”

“Việc này...” Gia Cát Chiêm oán hận trừng mắt liếc Như Nguyệt, ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ, “Vương gia thân thể ngàn vàng, Linh nhi bệnh nặng, nếu lây cho Vương gia, thần thực sự không gánh vác nổi.”

“Không sao!” Sở Lăng Hiên đứng lên, nói: “Nếu Linh nhi không khỏe, bản vương cũng sẽ nóng ruột cả ngày, không lòng dạ nào giúp phụ hoàng xử lý quốc sự, ông càng gánh vác không nổi! Đi thôi!”

Sở Lăng Hiên đi ra ngoài trước, Gia Cát Chiêm chột dạ bám theo sau Sở Lăng Hiên, chỉ đường cho Sở Lăng Hiên.

Như Nguyệt cười vui chọc chọc cánh tay của Tứ di nương, Tứ di nương cũng hài lòng mỉm cười, gõ trán Như Nguyệt, yêu chiều nói: “Thông minh lắm, đi, đi xem Tam tiểu thư có kết cục thế nào!”

Người giữ cửa của Trúc Nguyệt Hiên vẫn là Mộc Tê. Nhìn thấy mấy người sắc mặt âm trầm đang đi tới, Mộc Tê lập tức ngăn họ ở trước cửa rồi hành lễ, cơ thể bít kín chỗ ra vào: “Nô tỳ tham kiến Lục vương gia, lão gia, Tứ di nương, Tứ tiểu thư.”

“Không cần, mau tránh ra!” Gia Cát Chiêm không kiên nhẫn quát.

Mộc Tê quỳ dưới đất, cúi đầu nói: “Xin lão gia đợi chút, tiểu thư đã dặn, không có sự đồng ý của tiểu thư, bất cứ ai cũng không được tiến vào.”

[1] Sâm tuyết: còn gọi là nhân sâm tuyết, hay nhân sâm ngọc, được trồng ở độ cao 4800m trên cao nguyên tuyết phủ, hệ thảo mộc thiên nhiên lâu năm, có tác dụng tư âm tráng dương, công hiệu kháng suy kéo dài tuổi thọ. Đặc biệt hiệu quả đối với những người tay chân tê liệt, phong thấp dạng khớp. Cách dùng: Chiên, hấp, luộc, xào, nấu canh, ngâm rượu. (Nguồn: dịch từ Baidu)

72. Chương 72: Huỳnh Vĩnh Viễn Cũng Không Đợi Được Đến Ngày Đó

“Mộc Tê, người đứng là nhà hoàn không có mắt, mau tránh ra!” Tứ di nương nói, “Ngày thường, viện của Tam tiểu thư đều mở rộng cửa, hôm nay sao lại cố thủ canh phòng nghiêm ngặt. Mộc Tê à, người cứ không để cho điện hạ cùng chúng ta vào, người khác sẽ nghĩ trong viện của Tam tiểu thư có cổ quái, nếu hạ nhân đồn bậy bạ bên trong chứa chấp nam nhân, chẳng phải là phá hủy thanh danh của Tam tiểu thư sao.”

“Lâm Tuyết, bà nói xằng bậy gì đó!” Gia Cát Chiêm liếc Tứ di nương một cái.

Mộc Tê đứng lên, nhìn Tứ di nương, ánh mắt không hề sợ hãi, nói: “Chẳng lẽ Tứ di nương không biết, Tam tiểu thư đã được Hoàng thượng phong làm Bình Dương Huyền Quân, nơi ở của Huyền Quân, là nơi bất cứ kẻ tạp nham nào cũng có thể vào sao?”

“Hừ!” Như Nguyệt hừ một tiếng, nói với Mộc Tê, “Chẳng là chỉ là nô tỳ mà thôi, cũng dám ra oai ở trước mặt Vương gia và chủ tử, còn nói mấy lời thô tục đó, đúng là không biết tốt xấu.”

“À.” Mộc Tê cười cười, “Mộc Tê là nô tỳ, cũng là nô tỳ của Huyền Quân, Tứ tiểu thư, sau này nhìn thấy Tam tiểu thư nhất định phải nhớ hành lễ nhé, nếu không, chính là dĩ hạ phạm thượng, phạm vào tội bất kính.”

“Người...” Như Nguyệt muốn cãi lại, nhưng bị Tứ di nương ngăn cản.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Gia Cát Chiêm há miệng thở dốc nói, “Mộc Tê, nhanh báo với Tam tiểu thư, Lục điện hạ biết Linh nhi bị bệnh liền đặc biệt đến thăm.” Gia Cát Chiêm vừa nói, vừa nháy mắt ra hiệu với Mộc Tê, hy vọng Mộc Tê có thể hiểu, nói với Gia Cát Linh Ẩn phối hợp với ông một chút.

Mộc Tê chớp mắt vài cái, nói, “Lão gia xin chờ chút, nô tỳ đi báo lại.”

Nhìn thấy ánh mắt của Mộc Tê, lòng Gia Cát Chiêm mới thả lỏng, bằng không nếu Sở Lăng Hiên biết mình lừa y, nhất định không chịu nổi.

Trong chốc lát, Mộc Tê liền đỡ Gia Cát Linh Ẩn đi ra, chỉ thấy Gia Cát Linh Ẩn thần sắc tươi tỉnh, vẻ mặt hồng nhuận, bước chân vững vàng, có vẻ nào là bị bệnh chứ.

Gia Cát Chiêm tiến lên, giành nói trước: “Linh nhi, điện hạ nghe nói con bị bệnh, liền đặc biệt đến thăm con.”

“Hả.” Gia Cát Linh Ẩn nghi ngờ nhìn Gia Cát Chiêm, khó hiểu nói, “Phụ thân, Linh nhi có bệnh gì đâu, rất khỏe mà, phụ thân nghe ai nói Linh nhi bị bệnh vậy?”

Sắc mặt Gia Cát Chiêm nhất thời trở nên không được tự nhiên, ngượng ngùng nói: “Là Lưu quân gia báo lại.”

“Lưu quân gia này cũng thật là!” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ tức giận nói, “Linh nhi nói với ông ấy, hôn sự của Linh nhi đều để phụ thân tự làm chủ, vậy mà ông ấy lại nói con bị bệnh! Dám cả gan lừa gạt điện hạ và phụ thân, đúng là ăn gan hầm mật báo má, phụ thân, cha nhất định phải phạt ông ấy.”

“Phạt, phạt, lập tức phạt hắn.” Gia Cát Chiêm vừa nói, vừa nhìn Sở Lăng Hiên, thấy sắc mặt Sở Lăng Hiên xám xịt vô cùng, không khỏi âm thầm than khổ, “Linh nhi, trò chuyện với điện hạ đi.”

“Nói gì?” Gia Cát Linh Ẩn mở to mắt, vô tội nhìn Gia Cát Chiêm, “Linh nhi đâu có quen thân với điện hạ, đâu có gì để nói. Vả lại không phải điện hạ đã nhìn thấy Linh nhi rồi sao, thấy cũng thấy rồi, nên quay về.”

“Nam nhân trong viện là ai?” Sở Lăng Hiên bất ngờ hỏi, “Hôm nay bản vương liền trối憾 lại, nhốt憾 vào thiên lao, cả đời không được đi ra!”

“Là đệ!” Sở Lăng Thiên chậm rãi từ trong viện bước ra, trên mặt lộ vẻ cười nhàn nhạt, “Lục ca nếu có bản lĩnh thì hôm nay trối憾 lại, giam vào thiên lao đi.”

Như Nguyệt si mê ngây ngốc nhìn Sở Lăng Thiên, trái tim đập mạnh không ngừng như con thỏ nhỏ, Thất điện hạ, cuối cùng cũng được gặp người rồi, Như Nguyệt rất nhớ người, người hãy liếc nhìn Như Nguyệt một cái đi.

“Thất đệ?”

“Thất điện hạ? Lão thần tham kiến Thất điện hạ.”

“Thần phụ tham kiến Thất điện hạ.”

“Thần... thần nữ tham kiến Thất điện hạ.”

Không chỉ có Sở Lăng Hiên, cả Gia Cát Chiêm, Tứ di nương, và Như Nguyệt đều giật mình, ngẩn người thất thần một hồi mới nhớ hành lễ.

Sở Lăng Thiên nheo mắt, nhìn Tứ di nương và Như Nguyệt, nói: “Có phải Tứ di nương và Tứ tiểu thư quen gì đó không, chỉ hành lễ với bản vương, không để Bình Dương Huyền Quân vào mắt à?”

Tứ di nương liếc nhìn Như Nguyệt, nhanh chóng kéo kéo tay áo của Như Nguyệt, Như Nguyệt và Tứ di nương cùng hành lễ với Gia Cát Linh Ẩn một cách không tình nguyện: “Tham kiến Bình Dương Huyền Quân, Bình Dương Huyền Quân cát tường.”

“Miễn lễ.” Gia Cát Linh Ẩn đáp.

“Sau này mỗi khi nhìn thấy Huyền Quân, đều phải hành lễ, rõ chưa?” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Đa, đã rõ.” Tứ di nương cùng Như Nguyệt trong lòng phẫn hận không thôi, không thấy được trò cười của Tam tiểu thư, còn phải hành lễ với nó, trộm gà không được còn mất luôn cả nắm thóc.

“Thất đệ, đệ theo ta đến đây, ta có lời muốn nói với đệ.” Sở Lăng Hiên bình tĩnh nói.

“Đúng lúc đó, đệ cũng có lời muốn nói với Lục ca.” Sở Lăng Thiên gật gật đầu với Gia Cát Linh Ẩn, sau đó đi theo Sở Lăng Hiên vào trong sân.

“Này... việc này... ai da...” Gia Cát Chiêm xoa huyết thái dương, đành phải trút giận lên người Tứ di nương và Như Nguyệt, “Thành sự không được, bại sự có thừa, còn không rút đi cho ta!”

Gia Cát Chiêm ra vẻ đau khổ, bước chân hỗn loạn rồi đi, hôm nay ông đồng thời đắc tội với hai vị bồ tát, ngày tháng sau này phải thế nào đây.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn hai người còn đang đứng trước mặt mình, nói: “Tứ di nương và Tứ muội sao còn chưa đi? Còn định bái thêm lần nữa à? Con nhận không nổi đâu ạ. Hay muốn ở lại dùng bữa?”

“Người...” Như Nguyệt thở hổn hển nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, “Đừng đắc ý quá sớm!”

“Mộc Tê, đóng cửa!” Gia Cát Linh Ẩn xoay người, căn dặn.

Mộc Tê đóng rầm cửa lại, hai người Tứ di nương và Như Nguyệt bị bụi bay đầy mặt, ôm cả bụng tức giận, ỉu xiu bỏ đi.

Sở Lăng Thiên đi theo Sở Lăng Hiên đến một nơi vắng vẻ trong sân, sắc mặt cả hai đều cực kỳ u ám.

Sở Lăng Hiên lạnh lùng nói: “Thất đệ, từ nhỏ đã được phụ hoàng thương yêu, có thứ gì tốt đều cho đệ, lần này, là bản vương nhìn trúng nàng ấy trước, ta nhất định phải có được nàng ấy, đời này nàng ấy bắt buộc phải là của ta. Nữ nhân trong thiên hạ có rất nhiều, thất đệ còn tranh giành với ta làm gì?”

Hai người ngầm hiểu, đương nhiên biết ‘nàng ấy’ trong miệng Sở Lăng Hiên ám chỉ là ai.

Sở Lăng Thiên không khỏi cười cười, nói: “Lục ca, tất cả mọi thứ đệ đều có thể cho huynh, ngoại trừ nàng ấy. Chuyện tình cảm không có phân thứ tự trước sau, điều Lục ca quan tâm chính là huynh có thích nàng hay không, có thể có được nàng hay không; còn điều đệ quan tâm chính là, nàng ấy có thích đệ hay không, có thể chấp nhận đệ hay không. Nam tử hán đại trượng phu, đệ hoàn toàn chấp nhận cạnh tranh công bằng, Linh nhi thích ai chọn ai, đó là tự do của nàng ấy.”

“Hừ!” Sở Lăng Hiên lạnh lùng nói, “Đừng giả nhân giả nghĩa ở đây, bản vương không thích cạnh tranh công bằng gì hết, cũng không quan tâm nàng có thích ta hay không, chỉ cần có thể có được nàng, chính là bản vương chiến thắng. Người nói tất cả mọi thứ người có đều có thể cho ta, bao gồm cả hoàng vị?”

“Ha ha!” Sở Lăng Thiên khinh thường bật cười, nói, “Thứ đó xưa giờ luôn không phải là của đệ, đệ làm sao tặng cho Lục ca?”

“Phụ hoàng thương đệ, ai mà không biết điều đó!”

“Không phải thứ của đệ, đệ không cần, còn đã là thứ của đệ, ai cũng đừng mong cướp đi.” Sở Lăng Thiên kiên định nói.

“Hừ! Nói cho người biết, bản vương không tiếc trả giá hết thảy để nàng ấy trở thành nữ nhân của ta!” Sở Lăng Hiên mắt đỏ ngầu, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Đệ thề sống chết bảo vệ chu toàn cho nàng ấy, đến chết không đổi, cho đến khi kết thúc mạng sống, nếu Lục ca không tin, thì cứ thử xem!” Sở Lăng Thiên nhàn nhã nói, ánh mắt lại mạnh mẽ kiên định, như là một tử sĩ trung thần.

“Sở Lăng Thiên, người có gan! Bản vương chờ, chờ đến một ngày, người sẽ trở mặt nhìn bản vương có được nàng, tra tấn nàng, còn người lại bất lực! Ha ha ha ha ha!” Bỗng nhiên, Sở Lăng Hiên ngửa mặt lên trời cười to.

“Lục ca yên tâm, huynh vĩnh viễn cũng không đợi được ngày đó đâu!”

“Hừ! Chờ xem!” Sở Lăng Hiên lạnh lùng liếc Sở Lăng Thiên một cái, đi ra khỏi phủ Thừa tướng.

Linh nhi à, sao nàng lại xuất sắc đến vậy, xem ra sau này ta phải tốn rất nhiều thời gian để đối phó với tình địch đây. Nghĩ nghĩ, khóe miệng Sở Lăng Thiên hiện lên ý cười âm áp.

73. Chương 73: Không Bằng Chết Đi Thì Hơn

Không dừng lại ở đó, Sở Lăng Thiên trực tiếp đến tìm Gia Cát Chiêm, hỏi: “Thừa tướng gia, tối hôm qua bản vương đã nói, không được để bất cứ người nào cầu thân tiến vào, nhưng ông... thật sự làm cho bản vương quá thất vọng.”

“Điện hạ...” Gia Cát Chiêm sợ đến mức lập tức quỳ rạp xuống, dập đầu nói, “Lão thần cũng không có cách nào, lão thần có gan lớn bằng trời cũng không dám đắc tội Lục vương gia...”

“Cho nên ông lựa chọn đắc tội với bản vương?” Sở Lăng Thiên mang theo giọng điệu nghiến ngấm, hỏi, “Thừa tướng cảm thấy bản vương dễ khinh thường?”

“A!” Gia Cát Chiêm phủ phục trên đất, “Lão thần không có, lão thần thật sự là không có cách nào mà...”

“Được rồi, đứng lên đi.” Sở Lăng Thiên tức giận nói, “Chuyện hôm nay, bản vương nể mặt Linh nhi, không tính toán với ông.”

“Tạ Vương gia ân điển.”

Gia Cát Chiêm chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, bản thân còn cần phải dựa vào mặt mũi của Gia Cát Linh Ẩn để cầu được một đặc ân. Điều càng khiến cho Gia Cát Chiêm nghi hoặc chính là, không hề nghe hạ nhân bẩm báo lại Sở Lăng Thiên đến phủ, sao y lại xuất hiện ở Trúc Nguyệt Hiên?

“Cái gì? Người nói Lục vương gia đến quý phủ cầu thân với ả tiện nhân Gia Cát Linh Ẩn kia?” Nghe được tin tức Thanh La mang về, Gia Cát Hồng Nhan nhảy dựng khỏi giường, lớn tiếng nói.

“Suyt!” Thanh La chau mày nói, “Tiểu thư, nhất thiết đừng để lão gia và phu nhân nghe thấy. Nô tỳ còn nghe được Tam tiểu thư hình như không thích Lục vương gia, nên tiểu thư không đồng ý.”

“Nó đương nhiên không chịu rồi, hiện giờ đang kết thân với Thất vương gia mà!” Gia Cát Hồng Nhan híp mắt, đang cân nhắc gì đó.

“Tiểu thư, tiểu thư vẫn nên ở yên trong phòng đi, lão gia trước giờ luôn thương tiểu thư, qua mấy ngày nữa, sẽ cho tiểu thư ra ngoài thôi, hiện giờ đừng gây thêm rắc rối gì nữa.”

“Ra ngoài ra ngoài mau, điều này cần người nhắc nhở ta sao? Phiền muốn chết!” Gia Cát Hồng Nhan mất kiên nhẫn nói, “Cút mau cút mau!”

Nhìn thấy đáng vẻ tức giận của Gia Cát Hồng Nhan, Thanh La nhanh chóng lui ra ngoài.

Từ sau khi Gia Cát Hồng Nhan bị phạt cấm túc, phủ Thừa tướng quả thực yên tĩnh không ít.

Như Mộng không bị nhốt nữa, mấy ngày qua, nàng vẫn luôn ở trong khuê phòng ngày xưa, chỉ là hai a hoàn của nhị phòng từ sau khi Nhị di nương qua đời, đều bị bố trí đến những nơi khác, cho nên Như Mộng hiện giờ ngay cả người hầu hạ cũng không có. Giờ phút này, ấm trà trên bàn đã sớm không còn giọt nước, cũng không thấy kẻ dưới đến châm thêm vào, điều càng làm cho Như Mộng cảm thấy chua xót chính là, ngay cả người đến đưa cơm cũng không có, mấy ngày nay nàng toàn ăn những thứ còn sót lại trong phòng trước kia, cả ngày hôm nay nàng đã không còn gì để ăn, đói bụng đến nỗi choáng váng đầu óc. Không phải có người vô ý quên mất nàng, chính là không ai nhớ đến nàng mà thôi.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, nghe thấy tiếng động lạ ở cửa, Như Mộng ngẩng đầu, trong bóng đêm, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn xách theo một cái giỏ, đi vào.

Vài ngày không gặp, Như Mộng còn gầy hơn lúc trước, Gia Cát Linh Ẩn lấy ra thức ăn nóng hổi, còn có một chén cơm, dọn ra từng món xong, nói: “Nhị tỷ, ăn trước đi.”

“Tam muội...” Như Mộng kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nàng nghi ngờ tại sao Gia Cát Linh Ẩn lại biết tình cảnh hiện giờ của chính mình, cũng hoài nghi tại sao Gia Cát Linh Ẩn lại không tính chuyện cũ mà đến đưa cơm ỉn, hay là... có độc?

“Nhị tỷ yên tâm đi, không có độc đâu!” Gia Cát Linh Ẩn gấp một miếng thức ăn, bỏ vào miệng mình rồi nuốt xuống, liền nói, “Có phải Nhị tỷ đang nghĩ tại sao muội biết tình cảnh của tỷ không? Thật ra rất đơn

giảm, bởi vì từ lúc nhỏ muội đã từng trải qua ngày tháng thế này, hạ nhân trong phủ đều là kẻ xu nịnh, vậy thì tình cảnh của Nhị tỷ cũng không tốt hơn muội là bao, cho nên đặc biệt đến thăm tỷ.”

“Tam muội đến cười nhạo ta sao? Hiện giờ Tam muội đã là Bình Dương Huyền Quân, cả phụ thân cũng nâng niu muội trong tay, Như Mộng nào dám đánh đồng với muội.” Như Mộng cười lạnh, nói.

“Muốn nói gì, vẫn là ăn xong rồi nói tiếp.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói, sau đó lui ra ngoài.

Như Mộng chần chờ cầm đôi đũa lên, gấp một miếng thịt, nhét vào miệng, Như Mộng đã lâu rồi không nếm được vị thịt, đói bụng lâu ngày rốt cục cũng bắt chắp tất cả, bưng đĩa thức ăn lên, lừa một nửa vào trong chén cơm, vùi đầu ăn ngồm ngoàm, miệng chưa nhai xong, đũa đã gấp món khác, khăn gấp bỏ vào trong miệng, má phồng lên như cái bánh bao.

“Khụ khụ khụ!” Bởi vì ăn quá nhanh, Như Mộng bị nghẹn một chút.

Gia Cát Linh Ẩn cầm ấm nước đi vào, rót một ly đưa cho Như Mộng, “Ăn từ từ thôi, uống chút nước trước đã!”

Như Mộng nhận lấy ly nước, hai hớp đã uống sạch sẽ, hình như còn chưa đủ, giật luôn lấy ấm nước trong tay Gia Cát Linh Ẩn, đổ vào miệng uống từng ngụm.

Ăn mấy miếng cơm, uống vài ngụm nước, chén đĩa trên bàn đã bị ăn sạch sẽ không còn sót lại chút gì, Như Mộng kinh ngạc nhìn chén đĩa trống không trước mặt, hai hàng lệ trào ra: “Hóa ra, ta đã sa sút đến mức này.”

“Có thể Nhị tỷ vẫn chưa quen.” Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống, nói, “Lâu sẽ thành quen thôi.”

“Lâu sẽ thành quen? Ha ha!” Như Mộng cười giòn, “Lâu là bao lâu? Sống như vậy, chỉ bằng chết đi còn hơn.”

“Chết rất dễ.”

“Đúng vậy! Chết rất dễ dàng...” Bỗng nhiên, Như Mộng biến sắc, bắt lấy tay Gia Cát Linh Ẩn, cầu xin nói, “Tam muội, ngày ấy Thất điện hạ nói có thể xin với Hoàng hậu, chỉ hôn cho ta và Diêu Khánh, có thật không? Tam muội, Nhị tỷ van xin muội, nói với Thất điện hạ, để cho ta được gả cho Diêu Khánh đi.”

“Nhị tỷ, Diêu Khánh đối xử với tỷ như vậy, tỷ là người rõ ràng sự thật nhất, lại còn muốn gả cho hắn, cũng chưa chắc sẽ sống tốt hơn bây giờ.” Gia Cát Linh Ẩn thấp giọng nói.

“Dù sao cũng đã vậy rồi, còn có thể tệ hơn bây giờ sao? Nếu có thể gả cho Diêu Khánh, cho dù chết, ta cũng cam tâm tình nguyện. Tam muội, muội giúp ta đi, để ta được như ý nguyện đi. Huống hồ, ta tin rằng, nếu ta thật lòng thật dạ đợi y, một ngày nào đó, y sẽ phát hiện được chỗ tốt của ta.” Như Mộng nắm chặt tay Gia Cát Linh Ẩn, nói.

“Một khi Nhị tỷ đã kiên trì như vậy, muội sẽ cầu xin Thất điện hạ giúp tỷ.”

“Đa tạ Tam muội.” Như Mộng mỉm cười, “Không ngờ người lúc này đến thăm ta, chính là muội, càng không nghĩ tới, muội lại bằng lòng giúp ta. Lúc trước, là ta có lòng giết muội, ai bảo muội thấy ta giết Ngũ di nương, mà Ngũ di nương lại là thiếp thất mà cha yêu thương nhất.”

Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên ánh sáng kỳ lạ, nói: “Ngũ di nương không phải là do tỷ giết!”

“Haiz...” Như Mộng cũng không để ý Gia Cát Linh Ẩn nói gì, tự mình nói tiếp, “Bởi vì muội thấy, cho nên ta muốn giết muội, mới có thể chịu đầu độc của Gia Cát Hồng Nhan, biết rõ bánh hoa quế có độc, cũng mang qua uội ăn. Ngày đó, muội cố ý gọi mọi người đến Trục Nguyệt Hiên đúng không? Muội biết mẹ ta tham ăn, nhìn thấy bánh hoa quế hấp dẫn như vậy, nhất định sẽ không kiềm chế được mà lấy ăn, nhưng mà, lúc đó, ta chưa bao giờ nghĩ Tam muội lại có mưu tính thế này.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, cũng không đáp.

“Cũng xem như ta tự làm tự chịu,” Như Mộng nói tiếp, “Không ngờ lại hại chết mẹ ruột mình, đây có phải là hình phạt mà ông trời dành cho ta không?”

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, nói: “Nhị tỷ nghỉ ngơi đi, chuyện tứ hôn, muội sẽ cầu xin với Thất vương gia.”

“Ta chờ tin tức của Tam muội, lời của Tam muội, chắc là Thất điện hạ sẽ nghe chứ?”

“Muội cũng không dám chắc, bởi vì muội đâu có quen thân với y.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

74. Chương 74: Điệu Hồ Ly Sơn

Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn đang dứt cơm chiều cho Thương Y ăn, tuy rằng Thương Y vẫn cứ hôn mê, nhưng cũng có nhận thức, ngoại trừ Gia Cát Linh Ẩn, không ai có thể dứt được cơm cho hắn. Sở Lăng Thiên ngồi ở chiếc bàn bên cạnh, vẻ mặt oán giận nhìn Thương Y, nếu ánh mắt có lực sát thương, Thương Y đã bị y đâm đến nát bét.

“Linh nhi, hắn đã no rồi, không cần dứt nữa!” Sở Lăng Thiên nói, “Ta còn chưa ăn cơm đây này!”

“Hi hi!” Mộc Tê nhin không được cười nhạo, “Điện hạ chẳng lẽ còn đợi tiểu thư dứt cho sao?” Ở chung vài ngày, Mộc Tê và Nguyệt Lan đều cảm thấy Vương gia mặt lạnh này thật sự là người rất tốt, nên cũng dám trêu chọc Sở Lăng Thiên.

“Nô tỳ nhà ngươi, càng ngày càng giống chủ tử ngươi!” Sở Lăng Thiên khẽ mỉm cười, lời nói của Mộc Tê, chính là nói thay điều hắn nghĩ trong lòng.

Cuối cùng, Gia Cát Linh Ẩn cũng dứt Thương Y ăn no, mới cùng mọi người ăn cơm, Mộc Tê và Nguyệt Lan ngồi xuống, chỉ thiếu mỗi Kinh Phong.

“Tại sao không thấy Kinh Phong?” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Nguyệt Lan, chờ lại chút thức ăn cho Kinh Phong đi.”

“Ta có việc giao cho hắn đi làm rồi.” Sở Lăng Thiên lừa cơm, nói, “Không cần chờ thức ăn, tự hắn sẽ giải quyết.”

Ăn cơm xong, Gia Cát Linh Ẩn giữ Sở Lăng Thiên lại, nói có chuyện thương lượng.

“Điện hạ, Linh nhi có chuyện muốn nhờ, có thể xin ý chỉ với Hoàng hậu nương nương, ban Nhị tỷ cho công tử Diêu gia không?” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“À, chuyện này dễ mà, ngày mai ta sẽ sai người đưa thư ầu hậu.” Sở Lăng Thiên khẽ mỉm cười, nhìn chăm chăm Gia Cát Linh Ẩn, nói, “Nhị tiểu thư đã gả rồi, có phải nên đến lượt Tam tiểu thư không?”

Gia Cát Linh Ẩn liếc hắn, nói, “Đêm đã khuya rồi, điện hạ sớm nghỉ ngơi đi.”

Khi Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị quay về phòng, thì Kinh Phong trở về, Gia Cát Linh Ẩn liền nán lại hỏi han, bỗng nhiên, Gia Cát Linh Ẩn ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, nhin không được, hỏi: “Kinh Phong, trên người ngươi có mùi gì vậy?”

Kinh Phong cúi đầu, ngửi ngửi, bỗng nhiên tái mặt, “Gia, thuộc hạ bị theo dõi!”

Lỗ tai Sở Lăng Thiên hơi giật giật, nói với Kinh Phong: “Đi, chặn bọn chúng ở bên ngoài, đừng để chúng lọt vào phủ Thừa tướng!”

Sở Lăng Thiên nói xong, cùng Kinh Phong phi ra ngoài Trục Nguyệt Hiên.

Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn trầm xuống, trở về phòng, nhấn một cơ quan ở bên giường, Thương Y chậm chậm hạ xuống, sau đó, hai miếng ván giường khép lại, trên giường rốt cục không nhìn thấy dấu vết của Thương Y. Ngày thứ hai sau khi Thương Y ngất xỉu, Gia Cát Linh Ẩn đã tìm thợ đến tiến hành cải tạo lại chiếc giường này.

Kinh Phong không ngờ bản thân lại dẫn đến nhiều người như vậy, trên một ngã tư đường yên tĩnh bên ngoài phủ Thừa tướng, Sở Lăng Thiên và Kinh Phong bị một đám hắc y nhân vây quanh, một hắc y nhân trong số đó cười ngửa, đứng ở giữa.

“Lão đại, ta nói tên tiểu tử này chắc chắn biết tung tích của Thương Y mà, lúc trước có nhìn thấy hắn và tên Thanh Y kia ở cùng nhau.” Một hắc y nhân nói.

“Ừm,” Hắc y nhân cười ngứa gật đầu, “Làm tốt lắm, lần này, cần nhân lúc Thương Y tái phát nội thương, giết hắn, rồi huyết tẩy Thanh Ngọc Môn! Hai anh bạn trẻ à, lão phu khuyên hai người, không nên ngăn cản.”

“Giết Thương Y? Huyết tẩy Thanh Ngọc Môn? Qua được ải của ta rồi nói sau!” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói, “Không thể tưởng tượng được Thánh Điện lại có thể làm ra cái chuyện thừa nước đục thả câu thế này.”

“Ha ha!” Hắc y nhân cười âm lên, “Vị tiểu ca này xem ra có chút nhãn lực đó, lão phu cảm thấy người là nhân tài có thể đào tạo, chỉ bằng gia nhập Thánh Điện, thấy sao?”

“Gia, mấy người này rất lạ, như là đang kéo dài thời gian.” Kinh Phong nói.

Sở Lăng Thiên gật đầu, đột nhiên biến sắc: “Điều hổ ly sơn! Mau chóng giải quyết những tên này rồi quay về Trục Nguyệt Hiên!”

Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn đã sớm đuổi Mộc Tê và Nguyệt Lan ra ngoài, lúc này, chỉ còn lại có một mình nàng, đứng trước mặt nàng là mười tên hắc y nhân đang như hổ rình mồi.

“Cô nương, thức thời thì giao Thương Y ra đây, không nên ép chúng ta ra tay, Thánh Điện, là chỗ cô không thể chọc vào đâu.” Tên hắc y nhân cầm đầu nói, một con mắt của hắn bịt bằng gạc, con mắt lành lặn còn lại tản mát ra thứ ánh sáng hung ác.

“Thương Y không có ở đây.” Gia Cát Linh Ẩn trấn tĩnh nói, không chút hoảng loạn, “Các vị đến nơi này tìm người, nhất định là phải thất vọng rồi.”

“Hừ! Đừng nghĩ lừa gạt bản đại gia! Cô nương, bản đại gia khuyên cô không nên kháng cự vô nghĩa, nếu không phải nhìn cô có vài phần nhan sắc, đã sớm trở thành quỷ dưới đao của bản đại gia rồi, đợi bản đại gia giết chết Thương Y xong, sẽ chơi đùa cùng cô.”

“À.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Huyền Quân được Hoàng Thượng mới phong bị giết, Thánh Điện là đang khinh thường quyền lực của vua sao? Bản tiểu thư tin tưởng, nếu hôm nay bản tiểu thư thiếu một sợi lông, ngày mai Hoàng thượng nhất định sẽ san bằng Thánh Điện!”

“Huyền Quân?” Trong mắt hắc y nhân bỗng hiện lên chút chần chừ, nếu đụng đến triều đình, sự việc tất ầm ỹ lớn.

Người bên cạnh đột nhiên nói: “Đại ca, sợ quái gì, không bằng không chúng, ai biết là chúng ta làm, lão hoàng đế kia muốn truy cứu, cũng không biết phải tìm ai! Hôm nay điều động một trăm người, hai tên kia chắc chắn đã bị chém thành từng mảnh nhỏ, đại ca, không cần kéo dài thời gian.”

Một trăm người? Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn căng thẳng, nhất thời chùn xuống, Sở Lăng Thiên, Kinh Phong, hai người nhất định đừng xảy ra chuyện.

“Nhị đệ nói không sai, hôm nay để bản đại gia nếm thử mùi vị của Huyền Quân! Các huynh đệ, lên, nhất định phải tìm ra Thương Y cho ta!”

“Dạ, đại ca!”

“Gỡm dãi!” Gia Cát Linh Ẩn quát, chỉ thấy nàng lấy ra một cái bình sứ từ trong ngực, nói với hắc y nhân, “Nếu các vị tiến lên thêm một bước, ta sẽ mở bình ‘túy độc’ này ra!”

“Túy độc?” Hắc y nhân độc nhãn hoảng sợ nhìn bình sứ trong tay Gia Cát Linh Ẩn. Túy độc là kì độc trong thiên hạ, chỉ cần hít phải một chút liền mất mạng, hắc y nhân suy nghĩ một lát, ánh mắt hiện lên một tia gian xảo, “Cô nương, độc không có mắt, cô nương đẹp như vậy, chẳng lẽ lại muốn cùng chết chung với chúng ta?”

“Hãy bớt nói sàm đi!” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói, “Ta đếm đến năm, nếu còn không đi, ta liền mở bình sứ này ra! Năm, bốn, ba, hai...” Tay Gia Cát Linh Ẩn từ từ để xuống nắp bình...

“Tiểu thư đừng!” Chỉ thấy một người nhảy vọt đến, dừng ở trước mặt họ, lớn tiếng nói: “Muốn đi vào? Chỉ sợ các người chẳng còn mạng để ra.”

Nữ tử đột nhiên phi vào chính là Mộc Tê, người đã bị Gia Cát Linh Ẩn đuổi ra ngoài, giờ phút này, ánh mắt Mộc Tê phát ra khí khái anh thư, đứng chắn trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, trong tay cầm gậy gỗ, trong mắt phát ra sát khí nồng nặc.

“Người là ai?” Hắc y nhân cầm đầu cười cười, nhưng nụ cười kia lại hơi gượng gạo, trong mắt ánh lên tia giảo hoạt, “Vị cô nương này, chỉ cần cô giúp điện chủ bắt Thương Y, sau này ta đảm bảo cả đời cô sẽ được sống sung sướng!”

“Biết điều thì cút ngay cho ta!” Mộc Tê lạnh lùng quát.

“Hừ! Thứ không biết tốt xấu, đừng trách đại gia không nể nang!” Hắc y nhân hung tợn, nói xong liền xông đến chỗ Mộc Tê và Gia Cát Linh Ẩn, nhưng bước chân lại có vẻ hỗn loạn khác thường.

“Chỉ bằng mấy người các người?” Mộc Tê cười lạnh, “Bản cô nương hôm nay sẽ lấy luôn con mắt còn lại trên mặt người!”

“Tiểu cô nương, đừng mạnh miệng!” Hắc y nhân cầm đầu đột nhiên vung đao lên, hướng về phía Mộc Tê.

Mộc Tê nhảy lên rất nhanh, đá một cước trúng ngay thắt lưng của hắc y nhân, đá liên hoàn khiến hắc y nhân liên tục lùi về sau, gậy gỗ trong tay Mộc Tê thuận thế giáng xuống, đập lên đầu hắc y nhân đến nổ hoa, cả não cũng phun ra. Tên hắc y nhân lắc người vài cái, ngã rầm xuống đất.

“Hừ! Xem như huynh đệ chúng ta gặp xui xẻ, vốn nghĩ dẫn dụ hai tên kia đi rồi, chỗ này sẽ có của hồi để nhặt!” Một hắc y nhân khác nhìn lão đại bị Mộc Tê một chiêu đánh chết, trong mắt tràn ngập sợ hãi, không cam lòng nhìn về hướng trong phòng, “Xem như người gặp may mắn, các huynh đệ, đi!”

Nói xong, các hắc y nhân còn lại chạy như trời chết.

“Tiểu thư, xin lỗi người, Mộc Tê vốn không biết bản thân có võ công, vừa rồi nhìn thấy tiểu thư gặp nạn, không biết tại sao trong đầu hiện lên một số chiêu thức.” Hắc y nhân đi rồi, Mộc Tê nói với Gia Cát Linh Ẩn, “Nô tỳ cảm thấy mình như bị mất trí nhớ, dưới tình huống nào đó mới có thể nhớ lại được một chút.”

“Có phải người từng gặp phải chuyện gì không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

Mộc Tê bất đắc dĩ lắc đầu, “Có khi nghĩ đến đầu muốn nổ tung, cũng không nhớ ra được gì.”

“Vậy đừng miễn cưỡng.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Dồn hết tâm trí cũng không hẳn có kết quả tốt, cứ từ từ sẽ đến. Đi xem Thương Y trước đã.”

“Tiểu thư, người thật sự có túy độc?” Mộc Tê tò mò hỏi.

“Chẳng qua chỉ là lọ thuốc bình thường mà thôi.”

75. Chương 75: Nàng Không Sao, Thật Tốt Quá!

“Vù vù!” Trong sân đột nhiên truyền đến tiếng động, Gia Cát Linh Ẩn và Mộc Tê đồng thời xông ra ngoài. Chỉ thấy có một người đứng ở trong sân, toàn thân đầy máu, y phục bị nhuộm đầy máu tươi, máu càng không ngừng nhỏ giọt xuống đất.

“Là ai?” Mộc Tê đứng chắn trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, hỏi!

“Là ta.” Sở Lăng Thiên ngẩng đầu, nói.

“Điện hạ?” Nghe ra là giọng của Sở Lăng Thiên, giọng của Gia Cát Linh Ẩn hơi run, trong mắt ánh lên vẻ hỗn loạn chưa từng có, hơi thở như bị kẹt ở cuống họng, miệng cô nặng nề hà hơi, cơ thể không khống chế được mà run nhẹ.

Sở Lăng Thiên đi lên trước, vươn tay, ôm chầm lấy Gia Cát Linh Ẩn, để đầu nàng ở tại ngực mình, tay phải nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, khoe miệng nhếch cao, cười nói: “Nha đầu ngọc, ta không sao, đây đều là máu của người khác. Nàng không sao, thật tốt quá!”

Gia Cát Linh Ẩn tựa vào lồng ngực của Sở Lăng Thiên, lẳng lặng lắng nghe nhịp đập trái tim hắn, nhiều năm sau đó, Gia Cát Linh Ẩn có nói với Sở Lăng Thiên rằng, đó là thứ âm thanh ấm áp nhất, mạnh mẽ nhất mà nàng từng được nghe, nhịp đập con tim hắn làm nàng yên tâm.

“Gia, gia lui cũng nhanh ghê!” Kinh Phong bay từ bên ngoài vào, đang bay lơ lửng chưa kịp tiếp đất, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, bật người hồi hận sao mình không về trễ hơn một chút, “Thuộc hạ ra ngoài hóng mát chút.”

“Trán của người bị sao vậy?” Lúc này Gia Cát Linh Ẩn mới nhìn thấy trên trán của Sở Lăng Thiên u lên một cục, nhin không được hỏi.

“Khì khì!” Nhìn đến cái trán của Sở Lăng Thiên, Kinh Phong không nén nổi, cười khì, “Tiểu thư, tại gia muốn mau chóng quay về, không ngờ nhanh quá nên bị đụng vào thân cây.”

“Người thật lắm mồm!” Sở Lăng Thiên trừng mắt liếc Kinh Phong.

Kinh Phong rút cổ, nén cười, xoay mặt đi chỗ khác.

“Thương Y không bị gì chứ?” Sở Lăng Thiên hỏi.

“Không sao hết, mau đi thay y phục đi.” Gia Cát Linh Ẩn ngưỡng chừng đẩy Sở Lăng Thiên ra, nói.

“Ừm, đi thay ngay.” Sở Lăng Thiên cười, tâm trạng vui vẻ vô cùng.

Trong phòng Đại phu nhân, Đại phu nhân ngồi nghiêm chỉnh, Lưu quản gia đứng trước mặt bà, kể lại cảnh tượng mà ông nhìn thấy: “Phu nhân, nô tài quả thực trông thấy, những người đó vác theo đao, ở trong Trúc Nguyệt Hiên, hình như là đến tìm người, sau đó lại bị Mộc Tê đuổi đi, không ngờ Mộc Tê đúng là giấu giếm tài năng.”

“Khó trách mấy ngày này Trúc Nguyệt Hiên đều canh giữ cửa.” Đại phu nhân có chút dăm chiêu nói, “Hóa ra là bên trong có bí mật, nha đầu thối đó rốt cục đang làm gì, lại có thể kết oán với người trên giang hồ.”

“Phu nhân, không chỉ có vậy, nô tài còn thấy Thất vương gia bị thương, toàn thân đầy máu, chắc chắn là bị thương không nhẹ.”

“Hả?” Đại phu nhân nhíu mày, “Nha đầu chết tiệt kia rốt cục đang làm cái gì? Nếu Thất vương gia xảy ra chuyện ở trong phủ Thừa tướng, nhà Gia Cát này liền tiêu tùng. Hoàng hậu xưa giờ đều yêu thương Thất vương gia, ngày mai ta sẽ tiến cung, báo lại tất cả với Hoàng hậu, những ngày tốt đẹp của con nha đầu thối đó chỉ đến đây là cùng, để cho nó vui vẻ thêm mấy ngày nữa đi.”

“Phu nhân, nếu không còn chuyện gì khác, nô tài xin lui xuống trước.”

“Ừ.” Đại phu nhân gật đầu, “Tiếp tục chú ý động tĩnh của Trúc Nguyệt Hiên, có biến động nhỏ gì cũng phải lập tức bẩm báo lại với ta.”

“Dạ, phu nhân yên tâm.”

“Ra ngoài đi.”

Đại phu nhân nhếch môi cười lạnh, Gia Cát Linh Ẩn, lần này chính là do người tự làm tự chịu.

Sở Lăng Thiên thay y phục, lại tắm rửa một phen, cuối cùng tẩy hết sạch mùi máu tươi trên người.

“Gia, Phá Trận đến.” Kinh Phong dẫn theo Phá Trận, cùng nhau đi đến.

“Gia, đêm nay trong phủ có thích khách đột nhập, hình như là nhắm vào gia, thích khách đến thẳng phòng ngủ của gia. Hiện tại đã bị bức lui, trong phủ không có thương vong.” Phá Trận nói.

“Biết rồi.” Sở Lăng Thiên nheo mắt, Sở Lăng Thiên, huynh xuống tay cũng nhanh thật, “Bản vương không có ở trong phủ, các người phải tỉnh táo một chút. Đi thăm dò lai lịch của thích khách này.”

“Thuộc hạ đã rõ.”

Ngày mười lăm tháng bảy, ngày giỗ của Tam di nương.

Sáng sớm, Đại phu nhân liền tiến cung.

Nghe thấy Tiêu Ôn báo lại có Thừa tướng phu nhân cầu kiến, Hoàng hậu hơi giật mình, “Truyền!”

Đại phu nhân tiến vào, hành lễ với Hoàng hậu: “Thần phụ thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Thừa tướng phu nhân không cần đa lễ, mau đứng lên đi.” Hoàng hậu cười nói, “Phu nhân đến đây có chuyện gì?”

“Hoàng hậu nương nương, thần phụ không biết có nên nói hay không.” Đại phu nhân ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Phu nhân cứ việc nói đi.” Hoàng hậu thân thiết nói.

“Là chuyện về Linh nhi nhà thần.” Đại phu nhân dừng một chút, “Hôm qua, thần phụ phát hiện Linh nhi có lui tới với một số người trên giang hồ, không biết tại sao lại trêu chọc đến họ, người trên giang hồ thường đánh đánh giết giết, thần phụ biết được rất sợ hãi.”

“À.” Hoàng hậu thản nhiên nhìn Đại phu nhân, nói: “Hình như đây là chuyện trong phủ Thừa tướng mà.”

“Hoàng hậu nói phải.” Đại phu nhân mỉm cười xấu hổ, “Nhưng hôm qua thần phụ phát hiện, Thất điện hạ cũng bị liên lụy vào, còn bị thương không nhẹ, trong lòng thần phụ biết sự việc quan trọng, nên đến bẩm riêng với Hoàng hậu nương nương.”

“Thiên nhi bị thương?” Hoàng hậu biến sắc, “Tiêu Ôn, ngươi mau đi xem thương thế của Thất điện hạ thể nào, lập tức bẩm báo lại cho ta!”

“Dạ, Hoàng hậu, nô tài đi ngay. Xin Hoàng hậu đừng lo lắng quá mức, nếu Thất điện hạ bị trọng thương, nhất định sẽ có tin tức.” Tiêu Ôn nói.

“Ừm, ngươi đi xem trước đi rồi hẵng nói, truyền Thất điện hạ đến gặp bản cung!”

“Nô tài tuân lệnh.”

“Phu nhân, bà có thể kịp thời báo với bản cung, bản cung rất vui, bà xem như cũng là một người biết đạo lý cơ bản. Về nhà cần phải dạy dỗ thêm Tam tiểu thư nhà bà, nó chơi thể nào bản cung không xen vào, nhưng không thể liên lụy đến Thiên nhi.” Hoàng hậu sắc mặt bình tĩnh, nói.

“Thần phụ đã rõ, nương nương dạy bảo đúng lắm. Thần phụ không quấy rầy nương nương nữa, xin cáo lui trước.”

“Ừm, ngươi đi trước đi.”

Đại phu nhân đi rồi, một lát sau, Tiêu Ôn trở lại.

“Thương thế của Thiên nhi thế nào?” Hoàng hậu vội vàng hỏi.

Trong mắt Tiêu Ôn nhanh chóng xẹt qua vẻ do dự, nhưng Hoàng hậu không phát hiện ra, Tiêu Ôn nói: “Hồi bẩm nương nương, trong phủ điện hạ có khách, điện hạ nói lát nữa sẽ đến đây.”

“Bản cung hỏi vết thương của Thiên nhi ra sao?” Hoàng hậu lớn tiếng nói.

“Cũng không đáng ngại.”

“Vậy là tốt rồi, Thiên nhi đến thì lập tức bẩm báo với bản cung.”

“Nô tài rõ.” Tiêu Ôn chần chờ một lát, muốn nói lại thôi.

“Ngươi muốn nói gì?” Hoàng hậu hỏi.

76. Chương 76: Tứ Hôn

“Nương nương, nô tài cảm thấy, Tam tiểu thư không giống là người lỗ mãng như vậy, bên trong nhất định có nội tình gì đó. Theo nô tài biết, Đại phu nhân vẫn luôn không tốt với Tam tiểu thư, nói không chừng bà ấy có mưu mô gì khác.”

“Sao người biết được?”

“Đệ đệ của nô tài lúc trước là người hầu trong phủ Thừa tướng, nên nô tài cũng biết được chút ít.”

Hoàng hậu gật đầu, nói: “Bản cung cũng thích nha đầu đó, nhưng tuyệt đối không thể làm hại Thiên nhi, bằng không, bản cung phải ăn nói với Hoàng thượng thế nào, ăn nói với muội muội Tĩnh phi thế nào. Tiêu Ôn, lập tức truyền ý chỉ của bản cung, tứ hôn cho Bình Dương Huyền Quân cùng Đại công tử của phủ doãn Ngân Đô Lương Thế Toàn!”

“Nương nương...” Tiêu Ôn ngẩng ra, “Nương nương, xin suy nghĩ lại!”

“Bản cung đã quyết, đó là dâu trưởng của phủ doãn Ngân Đô, cũng không ầm ỨC cho nha đầu ấy.”

“Nương nương...”

“Mau đi đi, theo lời bản cung nói mà làm!” Tiêu Ôn muốn nói thêm gì đó, lại bị Hoàng hậu cắt ngang.

“Dạ, nương nương.”

Sở Lăng Hàn từ trong cung tức tốc chạy đến Trúc Nguyệt Hiên, lại bị Mộc Tê chặn ngoài cửa.

“Mau để ta vào đi, bản vương có chuyện quan trọng tìm thất ca!” Sở Lăng Hàn lo lắng nói.

“Cửu vương gia xin chờ chút, để nô tỳ đi thông báo với điện hạ.”

Nhìn thấy Sở Lăng Thiên đi ra, Sở Lăng Hàn lập tức chạy đến, nhìn cục u trên trán của Sở Lăng Thiên, hỏi: “Thất ca, huynh không sao chứ?”

“Không sao, tìm huynh có chuyện gì?”

“Mẫu hậu biết huynh bị thương, triệu huynh vào cung, Tiêu công công không tìm được huynh nên đến tìm đệ, để đệ báo cho huynh biết. Ông ấy thì đi ứng phó trước với mẫu hậu.”

“Hiện giờ ta sẽ theo đệ tiến cung.”

Sở Lăng Thiên trở vào nói một tiếng với Gia Cát Linh Ẩn, liền theo Sở Lăng Hàn vào cung, có Mộc Tê ở lại, hơn nữa những người đó giữa ban ngày ban mặt chắc cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, Sở Lăng Thiên liền yên tâm tiến cung.

Sở Lăng Thiên đi không lâu, phủ Thừa tướng liền nhận được ý chỉ của Hoàng hậu, Đại phu nhân sai người mời Gia Cát Linh Ẩn đến cùng nhau tiếp chỉ. Tiêu Ôn liếc Gia Cát Linh Ẩn một cách bất đắc dĩ, nói: “Truyền ý chỉ của Hoàng hậu, con gái của Thừa tướng Gia Cát Chiêm, Bình Dương Huyền Quân Gia Cát Linh Ẩn hiền lương thực đức, tướng mạo xuất chúng, nên se duyên với rể tốt. Lương Nguyên Phong, con trai của phủ doãn Ngân Đô Lương Thế Toàn, con người chính trực, cũng đến lúc phải thành gia lập thất, nay bản cung đặc biệt ban Bình Dương Huyền Quân cho Lương Nguyên Phong làm thê, chọn ngày thành hôn!”

“Thần nữ lãnh chỉ.” Gia Cát Linh Ẩn tiến lên tiếp chỉ, trên mặt không nhìn ra được biểu hiện gì.

“Tam tiểu thư, lát nữa nhớ tiến cung tạ ơn nhé.” Tiêu Ôn lắc lắc đầu, “Chúng ta hồi cung trước.”

“Dạ tạ công công đã nhắc nhở.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Linh Ẩn đã hiểu.”

Gia Cát Linh Ẩn trở lại Trúc Nguyệt Hiên dọn dẹp vài việc, cầm lấy cung bài của Hoàng hậu ban, tiến cung tạ ơn.

Thấy bóng lưng Gia Cát Linh Ẩn ra khỏi phủ, Đại phu nhân không khỏi cười đắc ý, hát ngâm nga đi vào phòng của Gia Cát Hồng Nhan. Vừa vào, liền nhìn thấy trên đất đều là giấy bị vo tròn.

“Bảo con luyện chữ cho tốt, con đang làm gì vậy?” Đại phu nhân tức giận hỏi.

“Luyện chữ có ích lợi gì?” Gia Cát Hồng Nhan lại cầm tờ giấy lên, vo thành một cục, quăng mạnh xuống đất, “Hiện giờ toàn bộ kinh đô Lãng Nguyệt đều biết con không bằng tiện nhân đó, rầu rầu muốn chết rồi, còn luyện chữ! Không luyện!”

“Ai da!” Đại phu nhân nhin không được lắc đầu, bắt đắ dĩ nhìn Gia Cát Hồng Nhan, “Con lúc nào cũng thiếu kiên nhẫn như vậy, tương lai sao thành đại sự được? Hôm nay mẹ đến là muốn báo với con một tin tốt.”

Mắt Gia Cát Hồng Nhan sáng lên, “Tin tốt gì?”

“Nha đầu kia hôm nay đã bị Hoàng hậu nương nương ban cho Lương Nguyên Phong rồi.” Đại phu nhân che miệng, cười thích chí.

“Mẹ nói thật à?” Gia Cát Hồng Nhan vui vẻ ôm lấy Đại phu nhân nhảy cẫng lên, “Mẹ, là thật ư?”

“Tiêu Ôn đến truyền chỉ còn có thể là giả sao? Lúc này, nha đầu thối đó đang chạy vào cung tạ ơn kìa.”

“Mẹ, con thực sự vui quá!” Gia Cát Hồng Nhan mừng rỡ đến khoa tay múa chân, nói, “Mẹ, mẹ làm thế nào vậy?”

“Ha ha.” Đại phu nhân cười lạnh, “Chẳng qua mẹ chỉ đến nói một chút với Hoàng hậu về vấn đề tác phong của Tam tiểu thư mà thôi, không ngờ Hoàng hậu lại hạ chỉ nhanh như vậy.”

“Nếu Hoàng hậu đã hạ chỉ rồi, lần này, bất kể dùng cách gì cũng không thể xoay chuyển được, Gia Cát Linh Ẩn, lần này ngươi rốt cục cũng xui xẻo rồi, để xem ngươi còn dám mơ mộng gả cho Thất vương gia nữa không! Nhưng mà gả cho Lương Nguyên Phong cũng lợi cho nó quá, phải gả nó ột lão già mới đúng!”

“Dù sao nó cũng là Huyền Quân, Hoàng hậu sao dám làm chuyện như vậy, tóm lại, đá nó ra khỏi phủ Thừa tướng là êm chuyện, cha con sẽ lại nhanh chóng yêu thương con thôi. Nghe nói vợ của Lương Thế Toàn có tiếng là bà la sát, có một mẹ chồng ác độc như vậy, nó mà gả qua đó, để nó hưởng thụ đi.”

“Gia Cát Linh Ẩn à Gia Cát Linh Ẩn, ngươi đúng là tự làm tự chịu!” Gia Cát Hồng Nhan vẻ mặt đắc ý, “Muốn đấu với ta à, cũng không biết tự lượng sức mình.”

Dịch Khôn Cung, Hoàng hậu đau lòng sờ lên cục u trên trán Sở Lăng Thiên, nói: “Thiên nhi không sao là tốt rồi, nghe nói con bị thương, mẫu hậu sợ hết hồn.”

“Mẫu hậu, nhi thần chỉ là không cẩn thận bị đụng vào thân cây một chút, để mẫu hậu lo lắng rồi.” Sở Lăng Thiên mỉm cười ngượng ngùng.

“Sau này phải cẩn thận hơn, muội muội Tĩnh phi đã giao hai huynh đệ con cho bản cung, bản cung đương nhiên phải hết lòng chăm sóc các con.”

“Mẫu hậu, con và Thất ca đã trưởng thành rồi...” Sở Lăng Hàn nói.

“Đợi sau khi các con cưới vương phi, sinh đàn cháu trắng trẻo bụ bẫm cho bản cung, mới tính là trưởng thành...”

“Mẫu hậu, thật ra Thất ca và Tam tiểu thư...”

“Hàn nhi, con ra ngoài trước đi, bản cung có chuyện muốn nói với Thiên nhi.” Bỗng nhiên sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống, nói với Sở Lăng Hàn.

“À, vậy nhi thần xin cáo lui trước.” Sở Lăng Hàn thông cảm nhìn Sở Lăng Thiên, lui ra ngoài trước.

Sở Lăng Hàn đi rồi, Hoàng hậu lại ra hiệu ọi người xung quanh lui xuống, vẻ mặt nghiêm túc, uy phong: “Thiên nhi, bản cung nghe nói quan hệ của con và Tam tiểu thư nhà Gia Cát khá thân thiết?”

“Mẫu hậu...” Nghĩ đến Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên không khỏi vui vẻ, “Nhi thần đúng là rất thích Tam tiểu thư.”

“Không được!” Hoàng hậu tức giận nói, “Con có cô nương con thích, bản cung lý ra nên vui mừng mới đúng, nhưng Tam tiểu thư này, bản cung có nghe nói nó có dính dáng đến người trên giang hồ, vết thương của con cũng là bởi vì nó đúng không? Một nữ tử chưa chồng, lại dây dưa với nam nhân, còn ra thể thống gì!”

“Mẫu hậu, cảm giác thích này của nhi thần thực sự chỉ là của một mình nhi thần, không liên quan gì đến Tam tiểu thư, huồng hồ, vẫn đều là nhi thần đơn phương tình nguyện mà thôi, Tam tiểu thư cũng không nghĩ gì đến nhi thần.” Sở Lăng Thiên giải thích.

“Thiên nhi không cần nói, từ hôm nay trở đi, bản cung không muốn con thân cận với nó nữa! Lần này là u một cục, lần sau lỡ như trúng một đao thì phải làm sao?”

“Sao mẫu hậu lại có thể vô đoán như vậy?” Sắc mặt Sở Lăng Thiên cũng dần lạnh đi, “Linh nhi là nữ tử tốt nhất mà nhi thần từng gặp.”

“Thiên nhi, mẫu hậu không muốn giấu giếm con nữa, trên đường con tiến cung, bản cung đã hạ chỉ, ban Tam tiểu thư của Gia Cát thừa tướng cho Lương Nguyên Phong làm thê rồi, hiện giờ con nói gì cũng đều muộn!”

“Mẫu hậu!” Trên mặt Sở Lăng Thiên thoáng tức giận, “Sao mẫu hậu có thể tự quyết định?”

“Thiên nhi là đang trách mẫu hậu sao?” Hoàng hậu nhắm mắt lại, vẻ mặt ánh lên khổ sở, “Mẫu hậu làm mọi chuyện đều là vì con!”

Sở Lăng Thiên lắc đầu nói: “Nhi thần sẽ không trách mẫu hậu, nhi thần chỉ biết sẽ lập tức hạ lệnh tra xét kỹ Lương gia, trước khi Linh nhi thành thân với Lương Nguyên Phong, sẽ tận diệt toàn bộ Lương gia!”

77. Chương 77: Người, Nha Đầu Đây, Sao Bướng Bỉnh Như Vậy

“Thiên nhi?” Hoàng hậu mở to mắt, kinh ngạc nhìn Sở Lăng Thiên: “Con vì một nữ nhân mà mất đi lý trí sao? Bản cung cũng thích nha đầu kia, nhưng liên quan đến an nguy của con, bản cung không thể mặc kệ làm ngơ, cho nên chọn mỗi hôn nhân này cho nó cũng không tệ lắm.”

Lúc này, Tiêu Ôn tiến vào, bẩm báo Hoàng hậu: “Nương nương, Gia Cát tam tiểu thư bên ngoài cầu kiến.”

Hoàng hậu gật đầu, nói: “Đúng là một nha đầu hiểu biết rõ ràng, vẫn còn biết tiến cung tạ ơn. Mời nàng vào đi.”

“Dạ.”

Tiêu Ôn dẫn Gia Cát Linh Ẩn tiến vào. Gia Cát Linh Ẩn hành lễ với hoàng hậu: “Thần nữ thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi, Tam nha đầu tiến cung vì chuyện gì?”

Gia Cát Linh Ẩn vẫn chưa đứng dậy, ngược lại làm một đại lễ với Hoàng hậu: “Xin Hoàng hậu nương nương thứ tội, thần nữ xin nương nương thu hồi ý chỉ.”

“Cần rõ!” Hoàng hậu phần nộ quát: “Thật là vô cùng hoang đường, từ xưa đến nay, nào có ban ý chỉ rồi còn có thể thu hồi. Người bỏ ý định này đi!”

Gia Cát Linh Ẩn nhú nhú mày, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng: “Nếu Hoàng hậu nương nương nói như vậy, thần nữ sẽ không cưỡng cầu nữa, chỉ là, tuy rằng Hoàng hậu nương nương truyền ý chỉ, nhưng mà gả hay không gả là chuyện của thần nữ!”

“Người nói cái gì?” Cơn giận của Hoàng hậu tăng cao: “Người dám cãi ý chỉ của bản cung? Không sợ bản cung chém đầu người?”

Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, trong mắt không hề sợ hãi, kiên định nói: “Cho dù nương nương chém đầu thần nữ, thần nữ cũng không gả! Gả cho người mình không yêu, còn không bằng chết tốt hơn!”

“Thật là tức chết bản cung!” Hoàng hậu nổi giận đùng đùng, nói: “Thiên nhi, sao con lại coi trọng một nha đầu không biết tốt xấu như vậy?”

Sở Lăng Thiên ngăn người, nói: “Nhi thần chính là thích Linh nhi điểm này. Mẫu hậu, xin thu hồi ý chỉ. Con bị thương không phải là vì Tam tiểu thư mà là bởi vì Thương Y môn chủ.”

“Thương Y?” Hoàng hậu nghi hoặc nhíu mày, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Tam tiểu thư, vẫn là nàng nói đi.” Sở Lăng Thiên nói với Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu: “Bẩm nương nương, bởi vì vết thương cũ của Thương Y môn chủ tái phát khiến hôn mê, dẫn tới nhiều kẻ thù đến trả thù, trong khi Thất điện hạ cùng những kẻ đó dây dưa đã đặng vào cây, cho nên...”

“Sau khi Thương Y tỉnh lại đã hết sức cảm kích nhi thần cùng Tam tiểu thư giúp đỡ, đồng ý về sau thế lực của Thanh Ngọc Môn tùy nhi thần cùng Tam tiểu thư điều động. Mẫu hậu, người nói cam kết này có đáng giá hay không?” Để dỗ dành Hoàng hậu, Sở Lăng Thiên không khỏi thêm dặt một ít lời nói dối.

Sắc mặt của Hoàng hậu rốt cuộc dịu xuống, nhưng trong mắt mang theo trách cứ, nhìn Sở Lăng Thiên: “Tại sao con không nói sớm? Gia Cát phu nhân kia vậy mà lại hại bản cung ra một quyết định hồ đồ như vậy.”

“Mẫu hậu, bây giờ có thể thu hồi ý chỉ không?” Nhìn thấy phản ứng của Hoàng hậu, trong lòng Sở Lăng Thiên thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Làm sao thu hồi? Ý chỉ đều đã truyền tới Lương phủ!” Hoàng hậu cau mày, trong mắt hiện ra do dự: “Gia Cát nha đầu à, chuyện này bản cung cũng chỉ có thể uất ức người.”

“Nương nương, thần nữ tuyệt không uất ức.” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi nói: “Bởi vì thần nữ tuyệt đối sẽ không gả!”

“Người, nha đầu này, sao bướng bỉnh như vậy!” Hoàng hậu vừa mới nguôi cơn tức giận, lại bắt đầu. Đây là không để ỉnh nung sao?

“Mẫu hậu không phải cũng ngang ngạnh sao?” Ngoài điện vang lên giọng nói của một nam nhân, chỉ thấy Sở Lăng Dực vừa nói vừa tiến vào.

“Dực nhi, sao con lại tới đây?” Nhìn thấy Sở Lăng Dực, sắc mặt Hoàng hậu dịu đi một ít.

“Mẫu hậu, nhi thần là tới cảm tạ Tam tiểu thư, bởi vì một câu nói của Tam tiểu thư đã cứu nhi thần một mạng.” Sở Lăng Dực nói.

“Hả, chuyện gì đã xảy ra?”

“Mấy ngày trước đây, Tam tiểu thư nói trông tướng mạo nhi thần cho thấy phía đông có tai ương đổ máu. Nhi thần liền tìm một người tương tự mình, mang theo thị vệ đi thành Đông. Kết quả là trúng mai phục, toàn quân bị diệt! Nếu không phải Tam tiểu thư nhắc nhở, người trúng mai phục chính là nhi thần.”

“Là ai đã hạ thủ? Lại lớn mật như thế, dưới chân thiên tử mà dám động thủ?” Hoàng hậu tức giận hỏi.

“Mẫu hậu đừng tức giận, không phải bây giờ nhi thần yên lành đứng ở đây sao? May mà tất cả đều nhờ vào Tam tiểu thư.”

“Tam tiểu thư làm sao biết được ở phía đông có tai ương đổ máu?” Hoàng hậu nghi ngờ hỏi: “Tam tiểu thư có cầu kết với những kẻ đó hay không?”

“Bẩm Hoàng hậu, khi thần nữ ở bên ngoài đã đi theo một sư phụ ở chùa học qua một ít tướng thuật. Nếu thần nữ cầu kết cùng kẻ xấu thì cần gì phải nói cho Thái tử điện hạ chứ?” Gia Cát Linh Ẩn trả lời.

“À.” Hoàng hậu nửa tin nửa ngờ liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái: “Tam tiểu thư không phải là chó ngáp phải ruồi chứ? Vậy người tính một quẻ cho bản cung đi.”

“Thần nữ nhìn sắc mặt của Hoàng hậu nương nương, chắc chắn mấy ngày này có chuyện vui.”

Hoàng hậu thầm giật mình trong lòng. Sau khi cách mấy tháng, tối hôm qua Hoàng thượng rốt cuộc lâm hạnh bà, hơn nữa, Hoàng thượng tới trễ đi sớm, ngay cả nha hoàn của Dịch Khôn cung cũng không biết. Vì thế, bà có chút tin lời nói của Sở Lăng Dực.

Sở Lăng Dực nhìn nhìn Gia Cát Linh Ẩn, vẻ mặt tiếc hận: “Nhi thần tính lấy danh nghĩa của thiên sư[1], triệu Tam tiểu thư vào phủ, không ngờ mẫu hậu đã tứ hôn cho Tam tiểu thư, thật sự là đáng tiếc.”

“Tại sao Dực nhi không nói sớm?” Hoàng hậu cau mày, liên quan tới an nguy của Sở Lăng Dực, chuyện này không thể không suy xét một chút.

“Mẫu hậu, tất cả chuyện này đều là vì Thừa tướng phu nhân nói lời gièm pha không đúng sự thật mới biến thành như hiện giờ, mẫu hậu cũng không nên tự trách. Thu hồi ý chỉ không thể được, mẫu hậu có thể đổi một tiểu thư cùng họ Gia Cát nhưng khác chi để xuất giá, không phải là vẹn cả đôi đường sao?” Sở Lăng Dực nói: “Tam tiểu thư xuất giá rồi, sau này nhi thần có việc sẽ không tiện mời nàng ấy giúp đỡ.”

Hoàng hậu đối với Gia Cát Linh Ẩn vốn không có ác ý, chỉ là bị tức đến mê muội nên mới hạ ý chỉ này. Hơn nữa, nữ tử có thể khiến cho Thương Y coi như bằng hữu, không thể so sánh với người bình thường. Với lại, hai lần trong yến hội trước, biểu hiện của Gia Cát Linh Ẩn rất phi phạm, thêm nữa, nàng đã cứu mạng của Sở Lăng Dực, nói không chừng sau này thật đúng là có thể giúp được việc lớn. Nghĩ thấy một cô nương tốt như vậy, bởi vì mình nhất thời buồn bực mà trả giá cả cuộc đời, Hoàng hậu liền hối hận không thôi: “Bản cung quả nhiên đã hồ đồ.”

“Mẫu hậu đừng tự trách.” Sở Lăng Thiên thừa cơ hội an ủi Hoàng hậu: “Nhi thần cũng đồng ý với biện pháp của Thái tử, tìm một chi khác của nhà Gia Cát đưa qua, không lẽ Lương Thế Toàn dám đi kiểm chứng?”

“Được!” Hoàng hậu nặng nề gật đầu: “Liên làm như vậy đi.”

Hoàng hậu vẫy vẫy tay với Gia Cát Linh Ẩn: “Tam nha đầu, đến, đến bên cạnh bản cung. Bản cung dựa theo biện pháp người nói, không có uống thuốc kia nữa, mấy ngày nay tinh thần đều tốt lên không ít. Cảm lấy cái này, coi như là bản cung cảm tạ người.” Hoàng hậu gỡ xuống vòng ngọc trên tay mình, đưa cho Gia Cát Linh Ẩn.

“Nương nương, không công không thể hưởng lộc, thần nữ không dám nhận.” Gia Cát Linh Ẩn khiêm tốn nói.

“Bản cung cho người.” Hoàng hậu kéo tay của Gia Cát Linh Ẩn, mang vào cho nàng.

“Cảm ơn nương nương ưu ái, thần nữ cung kính không bằng tuân lệnh. Thần nữ cả gan cầu một ân huệ cho Nhị tỷ, mong rằng nương nương có thể giúp đỡ.”

[1] Thiên sư là ông tổ của đạo giáo (do Trương Đạo Lăng thời Đông Hán lập nên), trong tiểu thuyết cổ đại, thiên sư có bản lĩnh cải tử hồi sinh, chữa bệnh cứu người, được dân chúng rất mực tôn kính- Nguồn dịch từ Baidu.

78. Chương 78: Con Không Quan Tâm Thân Phận Của Linh Nhi

“À, là chuyện gì? Người nói đi.” Hoàng hậu cười cười, nói.

“Nhị tỷ của thần nữ ngưỡng mộ Đại công tử Diêu gia đã lâu, thần nữ thay mặt Nhị tỷ cầu xin Hoàng hậu nương nương nhân duyên này, không biết Nhị tỷ có may mắn được Hoàng hậu nương nương ban cho hay không?”

“À.” Hoàng hậu gật gật đầu, không chút do dự. “Tiêu Ôn, truyền ý chỉ của bản cung, tứ hôn cho Gia Cát Nhị tiểu thư cùng Diêu gia Đại công tử.”

“Dạ, nương nương.” Tiêu Ôn lĩnh chỉ đi phủ Thừa tướng và Diêu gia truyền chỉ.

Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, quỳ lạy trước mặt Hoàng hậu: “Thần nữ đa tạ nương nương giúp đỡ.”

“Đứng lên đi.” Hoàng hậu đỡ Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, “Hôm nay bản cung cũng mệt rồi, các người đều lui xuống trước đi.”

“Thần nữ không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, xin cáo lui trước.”

“Nhi thần xin cáo lui.”

“Thiên nhi ở lại một chút.” Hoàng hậu đột nhiên nói.

Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Dực lui ra trước, chỉ để lại Sở Lăng Thiên và Hoàng hậu nương nương.

“Thiên nhi, về chuyện này, tuy rằng bản cung quyết định không truy cứu Tam tiểu thư, nhưng con là Vương gia, Tam tiểu thư thế nào cũng chỉ là một thứ nữ, các con vẫn không nên thân thiết quá mức.” Hoàng hậu thấp giọng nói.

“Chẳng lẽ mẫu hậu hối hận đã thay đổi chủ ý tứ hôn cho Linh nhi?” Sắc mặt Sở Lăng Thiên dần dần trở nên âm trầm.

“Thật không phải vậy.” Hoàng hậu thở dài: “Với thông minh tài trí của Tam tiểu thư, đủ để xứng đôi với con của một quan viên nhất phẩm, nhưng con là hoàng tử, thân phận không giống với con của quan viên!”

“Mẫu hậu, người làm rồi, đối diện với tình cảm, tất cả mọi người đều ngang hàng. Nói như vậy, mẫu hậu vẫn còn để ý đến thân phận thứ nữ của Linh nhi. Mẫu hậu hãy nhìn lại, trong nhiều nữ nhân như vậy, có ai so được với Linh nhi? Nhi thần không quan tâm Linh nhi có thân phận gì!”

“Thiên nhi, sao con lại bướng bỉnh như thế, để con cưới một thứ nữ về, bảo ta làm sao giao phó với mẫu phi của con!” Trong giọng nói của Hoàng hậu có chút tức giận.

“Mẫu hậu, bằng không chúng ta trao đổi một điều kiện.” Sở Lăng Thiên suy nghĩ một chút: “Nhi thần cam đoan kiếp này không tham dự vào việc tranh giành ngôi thái tử của nước Lăng Nguyệt, mẫu hậu cũng không can thiệp vào chuyện giữa con cùng Linh nhi nữa.”

“Con...” Hoàng hậu kinh ngạc nhìn Sở Lăng Thiên, nhất thời nói không ra lời. “Dực nhi đã là Thái tử rồi, Thiên nhi không cần lấy chuyện này ra uy hiếp bản cung.”

Sở Lăng Thiên cười cười: “Trong lòng mẫu hậu rõ ràng, nếu con có tâm, phần thắng của con có mấy phần?”

“Thiên nhi!” Sắc mặt của Hoàng hậu trở nên vô cùng khó coi, im lặng trong chốc lát, Hoàng hậu chậm rãi nói: “Nếu giữa Đại ca con cùng Lục vương gia bất hoà, con sẽ giúp ai?”

“Con sẽ không giúp Lục ca.” Sở Lăng Thiên khéo léo trả lời.

Hoàng hậu thở dài một hơi, tựa như đã quyết định chuyện gì, “Bản cung đồng ý với con, sau này không hề hỏi đến chuyện của con cùng Tam tiểu thư. Chuyện Thiên nhi đồng ý với bản cung nhất định cũng phải làm được!”

“Mẫu hậu yên tâm, nhi thần nhất định làm được!”

Bên ngoài điện, Gia Cát Linh Ẩn chân thành đi tới trước mặt Sở Lăng Dực, hành lễ, nói: “Cảm ơn Thái tử điện hạ đã tương trợ.”

Sở Lăng Dực cười cười: “Tam tiểu thư khách sáo, bản thái tử phải cảm ơn người mới đúng.” Nhìn thấy Sở Lăng Thiên đi ra, Sở Lăng Dực cười thâm ý với Sở Lăng Thiên, xoay người rời đi.

“Chúng ta mau trở về đi, không biết tình hình của Thương Y như thế nào.” Gia Cát Linh Ẩn nói với Sở Lăng Thiên.

“Đi thôi.”

Bởi vì lo lắng cho Thương Y, hai người cũng không có ở lại, lập tức ra khỏi cung.

Trên thành lâu, Sở Lăng Thiên cười lạnh, nhìn chằm chằm hai người sóng vai rời đi, thì thầm nói: “Hễ là người đối nghịch với bản vương, bản vương nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá đắt!”

Phủ Thừa tướng, mặt Gia Cát Chiêm đen thui. Ông trở về phủ mới biết chuyện Gia Cát Linh Ẩn bị Hoàng hậu tứ hôn với Lương Nguyên Phong, liền tức giận đến nói không được. Từ sau yến tiệc của Thái tử, ông đã gởi gắm kỳ vọng rất lớn vào Gia Cát Linh Ẩn.

“Lão gia, ông bớt giận đi.” Trên mặt Đại phu nhân đầy vẻ lo lắng, thật ra thì đang mở cờ trong bụng: “Hoàng hậu nương nương đã hạ ý chỉ rồi, không có đường để quay về. Thiếp cảm thấy Lương công tử cũng là một lựa chọn không tồi, không thể kém hơn so với Thất điện hạ.”

“Bà biết cái gì?” Gia Cát Chiêm tức giận nói: “Lương Nguyên Phong kia là cái thứ gì mà cũng xứng so sánh với Thất điện hạ! Tại sao Hoàng hậu nương nương đột nhiên hạ chỉ? Chẳng lẽ là Lương Thế Toàn giả trò ở bên trong? Ngày mai bản thừa tướng liền dâng sớ vạch tội hắn!”

“Lão gia, ông nhất định phải bình tĩnh.” Trong lòng Đại phu nhân cả kinh: “Hiện giờ tình hình trong cung không rõ, đừng nên hành động thiếu suy nghĩ.”

“Cái này còn cần bà nói!” Gia Cát Chiêm trừng mắt nhìn Đại phu nhân, “Lão phu chẳng qua chỉ giận nói thế, mặc kệ thế nào, ngày mai lão phu liền tiến cung để hỏi thẳng Hoàng hậu nương nương!”

“Lão gia...” Đại phu nhân có tật giật mình, nếu Gia Cát Chiêm biết được chân tướng chuyện này thì mình sẽ không xong, “Cho dù thế nào, ý chỉ của nương nương đã không thể nghịch chuyển. Nếu lão gia đi chất vấn nương nương, ngược lại sẽ làm cho nương nương tức giận. Chuyện đã như vậy rồi, cũng chỉ có thể lấy lui mà cầu tiếp theo. Lão gia, không có Linh nhi, còn có Hồng Nhan cùng Phong nhi mà.”

Có lẽ cảm thấy lời nói của Đại phu nhân có vài phần lý lẽ, sắc mặt Gia Cát Chiêm dịu đi một ít, nói: “Hồng Nhan bên kia, bà giám sát chặt chẽ chút cho ta, lần sau đừng để cho ta mất mặt nữa!”

“Lão gia yên tâm, tính tình Hồng Nhan kiêu ngạo, lần này coi như là cho nó một bài học kinh nghiệm. Mấy ngày nay, nó vẫn ở trong phòng chăm chỉ luyện tập. Hồng Nhan từ nhỏ chịu không ít cực khổ, học được nhiều tài nghệ như vậy, còn không phải vì làm vẻ vang nhà Gia Cát sao?”

“Đào tạo nó nhiều năm như vậy có lợi ích gì?” Gia Cát Chiêm tức giận nói: “Không chỉ không có lấy về nửa phần thể diện cho ta, mà còn khiến cho cái mặt già này của ta đều mất hết! Ta chỉ là phật cấm tức nó mà thôi, tại sao nó còn ầm ỨC chứ?”

Trong mắt Đại phu nhân hiện lên một chút kinh hoảng, sợ chọc giận Gia Cát Chiêm, “Lão gia bớt giận, thiếp không có ý gì khác. Lão gia yên tâm, thiếp nhất định trông coi Hồng Nhan nghiêm ngặt thêm, đốc thúc nó luyện tập tài nghệ. Lão gia, thiếp còn có chuyện muốn nói với ông, Hoàng hậu nương nương mới vừa hạ thêm một ý chỉ, ban Như Mộng cho Diêu gia Đại công tử.”

“Ừ.” Gia Cát Chiêm gật đầu, “Hôn sự của Như Mộng, bà làm chủ là được.” Với bộ dạng hiện nay của Như Mộng, Gia Cát Chiêm đã hoàn toàn vứt bỏ nàng ta.

“Dạ, thiếp sẽ chuẩn bị một ít đồ cưới cho Như Mộng, làm sao thì nó cũng là tiểu thư của phủ Thừa tướng.”

“Lão gia, phu nhân, Tam tiểu thư cầu kiến.” Lưu quản gia đi vào thư phòng của Gia Cát Chiêm, nói.

“Để cho nó vào.” Sắc mặt Gia Cát Chiêm lạnh như băng, so với nhiệt tình cùng quan tâm Gia Cát Linh Ẩn lúc trước, giờ phút này hoàn toàn cách biệt một trời.

Gia Cát Linh Ẩn tiến vào, làm lễ với Gia Cát Chiêm và Đại phu nhân: “Linh nhi thỉnh an phụ thân và mẫu thân.”

“Không cần đa lễ.” Gia Cát Chiêm nhàn nhạt nói, trên mặt không có biểu cảm gì: “Linh nhi có chuyện gì?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Linh nhi là tới cảm ơn mẫu thân. Linh nhi tiến cung tạ ơn Hoàng hậu, mới biết được mối nhân duyên này là nhờ mẫu thân cầu cho Linh nhi. Khi mẹ còn sống đã dạy Linh nhi phải biết báo đáp ân tình. Ân tình to lớn hôm nay, cuộc đời này của Linh nhi cũng không báo đáp được.”

“Người...” Nháy mắt, sắc mặt của Đại phu nhân trở nên trắng bệch. Bà ta chỉ nói với Hoàng hậu là Gia Cát Linh Ẩn cùng người giang hồ dây dưa không rõ, cũng không có cầu thân, mọi chuyện tứ hôn đều là Hoàng hậu làm chủ, “Linh nhi không được nói bậy!”

“Mẫu thân, sao lại không thể nói chứ?” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ nghi hoặc, khờ dại nói: “Linh nhi thật lòng cảm ơn mẫu thân, nghĩ đến mẫu thân vì việc hôn nhân của Linh nhi mà sáng sớm đã không màng vất vả chạy vào cung, Linh nhi vô cùng áy náy. Nếu không phải mẫu thân cầu tình, làm sao Linh nhi có thể gả cho Lương Nguyên Phong chứ? Cha, mẫu thân thật sự đối đãi Linh nhi như là nữ nhi thân sinh.”

“Thật sự là một mẫu thân tốt mà!” Gia Cát Chiêm gật gù đầu, toàn thân toả ra lạnh lẽo, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, nhìn không ra một chút gợn sóng, “Bản thừa tướng thật sự đã cưới một phu nhân tốt! Linh nhi, người ra ngoài trước đi, ta có lời nói với mẫu thân của ngươi.”

“Dạ, cha, mẫu thân, Linh nhi trở về phòng trước.”

Gia Cát Linh Ẩn mới vừa ra khỏi thư phòng, chợt nghe thấy bên trong truyền đến hai tiếng chát chát trầm đục, Đại phu nhân đau đớn hét to lên hai tiếng. Trên mặt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên nét tươi cười, đi về phía Trúc Nguyệt Hiên.

Trong thư phòng, hai mắt Gia Cát Chiêm đỏ quạch, tàn nhẫn nhìn chằm chằm Đại phu nhân. Đại phu nhân nằm trên mặt đất, dùng tay bịt lấy hai má, khóc thút thít.

“Ta đã cảm thấy việc này kỳ quái, ta nói ai ở bên trong tác quái, không ngờ lại là bà!” Gia Cát Chiêm ngồi xổm xuống, dùng sức nắm lấy cổ tay của Đại phu nhân: “Nói! Vì sao phải làm như vậy?”

“Thiếp...Thiếp thấy Hồng Nhan bị uất ức, nhất thời hồ đồ, xin lão gia hãy tha thứ cho thiếp đi.” Nước mắt Đại phu nhân tuôn rơi xuống, trong mắt đều là sợ hãi.

“Tha thứ cho bà?” Gia Cát Chiêm thả cổ tay của Đại phu nhân ra, cười khẩy nói: “Bà cũng biết, Linh nhi là nữ nhi xuất sắc nhất trong tất cả các nữ nhi của lão phu, nó có thể tiến vào Thất vương phủ! Về sau, Thất điện hạ nhất định sẽ bất hoà với phủ Thừa tướng, bà có biết sau lưng Thất điện hạ có bao nhiêu thế lực kinh khủng không!”

79. Chương 79: Thương Y Tỉnh Lại

“Thiếp thật sự sai rồi.” Đại phu nhân quỳ xuống đất, ôm chân Gia Cát Chiêm, khóc lóc van xin nói, “Thiếp không dám nữa đâu, lão gia xem như nể mặt Hồng Nhan và Phong nhi, tha thứ cho thiếp một lần đi, nếu không được nữa, lão gia nể mặt Tiêu gia, Tiêu gia vĩnh viễn là đồng minh của phủ Thừa tướng mà.”

“Hừ!” Gia Cát Chiêm lạnh lùng liếc nhìn Đại phu nhân, ánh mắt rét lạnh đến đáng sợ, “Bà tốt nhất nên bồi dưỡng cho Hồng Nhan thành giỏi nhất cho ta, bằng không đừng trách ta không nể nang!” Mặt mũi của Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Như Phong, Gia Cát Chiêm cũng không thèm để ý, nhưng Tiêu gia ông không thể không cần, giáng cho Đại phu nhân hai bạt tai, lần này xem như là dạy dỗ bà ấy.

“Thiếp tuân lệnh!”

Sau khi Gia Cát Chiêm rời khỏi thư phòng, Đại phu nhân xụi lơ ngã xuống đất, càng không ngừng vuốt ngực mình, thở hổn hển, hồi lâu mới đứng lên, loạng choạng đi đến phòng của Gia Cát Hồng Nhan.

Gia Cát Hồng Nhan nhìn thấy bộ dạng của Đại phu nhân không khỏi kinh hãi, lập tức đỡ lấy Đại phu nhân, “Mẹ, mẹ sao vậy? Bị bệnh? Mặt mẹ sao lại thế này?”

“Không sao...” Đại phu nhân yếu ớt khua tay, “Rớt ẹ chén nước.”

Uống vào mấy chén nước, Đại phu nhân mới bình tĩnh lại, kể lại chuyện xảy ra trong thư phòng cho Gia Cát Hồng Nhan nghe.

Nghe xong, Gia Cát Hồng Nhan giận tím mặt, lạnh lùng nói: “Có phải cha bị quỷ làm mê muội đầu óc rồi không? Vì tiện nhân đó, đánh con còn chưa tính, ngay cả mẹ cũng bị đánh, nếu đại ca ở đây, không lẽ cha định đánh luôn cả đại ca? Tiện nhân Gia Cát Linh Ẩn kia, hiện giờ con phải đi tìm người giết nó.”

“Ngồi xuống!” Đại phu nhân quát Gia Cát Hồng Nhan, “Con đừng gây chuyện nữa, vất vả lắm mới đuổi được nó đi, không cần gây thêm rắc rối, đợi đến Lương gia mới là bắt đầu những ngày thống khổ của nó.”

Đến lúc đó con muốn đối phó nó thế nào, người khác cũng sẽ không hoài nghi con. Mấy cái tát này, mẹ sẽ không nhận sưng thế đâu, cũng sẽ không để con phải nhận sưng.”

“Vậy phải chờ bao lâu?” Gia Cát Hồng Nhan có vẻ rất kích động.

“Có ý chỉ của nương nương, Lương gia sẽ nhanh chóng cử người đến cầu thân thôi.”

Lúc này, Thanh La đi vào, nói Hoàng hậu nương nương truyền Đại phu nhân tiến cung.

Đại phu nhân đắc ý cười cười, nói: “Cha con đánh mẹ chẳng sao hết, nhận được niềm vui của Hoàng hậu mới quan trọng, mới một lát đã đến truyền mẹ tiến cung, nhất định là ban thưởng ẹ, để mẹ nhận được ban thưởng của nương nương, cha con tự nhiên sẽ nguôi giận.”

“Ừm.” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, “Vẫn là nương nương lợi hại, mẹ đi sớm về sớm, nói không chừng một khi cha vui vẻ, hạ lệnh cho con ra ngoài.”

“Con cứ chờ đi, mẹ làm tất cả, còn không phải vì con sao.”

Đại phu nhân về phòng mình, dùng phấn che đi vết sưng đỏ trên mặt rồi vào cung.

Trục Nguyệt Hiên, Thương Y vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng không có gì đáng ngại. Gia Cát Linh Ẩn vừa mới dứt cơm cho Thương Y ăn xong, Sở Lăng Thiên thì ở một bên nhìn chăm chăm Gia Cát Linh Ẩn, làm như sợ một khi hấn nhảy mất thì nàng sẽ biến mất không thấy, nghĩ đến Đại phu nhân lòng dạ rắn rết kia, trong mắt Sở Lăng Thiên nổi lên vẻ rét lạnh.

Gia Cát Linh Ẩn đặt bát trong tay xuống, đoán ra được tâm tư của Sở Lăng Thiên, “Điện hạ, chuyện này thần nữ sẽ giải quyết, hy vọng điện hạ đừng nhúng tay vào.”

Sở Lăng Thiên ngăn người, nói: “Cứ theo Linh nhi nói đi.” Y tin Gia Cát Linh Ẩn cũng không muốn buông tha Đại phu nhân, nhưng nàng là muốn dùng biện pháp của mình để giải quyết.

“Tiểu thư, Thanh Y đã về!” Bỗng nhiên, Mộc Tê ở bên ngoài hô lên, trong giọng nói không giấu được vui mừng.

Nghe vậy, Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên nhanh chóng chạy ra, Thanh Y đang bị Mộc Tê và Nguyệt Lan vây quanh, hai nha đầu kia đang phấn khởi hỏi này hỏi nọ.

“Này, Tiểu Bạch!” Thanh Y vẫy tay với Kinh Phong, “Có nhớ ta hay không hả?”

“Lấy được Thánh Tuyệt Đơn không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Được.” Thanh Y gật đầu.

“Vậy mau cho Thương Y ăn đi.”

Đi tới trước giường Thương Y, Thanh Y lấy ra một chiếc bình, từ bên trong đổ ra một viên thuốc tròn, viên thuốc trắng như tuyết, trong suốt sáng ngời, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào nó, tản ra đủ mọi màu sắc, chỉ chớp lát sau, nhiệt độ trong phòng đã hạ xuống mấy độ, mọi người hít không khí, đều cảm thấy đầu óc sảng khoái không ít, bầu không khí không có chút ô nhiễm, làm cho người ta vô cùng khoan khoái.

“Mau cho hấn ăn vào đi.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Ừm.” Thanh Y vừa cạy miệng của Thương Y nhét viên thuốc vào, vừa nói, “Môn chủ, đây là viên thuốc có một không hai trên đời này, không được phung phí của trời, người nhất định phải mau chóng tỉnh lại nhé.”

“Ồn ào chết đi được!” Thương Y vốn hôn mê đột nhiên mở to mắt, nhìn Thanh Y, vẻ mặt bất mãn.

“Môn chủ tỉnh rồi? Thật quá tốt! Người cảm thấy thế nào?”

Nhìn thấy Thương Y tỉnh lại, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, không khỏi cảm thán Thánh Tuyệt Đơn đúng là linh đơn diệu dược.

Thương Y ngồi dậy, thử vận khí một chút, hài lòng gật đầu: “Ít nhất công lực đã hồi phục được tám phần, qua vài ngày nữa, là có thể hồi phục hoàn toàn.”

Thương Y nhìn đến Gia Cát Linh Ẩn, lập tức đứng lên, định nhào tới, lại bị Sở Lăng Thiên chặn giữa.

“Thương thể của Thương Y môn chủ vừa tốt lên, đừng lộn xộn mới phải.” Sở Lăng Thiên đưa tay ôm chầm lấy Thương Y, vui vẻ nói, “Không sao là tốt rồi!”

“Ta chỉ muốn cảm ơn Linh nhi đã chỉ Thánh Tuyệt Đơn cho ta, đừng keo kiệt vậy chứ.” Thương Y dừng một chút, như là cảm thấy chỗ nào không đúng, “Nhưng dựa vào cái gì không cho ta ôm Linh nhi một cái chứ, người quản được à? Đừng tưởng rằng mấy ngày nay người ở lại đây trông nom ta, ta sẽ tặng Linh nhi cho người nhé.”

“Môn chủ, thương thể vừa khỏi, ít nói chút đi.” Thanh Y kéo Thương Y lại, “Môn chủ, người vẫn nên mau chóng trở về Thanh Ngọc Môn một chuyến đi, mấy ngày nay Thánh Điện không ngừng quấy phá Thanh Ngọc Môn.”

“Ừm.” Thương Y gật đầu, “Cũng nên quay về một chút. Linh nhi, ta đi trước, giải quyết xong chuyện của Thanh Ngọc Môn, ta sẽ lại đến cảm ơn người, mấy hôm nay ta cũng sẽ dẫn Thanh Y đi, Tiểu Thất, nơi này giao lại cho người.”

“Đi đi, đi đi.” Sở Lăng Thiên cao hứng vỗ tay, “Nơi này không cần người quan tâm đâu.”

Sau khi Thương Y rời đi, Sở Lăng Thiên mượn cớ được Thương Y dặn dò, nên tiếp tục ở lại Trục Nguyệt Hiên.

Sở Lăng Thiên vắng mặt ở vương phủ nhiều ngày như vậy, nhất định có rất nhiều chuyện cần xử lý, Gia Cát Linh Ẩn nói với Sở Lăng Thiên: “Điện hạ cứ an tâm hồi phủ đi, thần nữ hiện giờ là Huyền Quân ngũ phẩm, ở trong phủ sẽ không có khó khăn gì đâu.”

80. Chương 80: Thất Vương Gia Vẫn Luôn Ở Trong Lòng Thần Nữ

“Linh nhi là đang đuổi ta đi sao?” Trong lòng Sở Lăng Thiên không khỏi cảm thấy mất mát.

“Lúc nào Trục Nguyệt Hiên cũng hoan nghênh Thất điện hạ cả.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

Nghe xong lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Sở Lăng Thiên lại có chút mừng rỡ: “Nếu Linh nhi không tiện giữ ta lại, ta sẽ hồi phủ trước rồi sau đó quay lại. Kinh Phong, bảo vệ chu toàn cho Tam tiểu thư.”

“Kinh Phong tuân lệnh!” Trải qua nhiều chuyện như vậy, Kinh Phong đã sớm xem Gia Cát Linh Ẩn thành một nửa chủ tử của mình, nếu theo Sở Lăng Thiên rời đi, hẳn cũng không yên tâm.

“Linh nhi tiễn ta ra ngoài được không?” Sở Lăng Thiên dùng ánh mắt chờ mong để nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

“Điện hạ, mời.”

Gia Cát Linh Ẩn đi đằng trước, cùng Sở Lăng Thiên một trước một sau đi về phía cửa lớn phủ Thừa tướng.

Sắp từ biệt, Sở Lăng Thiên mỉm cười nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Trục Nguyệt Hiên lúc nào cũng hoan nghênh ta, lời Linh nhi nói là thật?”

“Đương nhiên là thật.”

“Lòng của Linh nhi, đến khi nào cũng hoan nghênh ta đây?” Sở Lăng Thiên nhếch khóe môi, mỉm cười xấu xa.

“Thất vương gia vẫn luôn ở trong lòng thần nữ.” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn xoay người, đi một mạch mà không quay đầu lại, trời biết, hôm nay nói ra những lời này, Gia Cát Linh Ẩn đã mất rất nhiều thời gian để cân nhắc. Khi Sở Lăng Thiên toàn thân đầy máu xuất hiện ở trước mặt nàng, chỉ có một mình nàng biết, nàng sợ hãi mất đi hẳn biết bao. Nếu đã yêu, thì nên dũng cảm mà yêu.

Khi Sở Lăng Thiên lấy lại tinh thần thì bóng dáng của Gia Cát Linh Ẩn đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn, Sở Lăng Thiên nhất thời mừng rỡ cười vang: Thất vương gia vẫn luôn ở trong lòng thần nữ. Trên đường hồi phủ, trong đầu Sở Lăng Thiên vẫn còn quanh quẩn câu nói này, trên mặt đều không giấu được ý cười.

Phủ thừa tướng, Gia Cát Chiêm gọi Gia Cát Linh Ẩn lại hỏi: “Người vừa mới đi là Thất vương gia?”

“Vâng, phụ thân có chuyện gì sao?”

“Thất vương gia cũng biết chuyện định thân của con?”

“Biết ạ.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Thái tử điện hạ cũng biết. Nhưng mà hiện giờ Hoàng hậu đã thay đổi chủ ý, Linh nhi sẽ không gả cho Lương Nguyên Phong nữa.”

“Cái gì?” Gia Cát Chiêm giật mình nhìn Gia Cát Linh Ẩn, để lộ vẻ mặt khó tin, “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

“Thất điện hạ và thái tử cùng nhau thuyết phục nương nương, tóm lại con không cần gả cho Lương Nguyên Phong.” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn ho khan mấy tiếng không ngừng.

“Chuyện này...” Trong lòng Gia Cát Chiêm không khỏi run lên, không ngờ chuyện này đã xoay chuyển, không thể không lần nữa nhìn kỹ Gia Cát Linh Ẩn, “Vậy là tốt rồi, tốt rồi! Linh nhi bị ho, có phải cảm nhiễm phong hàn?”

“Phụ thân có điều không biết, mấy hôm nay tinh thần của Linh nhi không được tốt lắm, uống thuốc cũng không thấy công hiệu, toàn thân lạnh lẽo, chắc cảm nhiễm phong hàn nhẹ thôi, Linh nhi về nghỉ ngơi trước đây.” Biểu hiện của Gia Cát Linh Ẩn thật sự rất yếu.

“Được được, Linh nhi mau về nghỉ ngơi đi, phụ thân đi mời đại phu đến thăm bệnh cho con.” Gia Cát Chiêm nói xong, xoay người liền căn dặn Lưu quản gia mau chóng đi mời đại phu.

Mấy người Thương Y đi rồi, Kinh Phong ở lại thì lạnh lùng không thích nói chuyện, Trục Nguyệt Hiền yên tĩnh đi rất nhiều. Mộc Tê và Nguyệt Lan maiu chóng thay đệm chăn mới cho Gia Cát Linh Ẩn, rồi quét tước sạch sẽ Trục Nguyệt Hiền cả trong lẫn ngoài.

“Mộc Tê, bên Linh Giới đại sư đã chuẩn bị xong chưa?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Tiểu thư yên tâm, tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi. Vốn Linh Giới đại sư không muốn đến, nhưng nô tỳ nói tiểu thư nhường lại nửa bộ ‘Đạo Tạng’[1], đại sư ngược lại yêu cầu được đến đây.”

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, đêm nay sẽ có trò hay rồi.

Gia Cát Chiêm bảo Lưu quản gia mời đại phu giỏi nhất Ngân Đô đến, đại phu tứ chẩn[2] một hồi, lại không tìm ra được nguyên nhân căn bệnh. Gia Cát Chiêm không ngừng đi tới đi lui trong phòng, trên mặt đầy vẻ lo âu.

“Đại phu, tình trạng của con gái ta thế nào rồi?” Gia Cát Chiêm lo lắng hỏi.

Đại phu lắc đầu, nói: “Lão phu hành nghề y nhiều năm, quả thật chưa từng gặp qua bệnh nào kỳ lạ như vậy, mạch đập của Tam tiểu thư không chút khác thường. Tháng bảy đắp chăn mà toàn thân lại lạnh như băng, không ngừng ho khan. Thừa tướng gia, thứ cho thảo dân bất lực, thừa tướng gia vẫn nên tiến cung mời thái y đến xem mạch đi.”

Gia Cát Linh Ẩn nằm trên giường, yếu ớt nói: “Không dối gì đại phu, Thất điện hạ đã mời thái y đến xem mạch cho ta, cũng không thấy có gì khác thường.”

Gia Cát Chiêm cau chặt mày, hôn sự của Gia Cát Linh Ẩn khó khăn lắm mới có xoay chuyển, Thất điện hạ còn mời thái y đến bắt mạch cho nó, có thể thấy được phân lượng của Gia Cát Linh Ẩn ở trong lòng Thất điện hạ, lúc này nhất định không được xảy ra sơ suất gì.

Gia Cát Chiêm thành khẩn nói: “Đại phu, ông nghĩ cách thử xem, nhất định phải chữa khỏi cho Linh nhi.”

“Việc này...” Đại phu khó xử, “Thừa tướng, ngay cả thái y cũng không xem được căn nguyên từ đâu, thảo dân thực sự bất lực.”

“Phụ thân, Linh nhi nhớ hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân, có phải mẫu thân nhớ nữ nhi, nên đến tìm nữ nhi không? Mấy hôm trước, nữ nhi mơ thấy mẫu thân, mẫu thân nói hiện giờ mẫu thân là cô hồn dã quỷ,

không có nơi nương tựa, muốn nữ nhi cầu xin cha đặt linh vị của mẫu thân vào trong từ đường của gia tộc.” Gia Cát Linh Ẩn thê lương nói.

“Linh nhi không được nói vậy!” Gia Cát Chiêm vẫn chau mày, lớn tiếng nói với không khí, “Tam di nương, khi bà còn sống bản thừa tướng cũng xem như không có lỗi với bà, đã chết rồi còn muốn tác quái! Mau trở về âm tào địa phủ đi, nếu muốn hại Linh nhi, bản thừa tướng nhất định sẽ tìm người đánh tan hồn phách của bà! Một người mang thân phận di nương như bà, bài vị cũng đòi đặt vào từ đường, thân phận của bà nhận nổi sao?”

“Á!” Gia Cát Chiêm vừa mới nói xong, Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên hét lên một tiếng, đau đớn ôm đầu, la lên, “Cha ơi, Linh nhi đau đầu quá!”

“Đại phu mau xem thử, con gái ta làm sao vậy?”

“Có phải Tam tiểu thư đụng vào vật gì không? Thừa tướng gia chỉ bằng mời đại sư đến xem giúp Tam tiểu thư đi. Thừa tướng gia, có phải thừa tướng làm Tam di nương tức giận, ma quỷ không có chừng mực đâu, bà sẽ trả thù lên người tam tiểu thư đó, người sống làm sao đầu lại người chết chứ?” Đại phu sợ hãi nói, “Thừa tướng gia vẫn nên đi mời Linh Giới đại sư đến đi, bệnh này của Tam tiểu thư, thảo dân trị không được.” Nói xong, đại phu như chạy trốn khỏi Trục Nguyệt Hiên.

Nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Chiêm thở dài, nói: “Linh nhi nghỉ ngơi đi, phụ thân đi mời Linh Giới đại sư đến xem!”

“Đa tạ phụ thân.” Gia Cát Linh Ẩn lờ mờ mở mắt, yếu ớt nói.

Gia Cát Chiêm đi rồi, Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng ngồi bật dậy, lấy những khối băng nhét trong người đã sắp tan hết ra, đệm giường đều ướt sũng đến có thể vắt chảy ra nước.

Nguyệt Lan đem đến bộ y phục sạch sẽ, “Tiểu thư mau thay y phục đi, nếu không sẽ thật sự bị cảm nhiễm phong hàn đó.”

Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng thay ra, toàn thân không ngừng run lập cập.

Trong phòng đại tiểu thư, Gia Cát Hồng Nhan râu rĩ đi tới đi lui, thỉnh thoảng ngóng ra ngoài cửa, “Thanh La, mặt trời cũng xuống núi rồi, sao mẹ ta còn chưa về?”

“Tiểu thư, nô tỳ vừa chạy ra ngoài phủ xem thử, phu nhân vẫn chưa về. Có lẽ là tán gẫu với Hoàng hậu nương nương vui quá, nương nương muốn hỏi Đại phu nhân thêm chuyện nhà, nói không chừng còn muốn giữ Đại phu nhân ở lại dùng thien.”

“Ừm.” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, “Nếu đúng như vậy thì hay quá, người lại đi xem thử, có tin gì lập tức về báo ta biết.”

“Dạ, tiểu thư.” Thanh La chạy ra ngoài một cách không tình nguyện, cả buổi chiều, nàng đã chạy ra xem hơn mười lần.

Một lát sau, chỉ thấy Thanh La kinh hoàng chạy về, nơm nớp lo sợ nói: “Tiểu thư... Phu... phu nhân đã về, là... được người ta khiêng về, giống như bị... bị thương rất nghiêm trọng...”

“Hả!” Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan tái xanh, “Sao vậy? Mẹ ta ở đâu? Mau dẫn ta đi xem!”

“Tiểu thư, người còn đang bị cấm túc mà...”

“Người là đầu heo à!” Gia Cát Hồng Nhan tức giận mắng, “Mẹ ta bị như vậy rồi, đương nhiên phải mau chóng đi xem! Đi! Thôi khỏi, ta tự đi, còn người mau chóng mời đại phu đến đi!”

[1] Đạo Tạng là tên gọi bộ Kinh sách của Đạo giáo Trung Quốc. Đạo nghĩa là Đạo giáo; Tạng nghĩa là chứa đựng, dung hợp. Không nên nhầm với Đại Tạng là một bộ kinh điển Phật giáo.

[2] Tứ chấn: vọng (nhìn), văn (nghe), vấn (hỏi), thiết (bắt mạch).

81. Chương 81: Đại Phu Nhân Bị Phạt Trượng

Gia Cát Hồng Nhan chạy vội ra ngoài, nhìn thấy mấy tiểu công công đang khiêng một tấm ván, Tiêu Ôn theo sau, trên tấm ván có một người nằm sấp, người nọ đang rên rĩ ỉ ôi.

Gia Cát Hồng Nhan đến gần, thấy người nằm trên tấm ván đúng là Đại phu nhân, máu tươi nhuộm đỏ y phục ngay môn Đại phu nhân, vừa nhìn thấy là biết bị đánh trượng.

“Mẹ, mẹ sao vậy? Ai đánh mẹ ra nông nỗi này? Con sẽ đi báo thù ẹ!” Gia Cát Hồng Nhan nhìn thấy bộ dạng của Đại phu nhân, trong lòng không khỏi run sợ.

“Ái chà, khẩu khí của đại tiểu thư cũng lớn đấy.” Tiêu Ôn cười lạnh, “Trượng này là Hoàng hậu đánh đó, đại tiểu thư có muốn đi tìm nương nương báo thù không? Chúng ta phải trở về nói lại với nương nương, xin nương nương cần thận một chút mới được.”

“Ta...” Gia Cát Hồng Nhan hoảng sợ nhìn Tiêu Ôn, nhất thời xì hơi, “Ta chỉ nhất thời nóng vội, mới nói ra lời đại bất kính thế này, xin công công thứ lỗi.”

“Hừ! Đại tiểu thư à, ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy nhé!” Tiêu Ôn lạnh lùng nói.

“Ta biết rồi.” Gia Cát Hồng Nhan cúi đầu, lí nhí nói.

“Được rồi, chúng ta cũng đưa người về rồi, mau hồi cung thôi.” Tiêu Ôn nháy mắt ra hiệu với mấy tiểu công công, “Thả phu nhân xuống đi.”

“Dạ.”

Tay của mấy tiểu công công đang khiêng tấm ván ở trên cao đột ngột buông ra, tấm ván từ giữa không trung rơi ầm xuống đất, Đại phu nhân bắn lên khỏi tấm ván lại rơi phịch xuống.

“Ồi!” Đại phu nhân bật ra tiếng kêu thảm thiết, cú ngã này đau đến bà không nói nên lời.

“Mấy người còn đứng đấy làm gì? Mau đỡ phu nhân về phòng!” Gia Cát Hồng Nhan tức giận quát nạt mấy gia nô ở đối diện.

Thanh La nhanh chóng mời đại phu đến, đại phu cho ít thuốc bôi lên vết thương, bảo nha hoàn bôi giúp Đại phu nhân. Thanh La xốc xiêm y của Đại phu nhân lên một cách cẩn thận, chỉ thấy phần môn Đại phu nhân bầy nhầy máu thịt, từ trong cung về phủ Thừa tướng cũng mất một khoảng thời gian, lúc này thịt cũng dính vào xiêm y, mỗi lần Thanh La động một chút, Đại phu nhân liền tru lên như heo bị chọc tiết. Xấp xỉ gần một canh giờ, Thanh La mới bôi xong thuốc cho Đại phu nhân.

“Hồng Nhan, cha con đâu?” Nữ nhân bị ám ức sẽ muốn dựa dẫm vào người đàn ông của mình.

“Con luôn ở trong phòng, làm sao biết được. Thanh La, lão gia đâu?”

“Nô tỳ nghe nói Tam tiểu thư bị bệnh, tìm đại phu giỏi nhất Ngân Đô đến cũng không biết nguyên nhân bệnh, nên lão gia đi mời Linh Giới đại sư ở đạo quán rồi.” Thanh La nói rất khẽ, hầu hạ Gia Cát Hồng Nhan nhiều năm, Thanh La biết tình tình của hai mẹ con này, giờ phút này nàng không dám tỏ mạnh, nói chuyện cũng vô cùng thận trọng dè dặt.

“Hừ!” Nghe Thanh La nhắc đến Gia Cát Linh Ẩn, Đại phu nhân nhất thời nổi điên, “Con tiện nhân chết bầm đó, hôm nay hại ta bị lão gia tát hai cái cũng không tính, còn hại ta bị Hoàng hậu nương nương đánh! Đợi ta khỏe lên, xem ta trừng phạt nó thế nào!”

“Mẹ, rốt cục chuyện này là sao?” Gia Cát Hồng Nhan khó hiểu hỏi, “Có liên quan gì đến con nha đầu thói tha đó?”

“Mẹ cũng là vào cung mới biết, con quý đó miệng lưỡi khéo léo, lại có Thái tử và Thất vương gia bên vực, Hoàng hậu lại có thể sửa ý chỉ, để con gái của đường nhị thúc con (chú hai họ) gả qua đó!”

“Cái gì?” Gia Cát Hồng Nhan thất kinh, khó tin nhìn Đại phu nhân, “Để Hoàng hậu thay đổi chủ ý, sao nó có bản lĩnh lớn thế này? Đúng là quá kinh khủng!”

“Mẹ vốn nói với nương nương, con quý đó có qua lại với người trên giang hồ, còn hại Thất vương gia bị thương. Không ngờ Hoàng hậu lại trách mẹ lừa gạt bà ấy, còn nói nó có công với triều đình, nên mới đánh mẹ!” Đại phu nhân trong lòng tức giận, “Con yêu nữ, một ngày nào đó, để nó bị xem thường như Tam di nương, đến âm tào địa phủ đi!”

“Mẹ, từ sau khi nó về phủ, con liền cảm thấy rất kỳ lạ, mẹ có cảm nhận được không? Từ khi nó về phủ, chúng ta không có việc gì thuận lợi, mỗi đường đi nước bước đều hồng bét, còn nó thì lại một bước lên mây, từ thứ nữ nhanh chóng biến thành Huyền Quân. Ngay cả phụ thân hiện giờ cũng nghiêng về phía nó, tất cả mọi chuyện giống như có người tính toán sẵn vậy.” Gia Cát Hồng Nhan nói.

“Con nói có lý, nhưng dù sao nó cũng chỉ là đứa nhỏ, không có khả năng có mưu tính sâu xa thế này. Chuyện này con không cần lo, giành lại lòng tin của cha con là được rồi, chuyện còn lại cứ giao ẹ! Bất kể nó là yêu ma quỷ quái gì, cũng không trốn thoát khỏi bàn tay của mẹ.”

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi đi, con về phòng trước, nếu không cha mà về không thấy con trong phòng lại mắng con.”

Đại phu nhân gật đầu, “Con về trước đi.”

Gia Cát Chiêm đích thân đi mời Linh Giới đại sư, về đến phủ ông liền dẫn Linh Giới đại sư đến thẳng Trục Nguyệt Hiên. Linh Giới đại sư nhìn thấy Mộc Tê, âm thầm gật đầu với nàng, Mộc Tê cũng gật đầu lại với ông.

“Đại sư, xin đại sư xem giúp con gái tôi bị sao vậy?” Mọi hy vọng của Gia Cát Chiêm đều gửi gắm trên người Linh Giới đại sư.

“Thừa tướng gia đừng gấp gáp, để bản đạo xem trước đã.”

Linh Giới đại sư đi một vòng quanh Trục Nguyệt Hiên, đến chỗ này dừng lại, đến chỗ kia xem xét, thỉnh thoảng bấm tay nhắm tính, cuối cùng dừng lại trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, cẩn thận quan sát Gia Cát Linh Ẩn một phen, bỗng nói: “Không tốt!”

“Đại sư, sao vậy?” Gia Cát Chiêm sợ tới mức biến sắc.

“Giữa tháng bảy, cô hồn quấy phá, Tam tiểu thư thể chất suy nhược, đây là bị quỷ ám, bản đạo thấy một nữ nhân có một nốt ruồi giữa hai đầu chân mày đang bám sau lưng Tam tiểu thư.”

“Là mẫu thân!” Gia Cát Linh Ẩn vội nói.

“Đại sư có cách gì phá giải không?” Gia Cát Chiêm nơm nớp lo sợ hỏi, “Tam di nương là mẫu thân ruột thịt của Linh nhi, sao lại hại Linh nhi?”

“Thừa tướng gia có điều không biết, ma quỷ đâu có ý thức, chúng nó chỉ dựa vào cảm giác, tìm đến người thân thiết nhất lúc còn sống.”

“Vậy làm sao mới có thể đuổi nó đi?” Gia Cát Chiêm chỉ cảm thấy xung quanh bỗng nhiên lạnh lẽo u ám, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh.

“Ma quỷ tuy rằng khó đuổi, nhưng không phải không có cách!” Linh Giới đại sư nghĩ nghĩ, nói, “Nhưng phải oan ức cho Thừa tướng cùng các phu nhân rồi.”

“Đại sư mời nói, chỉ cần có thể cứu Linh nhi, lão phu có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Linh Giới đại sư gật đầu, lặng im suy nghĩ chốc lát, “Thật ra cách rất đơn giản, chỉ cần đưa linh vị của Tam di nương thờ phụng ở từ đường, đêm nay Thừa tướng gia cùng các phu nhân quỳ lạy một đêm ở đó, linh hồn của Tam di nương được an nghỉ, sẽ rời khỏi thân thể của Tam tiểu thư.”

“Chuyện này... không được.” Gia Cát Linh Ẩn ngăn lại, nói, “Cha mẹ đều là thân thể ngàn vàng, sao có thể quỳ lạy mẫu thân chứ. Huống hồ mẫu thân chỉ là di nương, sao linh vị có thể thờ phụng ở từ đường được?”

“Tam tiểu thư, nếu không làm vậy, chỉ e rằng tiểu thư không chống đỡ được mấy ngày.” Linh Giới đại sư lắc đầu, ra vẻ tiếc nuối nói.

“Đương nhiên ta biết, nhưng sức khỏe của cha mẹ quan trọng hơn. Khụ khụ... cha, Thất điện hạ nhất định sẽ tìm người trị khỏi cho Linh nhi, khụ... đừng tin lời nói bậy của đạo nhân.” Gia Cát Linh Ẩn vừa ho vừa nói.

“Tam tiểu thư, bản đạo chỉ muốn tốt cho tiểu thư.” Linh Giới đại sư bất đắc dĩ nói, “Thừa tướng gia, nên làm gì thì bản đạo cũng đã nói rồi, có làm hay không, tự thừa tướng quyết định đi.”

Gia Cát Chiêm chau mày, trầm tư chốc lát, giống như hạ quyết tâm rất lớn, “Vậy theo lời Linh Giới đại sư nói đi, lão phu sẽ đi làm.”

82. Chương 82: Con Đường Sau Đây, Chúng Ta Hãy Đi Cùng Nhau

Gia Cát Chiêm vội vội vàng vàng rời khỏi Trúc Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn lấy ra một quyển sách viết tay, đưa cho Linh Giới đại sư, “Làm phiên đại sư, quyển sách này tặng cho đại sư.”

Linh Giới đại sư nhận lấy, vội vã giở ra xem một chút, trong mắt lóe sáng, vẻ mặt kinh ngạc vui mừng: “Đúng là ‘Đạo Tạng’ rồi! Đa tạ tiểu thư!”

“Đại sư khách sáo, bản tiểu thư cũng phải đa tạ đại sư.”

Linh Giới đại sư xem cuốn sách như trân bảo, giấu vào trong lòng, “Nếu tiểu thư không còn gì cản ngại, bản đạo xin về đạo quán trước.”

“Đại sư mời.”

Nghĩ đến Đại phu nhân hôm nay nói bậy nói bạ bị đánh trượng, mông cũng nở hoa, Gia Cát Linh Ẩn không khỏi cười rộ lên, lại còn phải quỳ lạy suốt đêm ở từ đường, mùi vị ấy xem chừng rất ngất ngây đó, Đại phu nhân nhất định sẽ suốt đời khó quên.

Gia Cát Chiêm vội vã đẩy cửa phòng Đại phu nhân ra, Đại phu nhân thấy Gia Cát Chiêm đến thăm mình, không khỏi khóc lóc kể lể: “Lão gia, rốt cuộc ông cũng đến thăm Mẫn nhi, Mẫn nhi đau quá!”

“Khóc lóc cái gì!” Gia Cát Chiêm tức giận nhìn Đại phu nhân, “Mau ngồi dậy cho ta!”

“Lão gia, hôm nay Mẫn nhi bị Hoàng hậu phạt đánh mười đại bản, không thể động dậy, lão gia có chuyện gì, dặn lão Lưu đi làm đi.” Đại phu nhân vừa thống khổ rên rỉ, vừa nói.

“Hừ!” Gia Cát Chiêm lạnh lùng hừ một tiếng, “Nhất định bà làm gì đó chọc giận đến nương nương, mời đại phu đến xem chưa?” Gia Cát Chiêm bởi vì chuyện lúc sáng vẫn còn buồn bực Đại phu nhân nên giọng nói cũng lạnh băng.

“Ôi!” Đại phu nhân nhin không được kêu lên, “Bôi thuốc rồi, nhưng vẫn rất đau.”

“Bôi thuốc rồi chắc không đáng ngại đâu? Bà ngồi dậy, cùng ta đến từ đường bái tế Tam di nương.”

“Lão gia, đang yên đang lành tại sao phải bái tế Tam di nương? Vả lại Tam di nương là thiếp, linh vị tuyệt đối không được đặt ở từ đường, làm ô uế tổ tiên.”

“Linh nhi bị bệnh, Linh Giới đại sư đến xem có nói là Tam di nương tìm Linh nhi, phải đặt bài vị của Tam di nương vào từ đường để thờ cúng, còn muốn ta, bà và Lâm Tuyết phải quỳ lạy ở từ đường một đêm để giải nạn.”

“Lão gia, có khi nào đạo sĩ đó ăn nói xằng xiên không? Thân thể thiếp thế này, sao có thể chịu nổi?”

“Haiz.” Gia Cát Chiêm thở dài, “Cũng chẳng còn cách nào, vì Linh nhi, bà thân là mẹ nó, đành chịu ầm ức chút vậy.”

“Lão gia...”

“Đừng nói thêm nữa!” Sắc mặt Gia Cát Chiêm trầm xuống, “Quỳ một đêm chứ có phải đòi mạng của bà đâu, Linh nhi ngày sau phú quý, còn có thể quên mất người mẹ như bà à?”

“Dạ, lão gia.” Đại phu nhân giùng giàng ngồi dậy, được nha hoàn dìu đến từ đường.

Sau đó, Gia Cát Chiêm lại gọi Tứ di nương đến, thỉnh bài vị của Tam di nương vào giữa từ đường.

“Lão gia, tại sao lại đặt linh vị của Tam di nương vào từ đường? Dựa theo gia quy của tổ tiên, linh vị của di nương không thể vào từ đường mà.” Tứ di nương khó hiểu hỏi, tuy rằng bà cũng là di nương, nhưng tư tưởng đã ăn sâu vào máu này khiến bà làm sao cũng không hiểu hành động của Gia Cát Chiêm.

“Đừng hỏi nhiều nữa, tối nay hai người phải ở đây với ta, quỳ lạy Tam di nương cho đến hừng đông!”

“Cái gì?” Tứ di nương kinh ngạc nhìn Gia Cát Chiêm, sao tự nhiên lại bảo hai người họ đến bái lạy Tam di nương.

“Lão phu kêu bà lạy thì lạy đi!” Gia Cát Chiêm thấp giọng nói, “Quỳ xuống!” Nói xong, Gia Cát Chiêm quỳ xuống trước, hướng về linh vị của Tam di nương mà bái lạy.

Đại phu nhân và Tứ di nương nhìn thấy hành động của Gia Cát Chiêm thì có hơi chần chờ một chút, nhưng cũng ngoan ngoãn quỳ xuống, cầm nén hương trong tay, dập đầu với Tam di nương.

Khổ cho Đại phu nhân, mỗi lần lạy một cái thì cả cái móng đau đớn, nghĩ bản thân là chủ mẫu, lại có thể quỳ lạy một di nương, lại còn phải lạy cả buổi tối, Đại phu nhân nhất thời tức ngực khó thở, suýt chút ngất đi.

Ở Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn đứng trong sân một mình lặng lẽ thấp nén nhang, ánh lửa leo lét hắt vào mặt nàng. Gia Cát Linh Ẩn quỳ xuống đất, lạy ba lạy, “Mẹ, hôm nay là ngày giỗ của mẹ, người hại chết mẹ giờ này đang ở từ đường bái tế mẹ, đây chính là hình phạt mà con gái dành cho họ, những người họ, con sẽ không bỏ qua bất cứ ai! Mẹ, mẹ hãy yên nghỉ đi, con sẽ từng bước từng bước tiến họ đến âm tào địa phủ!”

“Linh nhi.” Sở Lăng Thiên không biết xuất hiện ở Trục Nguyệt Hiên khi nào, khẽ gọi Gia Cát Linh Ẩn.

“Tham kiến điện hạ.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, hành lễ với Sở Lăng Thiên.

“Linh nhi không cần đa lễ!” Sở Lăng Thiên đỡ lấy Gia Cát Linh Ẩn, “Từ nay về sau, Linh nhi không cần hành lễ với ta!”

“Điện hạ...”

“Những lời nói lúc trưa của Linh nhi vẫn tính chứ?” Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu không chút do dự, chuyện nàng đã quyết, sẽ bất chấp tất cả, dũng cảm tiến tới.

“Vậy đừng gọi ta là điện hạ, có vẻ xa lạ lắm.” Nhận được đáp án của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Sở Lăng Thiên dâng lên niềm vui sướng, “Linh nhi đang bái tế mẫu thân à?”

“Hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân.”

“Linh nhi nhất định rất nhớ mẫu thân.” Sở Lăng Thiên vươn tay, ôm Gia Cát Linh Ẩn vào lòng, tay cầm lên trán nàng, một tay xoa tóc của Gia Cát Linh Ẩn, yêu chiều nói, “Linh nhi đừng đau buồn quá, ta sẽ luôn bên nàng, bất luận bao lâu, ta sẽ vẫn bên nàng.”

Gia Cát Linh Ẩn vẫn để Sở Lăng Thiên ôm, tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực Sở Lăng Thiên khiến nàng cảm thấy an tâm không ít, vòng ôm của Sở Lăng Thiên rất ấm áp, cũng làm cho người khác rất lưu luyến.

“Người cũng nhớ mẫu thân chứ?” Gia Cát Linh Ẩn khẽ hỏi. Khi Tĩnh quý phi qua đời, Sở Lăng Thiên mới mười lăm tuổi, tuy rằng mấy năm nay hoàng hậu tận tâm tận lực chăm sóc Sở Lăng Thiên, nhưng bất luận thế nào cũng không sánh bằng mẹ ruột.

“Ừ.” Vòng ôm của Sở Lăng Thiên không khỏi siết chặt, “Rất nhớ, chỉ nghĩ đến là đau lòng, nhưng nhìn thấy Linh nhi, trái tim liền không đau nữa.”

“Ta cũng vậy.”

“Cũng vậy là thế nào?” Khóe miệng Sở Lăng Thiên hiện lên nụ cười xấu xa, hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn ngừng một chút, “Nhìn thấy người, trái tim liền không đau nữa.”

“Tiểu thư.” Lúc này Nguyệt Lan từ trong phòng đi ra, nhìn thấy hai người trong sân lập tức nhắm chặt mắt lại, nói thầm, “Sao lại bị mộng du thế này? Tiểu thư ở đâu rồi? Không có trong phòng, cũng không ở trong sân.”

Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng tránh khỏi vòng ôm của Sở Lăng Thiên, giận dữ trừng mắt với Nguyệt Lan, quay đầu lại nói với Sở Lăng Thiên: “Trong phủ nhất định còn rất nhiều chuyện bận rộn, người về mau đi. Không phải lúc trưa vừa mới đi sao, giờ lại đến nữa?”

“Tại vì lo lắng, nên đến đây xem.” Sở Lăng Thiên cười cười, “Ta đi trước, hãy nhớ kỹ, con đường sau này, chúng ta sẽ cùng nhau đi.”

“Dạ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Điện hạ mau chóng về đi.”

Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Linh Ẩn, bá đạo nói, “Sau này không được gọi ta là vương gia hay điện hạ gì đó nữa, nếu tái phạm, cẩn thận ta sẽ phạt nàng.”

Gia Cát Linh Ẩn đỏ mặt, “Thất gia...”

“Được rồi, từ từ thôi.” Tuy rằng Sở Lăng Thiên không hài lòng cách gọi này của Gia Cát Linh Ẩn, nhưng vẫn hơn trước kia, xem như có tiến bộ, không đành lòng làm khó Gia Cát Linh Ẩn nữa, “Ta đi rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Gia Cát Linh Ẩn ngoan ngoãn gật đầu. Sở Lăng Thiên xoay người, rời khỏi.

Gia Cát Linh Ẩn quay đầu lại, nhìn thấy ba người Nguyệt Lan, Mộc Tê và Kinh Phong đang núp ở cửa, ba người vươn cái cổ thật dài ngóng ra ngoài, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn quay đầu lại, ba người nhất thời như muôn thú tan tác, chạy thoát đến không chút tung tích.

Tối đó, Gia Cát Linh Ẩn mơ thấy Tam di nương. Gia Cát Linh Ẩn đang nô đùa trong sân cùng đám nha hoàn, Tam di nương ngồi một bên im lặng thêu hoa, thỉnh thoảng bà ngẩng đầu nhìn con gái mình, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn. Gia Cát Linh Ẩn còn mơ thấy mẹ nàng ở thế kỷ XXI, mẹ dạy nàng hát bài hát thiếu nhi, đưa nàng đi nhà trẻ, ở nhà trẻ có rất nhiều bạn, rất vui. Tiếng gà gáy đánh thức Gia Cát Linh Ẩn dậy, sờ hai má, có dấu nước mắt ở đó. Thế giới thực cô đơn hơn trong mơ rất nhiều.

83. Chương 83: Cửu Điện Hạ, Sao Lại Là Người

Ở từ đường quỳ lạy suốt đêm, Đại phu nhân toàn thân rã rời, mấy gia đình phải khiêng bà về phòng, vết thương một tháng có thể khỏi, e rằng phải mất hai tháng mới lành.

Sau khi rời khỏi từ đường, Gia Cát Chiêm liền vội vàng vàng chạy đến Trúc Nguyệt Hiên xem bệnh tình của Gia Cát Linh Ẩn. Nhìn thấy bộ dạng tràn trề sức sống của Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Chiêm nhất thời yên lòng, một đêm này rốt cục cũng không quỳ uống công, “Linh nhi, giờ con thấy thế nào rồi?”

“Phụ thân, phụ thân đến rồi à?” Gia Cát Linh Ẩn tiếp đón, “Đa tạ phụ thân, Linh nhi đã không còn thấy khó chịu nữa, giống như chưa từng bị bệnh vậy.”

“Vậy là tốt rồi, tốt rồi!” Gia Cát Chiêm gật đầu, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, “Phụ thân vào triều trước đã, bệnh Linh nhi vừa khỏi, nên chú ý sức khỏe.”

“Dạ, đa tạ phụ thân quan tâm.”

Thấy Gia Cát Linh Ẩn thật sự không có gì khác thường, Gia Cát Chiêm mới yên lòng rời đi.

Tứ di nương xoa hai đầu gối sưng đỏ, cà nhắc cà nhắc về phòng, trong lòng căm hận nghĩ, con nha đầu thối đó đúng là có bản lĩnh, ngay cả Gia Cát Chiêm cũng thiên vị nó, nếu không phải nó có giá trị lợi dụng, thì Gia Cát Chiêm cũng sẽ không thèm để ý đến vết thương của Đại phu nhân, bắt Đại phu nhân phải đến từ

đường quỳ lạy. Nghĩ đến bản thân có hai đứa con gái bình thường đến độ không thể bình thường hơn, trong mắt Tứ di nương chỉ có tuyệt vọng.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Như Nguyệt và Như Sương nhìn thấy dáng vẻ của Tứ di nương, quan tâm hỏi han.

Được hai cô con gái dịu dõ, Tứ di nương bỏ ra hết sức lực mới có thể ngồi xuống, Như Nguyệt và Như Sương thấy thế, nhanh chóng giúp bà xoa đầu gối.

“Á!” Không biết ai xoa mạnh quá, Tứ di nương đau đớn, kêu lên một tiếng, lòng dạ vốn sốt ruột bất an giờ đây càng thêm bức bối, bà đẩy Như Nguyệt và Như Sương ra, tức giận nói, “Khỏi xoa nữa đi! Hai đứa ngoại trừ cả ngày chọc giận ta thì còn có thể làm gì? Nhìn xem bản lĩnh của Tam tiểu thư người ta kìa, lại có thể khiến lão gia dẫn theo ta và Đại phu nhân đi bái tế mẹ nó, quỳ lạy cả đêm, lại còn để lão gia đặt linh vị của Tam di nương vào từ đường thờ cúng! Mấy đời nhà Gia Cát này, có linh vị của di nương nào được đặt ở từ đường đâu, giờ thì có rồi đó! Ta không trông cậy hai đứa có bản lĩnh như nó, chỉ hy vọng hai đứa có thể bảo vệ giữ gìn linh vị của ta là ta an lòng rồi.”

Như Nguyệt và Như Sương cúi đầu, không dám nói gì, im lặng đứng trước mặt Tứ di nương, để Tứ di nương quở trách.

Như Nguyệt siết chặt nắm tay, trong mắt mang theo căm hờn với Tứ di nương, một ngày nào đó, Như Nguyệt ta sẽ xuất chúng hơn người, Gia Cát Linh Ẩn có thể làm được, thì ta cũng có thể làm được!

Mộc Tê đưa Gia Cát Linh Ẩn đến tửu lâu tham quan, nhân công đang háo hức trang hoàng, Gia Cát Linh Ẩn hài lòng với năng suất làm việc của Mộc Tê.

“Tỷ tỷ, tỷ đến rồi? Thế nào, đẹp chứ?” Một thiếu niên ăn vận sạch sẽ chạy đến, nói với Gia Cát Linh Ẩn.

Thiếu niên này chính là Mộc Dương, cậu bé ăn xin ngày đó ở trên đường suýt bị nhục nhã, hắn giờ đây có chút khiến Gia Cát Linh Ẩn nhận không ra.

Một Tê sờ đầu Mộc Dương, “Mộc Dương thông minh lắm, nô tỳ bảo nó đến giúp nô tỳ trông coi chuyện trang hoàng.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Ừm, Mộc Dương làm rất tốt, tiền công tháng này tăng gấp đôi!”

“Đa tạ tỷ tỷ, tỷ tỷ đúng là cô nương xinh đẹp nhất trên đời.” Mộc Dương cúi người với Gia Cát Linh Ẩn, trên mặt đầy vẻ tươi cười.

“Mồm mép của người đúng là ngọt mà.” Mộc Tê cười cười, “Mau đi làm việc đi, tiểu thư trả thêm tiền công cho người, nên không được lười biếng đâu.”

“Mộc Tê tỷ tỷ, Mộc Dương là người rất chăm chỉ đó.” Mộc Dương nghiêm túc nói.

“Biết rồi, mau đi đi.”

Tửu lâu tổng cộng có ba tầng, dựa theo thiết kế của Gia Cát Linh Ẩn, lầu hai và lầu ba đều là gian phòng cao sang, lầu một thì tiếp khách đại trà. Theo tiến độ trước mắt, rất nhanh là có thể hoàn công. Gia Cát Linh Ẩn lại lấy ra bản vẽ bàn ghế và nôi, bảo Mộc Tê tìm thợ làm.

“Tiểu thư, sao cái bàn này ở giữa lại có một lỗ hổng, vậy làm thế nào để thức ăn chứ?” Mộc Tê khó hiểu hỏi.

“Ai nói muốn để thức ăn, người còn nhớ ngày đó ăn lẩu thế nào không? Ở giữa này không phải để đồ ăn, mà là để nôi, phía dưới đặt bếp lò, như vậy thì khách có thể vừa nấu vừa ăn rồi.”

“À, hóa ra là thế.” Mộc Tê hiểu ra, “Thiết kế của tiểu thư đúng là độc đáo.”

“Người mau đi tìm thợ chế tạo gấp đi.” Gia Cát Linh Ẩn dừng một chút, còn nói thêm, “Sau khi tìm thợ làm xong, người đi điều tra nhà Gia Cát, Tiêu gia, Chu gia, Lục vương phủ có sản nghiệp gì, bất kể lớn nhỏ đều điều tra rõ ràng hết cho ta.”

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh.”

Gia Cát Linh Ẩn trở về phủ, gặp phải Diêu gia đến phủ cầu thân với Nhị tiểu thư Như Mộng, tuy rằng Diêu Khánh ngàn lần không muốn, cũng không dám làm trái ý chỉ của Hoàng hậu, chỉ là sính lễ rất keo kiệt: Một thạch^[1] gạo, một cân trà, năm xấp vải. Gia Cát Chiêm không có dị nghị gì đối với sính lễ của Diêu gia, đứa con gái Như Mộng này đã sớm không còn trong lòng ông.

Như Mộng có thể rời khỏi phủ Gia Cát, có thể gả cho người mình thích nên rất vui vẻ.

Đại phu nhân cần nằm trên giường tịnh dưỡng hai tháng, Gia Cát Chiêm lệnh bà phải giao chìa khóa phòng sổ sách và kho cho Tứ di nương, tuy rằng Đại phu nhân không cam lòng, nhưng cũng đành chịu. Hôn sự của Như Mộng, đương nhiên giao cho Tứ di nương luôn, hai bên quyết định năm ngày sau sẽ thành hôn.

Sở Lăng Thiên trở về vương phủ, gọi Phá Trận đến thư phòng, “Đã điều tra rõ lai lịch của thích khách tới mấy hôm trước xông vào vương phủ chưa?”

“Gia, đã điều tra rõ ràng, là một thế lực nhỏ của Thánh Điện, người của Lục vương phủ thường hay liên lạc với họ.” Phá Trận đáp.

“Ừ.” Sở Lăng Thiên gật đầu, trong mắt hiện lên sát khí, “Dẫn người thanh lý sạch sẽ thế lực này, ném thi thể họ vào Lục vương phủ! Mặt khác, thông báo cho Ngụy Thành và Lâm Dạ quay về.”

“Dạ.” Phá Trận gật đầu đáp.

Bốn người Kinh Phong, Phá Trận, Ngụy Thành và Lâm Dạ từ nhỏ đã theo bên cạnh Sở Lăng Thiên, tiếp nhận huấn luyện cực kỳ hà khắc, bốn người họ là những trợ thủ đắc lực của Sở Lăng Thiên, được xưng là Tứ quý bên cạnh hắn, Kinh Phong còn là người đứng đầu Tứ quý. Tuổi tác cả bốn đều xấp xỉ mười lăm, tuy tuổi trẻ, nhưng mỗi người đều có sở trường riêng.

Mộc Tê phụng mệnh Gia Cát Linh Ẩn ra ngoài điều tra sản nghiệp của mấy gia tộc kia, từ sau cái đêm sử dụng võ công, tính cảnh giác của Mộc Tê cũng cao hơn trước. Mộc Tê luôn có cảm giác đang có người theo dõi mình, không khỏi bước nhanh chân hơn, muốn mau chóng cắt đuôi kẻ bám theo, nằng quẹo vào một ngõ nhỏ, nấp vào trong, lặng lẽ nhặt một cục gạch trên đất lên.

Một loạt tiếng bước chân vụn vặt từ từ đến gần, Mộc Tê nắm chặt cục gạch, càng đến gần, bóng của người nọ càng lộ rõ, Mộc Tê giơ gạch lên, lao ra ngoài, đập mạnh xuống.

“Á!” Người nọ nhất thời la lên một tiếng, “Kẻ nào?”

Lúc này Mộc Tê mới nhìn rõ người đó, nhất thời kinh ngạc không thôi: “Cửu... Cửu điện hạ, sao lại là người? Người theo dõi nô tỳ làm gì?”

“Úi da!” Sở Lăng Hàn nhếch môi, xoa xoa chỗ bị Mộc Tê đập, “Một cô nương như cô sao lại có sức mạnh như thế chứ? Nếu không phải ta có chút võ công, da dày thịt béo, đã bị cô đánh chết rồi.”

“Ta... nô tỳ không ngờ là Cửu điện hạ, sao Cửu điện hạ lại xuất hiện ở đây?”

“A!” Sở Lăng Hàn không nhịn được nhếch miệng tức giận nói, “Đúng là chủ nào tố nấy, ra tay độc ác như vậy. Vừa rồi ta thấy có người theo dõi cô nương, ai bảo cô nương là nha hoàn của Thất tẩu tương lai của ta chứ, nên liền theo sau, xem người nọ muốn làm gì thôi, không ngờ cô lại cắt đuôi được hắn, nhưng lại không thoát được ta.”

Mộc Tê xoa trán, xấu hổ nói: “Nô tỳ thật sự không biết là Cửu vương gia, xin vương gia thứ tội.”

“Được rồi được rồi.” Sở Lăng Hàn lại nghiêng rằng, “Bản vương không trách cô nương, chỉ là mau mau tìm tiệm thuốc băng bó cho ta đi, máu sắp chảy sạch rồi nè.”

Mộc Tê im lặng đi theo sau Sở Lăng Hàn, may mà ở góc đường còn có một tiệm thuốc, sau khi đại phu giúp Sở Lăng Hàn băng bó vết thương xong, Mộc Tê lại tiếp tục xin lỗi.

[1] Thạch: đơn vị dung tích khoảng 100 lít.

84. Chương 84: Nữ Nhân Vô Sĩ Giết Chồng Bỏ Con

Ngày hôm sau, một nữ nhân sắc mặt tiêu tụy đến phủ Thừa tướng, nếu không phải bà tự giới thiệu, không ai nhận ra bà là Tứ tiểu thư đích xuất Tiêu gia, Tiêu Doanh. Tiêu Doanh ngày xưa danh tiếng lẫy lừng, lúc này trông ăn mặc không khác gì phụ nữ dân thường, sắc mặt vàng vọt, làm sao còn dáng vẻ của Tứ tiểu thư Tiêu gia.

Lưu quản gia đưa Tiêu Doanh vào phòng của Đại phu nhân, nhìn thấy bộ dạng của Đại phu nhân, Tiêu Doanh giật mình, “Đại tỷ, sao tỷ lại ra nông nỗi này?”

Đại phu nhân nằm sấp trên giường, động cũng không dám động, “Tứ muội đó sao? Tại sao lại nghèo túng thành thế này?”

“Đại tỷ...” Tiêu Doanh không cầm được nước mắt, “Giúp muội đi, từ khi Lý gia không còn, ngày tháng của muội đúng là sống không bằng chết, vốn muốn về nhà mẹ đẻ nương tựa phụ thân và đại ca, không ngờ bọn họ uôi một ngàn lượng bạc rồi đuổi muội ra khỏi nhà, để mặc muội tự sinh tự diệt. Gia sản của Lý gia đều bị tịch biên sung vào quốc khố, một nữ nhân như muội lại dẫn theo Khoa nhi, ngay cả cơm ăn cũng trở thành vấn đề, nên mới đến cầu xin tỷ tỷ.”

“VẬY CÒN ĐẠI TIỂU THƯ HỒ GIA ĐÂU? SAO NÓ CÒN TRẺ MÀ KHÔNG GIÚP MUỘI ĐI LÀM?” Đại phu nhân khó hiểu hỏi.

“Haiz...” Tiêu Doanh bắt đầu dĩ vãng, giọng điệu mang theo tức giận, “Tiện nhân đó không biết ở đâu rồi, nếu ngày nào đó muội tìm được ả, nhất định sẽ đưa ả đến thanh lâu cho nam nhân chà đạp, báo thù cho Khoa nhi! Tỷ tỷ, muội hiện giờ cùng đường rồi, xin tỷ tỷ thu nhận mẹ con muội, ẹ con muội cơm ăn đi.”

“Muội xem bộ dạng hiện giờ của tỷ, bản thân còn khó giữ, làm sao lo uôi được!” Đại phu nhân tức giận nói, Lý gia tán gia bại sản, quan viên trong triều không hèn mà đồng loạt giữ khoảng cách với người nhà họ Lý, Đại phu nhân biết Gia Cát Chiêm cũng vậy, không muốn dây dưa với Lý gia.

“Đại tỷ, nói thế nào thì tỷ cũng là phu nhân thừa tướng, muội cũng không cần gì hết, chỉ cần tỷ thu nhận mẹ con muội là được, hoặc tỷ uôi mượn ít ngân lượng, để muội không cần lo cơm áo cũng được.” Tiêu Doanh nghe ra ý tứ của Đại phu nhân, trong lòng không khỏi cảm thấy thê lương.

“Thu nhận mẹ con muội chắc chắn không được!” Đại phu nhân không chút do dự nói, “Như vậy sẽ làm liên lụy phủ Thừa tướng! Tỷ uôi ít bạc, sau này đừng đến tìm tỷ nữa.”

“Sao cả tỷ cũng trở nên vô tình thế?” Tiêu Doanh khó tin nhìn Đại phu nhân, nhưng không tiếp nhận sự thật này cũng không được, “Như vậy cũng được, tỷ uôi ít bạc đi.”

“Tỷ uôi một ngàn lượng bạc, cầm lấy rồi sống cho tốt. Nhưng mà trong người tỷ không có nhiều bạc như vậy, muội cầm trước ít bạc vụn này đi, hai ngày sau lại đến lấy.”

“Vẫn là Đại tỷ thương muội.”

Chốc lát, trên mặt Đại phu nhân lại hiện lên vẻ kỳ lạ, “Khoa nhi đáng thương, một đứa nhỏ khỏe mạnh lại biến thành như vậy, chuyện này tỷ cứ nghĩ mãi, chắc chắn là do Tam tiểu thư kia tác quái! Tiểu thư Hồ gia nhất định cũng bị nó tính kế.”

“Chuyện này cả muội cũng cảm thấy rất lạ.” Tiêu Doanh nói, “Chắc là có người tính kế sẵn, không ngờ con tiện nhân đó tuổi còn nhỏ, mà lòng dạ lại độc ác thế kia.”

“Đừng nói muội là mẹ ruột của Khoa nhi, ngay cả người dì như tỷ cũng nuốt không trôi cơn giận này!” Giọng nói của Đại phu nhân mang theo vẻ không cam, “Đáng tiếc hiện giờ tỷ thế này, động cũng không động dậy được. Hiện giờ nó lại là trân bảo trong lòng lão gia, tỷ cũng không tiện ra tay, muội thì khác...”

“Muội hiểu ý tỷ rồi.” Trong mắt Tiêu Doanh tràn đầy thù hận, “Con quỷ cái đó, muội nhất định sẽ không bỏ qua cho nó, tỷ có cách gì hay ho không?”

Đại phu nhân nghĩ nghĩ, “Con nha đầu đó quỷ kế đa đoan, không thể dùng cách quang minh chính đại được. Muội đến đây tỷ nói uôi...” Tiêu Doanh cúi xuống, Đại phu nhân nói thầm mấy câu vào tai Tiêu Doanh, trên mặt Tiêu Doanh nhất thời lộ ra nụ cười nham hiểm.

Ngày hôm sau, đường lớn ngõ nhỏ toàn Ngân Đô đều có người dán cáo thị, thông báo tìm người với nội dung sau: Tìm mẹ cho cháu, người mẹ này là Tam tiểu thư phủ Gia Cát thừa tướng, sinh con xong dừng dừng bỏ đi, không biết đi đâu, nhìn trời mà thương xót cho cháu, mong tìm được mẫu thân. Các hương thân phụ lão ai có manh mối, mong chỉ giúp dùm. Bên dưới nội dung văn tự là bức họa của Gia Cát Linh Ẩn.

Nhất thời, toàn thành Ngân Đô như muốn nổ tung, dân chúng nhanh chóng lan truyền tin tức này khắp hang cùng ngõ hẻm, không ngờ Tam tiểu thư phủ Thừa tướng lại có con riêng, hơn nữa sau khi sinh hạ liền bỏ đứa con của mình. Một tiểu thư danh giá lại làm ra chuyện bỉ ổi như thế, quả thực là sỉ nhục của nước Lăng Nguyệt!

Trên phố Ngân Đô, một chỗ náo nhiệt vây kín người, một nữ nhân khoảng hai mươi mấy tuổi ôm một đứa trẻ khoảng một tuổi, đang khóc lóc kể lể với người đi đường.

“Các vị hương thân phụ lão, tiểu nữ tên là Tam Nương, xin mọi người giúp đỡ, giúp tiểu nữ tìm em dâu, giúp cháu tiểu nữ tìm mẫu thân.” Cô nương trẻ vừa nói vừa lau nước mắt, đáng vẻ đáng thương.

“Nhìn người cũng chỉ là một người dân bình thường thôi, Tam tiểu thư phủ Thừa tướng sao lại nhìn trúng đệ đệ người chứ?” Một đại thẩm nghi ngờ hỏi.

“Vị đại thẩm này có điều không biết.” Tam Nương đau lòng nhìn đứa trẻ trong lòng, nói, “Lúc ấy Tam tiểu thư vẫn còn ở trong miếu, dậy thì khí thịnh, Tam tiểu thư ngẫu nhiên gặp được đệ đệ của tiểu nữ, nhìn thấy đệ ấy tướng mạo đường đường, liền dụ dỗ đệ ấy. Đệ đệ của tiểu nữ là một nam nhi tràn trề tinh lực, làm sao chịu được cám dỗ, liền theo Tam tiểu thư, kể từ đó, Tam tiểu thư thường xuyên đến nhà để hò hẹn với đệ đệ. Một năm sau, Tam tiểu thư sinh con, ai da, chính là mấy tháng trước, Tam tiểu thư đột nhiên bỏ đi, đệ đệ của tiểu nữ đến tìm Tam tiểu thư, không ngờ Tam tiểu thư chối bỏ quan hệ với đệ đệ, còn sai người đánh chết đệ ấy nữa. Đáng thương nhất là cháu tiểu nữ còn khóc quấy vì đói, không cha không mẹ, lại mang bệnh nặng, bất đắc dĩ mới đến tìm tiểu thư. Xin các hương thân giúp cháu của tiểu nữ lấy lại công bằng.” Nữ nhân khóc lóc, thương tâm nói.

“Nếu là Tam tiểu thư phủ Thừa tướng, nhất định là ở phủ Thừa tướng rồi, người đến đó tìm là được mà.” Trong đám đông có một người nói.

“Các hương thân nghĩ lại xem, tiểu nữ chỉ là một người dân bình thường, nếu Tam tiểu thư không muốn gặp tiểu nữ, tiểu nữ cũng đâu có cách nào, nàng ấy giết hại đệ đệ, nói không chừng còn có thể cho người giết tiểu nữ, đáng thương cho cháu của tiểu nữ, không nơi nương tựa, e rằng sống không nổi.” Nói xong, bàn tay phải của Tam Nương bầu mạnh vào đứa bé, đứa bé khóc oa oa lên, trong mắt Tam Nương hiện lên vẻ đau lòng.

“Người sợ cái gì? Các hương thân, mọi người xem đứa nhỏ này đáng thương biết mấy, chi bằng chúng ta đến phủ Thừa tướng, giúp đứa nhỏ lấy lại công bằng.” Một người đề nghị.

“Có lý lắm, công lý ở tại lòng người, loại nữ nhân vô sỉ giết chồng bỏ con này, nên bắt nó đi diễu phố!”

“Đúng! Chúng ta đi, bắt nữ nhân kia lại, để Hoàng thượng ban chết cho nó! Cô nương à, đi thôi, chúng ta đều đứng về phía cô nương.”

“Vây cảm ơn mọi người!” Tam Nương khom người với mọi người, kích động nói

85. Chương 85: Hết Đường Chối Cãi

Thất vương phủ, trước mặt Sở Lăng Thiên bày ra thông báo tìm người, hấn chậm rãi vò tờ giấy kia thành một cục, nói với Phá Trận: “Đi thăm dò điều tra lai lịch của nữ nhân kia.”

“Đi thăm dò điều tra lai lịch của nữ nhân kia.” Cùng một thời gian, Gia Cát Linh Ẩn cũng nói câu nói đó với Kinh Phong.

“Dạ, tiểu thư.”

Trong phòng Đại phu nhân, Tiêu Doanh đang miêu tả sống động tình hình trên phố với Đại phu nhân. Mọi người ở Ngân Đô đều bàn luận chuyện Tam tiểu thư ở bên ngoài quyến rũ nam nhân, sinh ra con riêng, rồi sau đó giết chồng bỏ con.

Đại phu nhân lộ ra nụ cười vừa lòng: “Tốt lắm, Tứ muội, cuối cùng muội cũng dốc chút sức lực vì Khoa nhi.”

“Đại tỷ, vậy ngân lượng?” Tiêu Doanh ngượng ngùng cười.

“Không thể thiếu của muội.” Đại phu nhân cười cười: “Muội đi tìm Lưu quản gia, kêu ông ta lấy một ngàn lượng bạc uội đi.”

“Vẫn là tỷ tỷ đối tốt với muội.”

Một lát sau, chỉ thấy Tiêu Doanh quay về với vẻ mặt đờ đẫn, cắn giận ngồi vào bên giường.

“Sao lại thế này?” Đại phu nhân khó hiểu nhìn Tiêu Doanh.

Về mặt Tiêu Doanh giận dữ, giống như bị ầm ỨC LẮM: “Đại tỷ, muội mới vừa tìm Lưu quản gia, Lưu quản gia nói hiện tại phòng thu chi do Tứ di nương quản lý, phải là Tứ di nương đồng ý mới được! Lưu quản gia lại đi tìm Tứ di nương, Tứ di nương nói không được khỏe, không gặp ông ta.”

“Thật sự là phản rồi!” Nghe xong lời nói của Tiêu Doanh, Đại phu nhân thở không thông: “Đi bảo Lưu quản gia kêu Tứ di nương đến cho tỷ! Để cho ả quản gia vài ngày thì đã coi mình là chủ mẫu hay sao!”

“Muội đi ngay.” Tiêu Doanh đứng dậy, vui vẻ chạy đi.

Sau một lát, Tứ di nương lác mông đi vào phòng Đại phu nhân. Từ lúc quản lý công việc trong phủ, sắc mặt của Tứ di nương cũng có vẻ tốt hơn một chút, nhưng Đại phu nhân so với trước kia thì tiêu tụy không ít.

“Đại tỷ kêu muội đến có chuyện gì sao?” Tứ di nương hỏi.

“Mấy ngày nay trong phủ có tốt không?” Nét mặt Đại phu nhân lạnh như băng.

“Đại tỷ đã thu xếp trong phủ rất tốt, muội muội nhẹ nhàng không ít.” Tứ di nương cười cười, vỗ vỗ tay của Đại phu nhân, “Đại tỷ yên tâm dưỡng thương đi, mọi chuyện trong phủ có muội muội đây.”

“Vây vắt vả người rồi.” Đại phu nhân ngoài cười nhưng trong không cười.

“Giúp đỡ đại tỷ là việc muội muội phải làm.”

“Lát nữa người đến phòng thu chi lấy một ngàn lượng bạc cho Tứ muội của ta.”

“Vâng, bây giờ đi đi.” Tứ di nương chân chờ một chút, bỗng nhiên hỏi: “Bạc này tính vào chi tiêu của phòng đại tỷ hay là tính Doanh tỷ tỷ mượn?”

Sắc mặt Đại phu nhân thoáng trầm xuống, không ngờ rằng Tứ di nương lại hỏi như vậy. Nếu là tính vào chi tiêu trong phòng mình, Gia Cát Chiêm nhất định lại bất mãn đối với mình. Đại phu nhân suy nghĩ một chút, nói: “Tính vào cho Tứ muội mượn, chừng nào Tứ muội dư dả thì trả lại.”

“Muội biết rồi, chuyện này không thành vấn đề.” Tiêu Doanh lập tức đồng ý, trong lòng hiểu được Đại phu nhân nói, chẳng qua là kế hoãn binh, để ỉnh lấy bạc trước, sau này hẵng tính. Tứ di nương dừng một chút, nói: “Nếu là mượn, vậy xin Doanh tỷ viết biên lai vay bạc.”

“Hừ!” Đại phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng, “Người có ý gì? Lo Tứ muội không thể trả chút bạc ấy sao?”

“Đại tỷ đừng nóng giận.” Tứ di nương cười theo, ánh mắt mang một chút khinh thường, “Hôm nay không giống ngày xưa, lúc đại tỷ quản phòng thu chi, chi thu trong phủ đều rành mạch. Nếu tới trên tay muội lại có nợ không đòi được thì lão gia sẽ nhìn muội ra sao chứ? Nói không chừng, lão gia còn tưởng rằng muội nuốt riêng ngân lượng này, muội có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.”

“Lâm Tuyết, ngươi là cái thá gì chứ!” Tiêu Doanh nhin không được, nói: “Là một di nương mà thôi, có tư cách gì kêu bản tiểu thư viết biên lai vay bạc!”

“À, ta quả thật đã quên, Doanh tỷ là người có thân phận, vậy cần gì phải đến phủ Thừa tướng vay tiền chứ?”

“Lâm Tuyết, ngươi đừng có quên, trong phủ Gia Cát này, Tiêu Mẫn ta mới là chủ mẫu! Chú ý thân phận của ngươi!” Đại phu nhân nén giận, trầm giọng nói.

“Tỷ tỷ, đúng là bởi vì muội muội không dám quên, mới dựa theo quy củ mà làm việc. Nếu lão gia tra đến, ta cũng không dám đương nổi.” Tứ di nương mỉm cười đáp.

“Được! Được! Được!” Đại phu nhân nói liên tục ba tiếng được, “Vậy ngươi theo đó mà làm đi.”

“Doanh tỷ tỷ, vẫn làm phiên tỷ viết xong biên lai vay tiền trước, sau đó là có thể đến phòng thu chi lấy.” Tứ di nương đứng lên, giọng điệu rất là nhiệt tình, “Đại tỷ, không còn chuyện gì thì muội đi trước, mấy ngày này thật là bận rộn muốn chết.”

“Đi đi.” Đại phu nhân tức giận nói.

Tứ di nương vừa rời khỏi, Tiêu Doanh liền nổi giận đùng đùng hô: “Cái gì vậy! Đại tỷ, nếu ta là tỷ, đã sớm đuổi tiện nhân này ra khỏi phủ!”

“Muội im miệng cho ta!” Đại phu nhân trừng mắt liếc nhìn Tiêu Doanh một cái, giờ phút này đã tức giận sôi gan, “Nói thật hay! Nếu không phải bởi vì muội, ta đâu phải khách sáo nói chuyện với ả như vậy! Nhanh đi lánh tiền đi!”

“Phu nhân, không xong rồi!” Tiêu Doanh đang chuẩn bị rời đi, thì thấy Lưu quản gia vội vàng chạy tới, “Vừa rồi có một đám người đến vây quanh cửa chính, có một nữ nhân trẻ tuổi ôm một đứa bé, nói nó là con riêng của Tam tiểu thư!”

Trên mặt Đại phu nhân hiện lên vẻ tươi cười, “Thân thể ta động cũng không động được, giữ không được Tam tiểu thư. Nên xử lý như thế nào thì xử như thế đấy đi.”

“Dạ, nô tài hiểu rõ.” Lưu quản gia hiểu ý, gật đầu.

“Lần này muội tìm người coi như có năng lực.” Đại phu nhân khen Tiêu Doanh.

“Đại tỷ yên tâm, qua chuyện này, nha đầu thối kia nhất định có tiếng xấu ở Ngân Đô, hết đường chối cãi, mặc kệ nó có trăm miệng biện bạch cũng không nói rõ được.” Tiêu Doanh cười nham hiểm, “Đại tỷ, tỷ đi nghỉ ngơi đi, muội ra ngoài xem náo nhiệt.”

Bên ngoài phủ Thừa tướng có trên trăm người, nếu không phải gia đình trong phủ liệu chết ngăn lại thì những người đó đã xông vào trong phủ. Tam Nương ôm đứa bé đứng đầu, nói với mọi người: “Mọi người nhìn xem, Tam tiểu thư ở phủ đệ xa hoa như thế, nhưng không để ý đến đứa con thân sinh của mình. Trên đời này nào có mẫu thân nhẫn tâm như vậy!”

“Đúng vậy! Nữ nhân này quá nhẫn tâm, chưa kể bỏ rơi đứa bé, còn giết chết nam nhân của mình! Cần phải báo quan bắt ả chém đầu!”

“Chém đầu cái gì chứ, người ta là nữ nhi của Thừa tướng, quan lại bao che cho nhau, ai dám bắt ả?”

“Vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân. Hôm nay bắt Thừa tướng gia ăn nói rõ ràng với cô nương cùng đứa bé này. Nếu Thừa tướng gia bao che, chúng ta đến quỳ trước cửa hoàng cung, cầu xin Hoàng thượng phán quyết.”

“Tam Nương đa tạ mọi người.” Tam Nương bị nhiệt tình của mọi người cảm động đến rơi nước mắt. Trong nháy mắt, khi nàng ta cúi đầu, không ai nhìn thấy được trên mặt nàng ta lộ ra một nụ cười gian trá, “Mau mời Tam tiểu thư của các người ra đây đi.”

“Mau gọi nữ nhân kia ra đây. Làm chuyện vô sỉ như vậy, muốn làm rùa đen rụt đầu sao?”

“Ra mau, ra mau.”

Mọi người rướn dài cổ, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi từ bên trong đi ra. Nhất thời, mọi người đều không khỏi thất thần. Nữ tử vô cùng xinh đẹp này chính là nữ nhân vô sỉ kia sao? Thật sự là lòng dạ rắn rết!

“Mọi người đừng tranh cãi ầm ĩ. Đây là Tam tiểu thư, có chuyện gì thì nói đi.” Lưu quản gia nói.

“Tam tiểu thư, Tam Nương chỉ là muốn hỏi tiểu thư tại sao phải giết chết đệ đệ? Tại sao phải vứt bỏ đứa con thân sinh của mình? Hiện giờ tiểu thư sống cuộc sống cảm ы ngọc thực, an tâm không?” Tam Nương nói đến chỗ thương tâm, không khỏi khóc lên.

Tam Nương ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Doanh, không khỏi sửng sốt một chút, lập tức khôi phục lại bình thường. Một cái liếc mắt của Tam Nương cũng không có tránh được ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn.

Sở Lăng Thiên vất vả gạt đám người ra, tiến vào, thấy một mình Gia Cát Linh Ẩn đứng ở trước mặt nhiều người như vậy thì không nói một lời, trong lòng không khỏi đau xót.

Hết chương 85

86. Chương 86: Nói Rõ Ràng, Là Con Của Ai

“Linh nhi, nàng không sao chứ?” Sở Lăng Thiên đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn.

“Không sao.” Gia Cát Linh Ẩn khẽ cười.

“Tam tiểu thư, Tam Nương không có yêu cầu gì khác, chỉ cầu xin Tam tiểu thư cho chút ngân lượng để có thể chữa bệnh cho đứa cháu. Dù sao chẳng nữa, nó cũng là con thân sinh của tiểu thư, Tam tiểu thư sẽ không thấy chết mà không cứu chứ.” Tròng mắt của Tam Nương đảo qua đảo lại.

“Vị cô nương này đừng nói hươu nói vượn.” Lưu quản gia chỉ vào Sở Lăng Thiên: “Vị này là Thất điện hạ, có chuyện gì thì nói với Thất điện hạ. Nếu nói xấu Tam tiểu thư, Thất điện hạ sẽ trị tội người.”

“Những lời này của tiểu nữ là thật. Vương gia, xin chủ trì công đạo cho tiểu nữ!” Tam Nương đột nhiên quỳ xuống trước mặt Sở Lăng Thiên, nắm lấy ống quần của Sở Lăng Thiên, khóc la: “Tam tiểu thư ngay cả đứa con thân sinh của mình cũng không cần. Thất vương gia ngàn vạn lần đừng quá thân cận với nữ nhân này!”

“À.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng liếc nhìn Tam Nương một cái, “Nếu là con của Linh nhi, bản vương sẽ đem nó về phủ, dốc lòng chăm sóc. Bất quá, phải nhìn xem nó có may mắn này hay không.”

Lúc này, Kinh Phong cùng Phá Trận đều chạy trở về, đem tin tức bọn họ đã tra được lặng lẽ nói cho Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên.

Nghe thấy tin tức hai người mang về, Gia Cát Linh Ẩn cười nói với Tam Nương: “Nếu là con của ta, sao có thể chỉ cho ngân lượng ít ỏi như vậy. Về sau, đứa bé này sẽ ở lại bên ta là được rồi.”

Kinh Phong tiến lên, nhanh chóng ẵm đứa bé trong tay Tam Nương, giao cho Gia Cát Linh Ẩn. Đứa bé hoảng sợ liền oa oa khóc lớn lên.

“Trả đứa bé lại cho ta!” Tam Nương nhanh chóng chồm lên, tức giận quát: “Mau trả đứa bé lại cho ta!”

“Người yên tâm, ta sẽ chăm sóc đứa bé thật tốt. Tại sao đứa bé này khóc không ngừng?” Gia Cát Linh Ẩn nhíu nhíu đầu chân mày, đưa đứa bé cho Mộc Tê, “Mộc Tê, đánh nó cho ta, đánh cho tới khi nó ngừng khóc mới thôi, làm cho người ta nhức đầu quá.”

Tam Nương vừa nghe thấy, sắc mặt lập tức thay đổi lớn, tiến lên đoạt lại đứa bé, nhưng bị Kinh Phong ngăn cản, chỉ nghe thấy đằng sau truyền đến ba tiếng tát tay chát chát chát.

“Người, nữ nhân rắn rết này!” Tam Nương chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, toàn thân run rẩy, “Vậy mà cũng ra tay được với đứa con của mình! Các hương thân, các người nhìn xem nữ nhân này, mọi người cướp đứa bé về giúp ta, nếu không thì nữ nhân ác độc này sẽ đánh chết nó. Đứa bé còn đang bệnh đó!”

“Nữ nhân này thật sự là rất độc ác!”

“Đúng vậy. Làm sao có thể đối với đứa con thân sinh của mình như vậy chứ?”

“Thất diện hạ, nhanh bắt ả ta lại, giao cho quan phủ xử lý.”

Gia Cát Linh Ẩn ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của những người khác. Nàng nhú chặt mày, nói với Mộc Tê: “Sao ta lại quên, tiểu thiếu gia bị bệnh, nhanh đi lấy chút thuốc đến.”

“Tiểu thư...” Mộc Tê chần chờ một lát, nhìn thấy ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn thì lập tức hiểu được vài phần, “Ngoại trừ thạch tín, không có thuốc nào khác.”

“Vậy dứt cho nó chút thạch tín!” Gia Cát Linh Ẩn không kiên nhẫn, nói.

“Dạ, nô tỳ đi ngay!”

Tam Nương vừa nghe, lập tức bất chấp tất cả, xông lên muốn cướp đứa bé về. Thế nhưng, Kinh Phong và Phá Trận chắn ở phía trước, mỗi lần xông vào đều vô ích!

“Nữ nhân đáng chết này, trả đứa nhỏ lại cho ta, đừng cho nó ăn thạch tín!” Tam Nương bắt lấy cánh tay của một gia đình, khóc trời gọi đất.

“Con của ta, ta muốn cho ăn cái gì liền cho ăn cái đó.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói, nghĩ thầm, còn không thừa nhận sao?

“Tiểu thư, tiểu thư, cho ăn thạch tín, tiểu thiếu gia thật sự không ồn ào nữa!” Một lát, Mộc Tê ôm một cái bọc tã đi ra, vui vẻ nói.

“Con của ta!” Tam Nương vừa nghe thấy, lập tức ngồi tê liệt trên đất.

“Không phải là con của ta sao? Làm sao lại trở thành con của người?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Tam Nương, trên mặt mang theo ý cười.

“Tiểu thư, sao tiểu thiếu gia bất động rồi?” Mộc Tê hỏi.

“Uống thạch tín vào còn có thể động dậy sao? Nhưng mà còn hơi thở, không chết cũng choáng váng, trưởng thành sẽ là một đứa ngu ngốc, không bằng quăng chết đi.” Gia Cát Linh Ẩn tiếp nhận bọc tã, liền ném xuống đất.

“Đừng! Đừng ném chết con của ta! Tam tiểu thư, ta van xin người, đừng ném chết con của ta! Ta thành thân mười năm mới sinh hạ được đứa bé này!” Tam Nương nhào đến, ôm lấy đùi Gia Cát Linh Ẩn, đau khổ cầu xin.

“Tam Nương, người nói cho rõ ràng, đứa bé này là con ai?” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi nói.

“Là của ta, đứa bé là con của ta!” Tam Nương bất chấp tất cả, dập đầu lạy, “Tam tiểu thư, đừng ném chết con của ta!”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hả?” Mọi người cùng tới với Tam Nương cảm thấy chẳng hiểu gì cả.

“Tam Nương, sao đứa bé lại trở thành con của người?”

“Người đang gạt chúng ta phải không?”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Tam Nương: “Người nên nói rõ ràng với mọi người đi, ta không dám cam đoan sẽ không lỡ tay làm rơi đứa bé!”

“Ta...” Tam Nương mặt mày đứng lên, nói với những người khác: “Là ta lừa gạt mọi người, đứa bé này là con thân sinh của ta. Ta cũng không có đệ đệ, là có người cho ta mười hai lượng bạc, kêu ta vu cáo hãm hại Tam tiểu thư. Tam tiểu thư, thật xin lỗi, là ta sai rồi, cầu xin người trả lại đứa bé cho ta.”

“Người, nữ nhân này lại có thể làm ra chuyện như vậy, quả thật vô sỉ đến cực điểm. Phụt!”

Trong đám người, không biết ai dẫn đầu, phun một bãi nước miếng vào Tam Nương, ngay lập tức, những người khác đều chen lên trước, dùng loại phương pháp cực đoan này để biểu đạt bất mãn của mình. Tam Nương chỉ có thể bưng đầu, khóc rống lên.

“Bồng đưa bé ra đây đi.” Gia Cát Linh Ẩn nói với Mộc Tê.

Mộc Tê đi vào, chỉ chốc lát sau thì bồng một đứa bé đi ra, chính là đứa bé Tam Nương đã bồng trước đó. Đứa bé cầm trong tay một món đồ chơi, đang chơi thật là vui vẻ, cười khanh khách.

“Con của ta!” Tam Nương xông đến đoạt lại đứa nhỏ, ôm chặt vào trong ngực, không ngừng hôn. Nàng ta nhìn lại trong lòng Gia Cát Linh Ẩn một chút, bên trong bọc tã kia chỉ là một cái gối nằm nhỏ, “Con của ta không có sao, cảm ơn Tam tiểu thư!”

“Đi nhanh đi!” Mộc Tê trừng Tam Nương: “Hôm nay xem như cho ngươi một bài học. Nếu không phải tiểu thư có lòng lương thiện, quả thật sẽ đoạt lấy con của ngươi đi bán cho bọn buôn người!”

“Dạ, Tam Nương biết sai rồi, cảm ơn đại ân đại đức của Tam tiểu thư!” Nói xong, Tam Nương bồng đứa nhỏ, trốn đi trong tiếng ầm ĩ của mọi người, giống như sợ đợi thêm một giây nữa thì sẽ không còn đứa bé.

Sau khi Tam Nương trốn đi, người vây xem cũng nhanh chóng tản ra. Bọn họ tranh nhau chạy đi loan báo Tam tiểu thư đã nhìn thấu mưu kế của Tam Nương ra sao, chỉ đôi ba câu liền khiến cho Tam Nương nói ra chân tướng. Vì thế, dư luận ở Ngân Đô lại chuyển hướng, tương truyền sôi nổi Tam tiểu thư trí đa mưu thế nào, Tam Nương kia bỉ ổi vô liêm sỉ ra sao.

Tiêu Doanh, Tứ di nương, Như Nguyệt, Như Sương cùng thấy Gia Cát Linh Ẩn đã hoá giải nguy cơ hầu như khó giải như thế nào. Mọi người đều kinh ngạc không thôi, nhất là Tứ di nương tràn đầy hoảng sợ trong lòng. Năng lực và sự quyết đoán của Gia Cát Linh Ẩn vượt xa tưởng tượng của bà.

Gia Cát Linh Ẩn xoay người, nhìn thấy Tiêu Doanh và Tứ di nương đứng ở bên cạnh. Tiêu Doanh đang mỉm cười với mình, nụ cười đó vô cùng mất tự nhiên.

“Đi đã tới?” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười hỏi.

“Nghe nói mẫu thân của ngươi bị thương, cho nên ta đến đây thăm.” Ánh mắt Tiêu Doanh bối rối nhìn xung quanh, chột dạ không thôi.

“Doanh tử, mau đưa biên lai vay bạc uội, sau đó đi lãnh ngân lượng đi. Một ngàn lượng bạc phải có muối đi mới có thể lãnh, xong rồi muối còn phải đi ra ngoài nữa.” Tứ di nương nói với Tiêu Doanh.

“Tứ di nương đi trước đi, ta đi theo sau.” Tiêu Doanh cười theo, xấu hổ nói.

“Vội nhanh một chút đi, muối chờ tử ở trong phòng.”

Tiêu Doanh cảm phẫn nhìn Tứ di nương rời đi, ngực phập phồng mãnh liệt, tay nắm chặt lại.

Trong mấy câu nói đó, Gia Cát Linh Ẩn đã để ý rõ ràng chân tướng. Thì ra Tiêu Doanh đến vay tiền trong phủ, không ngờ vừa khéo gặp phải lúc Tứ di nương quản lý việc nhà. Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Doanh thì biết bà ta đã bị Tứ di nương làm cho tức giận, lập tức nảy ra một mưu kế.

87. Chương 87: Năm Lấy Tay Nàng Không Buông

“Một ngàn lượng bạc thôi mà, sao di không đi tìm Nhị thúc, phải đến đây nhìn sắc mặt của Tứ di nương?” Gia Cát Linh Ẩn đi đến trước mặt Tiêu Doanh, nhỏ giọng nói.

Mắt Tiêu Doanh sáng lên, ngoài miệng lại nói: “Tam tiểu thư thật thích nói đùa, cho dù đói chết, ta cũng sẽ không đi tìm Nhị thúc con, ta còn có việc, đi trước đây.” Nói xong, Tiêu Doanh vội vã rời khỏi phủ Thừa tướng.

“Di không đến chỗ Tứ di nương lãnh ngân lượng sao?” Gia Cát Linh Ẩn cao giọng hỏi.

“Ta không cần nữa!” Tiêu Doanh đầu cũng không quay lại, lạnh lùng nói.

Xoay người, Gia Cát Linh Ẩn nói với Kinh Phong: “Kinh Phong, ngươi đi theo dõi bà ta, nhất định bà ta sẽ đến tìm Gia Cát Vũ, ngươi xem họ gặp mặt ở đâu rồi thông báo cho phu nhân của Gia Cát Vũ.”

“Dạ, tiểu thư.”

“Linh nhi muốn giải quyết bà ấy thế nào?” Sở Lăng Thiên yêu chiều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thủ đoạn của Gia Cát Linh Ẩn luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

“Cái này phải xem bản lĩnh của phu nhân nổi tiếng ghen tuông của Gia Cát Vũ kia.” Gia Cát Linh Ẩn thở dài nói, “Đứa bé của Tam Nương quả thực rất đáng yêu, tiếc là gặp phải một người mẹ như vậy.”

“Nếu Linh nhi thích con nít, sau này chúng ta sinh nhiều một chút.” Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Linh Ẩn, cười xấu xa.

Mặt Gia Cát Linh Ẩn hơi đỏ lên, cúi đầu, không thêm để ý Sở Lăng Thiên nữa.

Sở Lăng Thiên mỉm cười gian trá: “Dáng vẻ thẹn thùng của Linh nhi thật đẹp, đi nào, đi lên phố dạo với ta một chút!”

Sở Lăng Thiên thuận thế bắt lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn, nắm chặt trong tay mình, kéo Gia Cát Linh Ẩn ra khỏi phủ. Gia Cát Linh Ẩn thử vùng ra, nhưng Sở Lăng Thiên lại nắm chặt hơn.

“Linh nhi nếu còn vùng vẫy nữa, ta sẽ hôn nàng trên phố đó.” Sở Lăng Thiên chu miệng, cười vui vẻ.

Gia Cát Linh Ẩn quả nhiên không dám từ chối nữa, nàng tin Sở Lăng Thiên thật sự sẽ làm được chuyện này, “Thất gia chỉ muốn tản bộ đơn giản thế thôi sao?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Linh nhi thông minh lắm, có vẻ còn thông minh hơn cả ta.” Sở Lăng Thiên nhún nhún vai, bắt đắc dĩ nói.

Đôi kim đồng ngọc nữ đi trên phố này hấp dẫn tất cả ánh mắt của người qua đường. Nữ tử cao sang xinh đẹp, khí chất xuất chúng làm cho người khác hoài nghi đây là tiên nữ hạ phàm, trong vẻ lạnh lùng lại mang theo chút ngượng ngùng của nữ nhân, càng làm tôn lên vẻ động lòng người của nữ tử. Nam tử dáng người cao lớn, khuôn mặt tuấn tú dẫn đến các nữ nhân khác đều dừng chân ngoái nhìn, nam tử thường xuyên liếc nhìn nữ tử bên cạnh, trong mắt tràn đầy yêu thương, giống như trân bảo của toàn bộ thế giới đều đặt trước mặt hắn, trong mắt hắn cũng chỉ có nữ tử xinh đẹp đi bên cạnh này.

“Nhìn kìa, nàng ấy chính là Tam tiểu thư, đi cùng nàng ấy là Thất điện hạ đó!” Một người trong đám đông hét hồn kêu lên.

“Không phải nói Tam tiểu thư có con riêng sao? Sao Thất điện hạ còn ở bên nàng ta?”

“Người không biết à? Tam tiểu thư là bị hại đó, nữ nhân kia nhận tiền của người khác nên cố tình rêu rao như vậy.”

“Vậy con riêng kia là chuyện thế nào?”

“Là con của nữ nhân đó, người cố ý vu oan cho Tam tiểu thư. Tam tiểu thư sẽ mau chóng trở thành Thất vương phi thôi.”

“Hóa ra là vậy, nữ tử Thất điện hạ thích, nhất định sẽ không làm ra chuyện bỉ ổi như vậy.”

Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn xuất hiện trên phố, lời đồn tự sụp đổ, vì thế tất cả mọi người bây giờ đều đang bàn tán, Thất vương gia muốn cưới Tam tiểu thư làm vương phi.

Gia Cát Linh Ẩn biết Sở Lăng Thiên mang cô ra ngoài cũng không phải dạo phố đơn giản như vậy, y muốn nói với mọi người, nữ nhân này là trân bảo của y. Gia Cát Linh Ẩn không khỏi chủ động nắm chặt tay Sở Lăng Thiên, cảm nhận lòng bàn tay rộng lớn của Sở Lăng Thiên truyền đến ấm áp cho nàng, nhận được đáp lại của Gia Cát Linh Ẩn, tay Sở Lăng Thiên càng thêm siết chặt.

“Linh nhi, hiện giờ nàng có biết ta đang nghĩ gì không?” Sở Lăng Thiên hỏi.

“Tâm tư của Thất gia, Linh nhi không dám đoán bừa.”

“Ta đang nghĩ, ta cứ nắm tay nàng như vậy không buông ra.”

“Vậy thì đừng buông!”

Sở Lăng Thiên lộ ra nụ cười thỏa mãn, hẳn xem đây là lời hứa hẹn mà Gia Cát Linh Ân dành cho hắn, vĩnh viễn không buông tay!

Cũng có người không biết đôi bích nhân này, một người bán hàng rong bên đường đang hét to kéo khách, nhìn thấy Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ân, lập tức mời chào, “Vị công tử này, mua trâm cho phu nhân đi, công tử xem này, rất đẹp đó.”

Sở Lăng Thiên chọn một chiếc trâm ngọc, cài lên giúp Gia Cát Linh Ân.

“Vừa nhìn là biết công tử đúng là phu quân tốt, phu nhân đây có phu quân như vậy, đúng là rất may mắn.” Người bán hàng rong cười nói.

Sở Lăng Thiên nhìn người bán hàng rong đầy tán thưởng, từ trong ngực móc ra một thỏi bạc, “Ta mua hết toàn bộ trâm của người! Giúp ta đưa đến tiền trang ở trước mặt nhé!”

“Dạ!” Người bán hàng sung sướng, lập tức hoàn hồn, hớn hở nói, “Công tử đúng là người hào phóng, tiểu nhân chúc công tử cùng phu nhân hạnh phúc mỹ mãn, con cháu đầy đàn.”

“Nhưng ta lại không nỡ để nương tử sanh nhiều con như vậy, cực lắm!” Sở Lăng Thiên phất tay áo, nói.

“Ai là nương tử của người.” Gia Cát Linh Ân liếc Sở Lăng Thiên trắng mắt.

“Hi hi!” Sở Lăng Thiên mỉm cười ngây ngô.

Hai người lại đi dạo trên phố thật lâu, bỗng nhiên, một góc đường không biết tại sao lại ồn ào náo nhiệt, một đám người xúm xít la hét đi về hướng bên này, Sở Lăng Thiên bất giác bảo vệ Gia Cát Linh Ân ở sau lưng.

Chỉ thấy có người cầm rau thối, trứng gà không ngừng ném vào bên trong, vừa ném vừa hô: dê tiện, vô sỉ, dâm phụ! Đến gần, Gia Cát Linh Ân và Sở Lăng Thiên mới nhìn rõ người nọ, đứng giữa đám người, người phụ nữ nọ chỉ mặc một cái yếm và quần trong[1], gương mặt nữ nhân bị mái tóc hỗn loạn che khuất, trước ngực người đó có treo một tấm thẻ, mặt trên có viết hai chữ ‘dâm phụ’. Đi theo sau đó là một người vừa gõ trống khua chiêng vừa hô lớn: “Mọi người mau đến xem, quả phụ vô sỉ dụ dỗ đàn ông có vợ này!”

Nữ nhân nọ cúi đầu, người khác không biết, chứ Gia Cát Linh Ân lại quen biết bà, bà chính là Tiêu Doanh, phu nhân của Gia Cát Vũ nổi tiếng là bình dấm chua, thủ đoạn chấn chỉnh người này quả là há giận. Lần này xem như cho Tiêu Doanh một bài học, trước cửa phủ thừa tướng, cái liếc mắt của Tam Nương và Tiêu Doanh đã bán đứng bà, Gia Cát Linh Ân liền quy chụp chuyện lúc sáng có liên quan đến Tiêu Doanh. Tiêu Doanh ở chỗ Tứ di nương bị tức giận, Gia Cát Linh Ân liền biết tận dụng thời cơ gợi ý kêu bà đi tìm Gia Cát Vũ.

“À, thanh danh của bà ấy mới đúng là bị hủy hoại đó.” Sở Lăng Thiên mỉm cười vui sướng khi thấy người khác gặp họa, “Ai bảo bà ấy đắc tội với Linh nhi của ta.”

“Dâm phụ đi chết đi!” Một phụ nữ trung niên bưng một chậu máu lợn, tạt về phía Tiêu Doanh.

“Á!” Tiêu Doanh ngã mặt lên trời hét lớn, quệt lung tung trên mặt, trên người, “Cút mau!”

“Còn dám mắng người à!” Người phụ nữ trung niên nọ xông đến, một phen kéo cái yếm của Tiêu Doanh, nửa thân trên của Tiêu Doanh nhất thời lồ lộ trước mặt mọi người, “Đã vậy còn không biết thẹn à, còn che cái gì mà che.”

“Á!” Tiêu Doanh rớt cục cũng không chịu đựng nổi nhục nhã như vậy, dạt đám người đang vây quanh bà sang hai bên, hướng về phía cây cột bên cạnh dùng sức đập mạnh đầu vào.

Cột một tiếng, Tiêu Doanh té ngã xuống đất, nhất thời tắt thở, hai mắt trợn trừng. Một giọt máu từ cây cột chảy xuống, nhỏ giọt lên giữa hai đầu chân mày của Tiêu Doanh.

“Ôi, chết rồi à.” Sở Lăng Thiên ghét bỏ liếc nhìn Tiêu Doanh một cái, “Linh nhi, chúng ta đến nơi khác dạo thôi.”

“Ừm.” Gia Cát Linh Ân gật đầu, ngoan ngoãn đi theo Sở Lăng Thiên.

Màn đêm buông xuống, Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn cùng nhau đi vào Tiên Túy Lâu dùng bữa tối. Sở Lăng Thiên là khách quen của Tiên Túy Lâu, chưởng quầy nhanh chóng dẫn họ đến phòng đánh chữ Thiên. Chưởng quầy chưa bao giờ nhìn thấy Sở Lăng Thiên đến cùng nữ quyến, trong lòng biết nhất định thân phận của nữ tử này rất đặc biệt, vì thế càng thêm dốc lòng chiêu đãi nàng.

“Lục gia, Thất gia đang ở bên trong.” Bên ngoài phòng riêng, truyền đến tiếng của chưởng quầy, giọng điệu vô cùng khó xử.

“Thất đệ ở trong đó à, bản vương càng muốn vào để chào hỏi một tiếng.” Sở Lăng Thiên không để ý đến sự ngăn cản của chưởng quầy, đẩy cửa vào, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt Sở Lăng Thiên nhất thời u ám, “Bản vương đến xin chén rượu, Thất đệ không để ý chứ?”

“Lục ca xin cứ tự nhiên.” Sở Lăng Thiên thản nhiên nói.

Sở Lăng Thiên nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, “Tam tiểu thư, nếu bản vương nhớ không nhầm, hình như ngươi còn nợ bản vương một chén rượu. Là lần đầu tiên gặp Tam tiểu thư ở phủ thừa tướng, chén rượu kia của Tam tiểu thư bản vương vẫn còn chưa uống.”

“Lục điện hạ, thời tiết oi bức, nên uống ít rượu thôi.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng liếc nhìn Sở Lăng Thiên.

“Tam tiểu thư nói có lý.” Sắc mặt Sở Lăng Thiên lại càng u ám, hất quay đầu nói với Sở Lăng Thiên, “Thất đệ ném người của Thánh Điện vào trong phủ của bản vương là có ý gì?”

“Những kẻ đó vốn là người của Lục ca, đệ chỉ là trả lại cho Lục ca mà thôi.”

“Sở Lăng Thiên, đừng tưởng bản vương không dám làm khó dễ ngươi?” Sở Lăng Thiên tức giận xoay người.

“Không phải Lục ca đã bắt đầu hành động rồi sao?” Sở Lăng Thiên cười cười, biểu hiện châm biếm.

“Thất gia, ta ăn no rồi, chúng ta đi thôi.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, túm lấy Sở Lăng Thiên.

“Ừm, ta cũng no rồi, Lục ca từ từ dùng nhé.”

Sở Lăng Thiên cũng đứng lên, nắm lấy tay Gia Cát Linh Ẩn, cùng nhau rời khỏi đó.

Sở Lăng Thiên nắm chặt chén rượu trong tay, lộ ra một nụ cười lạnh, Gia Cát Linh Ẩn, đời này ngươi chỉ có thể là của bản vương, đợi bản vương ổn định đại sự trước, sẽ lại cùng các ngươi chơi đùa.

Sở Lăng Thiên đưa Gia Cát Linh Ẩn về Trúc Nguyệt Hiên, lại ngồi thêm một lát, “Linh nhi, sắp đến Lục Quốc Đại Diễn[2] rồi, ta phụ trách bố trí cấm quân, bảo đảm an toàn của đại lễ, sau này có thể không có thời gian đến đây, nàng nhất định phải cẩn thận.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Yên tâm đi, có Mộc Tê và Kinh Phong ở đây, không cần lo lắng.”

Sở Lăng Thiên lại lo lắng dò hỏi Kinh Phong và Mộc Tê một hồi mới lưu luyến rời khỏi Trúc Nguyệt Hiên.

Như Nguyệt canh ở cửa, nhìn thấy Sở Lăng Thiên đi ra, lập tức nghiêng đón, hành lễ với Sở Lăng Thiên: “Thần nữ thỉnh an Thất vương gia.”

“Tứ tiểu thư mời đứng lên.” Sở Lăng Thiên nói xong liền muốn đi.

“Thất điện hạ, đợi đã.” Như Nguyệt vội vàng nói.

“Tứ tiểu thư có chuyện gì à?”

Như Nguyệt lấy từ trong ngực ra một chiếc khăn tay, đưa cho Sở Lăng Thiên, cúi đầu: “Đây là khăn tay thân nữ thêu riêng cho Thất điện hạ, hy vọng Thất điện hạ nhận cho.”

“Bản vương không thiếu khăn tay, Tứ tiểu thư vẫn là nhận lại đi.” Cảm nhận được ý tứ của Như Nguyệt, giọng điệu của Sở Lăng Thiên có chút không vui.

“Điện hạ đừng hiểu lầm!” Như Nguyệt lập tức giải thích, “Thần nữ là thấy Tam tỷ quá bận, tỷ ấy cũng không rảnh khâu vá, lo lắng Tam tỷ chăm sóc Thất điện hạ không được chu toàn, muốn chia sẻ ưu phiền giúp Tam tỷ, thần nữ vốn không có suy nghĩ không an phận với điện hạ đâu.”

“Nếu thật sự Tứ tiểu thư muốn chia sẻ ưu phiền với Linh nhi, thì nên bớt gây phiền toái cho nàng ấy mới đúng.” Sở Lăng Thiên mặt không chút thay đổi.

“Điện hạ...”

“Được rồi, xem như bản vương nể mặt Linh nhi, coi như người đang nói nhảm! Nếu có lần sau, bản vương quyết không khách khí.”

“Thần nữ đã hiểu.” Như Nguyệt cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Vì sao thay đổi đối sách vẫn là không được? Như Nguyệt rầu rĩ nghĩ, nàng vốn nghĩ nếu lấy Gia Cát Linh Ẩn ra làm cái cớ, Sở Lăng Thiên quả quyết sẽ không từ chối, kết quả lại khác một trời một vực với suy nghĩ của nàng.

Trục Nguyệt Hiền, Gia Cát Linh Ẩn bảo Nguyệt Lan chuẩn bị chút điểm tâm, mang đến phòng của Đại phu nhân.

[1] Một loại quần mặc bên trong y phục của người xưa, vì thời đó chưa có quần lót như ngày nay.

88. Chương 88: Đương Nhiên Con Không Có Lòng Tốt Như Vậy

Một mình Đại phu nhân đang nằm trong phòng tắm tối, cơn đau ở hông đang xâu xé bà, bà chu môi, không ngừng hít hơi. Chuyện xảy ra vào ban ngày, Lưu quản gia đã bẩm báo lại chi tiết với bà, chỉ là bà vẫn chưa biết, Tiêu Doanh đã chết. Lần này, so với trước kia, Đại phu nhân lại càng mãnh liệt ý thức được, Gia Cát Linh Ẩn thông minh mạnh mẽ hơn trong tưởng tượng của bà rất nhiều.

“Mẹ, mẹ khỏe hơn chút nào không?” Gia Cát Linh Ẩn xách giỏ, cười sảng lãng bước vào.

“Người đến làm gì?” Ánh mắt Đại phu nhân hung ác như lang sói, sáng quắc nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, “Mẹ bị thương nghiêm trọng như vậy, làm con mà không đến thăm thì có vẻ quá bất hiếu. Mẹ vì cứu con đã quỳ một đêm ở từ đường, đại ân đại đức của mẹ, con nhất định sẽ ghi lòng tạc dạ.”

“Hừ! Khỏi ở chỗ này mè nheo khóc chuột đi, ta chưa bao giờ nghĩ, tuổi người còn nhỏ, mà lòng dạ lại độc ác như thế!” Đại phu nhân phẫn hận nói.

“Mẹ, con nghĩ mẹ nhầm gì rồi, con là chuột, còn mẹ là mèo mới đúng, nếu nói lòng dạ độc ác, con gái nào sánh kịp với mẹ chứ.”

“Người giống hệt con mẹ đã chết của người, nhanh mồm nhanh miệng, một ngày nào đó coi chừng cắn vào đầu lưỡi của chính mình đó!” Đại phu nhân thở hổn hển nói, “Người đừng nghĩ người đã thắng rồi nhé, sau lưng Hồng Nhan còn có Tiêu gia, người thì có gì?”

“Mẹ, con gái vẫn luôn xem đại tỷ là chị ruột mà.” Về mặt của Gia Cát Linh Ẩn ra chiều vô tội, “Lục Quốc Đại Điện sắp bắt đầu rồi, nữ nhi vốn đang định van xin phụ thân, để cho đại tỷ tham gia Lục Quốc Đại Điện.”

“Người có lòng tốt vậy sao?” Đại phu nhân hí mắt, cảnh giác nhìn Gia Cát Linh Ẩn, giống như Gia Cát Linh Ẩn đang có âm mưu kỳ động trời nào đó.

“Con đương nhiên không có lòng tốt như vậy!” Ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên âm u lạnh lẽo, “Đến lúc đó mẹ sẽ biết, mẹ nghỉ ngơi cho khỏe nhé, nữ nhi cáo lui.”

“Tiểu tiện nhân, đừng mơ mà thương tổn được Hồng Nhan!” Đại phu nhân quát về phía bóng lưng của Gia Cát Linh Ẩn, hơi dùng sức một chút, vết thương trên hông lại nứt toác ra, nhất thời đau đến nỗi bà nghiến răng trèo trẹo.

Gia Cát Linh Ẩn đứng lại, tươi cười, thầm nghĩ muốn biết thương tổn thế nào, các người từ từ chờ xem. Gia Cát Linh Ẩn đang đi về phía thư phòng của Gia Cát Chiêm, bỗng nhiên nghe thấy tiếng của Tứ di nương: “Tam tiểu thư xin dừng bước.”

“Tứ di nương, tìm con có chuyện à?”

“Tam tiểu thư, có thể đến phòng ta nói chuyện không?”

“Ừm.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, cùng Tứ di nương đi đến phòng bà.

Tứ di nương nháy mắt với Như Nguyệt và Như Sương, hai tỷ muội họ một người bưng trà một kẻ bưng điểm tâm đến, đặt trước mặt Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tỷ, mời uống trà.”

Gia Cát Linh Ẩn uống ngụm trà, đặt xuống, nói: “Tứ di nương có chuyện gì cứ nói đi.”

“Chuyện này...” Tứ di nương dừng một chút, “Hiện tại Tam tiểu thư là Huyền Quân cao quý, lại thân cận với Thất điện hạ, nên Tứ di nương muốn cầu xin con, xem như nể mặt của ta, dẫn dắt Như Nguyệt và Như Sương, nói thế nào, hai đứa cũng là muội muội con.”

Gia Cát Linh Ẩn lộ vẻ khó xử: “Tứ di nương có điều không biết, chức Huyền Quân của Linh nhi chỉ là Hoàng thượng nhất thời vui vẻ nên phong tặng, Hoàng thượng không vui thì bất cứ lúc nào cũng có thể lột bỏ phong hiệu này. Mặc dù con thân cận với Thất gia, nhưng vẫn chưa thành thân, Linh nhi không biết bây giờ phải dẫn dắt hai muội muội thế nào.”

“Tam tiểu thư khiêm tốn quá.” Tứ di nương cười theo, “Tứ di nương chỉ muốn cầu xin ngày nào đó Tam tiểu thư được làm phi của Thất điện hạ, có thể nạp hai chị em Như Nguyệt và Như Sương làm thiếp, cùng nhau phụng bồi Thất điện hạ.”

“Tứ di nương.” Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn nháy mắt sa sầm, dám có ý định đụng đến Sở Lăng Thiên, chính là đang khiêu chiến với giới hạn cuối cùng của nàng, “Mỗi người đều có duyên phận của chính mình. Hôn sự đương nhiên do cha mẹ làm chủ, người là tỷ tỷ không tiện nhúng tay vào. Vả lại, có cưới hay không là do Thất vương gia, không phải do ta. Trượng phu của ta, chỉ được phép có một nữ nhân là ta!”

“Tam tiểu thư bớt giận!” Cảm nhận được cơn giận của Gia Cát Linh Ẩn, Tứ di nương lập tức nói, “Ta chỉ là nói vậy mà thôi.”

“Tứ di nương cũng đừng nói ta không để ý đến tình cảm chị em, Lục Quốc Đại Đế, nếu có cơ hội, ta sẽ cầu xin với Hoàng hậu, tranh thủ để cho Như Nguyệt và Như Sương cùng tham gia, nương nương có thể đồng ý hay không, còn phải xem vận may của hai muội ấy, còn về phần có thu hoạch được gì không, thì phải xem tạo hóa của chính hai người.”

“Được vậy tốt quá!” Tứ di nương lập tức vui vẻ ra mặt, “Đa tạ Tam tiểu thư.”

“Tứ di nương khách sáo rồi, bên chỗ Đại phu nhân, làm phiền Tứ di nương chiếu cố nhiều hơn.”

“Yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt tỷ ấy.” Tứ di nương nói sâu xa.

Đi ra, Gia Cát Linh Ẩn lại đến thư phòng của Gia Cát Chiêm.

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Chiêm lập tức đứng lên, quan tâm hỏi han: “Linh nhi đi đâu vậy? Phụ thân vẫn còn lo lắng đây, chuyện hôm nay ta đều nghe nói cả rồi, may mà Linh nhi thông minh ứng phó, mới không để kẻ gian thực hiện được.”

“Nữ nhi ra ngoài đi dạo cùng Thất vương gia, làm cho phụ thân lo lắng rồi.” Gia Cát Linh Ẩn ngừng một chút, “Phụ thân, Lục Quốc Đại Đế sắp tới rồi, nữ nhi muốn cầu xin với phụ thân, đừng cấm cửa tỷ tỷ nữa, nếu tốt số, nói không chừng cả tỷ tỷ và Linh nhi đều có thể tham gia Lục Quốc Đại Đế.”

“Con còn cầu xin cho nó.” Nhớ đến Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Chiêm có hơi bực bội, “Nhưng nếu Linh nhi đã nói vậy, cha sẽ giải trừ lệnh cấm cho nó.”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cười lạnh, cho dù nàng không nói, Gia Cát Chiêm nhất định cũng sẽ để cho Gia Cát Hồng Nhan tham gia, nàng chỉ là biết thời thế mà thôi, “Đại tỷ chỉ là nhất thời hồ đồ, phụ thân

đừng giận tỷ ấy nữa. Có thể cùng tham gia Lục Quốc Đại Diễn với đại tỷ, tỷ ấy có thể chỉ bảo con nhiều hơn, tỷ muội đồng lòng, lợi ích nhất định rất nhiều.”

“Vẫn là Linh nhi hiểu chuyện.” Gia Cát Chiêm gật gù, hài lòng nói.

Trong phòng Tứ di nương, Như Sương khó hiểu hỏi mẹ mình: “Mẹ, vì sao chúng ta phải thỏa hiệp với Gia Cát Linh Ẩn? Hiện giờ mẹ quản lý hết mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, ngay cả chìa khóa của phòng thu chi cũng ở trong tay mẹ, phải là nó đến cầu xin mẹ mới đúng chứ?”

“Con thì biết cái gì?” Tứ di nương liếc Như Sương trắng mắt, “Tâm cơ của ba mẹ con chúng ta cộng lại cũng không nhiều bằng nó. Trong phủ xảy ra nhiều chuyện như vậy, tội con cho rằng đều là ngẫu nhiên sao? Hiện giờ nó được phong làm Huyền Quân, là tâm phúc trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu, lão gia đã nâng chi phí sinh hoạt của nó bằng với Đại tiểu thư. Thoạt nhìn cứ tưởng trong phủ này là thiên hạ của đại phòng, thực ra thì gió đã bắt đầu đổi hướng rồi. Thân cận với Gia Cát Linh Ẩn không có sai đâu. Trừ phi có thể lật đổ nó hoàn toàn, còn không thì đừng hành động nông nổi.”

Như Nguyệt và Như Sương bốn mắt nhìn nhau, trong lòng các nàng đều cảm thấy Tứ di nương đúng là thần hồn nát thần tính.

Ban đêm đầu thu, không oi bức như ngày hè, trong Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn ngồi trước cửa sổ, cơn gió nhẹ từ từ thổi vào. Gia Cát Linh Ẩn đang vẽ tranh trên án, trong mắt đọng đầy ý cười âm áp. Một lát sau, nàng giơ thứ trong tay lên, là một bức họa, khuôn mặt Sở Lăng Thiên sống động trên giấy. Trên giấy, khóe miệng của người nọ đang phát ra nụ cười xấu xa, làm Gia Cát Linh Ẩn cười đến nheo mắt.

Thị lực của Kinh Phong vô cùng tốt, mặc dù cách rất xa, nhưng hần liếc mắt một cái liền nhận ra người trong bức họa là Sở Lăng Thiên, trong lòng không khỏi reo mừng vì chủ tử! Rồi lại không nín được thở dài, một nữ tử có trái tim yếu đuối như thế, tại sao khi bắt tay làm việc gì lại ngoan độc đến vậy!

Thời gian trôi vùn vụt, ngày mai chính là ngày thành thân của Như Mộng và Diêu Khánh. Tứ di nương lấy sinh lễ của Diêu gia ra, xem như là của hồi môn cho Như Mộng. Như Mộng đau khổ cầu xin Tứ di nương mới xin được một tấm vải đỏ.

Sáng sớm, Gia Cát Linh Ẩn đã dẫn theo hai nha hoàn ra ngoài, chọn mua một số thứ rồi về, đưa đến trong phòng Như Mộng. Như Mộng đang cúi đầu, khâu từng mũi kim lên tấm vải đỏ xin được làm hỉ phục.

“Tam muội, đây là?” Nhìn thấy chủ tử ba người Gia Cát Linh Ẩn mang đồ vào, Như Mộng khó hiểu hỏi.

“Nói thế nào thì Gia Cát Như Mộng cũng là nữ nhi của thừa tướng, của hồi môn nhất định không thể ít được.” Gia Cát Linh Ẩn vừa nói, vừa đặt đồ xuống.

Gia Cát Linh Ẩn mua vải vóc, đồ trang sức, tranh chữ, vật dụng hàng ngày... mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng đủ xứng với Diêu gia. Cuối cùng, Gia Cát Linh Ẩn còn lấy ra áo cưới gấm thêu tốt nhất, cùng tấm vải đội đầu, đặt xuống trước mặt Như Mộng, “Bỏ thứ trong tay xuống đi!”

Nước mắt của Như Mộng chảy tràn, nàng vạn lần không ngờ, người chuẩn bị hồi môn cho nàng lại là Gia Cát Linh Ẩn, mấy hôm nay người kiên trì đưa cơm đến cho nàng cũng là Gia Cát Linh Ẩn.

“Tam muội...” Như Mộng khóc không thành tiếng, không biết phải nói gì.

“Nhị tỷ không cần như vậy.” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh lùng, “Tỷ có điều không biết, trong phủ thừa tướng này, kể ra thì người đối xử tốt nhất với muội là tỷ.”

Như Mộng ngạc nhiên, nàng vẫn luôn biết, cuộc sống trong phủ của Gia Cát Linh Ẩn cũng không mấy tốt, nhưng nàng chưa từng để tâm đến người khác.

“Tam muội, chuyện trước kia...”

“Nhị tỷ, đến Diêu gia thì hãy sống cho tốt, tỷ thử hỉ phục này xem, không vừa thì muội sẽ tìm thợ sửa lại.”

“Để tỷ thay xem!”

Đặt tấm vải đỏ trong tay xuống, Như Mộng cầm hỉ phục và mào phượng vào buồng trong, chỉ trong chốc lát đã thay xong bước ra. Hỉ phục thật vừa người, có lẽ do màu sắc, mặc hỉ phục vào, sắc mặt của Như Mộng cũng hồng hào không ít.

Lúc này, Lưu quản gia đi vào phòng của Như Mộng, nói: “Nhị tiểu thư, Tứ di nương bảo Nhị tiểu thư đến khi chọn vài món đồ, thêm vào cửa hồi môn.”

“Hả, thật ư?” Như Mộng vui vẻ, “Ta lập tức đến ngay.”

“VẬY Ể LÃO NÔ VỀ BẮM LẠI VỚI TƯ DI NƯƠNG.”

Lưu quản gia đi đến trong sân, nhìn thấy ngoài phủ có một người đàn ông đang lăm lét nhìn đông ngó tây, liền tiến lên trước, hỏi: “Vị đại ca này, người có chuyện gì?”

Lâm Hải cố gắng ưỡn ngực, “Ta là đại ca của Tứ di nương phủ thừa tướng, hãy để ta vào!”

“Hóa ra là anh vợ.” Lưu quản gia cười cười, “Xin theo lão nô vào, lão nô dẫn người đi tìm Tứ di nương.”

“Tốt quá, mau dẫn đường đi.”

Lâm Hải nghênh ngang đi theo Lưu quản gia vào phòng của Tứ di nương. Tứ di nương vừa thấy Lâm Hải, sắc mặt nhất thời sa sầm.

“Tứ di nương, anh của người nói có chuyện tìm người, lão nô liền dẫn y vào phủ.”

“Ừ.” Tứ di nương lạnh lùng gạt đầu, “Người lui ra trước đi, nơi này không có chuyện của người.”

“Dạ bên chỗ Nhị tiểu thư lão nô đã thông báo rồi.”

“Biết rồi, người lui xuống trước đi.”

Lâm Hải cười ha hả trông theo bóng lưng Lưu quản gia rồi đi, nói: “Tính ra ông già này cũng thức thời đó, vừa nghe nói ta là đại ca của muội, liền ân cần mời ta vào phủ, người này có thể bồi dưỡng đó.”

“Đại ca đến có chuyện gì sao?”

“Cũng không có chuyện gì.” Lâm Hải chà xát hai tay, nghiêm mặt nói, “Mấy ngày nay hơi túng, tìm muội mượn chút bạc.”

“Đại ca tưởng ta mở tiền trang sao?” Tứ di nương tức giận nói, “Mỗi tháng chi phí sinh hoạt của ta cũng chỉ có năm mươi lượng bạc, lần trước đã đưa huynh một trăm lượng rồi, huynh xài hết rồi sao?”

“Đều do bàn tay dê tiện này của ta, nhịn không được lại đi cờ bạc, chưa tính thua hết ngân lượng, còn nợ thêm một ngàn lượng.”

“Một ngàn lượng?” Tứ di nương mặt đen như than, “Ta không có nhiều bạc như vậy.”

“Muội muội đừng nói đùa, một ngàn lượng thôi mà, đối với phủ thừa tướng chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi.” Lâm Hải không tin, nói.

“Hừ!” Tứ di nương nặng nề thở ra, móc ra ngân phiếu một trăm lượng, đặt ở trước mặt Lâm Hải, “Đại ca nghĩ ta là đương gia ở phủ thừa tướng này ư? Một trăm lượng này xem như ta đưa cho huynh, sau này đừng bao giờ đến tìm ta nữa. Ta còn có việc, đại ca cũng sớm về đi.”

“Một trăm lượng?” Lâm Hải bất mãn nhìn Tứ di nương, “Lâm Tuyết, người đuổi ta như đuổi ăn mày sao?”

“Đại ca đừng nói gì nữa.”

Nói xong, Tứ di nương đứng dậy đi ra ngoài, bà muốn đến kho đợi Như Mộng đến chọn đồ. Bà vốn không định cho Như Mộng thêm cửa hồi môn, suy đi nghĩ lại mãi, vẫn quyết định cho thêm một ít, để biểu hiện sự rộng lượng của bà, cũng giành được ấn tượng tốt với Gia Cát Chiêm.

Tứ di nương vừa mở cửa kho ra, một người liền đột ngột lách người tiến vào. Tứ di nương tập trung nhìn, lại có thể là Lâm Hải.

89. Chương 89: Tam Tiểu Thư Giết Người

“Đại ca, huynh đến đây làm gì vậy?” Tứ di nương vừa nói vừa muốn đẩy Lâm Hải ra ngoài, “Đi ra ngoài đi, ở đây không phải là nơi huynh nên đến”.

“Muội muội, không nên như vậy, ta chỉ là muốn xem một chút thôi.” Lâm Hải không để ý Tứ di nương đang ngăn cản mình, vẫn cố nán lại trong nhà kho đi qua đi lại, thấy được vàng bạc, châu báu trong nhà kho hai mắt hắn sáng lên, “Phủ Thừa tướng này thật đúng là lắm tiền.” Lâm Hải cầm lên một nắm đồ trang sức rồi nhét vào ngực mình.

“Đại ca, huynh nghĩ huynh đang làm gì vậy?” Thấy hành động của Lâm Hải, Tứ di nương vừa tức vừa lo, sắc mặt trở nên trắng bệch, “Mau trả lại mau, những thứ này không thể động vào được đâu.”

“Mấy thứ ở chỗ này đều không dùng nữa, để ở đây thật là lãng phí!” Lâm Hải cười hì hì nói, “Muội không nói thì ai biết là ta lấy.” Lâm Hải vừa nói vừa cố lấy thêm một ít đồ trang sức nhét vào trong ngực.

“Đại ca, bỏ xuống! Huynh làm như vậy là hại chết ta đó!” Tứ di nương tức giận vừa đẩy vừa quát lên.

“Muội cứ nói là bị trộm lấy đi là được rồi!” Lâm Hải cũng tức giận giằng khỏi tay Tứ di nương.

Tứ di nương bị đẩy một cái đến lão đảo nhưng vẫn cố lôi kéo Lâm Hải, khẩn cầu nói: “Đại ca, ta van huynh, huynh để đồ lại chỗ cũ đi, để ta đưa huynh một ngàn lượng bạc.”

“Chỉ một ngàn lượng bạc đã muốn đuổi ta?” Lâm Hải khinh thường nhìn Tứ di nương, đã vào được nhà kho của phủ Thừa Tướng, một ngàn lượng đối với hắn đã sớm không còn vừa mắt nữa rồi, “Người, nếu không để ta lấy đi, ta sẽ để bọn đòi nợ đến phủ Thừa Tướng này một lượt, đến lúc đó xem người làm thế nào để làm người. Lâm Tuyết, người đừng quên, mấy năm trước khi người muốn tìm người cường hiếp Nhị di nương, chính ta đã giúp người một tay, tuy đã không thực hiện được nhưng nếu để Thừa Tướng gia biết chuyện người đã làm, thì cái danh Tứ di nương sẽ làm được bao lâu nữa đây!”

Tứ di nương ngăn người, bắt lực buông Lâm Hải ra, yếu ớt nói: “Huynh đi đi, sau này đừng bao giờ đến tìm ta nữa.”

“Vậy mới đúng!” Lâm Hải vừa cười đắc ý vừa lấy thêm mấy thứ vàng bạc nữa, lúc này mới vừa lòng rời đi. Thấy một nữ nhân thon gầy đứng trước cửa nhà kho, Lâm Hải lẩm bẩm nói: “Tránh ra! Đừng cản đường của đại gia!”

“Như Mộng?” Thấy người đứng trước cửa, Tứ di nương kinh hoảng kêu lên, “Đại ca ta, hắn... Hắn nói năng bậy bạ, ta không có làm gì với mẹ con cả, con phải tin ta. Con, con, con, thích cái gì, tự cầm lấy.”

“Đa tạ ưu ái của Tứ di nương đối với Như Mộng.” Như Mộng bước tới giống như không có chuyện gì xảy ra, chọn mấy thứ đồ, một khắc cũng không có dừng lại sau đó liền rời đi.

Tứ di nương cả người run rẩy, khóa cửa nhà kho lại, những đồ Lâm Hải lấy đi đó, trị giá gần mấy vạn lượng bạc. Tứ di nương chẳng biết làm sao để nói với Gia Cát Chiêm.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi thế?” Như Nguyệt thấy Tứ di nương sắc mặt tái nhợt, lập tức tiến lên đỡ lấy bà.

“Không có việc gì, đi lấy giúp mẹ chén nước.” Giọng nói của Tứ di nương có chút suy yếu.

Như Nguyệt nhanh chóng bưng lên một chén nước trà. Tứ di nương uống liền vài hớp, trong lòng cũng bình phục lại một chút. Suy nghĩ một lúc lâu, trong lòng Tứ di nương rốt cục cũng có được chủ ý.

Dùng qua bữa tối, Tứ di nương lấy ra một cái hộp nhỏ từ tủ quần áo, hai tay bà đang cầm cái hộp không ngừng run rẩy. Tứ di nương cầm cái hộp để trên bàn, suy nghĩ một lát. Như là đã hạ quyết tâm, bà lấy ra một cái chìa khóa từ đầu gối, nhanh chóng mở hộp, lấy ra một vật gì đó từ trong hộp.

Trong phòng Như Mộng, lúc này Như Mộng lại đang mặc bộ đồ tân nương đỏ tươi, ngày này là ngày mà nàng đã chờ rất lâu rất lâu, nhiều năm tâm nguyện, ngày mai nàng sẽ xuất giá. Như Mộng quay gương lại, chậm rãi trang điểm mình trước gương, trong gương là một cô gái đội mào phượng, khăn quàng vai, mắt

xéch, da trắng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, nghĩ đến lúc khi Diêu Khánh nhìn thấy mình thì sẽ có biểu hiện gì? Như Mộng cười vui vẻ.

“Như Mộng, nha đầu này, vội vàng muốn xuất giá như vậy sao?” Tứ di nương bưng một cái bát, không biết đến từ lúc nào, “Chưa gì đã đem đồ tân nương mặc vào rồi.”

“Tứ di nương” Như Mộng đứng lên, rót cho Tứ di nương một chén nước, “Mời người uống nước, Tứ di nương ghé qua, không biết có chuyện gì không?” Như Mộng không có chú ý tới lúc Tứ di nương đi vào cũng đã đóng cửa phòng lại.

“Chỉ là tới xem một chút thôi.” Tứ di nương ân cần nhìn Như Mộng, “Chăm sóc con từ nhỏ đến lớn, giờ đến lúc phải xuất giá rồi, Tứ di nương thật không nỡ. Con xem còn thiếu thứ gì, cứ nói với ta.”

“Đa tạ Tứ di nương, Tam muội đã mua sắm rất nhiều thứ, không thiếu gì. Tứ di nương đến là vì chuyện nhà kho lúc sáng sao?”

Tứ di nương ngưng ngưng cười cười, “Suy nghĩ của Như Mộng so với hai đứa con gái ngu ngốc của ta đều nhanh nhẹn hơn, ta chỉ mới trông coi nhà kho không bao lâu lại xảy ra chuyện như vậy, nếu như để lão gia biết được chuyện này nhất định sẽ không bỏ qua cho ta. Haizz, cũng đều là do cái tên đại ca không biết phải trái kia của ta.”

“Tứ di nương yên tâm,” Như Mộng cầm tay của Tứ di nương, “Như Mộng ngày mai phải xuất giá rồi, đâu còn có tư cách tham gia vào chuyện của phủ Thừa Tướng nữa chứ.”

“Vậy ta đây an tâm rồi.” Tứ di nương thở dài một hơi, cầm cái bát trong tay đưa cho Như Mộng, “Đây là ta cố ý căn dặn nhà bếp đun một thang thuốc dưỡng nhan cho con, mau nhanh uống đi, ngày mai làm một tân nương xinh đẹp, Diêu công tử nhìn nhất định sẽ quý trọng con như báu vật.”

“Đa tạ Tứ di nương.” Như Mộng nói xong bưng cái bát kê lên trên miệng uống vào.

Trục Nguyệt Hiên.

Hôm nay, những người trên đường ngoại trừ việc mua sắm đồ cưới cho Như Mộng, còn mua thêm cho Trục Nguyệt Hiên một vài đồ vật, Nguyệt Lan và Mộc Tê đang thu dọn sắp xếp lại.

“Nhị tiểu thư phải gả đi rồi, không biết Thất vương gia khi nào mới cưới tiểu thư của chúng ta đây?”

“Phải là đến khi nào tiểu thư của chúng ta mới bằng lòng gả cho vương gia.”

“Hai người nha đầu các ngươi, nếu còn nhiều chuyện nữa, ta sẽ phạt các ngươi đêm nay quét dọn Trục Nguyệt Hiên cả trong lẫn ngoài mười lần.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nói.

Mộc Tê và Nguyệt Lan thè lưỡi ngậm miệng lại.

“Tiểu thư, trâm cài tóc này không phải là đưa cho Nhị tiểu thư sao? Nó bị lẫn trong đồ đạc của chúng ta.” Nguyệt Lan trên tay cầm một cây trâm cài tóc, nói.

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn cầm lấy nhìn một chút, “Đúng rồi, để ta đem qua cho Nhị tỷ.”

“Tiểu thư, để nô tỳ đi.” Mộc Tê đứng lên.

“Không cần, vẫn là để ta đi.” Gia Cát Linh Ẩn ngăn lại, cầm cây trâm ngọc đi đến phòng Như Mộng.

Khóe miệng Như Mộng chảy máu, bụng truyền đến từng đợt quặn đau, cả người mềm yếu vô lực, nàng kinh ngạc nhìn Tứ di nương, cố hết sức nói: “Tứ di nương, vì sao lại đối xử với ta như thế? Ta thật sự chưa từng nghĩ đến sẽ đem chuyện ngày hôm nay nói cho người khác biết.”

“Như Mộng, ngươi cũng không thể trách ta.” Trong mắt Tứ di nương lóe lên một tia tàn nhẫn, “Không thể không phòng ngừa lòng dạ của con người được, ngươi cứ coi như là xuống dưới sớm một chút với mẹ ngươi đi, có thể tận hiếu trước mặt mẹ ngươi.”

“Người không sợ người khác sẽ biết chuyện của ngươi làm sao?”

“Độc này của ta một khi đã vào miệng rồi, sẽ tan ra lẫn vào trong máu sau đó sẽ dần dần biến mất, sẽ không lưu lại gì trên đồ ăn. Cái gì cũng không thể tra ra được.”

“Tứ di nương...” Như Mộng phun ra một ngụm máu, cả người vô lực ngã xuống đất.

Tứ di nương đưa ngón trỏ ra thử thăm dò hơi thở của Như Mộng, cảm giác được Như Mộng đã không còn thở nữa, Tứ di nương vội vã qua loa đóng cửa lại, từ phía sau ôm lấy thi thể Như Mộng, kéo đến sau cửa sổ.

“Nhị tỷ, tỷ có đó không?” Đột nhiên, ngoài cửa vang lên giọng nói của Gia Cát Linh Ẩn.

Tứ di nương nhất thời thất kinh, giả giọng nói nhỏ: “Tam muội, ta ngủ rồi, có gì ngày mai nói!” Hai tròng mắt Tứ di nương đảo một cái, cái khó ló cái khôn. Bà buồng Như Mộng ra, lấy ra một gói thuốc nhỏ trong ngực, cẩn thận rắc một ít trên bộ hỉ phục của Như Mộng.

Tứ di nương cất lại gói thuốc nhỏ rồi nhanh chóng bước ra mở cửa.

“Tứ di nương, sao lại là người?” Gia Cát Linh Ẩn thấy cảnh tượng ở trong phòng, lớn tiếng hỏi, “Người ở đây làm gì?”

“A!” Tứ di nương đẩy Gia Cát Linh Ẩn ra, chạy ra khỏi phòng cao giọng kêu to, “Người đâu, giết người! Tam tiểu thư giết Nhị tiểu thư! Người đâu mau tới đây!”

“Tứ di nương, người đang nói bậy bạ gì đó?” Gia Cát Linh Ẩn tức giận tiến lên lôi kéo Tứ di nương.

Tứ di nương âm hiểm nhìn lại Gia Cát Linh Ẩn cười cười, tiếp tục cao giọng gọi: “Người đâu, mau tới đây! Tam tiểu thư giết người!”

Nghe được tiếng kêu sợ hãi của Tứ di nương, người ở trong phủ từ trên xuống dưới rất nhanh đã chạy tới, thấy được tình cảnh trước mắt, nhất thời khiếp sợ không thôi.

Như Mộng trang điểm, mặc đồ tân nương, trên đầu đội mào phượng, ngựa mặt nằm trên đất, khoe miệng còn lưu lại vết máu đã khô, hai mắt mở to, trên bàn trên ghế đều đầy những vết máu.

Lưu quản gia thử dò xét một chút hơi thở của Như Mộng, “Lão gia, Nhị tiểu thư đã đi rồi. Lão gia xin hãy nén bi thương.”

Gia Cát Linh Ẩn tiến lên, nhẹ nhàng vuốt hai mắt của Như Mộng. Như Mộng cuối cùng cũng không thể làm được tân nương, trước ngày xuất giá lại chết một cách oan uổng. Trong lòng của Gia Cát Linh Ẩn không khỏi cảm thấy thê lương. Kiếp trước Như Mộng bị Đại phu nhân gả ột thương nhân làm tiểu thiếp, không nghĩ tới đời này lại bị chết oan uổng. Không biết vận mệnh của mình sẽ lại như thế nào?

“Tam tiểu thư, người đừng giả mù sa mưa nữa. Lão gia, thiếp tận mắt nhìn thấy, là Tam tiểu thư đã giết Nhị tiểu thư.” Tứ di nương còn nói với Gia Cát Chiêm, “Lão gia, phải báo quan, nhất định phải đem hung thủ ra ngoài công lý!”

“Tứ di nương, giữa ban ngày ban mặt người đừng có vu khống, người có chứng cứ không?” Bởi vì cái chết của Như Mộng, lửa giận trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cũng khó kìm nén, nên lúc này cũng không khách khí với Tứ di nương nữa.

“Lão gia, khi thiếp tới, thấy Nhị tiểu thư đã chết, trong phòng lại chỉ có Tam tiểu thư, ngoại trừ Tam tiểu thư thì hung thủ còn có thể là ai?”

“Lúc ta tới đã thấy Tứ di nương từ trong đi ra, Tứ di nương, không biết người vừa ăn cướp vừa la làng là ai đây?”

“Lưu quản gia, mau đi mời Lương Phủ Doãn đến đây một chuyến, rồi thông báo cho Diêu gia ngày mai không cần tới đón dâu nữa.” Gia Cát Chiêm cau mày, Nhị di nương chết hắn đã không truy cứu, vậy mà vẫn còn có người làm mưa làm gió... Trong mắt Gia Cát Chiêm xuất hiện một tia âm lãnh, “Mọi người trong phủ đứng ở chỗ này, trước khi tìm ra kẻ tình nghi, ai cũng không được bước ra khỏi đây.”

Rất nhanh, Lưu quản gia và Lương Thế Toàn vội vàng vàng chạy tới phủ Thừa Tướng, cùng đi còn có ngõ tác (người khám nghiệm tử thi).

“Lương đại nhân, mau nhìn xem nguyên nhân cái chết của Nhị tiểu thư là gì?” Tứ di nương nói với Lương Thế Toàn.

“Phu nhân không nên gấp gáp, phải đợi kết quả sau khi kiểm tra đã.” Lương Thế Toàn tỉ mỉ kiểm tra thi thể của Như Mộng, nói: “Không thấy có vết thương không phải là tử vong vì lực tác động từ bên ngoài, ngộ tác, kiểm tra khoang miệng và máu một chút.”

Ngỗ tác đem ra một vài dụng cụ, đứng dậy kiểm tra. Lúc ngân châm vừa chạm vào vết máu, lập tức biến thành màu đen. Ngỗ tác cẩn thận dùng châm chọn lấy một chút máu để ở trước mũi người một cái, nhất thời liền có kết quả: “Bẩm đại nhân, Thừa Tướng gia, qua kết quả kiểm tra, Nhị tiểu thư chết vì trúng độc.”

“Là độc gì?” Lương Thế Toàn hỏi.

“Là một loại kỳ độc ở giang hồ, loại độc chất này chỉ cần dính một chút vào da cũng có thể mất mạng!” Ngỗ tác tiếp tục kiểm tra thi thể của Như Mộng, khi hần chạm vào bộ hỉ phục thì sắc mặt liền biến đổi, “Bộ hỉ phục này có vấn đề!”

90. Chương 90: Tứ Di Nương Nhận Tội

“Ngỗ tác tiên sinh, bộ hỉ phục này có vấn đề gì?” Gia Cát Chiêm thấp giọng hỏi.

“Có người đem độc dược này rắc trên bộ hỉ phục, Nhị tiểu thư sở dĩ trúng độc vì mặc bộ hỉ phục vào, mưu đồ của người hạ độc quả thật là thâm sâu.”

“Bộ hỉ phục của Nhị tiểu thư là từ đâu?” Lương Thế Toàn hỏi.

“Là ta đưa cho Nhị tỷ.” Gia Cát Linh Ẩn điềm tĩnh đứng ra nói, nàng đã nhìn ra được mọi chuyện của ngày hôm nay đều là nhắm về phía Gia Cát Linh Ẩn nàng.

Những người khác kinh ngạc nhìn về phía Gia Cát Linh Ẩn, ai cũng nhao nhao suy đoán lẽ nào độc dược quả thật là Tam tiểu thư hạ.

“Bộ hỉ phục này mặc dù là của Linh nhi đưa nhưng cũng không thể nói là do Linh nhi hạ độc được.” Gia Cát Chiêm nhìn Gia Cát Linh Ẩn bằng ánh mắt trách cứ, trách nàng không nên đứng ra thừa nhận.

“Tam tiểu thư, trừ người ra còn có ai khác đã tiếp xúc qua bộ hỉ phục này chưa?” Nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Gia Cát Chiêm, Lương Thế Toàn cũng cố gắng dẫn dắt Gia Cát Linh Ẩn tự giải vây cho chính mình.

“Theo ta được biết thì ngoại trừ ta ra, cũng chỉ có mình Nhị tỷ, về phần còn có ai khác tiếp xúc qua hay chưa thì ta không biết.” Gia Cát Linh Ẩn thành thật trả lời.

“Nói như vậy thì Tam tiểu thư chính là người bị tình nghi lớn nhất.” Lương Thế Toàn nhìn Gia Cát Chiêm, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, hần nhanh chóng chuyển đề tài, “Nhưng cũng chỉ là tình nghi mà thôi, ngộ tác, người đi lục soát tất cả phòng ốc của mọi người trong phủ, xem thử có ai cất giấu độc dược hay không.”

“Dạ, đại nhân.”

Sau một nén nhang, Ngỗ tác tay không trở về, “Đại nhân, không có phát hiện gì.”

“Ừ, nếu trong phòng đã không có thì, Thừa Tướng gia, chỉ còn cách là soát người thôi, mỗi người ở đây ai cũng ở trong diện tình nghi. Xin Thừa Tướng gia hãy đáp ứng.” Lương Thế Toàn nói.

“Ừ.” Gia Cát Chiêm gật đầu, “Chuyện này xin giao toàn quyền cho Lương đại nhân.”

“Đa tạ Thừa Tướng gia, đối với việc soát người nữ quyền, hạ quan có chút bất tiện, nên xin để các nữ quyền lục soát lẫn nhau.”

“A!” Đột nhiên, Tứ di nương kinh hô một tiếng, nhảy đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, ôm chặt lấy Gia Cát Linh Ẩn.

“Kêu cái gì?” Gia Cát Chiêm nhìn Tứ di nương trừng trừng, “Câm miệng cho ta.”

Tứ di nương vỗ vỗ ngực, thở hổn hển, “Vừa rồi hình như ta nhìn thấy Nhị tiểu thư nở nụ cười.”

“Chớ có nói hươu nói vượn, giả thần giả quỷ.” Gia Cát Chiêm mắng.

Thi thể của Như Mộng ở đây, khiến xung quanh trở nên u ám, mới vừa rồi Tứ di nương còn kêu lên sợ hãi, trong lòng ai nấy đều không khỏi sợ hãi, Như Nguyệt và Như Sương dựa chặt vào bên người Tứ di nương.

Gia Cát Linh Ẩn âm thầm sờ vào chỗ mới vừa bị Tứ di nương chạm qua, ngực chùng xuống.

“Ngũ muội sợ thì đứng phía sau đi.” Gia Cát Linh Ẩn kéo Như Sương.

Như Sương vẻ mặt ghét bỏ, giằng người ra khỏi Gia Cát Linh Ẩn, chán ghét nhìn nàng một cái sau đó đứng ra xa.

Lương Thế Toàn và ngũ tác cũng nhau lục soát tất cả nam nhân, cũng không có phát hiện gì, tiếp đến là các nữ quyến lục soát lẫn nhau.

“Tam tiểu thư, hai chúng ta một cặp?” Tứ di nương nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

“Dạ, con không có ý kiến.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Tứ di nương, Linh nhi đắc tội với người.”

Gia Cát Linh Ẩn lục soát người Tứ di nương trước, lục soát trên dưới một lần không thấy có phát hiện gì. Ngược lại khi Tứ di nương lục soát người Gia Cát Linh Ẩn, ánh mắt của bà xuất hiện một tia âm lãnh, tay chậm rãi đưa về phía hông của Gia Cát Linh Ẩn, bà không có quên lời đã nói với tỷ muội Như Nguyệt, phải là một đòn chí mạng, bằng không thì không nên manh động. Hôm nay, ngay lúc này chính là thời khắc bà đánh bại Gia Cát Linh Ẩn. Khi mà tay bà chạm được vào hông của Gia Cát Linh Ẩn, Tứ di nương nhất thời sững sốt, tại sao lại như vậy chứ? Rõ ràng bà đã đem gói thuốc độc nhét vào bên hông của Gia Cát Linh Ẩn rồi mà, sao lại không có? Nhất thời, trong lòng Tứ di nương chấn động, tim đập liên hồi. Tay càng không ngừng ở trên thân thể của Gia Cát Linh Ẩn lục qua soát lại một lần rồi một lần nữa.

“Tứ di nương, rốt cục muốn tìm thứ gì?” Vẻ mặt Gia Cát Linh Ẩn có chút bất đắc dĩ, “Người đã lục soát năm lần rồi, Tứ di nương sẽ không cho rằng độc được ở trên người con đấy chứ?”

“A.” Tứ di nương lúc này mới phục hồi lại tinh thần, không cam lòng thu tay lại, “Được rồi, không có.”

Tứ di nương mất đối mắt với Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn đang nhìn bà cười như không cười, nhất thời bà cảm giác được có một tia nguy hiểm, mới vừa rồi chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Gia Cát Linh Ẩn đã làm cái gì. Bỗng nhiên, Tứ di nương nhớ tới hành động lúc nãy của nàng đối với Như Sương, trong đầu như nổ tung, trước mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa ngã xỉu.

“Tứ di nương trong người không khỏe sao? Mau mau ngồi xuống nghỉ đi.” Gia Cát Linh Ẩn đỡ Tứ di nương để cho bà ngồi vào ghế.

Tứ di nương nắm thật chặt tay của Gia Cát Linh Ẩn, đôi môi bởi vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy, dùng một giọng nói run rẩy mà rõ ràng chỉ có hai người mới nghe được: “Tam tiểu thư, đừng mà, van xin tiểu thư, đừng...”

“Ngũ tiểu thư, đây là cái gì?” Tứ di nương còn chưa nói hết thì đã thấy một nha đầu giơ một gói thuốc ra hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng nhìn Tứ di nương cười cười, “Tứ di nương, đã không còn kịp nữa rồi.”

“Cho ta xem.” Ngũ tác cẩn thận nhận lấy gói thuốc, thận trọng ngửi một chút rồi sợ hãi nói, “Thừa Tướng gia, đại nhân, đây chính là độc được trên bộ hỉ phục của Nhị tiểu thư.”

“Ngũ tiểu thư, người còn có gì để nói không?” Lương Thế Toàn đi tới muốn bắt Như Sương lại.

“Ta... ta không có!” Như Sương vội vàng nói, “Không phải ta làm, ta không biết gói thuốc này tại sao lại ở trên người ta, ta thật sự không có.”

“Ngũ tiểu thư, vật chứng ngay trước mắt bản quan, người còn muốn chối cãi sao? Người hãy nhận tội đi.” Lương Thế Toàn lớn tiếng quát.

“Ta thật sự là không có.” Như Sương dùng sức giằng ra, “Mẹ, cứu con, con không có hạ độc, con không có hại chết Nhị tỷ, mẹ mau làm chứng cho con.”

“Chớ có nói nhảm nữa.” Lương Thế Toàn quát một tiếng, rồi quay lại hỏi Gia Cát Chiêm, “Thừa Tướng gia, người xem nên xử trí thế nào?”

Gia Cát Chiêm nhìn Như Sương một chút, lại nhìn sang thi thể của Như Mộng, đau lòng nói: “Mưa hại tỷ tỷ của mình, tội đáng chết, Lương đại nhân không cần nề tình riêng, cứ dựa theo luật lệ của nước Lăng Nguyệt mà xử trí.”

“Hạ quan đã hiểu, Ngũ tiểu thư đi thôi.”

“Chờ một chút!” Tứ di nương bỗng nhiên kêu lên, “Lương đại nhân, đừng mang Như Sương đi, Như Sương đích thực là vô tội.”

“Tứ di nương, hạ quan có thể hiểu tâm trạng của người, nhưng quốc có quốc pháp, hạ quan thân là mệnh quan triều đình, phải chiếu theo phép nước mà làm việc.”

“Là ta... là ta đã hạ độc.” Tứ di nương cuối cùng cũng không thể chứng kiến Như Sương thay mình chịu tội, “Là ta làm, độc trên người Như Sương cũng là do ta để.”

“Mẹ!” Như Sương nhìn chằm chằm Tứ di nương, trong mắt là nỗi tuyệt vọng và khiếp hãi, nàng không thể tin hỏi, “Mẹ muốn hãm hại ta, để cho bản thân thoát tội ư?”

“Mẹ...” Tứ di nương hết đường chối cãi, “Là ta hạ độc, dẫn ta đi đi.”

“Bốp!” Gia Cát Chiêm hung hăng đánh Tứ di nương một bạt tai, “Người, vì sao lại hạ thủ với Như Mộng?”

“Ha ha ha!” Tứ di nương đột nhiên cười ha hả, “Vì sao? Muốn trách thì phải trách nó đã nhìn thấy chuyện không nên thấy. Đại ca của thiếp vào nhà kho lấy đi vàng bạc châu báu bị Như Mộng nhìn thấy, thiếp lo lão gia biết chuyện sẽ trách tội thiếp, nên đã hạ độc giết chết Như Mộng.”

“Đúng là một người đàn bà tâm địa tàn nhẫn!” Gia Cát Chiêm lại giơ tay cho Tứ di nương một cái tát nữa.

“Lão gia, thiếp van xin lão gia, hãy nể tình thiếp đã hầu hạ lão gia nhiều năm như vậy, xin đừng giao thiếp cho quan phủ.” Tứ di nương ôm chầm lấy đùi của Gia Cát Chiêm, đau khổ khẩn cầu nói.

“Lương đại nhân mau dẫn đi đi.” Gia Cát Chiêm phất tay, nói. Nhị phòng cũng không còn nữa, trong lòng Gia Cát Chiêm ít nhiều cũng có chút khổ sở cùng phần nộ.

“Phu nhân, đi thôi.”

Tứ di nương tuyệt vọng đứng lên, không khỏi nhìn Như Nguyệt và Như Sương một chút, nước mắt càng không ngừng chảy xuống, nhìn hai nữ nhi của mình lần cuối, bà quay đầu sang chỗ khác, bắt lực đi theo Lương Thế Toàn.

“Tất cả giải tán đi.” Mặt Gia Cát Chiêm âm trầm, phất phất tay.

Những người khác đều giải tán, gia nô đem thi thể Như Mộng đi. Gia Cát Chiêm một mình ngồi lại trong phòng, nhắm mắt lại, vẻ mặt mệt mỏi, không ai biết ông đang nghĩ gì.

“Tiểu thư, xin hãy nén bi thương.” Mộc Tê nhìn vẻ mặt Gia Cát Linh Ẩn không được tốt lắm, muốn an ủi nói.

“Ta không sao.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, nói. Sống lại một lần nữa nhưng lại chứng kiến quá nhiều cảnh chết chóc, vốn dĩ không nên quá đau buồn nhưng tận mắt thấy cái chết thương tâm của Như Mộng vẫn không khỏi có chút đau lòng.

“Tiểu thư, việc người căn dặn điều tra tình hình sản nghiệp của mấy gia tộc, nô tỳ đều đã điều tra xong.” Mộc Tê đứng lúc đổi đề tài câu chuyện.

“Nói một chút xem.”

“Vâng, tiểu thư chờ chút.” Mộc Tê vào nhà cầm một tờ giấy đi ra, đặt trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư mời xem, sản nghiệp của Gia Cát phủ chủ yếu là liên quan đến gạo thóc, dầu, tơ lụa, giấy tất cả đều là do lão gia đích thân xử lý. Còn sản nghiệp của Tiêu gia liên quan đến ngành trà, vận tải, thịt, tửu lâu, Túy Tiên Lâu và Tiên Cư Lâu đều là của Tiêu gia. Sản nghiệp của Chu gia lại liên quan đến gốm sứ, châu báu, tiệm thuốc còn có... thanh lâu. Sản nghiệp trên danh nghĩa của Lục Vương phủ có dầu thô, buôn bán ngoại thương, binh khí.”

Gia Cát Linh Ẩn tập trung suy nghĩ nghe Mộc Tê báo cáo, hỏi: “Việc trang hoàng của tửu lâu thế nào rồi?”

“Đã hoàn thành, đang trong giai đoạn dọn dẹp. Chương quầy, quản lý sổ sách đều đã sắp xếp xong xuôi, tiểu thư, có phải khai trương trước Lục Quốc Đại Điện hay không?”

“Ừ, mười ngày sau khai trương.”

“Tửu lâu của chúng ta vẫn còn chưa có tên.”

“Gọi là Linh Thiên Hỏa Oa Thành[1]!” Gia Cát Linh Ẩn nói ra cái tên mà nàng đã nghĩ tới từ lâu.

Mộc Tê hiểu ý cười cười, Linh Thiên, là tên lấy từ trong tên Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên ghép lại đây mà.

Tối hôm đó, Như Nguyệt và Như Sương lặng lẽ ngồi trong phòng, Như Sương sợ hãi nhìn Như Nguyệt, “Tỷ tỷ, vì sao mẹ lại giá họa uội?”

Như Nguyệt trừng mắt liếc nhìn Như Sương, nói: “Muội dùng đầu của muội mà nghĩ lại đi, người nào đã chạm vào với muội?”

“Ai chạm vào muội? Là Gia Cát Linh Ẩn?” Như Sương suy nghĩ một chút, “Trước đó mẹ có tiếp xúc qua nó, lẽ nào mẹ muốn nhảm vào nó... Nó lại đẩy lên người muội?”

“Vẫn còn chưa đến nỗi quá ngốc!”

Như Sương kinh ngạc nhìn Như Nguyệt, nghĩ mà sợ không thể nói nổi một câu. Tứ di nương đã cảnh cáo các nàng không nên chọc vào Gia Cát Linh Ẩn. Tứ di nương nhất định đã cho rằng đây là lần duy nhất có thể lật đổ Gia Cát Linh Ẩn cho nên mới liều lĩnh giá họa cho nàng, không ngờ Gia Cát Linh Ẩn lại dễ dàng hóa giải.

“Vậy còn mẹ phải làm sao bây giờ? Tỷ tỷ, tỷ mau nghĩ cách cứu mẹ ra đi.”

“Cứu ra?” Như Nguyệt cười lạnh một tiếng, “Lúc này sợ rằng đã nhận tội rồi, làm sao mà cứu?”

“Vậy... Cứ như vậy nhìn mẹ bị chém đầu sao?” Nước trong hốc mắt Như Sương càng không ngừng rơi xuống.

[1] Tiệm lầu Linh Thiên.

91. Chương 91: Tứ Muội Muốn Liên Minh Với Ta?

“Vụ án đã đưa lên Hình bộ rồi, tội đã định, còn có thể làm sao đây?” Như Nguyệt chau mày, lo âu nói, “Quan lớn vẫn không chịu gặp chúng ta, nhưng trước hết vẫn phải nghĩ sau này làm sao có thể sống yên ổn trong phủ đây.” Như Nguyệt nói ra chuyện mà nàng lo lắng ở trong lòng nhất.

“Đại phu nhân sẽ không đến nỗi không thèm quan tâm chúng ta nữa, chúng ta dầu gì cũng là con gái của cha mà.”

“Hừ! Nhị phòng chính là ví dụ tốt nhất, xảy ra sự việc như thế này ở trước mắt, muội vẫn còn có tư tưởng ngây thơ như vậy!” Như Nguyệt tức giận nói.

“Tỷ tỷ, sau này chúng ta phải làm thế nào đây?” Như Sương không ngừng lo sợ, “Đại phu nhân sẽ không gả chúng ta cho người khác làm tiểu thiếp đấy chứ?”

“Muội còn nghĩ cái gì! Đi, cùng tỷ đi đến Trúc Nguyệt Hiên.”

“Đi tới đó làm gì? Tỷ tỷ muốn tìm Gia Cát Linh Ẩn tính sở ư?”

“Chỉ cần đi với tỷ là được!”

Nhờ vào ánh sáng của nến, Gia Cát Linh Ẩn đang lật xem một quyển sách, Mộc Tề tiến đến bấm báo: “Tiểu thư, Tứ thiếu thư và Ngũ tiểu thư tới.”

“Để các muội ấy vào đi.” Gia Cát Linh Ẩn để sách xuống, đi ra ngoài.

Nguyệt Lan mời Như Nguyệt và Như Sương ngồi, dâng trà rồi cùng Mộc Tề lui sang một bên.

“Tứ muội, Ngũ muội, các muội đến tìm ta có việc gì không?”

“Tam tỷ, muội cũng không vòng vo nữa, muội sẽ nói thẳng.” Như Nguyệt uống một ngụm trà, “Bây giờ cũng không còn nhị phòng, mẹ muội lại gây ra án mạng, chỉ còn đại phòng. Tam tỷ chắc sẽ không quên trước đây đại phòng đối xử với chúng ta như thế nào?”

“Tứ muội là muốn liên minh với ta?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn ra tâm tư của Như Nguyệt, “Tứ muội cũng nên biết, đại phòng đối với ta cũng không có uy hiếp gì, vì sao phải liên minh cùng với các muội? Các muội có thể mang đến cho ta cái gì? Vì sao lúc này Tứ muội và Ngũ muội không quan tâm chuyện làm sao để cứu Tứ di nương ra mà lại muốn tìm đồng minh?”

“Gia Cát Linh Ẩn, ngươi không cần phải làm bộ làm tịch!” Như Sương tức giận nói, “Nếu không phải vì ngươi, mẹ ta cũng sẽ không mang trên lưng cái tội danh giết người!”

“Lời nói của Ngũ muội, ta nghe thật không hiểu.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói: “Người đích thị là do Tứ di nương giết, tại sao lại là vì ta nên bà mới mang trên lưng cái tội danh đó?”

“Hừ! Nếu như không phải vì ngươi bỏ gói thuốc độc đó vào người ta, mẹ làm sao có thể...”

“Ngũ muội chẳng lẽ muội đã quên người khởi xướng ra chuyện này là ai sao?”

“Đừng nói nữa.” Như Nguyệt kéo Như Sương, trên mặt nặn ra vẻ tươi cười, “Tam tỷ, Như Nguyệt tự biết mình không có bản lĩnh gì, không lọt được vào mắt của tỷ, nhưng sau này Như Nguyệt và Như Sương sẽ sẵn sàng làm mọi việc Tam tỷ chỉ bảo, những việc lật vật Tam tỷ sai bảo, bọn muội sẽ dốc sức làm theo. Chỉ mong Tam tỷ có thể che chở chu toàn cho bọn muội.”

“Tứ muội quả là đã đánh giá ta quá cao rồi. Bản thân ta đây còn khó bảo toàn, làm sao có thể che chở cho các muội chu toàn được? Ta có thể đảm bảo là, chỉ cần Tứ muội và Ngũ muội không đối đầu với ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không đối địch với các muội.”

“Tam tỷ thật sự là thấy chết mà không cứu sao?” Trong ánh mắt của Như Nguyệt lộ ra một tia tức giận.

“Tứ tiểu thư, người hãy suy nghĩ thật kỹ lời của Tam tiểu thư nói đi.” Mộc Tề nhin không được nói ra.

Lời của Gia Cát Linh Ẩn nói, sẽ để cho tỷ muội Như Nguyệt một đường sống, nếu các nàng sống an phận, tất nhiên sẽ không có ai làm khó dễ các nàng, còn nếu không biết điều thì đó chính là tự làm tự chịu.

“Như Nguyệt đã hiểu.” Như Nguyệt dừng một chút, “Tam tỷ nói như vậy, Như Nguyệt cũng an lòng, không làm phiền Tam tỷ nữa. Như Sương, đi thôi.”

“Tứ muội, Ngũ muội đi thông thả.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu.

“Tiểu thư, Tứ tiểu thư và Ngũ tiểu thư sẽ thực sự sống an phận ư?” Nguyệt Lan lo âu hỏi.

“Có mới lạ đấy.” Mộc Tề tức giận nói: “Loại người như thế để ở bên cạnh là nguy hiểm nhất, không biết lúc nào lại gây chuyện xấu gì. Phải cách xa ra mới có thể yên tâm một chút.”

Ngày thứ hai, trong phủ Thừa Tướng của Gia Cát Chiêm, có một vị khách không mời mà đến, Lưu quản gia đang chuẩn bị xuất môn, lại nhìn thấy một cây quả trượng của một vị lão phu nhân từ trong kiệu bước ra. Hắn nhanh chóng tiến lên hỏi: “Lão phu nhân, phu nhân muốn tìm ai sao ạ?”

Lão phu nhân liếc mắt khinh miệt nhìn Lưu quản gia, đầu ngưỡng thật cao, không khách khí nói: “Bản Thái quân muốn tìm ai còn phải thông báo với người sao? Tránh ra!” Nói xong, lão phu nhân bước đi thông thả, đi đến phòng của Đại phu nhân.

Lưu quản gia nghi ngờ nhìn theo bóng lưng của lão phu nhân, phần lớn khách của phủ Thừa Tướng đều là thân phận tôn quý, hẳn cảm thấy mình hỏi thăm trước cũng không có chỗ nào không ổn, tại sao lại khiến lão phu nhân bất mãn.

“Lưu quản gia, lão phu nhân vừa nãy là mẹ của đại phu nhân, Tiêu lão thái quân của Tiêu gia.” Một gia nô đã làm vài chục năm ở phủ Thừa Tướng nói.

“Ta biết rồi.”

Gia Cát Chiêm đã hủy bỏ mọi lệnh cấm đối với Gia Cát Hồng Nhan, lúc này Gia Cát Hồng Nhan đang ở trong phòng của Đại phu nhân, nói chuyện của Tứ di nương. Đại phu nhân vẫn chưa thể cử động, chỉ có thể suốt ngày nằm lỳ ở trên giường.

“Không ngờ Lâm Tuyết lại gây ra một chuyện động trời như vậy, tam phòng, tứ phòng cũng không còn nữa, như vậy thì gia sản của phủ Thừa Tướng đều là của con và Như Phong rồi.”

“Như Nguyệt và Như Sương thì không có gì đáng ngại, hai người đó thành sự thì ít mà bại sự lại có thừa.” Nghĩ đến Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Hồng Nhan không khỏi nhíu mày, “Tam phòng...”

Đại phu nhân cười cười xem thường: “Mặc dù hiện tại Gia Cát Linh Ẩn đang gặp thuận lợi, nhưng một cây thì chẳng thể chống vững được. Bấy giờ nó đang huênh hoang, chưa phải lúc, con đừng hành động bừa bãi, phải đợi thời cơ chín muồi.”

“Nữ nhi biết rồi ạ.” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, “Trước kia là do con đã quá khinh địch, không suy nghĩ chu toàn, nên mới để cho nó thừa cơ được.”

Lúc này, bên ngoài bỗng vang lên giọng nói của lão phu nhân: “Mẫn nhi, Mẫn nhi có đó không?” Lão phu nhân vừa gọi vừa tiến vào.

“Là ngoại tổ mẫu!” Thấy Tiêu lão thái quân, Gia Cát Hồng Nhan vui mừng nghênh đón, ôm lấy cánh tay của Tiêu lão thái quân lắc lắc, “Ngoại tổ mẫu sao lại tới đây vậy ạ?”

“Ghé thăm mẹ con và con một chút.” Tiêu lão thái quân cưng chiều vỗ vỗ lên mặt của Gia Cát Hồng Nhan, sau đó mới nhìn đến Đại phu nhân đang nằm úp sấp ở trên giường, vội vàng hỏi: “Mẫn nhi, con bị sao vậy?”

Đại phu nhân thở dài, không trả lời.

“Là bị Hoàng Hậu nương nương phạt trọng ạ.” Gia Cát Hồng Nhan thay Đại phu nhân trả lời.

“Nhưng tại sao?” Sắc mặt của Tiêu lão thái quân nhất thời có điểm khó nhìn, “Đánh con cũng không nghĩ đến mặt mũi của Tiêu gia?”

“Tất cả cũng tại tam phòng là con nha đầu thói kia.” Đại phu nhân thở dài trút ản ức ra.

“Thật không thể tưởng tượng nổi mà!” Lão Thái quân tức giận nện quả trọng xuống đất, “Con cũng là vì thể diện của hoàng tộc, mới đem chuyện này đi nói với hoàng hậu, thế mà hoàng hậu lại không biết suy xét, lại đánh con thành ra thế này, bản Thái quân phải đi tìm người nói chuyện.” Tiêu lão thái quân ý mình đức cao vọng trọng, Tiêu gia là gia tộc mãnh tướng, có công với nước, nay lại thấy Hoàng Hậu đánh Đại phu nhân thành ra thế này, trong lòng không khỏi tức giận.

“Mẹ, xin mẹ bớt giận.” Đại phu nhân khuyên lơn, “Cũng không có gì đáng ngại, mấy ngày nữa là ổn rồi ạ. Hoàng Hậu nương nương là người đứng đầu hậu cung, làm sao có thể tìm người đòi lại lý lẽ được.”

“Hừ! Vậy cũng không thể bị đánh bất công như vậy được.” Tiêu lão thái quân vẫn còn tức giận, “Tam phòng, nha đầu kia không phải đã đưa đến miếu rồi sao? Tại sao lại trở về?”

“Ày!” Đại phu nhân thở dài, đem Gia Cát Linh Ẩn trở về, đó là chuyện bà hối hận nhất, mỗi khi nhớ tới bà lại hối hận không thôi, “Vốn là muốn đem nó về để thay Hồng Nhan đến Thiên Thai Tự cầu phúc cho Thái hậu, không ngờ Thái hậu lại hoảng thê...”

“Con đúng là quá hồ đồ!” Tiêu lão thái quân nhin không được nói.

“Mẹ, hôm nay mẹ tới có chuyện gì không?”

“Xem trí nhớ của mẹ này, lại quên mất chuyện chính sự.” Tiêu lão thái quân vỗ đầu một cái, “Doanh nhi có tới đây tìm con không? Mấy ngày trước nó bị cha và đại ca con đuổi đi, mẹ không an tâm, cho người đi tìm nhưng cũng không tìm được. Ngày hôm qua có một tên ăn mày tìm tới phủ, mẹ vừa nhìn thì sao có thể gọi là ăn mày được chứ, đó là Khoa nhi mà! Mẹ hỏi mẹ nó ở đâu, nó cũng nói không rõ! Hôm nay mới tới đây, muốn hỏi thăm một chút.”

“Không thấy Tứ muội?” Ngực Đại phu nhân chùn xuống, mấy ngày nay bà đã quên mất chuyện của Tiêu Doanh, lúc này lại nghe Tiêu lão thái quân nhắc tới, thoáng có một dự cảm không lành, “Muội ấy đúng là có tới đây, con còn để phòng thu chi cho nó một ngàn lượng bạc, sau đó thì không nghe thấy tin tức gì nữa, sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ?”

“Sao lại thế chứ!” Quảilateral của Tiêu lão thái quân không ngừng nện xuống đất, vành mắt lại có chút đỏ lên, “Con cũng sai người của phủ Thừa Tướng ra ngoài tìm xem, nhất định phải tìm ra được Doanh nhi.”

“Mẹ, mẹ không nên gấp gáp, tứ muội là người hiền lành. Hồng Nhan, con mau đi bảo Lưu quản gia cho người ra ngoài tìm xem.”

“Dạ, con đi ngay đây.”

Gia Cát Hồng Nhan đi rồi, Đại phu nhân lại tiếp tục an ủi lão thái quân. Nhìn bộ dạng này của Đại phu nhân lại nghĩ đến nữ nhi đang mất tích của mình, Tiêu lão thái quân đau lòng, nước mắt chảy xuống.

Chạng vạng tối, gia nô đi tìm người của phủ Thừa Tướng đều lần lượt trở về, Lưu quản gia đi đến, đứng trước cửa bẩm báo: “Phu nhân, lão phu nhân, đã tìm nhiều lần khắp cả thành mà vẫn không thấy tung tích của Lý phu nhân. Nhưng lại phát hiện ra một thi thể đã thối rửa ở bờ sông, nhìn qua thì đó là thi thể của một nữ nhân, một huynh đệ đã xé một mảnh vải từ trên thi thể đó ra, Đại phu nhân, lão phu nhân, hai người nhìn thử xem.”

Gia Cát Hồng Nhan tiến lên nhận lấy, đưa tới trước mặt Đại phu nhân và lão phu nhân.

“Đây là... Doanh nhi!” Thấy vật trong tay Gia Cát Hồng Nhan, Tiêu lão thái quân run rẩy lấy tay sờ sờ, kêu lên một tiếng Doanh nhi rồi nhất thời ngất đi.

Mảnh vải này chính là cống phẩm thượng hạng của Giang Nam, là của hoàng đế ban cho Tiêu gia, Tiêu lão thái quân cảm thương Tiêu Doanh mất chồng, nên ban lại cho Tiêu Doanh.

“Lẽ nào Tứ muội đã?” Sắc mặt của Đại phu nhân trở nên trắng bệch, không dám nói tiếp, lập tức ra lệnh cho Gia Cát Hồng Nhan, “Còn không mau tới xem ngoại tổ mẫu của con!” Đại phu nhân nghĩ muốn đứng lên không ngờ lại chạm phải vết thương, không khỏi kêu lên một tiếng.

Gia Cát Hồng Nhan thì càng không ngừng vỗ ngực của Tiêu lão thái quân, lại xoa bóp khắp người bà, một lúc sau lão thái quân mới từ từ tỉnh lại, kêu lên một tiếng Doanh nhi rồi lại khóc rống lên.

“Ngoại tổ mẫu, xin hãy nén bi thương.”

Tiêu lão thái quân lau nước mắt, nước mũi, trong mắt lộ ra một tia hung ác, “Nếu để cho ta tra ra được là ai đã hại Doanh nhi, bản thái quân nhất định sẽ phanh thây xẻo thịt nó!”

“Mẹ, mẹ phải chú ý sức khỏe!” Đại phu nhân nặng nề thở phì phò, “Hồng Nhan, con mau đưa ngoại tổ mẫu trở về.”

Gia Cát Hồng Nhan đỡ Tiêu lão thái quân dậy, trước khi ra khỏi phủ Thừa Tướng, Lưu quản gia đột nhiên nói: “Lão phu nhân, nô tài có nhớ tới ngày mà Tứ tiểu thư tới phủ Thừa Tướng đã xảy ra một việc.”

“Việc gì?” Tiêu lão thái quân hỏi.

“Khi đó có một nữ nhân ôm một đứa trẻ...” Lưu quản gia liền đem chuyện ngày hôm đó của Tam Nương tới phủ gây chuyện, sau đó lại nói ra chuyện nghe nói có một quả phụ bị bắt đi điều phở bị làm nhục giữa đường kể ra cho Tiêu lão thái quân biết.

“Ừ!” Tiêu lão thái quân gật đầu, “Ta sẽ tra rõ chuyện này.”

92. Chương 92: Nhớ Nàng, Muốn Ôm Một Lát

Trong ngục, Tứ di nương mặc y phục phạm nhân, ngồi trong nhà lao âm u ẩm ướt, mùi mốc meo truyền đến từ bốn phương tám hướng, chân bà đeo xiềng xích, tóc tai bù xù, ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng, sớm không còn dáng vẻ ngày xưa.

“Lâm Tuyết, có người đến thăm!” Một cai ngục mở cửa bên ngoài, hô lớn.

Tứ di nương chậm chạp ngẩng đầu, thăm nghĩ nhất định là Như Nguyệt và Như Sương, lúc này người đến thăm bà ngoại trừ con gái của bà thì còn có thể là ai?

Nhưng khi nhìn thấy người đến, Tứ di nương không khỏi thất vọng, “Tam tiểu thư, sao lại là người?”

“Ngoại trừ ta, còn ai vào đây nữa?” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười, “Không lẽ Tứ di nương tưởng là Tứ muội hay Ngũ muội sao?”

“Người đến đây làm gì? Đến cười nhạo ta à?” Tứ di nương tức giận nói.

“Cười nhạo sao?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Tứ di nương từ trên xuống dưới một lượt, “Tứ di nương, trên người bà còn có chỗ nào có thể khiến người ta cười nhạo được nữa?”

“Nếu không phải do người, ta cũng không rơi vào hoàn cảnh thế này, người cũng giống hết mẹ người, quá độc ác!”

“Ta không đồng ý lời này của Tứ di nương.” Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn lạnh hơn, “Mẹ ta chưa từng đối xử độc ác với bà, nhưng trái lại chính bà cùng Tiêu Mẫn đã cấu kết sát hại mẹ ta, còn tạo chứng cứ giả cho nhau, nếu nói độc ác, Linh nhi làm sao sánh kịp bà!”

“Người nói gì?” Tứ di nương kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Mẹ người bị bệnh chết, liên quan gì đến ta? Uống cho ngày nào ta cũng kiên trì nấu thuốc ẹ người khi mẹ người bệnh!”

“Nấu thuốc? Các người sợ đứa con trong bụng mẹ ta sinh ra chứ gì? Bà cùng Đại phu nhân và Nhị di nương đã bàn bạc với nhau rồi, ba người chia ra đưa thuốc khác nhau ẹ ta, chỉ nhìn một loại đó thì là thuốc bổ, nhưng ba loại trộn chung chính là độc dược mãn tính! Các người tránh được tiếng xấu, lại hại chết được mẹ ta. Còn là một xác hai mạng!”

“Người...” Nghe xong lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, Tứ di nương liên tục lui về sau, xiềng xích lay động, liều mạng lắc đầu, hô lớn, “Không có! Không có! Ta không có!” Trong chốc lát lại nhìn chăm chăm Gia Cát Linh Ẩn, “Làm sao người biết được?”

“Khi đó tuổi ta còn nhỏ, tận đáy lòng luôn biết ơn sự quan tâm của các người với mẹ ta. Sau khi mẹ ta qua đời, ta mang thuốc đến hỏi đại phu, tại sao mẹ ta uống nhiều thuốc như vậy mà vẫn chết, đại phu nói với ta mấy vị thuốc này khi dùng riêng lẻ thì đều là thuốc tốt, nhưng nếu uống cùng với nhau có thể đẩy người khác vào chỗ chết. Đáng tiếc ta còn nhỏ, thể đơn lực mỏng, biết rõ các người mưu sát mẹ ta, cũng không dám nói ra.”

“Ha ha!” Tứ di nương đột nhiên cười lạnh, “Đúng là người thông minh hơn mẹ người, cũng ảm nhẫn hơn rất nhiều. Ta có phần mưu hại mẹ người, hiện giờ người cũng hãm hại ta, cuối cùng cũng huề nhau!”

“Huề nhau ư?” Gia Cát Linh Ẩn không khỏi cười cười, “Người vốn là do bà giết, vì giá họa cho ta nên mới bị lộ tẩy, đây là bà tự làm tự chịu. Ngẫm lại cũng bi ai lắm, ta nghĩ Như Nguyệt và Như Sương chắc cũng chưa từng đến thăm bà đâu nhỉ, không chỉ không có thời gian đến thăm bà, cái đêm khi bà bị bắt nhốt, hai muội ấy liền đến tìm ta, xin liên minh với ta, cùng liên minh với người trông có vẻ như hãm hại mẹ mình bị nhốt vào ngục! Có phải buồn cười lắm không?”

Sắc mặt Tứ di nương trở nên xám ngoét, quỳ xuống trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Tam tiểu thư, ta van xin người, có chuyện gì người nhắm vào ta là được rồi! Như Nguyệt và Như Sương tâm tư đơn thuần, ta van

xin người, Tam tiểu thư, quan tâm đến chúng nó nhiều hơn, ta ở trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ phù hộ người!”

“Tứ di nương hãy yên tâm, hẳn là bà hiểu rõ tính tình của ta chứ, người không phạm ta thì ta chẳng phạm người.” Khóe miệng Gia Cát Linh Ẩn ẩn hiện nụ cười, “Tứ di nương cũng có nói Tứ muội và Ngũ muội tâm tư đơn thuần, ta tin tưởng hai muội ấy nhất định sẽ không đến tìm ta gây phiền phức gì đâu.”

Cơ thể Tứ di nương run lên, bà còn không hiểu tính của Như Nguyệt và Như Sương sao, môi bà không ngừng run rẩy, “Tam tiểu thư nhất định phải đuổi cùng giết tận thế sao?”

“Chuyện này hoàn toàn do hai muội ấy quyết định.” Gia Cát Linh Ẩn đặt thức ăn mang đến xuống, “Tứ di nương mau ăn bữa cơm ngon đi, đã quyết định là sau lập thu rồi.”

Thân thể Tứ di nương run lên, Hình bộ đã phán quyết, giết người thì đền mạng, sau lập thu xử tử.

Gia Cát Linh Ẩn đang muốn đi, bỗng nhiên nhìn thoáng qua một nữ nhân trong nhà lao bên cạnh, thấy gương mặt kia, cặp mắt nàng không khỏi sáng lên, lập tức sai người truyền quản ngục vào.

“Ai tìm bản quan vậy?” Một người đàn ông trung niên chậm rãi bước vào, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt hắn hiện lên vẻ mừng rỡ, “Tiểu mỹ nhân, tìm ta có chuyện gì? Có phải có người thân bị nhốt ở đây muốn đến thăm không? Chỉ cần người lấy thân báo đáp, bản quan sẽ đáp ứng yêu cầu của người.”

Gia Cát Linh Ẩn ung dung lấy lệnh bài ra, giơ lên trước mắt quản ngục.

Sắc mặt quản ngục biến đổi, quỳ một xuống, liên tục dập đầu: “Tiểu nhân có mắt như mù, không biết cô nương là người nào trong cung?”

“Chuyện không cần biết thì đừng nên hỏi.” Gia Cát Linh Ẩn thấp giọng nói.

“Không biết cô nương có gì căn dặn? Tiểu nhân nhất định làm theo.” Viên quản ngục nơm nớp lo sợ nói.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn vào nữ nhân trong lao, hỏi: “Người đó phạm tội gì?”

“Lừa bán trẻ nhỏ. Đã bị phán đi đày ở biên cương.” Viên quản ngục đứng lên, bẩm báo chi tiết.

Gia Cát Linh Ẩn móc ra một thỏi bạc, nhét vào trong tay quản ngục, “Ta muốn dẫn nữ nhân này đi.”

“Cô nương...” Viên quản ngục tham lam vuốt ve thỏi bạc trong tay, vẻ mặt có chút khó xử, “Tiểu nhân...”

“Không cần lo lắng, người cứ báo cáo là chết bất đắc kỳ tử, chẳng ai hỏi nữa đâu.”

“Vậy sẽ làm theo lời cô nương nói.”

Viên cai ngục sau người mở cửa nhà lao, dẫn nữ nhân kia ra, “Cô nương, người ở đây, cô dẫn đi đi.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Chuẩn bị một bộ y phục thường dân cho người này.”

Tứ di nương ghé vào cửa nhà lao, trơ mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn cứ thế mà dẫn nữ nhân kia đi, thời khắc này bà mới thật sự cảm thấy tuyệt vọng, Gia Cát Chiêm hay Gia Cát Linh Ẩn chỉ cần sẵn lòng, cũng có thể dễ dàng nghĩ cách cứu bà ra ngoài, nhưng bà biết chuyện này không có khả năng, cửa sổ ở ngay trước mặt, bà lại mở không ra.

Nữ nhân kia sợ sệt đi theo sau Gia Cát Linh Ẩn, không biết Gia Cát Linh Ẩn muốn dẫn mình đi đâu.

“Người tên là gì? Quê quán ở đâu? Trong nhà còn những ai? Năm nay bao nhiêu tuổi? Mau thành thật nói ra.” Trên xe ngựa, Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn tuy còn nhỏ tuổi, ánh mắt lại thâm sâu khó lường, nữ nhân nhìn quét qua Gia Cát Linh Ẩn một cái, cơ thể lập tức run lên vì sợ, nhỏ giọng nói: “Bẩm tiểu thư, ta tên Trương Thúy Hoa, năm nay hai mươi lăm tuổi. Quê quán là một trấn nhỏ ở phương bắc, trong nhà còn có một người anh, vẫn còn cha mẹ, năm trước bởi vì quê nhà mất mùa, đang đi lánh nạn lại thất lạc người nhà, mấy năm nay đều dựa vào việc buôn bán trẻ con để sinh sống.”

“Vẫn chưa xuất giá?” Gia Cát Linh Ẩn tiếp tục hỏi.

Trương Thúy Hoa lắc đầu, trong lòng dâng lên lo lắng, “Tiểu thư sẽ không bán ta vào thanh lâu chứ? Ta đã lớn tuổi như vậy rồi, không có thanh lâu nào chịu mua đâu. Tuy rằng ta chưa xuất giá, nhưng... nhưng từng có đàn ông.”

“Yên tâm đi. Thấy người thẳng thắn thật thà như vậy, ta sẽ không bán ngươi vào thanh lâu đâu.” Gia Cát Linh Ẩn nhếch môi cười, “Ngược lại, ta muốn người làm di nương của thừa tướng.”

“Hả!” Trương Thúy Hoa kêu lên sợ hãi, lớn giọng nói, “Cái... cái gì? Làm di nương của thừa tướng? Tiểu thư, người đừng nói đùa chứ, ngay cả tư cách làm hạ nhân của phủ thừa tướng ta còn không có.”

“Ngươi trông đáng vẻ của ta có giống như đang nói đùa không?”

“Thực... thực sự có thể sao?” Trương Thúy Hoa không tin hỏi lại, điều này không thể nghi ngờ là sét đánh giữa trời quang, chẳng những không bị đẩy ra biên cương, còn có thể làm di nương của phủ thừa tướng. Nhưng mà Trương Thúy Hoa cũng là người có chút kiến thức, nàng ta bỗng nhiên cảnh giác nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư có mục đích gì? Còn nữa, ta muốn biết tiểu thư có thân phận gì, lại có thể quyết định người nào làm di nương của thừa tướng.”

“À.” Gia Cát Linh Ẩn thở dài, “Thật không dám giấu, ta là Tam tiểu thư của phủ thừa tướng, đáng vẻ của ngươi trông rất giống Ngũ di nương đã tạ thế của ta. Ngũ di nương là nữ nhân mà cha ta yêu thương nhất, từ sau khi Ngũ di nương qua đời, cha vẫn luôn rầu rĩ không vui, hôm nay trông thấy ngươi, ta liền muốn để ngươi vào cửa.”

“Ta thực sự có thể làm di nương của Thừa tướng?” Trương Thúy Hoa vẫn không tài nào tin nổi.

“Đương nhiên, nhưng mà ngươi phải thay đổi thân phận. Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi sửa thành Hàn Thanh Thanh, là muội muội thất lạc đã nhiều năm của Ngũ di nương Hàn Thanh Liên. Từ nhỏ đã rời nhà, cho nên không hề hay biết chuyện của Hàn gia.”

“Ta...” Trương Thúy Hoa có chút lúng túng, “Ta không biết Hàn Thanh Thanh gì cả, lỡ như giả không giống chẳng phải sẽ lộ tẩy sao?”

“Không sao, hỏi ngươi cái gì, ngươi cứ nói không biết là được. Dù sao Hàn gia cũng ở xa ngàn dặm, không ai biết thân phận của ngươi đâu.”

“Nếu thật có thể làm di nương, ta không biết phải báo đáp Tam tiểu thư thế nào?” Trương Thúy Hoa là người thông minh, lập tức nghĩ đến phải báo đáp Gia Cát Linh Ẩn.

“Chỉ cần ngươi tận tình hầu hạ phụ thân là được.”

Trương Thúy Hoa không hỏi thêm gì nữa, nghĩ đến chuyện lập tức sẽ trở thành di nương của thừa tướng gia, không cần phải sống vất vả lo âu nữa, cảm xúc hưng phấn và kích động khó nói nên lời. Gia Cát Linh Ẩn thu hết biểu hiện của Trương Thúy Hoa vào trong mắt, sau khi Đại phu nhân khỏe lại, phát hiện có một nữ nhân giống hệt Ngũ di nương xuất hiện trong phủ Thừa tướng, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên dẫn theo một nữ nhân về phủ, cũng không có ai để ý, hiện giờ nàng là người được Gia Cát Chiêm thương yêu, chuyện của nàng bình thường hạ nhân cũng không dám hỏi đến.

“Tiểu thư, sao giờ mới về? Thất diện hạ đã đến được một lúc rồi.” Bỗng nhiên, Nguyệt Lan nhìn đến nữ nhân đi sau lưng Gia Cát Linh Ẩn, vẻ mặt đại ra, nói, “Ngũ... Ngũ di nương?”

“Đi vào rồi nói sau.” Nghe được Sở Lăng Thiên đang ở đây, Gia Cát Linh Ẩn nhất thời cảm thấy vui vẻ, khấn trương đi vào phòng.

Nguyệt Lan tự giác không vào theo, mà cứ vây lấy Trương Thúy Hoa, “Ngũ... Ngũ di nương? Di nương là người hay là ma vậy?”

“Ta đương nhiên là người!” Trương Thúy Hoa có chút tức giận, “Ta không phải là Ngũ di nương, ta là muội muội của tỷ ấy.”

“À.” Nguyệt Lan ra vẻ hiểu ra, “Hóa ra là vậy, khó trách giống hệt, làm ta sợ muốn chết!”

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đi vào, Mộc Tê và Kinh Phong đang hầu hạ trong phòng cũng tự giác lui ra ngoài sân, giành ra không gian trong phòng cho hai người.

“Linh nhi, đi đâu vậy?” Sở Lăng Thiên đứng lên, ôm Gia Cát Linh Ẩn vào lòng, lo lắng nói, “Cũng không dẫn Kinh Phong và Mộc Tê cùng đi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì phải làm sao?”

“Trong cung không bận nữa ư? Sao lại có thời gian đến đây?” Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, hỏi.

“Là nhớ nàng nên đến thăm nàng.” Sở Lăng Thiên nhìn chăm chú vào gương mặt của Gia Cát Linh Ẩn, cười nói, “Mỗi thời mỗi khắc, trong đầu ta đều là gương mặt mê người này của nàng, còn có đôi mắt như muốn lấy mạng của người khác này nữa, nếu không đến đây, chắc phải truyền thái y đến chữa bệnh tương tự cho ta mất.”

“Được rồi, bọn Nguyệt Lan còn ở bên ngoài đó.” Gia Cát Linh Ẩn muốn đẩy Sở Lăng Thiên ra.

Vòng tay của Sở Lăng Thiên càng siết chặt hơn, lại nói, “Ôm thêm một lát, chỉ một lát thôi.”

93. Chương 93: Con Của Chúng Ta Phải Giống Như Nàng

Gia Cát Linh Ẩn liếc trắng mắt, đành phải đầu hàng, trong lòng bất đắc dĩ nổi lên một cơn sóng ngọt ngào, thân thể rung động từng hồi. Sở Lăng Thiên ôm chặt lấy Gia Cát Linh Ẩn. Hôm nay hẳn nghe Nguyệt Lan nói mới biết được mấy ngày nay đã xảy ra chuyện Tứ di nương giết chết Nhị tiểu thư bằng thuốc độc, Gia Cát Linh Ẩn suýt nữa bị vu cáo hãm hại, thì không khỏi tự trách thật nhiều.

Thật lâu sau, hai người rốt cuộc tách ra, Sở Lăng Thiên hỏi: “Linh nhi bận bịu gì vậy? Cả nửa ngày mới trở về. Trong cung mới tới một số cống trà mới, ta gửi một chút lại đây.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nói: “Đi, ta mang người đến một nơi.”

Sau khi giao Trương Thuý Hoa cho Kinh Phong và Nguyệt Lan canh chừng, Gia Cát Linh Ẩn mang theo Mộc Tê cùng Sở Lăng Thiên đi Linh Thiên Hoả Oa Thành đã trang hoàng xong.

“Linh Thiên Hoả Oa Thành?” Nhìn thấy tấm bảng hiệu, Sở Lăng Thiên lập tức mừng rỡ như điên. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là Gia Cát Linh Ẩn cùng tên của mình hợp lại, “Linh nhi, đây là của nàng?”

“Vào xem đi.”

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn và Mộc Tê, Mộc Dương lập tức đi ra đón, vui vẻ hô lên: “Tỷ tỷ, Mộc Tê tỷ tỷ, các tỷ đến rồi? Tỷ tỷ, tỷ xem, đều chuẩn bị xong rồi, vừa lòng không? Những tiểu tử này cũng đã được đệ huấn luyện phép tắc, nhất định sẽ không làm cho tỷ mất mặt.”

“Ừ, không tồi.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu vừa lòng.

“Tỷ tỷ, tỷ tới xem.” Mộc Dương kéo Gia Cát Linh Ẩn lên lầu hai, “Theo dặn dò của tỷ, từng gian phòng đều đặt bình hoa, đều là đệ tỉ mĩ chọn lựa đó.”

Sở Lăng Thiên nhìn thấy Mộc Dương lôi kéo Gia Cát Linh Ẩn, chân mày không nhịn được nhíu chặt lại, “Linh nhi, nó là ai vậy?”

“À.” Lúc này, Mộc Dương mới chú ý tới Sở Lăng Thiên ở bên cạnh, cười ha ha, nói: “Vị công tử này thật khôi ngô phóng khoáng, đệ đoán chắc chắn là tỷ phu phải không?”

“Khu.” Sở Lăng Thiên thật hài lòng với xưng hô này, vì thế gật đầu nói: “Ừm, tiệm này trang hoàng thật không tệ, làm rất đẹp. Linh nhi, tiểu tử này có triển vọng, có thể đào tạo thật tốt.”

“Cảm ơn tỷ phu khen ngợi!”

Hai tiếng tỷ phu này được kêu đến nỗi Sở Lăng Thiên mát lòng mát dạ, lập tức thích tiểu tử Mộc Dương này, hẳn cũng không để ý đến chuyện Mộc Dương vẫn còn lôi kéo ống tay áo của Gia Cát Linh Ẩn.

“Người đi làm việc đi, chúng ta đến nơi khác nhìn xem.” Gia Cát Linh Ẩn nói với Mộc Dương.

“Vậy được, tỷ tỷ xin cứ tùy ý.”

Vì không muốn quấy rầy thế giới của hai người, Mộc Tê cũng cùng đi theo Mộc Dương.

Gia Cát Linh Ẩn dẫn Sở Lăng Thiên đi dạo tứ lâu một vòng từ cao xuống thấp. Sở Lăng Thiên không nhận được, tò mò hỏi: “Vì sao cái bàn này phải thiết kế như vậy?”

“Tạm thời giữ bí mật, về sau người sẽ biết.”

“Vì sao nơi này có nhiều trẻ con như vậy? Nàng tìm ở đâu vậy?”

“Những đứa trẻ này đều là cô nhi, ăn mày, không có cha mẹ chăm sóc, bọn chúng chỉ có thể đi ăn xin. Lúc đói lúc no, bị bệnh cũng không có tiền chữa, bị người coi khinh cũng không nói được, còn bị tên ăn mày lớn hơn ăn hiếp. Dù sao ta cũng cần người, sao không để cho bọn chúng có một cơ hội chứ? Người xem, không phải là làm rất tốt hay sao? Còn giữ gìn được trị an của Ngân Đô, tạo hình ảnh tốt đẹp cho Ngân Đô, ta nên đến trước mặt Hoàng thượng đòi thưởng mới phải.”

Sở Lăng Thiên cũng cúi nhìn nhéo nhéo mũi của Gia Cát Linh Ẩn, “Linh nhi, ta thật muốn gặp mẹ của nàng, hỏi bà ấy một chút, làm sao có thể sinh ra một nữ nhi nhanh nhẹn hoạt bát như nàng vậy. Con của chúng ta sau này cũng phải giống như nàng vậy.”

Mặt Gia Cát Linh Ẩn đỏ lên, chuyển đề tài: “Người không gặp được mẹ đâu, tứ lâu này chỉ là bước đầu tiên, ta dự định tiếp tục chậm rãi khuếch trương sang ngành nghề khác, ưu tiên muốn người câm, người tàn tật.”

“Linh nhi, ta có thể giúp nàng làm cái gì?” Sở Lăng Thiên hỏi.

“Người khỏe mạnh là được, để cho ta khi nghĩ đến người thì có thể nhìn thấy người.” Nói xong, mặt Gia Cát Linh Ẩn vô thức đỏ lên.

Thấy bộ dáng thẹn thùng của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên cười xấu xa: “Vậy Linh nhi gả cho ta sớm thì có thể ngày ngày đêm đêm nhìn thấy ta. Linh nhi, mặc kệ nàng muốn làm cái gì, ta, còn có Thất vương phủ, đều là hậu thuẫn của nàng.”

“Nếu ta cần, nhất định sẽ nói cho người. Gần đến giờ rồi, người cũng sớm trở về đi, đừng bỏ lỡ việc đại lễ.”

“Ừ.” Sở Lăng Thiên gật đầu, “Khi nào thì tứ lâu khai trương?”

“Hai mươi lăm tháng này thì tứ lâu khai trương. Nếu người bận thì không cần lại đây, dù sao ta cũng không tiện đến.”

“Ừ, tạm thời nàng đừng để lộ thân phận của mình.”

Gia Cát Linh Ẩn gọi Mộc Tê, Sở Lăng Thiên đưa hai người về phủ Thừa tướng trước, rồi mới hồi cung.

“Tiểu thư, Thất điện hạ đối với người cũng thật tốt.” Mộc Tê hâm mộ nói.

“Nha đầu ngốc, người nhất định cũng sẽ gặp được người thuộc về người. Đến lúc đó, ta sẽ chuẩn bị cho người nhiều của hồi môn, gả người ra ngoài.”

“Không cần, Mộc Tê muốn hầu hạ tiểu thư cả đời mà.”

“Người bằng lòng, ta cũng không nhẫn tâm. Có nữ nhân nào không lấy chồng chứ, nếu gặp được người vừa ý thì ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ.”

Không biết vì sao, trong đầu Mộc Tê bỗng nhiên hiện lên bóng dáng của Sở Lăng Hàn. Nhưng ngẫm lại thân phận của Sở Lăng Hàn, Mộc Tê không khỏi cười tự giễu.

Lục Quốc Đại Đế sắp tới, Gia Cát Hồng Nhan bận rộn luyện tập tài nghệ, cũng không đi tìm Gia Cát Linh Ẩn làm phiền. Nàng ta âm thầm thề, lần này tuyệt đối không thể để cho Gia Cát Linh Ẩn lại đoạt được nổi bật nữa.

Sau khi bị Gia Cát Linh Ẩn từ chối kết minh, trong lòng Như Nguyệt vẫn luôn bất ổn. Nếu Gia Cát Linh Ẩn không muốn đứng cùng phía với nàng ta thì nàng ta sẽ thay đổi phương hướng.

Ngày hôm đó, sáng sớm Như Nguyệt ra ngoài mua tổ yến tốt nhất, tự mình hầm cả ngày, sau đó thì đưa tới phòng của Đại phu nhân.

“Như Nguyệt, con tới có chuyện gì vậy?” Nhìn thấy Như Nguyệt, Đại phu nhân hỏi.

“Mẫu thân.” Như Nguyệt thân thiết gọi một tiếng, coi Đại phu nhân như mẹ ruột của mình, “Như Nguyệt hầm tổ yến, còn bổ thêm vài vị thuốc có lợi cho việc hồi phục vết thương, mẫu thân uống nhanh đi, như vậy mới có thể mau chóng khoẻ lại.”

“Như Nguyệt có lòng, con đúng là hiểu chuyện, còn hơn cả Hồng Nhan.” Trên mặt Đại phu nhân lộ vẻ cười, trong lòng lại đang suy đoán mục đích của Như Nguyệt.

“Mẫu thân đừng cười Như Nguyệt, Đại tỷ là nhân tài xuất chúng giữa nữ tử, Như Nguyệt nào dám so sánh cùng với đại tỷ, có thể hầu hạ ở bên cạnh mẫu thân chính là phúc phần của con.” Như Nguyệt múc một muỗng tổ yến, kê lên miệng thổi thổi, “Mẹ không nên động đây, để Như Nguyệt dứt ẹ.”

“Ừm.” Đại phu nhân lạnh lùng cười ở trong lòng, nếu Lâm Tuyết nhìn thấy nữ nhi thân sinh của ả, giờ phút này lại cẩn thận từng li từng tí hầu hạ mình ăn, không biết tâm tình sẽ ra sao.

Một chén tổ yến lột bụng, Đại phu nhân vô cùng thoả mãn, “Tứ di nương không có ở đây, cuộc sống của hai tỷ muội con có tốt không? Nhìn bộ dạng này của ta, động cũng không động được, đừng nói tới chăm sóc các con, còn để con tới chăm sóc cho ta.”

“Mẫu thân, mẹ nghỉ ngơi cho khoẻ là được, con cùng Như Sương vẫn luôn xem mẹ như mẹ ruột của chúng con, trước đây như vậy, về sau cũng như thế. Không phải mẫu thân vẫn luôn đối xử với chúng con như con ruột của mình hay sao? Hôn sự của con cùng Như Sương vẫn phải làm phiền mẫu thân.”

Đại phu nhân cười cười, “Như Nguyệt yên tâm, mẫu thân nhất định sẽ giúp con cùng Như Sương chọn một mối hôn sự thật tốt.”

“Vây... Việc hôn sự của Tam tỷ, mẹ dự định thế nào?” Như Nguyệt hỏi dò.

“Người ta là Huyền quân, hôn sự đâu phải tùy vào ta làm chủ.” Sắc mặt Đại phu nhân trở nên âm trầm, “Ở trước mặt ta, ít đề cập tới nó đi!”

“Như Nguyệt biết sai rồi.” Như Nguyệt cúi đầu, “Mẫu thân, con không quấy rầy mẹ nghỉ ngơi, trở về phòng trước, ngày mai lại đến thăm mẹ.”

“Ừ.” Đại phu nhân gật đầu, “Con trở về nghỉ ngơi sớm đi.”

Trục Nguyệt Hiền, Gia Cát Linh Ẩn bảo Trương Thuý Hoa rửa mặt chải đầu một hồi, rồi thay một bộ y phục tốt hơn, lập tức liền làm bật lên bộ dạng thướt tha của nàng ta, lại trang điểm thêm một chút, trông ít nhất có bảy tám phần giống với Ngũ di nương.

“Nguyệt Lan, người đi mời Thừa tướng gia, nói Thất vương gia gửi cống trà mới đến đây, ta mời người đến đây phẩm trà.”

Nghe Gia Cát Linh Ẩn chủ động mời mình đi phẩm trà, còn là cống trà mà Thất vương gia gửi tới, Gia Cát Chiêm lập tức đi theo Nguyệt Lan đến Trục Nguyệt Hiền. Đây là một cơ hội tốt để cải thiện quan hệ của ông và Gia Cát Linh Ẩn.

“Phụ thân đã đến, mau ngồi đi.” Gia Cát Linh Ẩn đón chào.

“Hôm nay Linh nhi nghĩ như thế nào mà mời phụ thân uống trà?” Gia Cát Chiêm cười ha ha, nói.

“Thất vương gia gọi trà mới, Linh nhi đương nhiên không thể độc hưởng một mình, phải cùng phụ thân thưởng thức mới đúng.”

“Ha ha, Linh nhi nói rất có lý.” Gia Cát Chiêm cười ha ha, nói: “Trà đâu? Mau bưng lên cho ta thưởng thức.”

“Phụ thân chờ đã, trà phải được ngâm dâng hoàng thì vị mới ngon. Thanh Thanh, dâng trà.”

Trương Thuý Hoa bưng trà, nhẹ nhàng đi đến, đứng ở trước mặt Gia Cát Chiêm, đưa trà qua, dịu dàng nói: “Lão gia, xin mời uống trà!”

“Được!” Gia Cát Chiêm nhận lấy chén trà, đang muốn thử, theo phản xạ ngẩng đầu nhìn nha đầu dâng trà ỉnh, lập tức ngậy ngẩn cả người!

“Choang!” Nhìn thấy mặt của Trương Thuý Hoa, tay của Gia Cát Chiêm không ngừng run rẩy, nước nóng tràn ra phồng tay ông. Ông buông lỏng tay, chén trà rơi xuống đất bể nát. Nước trà bắn tung toé lên trên vạt váy của Trương Thuý Hoa, nàng ta buộc phải lui về sau một chút.

“Người là... Liên nhi?” Gia Cát Chiêm run rẩy chỉ vào Trương Thuý Hoa, kích động đến nỗi thiếu chút nữa là nói không ra lời, “Liên nhi, thì ra nàng chưa chết?”

“Nô tỳ...” Trương Thuý Hoa lén liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, “Lão gia, nô tỳ tên là Hàn Thanh Thanh, không phải Liên nhi. Nhưng thật ra nô tỳ có một tỷ tỷ tên là Hàn Thanh Liên.”

“Người cũng họ Hàn?” Gia Cát Chiêm đứng bật dậy, khó tin hỏi: “Người nói tỷ tỷ của người tên Hàn Thanh Liên? Chẳng lẽ người là muội muội ruột của nàng? Nếu không thì sao lại giống nhau như thế. Nhưng mà lão phu không có nghe Liên nhi nói qua nàng ấy có muội muội.”

“Bẩm lão gia, nô tỳ từ nhỏ đã thất lạc với người nhà. Nô tỳ cũng không khẳng định được Hàn Thanh Liên trong miệng của lão gia có phải là tỷ tỷ của nô tỳ hay không, có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.”

“Không, không, chắc chắn không phải trùng hợp. Hai người các người thật sự rất giống nhau.” Gia Cát Chiêm quay đầu, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Linh nhi, làm sao quen được với Thanh Thanh?”

“Phụ thân, nữ nhi đi ra ngoài, nhìn thấy Thanh Thanh té xỉu ở ven đường, liền mang tỷ ấy về đây. Nữ nhi cũng thấy tỷ ấy có chút giống với Ngũ di nương, thậm chí nghĩ rằng có thể là tỷ muội của Ngũ di nương hay không. Phụ thân lại nghĩ tới Ngũ di nương sao? Người chết không thể sống lại, phụ thân nên buông xuống đi.”

“Đi lấy cho lão phu chén trà nữa.” Gia Cát Chiêm nói với Trương Thuý Hoa.

Từ khi Trương Thuý Hoa rời đi cho đến khi nàng ta trở ra, ánh mắt Gia Cát Chiêm không rời khỏi nàng ta. Cho dù nàng đi vào buồng trong nhìn không thấy, Gia Cát Chiêm vẫn vươn dài cổ, nhìn chằm chằm vào cửa.

“Lão gia, xin mời uống trà.”

Gia Cát Chiêm nhận lấy chén trà, thân mình còn hơi hơi run rẩy một chút.

Cả đêm, đại đa số thời gian, ánh mắt cùng tâm tư của Gia Cát Chiêm đều ở trên người Trương Thuý Hoa. Thế cho nên khi Gia Cát Linh Ẩn nói chuyện cùng với ông ta, ông ta đều hỏi một đằng trả lời một nẻo.

94. Chương 94: Âm Mưu Của Tỷ Muội Như Sương

Phản ứng của Gia Cát Chiêm nằm trong dự đoán của Gia Cát Linh Ẩn, thấy bộ dạng của Gia Cát Chiêm đêm nay, nạp Trương Thuý Hoa làm thiếp chỉ là chuyện sớm muộn. Sau khi uống xong ba chén trà, Gia Cát Chiêm mới không cam lòng rời khỏi Trục Nguyệt Hiên, trước khi đi còn không nhịn được liếc mắt nhìn Trương Thuý Hoa một cái.

“Tiểu thư, Thừa tướng gia có ý với ta có phải hay không?” Gia Cát Chiêm đi rồi, Trương Thuý Hoa kích động hỏi Gia Cát Linh Ẩn.

“Yên lặng một chút, đừng có chộn rộn.” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi nói, “Đừng tưởng rằng lão gia nhìn người vài lần liền quên tình hình, đừng quên nạp thiếp còn cần sự đồng ý của Đại phu nhân, người nghe theo ta là được.”

“Tiểu thư yên tâm, chỉ cần có thể làm được di nương, cái gì ta cũng nghe theo tiểu thư.”

“Ừ, đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Trương Thuý Hoa lui ra, Gia Cát Linh Ẩn kéo Kinh Phong sang một bên: “Ngày mai, người đi điều tra nam nhân lúc trước có quan hệ với Trương Thuý Hoa, sau đó trở về nói cho ta biết là được, đừng kinh động đến người nào cả.”

“Dạ, Kinh Phong đi liền.”

Gần đi ngủ, Gia Cát Linh Ẩn lấy bức họa Sở Lăng Thiên ra, nhìn vài lần mới bỏ xuống. Sau đó nàng lấy giấy ra, lần lượt sắp xếp tình hình sản nghiệp của nhà Gia Cát, Tiêu gia, Chu gia, Lục vương phủ, không ngừng viết viết trên giấy, mãi cho đến đêm khuya mới ngủ.

Cách thời gian Hoả Oa Thành khai trương ngày càng gần, Gia Cát Linh Ẩn cũng bận rộn sắp xếp. Nàng không tiện công khai ra mặt, rất nhiều chuyện đều là Mộc Tê đứng ra coi sóc.

Một ngày nọ, Kinh Phong dẫn theo một thiếu niên xấp xỉ tuổi hắc, xuất hiện ở trước mặt Gia Cát Linh Ẩn.

“Tam tiểu thư, đây là Ngụy Thành, một trong tứ quỷ bên cạnh gia, am hiểu buôn bán, thường không lộ diện ở nước Lăng Nguyệt, người quen biết hắn càng ít hơn, tiểu thư có thể yên tâm.” Kinh Phong giới thiệu với Gia Cát Linh Ẩn.

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cảm động, Sở Lăng Thiên luôn biết nàng cần gì nhất. Nàng nhìn thiếu niên tên Ngụy Thành một chút, còn muốn khôi ngô tuấn tú hơn Kinh Phong vài phần, nhưng mà trên mặt mang theo một vẻ kiêu ngạo, tựa như không để nàng vào mắt.

“Sau này vất vả cho Ngụy công tử rồi.” Gia Cát Linh Ẩn có vẻ rất khách sáo.

Ngụy Thành khinh thường liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, nhíu chặt mày: “Người nói gia bảo ta trợ giúp kỳ tài gì đó, thì ra chỉ là một nữ tử mà thôi. Hay là Tam tiểu thư muốn Ngụy Thành cả ngày giúp người tính toán chi tiêu mỗi tháng, mua mấy hộp son, mua bao nhiêu món đồ trang sức? Thứ lỗi cho Ngụy Thành bất kính, gia đúng là không biết trọng nhân tài.”

Kinh Phong hứng thú nhìn Ngụy Thành, không khỏi nghĩ đến lúc hắn vừa tới cũng mang theo tâm tình chống đối với Gia Cát Linh Ẩn như vậy, sau đó thì từng bước bị Gia Cát Linh Ẩn làm khuất phục.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Ý của Ngụy công tử là ta mời không nổi công tử?”

Ngụy Thành hừ lạnh một tiếng: “Thứ lỗi cho Ngụy Thành bất kính, nếu muốn ta cam tâm đi theo Tam tiểu thư làm tùy tùng, thì tiểu thư nên giở chút bản lĩnh ra cho Ngụy Thành xem. Hiện tại là Tam tiểu thư cần Ngụy Thành chứ không phải Ngụy Thành cần Tam tiểu thư. Nếu Tam tiểu thư chỉ dựa vào khuôn mặt đẹp mà mê hoặc Thất gia, cho dù là mệnh lệnh của Thất gia, Ngụy Thành cũng chống lại.”

Gia Cát Linh Ẩn gật gật đầu, “Ngụy công tử nói có lý, vậy thì chúng ta mỗi người hỏi đối phương một câu hỏi, nếu ta trả lời không được thì sẽ để cho người đi, nếu người trả lời không được thì ngoan ngoãn giúp ta làm việc.”

“Được.” Ngụy Thành nheo mắt lại, “Nếu Tam tiểu thư muốn tự rước lấy nhục thì Ngụy Thành xin đắc tội. Tam tiểu thư muốn kinh doanh, Ngụy Thành liền hỏi một câu hỏi về tính toán đơn giản nhất: Một cửa hàng một tháng kiếm được năm mươi lượng bạc, tiền mướn một người làm mỗi tháng là một lượng bạc, tổng cộng mười hai người làm. Cộng thêm chi phí mười lượng bạc, xin hỏi tháng đó ông chủ lời bao nhiêu?”

“Hai mươi tám lượng bạc.” Ngụy Thành vừa dứt lời, Gia Cát Linh Ẩn liền nói ra đáp án.

Đây chính là đề toán của học sinh tiểu học ở thế kỷ XXI, phiền cho Ngụy Thành còn muốn làm khó Gia Cát Linh Ẩn.

Ngụy Thành chán động, mặc dù đây là đề toán đơn giản, nhưng nữ tử của nước Lăng Nguyệt ít được tiếp xúc với con số, cả ngày chỉ biết đọc sách thêu hoa, son phấn, nghĩ làm sao để dỗ dành nam nhân vui vẻ. Ngược lại, hẳn không ngờ rằng nữ tử này thực sự có chút khác biệt, “Đáp án của Tam tiểu thư chính xác.”

“Bây giờ tới ta ra đề.” Gia Cát Linh Ẩn không để ý tới giắt mình của Ngụy Thành, tùy tiện lấy ra một đề đã từng xem ở trên mạng, biên soạn lại, “Chỉ phí làm ra một cây trâm cài tóc là ba trăm đồng tiền, ông chủ của tiệm nữ trang bán ột người thanh niên với giá bốn trăm đồng tiền. Người thanh niên lấy ra một lượng bạc, trong tay ông chủ không có tiền đồng để thối, liền cầm một lượng bạc này sang tiệm kế bên đổi thành một ngàn đồng tiền, trả lại cho người thanh niên sáu trăm đồng. Sau đó, ông chủ kế bên phát hiện trong lượng bạc kia có trộn lẫn kim loại khác, ông chủ của tiệm nữ trang đành phải bồi thường một lượng bạc cho hắn. Xin hỏi, trong quá trình đó, ông chủ đã tổn thất bao nhiêu tiền?”

Ngụy Thành nheo mắt lại, khinh thường cười cười: “Hai lượng bạc, tức hai ngàn đồng tiền.”

“Vì sao?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Tổn thất một cái trâm cài tóc bốn trăm đồng tiền, tổn sáu trăm đồng tiền thối lại cho người thanh niên, tổng cộng là một lượng bạc, lại bồi thường một lượng bạc cho ông chủ kế bên, chẳng phải là hai lượng bạc sao?”

“Sai!” Gia Cát Linh Ẩn nói như đinh đóng cột.

“Gi!” Ngụy Thành không cho là đúng, cười cười: “Tam tiểu thư so toán học với ta, cũng giống như luận võ công cùng gia, Tam tiểu thư không phải là muốn làm càn chứ.”

“Ngụy công tử có thể trả lời ta mấy vấn đề không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Trong cả quá trình, người thanh niên được lời bao nhiêu?”

“Một cây trâm thêm sáu trăm đồng tiền, vừa vặn lời một lượng bạc.”

“Vâng! Xin hỏi ông chủ kế bên lời bao nhiêu?”

“Cái này còn tính hay sao? Tam tiểu thư không tính được khoản này cũng có thể hiểu được, ông chủ kế bên bỏ ra một lượng bạc, lại thu về một lượng bạc, không lời không lỗ.”

“Đúng!” Gia Cát Linh Ẩn lộ ra ý cười: “Như vậy lời và lỗ cũng chỉ xảy ra giữa ông chủ và người thanh niên.”

Ngụy Thành gật gật đầu, khinh thường nói: “Đương nhiên!”

“Sự bảo toàn ngân lượng, ông chủ kế bên không lời không lỗ, người thanh niên chỉ lời một lượng bạc, mà Ngụy công tử tuyên bố ông chủ tiệm nữ trang tổn thất hai lượng bạc, như vậy còn lại một lượng bạc bị ai lấy đi đâu rồi?”

“Hả! Cái này...” Ngụy Thành há hốc mồm, đầu óc bỗng nhiên mơ hồ, “Một lượng... Hai lượng... Không đúng, một lượng... Hai lượng...”

Miệng Ngụy Thành lắp đi lắp lại, đi tới đi lui ở trong sân, một chốc thì véo mũi, một chốc thì sờ gáy, cuối cùng lại đặt mông ngồi trên đất, viết viết. Qua thật lâu sau thì thấy hắn nhảy dựng lên một chút, hưng phấn nói: “Ta đã biết, không tính lợi nhuận, ông chủ tổn thất chín trăm đồng tiền, tính lợi nhuận thì ông chủ tổn thất một lượng bạc. Sao ta lại không nghĩ tới chứ!”

“Ngụy công tử không phải quá ngốc! Nhưng mà, ai làm ăn buôn bán giống như người chỉ sợ đều bị tổn thất cả vốn đó!”

“Tam tiểu thư, ta thua, khâm phục!” Trên mặt Ngụy Thành đã sớm không còn kiêu ngạo, thật lòng khâm phục, nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tiểu thư, Ngụy Thành bằng lòng đi theo làm tùy tùng của người, cố gắng hết sức cho người!”

“Ngụy công tử...”

“Tam tiểu thư, gọi Ngụy Thành là được.”

Lúc này, Mộc Tê báo lại, nói Lưu quản gia mời Gia Cát Linh Ẩn đến phòng của Đại phu nhân một chuyện. Gia Cát Linh Ẩn bảo Kinh Phong mang Ngụy Thành đi làm quen với Trục Nguyệt Hiên một chút, còn mình thì theo Mộc Tê ra ngoài.

“Sao người không nói Tam tiểu thư có bản lĩnh này sớm chứ?” Ngụy Thành không vui chọc chọc Kinh Phong, “Nếu mà gia biết, không chừng sẽ xử phạt ta!”

“Bây giờ đã sợ rồi ư?” Kinh Phong tức giận nhìn Ngụy Thành, “Không phải nói muốn giúp gia trấn giữ cửa ải, không phải nữ nhân nào cũng xứng đôi với gia. Ngụy công tử, kết quả công tử trấn giữ thế nào rồi?”

“Kinh Phong tốt, Kinh Phong ngoan, người đừng lấy ta làm trò cười, chuyện này ngàn vạn lần đừng để cho gia biết.”

“Không phải đã nói cho dù là mệnh lệnh của Thất gia cũng muốn cãi lại hay sao? Làm sao mới có chút xíu đã sợ rồi? Ta còn tính lập tức báo lại việc này cho gia đó chứ.”

“Ôi, Kinh Phong đại ca. Không, là đại gia!” Ngụy Thành vây quanh Kinh Phong, không ngừng xúm xít, “Người hãy giúp ta lần này đi, cùng lắm thì Huyền Thiết Kiếm Tây Vực kia thuộc về người?”

“Thành giao!”

“Người...” Ngụy Thành đau lòng không thôi, “Người được lời rồi.”

Hừ, Kinh Phong thầm nghĩ, ở cùng Tam tiểu thư lâu như vậy, còn không học được mấy chuyện kiếm chác, vậy thật sự là quá thất bại.

Trong phòng Đại phu nhân, Gia Cát Hồng Nhan, Như Nguyệt, Như Sương đều ở đó.

Đại phu nhân gắng gượng cũng có thể ngồi dậy, nói với mấy nữ nhi: “Trong cung gửi thư đến, bảo ngày mai các tiểu thư của quan viên nhất phẩm đều tiến cung một chuyến. Hiện tại, vết thương của ta chưa lành hẳn, chắc không thể dẫn các con đi được. Ngày mai, mấy tỷ muội các con cùng nhau tiến cung, ăn mặc cho đẹp một chút, ở trong cung nhớ chiếu cố lẫn nhau.”

“Mẫu thân, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ chiếu cố thật tốt các muội muội.” Gia Cát Hồng Nhan mang nụ cười thân thiết, nhìn mấy muội muội một cái.

“Ừ.” Đại phu nhân gật đầu. “Có con chiếu cố thì mẹ an tâm. Nhớ rõ, ở trong cung đừng có lỗ mãng, mẹ chính là kết cục của việc chọc giận Hoàng hậu nương nương.”

“Dạ!” Mấy nữ nhi cùng nhau trả lời.

Đại phu nhân phát phát tay: “Được rồi, không còn chuyện gì khác, các con trở về chuẩn bị cho tốt đi.”

Như Nguyệt cùng Như Sương trở về phòng, liền có gia nô báo lại, nói trong cung Hoàng hậu có thư cho các nàng.

“Chắc chắn là thư của dì Vân Nhược rồi.” Như Nguyệt nhanh chóng mở ra, đúng là đại a đầu Lâm Vân Nhược trong cung Hoàng hậu, gửi thư cho hai nàng, “Dì nói Hoàng hậu muốn ngày mai chọn lựa mấy tiểu thư tham gia Lục Quốc Đại Diễn, kêu chúng ta chuẩn bị thật tốt. Nói như vậy, chỉ cần ngày mai thông qua cửa này của Hoàng hậu nương nương là có thể tham gia Lục Quốc Đại Diễn.”

“Trái lại, nếu ngày mai biểu hiện không tốt sẽ không thể tham gia!” Trong mắt Như Sương hiện lên tia sáng.

“Muội là nói...?” Như Nguyệt lộ ra nụ cười nham hiểm.

Vào bữa tối, Như Sương cầm một chén canh, đi vào Trục Nguyệt Hiên, nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tỷ, đây là canh bổ khí dưỡng nhan muội dặn phòng bếp hầm, dành riêng một ít tặng cho Tam tỷ, uống nó vào, ngày mai khí sắc nhất định sẽ tươi tỉnh!”

“Ngũ muội có lòng.” Gia Cát Linh Ẩn múc một chén nhỏ, đưa cho Như Sương: “Ngũ muội cũng uống một chén đi.”

“Không cần, muội đã uống rồi.” Như Sương từ chối, “Đây là để dành riêng cho Tam tỷ.”

“Vậy ta sẽ không khách sáo.” Gia Cát Linh Ẩn bưng chén lên, uống một hơi cạn sạch.

Thấy Gia Cát Linh Ẩn uống canh xong, Như Sương mang theo vui sướng cùng kích động, nhanh chóng chạy trở về báo cáo với Như Nguyệt.

Như Sương vừa đi, Gia Cát Linh Ẩn lập tức phun ra hết những gì đã uống, rồi dùng nước xúc miệng nhiều lần, “Thì ra cho ta uống bã đậu!”

“Hả? Bã đậu?” Nguyệt Lan cảm giận trợn trừng mắt, “Ngũ tiểu thư cố ý làm ngày mai tiểu thư tiến cung không được, có tiền cung cũng bị xấu mặt!”

“Không có việc gì.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Lại chưa uống hết, Nguyệt Lan, người đi dọn phòng bếp, hai ngày này ta không có khẩu vị, đồ ăn nhạt ăn không vô, điểm tâm sáng mai làm mặn một chút, càng mặn càng tốt, rồi lấy một ít ngọn lục bình đến.”

“Dạ, tiểu thư!” Nguyệt Lan biết Gia Cát Linh Ẩn muốn phản kích, cao hứng bưng bưng chạy đến phòng bếp dọn một hồi.

95. Chương 95: Tam Tiểu Thư Phản Kích

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn mặc một bộ xiêm y màu tím nhạt, cố tình ở trong phòng tắm rửa kỳ cọ thật lâu, bảo Nguyệt Lan chuẩn bị cẩn thận một bình nước cho nàng, mới ra cửa.

“Tam muội, sao muội chậm chạp vậy? Lát nữa mà muộn, Hoàng hậu nương nương sẽ trách phạt.” Gia Cát Hồng Nhan oán trách nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười xin lỗi, “Xin lỗi mọi người, để đại tỷ và tứ muội, ngũ muội đợi lâu rồi. Không biết làm sao mà tối qua đến giờ muội bị đi ngoài, bây giờ vẫn còn chưa khá lên.”

Như Nguyệt và Như Sương nhìn nhau cười cười, nếu trước mặt Hoàng hậu nương nương mà không nhịn được, nặng mùi như vậy, đừng nói tham gia Lục Quốc Đại Diễn, e rằng ngay cả phong hiệu Huyền Quân cũng sẽ bị tước bỏ.

“Vậy phải làm sao?” Gia Cát Hồng Nhan làm ra vẻ lo lắng, “Tỷ thấy tam muội hay là đừng đi, nếu lát nữa làm ô uế Dịch Khôn Cung của Hoàng hậu nương nương thì phiền lắm.”

“Không sao đâu, muội nhịn được.”

“Được rồi, mau lên thôi!” Gia Cát Hồng Nhan trong lòng cười lạnh không thôi, Gia Cát Linh Ẩn, nếu người nhịn không được, vậy có trò hay để xem rồi.

Bốn chị em ngồi chung một chiếc xe ngựa, phần lớn thời gian đều im lặng, ngày thường đã không thân thiết, mấy người chen chúc trong không gian nhỏ hẹp thế này, bầu không khí nhất thời có chút ngột ngạt.

“Điểm tâm sáng hôm nay sao lại mặn thế này?” Như Sương chép miệng, “Sớm biết vậy muội sẽ học theo tứ tỷ, không ăn. Khát quá, ngay cả nước cũng không có để uống.”

“Tỷ thấy là do muội ăn nhiều quá đó.” Như Nguyệt nói.

“Rõ ràng là rất mặn mà, đại tỷ, tỷ có thấy vậy không?”

“À,” Gia Cát Hồng Nhan nhìn Như Nguyệt, “Tỷ cũng không có ăn.”

“Quả thực rất mặn.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Tỷ bảo Nguyệt Lan chuẩn bị cho tỷ ít nước, nếu ngũ muội khát thì lấy uống đi.”

“Khát khát lắm, uội một hớp đi.”

“Nguyệt Lan, đưa nước cho ta.” Gia Cát Linh Ẩn vén màn lên, nói với Nguyệt Lan ở phía trước.

Nguyệt Lan mới vừa đưa bình nước cho Gia Cát Linh Ẩn, Như Sương liền giật lấy, uống ừng ực không chờ giọt nào, “Tam tử, ngại quá, uống hết rồi.”

“Không sao.” Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cười lạnh, nước này vốn chuẩn bị cho người mà.

Khi xe ngựa gần đến cửa cung, Như Sương cảm thấy trong bụng âm ỉ, âm ỉ đến khó nhận, nhưng thả ra lại kém nhân nhận.

“Bùm!” Như Sương vẫn không kiềm chế được, đánh rầm một cái vang trời. Một mùi hôi thối nhanh chóng lan tràn trong xe ngựa.

“Thối quá!” Gia Cát Hồng Nhan vén màn lên, há to mồm hít sâu mấy cái.

Rốt cục xe ngựa cũng dừng lại, người ở bên trong liền xông ra ngoài, Như Sương một mình xấu hổ bước xuống cuối cùng.

“Muội sao vậy chứ?” Như Nguyệt dùng ánh mắt trách cứ để nhìn Như Sương, “Lúc sáng đã bảo muội đừng ăn rồi, lát nữa ở trước mặt Hoàng hậu nương nương mà bị xấu hổ thì phải làm sao?”

“Tứ tử, muội cũng không biết sao lại vậy nữa, vẫn cố nhịn mà. Hiện giờ muội khá hơn...” Bùm! Như Sương chưa nói xong, lại đánh rầm thêm một cái nữa, làm cho đám cung nữ và công công đi ngang qua đều nghiêng đầu nhìn, Như Sương xấu hổ đến nỗi ước gì có cái lỗ để chui xuống.

“Ai da, muội đứng cách xa tử một chút đi!” Như Nguyệt rất sợ người khác nghĩ nàng ta đánh rầm, lập tức đứng cách xa Như Sương ra.

Trước cửa Dịch Khôn Cung.

Vân Nhược đang nghênh đón các tiểu thư, nhìn thấy Như Nguyệt và Như Sương đến, bà gật đầu với hai nàng một cái, rồi làm như không có chuyện gì tiếp tục đón tiếp những người khác.

“Biểu muội, muội cũng đến à?” Gia Cát Hồng Nhan đi về phía một nữ tử có dung mạo và dáng điệu thượng đẳng, giọng điệu nghe qua thân thiết, lại không che giấu vẻ khinh thường, “Cũng đúng, nếu không phải biểu muội U Nhược không thể vào cung, cũng không đến lượt muội.”

Nữ tử này không phải ai khác, chính là Tiêu U Lam, con gái của nhị di nương Tiêu gia, sau khi Tiêu U Nhược bị hoàng hậu hạ lệnh cấm bước vào cửa hoàng cung, Tiêu U Lam mới giành được xem trọng của Tiêu gia.

“Lam nhi tham kiến biểu tỷ.” Tiêu U lam cúi người, khẽ mỉm cười.

“Không cần đa lễ.”

Có hai mươi mấy tiểu thư vào cung, sau khi mọi người đến đông đủ, Hoàng hậu mới chậm rãi đi ra.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cát tường.” Các tiểu thư đồng loạt quỳ xuống, hành lễ với Hoàng hậu.

“Đứng lên đi!”

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương!”

Khi tất cả mọi người đang đứng dậy, Như Sương chỉ cảm thấy một luồng khí xông ra bên ngoài, Bùm một tiếng rầm vang lên trong cung điện tĩnh lặng, mấy tiểu thư đứng gần Như Sương lấy tay che mũi, chán ghét nhìn nàng. Như Sương đỏ mặt tía tai, cúi đầu, không dám cử động.

“Ban tọa!” Hoàng hậu cũng không để ý, “Các tiểu thư ngồi xuống cả đi.”

Mọi người lập tức tìm chỗ ở gần mình ngồi xuống, không dám chậm trễ, trước khi Lục Quốc Đại Diễn diễn ra mà Hoàng hậu nương nương cho triệu các nàng tiến cung, tất có thâm ý.

“Hôm nay triệu mọi người đến...”

Bùm, lại một tiếng đánh rầm tràn đầy mùi hôi thối vang lên từ dưới mông của Như Sương, bởi vì có ghế ngồi cản lại, không gian bị bó buộc, tiếng rầm lại càng phát ra lớn hơn.

Hoàng hậu nhìn Như Sương, không khỏi nhú mày, “Người là tiểu thư nhà ai?”

Như Sương hoảng hốt đi đến, “Thần nữ là nữ nhi của Gia Cát Chiêm, Gia Cát Như Sương, tham kiếm Hoàng hậu nương nương.”

“À, lại là nữ nhi của Gia Cát thừa tướng.”

Vân Nhược oán trách liếc Như Sương một cái, nhẹ nhàng nói với Hoàng hậu: “E là ăn nhằm đồ hư, cô nương còn nhỏ không hiểu chuyện, cũng hợp lẽ, nương nương đừng để ý.”

Hoàng hậu gật đầu, cũng không muốn làm khó Như Sương, “Bản cung chuẩn bị một số đồ dùng cho các tiểu thư, có loại tốt, cũng có loại xấu, phải xem các tiểu thư đoạt được ra sao. Vân Nhược, bưng...”

Bẩm, Như Sương sợ đến nỗi bắn lên khỏi ghế, quỳ xuống trước mặt Hoàng hậu, nói năng lộn xộn, “Nương nương... Thần nữ là cố ý, dạ không, thần nữ không phải cố ý.”

Bẩm, Như Sương đang nói, lại một tiếng rầm từ cơ thể nàng xuất ra.

Chân mày Hoàng hậu nhú chặt, bất mãn liếc Như Sương, phát tay về phía nàng, “Gia Cát tiểu thư, người ra ngoài trước đi.”

“Nương nương...” Như Sương nhìn Hoàng hậu, trong mắt tràn đầy van nài, thế nhưng bản thân lại không chịu thua kém, Bùm Bùm Bùm, trong cơ thể liên tiếp phát ra ba tiếng rầm liên hoàn.

“Còn không mau ra ngoài!” Trong giọng nói của Hoàng hậu mang theo vẻ tức giận.

Như Sương dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Vân Nhược, chỉ thấy Vân Nhược lắc đầu bất đắc dĩ, Như Sương đành phải run rẩy đứng lên, vô cùng không cam lòng, từng bước một lui ra khỏi điện. Trên đường ra ngoài, lại càng không ngừng thả liên hoàn rầm, các tiểu thư khác đều không nhịn được lấy tay che mũi, quạt quạt.

“Các tiểu thư mau đến chọn đi, Hoàng hậu nương nương có chỉ, tiểu thư nào giật được bất cứ món gì đều có cơ hội tham gia Lục Quốc Đại Diễn.” Vân Nhược bưng khay chứa trang sức đi đến trước mặt mọi người. Trang sức bên trong chỉ có mười món, mà số tiểu thư ở đây là vượt quá hai mươi người.

“Món này của ta.” Như Nguyệt ngồi xổm xuống, nhân lúc không ai chú ý, nhanh chóng buộc tà váy của Gia Cát Linh Ẩn vào chân ghế, sau đó nhanh chóng trở về chỗ ngồi.

Các tiểu thư ban đầu còn rụt rè, lo lắng nhìn xung quanh, khi nhìn thấy có người bước đến lựa chọn, phút chốc chẳng thêm chú ý đến hình tượng, vây lấy Vân Nhược như ong vỡ tổ, túm chỗ này nắm chỗ kia. Có hai vị tiểu thư cùng bắt một chuỗi vòng cổ trân châu, đều ra sức túm lấy không ai chịu nhường ai, cuối cùng vòng cổ không chịu nổi, đứt ngay chính giữa, từng viên trân châu rớt xuống đất, lăn đi tứ tung. Hai tiểu thư nọ lập tức tay không, mau chóng giành giật lấy món đồ khác. Trong điện nhất thời hỗn loạn, Hoàng hậu nhìn vài người ngồi tại chỗ không động đậy, hài lòng gật đầu, các tiểu thư không tham gia tranh đoạt gồm có: Trần Cẩm Phàm, Chu Tuyết Tranh, Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Linh Ẩn, Tiêu U Lam.

Mười món trang sức lập tức được giành giật sạch sẽ, những người không giành được vẫn không cam lòng nên rượt theo những người khác cướp lại. Như Nguyệt cướp được một món đồ, nàng ta nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nở nụ cười đắc ý. Gia Cát Linh Ẩn nhất định là do bị cô cột váy lại, không thể đứng lên, cho nên vẫn ngồi tại chỗ, đánh mất cơ hội tham gia Lục Quốc Đại Diễn.

“Đủ rồi đủ rồi!” Hoàng hậu không thể không lên tiếng để chấm dứt tranh đoạt, “Dâng những thứ mà các người giành được cho bản cung xem, để bản cung thấy được bản lĩnh của các người.”

Các tiểu thư cướp được trang sức liền lấy ra bày trước mặt Hoàng hậu, trong đó có một người cướp được hai món, lúc này đang đắc ý dạt dào nhìn những tiểu thư chỉ giành được một món, lộ ra nụ cười thắng lợi.

“Ừ, tốt lắm.” Hoàng hậu gật đầu, vẻ mặt bà lạnh lùng, không nhìn ra cảm xúc gì, “Hễ là người cướp được trang sức, đều không được phê chuẩn tham gia Lục Quốc Đại Diễn!”

“Hả!” Các tiểu thư cướp được trang sức sắc mặt trở nên trắng bệch, nhất thời ngồi tại chỗ không biết làm sao, một tiểu thư to gan trong lòng nuôi hy vọng, hỏi: “Nương nương, thứ cho thần nữ to gan, vừa rồi chính nương nương nói, người cướp được trang sức sẽ có cơ hội tham gia Lục Quốc Đại Diễn.”

“Đúng vậy, bản cung từng nói như vậy! Nhưng mà bản cung chỉ nói là có cơ hội!” Hoàng hậu đột nhiên cao giọng, giọng điệu vô cùng nghiêm khắc, “Các người đều là tiểu thư nhà quan, nhìn thấy những món đồ này liền tranh đoạt đến mất cả thể diện, thì làm sao bản cung dám để cho các người tham dự Lục Quốc Đại Diễn! Đến lúc đó còn không ném hết mặt mũi của nước Lăng Nguyệt này sao!” Hoàng hậu chỉ thẳng vào tiểu thư đoạt được hai món trang sức kia, “Còn có người! Lại có thể tham lam cướp luôn cả hai món, bản cung phạt người cả đời này không được vào cung!”

Cái gì? Các tiểu thư cướp được trang sức đều kinh ngạc không thôi, Như Nguyệt phần uất nhìn Gia Cát Linh Ẩn, không ngờ bản thân mình lại giúp nó.

Các tiểu thư không cướp được trang sức nhất thời tâm trạng tốt hơn, buồn bực vừa rồi bay biến sạch, nhủ thầm bản thân may mắn ra tay chậm, thế nhưng Hoàng hậu cũng không cho là vậy.

“Còn có các người!” Hoàng hậu đảo mắt qua các tiểu thư khác, “Những ai tham gia tranh đoạt, cho dù là cướp được hay không, cũng không được tham gia Lục Quốc Đại Diễn.”

Sắc mặt các tiểu thư khó coi đến cực điểm, cũng không dám có câu oán thán gì, hệt như đám gà trống bị đá thua.

“Bản cung tuyên bố, Phàm nhi, Tuyết Tranh, Gia Cát Đại tiểu thư, Tam tiểu thư, Nhị tiểu thư Tiêu gia mười ngày sau tiến cung tham gia Lục Quốc Đại Diễn!”

“Tạ ơn nương nương.” Các tiểu thư đứng lên, tạ ơn hoàng hậu.

Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, cái ghế cũng lách cách vang lên, nàng cúi đầu nhìn, phát hiện gấu váy mình vô cớ bị cột ở chân ghế, nghĩ đến hành động lúc nãy của Như Nguyệt, nhất thời hiểu ra.

Gia Cát Hồng Nhan âm thầm thở phào, vốn nàng ta cũng muốn là người đầu tiên xông lên, nhưng nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn bất động, vì thế nàng ta cũng kiềm chế, quan sát hành động của Gia Cát Linh Ẩn, trực giác mách bảo nàng ta, làm theo Gia Cát Linh Ẩn nhất định sẽ không sai.

“Được rồi, bản cung cũng mệt mỏi, các người lui trước đi.” Hoàng hậu nói.

“Dạ, nương nương, thần nữ cáo lui!”

Như Nguyệt ủ rũ theo sau lưng Gia Cát Linh Ẩn và Gia Cát Hồng Nhan, nàng ta tham gia tranh đoạt trang sức, đương nhiên không thể tham gia Lục Quốc Đại Diễn.

Gia Cát Hồng Nhan trừng mắt liếc Như Nguyệt một cái, “Đừng vác bộ mặt đưa đám đó, ai bảo muội ngu si hệt như bọn ăn mày, nhìn đồ tốt liền muốn đoạt, đúng là mất mặt!”

Ba chị em nhà Gia Cát đi ra khỏi Dịch Khôn Cung, thấy các tiểu thư đi ra trước đang đứng tút ta tút tít ở đằng kia.

96. Chương 96: Hôm Nay Bản Công Chúa Không Đánh Chết Người

“Là Thái tử!”

“Còn có Lục vương gia, Thất vương gia nữa!”

“Cửu vương gia cũng ở đó, hay là qua đó hành lễ?”

Các tiểu thư đang bàn tán, mấy vị hoàng tử đã đi tới trước mặt.

Sở Lăng Thiên mỉm cười, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Nàng đến rồi?”

Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng gật đầu, “Phụng ý chỉ của Hoàng hậu nương nương.”

“Tam tiểu thư, mẫu hậu triệu mọi người tiến cung có chuyện gì? Có phải chọn Thái tử phi hay không?” Sở Lăng Hàn hỏi Gia Cát Linh Ẩn.

“Bản thái tử mà có lòng nạp Tam tiểu thư làm phi, chỉ e rằng có người chết già cũng không thềm qua lại với ta!” Thái tử nhìn Sở Lăng Thiên, mỉm cười nói.

“Tam tiểu thư gầy hơn rồi.” Sở Lăng Thiên đột nhiên nói.

“Tạ ơn Lục vương gia quan tâm.” Giọng điệu Gia Cát Linh Ân chuyển thành lãnh đạm, xem như nói chuyện với người xa lạ.

Nhìn thấy cả bốn vị hoàng tử đều vây quanh nói chuyện với Gia Cát Linh Ân, các tiểu thư đều oán hận nhìn chằm chằm nàng. Danh tiếng của Gia Cát Linh Ân đã sớm truyền khắp Ngân Đô, nhưng không thể nghĩ được rằng nàng lại có sức hấp dẫn như thế, bốn vị hoàng tử qua đây, ngoại trừ nàng, họ không thèm liếc mắt nhìn những người khác lấy một cái.

Vân Nhược nghe thấy tiếng ồn ào, đi ra, “Các tiểu thư đừng nán lại nữa, đừng quấy nhiễu sự thanh tịnh của nường nường, mau mau xuất cung đi.”

“Dạ!”

Gia Cát Linh Ân nhìn Sở Lăng Thiên, “Ta đi đây.”

“Ừm.” Trong mắt Sở Lăng Thiên đầy vẻ lưu luyến, “Có rảnh ta sẽ đến thăm nàng.”

“Phụ hoàng có việc tìm huynh, huynh đi trước đây.” Sở Lăng Dực nói với mấy đệ đệ.

“Thái tử bận rồi. Thắt ca, chúng ta đi tâm sự với mẫu hậu đi, Lục ca đi cùng không?” Sở Lăng Hàn bắt chuyện.

“Không được, bản vương còn có việc, hồi phủ trước.” Dứt lời, Sở Lăng Thiên liền xoay người bỏ đi.

Sở Lăng Thiên bước chân vội vã, nhanh chóng nhìn thấy Gia Cát Linh Ân trong nhóm bóng lưng các tiểu thư rời đi, sắc mặt Sở Lăng Thiên càng thêm u ám.

“Không ngờ Lục vương gia cũng có một khắc si tình như thế.” Một giọng nói êm tai vang lên sau lưng Sở Lăng Thiên.

Sở Lăng Thiên xoay người, nhìn thấy là Chu Tuyết Tranh, nói: “Chẳng phải Chu tiểu thư cũng vẫn luôn si tình với Sở Lăng Thiên đó sao?”

Ánh mắt Chu Tuyết Tranh âm trầm đi, “Đáng tiếc hoa rơi có ý, nhưng nước chảy lại vô tình, trong lòng Thiên ca chỉ luôn tâm niệm một mình Tam tiểu thư nhà Gia Cát.”

“Bản vương đối với chuyện tình cảm khá ngu dốt, không biết Chu tiểu thư có thể truyền thụ một ít không?”

“Điện hạ đã xem trọng thần nữ rồi, nếu thần nữ có diệu kế, còn cần ở chỗ này buồn bã thương tâm cùng Lục vương gia hay sao? Bất quá có một câu, không biết có giúp ích gì được cho điện hạ hay không, nếu hiện giờ đã không chiếm được trái tim của Tam tiểu thư, thì hãy chiếm lấy thể xác của nàng ấy trước. Nữ tử có ai không xem trọng trinh tiết của chính mình, và có nam nhân nào không để ý đến trinh tiết của nữ nhân chứ, Sở Lăng Thiên không phải là thánh nhân, đương nhiên cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.”

“Vẫn xin Nhị tiểu thư chỉ giáo.”

“Điện hạ, thần nữ đề nghị, trong Lục Quốc Đại Điện, chúng ta có thể hợp tác... chỉ bằng tìm một chỗ để bàn bạc?”

“Chu tiểu thư, mời!”

Ba chị em nhà Gia Cát đang đi, bỗng nhiên, từ trong bụi hoa bên cạnh nhảy ra một con mèo trắng muốt. Con mèo kia xù lông nhảy đến bên chân Gia Cát Hồng Nhan.

Mấy cung nữ từ một bên vội vàng chạy đến, “Tiểu thư, phiền tiểu thư giữ lấy con mèo của công chúa Triều Hoa giúp nô tỳ.”

Gia Cát Hồng Nhan giữ cổ con mèo, nghe nói là mèo của công chúa Triều Hoa, Gia Cát Hồng Nhan nghĩ đến lần trước công chúa tưởng nhầm rằng Gia Cát Linh Ân ném chết mèo của mình, còn ban thưởng cho

Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng lập tức có chủ ý, nàng ta liền giơ con mèo trong tay lên cao, không để ý đến vẻ mặt thẳng thốt của mấy cung nữ kia, ném mạnh con mèo xuống đất.

“Á! Đứng!” Nhìn thấy hành động của Gia Cát Hồng Nhan, một cung nữ trong số đó sợ đến mức ngất đi, các cung nữ khác cũng sợ đến mức kinh hoàng lúng túng.

Bốn chân của con mèo trắng co giật mấy cái liền không còn hơi thở, máu tươi chậm rãi chảy ra từ khoe miệng của nó.

Gia Cát Hồng Nhan nhìn các cung nữ bị dọa đến mất hồn vía một cách khinh thường, không phải chỉ ném chết con mèo thôi sao, có cần như vậy không? Huống hồ đời lát nữa còn có ban thưởng, làm gì phải ra vẻ như chết cha chết mẹ thế kia, các người cảm kích ta còn không kịp nữa là. Gia Cát Hồng Nhan khiêu khích liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, lúc trước là người may mắn đoạt ban thưởng của ra, lần này đừng có mơ.

“Các người nhớ cho kỹ, trở về nói với công chúa Triều Hoa, con mèo này là Gia Cát Hồng Nhan ta ném chết.” Gia Cát Hồng Nhan không giấu được ý cười trong mắt, nói với các cung nữ.

“Đại tỷ, còn chưa đi sao?” Gia Cát Linh Ẩn nói với Gia Cát Hồng Nhan.

“Các muội đi trước đi.”

“Tìm được mèo của bản công chúa chưa?” Công chúa Triều Hoa trên tay cầm chiếc roi da, vừa đi vừa hét, bỗng nhiên thấy con mèo đã chết, mặt của nàng ta tức giận đến tái đi: “Là ai? Kẻ nào dám ném chết mèo của bản công chúa?”

Gia Cát Hồng Nhan nhìn sắc mặt của công chúa Triều Hoa, trong lòng không khỏi thấp thỏm một chút, chẳng lẽ công chúa giả bộ tức giận, công chúa hoàn toàn không thích mèo mà, vì thế tiến lên nói, “Công chúa, là thần nữ ném!”

“Người!” Công chúa Triều Hoa hét lớn, “Người quỳ xuống cho ta!”

Gia Cát Hồng Nhan không dám chậm trễ, lập tức quỳ xuống đất.

“Bụp!” Công chúa Triều Hoa nổi giận đá một cái vào người Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Hồng Nhan bất ngờ không kịp phòng, lộn người té xuống đất, “Tiện nhân, đúng là ăn gan hùm mật báo mã, dám ném chết mèo của bản công chúa, xem bản công chúa hôm nay còn không đánh chết người! Mau quỳ vững cho ta!”

Nói xong, công chúa Triều Hoa giơ roi da trong tay ra, quát xuống. Lúc này Gia Cát Hồng Nhan mới chắc chắn lần này không giống với lần trước, công chúa Triều Hoa thực sự tức giận, vì thế quay người lại, chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Công chúa điện hạ tha mạng, thực sự người ném chết mèo của công chúa không phải thần nữ, mà là Tam muội của thần nữ!”

“Lại là người?” Công chúa Triều Hoa có chút ấn tượng với Gia Cát Linh Ẩn, “Người cũng biết con mèo này không giống như con mèo trước? Còn muốn dùng cách này để lấy được lòng của bản công chúa?”

Gia Cát Linh Ẩn bình tĩnh cúi người hành lễ, “Hồi bẩm công chúa, mèo là ai ném, hỏi các cung nữ sẽ biết, các cung nữ là người tận mắt chứng kiến.”

“Các người nói, là ai ném chết?” Công chúa Triều Hoa hỏi các cung nữ đang sợ đến mức toàn thân phát run kia.

“Là nàng ta!” Một cung nữ chỉ vào Gia Cát Hồng Nhan, “Tiểu thư ấy còn nói, còn bảo nô tỳ nói với công chúa, mèo của công chúa là nàng ta ném.”

“Hỗn xược!” Công chúa Triều Hoa nổi cơn thịnh nộ, “Người đang khiêu khích bản công chúa? Trước thì người ném chết mèo của bản công chúa, sau lại có ý đồ lừa dối ta, còn dám chọc giận ta, hôm nay bản công chúa sẽ đánh người!”

“Á!” Gia Cát Hồng Nhan kinh sợ hét lên, quỳ xuống bên chân công chúa Triều Hoa, cầu xin nói, “Đừng mà, công chúa điện hạ đừng mà, thần nữ nào dám có lòng mạo phạm, xin công chúa tha cho thần nữ một mạng.”

“Công chúa,” một cung nữ vẻ mặt lo lắng lôi kéo công chúa Triều Hia, nhỏ giọng nói với nàng ta, “Người giết cung nữ bên cạnh Hoàng thượng, Hoàng thượng còn đang tức giận, nếu lại giết Đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, đúng là rước lấy buồn bực của Hoàng thượng rồi.”

“Hừ!” Công chúa Triều Hoa chớp mắt, “Hôm nay tâm trạng của bản công chúa tốt, tạm tha mạng chó của người.”

“Đa tạ công chúa khai ân.” Gia Cát Hồng Nhan lập tức dập đầu bái lạy mấy cái.

“Nhưng mà,” công chúa Triều Hoa vung roi da trong tay, “Hôm nay người ba lần mạo phạm bản công chúa, bản công chúa sẽ thưởng người ba roi!” Công chúa Triều Hoa đảo mắt một cái, từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ màu đỏ, đổ một ít bột lên roi.

“Vút! Vút! Vút!” Công chúa Triều Hoa quát roi, đánh liền ba cái lên người Gia Cát Hồng Nhan, trong đó có một roi đầu tiên đánh trúng mặt Gia Cát Hồng Nhan.

Gia Cát Hồng Nhan nhất thời đau đến quay cuồng trên đất, nhất là vết thương trên mặt, như là cả khuôn mặt bị nướng trên lửa đỏ vậy.

“Thế nào? Thuốc quý của bản công chúa công hiệu ra sao?” Công chúa Triều Hoa cười hì hì nhìn Gia Cát Hồng Nhan, “Bản công chúa nói với người, thuốc này một khi dính vào vết thương, trước khi vết thương hoàn toàn khép miệng, mỗi thời mỗi khắc đều đau hết như vạn tiễn xuyên tâm[1].”

“Á!” Cảm nhận được cơn đau từ vết thương truyền đến, Gia Cát Hồng Nhan ôm lấy đùi của công chúa Triều Hoa, cầu xin nói, “Công chúa, thần nữ van xin người, cho thần nữ một chút thuốc giải đi, thần nữ tình nguyện làm trâu làm ngựa, hầu hạ công chúa.”

“Người có tư cách gì mà hầu hạ bản công chúa?” Công chúa Triều Hoa chán ghét nhìn Gia Cát Hồng Nhan, “Bản công chúa tha mạng cho người xem như nể mặt lắm rồi, còn không biết tốt xấu! Đừng khóc lóc trước mặt bản công chúa nữa, cút mau!”

“Dạ!” Gia Cát Hồng Nhan làm sao dám nán lại, đứng lên cụp đuôi, ảo não trốn mất.

Gia Cát Linh Ẩn và Như Nguyệt cúi người chào công chúa Triều Hoa, cũng theo Gia Cát Hồng Nhan ra khỏi cung. Như Sương, Nguyệt Lan, còn có Thanh La đang chờ bên ngoài, nhìn thấy mấy người đi ra liền chào đón.

“Đại tỷ, tỷ làm sao vậy?”

“Đại tiểu thư sao vậy?”

Nhìn thấy vết thương trên mặt Gia Cát Hồng Nhan, mấy người đồng thời lên tiếng hỏi.

Gia Cát Hồng Nhan không đáp, chui vội lên xe ngựa. Như Nguyệt kéo tay Như Sương, ý bảo nàng ta đừng hỏi tiếp nữa, Gia Cát Hồng Nhan đang nổi nóng, không phải sẽ trút giận về phía mình sao?

Xe ngựa chậm rãi chạy về hướng phủ Thừa tướng, bên trong xe, ngoài trừ tiếng đánh rầm của Như Sương, không ai nói chuyện, Gia Cát Hồng Nhan ôm mặt sưng đỏ, trong ánh mắt tràn đầy phẫn hận. Gia Cát Linh Ẩn nhắm mắt nghỉ ngơi, sắc mặt bình tĩnh như nước. Như Sương hoài nghi nhìn cái này, ngó cái kia, vừa nhìn thấy ánh mắt Gia Cát Hồng Nhan có thể giết chết người kia, lập tức cúi đầu. Như Nguyệt bấy giờ mới tỉnh tâm tự hỏi, bốn người cùng nhau tiến cung, Như Sương bị đuổi ra khỏi cung, bản thân nàng ta lại đánh mất tư cách tham gia Lục Quốc Đại Diễn, Gia Cát Hồng Nhan vốn bình an vô sự, lại ném chết mèo của công chúa Triều Hoa, chỉ có mình Gia Cát Linh Ẩn thu hoạch lớn nhất.

Như Nguyệt càng không ngừng suy ngẫm, chuyện xảy ra với Gia Cát Hồng Nhan là chuyện không thể đoán được, duy chỉ có chuyện đánh rầm của Như Sương là kỳ lạ, vì sao đột nhiên lại đánh rầm không ngừng? Bỗng nhiên, Như Nguyệt ngẩn ra, nghĩ đến chỗ nước lúc sáng Như Sương uống của Gia Cát Linh Ẩn.

Như Nguyệt nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, “Tam tỷ, nước lúc sáng tỷ đưa cho Như Sương uống, có phải có vấn đề hay không?”

Gia Cát Linh Ẩn hơi nheo mắt, “Không biết nữa.”

Có lời nhắc nhở của Như Nguyệt, Như Sương cũng cảm thấy lạ, “Sao tỳ lại không biết? Tỳ lại có thể sử dụng thủ đoạn này làm muối mất thể diện trước mặt mọi người, về nhà muối sẽ mách với phụ thân, để phụ thân phạt nặng tỳ.”

“Ta không uống thì làm sao mà biết?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Nước là do muối tự giặt lấy uống hết, ta cũng không có ép muối.”

“Tỳ...”

“Ngũ muối có thể nói nói với phụ thân, để xem phụ thân tin tưởng ta, hay là tin tưởng muối?”

“Tỳ...”

“Được rồi được rồi!” Như Nguyệt ngăn Như Sương lại, “Người đang làm, trời đang nhìn! Người làm nhiều chuyện ác tự nhiên sẽ gặp báo ứng.”

Gia Cát Linh Ẩn nhắm mắt lại, không để ý đến ai nữa, người đang làm, hy vọng ông trời thực sự đang nhìn thấy.

[1] Vạn tiền xuyên tâm: hàng vạn mũi tên đâm vào tim.

97. Chương 97: Linh Nhi Còn Quan Trọng Hơn Cả Mạng Sống Của Ta

Trong thư phòng của Tiêu gia, một người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm nghị ngồi sau án, cầm trong tay một quyển binh thư, nghiêm túc lật xem. Người này chính là chủ nhân Tiêu gia, đại ca của Đại phu nhân phủ Thừa tướng, Tiêu Lương.

“Lão gia.” Một ông lão nhanh nhẹn đi đến, “Thuộc hạ có chuyện bẩm báo.”

Ông lão này là chưởng quầy của Tiên Túy Lâu, Tiêu Lương nhìn ông, “Có chuyện gì vậy Hàn chưởng quầy?”

“Lão gia, bên cạnh Tiên Túy Lâu xuất hiện một tửu lâu Linh Thiên có quy mô lớn, tên là Linh Thiên Hỏa Oa Thành, còn lớn hơn cả Tiên Túy Lâu, thuộc hạ thám thính khắp nơi, cũng không biết chủ nhân là ai, tiểu nhị bên trong toàn là trẻ nhỏ.” Hàn chưởng quầy khom lưng, nói.

“Lão phu không nghe được tin tức có vị quan to quý nhân nào mở tửu lâu cả.”

“Tửu lâu của Ngân Đô đều do Tiêu gia một mình độc chiếm, thuộc hạ lo lắng, một khi khai trương, vậy sẽ ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của chúng ra. Thuộc hạ không biết có phải vẫn dựa theo quy tắc cũ, trước khi nó chưa khai trương, đến ra oai phủ đầu với chủ nhân đứng sau không? Nên đặc biệt đến bẩm báo với lão gia.”

Tiêu Lương buông sách, gật đầu: “Theo quy tắc cũ mà làm đi, nhưng không cần quá trớn, sắp đến Lục Quốc Đại Diễn rồi, đừng gây ra chuyện gì lớn.”

“Thuộc hạ biết nên làm thế nào.”

Gia Cát Linh Ẩn trở về Trúc Nguyệt Hiên, Mộc Tê tiến lên bẩm báo, “Tiểu thư, có Thương Y môn chủ và Thanh Y các chủ đến.”

Thanh Y đang ở trong sân bám theo Kinh Phong tán gẫu, kể chuyện hán lấy được Thánh Tuyết Đơn rất sinh động, Kinh Phong nhìn Thanh Y với vẻ mặt ghét bỏ, lạnh lùng xoay đầu đi chỗ khác.

Gia Cát Linh Ẩn đi vào phòng, nhìn thấy Thương Y đang say sưa ngắm một bức họa, bức họa kia là vẽ Sở Lăng Thiên. Khoảnh khắc nhìn thấy bức họa kia, Thương Y dường như hiểu ra được gì đó.

“Thương Y, người đến rồi?”

“Linh nhi, cuối cùng người cũng về rồi.” Thương Y lại bày ra vẻ mặt tươi cười, “Chuyện ở Thanh Ngọc Môn xử lý xong rồi, ta đến thăm người.”

“Tiểu thư, tiểu thư!” Mộc Tê vội vàng chạy vào, “Ngụy Thành sai người đến báo tin, nói có người gây chuyện ở tửu lầu!”

“Đi xem nào!”

Thương Y, Thanh Y, Kinh Phong theo Gia Cát Linh Ẩn cùng nhau đến Linh Thiên Hoả Oa Thành.

Trước tiệm lầu, Ngụy Thành một mình đứng ngăn một đám người trước mặt. Đám người kia cầm đại đao, một người râu ria hung thần ác sát kêu lớn: “Tiểu tử thôi, thức thời thì mau tránh ra! Ông chủ của tửu lầu này thiếu ta mười vạn lượng bạc, hôm nay nếu không trả hết nợ, ông đây sẽ hỏa thiêu tửu lầu này!”

“Hừ!” Ngụy Thành nheo mắt, “Khẩu khí không nhỏ, ông chủ tiệm này các người không thể chọc vào đâu, ta khuyên các người vẫn là mau chóng đi khỏi đây đi, bằng không, kết cục các người không thể nghĩ đến nổi đâu.”

“Hừ ai vậy, tiểu tử thôi? Thiếu nợ trả tiền là chuyện hiển nhiên! Hôm nay hoặc là trả tiền, hoặc là đốt sạch tửu lầu này.”

“Muốn ta phải nói thêm bao nhiêu lần!” Ngụy Thành mất kiên nhẫn nói, “Ông chủ tiệm này, các người không chọc nổi đâu!”

“Hừ! Có thể lớn hơn cả Tiêu đại nhân sao?”

“À, hóa ra là Tiêu Lương kêu các người đến?”

“Sợ rồi sao.” Tên râu ria đắc ý nói, bỗng nhiên ý thức được bản thân lỗ miệng, “Đừng nhiều lời vô ích! Chuyện này chẳng có liên quan gì đến Tiêu đại nhân! Mau chóng trả tiền đi!”

“Muốn tiền thì không có, muốn mạng cũng không cho người!” Ngụy Thành khinh bỉ nói.

“Đừng khoe tài ở trước mặt ông, bây giờ ông sẽ giết chết người!”

Tên râu ria vung đao tiến lên, Ngụy Thành linh hoạt né tránh, miệng còn kinh rě nói: “Có chuyện gì thì nói, đừng nên động thủ được không?”

Tên râu ra làm sao chịu ngừng, lại vung một đao đến, nhưng chẳng dính được vào quần áo của Ngụy Thành. Tên râu ria lùi lại, tức giận đến mặt mũi đỏ gay, “Các huynh đệ, tên này đúng là quỷ quái, hiện giờ hỏa thiêu tửu lầu này cho ta!”

Nghe được lời của tên râu ria, một người móc mũi lửa ra, châm một cây đuốc, ném vào bên trong.

Bỗng nhiên, một bóng người bay vọt vào đám đông, nhanh chóng bắt lấy cây đuốc, vững vàng đáp xuống đất.

“Người là kẻ nào?” Tên râu ria giơ đao lên, hung tợn hỏi.

Thương Y lạnh lùng nhìn hấn, “Muốn biết ta là ai? Người còn không xứng!” Ngẩng đầu nhìn bảng hiệu kia, Linh Thiên Hỏa Oa Thành, trong lòng Thương Y tê dại, càng lúc càng thêm chắc chắn suy đoán lúc trước của mình.

“Tiểu tử thôi, ông khuyên người đừng nên xen vào chuyện người khác! Ông đây không ngại nói cho người biết, Tiêu đại nhân là bạn của ta, thức thời thì lấy mười vạn lượng bạc ra đi, bằng không...”

“Bằng không thế nào?” Thương Y không cho là vậy, cười cười, “Hóa ra là người của Tiêu Lương, Tiên Túy Lâu lo lắng bị cướp chuyện làm ăn? Nói cho các người biết, tửu lầu Linh Thiên này nếu có chút tổn hại nào, ta sẽ đốt Tiên Túy Lâu!”

“Môn chủ, người xem chỗ này có tổn thất!” Thanh Y chỉ vào cây cột bên cạnh nói, chỉ thấy cây cột nọ bị tróc một mảng sơn lớn chưa bằng hạt gạo.

“Được lắm! Vậy đi đốt Tiên Túy Lâu!” Thương Y tán thưởng nhìn Thanh Y.

“Dạ, môn chủ uy vũ quá, ban ngày ban mặt mà chơi đốt tửu lầu là chơi vui nhất!” Thanh Y cầm cây đuốc trong tay Thương Y, vui vẻ chạy đến bên ngoài Tiên Túy Lâu, “Người bên trong mau ra đây, ta phải đốt chỗ này!”

Nghe thấy tiếng la của Thanh Y, người bên trong lập tức chạy ào ra.

“Khụ khụ khụ!” Hàn chương quỳ vừa ho vừa chạy đến, nhìn cây Thanh Y giơ cao đuốc trong tay, vẻ mặt sợ đến tái xanh, “Vị công tử này, công tử làm gì vậy?”

“Đốt tửu lâu.” Thanh Y nghiêm túc đáp.

“Người có biết Tiên Túy Lâu là của ai không?” Vẻ mặt Hàn chương quỳ ngạo mạn, “Chớp mắt là có thể diệt cửu tộc nhà ngươi.”

“Không biết kẻ nào có lá gan lớn như vậy, dám diệt cửu tộc của Thanh Ngọc Môn?” Thương Y đi đến, trên mặt mang theo nụ cười gian tà quyến rũ.

“Hả! Thanh... Thanh Ngọc Môn?” Đại danh của Thanh Ngọc Môn, cả nước Lăng Nguyệt này nghe như tiếng sấm bên tai, Hàn chương quỳ sao lại có thể không biết chứ.

“Nghe đây!” Thương Y cao giọng, để cho tất cả mọi người đều nghe thấy, “Chủ nhân của Linh Thiên Hỏa Oa Thành này là bạn của Thương Y Thanh Ngọc Môn ta, ai đến quấy nhiễu nó, chính là quấy nhiễu đến Thanh Ngọc Môn, cũng chính là gây khó dễ với Thương Y ta! Phóng hỏa!”

“Thương... Thương Y?” Hàn chương quỳ không ngờ nam tử ở trước mặt mình lại chính là môn chủ Thanh Ngọc Môn, người mà ngay cả hoàng đế cũng phải nể mặt ba phần, trong lòng không khỏi gọi mẹ, sớm biết tửu lâu kia có Thanh Ngọc Môn làm hậu thuẫn, ai lại đến chọc nó làm gì? Hàn chương quỳ gập gối, quỳ xuống trước mặt Thương Y, “Thương đại hiệp, van xin đại hiệp, đừng đốt Tiên Túy Lâu, tiểu nhân dập đầu với đại hiệp.”

Thương Y không để ý đến Hàn chương quỳ, nói với Thanh Y, “Mau lên!”

“Dạ, môn chủ!”

Thanh Y sung sướng múa may trên đất, đốt lửa chung quanh, rất nhanh, toàn bộ Tiên Túy Lâu đều chôn mình trong biển lửa. Một mình Thương Y cũng đủ trấn cửa, không ai dám tiến lên cứu hỏa, không mất bao lâu, Tiên Túy Lâu vừa rồi còn đứng sừng sững uy nghiêm chớp mắt hóa thành đồng tro tàn.

Có tấm gương của Tiên Túy Lâu, chỉ sợ cả Ngân Đô không còn kẻ nào dám đến làm phiền Linh Thiên Hỏa Oa Thành.

Bóng đêm nuốt trọn Ngân Đô, Gia Cát Linh Ẩn và Thương Y sóng vai đi trên đường lớn, hai người đều vô có im lặng.

Vẫn là Gia Cát Linh Ẩn lên tiếng trước, “Thương Y, chuyện này đúng như ngươi đã thấy đó, hai chúng ta là... ở bên nhau. Nếu Thanh Ngọc Môn xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ dốc sức tương trợ. Nếu ngươi không muốn gặp lại chúng ta nữa, chúng ta sẽ biến mất trước mắt ngươi.”

Thương Y cười cười,捏 cặp mắt hoa đào: “Linh nhi ngốc, nói gì vậy? Ngươi là người bạn tốt nhất của ta, Sở Lăng Thiên cũng vậy. Mất đi tình yêu, lại mất luôn cả tình bạn, mà ta không làm gì cả, vậy không phải là bị tổn thất lớn sao?”

Lòng Gia Cát Linh Ẩn thỏa mái không ít, “Đến phủ Thừa tướng rồi, hôm nay phải cảm ơn ngươi.”

“Linh nhi đã nói, nếu ta có chuyện sẽ dốc sức tương trợ, chút chuyện con con đó có đáng là gì đâu? Mau vào đi thôi, ta còn phải đi tìm một người.”

Người Thương Y muốn tìm đương nhiên là Sở Lăng Thiên. Thương Y một mạch vọt vào thư phòng của Sở Lăng Thiên, “Sở Lăng Thiên, tên ngụy quân tử này, lại có thể nhân lúc ta hôn mê mà cướp đi Linh nhi!”

“Thương Y đại hiệp bớt giận.” Sở Lăng Thiên không nao núng, tâm trạng của Thương Y, hẳn có thể hiểu được, “Có chuyện gì từ từ nói, bản vương mời người uống rượu được không?”

“Cút! Ai thêm thứ rượu thối của ngươi! Nói, không phải là người thừa nước đục thả câu, bức ép Linh nhi chứ?”

Sở Lăng Thiên khinh bỉ liếc Thương Y một cái: “Ta là dựa vào sức quyến rũ của bản thân!”

“Đừng nói lời thừa thãi! Mau đến đánh một trận với ta!”

“Ta thấy công lực của ngươi chỉ mới khôi phục có chín phần, đánh không lại ta đâu.”

“Bớt nói nhảm đi! Nghênh chiến!”

“Đây chính là người tự chuốc lấy nhé!”

Sở Lăng Thiên rút kiếm trên vách xuống, giao chiến với Thương Y ra tới bên ngoài. Hai người đánh một trận khó phân thắng bại, mới ngừng lại, cả hai đều lấm lem.

Sở Lăng Thiên sai người xuống hầm lấy ra hai vò rượu, ném một vò cho Thương Y, hai người ngồi trên chiếu, ngắm trăng uống rượu.

“Nếu ngươi dám làm cho Linh nhi đau lòng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Thương Y nói.

“Yên tâm, Linh nhi còn quan trọng hơn cả mạng của ta.”

“Tốt nhất là vậy, bằng không ông đây sẽ hủy diệt Thất vương phủ của ngươi!”

“Ngươi cũng cách Linh nhi xa một chút, nếu không ông đây sẽ hủy diệt Thanh Ngọc Môn của ngươi!”

“Tiểu Thiên Thiên, ngươi nói xem, trên đời sao lại có nữ tử quyến rũ như Linh nhi chứ?”

“Bởi vì có nam nhân hấp dẫn như ta.”

“Xí, ông đây mới là nam nhân đẹp trai nhất!”

Hai người đàn ông có thể lực nhất nước Lăng Nguyệt, ở dưới trăng uống rượu nói chuyện về một nữ nhân, mà nữ nhân kia chính là bảo vật trong lòng của cả hai, trọn kiếp này không thay đổi.

Gia Cát Hồng Nhan trở về phủ, liền sai người gọi đại phu đến xem vết thương cho nàng.

Nhìn thấy vết thương của Gia Cát Hồng Nhan, sắc mặt đại phu hoảng hốt, “Đại tiểu thư, thứ cho thảo dân bất lực, vết thương này đã dính kỳ độc, thảo dân không biết giải như thế nào.”

“Phế vật!” Gia Cát Hồng Nhan hét lớn, “Kỳ độc gì chứ? Vết thương cõn con cũng không chữa được, còn xưng là thần y? Bản tiểu thư cảnh cáo ngươi, nếu không chữa trị được vết thương của ta, bản tiểu thư sẽ giết ngươi, rồi giết cả nhà ngươi!”

“Tiểu thư, cho dù tiểu thư có giết thảo dân, cũng vô ích thôi.”

“Cút cút cút! Cút ngay!”

“Hồng Nhan, con ồn ào gì đó?” Đại phu nhận được nha hoàn dìu đỡ, chống gậy đi đến, “Ở trong phòng cũng nghe được tiếng ầm ĩ của con.”

“Mẹ.” Gia Cát Hồng Nhan sà vào lòng Đại phu nhân, gào khóc, “Mẹ nhìn mặt con đi, đau quá đau quá, đau như dao cắt vậy.”

“Á! Có chuyện gì?” Đại phu nhân sắc mặt xanh trắng, “Mẹ đi gọi đại phu.”

“Mẹ, mặt con bị thương làm sao tham gia Lục Quốc Đại Diễn? Nếu vết thương này không lành, sau này nữ nhi làm sao gặp người khác đây!”

“Con gái ngoan, đừng đau lòng, mẹ nhất định sẽ tìm đại phu giỏi nhất đến chữa cho con, bảo đảm sẽ không để lại sẹo.” Đại phu nhân lo lắng an ủi Gia Cát Hồng Nhan, “Trước đó mấy ngày, nghe nói biểu ca của con tìm được bài thuốc hay, để mẹ sai người báo tin cho ngoại tổ mẫu của con, mang đến một ít cho con.”

“Thật ư?” Gia Cát Hồng Nhan như nhìn thấy tia hy vọng, “Mẹ mau viết thư cho ngoại tổ mẫu đi.”

“Con lo chú ý nghỉ ngơi, đừng quan tâm đến chuyện khác.”

98. Chương 98: Giết Yêu Nữ Này

Tiêu phủ, Hàn chương quỳ nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Tiêu Lương, lắp bắp báo lại chuyện xảy ra ban ngày.

“Tiên Túc Lâu bị đốt?” Tiêu Lương mặt không chút thay đổi hỏi.

“Dạ, thuộc hạ thế nào cũng không ngờ, tửu lâu Linh Thiên lại có thể có Thanh Ngọc Môn ủng hộ. Là thuộc hạ sơ suất, xin lão gia trách phạt.”

“Chọc vào Thanh Ngọc Môn cũng là chuyện không ngờ, may mà Thương Y không truy cứu đến cùng, chẳng qua chỉ là một Tiên Túc Lâu mà thôi, đốt thì đốt. Giúp ta chuẩn bị một phần lễ vật hậu hĩnh, đợi đến khi tửu lâu Linh Thiên khai trương liền đưa qua đó!” Tiêu Lương nói.

“Dạ, lão gia.”

Ngày Linh Thiên Hỏa Oa Thành khai trương, Gia Cát Linh Ẩn không xuất hiện, tất cả đều để Ngụy Thành quán xuyến, Thanh Ngọc Môn cùng Thất vương phủ đưa quà lớn, hơn nữa còn là Thương Y và Sở Lăng Thiên đích thân đưa đến, ngay cả Tiêu phủ cũng đưa hậu lễ, thân thể của Linh Thiên Hỏa Oa Thanh khiến cho nhiều người ở Ngân Đô đồn đoán. Cách ăn lẩu độc đáo, nhanh chóng thu hút được rất nhiều khách quan.

Lục Quốc Đại Diễn sắp tới gần, người ở quốc gia khác đến tham gia lễ lớn cũng kéo nhau đi vào nước Lăng Nguyệt, chờ đợi Lục Quốc Đại Diễn bắt đầu. Các nước tham gia đại diễn, ngoại trừ nước Lăng Nguyệt ra, còn có nước Tinh Long, nước Ngạo Nguyệt, nước Nam Chiếu và nước Đại Mạc. Đại diễn diễn ra mỗi năm một lần, luân phiên tổ chức ở sáu nước, nội dung hoạt động chủ yếu của đại diễn là các trận đấu muôn hình vạn trạng, để cho thanh niên tài俊 của sáu nước luận bàn cùng nhau, nói là luận bàn, thực ra là thể hiện sức mạnh văn hóa và kinh tế của các quốc gia, liên quan đến thể diện quốc gia, thắng thua ảnh hưởng trực tiếp đến kinh tế năm tiếp theo của các nước, quyền chủ động thông thương buôn bán, trong trận đấu thối tự khác nhau sẽ phân chia khác nhau, điểm số cao có thể đạt được nhiều tài nguyên, bởi vậy bất cứ quốc gia nào cũng xem trọng cơ hội lần này.

“Tam tiểu thư, khi nào ta mới có thể lên làm di nương?” Thấy mấy ngày nay Gia Cát Linh Ẩn không có động tĩnh gì, Trương Thúy Hoa có chút nôn nóng.

Gia Cát Linh Ẩn hộp ngum trà, “Gấp gấp gì? Ta sẽ an bài tốt cho ngươi.”

“Ta chỉ hỏi thử thôi.” Trương Thúy Hoa cúi đầu, trong mắt lại mang theo vẻ không phục.

“Ta dặn nấu canh đã nấu xong chưa?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Đã theo lời dặn của tiểu thư, chuẩn bị xong rồi.”

“Bưng canh đến đây, theo ta đi.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, sau khi đợi Trương Thúy Hoa bưng canh lên, mới đi về phía thư phòng của Gia Cát Chiêm.

“Linh nhi, sao con lại đến?” Gia Cát Chiêm dừng bút đi tới, ánh mắt dán vào Trương Thúy Hoa đi theo sau Gia Cát Linh Ẩn.

“Đêm đã khuya, thấy thư phòng của phụ thân còn ánh nến, nên nghĩ chắc phụ thân đang xử lý việc công, nên con bưng một chén canh đến, Thanh Thanh, còn không mau đem đến cho phụ thân.”

“Dạ, tiểu thư.” Trương Thúy Hoa đi đến trước mặt Gia Cát Chiêm, đặt canh vào trong tay ông.

Gia Cát Chiêm ngăn ngó ngấm nhìn Trương Thúy Hoa, không tự chủ mà cầm lấy hai tay của nàng ta.

“Lão gia, đồ canh.” Trương Thúy Hoa nũng nịu nói.

“À.” Gia Cát Chiêm lúc này mới hoàn hồn, lập tức buông tay Trương Thúy Hoa ra, “Xin lỗi Thanh Thanh, người rất giống tỷ tỷ của ngươi.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn quanh thư phòng của Gia Cát Chiêm, hơi nhú mày, “Nô tài trong phủ có phải quá nhàn hạ rồi không? Thư phòng của phụ thân lộn xộn vậy cũng không đến dọn dẹp. Thanh Thanh, người đừng quay về vội, ở lại giúp phụ thân quét dọn đi, rồi hẵng về.”

“Nô tỳ tuân lệnh.” Trương Thúy Hoa biết Gia Cát Linh Ẩn đang tạo cơ hội ỉn, lập tức hoan hỉ, “Tam tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ dọn dẹp sạch sẽ không còn hạt bụi nào.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Phụ thân, nữ nhi cáo lui trước, phụ thân giữ sức khỏe, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Linh nhi cũng mau về nghỉ sớm đi.” Gia Cát Chiêm có vẻ gấp gáp.

Gia Cát Linh Ẩn lui ra, biết điều đóng cửa lại. Đêm nay, Trương Thúy Hoa không quay về Trúc Nguyệt Hiên. Sáng sớm hôm sau, Trương Thúy Hoa trở về, mặt mày rất hớn hờ.

“Nguyệt Lan, mau đi rót chén nước cho ta!” Hầu hạ Gia Cát Chiêm một đêm, Trương Thúy Hoa nghiêm nhiên cảm thấy bản thân đúng là vượt trội hơn người, lúc này nhìn thấy Nguyệt Lan, liền xem Nguyệt Lan như nha hoàn sai bảo.

“Bình nước ở đó, tự đi mà rót.” Nguyệt Lan đâu chịu hầu hạ Trương Thúy Hoa, “Ta còn phải đi lấy đồ cho tiểu thư.”

“Nha đầu chết tiệt kia, không chịu rót nước sao?” Trương Thúy Hoa tức giận lườm Nguyệt Lan, nói thầm, “Đợi ta lên làm di nương, sẽ cho người biết tay.”

“Chuyện tối qua tiến hành sao rồi?” Gia Cát Linh Ẩn đi ra, nhìn thấy Trương Thúy Hoa, hỏi.

“Lão gia muốn ta rồi, còn nói muốn nạp ta làm di nương. Tam tiểu thư, có thể rót chén nước cho ta không?”

“Trương đại tỷ à, hầu hạ lão gia một đêm thì xem mình thành chủ tử sao? Đừng nói người còn chưa phải là di nương, cho dù thực sự làm di nương, ở trước mặt tiểu thư cũng là đầy tớ mà thôi.” Mộc Tề nói.

“Hi hi, ta nói đùa với tiểu thư thôi, để ta tự rót, tự rót.” Trương Thúy Hoa cười ngượng, rót chén nước, uống một hơi cạn sạch.

“Trương Thúy Hoa, trong lòng người đang nghĩ gì ta biết rất rõ.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, nói, “Bất cứ lúc nào, ta cũng hy vọng người nhớ rõ, bản tiểu thư nói người là Hàn Thanh Thanh thì chính là Hàn Thanh Thanh, nói người là Trương Thúy Hoa thì người chính là Trương Thúy Hoa. Vương Đại ở thành Đông, Lý Nhị ở thành Tây, đều là người trước kia người thân mật, nếu họ biết người ở phủ Thừa tướng, không biết có đến tìm người hay không nhỉ?”

“Tiểu... Tiểu thư.” Trương Thúy Hoa hoảng hốt quỳ xuống, ôm chân Gia Cát Linh Ẩn, cầu xin nói, “Tiểu thư yên tâm, tiểu thư nói gì ta cũng nghe, tuyệt đối không dám cãi lại tiểu thư. Xin tiểu thư đừng nói với họ ta ở đây.”

“Ừm.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Người là người thông minh, biết nên làm thế nào rồi chứ.”

Nguyệt Lan nhận điểm tâm sáng trở về, nhìn thấy Trương Thúy Hoa, không khỏi nhếch môi khinh bỉ, chán ghét trừng mắt liếc Trương Thúy Hoa một cái. Nguyệt Lan dọn thức ăn lên xong, khi mấy người họ chuẩn bị ăn, Lưu quản gia vội vàng chạy vào, “Tam tiểu thư, Đại phu nhân mời tiểu thư qua đó một chút.”

“Mẹ tìm ta có chuyện gì không?” Gia Cát Linh Ẩn sinh lòng hoài nghi, sáng sớm mà gọi nhất định có chuyện không hay.

“Nô tài cũng không biết, Đại phu nhân chỉ nói tiểu thư qua đó sẽ biết.”

Gia Cát Linh Ẩn buông chén xuống, “Các người ăn trước đi, ta qua đó xem thử.”

Gia Cát Linh Ẩn vừa đi vào phòng của Đại phu nhân, chợt nghe giọng nói vô cùng mất khống chế của lão thái thái: “Tiện nhân, quỳ xuống cho ta!” Lão thái thái chính là mẹ của Đại phu nhân, Tiêu lão thái quân.

“Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn đi đến cạnh Đại phu nhân, hỏi.

Tiêu lão thái quân vốn định phủ đầu hạ uy thế của Gia Cát Linh Ẩn, thấy Gia Cát Linh Ẩn chẳng để ý đến mình, không khỏi cao giọng, “Tiện nhân, còn không lại đây quỳ xuống cho ta!”

“Mẹ, lão bà bà này là ai vậy?” Gia Cát Linh Ẩn khó hiểu nhìn Tiêu lão thái quân, “Tại sao mới sáng sớm đã chỗ này la hét? Rất không có phép tắc, mở miệng đầy thô tục, có phải mắc bệnh thần kinh không? Mẹ, mẹ đừng sợ, để con sai người đuổi cổ bà ta đi!”

“Tam tiểu thư cũng thật biết giả bộ.” Tiêu lão thái quân cười lạnh, “Ta là mẹ của chủ mẫu phủ Thừa tướng, lão thái quân của Tiêu phủ, Tam tiểu thư lại có thể nói bản thái quân bị bệnh thần kinh, đúng là quá đáng. Nơi này trở người ra, có có kẻ nào xứng với hai chữ tiện nhân chứ?”

“À.” Gia Cát Linh Ẩn bình tĩnh, “Ngoại tổ mẫu không nói sớm, con còn tưởng bà đang kêu tên mẹ của chính mình đó chứ.”

“Người!” Tiêu lão thái quân giơ quả trứng lên, bỏ xuống người Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn linh hoạt né tránh. Quả trứng của Tiêu lão thái quân đánh vào khe cửa, rút thế nào cũng không rút ra được.

“Ngoại tổ mẫu, bà đứng vững nhé.”

Gia Cát Linh Ẩn đi qua đó, khi Tiêu lão thái quân còn chưa có phản ứng, nàng rút quả trứng ra, Tiêu lão thái quân không còn chỗ để trợ lực, cơ thể không khỏi ngã ra sau, đặt mông té xuống đất, cũng may bình thường bà sống an nhàn sung sướng nên béo tốt, không có tổn hại đến gân cốt.

Tiêu lão thái quân hùng hổ đứng lên, hung tợn nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, “Quả nhiên là tiện nhân do thứ dê tiện sinh ra! Con nha đầu tâm địa độc ác, lại có thể giăng bẫy hại chết Doanh nhi, hôm nay ta đến tìm người tính sổ, để người đến âm tào địa phủ hầu hạ Doanh nhi!”

“Đi chết rồi?” Gia Cát Linh Ẩn vẻ mặt kinh ngạc, “Sao ngoại tổ mẫu đến tìm con? Linh nhi với dì không thù không oán, sao con phải hại dì ấy chứ?”

“Hừ! Đừng ở chỗ này mà giả mù sa mưa, quỳ xuống mau! Hôm nay ta phải đánh chết người ở chỗ này!”

“Thân là nữ nhi, chỉ quỳ trước phụ mẫu; thân là thần nữ, chỉ quỳ trước Hoàng thượng và Hoàng hậu. Xin hỏi ngoại tổ mẫu có tư cách gì bắt con quỳ xuống?”

“Đúng là tức chết ta!” Tiêu lão thái quân không ngừng vỗ ngực nhuận khí, “Tiêu Mẫn, còn không mau đánh chết con nha đầu đó, đúng là tức chết ta!”

“Người đâu!” Đại phu nhân đột nhiên hướng ra ngoài hô lớn.

“Phu nhân, chuyện gì?” Lưu quản gia dẫn theo mấy tên gia nô cường tráng đi vào.

“Tam tiểu thư dĩ hạ phạm thượng, một Huyện Quân nho nhỏ cũng dám đánh Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân. Để cho nó nhớ rõ phép tắc của phủ Thừa tướng, kéo xuống đánh năm mươi trượng cho ta.”

“Phu nhân...” Lưu quản gia lưỡng lự, năm mươi trượng đánh xuống còn có thể sống sao? Trong phủ ai mà không biết Tam tiểu thư là bảo bối của Thừa tướng gia, là ý trung nhân của Thất điện hạ, ai dám động vào Tam tiểu thư.

“Lời bản phu nhân nói không nghe sao?” Đại phu nhân lạnh lùng nhìn Lưu quản gia, “Xảy ra chuyện gì có ta và lão phu nhân chịu trách nhiệm, còn không mau đi!”

“Dạ, phu nhân.”

Lưu quản gia khó xử nhìn Gia Cát Linh Ẩn, phát tay, “Kéo Tam tiểu thư ra ngoài, đánh năm mươi trượng.”

“Đánh đi, đánh ạnh vào, đánh chết cho ta.” Tiêu lão thái quân đập quả trứng, nghiêng răng nói.

“Các người đang làm gì?” Một tiếng quát lớn ngăn lại động tác của mọi người, chỉ nhìn thấy Gia Cát Chiêm sắc mặt sa sầm, đứng ở cửa, “Còn không buông Tam tiểu thư ra?”

“Gia Cát Chiêm, con trở về đúng lúc đó, mau mau xử chết đứa con gái ngoan độc này.” Tiêu lão thái quân đi tới, xia vào Gia Cát Linh Ẩn, hùng hổ nói.

Gia Cát Chiêm cau mày, “Mẹ, sao mẹ lại đến đây? Cuối cùng là có chuyện gì?”

“Nữ nhi này của con, giết chết Doanh nhi của ta, hôm nay nếu con không xử chết nó, ta sẽ đi báo quan, để quan phủ bắt nó lại chém đầu.”

“Lão thái quân, bà luôn miệng nói con giết dì, có chứng cứ không? Đừng thấy con tứ cố vô thân mà ức hiếp!” Gia Cát Linh Ẩn điềm đạm nói.

“Ta đi tìm Tam Nương tới hỏi chuyện hôm đó, người nhất định biết Tam Nương là người Doanh nhi tìm đến để hãm hại người, cho nên hại chết Doanh nhi.”

“Hóa ra người muốn hủy hoại thanh danh của con là dì à? Con với dì không thù không oán, chẳng lẽ là dì bị ai đó sai khiến?” Ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi dừng trên người Đại phu nhân.

Đại phu nhân trong lòng cả kinh, “Mẹ, mẹ đừng nói bậy.”

“Mẹ, con cũng tin tưởng Linh nhi không phải độc ác như vậy, nhất định là có hiểu lầm.” Gia Cát Chiêm cười xòa, nói.

Tiêu lão thái quân lạnh lùng hừ một tiếng, “Gia Cát Chiêm, hôm nay ta cho con hai lựa chọn, một là giết yêu nữ này, hai là Tiêu phủ và phủ Thừa tướng tuyệt giao.”

“Mẹ, sự việc còn chưa điều tra rõ ràng...”

“Đừng nói thêm nữa.” Tiêu lão thái quân cắt ngang lời của Gia Cát Chiêm. “Chỉ cần trả lời ta người chọn thế nào là được!”

99. Chương 99: Ta Không Làm Chuyện Gì Có Lỗi Với Nàng

Gia Cát Chiêm nhíu chặt đôi mày, chậm rãi nhắm mắt lại, tựa như đang làm ra một quyết định gian nan, Thất vương phủ cùng Tiêu gia luân phiên xuất hiện trong đầu ông. Thật lâu sau, Gia Cát Chiêm mở mắt, quay về hướng Gia Cát Linh Ẩn giờ cao tay phải lên.

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, Gia Cát Chiêm đúng là con cáo già, ông sẽ không vứt bỏ Thất vương phủ, cũng sẽ không buông Tiêu gia ra, nhưng ông lựa chọn cách trừng phạt nàng, để đổi lại sự nguôi giận của Tiêu lão thái quân.

Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy may mắn vì bản thân trùng sinh, biết rất nhiều chuyện mà tạm thời chưa có ai biết.

“Ngoại tổ mẫu, Linh nhi có lời muốn nói với bà.” Ngay khi bàn tay của Gia Cát Chiêm sắp giáng xuống, Gia Cát Linh Ẩn đột ngột nói, nàng lạnh lùng liếc Gia Cát Chiêm một cái, đi đến bên cạnh Tiêu lão thái quân, khom lưng, nói khẽ vào tai Tiêu lão thái quân: “Đứa con riêng mà thái quân sinh ra trước khi xuất giá hiện giờ thế nào? Nghe nói bây giờ sống không tốt lắm, nếu hắc biết bà là mẫu thân của hắn, nhất định sẽ đến nhận mẹ nhỉ?”

“Người!” Tiêu lão thái quân sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, “Người nói gì?”

“Con nói gì ngoại tổ mẫu rõ nhất mà, ngoài ra, con còn biết, trước khi ngoại tổ mẫu xuất giá đã sinh con, không biết đêm động phòng, bà làm sao mà giấu giếm được Tiêu lão thái gia?”

“Người!” Tiêu lão thái quân thân thể run rẩy, “Chuyện của Doanh nhi, bản thái quân không truy cứu nữa, ai bảo nó mệnh khổ, gả cho người chồng đoản mệnh, còn sinh ra đứa con như vậy.”

Sự chuyển biến của Tiêu lão thái quân khiến Gia Cát Chiêm và Đại phu nhân đều không kịp trở tay, không biết Gia Cát Linh Ẩn nói gì với Tiêu lão thái quân, làm Tiêu lão thái quân nháy mắt đã thay đổi chủ ý.

“Mẹ...” Đại phu nhân hoài nghi nhìn Tiêu lão thái quân.

“Được rồi, chuyện này dừng ở đây, ta cũng mệt rồi, hồi phủ trước đây, con nghỉ ngơi tịnh dưỡng đi.” Tiêu lão thái quân đứng lên, lão đảo một cái, suýt té ngã xuống đất.

“Linh nhi...” Khi Gia Cát Linh Ẩn định đi, lại bị Gia Cát Chiêm gọi lại.

Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nhìn Gia Cát Chiêm: “Phụ thân muốn đánh nốt bặt tai kia à?”

“Linh nhi, phụ thân cũng là bất đắc dĩ.”

“Phụ thân không cần áy náy, đứng ở góc độ của phụ thân, ai cũng sẽ làm như vậy.” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn đi ra khỏi viện của Đại phu nhân.

Gia Cát Linh Ẩn ra cửa, đuổi theo Tiêu lão thái quân, “Ngoại tổ mẫu, sao đi gấp vậy?”

“Hừ! Tiệp nhân, cút đi!”

“Ngoại tổ mẫu nếu muốn báo thù cho dì, không nên cắn chặt con không buông. Nếu ngoại tổ mẫu điều tra rõ ràng, đương nhiên biết toàn bộ sự việc đó con mới là người suýt nữa bị hại. Ngoại tổ mẫu không tìm được hung thủ chân chính, mới trút giận lên người con đúng không?”

“Người muốn thế nào?” Có nhược điểm nằm trong tay Gia Cát Linh Ẩn, Tiêu lão thái quân không thể không thu liễm.

“Con chỉ muốn nói cho lão thái quân biết thủ phạm thực sự giết chết dì là ai thôi.”

“Là ai?”

“Con chỉ biết là, ngày ấy trước khi dì rời đi, dì có nói muốn đến tìm Nhị thúc của con, hình như quan hệ giữa dì và Nhị thúc khá tốt.”

“Người đừng nói bừa.” Chuyện của Gia Cát Vũ và Tiêu Doanh, Tiêu lão thái quân là người biết rất rõ, “Doanh nhi đã chết, đừng phá hoại thanh danh của nó.”

“Ngoại tổ mẫu cứ bắt tay từ chỗ của Nhị thúc con, đi thăm dò điều tra xem ai là người có thù hận lớn với dì như thế.”

Tiêu lão thái quân nhíu mày suy nghĩ về lời nói của Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Linh Ẩn lặng lẽ mỉm cười, xoay người quay trở về Trúc Nguyệt Hiên.

Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên bận bịu cả ngày, khó khăn lắm mới nghỉ ngơi được một chút, vừa định uống miếng nước, chợt nghe bên ngoài thư phòng truyền đến tiếng bấm báo của Ứng tổng quản: “Điện hạ, bên ngoài cửa phủ có một nữ tử lạ mặt cầu kiến.”

“Nữ tử lạ mặt?” Sở Lăng Thiên nghi hoặc nhíu mày, vẫn đi theo Ứng tổng quản ra ngoài.

Nữ tử bên ngoài Thất vương phủ gương mặt xinh đẹp, làn da trắng nõn, vóc người yếu điệu nhỏ nhắn, dáng đi uyển chuyển như cành liễu trước gió, nhìn thấy Sở Lăng Thiên, hai má nữ tử ửng hồng, nhỏ giọng gọi: “Biểu ca.”

“Vân nhi?” Sở Lăng Thiên nhanh chóng tiến lên, “Mọi người đến lúc nào vậy? Cữu cữu (Cậu) đến rồi à? Ngoại công (ông ngoại) có khỏe không?” Hóa ra nữ tử này là công chúa của nước Đông Lan, Liên Mộ Vân.

“Đến hôm qua rồi, phụ hoàng không muốn làm phiền Lăng hoàng, cho nên không báo với huynh. Hoàng tổ phụ khỏe lắm, nhưng thường xuyên nhắc đến huynh, Tỉnh bác (cô) là nữ nhi ông thương yêu nhất, huynh là cháu ngoại ông thương nhất, nên rất nhớ huynh.”

“Mấy năm không gặp, Vân nhi càng lớn càng xinh đẹp.” Sở Lăng Thiên cười ha ha nói.

“Biểu ca chọc muối.” Liên Mộ Vân cúi đầu, gương mặt trắng nõn đỏ lên vì e thẹn.

“Vân nhi mau vào đi, đừng đứng bên ngoài nữa.”

“Mấy hôm nay ở dịch trạm buồn muốn chết, biểu ca dẫn muối đi dạo Ngân Đô được không? Nếu không hít thở không khí, chắc muối nghẹn chết mất, đúng lúc xem thử Ngân Đô có trò gì mới mẻ không, vậy có làm phiền biểu ca không?” Liên Mộ Vân nhìn Sở Lăng Thiên với vẻ mặt chờ mong.

“Vân nhi còn khách sáo với huynh sao? Đi thôi, huynh dẫn muối đi chơi.”

“Đa tạ biểu ca.”

Khi Liên Mộ Vân ở nước Đông Lan, cơ hội ra khỏi cung rất ít, đến Ngân Đô, nhìn thấy cái gì mới mẻ cũng hiếu kỳ, nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy chơi rất vui.

Sở Lăng Thiên và Liên Mộ Vân dừng lại trước một cửa tiệm, xa xa có ba công tử ăn vận xa hoa đi về phía họ, hai người đi hai bên đều là công tử tuấn tú nhanh nhẹn, còn người đi ở giữa có chút xấu xí, dáng người thấp bé. Trong đó có một công tử hướng về phía họ gọi: “Vân nhi, Lăng Thiên biểu đệ.”

“Thái tử điện hạ nước Đông Lan, thái tử điện hạ nước Tinh Long, Nhị điện hạ, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Sở Lăng Thiên lần lượt chào hỏi, ba người này, người mặc áo vàng là thái tử nước Đông Lan, Liên Mộ Dương; người mặc áo tím là thái tử nước Tinh Long, Bạch Vân Phàm; còn người có dáng người thấp bé là nhị hoàng tử nước Tinh Long, Bạch Vân Nghị.

“Thất điện hạ, hạnh ngộ.” Cả ba gật đầu với Sở Lăng Thiên.

“Biểu đệ, nghe dân chúng Ngân Đô nói, gần đây Ngân Đô có trò mới, gọi là lẩu gì đó? Biểu đệ dẫn chúng ta đi nếm thử xem thế nào? Xem thử mỹ thực (thức ăn ngon) của nước Lăng Nguyệt, so với nước Đông Lan thế nào.”

Sở Lăng Thiên cười sáng lãng, nói: “Được thôi! Hôm nay ta sẽ tận tình làm chủ nhà chiêu đãi các vị, mời các vị đến ăn thử món lẩu. Các vị, các vị đến đó trước đi, ta đi mời thêm một người.”

“Hả? Là người nào đáng để Thất điện hạ đích thân đi mời vậy?” Bạch Vân Phàm tò mò hỏi.

“Một người rất quan trọng.” Sở Lăng Thiên cười cười, “Các vị đi trước đi, ta sẽ đến ngay.”

“Tiểu thư, tiểu thư, không hay rồi.” Nguyệt Lan vừa kêu vừa vọt vào Trúc Nguyệt Hiên.

“Từ từ nói, chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn không biết xảy ra chuyện gì.

Nguyệt Lan liên tục phập phồng, thở hồng hộc nói: “Nô tỳ, nô tỳ nhìn thấy Thất điện hạ cùng với một cô nương đi dạo trên phố, điện hạ còn giúp cô nương kia mua đồ nữa.”

Gia Cát Linh Ẩn bật cười, “Vậy thì có chuyện gì đâu.”

“Tiểu thư.” Nguyệt Lan gấp đến độ giậm chân, “Người còn cười được! Đây chính là chuyện lớn đó, nếu cô nương kia cướp mất Thất điện hạ thì sao?”

“Nếu dễ như vậy đã bị cướp đi, ta cũng chẳng cần hấn nữa.”

“Không cần ai vậy?” Sở Lăng Thiên chưa thấy người, đã nghe thấy tiếng, “Linh nhi nhẩn tâm vậy ư? Đáng tiếc, đời này nàng chẳng vút ta đi được đâu.”

Nguyệt Lan khó chịu hất đầu sang hướng khác, phồng mang trợn má, than thở: “Vừa nãy còn đi dạo phố cùng cô nương khác, giờ lại đến tìm tiểu thư của chúng ta.”

“Nha đầu nhà người che chở cho chủ tử quá nhỉ.” Sở Lăng Thiên không nhịn được, cười vui vẻ, “Nha đầu Nguyệt Lan yên tâm đi, ta không làm chuyện gì có lỗi với tiểu thư của người đâu. Nữ tử ban nãy là công chúa Mộ Vân của nước Đông Lan.”

Công chúa Mộ Vân? Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn xẹt qua chút bất an, kiếp trước, sau khi Sở Lăng Thiên rời khỏi Ngân Đô, không ai biết hắn đi đâu, chỉ là rất lâu sau đó, nghe nói hắn thành thân với một nữ nhân tên Liên Mộ Vân.

“Linh nhi, đang nghĩ gì vậy? Nàng tin vào chuyện bịa đặt của nha đầu kia sao?”

Nghe tiếng của Sở Lăng Thiên, Gia Cát Linh Ẩn mới lấy lại tinh thần, “Ta đương nhiên tin tưởng Thất gia, Nguyệt Lan cũng là lo lắng cho ta, Thất gia đừng trách nàng ấy.”

“Sắc mặt nàng không tốt lắm.” Sở Lăng Thiên nhìn ra khác thường.

“Có lẽ là ở trong phòng buồn chán quá...”

“Ta dẫn nàng đến một nơi.” Sở Lăng Thiên cúi người kéo tay của Gia Cát Linh Ẩn đi ra ngoài.

Cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay Sở Lăng Thiên, sự bất an trong lòng Gia Cát Linh Ẩn nhất thời tan biến, kiếp này có rất nhiều chuyện đã thay đổi, kiếp trước qua rồi, để ý đến làm gì.

Gia Cát Linh Ẩn không nghĩ đến Sở Lăng Thiên sẽ dẫn nàng đến ăn lẩu, Mộc Tê đã dẫn dò tất cả mọi người trong tiệm dừng để lộ thân phận của Gia Cát Linh Ẩn, Mộc Dương nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, cũng bước đến đón tiếp như người xa lạ. Mộc Dương đưa hai người vào phòng đã đặt trước, Ngụy Thành đang thành thạo chiêu đãi các hoàng tử công chúa.

“Ai da, công tử và tiểu thư đúng là trai tài gái sắc.” Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên, Ngụy Thành mỉm cười tiếp đón, “Hai vị đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ do trời đất tạo thành, không biết hai vị định lúc nào thành thân vậy?”

“Người nói nhiều như vậy, không sợ bị chủ đuổi à?” Sở Lăng Thiên giả bộ nghiêm nghị, trong lòng lại vui đến nở hoa, Ngụy Thành không giống Kinh Phong suốt ngày lầm lì chẳng nói câu nào, Ngụy Thành là người nói nhiều nhất trong tứ quý, là người biết nắm bắt tâm tư người khác nhất.

“Khách quan à, chỉ đùa một chút thôi mà.” Ngụy Thành nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Chủ của chúng ta là người tốt, ý trung nhân của chủ chúng ta cũng là người tốt, các vị cứ dùng từ từ, nếu có chỗ nào tiếp đãi không chu đáo cứ việc nói. Tiểu nhân ra ngoài trước để tiếp đón khách quan khác.”

Sự xuất hiện của Gia Cát Linh Ẩn, thu hút ánh mắt của mọi người trong phòng, ba người Liên Mộ Dương, Bạch Vân Phàm, Bạch Vân Nghị tự nhận đã trông thấy rất nhiều nữ nhân, cũng chưa từng gặp qua nữ tử nào mỹ mạo vô song thế này, khó trách Sở Lăng Thiên phải đích thân đi mời, dung mạo đã kinh thiên như thế, mà khí chất ung dung điềm đạm lại chẳng ai sánh kịp. Trong lòng Liên Mộ Vân chua xót, không ngờ Sở Lăng Thiên lại đi đón một nữ nhân, hơn nữa, nữ nhân này còn xinh đẹp hơn cả mình.

“Sớm nghe nói nước Lăng Nguyệt nhiều mỹ nhân, hôm nay nhìn thấy một mỹ nhân như vậy, từ nay về sau trong mắt ta sẽ chẳng còn ai là xinh đẹp nữa.” Bạch Vân Phàm nhìn thẳng vào Gia Cát Linh Ẩn, nói.

“Biểu đệ, giới thiệu vị cô nương này cho chúng ta một chút đi?”

“Linh nhi, nào để ta giới thiệu, đây là thái tử nước Đông Lan, Liên Mộ Dương; công chúa Liên Mộ Vân; thái tử nước Tinh Long, Bạch Vân Phàm; nhị hoàng tử Bạch Vân Nghị.” Sở Lăng Thiên giới thiệu một lượt, cuối cùng nói, “Đây là con gái thứ ba của Gia Cát thừa tướng, Gia Cát Linh Ẩn.”

Gia Cát Linh Ẩn lần lượt hành lễ, thái độ nho nhã lễ phép, thần sắc không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm cho người khác lại xem trọng nàng thêm vài phần.

“Biểu ca, ngồi bên này.” Liên Mộ Vân vỗ vào chiếc ghế bên cạnh mình, lại chỉ chỗ trống bên cạnh Bạch Vân Nghị, “Gia Cát tiểu thư ngồi ở kia đi.”

100. Chương 100: Hóa Ra Linh Nhi Quan Tâm Ta Như Vậy

Sở Lăng Thiên không để ý đến nàng ấy, mà đi đến bên cạnh Bạch Vân Nghị, “Phiên Nhị hoàng tử chuyển đến ngồi cạnh công chúa Mộ Vân được không?”

Bạch Vân Nghị biết điều đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Liên Mộ Vân. Nước Tinh Long tuy rằng là một trong sáu nước thuộc Đông Lăng đại lục, nhưng sức mạnh lại kém hơn nước Lăng Nguyệt không ít, Bạch Vân Nghị không thể không nể mặt Sở Lăng Thiên.

Sau khi Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống, thức ăn cũng được bưng lên, mọi người nếm thử đều khen không dứt miệng, Liên Mộ Dương nói: “Thứ ở Ngân Đô đúng là khác biệt, ăn rất ngon!”

Sở Lăng Thiên gấp một miếng thịt, đặt lên miệng thổi thổi, xác nhận không còn nóng nữa mới bỏ vào chén của Gia Cát Linh Ẩn, “Hết nóng rồi, nàng ăn đi.”

Gia Cát Linh Ẩn rất tự nhiên gấp miếng thịt kia bỏ vào miệng. Cứ như thế, Sở Lăng Thiên thỉnh thoảng mới ăn một chút, phần lớn thời gian đều lo chiếu cố Gia Cát Linh Ẩn.

Mấy người khác nhìn nhau, trong lòng đều rõ ràng, Sở Lăng Thiên là hoàng tử Lăng hoàng sủng ái nhất, nữ nhân muốn ở bên cạnh hắn ít nhất có thể xếp hàng đến vài con phố, há phải lấy lòng và che chở một nữ nhân như thế?

Liên Mộ Vân cắn môi, nước mắt ẩm ướt đảo quanh viền mắt, Liên Mộ Dương thấy thế bèn kéo tay nàng, nàng mới tỉnh táo lại. Liên Mộ Vân gấp một miếng măng mùa đông trắng muốt, đặt vào trong chén của Sở Lăng Thiên, “Biểu ca, huynh ăn một chút đi.”

Sở Lăng Thiên tỉnh bơ gấp miếng măng mùa đông ra, bỏ ở trên bàn, “Biểu muội có điều không biết, huynh không thích ăn măng.”

“Biểu ca, xin lỗi huynh.” Liên Mộ Vân cúi đầu, thỏ thẻ nói, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, khiến người khác nhìn mà đau lòng.

Thấy muội muội của mình bị ẩm ức, Liên Mộ Dương bèn nói: “Mộ Vân, biểu đệ là nam nhân biết quan tâm chăm sóc nữ nhân, sau này hai người thành thân, đệ ấy chắc chắn sẽ yêu thương muội gấp bội. Lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ[1].”

“Mộ Vân hiểu.” Liên Mộ Vân gật đầu, trên mặt hiện lên nụ cười linh hoạt, “Tam tiểu thư xinh đẹp như thế, biểu ca thương yêu nàng cũng là lẽ đương nhiên, nếu Mộ Vân là nam nhân, cũng sẽ nâng niu Tam tiểu thư trong lòng bàn tay.”

Liên Mộ Dương lạnh lùng hừ một tiếng, “Mộ Vân, muội đã quên lời mẫu hậu dạy muội từ nhỏ rồi sao? Dung mạo của nữ nhân chỉ là nhất thời, cũng chỉ có thể nhận được vinh sủng nhất thời; chỉ có tài đức và gia thế mới là mãi mãi. Nữ tử mỹ mạo chỉ thích hợp để phong hoa tuyết nguyệt[2], lấy về làm vợ nhất định phải là một nữ tử huệ chất lan tâm[3] như Mộ Vân muội. Tam tiểu thư, ta nói có đúng không?”

Gia Cát Linh Ẩn nhấp ngụm trà, mỉm cười nói: “Thái tử điện hạ nói thật chí lý, nhưng mà ta có chút nghi hoặc, tại sao thái tử lại cho rằng nữ tử mỹ mạo chỉ thích hợp để phong hoa tuyết nguyệt chứ? Chẳng lẽ không có nữ tử mỹ mạo nào có đủ cả tài đức cùng gia thế ư?”

“Tam tiểu thư nói rất có đạo lý.” Nghe Gia Cát Linh Ẩn nói, Liên Mộ Vân liên tục gật đầu, “Tam tiểu thư yên tâm, sau khi ta thành thân với biểu ca, nhất định sẽ xin biểu ca nạp tiểu thư làm thiếp. Có một người chị em xinh đẹp như vậy bầu bạn, Mộ Vân đúng là may mắn.”

“Thất điện hạ muốn thành thân với công chúa Mộ Vân ư? Tại sao ta lại không biết?” Gia Cát Linh Ẩn nhấp thêm ngụm trà, thản nhiên hỏi.

“Mộ Vân đừng nói bậy.” Sở Lăng Thiên nghiêm mặt, “Huynh nói sẽ thành thân với muội khi nào?”

“Biểu ca...” Liên Mộ Vân vẻ mặt xấu hổ, nước mắt rưng rưng, “Xin lỗi biểu ca.”

“Biểu đệ không biết sao?” Liên Mộ Dương nghi ngờ nhìn Sở Lăng Thiên, “Lần này Mộ Vân đến là để kết thân với đệ.”

“Đệ chưa từng nghe nói, Mộ Vân biểu muội thông minh lương thiện, nhất định sẽ tìm được một phu quân tốt.”

“Biểu đệ!” Liên Mộ Dương đứng bật dậy, xúc động phẫn nộ nhìn Sở Lăng Thiên, “Thứ cho ta nói thẳng, đệ nhìn trúng Tam tiểu thư, bất quá cũng chỉ bởi vì dung mạo xinh đẹp của nàng ta. Cả nước Đông Lan là hậu thuẫn của đệ, còn Tam tiểu thư bất quá chỉ là một tiểu thư của phủ Thừa tướng, không phải đệ bị hồng đầu óc, bị ma quỷ ám ảnh rồi chứ?”

“Liên Mộ Dương!” Vẻ mặt Sở Lăng Thiên trở nên lạnh băng, “Xin hãy chú ý thân phận của huynh, huynh có tư cách gì đến bình phẩm nữ nhân của ta? Nữ nhân khắp thiên hạ chẳng ai sánh nổi với Linh nhi, bất kể là phương diện nào. Nếu huynh lại nói lời vô lễ, đừng trách bản vương không nể nang!”

“Điện hạ không cần để ý.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, biểu hiện ung dung bình tĩnh, “Chỉ có kẻ yếu đuối mới để ý cách nhìn của người khác.”

Thái độ của Liên Mộ Dương nhất thời thu liễm không ít, nhưng vẫn có chút không phục: “Biểu đệ đừng nói quá lên như thế, đệ đã nói Tam tiểu thư tuyệt vời như vậy, ta liền thỉnh giáo nàng ấy một vấn đề, xin Tam tiểu thư chỉ giáo.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, lấy ra một miếng ngọc thượng đẳng: “Chi bằng như vậy đi, ta và thái tử điện hạ đều hỏi đối phương một vấn đề, nếu ai không trả lời được, thì phải nhận thua. Nếu ta thua, miếng ngọc này sẽ thuộc về thái tử, còn nếu thái tử thua, thanh kiếm của thái tử sẽ thuộc về ta, được không?”

“Ha ha! Tam tiểu thư thật thẳng thắn!” Liên Mộ Dương cười to, “Y theo lời của Tam tiểu thư đi, bản thái tử hỏi Tam tiểu thư trước, vì sao lại có ngày và đêm, có xuân hạ thu đông?”

Gia Cát Linh Ẩn cười thầm trong bụng, nói: “Trái đất quay quanh mặt trời, bởi vì thay đổi khoảng cách với mặt trời cho nên có xuân hạ thu đông. Trái đất cũng tự quay, khi mặt trời chiếu rọi đến là ban ngày, khi đưa lưng về phía mặt trời chính là ban đêm.” Gia Cát Linh Ẩn không giảng giải sâu thêm, chỉ trả lời ngắn gọn vấn đề của Liên Mộ Dương.

“Sao tiểu thư lại biết?!” Liên Mộ Dương kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, cổ nhân đều cho rằng trời hình tròn đất hình vuông, xuân hạ thu đông tuần hoàn lặp lại, ngày và đêm luân phiên xuất hiện, đều là ý chỉ của thần linh. Do Liên Mộ Dương vừa mới xem qua một quyển sách của thánh nhân, trên đó hoàn toàn phá vỡ truyền thuyết thần thoại của vạn vật, phân tích nó chính là hiện tượng tự nhiên. Liên Mộ Dương vốn định làm khó Gia Cát Linh Ẩn, không ngờ nàng lại có thể trả lời được, “Xem ra Tam tiểu thư đúng là một nữ tử phi phàm.”

“Chỉ hiểu biết một chút mà thôi.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói, “Bây giờ đến phiên ta ra đề.”

“Tam tiểu thư, mời!” Liên Mộ Dương đắc ý.

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, “Câu hỏi của ta rất đơn giản, xin hỏi thái tử điện hạ, trên đời này là con gà có trước hay quả trứng có trước?”

“Đương nhiên là con gà có trước, gà đẻ ra trứng mà.” Trong giọng nói của Liên Mộ Dương tràn ngập chế giễu.

“Hình như thái tử điện hạ đã quên, gà là do trứng nở ra.”

“Hửm!” Liên Mộ Dương bỗng nhiên ngẩn ra, vẻ tươi cười trên mặt cũng mất tăm, chân mày nhíu lại một chỗ, im lặng tự hỏi hồi lâu, rốt cuộc Liên Mộ Dương nói, “Ta nhận thua, mời Tam tiểu thư cho ta biết đáp án.”

“Câu hỏi này không có đáp án.”

“Tam tiểu thư nói vậy là sao?” Trên mặt Liên Mộ Dương hiện lên vẻ giận dữ, “Ngay cả tiểu thư cũng không biết đáp án, tại sao lại hỏi ta?”

“Hình như chúng ta không giao ước rằng người ra đề mục nhất định phải biết đáp án, thái tử điện hạ, người thua rồi.”

“Đúng vậy, thái tử thua rồi.” Bạch Vân Phàm cũng nói theo.

Liên Mộ Dương thở dài, không cam lòng tháo thanh kiếm của mình ra, đặt trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Tam tiểu thư trí tuệ hơn người, nhưng mà chỉ là chút tài lẻ, tục tằn.”

“Vậy cũng là thắng, thái tử điện hạ, người nói phải không?”

“Chút tài mọn thôi mà.” Liên Mộ Dương khinh thường trả về một câu, “Ta no rồi, chi bằng hôm nay ngừng ở đây thôi, chư vị cảm thấy được không?”

“Ta cũng no rồi.” Bạch Vân Phàm nói.

Vì thế mọi người đều vén màn ra ngoài, ra khỏi tiệm lẩu, mọi người chia ra ba ngã rồi đi.

“Linh nhi.” Sở Lăng Thiên ra vẻ đau lòng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Xin lỗi nàng, hôm nay không nên gọi nàng đến.”

“Thế nào cũng phải đối mặt, chẳng phải sao?” Gia Cát Linh Ẩn giơ bảo kiếm trong tay lên, “Huống hồ còn có thu hoạch, bảo kiếm Huyền Thiết ngàn năm, trên đời chỉ có một, nếu ta mang cho Kinh Phong, hẳn sẽ thế nào nhỉ?”

Sở Lăng Thiên cười to, “Hắn nhất định sẽ đeo bảo kiếm mà quy thuận nàng, không thèm để ý đến ta nữa. Nàng thông minh thật, biết đây là kiếm tốt, nhất định Liên Mộ Dương đang tiếc đứt ruột.”

“Ai bảo hắn nói chuyện thành thân làm gì?”

“Linh nhi ghen sao? Hóa ra Linh nhi quan tâm ta như vậy.”

Sở Lăng Thiên dặt tay Gia Cát Linh Ẩn, trên mặt hiện lên nụ cười thỏa mãn.

“Đại ca, chuyện kết thân, hình như biểu ca không muốn.” Bên kia, Liên Mộ Vân theo sau Liên Mộ Dương, nhỏ giọng nói, “Thấy biểu ca rất thích nữ tử kia.”

“Nữ tử kia không đơn giản.” Sắc mặt Liên Mộ Dương nghiêm túc, “Ta cố tình nói những lời khinh miệt nàng ta, nếu đối lại là nữ tử khác đã sớm nổi trận lôi đình, nhưng nàng ta vẫn giữ vẻ ung dung điềm tĩnh, tiến thoái trầm ổn, điểm này, muội kém nàng ấy.”

Liên Mộ Vân ủ rũ cúi đầu, “Muội biết, cho nên muội mới lo lắng chuyện kết thân.”

“Chuyện này muội không cần lo, có phụ hoàng và Lăng hoàng làm chủ, Sở Lăng Thiên không thể làm phật ý họ. Muội cũng đừng để tâm đến nữ tử kia quá, nam nhân tam thê tứ thiếp, gặp dịp mua vui là chuyện khó tránh. Một tiểu thư phủ thừa tướng thôi mà, còn muội đường đường là công chúa nước Đông Lan, nàng ta vinh hiển không bì được với thân phận của muội. Lấy vợ, Sở Lăng Thiên đương nhiên không thể không xét đến điều này.”

“Muội biết rồi, đa tạ đại ca khuyên bảo.”

Sau khi từ biệt Sở Lăng Thiên, Gia Cát Linh Ẩn vừa đi vào Trúc Nguyệt Hiên, bỗng nhiên nghe thấy có người ở sau lưng gọi mình: “Gia Cát Linh Ẩn, người đứng lại đó cho ta!”

Gia Cát Linh Ẩn xoay người, nhìn thấy Gia Cát Hồng Nhan đứng cách đó không xa, đang nổi giận dùng đũa xỉ vào nàng.

“Đại tỷ có chuyện gì?”

“Chuyện tốt người làm đó! Nói mau, Hàn Thanh Thanh kia tại sao lại ở trong viện của người? Người muốn dùng ả để tiếp cận thổi gió bên gối phụ thân ư, để phụ thân càng thêm yêu thương người có phải không?” Gia Cát Hồng Nhan tức giận hỏi.

“Tỷ thông minh thật, đúng là như vậy.”

“Người, ta phải đi nói với mẹ, để mẹ đuổi ả ta đi!”

“Đại tỷ đừng lỗ mãng như thế.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy Gia Cát Chiêm đang đi về hướng bên này, vì thế nói: “Nhị di nương, Tam di nương, Tứ di nương, Ngũ di nương cũng không còn, phụ thân nạp thêm một di nương cũng là chuyện đương nhiên. Đại tỷ đừng tự suy đoán nữa, muội chỉ muốn tìm thêm người kề cận bên phụ thân, để phụ thân bớt cô đơn thôi.”

Gia Cát Hồng Nhan hừ lạnh: “Phụ thân lớn tuổi như vậy rồi, còn cưới di nương làm gì? Sao người không nghĩ lại, nếu di nương sinh thêm con, phụ thân còn có thể thương yêu ta sao?”

“Sao tỷ tỷ có thể ích kỷ hẹp hòi như thế? Vì lợi ích riêng mình mà không để ý đến hạnh phúc của phụ thân.”

“Giỏi cho Gia Cát Linh Ẩn nhà người, đừng nói đạo lý gì đó với ta, ta chỉ muốn nói với người, nếu người nhất quyết giữ ả lại, người chờ xem, xem ả còn có thể sống được mấy ngày!”

“Hong Nhan, người đang nói gì?” Gia Cát Chiêm đã đứng sau lưng Gia Cát Hồng Nhan một lúc lâu đột nhiên lên tiếng, giọng điệu tức giận, “Cút ngay, cách Trúc Nguyệt Hiên xa một chút! Sao người có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo như thế? Ta còn nghe người nói như vậy nữa, sẽ cấm cửa người nửa năm!”

[1] Dịch nghĩa: Tình cảm hai người nếu là dài lâu, thì hà tất phải để ý đến sự chia li tạm thời.

[2] Phong hoa tuyết nguyệt: là để yêu thôi chứ không cưới.

[3] Huệ chất lan tâm: Cô gái có tâm địa thuần khiết, phẩm chất cao nhã như hoa lan.

101. Chương 101: Nói Miệng Không Bằng Chứng

“Phụ thân...” Gia Cát Hồng Nhan âm ức gọi một tiếng, trong lòng bất bình, “Phụ thân đúng là bị ả hồ ly tinh kia mê hoặc tâm trí rồi.”

“Đây là chuyện người quản được sao?”

“Con...” Gia Cát Hồng Nhan giống như bị oan khuất lớn lắm, ôm mặt chạy đi.

“Phụ thân, thân phận của Thanh Thanh ở trong phủ có chút xấu hổ, nữ nhi lo lắng nàng ấy bị người khác khinh khi, phụ thân có từng nghĩ cho nàng ấy một danh phận không? Nàng ấy cũng là muội muội của Ngũ di nương, nếu phụ thân nạp Thanh Thanh làm di nương, Ngũ di nương dưới cừu tuyền cũng cảm thấy an ủi.”

“Điều Linh nhi nói chính là điều ta nghĩ trong lòng.” Gia Cát Chiêm gật đầu, “Nhưng ta lại lo lắng mẹ con không chịu, đang cân nhắc xem làm thế nào mới tốt.”

“Mẹ con lòng dạ rộng lượng, phụ thân không cần băn khoăn, vả lại Nhị di nương và Tứ di nương cũng không còn, chuyện trong phủ cũng cần người coi sóc, sức khỏe của mẹ dăm bữa nửa tháng mới có thể tốt hơn, bên cạnh phụ thân thật sự cần một người chăm sóc.”

“Linh nhi nói có lý, đợi Lục Quốc Đại Đế xong, ta sẽ tìm thời gian nói với mẹ con, đêm nay Thanh Thanh có làm gì không? Thư phòng của ta lung tung quá, bảo nàng ấy đến giúp ta dọn dẹp lại một chút.”

“Dạ, phụ thân.”

Gia Cát Linh Ẩn đi vào, nhìn thấy Kinh Phong đang ở trong sân luyện công, liền đưa thanh bảo kiếm lấy được từ Liên Mộ Dương cho Kinh Phong: “Kinh Phong, cho người.”

Kinh Phong nhìn chằm chằm thanh bảo kiếm nọ, hai mắt sáng lên, vẻ mặt kích động chưa từng có, hai tay nhận lấy bảo kiếm có hơi run rẩy: “Đây chính là bảo kiếm Huyền Thiết ngàn năm của Liên Mộ Dương? Sao lại ở trong tay tiểu thư?”

“Ta thắng được.”

“Cho ta... thật ư?”

“Ừ!”

“Tiểu thư vạn tuế!” Kinh Phong sung sướng nhảy cẫng lên, ôm thanh bảo kiếm bay ra khỏi Trúc Nguyệt Hiên, đến trước mặt Thanh Y, Phá Trận, Ngụy Thành khoe khoang một vòng mãi tận khuya mới quay về, vẫn ôm khư khư thanh kiếm trong lòng.

Trong phòng Đại phu nhân, bà sai người gọi Gia Cát Hồng Nhan đến, chỉ vào bình thuốc nhỏ trên bàn: “Hong Nhan, mau lấy thuốc này về bôi vào vết thương trên mặt con đi.”

“Là thuốc gì?” Gia Cát Hồng Nhan cầm lấy bình thuốc, nhìn cẩn thận.

“Đây là ngoại tử mẫu con sai người mang đến, biểu ca con ở ngoài tìm được thuốc hay, chuyên chữa thương, bôi vào liền khỏi.”

Tiêu lão thái quân đưa đến đúng là kỳ được, trước Lục Quốc Đại Diễn một ngày, vết thương trên mặt Gia Cát Hồng Nhan đã hoàn toàn biến mất không thấy, điều này khiến cho Gia Cát Linh Ẩn vô cùng khiếp sợ, thể lực của Tiêu gia quả nhiên không thể khinh thường, trong nhà lại có thể có được kỳ được như vậy.

Ngày hôm sau Lục Quốc Đại Diễn mới bắt đầu, ngày hôm trước những người được phép tham gia được gọi vào cung, để làm quen với hoàn cảnh trong cung, chuẩn bị cẩn thận cho đại diễn ngày mai.

Bên ngoài cửa cung, Sở Lăng Thiên vận một thân áo giáp bạc, tay cầm trường kiếm, đích thân giám sát nghiêm ngặt mỗi một người tiến cung, thăm tra đối chiếu thân phận từng người.

“Biểu ca.” Liên Mộ Vân mỉm cười đi về phía Sở Lăng Thiên, “Hóa ra huynh ở đây, nếu không phải Hoàng hậu nương nương nói uội biết, muội thực sự không tìm được huynh.”

“Mộ Vân, muội đến làm gì?” Sắc mặt Sở Lăng Thiên lạnh băng.

“Biểu ca.” Liên Mộ Vân uất ức cúi đầu, “Muội... chỉ là mang một ít nước trà đến ọi người, ai nấy cũng mệt mỏi rồi, mau đến uống chút nước trà đi. Yên Nhi, mang trà đến đây.”

“Khi cấm vệ quân chấp hành nhiệm vụ, không được ăn cơm, bao gồm cả uống nước.” Sắc mặt Sở Lăng Thiên vẫn lạnh lùng như băng, “Biểu muội vẫn là mau rời khỏi đây đi, đừng làm mọi người trễ nãi công vụ.”

“Mộ Vân biết lỗi rồi, biểu ca đừng tức giận.” Liên Mộ Vân rút khăn tay ra, “Đầu biểu ca đầy mồ hôi, để Mộ Vân lau giúp biểu ca.”

Nói xong, Liên Mộ Vân cầm khăn tay, đưa về phía trán của Sở Lăng Thiên, muốn lau mồ hôi giúp Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Thiên đưa tay ngăn lại, nghiêm nghị nói, “Mộ Vân, nam nữ thụ thụ bất thân, Mộ Vân là công chúa nước Đông Lan, đừng đánh mất thân phận ở trước mặt các tướng sĩ.”

“Thất diện hạ, công chúa cũng là có ý tốt.” Yên Nhi không nhịn được lên tiếng bênh vực chủ tử, “Điện hạ sao lại nói như vậy với công chúa.”

“Yên Nhi, không được vô lễ.” Liên Mộ Vân trách cứ.

“Gia Cát đại tiểu thư, Gia Cát tam tiểu thư, mời nhị vị đưa ra thiệp mời đại diễn.” Một bên, một tướng lĩnh cấm vệ quân nói, đứng trước mặt hần đúng là Gia Cát Hồng Nhan và Gia Cát Linh Ẩn.

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, vẻ mặt âm trầm của Sở Lăng Thiên lập tức trở nên dịu dàng, y bước nhanh đến, “Linh nhi, nàng đến rồi? Đối chiếu thiệp mời xong chưa?”

“Dạ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Người mệt không?”

Sở Lăng Thiên lắc đầu: “Vốn mệt muốn chết, nhưng nhìn thấy nàng liền không mệt nữa. Nàng xem nàng kia, trên trán đầy mồ hôi, mau vào trong nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Sở Lăng Thiên vươn tay lau đi mồ hôi trên chóp mũi của Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn đẩy tay Sở Lăng Thiên ra, e thẹn nói: “Đừng vậy mà.”

Sở Lăng Thiên cười cười, cúi người xuống, thì thầm vào tai của Gia Cát Linh Ẩn: “Ta biết Linh nhi rõ ràng là xấu hổ mà, tối nay ta sẽ lại đến tìm nàng.”

Hai má Gia Cát Linh Ẩn ửng hồng, nhận lại thiệp mời, không thềm để ý đến Sở Lăng Thiên, cùng nhau vào cung với Gia Cát Hồng Nhan.

“Sao Tam muội chẳng biết chừng mực gì vậy? Ở trước mặt bao nhiêu người lại liếc mắt đưa tình với Thất diện hạ, người khác nhìn thấy sẽ nghĩ người của phủ Thừa tướng sao lại không có phép tắc gì hết!” Gia Cát Hồng Nhan châm biếm nói.

Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười: “Tỷ tỷ đang hâm mộ hay ghen tỵ với muội vậy?”

“Hừ, người có gì đáng để bản tiểu thư hâm mộ, xuất thân thứ nữ, vĩnh viễn cũng không có thể diện, suốt ngày chỉ biết cùng đàn ông cầu kết làm bấy!”

“Đại tỷ có bản lĩnh thì đi cầu kết để muội xem thử.”

“Người...” Gia Cát Hồng Nhan tức giận không thôi, “Đội bản tiểu thư làm vương phi, để người xem cho đã!”

“Muội chờ ngày đó đấy.”

“Tam tiểu thư, xin dừng bước!” Sau lưng hai người truyền đến tiếng gọi của một nữ tử.

Gia Cát Linh Ẩn quay đầu lại, nhú mào, thấy nha hoàn Yên Nhi mà Liên Mộ Vân dẫn theo bên người đã đi đến, “Tham kiến công chúa Mộ Vân, không biết công chúa Mộ Vân tìm Linh Ẩn có chuyện gì?”

Liên Mộ Vân cười ngượng ngùng, “Mộ Vân mới đến nước Lăng Nguyệt, ngay cả một người trò chuyện cũng không có, Mộ Vân chỉ quen biết có một người là Tam tiểu thư, nên muốn nói chuyện với tiểu thư một chút, được không?”

Nghe Gia Cát Linh Ẩn gọi nữ nhân trước mặt là công chúa, trong lòng Gia Cát Hồng Nhan lập tức suy tính: “Công chúa, Tam muội tài thô học thiển, lại không được dạy dỗ tốt, đặc tội với công chúa sẽ không hay lắm, chỉ bằng để Hồng Nhan nói chuyện cùng công chúa nhé?”

“Vị tiểu thư này là ai vậy?” Liên Mộ Vân hỏi Gia Cát Linh Ẩn.

“Hồi bẩm công chúa, đây là đại tỷ của ta, Gia Cát Hồng Nhan.”

“Hồng Nhan xin thỉnh an công chúa.” Gia Cát Hồng Nhan mỉm cười hành lễ.

“Không cần đa lễ.” Liên Mộ Vân cười cười, “Đa tạ đại tiểu thư đã nể mặt. Nhưng mà ta có một số chuyện thân mật muốn nói riêng với Tam tiểu thư, sợ là không tiện nói với người ngoài.”

Vẻ tươi cười trên mặt Gia Cát Hồng Nhan nhất thời cứng đờ, nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn, “Là Hồng Nhan lỗ mồm, nếu Tam muội làm công chúa không vui, mong công chúa bỏ qua cho.”

“Bản công chúa thấy Tam tiểu thư liền thích.” Liên Mộ Vân kéo tay Gia Cát Linh Ẩn, “Tam tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Lục Quốc Đại Diễn sắp tới, các công công thường xuyên qua lại, cảnh tượng rất bận rộn, Liên Mộ Vân cùng Gia Cát Linh Ẩn đi ngang qua họ, các cung nữ công công đều dừng lại hành lễ với Liên Mộ Vân, thỉnh an nàng ấy.

“Các người tại sao chỉ thỉnh an bản công chúa, lại làm như không thấy Gia Cát tam tiểu thư?” Liên Mộ Vân có chút tức giận.

Bị Liên Mộ Vân trách cứ, những người nọ lập tức hành lễ với Gia Cát Linh Ẩn, nhưng cũng không cung kính. Liên Mộ Vân bất bình, “Bản công chúa mới đến đây có hai ngày, Gia Cát tam tiểu thư đã sống mười mấy năm ở Ngân Đô, tốt xấu gì cũng là Huyền Quân, các người lại chỉ thỉnh an có một mình ta, đúng là buồn cười?”

Gia Cát Linh Ẩn vẻ mặt thờ ơ, “Công chúa thân phận cao quý, không nên tức giận vì Linh Ẩn. Linh Ẩn rất hiếm khi vào cung, họ không biết ta cũng là rất bình thường.”

“Nếu tam tiểu thư đã nói giúp các người, bản công chúa sẽ không truy cứu. Tam tiểu thư, chúng ta đi thôi!”

Liên Mộ Vân khoát tay Gia Cát Linh Ẩn, đi được một đoạn, nhỏ giọng nói, “Tam tiểu thư không cần vì thân phận thứ nữ, lại khắc chết chính mẹ ruột mà tự cảm thấy kém cỏi. Sau này Mộ Vân nhất định sẽ xem Tam tiểu thư như tỷ muội, chúng ta sẽ cùng nhau hầu hạ tốt biểu ca.”

“Không ngờ công chúa lại quan tâm ta như vậy, đi thăm dò sau lưng ta. Ta đúng là được sung ái mà lo sợ! Bất quá ta xin khuyên công chúa một câu, thứ gì của Gia Cát Linh Ẩn ta, không ai có thể cướp đi được!”

“Người đúng là không biết liêm sỉ.” Yên Nhi bỗng nhiên chen miệng vào, “Ta khuyên người hãy sớm từ bỏ Thất điện hạ đi, đừng si tâm vọng tưởng nữa, nếu người ngoan ngoãn, công chúa có lòng từ bi, còn có thể cho người làm trắc phi, nếu người còn không biết tốt xấu, vậy hãy chờ mà xem!”

“Yên Nhi, câm miệng! Không được vô lễ!” Liên Mộ Vân ngượng ngùng nói, “Mộ Vân dạy dỗ bất lực, Tam tiểu thư đừng để trong lòng.”

“Công chúa, người chính là quá tốt bụng! Mới để cho ả ôm ả ưỡng với Thất điện hạ.” Yên Nhi chẳng những không im miệng, còn nói khó nghe hơn, “Tam tiểu thư tưởng Thất điện hạ thực sự thích người? Người chẳng qua chỉ muốn chơi đùa với người thôi, hạng người như người, chỉ xứng bị đàn ông đùa giỡn!”

“Vậy hạng người giống Yên Nhi cô nương đây, thì đàn ông ngay cả hứng thú để đùa giỡn với người cũng không có.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nói.

“Người nói gì đó!” Yên Nhi không khỏi lớn giọng, “Người lại dám vũ nhục ta như thế!” Yên Nhi giờ cao bàn tay lên, ngưng lại một chút, sau đó nhanh chóng tát vào mặt mình hai cái vang dội.

Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc nhìn Yên Nhi, chỉ thấy Yên Nhi kéo Liên Mộ Vân chạy về phía sau lưng nàng. Gia Cát Linh Ẩn xoay người vừa thấy, thầm nghĩ không ổn rồi, người đang đi tới đây chính là Hoàng hậu và Chu quý phi. Không biết Yên Nhi nói gì với họ, sắc mặt của Hoàng hậu và Chu quý phi liền không vui, đi về hướng nàng.

“Thần nữ thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương.”

“Không cần!” Giọng điệu của hoàng hậu lạnh băng, “Gia Cát tam tiểu thư, vừa rồi người mới làm gì với nha hoàn của công chúa Mộ Vân?”

“Nương nương, thực sự không phải là Tam tiểu thư, là Yên Nhi tự đánh mình, không liên quan đến tiểu thư.” Liên Mộ Vân túm lấy cánh tay của Hoàng hậu, lo lắng giải thích.

“Mộ Vân không cần cầu xin cho ả.” Chu quý phi nghiêm mặt, “Gia Cát Linh Ẩn, lá gan của người cũng quá lớn! Công chúa Mộ Vân từ xa đến làm khách, người lại có thể đánh nha hoàn của công chúa, đây không phải là đạo đãi khách của nước Lăng Nguyệt chúng ta. Hôm nay nếu không trừng trị người, ta và Hoàng hậu không thể ăn nói với nước Đông Lan!”

“Quý phi nương nương...” Yên Nhi ôm mặt, ầm ỨC nói, “Quý phi nương nương nhất định phải đòi lại công bằng cho Yên Nhi, Tam tiểu thư nghe nói công chúa muốn thành thân với Thất điện hạ nên quá mức thương tâm, liền giận cá chém thớt là nô tỳ.”

“Tam tiểu thư cũng quá phận rồi, chuyện của người và Thiên nhi bản cung đã khoan dung rồi, vậy mà người còn muốn độc chiếm Thiên nhi ư?” Giọng điệu Hoàng hậu tức giận hỏi.

“Thần nữ biết có giải thích thế nào thì Hoàng hậu và quý phi cũng không tin, điều thần nữ muốn nói chỉ là thần nữ chưa từng chạm vào Yên Nhi cô nương.”

“Đừng nói xàm!” Chu quý phi hung hăng liếc Gia Cát Linh Ẩn, “Tỷ tỷ, phạt ả vả miệng năm mươi cái, rồi quỳ gối hai canh giờ!”

Hoàng hậu không để ý đến Chu quý phi, mà hỏi, “Tam tiểu thư có nhân chứng không? Nói miệng không bằng chứng, bảo bản cung phải tin người thế nào? Nếu không ai có thể chứng minh, bản cung chỉ có thể phạt người.”

102. Chương 102: Âm Mưu Trùng Trùng

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Yên Nhi nói: “Thần nữ chẳng những có nhân chứng, còn có vật chứng!”

“À, vậy người nói xem.” Hoàng hậu hứng thú nhìn Gia Cát Linh Ẩn, không biết nàng có chiêu gì.

“Vậy mời Yên Nhi cô nương đưa tay ra!”

“Làm... làm gì?” Yên Nhi nghi hoặc chìa tay ra trước mặt Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn cũng đưa tay của mình ra, đặt song song với Yên Nhi, “Nương nương, quý phi mời xem, bàn tay của thần nữ hơi lớn hơn so với Yên Nhi cô nương, ngón tay cũng dài hơn. Yên Nhi cô nương, xin thứ cho Linh Ẩn mạo muội.” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn lấy tay quơ trên mặt Yên Nhi, “Nếu thần nữ đánh Yên Nhi, dấu ngón tay hẳn là dài hơn một chút. Yên Nhi cô nương không ngại ướm tay mình lên thử chứ?”

“Ta...” Yên Nhi do dự, “Hoàng hậu nương nương, Yên Nhi cũng không bị thương, sẽ không truy cứu Tam tiểu thư nữa, công chúa thường dạy nô tỳ phải làm điều tốt giúp mọi người, xin nương nương đừng trách phạt Tam tiểu thư.”

“Yên Nhi cô nương, xin ướm tay của cô nương lên thử.” Gia Cát Linh Ẩn kiên trì nói.

“Yên Nhi, người ướm lên xem.” Hoàng hậu lên tiếng, “Nếu không, bản cung sẽ cho rằng người vu oan cho Tam tiểu thư.”

“Nô tỳ...” Yên Nhi do dự đặt tay lên mặt chính mình, vừa vặn khớp với dấu tay đỏ in trên mặt.

“Hoàng hậu, quý phi nương nương, xin hai vị nương nương hãy nhìn kỹ, trên mặt Yên Nhi cô nương có một vòng đỏ, là từ chiếc nhẫn cô nương ấy đeo trên tay tạo thành, trên tay thần nữ không đeo gì cả, nếu là thần nữ đánh Yên Nhi cô nương, hoàn toàn sẽ không có vết tì này! Cho nên, nhân chứng chính là thần nữ, nếu công chúa sẵn lòng, thì công chúa cũng là nhân chứng, còn chiếc nhẫn kia chính là vật chứng!”

“Chuyện này...” Hoàng hậu hết nhìn Gia Cát Linh Ẩn, lại nhìn Liên Mộ Vân, “Mộ Vân, Tam tiểu thư nói thật ư?”

“Nương nương.” Liên Mộ Vân ầm ừc nói, “Ngay từ đầu Mộ Vân đã nói là Yên Nhi tự đánh mình rồi, không liên quan gì đến Tam tiểu thư, là do nương nương không tin!”

“Các người... Ái da!” Hoàng hậu vừa tức vừa thở dài, “Đúng là không hiểu nổi các người, rốt cuộc các người đang làm gì vậy? Chuyện này dừng tại đây. Mộ Vân, Tam tiểu thư, hai người sau này đều là nữ nhân của Thiên nhi, học cách chung sống hòa bình đi! Muội muội, chúng ta đi thôi, mấy đứa nhỏ này đúng là không làm chúng ta bớt lo được, ở Lục Quốc Đại Điện mong đừng xảy ra rắc rối gì!”

Chu quý phi liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, đúng là một nha đầu khó đối phó!

Thấy Hoàng hậu và Chu quý phi đi xa, trong lòng Liên Mộ Vân liền cân nhắc, cười xòa nói: “Tam tiểu thư, đúng là ngại quá, nha đầu này đúng là bị ta chiều hư, đụng vào Tam tiểu thư, xin Tam tiểu thư thứ lỗi!”

“Chát! Chát!” Liên Mộ Vân còn chưa nói xong, trên mặt Yên Nhi đã trúng hai cái tát của Gia Cát Linh Ẩn.

“Người! Người dám đánh ta?” Yên Nhi bụm mặt, kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

“Công chúa không cần phải vậy, làm vậy trái lại khiến Linh Ẩn thật khó xử.” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn xoay người hiên ngang đi khỏi.

“Công chúa, ả dám đánh nô tỳ?” Yên Nhi nghiêng răng, cắn hận nói.

“Đủ rồi!” Liên Mộ Vân giọng điệu trách cứ, “Ai cho người tự làm chủ? Điều này chỉ khiến người khác cảm thấy bản công chúa ngang ngược vô lý. Xem ra ngày thường bản công chúa đã dạy dỗ người không tốt rồi, trở về cảnh tỉnh lại cho ta!”

“Công chúa, nô tỳ... nô tỳ cũng là...” Yên Nhi ầm ừc khóc ròng.

“Được rồi được rồi, sau này đừng hành sự lỗ mãng như vậy nữa.”

“Nô tỳ biết sai rồi.” Nhìn bóng lưng Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt Yên Nhi dâng lên nồng nặc phần hận.

Người phụ trách bố trí ăn ở cho các tiểu thư tiến cung là Tiêu Ôn, Tiêu Ôn đưa mọi người đến một viện tĩnh mịch, “Trong lúc đại điển, các tiểu thư sẽ ở lại chỗ này, có chuyện gì cứ việc nói ra, nô tài nhất định làm giúp mọi người. Hoàng hậu nương nương cố ý đưa vài cung nữ thông minh đến đây hầu hạ rửa mặt chải đầu, các tiểu thư hãy tự chọn phòng đi.”

“Ta muốn gian phòng này.” Gia Cát Hồng Nhan chỉ vào một căn phòng lớn hướng về phía nam, nói.

Trong mắt Tiêu Ôn hiện lên vẻ kỳ quái, gật đầu, “Vậy thì gian phòng này sẽ thuộc về đại tiểu thư.” Hắn chỉ vào một gian phòng nhỏ ở ngay góc: “Tam tiểu thư vào ở phòng kia nhé?”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Tất cả nghe theo công công an bài.”

Sau khi ăn bài xong xuôi, Tiêu Ôn dẫn một nha đầu đến phòng Gia Cát Linh Ẩn, “Tam tiểu thư, đây là Tiểu Điệp, sẽ là người hầu hạ cho Tam tiểu thư. Tam tiểu thư có yêu cầu gì cứ nói với Tiểu Điệp là được, nó sẽ đến báo lại với nô tài.”

“Làm phiền công công.” Gia Cát Linh Ẩn lấy ra một miếng ngọc, nhét vào trong tay của Tiêu Ôn.

“Tam tiểu thư, đừng nên làm vậy.” Tiêu Ôn từ chối nói, “Tam tiểu thư có thể đưa cho nô tài di vật của Tiêu Chính, nô tài đã không thể báo đáp rồi, sao còn có thể để Tam tiểu thư phải hao tổn?”

“Công công đừng khách khí.” Gia Cát Linh Ẩn kiên trì đưa miếng ngọc cho Tiêu Ôn, “Công công sắp xếp cho ta ở gian phòng này, có nguyên nhân nào không?”

“Không giấu gì Tam tiểu thư, Lý thái phi, Chu quý phi lần đầu tiên cung đều ở tại gian phòng này, ai cũng nói phong thủy của nó rất tốt, người ở trong này đều bay lên ngọn cây.”

“Hóa ra là thế.” Gia Cát Linh Ẩn hiểu ra, “Vậy thật đa tạ công công, tại sao khi đại tỷ chọn gian phòng kia, sắc mặt công công lại kỳ lạ như vậy?”

“Tam tiểu thư đúng là thông minh hơn người.” Tiêu Ôn bỗng nhiên hạ giọng, khẽ nói, “Phàm là ai ở gian phòng đó, đều chết oan chết ức, năm ngoái có một cung nữ còn thất cổ tự tử bên trong. Tam tiểu thư, nô tài phải đến chỗ nương nương bẩm báo lại, xin cáo lui trước.”

“Công công, mời.”

Ban đêm, âm mưu đang diễn ra.

Hành cung nước Đông Lan, có một lão nhân tóc bạc ngồi trong phòng Yên Nhi, hai người đang to nhỏ nói chuyện với nhau.

“Đại tư tế, chỉ cần người đồng ý làm thay công chúa chuyện này, công chúa Mộ Vân hứa sẽ cho người địa vị quan tư tế đứng đầu nước Đông Lan, không thể so với chuyện chịu chèn ép ở nước Lăng Nguyệt này nữa đúng không? Lần này nếu không phải quan tư tế khác được Hoàng thượng phái đi cầu phúc cho dân chúng, lễ hiến tế ở Lục Quốc Đại Điện có thể đến phiên người chủ trì sao?”

“Điều kiện công chúa đưa ra quả thực hấp dẫn, nhưng làm như vậy rất là mạo hiểm, cô nương chắc phải rõ ràng hơn ta. Vả lại, nếu như công chúa có lòng, xin công chúa đích thân đến nói với ta.” Thầy tế Chung Ly Tiền nói.

“Nếu công chúa tiện ra mặt, còn cần ta đến liên lạc sao? Người chỉ cần làm theo lời ta, cam đoan không sơ hở. Vị trí quan tư tế đứng đầu nước Đông Lan, người suy nghĩ thật kỹ đi. Ta cho người suy nghĩ trong chốc lát, không được quá lâu.”

Chung Ly Tiền sắc mặt phức tạp, trầm tư một lát, cuối cùng gật đầu, “Ngày mai cứ y theo lời dặn của cô nương mà làm, hy vọng công chúa nói được làm được.”

“Được rồi!” Yên Nhi hài lòng gật đầu, “Chúc mừng người trở thành quan tư tế đứng đầu nước Đông Lan, chỉ cần người làm được, công chúa nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình.”

Lục vương phủ, Sở Lăng Hiên đang thiết đãi ba vị khách quý, “Ba vị, mọi người đã vào cả chưa?”

“Lục điện hạ cứ yên tâm, người mà điện hạ an bài, toàn bộ đều lấy thân phận sứ giả nước Tinh Long tiến cung.” Bạch Vân Phàm nói, “Nhị đệ đã an bài thỏa đáng cho họ rồi chứ?”

Bạch Vân Nghị gật đầu, “Hết thấy đều thuận lợi.”

Sở Lăng Hiên thở nhẹ ra, “Làm phiền Thái tử điện hạ và Nhị điện hạ rồi. Bệ hạ, tình huống bên bệ hạ thế nào rồi?” Sở Lăng Hiên quay đầu hỏi một người râu ria ở bên cạnh.

“Người yên tâm, tất cả mọi người đều vào được rồi! Hy vọng Lục điện hạ ngày mai thành công mỹ mãn, một mũi tên trúng hai đích.”

“Nhờ lời chúc của bệ hạ, nếu sự tình thuận lợi, lời hứa hẹn lúc trước của tiểu vương sẽ không thay đổi, nước Lăng Nguyệt, tiểu vương sẽ chia sẻ với nước Tinh Long và Đại Mạc!”

Dùng xong bữa tối, Gia Cát Linh Ẩn nhìn ánh nến suy tư gì đó, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Người bên ngoài nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi đến, hóa ra là Nhị tiểu thư của Tiêu gia, Tiêu U Lam.

“Nhị tiểu thư, có chuyện gì không?” Gia Cát Linh Ẩn rót một chung trà, đưa cho Tiêu U Lam.

“Muội không ngủ được, nhìn thấy trong phòng biểu tỹ còn sáng, nên muốn đến tìm biểu tỹ nói chuyện.”

“Biểu muội không quen ở trong cung à?” Trong trí nhớ của Gia Cát Linh Ẩn ở kiếp trước, chỉ biết Tiêu gia có một tiểu thư thứ xuất, ngay cả tên nàng cũng không biết, nghĩ đến chắc là Tiêu U Lam, đã là thứ xuất, nhất định đã trải qua cuộc sống khổ sở.

“Dạ.” Tiêu U Lam gật đầu, “Lần này tiến cung, e rằng chỉ có muội và biểu tỹ là thứ nữ, những người khác đều là đích nữ. Muội lo lắng không biểu hiện tốt trong Lục Quốc Đại Điển.”

“Biểu muội sợ mất mặt của Tiêu gia, hay là lo lắng khi trở về sẽ bị cữu cữu (cậu) quở trách?”

Tiêu U Lam lắc đầu, “Tiêu gia chưa bao giờ quan tâm muội, muội cần gì phải để ý đến Tiêu gia chứ? Quở trách muội là chuyện như cơm bữa, làm gì phải lo lắng. Muội chỉ muốn trong đại điển lần này, tranh thủ cho bản thân một con đường, rời khỏi Tiêu gia.”

“Cầm kỳ thi họa của biểu muội thế nào? Trong đại điển không tránh khỏi có vài màn tỹ thí.”

“Không sợ biểu tỹ chê cười, mẹ muội qua đời sớm, ngày ngày ở trong phủ đều phải làm việc nặng nhọc để sống, chữ còn không biết. Mấy tháng trước, bởi vì đại tỹ bị hạ lệnh không được tiến vào hoàng cung nữa bước, Tiêu lão gia mới để muội học một chút, nhưng chỉ là sơ sơ mà thôi. Biểu tỹ tài mạo vô song, U Lam rất ngưỡng mộ tỹ.”

“Ngày ấy trong Dịch Khôn Cung, tại sao biểu muội không đi giành trang sức?” Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy người có thể nhìn rõ lòng dạ của Hoàng hậu, tuyệt đối không tầm thường. Gia Cát Linh Ẩn chú ý đến Tiêu U Lam gọi Tiêu Lương là Tiêu lão gia, xem ra nàng ấy hận Tiêu Lương cũng không kém gì nàng hận Gia Cát Chiêm.

“Biểu tỹ nhất định cho rằng muội đoán ra được tâm tư của Hoàng hậu, thực sự thì đó chỉ là thói quen của muội thôi, muội không quen tranh đoạt, lúc nào cũng đáng thương, hy vọng người khác có thể bố thí tình, không ngờ tưởng họa mà lại là phúc.”

“Đó là phúc của biểu muội, biểu muội cũng đừng quá lo lắng, bình tâm sẽ tốt thôi.”

“Đa tạ lời khuyên của biểu tỹ, muội không quấy rầy tỹ nghỉ ngơi nữa.” Tiêu U Lam đứng dậy cáo từ.

“Biểu muội cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Tiêu U Lam đi rồi, Gia Cát Linh Ẩn sai người hầu hạ rửa mặt, vì an toàn, tất cả tiểu thư đều không được phê chuẩn mang nhà hoàn của mình vào cung, ăn uống hằng ngày cũng do người trong cung phái đến chăm lo. Sau khi rửa mặt xong, Gia Cát Linh Ẩn chuẩn bị đi ngủ.

Bỗng nhiên, Gia Cát Linh Ẩn nghe được tiếng vang nhỏ ở cửa sổ, một bóng người từ ngoài bay vào, nàng tập trung nhìn, đúng là Sở Lăng Thiên, y lúc này cởi bỏ áo giáp, thay đổi y phục thường ngày.

“Có cửa không đi, lại cứ đi bằng cửa sổ.” Gia Cát Linh Ẩn không nhịn được cười, nói.

“Cửa sổ gần hơn, ta muốn nhìn nàng sớm hơn một chút!”

Gia Cát Linh Ẩn vô thức nhìn khoảng cách từ cửa và cửa sổ, đúng là cửa sổ gần hơn bốn năm thước...

Do phơi nắng suốt một ngày, gương mặt Sở Lăng Thiên có chút sạm đi, Gia Cát Linh Ẩn đau lòng, nàng châm một chung trà cho Sở Sở Lăng Thiên, đưa qua, “Uống nước đi.”

“Phiền ái phi rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn lườm Sở Lăng Thiên một cái, “Buổi tối có phải tuần tra không?”

Sở Lăng Thiên gật đầu, đặt chung trà xuống, nhân lúc Gia Cát Linh Ẩn không chú ý, vươn tay ôm lấy eo nàng, dùng sức kéo, Gia Cát Linh Ẩn đứng không vững, loạng choạng ngã ngồi lên đùi y.

103. Chương 103: Âm Mưu Tế Thiên

“Buông ra mau!” Gia Cát Linh Ẩn giẫy ra.

Sở Lăng Thiên cười xấu xa, “Linh nhi cảm thấy giấy dựa có tác dụng hay sao? Còn giấy nữa, người thiệt thòi chính là nàng.”

Không biết làm sao, Gia Cát Linh Ẩn đành phải ngừng chống đối.

Sở Lăng Thiên một tay vây lấy thắt lưng Gia Cát Linh Ẩn, một tay vuốt ve bàn tay trắng nõn của nàng, “Có phải Mộ Vân đến phiền nàng không?”

“Tin tức của người cũng nhanh thật đó, nhưng mà không phải biểu muội của người đâu, là nô tỳ của nàng ta.”

“Đều do ta, đã để cho Linh nhi chịu ầm ức rồi.”

“Người bị ầm ức hẳn là nha đầu kia, không tính hai bạt tay tự đánh mình, còn bị ta cho thêm hai cái tát.”

“Nàng đó!” Sở Lăng Thiên cũng chiều néo mũi Gia Cát Linh Ẩn, “Muốn bắt nạt nàng quả là không dễ. Nhưng mà nàng cũng phải cẩn thận.”

“Thất gia thật sự sẽ không cưới Liên Mộ Vân hay bất cứ nữ tử nào khác?”

“Nếu ta cưới nữ nhân khác, Linh nhi còn muốn ta không?”

“Sẽ không.”

Sở Lăng Thiên cười ha ha, đặt tay Gia Cát Linh Ẩn lên môi, hôn một cái, “Cả đời Sở Lăng Thiên ta có một mình Linh nhi là đủ rồi, đời này cũng sẽ không cưới bất cứ nữ nhân nào khác. Nếu Linh nhi không thành thân, ta cũng sẽ ở vậy không cưới ai.”

“Đừng nói bậy.”

“Gia, phải đi rồi.” Giọng Kinh Phong từ ngoài cửa sổ truyền vào, “Cấm vệ quân đã tập hợp đủ, đang chờ lệnh của gia.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, sửa sang lại áo quan cho Sở Lăng Thiên, “Mau đi đi, các tướng sĩ chờ lâu sẽ có bất mãn với vị tướng quân này.”

“Ừm.” Sở Lăng Thiên gật đầu, cúi người, hôn nhẹ lên trán Gia Cát Linh Ẩn, “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai đại điển bắt đầu nghi thức, nhất định sẽ rất mệt, dưỡng tinh thần cho tốt, mọi sự cẩn thận.”

“Ta biết rồi, đừng lo lắng, mau đi đi.”

Lúc này, Sở Lăng Thiên mới lưu luyến đi đến bên cửa sổ, mở cửa phóng ra ngoài. Gia Cát Linh Ẩn đóng cửa, tắt nến, đang định lên giường nằm nghỉ, lại nghe thấy hai cung nữ đi ngang qua trò chuyện với nhau.

“Sao bỗng nhiên đại tư tế kêu chúng ta chuẩn bị kiểm[1]?”

“Bảo người chuẩn bị thì người chuẩn bị đi, người ta là đại tư tế, bảo gì thì chúng ta làm đó là được, người hỏi nhiều như vậy làm gì.”

Giọng của cung nữ nhỏ dần, mất hút, Gia Cát Linh Ẩn không quan tâm lắm.

Ngày hôm sau, vào lúc canh ba, trong cung đã bắt đầu bận rộn. Lúc sáng sớm, toàn bộ mọi thứ cần thiết cho nghi thức đều chuẩn bị xong. Dựa theo thông lệ của đại điển, nghi thức đầu tiên trong đại điển là hiến tế, để an ủi thần linh.

Nghi thức hiến tế diễn ra giữa sân rộng trong cung, hoàng đế và hoàng hậu của nước Lăng Nguyệt ngồi ở vị trí chính giữa, bên cạnh là Chu quý phi, Lý thái phi và Chu thái phi bình thường ít khi lộ diện cũng tham gia nghi thức, sáu nước tham dự phân biệt ngồi ở sáu khu vực xung quanh.

Bên trái, ngồi đầu tiên là nước Đông Lan, hoàng đế Liên Thương Hải ngồi ở chủ vị, hai bên là Liên Mộ Dương và Liên Mộ Vân. Nước Đông Lan và Lăng Nguyệt luôn giao hảo, thực lực cũng tương đương với nhau, bởi vậy Đông Lan ngồi ở vị trí đầu tiên đều không có nước nào dị nghị.

Tiếp theo là nước Tinh Long, do sức khỏe hoàng đế nước Tinh Long không tốt, cũng không đến, nên thái tử Bạch Vân Phàm và nhị hoàng tử Bạch Vân Nghị ngồi ở vị trí cao nhất.

Kế bên nước Tinh Long là nước Ngạo Nguyệt, ngồi ở chủ vị là một nam tử trẻ tuổi, nội bộ nước Ngạo Nguyệt vừa trải qua biến động, là cuộc chiến tranh đoạt ngai vàng của năm hoàng tử. Tứ hoàng tử Khương Diệp thành công đánh bại các huynh đệ khác, lên ngôi hoàng đế. Ở chủ vị đúng là tân hoàng Khương Diệp vừa đăng cơ không bao lâu, lần này hấn đích thân đến, cũng là muốn nhân cơ hội duy trì quan hệ với các nước khác, tranh thủ viện trợ từ bên ngoài, để củng cố nội chính.

Bên phải, ngồi ở vị trí đầu tiên là nước Nam Chiếu, trên chủ vị là một đôi nam nữ, sắc mặt nam nhân trắng bệch, dáng vẻ bệnh hoạn, hấn chính là thái tử ốm yếu của nước Nam Chiếu, Hà Tần; vị nữ tử kia chính là công chúa nước Nam Chiếu, Hà Sương Uyển. Không giống với vẻ bệnh hoạn của Hà Tần, trong mắt Hà Sương Uyển lại mang theo vài phần khí khái anh hùng của nam tử.

Tiếp theo, là nước Đại Mạc, nước Đại Mạc lần này lại giống như đi chơi, chẳng những hoàng đế Thảm Vân Bác đến, ngay cả hoàng hậu và thái hậu cũng cùng nhau đến. Thảm Vân Bác có chòm râu dài, nhìn qua không giống người thường, nhưng lời đồn thổi có liên quan đến nước Đại Mạc ở lục địa Đông Lăng mà người ta bàn tán nhiều nhất cũng không phải là chòm râu của Thảm Vân Bác, mà là lá gan của ông, nghe nói ông vô cùng sợ vợ, nhìn thấy Nghiêm hoàng hậu tựa như chuột thấy mèo, mẫu thân ruột của ông là Lưu thái hậu cũng là người lợi hại, nhưng Nghiêm hoàng hậu và Lưu thái hậu lại xung khắc như nước với lửa, Thảm Vân Bác ở giữa chính là con chuột chui trong ống, chịu trận cả hai đầu.

Là chủ nhà, nước Lăng Nguyệt ngồi ở cuối cùng, ngồi ở chủ vị nước Lăng Nguyệt chính là thái tử Sở Lăng Dực, bên cạnh là Lục vương gia Sở Lăng Hiên, Thất vương gia Sở Lăng Thiên, Cửu vương gia Sở Lăng Hàn, còn có công chúa Triều Hoa, người còn lại dĩ nhiên là Thương Y, ngồi hàng sau là các triều thần cùng các tiểu thư công tử may mắn được chọn tham dự đại điển. Sở Lăng Thiên quay đầu lại, liếc mắt với Gia Cát Linh Ẩn, không nén được mỉm cười. Nhìn thấy nụ cười của Sở Lăng Thiên, sắc mặt Sở Lăng Hiên vô cùng u ám.

“Linh nhi, nhìn đây nhìn đây!” Thương Y đứng lên, ngoắc tay với Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười vẫy vẫy tay với y.

“Người làm gì đó?” Sở Lăng Thiên tức giận kêu lên với Thương Y, “Ngồi xuống.”

“Quý hạp hời! Nhìn một cái cũng không được hả!” Thương Y khinh thường liếc nhìn Sở Lăng Thiên, ngồi xuống.

Gia Cát Linh Ẩn quan sát một lượt những người từ các nước khác đến, cảm thấy có vài người của nước Tinh Long và Đại Mạc khá xa lạ, kiếp trước nàng chưa từng gặp qua. Bỗng nhiên, Gia Cát Linh Ẩn nghĩ đến gì đó, kiếp trước ở Lục Quốc Đại Điển, Sở Lăng Hiên đã sắp xếp không ít người của Thánh Điện vào, nàng vẫn luôn hoài nghi những người đó làm thế nào để trà trộn vào cung, hiện giờ suy nghĩ cẩn thận lại, là theo nước Tinh Long và Đại Mạc vào.

“Tu...” Một tiếng kèn du dương cất lên, Lục Quốc Đại Điển chính thức bắt đầu.

Dưới sự chú mục của tất cả mọi người, Chung Ly Tiễn vận một bộ áo bào màu đen trang nghiêm, trong tay cầm trường kiếm, đi về phía tế đàn ở giữa sân.

Đầu tiên, Chung Ly Tiễn nhảy một điệu vũ tế thiên cùng nhịp trống, lại lạy ba lạy ở bốn phía, rồi sau đó đứng lên bắt đầu múa trường kiếm, lại ngửa mặt lên trời bái thêm một lần, mới thu trường kiếm lại, xoay người, quỳ hướng về Sở Kim Triều: “Cung thỉnh hoàng thượng châm thánh hỏa.”

Thứ gọi là thánh hỏa, chẳng qua chỉ là hai cây nến đỏ cao khoảng một thước, dựa theo nghi thức hiến tế của lục địa Đông Lăng, nếu thuận lợi châm nến đỏ liền đại biểu cho nghi thức đã được thần linh đồng thuận, đại điển sẽ tiến hành thuận lợi. Nếu châm không được, thì thuyết minh thần linh vốn bất mãn với vật hiến tế, thầy tế cần trao đổi với thần linh, hỏi điều kiện của thần linh, cho đến khi nhận được sự đồng ý của thần linh mới có thể tiếp tục tiến hành, nếu không sẽ bị trời phạt, thần linh sẽ giáng tội xuống nhân gian, làm dân chúng gặp nạn.

Sở Kim Triều mang về mặt kính nề đi về phía tế đàn, Chung Ly Tiễn cầm nến trong tay cung kính đưa cho Sở Kim Triều: “Hoàng thượng, mời.”

Sở Kim Triều tay cầm nến, từ từ đi đến châm thánh hỏa. Khi lửa tiếp xúc với bắc nến, cây nến đỏ lại không có chút động tĩnh gì. Sở Kim Triều thử châm lại vài lần, bắc nến kia cũng không có dấu hiệu sẽ cháy, trong lòng ông chùn xuống, khi đại điển cử hành ở các nước khác, chưa bao giờ xuất hiện tình trạng như thế bao giờ, như thế này chẳng những để cho các quốc gia khác chê cười, còn liên quan đến vận mệnh của nước Lăng Nguyệt.

Nhìn thấy động tác của Sở Kim Triều, những người khác đều bắt đầu bàn tán.

“Sao lại thế này?”

“Đúng vậy, lâu vậy rồi sao còn chưa cháy?”

“Không phải thần linh không vui chứ?”

“Vậy đại điển này không thể liệu linh tổ chức được.”

“Đúng vậy, điều này có liên quan đến giang sơn xã tắc, bách tính trong thiên hạ.”

“Chung Ly Tiễn, sao lại thế?” Sở Kim Triều hỏi, “Sao không cháy?”

“Xin hoàng thượng bớt giận, nhất thiết đừng đắc tội với thần linh.” Chung Ly Tiễn cau chặt mày, “Hoàng thượng xuống trước đã, đợi hạ quan trao đổi với thần linh một chút, xem thần linh có yêu cầu gì.”

“Ừ, người phải hỏi cho rõ ràng, phạm là yêu cầu của thần linh, Sở Kim Triều ta sẽ đáp ứng tất cả.”

“Hạ quan đã rõ.”

Thẩm Vân Bác râu ria có chút hã hê nhìn Sở Kim Triều: “Sở lão nhân, trăm đã nói Lục Quốc Đại Điển lần này đừng tổ chức ở nước Lăng Nguyệt, người xem, bị thần linh tức giận rồi. Trăm thấy hay dứt khoát hủy bỏ đi, trăm có thể đi du ngoạn ở nước Lăng Nguyệt.” Thẩm Vân Bác vừa nói xong, chỉ thấy Nghiêm hoàng hậu ở bên cạnh nhủu mày, ông lập tức im miệng, không nói gì thêm.

“Không tổ chức ở nước Lăng Nguyệt, chẳng lẽ lại tổ chức ở nước Đại Mạc quanh năm cát bay đá chạy?” Sở Kim Triều tức giận nói, nghiêm mặt trở lại long ý.

Người của các nước khác tuy rằng không nói năng lỗ mắng như Thẩm Vân Bác, nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng hã hê, nếu thật sự hủy bỏ, nước Lăng Nguyệt nhất định sẽ trở thành trò cười của cả lục địa Đông Lăng.

Một mình Chung Ly Tiễn ở trên tế đàn lăm bắm, khi thì xoay người cúi đầu, khi thì quỳ xụp cúi lạy, khi thì gật đầu không ngừng, cuối cùng làm như đã hiểu được ý chỉ của thần linh, viết ra gì đó trên giấy, viết xong, hần đi tới chỗ của Sở Kim Triều.

“Hoàng thượng, thượng thần nói, nếu lần này muốn Lục Quốc Đại Điển diễn ra thuận lợi, phải tìm được nữ tử có bát tự thế này, dùng nàng ấy để tế thiên là được.

“Tại sao phải dùng người tế thiên? Đó sờ sờ là một mạng người!”

“Hoàng thượng, đây là ý của thượng thần, thượng thần nói với hạ quan nếu để nàng ta lại sẽ lưu họa cho nhân gian, cho nên mượn cơ hội này để thu phục nàng ta.”

Sở Kim Triều gật đầu: “Hộ bộ, mau chóng tìm ra nữ tử có bát tự này!”

Hộ bộ nhận tờ giấy có viết bát tự, nhanh chóng dẫn theo một nhóm người đi lật giở hộ tịch.

Một lát sau, Hộ bộ thượng thư vội vã chạy đến: “Hồi bẩm hoàng thượng, đã tìm được nữ tử phù hợp với bát tự này, nàng ta đang ở đây.”

“Hả? Là ai?” Sở Kim Triều nghi ngờ hỏi.

Hộ bộ thượng thư hạ giọng: “Là tam tiểu thư của Gia Cát thừa tướng, Gia Cát Linh Ẩn.”

“Cái gì?” Sắc mặt Sở Kim Triều sa sầm, “Sao lại là nha đầu đó? Không phải người nhằm lẫn chứ? Có tìm thấy người nào khác không?”

“Hoàng thượng, thần đã kiểm tra rồi, cả nước Lăng Nguyệt này, người có bát tự phù hợp chỉ có một mình tiểu thư ấy, sự việc hệ trọng, thần đã thẩm tra đối chiếu nhiều lần, xác định là đúng mới đến bẩm lại với Hoàng thượng.”

Sắc mặt Sở Kim Triều càng thêm sa sầm, Gia Cát Linh Ẩn là Huyền Quân đích thân ông phong hiệu, ông rất thích nha đầu đó, bây giờ phải giết nàng để tế thiên, Sở Kim Triều thật sự không nhẫn tâm ra tay: “Chung Ly Tiên, thực sự không còn cách nào khác?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, nếu có cách khác, hạ quan sẽ không dùng cách này.” Sắc mặt Chung Ly Tiên có chút bất đắc dĩ, “Kính xin hoàng thượng định đoạt, hoặc dùng nữ tử này tế thiên, hoặc tuyên bố hủy bỏ Lục Quốc Đại Điển.”

[1] Chất kiềm (hóa học): chỉ các hợp chất mà dung dịch làm xanh giấy quỳ đỏ.

104. Chương 104: Tam Nha Đầu, Trầm Có Lỗi Với Người

Hoàng hậu và Chu quý phi ngồi gần nên nghe rành mạch cả câu chuyện. Hoàng hậu không nói gì, bà cũng giống như Sở Kim Triều, đang đấu tranh tư tưởng.

“Cái gì? Vì một nữ tử mà hủy bỏ đại điển?” Chu quý phi kinh ngạc kêu lên, “Xin hoàng thượng tam tư, các hoàng đế và sứ thần của năm nước khác đường xa đến đây tham dự đại điển, hoàng thượng lại xem nhẹ mà hủy bỏ nó, trong lòng mọi người chắc chắn bất mãn.”

Nghe lời nói của Chu quý phi, những người khác đều xôn xao cả lên.

“Tại sao phải hủy bỏ Lục Quốc Đại Điển?” Thảm Vân Bác là người làm ồn đầu tiên, “Sở lão nhân, người nói rõ cho chúng ta nghe xem? Lục Quốc Đại Điển mà người nói hủy bỏ là hủy bỏ được sao, đem chứ hầu chúng ta ra đùa giỡn à?”

“Đúng vậy, đây là chuyện chưa từng gặp qua.”

“Nếu Lăng hoàng hủy bỏ đại điển lần này, từ nay về sau nước Tinh Long sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Lăng Nguyệt.”

“Hủy bỏ cũng được, kể từ hôm nay Lục Quốc Đại Điển sửa thành Ngũ Quốc Đại Điển là được, nước Lăng Nguyệt không cần tham dự.”

“Chư vị hãy yên tâm chớ loạn.” Hoàng đế nước Đông Lan, Liên Thương Hải đứng lên, “Lăng hoàng còn chưa nói sẽ hủy bỏ, mọi người nghe thử xem Lăng hoàng nói thế nào?”

Chung Ly Tiên đi xuống, nói với mọi người: “Thưa các vị hoàng thượng, thái tử điện hạ, vương gia, các đại nhân, xin hãy nghe hạ quan giải thích. Theo ý chỉ của thượng thần, cần một nữ tử có bát tự được chỉ định để tế thiên mới được, Hoàng thượng nhân từ, không đành lòng đoạt tính mạng người khác, nhất thời khó đưa ra quyết định, xin các vị hãy lượng thứ.”

“Không phải chỉ một người thôi à, giết là được rồi!” Thảm Vân Bác lại gào lên, “Chẳng lẽ vì một nữ nhân mà để chúng ta đến một chuyến tay không, thời gian một năm chuẩn bị đều đổ sông đổ biển? Nữ tử kia là ai, trầm sẽ bắt lại rồi giết ả!”

“Bệ hạ nước Đại Mạc bớt giận.” Chu quý phi đứng lên, cười với mọi người, “Nữ tử kia ở ngay tại đây, nàng ta chính là Tam tiểu thư của Gia Cát thừa tướng nước Lăng Nguyệt, Gia Cát Linh Ẩn.”

Sở Lăng Thiên và Thương Y thoáng liếc nhìn nhau, lại cùng lúc quay đầu nhìn Gia Cát Linh Ẩn. Chỉ thấy Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu với họ, hai người lập tức hiểu được ý tứ của nàng, nhìn kỹ, cơn thịnh nộ của hai nam nhân này đã bốc lên cao.

“Cái gì, ở ngay tại đây, vậy sao còn không mau bắt ả lại?”

“Đúng vậy, có thể cống hiến cho Lục Quốc Đại Điện, chính là may mắn của nàng ta.”

“Các vị.” Khương Diệp đứng lên, thấp giọng nói, “Mạng người quan trọng, há có thể dễ dàng chôn vùi một tánh mạng?”

“Thôi nào, tiểu nhi Khương Diệp.” Thẩm Văn Bác cậy nền móng vững chắc của nước Đại Mạc, không để nước Ngạo Nguyệt đang loạn trong giặc ngoài vào mắt, “Nước Ngạo Nguyệt chịu được nỗi nhục này, nhưng nước Đại Mạc của ta không làm được, tin rằng mấy nước khác cũng sẽ không đồng ý. Chi bằng mỗi nước phái ra mười người giơ tay biểu quyết, nếu số người giơ tay đồng ý xử tử nữ nhân kia vượt quá một nửa, sẽ giết!”

Sở Lăng Thiên lại nhìn Gia Cát Linh Ẩn, vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh, lắc đầu với y. Sở Lăng Thiên hiểu ý gật đầu.

“Tam nha đầu, đến bên cạnh trẫm nào.” Sở Kim Triều đột nhiên nói.

Mọi người đều ghé mắt, muốn xem rốt cục là nữ tử nào bị đem đi tế thiên, chỉ thấy một nữ tử từ khu vực nước Lăng Nguyệt đi ra, toàn thân vận bộ xiêm y màu tím nhạt, vóc người cao ráo thon thả, cơ thể duyên dáng, khí chất cao quý, nổi bật hơn người, nhìn tỉ mỉ hơn, vàng trán trơn bóng, ánh mắt trong veo như nước suối, sống mũi tinh tế thẳng đứng, đôi môi chúm chím. Nữ tử nọ biểu hiện ung dung tự nhiên, bước chân trầm ổn, làm người khác không khỏi ngáy ngẩn cả người.

“Nữ tử xinh đẹp như thế, thật đáng tiếc quá.”

“Xinh đẹp thì sao chứ, giữ lại sớm muộn gì cũng là tai họa, chi bằng mau chóng xử tử cho rồi.”

“Hoàng thượng à, ai gia thấy cứ theo ý của bộ hạ nước Đại Mạc đi, mọi người cùng nhau quyết định.” Trong mắt Chu thái phi có chút hắc hê, ân oán của Chu gia và nhà Gia Cát đã kéo dài mấy chục năm, hai nhà sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể chèn ép đối phương, hơn nữa với diện mạo xinh đẹp của Gia Cát Linh Ẩn, nhất định sẽ mang đến tương lai cấm tú cho nhà Gia Cát, trong lòng Chu thái phi ít nhiều cũng có chút bất an.

“Đúng vậy, Hoàng thượng, thần thiếp cũng chọn đề nghị của bộ hạ nước Đại Mạc, để ọi người cùng lựa chọn, sẽ không liên quan gì đến Hoàng thượng.” Chu quý phi nói thầm vào tai Sở Kim Triều, “Vả lại, mọi người lựa chọn thế nào còn chưa biết, nói không chừng Tam tiểu thư vì vậy mà tránh được một kiếp nạn.”

“Bộ hạ, tất cả mọi người đều đang chờ người.” Nhị hoàng tử nước Tinh Long rướn cổ, hô lớn nói.

Sở Kim Triều bắt đầu lắc đầu, trong lòng ngập tràn mâu thuẫn.

“Hoàng thượng không cần khó xử, cứ theo ý của mọi người đi, là phúc hay họa, để xem ông trời có chiếu cố đến Linh nhi không.” Gia Cát Linh Ẩn bình tĩnh nói.

Sở Kim Triều thở dài: “Tam nha đầu, trẫm xin lỗi ngươi, hy vọng ông trời phù hộ cho ngươi. Chư vị cứ biểu quyết đi, bắt đầu từ nước Đông Lan, Tiêu Ôn, ngươi hãy thống kê một lượt.”

“Phụ hoàng, Tam tiểu thư xinh đẹp động lòng người, để nữ nhân như vậy bị giết, đúng là đáng tiếc, chúng ta tuyệt đối không thể hại nàng.” Liên Mộ Vân nói.

Liên Thương Hải gật đầu: “Mộ Vân tâm địa thiện lương, yên tâm đi, nể mặt Lăng hoàng, nước Đông Lan ta cũng không thể nào thêm dầu vào lửa.”

“Đa tạ phụ hoàng.” Trong mắt Liên Mộ Vân ánh lên vẻ phức tạp.

“Lăng hoàng, nước Đông Lan không muốn giết Tam tiểu thư, đây là thái độ của ta.” Liên Thương Hải nói.

“Nước Đông Lan, phiếu trắng!” Tiêu Ôn hô lớn, trong giọng nói không che giấu được niềm hân hoan.

Đến lượt nước Tinh Long, người của nước Tinh Long không chút nào do dự bỏ mười phiếu.

“Nước Tinh Long, mười phiếu.” Tiêu Ôn nhỏ giọng nói.

“Nước Ngạo Nguyệt, không phiếu.”

“Nước Nam Chiếu, năm phiếu.”

“Nước Đại Mạc, mười phiếu.”

“Nước Lăng Nguyệt, năm... năm phiếu. Hoàng thượng, tổng cộng có sáu mươi người, ba mươi người bỏ phiếu, bằng nhau.”

“Ai bỏ phiếu?” Thương Y đứng phắt dậy, trừng mắt với mấy người bỏ phiếu của nước Lăng Nguyệt, “Cẩn thận mạng chó của các người!”

“Ta...” Một người nhát gan trong số đó bị Thương Y dọa đến, sợ hãi rút tay xuống.

“Hoàng thượng, hai mươi chín phiếu.” Tiêu Ôn mừng rỡ hô lên, hẳn còn chưa kịp vui vẻ, chỉ nghe hai giọng nói vang lên.

“Ta bỏ một phiếu.”

“Ta bỏ một phiếu.”

Chu Lâm Quân và Chu thái phó đồng thời lên tiếng.

Trong lòng những người không bỏ phiếu nhất thời chùn xuống, ba mươi một phiếu tán thành, vượt quá một nửa. Sắc mặt Sở Lăng Thiên u ám đến đáng sợ, Thương Y muốn lập tức nhảy bổ lên, lại bị Sở Lăng Thiên ngăn cản.

Tim Gia Cát Chiêm đập thành thịch, không ngờ Chu gia cuối cùng lại bỏ đá xuống giếng, không khỏi tức giận quắc mắt nhìn Chu Lâm Quân, ước gì có thể lột da ông ta ra. Chu Lâm Quân đắc ý mỉm cười với Gia Cát Chiêm, trong ánh mắt ngập tràn khiêu khích.

Khương Diệp nhíu chặt đôi mày, như đang suy tư gì đó. Anh em Hà Tần, Hà Sướng Uyển vừa rồi đều không bỏ phiếu, giờ khắc này vì Gia Cát Linh Ẩn mà tức giận hờn lạnh.

Liên Mộ Vân cúi đầu, trong lòng tràn ngập mâu thuẫn, mang theo tâm trạng phức tạp nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

Trong lòng Gia Cát Hồng Nhan và Chu Tuyết Tranh đều đang kích động, Gia Cát Linh Ẩn, lần này người chết chắc rồi, vận may của người chấm dứt từ hôm nay.

Tiêu U Lam vò nát khăn tay thêu, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi, vô cùng lo lắng.

Gia Cát Linh Ẩn trầm ổn đứng bên cạnh Sở Kim Triều, trên mặt không có biểu hiện hoảng sợ hay tức giận nào, làm cho người ta hoài nghi nàng có phải là kẻ ngốc hay không, chết đến nơi rồi mà còn không cầu xin được tha thứ.

Thương Y và Sở Lăng Thiên liếc nhìn nhau, gật đầu với nhau, chuẩn bị xuất kích ngay thời khắc mấu chốt. Sắc mặt Sở Kim Triều nghiêm trọng, lần nữa không tuyên bố kết quả cuối cùng.

“Sở lão nhân, người còn do dự cái gì?” Thẩm Vân Bác hô lên, “Chẳng lẽ người thật sự vì một nữ tử, công nhiên đối nghịch với năm nước chúng ta sao?” Nói xong, Thẩm Vân Bác xông lên, hồng kéo lấy Gia Cát Linh Ẩn.

“Vút!”

“Vút!”

Hai bóng người nháy mắt nhảy ra, một người trong đó đứng chắn trước mặt Thẩm Vân Bác: “Để ta lên!” Thương Y một chưởng đánh vào ngực Thẩm Vân Bác, Thẩm Vân Bác nhất thời lui về sau mấy bước, phun ra ngụm máu.

Sở Lăng Thiên cảm kích nhìn Thương Y, hấn ra tay thực sự tốt hơn mình ra tay! Hai người bảo vệ Gia Cát Linh Ẩn ở sau lưng, lạnh lùng quét mắt nhìn những người khác.

“Ai dám dẫm thương Gia Cát Linh Ẩn, chính là trở mặt với Sở Lăng Thiên ta!”

Những người đang định ồn ào, nghe được lời nói của Sở Lăng Thiên, nhất thời nuốt lời nói trở vào. Hoàng tử được sủng ái nhất của nước Lăng Nguyệt, cháu ngoại được Thái thượng hoàng nước Đông Lan yêu thương nhất, Hoàng đế nước Đông Lan cũng rất quan tâm đến đứa cháu này, ai dám động đến y, chính là muốn đối địch với nước Lăng Nguyệt và Đông Lan.

“Tiểu tử của nước Lăng Nguyệt sao chẳng hiểu biết gì cả? Lại dám dẫm thương con ta.” Lưu thái hậu của nước Đại Mạc đứng lên, tức giận quát.

Sở Lăng Thiên đang muốn nói gì đó, Thương Y liền hạ giọng, “Thực lực của ngươi không nên bại lộ quá sớm, cứ để ta! Lão thái bà kia, Linh nhi là bằng hữu của bản môn chủ, nếu có người dám dẫm thương nàng ấy, chính là đối nghịch với Thanh Ngọc Môn! Cần thận bản môn chủ san bằng nước Đại Mạc của bà!”

“Thanh... Thanh Ngọc Môn...” Thái hậu nước Đại Mạc kinh ngạc nhìn Thương Y, “Môn chủ... thì có thể tùy tiện dẫm thương người sao?”

“Hừ! Bản môn chủ hôm nay nể mặt Thất điện hạ và Linh nhi, mới tha cho hấn một mạng, lão thái bà đừng nên không biết tốt xấu, làm bản môn chủ tức giận sẽ giết chết con bà!”

“Lăng hoàng đệ hạ, vừa rồi chính đệ hạ là người đồng ý biểu quyết, hiện giờ muốn đổi ý sao? Không thể tưởng tượng được Lăng hoàng lại là một người lật lọng.” Bạch Vân Nghị nói.

“Nhị hoàng tử, dễ dàng xử tử một người như thế, đối với một người giết người không chớp mắt như hoàng tử thì đương nhiên chẳng có gì, nhưng bản công chúa thấy, điều này quá mức tàn nhẫn.” Hà Sương Uyển nói.

Khương Diệp nhìn Hà Sương Uyển với cặp mắt tán thưởng: “Công chúa nói rất có đạo lý.”

“Ngạo Nguyệt, Nam Chiêu, các ngươi muốn đối địch với Tinh Long và Đại Mạc ư?” Bạch Vân Nghị nổi cơn thịnh nộ, còn lôi cả Đại Mạc vào.

“Chúng ta phải sợ người sao?” Khương Diệp và Hà Sương Uyển đồng thời lên tiếng, không khí trên sân nhất thời căng thẳng.

“Hoàng thượng, thần nữ có thể nói mấy câu không?” Gia Cát Linh Ẩn rốt cục cũng lên tiếng.

“Tam nha đầu cứ việc nói đi.” Sở Kim Triều gật đầu, đây e rằng chính là di ngôn cuối cùng của Tam nha đầu ở nhân gian.

“Các vị, các vị đều muốn xử tử ta, nguyên nhân đơn giản chính là không thấp được nền đỏ, có phải các vị vẫn vướng mắc chuyện này không?”

“Nói vậy không phải vô nghĩa ư?”

“Đúng rồi, có thể thấp được, còn dùng người tế thiên làm gì?”

“Các vị, nếu ta có thể chạm được nền đỏ thì sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Không thể nào, làm sao có thể được?”

“Lăng hoàng đã thử rồi, hoàn toàn không thể thấp được!”

Hoàng thượng, có thể để thần nữ thử một lần không?” Gia Cát Linh Ẩn khẩn cầu Sở Kim Triều, “Nếu không thấp được, Hoàng thượng xử phạt thần nữ cũng không muộn.”

105. Chương 105: Xin Phụ Hoàng Tứ Hôn Cho Chúng Ta

“Tam nha đầu cứ thấp thủ xem.” Sở Kim Triều rất sẵn lòng cho Gia Cát Linh Ẩn một cơ hội, “Đừng khiến trẫm thất vọng nhé!”

“Linh nhi, thực sự có thể chứ?” Sở Lăng Thiên lo lắng hỏi han, “Chi bằng hiện giờ ta sẽ mang nàng đi, Thương Y sẽ cản ở phía sau.”

“Không thành vấn đề!” Thương Y gật đầu.

“Đừng lo mà.” Gia Cát Linh Ẩn cười với cả hai, “Tin tưởng ta!”

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên an tâm ít nhiều, “Ta cùng nàng qua đó.”

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh tể đàn, cầm nến trong tay, nhưng không vội châm lửa kia, mà hơ nến vòng quanh bắc nến của hai cây nến đỏ kia, làm bắc nến nóng lên. Sở Lăng Thiên lẳng lặng đứng bên cạnh, nhìn cây nến đỏ.

Trong mắt Chung Ly Tiễn hiện lên một tia gian xảo, đứng cách đó không xa lẳng lặng nhìn động tác của Gia Cát Linh Ẩn. Một hồi qua đi, thấy nến đỏ vẫn không có dấu hiệu cháy, đám đông không kiềm chế được, bắt đầu xôn xao.

“Đừng cố giãy chết làm gì, chọc giận thần linh sẽ gặp phiền phức lớn hơn!”

“Ngoan ngoan chịu chết đi!”

“Định kéo dài thời gian, muốn trốn thoát ư?”

Mọi người đang bắt mắt bàn tán, chỉ nghe Gia Cát Linh Ẩn nói một tiếng có thể, nàng giơ cao nến lên, ngọn lửa vừa chạm vào bắc nến, nến lập tức cháy lên. Ngọn lửa của cây nến vụt lên cao, ngay sau đó, nàng lại thuận lợi châm cây nến thứ hai. Sở Lăng Thiên rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, lại nhìn qua Chung Ly Tiễn, chỉ thấy Chung Ly Tiễn đang nhìn chằm chằm cây nến đỏ được thấp sáng, cũng là vẻ mặt ngạc nhiên, hiển nhiên ông ta không biết chuyện gì đang diễn ra.

“Điều này... sao có thể?”

“Sao thấp được rồi?”

“Đúng vậy, tò mò quá! Có chuyện ngạc nhiên thế này ư!”

“Tốt quá, cháy rồi!” Tiêu U Lam không hỏi kên lên vui sướng, dẫn đến ánh mắt khinh thường của Chu Tuyết Tranh và Gia Cát Hồng Nhan.

Sở Kim Triều cười to vài tiếng, lớn giọng nói: “Hóa ra không phải dùng người có bát tự này để tế thiên, mà là muốn nha đầu ấy đi châm lửa, Tam nha đầu, mau mau đến bên cạnh trẫm!” Sở Kim Triều nhìn Chung Ly Tiễn, thoáng thay đổi sắc mặt, “Chung Ly Tiễn, là ngươi không hiểu rõ ý chỉ của thần linh phải không? Suýt nữa hại chết Tam nha đầu rồi!”

“Bệ hạ.” Chung Ly Tiễn quỳ thụp xuống đất, “Thượng thần quả thật đã nói như vậy với hạ quan, mạng người quan trọng, hạ quan không dám nói xằng bậy!”

“Vậy tại sao lại cháy?” Sở Kim Triều tức giận hỏi.

“Chắc là thần linh lại thay đổi chủ ý.”

“Hừ! Còn nói Tam nha đầu là kẻ gây tai họa, trẫm thấy nha đầu ấy là phúc tinh của nước Lăng Nguyệt mới đúng! Trẫm không thể châm thánh hỏa, nhưng Tam nha đầu lại châm được. Đợi sau khi đại điển kết thúc, trẫm nhất định phải trọng thưởng.”

“Hoàng thượng, vô công bất thụ lộc, thần nữ không dám nhận thưởng của người. Thật sự thì đây chẳng phải là ý chỉ của thần linh gì cả, mà là có người động tay động chân vào bắc nền, mới khiến nền không cháy.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói.

Nghe thấy lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt Chung Ly Tiễn nhất thời thay đổi.

“Hả?” Sở Kim Triều nghi hoặc, “Rốt cuộc là thế nào?”

“Đại tư tế, cũng là ông nên nói cho người người biết đi.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Chung Ly Tiễn, trong mắt đầy ý cười.

“Tam tiểu thư chớ nói bậy! Hạ quan vô cùng quý trọng cơ hội khó có được này, một lòng chỉ muốn thuận lợi hoàn thành lễ hiến tế hôm nay, nhận được sự tán thưởng của Hoàng thượng, sao lại có thể ra tay phá hủy chứ? Tam tiểu thư đừng mơ tưởng vu oan ta!” Chung Ly Tiễn tự thấy thủ đoạn cao minh, một nữ nhân như Gia Cát Linh Ẩn tuyệt đối không thể phát hiện được sự thật.

“Được thôi!” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, cao giọng, “Nếu đại tư tế không nói, vậy ta sẽ thay ông nói ọi người biết mánh lới của bắc nền này. Bắc nền này thoát nhìn bình thường, thực ra bên trong đã được tăng thêm thành phần kiềm.” Gia Cát Linh Ẩn đã sớm đoán được bắc nền có vấn đề, hơn nữa tối qua còn vô tình nghe được hai cung nữ nọ nói Chung Ly Tiễn lệnh cho các nàng đưa kiềm đến, trong lòng liền hiểu ra.

Chung Ly Tiễn không khỏi cả kinh, giống như bị hắt một chậu nước lạnh từ đầu xuống chân, thân thể lạnh băng, toàn thân run rẩy.

“Vì sao có kiềm thì lại thấp không cháy?” Hoàng hậu tò mò hỏi, “Tam nha đầu mau nói xem.”

“Khi kiềm gặp nhiệt, sẽ thải ra một chất không thể đốt cháy được, chất này ở thể khí, có nơi dùng nó để dập lửa. Mọi người nghĩ lại xem, một chất có thể dùng để dập lửa, đương nhiên là không thể cháy được.” Gia Cát Linh Ẩn không nói với mọi người, chất dạng khí này có tên là cac-bon đi-ô-xít.

“Gì, sao lại có chuyện lạ như vậy?”

“Không phải Tam tiểu thư đang nói bừa đó chứ.”

Gia Cát Linh Ẩn cười, “Nếu mọi người hoài nghi, có thể về thử một chút.”

“Vậy thì Tam nha đầu làm sao có thể thấp được?” Sở Kim Triều vẻ mặt nghi hoặc.

“Hồi bẩm hoàng thượng, bởi vì bắc nền này mặc dù có kiềm, nhưng nếu không ngừng hơi nóng, kiềm sẽ bốc hơi không ngừng, một khi kiềm bốc hơi hết, sẽ không thể sinh ra chất dạng khí này nữa, vì thế bắc nền liền cháy. Đó cũng là nguyên nhân tại sao thần nữ phải dùng lửa hơi xung quanh bắc nền.”

“Hay hay hay!” Hà Sướng Uyển vừa vỗ tay, vừa kêu lên, “Tam tiểu thư đúng là nữ trung hào kiệt, chỉ vài lời đã giảng giải rành mạch phương pháp, đúng là khiến cho người khác phải mở rộng tầm mắt!”

Xì xà xì xầm, tiếp đó, không ít người vỗ tay khen ngợi theo Hà Sướng Uyển!

“Đại tư tế.” Gia Cát Linh Ẩn xoay người, đối mặt với Chung Ly Tiễn, “Ta và ông không thù không oán, tại sao lại tìm mọi cách đẩy ta vào chỗ chết?”

“Chung Ly Tiễn, ngươi còn gì để nói?” Sở Kim Triều sắc mặt âm u, “Dưới mắt thiên tử mà lại dám giở thủ đoạn này? Quả nhiên chán sống!”

“Bệ hạ tha mạng!” Chung Ly Tiễn quỳ sụp xuống, dập đầu côm cốp, “Hạ quan cũng là bị người khác sai khiến, mới xuống tay với Tam tiểu thư.”

“Là kẻ nào?” Sở Lăng Thiên lạnh băng hỏi.

“Là...” Chung Ly Tiễn chỉ vào Liên Mộ Vân, “Là công chúa nước Đông Lan, công chúa nói chỉ cần hạ quan nghĩ cách để Tam tiểu thư chết trong lễ hiến tế, sẽ cho hạ quan làm quan tư tế đứng đầu nước Đông Lan. Hạ quan bị công chúa dụ dỗ, mới làm chuyện không nên làm.”

“Mộ Vân, chuyện này thật sao?” Mặt Liên Thương Hải bình tĩnh, hỏi Liên Mộ Vân.

“Phụ hoàng!” Liên Mộ Vân khinh ngạc không thôi, gấp đến độ nước mắt trào ra, trong lòng tràn đầy oan ức, “Phụ hoàng, nữ nhi hoàn toàn không quen tư tế, thì làm sao có thể sai khiến hãm hại Tam tiểu thư.”

“Vậy thì tại sao hấn lại chỉ tội con?”

“Mộ Vân không biết.” Liên Mộ Vân ầm ức nói không nên lời, “Mộ Vân thề với trời, nếu Mộ Vân sai khiến đại tư tế hại Tam tiểu thư thì sẽ chết không được tử tế.”

“Liên lão đệ, Mộ Vân tâm địa thiện lương, ta cũng tin không phải Mộ Vân làm, nhất định là tên Chung Ly Tiễn này bịa đặt!” Sở Kim Triều nói, “Đừng trách Mộ Vân nữa.”

“Bệ hạ, lời hạ quan nói đều là thật! Bệ hạ tha thứ cho hạ quan một lần đi.” Chung Ly Tiễn dập đầu, van xin nói.

“Hừ, còn dám giảo biện, người đâu, mau kéo Chung Ly Tiễn xuống!”

“Đợi đã!” Thương Y bỗng nhiên nói, “Người này không cần phiên hoàng thượng, hãy giao hấn cho ta.”

Sở Kim Triều gật đầu đồng ý: “Vậy phiên Thương Y môn chủ.”

Thương Y nhắm mắt, nhìn Chung Ly Tiễn: “Không cần khách khí, ta đang rất thích thú.” Ánh mắt y dường như đang nói với Chung Ly Tiễn rằng, người chết chắc rồi, Chung Ly Tiễn nhất thời hoảng sợ ngắt đi.

Gia Cát Linh Ẩn lại lần nữa khiến người khác thấy được nàng gặp biến cố không hề sợ hãi, có bản lĩnh xoay chuyển tình thế, dưới tình huống mọi người đều nghĩ nàng chết chắc rồi, còn có thể bằng thực lực của bản thân mà tự thoát hiểm, đồng thời khiến cho Chung Ly Tiễn phải nhận lấy trừng phạt. Về phần đối với tố cáo của Chung Ly Tiễn đối với Liên Mộ Vân, mỗi người có cách nhìn nhận của riêng mình, thật thật giả giả, luôn có người tin vài phần.

Trong đầu Liên Mộ Vân nhớ lại cách đánh giá của Liên Mộ Dương với Gia Cát Linh Ẩn, nữ tử kia quả thực không đơn giản! Lúc này nàng ta mới ý thức được, đâu chỉ là không đơn giản, quả thực là yêu nghiệt. Nàng ta tự nhận nếu bản thân rơi vào hoàn cảnh khốn đốn như thế, ngay cả lòng đấu tranh cũng không có, Gia Cát Linh Ẩn lại hóa giải bằng trí thông minh của mình. Nhưng tại sao Chung Ly Tiễn lại chỉ tội mình? Trong lòng Liên Mộ Vân cũng vô cùng hoài nghi, chẳng lẽ là nha đầu Yên Nhi kia? Nghĩ vậy, sắc mặt Liên Mộ Vân sa sầm.

Trong lòng Gia Cát Hồng Nhan và Chu Tuyết Tranh đều thất vọng không thôi, nhưng cũng bị cơ trí của Gia Cát Linh Ẩn làm chấn động. Gia Cát Hồng Nhan gạt mình ý thức được, đối địch với một kẻ kinh khủng như vậy là chuyện ngu xuẩn biết bao nhiêu.

Gia Cát Linh Ẩn trở lại chỗ ngồi, Tiêu U Lam lập tức nắm lấy tay nàng: “Biểu tỷ lợi hại quá, nếu là muội, chắc muội bị dọa chết mất, làm sao còn có thể giữ bình tĩnh được như thế, vừa rồi muội thật sự rất lo lắng.”

“Đa tạ biểu muội, hiện giờ không sao rồi.” Không biết tại sao, có lẽ là do thân thể của cả hai có nét tương đồng, Gia Cát Linh Ẩn bất giác có vài phần hảo cảm với Tiêu U Lam.

“Linh nhi, vừa rồi cha lo lắng muốn chết, may mà không sao.” Gia Cát Chiêm tiến đến, tay vẫn còn lau mồ hôi rịn trên trán.

“Để phụ thân lo lắng rồi, phụ thân lo lắng cho con như thế, vậy vừa nãy phụ thân làm gì?” Giọng điệu Gia Cát Linh Ẩn hơi cứng nhắc.

“Cha...” Gia Cát Chiêm xấu hổ, “Không sao là tốt rồi.”

Sau khi Chung Ly Tiễn bị kéo xuống, một thầy tế trẻ tuổi lại đến, hoàn thành bước cuối cùng của nghi thức hiến tế, Lục Quốc Đại Điển rốt cục bắt đầu.

“Các vị, nghi thức hiến tế chấm dứt, tất cả mọi người trở về chuẩn bị cho cuộc thi săn bắn đi, chúc các nước đều có thu hoạch!” Sở Kim Triều đứng lên, lấy thân phận là chủ nhân tuyên bố.

Trận đấu buổi chiều cùng ngày kéo dài đến ngày hôm sau là săn bắn, mỗi nước cử ra ba nam tử tham gia trận đấu, nước nào có số lượng thú săn bắn nhiều nhất thì thắng. Người tham gia đi săn của nước Lăng Nguyệt chính là Sở Lăng Dực, Sở Lăng Hiên và Sở Lăng Thiên.

Giải tán, Sở Lăng Thiên lo lắng nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Ta không ở đây, nàng phải cẩn thận, ta để cho Phá Trận và Kinh Phong ở lại chỗ này.”

Gia Cát Linh Ẩn nhất quyết lắc đầu: “Không được, đi săn biến cố quá nhiều, ta ở trong cung không có nguy hiểm gì lớn, nên để họ đi theo bên cạnh người đi.”

“Ta sẽ cẩn thận, không cần lo cho ta.”

“Không được, người nghe ta một lần đi.” Gia Cát Linh Ẩn kiên trì, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, “Còn có thái tử điện hạ nữa, hãy nói điện hạ cẩn thận!”

“Linh nhi đang lo lắng Sở Lăng Hiên sẽ gây bất lợi cho ta và thái tử? Được!” Vì không muốn để Gia Cát Linh Ẩn lo lắng, Sở Lăng Thiên đành phải đồng ý, “Nàng cũng phải cẩn thận, ta trở về phải thấy nàng ổn.”

“Người cũng phải bình an quay về.”

Sở Lăng Thiên kiên định gật đầu, mỉm cười mê hoặc: “Ta trở về sẽ cầu xin phụ hoàng tứ hôn cho chúng ta!”

Gia Cát Linh Ẩn e thẹn cúi đầu, không nói gì.

“Khụ khụ!” Thương Y đứng cách hai người họ không xa, khẽ tăng hắng, “Mới vừa nhận được tin, Thánh Điện lại đánh lén Thanh Ngọc Môn, ta phải xuất cung một chút, Tiểu Thiên Thiên, mọi sự nên cẩn thận.”

“Người cũng phải cẩn thận, hiện giờ thế cục rất loạn.”

106. Chương 106: Hương Hợp Hoan

Liên Mộ Vân trở về hành cung, Yên Nhi lập tức chạy đến, hưng phấn hỏi: “Công chúa điện hạ, lúc hiến tế có chuyện gì xảy ra không?”

“Có.” Liên Mộ Vân ra vẻ bình tĩnh, “Gia Cát tam tiểu thư bị tế thiên.”

“Thật ư?” Yên Nhi nhảy dựng lên, “Rốt cuộc Yên Nhi cũng vì công chúa mà trừ khử mối họa lớn rồi.”

“Bốp!” Yên Nhi đang vui vẻ, trên mặt bỗng nhiên trúng một cái tát thật mạnh, Liên Mộ Vân hạ giọng nói: “Hỗn láo! Đúng là người gây rối? Người quên hết lời nói của bản công chúa rồi sao?”

“Công chúa bớt giận!” Yên Nhi không biết bản thân làm sai chuyện gì, nhưng nhìn thấy Liên Mộ Vân nổi giận liền quỳ xuống đất, “Cũng là do nô tỳ thấy Tam tiểu thư kia không để công chúa vào mắt, biết rõ công chúa thích Thất điện hạ còn không biết tự thấy xấu hổ, trước mặt mọi người còn công khai liếc mắt đưa tình với Thất điện hạ. Nô tỳ chỉ muốn trút giận giúp công chúa.”

“Người nói thật dễ nghe!” Liên Mộ Vân tức giận nói, “Nếu người thật lòng nghĩ cho ta thì sẽ nói với thầy tế là ta bảo người làm như vậy sao? Để hấn làm quan tư tế đứng đầu nước Đông Lan là chủ ý của ta? E rằng hôm qua người ăn hai cái tát của Tam tiểu thư nên ghi hận trong lòng, mới muốn trả thù nàng ấy. Người đi đi, bên cạnh bản công chúa không cần một kẻ như người.”

“Công chúa tha mạng!” Yên Nhi kéo gấu váy của Liên Mộ Vân, “Nô tỳ biết sai rồi, công chúa bỏ qua cho nô tỳ lần này đi, công chúa cho dù muốn đuổi nô tỳ đi, cũng phải để nô tỳ hầu hạ công chúa đến khi về lại nước Đông Lan chứ. Nô tỳ thực sự biết sai rồi, nô tỳ không dám nữa.”

“Đủ rồi.” Liên Mộ Vân lắc đầu bất đắc dĩ, Yên Nhi là nô tỳ đã hầu hạ nàng từ nhỏ đến lớn, nếu đuổi đi thật, trong lòng nàng cũng có chút không muốn, “Cũng may là Tam tiểu thư không sao, bằng không biểu ca sẽ hận ta cả đời. Nhưng để người phải nhớ kỹ bài học lần này, ta khấu trừ ngân lượng một năm của người.”

“Tạ công chúa khai ân, tạ công chúa khai ân.”

Liên Mộ Vân một mình cân nhắc hồi lâu, quyết định đến tìm Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn lệnh cho nha đầu Tiểu Điệp đi châm trà cho Liên Mộ Vân, nói: “Công chúa điện hạ đến đây có chuyện gì? Nếu là chuyện của thầy tể, công chúa không cần phải nói đâu, ta tin tưởng đó không phải là chủ ý của công chúa.”

Liên Mộ Vân cười ngượng ngùng: “Đa tạ sự thấu hiểu và tin tưởng của Tam tiểu thư, nghe Tam tiểu thư nói thế, trong lòng Mộ Vân cũng nhẹ nhõm ít nhiều.”

“Thật phải khiến công chúa bận lòng rồi, nhưng mà xin công chúa để mắt đến nô tỳ bên cạnh người, nếu lại có lần sau, ta quyết không lưu tình, xin công chúa thứ lỗi.”

Liên Mộ Vân ngẩn ra, không ngờ Gia Cát Linh Ẩn lại rõ ràng chân tướng sự việc đến vậy: “Tam tiểu thư, nếu lại có lần sau, không cần Tam tiểu thư ra tay, Mộ Vân sẽ đích thân ra mặt.”

“Có lời này của công chúa, ta yên tâm rồi.”

Liên Mộ Vân lấy ra một miếng huyết ngọc hảo hạng, đặt xuống trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, ngượng ngùng nói: “Là Mộ Vân dạy bảo vô phương, miếng ngọc này, xem như để nhận lỗi với Tam tiểu thư.”

“Công chúa điện hạ khách khí quá, miếng ngọc này, công chúa điện hạ hãy nhận lại đi.” Gia Cát Linh Ẩn từ chối nói.

“Tam tiểu thư không nhận, vậy là vẫn còn trách Mộ Vân.”

“Vậy thì ta sẽ nhận.” Không còn cách nào, Gia Cát Linh Ẩn vẫn nhận lấy.

“Mộ Vân không quấy rầy Tam tiểu thư nữa, xin cáo từ.”

“Công chúa điện hạ đi thông thả.”

Buổi chiều, các cô nương không tham dự trận đấu, Tiêu U Lam đến tìm Gia Cát Linh Ẩn nói chuyện phiếm, hai người hàn huyên suốt buổi chiều. Dừng xong bữa tối, Tiểu Điệp báo Chu Nhị tiểu thư cầu kiến.

“Mời Nhị tiểu thư vào.”

“Biểu tỳ, muội cáo từ trước.” Tiêu U Lam tự biết không tiện ở lại, liền đứng dậy cáo từ, khi ở cửa, nàng chạm mặt với Chu Tuyết Tranh.

Tiểu Điệp châm trà cho Chu Tuyết Tranh xong cũng lui ra ngoài.

Chu Tuyết Tranh không nói gì, Gia Cát Linh Ẩn cũng không lên tiếng, người mở miệng trước có khi sẽ mất đi quyền chủ động, Chu Tuyết Tranh thấy Gia Cát Linh Ẩn điềm tĩnh tự nhiên thưởng trà, cuối cùng cũng không nhịn được: “Tam tiểu thư không muốn biết ta đến đây có chuyện gì ư?”

“Nhị tiểu thư muốn thì nói, không nói thì ta cũng không có hứng thú.”

“Tam tiểu thư và Thiên ca ca vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt, đa tạ Nhị tiểu thư quan tâm.”

“Ha ha, Tam tiểu thư và Chu Tuyết Tranh quả thật có rất nhiều điểm giống nhau, ví dụ như cùng yêu thương một nam nhân. Tam tiểu thư có hứng thú nghe chút chuyện xưa của Thiên ca ca và Tuyết Tranh không?”

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Từ nhỏ ta và Thiên ca ca đã ở bên nhau, huynh ấy từng nói, huynh ấy nhất định sẽ cưới ta. Còn nhớ trước đây, cho dù ta gây sự nghịch ngợm đến thế nào, huynh ấy cũng không bao giờ giận ta. Ai cũng nói huynh ấy là Vương gia mặt lạnh, nhưng trước mặt ta huynh ấy lúc nào cũng dịu dàng tình cảm, lúc nào cũng cẩn thận che chở cho ta.” Chu Tuyết Tranh vừa nói, vừa quan sát vẻ mặt của Gia Cát Linh Ẩn, “Huynh ấy từng nói ta là người duy nhất cả đời huynh ấy yêu, kết quả thì bây giờ huynh ấy lại bảo bọc che chở cho Tam tiểu thư khắp nơi. Cùng là nữ nhân, Tuyết Tranh không thể không cảnh tỉnh Tam tiểu thư, lời nói của nam nhân, không có mấy câu có thể tin tưởng được.”

“Nhị tiểu thư nói rất có lý, nhưng mà chuyện xưa của tiểu thư kể, hoàn toàn chẳng cảm động.”

Chu Tuyết Tranh cười lạnh: “Tam tiểu thư bướng bỉnh như vậy, xem như ta chưa từng nói gì, Tuyết Tranh cáo từ.”

“Nhị tiểu thư đi thông thả.”

Chu Tuyết Tranh đứng lên, gầy gầy lư hương bên cạnh nói: “Mùi hương này dịu nhẹ ngọt lành, là long tiên hương phải không? Hoàng hậu đúng là đối đãi với Tam tiểu thư không giống người thường.”

“Nhận được ân sủng của hoàng hậu nương nương, nếu Nhị tiểu thư thích, có thể chia một ít.”

Chu Tuyết Tranh cười cười, không nói gì, xoay người rời khỏi.

Gia Cát Linh Ẩn ngẩn ngơ nhìn chiếc lư hương, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh lùng, thủ đoạn của Chu Tuyết Tranh tuy rằng ỉn, nhưng mà trò mèo này hoàn toàn không qua được mắt nàng. Lúc gần đi, Chu Tuyết Tranh không đơn giản chỉ là gầy lư hương, còn búng thêm một ít hương hợp hoan gọi dục vào bên trong.

“Tiểu thư, đây là điểm tâm ngự thiện phòng mới làm xong, tiểu thư ném chút đi.” Tiểu Diệp bưng một đĩa điểm tâm thơm ngào ngạt, đi đến.

“Tiểu Diệp, ra đây một chút.” Ngoài cửa là một cung nữ lạ mặt, nàng ta đứng bên ngoài gọi Tiểu Diệp.

“Tiểu Lục, chuyện gì vậy?” Tiểu Diệp đặt điểm tâm xuống, đi ra ngoài.

“Người đúng là chẳng hiểu biết gì cả!” Giọng điệu của Tiểu Lục mang theo sự châm biếm, “Tổng quản đại nhân bảo người đi hầu hạ quận chúa Cẩm Phàm, tại sao người không đi? Cứng đầu muốn đến hầu hạ một thứ nữ, người xem đi.” Tiểu Lục lấy ra ít bạc vụn, “Đây là Gia Cát đại tiểu thư thưởng cho ta, đích nữ đúng là đích nữ, ra tay thật hào phóng. Ta đoán, người nhất định chẳng được ban thưởng cái gì đúng không?”

“Hầu hạ chủ tử là bổn phận của chúng ta, cho dù là thứ nữ thì địa vị cũng cao hơn chúng ta. Hơn nữa, ta thấy con người của Tam tiểu thư rất tốt, không giống mấy chủ tử khác cả ngày lạnh lùng nghiêm mặt.”

“Hừ! Số người phải làm nô tỳ cả đời!”

Gia Cát Linh Ẩn nghe rành mạch đối thoại của hai người, hóa ra Tiểu Lục là cung nữ hầu hạ Gia Cát Hồng Nhan, nàng đi đến bên ngoài, gọi: “Tiểu Diệp, mời Tiểu Lục vào đây ngồi đi.”

Tiểu Lục nhanh chóng ngậm miệng, khi nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, cảm thấy khí thế của Gia Cát Linh Ẩn không thua bất cứ chủ tử nào mà nàng từng hầu hạ, trong lòng không khỏi lộ bộ: “Chủ tử gọi Tiểu Lục có gì cần dặn?”

Gia Cát Linh Ẩn rút cây trâm trên đầu xuống, đặt trước mặt Tiểu Lục: “Bản tiểu thư rất cảm ơn người đã tận tâm tận lực chiếu cố đại tỷ ta, đây là một chút thù lao, không đáng là bao. Tiểu Lục cô nương có điều chưa biết, ta nghe nói gian phòng mà đại tỷ ở rất không bình thường, trước kia còn có người thất cổ tự vẫn ở bên trong. Đại tỷ nhất gan lắm, Tiểu Lục cô nương cần phải chiếu cố tỷ ấy nhiều hơn. Gian phòng này của ta thì khác, Chu quý phi lần đầu tiên cung cũng là ở gian phòng này, sau đó mới được thành quý phi.”

“Thực... thực sự có người treo cổ?” Tiểu Lục khiếp đảm hỏi lại.

“Buổi tối Tiểu Lục cô nương có thể nhìn kỹ xem, trên xà ngang trong phòng có người hay không.”

“Chủ... chủ tử, ta xin cáo từ!” Tiểu Lục đứng lên, nắm chặt cây trâm, lập tức chạy đến phòng của Gia Cát Hồng Nhan.

Tiểu Lục chạy một mạch vào phòng, hốt ha hốt hải nói: “Chủ... chủ tử, nô tỳ nghe nói phòng này có người treo cổ chết!”

“Hả!” Gia Cát Hồng Nhan đứng phất dậy, “Người nói gì? Treo cổ chết á? Thật sao?”

Tiểu Lục gật đầu bốn năm cái, nói chắc nịch: “Là thật! Nghe nói... buổi tối còn có thể nhìn thấy người đó treo lủng lẳng trên xà ngang.”

“Câm miệng! Đừng nói thêm nữa!” Gia Cát Hồng Nhan sợ hãi nhìn xà ngang trong phòng, “Làm sao bây giờ? Hềng chi tối qua ta bỗng nhiên nghe thấy có tiếng động lạ, chắc chắn chính là nó! Ta không muốn ở phòng này nữa, người mau đi, mau đi gọi tổng quản đổi cho ta một phòng khác!”

“Chủ tử, phòng đã sắp xếp xong hết rồi, bây giờ mà đổi có chút khó khăn. Nô tỳ còn nghe nói gian phòng muội muội của người ở phòng thủy rất tốt, Chu quý phi lần đầu tiên cung cũng là ở gian phòng đó.”

“Có rồi!” Gia Cát Hồng Nhan đảo mắt, “Ta sẽ đổi phòng với con nha đầu chết tiệt kia, tốt nhất để cho con ma treo cổ buổi tối câu hồn nó đi mất!”

Nói xong, Gia Cát Hồng Nhan liền đi về phía phòng của Gia Cát Linh Ẩn, làm bộ vô tình đi ngang qua, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, nàng ta kinh ngạc vui sướng hô lên: “Tam muội, hóa ra muội ở chỗ này, làm hại tỳ tìm muốn chết.”

“Tỷ tỷ tìm muội có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là muốn đến xem muội ở trong cung có quen không.” Gia Cát Hồng Nhan nhìn quanh một phòng, “Phòng muội có hơi nhỏ, lại không thông gió, sao lại sắp xếp một phòng như vậy uội chứ?”

“Đa tạ tỷ tỷ quan tâm.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói, “Tuy có nhỏ nhưng ở cũng quen rồi. Phòng của tỷ chắc lớn lắm hả?”

Gia Cát Hồng Nhan gật đầu nói, “Chỉ bằng để tỷ đổi với muội nhé? Muội muội xương cốt mỏng manh, không thô cứng như tỷ, muội dọn đến phòng tỷ ở đi.”

“Hoàn toàn không được.” Gia Cát Linh Ẩn từ chối nói, “Muội sao có thể đoạt thứ tỷ yêu thích được.”

Gia Cát Hồng Nhan suy nghĩ, chẳng lẽ nó đã biết bí mật của gian phòng này, không được, nhất định phải đuổi nó qua kia! Gia Cát Hồng Nhan cười cười: “Muội nghe tỷ một lần đi, tỷ lớn hơn muội mà, nhường uội là chuyện đương nhiên, đừng từ chối nữa, mau dọn qua đó rồi nghỉ ngơi đi.”

“Vậy muội cung kính chi bằng tuân mệnh, đa tạ đại tỷ. Tiểu Diệp, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Diệp hoài nghi đi theo sau lưng Gia Cát Linh Ẩn, khó hiểu hỏi, “Chủ tử, nếu phong thủy của phòng người tốt như vậy, tại sao phải đổi chứ?”

“Nhất mệnh nhị vận tam phong thủy, phong thủy không do người định, nhưng vận mệnh lại nằm trong tay chính mình.”

“À.” Tiểu Diệp cái hiểu cái không, gật đầu.

Thuận lợi đuổi được Gia Cát Linh Ẩn đi, Gia Cát Hồng Nhan hưng phấn đi quanh trong phòng vài vòng, hy vọng người kế tiếp bay lên ngọn cây sẽ là chính mình. Vui vẻ qua đi, nàng ta cảm thấy có chút vắng vát, nàng ta nghĩ chắc là ban ngày mệt mỏi quá, liền lệnh cho Tiểu Lục hầu hạ tắm rửa xong mau chóng lên giường nghỉ ngơi.

Mơ mơ hồ hồ ngủ một giấc, Gia Cát Hồng Nhan cảm thấy thân thể nóng ran, trong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt, nàng ta khó nhịn vận vẹo thân thể, không tự chủ được mà xé rách xiêm y của chính mình, cả người khô nóng không thôi.

107. Chương 107: Đêm Nay Linh Nhi Ở Đây Đi

Sở Lăng Hiên dựa theo thời gian giao hẹn với Chu Tuyết Tranh, nhân lúc đêm khuya lên từ tròng sắt bản trở về cung. Hần khẩn cấp đẩy cánh cửa trước mặt ra, đi vào trước giường. Hần lơ mơ nhìn thấy người trên giường đã tự cởi hết xiêm y, bàn tay khó nhịn mà tự vuốt ve cơ thể mình. Sở Lăng Hiên cười lạnh, đi đến áp cơ thể xuống người đang nằm trên giường.

Ngọn lửa dục vọng cháy mãnh liệt trong cơ thể của Gia Cát Hồng Nhan, cảm nhận được một đôi tay lạnh lẽo đang vuốt ve cơ thể mình, liền nhiệt tình nghênh đón, hai tay nàng ôm lấy đầu của Sở Lăng Hiên, hai chân quăn lấy thắt lưng hắn, cơ thể lại dán sát vào hắn, trong miệng phát ra thứ âm thanh mê người.

Sở Lăng Hiên lạnh lùng nói: “Gia Cát Linh Ẩn, không ngờ tận trong xương tủy nàng lại lắng lơ đến vậy. Không biết khi Sở Lăng Thiên nhìn thấy dáng vẻ hiện giờ của nàng, sẽ có tâm trạng gì nhỉ? Bản vương đã nói, nàng là của ta. Sở Lăng Thiên vĩnh viễn cũng không đầu lại ta! Nhưng mà hắn mãi mãi cũng không nhìn thấy được đâu, nàng biết không? Hắn sắp phải chết ở tràng săn bắn rồi, còn nàng thì ở chỗ này vui vẻ với ta, đúng là rất kích thích đó.” Nói xong, Sở Lăng Hiên lần tìm làn môi của nữ tử dưới thân, hôn mạnh xuống.

Gia Cát Hồng Nhan hoàn toàn không để tâm Sở Lăng Hiên đang nói gì, chỉ lo cọ xát vào Sở Lăng Hiên, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ khiến cho nam nhân hưng phấn.

Sở Lăng Hiên hôn ngẫu nhiên người dưới thân, một bàn tay vuốt ve nơi mềm mại trước ngực nữ tử, không chút nào thương hoa tiếc ngọc. Hắn nhanh chóng trút bỏ y phục của bản thân, xâm nhập vào cơ thể nữ nhân bên dưới không chút thương tiếc.

Cơ thể đói khát của Gia Cát Hồng Nhan tạm thời được khóa lấp, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ ưm ưm, dẫn đến tốc độ chuyển động của Sở Lăng Hiên càng nhanh hơn. Rốt cục, Sở Lăng Hiên chiếm được thỏa mãn, rút khỏi cơ thể của Gia Cát Hồng Nhan.

Nhưng Gia Cát Hồng Nhan vẫn chưa thỏa mãn, một lát sau, nàng ta lại bò lên người của Sở Lăng Hiên, chủ động hôn môi hắn, Sở Lăng Hiên lại đè Gia Cát Hồng Nhan xuống dưới thân. Cứ thế vài lần, Gia Cát Hồng Nhan cuối cùng mới thỏa mãn, nặng nề ngủ thiếp đi. Sở Lăng Hiên đứng dậy, mặc xong y phục, lạnh lùng liếc nhìn người nằm trên giường một cái, sau đó bỏ đi cũng không thèm ngoảnh lại. Đêm nay không có ánh trăng, trong phòng cũng không có nến, từ đầu đến cuối, Sở Lăng Hiên chỉ nghĩ người nằm trên giường là Gia Cát Linh Ẩn.

Bên kia, trong lòng Gia Cát Linh Ẩn vẫn luôn thấp thỏm bất an, gương mặt người của Thánh Điện và Sở Lăng Thiên cứ luân phiên xuất hiện trong đầu nàng. Không xua đi được, nàng trở mình, mặc quần áo, “Tiểu Điệp, mau dẫn ta đi tìm Tiêu công công.”

“Tiểu thư, sao vậy?” Tiểu Điệp dụi cặp mắt còn nhập nhèm, nhưng động tác lại rất nhanh nhẹn, thấp một cái đèn lồng dùng đi đường, “Tiểu thư xin theo nô tỳ.”

Dưới sự dẫn đường của Tiểu Điệp, họ nhanh chóng đến chỗ của Tiêu Ôn.

“Tam tiểu thư có chuyện gì?” Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Gia Cát Linh Ẩn, Tiêu Ôn vội hỏi han.

“Công công, có thể chuẩn bị giúp ta một con ngựa tốt không?”

“Tam tiểu thư muốn xuất cung? Có chuyện gấp ư? Quá nguy hiểm rồi.”

“Công công chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt là được, ta sẽ cẩn thận. Nếu hoàng hậu có hỏi đến, công công chỉ cần nói không biết gì là được.”

“Được rồi.” Tiêu Ôn không hỏi nữa, “Tam tiểu thư hãy đi theo ta.”

Trong đêm tối, Gia Cát Linh Ẩn cưỡi ngựa, nhanh chóng chạy về hướng tràng săn bắn. Tràng săn bắn ở ngoại thành năm mươi dặm, là tràng săn bắn riêng của hoàng thất, bình thường đều có người phụ trách trông coi.

Giữa tràng săn, lều trại của Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Dực sát nhau, còn lều của Sở Lăng Hiên lại ở bên kia. Lúc này, Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Dực đang nhìn chăm chăm một đám dã thú đang bao vây họ. Kinh Phong và Phá Trận bị buộc phải hiện thân, hai ám vệ của Sở Lăng Dực cũng gia nhập hàng ngũ hộ vệ.

“Thất đệ, đám dã thú này trông rất lạ. Ban ngày toàn gặp mấy con thú mập mạp, những con này lại gầy trơ xương.” Sở Lăng Dực nói.

Sở Lăng Thiên gật đầu, nhìn thấy xác động vật máu me đầy đất, nói: “E rằng đã bị người khác cố ý bỏ đói, đến tối nay mới thả ra, sau đó cố ý dùng xác động vật này để dẫn dụ chúng đến.”

Sắc mặt Sở Lăng Dực nghiêm nghị, “Xem ra có kẻ cố ý làm rồi, mấy con thú đói này hung hãn vô cùng, mọi người nên cẩn thận.”

“Ta phụ trách phía Đông, đại ca phụ trách phía nam, Kinh Phong và Phá Trận phía bắc, hai vị còn lại ở phía Tây nhé.” Sở Lăng Thiên bình tĩnh bố trí.

“Được!” Sở Lăng Dực gật đầu, “Tất cả đều phải cẩn thận, cùng lên đi.”

Lũ dã thú đói khát này đã sớm không kiềm chế được nữa, dũng mãnh nhảy bổ lại phía họ, cũng may võ công của họ đều cao, sau một trận hỗn chiến, từng con ác thú phát ra tiếng tru thê lương, ngã xuống.

Bỗng nhiên, trong bụi cỏ từ bốn phía phát ra tiếng loạt xoạt, Sở Lăng Thiên biến sắc: “Là rắn độc, cẩn thận! Đám dã thú vừa rồi chỉ là lót đường.” Mọi người đều biết, tính tấn công và linh hoạt của rắn độc mạnh hơn dã thú rất nhiều, sự cảnh giác của mấy người họ lên nâng cao hơn một chút.

Giữa bụi cỏ, vô số rắn độc ngóc đầu dậy, thè ra đầu lưỡi đỏ au thật dài, phát ra tiếng khè khè. Những con rắn này giống như quân đội được huấn luyện, dừng lại chỗ cách xa họ mấy thước, vẫn không nhúc nhích, chỉ đứng đưa cái đầu xấu xí xung quanh. Chốc lát, đám rắn độc hết như đã nhận được mệnh lệnh, ào ào rút ngắn khoảng cách, khoảng cách giữa người và rắn ngày càng gần lại. Bỗng nhiên, một số con rắn bật lên không trung, bất ngờ tấn công họ. Kiếm của mấy người họ nhanh chóng quơ qua, chém đám rắn tiếp cận thành hai đoạn.

“Gia, rắn càng lúc càng nhiều.” Kinh Phong và Phá Trận lùi về bên cạnh Sở Lăng Thiên.

Sắc mặt Sở Lăng Thiên bình tĩnh, trong mắt phát ra sát khí, hắn vừa ngăn cản đám rắn phi thân đến, vừa nhảy lên không trung, bay khỏi trận địa của đám rắn. Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, một nơi cách trận độc rắn không xa, một kẻ tay cầm ống sáo, dùng tiếng sáo để chỉ huy đám rắn độc. Sở Lăng Thiên một kiếm chém rớt tay của người nọ, kẻ đó kêu lên thảm thiết, trong miệng bỗng nhiên hộc ra máu tươi, rồi tắt thở.

Không còn ai chỉ huy, đám rắn độc bao vây tấn công dường như tỉnh táo lại, chui vào bụi cỏ, tản ra bốn phía. Tuy rằng đã phá được trận rắn độc, nhưng họ đều không lơ là, họ ý thức được, chuyện đêm nay sẽ không đơn giản như vậy.

“Cuối cùng cũng đến.” Sở Lăng Thiên cười lạnh một tiếng, “Nếu đã đến rồi thì ra đi, Thánh Điện luôn thích lẫn trốn trong bóng tối sao?”

“Ha ha ha!” Trong bóng đêm, một bóng đen đi ra, “Thái tử, Thất điện hạ, có người nhờ ta đến mang thủ cấp của hai người về, chỉ bằng nhị vị hãy ngoan ngoãn nạp đầu mình đi, đừng bắt ta phải động thủ.”

“Hóa ra là U Minh điện chủ.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói, “Có thể mời được U Minh điện chủ đến, xem ra người nọ ra tay nhất định rất hào phóng.”

Thánh Điện chia thành tám điện, U Minh điện chủ là một điện trong số đó, tuy rằng thực lực không phải đứng đầu trong tám điện, nhưng thực lực khủng bố này vẫn khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật. Trên lục địa, chỉ có hai thế lực có thể chống lại U Minh điện chủ, một là Thanh Ngọc Môn của Thương Y, thế lực còn lại vô cùng thần bí, nghe nói thực lực còn khủng bố hơn cả Thánh Điện và Thanh Ngọc Môn.

“Bớt nói nhảm đi!” U Minh điện chủ mất kiên nhẫn nói, “Kể điếu hổ ly sơn đã dụ được Thương Y đi rồi, giờ đây, xem các ngươi còn có năng lực gì để chống đỡ.”

“Đến rất đúng lúc, hôm nay bản vương sẽ khiến cho ngươi lẫn U Minh Điện vùi thây tại đây.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Khẩu khí quả thật không nhỏ!” U Minh điện chủ cười nhạt, “Đáng tiếc, Sở Kim Triều phải người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh rồi! Lên!”

Người của U Minh điện ồ ạt xông đến, bỗng nhiên, trong bóng tối bay ra một nhóm người khác, hỗn chiến một trận với người của U Minh điện, người của U Minh điện còn chưa kịp phản ứng, đã rơi vào thế hạ phong. U Minh điện chủ thấy tình thế không ổn, nhanh chóng lẩn vào bóng tối.

Sở Lăng Thiên đuổi theo, chặn lại đường đi của U Minh điện chủ.

“Rốt cục ngươi là ai?” U Minh điện chủ vẻ mặt hoảng loạn, ánh mắt sợ sệt.

“Cho người biết cũng chẳng sao.” Sở Lăng Thiên kéo ống tay áo lên, lộ ra dấu hiệu trên cánh tay, lạnh lẽo nhìn U Minh điện chủ.

Nhìn thấy dấu hiệu kia, U Minh điện chủ hết sức sợ hãi: “Cửu, Thiên, Cung?”

Cửu Thiên Cung chính là thế lực còn khủng bố hơn cả Thánh Điện và Thanh Ngọc Môn. Thế lực khổng lồ của Thanh Ngọc Môn, mọi người ở lục địa Đông Lăng này nghe nhiều nên quen, không những người đồng thế mạnh, làm chuyện xấu chuyện tốt cũng vô số kể. Thánh Điện lại có quan hệ chặt chẽ với hoàng thất của lục địa, gần như mỗi khi nước nào có chính biến, đều có sự tham gia của Thánh Điện. Còn Cửu Thiên Cung lại tồn tại bí ẩn, người nghe nói đến Cửu Thiên Cung bình thường chỉ có vài người có quyền thế nhất của các nước.

Sở Lăng Thiên cười lạnh: “Nói, ai phái người tới?”

“Điện hạ đừng!” U Minh điện chủ van xin nói: “Ta sẽ nói hết, là Sở Lăng Hiên!”

“Quả nhiên là hắn!” Sở Lăng Thiên đâm một nhắc kiếm vào ngực của U Minh điện chủ.

Trở lại lều trại, người của U Minh điện đã bị diệt sạch, một thiếu niên bước đến, hành lễ với Sở Lăng Thiên: “Lâm Dạ suýt nữa đến trên, xin điện hạ trách phạt.”

“Mau đứng lên.” Sở Lăng Thiên đỡ Lâm Dạ dậy, “Tất cả mọi người đều không sao phải không?”

“Không tổn thất người nào.”

“Tốt lắm!”

Lâm Dạ dẫn mọi người xử lý sạch sẽ đám thú vật trên đất, sau đó đi thu nhặt xác người. Sở Lăng Dực nhìn chăm chăm Sở Lăng Thiên, ánh mắt thâm trầm, nhưng mà Sở Lăng Thiên để lộ thực lực của mình trước mặt hắn, trong lòng Sở Lăng Dực cũng yên tâm không ít, chứng minh Sở Lăng Thiên không hề để phòng hắn.

“Gia, có tiếng vó ngựa.” Kinh Phong và Phá Trận trở lại bên cạnh Sở Lăng Thiên, “Chẳng lẽ còn chưa yên?” Nói xong, Kinh Phong rút kiếm tiến lên.

“Đợi đã!” Sở Lăng Thiên ngăn Kinh Phong lại, hắn ngửi được một mùi hương quen thuộc.

Ngựa chạy đến trước mặt họ, họ mới nhìn rõ người ngồi trên lưng ngựa là một nữ tử, nữ tử nhảy xuống, chạy vội về phía Sở Lăng Thiên.

“Linh nhi, sao nàng lại đến đây?” Sở Lăng Thiên vừa mừng vừa lo, ôm Gia Cát Linh Ân vào lòng.

“Ta lo lắng chỗ này có nguy hiểm.”

“Biết nguy hiểm còn đến?”

“Bởi vì người ở đây.”

Nghe thấy lời nói của Gia Cát Linh Ân, Sở Lăng Thiên chỉ cảm thấy đùng một tiếng, máu nóng toàn thân vọt lên đầu, cúi người xuống, hôn lên đôi môi mê người của Gia Cát Linh Ân.

Sở Lăng Dực xoay người, lặng lẽ đi vào lều của mình.

Kinh Phong và Phá Trận cũng xoay người đưa lưng về phía họ, Kinh Phong chọc chọc Phá Trận, chỉ vào bầu trời tối đen như mực, nói: “Người xem, trăng đêm nay tròn quá.”

“Ừ.” Phá Trận gật đầu, “Người nhìn ngôi sao kia xem, sáng thật.”

Thật lâu sau, hai người ôm hôn nồng nhiệt mới tách ra, lúc này Gia Cát Linh Ân mới nhớ có người ngoài ở đây, nhất thời xấu hổ, ước gì có thể tìm cái lỗ để chui vào, nàng đẩy Sở Lăng Thiên ra, xoay đầu sang một bên.

“Người không sao là tốt rồi, ta về cung trước.” Gia Cát Linh Ân nói.

Sở Lăng Thiên giữ chặt Gia Cát Linh Ẩn, cúi người thì thầm vào tai nàng: “Đêm tối rất nguy hiểm, đêm nay Linh nhi ở lại đây đi, sáng mai ta sẽ bảo Kinh Phong đưa nàng về.”

“Hả!” Gia Cát Linh Ẩn giật mình.

Không giải thích gì thêm, Sở Lăng Thiên kéo Gia Cát Linh Ẩn vào lều của mình, “Ồ đây chờ ta!”

108. Chương 108: Linh Nhi Đùng Căng Thẳng

Sở Lăng Thiên ra khỏi lều trại, ngửi ngửi mùi trên người mình, không khỏi nhú mào, y nói với Phá Trận: “Chuẩn bị nước ấm cho ta.”

“Gia, thái tử điện hạ đã sai người chuẩn bị xong rồi.” Phá Trận cười hì hì nói, “Gia nhất định phải tắm tấp kị càng nha!”

“Gia nhất định sẽ tắm sạch như chưa từng được sạch!” Kinh Phong tiếp lời.

Sở Lăng Thiên trừng mắt với hai người, đi về chỗ tối.

Bài trí trong lều trại vô cùng giản dị, một chiếc giường đơn sơ, bên cạnh bày bộ cung tên dùng để đi săn, Gia Cát Linh Ẩn ngồi trên chiếc ghế bên cạnh mà thấp thỏm không yên, một lát sau, nàng đứng lên muốn ra khỏi lều trại, muốn nhân lúc Sở Lăng Thiên chưa trở về, lén hồi cung.

Đúng lúc này, Sở Lăng Thiên vén rèm đi vào. Thấy y chỉ mặc độc một chiếc quần, thân trên trần trụi để lộ ra ngoài, trên làn da còn có nhiều bọt nước, trong tay bưng đến một cái chậu: “Linh nhi muốn đi đâu?”

“Ta... muốn ra ngoài một chút.” Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, không dám nhìn Sở Lăng Thiên.

“Bên ngoài nguy hiểm lắm, ta còn nghĩ Linh nhi định lén trốn đi.” Sở Lăng Thiên đặt Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống ghế, đặt cái chậu trong tay xuống, cầm lấy khăn nhúng vào trong, vắt ráo, dịu dàng lau mặt cho nàng, lau mặt xong lại lau đến tay nàng. Làm xong chuyện này, y đứng dậy đi ra ngoài, chốc lát sau lại bưng chậu nước đi vào, tháo hài của Gia Cát Linh Ẩn ra, đặt đôi chân trắng trẻo của Gia Cát Linh Ẩn vào trong chậu, nhẹ nhàng rửa chân cho nàng.

“Thất gia, để ta tự làm được rồi.” Gia Cát Linh Ẩn có chút bần khoản, người xưa đều có chủ nghĩa đại nam tử, nào có chuyện nam nhân hầu hạ nữ nhân, bởi thế trong lòng nàng cảm động không thôi, chính nàng cũng không muốn Sở Lăng Thiên làm chuyện này vì mình.

“Ngồi yên nào!” Sở Lăng Thiên trái lại không để ý, lau khô chân của Gia Cát Linh Ẩn, rồi y bế bổng Gia Cát Linh Ẩn lên, nhẹ nhàng đặt xuống giường.

Cơ thể Gia Cát Linh Ẩn cứng nhắc, như một tấm thép mới ra lò, để mặc Sở Lăng Thiên bế mình.

Sở Lăng Thiên mỉm cười xấu xa, cúi người ngậm lấy môi Gia Cát Linh Ẩn: “Đừng căng thẳng, nàng ngủ đi, ta có việc phải đi tìm đại ca.”

Gia Cát Linh Ẩn rốt cục cũng yên tâm, gật đầu: “Người đi đi.”

Nhìn thấy Sở Lăng Thiên đến, Sở Lăng Dực lập tức nghênh đón: “Thất đệ, đã đi dò xét rồi, Lục đệ không có trong lều.”

“Hóa ra là vậy.” Sở Lăng Thiên gật đầu, “Khó trách huynh ấy muốn dựng lều trại ở chỗ khác, là muốn diệt trừ cả hai chúng ta!”

“Không thể tưởng tượng được tâm địa của Sở Lăng Thiên lại độc ác đến vậy! Phụ hoàng còn khỏe mạnh, hẳn lại dám ra tay với chúng ta, đúng là quá mức kiêu ngạo. Nếu không phải thất đệ sớm có chuẩn bị, e rằng chúng ta đã phải vùi thân nơi này. Những người đêm nay là đến từ Cửu Thiên Cung đúng không?”

“Ừm.” Sở Lăng Thiên cũng không muốn giấu Sở Lăng Dực, “Đại ca yên tâm, đệ tuyệt đối sẽ không làm như lục ca.”

“Ha ha.” Sở Lăng Dực mỉm cười xấu hổ, “Ta đương nhiên tin tưởng thất đệ rồi, nếu thất đệ có lòng riêng, sẽ không để cho người của Cửu Thiên Cung lộ diện trước mặt ta. Ngày nào nước Lăng Nguyệt thuộc về ta, sẽ đảm bảo chu toàn cho Thất đệ.”

“Có sự che chở của đại ca, đệ tự do tự tại, có sao lại không làm.”

“Thất đệ nói sai rồi! Nước Lăng Nguyệt là của Sở gia, sau này thất đệ phải phò trợ ta nhiều hơn mới đúng, huynh đệ đồng lòng sẽ tạo thành sức mạnh to lớn! Thất đệ mau chóng trở về đi.”

“Đại ca hiểu được lòng đệ là tốt rồi.”

“Từ đầu đến cuối ta đều tin tưởng thất đệ.” Sở Lăng Dực cười cười, “Thất đệ vẫn nên mau chóng quay về cùng Tam tiểu thư đi. Chuyện tiếp theo, chúng ta hồi cung rồi nói sau.”

Sở Lăng Thiên đứng dậy, hiểu ý gật đầu: “Vây đệ trở về.”

“Ừm. Thất đệ phải kiểm chế một chút, sáng mai còn phải đi săn.” Sở Lăng Dực thiện ý nhắc nhở.

“Đại ca...” Sở Lăng Thiên đầu đầy vạch đen, “Hôm khác lại đến học hỏi kinh nghiệm của đại ca.”

“Ha ha!” Sở Lăng Dực cười to, “Học hỏi kinh nghiệm thì không dám, chỉ là nghiên cứu, luận bàn thôi!”

Gia Cát Linh Ẩn ngủ thiu thiu cộng thêm trong lòng không yên, vừa nghe thấy tiếng bước chân, nhất thời bình tĩnh, cảm nhận được Sở Lăng Thiên đang đến gần, không khỏi dịch sát vào bên trong.

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn nhú mày, Sở Lăng Thiên không khỏi cảm thấy đau lòng, nữ tử mà chính mình xem như bảo vật, rốt cục trong lòng đang nghĩ gì, chỉ trách bản thân làm cho nàng quá ít. Trên mặt y hiện lên nhu tình, đưa tay chạm vào đôi mày đang nhú lại của nàng, cúi người hôn lên trán nàng.

Gia Cát Linh Ẩn mở mắt ra, đối diện với gương mặt tuần tú như yêu nghiệt của Sở Lăng Thiên, nàng lập tức nghiêng người, tránh đối mặt với y: “Người về rồi à?”

“Ừm, nàng ngủ đi.” Sở Lăng Thiên đứng dậy thổi tắt nến, tháo giày cùng áo choàng ra, lên giường, Gia Cát Linh Ẩn lại dịch sát vào bên trong.

“Đừng nhích nữa, sắp rút ra khỏi lều rồi!” Sở Lăng Thiên vươn cánh tay vòng lấy thất lưng của Gia Cát Linh Ẩn, kéo nàng lại gần, trối nàng trước ngực mình: “Linh nhi sợ ta ư?”

“Ta... chỉ là không quen.” Gia Cát Linh Ẩn không biết nên nói gì.

“Vây tập làm quen trước.” Sở Lăng Thiên cúi đầu mỉm cười, vươn bàn tay còn lại luồn dưới cổ Gia Cát Linh Ẩn, để nàng gối đầu lên cánh tay mình, “Ngủ đi.”

Sáng sớm hôm sau, dưới sự hộ tống của Kinh Phong, Gia Cát Linh Ẩn hồi cung sớm, Tiểu Điệp nhìn thấy nàng trở về, rốt cục cũng yên tâm.

Một đêm không có tin tức gì, Sở Lăng Thiên biết nhiệm vụ chắc chắn thất bại. Sau khi rời khỏi chỗ của Gia Cát Hồng Nhan, hắn liền quay về lều trại, đợi chờ tin tức của Thánh Điện, nhưng mãi đến hừng đông, cũng không có người đến báo tin. Hắn ngồi giữa lều, sắc mặt tái xanh, không ngờ tấn công ồ ạt như thế cũng không thành công, bên cạnh Sở Lăng Dực và Sở Lăng Thiên xem ra cũng tổn tại cao nhân. Trong lòng hắn biết chuyện này có gấp cũng chẳng được, cơ hội sau này lại càng hiếm hoi hơn, tuy rằng đã đánh rần động cỏ, nhưng cũng không đáng ngại. Cứ nghĩ đến Sở Lăng Thiên còn sống, mà bản thân lại chiếm hữu được cơ thể của Gia Cát Linh Ẩn, khóe miệng Sở Lăng Thiên không khỏi hiện lên nụ cười lạnh lùng: “Bản vương đã từng nói, Gia Cát Linh Ẩn là của ta! Sở Lăng Thiên, người thua rồi.” Sở Lăng Thiên sờ vào bên hông, bỗng nhiên biến sắc, ngọc bội bình thường hắn hay đeo lại không cánh mà bay, chẳng lẽ... Sở Lăng Thiên hoài nghi là bị rút trong phòng của Gia Cát Linh Ẩn, nhưng cũng may mắn là ngọc bội kia chẳng có hoa văn gì đặc biệt, cho dù bị người khác nhặt được, cũng không ai biết là của hắn, huống hồ nếu biết thì đã sao, hắn hoàn toàn có thể nói là Gia Cát Linh Ẩn dụ dỗ hắn.

Gia Cát Hồng Nhan chậm rãi mở mắt ra, cảm thấy toàn thân rã rời, yếu đuối không còn chút sức lực nào, mỗi bộ phận trên cơ thể đều đau nhức không thôi. Nàng ta dụi cặp mắt còn tèm nhèm, bỗng nhiên phát

hiện mình không mặc gì cả. Gia Cát Hồng Nhan ngồi bật dậy, nhìn thấy xiêm áo bị ném một bên, nhìn lại trên người mình, không biết sao toàn là dấu vết xanh tím, trên chỗ ngực lại càng nhiều hơn, vừa nhúc nhích, cơn đau ngay dưới eo càng tăng lên.

Gia Cát Hồng Nhan lắc đầu, cố gắng nhớ lại chuyện xảy ra tối qua, cảnh tượng diễn ra tối qua từ từ hiện lên trong đầu nàng, chẳng lẽ bản thân thực sự đã bị... tối qua trong lúc mơ mơ màng màng, nàng chỉ tưởng mình đang mơ, khi ý thức được toàn bộ đều là thực, nàng nhất thời sợ hãi quá độ, chân tay luống cuống, bối rối mặc quần áo, nhìn thấy vết máu đã sớm khô trên tấm trải giường, cơ thể nàng càng không ngừng run rẩy.

Là ai? Bản tiểu thư nhất định phải giết hấn! Bỗng nhiên, Gia Cát Hồng Nhan trông thấy một miếng ngọc bội nằm chơ chơ trên đất, nàng nhặt lên, xác nhận không phải của mình, thấy chất ngọc có vẻ tốt, người sở hữu miếng ngọc nhất định có thân phận bất phàm, nghĩ đến Tiểu Lục nói phong thủy phòng này rất tốt, chẳng lẽ tối qua là vị vương tôn quý nhân nào đó đã tới đây? Nghĩ vậy, trong lòng Gia Cát Hồng Nhan dâng lên niềm vui sướng, hay là cái ngày mà chính mình được bay lên ngọn cây đã đến rồi? Nàng cẩn thận nhét miếng ngọc vào trong ngực, cho dù thế nào, nhất định phải tìm được người nọ trước.

“Tiểu Lục.” Gia Cát Hồng Nhan hướng ra ngoài hô, Tiểu Lục đi vào, nàng chỉ vào đệm giường, “Đổi tấm trải cho ta!”

“Chủ tử, đây là?” Tiểu Lục kinh ngạc nhìn Gia Cát Hồng Nhan, tuy rằng chưa trải đời nhiều, nhưng cũng hầu hạ không ít chủ tử, “Giống như là... tối qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Chảy máu mũi thôi.” Gia Cát Hồng Nhan liếc mắt, “Mau thay giúp ta đi!”

“Dạ, chủ tử.” Tiểu Lục nửa tin nửa ngờ, không hỏi đến nữa, nàng ôm tấm trải giường có vết máu đi ra ngoài, nhanh chóng nhận lấy cái mới sạch sẽ, mau trở vào trải lại giúp Gia Cát Hồng Nhan.

Bên kia, Gia Cát Linh Ẩn vừa mới dùng bữa xong, hỏi Tiểu Điệp: “Tiểu Điệp, sáng nay có sắp xếp gì?”

“Chủ tử, Tiêu công công nói không có, hoàng hậu nương nương có chỉ, chỉ cần mọi người đợi ở trong cung là được.” Tiểu Điệp đáp.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu: “Vậy chúng ta đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Ra khỏi phòng, nhìn thấy các vị khác cũng đang chuẩn bị đến Dịch Khôn Cung, mấy người họ liền đi cùng nhau. Hôm nay lạ là Gia Cát Hồng Nhan ít nói hơn, cũng không đến gần Gia Cát Linh Ẩn, chỉ đi ở sau lưng mọi người.

Lúc mọi người đến, Hà Sướng Uyển và Liên Mộ Vân cũng vào cung, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, Liên Mộ Vân liền mỉm cười nghênh đón.

“Tam tiểu thư, tiểu thư đến rồi?” Liên Mộ Vân nhiệt tình nói, “Cũng không biết biểu ca thế nào? Săn bắn có thể gặp nguy hiểm hay không? Hy vọng biểu ca sớm trở về. Tam tiểu thư, tiểu thư cũng nghĩ vậy phải không?”

“Nha đầu nhà ngươi, thấy ngươi quan tâm đến sức khỏe của Thiên nhi như vậy, sau này Thiên nhi cưới ngươi, đúng là may mắn của nó.” Nghe được lời nói của Liên Mộ Vân, hoàng hậu hài lòng nói, “Tam nha đầu, ngươi cần phải học tập Mộ Vân nhiều hơn, về sự quan tâm dành cho Thiên nhi, ngươi không sánh bằng nha đầu ấy.”

“Dạ, nương nương.” Gia Cát Linh Ẩn cũng không nói nhiều.

“Nương nương, Tam tiểu thư chỉ là ngoài miệng không nói thôi, nhưng trong lòng lo lắng cho biểu ca hơn bất cứ ai.” Liên Mộ Vân cười cười, “Mộ Vân phải học hỏi Tam tiểu thư mới đúng, làm thế nào để câu mắt cả trái tim của biểu ca đi.”

Ý cười trên mặt hoàng hậu càng đậm: “Nhìn thấy hai người thân mật như thế, bản cung cảm thấy vô cùng vui mừng.”

“Lời này của công chúa Mộ Vân, sao ta lại nghe thấy nồng nặc mùi giấm chua vậy? Nếu ta là nam nhân, cũng nhất định sẽ yêu thương chân thành nữ tử như Tam tiểu thư đây.” Công chúa Sướng Uyển nghiêm mặt nói, “Ta thấy Tam tiểu thư và Thất điện hạ rất xứng đôi, sao công chúa Mộ Vân không tác thành cho họ?”

“Công chúa Sướng Uyển nói rất đúng.” Liên Mộ Vân cười cười, nhưng nụ cười kia lại vô cùng gượng gạo, “Mộ Vân cũng không muốn phá vỡ tình yêu đẹp đẽ này, nhưng lệnh phụ mẫu khó cãi.”

“Có gì khó chứ? Không gả là xong.” Hà Sướng Uyển khó hiểu hỏi.

“Người xưa có câu chữ hiếu làm đầu, Mộ Vân không dám cãi lại lệnh phụ mẫu. Mộ Vân vô cùng hâm mộ công chúa Sướng Uyển, làm việc gì cũng tùy mình, không cần bận khoăn nhiều.”

“Công chúa có thể sinh trong nhà đế vương, đều là vận may tốt, nhất định có thể định ra nhân duyên mỹ mãn.” Hoàng hậu ra mặt cắt ngang đối thoại của hai người, “Không biết công chúa Sướng Uyển có hôn ước chưa?”

“Làm nương nương phải bận lòng, Sướng Uyển vẫn chưa có hôn ước.” Hà Sướng Uyển cung kính đáp.

“Dự nhi cũng chưa có hôn phối, không biết ý của công chúa thế nào?”

“Thái tử điện hạ anh minh thần vũ, Sướng Uyển luôn luôn bội phục, nhưng sức khỏe của đại ca và mẫu hậu không tốt, Sướng Uyển không thể không ở gần bên. Nghịch ý tốt của nương nương, mong nương nương thứ tội.”

109. Chương 109: Lục Vương Gia Có Bị Diên Hay Không?

Hoàng hậu cười nhẹ: “Đó là do Dự nhi không có phúc, không giống với Thiên nhi, có Mộ Vân và Linh nhi bầu bạn. Mộ Vân, Linh nhi, hai người nhất định phải hầu hạ Thiên nhi chu đáo, biết chưa?”

“Đa tạ nương nương nhắc nhở.” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy cúi người, “Công chúa Mộ Vân đối xử với Linh nhi tốt vô cùng, hôm qua còn tặng một miếng huyết ngọc thượng đẳng cho Linh nhi.”

“Huyết ngọc?” Hoàng hậu ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, “Đấy là đồ tốt, hiếm thấy được ở nước Lăng Nguyệt. Đâu, mau dâng lên cho bản cung xem thử.”

“Dạ.” Gia Cát Linh Ẩn lấy miếng huyết ngọc kia ra, đưa cho Vân Nhược, Vân Nhược lập tức dâng lên trước mặt Hoàng hậu.

Gia Cát Linh Ẩn liếc nhìn Liên Mộ Vân, chỉ thấy hai tay nàng ta vò mạnh khăn tay, sắc mặt căng thẳng nhìn hoàng hậu, dường như đang lo lắng chuyện gì.

Hoàng hậu đặt miếng huyết ngọc trong tay xem một hồi, lại đặt lên mũi ngửi ngửi, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi, chẳng qua lại thoáng khôi phục bình thường. Bà đưa miếng ngọc lại cho Vân Nhược, nói: “Là ngọc tốt! Là tâm ý của Mộ Vân, Tam nha đầu nhất định phải luôn mang theo bên người. Trả lại cho Tam nha đầu đi.”

“Linh nhi xin nghe theo ý chỉ của Hoàng hậu nương nương.” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, nhận lại miếng huyết ngọc Vân Nhược đưa, nhét vào trong ngực.

Nhìn thấy miếng huyết ngọc bình an vô sự trở về lại trong tay Gia Cát Linh Ẩn, vẻ mặt khản trương của Liên Mộ Vân bay biến, hai tay cũng bình tĩnh lại, không vò chiếc khăn nữa.

Trên đường trở về, Gia Cát Linh Ẩn thấy trên cổ Gia Cát Hồng Nhan có vết đỏ, liền hỏi: “Cổ tỷ làm sao vậy? Giống như bị côn trùng có độc cắn vậy.”

Gia Cát Hồng Nhan sắc mặt thay đổi, kéo cổ áo che kín lại, tức giận liếc Gia Cát Linh Ẩn: “Can gì đến người!”

“Chỉ là muội quan tâm tỷ thôi.”

“Mèo khóc chuột!”

Đúng giữa trưa, tất cả mọi người đều đi vào sân chính, đợi chờ công bố kết quả đi săn. Sở Lăng Hàn chen đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Thất tẩu, ta đoán nhất định nước Lăng Nguyệt thắng, dù sao có Thất ca ở đây, Lục Quốc Đại Diễn cử hành nhiều lần như vậy, mỗi lần thi săn bắn đều là Lăng Nguyệt thắng.”

Xung hô của Sở Lăng Hàn làm cho Gia Cát Linh Ẩn nhất thời ngẩn ra, sau khi hiểu được lập tức ngưng ngữ: “Cửu điện hạ vẫn nên gọi ta là Tam tiểu thư đi.”

“Có liên quan gì?” Sở Lăng Hàn không nghĩ vậy, “Tẩu vốn chính là Thất tẩu của ta mà, Thất tẩu, Thất tẩu, à, ta hiểu rồi, Thất tẩu ngưng đứng không.”

“Cửu điện hạ, Tam tiểu thư và biểu ca vẫn chưa thành thân, người gọi như vậy sẽ làm người khác hiểu lầm, dù sao Tam tiểu thư vẫn chưa xuất giá mà.” Liên Mộ Vân cười nói, trong lòng lại cảm thấy chua xót.

“Dù sao cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.” Sở Lăng Hàn nói, “Nếu Thất ca mà nghe được, không chừng còn ban thưởng cho ta nửa ấy chứ.”

“Về rồi về rồi.” Trong đám đông có người hô lên, vì thế tất cả mọi người đều rướn dài cổ, nghênh đón các dũng sĩ thắng lợi trở về.

Trải qua kiểm tra, nước Lăng Nguyệt không nằm ngoài dự đoán giành được vị trí đứng đầu cuộc đi săn, đứng thứ hai là nước Đông Lan, xếp thứ ba là nước Ngạo Nguyệt, thứ tư là nước Tinh Long, thứ năm là nước Nam Chiêu, Đại Mạc Quốc vẫn đứng cuối cùng như mọi năm.

Trong đám người, Sở Lăng Hiên tìm kiếm bóng dáng của Gia Cát Linh Ẩn, khoe miệng hiện lên nụ cười lạnh lùng.

“Bệ hạ nước Đại Mạc, phải cố gắng hơn!” Liên Thương Hải cười cười nói với Thẩm Vân Bác, “Trận đấu ca hát ngày mai chính là đề mục người mạnh mẽ yêu cầu thêm vào, chúng ta đều mỗi mắt mong chờ.”

“Hừ!” Thẩm Vân Bác khinh thường hừ một tiếng, “Đừng vội đắc ý, ngày mai người sẽ biết, nhất định sẽ cho các người thua tâm phục khẩu phục. Nếu ta nhớ không lầm, trận đấu ca hát lần trước nước Lăng Nguyệt xếp thứ nhất từ dưới đếm lên, nước Đông Lan cũng xếp thứ hai từ dưới đếm lên. Hy vọng lần này người có thể cam đoan không bị nước Lăng Nguyệt vượt mặt, nếu không sẽ thành xếp cuối.”

“Ha ha.” Liên Thương Hải cười sang sảng, “Ngày mai phải để cho chúng ta được thấy giọng hát tuyệt vời của nữ tử nước Đại Mạc nhé!”

“Cứ chờ xem.”

“Bệ hạ nước Lăng Nguyệt, chúc mừng chúc mừng, khụ khụ!” Hà Tần vừa ho khan vừa nói, “Đúng là hổ phụ sanh hổ tử, hoàng tử nào của nước Lăng Nguyệt cũng dũng mãnh, để cho con ma bệnh như ta đây hâm mộ không thôi.”

“Thái tử Hà Tần giỏi về mưu lược, thông minh tài trí nổi danh khắp thiên hạ, điểm ấy hổ tử xem ra kém hơn nhiều!” Sở Kim Triều khiêm tốn nói, “Trong tất cả các hoàng nhi của trẫm, chỉ có tính cách của Thiên Nhi giống trẫm nhất, có Thiên nhi ở đây, trận săn bắn này mới có thể giành thứ nhất.”

Nghe được lời nói của Sở Kim Triều, ánh mắt Sở Lăng Dực hơi âm đạm, sắc mặt của hoàng hậu cũng có chút khó coi.

“Đó là đương nhiên!” Liên Thương Hải tự hào nói, “Cháu trai của trẫm đương nhiên phải lợi hại rồi!”

Gia Cát Hồng Nhan quan sát mỗi một người có mặt ở nơi đây, muốn tìm ra người đêm qua là ai, nhưng một chút manh mối cũng không có.

Sở Lăng Thiên đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, vuốt lại mái tóc đen óng của nàng bị gió thổi tung, trong mắt tràn đầy sủng ái: “Trưa nay cùng nhau dùng thiện nhé, ta đến chỗ nàng.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, cùng Sở Lăng Thiên quay trở về phòng.

“Sao lại đổi phòng?” Sở Lăng Thiên khó hiểu hỏi.

“Đại tỷ thích phòng của ta nên ta đổi với tỷ ấy.” Gia Cát Linh Ẩn lấy ra miếng huyết ngọc Liên Mộ Vân tặng nàng, đặt xuống trước mặt Sở Lăng Thiên, “Người xem thử xem.”

Sở Lăng Thiên cầm lên, đặt dưới mũi ngửi, không khỏi nhíu mày: “Tại sao lại đặt thứ như vậy ở trong người? Miếng ngọc này có mùi xạ hương thoang thoảng, nhất định đã ngấm qua xạ hương thời gian rất lâu.”

“Là công chúa Mộ Vân tặng ta.”

“Muội ấy?” Chân mày Sở Lăng Thiên càng chiu chặt hơn, “Nếu không phải nàng phát hiện sớm, mang theo bên người lâu ngày, sẽ khiến nàng không thể mang thai!”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu: “Lúc đầu vừa tặng ta đã biết, chỉ là không muốn vạch trần thôi. Sáng nay, ta có mang miếng ngọc đến Dịch Khôn Cung của hoàng hậu, đặc biệt để hoàng hậu xem qua nó, về mặt của hoàng hậu rõ ràng là nhìn ra được miếng ngọc này có vấn đề, nhưng cũng không nói ra, cũng không nói riêng cho ta biết, còn nói ta nhất định phải luôn mang theo bên người.”

“Là hoàng hậu lo lắng chúng ta có con trước thái tử.” Sắc mặt Sở Lăng Thiên lạnh băng, “Bà nhất định vẫn đề phòng ta, nếu chúng ta sinh con trước, sẽ có uy hiếp rất lớn đến địa vị của thái tử.”

“Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.”

“Cho nên kẻ sách trước mắt, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta chính là sinh con, không để cho những người đó được như ý!” Khóe miệng Sở Lăng Thiên nhếch lên, mỉm cười gian tà, thuận thế kéo tay Gia Cát Linh Ẩn qua.

“Không đứng đắn.” Gia Cát Linh Ẩn giận dỗi nói.

“Chủ tử, bữa trưa đến rồi.” Nói xong, Tiểu Diệp bước vào, nhìn thấy Sở Lăng Thiên, lập tức quỳ xuống hành lễ, “Nô tỳ thỉnh an Thất vương gia.”

“Bình thân.”

Tiểu Diệp đứng lên, dọn bát đĩa ra, ngượng ngùng nói: “Nô tỳ không biết Thất điện hạ đến, cho nên chỉ lấy phần cho chủ tử, xin chủ tử và Thất điện hạ đợi một chút, nô tỳ đi lấy thêm.” Đối với danh tiếng của vương gia mặt lạnh, Tiểu Diệp ở trong cung nên có nghe qua một chút.

“Không cần đâu.” Sở Lăng Thiên nói, “Chỗ này đủ cho hai người ăn, đi thêm chuyển nữa làm gì, đừng vất vả quá.”

Tiểu Diệp ngẩn ra, lập tức tạ ơn: “Đa tạ Thất điện hạ châm chước, nô tỳ vô cùng cảm kích.”

Dùng thiện xong, Sở Lăng Thiên vội vàng chạy về quân doanh, chuyện cảm quân vẫn cần y quan tâm. Tiểu Diệp truyền lời, nói hoàng thượng triệu Gia Cát Linh Ẩn đến ngự thư phòng.

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn tràn đầy hoài nghi, không biết tại sao hoàng thượng lại triệu kiến nàng, lập tức theo công công truyền chỉ vội vàng đi đến ngự thư phòng.

“Tam nha đầu, có biết trăm truyền người đến là vì chuyện gì không?” Sở Kim Triều hỏi.

“Thần nữ không biết, xin hoàng thượng nói rõ.” Gia Cát Linh Ẩn vẫn không hiểu gì.

“Vừa rồi Hiên nhi lại nhắc đến với trăm, mong trăm tứ hôn cho hai người. Nhưng lần trước người đã từ chối, cho nên trăm muốn hỏi ý của người thế nào. Trăm lại nghe nói quan hệ của người và Thiên nhi rất thân cận, rốt cuộc trăm đã già rồi, không hiểu tâm tư mấy đứa nhỏ các người.”

Gia Cát Linh Ẩn lập tức quỳ xuống đất, hành đại lễ với Sở Kim Triều: “Thần nữ vô cùng cảm kích sự thương yêu của hoàng thượng, hồi bẩm hoàng thượng, việc thành thân cùng Lục điện hạ, thái độ của thần nữ vẫn như cũ, đời này sẽ không thay đổi. Thần nữ thỉnh cầu Hoàng thượng đừng nên ép buộc.”

“Ai da, trăm thấy kiếp trước nhất định người và Hiên nhi là oan gia, bằng không sao lại một đứa si mê không đổi, một đứa lại chẳng lung lay. Chuyện này lần trước trăm đã phê chuẩn rồi, lần này trăm cũng sẽ không ép người, người nói như thế, trong lòng trăm đã hiểu.”

“Đa tạ hoàng thượng tác thành, thần nữ cảm động đến rơi lệ.”

“Ha ha!” Sở Kim Triều cười to, “Trẫm rất thích ngươi, lễ nghĩa chu toàn, tiến thoái có chừng mực, lần này ở Lục Quốc Đại Diễn nhất định phải biểu hiện thật tốt, mang đến vẻ vang cho nước Lăng Nguyệt!”

“Thần nữ nhất định dốc toàn lực.”

“Được rồi! Lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Vây thần nữ xin cáo lui trước.”

“Ừ, lui đi.”

Gia Cát Linh Ẩn lui ra ngoài, khi đi ngang qua ngự hoa viên, nhìn thấy Sở Lăng Hiên đi tới, nàng làm như không có việc gì, hành lễ: “Tham kiến Lục vương gia.” Hành lễ xong, Gia Cát Linh Ẩn chuẩn bị rời khỏi.

“Đợi đã.” Sở Lăng Hiên cười lạnh, “Nhất dạ phu thê bách dạ ân, sao Tam tiểu thư lại quên bản vương nhanh như vậy?”

“Lục vương gia đang nói gì? Thần nữ nghe không hiểu.” Gia Cát Linh Ẩn đón lấy ánh mắt lạnh lùng của Sở Lăng Hiên, nói.

“Không hiểu? Tam tiểu thư đừng giả vờ nữa, tối qua chúng ta đã chung đụng da thịt, thành người thân thiết nhất rồi, sao Tam tiểu thư lại còn chống lại bản vương như thế? Tối qua, Tam tiểu thư rất chủ động nha.”

“Có phải Lục vương gia hiểu lầm gì không?” Gia Cát Linh Ẩn vẻ mặt nghi hoặc, lạnh lùng nói, “Thật không dám giấu giếm, tối qua thần nữ đến tròng sẵn sẵn để vấn an Thất gia.”

“Ngươi có thể không thừa nhận, nhưng sự thật chính là sự thật, Tam tiểu thư định sẽ giấu giếm bao lâu? Tam tiểu thư dám để bản vương nghiệm thân không? Hay là ngươi cho rằng, cho dù Sở Lăng Thiên biết ngươi đã thất thân với bản vương, còn có thể một lòng một dạ với ngươi? Ngươi cũng quá khờ khạo rồi! Nhưng ngươi yên tâm đi, hiện giờ ngươi đã là nữ nhân của bản vương, bản vương sẽ cho ngươi ăn no mặc ấm cả đời.”

“Thần nữ thất thân với Lục vương gia khi nào?” Gia Cát Linh Ẩn cười cợt, “Lục vương gia có bị điên hay không? Lại tự mình ảo tưởng chuyện chẳng hề tồn tại? Thần nữ còn có việc, thứ cho thần nữ không thể phụng bồi!”

“Đứng lại!” Sở Lăng Hiên bắt lấy cổ tay của Gia Cát Linh Ẩn, “Ngươi dám nói nữ nhân tối qua không phải ngươi? Ngươi đã không thừa nhận, bản vương sẽ cho ngươi nếm lại một chút mùi vị của tối hôm qua, xem ngươi có thể nhớ ra hay không.” Nói xong, Sở Lăng Hiên nhốt Gia Cát Linh Ẩn trong ngực, muốn hôn môi nàng.

Gia Cát Linh Ẩn đẩy mạnh Sở Lăng Hiên ra, nổi cơn thịnh nộ: “Sở Lăng Hiên, đừng đánh mất thân phận Lục vương gia! Ta nói rồi, tối qua ta đến thăm Thất gia, thái tử điện hạ cũng có thể làm chứng!”

“Vây nữ nhân trong phòng ngươi là ai?”

110. Chương 110: Bản Vương Phải Huyết Tẩy Lục Vương Phủ

“À, quên nói với vương gia, hôm qua ta đã đổi phòng với tỷ tỷ.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói với Sở Lăng Hiên.

“Ngươi nói cái gì?” Sở Lăng Hiên vô cùng kinh hãi, thẳng thốt nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Ngươi nói người trong phòng là đại tỷ ngươi? Không thể nào! Ngươi đừng hòng lừa gạt bản vương!”

“Lục vương gia đi tìm đại tỷ hỏi sẽ rõ mà, đại tỷ vẫn luôn si tâm vọng tưởng đến vương gia, nếu biết người chiếm lấy thân thể trong trướng của mình chính là Lục vương gia, nhất định sẽ vô cùng phấn khởi. Chi bằng hiện giờ ta đi nói với tỷ ấy!”

“Gia Cát Linh Ẩn, người!” Khi Sở Lăng Hiên ý thức được Gia Cát Linh Ẩn không hề nói dối, nhất thời tức giận đến nghẹn lời, chỉ cảm thấy trong ngực như có một luồng khí nóng muốn tuôn trào ra!

“Lục vương gia vui mừng đến nỗi nói không nên lời ư?” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, “Thần nữ xin chúc hai người vĩnh kết đồng tâm[1] trước!”

“Gia Cát Linh Ẩn, chuyện này, chỉ có thể là người biết ta biết, không được nói với bất cứ ai, biết không?” Trong mắt Sở Lăng Hiên vẫn vẹn tơ máu, hết như một con sư tử nổi giận.

“Sở Lăng Hiên, người đang uy hiếp ta?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, nói: “Hắn là người phải bồi hoàn cho ta chứ, nếu Thất gia biết người muốn làm gì ta, y sẽ đối xử thế nào với người!”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Không được ra tay với Thất gia nữa!”

“Bốp!” Sở Lăng Hiên đánh một quyền vào thân cây bên cạnh, chấn động làm lá cây rơi xuống, giận dữ nói: “Tại sao? Tại sao trong lòng người chỉ có mình hắn? Bản vương sao lại không sánh được với hắn!”

“Người, không so được với y.” Gia Cát Linh Ẩn cười khinh thường, xoay người bỏ đi, không muốn dây dưa với Sở Lăng Hiên nữa.

“A!” Sở Lăng Hiên oán hận gầm lên một tiếng, một chưởng vừa rồi đã chặt đứt thân cây làm hai đoạn, cục diện hẩn tĩ mĩ bố trí lâu như vậy, lại có thể không có thu hoạch gì, thứ trả về ỉn lại là uy hiếp tiềm tàng của Gia Cát Hồng Nhan.

“Điện hạ tại sao lại tức giận vậy?” Chu Tuyết Tranh từ xa đi tới, nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Sở Lăng Hiên, nhin không được bèn hỏi, “Chuyện tối qua có thuận lợi hay không?”

“Ừ.” Sở Lăng Hiên bình tĩnh, gạt đầu.

“Vậy phải chúc mừng Lục điện hạ rồi, thế nhưng tại sao điện hạ còn rầu rĩ không vui chứ?”

“Không sao, bản vương còn có việc, xuất cung trước đây.”

“Điện hạ đi thông thả.” Chu Tuyết Tranh ngẩng đầu, cười cười, Thiên ca ca, bảo vật huynh yêu thương trong lòng, hiện giờ cũng giống như ta, huynh còn yêu ả không?

Buổi tối, Sở Lăng Thiên ngồi trong lều, nghe mấy phó tướng bẩm báo lại tình hình bố trí cấm quân, sau khi các phó tướng đi khỏi, có người đi vào thông báo, nói bên ngoài có một nữ tử cầu kiến.

“Mời vào đi.” Sở Lăng Thiên nhíu mày, không biết là ai.

“Thiên ca ca vẫn chưa nghỉ ngơi à?” Chu Tuyết Tranh vừa nói vừa đi vào.

“Là tiểu thư?” Sở Lăng Thiên sắc mặt lạnh băng, “Chu tiểu thư tìm bản vương có chuyện gì? Trời đã tối lắm rồi, có chuyện gì ngày mai hắn nói.”

“Là chuyện về Tam tiểu thư, Thiên ca ca cũng không có hứng thú để nghe ư?” Chu Tuyết Tranh cười cười, hỏi, “Chuyện Tranh nhi nói, Thiên ca ca nhất định có hứng thú.”

“Về chuyện của Linh nhi? Chuyện gì?”

“Xem ra Tam tiểu thư cũng chẳng bằng thần với huynh rồi, Tranh nhi mà nói, Thiên ca ca nhất định phải bình tĩnh nhé! Tối qua, Tam tiểu thư đã thất thân với Lục điện hạ rồi.”

“Người nói gì?” Sở Lăng Thiên nhìn chằm chằm vào Chu Tuyết Tranh, “Người lặp lại lần nữa!”

“Tranh nhi nói, tối hôm qua Tam tiểu thư đã lên giường cùng Lục điện hạ, nếu không tin, huynh có thể đi hỏi Lục điện hạ. Thiên ca ca, huynh nghe rõ rồi chứ? Nữ tử huynh luôn nhung nhớ hiện giờ cũng có khác gì với Tranh nhi đâu, huynh sẽ không yêu nàng ta nữa phải không? Thiên ca ca, trở lại bên cạnh Tranh nhi đi. Thiên ca ca, huynh đi đâu vậy?”

Chu Tuyết Tranh còn chưa nói xong, Sở Lăng Thiên đã lao ra khỏi lều trại, chạy về phía Lục vương phủ.

Sở Lăng Thiên mang theo kiếm, không để ý sự ngăn trở của gia đình trong phủ, vọt vào trong Lục vương phủ: “Sở Lăng Hiên, người ra đây cho ta!”

“Chuyện gì vậy Thất đệ?” Sở Lăng Hiên đi tới, hỏi.

“Sao người lại làm vậy với Linh nhi?”

“Ta...” Sở Lăng Hiên ngẩn người, lập tức lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng cười một tiếng, “Ta nói rồi, Linh nhi là của ta, Sở Lăng Thiên, người thua rồi!”

“Giỏi lắm!” Sở Lăng Thiên gật đầu, không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra ngoài, triệu Phá Trận đến, “Thông báo Lâm Dạ triệu tập người của Cửu Thiên Cung, đêm nay bản vương phải huyết tẩy Lục vương phủ!”

“Gia...” Phá Trận chưa từng thấy vẻ mặt đáng sợ như thế của Sở Lăng Thiên.

“Nhanh lên!”

“Dạ!”

Trong Lục vương phủ, Sở Lăng Hiên lạnh lùng cười, căn dặn: “Tiền cung nói với Hoàng thượng, Sở Lăng Thiên gây bất lợi cho ta!”

Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị đi nghỉ ngơi, lại thấy Sở Lăng Thiên đẩy cửa đi vào, sắc mặt u ám, “Thất gia...” Nàng còn chưa nói xong, Sở Lăng Thiên đã cúi người ngậm lấy môi nàng, hôn ngẫu nhiên.

Thật lâu sau, Sở Lăng Thiên mới buông Gia Cát Linh Ẩn ra, ôm chặt nàng vào lòng, dùng giọng khàn khàn nói: “Linh nhi, xin lỗi nàng, là ta không bảo vệ tốt cho nàng! Bất kể xảy ra chuyện gì, lòng ta với nàng vĩnh viễn không thay đổi! Từ nay về sau, ta sẽ không để nàng phải chịu bất cứ tổn hại gì nữa.”

“Thất gia...” Trong miệng Gia Cát Linh Ẩn đầy mùi máu tanh, nàng xoa làn môi bị Sở Lăng Thiên cắn rách, “Người làm sao vậy? Sao bỗng nhiên lại nói như vậy?”

“Là ta không tốt, là ta không tốt!” Sở Lăng Thiên không để ý đến câu hỏi của Gia Cát Linh Ẩn, tự trách mình, “Nàng yên tâm đi, ta sẽ báo thù cho nàng.”

Gia Cát Linh Ẩn càng nghe càng mơ hồ, nghiêm mặt nói: “Thất gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta biết hết rồi.” Sở Lăng Thiên lẩm bẩm, “Chu Tuyết Tranh và Sở Lăng Hiên đều nói cho ta biết, ta nhất định sẽ bắt họ trả giá lớn! Theo ta đi, hiện giờ ta phải đi tìm phụ hoàng, nói người tứ hôn cho chúng ta!”

“Thất gia...” Gia Cát Linh Ẩn hình như hiểu được chuyện Sở Lăng Thiên nói rồi, “Hình như có hiểu lắm gì đó phải không? Ta đâu có chuyện gì.”

“Tối qua thực sự nàng không bị gì à? Sở Lăng Hiên không làm gì với nàng à?”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn không được bật cười, nói: “Người hồ đồ quá rồi! Tối qua ta ở tròng săn bắn mà! Người quên rồi ư?”

“Ồ ha!” Sở Lăng Thiên như bừng tỉnh từ trong mộng, vỗ ót, “Sao ta lại quên thế này? Đúng là bị họ chọc đến hồ đồ! Nhưng mà không có lỗi làm sao có gió lửa, Chu Tuyết Tranh và Sở Lăng Hiên có âm mưu này phải không?”

“Vậy người nghĩ xem tại sao ta lại đối phòng với đại tỷ?”

“Nàng đã sớm biết?”

“Chiều qua Chu Tuyết Tranh có đến tìm ta, lúc gần đi, nàng ta có búng một chút hương hợp hoan vào lư hương, cho nên ta mới đối phòng với đại tỷ.”

“Cho nên người tối qua cùng với Sở Lăng Hiên là đại tỷ của nàng? Sở Lăng Hiên cũng biết?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, chẳng nói đúng sai: “Sở Lăng Hiên đã biết được chân tướng, lại còn cố bóp méo sự thật với người, đơn giản là muốn chọc giận người thôi, để cho hoàng thượng trừng phạt người! Người chưa làm gì với hắn chứ?”

Sở Lăng Thiên lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi, ta đoán, giờ này chắc hắn đã đi cầu cứu hoàng thượng rồi.”

“Vì sao nàng không nói cho ta biết? Chuyện gì cũng tự gánh vác một mình.”

“Vì không muốn người lo lắng, hiện giờ chẳng phải ta không sao ư?”

“Nàng như vậy sẽ chỉ khiến ta càng thêm lo lắng.”

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng, giọng của Phá Trận truyền vào trong: “Gia, mọi người đã sẵn sàng, có phải bây giờ ra tay ngay hay không?”

“Không cần, vất vả ọi người rồi.”

“Dạ!” Phá Trận thở phào, “Vậy để thuộc hạ đi thông báo cho Lâm Dạ.”

“Người muốn làm gì?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Huyết tẩy Lục vương phủ!”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cả kinh, tự trách nói: “Là ta không nói với người sớm hơn, chút nữa đã gây đại họa, xin lỗi người.”

“Nàng không sao là tốt rồi! Là ta sơ suất!” Sở Lăng Thiên lại ôm Gia Cát Linh Ẩn vào lòng, “Sau này đêm nào nàng cũng phải ở bên cạnh ta.”

“Hả?” Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc nhìn Sở Lăng Thiên, “Thất... Thất gia...”

“Quyết định như vậy đi, Tiểu Điện!” Sở Lăng Thiên hướng ra bên ngoài hô lớn.

“Thất điện hạ có gì cản dận?”

“Đem chút nước ấm lại đây cho bản vương, bản vương phải rửa mặt.”

Tiểu Điện ngạc nhiên một hồi, mới gật đầu: “Xin điện hạ chờ một lát, nô tỳ đi ngay.”

“Thất... Thất gia, đêm nay người không đi tuần tra ban đêm à?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi dò.

“Sau nửa đêm ta mới đi.”

Hai người đang nói, thấy Tiêu Ôn vội vàng vàng đi vào, nhìn thấy Sở Lăng Thiên rất cục sác mặt cũng bình tĩnh lại: “Thất điện hạ, rốt cục cũng tìm được người rồi! Hoàng thượng triệu kiến người đó!”

Sở Lăng Thiên nhéo mũi Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Bị nàng đoán trúng rồi, quả nhiên có người đi cáo trạng! Đi, nàng đi cùng ta!”

Trong ngự thư phòng, Sở Kim Triều ngồi ngay ngắn, nhìn thấy Sở Lăng Thiên dẫn Gia Cát Linh Ẩn cùng đến, vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhưng cũng không bảo nàng tránh đi.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Thần nữ tham kiến hoàng thượng.”

Hai người hành lễ với Sở Kim Triều, đợi Sở Kim Triều lên tiếng.

“Thiên nhi, có biết tại sao trăm triệu con đến không?” Sở Kim Triều trầm ổn hỏi.

“Vì chuyện của Lục ca?” Sở Lăng Thiên chủ động nhắc đến, “Nhi thần chỉ là nhất thời tức giận nên nói vậy, xin phụ hoàng lượng thứ.”

“Con đó!” Sở Kim Triều thở dài, “Có mấy lời không thể nói tùy tiện được, con luôn bình tĩnh trấn định, là chuyện gì làm con rối loạn vậy?” Nói xong, Sở Kim Triều cố ý nhìn qua Gia Cát Linh Ẩn.

“Xin phụ hoàng tứ hôn cho nhi thần và Linh nhi!” Sở Lăng Thiên hỏi một đấng đáp một nẻo.

“À? Xem ra là bởi vì Tam nha đầu?” Sở Kim Triều hí mắt, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tam nha đầu, nếu trăm tứ hôn cho người và Thiên nhi, ý của người thế nào?”

“Xin nghe hoàng thượng làm chủ.” Gia Cát Linh Ẩn ung dung đáp.

“Trăm hiểu rồi!” Sở Kim Triều gật đầu, “Đợi sau khi Lục Quốc Đại Diễn xong, trăm sẽ tứ hôn cho hai đứa! Thiên nhi, trên người con và Hiên nhi đều chảy dòng máu của trăm, trăm không hy vọng hai con tàn sát lẫn nhau, con hiểu chưa? Tầm lòng trăm đối với con, trong lòng con rõ nhất!”

“Nhi thần đã hiểu, đa tạ phụ hoàng dạy bảo.”

“Tam nha đầu, trăm hy vọng sau này người phải trợ giúp tốt cho Thiên nhi, đừng để nó làm chuyện gì quá giới hạn.”

Gia Cát Linh Ẩn hành đại lễ, khom người nói: “Thần nữ xin kính cẩn tuân theo lời dạy của hoàng thượng!”

“Mau đứng lên đi.” Sắc mặt Sở Kim Triều trở nên hòa nhã hơn, “Qua vài ngày nữa, người cũng nên gọi trăm là phụ hoàng giống Thiên nhi, đến lúc đó hai đứa sớm ngày sinh một đứa cháu cho trăm!”

Gia Cát Linh Ẩn hai má đỏ hồng, ngượng ngùng cúi đầu.

“Phụ hoàng yên tâm!” Sở Lăng Thiên hứng khởi nói, “Xin kính cẩn tuân theo ý chỉ của phụ hoàng.”

“Ha ha!” Sở Kim Triều cười to, “Không còn sớm nữa, hai con mau chóng trở về nghỉ ngơi đi.”

“Nhi thần cáo lui, phụ hoàng cũng nghỉ ngơi sớm đi, bảo trọng long thể.”

“Đi đi, đi đi, hiếm khi nghe thấy con quan tâm đến trăm!”

Ra khỏi ngự thư phòng, hai người sóng vai đi bên nhau, Sở Lăng Thiên đột nhiên túm lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn, nắm chặt, tâm trạng cực kỳ tốt.

Tiểu Diệp tay đổ mấy lần nước ấm, cuối cùng cũng thấy Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên trở về, lập tức tiến lên hành lễ: “Điện hạ, chủ tử, cuối cùng hai người cũng quay về. Điện hạ, nước ấm đã chuẩn bị xong.”

“Ừ, người cũng lui xuống nghỉ ngơi đi, không cần ở lại đây hầu hạ.” Sở Lăng Thiên nói.

“Dạ, nô tỳ cáo lui!” Tiểu Diệp thức thời lui ra, trước kia nàng chỉ biết Gia Cát Linh Ẩn không đơn giản, bằng không cũng sẽ không từ thân phận thứ nữ biến thành Huyền Quân, sau khi biết sau lưng Gia Cát Linh Ẩn còn có Thất vương gia, nàng đối với Gia Cát Linh Ẩn càng thêm khâm phục.

[1] Vĩnh kết đồng tâm: gắn bó trọn đời.

111. Chương 111: Sở Lão Nhân, Còn So Nữa Không?

Sở Lăng Thiên rửa mặt xong, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn có hơi lúng túng, không khỏi mỉm cười đắc ý: “Ái phi à, suy nghĩ gì đó? Mau mau lên giường nghỉ ngơi thôi.”

“Ta... không buồn ngủ, người ngủ trước đi!”

“Ta mệt rồi, nàng ngủ cùng ta đi!” Nhân lúc Gia Cát Linh Ẩn không chú ý, Sở Lăng Thiên bế bổng nàng lên, đi về phía giường rồi cẩn thận đặt nàng xuống, rất sợ làm đau nàng.

Buông Gia Cát Linh Ẩn ra, Sở Lăng Thiên nhảy lên giường, kéo nàng lại gần, giam nàng trước ngực mình, hôn lên tóc nàng, dịu dàng nói: “Ngủ đi!”

Giữa lúc mơ mơ màng màng, Gia Cát Linh Ẩn cảm giác người nằm bên cạnh đã thức dậy, nàng mở hai mắt nhập nhèm ra, thấy Sở Lăng Thiên đang mãi miết nhìn mình.

Sở Lăng Thiên cúi người xuống, hôn nhẹ lên môi nàng, vuốt ve mái tóc nàng, khẽ nói: “Xin lỗi đã làm nàng thức giấc. Ta phải đi tuần tra đêm, Kinh Phong ở ngay bên ngoài, có việc gì thì gọi hân!”

“Đạ.” Gia Cát Linh Ân gật đầu, “Người cũng phải cẩn thận.”

Sở Lăng Thiên vốn mặc nguyên bộ y phục mà ngủ, nên chỉ mang giày vào, nói tạm biệt với Gia Cát Linh Ân liền nhanh chóng rời khỏi.

Tối hôm nay, Gia Cát Hồng Nhan mỗi mắt mong chờ, gần như cả đêm không ngủ, nhưng người đêm đó vẫn không đến. Buổi sáng sau khi thức dậy, nàng ta giặt miếng ngọc ở bên hông, hy vọng có thể làm chủ nhân của nó chú ý đến.

Mấy người đi ra cửa, Gia Cát Linh Ân liếc mắt một cái liền nhìn thấy ngọc bội bên hông của Gia Cát Hồng Nhan, kiếp trước sống bên cạnh Sở Lăng Thiên suốt mười năm, người khác không biết, nhưng nàng lại rõ miếng ngọc này là của Sở Lăng Thiên. Gia Cát Hồng Nhan khoa trương như vậy, đơn giản chỉ muốn tìm được người kia.

Trận đấu hôm nay diễn ra ở sân chính, trận đấu còn chưa bắt đầu, Thẩm Vân Bác râu ria đã hết lớn: “Các vị, ca hát luôn là nước Đại Mạc dẫn đầu, trăm cảm thấy thôi thì không cần phải lãng phí thời gian thi đấu, chỉ bằng trực tiếp phán Đại Mạc đứng nhất, thời gian còn lại để ọi người đến Ngân Đô đi dạo mua đồ!”

“Bệ hạ nước Đại Mạc, nay đã khác xưa, sao người lại khẳng định lần này là nước Đại Mạc vẫn thắng lợi chứ?” Khương Diệp mỉm cười nói.

“Hừ! Tiểu nhi Khương Diệp, đúng là ghé mới sinh thì không biết sợ hổ mà, lão phụ thân của ngươi lần trước chính là chủ động bỏ cuộc. Ha ha! Còn có Sở lão nhân à, lần này có phải vẫn định đứng thứ nhất từ dưới đếm lên hay không?”

“Thẩm lão nhân, hy vọng lần này nước Đại Mạc vẫn còn có vận may tốt như vậy!” Sở Kim Triều tức giận nói.

“Nước Đại Mạc ta là dựa vào thực lực, không phải vận may! Các ngươi đã muốn tự rước lấy nhục, vậy nước Đại Mạc sẽ phụng bồi đến cùng!”

“Thú vị thú vị!” Thái tử bệnh hoạn Hà Tần nói, “Một khi đã như vậy, chỉ bằng mọi người cùng nhau đặt cược thì thế nào? Đặt cược lần này nước nào sẽ đứng thứ nhất.”

“Hay lắm, hay lắm!” Thẩm Vân Bác vui vẻ đồng ý, “Ta đồng ý, không biết thái tử Hà Tần định lấy cái gì ra cược vậy?”

Hà Tần cười cười, nói: “Tiểu vương quanh năm tìm thuốc ở bên ngoài, ngẫu nhiên tìm được một phương thuốc, phương thuốc này có thể cứu trị cho người bị cảm nhiễm ôn dịch. Nếu nước nào thắng, tiểu vương sẵn lòng chia sẻ phương thuốc này. Ta đặt cược nước Nam Chiêu thắng!”

“Đại ca!” Hà Sướng Uyển lôi kéo góc áo của Hà Tần, “Đừng kích động! Muốn cược thì phải cược nước khác, muối đề nghị cược nước Đại Mạc.”

“Không đáng lưu tâm.” Hà Tần cười nói, “Xem như tạo phúc cho dân chúng trong thiên hạ, muối phải tin tưởng chính mình chứ.”

Bệnh dịch ở cổ đại là căn bệnh vô cùng khó chữa trị, một khi bùng phát ôn dịch, nhất định sẽ có rất nhiều người chết không rõ nguyên nhân. Hà Tần lấy phương thuốc này ra đặt cược, thoáng chốc khiến cho những người khác hứng thú.

Thẩm Vân Bác lấy ra một viên hồng ngọc, đặt xuống trước mặt mọi người, đắc ý nói: “Ta cược nước Đại Mạc thắng!”

“Vậy thì nước Tinh Long cũng góp phần náo nhiệt.” Bạch Vân Phàm lấy ra một bộ giáp nhẹ dệt bằng tơ vàng, “Ta cược nước Đại Mạc thắng!”

Bộ giáp tơ vàng tuy rằng không phải trân phẩm, lại là vật hiếm có trên đời, nhìn thấy Bạch Vân Phàm ra tay hào phóng như vậy, mọi người thầm nghĩ, xem như góp vui đi...

“Bạch Vân Phàm! Lão tử dùng giường hàn ngọc băng để đổi bộ giáp tơ vàng này của ngươi cũng không chịu, bây giờ lại hào phóng như thế.” Thẩm Vân Bác tức giận nói.

“Nhân sâm ngàn năm, cực nước Ngạo Nguyệt thắng!” Khương Diệp lên tiếng.

Sở Kim Triều và Liên Thương Hải nhíu mày, theo tình hình đã qua, hai người họ có cực gì thì cũng thua, nhưng mọi người ở bốn nước khác luôn nhìn chăm chăm vào hai người họ, đợi họ ra tay đặt cực.

“Năm mươi con hân huyết bảo mã[1], cực... cực nước Đại Mạc thắng!” Lợi ích trước mắt, Liên Thương Hải quyết định lựa chọn đặt cực lên nước Đại Mạc.

“Nửa bộ binh pháp thượng cổ, cực nước Lăng Nguyệt thắng!” Cuối cùng, Sở Kim Triều nói.

“Thất vương phủ đặt toàn bộ của cải, cực nước Lăng Nguyệt thắng!” Sở Lăng Thiên nói tiếp.

“Thanh Ngọc Môn đặt lệnh bài môn chủ, cực nước Lăng Nguyệt thắng!” Thương Y nói theo.

Hai người vừa dứt lời, chỗ ngồi xôn xao cả lên, rốt cục Thất vương phủ có bao nhiêu của cải, chỉ sợ ngay cả chính Sở Lăng Thiên cũng không biết, mọi người chỉ biết toàn bộ tiền trang của nước Lăng Nguyệt, có tám phần đều là sản nghiệp của Thất vương phủ. Lệnh bài môn chủ Thanh Ngọc Môn, cũng làm người ta phải thêm rõ dãi, chỉ cần có lệnh bài trong tay, liền có thể hiệu lệnh cả Thanh Ngọc Môn. Trong lòng Sở Kim Triều co rút vài cái, thầm nghĩ hai đứa kia có phải điên rồi hay không, dù để chống đỡ thể diện của nước Lăng Nguyệt cũng không thể hào phóng như thế.

“Mau bắt đầu đi! Ta chờ không nổi nữa rồi!” Thẩm Vân Bác hưng phấn xoa tay, cao giọng nói, “Sở lão nhân, đề mục năm nay là gì?”

“Nếu là trận tỉ thí giữa những người trẻ tuổi, liền lấy chuyện tình yêu của Thánh hoàng và Thánh hoàng hậu trong truyền thuyết làm đề mục đi. Chỉ cần ca khúc gần với cốt truyện, ý cảnh tương tự là được.” Trong truyền thuyết, Thánh hoàng là thủy tổ khai thiên của lục địa Đông Lăng, khi Thánh hoàng còn tại thế thì chỉ có một nữ tử duy nhất là Thánh hoàng hậu bầu bạn. Sau đó, Thánh hoàng hậu đột nhiên biến mất, Thánh hoàng tương tự thành bệnh, bỏ cả giang sơn, đi tìm nữ tử mình yêu.

“Beng!” Một tiếng chiêng vang lên, trận đấu chính thức bắt đầu. Thang điểm cho trận đấu là một trăm, từng nước cử ra một người tiến hành chấm điểm thi, cuối cùng cộng tất cả điểm số rồi chia đều ra là điểm người dự thi nhận được.

Người đầu tiên lên đài là công chúa Hà Sướng Uyển của nước Nam Chiếu, tiếng ca của nàng ấy ngọt ngào vô cùng, được xưng tụng là chim sơn ca của nước Nam Chiếu. Nàng mượn một trang thơ, tự mình phổ khúc, ca khúc được hát xong, mọi người đều trầm trồ khen ngợi!

Nhưng dường như nàng ấy không hài lòng lắm với màn biểu diễn của mình, khi trở lại chỗ ngồi liền nhin không được oán trách Hà Tần: “Đại ca, muội đã nói đừng đặt nước Nam Chiếu rồi mà, phát huy không được tốt lắm!”

“Đừng lo, chỉ là một phương thuốc thôi mà.” Hà Tần cười nói.

“Nhưng muội không muốn đưa phương thuốc cho nước Đại Mạc!” Hà Sướng Uyển bĩu môi, nhỏ giọng nói.

“Ai thắng còn chưa biết được.”

“Công chúa Hà Sướng Uyển nước Nam chiếu được chín mươi điểm.” Sau khi tính điểm xong, Tiêu Ôn cuối cùng tuyên bố.

Người thứ hai lên đài là đích nữ của một vị đại thần nước Tinh Long, vị nữ tử này bước lên, dịu dàng xướng lên một khúc ca ngợi tình cảm nam nữ, tiếng ca du dương êm ái làm cho người ta không khỏi say mê!

“Tiểu thư Thanh Sương đạt chín mươi hai điểm.” Tiêu Ôn lớn tiếng tuyên bố.

Người tiếp theo lên đài là một nữ tử của nước Ngạo Nguyệt, giọng ca của nữ tử ấy cũng tương đương với Hà Sướng Uyển và Thanh Sương, cuối cùng cũng giành được chín mươi hai điểm.

Kế tiếp là nước Đông Lan, Liên Mộ Vân tha thướt đi ra, nàng được tôn là chim vàng anh của nước Đông Lan, giọng nói của nàng ấy cũng vô cùng êm tai. Liên Mộ Vân cúi người hành lễ, liền cất lời ca:

Kiểm gia thương thương, (Lau lách xanh tươi và rậm rạp)
 Bạch lộ vi sương. (Móc làm sương phủ khắp mọi nơi)
 Sở vị y nhân, (Người mà đang nói hiện thời,)
 Tại thủy nhất phương. (Ở vùng nước biếc cách với một phương.)
 Tổ hồi tùng chi, (Ví ngược dòng tìm đường theo mãi,)
 Đạo trở thả trường, (Đường càng thêm trở ngại xa xôi.)
 Tổ du tùng chi, (Thuận dòng theo đến tận nơi,)
 Uyển tại thủy trung ương. (Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong.)[2]
 Kiểm gia thê thê, (Lau lách vẫn rườm rà tươi tắn,)
 Bạch lộ vị hi. (Móc chưa khô, rợp trắng phủ đầy)
 Sở vị y nhân, (Người mình đang thốt lời đây,)
 Tại thủy chi mi. (Ở bên bờ nước chốn này đó thôi.)
 Tổ hồi tùng chi, (Ví ngược dòng mà noi theo mãi,)
 Đạo trở thả tể. (Đường dốc cao trở ngại vô cùng.)
 Tổ du tùng chi, (Tiến theo mà cứ thuận dòng,)
 Uyển tại thủy trung trì. (Thấy nơi cồn nọ giữa vùng nước xanh.)[3]
 Kiểm gia thải thải, (Lau lách xanh tươi vừa để cắt,)
 Bạch lộ vị dĩ. (Móc trắng thì chưa dứt còn rơi.)
 Sở vị y nhân, (Người mình đang thốt mấy lời,)
 Tại thủy chi sĩ. (Ở bên bờ nước ắt nơi đây mà.)
 Tổ hồi tùng chi, (Ví ngược dòng tiến xa theo mãi,)
 Đạo trở thả hữu. (Đường rẽ sang mặt lại trở ngăn.)
 Tổ du tòng chi, (Thuận dòng, nếu cứ theo lần,)
 Uyển tại thủy trung trì. (Nghiêm nhiên thấy giữa cồn gần đó thôi.)[4]

Đây là bài thơ tình nổi tiếng trong Kinh Thi, qua giọng du dương của Liên Mộ Vân, nhất thời khiến người khác không kiểm được mà nghiêng tai lắng nghe, chất giọng như tiếng chuông bạc xướng lên thấm vào lòng người, nàng ta vừa mới hát xong, Hà Sướng Uyển là người đầu tiên vỗ tay trầm trồ khen ngợi! Ngay sau đó là một loạt tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên, phản ứng của người nghe rõ ràng có khác biệt với ba người thi trước.

“Không ngờ công chúa Mộ Vân chẳng những dung mạo xinh đẹp, tiếng hát cũng tuyệt vời đến thế!” Hà Tán thưởng nói.

“Thái tử Hà Tán quá khen rồi!” Liên Mộ Vân lễ phép trả lời.

“Bệ hạ nước Đông Lan có được người con gái như công chúa Mộ Vân đây đúng là có phúc.” Khương Diệp nói.

“Nào có, nào có.” Liên Thương Hải khách khí nói.

“Liên lão nhân, không ngờ người còn giấu tài, biểu hiện của lệnh nữ quả thật xuất sắc. Nhưng mà, vẫn không sánh được với nữ tử của nước Đại Mạc chúng ta.” Thẩm Vân Bác đặc ý nói.

“Công chúa Mộ Vân được bao nhiêu điểm?” Bạch Vân Phàm hỏi.

Tiêu Ôn cười cười, thông báo, “Công chúa Mộ Vân nước Đông Lan được chín mươi sáu điểm!”

Nghe vậy, trên sân rộng mọi người liền xì xào bán tán, rồi lại vang lên tiếng vỗ tay.

Người thứ năm lên đài là một ca cơ[5] nổi tiếng của nước Đại Mạc được muôn người để mắt đến, Hồ Cơ. Nữ tử nước Đại Mạc giỏi ca vũ, nữ tử đều lấy am hiểu về ca múa làm vinh quang, nam tử cũng lấy ca múa để phân xét nữ tử. Hồ Cơ này là người nổi bật giữa nữ tử nước Đại Mạc, nghe nói phàm là nam nhân từng nghe nàng hát, đều muốn có được nàng.

Hồ Cơ hành lễ với mọi người rồi bắt đầu hát:

“Vấn thế gian tình thị hà vật, (Hỏi thế gian, tình là vật gì)

Trực giao sinh tử tương hứa? (Mà khiến người sinh tử hẹn thề có nhau?)”

“Hay!” Hồ Cơ vừa mới hát được câu đầu, tiếng ca biến ảo khôn lường dẫn đến lời trầm trồ khen ngợi của người khác!

Thẩm Vân Bác híp mắt, dương dương tự đắc hất cằm, nói: “Hát xong vỗ tay cũng chưa muộn, đừng cắt ngang!”

“Thiên nam địa bắc song phi khách, (Trời nam đất bắc cách nhau,)

Lão sí kỷ hồi hàn thử. (Rã rời mưa nắng, bạn bầu mấy khi.)

Hoan lạc thú, (Gặp nhau vui thú mấy thì,)

Ly biệt khổ, (Mà nay cách biệt chia ly nỗi đời.)

Tự trung cánh hữu si nhi nữ. (Phải lòng nhi nữ ấy thôi,)

Quân ưng hữu ngữ, (Lời đây muốn ngỏ)

Diệu vạn lý tăng vân. (Mà người cách xa.)

Thiên sơn mộ tuyết, (Nghìn năm núi tuyết bao la,)

Chích ảnh hưởng thủy khứ? (Thân này lẽ bóng biết là về đâu.)

Hoành Phần lộ, (Sông Phần nước chảy rầu rầu,)

Tịch mạch đương niên tiêu cổ, (Mật mờ trống gõ nơi đâu năm nào.)

Hoang yên y cự bình sở. (Khói hoang dệp Sở khi nao,)

“Chiêu hồn” Sở ta hà ta cập, (Gọi hồn người cũ, biết đâu còn vừa?)

“Sơn quỷ” ám đề phong vũ. (Núi này quỷ khóc trong mưa,)

Thiên dã đổ, (Trời kia đã ghét,)

Vị tín dữ, (Phải chừa lòng tin.)

Oanh nhi yển tử câu hoàng thổ. (Yến oanh rồi cũng cỏ vun,)

Thiên sâu vạn cổ, vi lưu đãi tao nhân. (Cho sâu mãi đợi mỗi mòn người thơ.)

Cuồng ca thống ẩm, (Uống cuồng cất khúc ngân ngơ,)

Lai phổng nhận khâu xứ. (Đến bên thăm lại nắm mồ nhận đây.)”[6]

Hồ Cơ hát xong, mọi người im lặng như tờ, mới nhớ đến vỗ tay, giọng hát kỳ ảo vô cùng, như khóc như than, như rút mất hồn phách con người, làm cho người khác mãi đắm chìm trong dư vị, say mê không muốn tỉnh lại. Mặc dù mọi người không thích dáng vẻ tự đại ngông cuồng của Thẩm Vân Bác, nhưng đối với tiếng hát của Hồ Cơ quả thực không thể không trầm trồ ca ngợi.

“Giọng hát của cô nương rất tuyệt vời, phối hợp với ca từ này lại càng tăng thêm sức mạnh! Đúng là dư âm vẫn còn vang vọng bên tai tận ba ngày cũng không dứt!”

“Đúng vậy, có một nữ tử như vậy làm lợi thế, cũng khó trách bệ hạ nước Đại Mạc lại nắm chặt phần thắng như vậy, hâm mộ, hâm mộ!”

“Thắng lợi của nước Đại Mạc là không thể nghi ngờ, đúng là hời cho Thẩm lão nhân kia, nhận được nhiều thứ như vậy! May mà ta cược đúng!” Liên Thương Hải cảm thấy may mắn vì mình biết trước, bảo vệ được hãn huyết bảo mã.

“Đa tạ, đa tạ!” Thẩm Vân Bác vuốt chòm râu dài, châm biếm nói, “Sở lão nhân, còn tí thí nữa không? Đừng nói nước Đại Mạc không cho người cơ hội nhé, có bản lĩnh thì phái người bước ra đi!”

“Số điểm nước Đại Mạc đạt được là chín mươi chín điểm!”

Đã không còn ai thêm để ý đến điểm số của Hồ Cơ, thực lực của nàng ta mọi người đều hiểu, không cần lấy điểm số để chứng minh.

Sở Kim Triều cau mày, phần đặt cược của ông thua cũng được, nhưng hai đứa Thương Y và Sở Lăng Thiên chơi quá lớn, thua thì mệt rồi, khi không lại để cho Thẩm Vân Bác chiếm món hời to như vậy, chắc chắn ông sẽ bị tức đến hộc máu! Năm trước, nước Lăng Nguyệt xếp chót ở mục này, giờ đây, trong lòng Sở Kim Triều thấp thỏm, không biết nên phái ai ra ứng chiến.

Chú thích:

[1] Hãn huyết bảo mã là loài ngựa ra mồ hôi đỏ như máu, còn gọi là Akhal-Teke, một giống ngựa có nguồn gốc từ Turkmenistan nơi chúng được tôn vinh làm biểu tượng quốc gia, một trong những giống ngựa cổ xưa và độc đáo nhất.

[2] Bài thơ Kiềm gia 1 của Khổng Tử, bản dịch thơ của Tạ Quang Phát. (Nguồn: thivien.net)

[3] Bài Kiềm gia 2 của Khổng Tử, dịch thơ Tạ Quang Phát (Nguồn: thivien.net)

[4] Bài Kiềm gia 3 của Khổng Tử, dịch thơ Tạ Quang Phát (Nguồn: thivien.net)

[5] Ca cơ: chỉ một ca nữ xinh đẹp thời cổ đại.

[6] Bài thơ Mô ngư nhi (Mô chim nhạn) của Nhạn Khâu, bản dịch thơ của Diệp Luyến Hoa (Nguồn: thivien.net)

112. Chương 112: Nhận Định Nàng Dâu

Liên Thương Hải cảm thông nhìn Sở Kim Triều, tựa như đang nói với người nào đó rằng đã không quản kỹ nữ tử của mình, hiện giờ đã đâm lao thì phải theo lao. Ánh mắt Sở Kim Triều lần lượt quét qua Trần Cẩm Phàm, Chu Tuyết Tranh, Gia Cát Hồng Nhan, Tiêu U Lam, mấy người nọ đều cúi đầu. Thực lực của Hồ Cơ các nàng đã chứng kiến, ai bước ra chính là để cho người khác chế giễu. Cuối cùng, ánh mắt Sở Kim Triều dừng lại ở Gia Cát Linh Ẩn, hy vọng còn sót lại cuối cùng của ông, chính là Gia Cát Linh Ẩn có thể tạo nên kỳ tích, dù sao mấy lần trước, nàng cũng mang đến cho họ rất nhiều ngạc nhiên thích thú.

“Tam nha đầu, người lên đi!” Sở Kim Triều nói.

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, khi đi ngang qua bên người Sở Lăng Thiên, y cười nói với nàng: “Linh nhi cố lên! Toàn bộ của cải của chúng ta đều đặt vào đó!”

“Linh nhi, lệnh bài của ta phải nhờ người cầm về đây đó!” Thương Y cười hì hì nói, “Ta chính là đặt cược vào người!”

Gia Cát Linh Ẩn liếc nhìn hai người họ, trách cứ: “Thua cho hai người khóc luôn đi!”

“Sao lại là nàng ta?”

“Không biết nàng ta có thể thắng Hồ Cơ hay không?”

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đi ra, mọi người lập tức nhận ra chính là nữ tử ngày đó suýt bị tể thiên.

“Sở lão nhân, đây là trận tử thí ca hát, không phải thi tuyển sắc đẹp!” Thẩm Vân Bác hét lên, “Người dứt khoát nhận thua đi, tiếng hát của Hồ Cơ là đứng đầu thiên hạ, không ai có thể sánh bằng đâu!”

Sở Kim Triều không để ý đến Thẩm Vân Bác, mong chờ nhìn Gia Cát Linh Ẩn, không vì cái gì khác, ông thực sự rất tiếc rẻ tiền trang của Sở Lăng Thiên và Thanh Ngọc Môn của Thương Y.

Gia Cát Linh Ẩn thông thả đi ra, hành lễ xong, liền cất giọng:

Tiếng đao kiếm vang dội hòa với tiếng trầm đục của đàn sáo

Là ai đưa nàng ra ngoài thành xem chém giết

Bảy lớp sa y, máu tươi tràn lụa trắng

Giặc vây bốn phía, lục quân không cứu

Ai ngờ gặp lại trong cảnh sinh tử không lời

Đương thời từng buộc tơ hồng trăm mối

Một bước sa chân đã cùng ai kết tình

Vết sẹo kia đến từ vết thương cũ nào đây

Sao còn có thể ung dung thưởng trà

Mà đập đổ trận đồ thịnh thế yên hoa.

Máu kia nhuộm thắm họa đồ giang sơn

Sao sánh nổi vết chu sa điểm trên trán nàng

Đánh đổ cả thiên hạ này cũng được

Thủy chung chẳng qua khỏi một kiếp phồn hoa

Máu đào nhuộm thắm cánh đào hoa

Thầm nghĩ ngày gặp lại nàng lệ đổ như mưa

Nghe chùng đao kiếm lịm tiếng

Lầu cao hấp hối ngã nghiêng.

Nói cả đời này mệnh phạm đào hoa

Ai đã tính cho nàng quả ấy?

Đệ nhất vô khuyết, phong lưu không thể giả

Bên Họa lâu ai khẩy tỳ bà

Gió ẩm nơi nơi ai sớm lòng thay đổi

Sắc trao hồn cùng dung hoa diên đảo

Vẫn chưa thể cùng đối chuyện dưới đèn

Nói thích hái hoa không thích thanh mai trúc mã

Kết quả một quả kia đã phán

Cuối cùng vì nàng mà khuynh đảo thiên hạ.

Trăng sáng chiếu rọi khắp chân trời

Sau cùng ai chiếm được kiêu gia

Giang sơn hí vang trời chiến mã

Ôm ấp tiếng binh hùng trong tĩnh lặng

Gió thổi ngày sau lại xơ xác tiêu điều
Dung hoa héo tàn sau khi quân lâm thiên hạ
Bước lên chín tầng bảo tháp
Thưởng thức một đêm sao băng hạ trần.
Trở về một thuở xưa kia
Năm tháng tĩnh lặng cũng làm người sợ hãi
Những đoạn mây khô dài ra mấy nhánh
Hóa ra thời gian đã chóng vánh qua đi
Giữa mộng vàng dưới trăng cao lâu ấy
Đứng trước nàng mi mục không đổi thay
Phủ đi hoa tuyết rơi trên áo
Sóng vai nhìn trời đất bao la.[1]

Gia Cát Linh Ẩn xuống xong, cả sân châu lặng phất như tờ. Tất cả mọi người còn đang đắm chìm trong câu chuyện mà nàng dùng lời ca để kể, hơn nữa nàng lúc ẩn lúc hiện như khúc nhạc thiên tiên, giọng hát như âm thanh của tự nhiên, làm cho người ta trầm luân mê lạc trong đó, thật lâu sau vẫn còn đang chìm trong dư vị. Bài ca không không phải là tình cảm lai láng, mà là nhẹ nhàng lan tràn ra. Trong giọng ca trầm lắng lộ ra cuộc chiến hào hùng, khí thế vang dội ngất trời, làm cho người khác cảm thấy không buông bỏ được, muốn thoát ra cũng không được mà tiến sâu vào cũng không xong.

“Sóng vai nhìn trời đất bao la! Đúng là quá hay!” Hà Tần là người đầu tiên lấy lại tinh thần, không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi, “Ý cảnh của ca khúc này, cộng thêm tiếng ca của Tam tiểu thư, thật hay hơn cả Hồ Cơ!”

“Ai nói chỉ có nữ tử của nước Đại Mạc am hiểu ca vũ, nữ tử của nước Lăng Nguyệt không chút nào kém cỏi, hơn nữa biểu hiện còn xuất sắc hơn!” Liên Thương Hải cao giọng nói.

“Nữ tử này không chỉ có dung mạo xinh đẹp, tiếng ca cũng như tiếng trời, đúng là hiếm có!”

“Không biết người nào có may mắn được cưới nàng.”

Sở Lăng Thiên một tay chống cằm, say sưa ngắm nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nếu không phải đang ở trước mặt bàn dân thiên hạ, y chắc chắn sẽ không kiềm được mà xông đến hôn lên môi nàng.

“Ha ha ha!” Sở Kim Triều cười vang, vẻ mặt vui sướng, “Bệ hạ nước Đại Mạc, Tam nha đầu so với Hồ Cơ, ai hơn ai kém nào?”

“Hừm!” Thẩm Vân Bác thở hắt hừ một tiếng, “Sở lão nhân, ngươi làm càn!”

Sở Kim Triều vui vẻ, không thèm để ý đến Thẩm Vân Bác.

“Máu kia nhuộm thắm họa đồ giang sơn, sao sánh nổi vết chu sa điểm trên trán nàng! Nếu có thể có được nữ tử như Tam tiểu thư bầu bạn, vứt bỏ cả giang sơn thì có làm sao!” Khương Diệp thốt lên.

“Lăng hoàng bệ hạ, không biết Tam tiểu thư có hôn ước chưa?” Bạch Vân Phàm đứng dậy, cười nói, “Không biết tiểu vương có thể có được may mắn ôm mỹ nhân về không?”

Sắc mặt Sở Kim Triều thoáng chốc sa sầm, không vui nói: “Thái tử Vân Phàm, Tam nha đầu đã là nàng dâu mà trăm nhận định, thái tử đừng mơ tưởng nữa. Nghe nói nữ tử Tinh Long xinh đẹp dịu dàng, thái tử cần gì phải đi tìm nhân duyên ở ngàn dặm xa xôi chứ?”

“Vậy là tiểu vương mạo phạm rồi, bệ hạ có thể nói với tiểu vương là vị vương gia nào có may mắn như vậy không, cũng để cho tiểu vương được thua tâm phục khẩu phục.”

“Đây là trăm tôn trọng ý nguyện của Tam nha đầu, tạm thời không thể nói, tóm lại đến lúc đó nhất định mời các vị đại giá quang lâm, uống chén rượu mừng!”

Sở Kim Triều vừa nói những lời này ra, những người có mặt ở đây nhất thời biến sắc, hai nắm tay của Sở Lăng Hiên siết chặt, khớp xương kêu lên răng rắc, ý tứ của hoàng thượng nhất định là đã đồng ý với chuyện của Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn.

Sắc mặt Chu Tuyết Tranh phân vân, không biết người hoàng thượng ám chỉ rốt cuộc là Sở Lăng Hiên hay là Sở Lăng Thiên.

Trên mặt Gia Cát Hồng Nhan tràn đầy ganh tị, khăn tay bị vò thành một cục, hoàng thượng đã nói như vậy, thì chuyện nha đầu thối đó tiến vào nhà để vương chỉ là chuyện sớm muộn.

Liên Mộ Vân ngăn người, trái tim lại co thắt, hóa ra biểu ca và nàng ta đã nhận được sự đồng ý của Lăng hoàng, chỉ cần trong lòng biểu ca có thể chứa lại một chút không gian cho ta, như vậy đã đủ rồi. Tam tiểu thư, vì sao ngươi lại tồn tại trên đời này chứ? Ngộ nhỡ có một ngày ta không khống chế được lòng ganh tị với ngươi, thì ta phải làm sao đây?

Người vui vẻ nhất chính là Gia Cát Chiêm, có lời này của hoàng thượng, không lâu nữa ông sẽ trở thành hoàng thân quốc thích, nhất thời trên mặt rạng rỡ.

“Hoàng thượng, người sẽ không để cho Tam tiểu thư làm chính phi đúng không?” Sắc mặt hoàng hậu có chút không vui, thì thầm với Sở Kim Triều.

“Để bàn sau.” Sở Kim Triều xua tay nói, “Tiêu Ôn, Tam nha đầu có điểm chưa vậy?”

“Bẩm, có rồi!” Tiêu Ôn vẻ mặt hân hoan, “Tam tiểu thư được tròn điểm, là một trăm điểm!”

“Hả?” Sở Kim Triều khó tin, khẽ hỏi, “Tên Thẩm lão nhân kia không giở trò gì à?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, nước Đại Mạc cho không điểm, nhưng nước Đông Lan cho hai trăm điểm. Cộng lại chia ra không phải là tròn điểm hay sao?” Tiêu Ôn cười nói.

“Sao lại có thể như thế?” Thẩm Vân Bác đứng bật dậy, nhưng tự biết chột dạ, liền nuốt lời định nói xuống, ông quay đầu lại trừng mắt liếc Hồ Cơ, tức giận nói, “Mất mặt xấu hổ!”

“Các vị, còn nhớ vụ đánh cược lúc nãy không? Bây giờ nên thực hiện rồi.” Sở Kim Triều cười ha hả nói.

Các nước lấy ra vật đã cược, Liên Thương Hải thì chỉ viết giấy làm bằng chứng. Cung nữ lần lượt dâng lên cho Sở Kim Triều, ông vung tay lên, nói: “Tam nha đầu, có thích vật gì không? Ngươi cứ chọn đi!”

Gia Cát Linh Ẩn không nói lời nào, ánh mắt nhìn vào bộ giáp nhẹ bằng tơ vàng kia, Sở Kim Triều lập tức hiểu ý: “Bộ giáp tơ vàng, ngươi mang đi đi.”

“Thần nữ khấu tạ ân điển của hoàng thượng.”

“Được rồi, trện tí thí vào buổi sáng chấm dứt, trăm đã lệnh ngự thiện phòng chuẩn bị ngự thiện rồi, xin mời mọi người dời gót đến điện Thanh Lương nghỉ ngơi, dùng thiện.” Sở Kim Triều nói.

Khi dùng thiện, Sở Lăng Thiên rất tự nhiên ngồi bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, cộng thêm lời nói ban nãy của Sở Kim Triều, vì thế trong lòng mọi người đều ngầm hiểu. Dùng xong ngự thiện, Liên Thương Hải gọi Sở Lăng Thiên đến một chỗ yên tĩnh trong ngự hoa viên.

“Cửu cửu, người tìm con có chuyện gì?”

“Theo những gì ta quan sát mấy ngày nay, thì con và Tam tiểu thư phủ Thừa tướng quan hệ thân cận, hôm nay phụ hoàng con còn nói đã nhận định nàng là dâu, có phải con muốn cưới nàng ta không?” Liên Thương Hải hạ giọng hỏi han.

“Không dối gạt cửu cửu, Linh nhi quả thật là nữ tử trong lòng con, nếu có thể nhận được sự đồng thuận của phụ hoàng, vậy thì rất tốt!”

“Vậy con đặt Mộ Vân ở vị trí nào? Giữa hai đứa nó, ai là chính phi, ai là trắc phi, con có từng nghĩ đến chuyện này chưa?”

“Cả đời này của con chỉ cười một mình Linh nhi, không cần cữu cữu phải hao tâm tổn trí vì chuyện này!”

“Con nói gì?” Sắc mặt Liên Thương Hải sa sầm, “Trong lòng Mộ Vân luôn ngưỡng mộ con, chẳng lẽ con không thấy?”

“Chẳng lẽ cứ nữ tử nào ngưỡng mộ con thì con đều phải cười hết về phủ sao?” Sắc mặt Sở Lăng Thiên lạnh băng, tuyệt đối không nể mặt Liên Thương Hải.

“Sao con có thể nói chuyện với cữu cữu như thế? Mộ Vân không tốt chỗ nào? Tiểu Tĩnh là muội muội ta yêu thương nhất, sau khi muội ấy mất, ta luôn muốn đưa con về nước Đông Lan, nhưng phụ hoàng con đều sống chết không chịu, ta mới đồng ý từ bỏ! Ông ngoại của con cũng không yên tâm con một mình ở ngoài, nếu con thành thân với Mộ Vân, có nước Đông Lan ở đây, cho dù thế nào thì Sở gia cũng không dám động đến con, huynh đệ con không phải là ngọn đèn cạn dầu.”

“Đa tạ cữu cữu thương yêu, trong lòng con không có Mộ Vân, cưới muội ấy chỉ làm khổ muội ấy thôi.”

“Ôi!” Liên Thương Hải lắc đầu, “Con cứng đầu y hệt như mẹ con! Ta nhìn ra được, Mộ Vân thật lòng thích con. Ta cũng không ép con, con cứ suy nghĩ kỹ càng đi, sau khi Lục Quốc Đại Diễn kết thúc, xác định cho ta một câu trả lời thuyết phục. Cho dù thế nào, con cũng mãi là cháu của ta, nước Đông Lan cũng luôn là hậu thuẫn của con.”

“Đa tạ cữu cữu đã yêu thương.”

“Có thời gian thì đi thăm ngoại tổ phụ của con.”

“Dạ, con biết rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn trở về phòng, bất ngờ không thấy Tiểu Điệp, nàng tự rót trà ỳnh, vừa uống một hớp đặt chén xuống liền thấy Tiểu Điệp cúi đầu đi đến.

“Tiểu Điệp sao vậy?” Nhìn thấy vẻ khác thường của Tiểu Điệp, Gia Cát Linh Ẩn thân thiết hỏi han.

Tiểu Điệp lắc đầu, lau mắt, “Nô tỳ đi đổi bình nước ấm.”

“Từ từ đã!” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, giật lấy cái ấm trong tay Tiểu Điệp, nàng thấy viền mắt Tiểu Điệp đỏ hồng, đúng là vừa mới khóc, nàng dịu dàng hỏi, “Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Hu hu hu...” Có lẽ sự thân thiết của Gia Cát Linh Ẩn làm cho Tiểu Điệp ở lâu trong thâm cung lần đầu tiên cảm thấy ấm áp, nàng ta không nhịn được, bật khóc.

“Đừng khóc.” Gia Cát Linh Ẩn giúp Tiểu Điệp lau nước mắt, “Từ từ nói.”

Không ngờ, Tiểu Điệp quỳ sụp xuống trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, từ trong ngực lấy ra túi bạc vụn, khấn cầu nói: “Nô tỳ khẩn xin chủ tử giúp đỡ nô tỳ, mẫu thân của nô tỳ bệnh nặng, phụ mẫu chỉ có mình nô tỳ là con, nô tỳ không thể ở bên cạnh báo hiếu mẹ cha. Lúc sáng, nô tỳ cầu xin cô cô cho nô tỳ xuất cung thăm cha mẹ, nhưng cô cô nói tự ý xuất cung là vi phạm cung quy, không cho nô tỳ xuất cung. Hàng tháng nô tỳ chỉ có vài lượng bạc, chủ tử có thể giúp đỡ mang ẹ của nô tỳ không?”

“Nhà của người ở đâu? Nói rõ nơi chốn cho ta biết, còn có tên của cha mẹ người nữa, để ta sai người mang đi.”

“Đa tạ chủ tử!” Tiểu Điệp vui sướng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Nhà nô tỳ ở thôn Hạnh Hoa ngoại thành Ngân Đô mười dặm, nhà họ Diêu ở đầu thôn phía đông chính là nhà của nô tỳ. Chủ tử đúng là bồ tát sống, đại ân đại đức của chủ tử, nô tỳ không thể báo đáp, nô tỳ nhất định ngày ngày cầu xin ông trời phù hộ cho chủ tử.”

“Mau đứng lên đi.” Gia Cát Linh Ẩn đỡ Tiểu Điệp lên, kéo cô đi, “Đi đổi ấm nước đi.”

“Dạ, để nô tỳ đi.” Tiểu Điệp lau nước mắt, cầm theo ấm nước ra ngoài.

Gia Cát Linh Ẩn đi tới cửa, khẽ gọi: “Kính Phong, ra đây một chút.”

Bóng dáng Kính Phong đột nhiên từ nóc nhà phi xuống: “Tiểu thư, có chuyện gì?”

Gia Cát Linh Ẩn lấy ra một thỏi bạc, góp vào gói bạc vụn to của Tiểu Điệp, đưa cho Kinh Phong: “Người đến thôn Hạnh Hoa ở ngoại thành mười dặm, tìm một nhà họ Diêu, đưa số bạc này cho họ. Tiệp thể mời một vị đại phu trong thành Ngân Đô đi với người, xem bệnh giúp Diêu đại nương, sau đó trở về thông báo tình hình cụ thể cho ta biết.”

“Dạ, tiểu thư yên tâm, Kinh Phong nhất định làm theo.”

Tiểu Điệp mau chóng thay một ấm nước trở về, nghe Gia Cát Linh Ẩn nói đã sai người đến thôn Hạnh Hoa đưa ngân lượng, Tiểu Điệp lại cảm ơn rồi rút.

Lúc này, Tiêu Ôn đến viện truyền lời, nói đại diện tạm thời thêm vào một hạng mục thi đấu, là múa đôi, bảo mọi người đi chuẩn bị, sáng sớm mai tỷ thí.

Chú thích:

[1] Bài hát Khuynh tần thiên hạ, sáng tác và biểu diễn: Hà Đồ, dịch lời: Hà Hoa Khứ, chỉnh sửa: nhoclubu.

Lời dẫn: Chu Đế Bạch Viêm sau khi xưng đế mười năm thì băng hà giữa một đêm trời tuyết.

Vị hoàng đế xuất thân từ dân gian này vốn không màng đến đời sống xa hoa, sau khi bức vua Kính Đế thoái vị cũng không chọn sống trong tấm thất lộng lẫy của tiền triều, mà mỗi đêm đến ngụ ở Cửu Long tháp trong cung. Khi chết đi ông ngồi khoan chân trên bồ đoàn giữa thạch thất trong đỉnh tháp, đối diện một bức họa trên vách đá. Những cung nữ của tiền triều lưu lại hầu hạ đều nhận ra, bức tranh kia họa hình một nữ nhân tuyệt sắc vô song, chính là vị Phi tử cuối cùng được sắc phong bởi tiền triều Kính Đế.

Thì ra, sau khi đoạt được giang sơn mười năm, Bạch Viêm cuối cùng đã ra đi theo người ấy. Người vẫn chưa kịp lưu lại lời nào cho hậu thế. Vì vậy tất cả bí ẩn về vị hoàng đế khai quốc của nhà Chu đều ẩn khuất trong tòa bảo tháp, ẩn khuất đằng sau bức họa được vẽ trên nền vải kia, rồi đồng loạt bị vùi chôn vĩnh viễn trong sách sử đời sau.

113. Chương 113: Thịnh Yên

Theo Tiêu Ôn đến, còn có công chúa Triều Hoa.

“Cầm Phàm tỷ tỷ, ta và tỷ một tổ nhé.” Công chúa Triều Hoa đi đến kéo Trần Cầm Phàm.

“Được thôi.” Trần Cầm Phàm mỉm cười đồng ý.

“Đại tiểu thư, chúng ta một tổ đi.” Chu Tuyết Tranh đi đến bên cạnh Gia Cát Hồng Nhan, cười nói.

“Rất sẵn lòng.” Gia Cát Hồng Nhan mỉm cười, khinh thường liếc nhìn Tiêu U Lam một cái, “Không sợ đối thủ như hổ, chỉ sợ đồng đội như chuột. Chu tiểu thư, hợp tác vui vẻ!”

“Biểu muội, chúng ta chung một tổ đi.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Tiêu U Lam, nói.

“Muội à?” Tiêu U Lam chỉ vào chính mình, nàng thế nào cũng không ngờ Gia Cát Linh Ẩn lại chọn mình. Một khúc múa khổng tước trong bữa tiệc của thái tử khiến thanh danh của Gia Cát Linh Ẩn chấn động, có thể cùng hợp tác với nàng, lại giấc mộng của biết bao nhiêu người. Tiêu U Lam nghĩ đến trình độ vũ đạo của mình còn thấp, có vẻ rất không tự tin: “Muội sợ sẽ làm liên lụy biểu tỷ.”

“Cầm Phàm tỷ tỷ, chúng ta mau đi trộm luyện tập thôi, đừng để người khác nhìn thấy.” Nói xong, công chúa Triều Hoa kéo Trần Cầm Phàm ra khỏi viện.

Công chúa Triều Hoa và Trần Cầm Phàm vừa ra khỏi viện, liền thấy Bạch Vân Nghị đi từ phía đối diện đến. Nhìn thấy công chúa Triều Hoa, hai mắt Bạch Vân Nghị nhất thời sáng rỡ, đi đến trước mặt nàng ta, nhoẻn miệng nói: “Công chúa Triều Hoa xinh đẹp ơi, sao vừa thấy bản vương liền lẩn mất thế?”

“Người tránh ra!” Công chúa Triều Hoa chán ghét liếc Bạch Vân Nghị, “Sao lại giống hệt như một kẻ theo đuôi thế này, làm sao phải thấy người chứ! Bản công chúa thấy người thì tâm trạng liền không tốt!”

“Bản vương thấy công chúa thì tâm trạng thật sự rất tốt!” Bạch Vân Nghị lại tiến lên vài bước, “Công chúa xinh đẹp ơi, Lục Quốc Đại Diễn kết thúc, bản vương liền cầu thân với Lăng hoàng, để hoàng thượng ban nàng cho ta làm phi tử!”

“Phụt!” Công chúa Triều Hoa phun một ngụm nước bọt về phía Bạch Vân Nghị, “Phụ hoàng sẽ không đồng ý đâu! Ta có chết cũng không gả cho kẻ xấu xí như người!”

Bạch Vân Nghị lau nước bọt dính trên mặt, không chút nào tức giận, ngược lại còn cười nói: “Nước bọt của công chúa thơm quá! Bản vương nhất định phải cưới nàng về nước Tinh Long!”

“Nằm mơ đi!” Công chúa Triều Hoa phẫn hận không thôi, “Người dám cưới ta hả, bản công chúa sẽ giết người! Cẩm Phàm tỷ tỷ, chúng ta đi thôi!”

“Hừ!” Nhìn theo bóng lưng của công chúa Triều Hoa, trong mắt Bạch Vân Nghị chột lạnh, hắt hủ một tiếng, “Kẻ xấu xí? Nha đầu chết tiệt kia, người hãy chờ đó cho ta.”

Trong viện, Tiêu U Lam cúi đầu, ấp úng nói: “Biểu tỳ, muội... muội...”

“Đừng lãng phí thời gian nữa, đi theo ta!” Gia Cát Linh Ẩn quả quyết nói.

Nhìn theo bóng lưng của Gia Cát Linh Ẩn và Tiêu U Lam, Chu Tuyết Tranh nhếch mép cười, chậm rãi nói: “Đại tiểu thư, xem ra người thắng nhất định là chúng ta rồi. Có thể đánh bại được ả nha đầu thối đó, đúng là hả lòng hả dạ.”

“Mong được như lời Nhị tiểu thư nói.”

Hạng mục thi đấu vào buổi chiều là cưỡi ngựa bắn cung, người đại diện nước Lăng Nguyệt lên đài là Sở Lăng Hàn, Sở Lăng Hiên, cùng với một vị công tử. Thứ tự xếp lần lượt của trận đấu cưỡi ngựa bắn cung là nước Đại Mạc, Đông Lan, Lăng Nguyệt, Ngạo Nguyệt, Tinh Long và Nam Chiêu.

Ban đêm, Kinh Phong từ ngoại thành trở về, báo với Gia Cát Linh Ẩn đã mời thầy thuốc đi xem bệnh cho Diêu đại nương. Chẳng qua chỉ là cảm nhiễm phong hàn, uống thuốc, nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ khỏe lại. Tiểu Điệp nghe xong vui vẻ không thôi, lại tạ ơn Gia Cát Linh Ẩn không ngừng.

Đêm đó, Gia Cát Linh Ẩn mời Kinh Phong và Phá Trận đến trợ giúp, cùng Tiêu U Lam luyện tập suốt một đêm. Thấy Gia Cát Linh Ẩn bận rộn không quan tâm đến mình, Sở Lăng Thiên đành phải u oán quay trở về lều của cấm quân.

Trận thi đấu múa đôi được an bài vào buổi sáng, diễn ra ở điện Thanh Lương, tuy rằng thời gian gấp gáp, nhưng các quốc gia đều tiến hành chuẩn bị khẩn cấp, hơn nữa các nữ tử tham gia đại diễn đều tài nghệ xuất chúng, lần lượt trình diễn một màn nhảy múa long trọng. Nhưng những người tham gia đại diễn lần này vốn dĩ kiến thức uyên bác, màn vũ đạo này tuy rằng xuất sắc, nhưng vẫn chưa đủ đẹp khiến người khác phải kinh ngạc. Cuối cùng, chỉ còn lại ba tổ, một tổ là đội múa trứ danh của nước Đại Mạc, một tổ là Chu Tuyết Tranh và Gia Cát Hồng Nhan, tổ còn lại chính là Gia Cát Linh Ẩn và Tiêu U Lam.

“Xin mời Nhị tiểu thư và Gia Cát đại tiểu thư.”

Chu Tuyết Tranh và Gia Cát Hồng Nhan trên mặt tràn đầy vẻ tự tin, trong tay hai người đều cầm một thanh đoản kiếm.

“Hóa ra là múa kiếm, thú vị lắm.”

Cách thức hai người lên vũ đài cũng rất có sáng tạo, lập tức khiến mọi người tràn trề hứng thú. Chu Tuyết Tranh và Gia Cát Hồng Nhan cơ thể đều nhẹ như chim yến, thân hình mềm mại, bản lĩnh nhảy múa cũng đạt đến độ thượng thừa. Theo tiết tấu chậm rãi, hai người vung kiếm bắt đầu múa, đoản kiếm chạm nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng leng keng, phối hợp với kỹ thuật nhảy múa uyển chuyển lại càng tăng thêm sức mạnh. Theo tiết tấu âm nhạc dần dần nhanh hơn, thao tác múa đoản kiếm trong tay hai người ở trong không trung linh hoạt thay đổi lần lượt từ công sang thủ, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, động tác

rực rỡ nhiều sắc thái làm người khác không kịp nhìn. Ánh sáng lóe ra từ thanh kiếm như bầu trời đầy sao tản mát, thể kiếm đi như sấm dội, thu kiếm như tia chớp, trong điện kiếm hoa tung bay, như pháo hoa ngũ sắc nở rộ. Màn cao trào qua đi, hai người đồng thời chuyển động theo âm nhạc từ từ chậm lại, cuối cùng chấm dứt điệu múa.

“Hay! Xem một hồi, điệu múa này đúng là khiến người ta khó quên!” Bạch Vân Phàm nói.

“Kỹ thuật nhảy của Chu tiểu thư và Gia Cát đại tiểu thư hơn người, Mộ Vân thật mặc cảm.” Liên Mộ Vân ra vẻ xấu hổ, nói.

“Hai nữ tử mà có thể múa kiếm ra khí thế như vậy, đúng là bất phàm.” Khương Diệp cũng tán thưởng tận đáy lòng.

Anh em Hà Tần, Hà Sướng Uyển giống như vẫn còn đắm chìm trong dư vị, không nói gì.

“Điệu múa của Gia Cát đại tiểu thư, Nhị tiểu thư đạt được chín mươi lăm điểm!”

Đạt được số điểm cao như vậy, trên mặt Chu Tuyết Tranh và Gia Cát Hồng Nhan đều lộ vẻ thắng lợi.

Tiêu U Lam nhỏ giọng nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Biểu tỷ, muội căng thẳng quá, hai tỷ ấy biểu diễn tuyệt thật.”

“Không cần lo lắng.” Gia Cát Linh Ẩn xoa dịu.

“Hừ! Vậy thì tính là gì?” Thẩm Vân Bác ra vẻ khinh thường, “Xem điệu múa của nước Đại Mạc xong rồi bình luận cũng chưa muộn!”

“Vậy thì mau mau cho chúng ta diện kiến kỹ thuật múa của nữ tử nước Đại Mạc đi.” Có người gấp gáp nói.

Tổ múa của nước Đại Mạc vừa lên vũ đài, y phục liền làm cho người khác lóa mắt, hai nữ tử này mặc xiêm y màu vàng, chiếc áo nhỏ mơ hồ che khuất bộ ngực, phần eo thon thả trơn láng lộ ra bên ngoài, bên dưới mặc chiếc quần dài ôm sát. Điều càng khiến cho người khác kinh ngạc chính là trên tay hai người đều có một con rắn. Hai người thả rắn trong tay ra, rắn nọ cũng nghe lời, chỉ nằm bên chân các nàng, ngóc đầu lên, không nhúc nhích.

“Đình! Đình!” Nhịp trống vui tai vang lên, kèm theo tiết tấu của nhịp trống, hai nữ tử như chú rắn vặn lắc vòng eo linh động, vô cùng hấp dẫn, con rắn bên chân cũng theo nhịp trống mà uốn éo thân mình. Nhịp trống nhanh hơn, biên độ uốn lượn thân thể hai người càng lúc càng lớn, khi thì cả người mềm dẻo không xương, thướt tha muôn vẻ, cơ thể như cuộn sóng theo gió mà đong đưa, nhấp nhô lên xuống; khi thì sinh động mạnh mẽ, nhanh như rắn độc vồ mồi. Tiết tấu nhịp trống ngày càng dồn dập, nhịp múa của cả hai cũng biến hóa nhanh hơn, động tác chông chéo phức tạp, bước chân giao nhau biến ảo khôn lường, cộng thêm sự phối hợp của hai chú rắn, làm cho người ta hoa cả mắt. Biểu hiện của hai nàng trong sự cao quý lại không mất vẻ nhiệt tình, trong sự rụt rè lẫn khuất nững nịu, tràn đầy thú vị. Hai mắt của các nàng như tràn ngập ma lực, có thể hấp hồn người khác, thần bí mà mê người. Đột nhiên, hai nàng phủ phục trên đất, cơ thể như nước chảy, biến ảo tự nhiên, giống như làn gió nhẹ e ấp quyến rũ, như ngọn lửa bùng cháy diễm lệ đầy mê hoặc, hai chú rắn đan vào giữa, phân biệt không rõ đâu là người đâu là rắn, khiến người xem nhiệt huyết sôi trào. Nhịp trống thay đổi thành tiếng sáo du dương, thân mình người và rắn hơi lay động theo tiếng sáo, cuối cùng từ từ dừng lại.

“Ha ha ha! Tuyệt!” Thẩm Vân Bác không nhịn được lại bắt đầu khoe khoang, “Các vị, điệu múa của nước Đại Mạc ta thế nào?”

“Hoàn toàn xứng đáng đứng đầu ở lục địa Đông Lăng!” Bạch Vân Phàm thốt lên.

“Nữ tử nước Đại Mạc đa tài đa nghệ, nữ tử nước Đông Lan tự thấy mặc cảm!” Liên Thương Hải ca tụng không chút nào che giấu.

“Bội phục, bội phục, phi thường tuyệt vời, hơn hẳn điệu múa lúc nãy nhiều.” Khương Diệp nói.

“Nếu có may mắn, tiểu vương thật muốn cưới nữ tử nước Đại Mạc làm phi.” Hà Tần cười nói.

“Nước Đại Mạc được chín mươi tám điểm!”

“Chúc mừng bệ hạ nước Đại Mạc!”

“Đa tạ, đa tạ!” Thẩm Vân Bác lộ vẻ đắc ý, “Sở lão nhân, thế nào? Nữ tử nước Lăng Nguyệt rốt cuộc cũng kém hơn nữ tử nước Đại Mạc rồi. Nếu người thích, ta sẽ tặng hai nữ tử vừa rồi cho người, thấy sao?”

“Bệ hạ nước Đại Mạc, xin chú ý đến lời nói.” Hoàng hậu không vui nói, “Nữ tử nước Lăng Nguyệt đều là tiểu thư khuê các, thứ họ học đều là làm sao để phò tá trượng phu, không giống như nữ tử nước Đại Mạc, chỉ học kỹ thuật mê hoặc cảm dỗ nam nhân.”

“Ha ha ha!” Thẩm Vân Bác không đồng tình, cười to, “Hoàng hậu nương nương nhiều lời vô ích, có bản lĩnh vượt qua nước Đại Mạc rồi hẳn nói, nếu không, nhiều lời sẽ chỉ làm người khác cảm thấy nước Lăng Nguyệt thua không ngóc đầu dậy nổi, đánh mất khí phách của nước lớn. Sở lão nhân, ta khuyên người hay là trực tiếp bỏ quyền thi đấu đi? Thua thì càng khó xem!”

“Lăng hoàng hậu, tiểu vương cảm thấy lời nói của bệ hạ nước Đại Mạc rất có đạo lý. Điệu múa của nữ tử nước Đại Mạc, tiểu vương cho rằng đã không thể vượt qua, so nữa cũng là thua thôi, làm gì phải lãng phí thời gian của mọi người.” Bạch Văn Phàm tiếp lời.

“Lời nói của điện hạ có phần không xem nước Lăng Nguyệt ra gì, còn chưa tỷ thí làm sao biết được thắng thua? Nữ tử nước Lăng Nguyệt dù có thua cũng phải thua có tôn nghiêm!” Trong lòng Sở Kim Triều thực sự cũng không cam, nhưng cũng không nói ra, để lại cho chính mình một đường lui, về mặt ông mong chờ nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tam nha đầu, phải xem người rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, cúi người hành lễ, nói: “Xin các vị chờ ột chút, ta cần phải chuẩn bị chốc lát.” Nói xong, kéo Tiêu U Lam đi ra ngoài.

Sở Lăng Thiên về mặt tươi cười nhìn theo Gia Cát Linh Ẩn, không biết lần này nàng lại có trò gì mới, sáng sớm Kinh Phong đã tìm hắn đến điện Thanh Lương đặt một ít đồ, giờ phút này hắn vô cùng mong chờ.

Kinh Phong và Phá Trận đã sớm chờ đợi ở bên ngoài.

“Đã chuẩn bị xong hết chưa?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Dạ!” Kinh Phong gật đầu, “Tiểu thư, yên tâm đi, tất cả đã chuẩn bị xong, cam đoan không có sơ hở.”

Gia Cát Linh Ẩn chỉ lên nóc điện, nói: “Được! Trước tiên đưa ta và Tiêu U Lam lên đó!”

Kinh Phong và Phá Trận ôm hai người họ bay lên nóc điện, sau khi sắp xếp cho hai người xong, lại bay xuống.

Trong chính điện, thấy hai người chậm chạp chưa xuất hiện, tất cả mọi người có hơi bức bối.

“Này, Sở lão nhân, hai nha đầu thối đó sẽ không lâm trận đào thoát chứ? Chẳng lẽ mặc cảm trước nữ tử nước Đại Mạc, mà thẹn quá nên không dám nhận thua, nên dứt khoát chạy trốn?” Thẩm Vân Bác lại làm ồn.

“An tâm chớ loạn!” Sở Kim Triều về mặt bình tĩnh, “Tam nha đầu tuyệt đối không phải là kẻ đào tẩu.”

“Vậy người đâu? Hừ! Cố làm ra vẻ thần bí!” Thẩm Vân Bác khinh thường hừ một tiếng.

Thẩm Vân Bác vừa dứt lời, trong điện liền vang lên tiếng đàn tranh và chuông nhạc, nhưng vẫn chưa thấy bóng người đâu.

“Nhìn phía trước kìa!” Không biết là ai hô lên, mọi người cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy hai nữ tử xinh đẹp vận y phục ngũ sắc rực rỡ từ trên trời giáng xuống, tay áo dài bay thướt cùng dải lụa màu ở trong không trung nhẹ nhàng lay động, như tiên nữ hạ phàm.

114. Chương 114: Tấn Phong

“Hay!” Hà Tồn không nhịn được vỗ tay tán thưởng, “Điệu múa này ngay từ đầu đã độc đáo, làm cho người ta như lạc vào cõi bồng lai!”

Hai nàng vẫn chưa đáp xuống đất, mà là treo người lơ lửng giữa không trung, theo tiếng nhạc, chỉ có nhảy múa. Các nàng lúc cao lúc thấp, chậm rãi bay múa vòng quanh đại điện, như áng mây theo cơn gió nhẹ dập dềnh chuyển động trong điện.

Trong tiếng nhạc bỗng nhiên có thêm tiếng sáo, hai người bay lên, không hề bị độ cao làm ảnh hưởng, ở không trung phô bày ra kỹ thuật múa duyên dáng, cơ thể linh hoạt bày ra đủ mọi tư thế, khi thì như tiên giáng trần, khi thì như Hằng Nga bên nguyệt, lúc thì như ánh trăng treo ngược, lúc thì như ngựa phi nước đại.

Tiếp đó, đầu của hai nàng đối nhau, cơ thể nằm ngửa thẳng tắp, chậm rãi xoay tròn, theo tiết tấu âm nhạc trở nên dồn dập, tốc độ chuyển động của hai người ngày càng nhanh, tay áo cùng dải lụa màu tạo nên hai vòng tròn một lớn một nhỏ nhiều màu sắc, ở trong không trung bay lượn, hình thành nên một cơn lốc xoáy màu cầu vồng, làm cho người khác không kịp thích ứng.

Đột nhiên, tiếng sáo dứt hẳn, hai người tách ra, vòng tròn nhiều màu cũng đứt đoạn, tay áo cùng dải lụa màu từ từ thu lại, như cầu vồng sau mưa chậm rãi tan đi, phiêu tán trong không trung bao la. Động tác của hai nàng lại biến hóa, đứng thẳng trong không trung, như tiên tử bách hợp cao quý, hai người liếc nhìn nhau, cơ thể lại chuyển động, tốc độ từ từ giảm dần, tay áo cùng dải lụa màu lại xoay tròn, xoay tròn xung quanh cơ thể hai nàng, cho đến khi hình thành nên hai chiếc kén nhiều màu sắc sỡ.

“Ầm!” Hình như có thứ gì đó phá kén chui ra, tay áo cùng dải lụa màu bung ra bốn phía, hai người vung vẩy tay áo, nhẹ nhàng bay lên, như con bướm hồi sinh, trong không trung chỉ có nhảy múa, con bướm cứ thế mà bay lượn giữa trời, như tiên nữ nhảy múa giữa áng mây.

Hai người trong không trung đứng sổng đôi, tốc độ tung bay của tay áo cùng dải lụa màu nhanh hơn, như con rắn chuyển động, như sao băng xẹt qua, như hai con rồng nghịch châu, như cầu vồng đầy trời, biến hóa khôn lường.

Cuối cùng, cơ thể cả hai như trắng rằm, bay vút lên không trung, từ từ biến mất trước mắt mọi người.

Không biết qua bao lâu, mọi người vẫn còn ngửa đầu, mong chờ hai tinh linh lúc này bay trở về, vì họ mà nhảy múa thêm một lần, Gia Cát Linh Ẩn và Tiêu U Lam từ ngoài cửa đại điện đi vào, họ mới từ từ phục hồi tinh thần, trong điện nhất thời vang lên tiếng vỗ tay rung trời.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn về hướng Sở Lăng Thiên, thấy y đang âm thầm liếc mắt gợi tình với mình, không khỏi mỉm cười với y.

“Bệ hạ nước Đại Mạc, so với xà vũ, điệu múa vừa này thế nào?” Sở Kim Triều híp mắt, cao giọng hỏi, “Tam nha đầu quả nhiên không khiến trẫm thất vọng!”

“Hay thì có hay hơn một chút, nhưng chỉ là chút tài mọn thôi! Nếu nước Đại Mạc ta mà chuẩn bị nghiêm túc, nhất định còn hay hơn cả vũ khúc vừa rồi!” Thẩm Vân Bác ngượng ngùng nói.

“Được xem qua kỹ thuật múa kinh điển của Tam tiểu thư, từ nay trở về sau, sẽ không có điệu múa nào có thể lọt vào mắt ta được nữa.” Hà Tần nói, trong đầu vẫn là điệu múa tung bay vừa rồi.

“Tam tiểu thư chẳng những xinh đẹp, tiếng hát động lòng người, không ngờ ngay cả kỹ thuật múa cũng xuất chúng như thế, đúng là ông trời đã muôn vàn ưu ái ột người, Sương Uyển hâm mộ không thôi.”

“Tài nghệ của Tam tiểu thư áp đảo mọi người, sẽ là người chiến thắng của trận đấu múa lần này.” Khương Diệp nói.

“Lăng hoàng bệ hạ, ta dùng mười châu[1] Tần Vân để trao đổi nữ tử này, thế nào?” Liên Thương Hải cười nói.

“Không đổi!” Sở Kim Triều trừng mắt nói, “Cái gì cũng không đổi!”

“Gia Cát tam tiểu thư, Tiêu nhị tiểu thư đạt được tròn một trăm điểm!”

“Không biết là vị hoàng tử nào may mắn cưới được Tam tiểu thư?” Bạch Vân Phàm lại nhắc đến việc này, “Tiểu vương sẵn lòng cạnh tranh công bằng với hắn.”

“Đáng tiếc bản vương không có hứng thú.” Sở Lăng Thiên thấp giọng nói, y đứng lên, đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, nắm lấy tay nàng cùng nhau quay về chỗ ngồi.

Thấy Sở Lăng Thiên tỏ thái độ, Bạch Vân Phạm đành phải ngậm miệng, trong lòng tràn ngập ghen tị với Sở Lăng Thiên.

“Tam tiểu thư cùng Thất điện hạ trai tài gái sắc, khiến ta hâm mộ không thôi.” Khương Diệp nói.

Liên Mộ Vân ôm ngực, trong lòng dâng lên chua xót. Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan và Chu Tuyết Tranh đều vô cùng khó coi, bại bởi nước Đại Mạc cũng liền thôi, ai ngờ hai nàng lại có thể kém hơn cả Gia Cát Linh Ẩn và Tiêu U Lam, không nghĩ tới kết quả lại thế này.

Sở Lăng Hiên âm trầm nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng bắt đầu tức giận, bỗng nhiên, hắn nhìn thấy miếng ngọc bội mà Gia Cát Hồng Nhan đeo bên hông, ngọc bội kia đúng là của hắn, sắc mặt hắn không khỏi càng thêm u ám.

Cuối cùng, dựa vào điểm số, lần tỷ thí múa này đứng đầu là Gia Cát Linh Ẩn và Tiêu U Lam, đứng thứ hai là tổ múa của nước Đại Mạc, xếp thứ ba là Chu Tuyết Tranh và Gia Cát Hồng Nhan.

“Tam nha đầu, ngươi muốn được ban thưởng gì? Trẫm nhất định sẽ ghi nhớ, đợi sau khi xong đại điển, trẫm nhất định sẽ trọng thưởng.” Tâm trạng của Sở Kim Triều tốt vô cùng, ban thưởng cũng không chút nào keo kiệt, “Gia Cát Linh Ẩn tiến lên nghe phong, trẫm quyết định tấn phong cho ngươi làm Bình Dương Quận Quân!”

Hoàng hậu và Chu quý phi cùng nhau nhíu mày, hình như muốn nói gì đó.

“Hoàng thượng, đừng kích động quá!” Chu quý phi kéo kéo long bào của Sở Kim Triều, nói.

Sở Kim Triều trừng mắt liếc bà, không thềm để ý đến, Hoàng hậu thấy thế lập tức nuốt xuống lời định nói.

“Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng!” Gia Cát Linh Ẩn lập tức quỳ xuống tạ ơn, nàng dừng một chút rồi nói, “Hoàng thượng, vừa rồi múa cùng với thần nữ, còn có biểu muội Tiêu U Lam của thần nữ.”

“Ừ.” Sở Kim Triều tán thưởng gật đầu, “Có công lại không muốn độc hưởng một mình, trẫm ngày càng thích nha đầu nhà ngươi rồi. Tiêu U Lam tiến lên đây!”

Tiêu U Lam tiến lên trước, hành đại lễ với Sở Kim Triều.

“Bình thân đi! Tiêu U Lam làm vẻ vang cho đất nước, trẫm phong cho ngươi làm Nam Dương Huyền Quân!”

“Dạ?” Tiêu U Lam giật mình, kinh ngạc nhìn Sở Kim Triều, không thể tin được lời mình vừa nghe.

“Tiêu U Lam, trẫm phong cho ngươi làm Nam Dương Huyền Quân, ngươi không muốn à?” Sở Kim Triều hoài nghi hỏi lại.

Tiêu U Lam quỳ xụp xuống đất, dập đầu: “Thần nữ đa tạ ân điển của Hoàng thượng. Thần nữ thật sự quá vui mừng, xin Hoàng thượng lượng thứ.”

“Bình thân đi.” Sở Kim Triều cười nói, “Ngươi có một biểu tỷ rất tài giỏi, về sau hãy theo biểu tỷ ngươi học tập nhiều hơn.”

“Dạ, thần nữ cần tuân lời dạy của Hoàng thượng.”

Tiêu U Lam đứng lên, cảm kích nhìn Gia Cát Linh Ẩn, chuyện này hết như đang nằm mơ, nàng vẫn có chút không dám tin, cho đến khi xác định hết thấy đều là thực, trong lòng nhất thời vui sướng không thôi.

“Hoàng thượng, chuyện này có chút không ổn?” Hoàng hậu cuối cùng cũng không nhịn được.

“Có gì không ổn?” Sở Kim Triều hỏi vặn lại, “Chuyện này hậu không cần lo lắng, hậu thay trẫm quản lý tốt chuyện hậu cung là được rồi! Những chuyện khác không cần hỏi tới!”

“Dạ, là thần thiếp quá phận, xin Hoàng thượng bớt giận.”

Giờ phút này, Gia Cát Hồng Nhan đột nhiên phát hiện tâm tình của mình trái lại rất bình tĩnh, không biết bắt đầu từ khi nào, Gia Cát Linh Ẩn từ một thứ nữ thấp hèn, biến thành một người mà nàng ta phải ngược nhìn. Sự chênh lệch của hai người đã càng lúc càng lớn, nàng bỗng nhiên có cảm giác bản thân ngay cả sức lực để ganh tị cũng không có. Chỉ một người múa cùng với nó thôi cũng đã có thể được phong làm Huyền Quân, Gia Cát Linh Ẩn đã trèo được rất cao rồi.

Trận đấu kết thúc, Tiêu U Lam chạy đến giữ lấy Gia Cát Linh Ẩn, kích động nói: “Biểu tỷ, đa tạ biểu tỷ! Ôn diu dất của biểu tỷ, U Lam không biết báo đáp thế nào, nếu biểu tỷ có chỗ nào cần đến U Lam, U Lam tuyệt không chối từ!”

Gia Cát Linh Ẩn cười: “Biểu muội không cần như vậy, nếu không phải muội phối hợp, một mình ta cũng chẳng có cách nào, đây là điều muội xứng đáng đạt được.”

“U Lam không nhiều lời nữa, ân tình của biểu tỷ, U Lam vẫn sẽ ghi nhớ.” Tiêu U Lam chỉ lo nói chuyện với Gia Cát Linh Ẩn, không chú ý đến Tiêu Lương đang đi về phía nàng.

Tiêu Lương đi đến bên cạnh Tiêu U Lam, như người cha hiền từ nói: “Lam nhi, ở trong cung có quen không con?”

Sắc mặt Tiêu U Lam nhất thời lạnh băng, nói: “Cũng đã vào cung được mấy ngày rồi, đến bây giờ phụ thân mới nhớ đến con sao? Hay là phụ thân thấy con được phong làm Huyền Quân, có giá trị để lợi dụng rồi?”

“Đưa con này!” Tiêu Lương hơi giận dữ nói, “Lúc trước phụ thân bận rộn, không lo lắng được cho con, vừa rồi một chút đã nghĩ đến con rồi.”

“Vậy thì phụ thân hãy tiếp tục bận rộn đi.” Tiêu U Lam xoay người, không để ý đến Tiêu Lương nữa, rời khỏi điện Thanh Lương.

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cười lạnh, đáng vẻ gian xảo chẳng khác nào Gia Cát Chiêm, không có giá trị lợi dụng thì xem như rơm rác, đến khi có được chút giá trị rồi, họ sẽ khai thác triệt để các nàng, đúng là buồn cười hoang đường.

Tiêu U Lam đi ra, vừa đúng lúc chạm mặt với Hà Tần. Hà Tần gật đầu với nàng, cười nói: “Kỹ thuật múa của Tiêu tiểu thư thật uyển chuyển, làm cho người ta khó quên, nhưng mà người thật còn đẹp hơn cả điệu múa.”

“Điện hạ quá khen rồi.” Tiêu U Lam chỉ nghĩ tất cả mọi người đều nhớ đến một mình Gia Cát Linh Ẩn, không ngờ còn có người nhớ đến nàng, lập tức có thiện cảm với Hà Tần, “U Lam cáo lui trước.”

“Sau này sẽ gặp lại.”

Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị rời đi, Gia Cát Chiêm bỗng nhiên đi đến bên cạnh nàng, cười nói: “Lần này Linh nhi lại làm phụ thân nở mặt rồi, phụ thân vô cùng vui vẻ.”

“Phụ thân có chuyện gì à?” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên hỏi.

“Tại sao con không chọn Hồng Nhan múa cùng, mà lại chọn biểu muội con?” Gia Cát Chiêm hỏi, “Nếu con múa cùng Hồng Nhan, người được phong làm Huyền Quân là nó rồi, một cơ hội tốt như vậy, khi không lại dâng cho người ngoài.”

Gia Cát Linh Ẩn hoài nghi nhìn Gia Cát Chiêm nói, “Phụ thân nghĩ sai rồi, không phải con không chọn đại tỷ, là đại tỷ chọn nhị tiểu thư Chu gia trước. Phụ thân không hỏi trắng đen thì phi đã đến trách cứ con, nữ nhi thật thương tâm.”

“Chuyện này...” Gia Cát Chiêm nghiêm mặt, “Vậy thì con cũng không nên nhắc nhở Hoàng thượng tấn phong cho Tiêu U Lam chứ! Để cho tên Tiêu Lương kia đắc ý!”

“Con thích giúp người làm niềm vui!”

“Linh nhi, có thể đi được chưa?” Sở Lăng Thiên đi đến, khẽ mỉm cười, vươn tay về phía Gia Cát Linh Ẩn.

“Đi thôi.” Gia Cát Linh Ẩn đặt tay mình vào tay Sở Lăng Thiên một cách tự nhiên, rồi đi trong sự hâm mộ không ngớt của mọi người.

“Vì sao ai nấy cũng đều nhìn chúng ta vậy?” Thấy ai đi ngang qua cũng ngoái lại nhìn họ, Gia Cát Linh Ẩn không nhịn được bèn hỏi.

Sở Lăng Thiên nắm thật chặt tay Gia Cát Linh Ẩn, “Bởi vì bọn họ đều hâm mộ ta! Nhưng mà, cũng chỉ có thể dừng lại ở mức độ hâm mộ mà thôi, vì Linh nhi là của ta!”

Mấy ngày kế tiếp, lại thi đấu ném thẻ vào bình rượu, đua ngựa, chơi cờ, chiến thắng chia đều cho nước Đại Mạc, Đông Lan và Lăng Nguyệt, đều đứng nhất với số điểm bằng nhau. Cuối cùng chỉ còn lại một hạng mục là làm thơ, nước nào đứng đầu trong ba nước thì nhất định phải phân thắng bại ở hạng mục này.

Buổi tối trước hôm đó, Hoàng hậu triệu tất cả các tiểu thư đến Dịch Khôn Cung nói chuyện, kỳ thực là để xem ai là người thích hợp nhất để ngày mai xuất chiến.

“Tỷ tỷ, Tuyết Tranh thông minh lanh lợi, bụng đầy thi thơ, muội thấy ngày mai hay là để cho Tuyết Tranh đại diện nước Lăng Nguyệt tham gia thi đấu làm thơ, thế nào?” Chu quý phi đề nghị.

[1] Châu: đơn vị hành chính thời xưa.

115. Chương 115: So Tài Làm Thơ

Hoàng hậu gật đầu nói: “Tuyết Tranh quả là một lựa chọn không tồi, thế nhưng còn phải bàn bạc lại đã, dù sao chuyện này cũng liên quan đến tôn nghiêm của nước Lăng Nguyệt.”

“Tỷ tỷ nói cũng có lý.”

“Hoàng thượng giá lâm!” Lúc này, Tiêu Ôn ở ngoài điện hô lớn.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Toàn bộ người trong điện đứng lên, thỉnh an Sở Kim Triều.

“Bình thân!”

Hoàng hậu đứng lên, bước đến dìu Sở Kim Triều, cười nói: “Hoàng thượng đến thật đúng lúc, thần thiếp và muội muội đang bàn bạc xem ngày mai nên cử ai đại diện nước Lăng Nguyệt tham gia thi đấu.”

“Bàn bạc có kết quả chưa?”

“Vẫn chưa, thần thiếp muốn nghe một chút về ý kiến của Hoàng thượng.”

“Trong lòng trẫm thật ra đã chọn được một người rồi.”

“Vậy à? Là ai?”

“Gia Cát tam nha đầu.”

“Hoàng thượng, giao cuộc tỷ thí nặng như vậy cho Tam nha đầu, thực sự thỏa đáng không?” Hoàng hậu nhỏ giọng hỏi, “Có cần xem xét lại không?”

“Hậu đề cử một người nắm chắc phần thắng hơn Tam nha đầu cũng được.”

Hoàng hậu cúi đầu, không biết nói gì.

“Tam nha đầu, trẫm quyết định, ngày mai người đại diện nước Lăng Nguyệt xuất chiến, có lòng tin không?” Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

“Thần nữ nhất định sẽ dốc toàn lực ứng phó, nhưng trong lòng thần nữ hơi lo lắng, chỉ sợ làm Hoàng thượng thất vọng.” Gia Cát Linh Ẩn đáp.

“Không sao, người khiến trẫm yên tâm nhất là người, người dốc hết sức mình là được. Chuyện này quyết định như vậy đi, tất cả mọi người sớm quay về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, thần nữ nhất định sẽ dốc hết sức mình.”

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, có thể làm chậm trễ chút thời gian của mọi người không?” Gia Cát Hồng Nhan đứng lên, bỗng nhiên nói.

“Đại tiểu thư có chuyện gì không?” Hoàng hậu hoài nghi nhìn Gia Cát Hồng Nhan.

Gia Cát Hồng Nhan lấy miếng ngọc bội nhặt được trong phòng ra, bày trước mặt mọi người, nói: “Thần nữ ngẫu nhiên nhặt được một miếng ngọc bội, không biết có phải của các vị đang ngồi ở đây không? Hay là mọi người có quen biết chủ nhân miếng ngọc này thì xin chủ nhân của nó đến chỗ Hồng Nhan nhận lại.”

Mọi người nhìn xem, đều lắc đầu, Sở Lăng Hiền lẳng lặng ngồi một bên, lạnh lùng nhìn Gia Cát Hồng Nhan, không nói lời nào, lại nhìn qua Gia Cát Linh Ẩn, thấy nàng dường như cũng có vẻ không có việc gì, chỉ ngồi yên xem náo nhiệt, liền yên tâm.

“Chất liệu của miếng ngọc bội này thuộc hạng thượng thừa, nhưng lại không có ký hiệu gì đặc thù, Đại tiểu thư nếu nhặt được thì chính là duyên phận, cứ giữ lại là được.” Trần Cẩm Phàm nói.

“Lời nói của Quận chúa có lý, thật sự có lỗi quá, làm lỡ thời gian của mọi người.” Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan hiện lên vẻ thất vọng, ngày mai là ngày cuối cùng của đại điển rồi, nếu còn tìm không ra được người kia, thì bản thân bị thiệt thòi rất lớn.

Trở về phòng, Gia Cát Hồng Nhan gọi Tiểu Lục vào, đưa miếng ngọc kia cho nàng ta xem, hỏi: “Tiểu Lục, người có từng thấy qua vị hoàng tử nào đeo miếng ngọc bội này không?”

Tiểu Lục cầm lấy miếng ngọc, xem xét cẩn thận, chau mày: “Chủ tử, hoa văn của miếng ngọc này quá mức bình thường, cho dù đã từng thấy qua thì Tiểu Lục cũng không nhớ được.”

“Người có quen với cung nữ của các cung không? Có thể giúp ta đi hỏi thăm không?”

“Nô tỳ có vài người bạn cùng nhau tiến cung, nhưng lâu rồi không có liên hệ...” Về mặt Tiểu Lục có chút khó xử.

Gia Cát Hồng Nhan tháo chiếc vòng ngọc ra, nhét vào trong tay Tiểu Lục: “Người giúp ta hỏi thăm đi, nhất là các vị vương gia, và các hoàng tử nước khác đến.”

Tiểu Lục miễn cưỡng nhận lấy vòng ngọc, nói: “Nô tỳ sẽ đi hỏi thăm, nếu có tin tức gì sẽ lập tức báo với chủ tử, nô tỳ còn muốn xin chủ tử một chuyện...”

“Chuyện gì?” Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan có chút không vui.

“Nô tỳ đã lâu không gặp cha mẹ, muốn xin chủ tử giúp nô tỳ cầu một ân điển, để cho nô tỳ xuất cung gặp cha mẹ một lần.”

“Được, ta sẽ cố hết sức, người điều tra chuyện này giúp ta trước đã.”

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh!”

Trong phòng Gia Cát Linh Ẩn, Tiểu Diệp đang chuẩn bị hầu hạ nàng thay y phục, Tiểu Diệp không nỡ, liền hỏi: “Ngày mai chủ tử sẽ xuất cung hồi phủ phải không? Tiểu Diệp thật không nỡ xa chủ tử, nô tỳ ở trong cung hầu hạ nhiều năm như vậy, chưa từng gặp chủ tử nào tốt như người.”

“Tiểu Diệp có muốn xuất cung không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Dạ muốn!” Tiểu Diệp gật mạnh đầu, “Ngay cả nằm mơ cũng muốn, nhưng chỉ có thể muốn thôi, xuất cung là nguyện vọng của các cung nữ, thế nhưng có thể may mắn sống đến lúc xuất cung lại chẳng có mấy người? Ở trong thâm cung, bị chủ tử đánh chửi chỉ là chuyện nhỏ, chuyện khó khăn nhất chính là cô độc buồn bã và nhớ mong người thân. Hằng năm chỉ có thể ở cửa cung gặp cha mẹ một lần, nô tỳ thật sự rất nhớ họ.” Nói đến đoạn thương tâm, trong mắt Tiểu Diệp lấp lánh ánh lệ.

“Đừng khóc, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.” Gia Cát Linh Ẩn an ủi Tiểu Diệp.

“Để chủ tử phải chê cười rồi.” Tiểu Diệp lau nước mắt, “Nô tỳ giúp chủ tử thay y phục nha, đêm nay Thất điện hạ lại đến chứ?”

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến, Tiểu Địch vừa dứt lời, Sở Lăng Thiên đã đẩy cửa bước vào, y đi tới, nói với Tiểu Địch: “Người lui xuống đi, để ta.”

“Dạ, điện hạ!” Tiểu Địch cúi đầu, rời khỏi phòng như chạy trốn.

“Người làm gì vậy? Xem Tiểu Địch bị dọa rồi kìa.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nói.

“Sau này để ta giúp nàng thay y phục!” Nói xong, tay Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng tháo bỏ đai lưng của Gia Cát Linh Ẩn, trút áo khoác của nàng ra, khi y đang chuẩn bị tiếp tục, thì tay đã bị nàng đẩy ra.

“Giỏi ghê!” Hai tay Gia Cát Linh Ẩn vẫy trước ngực, chui tọt vào trong chăn, bọc kín người mình.

Nàng quay đầu, nhìn thấy Sở Lăng Thiên đang cười xấu xa cúi người xuống, khi nàng còn đang ngẩn ngơ, Sở Lăng Thiên đã đặt lên môi nàng một nụ hôn. Y dịu dàng mút cánh môi non mềm của nàng, đầu lưỡi cạy mở hàm răng nàng, linh hoạt chui vào, khiêu khích chiếc lưỡi của nàng. Một tay y nâng đầu nàng, để cho hai người dán chặt vào nhau hơn, hơi thở thơm mát của nàng nhẹ nhàng phả lên mặt, khiến nụ hôn của y càng thêm nóng bỏng.

“Haiz!” Thật lâu sau, Sở Lăng Thiên buông người trong lòng ra, thở mạnh một hơi, nằm xuống bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, “Linh nhi ngủ trước đi, ta đi tắm rửa một cái.”

Một lát sau, Sở Lăng Thiên tắm rửa xong trở về, kéo Gia Cát Linh Ẩn đến trước ngực mình, nhẹ nhàng xoa tóc nàng, cưng chiều nói: “Mau ngủ đi, ngày mai phải xem nàng rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, im lặng nhắm mắt ngủ.

Trận đấu làm thơ diễn ra vào ngày cuối cùng của Lục Quốc Đại Diễn, mỗi nước cử ra một người, ngẫu hứng tự do phát huy, không có đề bài, không có hạn chế, là thơ thì đều được.

Hà Sướng Uyển là người đầu tiên lên đài, mặc dù thành tích của nước Nam Chiếu đã vô cùng thảm hại, nhưng nàng vẫn toàn lực ứng phó: “Các vị tài tử giai nhân, Sướng Uyển xin múa rìu qua mắt thợ!” Nàng háng giọng, nhanh chóng ngâm một bài thơ:

Mạc tiện phi yến chường thượng lập.(Đùng mơ Phi Yến[1] mĩ miều)

Kiều nương thân khinh thắng tam phân. (Mỹ nhân trước mặt yêu kiều kém đâu)

Đại mi liễu yêu khoản khoản hành.(Đôi mày liễu khóe khẽ cau)

Vạn hạng giai không đồ lệ nhân. (Tình lang bao kẻ đua nhau ngấm nhìn)

“Thơ hay, tiểu vương tựa như nhìn thấy một mỹ nhân vô cùng e lệ, dùng thơ này để hình dung công chúa Sướng Uyển rất thích hợp.” Sở Lăng Dực tán dương nói.

“Thái tử quá khen rồi.”

“Công chúa Sướng Uyển được tám mươi lăm điểm!”

Người tiếp theo lên đài là một nữ tử của nước Ngạc Nguyệt, nữ tử này làm một bài thơ tả cảnh, cũng nhận được bình phẩm tốt:

Trường hà lạc nhật giai thường cảnh,

Vạn vật sương thiên thu hạc minh.

Túng sử xuân phong lục Giang Nam,

Chăm cập quan hà cổ cung đình.

“Nước Ngạc Nguyệt được tám mươi lăm điểm!”

Tiếp theo sau là nước Tinh Long, một nữ tử bước lên đài ngâm một bài thơ, cũng nhận được khen ngợi của mọi người:

Tiên nhạc phiêu miểu hướng bông lai,

Thiên thượng kim khuyết nguyệt hoa chiếu.

Chính thị hoa khai hảo thì tiết,

Nhân gian thắng cảnh khán kim triêu.

“Nước Tinh Long được tám mươi tám điểm!”

Kế tiếp, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào ba nước chưa dự thi, người của nước nào chiến thắng chính là nước thắng cuộc cuối cùng của Lục Quốc Đại Diễn. Người thắng có thể được ưu tiên chọn quyền kinh doanh ở khu vực công cộng, có thể tự do xuất khẩu hàng hóa của nước mình, tóm lại là có rất nhiều đặc quyền.

Ngâm thơ vẽ tranh không phải là sở trường của nữ tử nước Đại Mạc, nhưng trong lòng Thẩm Vân Bác vẫn tràn đầy tự tin, nữ tử của nước Đại Mạc đứng lên, làm một bài thơ:

Khúc kính sơ li liễu như phi,

Dương hoa tam nguyệt tảo đại mi.

Phù ám hương, lộng thanh mai.

Hương tấn vân ảnh túy phương phi.

“Lời thơ này ý cảnh và từ hoa mỹ so với những bài thơ trước hay hơn không ít.” Hà Tần tán thưởng nói.

“Thế nào?” Thẩm Vân Bác lộ vẻ đắc ý, “Tài hoa của nữ tử nước Đại Mạc không thua gì các nước Trung Nguyên chứ. Liên lão nhân, Sở lão nhân, hai người phải mau lên!”

“Nước Đại Mạc được chín mươi điểm!”

Người tham gia ứng thí của nước Đông Lan là Liên Mộ Vân, dưới sự cổ vũ của Liên Thương Hải, nàng đứng lên, chậm rãi ngâm một bài thơ:

Tây phong dương quan tắc cổ đạo.

Trường kiếm thi văn ý thiên cao.

Long thành phi tương thắng hoàn tại,

Khởi dung hồ lỗ toái quỳnh dao?

“Hay!” Hà Tần lại là người đầu tiên khen ngợi, “Công chúa Mộ Vân là một nữ tử, nhưng lại có thể làm ra một bài thơ khí thế như vậy, bội phục bội phục.”

“Tấm lòng lo cho nước cho dân của công chúa Mộ Vân, không ít nam nhân cũng không sánh bằng.” Khương Diệp nói.

“Thẩm lão nhân, thế nào?” Liên Thương Hải cười tủm tỉm nhìn Thẩm Vân Bác, hỏi.

“Hừ!” Thẩm Vân Bác thối thối chồm râu, không nói gì.

“Công chúa Mộ Vân được chín mươi lăm điểm!”

“Công chúa Mộ Vân tài mạo song toàn, tiểu vương khâm phục không thôi.” Bạch Vân Phàm khen ngợi.

“Mọi người quá khen rồi.” Liên Mộ Vân ngượng ngùng nói, “Mộ Vân bất tài, chỉ là làm bữa thôi, thơ của Tam tiểu thư nhất định hay hơn Mộ Vân gấp mấy lần.”

“Công chúa Mộ Vân không cần tự xem nhẹ mình, theo ta thấy, hôm nay nhất định là công chúa thắng.”

Liên Mộ Vân cười hờ hững, không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Gia Cát Linh Ân.

“Tam nha đầu, đến lượt ngươi!” Sở Kim Triêu vẻ mặt mong chờ nhìn Gia Cát Linh Ân, thơ của Liên Mộ Vân khí thế phóng khoáng, phải hơn nàng ta quả thật không dễ.

Gia Cát Linh Ân gật đầu, đứng lên, hành lễ với mọi người, chậm rãi ngâm một bài thơ:

Đầu tửu đạn kiếp, tráng sĩ quy lai, túy ngọa tà dương.

(Đầu rượu-pháo-kiếm, tráng sĩ trở về, say nằm dưới ánh tà dương.)

Chính loạn hoa mê nhãn, thiêu đăng khản kiếm, nộ lôi chấn nhĩ, để tham long tường.

(Đang mê loạn hoa mắt, treo đèn xem kiếm, giận sét đánh ngang tai, xe ngựa uốn hình rồng.)

Thiên hạ hào kiệt, cử bôi sừng ẩm, lưu quân khô cốt mai chiến trường.

(Hào kiệt trong thiên hạ, nâng chén no say, lưỡi quân chuyện chôn xương nơi chiến trường.)

Li nhân hận, trưởng thiên nhai ỷ vọng, tiểu ngạo thương lương.

(Hận chia ly, buồn thương đứng vọng chân trời, tiểu ngạo thê lương.)

Lưu quang dịch thế như sương, thán vô số anh hùng thanh lệ dương.

(Ngày tháng trôi qua như sương, khóc than cho vô số anh hùng.)

Phạ kim qua thiết mã, gia sơn bắc vọng, phong thanh hạc lệ, xã tắc nam hoang.

(Sợ hãi chiến tranh, nhà cửa Bắc vọng, sợ bóng sợ gió, xã tắc Nam hoang)

Thiên cổ hưng vong, tướng quân bách chiến, thủy thứ cân quốc vô nữ lang.

(Thiên cổ hưng vong, tướng quân bách chiến, ai xem khăn trùm không có nữ lang.)

Bình nhung sách, hữu mộc lan sách mã, tuyệt kỳ cổ hương.

(Xem qua sách sử, có Mộc Lan thúc ngựa, không về cổ hương.)

“Ý thơ của Tam tiểu thư ào ạt, ý cảnh sâu sắc, Mộ Vân mặc cảm.” Liên Mộ Vân đứng lên, thoải mái nói.

“Bài thơ này hơn hẳn tất cả những bài thơ mà ta từng đọc qua!” Một tướng quân lớn tiếng nói, “Tiểu thư chưa đi qua chiến trường, bài thơ này lại hoàn toàn toát lên được nỗi lòng của các tướng sĩ, nữ nhân không hề thua kém nam nhân!”

“Ta nói thơ của công chúa Mộ Vân đã hiếm có, không ngờ thơ của Tam tiểu thư càng làm cho người khác sôi sục!”

“Tam tiểu thư dung mạo xuất chúng, tài tuyệt thiên hạ, đúng là thế gian hiếm thấy!”

“To gan!” Bỗng nhiên, trong đám người truyền đến một tiếng gầm lớn, chỉ thấy Chu Lâm Quân đứng lên, đi đến giữa điện nói, “Tiểu nữ tử không biết cái gì, trong thơ lại có ‘đế’ có ‘long’, có rắp tâm gì? Còn không mau quỳ xuống nhận tội!”

[1] Phi Yến chính là Triệu Phi Yến, hoàng hậu của Hán Thành Đế, nổi tiếng xinh đẹp và múa giỏi. Bản dịch thơ của Mon.

Hết chương 115

116. Chương 116: Nụ Cười Của Mỹ Nhân

“Thừa tướng đại nhân,” Gia Cát Linh Ẩn hoài nghi nhìn Chu Lâm Quân, “Linh Ẩn có tội gì?”

“Hừ!” Chu Lâm Quân hừ lạnh một tiếng, “Nếu bản thừa tướng không nghe nhầm, thì bên trong bài thơ của người có một câu là ‘để tham long tường’? Còn dám ngụy biện!”

“Thừa tướng đại nhân, vừa rồi thừa tướng cũng đọc lại câu thơ ấy, vậy thì có ý đồ gì?” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Thừa tướng gia còn không mau mau nhận tội!”

“Ngươi!” Chu Lâm Quân nhú mày, chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, nói không nên lời!

“Đủ rồi!” Sắc mặt Sở Kim Triều âm trầm, lạnh lùng nhìn Chu Lâm Quân, “Tam nha đầu nói rất có lý, nếu phải phạt, trăm sẽ phạt luôn cả ngươi! Trăm cảm thấy Tam nha đầu dùng từ đúng mực, thơ hay! Chu Lâm Quân, ngươi cần quấy cảm thấy có dã tâm ở chỗ nào?”

Chu Lâm Quân quỳ sụp xuống đất, liên tục nói: “Hoàng thượng bớt giận! Là lão thần hồ đồ! Lão thần nên bị đánh!” Nói xong, tự mình tát mạnh vào mặt mình.

“Còn không mau lui xuống!” Sở Kim Triều thấp giọng nói.

“Dạ!” Chu Lâm Quân run rẩy đứng lên, nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình.

“Các vị, người thắng cuộc trong lần tỷ thí này chính là Tam tiểu thư của nước Lăng Nguyệt, mọi người cảm thấy đúng không?” Khương Diệp nói.

Mọi người gật đầu, sự thực hiển nhiên bày ra trước mắt, không thể phủ nhận Gia Cát Linh Ẩn quả thật là người thắng cuộc.

“Số điểm Gia Cát tam tiểu thư đạt được là chín mươi chín điểm!” Tiêu Ôn vui vẻ thông báo.

“Sở lão nhân, lần sau ngươi sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu!” Thẩm Văn Bác không phục nói, “Lần này xem như ngươi gặp may!”

“Ha ha ha!” Sở Kim Triều cười to, “Bệ hạ nước Đại Mạc à, thua chính là thua. Các vị, chúng ta cùng thảo luận một chút về quyền kinh doanh ở khu Doanh Xuyên thế nào?”

“Trận đấu cuối cùng lần này của Lục Quốc Đại Diễn là nước Lăng Nguyệt thắng, dựa theo quy củ, Lăng hoàng bệ hạ hãy chọn trước đi.” Hà Tồn nói, “Sau đó là nước Đông Lan, bốn nước còn lại thì rút thăm.”

“Hay lắm hay lắm!” Sở Kim Triều nói, “Đem bản đồ đến đây!”

Sở Kim Triều giở bản đồ khoanh vào chỗ ruộng đất phì nhiêu, lại khoanh thêm hai mạch khoáng, rồi nói: “Chỉ vậy thôi, phải để lại một chút ọi người chứ.”

“Hừ!” Thẩm Văn Bác hàm hừ nói, “Hời quá rồi còn khoe mẽ, ngươi thật biết chọn chỗ tốt đấy.”

“Thẩm lão nhân à, ta nhớ có lần nước Đại Mạc thắng, sau khi ngươi chọn xong cũng chỉ chừa lại những nơi đất đai cằn cỗi mà thôi.” Sở Kim Triều hạ giọng nói.

Tiếp theo nước Đông Lan cũng chọn vài nơi tốt, những nơi còn lại để bốn nước kia rút thăm quyết định.

Sở Lăng Thiên thấy Gia Cát Linh Ẩn vẫn luôn nhìn chăm chăm một nơi trên bản đồ, với hiểu biết của y đối với năng, trong lòng nhất thời sáng tỏ: “Linh nhi nghĩ gì vậy?”

“Bắc Mạch của núi Doanh Xuyên.”

“Được!” Tuy rằng ở Bắc Mạch không có một ngọn cỏ, nhưng ngay cả một câu hỏi tại sao Sở Lăng Thiên cũng không hỏi, liền đồng ý với năng ngay.

Rút thăm xong, chỉ nghe Thẩm Văn Bác lập tức làm ồn: “Xúi quẩy thật! Lại bắt nhầm Bắc Mạch và hoang mạc! Cái chỗ chim chẳng thèm ỉa!”

“Chúc mừng chúc mừng nha.” Hà Tồn cười hề hề nói.

“Đi đi đi!” Thẩm Văn Bác tức giận phát tay lia lịa, “Xui quá!”

“Bệ hạ nước Đại Mạc, có thể mượn bước nói chuyện được không?” Sở Lăng Thiên đi đến bên cạnh Thẩm Văn Bác, nói.

“Chuyện gì?” Thẩm Văn Bác cảnh giác nhìn Sở Lăng Thiên.

“Chuyện tốt mà.” Sở Lăng Thiên nhỏ giọng nói, “Bệ hạ đi cùng ta sẽ biết thôi.”

Sở Lăng Thiên và Thẩm Văn Bác cùng nhau sóng vai đi ra ngoài, sau một lát, hai người quay trở vào, Thẩm Văn Bác mặt mày hớn hớn, cười đến không khép miệng lại được, như là nhặt được của hời.

“Bệ hạ, chuyện gì vui vẻ quá vậy?” Thấy bộ dạng mừng rỡ của Thẩm Văn Bác, Hà Tần không nhịn được hỏi.

“Hi hi!” Thẩm Văn Bác cười cười thần bí, lớn tiếng nói, “Thất điện hạ dùng năm mươi ngàn lượng bạc để mua Bắc Mạch!”

Nghe Thẩm Văn Bác nói, những người khác đều khó tin nhìn Sở Lăng Thiên.

“Biểu ca.” Liên Mộ Vân tiến lên, đi đến bên cạnh Sở Lăng Thiên, nhíu mày, “Sao biểu ca lại mua Bắc Mạch? Chẳng phải là quá hời cho nước Đại Mạc hay sao? Từ lâu rồi, Bắc Mạch đều không sinh ra một phân tiền nào cả.”

“Không sao cả!” Sở Lăng Thiên không chút do dự nói.

“Thất điện hạ có phải điên rồi không?”

“Đúng vậy, năm mươi ngàn lượng mua Bắc Mạch đúng là không đáng mà, năm trăm lượng cũng không đến!”

“Thất điện hạ ra tay hào phóng như vậy, chẳng qua chỉ đổi lấy niềm vui mà thôi.”

“Thiên nhi, con làm gì vậy?” Sở Kim Triều cũng vô cùng khó hiểu, ông cũng nghĩ năm mươi ngàn lượng bạc này chính là tặng không cho Thẩm Văn Bác.

“Sở lão nhân, người thì biết cái gì?” Thẩm Văn Bác gấp gáp tiếp lời, lo lắng Sở Lăng Thiên bị ảnh hưởng bởi người khác mà đột nhiên thay đổi chủ ý, “Người đúng là keo kiệt!”

Kinh Phong nhanh chóng mang ngân phiếu đến, Thẩm Văn Bác nhận ngân phiếu rồi đưa cho Nghiêm hoàng hậu, thì thầm với bà: “Người ta nói Sở Lăng Thiên tài trí hơn người, ta thấy là kẻ ngốc mới đúng!” Nghiêm hoàng hậu cười tủm tỉm nhận lấy ngân phiếu. đúng là buôn bán có lời mà.

Cùng lúc đó, Sở Lăng Thiên nhận được khế ước kinh doanh của Bắc Mạch, y đi đến bên cạnh, giao khế ước cho Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nhận lấy.

Liên Mộ Vân kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, năm mươi ngàn lượng để mua Bắc Mạch, hóa ra chính là đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân. Nàng tự giễu lắc đầu, cười nhạo bản thân còn tốt bụng khuyên ngăn.

“Các vị, vì để chúc mừng Lục Quốc Đại Điển kết thúc suôn sẻ, buổi tối trăm đãi yến tiệc, mời mọi người đến ăn uống no say một phen!” Sở Kim Triều lớn giọng nói.

Thi đấu xong, về cơ bản đại điển đã hoàn thành được một nửa, giữa các nước còn tiến hành hiệp thương các công việc khác, chẳng qua đó chỉ là chuyện của những người nắm quyền của các nước, những người khác không có tư cách tham dự.

“Thiên nhi, con theo ta đến đây.” Liên Thương Hải đi đến bên cạnh Sở Lăng Thiên, thấp giọng nói.

Hai người đi đến một nơi yên tĩnh, Liên Thương Hải hỏi: “Chuyện thành thân với Mộ Vân, con nên cho ta một câu trả lời thuyết phục.”

“Cửu cửu, câu trả lời của con chỉ có một, đời này, con chỉ lấy một mình Gia Cát tam tiểu thư.”

“Haizz...” Liên Thương Hải thở dài, “Hy vọng con có thể kiên trì với suy nghĩ này cả đời, cho dù con không thành thân với Mộ Vân, phụ hoàng và mẫu hậu con sẽ không bắt con lấy nữ tử nào khác sao? Có nam nhân nào cả đời chỉ lấy một nữ nhân chứ? Thê thiếp nhiều, con cháu đầy đàn, là ước vọng của nam nhân.”

“Nếu mẫu phi của con còn tại thế, người nhất định sẽ hiểu được con. Nữ tử trong thiên hạ không có ai sánh bằng Linh nhi.”

“Con bướng bỉnh hết mẹ con! Ta nói rồi, sẽ không miễn cưỡng con, nếu con không muốn, thì chuyện này hãy quên đi. Tam tiểu thư kia là một nữ tử thông minh, hy vọng nó có thể phò trợ cho con.”

“Đa tạ cửu cửu tác thành, nếu không có chuyện gì nữa, con xin cáo lui trước.”

“Đi đi.”

Sở Lăng Thiên rời đi, Liên Mộ Vân ở một bên bước ra, trong mắt tràn đầy thất vọng.

“Mộ Vân, con nghe chưa? Nếu hai đứa thành thân, người khổ chỉ là con thôi.”

“Nữ nhi sẽ không bỏ cuộc đâu.” Liên Mộ Vân kiên định nói, “Con sẽ đợi, đợi một ngày biểu ca phát hiện ra điểm tốt của con, đợi một ngày tình cảm của con sẽ lay động được huynh ấy, mặc kệ bao lâu, con vẫn sẽ đợi.”

“Mộ Vân!” Trong giọng nói của Liên Thương Hải mang theo vẻ tức giận, “Con gái của Liên Thương Hải ta không có cốt cách như vậy ư? Con thân là công chúa nước Đông Lan, ngoại trừ Sở Lăng Thiên, chỉ cần con nói thích ai, thì phụ hoàng sẽ đưa đến làm phò mã của con!”

“Phụ hoàng.” Liên Mộ Vân chảy nước mắt, “Trong lòng của nữ nhi chỉ có một mình biểu ca, không có bất kỳ ai khác. Phụ hoàng, phụ hoàng đồng ý với con đi, để con chờ đợi huynh ấy đi.”

“Ôi trời, con nha đầu này, đúng là tức chết ta!” Liên Thương Hải vừa tức vừa đau lòng, “Sao con cứ khăng khăng thích một mình nó? Phụ hoàng đồng ý với con, trong vòng hai năm, sẽ không bức bách con, nếu sau hai năm, nó vẫn lạnh nhạt với con, thì phụ hoàng sẽ chỉ hôn cho con.”

“Đa tạ phụ hoàng.”

“Đừng khóc nữa.” Liên Thương Hải đau lòng lau nước mắt cho Liên Mộ Vân, “Có phụ hoàng ở đây, đừng sợ.”

Sở Lăng Thiên trở lại, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn vừa đi từ hướng khác về: “Đi đâu vậy?”

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười: “Vừa đi cầu xin Hoàng hậu một ân điển.”

“À, là gì?”

“Muốn một cung nữ.” Gia Cát Linh Ẩn lấy ra khế ước của Bắc Mạch Doanh Xuyên, “Dùng năm mươi ngàn lượng bạc mua tờ giấy này, người không đau lòng sao?”

“Chỉ cần là thứ nàng muốn, bao nhiêu bạc cũng không tiếc!”

“Giá trị mà tờ giấy này mang lại sẽ gấp vô số lần của năm mươi ngàn lượng!” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười thần bí, “Thẩm Vân Bác nhất định sẽ hối hận!”

“Ta chỉ biết nàng sẽ không làm chuyện vô ích, chiều nay cùng ta quay về vương phủ lấy chút đồ đạc, được không?”

“Dạ, ta đi về tiệm xem một chút.”

“Ta đi cùng nàng.”

Trong phòng Gia Cát Hồng Nhan, Tiểu Lục đang thuật lại tình hình tra được với nàng: “Chủ tử, nô tỳ đi nhờ mấy người bạn thăm dò, chỉ có một người chị em ở Lục vương phủ nói trước kia Lục vương gia cũng có một miếng ngọc bội thể này, mấy ngày nay thì không thấy nữa.”

“Lục vương gia?” Gia Cát Hồng Nhan nhíu mày, lưỡng lưỡng, “Không thể là y, đêm đó y phải ở chỗ săn bắn mới đúng, không có tin nào khác hay sao?”

Tiểu Lục lắc đầu, “Dạ hết rồi.”

“Ta biết rồi, chỗ săn bắn cách kinh thành bao xa?”

“Dạ năm mươi dặm.”

Gia Cát Hồng Nhan rầu rĩ, “Ta biết rồi, người ra ngoài trước đi.”

“Chủ tử, chuyện đi thăm người thân...”

“Đã nói với cô cô chủ quản của người rồi, không thành vấn đề.”

“Đa tạ chủ tử!”

Tiểu Lục vui vẻ chạy đi, đúng lúc nhìn thấy Tiểu Điệp từ bên ngoài trở về, nàng ta mang theo vẻ mặt đặc ý đi đến, nói với Tiểu Điệp: “Tiểu Điệp, nói cho người một tin tốt này, ta có thể gặp cha mẹ rồi.”

“Thật ư? Tốt quá rồi!” Tiểu Diệp vui vẻ hỏi, “Tiểu Lục, ta thật sự mừng thay cho ngươi!” Nói xong, ánh mắt của Tiểu Diệp đột nhiên ảm đạm, nàng lại nhớ đến người mẹ bệnh nặng của mình, “Tiểu Lục, ngươi làm thế nào vậy? Ta cũng muốn gặp cha mẹ.”

“Là Gia Cát đại tiểu thư giúp ta cầu một ân điển.” Về mặt Tiểu Lục mang theo chút khinh thường, “Ta đã sớm nói với ngươi rồi, phải tìm một chủ tử tốt, người xem, đại tiểu thư hay thường thứ này thứ nọ cho ta, còn để ta gặp cha mẹ nữa, còn chủ tử của ngươi thì chẳng giúp gì được cho ngươi!”

“Tam tiểu thư cũng rất tốt, tiểu thư ấy còn giúp ta mang bạc về nhà.” Tiểu Diệp cãi lại.

“Thôi đi, giúp mang bạc đi thì có gì ghê gớm, hơn nữa, sao ngươi biết được rốt cuộc người ta có giúp ngươi hay không? Nói không chừng người ta bỏ bạc vào túi riêng của mình rồi.”

“Tam tiểu thư không phải loại người như vậy!” Tiểu Diệp vội nói, “Tiểu thư ấy còn mời đại phu xem bệnh ẹ ta.”

“Chuyện này thì càng không thể tin.” Tiểu Lục cười nhạo nói, “Làm gì có người nào tốt như thế? Ngươi là quá ngu ngốc, nên mới bị tiểu thư ấy lừa.”

“Tiểu thư sẽ không lừa ta!”

“Đồ ngốc!”

“Tiểu Lục, Tiểu Lục có ở đây không?” Hai cung nữ tuổi tác hơi lớn đi vào, theo cách ăn mặc, có lẽ là cô chủ quản.

“Tham kiến cô cô!” Tiểu Lục và Tiểu Diệp bước đến hành lễ, mấy cung nữ khác thấy cô cô đến cũng nhanh chóng ngừng việc trong tay lại, chạy đến thỉnh an.

“Tiểu Lục mau đến đây!” Cô cô cười nói, “Đã thông báo cho cha mẹ ngươi mười lăm tháng sau vào kinh thành rồi, đến lúc đó ngươi có thể đi gặp họ.”

117. Chương 117: Giết Ả Chỉ Như Bóp Chết Một Con Kiến

“Thật tốt quá!” Tiểu Lục cao hứng nhảy cẫng lên, cô cô đã nói thì sự việc nhất định đã chắc chắn rồi, “Cảm ơn cô cô!”

“Ừ, là do ngươi đã theo chủ tử tốt.” Cô cô nói, “Mấy người các ngươi phải nhìn Tiểu Lục mà học tập nhiều một chút.”

“Vâng, đa tạ cô cô đã giáo huấn.”

Thấy mọi người ai cũng nhìn mình với ánh mắt hâm mộ, Tiểu Lục càng thêm đắc ý: “Các ngươi cũng không cần phải thương tâm, nói không chừng sang năm, các ngươi cũng có cơ hội được gặp cha mẹ mình rồi.”

“Tiểu Diệp,” Cô cô bình thản nhìn Tiểu Diệp rồi nói tiếp, “Ngươi mau đi thu dọn đồ đạc đi, chuẩn bị xuất cung.”

“Dạ?” Tiểu Diệp sợ đến không đứng vững được, nước mắt chảy xuống, “Cô cô đừng đuổi Tiểu Diệp đi, có phải Tiểu Diệp đã làm sai điều gì? Cô cô phạt nô tỳ thế nào cũng được, hàng tháng phụ mẫu của nô tỳ đều phải dựa vào tiền lương của nô tỳ để sinh sống, xin cô cô đừng đuổi Tiểu Diệp ra khỏi cung.”

Cô cô không nhìn được cười, đỡ Tiểu Diệp đứng dậy: “Ta không phải là muốn đuổi ngươi ra khỏi cung, là Gia Cát tam tiểu thư, Bình Dương Quận Quân đã xin ân điển của Hoàng hậu nương nương rồi, sau khi ngươi xuất cung sẽ đến phủ Thừa Tướng hầu hạ Quận Quân, tiền lương vẫn như bây giờ. Xuất cung, ngươi muốn về nhà thăm phụ mẫu cũng thuận tiện hơn.”

“Tam... tam tiểu thư...” Tiểu Diệp vẫn không thể tin được vào những gì mình nghe được, “Là thật sao?”

“Đúng vậy, cô cô, làm sao lại có chuyện tốt như vậy được?” Sắc mặt Tiểu Lục trở nên khó coi.

“Hoàn toàn thật!” Cô cô khẳng định nói, “Người mau đi thu dọn đồ đạc đi, buổi tối Quân Quân sẽ tới đây đón người.”

“Dạ! Cô cô, Tiểu Lục, ta nhất định sẽ quay lại thăm mọi người!” Tiểu Diệp vui mừng liên tục gật đầu, lúc về phòng thu dọn đồ đạc thì thiếu chút nữa đã vấp té.

“Có gì đặc biệt hơn người khác đâu chứ!” Về mặt Tiểu Lục đổ kị, vui vẻ trong lòng chốc lát đã biến mất.

Tiểu Diệp qua loa thu dọn đồ đạc của mình, đồ của nàng vốn đã không nhiều, chỉ có mấy bộ quần áo, chỉ một lúc đã sửa soạn xong. Ngồi ở trong phòng, mong chờ Gia Cát Linh Ân trở về.

Việc làm ăn của tiệm lẩu ngày càng tốt, Ngụy Thành nói với Gia Cát Linh Ân, nước Đông Lan, nước Tinh Long, nước Nam Chiếu, nước Đại Mạc, nước Ngạo Nguyệt đều hỏi thăm phương pháp phối chế. Hẳn biết phương pháp phối chế này giá trị rất cao, vì vậy cái gì cũng không nói cho bọn họ biết.

Gia Cát Linh Ân hài lòng gật đầu, sự việc này đã nằm trong dự đoán của nàng, nàng nói với Ngụy Thành: “Bảo lại với người thăm dò tin tức, năm ngày sau, trong tiệm lẩu sẽ bán đấu giá phương pháp phối chế, người nào trả giá cao thì sẽ được.”

“Tiểu thư inh! Ta đi làm ngay đây.”

Rời khỏi tiệm lẩu, hai người cùng đi đến Thất vương phủ.

“Điện hạ, người đã về rồi?” Thấy Gia Cát Linh Ân, Ứng tổng quản ra nghênh đón cảm thấy kinh ngạc, Sở Lăng Thiên chưa từng đưa nữ tử nào về phủ, thấy dáng vẻ thân mật của hai người kèm theo tin tức mấy ngày nay từ trong cung truyền ra ngoài, ông lập tức hiểu: “Nô tài khấu kiến Bình Dương Quận Quân.”

“Miễn lễ.”

“Đi nào, ta dẫn nàng đi tham quan một chút.” Sở Lăng Thiên nói với Gia Cát Linh Ân.

“Điện hạ...” Ứng tổng quản hình như có chút khó nói, “Công chúa Mộ Vân...”

“Biểu ca, huynh đã về?” Ứng tổng quản đang chuẩn bị nói gì đó, đã thấy Liên Mộ Vân từ thư phòng của Sở Lăng Thiên đi tới, khoác tay Gia Cát Linh Ân, “Tam tiểu thư cũng tới, mau vào đây ngồi một chút đi.” Bộ dạng của nàng ta giống như mình là chủ nhân ở đây.

“Thất ca, huynh trở lại rồi, Mộ Vân tỷ tỷ chờ huynh lâu lắm đó.” Công chúa Triều Hoa theo sau Mộ Vân đi tới, kéo lấy cánh tay của Sở Lăng Thiên, cười hì hì nói, “Thất ca, Mộ Vân tỷ tỷ sẽ trở thành Thất tẩu của muội đúng không?”

“Ai nói vậy?” Sở Lăng Thiên lạnh lùng hỏi lại.

“Hoàng hậu nương nương, còn có mẫu phi nữa, bọn họ đều nói vậy.”

“Ứng tổng quản!” Sắc mặt Sở Lăng Thiên càng ngày càng sam sầm, “Bản vương đã từng nói với các người, không có sự cho phép của bản vương thì không để cho bất kỳ nữ tử nào vào phủ, người đã quên rồi ư?”

“Điện hạ bớt giận!” Ứng tổng quản cúi đầu, “Nô tài tưởng rằng công chúa Mộ Vân và công chúa Triều Hoa là ngoại lệ.”

“Ngoại trừ Bình Dương Quận Quân ra, không có ai là ngoại lệ! Nghe rõ chưa?”

“Dạ, nô tài hiểu rồi!”

“Biểu ca...” Trong mắt của Liên Mộ Vân đã đọng đầy nước mắt, “Là Mộ Vân gây thêm phiền toái cho huynh, muội sẽ đi ngay đây.” Về mặt nàng có chút chờ mong nhìn Sở Lăng Thiên, mong y sẽ giữ nàng lại nhưng không ngờ rằng y chỉ đứng đó không nói gì, nàng ta đang muốn xoay người bước đi, Sở Lăng Thiên bỗng lên tiếng, “Chờ một chút!”

Liên Mộ Vân nhanh chóng xoay người lại, mừng rỡ không thôi, biểu ca rốt cuộc cũng luyện tiếc giữ nàng lại rồi.

“Linh nhi, đưa huyết ngọc cho ta.”

Sở Lăng Thiên cầm miếng huyết ngọc mà Mộ Vân đã tặng cho Gia Cát Linh Ẩn, đi tới chừa miếng ngọc ra trước mặt Mộ Vân, lạnh lùng nói: “Đem miếng ngọc này về đi!”

“Biểu ca, đây là lễ vật Mộ Vân tặng Tam tiểu thư, muội làm sao có thể lấy lại được? Tam tiểu thư vẫn còn trách Mộ Vân sao?” Liên Mộ Vân dáng vẻ điềm đạm, đáng yêu nói, “Mộ Vân không cầu biểu ca sẽ chia sẻ tình cảm ỉn, chỉ cần có thể ở bên chăm sóc huynh là đã mãn nguyện rồi. Tam tiểu thư vì sao còn không tha cho Mộ Vân?”

“Ta không rộng lượng giống công chúa được, trượng phu của Gia Cát Linh Ẩn ta chỉ có thể cưới một mình ta!” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh nói, “Miếng huyết ngọc này có vấn đề gì, ắt hẳn công chúa hiểu rõ hơn ta.”

Sắc mặt của Liên Mộ Vân thay đổi, không tin nhìn Gia Cát Linh Ẩn: “Ý của Tam tiểu thư là gì? Nghi ngờ Mộ Vân đã làm gì với miếng ngọc này sao?”

“Lấy lại đi!” Sở Lăng Thiên nhét miếng ngọc vào trong tay Mộ Vân, “Chuyện này ta và Linh nhi không truy cứu nữa, nếu muội còn không biết tốt xấu thì đừng trách ta không khách khí!”

“Biểu ca...” Nước mắt Liên Mộ Vân bỗng trào ra, nàng siết thật chặt miếng huyết ngọc kia, chạy ra khỏi Thất vương phủ.

“Thất ca!” Công chúa Triều Hoa nổi giận dửng dưng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Huynh là vì nàng ta mà đuổi Mộ Vân tỷ tỷ đi! Muội sẽ đi nói với Hoàng hậu nương nương! Nói huynh khi dễ Thất tẩu!”

“Triều Hoa, muội nghe cho rõ đây, Gia Cát Linh Ẩn, người đang đứng trước mặt muội đây mới Thất tẩu duy nhất của muội!” Sắc mặt Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Ả xứng sao?” Triều Hoa công chúa khinh thường nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Bất quá chỉ là một thứ nữ mà thôi, làm tiểu thiếp cho Thất ca cũng không xứng! Không biết xấu hổ!”

“Triều Hoa, chớ có vô lễ!” Sở Lăng Thiên quát.

“Thất ca...” Nhìn sắc mặt của Sở Lăng Thiên, công chúa Triều Hoa sững sờ, “Muội đi nói cho Hoàng hậu nương nương biết, để người trách phạt huynh! Còn có nữ nhân này nữa!”

Trước khi đi, công chúa Triều Hoa còn hung hăng đẩy Gia Cát Linh Ẩn một cái, may mà Sở Lăng Thiên nhanh tay đỡ lấy, nàng mới không ngã xuống.

Liên Mộ Vân chạy đi một mạch, không cẩn thận bị hòn đá dưới chân làm vấp ngã. Nàng trong cơn tức giận đã ném huyết ngọc sang một bên, không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn nhanh như vậy đã phát hiện ra bí mật trong này.

“Mộ Vân tỷ tỷ! Sao tỷ lại chạy nhanh thế?” Công chúa Triều Hoa thở hồng hộc đuổi theo, “Tỷ đừng thương tâm, Thất ca sẽ không cười ả đâu! Thất ca sao lại vì nữ nhân kia quát muội, muội nhất định sẽ cho ả biết tay!”

Liên Mộ Vân miễn cưỡng cười cười: “Nếu muội còn đi làm phiền nàng ta nữa, biểu ca sẽ trừng phạt muội đấy!”

“Huynh ấy dám!” Nghe Liên Mộ Vân nói xong, công chúa Triều Hoa càng thêm tức giận, “Ta sẽ giết nàng ta! Như vậy Thất ca sẽ cười tỷ.”

“Nàng ta lợi hại như vậy, muội sao có thể giết nàng ta được!”

“Hừ!” Công chúa Triều Hoa hừ một tiếng, “Muội là công chúa, nàng ta chỉ là một quận quân mà thôi. Giết ả chỉ như giết một con kiến! Đúng rồi, Mộ Vân tỷ tỷ, tỷ đã đồng ý giúp muội đuổi Bạch Vân Nghi đi, có cách gì không? Chỉ cần tỷ đuổi hẳn đi giúp muội, muội sẽ giúp tỷ đuổi ả Tam tiểu thư kia đi.”

Liên Mộ Vân gật đầu: “Thật ra thì có một cách, nhưng phải có người phối hợp mới được.”

“Là cách gì? Mau nói uội biết đi!”

Liên Mộ Vân kê vào tai của công chúa Triều Hoa thì thầm một hồi.

Sau khi nghe xong, hai mắt của công chúa Triều Hoa sáng lên, mừng rỡ gật đầu: “Cách hay! Về phần người phối hợp thì tìm Tam tiểu thư là được rồi.”

“Thất ca của muội mà biết được, nhất định sẽ đánh gãy chân của muội.”

“Có mẫu phi ở đây, muội không sợ thứ nữ, trác phi nào cả!”

“Muội cũng không được nói đó là chủ ý của ta.”

“Yên tâm đi, Mộ Vân tỷ tỷ, muội sẽ không bán đứng tỷ đâu!”

Tiệc tối được tổ chức ở giữa sân, lần này nước Lăng Nguyệt đại thắng, tâm tình của Sở Kim Triều cực kỳ tốt. Quá ba tuần rượu, Thẩm Vân Bác hét lên: “Sở Lão nhân, rượu và đồ ăn này ngon thì có ngon, nhưng vẫn còn kém một điểm.”

“Thẩm lão nhân, đây đều là những món ăn do ngự trù giỏi nhất ngự thiện phòng phòng làm, khẩu vị của người quả là quá khắt khe rồi.” Sở Kim Triều tức giận nói.

“Ta nói thật!” Thẩm Vân Bác tiếp tục nói, “Đến nước Lăng Nguyệt đã lâu như vậy rồi nhưng chỉ có Hỏa Oa Thành kia mới khiến dư vị của ta nhớ mãi không thôi.”

“Hả, đó là nơi nào vậy?” Sở Kim Triều tò mò hỏi.

“Người cũng không biết à?” Thẩm Vân Bác khinh thường nhìn Sở Kim Triều, “Thức ăn ở đó có thể hơn gấp mấy lần so với những thức ăn ngon của người đó.”

“Vậy ta đây nhất định phải đến đó nếm thử mới được.”

Thẩm Vân Bác híp mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái nói: “Tam tiểu thư nhất định là cũng đã từng đến Hỏa Oa Thành rồi chứ? Tất cả mọi người đều khen Tam tiểu thư thông minh hơn người, trăm sẽ ra cho người một yêu cầu, nếu người có thể làm ra một nồi lẩu, trăm liền thừa nhận người quả thực thông minh.”

“Nếu thần nữ làm được thì sẽ được gì? Thần nữ vốn dĩ không cần phải được bệ hạ thừa nhận là thông minh hay không.” Gia Cát Linh Ẩn bình thản nói.

“Tam tiểu thư có ý gì?”

Gia Cát Linh Ẩn dừng một chút rồi lại nói, “Nếu như là chỉ đáp ứng yêu cầu của bệ hạ, có vẻ không công bằng với thần nữ cho lắm. Không bằng thần nữ cũng đưa ra một vấn đề cho bệ hạ, nếu bệ hạ đáp không được, thì xin bệ hạ hãy đem quyền kinh doanh vùng hoang mạc Doanh Xuyên cho thần nữ được không ạ? Còn nếu thần nữ đáp không được, thần nữ sẽ lập tức hai tay đem bộ giáp tơ vàng đó đưa cho bệ hạ.”

“Hừ!” Thẩm Vân Bác hừ lạnh một tiếng, “Được! Theo như ý của người, người phải đáp trước yêu cầu của ta.” Một vùng đất không có một cọng cỏ, hoang mạc suốt năm cát bay đá chạy đổi lấy bộ giáp tơ vàng mà hắn đã ngưỡng mộ bấy lâu, đúng là quá hời.

“Xin bệ hạ hãy chờ một lát.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười nhìn Sở Kim Triều, nói: “Hoàng thượng, thần nữ có thể dùng ngự thiện phòng một lát được không ạ?”

“Tam nha đầu, người cứ dùng đi.” Sở Kim Triều gật đầu.

Gia Cát Linh Ẩn rời khỏi đó, sau một lát nàng lại quay trở lại, phía sau còn có mấy vị ngự trù của ngự thiện phòng, trong tay bọn họ bưng mấy cái nồi lớn. Từ xa mọi người đã có thể ngửi được mùi hương thơm chảy nước miếng.

Mấy vị ngự trù vừa mới đặt những cái nồi lớn xuống, tất cả mọi người đều đặt chén rượu xuống không chờ được mà chạy tới nếm, thức ăn trong nồi trong chốc lát đã hết.

“Các vị, mùi vị này thế nào ạ?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“So với Hỏa Oa Thành giống nhau như đúc! Tam tiểu thư, ta dùng xong rồi!” Hà Tàn chép chép miệng, bộ dạng vẫn chưa thỏa mãn.

“Bệ hạ, vấn đề này có tính là thần nữ đã đáp ứng được chưa ạ?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Thẩm Vân Bác hỏi.

“Tam tiểu thư vẫn chưa nói cho ta biết phương pháp phối chế, đương nhiên không tính!” Thẩm Vân Bác phủ nhận, trên khoe miệng và chòm râu còn bóng mỡ.

“Bệ hạ chỉ hỏi ta có thể làm hay không, chứ người không có nói ta nhất phải đem phương pháp phối chế cho người! Vậy bây giờ đến lúc thần nữ hỏi bệ hạ vấn đề của mình rồi.”

118. Chương 118: Vì Nàng, Ngõ Ngược Với Cả Thiên Hạ Thì Có Làm Sao

“Ừ, Tam nha đầu nói rất có lý!” Sở Kim Triều nói, “Thẩm lão nhân, mọi người ở đây đều rõ ràng, Tam nha đầu giải được câu đố của người rồi, đừng mơ chống chế.”

“Hừ!” Thẩm Vân Bác hừ lạnh, “Mèo mù vớ được chuột chết, người ra đề đi!”

“Vấn đề của ta rất đơn giản, chỉ là một câu hỏi về lựa chọn mà thôi.” Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên vẻ gian xảo, “Nếu Thái hậu nương nương và Hoàng hậu nương nương cùng rơi xuống nước, xin hỏi bệ hạ sẽ cứu người nào trước?”

“Hà?” Thẩm Vân Bác há to miệng, nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, “Đây mà là câu hỏi gì chứ?”

Nghe xong câu hỏi của Gia Cát Linh Ẩn, những người khác cũng hơi ngẩn ra, đối với Thẩm Vân Bác, đây quả thật là... một câu hỏi rất hay. Giờ phút này, chỉ thấy Thẩm Vân Bác thỉnh thoảng nhìn qua thái hậu ở bên trái, lại liếc nhìn hoàng hậu ở bên phải, bộ dạng dăm chiêu ủ dột. Hai nữ nhân kia thì như ác lang nhìn chằm chằm Thẩm Vân Bác, mong chờ đáp án của ông.

“Mẫu hậu... Hoàng hậu...” Thẩm Vân Bác cười ngượng ngùng.

“Người mau nói đi, cứu ta hay là cứu hoàng hậu?” Lưu thái hậu lớn tiếng hỏi.

“Hoàng thượng, người nói mau lên đi, rốt cục cứu ai?” Nghiêm hoàng hậu bầu Thẩm Vân Bác một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Sở Lăng Thiên không nhịn được nhếch môi cười, nụ cười thật xấu xa, Linh nhi à Linh nhi, sao nàng có thể nghĩ ra được câu hỏi gian trá như thế chứ? Đây hoàn toàn là câu hỏi khó trả lời nhất với Thẩm Vân Bác rồi, không còn nghi ngờ gì cả.

“Ta...” Cảm nhận được ánh nhìn trần trời của hai nữ nhân, Thẩm Vân Bác nhất thời cảm thấy toàn thân rét run, cuối cùng, ông kiên định nói, “Trẫm không đáp được!”

Những người khác nhìn thấy bộ dạng quần bách của Thẩm Vân Bác đều nhin không được che miệng cười khúc khích.

“Bệ hạ, vậy người thua rồi, quyền kinh doanh hoang mạc Doanh Xuyên thuộc về ta.”

“Cho người thì cho người!” Thẩm Vân Bác không vui hét lên, lấy khế ước kinh doanh trong ngực ra, giao cho Gia Cát Linh Ẩn, “Dù sao cũng là nơi chim chằng thềm ỉa!”

“Đa tạ bệ hạ!” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, nhận lấy khế ước, chậm rãi trở về chỗ ngồi của mình.

“Tam tiểu thư, tiểu thư đã biết phương pháp phối chế, chi bằng nói ọi người biết đi.” Hà Tần đột nhiên lên tiếng.

“Thái tử điện hạ, ta chỉ là căn cứ theo cảm giác mà làm, làm xong thì quên rồi, xin hãy thứ lỗi.”

Thấy Gia Cát Linh Ẩn nói vậy, Hà Tần cũng không hỏi tiếp nữa.

Sở Kim Triều bắt giác cười lên, nhỏ giọng thì thầm: “Nha đầu kia, sao lúc nào cũng lanh lợi như thế.”

Chu quý phi biến sắc, nói: “Hoàng thượng, tuy rằng dung mạo Tam tiểu thư đáng yêu, bụng đầy thi thư, nhưng chung quy vẫn là thứ nữ, người xem thứ mà nàng ta chơi toàn là những thủ đoạn không chấp nhận được, nếu thực sự gả cho Thất điện hạ, không phải đánh mất thể diện hoàng gia sao? Theo thần thiếp thấy, vẫn mau chóng định một mối nhân duyên môn đăng hộ đối cho Thất điện hạ mới phải.”

“Muội muội không nói, suýt nữa đã quên mất chuyện trọng đại.” Hoàng hậu bỗng nhiên cao giọng, nói: “Hoàng thượng, Thiên nhi và Mộ Vân trai tài gái sắc, yêu thương lẫn nhau, chi bằng nhân hôm nay thời cơ tốt, chỉ hôn cho chúng, được không?”

Sở Kim Triều không ngờ Hoàng hậu lại đột nhiên đề cập đến chuyện này, sắc mặt nhất thời sa sầm, nói: “Đây là gia sự, để sau hần nói.”

“Lăng Hoàng đệ hạ nói thế là sai rồi!” Bạch Vân Phàm bưng chén rượu đứng lên, nói, “Đây là hỉ sự! Chi bằng để cho tất cả mọi người làm chứng cho Thất điện hạ cùng công chúa Mộ Vân, để chúng ta cũng lấy không khí vui mừng!”

“Đúng đó, Sở lão nhân! Cơ hội này hiếm có biết bao chứ!” Thẩm Vân Bác reo lên, “Đừng nhần nhần nhó nhó nữa!”

“Hay là Lăng Hoàng đệ hạ nghĩ, muội muội ta không xứng với Thất điện hạ?” Liên Mộ Dương bất mãn nói.

“Các vị...” Liên Thương Hải đứng lên, cung tay làm lễ với mọi người, “Mộ Vân là nữ nhi duy nhất của ta, nước Lăng Nguyệt và Đông Lan cách xa nhau ngàn dặm, ta thật luyến tiếc gả nó đi xa như vậy, chuyện định thân, tính sau đi.”

“Hoàng thượng, cũng không thể vì vậy mà phá vỡ một mối nhân duyên tốt chứ.” Chu thái phi cười nói, “Ai gia cảm thấy Mộ Vân nha đầu rất xứng đôi với Thiên nhi.”

“Thái phi nương nương.” Liên Mộ Vân ngưng một chút rồi nói, “Trong lòng biểu ca chỉ có một mình Tam tiểu thư, Mộ Vân cũng không thể đoạt nhân sở ái[1], Mộ Vân thật lòng hy vọng biểu ca và Tam tiểu thư có thể hạnh phúc mỹ mãn.”

“Nói như vậy, Mộ Vân nha đầu vẫn luôn thích Thiên nhi.” Chu thái phi vẫn giữ nụ cười, “Cả đời Thiên nhi không thể nào chỉ lấy có một nữ tử, chuyện này có gì trở ngại chứ? Hôm nay để ai gia làm chủ, mối nhân duyên này liền quyết định như vậy đi! Thiên nhi, Mộ Vân, mau tiến lên đây.”

Sở Lăng Thiên cười lạnh nói: “Thái phi nương nương, hôn sự của tôn nhi đã có phụ hoàng làm chủ, không nhọc người phải lo lắng đâu! Vả lại, cả đời này, tôn nhi chỉ lấy một mình Gia Cát Linh Ẩn.”

“Người...” Chu thái phi tức giận xoay người, “Mộ Vân có chỗ nào không tốt? Người muốn lấy một thứ nữ, ai gia không đồng ý!”

“Lấy ai là chuyện của ta, thái phi nương nương có đồng ý hay không cũng chẳng sao cả.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Thái phi nương nương đừng tức giận!” Liên Thương Hải nói, “Chuyện này để sau bàn lại, miễn cưỡng không được đâu.”

“Bệ hạ nước Đông Lan, ai gia cũng là vì nước Lăng Nguyệt và Đông Lan thôi!” Về mặt Chu thái phi rất không vui.

“Liên Thương Hải ta vẫn chưa cần giẫm đạp lên hạnh phúc của nữ nhi mình để giữ gìn quan hệ với nước khác, thái phi nương nương lo nhiều quá rồi!” Liên Thương Hải thấp giọng nói.

“Thái phi nương nương, quốc gia đại sự trăm bề thương nghị cùng Thương Hải huynh.” Sở Kim Triều nói, người thông minh đã sớm nhìn ra Chu thái phi có ý đồ châm ngòi ly gián quan hệ giữa Sở Lăng Thiên và nước Đông Lan, ông đương nhiên cũng rõ ràng sáng tỏ.

“Vậy ai gia sẽ không quản chuyện của các người nữa!” Chu thái phi tức giận nói.

“Đều do Mộ Vân không tốt, đã chọc giận mọi người.” Liên Mộ Vân nét mặt rầu rĩ, vội vàng nói, “Mộ Vân là thật lòng chúc phúc cho biểu ca và Tam tiểu thư, là Mộ Vân không có may mắn, Mộ Vân không trách biểu ca đâu. Thái phi nương nương, nương nương cũng đừng trách biểu ca nữa.”

“Nhìn xem, đúng là đứa nhỏ hiểu chuyện mà.” Chu thái phi lắc đầu, tiếc nuối nói.

“Chỉ cần biểu ca hạnh phúc, thì Mộ Vân đã vui lắm rồi.” Liên Mộ Vân đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, giơ chung rượu lên, “Tam tiểu thư, Mộ Vân vô cùng bội phục tài hoa của tiểu thư, ta kính tiểu thư một chung.”

“Công chúa Mộ Vân khách sáo rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, đang định nhấp rượu, cây trâm trên đầu Liên Mộ Vân đột nhiên rơi xuống đất, nàng ta ngượng ngùng cười cười: “Mộ Vân thất lễ, Tam tiểu thư có thể cầm giúp chung rượu dùm ta không.” Nói xong, nàng ta đưa chung rượu trong tay cho Gia Cát Linh Ẩn, ngồi xổm xuống nhặt cây trâm lên, lần nữa cài lên đầu, lúc này mới nhận lại chung rượu, thẹn thùng nói, “Phiền Tam tiểu thư rồi, xin Tam tiểu thư tha thứ cho sự thất lễ của Mộ Vân, nào, ta kính tiểu thư!”

Hai người nhẹ nhàng chạm ly, uống cạn chung rượu.

Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nhìn Liên Mộ Vân, cảm thấy vẻ mặt hôm nay của nàng ta có chút kỳ lạ. Còn đang hoài nghi, chỉ thấy Liên Mộ Vân hộc máu, hai tay nàng ta ôm lấy bụng, hoảng hốt nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tam... Tam tiểu thư, tại sao lại hạ độc thủ với Mộ Vân?” Nói xong, nàng ta lập tức ngã xuống đất.

“Mộ Vân, làm sao vậy?”

“Công chúa!”

“Truyền thái y!”

Người của nước Đông Lan lập tức vọt đến, vây xung quanh Liên Mộ Vân.

“Tam tiểu thư, người đã làm gì Mộ Vân?” Liên Thương Hải giáng cho Gia Cát Linh Ẩn một cái tát vang dội với tốc độ không gì ngăn cản được.

Khi ông đang chuẩn bị đánh cái thứ hai, tay đã bị người khác kiềm lại, Sở Lăng Thiên lạnh lùng nhìn ông, nói: “Cứu cứu, sao chẳng hỏi đầu đuôi gì đã ra tay với người khác, không sợ đánh mất thân phận ư? Cái tát này, ta sẽ giúp Linh nhi ghi nhớ!”

“Người!” Mắt Liên Thương Hải long lên sòng sọc, một tay rút thanh kiếm bên hông của thị vệ đứng bên cạnh, nói, “Người tránh ra cho ta, hôm nay ta phải giết con yêu nữ này!”

Sở Lăng Thiên vẫn lạnh lùng nhìn Liên Thương Hải, đứng trước mặt ông không nhúc nhích, cầm chặt tay còn lại của ông, nói: “Vậy thì người thử xem!”

“Sở Lăng Thiên, con vì một nữ nhân mà ngỗ ngược với cứu cứu sao?” Liên Thương Hải lấy thân phận bậc trưởng thượng ra.

“Vì nàng, ngỗ ngược với cả thiên hạ thì thế nào?”

“Người!” Liên Thương Hải buồn rầu, xoay người nhìn Sở Kim Triều, tức giận nói, “Sở Kim Triều, người nuôi dạy con hay thật đó! Hôm nay, Mộ Vân bị hạ độc ở trước mặt bao nhiêu người, người phải làm rõ chuyện này cho ta!”

Sở Lăng Thiên buông Liên Thương Hải ra, vòng tay ôm lấy Gia Cát Linh Ẩn, nhìn gò má sưng đỏ của nàng, đau lòng không thôi, “Có gì chứng minh là Linh nhi đã hạ thủ?”

Gia Cát Linh Ẩn âm thầm cầm lấy tay Sở Lăng Thiên, ý bảo y nhìn kỹ trước rồi hẵng nói.

“Sở Lăng Thiên, lúc này mà người còn bảo vệ ả?” Liên Mộ Dương sắc mặt xanh tái, tức giận nói, “Mộ Vân vẫn bình thường, chỉ có ả vừa mới cầm chung rượu của Mộ Vân, không phải ả thì còn có thể là ai?”

“Thái tử diện hạ, nói không chừng là trong rượu có độc.” Khương Diệp nói, “Chung rượu của công chúa Mộ Vân ở trong tay Tam tiểu thư chỉ trong chốc lát, nếu muốn nhân lúc này mà hạ độc, thời gian quá ngắn ngủi rồi. Vả lại, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào họ, Tam tiểu thư hoàn toàn không có động tác gì.”

“Trời tối như vậy, ai thấy rõ ả ta rốt cục đã làm gì chứ!” Liên Mộ Dương căm giận nói.

“Gia Cát Linh Ẩn, sao ngươi có thể làm ra cái chuyện độc ác như thế?” Trong lòng Chu quý phi hưng phấn không thôi, lần này không thể không kết thúc rồi, ngoài miệng lại căm giận nói, “Trước mặt mọi người lại dám hạ độc công chúa Mộ Vân, quả thực là làm phản mà!”

“Tam tiểu thư, ngươi luôn hành sự bình tĩnh mà, sao lại làm ra cái chuyện thế này?” Hoàng hậu cau mày, cũng không biết kết cục sẽ thế nào.

“Đúng vậy, nhất định là muốn độc chiếm Thất điện hạ, cho nên mới làm như vậy.”

“Quá độc ác, đúng là tâm địa rắn rết!”

“Điện mạo xinh đẹp thì có ích gì? Lòng dạ lại độc ác như thế! Công chúa Mộ Vân quá lương thiện, mới có thể bị ả lập kế.”

“Đúng vậy, uổng cho công chúa Mộ Vân thành tâm chúc phúc cho ả, không ngờ ả lại chẳng độ lượng chút nào, phải giết ả để ọi người một công đạo!”

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn bị mọi người chỉ trích, trong lòng Gia Cát Hồng Nhan kích động không thôi, Gia Cát Linh Ẩn, lần này ngươi còn thoát được thì ta sẽ viết ngược lại tên mình! Quả nhiên, người ở trong gian phòng kia đều không có kết cục tốt! Cho dù trước đó ngươi nở mày nở mặt, nhưng hôm nay ngươi chết chắc rồi, chẳng ai cứu được ngươi đâu!

Trên mặt Chu Tuyết Tranh cũng không nén được vẻ tươi cười khó phát hiện, Gia Cát Linh Ẩn à Gia Cát Linh Ẩn, cho dù ngươi bị nam nhân khác chà đạp, Thiên ca ca cũng không ghét bỏ ngươi, ta còn nghĩ, ngươi quả thật có thể may mắn suốt đời, rốt cục ông trời vẫn muốn ngươi hoàn trả lại!

“Lăng Hoàng bệ hạ, giao ả cho nước Đông Lan xử trí đi.” Liên Mộ Dương giận dữ nói, “Bản vương muốn ả nợ máu trả bằng máu!”

“Thái tử điện hạ, trước tiên đợi thái y chẩn bệnh xong hẵng nói! Trẫm nhất định sẽ đòi công đạo cho Mộ Vân, cũng không muốn nghi oan cho người vô tội.” Sở Kim Triều hạ giọng nói.

Sau hồi lâu, thái y kiểm tra xong tình hình của Liên Mộ Vân, hẩn nhủ chặt đôi mày, từ trong ngực lấy ra một bình sứ, dốc một viên thuốc ra, nhét vào miệng của Liên Mộ Vân: “Bệ hạ, độc mà công chúa Mộ Vân trúng là độc trúc đào, may mà trúng độc chưa nặng, không mất mạng. Thần vừa mới cho công chúa uống thuốc giải độc, chốc lát sẽ tỉnh lại!”

[1] Đoạt nhân sở ái: Cướp đoạt người yêu của người khác.

119. Chương 119: Mưu Kế Tài Tình

“Độc này từ đâu mà có?” Sở Kim Triều hỏi.

“Hồi bẩm bệ hạ, thần đã kiểm tra bầu rượu của công chúa, bên trong quả thực không có độc. Độc này được bôi ở mép ly, được tính của độc này phát tác rất nhanh, thần cho rằng, thuốc độc là vừa mới được bôi lên.”

“Sở Lăng Thiên, ngươi còn gì để nói?” Liên Mộ Dương hung hãn nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Bây giờ giao ả ra được rồi chứ?”

“Cút!” Nhìn thấy Liên Mộ Dương tiến đến gần, trong mắt Sở Lăng Thiên bắn ra ý lạnh.

“Tam nha đầu, ngươi có gì để nói không?” Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hỏi, “Nếu thật là ngươi làm, trẫm cảm thấy vô cùng đau lòng.”

“Hoàng thượng mình giám,” Gia Cát Linh Ẩn ung dung đáp trả, “Thần nữ tuyệt đối không hạ độc công chúa Mộ Vân, nếu như thần nữ có ý định này, tại sao phải xuống tay ở nơi đông người chứ? Thần nữ tự hỏi bản thân không có ngu xuẩn như vậy.”

“Hừ!” Liên Mộ Dương hừ lạnh, “Nhất định là người nhìn thấy hoàng hậu nương nương và thái phi nương nương chỉ hôn cho Mộ Vân, nên sinh lòng ganh ghét, mới bất chấp tất cả, muốn độc chết Mộ Vân.”

“Thái tử diện hạ phân tích rất đúng!” Gia Cát Linh Ẩn thần nhiên mỉm cười, nói: “Nhưng Thất gia đã nói rõ không lấy nàng ấy, thì ta còn phải đổ kị cái gì nào? Trái lại, ta có thể đoán rằng, là công chúa đổ kị với ta, muốn hãm hại ta!”

“Đúng là lưỡi không xương!” Chu quý phi cười lạnh, nói: “Ý của Tam tiểu thư là công chúa Mộ Vân tự hạ độc mình à? Ngẫm lại thì không có khả năng!”

“Chẳng lẽ quý phi nương nương đã quên, ngày ấy trong cung, không phải tỳ nữ của công chúa đã tự đánh chính mình để vu oan cho thần nữ sao? Chuyện này, hoàng hậu nương nương cũng biết rõ mà.” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn nhìn qua hoàng hậu.

Hoàng hậu gật đầu: “Quả thực là có chuyện này.”

“Thượng bất chính, hạ tắc loạn, chắc nô tỳ kia học theo công chúa rồi.” Hà Sương Uyển khinh thường nhìn Liên Mộ Vân đang nằm trên đất, “Không ngờ công chúa Mộ Vân lại có thể hạ độc thủ với chính mình, Sương Uyển tự thấy không bằng!”

“Công chúa Sương Uyển lúc này đây còn nói lời châm chọc à?” Liên Thương Hải nghiêm mặt, không vui nhìn Hà Sương Uyển, “Chuyện này còn chưa điều tra rõ ràng, xin đừng tự phỏng đoán. Mộ Vân là đứa nhút nhát thiện lương, trăm tuyệt đối không tin nó sẽ làm ra cái chuyện như vậy. Tam tiểu thư, vẫn là người nên thành thật khai ra đi! Bằng không, trăm có biện pháp để người phải mở miệng!”

Gia Cát Linh Ẩn không chút nào quan tâm, cười cười: “Bệ hạ luôn miệng nói ta hại công chúa, thái y lại nói công chúa trúng độc trúc đào, vì thì hãy lục soát người của ta đi, xem có độc này không?”

“Trăm đương nhiên phải soát!”

Một cung nữ bước tới, cẩn thận lục soát mấy lần người của Gia Cát Linh Ẩn, nhưng không phát hiện gì cả.

“Liên huynh, trên người Tam nha đầu không có thuốc độc, có thể loại trừ ra khỏi diện tình nghi chứ?” Sở Kim Triều nói, tựa như ông càng tin tưởng lập luận của Gia Cát Linh Ẩn hơn.

“Còn có một khả năng khác.” Liên Thương Hải vẫn không cam lòng, “Á chỉ mang theo một ít độc thôi, đã cho Mộ Vân uống hết toàn bộ rồi, đương nhiên sẽ không soát ra!”

“Bệ hạ...” Dáng vẻ Gia Cát Linh Ẩn vẫn nhàn nhã, “Vừa rồi công chúa Mộ Vân và ta đều tiếp xúc qua với ly rượu, để cho công bằng, có phải cũng nên lục soát người của công chúa hay không?”

“Lục soát thì lục soát!” Liên Thương Hải tức giận, nhưng vẫn phải làm cho công bằng.

Vì thế, cung nữ lại tiến lên cẩn thận lục soát Liên Mộ Vân, nhưng vẫn không tìm được gì cả.

“Hừ! Hiện giờ không còn gì để nói nữa đúng không? Cho dù thế nào, người vẫn là kẻ hiềm nghi lớn nhất, còn không mau bắt ả yêu nữ này lại, nghiêm hình thẩm vấn, trăm không tin ả không nhận tội!”

“Bệ hạ chớ nóng vội! Có thể để ta đích thân lục soát người của công chúa không?” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Đừng mong giở trò!” Liên Mộ Dương vọt đến chắn trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, không cho nàng đến gần Liên Mộ Vân, “Kéo dài thời gian cũng vô ích thôi, hôm nay người phải trả giá lớn!”

“Điện hạ, chờ ta lục soát người của công chúa xong, người nói chuyện này cũng không muộn!” Gia Cát Linh Ẩn mặt không biến sắc, bình tĩnh đối đầu với Liên Mộ Dương.

“Mộ Dương, để ả soát đi!” Liên Thương Hải phát tay, “Đúng lúc để cho tất cả mọi người chứng kiến, để tránh người khác nói nước Đông Lan ta cậy thế hiếp người!”

Liên Mộ Dương lạnh lùng trừng mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn, tránh sang một bên.

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Liên Mộ Vân, ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra. Lo lắng nàng giở trò xấu, Liên Thương Hải và Liên Mộ Dương nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của nàng không chuyển mắt.

Thấy Gia Cát Linh Ẩn lục soát toàn thân của Liên Mộ Vân mấy lần, vẫn không có thu hoạch, vẻ tươi cười trên mặt của Liên Mộ Dương càng lạnh hơn. Lúc này, chỉ thấy Gia Cát Linh Ẩn rút cây trâm từ trên đầu của Liên Mộ Vân xuống, sau đó đứng lên.

“Tam tiểu thư, vì sao tiểu thư lại rút cây trâm của công chúa?” Hà Tồn khó hiểu hỏi.

“Bởi vì, cây trâm này chính là hung khí hạ độc!” Gia Cát Linh Ẩn đáp.

“Hừ! Đúng là chuyện cười trong thiên hạ!” Liên Mộ Dương nổi cơn thịnh nộ, “Cây trâm này có sao lại trở thành hung khí? Đúng là chó đến đường cùng, nói hươu nói vượn!”

Nghe Liên Mộ Dương nói vậy, những người khác cũng sôi nổi gật đầu.

“Đúng vậy, cây trâm thì sao lại là hung khí chứ!”

“Cây trâm này vẫn luôn ở trên đầu công chúa, nó chẳng phải vật sống, sao có thể đi hạ độc được?”

“Đúng vậy! Thật là tức cười mà! Xem chúng ta là kẻ ngốc sao?”

“Tam tiểu thư, nói nhanh lên, rốt cục sao lại vậy?” Hà Sướng Uyển gấp gáp nói, không biết tại sao, nàng lại tin lời Gia Cát Linh Ẩn.

“Các vị, xin hãy nhìn kỹ cây trâm này!” Gia Cát Linh Ẩn giơ cây trâm đến chỗ ánh nến, “Mọi người có thể đến gần một chút.”

Mọi người chạy đến vây xung quanh Gia Cát Linh Ẩn, muốn xem thử rốt cục nàng sẽ bịa đặt chuyện này thế nào.

“Cây trâm này rút từ trên đầu của công chúa Mộ Vân, từ nãy đến giờ, ta chưa hề chạm vào nó, điểm này, mọi người có thể làm chứng cho ta không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Đương nhiên có thể!”

“Đúng là chưa từng chạm vào!”

“Người nói nhanh lên đi, rốt cục chuyện này là sao!”

“Xin mọi người hãy nhìn xem!” Vì để ọi người xem rõ ràng hơn, Gia Cát Linh Ẩn đem cây trâm đến gần ánh nến, chỉ vào chỗ đầu nhọn của nó, “Nơi này có một cái lỗ rất nhỏ.” Nói xong, nàng nhẹ nhàng xoay một cái, đầu nhọn kia liền tách ra khỏi cây trâm, có vài giọt chất lỏng từ giữa cây trâm chảy ra.

“A? Hóa ra cây trâm này rỗng ruột à?” Người đứng trước thấy rõ ràng cảnh tượng này, không khỏi kinh ngạc hô lên.

“Thái y, xin hãy kiểm nghiệm mấy giọt chất lỏng này.” Sở Kim Triều vội vàng nói.

Thái y tiến lên, cẩn thận kiểm tra thực hư chất lỏng chảy ra từ cây trâm, nhất thời biến sắc, “Bệ hạ, đây đúng là chất lỏng của cây trúc đào, giống hệt như loại độc mà công chúa đã trúng!”

“Không biết mọi người còn nhớ hay không, trước khi công chúa Mộ Vân uống rượu, cây trâm này bỗng nhiên rơi xuống đất, sau khi công chúa nhặt nó lên, mới uống rượu với ta! Ta kết luận, chính lúc đó công chúa đã lấy tay dính chất độc, sau đó bôi lên mép ly, cho nên mới trúng độc!” Gia Cát Linh Ẩn lớn tiếng nói, “Bệ hạ nước Đông Lan, người cảm thấy tiểu nữ nói có lý không?”

Sắc mặt Liên Thương Hải đã sớm sa sầm, ông không ngờ, nữ nhi mà ông luôn nghĩ lòng dạ thiện lương lại có thể làm ra chuyện này. Ông cung tay về phía Gia Cát Linh Ẩn nói: “Là trẫm lỗ mãng, xin Tam tiểu thư thứ lỗi!”

“Phụ hoàng, nhi thần nghĩ muội muội sẽ không đến mức hại chính mình, nhất định là bị người ta lập mưu hãm hại. Cây trâm này, nói không chừng là Tam tiểu thư đã sớm chuẩn bị rồi đưa nó uội muội.” Liên Mộ Dương không cam lòng, nói.

“Thái tử diện hạ đã nói vậy, thật ra ta còn có một cách, không biết mọi người có bằng lòng phối hợp với ta không?” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, nói.

“Tam nha đầu, cần chúng ta phối hợp gì, cứ việc nói!” Sở Kim Triều nói.

Sở Kim Triều nói như vậy, những người khác đương nhiên không có ý kiến, đều gật đầu, tỏ vẻ sẵn lòng phối hợp.

Không biết qua bao lâu, Liên Mộ Vân từ từ tỉnh lại, nàng ta nằm trên giường của hành cung nước Đông Lan, hơi xoay đầu, không khỏi kinh ngạc, Gia Cát Linh Ẩn đang bị trói gô trên một cái ghế ở cạnh giường, trên mặt trên người đều là máu chảy đầm đìa.

Trên mặt Liên Mộ Vân lộ ra nụ cười nhạt: “Tam tiểu thư, sao tiểu thư lại ở đây?”

“Hừ!” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng hừ một tiếng, “Bệ hạ đang thảo luận làm sao để hành quyết ta đó, người hài lòng chưa? Không phải người trúng độc sao? Rốt cục người trúng độc thể nào? Tất cả mọi người đều cho rằng ta hạ độc người, người mau chóng giải thích giúp ta đi.”

Liên Mộ Vân không lên tiếng ngay, mà nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, khi xác định bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh không có ai, nàng ta mới cười với Gia Cát Linh Ẩn: “Độc là do người hạ mà, giải thích thể nào? Muốn hại bản công chúa, trả giá không nhỏ đâu!”

“Rốt cục người muốn thể nào? Để cho ta chết cũng phải hiểu được tại sao mình chết chứ!”

“Được thôi!” Liên Mộ Vân đắc ý cười cười, “Ta sẽ khiến cho người chết được minh bạch! Ai nấy đều khen người thông minh lanh lợi, nhưng vẫn không tránh khỏi mưu kế của ta! Người còn nhớ cây trâm rơi xuống đất chứ? Cây trâm là rỗng ruột, độc được giấu ở bên trong, khi ta nhặt nó lên, trên tay liền dính độc, lại dùng tay chạm vào chén rượu, người tuyệt đối không thể nào nghĩ ra được đúng không?”

“Ta đương nhiên không thể nghĩ ra được.” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh nói, “Không ngờ người lại dùng sinh mạng của chính mình để hãm hại ta, đúng là coi trọng ta quá!”

“Ha ha!” Liên Mộ Vân cười to, “Người cho rằng ta ngốc như người sao? Cây trúc đào tuy là kịch độc, nhưng chỉ dính một chút thì không đủ mất mạng đâu, huống hồ, ta biết thái y của nước Lăng Nguyệt có thuốc giải của loại độc này.”

“Vì sao người lại phải trăm phương ngàn kế để hại ta?” Gia Cát Linh Ẩn khó hiểu hỏi.

“Vì sao ư?” Liên Mộ Vân bày ra vẻ mặt khó tin, “Biểu ca là của ta, tại sao người lại muốn cướp huynh ấy đi? Mỗi lần nhìn thấy huynh ấy tốt với người, trong lòng ta liền hận thấu xương, ngoài mặt lại phải giả vờ rộng lượng, giả bộ kiên cường! Lúc mới đầu, ta còn định sẽ cùng người hầu hạ biểu ca, ta tặng huyết ngọc có tẩm xạ hương cho người là muốn người không sinh được con, như vậy, ta sẽ có cơ hội vì biểu ca mà khai chi tán diệt, huynh ấy sẽ yêu thương ta. Nhưng trong lòng huynh ấy chỉ có người, lúc nào cũng đối xử đặc biệt với người, bất luận ta làm gì, huynh ấy đều không thêm quan tâm đến những gì ta đã bỏ ra! Về sau, ta càng lúc càng hận người, từng giây từng phút đều hận không thể giết chết người!”

“Cho nên không tiếc hại chính mình để vu hãm ta!”

“Đúng! Hiện giờ chẳng phải ta thành công rồi sao? Nhìn bộ dạng của người, nhất định đã chịu không ít đau khổ phải không? Người hết đường chối cãi, mưu hại công chúa nước Đông Lan, có chết cũng không đủ! Ha ha ha ha, biểu ca chỉ có thể là của ta!”

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười bí ẩn: “Đa tạ công chúa đã nói cho ta biết chuyện này, bằng không, ta chết không nhắm mắt! Mọi người có thể vào rồi.”

“Người đang nói cái gì?”

“Bang!” Cửa phòng bị đẩy mạnh ra, một đoàn người đi vào, người đi đầu là Liên Thương Hải, chỉ thấy sắc mặt ông u ám như trước cơn giông, dường như sẽ lập tức nổi sấm chớp.

120. Chương 120: Gặp Nạn

Sở Lăng Thiên đi qua, nhanh chóng tháo dây thừng giúp Gia Cát Linh Ẩn, dịu dàng lau nước cà chua trên mặt nàng, cởi bỏ y phục dính đầy chất lỏng màu đỏ.

“Người gài bẫy ta!” Liên Mộ Vân kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nhanh chóng chạy đến cạnh Liên Thương Hải, kéo góc áo ông, khóc lóc kể lể, “Phụ hoàng, mấy lời vừa rồi con nói đều là giả, đều lừa mọi người thôi, con không hề vu oan Tam tiểu thư!”

“Chát!” Liên Thương Hải tức giận giáng cho nàng ta một cái tát, nói, “Chúng ta đều nghe hết cả, còn có thể là giả ư? Uống cho trầm mười mấy năm nay dốc lòng bồi dưỡng con, trầm thực sự quá thất bại rồi, sao có thể nuôi dưỡng ra một đứa con gái như con!”

“Phụ hoàng!” Liên Mộ Vân quỳ phục dưới chân của Liên Thương Hải, khóc không thành tiếng, “Xin phụ hoàng hãy tha thứ cho Mộ Vân đi, con không dám nữa đâu, con chỉ là thật lòng rất thích biểu ca! Mộ Vân biết sai rồi! Mộ Vân biết sai rồi! Mộ Vân sẽ tạ lỗi với Tam tiểu thư!”

“Mộ Vân, muội...” Liên Mộ Dương cau mày, không biết phải nói gì bây giờ, “Phụ hoàng, phụ hoàng bình tĩnh một chút. Tam tiểu thư, lúc này là chúng ta vô lễ, xin tiểu thư lượng thứ.”

“Một câu xin lỗi là có thể bù đắp lại những gì các người đã làm với Linh nhi hay sao?” Sở Lăng Thiên thấp giọng nói, “Chuyện này các người phải có giao phó với Linh nhi!”

“Tam tiểu thư muốn thế nào mới có thể tha thứ?” Liên Thương Hải tự biết đuối lý, hạ giọng hỏi Gia Cát Linh Ẩn.

“Chỉ cần công chúa đừng bao giờ xuất hiện trước mặt thần nữ và Thất gia nữa là được.”

“Được! Ta đồng ý với Tam tiểu thư, nhất định không để nó xuất hiện trước mặt hai người nữa.”

“Chuyện hôm nay là ta quá nóng vội, hiểu lầm Tam tiểu thư, ngày khác, ta nhất định đến nhà tạ lỗi.” Liên Mộ Dương cũng nói.

“Tất cả mọi người giải tán đi, để cho công chúa nghỉ ngơi!” Sở Kim Triều nói, chuyện hôm nay đã rõ ràng, Liên Thương Hải nhất định cần thời gian để xử lý chuyện nhà, những người khác không nên nán lại nữa.

Mọi người nghe Sở Kim Triều nói vậy liền rời đi.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng hét thảm thiết, Liên Mộ Dương nhanh chóng chạy ra ngoài nhìn, lập tức trở vào.

“Xảy ra chuyện gì?” Liên Thương Hải hỏi.

“Sở Lăng Thiên...” Liên Mộ Dương ngập ngừng, “Hắn tước mất một tay của nội thị bên cạnh phụ hoàng.”

“Haiz...” Liên Thương Hải nặng nề thở hắt ra, “Tiểu tử thối, quả nhiên ghi thù, lại thông qua cách thức này để thị uy với trẫm!” Ông nhìn Liên Mộ Vân đang hoang mang lo sợ, thở dài thườn thượt.

Gia Cát Hồng Nhan nắm chặt miếng ngọc kia, Lục Quốc Đại Điện đã kết thúc, nàng lập tức phải ra khỏi cung, nhưng người này từ đầu chí cuối đều không xuất hiện. Tâm trạng của nàng từ kích động hưng phấn lúc ban đầu trở nên lo lắng bất an, lúc này tay chân lại luống cuống, không biết nên làm sao mới được? Nàng nhớ lại tin tức mà Tiểu Lục mang về, quyết định thử một chút ở chỗ Sở Lăng Hiên.

“Lục điện hạ, có thể mượn bước nói chuyện không?” Gia Cát Hồng Nhan đi đến bên cạnh Sở Lăng Hiên, nói, “Thần nữ có chuyện muốn thỉnh giáo điện hạ.”

“Đại tiểu thư có chuyện gì thì nói ở đây đi.” Sắc mặt Sở Lăng Hiên lạnh băng, hiện tại hắn chẳng muốn nhìn thấy Gia Cát Hồng Nhan một khắc nào, vừa nhìn thấy nàng, hắn sẽ nhớ lại thất bại của chính mình, lại có thể bị Gia Cát Linh Ẩn đùa bỡn trong lòng bàn tay.

“Điện hạ.” Gia Cát Hồng Nhan đưa miếng ngọc đến trước mặt Sở Lăng Hiên, “Điện hạ có biết chủ nhân của miếng ngọc này là ai không? Thần nữ nghe nói điện hạ có một miếng ngọc tương tự như vậy, cho nên muốn hỏi có phải do điện hạ đánh rơi không? Nếu là của điện hạ, xin người hãy nhận lại nó đi.”

“À, đây không phải là của bản vương.” Nói xong, Sở Lăng Hiên từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc giống y hệt, nói, “Đây mới là của ta, Đại tiểu thư hãy đi hỏi những người khác đi.” Trong màn đêm, trong mắt Sở Lăng Hiên hiện lên một tia âm lạnh.

Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan tràn trề thất vọng, đây chính là cơ hội cuối cùng của nàng, ngoại trừ Sở Lăng Hiên, nàng không còn biết ai khả nghi nữa, Tiểu Lục rõ ràng nói miếng ngọc của Sở Lăng Hiên không thấy, chẳng lẽ Tiểu Lục lừa nàng?

“Là thần nữ lỡ mồm, xin điện hạ thứ lỗi!”

Sở Lăng Hiên lạnh lùng nhìn nàng một cái rồi lập tức bỏ đi.

Trên đường rời khỏi hành cung nước Đông Lan, Sở Kim Triều cố ý chờ Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn, bảo hai người họ theo ông đến ngự thư phòng.

Trong Lục Quốc Đại Điển, Sở Kim Triều rất hài lòng với biểu hiện của hai người, đặc biệt là Gia Cát Linh Ẩn, hết lần này đến lần khác mang đến ngạc nhiên vui mừng cho ông, để các quốc gia khác ở trước mặt phải dè chừng thể diện. Ông hiền hòa nhìn hai người con ở trước mặt, nói: “Vốn trăm định đêm nay sẽ tứ hôn cho hai con, nhưng lại xảy ra chuyện này, quả thực không thích hợp đề cập đến chuyện tứ hôn, nên tạm thời bàn sau. Bảo cho hai con một tiếng, để hai con khỏi lén lút nói xấu ta.”

“Đa tạ hoàng thượng, thần nữ hiểu được nỗi khổ tâm của hoàng thượng.” Gia Cát Linh Ẩn lễ độ đáp.

“Vẫn là Tam nha đầu hiểu biết lễ nghĩa, biết tạ ơn!” Sở Kim Triều nhìn Sở Lăng Thiên, giận dữ nói, “Còn đứa con này thật không biết quy củ, nhìn sắc mặt của người giống như trăm đầy mắc nợ người cái gì!”

“Phụ hoàng.” Sở Lăng Thiên cười, “Nhi thần đang dỗi vì trong mắt người chỉ có nàng dâu tốt này thôi mà xem nhẹ nhi thần.”

“Hừ! Trăm dỗi với người thế nào, người còn không biết?” Sở Kim Triều trừng mắt liếc con trai của mình, nghiêm nghị nói, “Thế gian đầy chuyện hiểm ác, chắc chắn hai con cũng đã cảm nhận được, sau này cả hai đứa nhất định lúc nào cũng phải tỉnh táo, không được lơ là.”

“Nhi thần cần tuân lời dạy của phụ hoàng!”

“Được rồi, hai đứa mau chóng xuất cung hồi phủ đi, trăm muốn nghỉ ngơi.”

“Nhi thần cáo lui, phụ hoàng mau nghỉ ngơi sớm đi, bảo trọng long thể.”

“Thần nữ cáo lui!”

Ra khỏi ngự thư phòng, Gia Cát Linh Ẩn đến đón Tiểu Điệp xuất cung. Tiểu Điệp từ trưa đã trông ngóng đến tối, nghĩ rằng chủ tử đã quên mất mình, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đặc biệt đến đón, trong lòng nhất thời cảm động không thôi.

“Linh nhi, xin lỗi nàng, ta đã thất hứa, không thể làm phụ hoàng tứ hôn cho chúng ta khi Lục Quốc Đại Điển kết thúc.” Sở Lăng Thiên nắm lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn, áy náy nói.

Gia Cát Linh Ẩn cười nhẹ: “Thất gia đừng để tâm, tứ hôn chẳng qua chỉ là hình thức, giữa ta và Thất gia, còn cần dùng hình thức này để chứng minh sao? Hai trái tim đã cùng soi chiếu, ngại gì không đèn không trăng!”

“Hai trái tim đã cùng soi chiếu, ngại gì không đèn không trăng?” Sở Lăng Thiên thì thầm lại hai câu này, tình yêu đối với nữ tử bên cạnh đã tràn trề lai láng. Y bỗng dừng lại, ôm chặt lấy nàng vào lòng, giống như muốn khảm vào trong cơ thể mình.

Gia Cát Linh Ẩn cứ để y ôm, cơn gió nhẹ làm phát phơ y phục và mái tóc của cả hai, giống như đang chúc phúc cho đôi nam nữ này. Tiểu Điệp xoay đầu sang một bên, thẹn thùng không dám nhìn.

“Đi thôi, nên xuất cung rồi.”

Nghe được lời của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên mới buông tay, nắm lấy tay nàng, đi về hướng cửa cung. Tiểu Điệp vui vẻ theo sau họ.

Bởi vì là Lục Quốc Đại Điển, tuy rằng trời đã tối, nhưng đường phố Ngân Đô vẫn ngựa xe như nước. Đại điển chấm dứt, sứ thần của các nước đều ra ngoài thư giãn, người bán hàng muốn nhân thời cơ tốt này kiếm thêm chút ngân lương. Đi được nửa đường, nhóm người của Gia Cát Linh Ẩn xuống xe, hòa vào dòng người huyền ảo. Kinh Phong và Phá Trần nhận được mệnh lệnh cho nghỉ của Sở Lăng Thiên, đã sớm bay đi như con gió chẳng thấy bóng dáng.

Ven đường, một đám người bâu vào một gánh hành rong, người bán hàng đang làm thứ gì đó rất lạ, Gia Cát Linh Ẩn liếc nhìn, thấy thứ trên tay người nọ, nhất thời vẻ mặt kích động, nhin không được nói: “Kem! Quả thực là kem!”

“Nàng ở đây chờ ta!” Nói xong, Sở Lăng Thiên đi qua đó chen chúc vào giữa đám đông, giơ ba ngón tay với ông chủ.

Đội hồi lâu ông chủ mới làm xong, y đang đi về phía chủ tớ Gia Cát Linh Ẩn đang đứng chờ, chợt thấy một con ngựa chạy như điên vào đám đông.

“Chủ tử, cẩn thận!” Tiểu Điệp nhanh nhẹn đẩy Gia Cát Linh Ẩn ra, bản thân thì chắn ở đằng trước, ngựa đá ngã nàng, vó ngựa giẫm lên người nàng, Tiểu Điệp phun ra ngụm máu.

“Tiểu Điệp! Tiểu Điệp!” Gia Cát Linh Ẩn ôm Tiểu Điệp, lo lắng hô lên.

Sở Lăng Thiên vứt bỏ thứ trong tay, chạy nhanh đến, bế thốc Tiểu Điệp lên xe ngựa, lập tức phóng về hướng Thất vương phủ! Y móc ra một viên thuốc nhét vào miệng của Tiểu Điệp, rồi kiểm tra thương thế của nàng.

“Thế nào?” Gia Cát Linh Ẩn lo lắng hỏi han.

“Có thể là bị thương nội tạng, may mà không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng phải hôn mê vài ngày.”

“Hãy mời đại phu giỏi nhất chữa trị cho nàng.”

“Yên tâm, đại phu giỏi nhất Ngân Đô đều ở Thất vương phủ.”

Sở Lăng Thiên sắp xếp cho Tiểu Điệp ở trong gian phòng tốt nhất, đại phu trong Thất vương phủ đều đến xem qua, kết luận cũng giống với Sở Lăng Thiên. Sở Lăng Thiên đưa đến vài nô tỳ, bảo các nàng phải chăm sóc tốt cho Tiểu Điệp.

“Ta cũng ở lại.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Để ta chăm sóc cho nàng ấy.”

“Linh nhi, nàng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ta không sao, yên tâm đi.”

Sở Lăng Thiên biết trong lòng nàng nhất định sẽ day dứt mãi, muốn làm chút gì đó cho Tiểu Điệp, y cũng không miễn cưỡng nàng: “Được rồi, nếu có việc gì thì gọi ta.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu.

Sở Lăng Thiên đi ra ngoài, trời đang nổi cơn mưa phùn. Sáng sớm, y đặt quyển sách trong tay xuống, muốn đến xem tình trạng của Tiểu Điệp, lại thấy Gia Cát Linh Ẩn ngồi bên giường, không ngừng dụi mắt.

“Vẫn chưa đi nghỉ à?” Nhìn thấy Sở Lăng Thiên, nàng vực dậy tinh thần, nở nụ cười, “Hắt xì!”

“Nàng không nghỉ ngơi, sao ta an tâm cho được? Có phải cảm lạnh rồi không? Đi nghỉ đi, Tiểu Điệp đã qua khỏi giai đoạn nguy hiểm rồi.”

“Không sao mà, ta cố được!” Gia Cát Linh Ẩn kiên trì nói, “Hắt xì!” Mới vừa nói xong, lại không nhin được mà hắt hơi một cái.

Nói đoạn, nàng đứng lên, muốn rót ỉnh chén nước, ai ngờ cơ thể nhẹ tênh, dưới chân không có sức, suýt nữa té ngã. Sở Lăng Thiên nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, bế nàng lên, ôm về phòng ngủ của mình!

Lúc này, Kinh Phong và Phá Trận đã quay lại, nhìn thấy tình cảnh của hai người, lập tức hận bản thân trở về quá sớm.

Sở Lăng Thiên gọi một nha hoàn đến, bảo nàng ta chuẩn bị một thùng nước ấm. Chỉ lát sau, nha hoàn nọ đã chuẩn bị xong, y lại bế Gia Cát Linh Ẩn lên, vào phòng tắm.

“Mau tắm đi, để khử lạnh!” Sở Lăng Thiên đau lòng nói, nói xong, tự giác ra ngoài đóng cửa lại.

Gia Cát Linh Ẩn trút bỏ xiêm áo, bước vào thùng nước, nước ấm vừa phải, vừa ngâm mình vào nước, cái mệt mỏi của mấy ngày nay như được phóng thích hết.

Sở Lăng Thiên ở bên ngoài đợi rất lâu không thấy Gia Cát Linh Ẩn đi ra, trong lòng lo lắng không thôi, nhịn không được bèn đi vào xem ra sao.

Chỉ thấy cơ thể Gia Cát Linh Ẩn ngập trong nước, tóc dài buông xõa sau lưng, đang ngủ gật. Vẻ mặt y ánh lên yêu thương, nhẹ nhàng bước đến.

“Là ai?” Gia Cát Linh Ẩn nhất thời tỉnh giấc, thấp giọng hỏi. Nhìn thấy là Sở Lăng Thiên, mới thả lỏng, nhưng nhớ đến bản thân chưa mặc đồ, lập tức ôm lấy ngực, rụt cơ thể vào trong nước không dám nhúc nhích.

Sở Lăng Thiên cười gian nói: “Linh nhi định ở trong bồn tắm đến hừng đông luôn sao?”

“Người ra ngoài trước đi!”

“Ta ra ngoài, nàng ngủ tiếp thì phải làm sao?”

“Vậy người xoay mặt đi chỗ khác đi!” Gia Cát Linh Ẩn kiên trì nói.

Read more: [greenhousenovels /gia-cat-linh-an-chuong-120-gap-nan/#ixzz3TErj6vqy](#)

Under Creative Commons License: Attribution Non-Commercial Share Alike

Follow us: @thientranduy on Twitter | 241771632647404 on Facebook

121. Chương 121: Trối Lại Cho Ta

Bất đắc dĩ, Sở Lăng Thiên đành phải xoay người sang chỗ khác. Gia Cát Linh Ẩn đứng lên từ trong bồn tắm, nhanh chóng mặc quần áo, lại tìm không thấy hài của nàng.

“Linh nhi, xong chưa?” Sở Lăng Thiên đưa lưng về phía Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

“Xong rồi.”

Nhận được câu trả lời của nàng, Sở Lăng Thiên mới xoay người lại, nhìn thấy nàng nhìn xung quanh tìm hài, mỉm cười, nói: “Hài ở trong phòng ngủ, nào, ta bế nàng về phòng!”

Không để cho Gia Cát Linh Ẩn đáp, Sở Lăng Thiên đã bế xốc nàng lên, đi về hướng phòng ngủ. Hạ nhân trong vương phủ nhìn thấy cảnh này đều trợn mắt há hốc mồm mà cúi đầu, không dám liếc nhìn. Trước kia, họ chưa từng thấy chủ tử dẫn bất cứ nữ nhân nào về phủ, không ngờ gần đây lại thường xuyên như vậy. Lại nhìn đến vẻ mặt tràn ngập nhu tình của Sở Lăng Thiên, vẻ lạng lạng suốt ngày đã sớm biến mất chẳng thấy đâu.

“Xoảng!” Một a hoàn không cẩn thận đánh vỡ ấm trà đang cầm trên tay, sợ đến nỗi quỳ xuống đất, nói: “Nô tỳ không cẩn thận, kinh động đến vương gia, xin vương gia trách phạt.”

“Có bị thương hay không?”

“Dạ?” A hoàn được hỏi mà lo sợ, “Không có! Đa tạ điện hạ đã quan tâm.”

“Thu dọn sạch sẽ trên đất, mau chóng đi nghỉ ngơi đi.”

“Dạ!”

Bọn hạ nhân khó tin nhìn theo bóng lưng của Sở Lăng Thiên, hình như có chuyện gì đó thần kỳ quái đản xảy ra, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, đây mãi mãi là đạo lý bất di bất dịch mà.

Sở Lăng Thiên cẩn thận đặt người trog lòng xuống giường, nô tỳ bên ngoài mang thuốc đến, y nhận lấy, đi đến bên giường, múc một muỗng, đặt bên miệng thổi thổi, lại nếm thử, mới đưa đến bên miệng Gia Cát Linh Ẩn.

Người hầu bên cạnh sững sờ nhìn đôi bích nhân này, ngày thường họ nhìn thấy chủ tử đều là vẻ lạnh băng, chủ tử vừa xuất hiện, tựa như nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống mấy độ, chưa từng nhìn thấy vẻ nhu tình như vậy của y.

Sở Lăng Thiên kiên nhẫn dứt Gia Cát Linh Ẩn uống xong chén thuốc, khi đưa chén thuốc rỗng qua, a hoàn kia vẫn còn đang thất thần, Sở Lăng Thiên cầm chén xuống giăng mạnh xuống, nàng mới hoàn hồn lại, cuống quýt rời khỏi phòng.

Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng ôm lấy Gia Cát Linh Ẩn, cốc khế lên trán nàng, dịu dàng nói: “Mau ngủ đi, thức dậy sẽ khỏe thôi!”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, mí mắt nặng đến nỗi díp lại, lập tức ngủ say. Ngày hôm sau, khi nàng thức, người bên cạnh không biết đã đi đâu.

Nghe thấy tiếng động trong phòng, a hoàn vẫn luôn chờ ở bên ngoài lập tức đi vào hầu hạ. Khi a hoàn đang chải đầu cho nàng, Sở Lăng Thiên đi đến, ngơ ngẩn nhìn nàng. Cho dù nhìn bao nhiêu lần, mỗi lần nhìn thấy lại bất giác bị nàng thu hút.

“Đỡ nhiều chưa?” Sở Lăng Thiên thân thiết hỏi.

“Dạ, đỡ nhiều rồi. Tiểu Điệp thế nào?”

“Tốt hơn ngày hôm qua rồi.”

“Vậy là tốt rồi, hôm nay ta phải về nhà, có tiện mang Tiểu Điệp về không?”

“Về nhà?” Sở Lăng Thiên cười cười, “Nơi này chính là nhà của nàng, nàng muốn về đâu nữa?”

Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng nhìn Sở Lăng Thiên, nói: “Ta quả thực phải về rồi.”

“Được rồi!” Sở Lăng Thiên không hề ép nàng, “Thương thể hiện giờ của Tiểu Điệp không nên di chuyển, cứ để nàng ấy ở lại phủ tịnh dưỡng đi, khi khá hơn ta sẽ đưa nàng ấy về phủ Thừa tướng. Phụ hoàng truyền ta vào cung, Kinh Phong sẽ đưa nàng về.”

“Vâng.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, ra ngoài nhiều ngày như vậy, không biết tình hình trong phủ Thừa tướng thế nào rồi.

Sau khi Gia Cát Hồng Nhan trở về phủ, liền cẩn thận kể lại hết chuyện xảy ra ở Lục Quốc Đại Diễn cho Đại phu nhân nghe. Nhưng về chuyện mình bị thất thân, nàng còn chưa dám nói, nếu Đại phu nhân biết, bản thân chẳng những bị mắng, mà còn không biết sẽ náo loạn thành thế nào, hiện giờ hy vọng duy nhất của nàng, chính là hy vọng nam nhân nọ có thể chủ động đến tìm nàng, thời gian càng lâu, lòng nàng lại càng bất an.

Trải qua nhiều ngày tịnh dưỡng, Đại phu nhân đã có thể xuống giường đi lại, tuy rằng bà không tận mắt chứng kiến Gia Cát Linh Ẩn trong Lục Quốc Đại Diễn phong quang bao nhiêu, chỉ nghe Gia Cát Hồng Nhan thuật lại, cũng đã có thể tưởng tượng được. Điều càng khiến bà tức giận hơn chuyện nổi bật của Gia Cát Linh Ẩn chính là chẳng những bản thân Gia Cát Linh Ẩn được phong làm quận quân, còn dẫn dắt đứ đừ thứ nữ nhu nhược của Tiêu Lương cũng được phong làm huyện quân, mà Gia Cát Hồng Nhan lại không có bất cứ thu hoạch nào!

“Mẹ, mẹ ngủ dậy rồi à?” Sáng sớm, Gia Cát Hồng Nhan đến vấn an Đại phu nhân.

“Con đến đúng lúc lắm, đỡ mẹ ra ngoài một chút.”

“Mẹ, mẹ chậm thôi!”

“Cha con đâu? Thời gian này mẹ không thể hầu hạ cha con, hy vọng cha con không trách mẹ.” Đại phu nhân bỗng nhiên nói.

“Cha à?” Ánh mắt Gia Cát Hồng Nhan lóe sáng, không biết có nên nói chân tướng với Đại phu nhân hay không. Tối qua, khi nàng đi ngang qua phòng ngủ của Gia Cát Chiêm, nghe được bên trong có tiếng cười đùa, nhất định là Hàn Thanh Thanh kia đang nịnh nọt bên trong, nghĩ nghĩ, nàng nói, “Sao cha lại trách mẹ, mẹ đừng nghĩ lung tung.”

Gia Cát Hồng Nhan dìu Đại phu nhân đi về hướng vườn hoa, đến trước sân, phải đi ngang qua phòng ngủ của Gia Cát Chiêm, hai mẹ con vừa mới đi đến ngưỡng cửa, chợt nghe tiếng cửa phòng mở ra, một nữ nhân bước ra ngoài,

“Ngũ di nương?!” Nhìn thấy nữ nhân nọ, Đại phu nhân nhất thời kinh ngạc hô lên, lão đảo lui về sau mấy bước, bà nắm chặt tay của Gia Cát Hồng Nhan. Nhưng Đại phu nhân không hổ là chủ mẫu, chỉ chốc lát đã lấy lại bình tĩnh, thấp giọng quát: “Người là người hay ma?”

Trương Thúy Hoa ngẩn ra, cúi người chào Đại phu nhân, nói: “Người nhất định là Đại phu nhân rồi. Thanh Thanh tham kiến Đại phu nhân! Người hãy yên tâm, muội là người thật, tên Hàn Thanh Thanh, là muội muội ruột của Ngũ di nương, cho nên mới giống như vậy. Làm Đại phu nhân giết mình, xin người thứ lỗi.”

“Hàn Thanh Thanh?” Đại phu nhân nhú mày, nghiêm mặt nói, “Người đến quý phủ lúc nào? Tại sao lại đi ra từ phòng của lão gia? Các người...”

“Ồn ào gì vậy!” Gia Cát Chiêm từ trong phòng chậm rãi đi ra, mang theo vẻ mặt không vui, “Thanh Thanh một thân một mình lưu lạc bên ngoài không nơi nương tựa, may mắn gặp được Linh nhi mang về phủ.”

“Vậy sao lại gia không báo với thiếp? Vừa rồi thiếp thực sự rất hoảng sợ, còn tưởng rằng là Ngũ di nương.”

“Ta cũng định nói với bà nhiều lần rồi. Hôm nay bà đã đến đây, ta báo với bà luôn, ta muốn nạp Thanh Thanh làm Lục di nương, bà đi sắp xếp đi, để Thanh Thanh mau chóng gả vào phủ!”

“Lão gia...” Đại phu nhân kinh ngạc nhìn Gia Cát Chiêm, “Chuyện này đời sức khỏe của thiếp hoàn toàn hồi phục rồi bản sau.” Trong lòng bà tính toán, trước kia Gia Cát Chiêm rất sủng ái Ngũ di nương, nếu nạp một nữ nhân giống hệt Ngũ di nương vào cửa, bản thân bà ở trong lòng Gia Cát Chiêm, không phải không còn vị trí nào sao? Không được, bà nhất định phải ngăn cản Gia Cát Chiêm nạp thiếp.

Sắc mặt Gia Cát Chiêm thoáng sa sầm, lộ vẻ không vui: “Sức khỏe của bà lúc nào mới có thể hoàn toàn hồi phục? Không có ai coi ngó, bà xem thử trong phủ từ trên xuống dưới loạn thành cái gì? Ngay cả cuộc sống hằng ngày của ta bà cũng không lo được, Thanh Thanh đúng lúc có thể ở bên cạnh hầu hạ ta. Bà không muốn ta nạp thiếp à?”

“Lão gia bớt giận!” Đại phu nhân cúi đầu, nói: “Thiếp cũng là suy nghĩ cho lão gia, lo lắng nha đầu kia không hầu hạ lão gia tốt, vẫn nên để thiếp đến hầu hạ người đi.”

Gia Cát Chiêm chán ghét liếc Đại phu nhân một cái, nói: “Lục di nương là ta nạp chắc rồi, không cần nhiều lời, bà đi chuẩn bị là được.”

“Dạ, lão gia.” Thấy Gia Cát Chiêm đã quyết định, Đại phu nhân biết nói gì lúc này cũng chộc giận ông, đành phải đổi lòng đồng ý, “Thiếp nhất định sẽ mau chóng chuẩn bị. Hồng Nhan, chúng ta đi thôi.”

“Ừ! Ta phải lên triều! Bà mau chóng an bài đi.” Gia Cát Chiêm mặt không chút thay đổi, gật đầu đáp.

“Dạ, thiếp đã biết.”

Sau khi Gia Cát Chiêm rời đi, Đại phu nhân hoài nghi nhìn Trương Thúy Hoa, kéo Gia Cát Hồng Nhan đến một bên, nói: “Mẹ chưa từng nghe qua chuyện Ngũ di nương có muội muội bị thất lạc, con sai người lập tức thúc ngựa đưa một phong thư đến Hàn gia, hỏi thăm cho rõ ràng, nếu không có chuyện này, tốt nhất bảo đương gia của Hàn gia đến đây một chuyến, nếu hấn bằng lòng vạch trần chân tướng, hứa sẽ trả thù lao một ngàn lượng bạc cho hấn.”

“Dạ, nữ nhi biết rồi, sẽ đi làm ngay.”

Hai mẹ con đi đến ngoại viện, đúng lúc đụng phải Gia Cát Linh Ẩn từ Thất vương phủ trở về, nghĩ đến Hàn Thanh Thanh là do nàng mang về, trong lòng Đại phu nhân nhất thời dấy lên cảm giận ngút trời.

“Linh nhi, tối qua ngươi đi đâu?” Đại phu nhân bước đến, lớn tiếng quát Gia Cát Linh Ẩn.

“Sao mẹ lại đột nhiên quan tâm con như vậy?” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười ngọt ngào, “Linh nhi thật sự được quan tâm mà sinh lo sợ! Mẹ khỏe hẳn chưa?”

“Hừ!” Đại phu nhân hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên cao giọng, “Mơ tưởng nói dăm ba câu lừa gạt ta cho qua sao! Ta hỏi ngươi tối qua đi đâu? Sao không ở trong phủ?”

“Không thể trả lời!” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn bỏ đi.

“Đứng lại!” Đại phu nhân quát, “Đúng là càng ngày càng không có phép tắc! Một cô nương chưa xuất giá lại có thể đi đêm không về nhà, có phải đi với trai không? Người khác mà biết, sẽ nói phủ Thừa tướng không có phép tắc, nuôi dưỡng ra một nữ nhân chẳng biết thế nào là liêm sỉ! Hôm nay ta sẽ dạy ngươi phép tắc! Ngươi mau quỳ xuống!”

“Linh nhi không biết đã làm sai chuyện gì mà chọc giận đến mẹ?” Gia Cát Linh Ẩn bày ra vẻ mặt vô tội, khó hiểu hỏi.

“Suốt đêm không về chính là hủy hoại khuôn phép của phủ Thừa tướng! Mang theo tấm thân nhơ nhuốc trở về, làm bẩn phủ Thừa tướng! Ta còn tưởng ngươi là hoàng hoa khuê nữ, có phải đã sớm chung sống với nam nhân rồi không?”

“Mẹ, mẹ luôn miệng nói con làm chuyện phá vỡ phép tắc, có chứng cứ không? Nếu không có bằng chứng, đừng có nói bậy bạ!”

“Cả đêm không về còn không phải chứng cứ?” Đại phu nhân lạnh lùng nói, “Còn có Trúc Nguyệt Hiền của ngươi, ngươi cho rằng ta không biết có bao nhiêu nam nhân thường xuyên lui tới? Thật muốn để cho Thất vương gia nhìn thấy ngươi là loại người gì! Bây giờ ngươi quỳ xuống cho ta, đừng nên ép ta dùng gia pháp!”

“Quỳ xuống?” Gia Cát Linh Ẩn đến trước mặt Đại phu nhân, “Bà có tư cách gì bảo ta quỳ?”

“Ta là Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, ngươi chỉ là một quận quân nho nhỏ mà thôi, nhìn thấy bản phu nhân, đương nhiên phải quỳ xuống!” Đại phu nhân tức giận nói.

“Mẹ nói rất hay.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Quả thật con chỉ là một quận quân nho nhỏ, nhưng Đại tỷ lại không là gì cả, vậy chiếu theo mẹ nói, Đại tỷ cũng có thể quỳ xuống trước mặt con nhỉ!”

“Gia Cát Linh Ẩn, chú ý thân phận của ngươi!” Gia Cát Hồng Nhan lạnh lùng nói, “Ngươi chỉ là thứ nữ mà thôi, bản tiểu thư chính là đích nữ!”

“Nó cũng là tỷ tỷ của ngươi!” Đại phu nhân nói, “Tỷ tỷ quỳ xuống với ngươi, ngươi nhận nổi sao? Đúng là một con nha đầu ti tiện không biết trời cao đất rộng!”

“Bà nói cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn đến gần Đại phu nhân.

“Ngươi...” Nhìn thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Gia Cát Linh Ẩn, Đại phu nhân lại hơi khiếp vía, bà bắt giắc lui về sau hai bước, không ngờ sau lưng bà có tảng đá làm bà lão đảo, cái trán đập vào cột đá bên cạnh, nhất thời u lên một cục, “Gia Cát Linh Ẩn, ngươi dám đẩy ta!” Bỗng nhiên Đại phu nhân hét lớn, “Ngươi đâu! Trối nha đầu này lại cho ta, hôm nay ta phải dạy dỗ nó!”

Lưu quản gia nghe thấy tiếng la của Đại phu nhân, lập tức gọi vài người đến, trối gô Gia Cát Linh Ẩn lại. Lúc sáng trên đường quay về phủ, Gia Cát Linh Ẩn đã bảo Kinh Phong đi cùng mình quay về lại Thất vương phủ đi, nàng luôn cảm thấy Sở Lăng Hiền sẽ còn có hành động gì đó, bảo Kinh Phong âm thầm quan sát. Mộc Tê không biết nàng đã về, cũng không thể đến cứu nàng, hiện tại nàng đã hoàn toàn rơi vào trong tay của Đại phu nhân.

Read more: [greenhousenovels /gia-cat-linh-an-chuong-121-troi-lai-cho-ta/#ixzz3TErrnypf](#)

Under Creative Commons License: Attribution Non-Commercial Share Alike

Follow us: @thientranduy on Twitter | 241771632647404 on Facebook

122. Chương 122: Ta Rất Tức Giận

“Bịt miệng nó lại cho ta!” Đại phu nhân lo rằng Gia Cát Linh Ẩn sẽ la lớn, sai người bịt miệng nàng lại, “Hôm nay ta sẽ giáo huấn nó, nếu lão gia có hỏi đến, các người nói cái gì cũng không biết, hiểu chưa?”

“Dạ, phu nhân yên tâm đi.” Gia nô ở đây liên tục gật đầu.

“Đưa nó vào phòng ở sân sau nhốt mười ngày!”

Lúc này, Đại phu nhân đã không còn muốn khiển trách Gia Cát Linh Ẩn đơn giản như vậy, Gia Cát Chiêm không có đây, Sở Lăng Thiên cũng không có, đám gia đình này dưới uy quyền của bà cũng sẽ tuyệt đối không dám truyền ra ngoài, lần này, bà phải cho Gia Cát Linh Ẩn một bài học nhớ đời! Đối phó Gia Cát Linh Ẩn trước, sau đó đến lượt ả Hàn Thanh Thanh kia.

Phòng ở sân sau chính là gian phòng trước kia giam giữ Như Mộng, Lưu quản gia vừa mở cửa ra, một luồng tanh tưởi từ bên trong liền xộc ra ngoài.

“Vào mau!” Đại phu nhân đẩy mạnh Gia Cát Linh Ẩn vào, “Người ở chỗ này cảnh tỉnh lại cho ta.”

Sau đó, Đại phu nhân lệnh cho Lưu quản gia khóa cửa.

“Phu nhân, nếu lão gia mà biết...”

“Nhất thiết không thể cho lão gia biết!” Đại phu nhân dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Lưu quản gia, “Nếu có bất cứ kẻ nào để lộ ra, chức quản gia này của ngươi đừng làm nữa.”

“Dạ, nô tài đã biết!” Lưu quản gia đáp.

Gia Cát Hồng Nhan cẩn thận dìu Đại phu nhân, nói: “Mẹ, chỉ nhốt nó mười ngày, có phải là quá nhẹ rồi không? Lần trước, con bị cầm tù tận một tháng.”

“Con ngốc quá!” Đại phu nhân gõ nhẹ trán của Gia Cát Hồng Nhan, “Cầm tù chỉ là thủ đoạn nho nhỏ mà thôi, chỉ cần nó ở trong tay chúng ta, thì vẫn còn cách để đối phó với nó.”

“Mẹ thật anh minh!”

Buổi tối, Sở Lăng Thiên giải quyết xong công việc, liền đến Trúc Nguyệt Hiên xem thử, không ngờ Mộc Tê lại nói với y Gia Cát Linh Ẩn chưa về.

Sở Lăng Thiên bình tĩnh, “Kính Phong đâu?”

“Cũng chưa từng thấy hắn.”

Sở Lăng Thiên đi ra sân, bắn ra một tín hiệu. Kính Phong và Phá Trận nhanh chóng chạy đến, y lạnh lùng nhìn Kính Phong: “Tam tiểu thư đâu?”

Kính Phong ý thức được sự việc không ổn, “Tam tiểu thư lo lắng gia gặp nguy hiểm, bảo Kính Phong quay về vương phủ âm thầm bảo vệ.”

Sắc mặt Sở Lăng Thiên càng u ám: “Lời bản vương nói, ngươi quên hết rồi sao? Bảo người giờ giờ khắc khắc bảo vệ nàng chu đáo! Lập tức đi tìm, nếu nàng gặp phải chuyện gì, đem đầu người đến gặp ta!”

“Dạ, gia!” Kính Phong tự biết thất trách, cũng lo lắng Gia Cát Linh Ẩn thực sự gặp chuyện xui xẻo, lập tức nhảy khỏi Trúc Nguyệt Hiên tìm người.

Sở Lăng Thiên đi ra, đến cửa phủ Thừa tướng, hỏi gia đình đứng gác: “Có từng nhìn thấy Tam tiểu thư về không?”

“Hồi bấm điện hạ, nô tài không thấy Tam tiểu thư.” Gia đình dựa theo lời dặn của Đại phu nhân, che giấu sự thật Gia Cát Linh Ẩn đã về.

“Người nói thật?” Sắc mặt Sở Lăng Thiên lạnh lùng, “Nếu người dám lừa gạt bản vương, bản vương sẽ chém đứt hai tay hai chân của người!”

“Nô tài không dám lừa dối vương gia.” Ánh mắt gia đình lóe ra, không dám nhìn vào mắt Sở Lăng Thiên.

“Được rồi!” Nhìn thấy vẻ mặt của gia đình, trong lòng Sở Lăng Thiên đã rõ, “Hôm nay bản vương dù có xói ba thước đất của Ngân Đô cũng phải tìm được Linh nhi! Trước hết xét từ phủ Thừa tướng!”

Sở Lăng Thiên lệnh cho người đi thông báo với Gia Cát Chiêm, Gia Cát Chiêm nghe thấy Sở Lăng Thiên đến, lập tức mời y vào tiền sảnh.

“Thất điện hạ hạ cố đến phủ Thừa tướng, không biết có chuyện gì?” Gia Cát Chiêm cẩn thận hỏi han.

“Buổi sáng, Linh nhi rời khỏi vương phủ quay về phủ Thừa tướng, vì sao nha hoàn ở Trúc Nguyệt Hiên nói nàng ấy bây giờ vẫn còn chưa về? Gia Cát thừa tướng có biết Linh nhi ở đâu không?” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Không thấy Linh nhi?” Gia Cát Chiêm cũng giật mình, “Lão thần nghĩ Linh nhi ở chỗ của điện hạ chứ, giờ phải làm thế nào đây? Lão thần sẽ sai người đi tìm, nhất định sẽ đem Linh nhi nguyên vẹn không hao tổn gì trở về.”

“Không cần!” Sở Lăng Thiên thấp giọng nói, “Linh nhi ở ngay trong phủ Thừa tướng, Gia Cát thừa tướng có thể đi tìm cùng bản vương không?”

“Dạ! Lão thần sẽ đi tìm cùng vương gia!”

Lưu quản gia nép ở góc tối bên ngoài, nghe thấy lời nói của Sở Lăng Thiên, lập tức đến báo lại với Đại phu nhân.

“Phu nhân, Thất điện hạ hình như đã biết Tam tiểu thư ở ngay trong phủ, nói cho dù phải đào ba thước đất của phủ Thừa tướng, cũng phải tìm ra Tam tiểu thư.”

“Chuyện này...” Đại phu nhân cả kinh, nói, “Mau chóng thả nha đầu kia ra! Tuyệt đối đừng để họ lục soát!”

“Dạ, nô tài đi ngay!”

Lưu quản gia vội vàng đi về hướng sân sau, vừa đi một lát đã chạy vội trở về, hốt ha hốt hải nói: “Phu nhân, Tam tiểu thư... Tiểu thư không chịu ra ngoài. Nói phu nhân phạt tiểu thư cấm túc mười ngày, không dám làm trái lời phu nhân nói. Nô tài không có cách nào mời tiểu thư ấy ra.”

“Nha đầu chết tiệt kia muốn làm gì?” Đại phu nhân tức giận nói, “Nếu như bị Vương gia và lão gia biết được thì phiền phức lắm, đi, ta đi cùng với người!”

Đại phu nhân cố nén cơn đau ở hông, cùng Lưu quản gia nhanh chóng đi vào căn phòng ở sân sau, nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, mẹ cũng là muốn con tốt mới phạt con. Ban ngày mẹ cũng vô cùng tức giận nên mới nhốt con lại, là lỗi của mẹ, mau mau rời khỏi đây cùng mẹ đi.”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, lui về sau vài bước, cách Đại phu nhân thật xa.

“Ai da đứa nhỏ này, sao lại không nghe lời? Mau ra ngoài với mẹ, mẹ sẽ dọn phòng ăn làm món ngon cho con, là mẹ sai rồi, mẹ xin lỗi con, con ngoan của mẹ.”

Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nhìn Đại phu nhân, không nói câu nào, cũng không có ý định rời khỏi đó cùng bà.

“Đi mau!” Đại phu nhân thấy Gia Cát Linh Ẩn không nhúc nhích, bước thẳng đến kéo nàng, nhưng vết thương trên hông chưa hoàn toàn lành hẳn, cũng không dám dùng lực quá lớn, Đại phu nhân vừa tức vừa vội, giằng co với Gia Cát Linh Ẩn trong phòng.

Đúng lúc này, xa xa vọng đến tiếng nói của Sở Lăng Thiên và Gia Cát Chiêm.

“Điện hạ, chỉ còn là sân sau là chưa lục soát.” Gia Cát Chiêm nói.

“Được, vậy soát đi, nhất định phải tìm được Linh nhi.”

Hai người đi đến, nhìn vào gian phòng nhỏ trước mặt, thấy Đại phu nhân, Gia Cát Chiêm hỏi: “Bà không ở trong phòng nghỉ ngơi, đến chỗ này làm gì?”

“Thiếp...” Đại phu nhân ngượng ngùng cười cười, “Thiếp nghe nói không tìm thấy Linh nhi nên rất là lo lắng, muốn ra ngoài tìm thử, vừa hay gặp điện hạ và lão gia.”

“Bà đúng là có lòng.” Gia Cát Chiêm hạ giọng hỏi, “Tìm được Linh nhi chưa?”

“Không có.” Ánh mắt Đại phu nhân sáng lên, lắc đầu nói, “Ở sân sau một bóng người cũng không có, lão gia có tin gì của Linh nhi chưa?”

“Lật kịt!” trong gian phòng nhỏ sau lưng Đại phu nhân truyền đến tiếng động, cơ thể Đại phu nhân không khỏi run rẩy.

“Bên trong có tiếng động gì vậy?” Sở Lăng Thiên hỏi.

“Hồi bẩm điện hạ, quý phủ có một nha hoàn bị bệnh truyền nhiễm nhốt ở bên trong, nhất định là nha đầu đó gây ra.” Đại phu nhân đáp.

Gia Cát Chiêm nhìn Đại phu nhân, hỏi: “Mắc bệnh truyền nhiễm? Sao ta lại không biết? Là bệnh gì?”

“Lão gia nhất định phải cách thật xa, đó là chuyện nhỏ, thiếp không dám kinh động đến lão gia.”

“Mở cửa ra, bản vương xem thử.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Chuyện này...” Đại phu nhân do dự, “Cơ thể vương gia quý giá, tuyệt đối không thể bị lây được, chúng ta vẫn nên đến chỗ khác tìm thôi.”

“Mở ra!” Sở Lăng Thiên lặp lại lần nữa.

“Mau mở ra đi, không nghe Thất vương gia nói à?” Gia Cát Chiêm tức giận quát.

“Dạ!” Đại phu nhân chậm rãi xoay người, bỗng nhiên, mắt bà sáng lên, “Vương gia, lão gia, hai người chờ một lát, thiếp đi lấy chìa khóa.”

“Không cần!” Sở Lăng Thiên nhắc chân, đá văng cửa phòng, thấy người bên trong đúng là Gia Cát Linh Ẩn, nàng bị trói lại, miệng còn bị nhét vải, nhất thời nổi cơn tam bành.

“Chát!” Sở Lăng Thiên còn chưa lên tiếng, trên mặt Đại phu nhân đã trúng cái tát của Gia Cát Chiêm, ánh mắt Gia Cát Chiêm hung ác nhìn Đại phu nhân: “Tiện nhân! Dám lừa dối điện hạ!”

“Vương gia, lão gia, Linh nhi vô lễ với thiếp, thiếp chỉ muốn đùa với nó, phạt nó một chút thôi.” Đại phu nhân cau mày, khiếp đảm nói.

Sở Lăng Thiên tháo dây thừng trên người Gia Cát Linh Ẩn, y lạnh lùng nhìn Gia Cát Chiêm, thản nhiên nói: “Gia Cát thừa tướng, chuyện này tự ông làm chủ đi.”

“Dạ, dạ!” Gia Cát Chiêm khom lưng, “Lão thần nhất định sẽ cho điện hạ một câu trả lời thỏa đáng.”

Sở Lăng Thiên gật đầu, ôm lấy Gia Cát Linh Ẩn rời đi.

Gia Cát Chiêm hung hăng nhìn Đại phu nhân, tức giận quát: “Tiêu Mẫn! Lá gan của bà to lắm đó! Hiện giờ Linh nhi là Quận quân cho chính Hoàng thượng sắc phong, sớm muộn gì cũng gả vào hoàng gia, bà còn đối xử với nó như vậy?”

“Lão gia...” Đại phu nhân nắm lấy tay của Gia Cát Chiêm, lại bị ông hất mạnh ra, bà xấu hổ lắc đầu, “Linh nhi thật sự rất hư hỏng, đi cả đêm không về, thiếp cũng là lo lắng nó ở bên ngoài bị nam nhân ức hiếp. Nếu nó gặp phải chuyện gì, Thất điện hạ hỏi đến, chúng ta làm sao ăn nói với người?”

“Hừ! Bà nói thật dễ nghe!” Gia Cát Chiêm nhìn Đại phu nhân, lồng ngực vì tức giận mà kịch liệt phập phồng, “Linh nhi ở Thất vương phủ, ai dám ức hiếp nó? Hay là bà lo lắng nó đoạt nổi bật của Hồng Nhan, sinh lòng đố kỵ?”

“Oan uổng quá lão gia.” Về mặt Đại phu nhân vô tội, “Linh nhi có tiền đồ, thiếp mừng thay nó còn không kịp. Đúng là vì tiền đồ của nó rộng mở, thiếp mới quản giáo nó nghiêm ngặt, sau này xuất giá, mới có thể biết giúp chồng dạy con.”

“Bà tưởng dễ lừa lão phu sao?” Gia Cát Chiêm lạnh lùng nhìn Đại phu nhân, “Hôm nay nếu ta không phạt bà, không thể ăn nói với Thất vương gia! Lão phu sẽ phạt cấm túc bà ở đây mười ngày, không được đi ra ngoài!”

“Hả?” Đại phu nhân cả kinh nhìn Gia Cát Chiêm, “Lão gia, sức khỏe Mẫn nhi còn chưa khỏi hẳn, sợ là không qua khỏi mười ngày. Lão gia à, Mẫn nhi sai rồi, lão gia tha cho thiếp lần này đi.”

Gia Cát Chiêm không thèm để ý tới Đại phu nhân nữa, sai người đóng cửa phòng lại, nhốt Đại phu nhân ở bên trong.

Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn quay trở về Trúc Nguyệt Hiên, y hất hàm, không thèm để ý đến nàng.

Gia Cát Linh Ẩn không nhịn được cười, nói: “Đừng giận mà, không phải ta không sao à? Cũng đừng trách Kinh Phong, là ta bảo hắn quay về.”

“Nếu ta không đến, nàng làm sao đây?”

“Ta biết người nhất định sẽ đến. Nếu người không đến, ta sẽ nghĩ cách để ra ngoài.”

“Nàng đang nói, ta có đến hay không cũng chẳng sao?”

“Đương nhiên không phải, người không đến, ta không biết khi nào mới có thể ra ngoài. Đại phu nhân kỳ này không thoát khỏi bị phạt, ta cũng không phải thua thiệt.” Gia Cát Linh Ẩn dỗ dành Sở Lăng Thiên.

“Dù sao ta cũng rất tức giận.” Sở Lăng Thiên cự nự lắc đầu, thở phà phò nói.

123. Chương 123: Hôn Ta!

Mộc Tê và Nguyệt Lan nhìn hai người giận dữ mà luống cuống, tiến thoái lưỡng nan đứng trong sân. Lúc này, Kinh Phong và Phá Trận cũng trở về, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng nhất thời thả lỏng, chỉ là nhìn thế nào cũng thấy biểu cảm của hai người có chút căng thẳng.

“Chuyện gì vậy?” Kinh Phong khó hiểu hỏi, hắn vốn muốn vào nhận tội với Sở Lăng Thiên, lại không biết lúc này có thích hợp không.

“Vợ chồng trẻ giận dữ nhau ấy mà, vậy cũng không nhìn ra à.” Phá Trận khinh bỉ nói.

“Chúng ta có lẽ không nên vào.”

Mộc Tê và Nguyệt Lan đồng ý gật đầu. Bốn người liền lo lắng bất an đứng ở trong sân, cũng không dám phát ra tiếng động, lâu lâu chỉ ló đầu vào phòng ngó nghiêng...

Gia Cát Linh Ẩn rót một chén trà, đưa cho Sở Lăng Thiên: “Thất gia, khát nước chưa? Uống chút nước trước đi.”

Sở Lăng Thiên nhận lấy chén trà, uống một chút, đặt lại trên bàn, không thèm chú ý đến Gia Cát Linh Ẩn.

“Người muốn thế nào?” Bất đắc dĩ, Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Hôn ta!” Sau một lúc lâu, Sở Lăng Thiên bật ra hai chữ.

Gia Cát Linh Ẩn đảo mắt, hôn nhanh lên má của Sở Lăng Thiên.

“Không phải chỗ đó.” Sở Lăng Thiên bắt mãi nói.

Gia Cát Linh Ẩn ngẩn ra, vì để dễ dành nam nhân này vui, nàng cũng cố gắng rất nhiều, cúi người xuống, hôn nhẹ lên môi của Sở Lăng Thiên.

Nàng đang chuẩn bị dứt ra, lại bị Sở Lăng Thiên giữ chặt đầu lại, Sở Lăng Thiên nháy mắt biến bị động thành chủ động, đầu lưỡi chạy mở hàm răng nàng, hung hăng hôn nàng.

“Tình huống thế này là sao?” Kinh Phong hoài nghi nhìn hai người trong phòng đang hôn thành một thể.

“Vô lễ chó nhìn!” Phá Trận vừa nói, vừa nhìn chằm chằm vào phòng không dời mắt.

Bỗng nhiên, chợt thấy Sở Lăng Thiên nhấc bổng Gia Cát Linh Ẩn lên, đi về hướng phòng ngủ của nàng.

“Gia đúng là rất đẹp trai nha!” Phá Trận xuyết xoa, cười cảm thán nói.

Từ bên ngoài đến phòng ngủ, hai người vẫn không tách nhau ra. Sở Lăng Thiên đặt người trong lòng xuống giường, còn mình thì áp người xuống, càng thêm hôn nàng mãnh liệt, y tham lam mút lấy hương thơm của nàng, liếm cánh môi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng cắn đầu lưỡi nàng.

“Sở Lăng Thiên, đủ rồi!” Gia Cát Linh Ẩn nghiêng mặt tránh đi, muốn hất Sở Lăng Thiên đang đè lên người mình xuống.

“Chưa đủ!” Sở Lăng Thiên quay mặt nàng lại tiếp tục hôn, lần này so với lần trước càng kịch liệt hơn, Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy đầu lưỡi của mình như bị y hút vào trong yết hầu, đầu óc trống rỗng, để mặc y khuấy đảo và mút vào, nhất thời không thở nổi. Thấy mặt nàng đỏ bừng lên, thở hổn hển mới buông nàng ra, xoay người, nằm xuống bên cạnh nàng, nói: “Nếu lại có lần sau, sẽ không phải là chút trừng phạt thế này!”

“Không có lần sau.” Gia Cát Linh Ẩn biết hôm nay y thực sự tức giận nên chuyện gì cũng đều nghe theo y.

“Lo lắng chết ta!” Sở Lăng Thiên nghịch tóc nàng, “Không được bảo Kinh Phong rời khỏi nữa.”

“Dạ.” Gia Cát Linh Ẩn ngoan ngoãn gật đầu, “Cam đoan sẽ không có lần sau.”

Nàng xoay người ngồi dậy, Sở Lăng Thiên cũng ngồi dậy theo.

“Kinh Phong, lại đây!” Sở Lăng Thiên nhìn Kinh Phong, thấp giọng nói.

“Không thể nào lại nhanh như vậy?” Phá Trận nhỏ giọng nói thảm, “Sức chiến đấu của gia cũng quá kém cỏi đi!” Cho dù Phá Trận nói rất nhỏ, như thính lực của Sở Lăng Thiên vô cùng tốt, nên vẫn bị y nghe thấy được, nhìn thấy ánh nhìn sắc lạnh của chủ tử, Phá Trận lập tức dời mắt, nhìn về hướng khác.

Kinh Phong đi đến trước mặt Sở Lăng Thiên, cúi đầu nói: “Gia, Kinh Phong thất trách, xin gia trách phạt!”

“Được rồi.” Sở Lăng Thiên phát tay, “Lần này cho qua, sau này không được phép để tái diễn chuyện này nữa, nếu không, người không cần theo bên cạnh ta nữa.”

“Dạ! Kinh Phong nhất định tận tâm tận lực bảo vệ sự an toàn của Tam tiểu thư.” Kinh Phong cảm kích nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hẳn biết nàng nhất định thay hắn cầu tình, bằng không, chắc chắn bị chủ tử mắng xối xả rồi.

“Được rồi, người đừng trách hắn nữa.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Lỗi là ở ta, không phải ở hắn.”

Sở Lăng Thiên quay đầu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng oán thầm nói, trừng phạt vừa rồi còn chưa đủ? Muốn phạt nặng hơn nữa sao?

“Khụ khụ!” Gia Cát Linh Ẩn hắng giọng, “Thất gia, mời uống trà!”

Sở Lăng Thiên nhấp một ngụm, nói với hai nha hoàn: “Chuẩn bị nước ấm cho ta.”

“Thất gia, người muốn làm gì?” Gia Cát Linh Ẩn khó hiểu hỏi.

“Tắm rửa!”

“Sao Thất gia không về Thất vương phủ mà tắm?”

“Chẳng lẽ về đó tắm rồi lại quay về đây à?”

“Thất gia muốn ở lại đây?!” Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên, nàng quên lời ta nói rồi à?” Sở Lăng Thiên khẽ sát vào tai nàng, nhỏ giọng nói, “Mỗi tối, ta đều phải ở bên cạnh nàng.”

“Khụ khụ.” Gia Cát Linh Ẩn không biết nói gì cho phải, “Xin cứ tự nhiên.”

Mộc Tê vào phòng, lấy ra một miếng ngọc, nhét vào trong tay của Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Tiểu thư, đây là ngọc bình an của nô tỳ, người mang theo bên mình đi, không gặp phải chuyện gì mới tốt.”

Gia Cát Linh Ẩn từ chối, “Nếu là ngọc bình an, người cần phải nhận lại! Không cần lo cho ta!”

“Nô tỳ luôn ở trong phủ, có thể có chuyện gì được?” Mộc Tê càng đưa đến, “Tiểu thư hãy mang đi, coi như là tâm ý của Mộc Tê. Tiểu thư mà không cần, chính là ghét bỏ món quà này.”

“Được rồi, được rồi, để ta nhận.” Gia Cát Linh Ẩn từ chối không xong, đành phải nhận lấy. Nàng vuốt ve miếng ngọc, ngọc này chất lượng thượng hạng, cũng không phải thứ mà người bình thường có được, Mộc Tê này, rốt cuộc có thân phận gì?

Nhìn thấy Trương Thúy Hoa từ bên ngoài trở về, Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên nhớ đến một việc, nàng gọi Kinh Phong đến, nói với hắn: “Người nhờ người đến thành Phù Dung tìm một nhà họ Hàn, đương gia tên Hàn Thế Văn, giám sát chặt chẽ người nhà này có động tĩnh gì, hoặc có người nào đi tìm họ, đều lập tức hồi báo.”

“Dạ, tiểu thư.”

“Tiểu thư, Lưu quân gia đến.” Nguyệt Lan đang chuẩn bị đi lấy nước cho Sở Lăng Thiên, nhìn thấy Lưu quân gia đến, lập tức bẩm báo.

“Vào đi.”

Lưu quân gia đứng ở trong sân, vẻ mặt sáng ngời, nói: “Tiểu thư, Đại thiếu gia đã về, lão gia bảo nô tài đi thông báo cho tiểu thư mau qua đó.”

“Đại ca đã về?” Gia Cát Linh Ẩn thần tình vui vẻ, “Sao không thông báo trước gì cả mà đã đột ngột quay về? Không biết đại ca có thay đổi gì không?” Ngoại trừ Tam di nương, Gia Cát Như Phong là người thân duy nhất đối xử tốt với nàng, nghe thấy y về, trong lòng nàng vô cùng vui vẻ, nói xong liền theo Lưu quân gia ra ngoài.

“Khụ!” Sở Lăng Thiên ho khan một tiếng, bất mãn nói, “Gặp ta cũng chẳng thấy nàng vui vẻ như vậy! Ta đi cùng với nàng!”

“Dạ!” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu.

Khi Gia Cát Linh Ẩn đến, nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi anh tuấn đang bị Gia Cát Chiêm, Gia Cát Hồng Nhan, Như Nguyệt, Như Sương vây quanh, ân cần thăm hỏi. Như Phong là con trai duy nhất của Gia Cát Chiêm, cũng là đứa con mà ông thật lòng yêu thương, bây giờ vẻ hiền hòa bày hết lên trên gương mặt của ông, trong mắt cũng chan chứa ánh lệ vui mừng.

“Con trai ngoan, có tiền đồ! Thân thể càng rắn rồi!” Gia Cát Chiêm vỗ bả vai Như Phong, cảm khái nói.

“Phải đa tạ sự bồi dưỡng của phụ thân với con.” Như Phong cung kính nói, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, y lập tức đi đến, khinh ngạc vui mừng nói, “Đây là Linh nhi? Lớn hơn, cũng xinh đẹp hơn.” Tam muội trong mắt y còn hơn cả trước kia, dường như thay đổi rất nhiều. Y còn nhớ nàng lúc nhỏ, cả ngày không chịu ra ngoài, luôn nép sau lưng Tam di nương, nhìn thấy người khác, cũng không dám nói câu nào. Sau khi Tam di nương qua đời, y cực lực phản đối chuyện đưa nàng đến miếu, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được.

Giờ phút này nhìn thấy cô gái nhỏ lúc trước, đáng vẻ yêu kiều tha thướt, xinh đẹp tự tin như vậy, trong lòng y cảm thấy rất vui.

“Tham kiến đại ca!”

“Khụ!” Sở Lăng Thiên lại tăng hắng một tiếng, biểu thị cho sự tồn tại của mình. Một tiếng khụ kinh động đến tất cả mọi người vừa rồi không chú ý đến y, giờ phút này đều hành lễ thỉnh an với y.

“Như Phong tướng quân bên ngoài vất vả rồi.” Sở Lăng Thiên nói, “Có tướng quân anh dũng thiện chiến, nước Lăng Nguyệt mới có thể quốc thái dân an.”

“Thất điện hạ quá khen rồi!” Như Phong ngượng ngùng nói, “Nói về dụng binh, nước Lăng Nguyệt ai so được với Thất điện hạ chứ? Điện hạ mười lăm tuổi đã xuất chinh, bách chiến bách thắng. Sự tích lấy một ngàn người đánh thắng năm mươi ngàn người của nước Đại Mạc, e rằng chưa từng có người nào sau này làm được.”

“May mắn mà thôi.” Sở Lăng Thiên không cho là đúng, “Hôm nào ta sẽ mở tiệc ở Thất vương phủ, để tẩy trần cho tướng quân, hân hạnh được mời tướng quân.”

Như Phong ngẩn người, y biết Vương gia mặt lạnh Sở Lăng Thiên này không thích giao thiệp với người khác, sự xuất hiện của Sở Lăng Thiên ở phủ Thừa tướng này đã khiến y có chút không hiểu rồi, bây giờ còn mời y đến Thất vương phủ, chuyện này là sao, “Đa tạ sự ưu ái của điện hạ, thần tâm sinh sợ hãi.”

“Tướng quân không cần như thế, sau khi ta và Linh nhi thành thân, còn phải gọi tướng quân một tiếng đại ca.”

“Đại ca? Linh nhi? Thành thân? Điện hạ và Linh nhi?” Như Phong nhất thời không phản ứng kịp, “Vậy thần cung kính chi bằng tuân mệnh, Tam muội từ nhỏ đã nhất gian, xin vương gia hãy yêu thương nó.”

“Tướng quân yên tâm.” Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Linh Ẩn tràn ngập dịu dàng, “Nhiệm vụ cả đời này của bản vương chính là bảo vệ nàng.”

Như Phong nghĩ Sở Lăng Thiên chỉ thuận miệng nói vậy: “Đa tạ vương gia.”

“Đại ca, có mang quà gì về cho các muội không?” Gia Cát Hồng Nhan hỏi.

“Đương nhiên là có!” Như Phong lấy ra một ít quà trong hành lý phân phát ấy muội muội, ngay cả Gia Cát Linh Ẩn cũng có.

Trước khi trở về, Như Phong hoàn toàn không biết Gia Cát Linh Ẩn đã được đón về, nhưng y vẫn chuẩn bị quà cho nàng. Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy chiếc vòng cổ mà Như Phong tặng ình, trong lòng cảm thấy ấm áp.

“Cha, mẹ đâu?” Không nhìn thấy Đại phu nhân, Như Phong bèn hỏi.

“Bà ấy...” Sắc mặt Gia Cát Chiêm tối lại, “Ngày mai rồi nói sau, thời gian này trong phủ xảy ra rất nhiều chuyện, ngày mai ta sẽ kể cho con nghe, hôm nay con mệt rồi, mau nghỉ ngơi sớm đi.”

Trong lòng Như Phong biết nhất định là do có người ngoài ở đây, có một số chuyện không tiện nói, cũng không hỏi thêm.

Nghe Gia Cát Chiêm nói vậy, những người khác cũng giải tán hết.

Năm ngày sau, dựa theo tin tức trước đó đưa ra, Linh Thiên Hỏa Oa Thành hôm nay bán đấu giá phương pháp nấu lẩu. Sáng sớm, Gia Cát Linh Ẩn đã chuẩn bị thỏa đáng, cùng Sở Lăng Thiên đến tiệm.

Lúc họ đến, trong tiệm đã ngồi đầy người, trong đó có ông chủ của vài tửu điếm ở Ngân Đô, còn có người của nước khác, ngay cả ông chủ giấu mặt của Túy Tiên Lâu, Tiêu Lương, cũng đến.

124. Chương 124: Người Thắng, Ta Nhận Thua

Thẩm Vân Bác ngồi trong đám người, chờ đợi buổi đấu giá bắt đầu, sắc mặt ông mỗi một, như là mấy ngày không được nghỉ ngơi.

“Sắc mặt Thẩm lão gia không được tốt lắm, có phải gặp phải chuyện gì không?” Khương Diệp thân thiết hỏi. Bởi vì bên ngoài, mấy người họ không công khai thân phận, chỉ dùng xưng hô lão gia, công tử.

“Không có gì, làm sao mà không tốt, ta rất tốt!” Thẩm Vân Bác không vui nói.

Hà Tần kề sát vào bên tai Khương Diệp, nhỏ giọng nói: “Khương huynh, nếu thái hậu và hoàng hậu đều vây quanh huynh, bất kể ngày đêm hỏi huynh nếu hai người cùng rơi xuống nước, huynh sẽ cứu ai trước, là có thể hiểu được Thẩm lão gia.” Khương Diệp ngừng cười, gật gù: “Hiểu rồi, hiểu rồi.” Trong lòng bội phục Gia Cát tam tiểu thư không thôi, một vấn đề nho nhỏ cũng đủ làm cho đời sau của Thẩm Vân Bác khổ não.

Ngụy Thành nhìn đám người đông nghịt, cười đến toét miệng, xem ra phương pháp hôm nay nhất định sẽ bán được giá tốt. Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên đi vào, hắn gật đầu với họ, để Mộc Dương đưa đến chỗ ngồi, cũng không có ưu đãi gì đặc biệt.

“Sao còn chưa bắt đầu?” Thẩm Vân Bác hét lên, “Mau bắt đầu đi! Hôm nay ta nhất định phải có được cách nấu.”

“Xem ra Thẩm lão gia đã chuẩn bị không ít bạc.” Hà Tần cười nói, “Hôm nay ta cũng sẽ không nhân nhượng ai!”

“Vậy phải xem ai nhiều bạc hơn.” Thẩm Vân Bác khinh thường nói.

Thấy mọi người đã đến khá đông đủ, lúc này Ngụy Thành mới ra mặt: “Các vị, ngại quá, để các vị phải đợi lâu! Buổi đấu giá phương pháp nấu lẩu bây giờ xin được bắt đầu! Giá khởi điểm là mười ngàn lượng!”

Ngụy Thành vừa dứt lời, vài người đã thấp giọng xì xào bán tán.

“Mười ngàn lượng? Sao mắc vậy?”

“Đúng đó, hôm nay đem theo có năm ngàn lượng, tưởng đủ rồi chứ, ai dè đen đủi như vậy.”

“Quên đi, ta thấy hay là bỏ đi cho rồi, có khuynh gia bại sản cũng chẳng đủ nữa là!”

“Hai mươi ngàn lượng!” Tiêu Lương ra giá trước, lại thêm vào mười ngàn lượng, để cho không ít người xuýt xoa.

“Vị lão gia này ra hai mươi ngàn lượng, còn ai ra giá nữa không...”

“Ba mươi ngàn lượng!” Hà Tần hô lên.

“Năm mươi ngàn lượng!” Một tiếng nói trong trẻo vang lên, mọi người nhìn qua, là Gia Cát tam tiểu thư vô cùng nổi bật trong Lục Quốc Đại Điện.

“Không phải nàng ta có thể nấu được sao? Còn giành phương pháp làm gì?” Hà Tần khó hiểu hỏi.

“Dù sao thì Sở Lăng Thiên cũng có bạc!” Hà Sướng Uyển nói, “Không thấy hắn bỏ ra năm mươi ngàn lượng mua Bắc Mạch, mắt cũng chẳng thèm nháy à.”

“Năm mươi lăm ngàn lượng!” Khương Diệp hô.

“Sáu mươi ngàn lượng!” Liên Thương Hải cũng đến góp vui.

“Bảy mươi ngàn lượng!” Bạch Vân Phàm không biết từ đâu nhảy ra, cao giọng hô.

“Tám mươi ngàn lượng!” Cuối cùng Thẩm Vân Bác cũng không kiềm chế nổi, hét lên.

Nghe thấy Thẩm Vân Bác ra một cái giá cao như vậy, rất nhiều người nhất thời ngừng tranh giành, đánh mất ý chí chiến đấu. Buổi đấu giá chợt tĩnh lặng, Thẩm Vân Bác đắc ý mỉm cười, phương pháp nấu lẩu này thuộc về ông là điều không thể nghi ngờ.

Giữa lúc thanh tĩnh, một giọng nói lười biếng vang lên: “Một trăm ngàn lượng!”

“Ai?” Mọi người nhìn lại, chỉ thấy một nam tử vô cùng tuấn tú, trong tiệm chỉ có vài người quen biết y, môn chủ Thanh Ngọc Môn.

“Thương Y, người muốn gì?” Thẩm Vân Bác tức giận nói.

Thanh Ngọc Môn cực kỳ giàu có, ai dám tranh giành với y, nhưng Thẩm Vân Bác không nghĩ như vậy!

“Đương nhiên là ra giá rồi! Phương pháp nấu ngon như vậy, sao có thể để lọt vào tay của người nước ngoài chứ, chỉ có người Trung Nguyên mới có tư cách có được.” Thương Y cười hì hì nói.

Lời nói của Thương Y làm Thẩm Vân Bác tức giận đến đỏ mặt, “Cháu Thương Y lại dám khinh thường nước Đại Mạc! Hừ, phương pháp này nước Đại Mạc ta nhất định muốn rồi! Một trăm mười ngàn lượng!”

“Thẩm lão gia muốn cùng ta chơi xem ai tiền nhiều hơn?” Thương Y khinh thường nói, “Cũng không nên chơi đến nỗi quốc khố trống rỗng nhé. Ha ha! Một trăm năm mươi ngàn lượng!”

“Người!” Thẩm Vân Bác hoàn toàn bị thương Y chọc giận, nhất thời máu dồn lên não, thốt ra, “Hai trăm ngàn lượng!”

Thương Y ra vẻ giật mình, nói: “Người thắng, ta nhận thua.”

“Hừ!” Thẩm Vân Bác khinh thường hừ một tiếng, “Xem ra Thanh Ngọc Môn cũng chẳng giàu có như người bên ngoài đồn đại.” Nhưng chốc lát, Thẩm Vân Bác lập tức hoàn hồn, hai trăm ngàn lượng mua cách nấu lẩu này, hình như rất không đáng giá! Nhất thời hối hận không thôi.

“Vị lão gia này ra hai trăm ngàn lượng, còn có vị nào ra giá cao hơn không?” Trên mặt Ngụy Thành tươi cười, trong lòng lại khiếp vía không thôi, nghĩ giá của phương pháp này có thể thu được hai trăm ngàn lượng bạc, “Không có ai, phương pháp này liền thuộc về vị lão gia kia. Chúc mừng lão gia.”

Thẩm Vân Bác do dự, lần nữa không lấy ngân lượng ra, nhưng vô số ánh mắt đổ dồn vào ông, phải làm sao chống chế đây.

“Thẩm lão gia, người có cầm ngân phiếu không vậy!” Những người khác thấy Thẩm Vân Bác không có hành động gì, đều không nhịn được nói.

“Đúng đó, mau lấy ra đi.”

Thẩm Vân Bác mặt mày u ám, lệnh cho tùy tùng lấy hai trăm ngàn lượng ngân phiếu ra, đưa cho Ngụy Thành.

Ngụy Thành cười hì hì nhận lấy, đưa cho Thẩm Vân Bác tờ giấy ghi phương pháp nấu: “Vị lão gia này thật may mắn! Cách nấu này là vô giá đó, hôm nay lão gia được hời to rồi!”

“Đúng vậy,” Hà Tần cười nói, “Chúc mừng chúc mừng.”

Những người khác cũng vây quanh Thẩm Vân Bác, càng không ngừng chúc mừng ông. Thẩm Vân Bác cười khổ, xấp ngân phiếu hai trăm ngàn lượng dày cộm, đổi lấy tờ giấy mỏng tanh thế này, trái tim ông đang rỉ máu, hy vọng duy nhất của ông chính là chuyện này đừng để cho Thái hậu và Hoàng hậu biết. Nghĩ đến một hồi trở về hành cung nước Đại Mạc, sẽ lại bị hai nữ nhân kia quẩn lấy hỏi vấn đề cứu ai trước, ông lại càng rầu hơn.

“Thẩm lão gia, sao vẻ mặt đau khổ vậy?” Bạch Vân Phàm chen đến bên cạnh Thẩm Vân Bác, nháy mắt với ông, “Nghe nói cô nương ở Ngân Đô đẹp lắm, cùng nhau đi chơi không?”

Hai mắt Thẩm Vân Bác sáng lên, hiểu ý cười cười với Bạch Vân Phàm, “Đi thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên không ở lại, hai người thật lòng chúc mừng Thẩm Vân Bác sau đó thì rời khỏi cùng với những người khác.

“Công tử, ghé vào đây chơi nào.” Trên đường, Gia Cát Linh Ẩn mới rời đi một lát, Sở Lăng Thiên liền bị một đám nữ nhân vây quanh, các nàng ấy kéo y phục của y.

“Biến!” Sở Lăng Thiên thấp giọng nói.

“Công tử thật tuấn tú.” Một nữ tử bước đến, ý đồ khiêu khích Sở Lăng Thiên, không ngờ bị y đá một cước văng đi, nằm trên đất gào khóc thảm thiết.

Gia Cát Linh Ẩn chạy đến, hoài nghi hỏi: “Sao vậy? Sao lại ra tay đả thương người ta?” Nhìn nữ nhân nằm trên đất, nàng có chút giật mình, lại có thể là người quen cũ, “Hồ Tĩnh?”

Hồ Tĩnh cũng nhận ra Gia Cát Linh Ẩn, nàng ấy đứng lên, trừng mắt liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, phui mờ, làm như không có việc gì, tiếp tục chèo kéo khách. Nhìn thấy hai người nắm tay sóng vai rời đi, trong lòng Hồ Tĩnh lại hận muốn chết, tại sao ả vẫn là một Tam tiểu thư phong quang, Thất điện hạ còn đối xử tốt như vậy với ả. Còn Hồ gia lại tan nhà nát cửa, bản thân cũng lưu lạc trở thành nữ tử chốn thanh lâu.

“Vị đại gia này, vào đây chơi nào.” Hồ Tĩnh nhìn thấy một người râu ria, lập tức cười giòn đón khách.

“Chơi thế nào đây?” Thẩm Vân Bác đưa tay捏 móng Hồ Tĩnh một cái, nở nụ cười dâm dăng.

“Đại gia này, vào thì biết mà.”

Bạch Vân Phàm và Thẩm Vân Bác nhìn nhau cười, đi theo Hồ Tĩnh vào thanh lâu.

Sở Lăng Thiên đưa Gia Cát Linh Ẩn về phủ Thừa tướng liền quay về vương phủ. Ngụy Thành nhanh chóng đến đây, đặt hai trăm ngàn lượng ngân phiếu xuống trước mặt nàng. Ngụy Thành tự xưng là kỳ tài kinh doanh, bất kể thế nào cũng không ngờ lấy ra cách nấu lại bán đấu giá được giá cao như vậy, hẳn thế nào cũng không nghĩ được cách này, trong lòng càng thêm bội phục Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn chia ngân phiếu ra, đưa một trăm ngàn lượng cho Mộc Tê, nói: “Ngươi hãy đi dán bố cáo, đưa mức tiền công mỗi tháng là năm lượng bạc, chiêu mộ một đám công nhân thân thể cường tráng.”

Nàng lại đưa số còn lại cho Ngụy Thành, “Ngươi hãy đi mua lương thực, bất kể nơi nào, bất kể cách gì, mua được càng nhiều càng tốt.”

Mộc Tê và Ngụy Thành nhận lấy ngân phiếu, dường như nhìn thấy ván cờ của Gia Cát Linh Ẩn càng bày bố càng lớn. Mà Gia Cát Linh Ẩn tự ý thức được rằng, muốn lật đổ kẻ địch của nàng, lúc này mới chỉ là bắt đầu.

Lúc này, Lưu quản gia đến, bẩm báo với Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tiểu thư, Tứ biểu thiếu gia và Tứ biểu tiểu thư nghe nói Đại thiếu gia đã về nên đến thăm, Đại thiếu gia mời tiểu thư qua đó cùng nhau trò chuyện.”

Tứ biểu thiếu gia và Tứ biểu tiểu thư? Gia Cát Linh Ẩn nghĩ nghĩ, lập tức nhớ đến là con trai thứ tư của Tiêu Lương, Tiêu Kiếm và đích nữ, Tiêu U Nhược. Nàng lập tức cùng Lưu quản gia đến đại sảnh.

Trong phòng khách của phủ Thừa tướng, đối diện Như Phong và Gia Cát Hồng Nhan là Tiêu Kiếm và Tiêu U Nhược. Tiêu Kiếm là con trai út của Tiêu Lương, không chỉ làm phó tướng trong quân, còn là quân y danh chấn nước Lăng Nguyệt.

Tiêu U Nhược âm thầm liếc mắt đưa tình với Như Phong, cười nói: “Biểu ca Như Phong vẫn tuấn tú phóng khoáng như vậy.”

“Biểu muội quá khen rồi.” Như Phong thản nhiên nói.

“Biểu ca, ca không biết rồi, Đại muội nghe nói ca về, liền nài đệ cùng muội ấy đến thăm ca, kỳ thực là muội ấy muốn gặp ca!” Tiêu Kiếm cười nói.

“Biểu đệ thật biết nói đùa.” Về mặt Như Phong vẫn thản nhiên.

Tiêu Kiếm cười cười, vẫn chưa để ý, ánh mắt nhìn thẳng vào Gia Cát Hồng Nhan, “Buổi muội càng ngày càng xinh đẹp động lòng người, không biết biểu muội có hôn ước chưa?”

Tuy rằng trong tay Tiêu Kiếm có chút binh quyền, nhưng lại không lọt được vào mắt của Gia Cát Hồng Nhan. Nàng ta kinh thường liếc Tiêu Kiếm một cái, nói: “Biểu ca thật có lòng, muội đã có người trong lòng rồi.”

“Hả?” Trong mắt Tiêu Kiềm thoáng thất vọng, “Vây chúc mừng biểu muội, khi biểu muội thành thân, nhất định phải mời ta uống rượu mừng nhé. Biểu muội là nữ tử xinh đẹp nhất mà ta từng gặp, không biết nam tử nào có may mắn lấy được biểu muội.”

“Nhất định nhất định.” Mặc dù không thích Tiêu Kiềm lắm, nhưng nghe thấy hân ca ngợi mình, trong lòng Gia Cát Hồng Nhan vẫn không khỏi cảm thấy rất vui.

“Đại thiếu gia, Tam tiểu thư đến.” Lưu quản gia đi vào bẩm báo.

“Vị này chính là?” Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, Tiêu Kiềm không tự chủ được mà đứng bật dậy, nhìn chăm chăm nàng không dời mắt, nhủ thầm đây mới chính là nữ tử xinh đẹp nhất mà hắn từng thấy.

Thấy Tiêu Kiềm nhìn muội muội mình như vậy, giọng nói Như Phong có chút không vui: “Đó là Tam muội.” Trong lời nói bất mãn hàm chứa ý bảo vệ. Mấy ngày nay, Như Phong đã biết trong phủ xảy ra chuyện gì, đối với chuyển biến của Gia Cát Linh Ẩn, y vui mừng hơn bất cứ ai khác.

“À, hóa ra là Tam biểu muội, lại có thể trở mã xinh đẹp như thế.” Tiêu Kiềm vẫn lăm lăm nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Không biết Tam biểu muội đã có hôn ước hay chưa?”

Thấy ánh mắt Tiêu Kiềm nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Gia Cát Hồng Nhan nhất thời ganh tỵ, cái gì mà nữ tử xinh đẹp nhất, chỉ cần nha đầu thối kia xuất hiện, còn ai nhìn mình? Nàng ghét Tiêu Kiềm là một lẽ, nhưng nam tử vừa rồi còn mới xum xoe nàng, hiện giờ lại nói như vậy với ả thối tha đó, rõ ràng không để mình vào mắt. Gia Cát Hồng Nhan cười cười, nói: “Biểu ca à, ca cũng đừng đánh tiếng với Linh nhi làm gì, Linh nhi là người của Thất điện hạ, là Thất vương phi tương lai đó.”

125. Chương 125: Ngày Ấy Chính Là Ngày Chết Của ả

“Đúng là đáng tiếc.” Tiêu Kiềm tiếc hận nói, “Bằng không, ta nhất định sẽ cưới biểu muội làm thê tử của ta.”

Gia Cát Linh Ẩn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, đối với hai anh em này vốn chẳng có hảo cảm, nếu không phải nể mặt Như Phong, nàng cũng sẽ không qua đây. Tiêu Kiềm nói chuyện lỗ mãng như thế, nàng cũng chẳng muốn trả lời.

“Tứ ca, ca không nên bị ả mê hoặc.” Tiêu U Nhược nhìn Gia Cát Linh Ẩn, liền nhớ đến Bách Hoa Yển, bản thân bị Hoàng hậu trục xuất khỏi hoàng cung, còn bị hạ lệnh vĩnh viễn không được vào cung nữa, nhất thời lòng sinh lửa giận, “Chỉ là một thứ nữ của di nương sinh ra mà thôi, ca dám cưới ả, phụ thân sẽ đánh gãy chân ca!”

“Thứ nữ thì sao?” Tiêu Kiềm không đồng tình, nói.

“Thứ nữ đều là kẻ đi quyến rũ người khác, hết như con tiện nhân Tiêu U Lam kia.” Tiêu U Nhược thở phì phò nói.

“Biểu muội, Linh nhi tuy là do di nương sinh ra, nhưng tài văn chương cùng dung mạo của muội ấy, ngay cả Hồng Nhan cũng kém hơn.” Như Phong thấp giọng nói, “Đừng ở trước mặt ta mà vũ nhục muội muội ta! Nếu không đừng trách ta không nể nang!”

“Biểu ca...” Tiêu U Nhược không ngờ Như Phong lại che chở cho Gia Cát Linh Ẩn, càng không ngờ Như Phong sẽ vì ả mà trách cứ mình.

“Đại ca, còn chuyện gì nữa không? Nếu không còn thì muội về Trục Nguyệt Hiên trước đây.” Đây là câu nói duy nhất của Gia Cát Linh Ẩn.

“Muội về trước đi.” Như Phong thấy nàng bị Tiêu U Nhược châm chọc, đau lòng không thôi, “Linh nhi không cần để ý đến cách nhìn của kẻ khác, muội vĩnh viễn là muội muội tốt của ta.”

“Linh nhi biết.”

Gia Cát Linh Ẩn đi rồi, mấy người còn lại miễn cưỡng xã giao trong chốc lát mới giải tán. Tiêu U Nhược kéo Gia Cát Hồng Nhan, nói là có chuyện riêng muốn nói, Gia Cát Hồng Nhan đành phải dẫn nàng về phòng mình.

“Biểu tỹ, chẳng lẽ tỹ để mặc ả nha đầu thối Gia Cát Linh Ẩn kia cười trên đầu tỹ hay sao? Ngay cả biểu ca cũng bảo vệ nó như vậy!” Tiêu U Nhược thở hổn hển nói, “Có Thất điện hạ che chở, còn là quận quân được Hoàng thượng sắc phong. Thật sự không thể tưởng tượng nổi, một thứ nữ lại có thể được vinh quang ân sủng như thế! Biểu tỹ, tỹ thân là đích nữ, không cảm thấy quá mức thất bại sao?”

Gia Cát Hồng Nhan cười lạnh, nói: “Chẳng phải Tiêu U Lam cũng là thứ nữ, còn được phong huyền quân à? Trong lòng biểu muội chắc hẳn phải tức giận lắm nhỉ?”

Tiêu U Nhược bị câu nói của Gia Cát Hồng Nhan đâm trúng chỗ đau, nàng chau miệng, nói: “Biểu tỹ đừng nói mát làm gì, hôm nay muội đến, một là để gặp biểu ca, hai là muốn thương lượng với tỹ làm sao loại bỏ mấy ả đó, bằng không, mặt mũi của đích nữ chúng ta phải giấu đi đâu? Hiện giờ phụ thân càng ngày càng thương nó, chẳng thêm để ý đến muội! Muội hận nó lắm, biểu tỹ chẳng lẽ không hận sao?”

“Muội hận là chuyện của muội, có liên quan gì đến ta?” Gia Cát Hồng Nhan lạnh lùng nói, cho dù phải diệt trừ Gia Cát Linh Ẩn, nàng cũng sẽ không liên minh với Tiêu U Nhược.

“Biểu tỹ tuy không thừa nhận, nhưng muội biết, trong lòng tỹ còn hận hơn cả muội! Bởi vì so với sự uy hiếp của Tiêu U Lam với muội, sự uy hiếp của Gia Cát Linh Ẩn còn lớn hơn nữa! Mấy chuyện râu ria còn chưa tính, chỉ là nam nhân nào từng nhìn thấy ả đều bị ả thu hút, đâu còn để ý đến tỹ!”

“Câm miệng!” Trong lòng Gia Cát Hồng Nhan căng thẳng, nghĩ đến trái tim của Sở Lăng Hiên chỉ dành cho Gia Cát Linh Ẩn, tựa như có hàng vạn cây kim đâm vào trái tim nàng, “Muội có cách gì?”

Tiêu U Nhược mỉm cười thần bí, từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, nhìn thấy bên trong có mấy con bướm thiêu thân toàn thân đỏ rực đang vỗ cánh, Tiêu U Nhược nhỏ giọng nói: “Tỹ nhìn xem! Đây là huyết bướm mà Tiêu Kiếm mang về, khát máu, nước bọt có độc, thích mùi hoa hải đường. Nước bọt của chúng một khi xâm nhập vào máu, người đó sẽ trúng độc bỏ mình. Không ít người trên cơ thể dính mùi hoa hải đường bị chết dưới miệng của nó. Chỗ bị nó đốt ngay cả một chấm nhỏ cũng không có, cần bản chẳng tra ra được gì!”

Gia Cát Hồng Nhan cảm thấy vô cùng khiếp sợ, nói: “Nếu như vậy, muội trực tiếp động thủ là được, sao phải nói cho ta chuyện này?”

“Hiện tại phụ thân không uội tiếp cận nó, không có thời cơ để ra tay. Nếu tỹ đến thăm nó, phụ thân nhất định sẽ không ngăn cản.” Tiêu U Nhược dừng một chút, nói tiếp, “Chỉ cần biểu tỹ đồng ý giúp muội loại bỏ Tiêu U Lam, muội sẽ tặng cho tỹ vài con huyết bướm này, có thể diệt trừ Gia Cát Linh Ẩn bất cứ lúc nào.”

Gia Cát Hồng Nhan có chút động lòng, nàng cũng chẳng ngốc, Tiêu U Nhược muốn lợi dụng nàng không công loại bỏ Tiêu U Lam, nàng đâu có ngu. Nàng cười nói: “Chỉ bằng vậy đi, muội cho ta vài con huyết bướm, ta sẽ giúp muội loại trừ Tiêu U Lam, còn muội giúp ta khử Gia Cát Linh Ẩn, được không?”

“Biểu tỹ...” Tiêu U Nhược có chút do dự.

“Vậy thì thôi.” Gia Cát Hồng Nhan thờ ơ nói, “Tuy rằng Gia Cát Linh Ẩn có chút đáng ghét, nhưng rốt cuộc cũng là em gái ta, sau này nó có tiền đồ lắm, nhất định cũng chia cho ta một chút. Biểu muội vẫn nên tự suy nghĩ biện pháp đối phó với Tiêu U Lam đi.”

“Được!” Tiêu U Nhược lập tức đồng ý, “Muội đồng ý với tỹ, chỉ cần tỹ giúp muội loại trừ Tiêu U Lam, muội nhất định cho Gia Cát Linh Ẩn đi gặp lão diêm vương!”

“Được! Vậy một lời đã định!” Gia Cát Hồng Nhan nói, “Mười ngày sau là sinh thần của phụ thân, phủ Thừa tướng mở tiệc lớn đãi khách, chắc chắn sẽ mời Tiêu gia, muội dẫn Tiêu U Lam đến đây, ngày ấy chính là ngày chết của ả.”

Tiêu U Nhược đảo mắt, nói: “Chi bằng chúng ta giăng lưới tóm gọn.” Nàng cúi người xuống, nhỏ giọng nói một kế sách vào tai Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Hồng Nhan liên tục gật đầu.

Trong căn phòng tối ở sân sau phủ Thừa tướng, Đại phu nhân đang sầu não, xuyên qua cái lỗ trên cửa mà xuất thần nhìn ra bên ngoài. Bà đã bị nhốt trong này năm ngày, còn năm ngày nữa mới có thể ra ngoài. Vốn nghĩ có thể trừng phạt Gia Cát Linh Ẩn một lần mà chẳng ai biết, Đại phu nhân vẫn là xem nhẹ địa vị của Gia Cát Linh Ẩn trong lòng Sở Lăng Thiên, nếu nàng mất tích, Sở Lăng Thiên không thể không lật tung kinh đô nước Lăng Nguyệt lên để tìm. Nghĩ vậy, Đại phu nhân liền hận đến nghiến răng, thể lực của bà càng ngày càng lớn.

Két một tiếng, cửa phòng mở ra, người đến là Gia Cát Hồng Nhan, nhìn thấy dáng vẻ của Đại phu nhân, trong lòng nàng nhất thời tràn ngập thù hận với Gia Cát Linh Ẩn.

“Mẹ, mẹ sao rồi?” Gia Cát Hồng Nhan lo lắng hỏi.

“Không sao.” Đại phu nhân yếu ớt nói, mặc dù bà bị nhốt, nhưng vẫn là chủ mẫu của phủ Thừa tướng, bọn hạ nhân vẫn lui tới thường xuyên hầu hạ bà, không khác gì mấy, “Con đến đây làm gì? Đừng để lấy xui xẻo!”

“Mẹ, mẹ xem này.” Gia Cát Hồng Nhan ngồi xổm xuống, từ trong ngực lấy ra cái bình sứ nhỏ, mấy con bướm màu đỏ đang bay lượn rồi đậu trên vách bình.

“Đây là gì?” Đại phu nhân nghi hoặc hỏi.

“Là của biểu ca Tiêu Kiếm mang về.” Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan hiện lên vẻ ngoan độc, “Loại bướm thiêu thân này tên gọi là huyết bướm, giết người vô hình, bị nó chích sẽ trúng độc mà chết, đại phu và khám nghiệm tử thi giỏi đến đâu cũng không tra ra được.”

“Thực sự có đồ tốt thế này sao?” Mắt Đại phu nhân sáng lên, “Con định?”

“Mẹ, mười ngày nữa là sinh thần của phụ thân, con định...” Gia Cát Hồng Nhan kề sát bên tai Đại phu nhân, nói cho bà kế sách của Tiêu U Nhược.

“Cách này của U Nhược không tệ.” Đại phu nhân tán thưởng gật đầu, “Không ngờ nha đầu kia cũng có lúc thông minh.”

“Chính là còn phải đợi mười ngày nữa mới có thể để nha đầu thối kia hoàn toàn biến mất ở nhân gian, con có chút nôn nóng.” Gia Cát Hồng Nhan cười lạnh nói.

“Lâu như vậy cũng đợi được, còn để tâm chút thời gian ngăn ngủi ấy sao? Con phải sắp đặt cho thật tốt, không được để bại lộ.”

“Dạ, mẹ yên tâm đi, lần này nó chết chắc rồi!” Gia Cát Hồng Nhan đột ngột nhớ đến một chuyện, do dự một lát mới nói: “Mẹ, mẹ định xử lý Hàn Thanh Thanh kia thế nào? Mẹ nhất định không thể để ả lên làm di nương được.”

“Cha con yêu thương ả, mặc kệ họ đi.” Đại phu nhân lạnh lùng nói, “Nhưng nó muốn tiến vào phủ Thừa tướng, đúng là si tâm vọng tưởng!”

“Vậy con an tâm rồi, con đi trước.”

Trúc Nguyệt Hiên.

Trương Thúy Hoa rảnh rỗi nên ngồi trong sân phơi nắng, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đi ra, nàng vội vàng đến đó, nói: “Tam tiểu thư, lão gia về lâu rồi, sao còn chưa nạp ta vào cửa vậy?”

“Phụ thân đương nhiên muốn nạp người vào phủ, nhưng việc này vẫn cần Đại phu nhân đồng ý mới được.” Gia Cát Linh Ẩn dừng một chút nói, “Chuyện này phải qua ả của Đại phu nhân.”

“Bà ấy?” Trương Thúy Hoa nhớ đến bộ dạng hung ác của Đại phu nhân, quả thực lạnh dọc sống lưng, “Bà ta chắc chắn sẽ không đồng ý.”

“Cho nên, người phải nghĩ cách lấy lòng bà ấy đi.”

“Lấy lòng bà ấy?” Trương Thúy Hoa bất mãn nói, “Ta ước gì có thể đánh bà ấy, ngày đó ở trước mặt lão gia, bà ta vũ nhục ta như thế, muốn ta đi lấy lòng bà ấy, ta làm không được!”

“Tùy người, Lục di nương người muốn làm hay không, tùy người quyết định đi ha.”

“Cái đó...” Trương Thúy Hoa do dự, “Phải lấy lòng bà ấy thế nào?”

“Đại phu nhân thích ăn canh, người đi hầm cho bà ấy một ít đi. Nhớ kỹ, chờ sau khi Thừa tướng về mới đem đến cho Đại phu nhân.”

“Ta biết rồi.” Trương Thúy Hoa gật đầu, “Vậy ta đi hầm canh.”

“Còn nữa, trong thời gian này, người nhất định phải nhẫn nhịn. Với Đại phu nhân, đánh không đánh trả, mắng không mắng trả, người chỉ cần khóc lóc kể lể chuyện của Đại phu nhân làm với người trước mặt Thừa tướng là được.”

“Đánh không đánh trả, mắng không mắng trả?” Trương Thúy Hoa nheo mắt đảo vài vòng, “Tam tiểu thư bảo ta dùng khổ nhục kế? Ta hiểu rồi.”

“Hiểu được là tốt!”

Trương Thúy Hoa ở trong phòng bếp chuẩn bị mấy canh giờ, cuối cùng cũng nấu xong canh. Dựa theo lời dặn của Gia Cát Linh Ẩn, sau khi xác định Gia Cát Chiêm đã hồi phủ, nàng liền đưa canh đến căn phòng Đại phu nhân ở sâu sau.

“Đại phu nhân, nghe nói phu nhân thích ăn canh, Thanh Thanh cố ý hầm một ít mang đến cho phu nhân, Đại phu nhân mau uống đi.” Trương Thúy Hoa đưa canh đến trước mặt Đại phu nhân, vẻ mặt chân thành nói.

“Người đến làm gì?” Nhìn thấy mặt nữ nhân này, Đại phu nhân liền tức giận, “Người rút đi cho ta! Bản phu nhân không muốn nhìn thấy người!”

“Đại phu nhân, phu nhân uống canh trước đi, mới có lợi cho sức khỏe!” Trương Thúy Hoa tiếp tục nói.

“Người nghe không hiểu tiếng người sao?” Đại phu nhân càng tức tối hơn, “Hiện giờ rút mau cho ta! Ta nói cho người biết, muốn vào phủ Thừa tướng à, nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.”

“Phu nhân...” Trương Thúy Hoa nén giận, “Thanh Thanh không nghĩ gả vào phủ đâu, chỉ thăm mong sức khỏe phu nhân mau hồi phục thôi. Lão gia còn cần phu nhân mà.”

“Người nói cái gì?” Đại phu nhân thịnh nộ nói, “Người đang khoe khoang với ta sao?”

“Thanh Thanh nào dám, phu nhân, phu nhân vẫn nên uống canh trước đi.” Trương Thúy Hoa múc một chén canh đầy, đưa đến trước mặt Đại phu nhân.

“Không dám phiền người!” Đại phu nhân vung tay lên, toàn bộ chén canh nóng hổi đổ hết lên người Trương Thúy Hoa.

“Phu nhân...” Bất đắc dĩ, Trương Thúy Hoa đành phải dọn dẹp đồng chén hỗn độn kia, âm ức rời khỏi phòng.

Gia Cát Chiêm từ trong thư phòng đi ra, liền nhìn thấy Trương Thúy Hoa vội vàng vàng đi về hướng ngược lại, nhịn không được liền đi qua đó, gọi nàng ta lại hỏi: “Thanh Thanh, nàng đi đâu vậy?”

126. Chương 126: Tim Đập Thành Thịch

“Thiếp...” Trương Thúy Hoa nhìn thấy Gia Cát Chiêm, viên mắt đỏ hồng, “Lão gia, thiếp thấy sức khỏe phu nhân kém, nên hầm canh cho phu nhân.”

“À, đúng là giống hệt tỷ tỷ nàng, rất biết chăm sóc người khác.” Gia Cát Chiêm hài lòng gật đầu, ông nhìn thấy y phục Trương Thúy Hoa bị ướt, chén bát trong rổ còn vương rơm rạ, khó hiểu hỏi, “Tại sao y phục lại bị ướt thế kia?”

“Đại phu nhân...” Trương Thúy Hoa do dự, khóe mắt đỏ lên, “Đại phu nhân hắt hết canh lên người của thiếp.”

“Nàng nói gì?” Gia Cát Chiêm cao giọng, sắc mặt u ám, “Nàng tốt bụng hầm canh cho bà ta, bà ta không cảm kích còn hắt lên người nàng? Quả thật nực cười!”

“Lão gia bớt giận.” Trương Thúy Hoa nhỏ nhẹ nói, “Thiếp nghĩ nhất định là do phu nhân bị giam nên tâm trạng không tốt, mới có thể trút giận lên người thiếp, Thanh Thanh không trách phu nhân, chỉ nguyện phu nhân mau khỏe lại. Xin lão gia đừng nên trách tội phu nhân.”

“Haizz...” Gia Cát Chiêm thở dài, “Nàng cũng đừng nên gấp gáp, ta không trách bà ấy là được mà.” Ông kéo tay Trương Thúy Hoa qua, “Đến thư phòng mài mực cho ta.”

“Dạ, lão gia.” Trương Thúy Hoa mở cờ trong bụng, theo Gia Cát Chiêm vào trong thư phòng, xem ra khổ nhục kế dùng rất được.

Hôm nay, Sở Lăng Thiên mở tiệc chiêu đãi Như Phong, cũng mời Gia Cát Linh Ẩn. Khi hai huynh muội đến Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên đang chờ họ ở cửa.

“Đến rồi?” Sở Lăng Thiên đến nắm lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn.

“Thần tham kiến vương gia.” Như Phong hành lễ với Sở Lăng Thiên.

“Như Phong tướng quân không cần đa lễ.” Sở Lăng Thiên cười cười, “Tướng quân là đại ca của Linh nhi, cũng là đại ca của ta. Sau này không cần hành lễ với ta đâu.”

“Đa tạ vương gia, chỉ là lễ quân thần, thần không dám quên!”

“Ha ha! Như Phong tướng quân, mời vào trong!”

“Đa tạ vương gia!”

Trong phòng khách của Thất vương phủ, đã có vài người ở bên trong nói chuyện phiếm, lần lượt là Thương Y, Khương Diệp, Hà Tần, Hà Sướng Uyển, Sở Lăng Hàn, Trần Cẩm Phàm. Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, mắt Thương Y sáng lên, lại thoáng ảm đạm, nàng hiện tại đã ở bên Sở Lăng Thiên, bản thân còn có thể có suy nghĩ gì khác chứ, chỉ cần nhìn thấy nàng là được rồi.

“Tam tiểu thư, tiểu thư đến rồi.” Hà Sướng Uyển bước đến, nhiệt tình nói, “Vừa rồi ta còn cùng quận chúa Cẩm Phàm nói về tiểu thư đó, mấy ngày không gặp, có hơi nhớ tiểu thư. Tiểu thư đã đến rồi, ta lại có thêm bạn bè.”

“Tham kiến công chúa Sướng Uyển!”

“Thất tẩu à, cuối cùng tẩu cũng đến. Cổ Thất ca chắc phải dài lắm rồi.” Sở Lăng Hàn cười hì hì nói.

“Thất điện hạ, vị này là?” Khương Diệp nhìn thấy Như Phong, liền hỏi.

“Ta giới thiệu với các vị một chút.” Sở Lăng Thiên giới thiệu Như Phong với những người khác, “Vị này chính là đại ca của Linh nhi, Gia Cát Như Phong, là phó tướng trong quân.”

“Công tử tuần tú lịch thiếp, tuổi còn trẻ đã là tướng quân, Hà Tần thật bội phục. Tại hạ Hà Tần, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

“Hừ!” Thương Y khinh thường hừ một tiếng, “Sao ngươi không nói tuổi ngươi còn trẻ mà đã là thái tử chứ? Hừ tình giả ý.”

Hà Tần không vui liếc Thương Y một cái, đi sang một bên.

Như Phong tỉnh ngộ, “Hóa ra là thái tử Hà Tần, Như Phong tham kiến thái tử.”

“Công tử không cần đa lễ.” Hà Tần nói, “Muội muội của công tử thật khác biệt, đúng là khiến tại hạ bội phục bội phục, nếu muội muội ta có một nửa của nàng ấy, ta đã thỏa mãn lắm rồi.”

“Này, đại ca! Tuy rằng em gái của ca không xuất chúng như Tam tiểu thư, nhưng lại là nữ tử tốt hiếm thấy nhé!” Hà Sướng Uyển bắt mắt hết lên.

“Đúng, đúng! Hiếm thấy.” Hà Tần cười nói.

“Tam tiểu thư tài mạo song toàn, thông minh hơn người. Nói vậy công tử Như Phong cũng là long phụng trong loài người. Tại hạ Khương Diệp, có thể kết bạn cùng Tam tiểu thư và công tử Như Phong đúng là may mắn ba đời.” Khương Diệp nói.

Như Phong ngẩn ra, không ngờ nam tử trẻ trung trước mặt này lại có thể là hoàng đế đương triều của nước Ngao Nguyệt. Tính tình của y cũng có chút tương tự với Gia Cát Linh Ẩn, đối mặt với quyền quý, không kiêu ngạo không siểm nịnh, có lẽ có tiết, “Như Phong tham kiến bệ hạ!”

“Còn có vị này...” Sở Lăng Thiên chỉ vào Thương Y nói, “Hắn chính là môn chủ Thanh Ngọc Môn danh chấn thiên hạ, anh tuấn thông dong, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, Thương Y.”

“Tham kiến Thương Y môn chủ.”

“Hạnh ngộ hạnh ngộ! Có thể quen biết công tử Như Phong, đó là vinh hạnh của ta.”

Như Phong thầm giật mình, nghe đồn Thương Y kiêu ngạo bất tuân, không người nào có thể lọt vào mắt hắn, hôm nay gặp mặt, tuy rằng trên mặt vẫn có vẻ ngạo nghễ, nhưng rất khác với lời đồn đãi. Lại thấy Thương Y thỉnh thoảng liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng y nhất thời hiểu ra. Người em gái này của y lại có thể thu hút sự chú ý của Thương Y, quả thực siêu phàm. Trong lòng y cũng hiểu, mục đích của Sở Lăng Thiên không phải chỉ đơn giản mở tiệc chiêu đãi mình, mà là để y kết thêm một số bạn. Nước Ngao Nguyệt tuy rằng trải qua nội loạn, thù trong giặc ngoài, nhưng Khương Diệp là một hoàng đế đầy triển vọng, không đến vài năm, nước Ngao Nguyệt chắc chắn có thể ổn định lại. Sức khỏe Hà Tần kém, là thật hay giả, không ai biết được. Sở Lăng Hàn – Sở Lăng Thiên, đại diện ột trong ba thế lực lớn của nước Lăng Nguyệt. Sau lưng Trần Cẩm Phàm còn có cả phủ Trần quốc công. Xem ra, địa vị của tam muội trong lòng điện hạ quả thật không thấp, Như Phong thầm nghĩ.

“Vị này chính là quận chúa Cẩm Phàm.” Cuối cùng, Sở Lăng Thiên giới thiệu.

“Tham kiến quận chúa.”

“Tham kiến tướng quân.”

Không biết tại sao, khi Trần Cẩm Phàm nhìn thấy Như Phong, nhất thời tim đập thành thịch, nhảy loạn không ngừng, một thứ tình cảm chưa từng có trào dâng trong lòng, cả người run lên như bị điện giật, má đỏ hây hây, mỉm cười, rất là xinh đẹp. Như Phong nhìn thấy Trần Cẩm Phàm cũng không khỏi ngẩn ngơ, vẻ đẹp của nữ tử trước mặt lại có thể khiến tim hắn đập thành thịch như thế. Ánh mắt hai người vừa tiếp xúc, lập tức dời đi, đều có chút ngượng ngập. Mặc dù hai người trước kia cũng từng gặp nhau, nhưng không có mặt đối mặt giống như lần này.

“Khụ.” Sở Lăng Thiên tăng hắng một tiếng, cùng là nam nhân, lập tức nắm được tình hình, “Quận chúa Cẩm Phàm tài mạo vẹn toàn, Như Phong tướng quân tướng mạo đường đường, nhị vị cũng chưa có đính ước, chi bằng...”

“Thất ca, đừng nói bậy mà!” Trần Cẩm Phàm đỏ mặt, nói với Sở Lăng Thiên.

“Được được! Ta không nói nữa.” Sở Lăng Thiên cười khẽ, nói.

“Tiểu Diệp sao rồi? Để ta đến thăm nàng ấy.” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

Nàng vừa mới dứt lời, liền nhìn thấy Tiểu Diệp vui vẻ từ bên ngoài chạy vào, “Tiểu Diệp thỉnh an chủ tử.”

“Mau đứng lên!” Gia Cát Linh Ẩn đỡ Tiểu Điệp dậy, “Đỡ hơn chưa?”

“Khỏe nhiều rồi ạ.” Tiểu Điệp vui vẻ nói, “Đa tạ sự chăm sóc của điện hạ với Tiểu Điệp.”

Lúc này, Ứng quản gia đi tới, bẩm báo: “Điện hạ, ngọc thiện (bữa trưa) đã chuẩn bị xong, có phải bây giờ truyền thiện hay không?”

“Ừ.” Sở Lăng Thiên gật đầu, “Truyền đi, hôm nay mọi người ăn uống thật no say!”

Ứng quản gia gật đầu đáp lại, lập tức lui xuống dẫn dò.

Sau khi Sở Lăng Thiên kéo Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống bên cạnh mình, những người khác cũng đều ngồi xuống. Tất cả mọi người vô thức chừa chỗ cho Như Phong và Trần Cẩm Phàm, dưới sự hợp mưu của mọi người, hai người họ liền ngồi xuống cạnh nhau.

Chỉ chốc lát, gia đình trong phủ cùng với nha hoàn lần lượt mang lên những món ăn ngon miệng cùng rượu ngon, hương thơm thuần khiết mê người.

Mắt Sở Lăng Thiên hơi nhú lại, cùng lúc đó, đầu mày của Gia Cát Linh Ẩn cũng thoáng chau vào nhau, hai người họ đều phát hiện có một nha hoàn mặc áo vàng rất lạ mắt, Gia Cát Linh Ẩn tuy chỉ đến Thất vương phủ có hai lần, nhưng trí nhớ của nàng rất tốt, những người nàng đã từng gặp đều sẽ nhớ rất rõ.

Gia Cát Linh Ẩn giơ tay lên, không cẩn thận đụng vào cái chén ở trước mặt, chén rơi xuống đất bể nát, làm nha hoàn đứng bên cạnh nàng sợ hết hồn.

“Linh nhi, không làm nàng bị thương chứ?” Sở Lăng Thiên kéo tay Gia Cát Linh Ẩn qua, nhìn trái nhìn phải, xác định không bị thương mới yên lòng.

“Tiểu Thúy, mau chóng thu dọn, đứng ngăn ra đó làm gì?” Ứng tổng quản nói với nha hoàn áo vàng đứng sau lưng Gia Cát Linh Ẩn.

“Dạ.” Nha hoàn nọ gật đầu, lập tức ngồi xổm xuống thu dọn.

Sở Lăng Thiên âm thầm nhéo tay Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn hiểu ý gật đầu. Vừa rồi nàng chỉ muốn thử Tiểu Thúy một chút, trải qua thử nghiệm, có thể khẳng định nàng ta không biết võ công, khả năng tổn hại đến Sở Lăng Thiên không lớn, có lẽ là muốn thu thập tin tức tại sao Sở Lăng Thiên mở tiệc chiêu đãi hoàng đế nước Ngao Nguyệt và thái tử, công chúa nước Nam Chiếu, ý đồ tìm hiểu tình hình bữa tiệc này.

Có lẽ hiểu được hiện giờ thời cuộc nhạy cảm, tất cả mọi người đều ăn ý không nhắc đến chính trị thế cục, chỉ trò chuyện một vài đề tài khác. Rượu qua ba tuần, mấy nam nhân càng uống càng hăng, mấy nữ tử có chút cảm thấy nhàm chán.

“Tam tiểu thư, quận chúa, chi bằng chúng ta đến hậu hoa viên tán gẫu đi?” Hà Sướng Uyển đề nghị.

Gia Cát Linh Ẩn và Trần Cẩm Phàm đều gật đầu đồng ý, đứng lên, nói với những người khác rồi theo Hà Sướng Uyển đi ra hậu hoa viên.

“Linh nhi, đợi đã!” Sở Lăng Thiên nắm chặt tay Gia Cát Linh Ẩn.

“Chuyện gì vậy Thất gia?” Gia Cát Linh Ẩn xoay người hỏi.

Sở Lăng Thiên mỉm cười dịu dàng: “Không có gì, chỉ là cẩn thận một chút, đừng chạy lung tung!”

“Dạ.”

Gia Cát Linh Ẩn đang muốn đi, Khương Diệp bỗng nhiên đứng lên, nói: “Tam tiểu thư, chờ chút.”

“Bệ hạ có chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn dừng lại, hỏi.

“Không... Không có gì.” Khương Diệp do dự nói, nhất định là chính mình nhìn nhầm rồi, miếng ngọc kia tuyệt đối không thể xuất hiện ở nước Lăng Nguyệt được, Tam tiểu thư cũng chắc chắn không phải là Dao nhi, “Là ta lỡ mắt.”

Gia Cát Linh Ẩn hoàn nghỉ một lát, lúc này mới cùng hai người còn lại rời đi.

Hậu hoa viên của Thất vương phủ là vườn hoa lớn nhất trong tất cả các phủ của hoàng tử, cũng được chăm sóc tốt nhất, lúc này đang rực rỡ sắc màu, hoa quế tỏa hương, trúc xanh đứng thẳng, xanh đỏ vờn quanh, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Tiểu Thúy cùng mấy nha hoàn bưng nước trà, đi theo sau lưng ba người họ, cẩn thận hầu hạ. Bỗng nhiên, Gia Cát Linh Ẩn dừng lại, nói với tiểu nha hoàn ở sau lưng: “Người đi lấy nhiều đường cát lại đây, điểm tâm này có đường cát ăn mới ngon.”

“Dạ, quận quân xin chờ, nô tỳ đi lấy ngay.” Tiểu nha hoàn gật đầu, lập tức đi về phía trước sân.

Tiểu nha hoàn nọ nhanh chóng bưng một đĩa đường cát trở về, dâng lên trước mặt Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy, tay bỗng nhiên run một chút, toàn bộ đĩa đường cát rơi xuống đất, còn có một chút rơi vào trong bụi cỏ bên cạnh.

“Nô tỳ thất trách, xin quận quân thứ tội!” Tiểu nha hoàn sợ hãi nói, trong lòng các nô tỳ ở Thất vương phủ nghiêm nhiên đã xem Gia Cát Linh Ẩn thành chủ tử, vả lại xem địa vị của nàng trong lòng Sở Lăng Thiên, bọn nha hoàn lấy lòng nàng còn không kịp, nào dám chọc tức nàng.

“Là ta không cầm chắc, không liên quan đến ngươi.” Gia Cát Linh Ẩn nói, nàng thản nhiên nhìn Tiểu Thúy đang đứng một bên, “Tiểu Thúy, ngươi nhặt hết đường cát lên nhé, Thất điện hạ thích sạch sẽ, nhất định phải nhặt không sót hạt nào, nghe rõ chưa?”

“Quận quân...” Tiểu Thúy chần chờ nói, “Nhiều như vậy, nô tỳ phải nhặt đến khi nào mới xong?” Hoàng hậu phái nàng đến thăm thính tin tức, nếu nhặt hết chỗ đường cát này, e rằng phải nhặt đến đêm khuya.

Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói: “Không nhặt à? Gọi Ứng quản gia đến đây!”

127. Chương 127: Người Hạnh Phúc Là Được Rồi

“Xin quận quân bớt giận.” Tiểu Thúy lập tức nói, “Nô tỳ mới tới vương phủ, chưa biết phép tắc, xin quận quân tha thứ.” Nói xong, Tiểu Thúy liền ngồi xổm xuống nhặt lại đường cát.

Sau đó, ba người họ di chuyển đến một cái đình nhỏ ở giữa hồ, ngồi xuống nghỉ chân.

“Nha đầu kia có vấn đề à?” Hà Sướng Uyển nhìn ra manh mối.

Gia Cát Linh Ẩn không e dè gật đầu.

“Tam tiểu thư cũng thật là có cách, một đĩa đường cát kia, đủ để nàng ta nhặt đến khuya.” Trần Cẩm Phàm mỉm cười nói, “Nếu là ta, thời gian ngắn như vậy nhất định sẽ không nghĩ ra cách nào.”

“Công chúa Sướng Uyển, quận chúa Cẩm Phàm, quá khen rồi!” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười thản nhiên, “Chỉ là chút mảnh khoe nhỏ nhỏ, hai người không phải coi trọng ta vậy đâu.”

“Tam tiểu thư quá mức khiêm tốn, ở Lục Quốc Đại Điện, cũng không có nữ tử nào biểu hiện xuất chúng như Tam tiểu thư đây, thật đáng để Thất điện hạ nâng niu trong lòng bàn tay.” Hà Sướng Uyển hâm mộ nói, “Thất điện hạ đối xử với Tam tiểu thư tốt thật, không nói đến chuyện quan tâm tỉ mỉ, chỉ nói đến ánh mắt khi nhìn tiểu thư thôi, đúng là khiến người khác cảm động. Nếu ta có thể gặp được một nam nhân tốt như vậy, thì hay rồi!”

“Công chúa cao nhã thuần khiết, nhất định sẽ gặp được thôi.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Cũng mong được như tiểu thư nói.” Hà Sướng Uyển thoải mái cười, “Nếu ta thực sự có thể gặp được người kia, ngày đại hôn, nhất định mời mọi người đến nước Nam Chiếu chơi vài ngày. Đúng rồi, quận chúa Cẩm Phàm có ý trung nhân chưa?”

“Ta?” Trần Cẩm Phàm ngẩn người, không biết tại sao, trong đầu nàng bất giác hiện lên bóng dáng của Gia Cát Như Phong, nàng ngượng ngùng đỏ mặt, “Ta còn chưa có.”

“Ta cảm thấy tướng quân Như Phong không tệ nha.” Hà Sướng Uyển nói.

“Ta thấy đại ca cũng có tình ý với quận chúa, không biết ca ấy có được như ý nguyện không nữa.” Gia Cát Linh Ẩn nói tiếp.

“Hai người...” Mặt Trần Cẩm Phàm càng đỏ hơn, “Không nói chuyện này nữa, khi nào thì Tam tiểu thư và Thất diện hạ thành thân?”

“Sau này bàn sau.” Lần này đến phiên Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng.

“Haizz...” Hà Sướng Uyển ủ rũ thở dài, “Hai người một người thì hai trái tim cùng một hướng, một người trong lòng có người để quan tâm, chỉ có ta là cô đơn một mình...”

“Công chúa xinh đẹp động lòng người, đừng thở dài mà.” Trần Cẩm Phàm an ủi nói, “Nhân duyên tốt luôn đến chậm mà.”

Ba người lại tán gẫu một hồi, đã sắp đến giữa chiều, lúc này mới đứng dậy quay về sân trước. Vừa trở về nhìn thấy thì không khỏi giật mình, Sở Lăng Hàn, Khương Diệp, Hà Tần, Như Phong đều đã say đến bất tỉnh, gục xuống bàn ngủ khò khò. Chỉ còn mỗi Thương Y và Sở Lăng Thiên vẫn đang uống.

“Sở Lăng Thiên, người uống không lại ta đâu..., thật không biết Linh nhi... nhìn trúng người điểm nào. Ta cảm thấy... ta tốt hơn người nhiều.” Thương Y mở miệng nói, đầu lưỡi cũng dính vào nhau.

“Vây... để xem ai say trước!” Sở Lăng Thiên không chịu thua, nói, “Người tránh... xa Linh nhi một chút.”

“Vì Linh nhi, cạn chén!” Thương Y giơ bầu rượu trong tay lên, chạm vào bầu rượu trong tay Sở Lăng Thiên, rồi trút xuống ào ào.

“Cạn!” Sở Lăng Thiên cũng ngẩng đầu lên, dốc bầu rượu vào miệng.

“Sao mọi người lại uống thành như vậy?” Hà Sướng Uyển lo lắng đẩy đẩy Hà Tần, “Đại ca, thức dậy mau, đại phu dặn ca không thể uống rượu, sao còn uống nhiều như vậy chứ?”

Hà Tần khẽ ngáy o o, Hà Sướng Uyển gọi thế nào cũng không tỉnh.

Bên kia Như Phong lão đảo đứng lên, nhìn Trần Cẩm Phàm mỉm cười, ngay sau đó, ụp một tiếng, cơ thể té xuống, cái trán đụng mạnh xuống đất.

“Tướng quân Như Phong, người không sao chứ?”

“Đại ca!”

Gia Cát Linh Ẩn đang muốn tiến lên, đã thấy Trần Cẩm Phàm ngồi xổm xuống bên cạnh Như Phong, nàng liền im lặng lui sang một bên.

Trần Cẩm Phàm nhìn trán của Như Phong, bèn nói với gia đình bên cạnh, “Mau đi gọi đại phu đến chữa trị cho tướng quân.”

Gia Cát Linh Ẩn gọi vài gia đình đến, đỡ mấy người say rượu vào phòng nghỉ ngơi, với thân phận của mấy người họ, phải tin nhiệm Sở Lăng Thiên bao nhiêu mới dám hoàn toàn lơ lửng phòng bị ở Thất vương phủ, uống đến say túy lúy.

“Linh nhi, lại đây.” Mặt Sở Lăng Thiên mù mờ, kéo Gia Cát Linh Ẩn qua, ghì chặt vào lòng, y cúi đầu nói khẽ vào tai Gia Cát Linh Ẩn, “Linh nhi, ta yêu nàng! Cả đời này chỉ yêu mình nàng!”

Tim Gia Cát Linh Ẩn đập dồn, “Ta biết, người say rồi, mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Linh nhi, nàng yêu ta không?” Sở Lăng Thiên hỏi.

“Dạ!” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Ta đỡ người đi nghỉ ngơi.”

“Linh nhi yêu ta!” Sở Lăng Thiên đắc ý nói với Thương Y, “Nào, cạn chén vì Linh nhi cũng yêu ta!”

“Cạn!” Thương Y vừa dứt lời liền say đến gục lên bàn.

“Linh nhi, ta lợi hại nhất!” Sở Lăng Thiên giống hệt đứa trẻ, khoe khoang với Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn bắt đầu lắc đầu, dìu Sở Lăng Thiên về phòng ngủ.

Sau khi Sở Lăng Thiên ngủ, nàng quay lại xem Thương Y, Thương Y vẫn còn nằm bò trên bàn ngủ, nàng đành phải gọi hai gia đình đến, đỡ hắn qua chỗ khác nghỉ ngơi.

Động tác của gia đình làm kinh động đến Thương Y, hắn mất kiên nhẫn đẩy hai người họ ra, loạng choạng đi đến chỗ Gia Cát Linh Ẩn, không đợi nàng phản ứng, liền ôm nàng vào lòng. Hắn nhẹ nhàng xoa tóc nàng, tuy rằng đã say, cũng nhớ đối xử dịu dàng với nàng.

“Linh nhi, nếu Sở Lăng Thiên đối xử không tốt với ngươi, ngươi nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ giúp ngươi dạy dỗ hắn.” Thương Y thều thào nói.

“Ừm!” Nước mắt Gia Cát Linh Ẩn tràn mi, nàng không từ chối chiếc ôm của Thương Y, “Thật gia đối xử với ta tốt lắm, cảm ơn ngươi, Thương Y.”

“Nếu hắn không cần ngươi nữa, ta cần ngươi, mặc kệ lúc nào, chỉ cần ngươi cần ta, ta đều ở bên cạnh ngươi.” Thương Y tiếp tục nói, “Hắn mà đối với ngươi không tốt, ta... ta sẽ hủy đi Thất vương phủ của hắn.”

“Thương Y, xin lỗi! Xin tha thứ cho ta vì người ta yêu không phải là ngươi!”

Thương Y cười hì hì, buông Gia Cát Linh Ẩn ra, nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng, không khỏi cảm thấy đau lòng, hắn gạt đi dòng lệ của nàng, “Linh nhi đừng khóc! Ngươi hạnh phúc là được rồi!”

“Huych!” Thương Y vừa mới nói xong, cơ thể liền lão đảo, đầu đụng vào khung cửa, gia đình thấy thế, lập tức chạy đến đỡ hắn, dìu hắn đi nghỉ ngơi.

Gia Cát Linh Ẩn đi ra, thấy Hà Sướng Uyển và Trần Cẩm Phàm cùng cau mày, đi qua đi lại trước phòng.

Nghĩ đến Tiểu Thúy còn đang ở sâu dưới đường cát, Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Trần Cẩm Phàm, ngưng ngừng nói, “Quận chúa, đại ca của ta phải phiền quận chúa chăm sóc giúp, ta còn chút chuyện phải làm.”

“Chuyện này...” Trần Cẩm Phàm do dự.

“Quận chúa, xem như ta nhờ vả người.”

“Được rồi, ta sẽ chăm sóc y thật tốt.” Trần Cẩm Phàm gật đầu đồng ý.

Gia Cát Linh Ẩn tìm Ứng tổng quản, hỏi ông lai lịch của Tiểu Thúy, Ứng tổng quản nói với nàng trong phủ thiếu người hầu, một ngày nọ phát hiện Tiểu Thúy ngất xỉu bên ngoài phủ, liền cứu nàng ta, giữ lại trong phủ làm nha hoàn.

Sau khi biết được lai lịch của Tiểu Thúy, Gia Cát Linh Ẩn đi đến hậu hoa viên, Tiểu Thúy đang lơ đãng nhặt đường, trong miệng lại cảm giận nói thầm gì đó. Lai lịch của Tiểu Thúy, Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy hiểm nghi lớn nhất chính là Lục vương phủ và Dịch Khôn Cung, nhưng làm sao mới xác định được đây? Nàng thấy một góc tay áo bên trong của Tiểu Thúy lộ ra ngoài, trông thấy thì là gấm Vân Nam, đây cũng không phải là loại gấm mà nha hoàn bình thường có thể mặc.

“Nô tỳ tham kiến quận quân!” Tiểu Thúy nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, lập tức đứng lên hành lễ.

“Ừ! Đứng lên đi.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng gật đầu, “Nhặt xong chưa?”

“Vẫn chưa.” Tiểu Thúy cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia bất mãn.

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Tiểu Thúy, nhìn ống tay áo bằng gấm Vân Nam của nàng lộ ra bên ngoài, nói: “Mấy hôm trước nghe nói Thất vương phủ bị mất một cây gấm Vân Nam chưa kịp nhập kho, nếu ta không nhìn nhầm, áo trong của ngươi hình như là gấm Vân Nam?”

Tiểu Thúy ngẩn người, nói: “Quận quân minh xét, nô tỳ không biết chuyện gấm Vân Nam bị mất.”

“Gi?” Gia Cát Linh Ẩn nhú mảy, “Không thể có chuyện trùng hợp vậy được, nhất định là người lén trộm cây gấm đã mất kia, ta sẽ đi nói với Ứng tổng quản, xem hắn xử lý người thế nào.”

Sắc mặt Tiểu Thúy hoảng hốt, cuống quýt giải thích: “Hồi bẩm quận quân, nô tỳ thật sự không có trộm.”

“Vậy người nói rõ xem nào.”

“Nô tỳ không dám giấu giếm, gấm Vân Nam này là cô cô Lâm Vân Nhược ban cho nô tỳ.”

“Nói càn!” Gia Cát Linh Ẩn lớn tiếng quát, “Lâm Vân Nhược cô cô là đại a đầu trong Dịch Khôn Cung của Hoàng hậu nương nương, sao lại quen biết người?”

“Hồi bẩm quận quân, nô tỳ và Lâm Vân Nhược cô cô là đồng hương.”

“Hóa ra là vậy.” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ ngộ ra, “Vậy quả thực là ta hiểu lầm người rồi, không còn việc gì nữa, người tiếp tục nhất đường cát đi, nhớ rõ, nhất định phải không sót hạt nào.”

“Dạ!” Tiểu Thúy đành chịu, đáp.

Đại phu ấy người vài thang thuốc giải rượu, qua hai canh giờ, mọi người đều tỉnh dậy. Gia Cát Linh Ẩn nói với Sở Lăng Thiên kết quả nòng thử Tiểu Thúy, có thể khẳng định là tai mắt của Hoàng hậu.

Trên đường quay về phủ Thừa tướng, Như Phong xuất thần nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hắn thật không ngờ, tiểu cô nương nhu nhược nhiều năm trước đã biến thành bộ dạng phong hoa tuyệt đại như hiện giờ, trong lòng hắn vui vẻ vì nàng.

Gia Cát Hồng Nhan nhìn thấy Như Phong và Gia Cát Linh Ẩn cùng nhau hồi phủ, trong lòng cảm thấy không vui, nàng ta mới là em gái ruột của Như Phong, nhưng từ nhỏ, Như Phong đã thân thiết với ả nha đầu thối kia. Đợi sau khi Gia Cát Linh Ẩn quay về Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Hồng Nhan đi đến bên cạnh Như Phong, nói: “Đại ca, ca là đích tử (trưởng nam), vẫn nên cách xa thứ nữ một chút, tránh để hạ thấp thân phận của chính mình. Nếu mẹ biết suốt ngày ca đều ở bên cạnh nó, trong lòng chắc chắn sẽ không vui.”

“Hồng Nhan, sao muội có thể nói như vậy?” Trên mặt Như Phong ra vẻ không vui, “Tam muội cũng giống như ta và muội, đều là cốt nhục của phụ thân.”

“Không giống!” Gia Cát Hồng Nhan cắt ngang lời Như Phong, “Mẫu thân của chúng ta là tiểu thư Tiêu gia, chủ mẫu của phủ Thừa tướng, còn nó chỉ do di nương sinh ra mà thôi. Đại ca có thể không cần thân phận của mình, chẳng lẽ cũng không màng đến cảm nhận của mẹ sao? Uống công mẹ thương ca như vậy.”

“Hồng Nhan!” Sắc mặt Như Phong sa sầm, “Nếu ta còn nghe muội nói như vậy, sẽ không xem muội là muội muội nữa! Cái gì mà đích xuất thứ xuất, ta chỉ biết, mặc kệ là muội hay Linh nhi, Như Nguyệt, Như Sương thì đều là muội muội của ta! Mẫu thân đã là tiểu thư Tiêu gia, sẽ không thể không hiểu được đạo lý này!”

“Đại ca...” Gia Cát Hồng Nhan khó tin lắc đầu, “Mặc kệ ca!”

Sức khỏe Tiểu Điệp đã tốt hơn nhiều, lần này Gia Cát Linh Ẩn liền đem nàng về phủ Thừa tướng, chuyện có thêm một a hoàn, Lưu quản gia nào dám không đồng ý. Nguyệt Lan và Mộc Tê cũng vô cùng nhiệt tình với Tiểu Điệp, lồi lồi kéo kéo hỏi han nàng, điều này làm cho Tiểu Điệp nháy mắt liền thích Trục Nguyệt Hiên.

Ban đêm, Dịch Khôn Cung, Tiểu Thúy đứng trước mặt Hoàng hậu, hồi báo chi tiết mọi chuyện nàng nhìn thấy lúc ban ngày.

128. Chương 128: Cho Người Thời Gian Nửa Nén Nhang

Hoàng hậu nhú mày, hiển nhiên không tin tin tức Tiểu Thúy mang về: “Người nói, Phàm nhi cùng Hà Sương Uyển, còn có Gia Cát Linh Ẩn chỉ tán gẫu chuyện yêu đương? Một chút cũng không đề cập đến chuyện liên minh với nhau?”

Tiểu Thúy gật đầu.

“Vậy còn Sở Lăng Thiên, Khương Diệp và Hà Tần thì sao?”

Tiểu Thúy lắc đầu, khẽ nói: “Nô tỳ không biết.”

“Không biết?” Hoàng hậu cao giọng, “Người đã quên nhiệm vụ mà bản cung giao cho người rồi sao? Lại có thể nói với bản cung rằng không biết?”

“Hoàng hậu nương nương bớt giận!” Tiểu Thúy lập tức quỳ xuống đất, dập đầu, “Quân quân làm đổ đĩa đường cát, nàng ấy nói vương gia không thích trên đất có thứ dơ bẩn, bảo nô tỳ phải nhặt hết đường lên, còn phải nhặt không sót hạt nào, bằng không sẽ đuổi nô tỳ ra khỏi phủ... Nô tỳ nghĩ thầm, nếu bị đuổi, thì không thể thám thính tin tức cho nương nương được, đành phải nghe theo.”

“Cho nên, cả buổi chiều người đều nhặt đường cát, hoàn toàn không có thời gian thám thính xem Sở Lăng Thiên và bọn người kia bàn bạc chuyện gì?” Hoàng hậu tức giận hỏi.

“Dạ!”

Hoàng hậu nhú mày, không tiếp tục trách mắng Tiểu Thúy nữa, mà hỏi: “Người nói là Bình Dương quận quân bảo người làm? Hay là nàng ta đã biết thân phận của người?”

“Chắc là vẫn chưa biết, nhất định thấy nô tỳ lạ mặt, cho nên phòng bị vậy thôi.”

“Nàng ta còn làm gì người nữa?” Nghĩ đến Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Hoàng hậu liền có chút bất an, nha đầu kia đúng là khó đối phó.

“Nàng thấy áo trong của nô tỳ là gấm Vân Nam, liền nói vương phủ bị mất một cây gấm Vân Nam, hỏi có phải nô tỳ trộm hay không?”

“Vậy người trả lời thế nào?”

“Nô tỳ nói là cô cô Lâm Vân Nhược tặng.”

“Người...” Hoàng hậu nhất thời biến sắc, “Lâm Vân Nhược! Sao người lại tìm về một nha đầu vụng về như thế, không phải như vậy đã bại lộ chuyện nó là người bản cung phái đi hay sao?”

“Nương nương bớt giận!” Lâm Vân Nhược quỳ phịch xuống trước Hoàng hậu, cẩn thận nói, “Nô tỳ thấy thời gian Tiểu Thúy tiến cung khá ngắn, ít có người nhận ra nó, nên mới bảo nó đi. Là nô tỳ không lo lắng chu toàn, xin nương nương giáng tội!”

“Sao người lại hồ đồ đến thế! Chuyện quan trọng như vậy lại giao ột ả nha đầu ngu dốt!” Hoàng hậu không nhận được, trách cứ Lâm Vân Nhược, “Gia Cát Linh Ẩn rất tinh quái, nói mấy câu đã tra được chân tướng từ miệng nó, Thiên nhi nhất định đã biết bản cung đề phòng nó rồi.”

“Nương nương, chi bằng như vậy?” Lâm Vân Nhược đứng lên, lặng lẽ nói thầm vào tai Hoàng hậu.

Hoàng hậu gật đầu, nói: “Người và ta đúng là cùng chung suy nghĩ, hiện giờ chỉ có làm như vậy! Người đâu, truyền Thiên nhi và Bình Dương quận quân đến Dịch Khôn Cung!”

“Nhặt hết đường cát, hay cho quân quân có thể nghĩ ra cách xảo diệu như vậy.” Trong thời gian chờ đợi Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên đến, Lâm Vân Nhược nói.

“Suy nghĩ của nha đầu kia không theo lẽ thường!” Hoàng hậu có chút dăm chiêu, “Trước kia chỉ xem nó là một nha đầu thông minh, xem ra bản cung hơi xem thường nó, nếu nó thực sự thành thân với Thiên nhi, đúng là khiến người khác đau đầu. Dám làm khó nha đầu mà bản cung phái đi. Bây giờ bản cung cũng để cho nó nếm thử mùi vị nhặt đường cát thế nào!”

Khoảng nửa canh giờ sau, Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên mới cùng nhau đến Dịch Khôn Cung, cả hai hành lễ với Hoàng hậu.

Hoàng hậu nháy mắt với Lâm Vân Nhược, Lâm Vân Nhược hiểu ý gật đầu, bưng một đĩa đường cát đến, không cần thận dụng vào người của Gia Cát Linh Ẩn, toàn bộ đường trong đĩa rơi hết xuống đất.

“Nương nương, đường đã bị quân quân dụng đổ, nô tỳ lại đi lấy một ít đến cho người.” Lâm Vân Nhược nói.

“Người đi đi.” Hoàng hậu gật đầu, lại nói với Gia Cát Linh Ẩn, “Nô tỳ trong Dịch Khôn Cung đều đi học phép tắc cả rồi, Tam nha đầu, phiền người trong vòng nữa nén nhang, dọn dẹp sạch sẽ đường trên đất được không? Chỗ bần cung không có chổi, người tự nghĩ cách nhé.”

Gia Cát Linh Ẩn cúi người: “Thần nữ tuân mệnh.”

“Linh nhi!” Sở Lăng Thiên giữ Gia Cát Linh Ẩn lại, sắc mặt u ám.

“Không sao.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Yên tâm đi.”

“Tam nha đầu, bần cung chỉ cho người thời hạn nửa nén nhang, người mau lên nhé.” Hoàng hậu lại nhắc nhở.

“Hồi bẩm nương nương, không cần nửa nén nhang, một chốc là đủ rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh, cầm lấy ấm nước, rót nước bên trong xuống chỗ đường nọ, đường cát gặp nước nóng liền mau chóng hòa tan. Đặt ấm xuống, Gia Cát Linh Ẩn kéo một miếng vải trong người mình ra, ngồi xổm xuống dùng vải lau khô nước, cả quá trình chưa đầy một nháy mắt.

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, không ngờ chỉ một thoáng mà nàng đã giải quyết xong một vấn đề hóc búa. Nếu Tiểu Thúy có thể nghĩ ra cách như vậy, cũng không cần tốn nửa ngày để nhặt đường, Tam nha đầu này đúng là thông minh hơn người.

Sở Lăng Thiên nhếch mép cười, chan chứa tình cảm nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hình như không có chuyện gì làm khó được nàng. Hắn như cười như không nhìn Hoàng hậu, làm khó nữ nhân của hắn, hình như Hoàng hậu làm hơi quá rồi.

Hoàng hậu cảm nhận được ánh mắt của Sở Lăng Thiên, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Lâm Vân Nhược nhanh chóng bưng một đĩa đường khác đến, nhìn thấy mặt đất sạch sẽ, nàng cũng kinh hãi, hoài nghi vừa rồi mình có làm đổ đường xuống đất hay không.

Hoàng hậu điều chỉnh lại tâm trạng, trên mặt lập tức bày ra nụ cười hiền lành, nói: “Tam nha đầu đúng là có trí tuệ, tình huống như nhau, đến tay người, liền được giải quyết nhanh chóng.”

“Nương nương quá khen, không biết nương nương triệu thần nữ đến có gì dặn dò?”

“Lát nữa người sẽ biết.” Sắc mặt Hoàng hậu nhất thời tối lại, nói với Lâm Vân Nhược: “Lôi nha đầu châm ngòi thị phi kia lên đây cho bần cung!”

Lâm Vân Nhược lên tiếng, đi đến thiên điện, dẫn một nô tỳ bị trói đến, nha đầu này đúng là Tiểu Thúy.

“Mẫu hậu, đây không phải là nô tỳ trong phủ của nhi thần à? Tại sao lại ở Dịch Khôn Cung?” Sở Lăng Thiên khó hiểu hỏi.

“Nha đầu này to gan lớn mật, ý vào là đồng hương của Lâm Vân Nhược, chạy đến bẩm báo Thiên nhi vì để mượn sức mạnh của Hoàng đế nước Ngạc Nguyệt và thái tử, công chúa nước Nam Chiếu mà mở tiệc chiêu đã họ trong phủ.”

“À.” Sở Lăng Thiên thản nhiên à một tiếng, “Nha đầu ấy còn nói gì nữa?”

“Nó không nói thêm gì nữa, chỉ nói Tam nha đầu bảo nó nhặt đường thế nào thôi.” Hoàng hậu bật cười, “Không hổ là Tam nha đầu, có thể nghĩ ra cách này. Bần cung nghĩ, quan hệ giữa Thiên nhi và nước Ngạc Nguyệt, Nam Chiếu có tốt thì chẳng phải vì nước Lăng Nguyệt này hay sao? Nha đầu kia lại có thể châm

ngồi ly gián, nói Thiên nhi có dã tâm, đúng là làm bản cung tức chết. Thiên nhi là bản cung thấy từ nhỏ đến lớn, bản cung còn chưa tin con sao?”

“Đa tạ tín nhiệm của mẫu hậu.” Sở Lăng Thiên vẫn lạnh lùng như băng.

“Mẹ con với nhau, đừng khách sáo thế.” Hoàng hậu cười cười, “Á còn nói Tam nha đầu biết gắm Vân Nam trên người ả mặc là Lâm Vân Nhược tặng, bản cung vừa nghe, nghĩ thâm không hay rồi, điều này không phải khiến hai con hoài nghi bản cung sao? Cho nên triệu hai con đến đây, chính là muốn nói rõ chuyện này, tránh để các con hiểu lầm bản cung.”

“Mẫu hậu có lòng.” Sở Lăng Thiên nói, “Mẫu hậu đối xử với nhi thần như con thân sinh, từ nhỏ yêu thương có thừa, con tin tưởng mẫu hậu nhất định sẽ không làm ra chuyện bỉ ổi như phái người đến Thất vương phủ giám sát. Nhất định là nha đầu kia nói bậy.”

Trong mắt Hoàng hậu xẹt qua tia mắt tự nhiên, nói: “Thiên nhi nói rất đúng, Vân Nhược, nha đầu này phạm thượng, kéo ra ngoài phạt trượng đi!”

“Dạ, nương nương!” Lâm Vân Nhược kéo Tiểu Thúy ra ngoài Dịch Khôn Cung.

Tiểu Thúy bị nhét miệng, khóc tu tu nước nỡ, nhìn Hoàng hậu bằng ánh mắt cầu xin, Hoàng hậu lại nhìn cũng chẳng nhìn đến nàng một cái.

“Hai con tin tưởng bản cung là được rồi!” Hoàng hậu như tháo xuống được gánh nặng, “Hai con mau trở về nghỉ ngơi đi, bản cung cũng mệt rồi. Thiên nhi, con phải nhớ kỹ, con và Dục nhi như thể tay chân, Dục nhi có phúc nhất định sẽ cùng hưởng với con.”

Gia Cát Linh Ẩn không đồng tình, mỉm cười: “Con đương nhiên tin tưởng đại ca, nhưng nếu có người khác ở giữa làm khó dễ, đừng trách Sở Lăng Thiên con không nỗ lực! Mẫu hậu, nhi thần cáo lui.”

“Thần nữ cáo lui!”

Hoàng hậu ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng của Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Thiên là đang cảnh cáo bà, màn diễn vừa rồi của bà, đều không tròn vai ư?

Hai người vừa mới ra khỏi Dịch Khôn Cung, liền nhìn thấy ngự tiền thị vệ của Sở Kim Triều đi đến, nói Sở Kim Triều truyền Sở Lăng Thiên đến ngự thư phòng bàn bạc kế sách, Gia Cát Linh Ẩn liền một mình quay về phủ Thừa tướng.

Ba nha hoàn đều đang đợi nàng, thấy nàng không bị hao tổn gì trở về, mới yên tâm. Nàng gọi các nô tỳ vào đại sảnh, hỏi: “Nguyệt Lan, Mộc Tê, hai người còn người thân không?”

“Cha mẹ nô tỳ đã qua đời mấy năm trước, trong nhà chỉ còn ông bà nội già yếu thôi.” Nguyệt Lan nhắc đến ông bà nội, mắt không khỏi đỏ lên, “Nô tỳ rất nhớ họ.”

Nghe thấy câu hỏi của Gia Cát Linh Ẩn, Mộc Tê hơi sững sờ, hình như nàng không nhớ nổi chuyện trong quá khứ, “Nô tỳ không nhớ được, không biết là có hay không.”

“Không nên ép buộc bản thân, nhất định sẽ tìm được người thân của người.” Gia Cát Linh Ẩn an ủi nàng, nàng quyết định, đợi một thời gian nữa, tình hình ổn định một chút rồi, sẽ nhờ Thương Y thông qua Thanh Ngọc Môn hỏi thăm một chút người nhà của Mộc Tê.

Mộc Tê mỉm cười gật đầu: “Không sao, Mộc Tê vẫn luôn xem tiểu thư là người nhà của mình.”

Gia Cát Linh Ẩn vỗ tay Mộc Tê, nói với Nguyệt Lan và Tiểu Điệp: “Ngày mai hai người hãy đón người nhà của mình đến Ngân Đô, ta đi tìm căn nhà tốt một chút, để họ ở đó, sau này hai người muốn gặp mặt cũng tiện.”

“Tiểu thư, thật không?” Nguyệt Lan vui đến nỗi nhảy cẫng lên, kích động đến rơi nước mắt, “Đa tạ tiểu thư! Đa tạ tiểu thư! Tiểu thư đúng là Bồ Tát sống mà!”

Tiểu Điệp thì kích động đến không nói nên lời, từ khi nàng tiến cung, đã không còn hy vọng quá xa vời nữa, nàng nghĩ đến được vào phủ Thừa tướng đã là may mắn lắm rồi, không ngờ Gia Cát Linh Ẩn lại cho nàng

một niềm vui ngạc nhiên lớn đến thế.

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cảm thấy xót xa, nói: “Các người đi theo ta, chịu không ít khổ cực, cả ngày còn phải lo sợ phập phồng, làm cho ta rất nhiều chuyện. So ra, chuyện ta có thể làm cho các người cũng chỉ có vậy.”

“Tiểu thư, người đừng nói vậy.” Mộc Tê nói, “Đi theo người là may mắn của chúng ta, nếu không có người, chúng ta không biết phải chịu bao nhiêu khổ cực nữa.”

“Đúng vậy, tiểu thư, nếu không phải người mang nô tỳ ra khỏi cung, Tiểu Điệp chỉ có thể chết già trong cung.”

“Người còn trẻ, đừng nói đến chuyện chết chóc.” Nguyệt Lan tức giận nói.

“Được rồi được rồi.” Gia Cát Linh Ẩn cười, “Tóm lại, sau này chúng ta hãy đồng tâm hiệp lực, mau nghỉ ngơi sớm đi.”

Qua vài ngày, Đại phu nhân bị giam cuối cùng cũng được thả ra, bà vừa ra khỏi sân sau liền nhận được một tin tốt.

129. Chương 129: Mặt Mũi Thừa Tướng Gia Để Ở Đâu?

Gia Cát Hồng Nhan chạy đến phòng Đại phu nhân, thần bí nói: “Mẹ, tin tức từ Hàn gia đến rồi, nói Ngũ di nương là con gái một, hoàn toàn không có muối mè. Vì để lật tẩy của Gia Cát Linh Ẩn và Hàn Thanh Thanh, đương gia của Hàn gia, cũng chính là đại ca của Ngũ di nương, Hàn Thế Văn cũng đến Ngân Đô, hiện đang ở khách điểm Duyệt Lai.”

“Thật tốt quá!” Đại phu nhân trong lòng cảm thấy vui sướng, “Mẹ biết ngay là có vấn đề mà, chút trò mèo này mà cũng muốn qua được pháp nhãn của bản phu nhân ư. Vậy thì, chẳng những có thể trục xuất Hàn Thanh Thanh khỏi cửa, còn có thể để cho lão gia nhìn thấy được dã tâm xấu xa của con tiện tì Gia Cát Linh Ẩn, lão gia chắc chắn sẽ trách phạt nó!”

“Mẹ, mẹ đúng là anh minh! Một mũi tên trúng hai đích!” Gia Cát Hồng Nhan mỉm cười, không thể một kích lật đổ Gia Cát Linh Ẩn thì khiến cho Gia Cát Chiêm từ từ mất kiên nhẫn với nó.

“Ngày mai bảo Hàn Thế Văn đến phủ, mẹ phải vạch trần âm mưu của Gia Cát Linh Ẩn và Hàn Thanh Thanh, mẹ thật muốn nhìn xem, lão gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho kẻ lừa gạt ông!”

“Dạ, mẹ!”

Cùng lúc đó, ở Trục Nguyệt Hiện, Kinh Phong đang bẩm báo lại với Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tiểu thư, theo người của chúng ta gửi tin đến, Hàn Thế Văn đã đến Ngân Đô, đang ở khách điểm Duyệt Lai.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu: “Hành động của Đại phu nhân đúng là nhanh thật, ta sẽ đi gặp Hàn Thế Văn kia.”

Khách điểm Duyệt Lai.

Trong một gian phòng thượng hạng, một người trung niên sắc mặt ngăm đen ngồi đó, hẳn chính là đại ca của Ngũ di nương Hàn Liên, Hàn Thế Văn. Hàn gia hồi trước làm ăn còn được, nhưng mấy năm gần đây càng làm càng thâm, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ qua ngày, nghe được Đại phu nhân hứa sẽ trả thù lao là một ngàn lượng bạc, Hàn Thế Văn không tiếc từ ngàn dặm xa xôi đến Ngân Đô này, vạch trần âm mưu của Gia Cát Linh Ẩn cùng đứa em gái giả mạo kia.

“Cô nương, Hàn lão gia ở gian phòng này.” Tiểu nhị của khách điểm dẫn Gia Cát Linh Ẩn đến ngoài phòng của Hàn Thế Văn, nói với nàng.

“Làm phiên tiểu ca.” Gia Cát Linh Ẩn lấy ra một ít bạc vụn đưa cho tiểu nhị.

“Cô nương khách sáo rồi!” Tiểu nhị vui vẻ nhận lấy, xoay người rời đi.

Gia Cát Linh Ẩn gõ cửa, bên trong truyền đến một giọng nói trầm mạnh: “Mời vào!”

Nàng đẩy cửa vào, Hàn Thế Văn nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp như thế lại xuất hiện trong phòng mình, không khỏi ngẩn ngơ: “Cô nương... tìm ai?”

“Cửu cửu, con là Tam tiểu thư của Gia Cát phủ thừa tướng, nghe nói cửu cửu đến, nên đặc biệt đến thăm cửu cửu.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Người là...” Hàn Thế Văn nhớ đến người đưa tin của Đại phu nhân, đúng là nhắc đến Tam tiểu thư tìm người đến giả mạo muội muội hẳn, nhất thời sắc mặt trở nên không vui, “Tam tiểu thư sao lại biết ta ở đây?”

“Chuyện này cửu cửu không cần phải biết làm gì, không biết lần này cửu cửu đến Ngân Đô có chuyện gì? Vì sao lại không đến ở phủ Thừa tướng? Tuy rằng Ngũ di nương đã mất, nhưng tình cảm của phụ thân đối với di nương vẫn còn.”

“Hừ, nếu người tìm tới đây, nhất định đã biết mục đích ta đến Ngân Đô, làm gì phải hỏi nhiều như vậy. Tam tiểu thư, nếu đến khuyên ta hãy thay đổi chủ ý, xin mời về cho, ta quyết không cho phép người khác giả mạo em gái ta, hủy hoại danh dự của Hàn gia!” Hàn Thế Văn nói rất chính nghĩa.

“Đại phu nhân trả cho cửu cửu thù lao bao nhiêu?” Gia Cát Linh Ẩn thình lình hỏi.

“Cái gì?” Sắc mặt của Hàn Thế Văn trở nên mất tự nhiên, “Thù lao gì chứ? Tam tiểu thư đừng đánh giá thấp Hàn mẫu!”

“Là con lỗ mãng.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Cửu cửu tuyệt đối không phải kẻ thấy tiền là sáng mắt.”

“Người nói đi, rốt cục người có mục đích gì?”

“Ồi...” Gia Cát Linh Ẩn bất đắc dĩ lắc đầu, “Cửu cửu, sao cửu cửu không nghĩ lại xem, nếu cửu cửu và người đó thực sự thành huynh muội, Hàn gia và phủ Thừa tướng liền trở lại mối quan hệ thông gia như trước. Khi Ngũ di nương còn tại thế, sự quan tâm của phủ Thừa tướng với Hàn gia, cửu cửu hẳn không quên đâu nhỉ. Sau khi Ngũ di nương qua đời, tình hình lại thế nào? Thứ đã mất bỗng nhiên lại có được, Thừa tướng gia nhất định càng thêm quý trọng, chỉ cần một câu của nàng ta, phủ Thừa tướng chỉ cần hơi dẫn dắt Hàn gia thôi, Hàn gia nhất định sẽ khôi phục lại vẻ vang như cũ. So với một chút thù lao bé nhỏ chẳng đáng kể đó, bên trọng bên khinh, cửu cửu hẳn phải rõ hơn con chứ.”

“Hừ!” Hàn Thế Văn khinh thường hừ một tiếng, “Hàn mẫu há lại là người vô sỉ như thế?”

“Cửu cửu, cái này không gọi là vô sỉ, chỉ là mượn lực trợ lực mà thôi, có sao lại không làm?”

Hàn Thế Văn rơi vào im lặng, cẩn thận nghiền ngẫm lại lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn cũng không thúc giục, mà đứng dậy cáo từ, mục đích của nàng đã đạt được, Hàn Thế Văn nhất định sẽ dao động.

Hôm sau, Gia Cát Chiêm trở về, Đại phu nhân dẫn dò nhà bếp làm một bàn thức ăn phong phú, thông báo các cô nương của các phòng đều đến ăn cơm. Từ sau khi Như Phong quay về, tâm trạng của Gia Cát Chiêm mỗi ngày đều tốt, vết thương của Đại phu nhân cũng nhanh khỏi.

Đại phu nhân, Như Phong, các cô nương của các phòng đều đã sớm vào phòng khách, chờ Gia Cát Chiêm ngồi vào vị trí. Một lát sau, Gia Cát Chiêm rốt cục cũng đến, chỉ là người đi bên cạnh ông khiến sắc mặt của Đại phu nhân thoáng sa sầm.

“Lão gia, đây là tiệc gia đình, lão gia dẫn nàng ta đến làm gì?” Đại phu nhân nhìn thấy Trương Thúy Hoa, giọng nói có chút tức giận.

“Mẫu nhi à, Thanh Thanh sớm muộn gì cũng gả vào đây, nếu đã là tiệc gia đình, đương nhiên nàng ấy phải tham gia rồi.” Gia Cát Chiêm nói.

“Phụ thân, dù sao vẫn còn chưa vào cửa, phụ thân hiện giờ lại dẫn đến dự tiệc gia đình, nữ nhi cảm thấy hơi không ổn.” Gia Cát Hồng Nhan bất mãn nói.

“Thôi đủ rồi!” Gia Cát Chiêm giận tím mặt, “Rốt cục là ai làm chủ ở cái phủ Thừa tướng này?”

Gia Cát Chiêm vừa dứt lời, Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan nhất thời ngậm miệng, không dám hó hé nữa.

“Dì Thanh, đến bên này ngồi đi.” Gia Cát Linh Ân bước đến, kéo Trương Thúy Hoa ngồi xuống bên cạnh mình.

Đại phu nhân liếc Gia Cát Linh Ân một cái, trên mặt hiện lên tia cười lạnh, để xem người có thể giả bộ được bao lâu? Bà hòa hoãn, nói: “Lão gia, nếu Thanh Thanh thật sự là em gái của Ngũ di nương, ngày mai thiếp liền nạp nàng ta vào cửa, nếu không phải, thiếp tuyệt đối không thể mạo muội đồng ý, ngộ nữa là người có dã tâm an bài vào thám thính, vậy thì không tốt lắm?”

“Bà nói vậy nói bạ gì đó?” Gia Cát Chiêm trừng mắt với Đại phu nhân, “Thanh Thanh không phải muội muội của Liên nhi, còn có thể là ai?”

Đại phu nhân quay đầu nhìn Gia Cát Linh Ân, nói: “Linh nhi, là con nói hay để ta nói? Con mang nữ nhân này vào phủ, rốt cục có mục đích gì?”

Gia Cát Linh Ân oan ức nhìn Đại phu nhân, nói: “Con chỉ là thấy phụ thân nhớ thương Ngũ di nương đến sứt ruột, không đành lòng nhìn phụ thân chịu giày vò, mới tìm một nữ tử trông giống với Ngũ di nương, để giải nỗi khổ tương tư của phụ thân. Nếu nói mục đích, chính là hy vọng mỗi ngày phụ thân đều có thể vui vẻ.”

Gia Cát Chiêm hài lòng nhìn Gia Cát Linh Ân, “Trong tất cả con gái của ta, chỉ có Linh nhi là hiểu chuyện nhất!”

“Lão gia, nếu thiếp có thể chứng minh nàng ta không phải là em gái của Ngũ di nương, lão gia có thể trực xuất ả ra khỏi phủ không? Linh nhi biết rõ thân phận thực sự của ả là ai, lại giấu mà không báo, cũng phải phạt nặng mới được.” Đại phu nhân nói.

“Không phải em gái của Liên nhi? Tại sao lại giống nhau đến thế?” Trong lòng Gia Cát Chiêm có chút hoài nghi.

“Người trong thiên hạ ngàn ngàn vạn vạn, người giống người không phải không thể.” Đại phu nhân dừng một chút, “Thiếp đã điều tra rõ, Ngũ di nương hoàn toàn không có em gái, nữ nhân này cùng Linh nhi ngay từ đầu đã lừa gạt lão gia.”

“Linh nhi, những điều mẹ con nói đều là thật ư?” Sắc mặt Gia Cát Chiêm u ám, ông tự xưng là cáo già, nếu bị hai nữ tử lừa gạt đùa bỡn, như thế nào thì ông cũng không tiếp nhận được.

Gia Cát Linh Ân bình tĩnh nói: “Phụ thân, dì Thanh đúng thật là em gái của Ngũ di nương, Linh nhi không dám lừa dối phụ thân. Phụ thân lại chẳng tin tưởng con, nữ nhi thật đau lòng. Hay vậy đi, dì Thanh, dì cũng chẳng cần thiết ở lại phủ Thừa tướng nữa làm gì, bây giờ đi ngay đi. Nếu Ngũ di nương dưới tuổi vàng mà biết, cũng không nhẫn tâm nhìn thấy dì bị vũ nhục thế đâu.”

Gia Cát Linh Ân đứng lên, Trương Thúy Hoa cũng đứng lên theo, muốn đi theo nàng rời khỏi đó.

“Thanh Thanh...” Gia Cát Chiêm do dự.

“Đợi đã!” Đại phu nhân quát, “Linh nhi và nữ nhân này lừa mọi người ở phủ Thừa tướng, muốn dễ dàng bỏ đi vậy ư?”

“Mẹ muốn thế nào?” Gia Cát Linh Ân có hơi tức giận, “Con chỉ là không thể nhìn mẹ vũ nhục dì Thành mà thôi, mẹ luôn miệng nói dì Thanh không phải em gái của Ngũ di nương, có bằng chứng không?”

Đại phu nhân mỉm cười tràn đầy tự tin: “Không có bằng chứng mà ta dám nói vậy ư? Lão gia, lão gia đợi thêm lát nữa đi, để xem nữ nhân này cùng con gái của lão gia có lừa gạt lão gia không! Vốn thiếp chẳng

muốn nhúng tay vào chuyện này, chỉ cần lão gia vui vẻ là được, nhưng thiếp không đành lòng nhìn lão gia bị hai người gạt mà chẳng hay biết gì, rơi vào âm mưu của chúng, nên thiếp mới đi điều tra.”

“Bà nói là thật?” Gia Cát Chiêm dường như có chút tin vào lời nói của Đại phu nhân, sắc mặt cũng càng lúc càng u ám, “Bà có bằng chứng gì? Lấy ra xem thử.”

“Dạ, lão gia đợi một chút!” Đại phu nhân đi tới cửa, nói với Lưu quản gia, “Mời Hàn lão gia vào đây.”

Thầy Hàn Thế Văn đi vào, Gia Cát Chiêm không khỏi ngẩn ra, sau đó lập tức bước đến nghênh đón, khách sáo nói: “Hàn lão đệ đến đây, không có từ xa tiếp đón.”

“Thừa tướng gia khách sáo rồi.” Hàn Thế Văn nói, “Hôm nay tiểu đệ đến, chính là muốn làm sáng tỏ một chuyện, không muốn để cho âm mưu của một vài người thực hiện được.”

Trong mắt Đại phu nhân hiện lên vẻ giảo hoạt: “Lão gia, Hàn lão gia không ngại vất vả, từ thành Phù Dung ở ngàn dặm xa xôi đến đây, chính là để vạch trần một âm mưu mà lão gia không biết.”

Nhìn thấy Hàn Thế Văn xuất hiện, Gia Cát Chiêm đã có vài phần ti tưởng lời nói của Đại phu nhân. Ông lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, ánh mắt sắc lạnh như băng sương. Cho dù lúc này Gia Cát Linh Ẩn nói rất có tình có lý, nhưng ông tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ chuyện nàng đã lừa gạt và giấu giếm mình.

“Cha, Tam muội cũng là có ý tốt, cha cũng đừng trách muội ấy.” Như Phong thấy vẻ mặt Gia Cát Chiêm nghiêm lại, lập tức biện hộ thay cho Gia Cát Linh Ẩn, “Có phải là muội muội của Ngũ di nương không quan trọng, không phải phụ thân cũng cảm thấy dì Thanh rất tốt sao?”

“Phong nhi.” Đại phu nhân nhìn Như Phong bằng ánh mắt trách cứ, “Lão gia tự biết cân nhắc, lừa gạt chính là lừa gạt, lão gia là Thừa tướng, ở trong triều còn chưa có người nào dám lừa gạt lão gia, lại bị nữ nhi của chính mình trêu chọc như thế, thể diện để ở đâu? Lừa gạt chỉ là chuyện nhỏ, Linh nhi biết mà không báo, nhất định có mục đích không thể cho ai biết. Linh nhi, con vẫn là thành thành khai ra đi!”

“Mẹ, Linh nhi hiếu thảo, lại bị lấy ác ý đo lường, đúng là đau lòng cực hạn.” Gia Cát Linh Ẩn ảm ức nói, “Nếu cha mẹ đều xem con như vậy, con chẳng còn lời nào để nói. Dì Thanh, hiện giờ dì mau đi đi, phủ Thừa tướng không chứa chấp dì rồi.”

“Đợi đã!” Gia Cát Chiêm bình tĩnh đi đến bên cạnh Hàn Thanh Thanh, bỗng nhiên giơ tay nắm mạnh cằm của nàng, hỏi, “Nói! Người tiếp cận lão phu có mục đích gì?”

“Thiếp... Thiếp...” Trương Thúy Hoa đau đến nổi trào nước mắt, nàng không khỏi đưa ánh mắt cầu cứu về hướng Gia Cát Linh Ẩn, “Tam tiểu thư, cứu ta...”

“Linh nhi, con còn không chịu nói ư?” Đại phu nhân lạnh lùng hỏi.

“Con không có lời nào để nói!” Gia Cát Linh Ẩn thất vọng nhìn Gia Cát Chiêm.

130. Chương 130: Nghịch Chuyển

“Người đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!” Gia Cát Hồng Nhan hừ lạnh, “Hàn lão gia, nếu Tam muội không nói, vậy thì lão gia nói đi, xem nó còn chống chế thế nào.”

“Hàn lão đệ, đệ nói xem, rốt cục chuyện là sao?” Gia Cát Chiêm nhìn Hàn Thế Văn, hỏi.

“Dạ, dạ, Thừa tướng gia xin hãy nghe ta nói.” Lúc này Hàn Thế Văn mới lên tiếng, hẩn hểt nhìn Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan, lại nhìn sang Gia Cát Linh Ẩn, nói ra lời hẩn đã sớm chuẩn bị trong lòng, “Hồi bẩm thừa tướng, Thanh Thanh quả thực là muội muội cùng cha cùng mẹ với ta và Liên nhi. Từ nhỏ đã thất lạc với người nhà, không ngờ còn có thể đoàn tụ, ta thực sự rất vui!”

Trong đầu Đại phu nhân đánh ầm một tiếng, cơ thể không khỏi run rẩy, sắc mặt trở nên xanh tái, bà hoài nghi nhìn Gia Cát Hồng Nhan, thấy Gia Cát Hồng Nhan cũng chẳng hiểu ra sao.

“Hàn lão gia, ông đừng nói đùa mà!” Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan lộ lên vẻ hung dữ, “Đây không phải những lời lão gia nói với ta! Ngũ di nương là con gái một, sao có thể có em gái chứ?”

“Đại tiểu thư...” Hàn Thế Văn chậm rãi nói, “Huynh muội của Hàn gia, không lẽ ta không rõ bằng tiểu thư sao? Đúng vậy, Thanh Thanh chính là muội muội của ta.”

Đại phu nhân cười lạnh, “Hàn lão gia, người luôn miệng nói Hàn Thanh Thanh là muội muội người, có bằng chứng gì?”

“Trên cánh tay tiểu muội có một nốt ruồi lớn bằng hạt đậu phụ.”

Gia Cát Chiêm gật đầu, ông đã từng nhìn thấy nốt ruồi này.

“Hàn lão gia, vì sao đột nhiên ông lại thay đổi chủ ý, có phải có người ép ông nói như vậy hay không?” Gia Cát Hồng Nhan vẫn không tin vào chuyện đang xảy ra trước mắt, Hàn Thế Văn sao đột nhiên lại nói vậy, nhất định là có người ở trong phá rối. Nàng hung ác nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nói với Hàn Thế Văn, “Hàn lão gia, ông đừng sợ! Nếu có người ép ông, ông cứ nói ra, Thừa tướng gia và phu nhân sẽ vì ông mà làm chủ.”

“Đại tiểu thư.” Hàn Thế Văn lộ vẻ khó xử, “Cho dù tiểu thư có trả thù lao một ngàn lượng bạc cho Hàn mẫu, Hàn mẫu cũng không thể nói lời trái với lương tâm, không nhận mặt em gái ruột, oan uổng Tam tiểu thư, Hàn mẫu thật sự làm không được!”

“Ông!” Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan trở nên trắng bệch, “Ông nói gì? Ta... Ta nói cho ông bạc ... khi nào...”

“Đại tiểu thư, tiểu thư quên rồi ư? Hàn mẫu ta lại nhớ rất rõ ràng.”

“Bốp!” Gia Cát Hồng Nhan còn chưa kịp hoàn hồn, trên mặt đã ăn một cái tát thật mạnh của Gia Cát Chiêm. Sắc mặt Gia Cát Chiêm xanh tái, trên trán nổi gân xanh, đập rất lợi hại.

“Phụ thân...” Gia Cát Hồng Nhan ôm gò má sưng đỏ, khó tin nhìn, “Nữ nhi nói đều là sự thật, không hề dám lừa dối phụ thân, xin phụ thân tra rõ!”

“Người còn dám ăn nói quàng xiên!” Gia Cát Chiêm cao giọng, “Tiêu Mẫn, ngày mai lão phu sẽ nạp Hàn Thanh Thanh làm Lục di nương, bà mau chuẩn bị đi.”

“Dạ, lão gia!” Đại phu nhân gục đầu xuống, lập tức đáp lời.

“Hy vọng sau này bà chung sống hòa bình với nàng ấy.”

“Dạ, thiếp biết.”

“Thanh Thanh, Linh nhi, vừa rồi là ta hiểu lầm hai người, đừng giận ta nhé.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, nói: “Linh nhi bị hiểu lầm cũng chẳng phải vài ba lần, phụ thân không cần như vậy, Linh nhi đã sớm quen rồi.”

Gia Cát Chiêm xấu hổ cười cười, nói cho có lệ: “Được rồi, được rồi, chuyện này rõ ràng là tốt rồi. Hàn lão đệ đường xa đến đây, mau ngồi xuống dùng cơm. Hàn lão đệ, gần đây tình hình trong nhà thế nào?”

“Ôi...” Hàn Thế Văn lắc đầu thở dài, vừa nhắc đến liên âu sầu buồn bã, “Đa tạ Thừa tướng gia đã quan tâm, Hàn gia cũng sống tạm qua ngày, chỉ là tình hình không được như xưa. Chuyện làm ăn buôn bán nhỏ không tốt lắm, muốn làm ăn lớn, lại không có vốn liếng.”

“Hàn lão đệ muốn làm ăn gì?” Gia Cát Chiêm hỏi.

“Thành Phù Dung gần đây buôn vải vóc rất phát đạt, tiểu đệ muốn nhảy vào làm, nhưng người trong nghề không ai là không có hậu thuẫn, tiểu đệ đành chùn bước thôi.” Hàn Thế Văn bất đắc dĩ nói.

“Chuyện này dễ thôi!” Gia Cát Chiêm cao giọng nói, “Từ phủ Thừa tướng xuất ra năm ngàn lượng bạc cho Hàn lão đệ làm vốn, đệ hãy nói em gái đệ là di nương của phủ Thừa tướng, còn ai dám xem thường đệ nữa?”

“Chuyện này...” Trong lòng Hàn Thế Văn vui sướng, trên mặt lại xấu hổ từ chối, “Làm vậy không hay lắm, Thừa tướng gia, tuyệt đối không thể! Hàn mỗ sao có thể vô duyên vô cớ lấy bạc của phủ Thừa tướng chứ.”

“Hàn lão đệ không cần từ chối, chuyện này quyết định vậy đi.” Gia Cát Chiêm kiên trì nói.

“Vậy... tiểu đệ cung kính chi bằng tuân mệnh, đa tạ sự chiếu cố của Thừa tướng gia.” Hàn Thế Văn cảm kích nhìn Gia Cát Linh Ẩn, bỏ qua một ngàn lượng bạc, thu hoạch hiện giờ lại gấp nhiều lần.

Gia Cát Linh Ẩn âm thầm gật đầu, ý bảo đây là thứ ông nên được.

Trương Thúy Hoa vẫn kích động nắm lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn, cuối cùng nàng ta cũng chính thức trở thành di nương của phủ Thừa tướng.

Trong lòng Đại phu nhân hận chết Gia Cát Linh Ẩn và Trương Thúy Hoa, nhưng không thể không cúi đầu trước Gia Cát Chiêm, đồng ý nạp Lục di nương vào cửa, giờ phút này, nụ cười trên mặt bà còn méo mó khó coi hơn cả khóc. Bà nhìn mặt Gia Cát Hồng Nhan sững tấy, trong lòng không khỏi đau, hận thù đối với Gia Cát Linh Ẩn lại càng thêm mãnh liệt. Cũng may vài ngày nữa là đến sinh thần của Gia Cát Chiêm, ngày ấy, chính là ngày chết của nó. Bà đã sớm nhìn ra, bằng vào một Hàn Thanh Thanh chẳng thể nghĩ ra được kế sách này, toàn bộ đều do con nha đầu thối kia bày mưu tính kế, chỉ cần nó chết, đuổi Lục di nương ra khỏi phủ chỉ là chuyện dễ dàng.

Hôm sau, phủ Thừa tướng cử hành nghi thức nạp thiếp đơn giản, Trương Thúy Hoa rốt cục cũng trở thành Lục di nương của phủ Thừa tướng. Từ một phạm nhân bỏ trốn bị sung quân vào biên ải, biến thành di nương, trong lòng nàng cảm kích Gia Cát Linh Ẩn không thôi. Cũng trong ngày hôm đó còn có một chuyện xảy ra, đó là ở pháp trường hành quyết một nữ nhân tên là Lâm Tuyết, Tứ di nương của phủ Thừa tướng, ngày Gia Cát Chiêm nạp Lục di nương, cũng là ngày Tứ di nương biến thành vong hồn dưới đao.

Nạp thiếp là đại sự, chủ mẫu, công tử, tiểu thư trong phủ đều phải có mặt, Như Nguyệt và Như Sương không thể đến pháp trường nhìn mặt Tứ di nương lần cuối. Nhưng không ai biết rằng, cho dù điều kiện có cho phép, các nàng tuyệt đối cũng sẽ không đi, ai lại muốn để người khác biết chuyện mẫu thân mình là phạm nhân giết người.

Lúc chạng vạng, một người mặc đồ nữ quan đến phủ Thừa tướng, tìm hai tỷ muội Như Nguyệt và Như Sương.

“Dì!” Nhìn thấy Lâm Vân Nhược, Như Sương lập tức bỏ nhào vào lòng bà, lên tiếng khóc than, “Mẹ con chết rồi, con không còn mẹ nữa.”

“Đừng khóc.” Như Nguyệt khiển trách Như Sương, “Ở trước mặt dì mà khóc suốt mướt còn ra thể thống gì!” Nàng rót chén nước cho Lâm Vân Nhược, hỏi: “Dì đến có chuyện gì không?”

“Mẹ các con không còn, dì đến thăm các con.” Nhớ đến tỷ tỷ của mình, vẻ mặt Lâm Vân Nhược thê lương, “Vốn nghĩ rằng có thể vào phủ Thừa tướng làm di nương là may mắn của tỷ ấy, không ngờ lại đưa tỷ ấy đến quỷ môn quan.”

“Dì, chúng ta phải làm gì đây?” Trên mặt Như Sương còn vương nước mắt, “Người trong phủ Thừa tướng, ai ai cũng hung ác như hổ báo, con rất sợ!”

“Khóc cái gì mà khóc!” Nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của Như Sương, Lâm Vân Nhược nhất thời tức giận, “Con chỉ biết khóc, các con nhìn Gia Cát Linh Ẩn xem, cùng là thứ nữ, cả mẫu thân cũng mất, hiện giờ sống vẫn vui vẻ đó thôi. Các con ngược lại trở thành bộ dạng sa sút thế này.”

“Dì, Như Nguyệt không cầu thứ khác, chỉ xin dì hãy vì tội con mà tìm mối hôn sự tốt, đừng để bị ức hiếp, sống trong lo lắng sợ hãi thì cảm thấy mỹ mãn rồi.” Như Nguyệt nói.

“Haizzz...” Lâm Vân Nhược thở dài, “Chuyện này nói dễ hơn làm, hôn nhân do cha mẹ làm chủ, Thừa tướng gia và phu nhân còn đó, sao ta có thể nhúng tay vào?”

“Dì, chi bằng dì xin Hoàng hậu nương nương một ân điển, chỉ hôn cho tội con. Dì hậu hạ Hoàng hậu nương nương nhiều năm, nương nương nhất định sẽ nể mặt dì. Trong lòng Như Nguyệt vẫn luôn ngưỡng mộ Thất vương gia...”

“Câm mờm!” Lâm Vân Nhược quát, “Hôn sự của Thất điện hạ, Hoàng thượng và hoàng hậu đều không thao túng được, há một người hầu như ta có thể mở miệng. Việc này ta sẽ tìm Đại phu nhân thương lượng, nói phu nhân tìm cho các con mỗi hôn nhân tốt.”

“Đa tạ dì.”

“Ừ.” Lâm Vân Nhược gật đầu, trên mặt bỗng nhiên hiện lên vẻ mặt tự nhiên, “Các con không cần lo lắng, dì nhất định sẽ làm chủ cho các con. Hiện giờ dì sẽ đi tìm Đại phu nhân để thương lượng.”

“Làm phiền dì.”

Bấy giờ, Đại phu nhân đang ngồi trong phòng, tức giận khó dằn, tưởng tượng Gia Cát Chiêm đang cùng Lục di nương vui vẻ trên giường, liền cảm thấy sắp không thở nổi. Bà nắm chặt bàn tay, móng tay đều cắm vào da thịt, nghiến răng nghiến lợi nguyện rửa Gia Cát Linh Ẩn: “Gia Cát Linh Ẩn, tiện nhân nhà ngươi, tại sao không chết đi! Tại sao không xuống địa ngục giống mẹ ngươi!”

“Phu nhân, Vân Nhược cô cô của Dịch Khôn Cung đến.” Lưu quản gia thông báo.

“Vân Nhược cô cô?” Trên mặt Đại phu nhân hiện lên vẻ tươi cười, “Mau mời cô cô vào đi.” Lâm Vân Nhược là đại a đầu bên cạnh Hoàng hậu, người muốn nịnh bợ bà ta không đếm xuể, Đại phu nhân đương nhiên phải nắm bắt cơ hội này.

Thấy Lâm Vân Nhược, Đại phu nhân lập tức đứng dậy nghênh đón, “Vân Nhược cô cô đến sao không thông báo một tiếng, để ta ra cửa nghênh đón cô cô chứ.”

“Phu nhân khách sáo rồi.” Lâm Vân Nhược khách khí nói, “Sức khỏe phu nhân thế nào? Hôm ấy Hoàng hậu cũng quá tức giận, mới có thể phạt trượng phu nhân, ta cũng muốn giúp phu nhân cầu tình, nhưng lại không dám.”

“Ta hiểu tâm ý của cô cô mà.” Đại phu nhân đích thân châm trà cho Lâm Vân Nhược, “Không biết cô cô tìm ta có chuyện gì?”

“Vẫn không phải vì chuyện hai cháu gái của ta sao.” Lâm Vân Nhược bỗng nhiên hạ giọng, “Nhiều năm qua, hai đứa nó toàn bộ đều dựa vào sự chăm sóc của phu nhân, nhất định đã mang đến không ít phiền toái.”

“Hai cháu gái?” Đại phu nhân không hiểu ra sao, thầm nghĩ cháu gái của người thì có liên quan gì đến phủ Thừa tướng? Chẳng lẽ lại muốn kết thân với Như Phong. Nghĩ vậy, trong lòng bà không khỏi cảm thấy khinh thường, cháu gái của người mà xứng với con trai ta sao?

Lâm Vân Nhược cười cười, nói: “Phu nhân có điều chưa biết, Tứ di nương của phủ Thừa tướng, Lâm Tuyết, là tỷ tỷ của ta.”

“Có chuyện này sao?” Đại phu nhân giật mình, bà vẫn luôn cảm thấy khó hiểu chuyện hai tỷ muội Như Nguyệt có thiệp mời tham dự Bách Hoa Yến, hóa ra là có Lâm Vân Nhược sau lưng trợ lực, không thể nghĩ được Lâm Tuyết giấu kỹ thật, mối quan hệ này, nếu không phải Vân Nhược nói, phủ Thừa tướng chẳng ai biết hết, “Tứ di nương chưa từng nhắc đến, nói vậy, chúng ta chẳng phải là thân thích sao?”

“Đại phu nhân nói phải. Mấy năm nay, phu nhân chăm sóc tỷ muội Như Nguyệt, Như Sương nhất định hao tổn không ít tâm sức, Vân Nhược đa tạ.”

“Cô cô nói gì vậy, ta là chủ mẫu, chăm sóc chúng nó là việc phải làm. Cô cô đến đây có phải vì chuyện hôn sự của Như Nguyệt và Như Sương không?” Đại phu nhân đoán một chút liền đoán trúng mục đích của Lâm Vân Nhược.

131. Chương 131: Là Tam Tiểu Thư Sao?

“Phu nhân liệu việc như thần, Vân Nhược bội phục!” Lâm Vân Nhược dừng một chút, hình như có lời gì khó nói, “Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Đại phu nhân hỏi, “Cô cô có gì muốn nói, cứ nói đừng ngại, giữa tỷ muội chúng ta còn có cái gì không thể nói chứ?”

“Ôi!” Lâm Vân Nhược lại thở dài, “Còn không phải vì đại ca không chịu thua kém của ta sao! Vay tiền đánh bạc khắp nơi, mượn Liễu lão gia tiệm tơ lụa hai ngàn lượng bạc, không thể không trả, Liễu lão gia tuyên bố muốn mạng của hắn!”

“Ừm, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến hôn sự của Như Nguyệt và Như Sương?” Trong lòng Đại phu nhân đã đoán được vài phần, chỉ là không vạch trần thôi.

“Đại ca làm gì có bạc để trả chứ? Nhưng ta cũng không thể trơ mắt nhìn Liễu lão gia lấy mạng của hắn! Thật sự hết cách, ta đã đồng ý gả một trong hai đứa Như Nguyệt hoặc Như Sương cho Liễu lão gia làm tiểu thiếp, ông ta mới chịu ngừng truy cứu.”

“Chuyện này sao mà được?” Đại phu nhân biến sắc, “Liễu lão gia kia đã ngoài sáu mươi, lại đi cưới một tiểu thiếp mười tám ư. Tỷ muội Như Nguyệt nói thế nào cũng là thiên kim của phủ Thừa tướng, chuyện này ta không đồng ý, chi bằng cô cô hãy đi nói với Thừa tướng gia đi.”

Ngoài mặt thì Đại phu nhân nói lời chính nghĩa đó, nhưng Lâm Vân Nhược hiểu, bà là đang cố làm ra vẻ, đơn giản là muốn biết trong chuyện này bà sẽ có lợi ích gì.

“Phu nhân...” Lâm Vân Nhược nhỏ giọng thì thầm, “Lục điện hạ đã mấy ngày nay sức khỏe không tốt, Dịch Khôn Cung ngày nào cũng mang thuốc qua đó. Hôm qua, nghe nói có một cung nữ được điện hạ giữ lại thị tẩm, muốn phong nàng ta làm trắc phi. Nếu phu nhân chịu, ta có thể sắp xếp Đại tiểu thư đi đưa thuốc, Đại tiểu thư thông minh động lòng người, đâu thể không hấp dẫn hơn cung nữ?”

“Chuyện này...” Đại phu nhân thoáng do dự, “Vậy ta phải nói với lão gia thế nào? Nếu lão gia mà biết, còn không tức giận với ta sao!”

“Phu nhân, chúng ta có thể làm như vậy.” Lâm Vân Nhược khẽ sát vào tai của Đại phu nhân, rù rì vài câu, Đại phu nhân không ngừng gật đầu, rất hài lòng với cách của bà ta.

“Mẹ, dì, hai người muốn để một trong hai chị em con làm thiếp cho lão già sao?” Như Nguyệt bỗng nhiên đi vào, thở hổn hển chất vấn Đại phu nhân và Lâm Vân Nhược.

“Như Nguyệt, con nghe nhầm rồi!” Lâm Vân Nhược nói.

“Con ở bên ngoài đã nghe rất rõ ràng, sao lại nhầm được?” Như Nguyệt không tin nhìn Lâm Vân Nhược, “Dì, con xem dì như người thân duy nhất của mình, không ngờ lại bị dì tính kế! Là con quá mức ngây thơ!”

“Như Nguyệt, dì cũng là chẳng còn cách nào. Lâm gia chỉ có mình cữu cữu con là con trai một, nếu cữu cữu con mất, Lâm gia chẳng phải không người nối dõi sao?”

“Dì, là con tin nhầm dì, con sẽ đi nói với phụ thân âm mưu của dì và mẹ.”

“Như Nguyệt.” Lâm Vân Nhược giữ chặt Như Nguyệt, do dự trong giây lát, liền nói, “Không phải con luôn ngưỡng mộ Thất điện hạ sao? Dì sẽ nghĩ cách tạo cơ hội cho hai người, để Như Sương gả cho Liễu lão gia đi.”

Như Nguyệt do dự, cuối cùng cũng gật đầu, “Dì nói thật chứ?”

“Đương nhiên là thật!” Lâm Vân Nhược cam đoan nói, “Có phu nhân ở đây, đúng lúc có thể làm chứng, nhưng con không được nói chuyện này với Như Sương, chỉ cần nói với nó, đối phương là con trai của Liễu lão gia, Liễu đại học sĩ. Không được để Như Sương sinh lòng nghi ngờ.”

“Con biết rồi.”

“Mặt khác, còn cần con làm một chuyện, chuyện này con làm sẽ tiện hơn ta và Đại phu nhân rất nhiều.” Lâm Vân Nhược lấy một gói thuốc từ trong ngực ra: “Con bỏ vào trong nước uống của Như Sương, sau khi Như Sương uống vào sẽ sốt cao không hạ, ngoài mặt như bị bệnh truyền nhiễm. Đại phu nhân sẽ nhân cơ hội nói với Thừa tướng gia để Như Sương xuất giá, tránh lây nhiễm cho người trong phủ. Mặt khác, Liễu đại học sĩ cũng thân cận với Thái tử, Như Sương gả cho Liễu lão gia, nói không chừng có thể làm gia tăng mối quan hệ giữa Thừa tướng gia và Thái tử, Thừa tướng gia nhất định sẽ cân nhắc điểm này.”

Đại phu nhân gật đầu, trong lòng thầm than Lâm Vân Nhược thật dụng tâm kín đáo, không hổ là đại a đầu của Dịch Khôn Cung: “Cô cô yên tâm, chỗ lão gia để ta đi nói, vậy còn chuyện đưa thuốc?”

“Phu nhân yên tâm, ta trở về sẽ sắp xếp ngay, Đại tiểu thư theo ta cùng nhau tiến cung, đêm nay ta sẽ phái Đại tiểu thư đi đưa thuốc.”

Đại phu nhân mỉm cười gật đầu: “Hết thấy làm phiền cô cô an bài.”

“Dì, còn con?” Như Nguyệt hỏi, nàng cũng không phải người dễ bị lừa.

“Con không cần sốt ruột, dì có thể lừa con sao?” Lâm Vân Nhược vỗ vỗ tay Như Nguyệt, “Con có thể mang lại vẻ vang cho Lâm gia, dì cũng mừng cho con, vậy thì hãy xem tạo hóa của con đi. Phu nhân, mời Đại tiểu thư cùng ta tiến cung.”

Đại phu nhân bảo Lưu quản gia gọi Gia Cát Hồng Nhan đến, đi theo Lâm Vân Nhược vào cung. Như Nguyệt nắm chặt gói thuốc Lâm Vân Nhược đưa trong tay, vì tiền đồ của chính mình, nàng đành phải xuống tay với muội muội ruột của mình thôi.

Trục Nguyệt Hiền.

Chủ tớ ba người Mộc Tê, Tiểu Điệp, Gia Cát Linh Ẩn đang chơi cờ, Kinh Phong thì luyện kiếm trong sân, trong có vẻ rất bình lặng. Nguyệt Lan cầm một bó hoa đi vào, vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng có một chút khác biệt rồi, tiểu thư người xem hoa này đẹp không?”

“À, là hoa hải đường.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn, nói, “Làm sao có vậy?”

“Lưu quản gia sai người mua về, nói hoa hải đường này rất quý, ở thành Ngân Đô hiếm thấy lắm, chỉ có Tam tiểu thư mới được nhận, Đại tiểu thư cũng chẳng có.” Nguyệt Lan đắc ý nói. Từ sau khi Gia Cát Linh Ẩn có quyền thế, mấy nha hoàn ở trong phủ cũng xem như được hãnh diện.

“Vậy thì đặt trong phòng của ta đi.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Dạ!” Nguyệt Lan nói, “Nếu hoa tàn rồi thì đi lãnh tiếp, ông ta lúc nào cũng sẽ chuẩn bị cho tiểu thư, nếu tiểu thư thích, ngày mai ông ta sẽ mua vài chậu đặt trong sân của tiểu thư.”

“Ông ta đúng là có lòng.” Nhìn đóa hoa hải đường này, trong lòng Gia Cát Linh Ẩn bất giác cảm thấy bất an, giống như sắp có chuyện lớn gì xảy ra.

Lúc này, một người từ bên ngoài bay vào.

“Gia, cuối cùng gia cũng đến!” Kinh Phong bước đến, hành lễ với Sở Lăng Thiên.

Nghe thấy tiếng của Kinh Phong, ba nha hoàn lập tức đứng lên hành lễ, Mộc Tê lôi kéo Nguyệt Lan và Tiểu Điệp, nói: “Ở trong phòng hơi buồn, chúng ta ra ngoài hít thở không khí đi.”

“Ừ!” Nguyệt Lan và Tiểu Điệp liên tục gật đầu, “Hơi buồn thật, ra ngoài hít thở không khí thôi.”

“Đang chơi cờ?” Sở Lăng Thiên đi vào, dịu dàng hỏi.

“Dạ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Mấy ngày nay ở trong cung có chuyện à?” Sở Lăng Thiên mấy ngày liên tục không đến Trục Nguyệt Hiền, luôn túc trực ở trong cung.

Sở Lăng Thiên gật đầu: “Cùng mấy nước có một số chuyện mang ra tranh luận cần phải quyết định.”

“Mấy ngày nay ngủ không đủ giấc sao?” Nhìn thấy ánh mắt hần đầy tơ máu của Sở Lăng Thiên, Gia Cát Linh Ẩn không khỏi đau lòng, lập tức rót chén trà nóng cho y, “Uống trà đi, tối nay nghỉ ngơi sớm.”

“Ta không mệt!” Sở Lăng Thiên ôm lấy eo của Gia Cát Linh Ẩn, đặt nàng ngồi lên đùi mình, hôn một cái lên má nàng, nhỏ giọng nói, “Mấy hôm nay có nhớ ta không?”

Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng gật đầu, Sở Lăng Thiên nhìn ra ngoài sân thấy mấy người họ muốn nhìn lại chẳng dám nhìn, dứt khoát đứng dậy, bế nàng đến phòng ngủ, mới đặt nàng xuống.

“Người làm gì...”

Gia Cát Linh Ẩn còn chưa nói xong, môi liền bị chặn lại. Sở Lăng Thiên hôn nàng mãnh liệt, tham lam đòi hỏi nàng nhiều hơn, cho đến khi nàng thở hổn hển mới buông ra.

Sở Lăng Thiên mỉm cười tà mị, nói: “Cuối cùng cũng bù lại hết mấy ngày nay.” Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, chỉ liếc y trắng mắt.

Dựa theo an bài của Lâm Vân Nhược, Gia Cát Hồng Nhan nhận thuốc ở Dịch Khôn Cung, cẩn thận đưa qua chỗ của Sở Lăng Thiên. Vì để thu hút sự chú ý của Sở Lăng Thiên, nàng đặc biệt phục sức, nàng tự tin có thể khiến Sở Lăng Thiên chú ý đến mình.

Điều tổng quản của vương phủ dẫn nàng đến bên ngoài phòng ngủ của Sở Lăng Thiên, “Cô nương, Vương gia ở bên trong, cô nương vào đi.”

“Đa tạ.” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu nói với Điều tổng quản. Mang theo tâm trạng kích động, sửa sang mình từ đầu đến chân rồi mới đẩy cửa phòng ngủ Sở Lăng Thiên ra, trái tim nàng đập dồn dập không ngừng.

Sở Lăng Thiên chỉ mặc đồ trong, nằm trên giường, nhắm mắt, chân mày cau lại.

“Vương gia, phải uống thuốc rồi.” Gia Cát Hồng Nhan đi đến bên giường, khẽ nói.

“Ừm.” Sở Lăng Thiên cũng không mở mắt, ngày nào Dịch Khôn Cung cũng đưa thuốc đến cho hắn, chỉ là lần nào hắn cũng không uống, lấy sự đề phòng của hắn với người khác, hắn tuyệt đối không dễ dàng uống những thứ từ nơi khác đưa đến, huống hồ chỉ là Dịch Khôn Cung: “Để ở đó đi, lát nữa bản vương sẽ uống.”

“Vương gia khó chịu chỗ nào?” Gia Cát Hồng Nhan đặt thuốc xuống, nhưng không có ý định cứ vậy mà ra ngoài, nàng hỏi.

“Đặt thuốc ở đó thì ra ngoài được rồi!” Sở Lăng Thiên tức giận nói, “Xin quay về bẩm báo với mẫu hậu, ta đã không còn gì đáng ngại, tịnh dưỡng vài ngày là khỏe thôi.”

“Vương gia cảm thấy khó chịu trong người, chi bằng để thần nữ đỡ người ra sân dạo một chút, hít thở không khí, có lẽ sẽ khỏe lại nhanh hơn.” Gia Cát Hồng Nhan nói.

“Đi ra ngoài!” Sở Lăng Thiên trở mình, đưa lưng về phía Gia Cát Hồng Nhan, tức giận nói.

“Vương gia...”

“Ra ngoài!” Sở Lăng Thiên lớn giọng, “Bản vương không muốn gặp bất cứ ai!”

Gia Cát Hồng Nhan thất vọng cắn môi, đành phải rời khỏi phòng ngủ của Sở Lăng Thiên. Nàng đi ra, thấy Điều tổng quản đứng một bên, liền qua đó hỏi: “Tổng quản đại nhân, hôm trước là ai đến phủ đưa thuốc, được Vương gia lưu lại thị tẩm vậy? Hoàng hậu nương nương bảo ta hỏi bẩm lại tin này.”

“Cô nương ấy tên là Hồng nhi, lại tự cao cho rằng được vương gia sủng hạnh nên hoành hành trong phủ không kiêng kị, đã bị đuổi khỏi Lục vương phủ.” Điều tổng quản nói.

“À.” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, “Đa tạ tổng quản. Ta ở trong sân chờ một lát, nếu Vương gia thức dậy, làm phiền tổng quản báo lại với Vương gia, có Gia Cát tiểu thư đến.”

“Hóa ra là tiểu thư của phủ Thừa tướng, vừa rồi thất lễ.” Điều tổng quản nói, “Tiểu thư mời đến sảnh đợi, nô tài đi pha trà cho tiểu thư, đợi Vương gia tỉnh lại, ta sẽ lập tức báo với người.”

“Làm phiền tổng quản đại nhân.”

Diêu tổng quản đích thân pha trà cho Gia Cát Hồng Nhan, rồi vội vã đi đến bên ngoài phòng ngủ của Sở Lăng Hiên, lo lắng Sở Lăng Hiên vì vậy mà đắc tội với Thừa tướng gia sẽ không tốt lắm. Vì thế tiến đến báo với hắn: “Điện hạ, Gia Cát tiểu thư đến, nô tài mời tiểu thư ấy vào sảnh đợi, điện hạ có ra gặp không?”

“Gia Cát tiểu thư?” Sở Lăng Hiên đột nhiên mở to mắt, “Là Tam tiểu thư à?” Hắn lập tức ngồi dậy, mặc y phục, vội vội vàng vàng đi vào tiền sảnh.

“Điện hạ, người thức rồi à? Cảm thấy đỡ nhiều không? Thần nữ còn tưởng điện hạ sẽ không gặp thần nữ.” Nhìn thấy Sở Lăng Hiên, Gia Cát Hồng Nhan lập tức nghênh đón, cười nói.

“Sao lại là người?” Sắc mặt Sở Lăng Hiên u ám, “Người đến làm gì?”

“Điện hạ, thần nữ phụng ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, đến đây đưa thuốc. Nhìn thấy thần nữ, điện hạ thất vọng ư?” Tâm trạng Gia Cát Hồng Nhan chìm xuống tận đáy cốc, “Tấm lòng thần nữ đối với điện hạ, điện hạ còn không hiểu sao?”

“Diêu tổng quản!” Sở Lăng Hiên không vui liếc nhìn Diêu tổng quản, “Là ai để nàng ta vào? Lục vương phủ là nơi ai muốn vào thì vào sao? Còn không mời Gia Cát đại tiểu thư ra ngoài!”

132. Chương 132: Tiệc Sinh Thần Trần Đầy Âm Mưu

Gia Cát Hồng Nhan cười cười, nói: “Điện hạ nghĩ là Tam muội, cho nên mới ngồi dậy chạy đến gặp sao? Chuyện của Tam muội và Thất điện hạ đã không thể xoay chuyển, vì sao điện hạ còn một lòng với muội ấy chứ?”

Sở Lăng Hiên hứng thú nhìn Gia Cát Hồng Nhan, cười lạnh rồi nói: “Người muốn làm Lục vương phi?”

“Vương gia!” Gia Cát Hồng Nhan vui sướng nhìn Sở Lăng Hiên, “Thần nữ nguyện suốt đời hậu hạ vương gia, vì vương gia phân ưu giải sầu!”

Sở Lăng Hiên tiếp tục cười lạnh: “Vậy thì bản vương sẽ cho người một cơ hội!”

“Đa tạ vương gia!” Gia Cát Hồng Nhan kích động vạn phần nhìn Sở Lăng Hiên, “Thần nữ nhất định sẽ tận tâm tận lực hậu hạ vương gia chu toàn.”

“Nhưng mà người phải làm cho ta hai chuyện trước đã.”

“Chuyện gì?”

“Một là người phải nghĩ cách để ta chiếm được Gia Cát Linh Ẩn, bản vương sẽ cưới người làm chính phi, còn nàng ấy làm trắc phi. Chuyện thứ hai, người nói Thừa tướng gia đi tìm hiểu một chút tin tức ở chỗ Hoàng thượng, cụ thể là tin tức gì, Thừa tướng gia khắc hiểu.”

“Vương gia...” Gia Cát Hồng Nhan khó xử nhìn Sở Lăng Hiên, “Hai chuyện này có chút khó khăn.”

“Làm hay không tùy người, bản vương bất cứ lúc nào cũng có thể nạp Lục vương phi.” Nói xong, Sở Lăng Hiên phát áo bào, rời khỏi tiền sảnh, để một mình Gia Cát Hồng Nhan đứng đó.

Qua hai ngày nữa chính là sinh thần của Gia Cát Chiêm, Gia Cát Linh Ẩn nhất định sống không qua nổi ngày ấy, đến lúc đó cho dù Sở Lăng Hiên có muốn cưới nó, cũng không thể cải tử hồi sinh. Về phần chuyện nói với Gia Cát Chiêm đi thám thính tin tức, nàng có chút không hiểu lắm, đột nhiên đến hỏi chuyện triều chính, Gia Cát Chiêm nhất định sẽ nghi ngờ nàng. Nàng lắc đầu, quyết định quay về thương lượng với Đại phu nhân, rồi mới quyết định.

Ngày hôm đó, là sinh thần của Gia Cát Chiêm, thừa tướng nước Lăng Nguyệt, Sở Lăng Thiên lại ôm chặt lấy Gia Cát Linh Ẩn không chịu rời giường. Đầu y chôn vào gáy nàng, mặt cọ cọ vào da thịt non mềm của nàng, tham lam hít lấy mùi hương trên người nàng: “Mùi hương trên người Linh nhi thay đổi rồi.”

“Hả, thay đổi thành mùi gì?” Gia Cát Linh Ẩn vừa đẩy y ra, vừa ngồi dậy.

“Có thêm mùi của hoa hải đường, càng thơm hơn.”

“Mùi hoa hải đường?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, ngửi ngửi cơ thể của chính mình, lại ngửi tóc, quả nhiên, mùi hoa hải đường đã hoàn toàn bám vào người nàng.

Gia Cát Linh Ẩn trầm tư, khi có thứ gì đó đột nhiên trở thành thói quen, là chuyện đáng sợ đến dường nào. Bắt đầu từ ngày xuất hiện hoa hải đường, nàng liền mơ hồ cảm thấy, nhìn đến nó, sẽ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm. Mùi hương, là có người muốn lợi dụng mùi hoa hải đường làm chuyện gì sao?

“Thất gia.” Gia Cát Linh Ẩn ngồi bên giường, gọi y.

“Ừm.” Sở Lăng Thiên vùi đầu, vòng tay qua thất lưng nàng, dịu dàng lên tiếng, “Linh nhi, làm sao vậy?”

“Thức dậy thôi! Hôm nay là sinh thần của thừa tướng, lát nữa sẽ có rất nhiều khách khứa đến đây.”

“Được rồi mà!”

Sở Lăng Thiên ngồi dậy một cách không tình nguyện, sau đó vội vàng chạy về vương phủ xử lý công chuyện.

Sở Lăng Thiên đi rồi, Gia Cát Linh Ẩn lập tức căn dặn đám nha hoàn chuẩn bị nước ấm cho nàng tắm rửa, cũng bảo Nguyệt Lan lấy một ít tinh dầu hoa hồng đậm đặc đến. Nàng ngâm mình trong nước suốt hai canh giờ, tóc cũng gội mấy lần, sau khi xác định trên người không còn chút mùi hoa hải đường nào, mới đứng lên mặc áo. Sau đó, nàng lại bảo đem hoa hải đường ở trong phòng ra sân sau trồng, mở cửa sổ ra, cuối cùng căn dặn tất cả nha hoàn đều đi tắm, thay đồ mới hết.

Lúc này, Lưu quản gia cầm một hộp gì đó đi vào Trúc Nguyệt Hiên, cung kính nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tiểu thư, đây là xiêm y mới Đại phu nhân căn dặn người may gấp cho Tam tiểu thư, bảo Tam tiểu thư hôm nay mặc bộ này.”

Gia Cát Linh Ẩn lật xiêm y ra, một mùi hương thơm ngát xộc thẳng vào mũi, mùi hương ấy giống hệt như mùi hoa hải đường. Lại là hoa hải đường, nàng không khỏi nhíu mày, cười nói: “Làm phiền Lưu quản gia rồi, giúp ta đa tạ mẹ nhé.”

“Dạ, Tam tiểu thư, nô tài nhất định báo lại với Đại phu nhân.” Nói xong, Lưu quản gia lại dâng lên một cái hộp nhỏ, “Đây là phấn hoa loại mới, Đại phu nhân dặn nô tài tặng cho Tam tiểu thư, trộn chung phấn hoa vào son, sẽ rất tốt cho da.”

“Hả, vậy sao?” Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy hộp phấn, “Vậy ta nhất định phải dùng thử.”

“Tam tiểu thư, nô tài cáo lui trước!”

“Ừ, người đi trước đi.”

Gia Cát Linh Ẩn ngửi ngửi hộp phấn kia, vẫn là mùi hoa hải đường, trong mắt nàng lướt qua lớp sương lạnh, xem ra lần này Đại phu nhân quyết tâm đối phó nàng. Nàng cười lạnh một tiếng, bảo Nguyệt Lan thay xiêm y cho nàng, là bộ mà Lưu quản gia đưa đến, chỉ là nàng không dùng phấn hoa, mà nhét hộp phấn đó vào trong ngực.

Sinh thần của Thừa tướng gia, mọi người trong triều đều biết, nên có rất nhiều người đến tặng lễ vật, Tiêu gia, Trần gia đều tặng hậu lễ. Ngay cả Chu gia vì lễ nghi, cũng đưa lễ. Hoàng thượng lại đưa hậu lễ, bảo tổng quản nội vụ Thạch Kế đích thân đưa đến. Từng rương từng rương lễ vật chất đầy trong sân phủ Thừa tướng, gia đình phải không ngừng dọn dẹp kho, mới trống được một ít chỗ, vừa nhìn lại, lại bị lấp đầy.

Gia Cát Chiêm ở trong phủ tiếp đãi quan khách, tất cả mọi người nhận được thiệp mời của ông, đến trưa, khách khứa liên tục đến phủ chúc mừng.

“Thừa tướng gia, chúc mừng chúc mừng. Mới nạp di nương, hôm nay lại mừng sinh thần, đúng là song hỷ lâm môn, thật đáng mừng nha!”

“Đúng vậy, Thừa tướng gia đúng là gừng càng già càng cay.”

“Thừa tướng gia thật may mắn, có đứa con trai anh dũng như Như Phong tướng quân, lại có đứa con gái tài trí hơn người như quận chúa, đúng là làm cho người khác hâm mộ không thôi.”

“Khách khí, khách khí.” Gia Cát Chiêm khiêm tốn nói, “Đều nhờ các vị đại nhân thường ngày chiếu cố đến ta, mời mọi người vào trong!”

Trương Thúy Hoa ngóay mông, đi tới đi lui trước mặt mọi người, dấn dò hạ nhân trong phủ chuẩn bị thứ này thứ kia. Một vài quan viên nhìn thấy dáng người hấp dẫn của nàng, không khỏi hâm mộ trong lòng.

“Thái tử điện hạ đến! Thất vương gia đến! Cửu vương gia đến! Công chúa Triều Hoa đến!” Lưu quân gia đứng ở cửa, cao giọng hô, sợ người khác không nghe thấy.

Nhìn thấy mấy người họ đến, tất cả khách khứa của phủ Thừa tướng đều tiến lên hành lễ: “Tham kiến Thái tử điện hạ, Thất vương gia, Cửu vương gia!”

“Bình thân.” Sở Lăng Dục nói.

“Tạ thái tử điện hạ!”

Lúc này, đoàn người của Tiêu gia cũng đến, Tiêu U Lam thấy Gia Cát Linh Ẩn, lập tức chạy đến kéo tay nàng, nói: “Biểu tỷ, cuối cùng cũng gặp lại tỷ.”

“Biểu muội khỏe không?” Gia Cát Linh Ẩn thân thiết hỏi.

“Dạ khỏe.” Tiêu U Lam gật đầu, “Đa tạ biểu tỷ thăm hỏi, biểu tỷ, chi bằng chúng ta tìm một nơi để trò chuyện, muội có chuyện muốn nói với tỷ.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, hai người đang chuẩn bị xoay người đi, Lưu quân gia lại cao giọng hô: “Trần quốc công đến!”

Thấy Trần quốc công đến, các khách khứa lập tức đi đến hành lễ, lấy lòng. Sau lưng Trần quốc công, Trần Cẩm Phàm cũng đến, nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Như Phong lẫn trong đám người. Giờ phút này, Như Phong cũng nhìn thấy nàng, bốn mắt nhìn nhau, hai người bất giác xấu hổ cúi đầu.

Gia Cát Linh Ẩn thấy cảnh này, không khỏi mỉm cười, nàng đi đến trước mặt Như Phong, nói: “Đại ca, chi bằng ca dẫn quận chúa đi tham quan trong phủ Thừa tướng một vòng đi.”

“Ta...” Khuôn mặt ngăm đen của Như Phong hiện lên vẻ ngượng ngùng, bộ dạng chất phác đơn thuần của y khiến Trần Cẩm Phàm không khỏi bật cười.

Trần Cẩm Phàm đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Tam tiểu thư, hay là tiểu thư dẫn ta đi đến nơi thanh tịnh trong phủ để dạo đi, ta không thích náo nhiệt.”

“Quận chúa xin theo ta đến đây.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười liếc mắt với Như Phong một cái, kéo Trần Cẩm Phàm đi khỏi.

Các nàng vừa định đi, lại có mấy người khách quan trọng nữa đến phủ Thừa tướng, Liên Thương Hải, Khương Diệp, Hà Tần, Hà Sướng Uyển, Bạch Vân Phàm, Bạch Vân Nghị cũng đến góp vui. Nhìn thấy mấy người họ đến, Gia Cát Chiêm vui sướng không thôi, lần này thể diện của ông được nâng lên tận trời.

Tiêu U Lam nhìn Hà Tần, bất giác cúi đầu, hai má nổi lên rặng mây đỏ.

Hà Sướng Uyển bước đến, giữ chặt tay của Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tiểu thư và quận chúa định đi đâu vậy? Cho ta theo cùng với.”

“Công chúa không chê trong phủ đơn sơ là được rồi!” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Đương nhiên là không rồi!” Hà Sướng Uyển vẫy tay với Hà Tần, “Đại ca, ca đi không?”

“Ta...” Hà Tần ngẩn người, không tự chủ nhìn Tiêu U Lam, lập tức gật đầu, “Ta đi!”

“Linh nhi, mọi người đi đâu? Không thể bỏ ta lại nhé.” Sở Lăng Thiên thấy thế, cũng bước đến đứng sát Gia Cát Linh Ẩn, nói.

“Ta cũng đi nữa!” Sở Lăng Hàn nhảy ra, “Có gì chơi vui nhất định phải gọi ta đó!”

“Đại ca, ca đi không?” Gia Cát Linh Ẩn bật cười giòn tan, nhìn Như Phong.

“Ừ đi.” Như Phong gật đầu, cũng bước đến.

Vì thế, đoàn người Gia Cát Linh Ẩn, Tiêu U Lam, Trần Cẩm Phàm, Hà Sướng Uyển, Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Hàn, Hà Tần, Như Phong chậm rãi đi về phía hậu viện.

Khương Diệp nhìn miếng ngọc đeo bên hông Gia Cát Linh Ẩn, vô cùng kinh hãi, hóa ra ngày đó không phải y say rượu nhìn nhầm, miếng ngọc này thật giống hệt như của Dao nhi. Hay Tam tiểu thư chính là Dao nhi? Sao lại có thể có được nó? Trong lòng y âm thầm tính toán.

Gia Cát Hồng Nhan cảm giận nhìn Gia Cát Linh Ẩn. Gần như toàn bộ các công tử tiểu thư đến đây đều chào hỏi con nhà đầu thối đó. Giờ đây, tất cả thanh niên tài tuấn đến dự buổi tiệc này đều đi đến hậu viện, những người đó nhìn cũng chẳng thèm liếc nhìn nàng một cái. Nàng đi đến bên cạnh Tiêu U Nhược, kéo Tiêu U Nhược đến phòng mình.

“U Nhược, thứ đó đã chuẩn bị chưa?” Gia Cát Hồng Nhan hỏi, ngày này cuối cùng cũng đến, nàng đã đợi rất lâu rồi.

“Đương nhiên!” Tiêu U Nhược lấy ra bình chứa huyết bướm, quơ quơ trước mặt Gia Cát Hồng Nhan, “Vây tỷ chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi!” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, “Đã nhiều ngày, ta đều lệnh cho Lưu quản gia mua hoa hải đường về, đặt trong phòng nó, hiện giờ toàn thân nó đều là mùi hoa hải đường. Hơn nữa, y phục hôm nay nó mặc, còn dùng hương hải đường để xông qua. Ta còn lệnh cho Lưu quản gia đem cho nó hộp phấn hoa, bảo nó trộn vào trong son để dùng.”

“Vây là được rồi.” Tiêu U Nhược đắc ý cười, “Vây y phục của Tiêu U Lam đã chuẩn bị chưa?”

“Yên tâm đi!” Gia Cát Hồng Nhan hất hàm, chỉ vào bộ y phục treo ở chỗ kia, “Bộ xiêm y này cũng dùng hương hải đường xông qua, để ta lừa nó, bảo nó thay.”

133. Chương 133: Linh Nhi Tặng Nàng Ấy Cho Ta

“Biểu tỷ thủ đoạn inh.” Tiêu U Nhược nhẹ lòng, gật đầu: “Lát nữa lúc dùng cơm, muối sẽ âm thầm thả huyết bướm ra, sẽ thần không biết quỷ không hay mà lấy mạng của hai người đó! Trước mặt mọi người, hai người họ chết bất đắc kỳ tử, cho dù điều tra thế nào, cũng không tra ra được chúng ta!”

Trên mặt Gia Cát Hồng Nhan hiện lên nụ cười lạnh lùng: “Hay lắm, ngày này ta đã chờ rất lâu rồi!”

Hậu viện phủ Thừa tướng, một nhóm người trẻ tuổi nói nói cười cười rất huyền ảo. Như Phong và Trần Cẩm Phàm thỉnh thoảng liếc mắt với nhau, lại xấu hổ mà dời mắt đi chỗ khác.

“Biểu tỷ, chỗ kia là gì?” Tiêu U Lam chỉ vào bên kia hậu viện, hỏi.

“Là một khoảng rừng trúc.”

“À, muối qua đó xem thử.” Nói xong, Tiêu U Lam đứng dậy đi về phía rừng trúc.

Sau đó, Hà Tần cũng đứng lên, đi về cùng hướng đó. Những người còn lại ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngươi, ra vẻ hóa ra là vậy, sau đó không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn Hà Sướng Uyển.

Hà Sướng Uyển vô tội nói: “Mọi người đừng nên nhìn ta, ngay cả ta, đại ca cũng chẳng chịu nói. Nói chung chuyện này chính là như vậy đó.” Nói xong, Hà Sướng Uyển kín đáo lấy ra một chiếc khăn tay, chìa ra trước mặt mọi người: “Đây là ta trộm được từ chỗ đại ca đó, mọi người có ai thấy quen không? Ta cũng muốn biết đại tẩu tương lai của ta rốt cục là người nào.”

“Cái này thật nhìn không ra.” Trần Cẩm Phàm mím môi, nhìn trái ngó phải, cũng không tìm ra nguyên do.

“Đúng vậy, cũng chẳng thêm tên, thật khó đoán.” Hà Sướng Uyển gật đầu.

“Sao toàn bộ hình vẽ trên khăn tay đều là màu lam vậy?” Sở Lăng Hàn la lên.

“Màu lam?” Mắt Gia Cát Linh Ấn sáng lên, “Biểu muội tên là Tiêu U Lam.”

“Vẫn là Tam tiểu thư thông minh!” Hà Sướng Uyển hưng phấn nói, “Đúng! Chắc chắn là vậy! Tiêu U Lam, màu lam. Nói như vậy ta sắp có đại tử? Tiêu tiểu thư xinh đẹp động lòng người, đơn thuần thanh cao, đại ca của ta thật sự có vận may gì mà có thể lấy được nữ tử tốt như vậy chứ!”

Nghe nàng nói như vậy, những người khác nhất thời vạch mặt đầy đầu, đại ca của nàng ấy tốt xấu gì cũng là thái tử một nước, có cần phải ghét bỏ hèn như vậy không? Hắn muốn nữ nhân thế nào mà không có!

“Có phải nữ tử đều tặng khăn tay cho nam tử không?” Hà Sướng Uyển tò mò hỏi, “Tam tiểu thư, tiểu thư đã tặng Thất điện hạ chưa?”

“Ta...” Gia Cát Linh Ấn ngượng ngùng cúi đầu, lâu như vậy, nàng quả thực chưa từng tặng gì cho y, trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy.

“Linh nhi tặng nàng ấy cho ta rồi, khăn tay tính là gì chứ!” Sở Lăng Thiên đắc ý nói.

“Thất ca! Hai người đã?” Sở Lăng Hàn kinh ngạc kêu lên, “Nói vậy, có phải đệ sắp cho cháu bông rồi không?”

Sở Lăng Thiên tức giận cú đầu Sở Lăng Hàn, “Nói bậy gì đó! Không phải như các người nghĩ đâu!”

Mà những người khác cũng làm ra vẻ đã hiểu được, trong lòng vô cùng xác định chuyện mà họ nghĩ, Gia Cát Linh Ấn cười khổ nhìn Sở Lăng Thiên, đúng là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Mọi người đang nói gì vậy?” Lúc này, Hà Tần từ một bên đi tới, vừa đi vừa hỏi.

“Không có gì!”

“Không có gì!”

Hà Sướng Uyển nhanh chóng thu lại khăn tay, nhét vào trong ngực, không để cho hắn thấy.

“Thái tử điện hạ, vừa rồi mới đi đâu?” Sở Lăng Hàn cười như không cười, hỏi.

“Ta... khụ khụ... đi qua bên kia xem phong cảnh.”

“Có đẹp không?” Sở Lăng Hàn hỏi.

“Cũng được!”

“Á!” Hà Sướng Uyển đột nhiên kêu lên, “Không xong rồi! Tiêu tiểu thư bị ngã!”

“Hả!” Hà Tần kinh ngạc kêu lên, nhanh chóng xoay người chạy đi, nhìn thấy Tiêu U Lam đang chậm chậm đi tới, lại nhìn những người khác, ai nấy đều cười nghiêng ngả, hắn mới hiểu bản thân bị em gái trêu đùa.

Thấy ai nấy cũng đều nhìn mình, Tiêu U Lam cúi đầu đi đến trước mặt mọi người. Hà Tần bước đến giữ tay nàng, nói: “Được rồi! Thứ các người muốn nhìn thấy chính là như vậy, được chưa!”

“Thái tử điện hạ!” Tiêu U Lam oán trách liếc nhìn Hà Tần, ngượng ngùng cúi đầu, gò má ửng đỏ.

Hóa ra, ở Lục Quốc Đại Diễn, Hà Tần bị điệu múa của Tiêu U Lam thu hút, kể từ ngày đó, hắn cũng thường xuyên mượn cớ để gặp mặt Tiêu U Lam. Hà Tần là thái tử nước Nam Chiêu, thân phận cao quý, hắn lại quan tâm đến Tiêu U Lam, điều này khiến nàng thực sự cảm động. Thường xuyên qua lại, quan hệ của hai người biến thành thế này. Hôm nay, Tiêu U Lam vừa đến phủ Thừa tướng đã kéo Gia Cát Linh Ấn muốn cùng nàng trò chuyện, chính là muốn nói chuyện này với nàng, để Gia Cát Linh Ấn có thể giúp nàng quyết định, không ngờ lại có nhiều người như vậy, ai cũng đến hậu viện chơi, đành phải nhịn xuống không nói.

“Chúc mừng chúc mừng!” Sở Lăng Thiên cười nói, “Thái tử điện hạ, từ nay về sau chúng ta thành thân thích rồi.”

“Thân thích?” Hà Tần không hiểu nhìn Sở Lăng Thiên, “Thất điện hạ sao lại nói vậy?”

“Tiêu nhị tiểu thư là biểu muội của Tam tiểu thư, ca lại là phu quân của nàng ấy, chẳng phải là thân thích sao?” Hà Sướng Uyển cười khì, nói.

Hà Tần bưng tỉnh đại ngộ, “Hóa ra là vậy, nhờ phúc của Lam nhi, có thể kết thân thích với Tam tiểu thư và Thất điện hạ, quả là vinh hạnh!”

“Haizz...” Gia Cát Linh Ân thở dài, nhìn Như Phong, “Đại ca ơi, hôn sự của biểu muội cũng định rồi, chừng nào mới đến được ca đây?”

“Muội cứ lo ỉnh trước đã.” Như Phong vuốt mái tóc của Gia Cát Linh Ân, cứng chiu nói, “Đại ca sẽ tự giải quyết.” Nói xong, hần vô thức nhìn Trần Cẩm Phàm, thấy Trần Cẩm Phàm cũng đang chăm chú nhìn hần.

Đón nhận ánh mắt của Như Phong, Trần Cẩm Phàm ngưng ngưng cúi đầu, dời mắt đi chỗ khác.

“Cửu điện hạ, người đang nhìn gì vậy?” Hà Sướng Uyển thấy thỉnh thoảng Sở Lăng Hàn lại rướn cổ, nhìn ngó xung quanh, nàng tò mò hỏi.

“Không... không có gì.” Sở Lăng Hàn giả bộ nói.

Không chỉ có Hà Sướng Uyển, mà cả Gia Cát Linh Ân cũng thấy Sở Lăng Hàn có gì đó là lạ, hần vẫn luôn nhìn đông ngó tây, giống như đang tìm ai vậy.

“Thất ca, đệ ra tiền viện xem một chút, mọi người nói chuyện đi, đệ đi một lát sẽ lại về tìm mọi người.” Nói xong, Sở Lăng Hàn liền đứng dậy đi về phía tiền viện, có lẽ bị ảnh hưởng của Hà Tần và Tiêu U Lam, giờ phút này, hần rất muốn gặp một người.

Chỉ là người trong phủ Thừa tướng quá nhiều, hần làm sao mới có thể tìm được nàng? Ánh mắt Sở Lăng Hàn không ngừng tìm kiếm trong đám đông.

Bây giờ, Mộc Tê đang bận rộn, hôm nay tất cả nha hoàn trong phủ đều để Lưu quản gia sắp xếp điều phối, nha hoàn của Trục Nguyệt Hiên cũng không ngoại lệ. Nàng đang bưng một chồng đĩa, đi rất nhanh từ hướng nhà bếp ra.

Thanh La đi đối diện đến, nhìn thấy chồng đĩa trong tay Mộc Tê, trong mắt hiện lên tia giảo hoạt. Nàng nhân lúc Mộc Tê không chú ý, đưa chân ra ngăn chân Mộc Tê. Mộc Tê lão đảo, lắc lư vài cái suýt nữa té ngã. Tuy rằng nàng chưa ngã xuống, nhưng chồng đĩa trong tay lại rớt hết xuống đất, xoảng một tiếng bể tan tành.

“Mộc Tê, ngươi làm gì vậy?” Lưu quản gia vẻ mặt bình tĩnh, hùng hổ đi tới, “Nơi này không phải Trục Nguyệt Hiên, chút chuyện nhỏ nhặt ấy cũng làm không xong, rốt cuộc thường ngày Tam tiểu thư dạy các người phép tắc thế nào vậy?”

“Lưu quản gia, chuyện này do Mộc Tê gây ra, ông kéo Tam tiểu thư vào làm gì?” Mộc Tê nhìn thẳng vào Lưu quản gia, mặt không biến sắc, “Vừa rồi là Thanh La cố ý ngăn chân ta, sao ông không nói nàng ấy?”

“Mộc Tê, ta đâu có ngăn chân ngươi!” Thanh La làm sao chịu nhận, “Lưu quản gia, ông xem nàng ta đi, đã làm sai chuyện chẳng những không nhận sai còn vu oan người khác. Phạt nàng ta ăn đòn đi, nàng ta sẽ thành thật hơn.”

“Được rồi, bà cô của ta, nói ít một hai câu đi.” Lưu quản gia nhìn Thanh La, nói, “Mau đi làm việc đi! Mộc Tê, mau dọn sạch chỗ này!” Một người là nha hoàn của Đại tiểu thư, một người lại là nha hoàn của Tam tiểu thư, ai ông cũng không đặc tội nổi.

“Biết rồi!” Mộc Tê ngồi xổm xuống, đang muốn dọn mảnh vỡ, một bàn tay bỗng nhiên giữ chặt lấy nàng.

Một giọng nói tràn ngập từ tính vang lên trên đầu nàng: “Để ta!”

Mộc Tê ngẩng lên, đối diện với gương mặt tuấn tú của Sở Lăng Hàn, nhất thời không biết làm sao: “Cửu... cửu điện hạ...”

“Tránh ra một chút.” Sở Lăng Hàn nói, “Đừng để bị thương.”

Nói xong, hắn ngồi xổm xuống, giúp Mộc Tê nhặt mảnh đĩa vỡ lên, trên tay còn bị thương.

“Cửu điện hạ, tay người...” Mộc Tê ngượng ngùng nói, “Đều do nô tỳ.”

“Ai da...” Sở Lăng Hàn kêu lên, “Lần nào gặp người cũng bị thương hết, lần sau chắc chẳng dám gặp nữa.”

“Vậy sau này nô tỳ sẽ tránh điện hạ thật xa.”

“Không được!” Sở Lăng Hàn buột miệng thốt lên, lập tức ngại ngùng cười cười, “Không phải có ý đó đâu, chút vết thương nhỏ ấy có xá gì.”

“Đa tạ điện hạ, nô tỳ đang rất bận.” Giọng điệu của Mộc Tê có chút xa cách.

“Ồ, được rồi.” Sở Lăng Hàn có chút đành chịu, lại tự trách mình ăn nói vụng về, nếu giống Thất ca biết dỗ dành nữ tử thì hay rồi, nhất định phải lãnh giáo Thất ca một phen mới được.

Sở Lăng Hàn nhìn theo bóng lưng của Mộc Tê, phát hiện bước chân nàng có hơi rối loạn, có phải trong lòng nàng ấy cũng có mình? Nhưng vì sao giọng điệu lại xa cách thế? Hắn gãi đầu, trăm tư không được giải.

Hậu viện, Tiêu U Lam đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, ngượng ngùng nói nhỏ vào tai nàng, “Biểu tỳ, muối muốn đi tiểu.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, nhỏ giọng nói: “Ta dẫn muội đi!”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, mới đi đến tiền viện, lại thấy Thanh La cầm đầu đi tới, toàn bộ âm trà đổ hết lên người Tiêu U Lam.

“Nhị tiểu thư, xin lỗi, xin lỗi!” Thanh La lập tức xin lỗi nàng, “Bởi vì nô tỳ vội đi đưa nước, làm bẩn y phục của tiểu thư, xin tiểu thư thứ tội.”

“Thôi, cũng xong rồi.” Tiêu U Lam vắt nước trên y phục, “Người đi vội vàng cũng phải cẩn thận chứ, may là nước lạnh, nếu là nước nóng, làm phỏng người khác thì sao?”

“Dạ, dạ! Nhị tiểu thư dạy dỗ rất phải, nô tỳ nhất định cẩn thận.” Thanh La lại cuống quýt nhặt lỗi, mời rời đi.

Lúc này, Gia Cát Hồng Nhan đi tới, nhìn thấy váy của Tiêu U Lam bị ướt, không khỏi nhíu mày, “Con nha đầu Thanh La này thật là, đi đường cũng chẳng mở to mắt! Biểu muội, muối đến phòng ta, thay xiêm y của ta đi.”

“Không cần đâu.” Tiêu U Lam từ chối nói, “Để muối đến chỗ của Tam biểu tỳ thay, không làm phiền Đại biểu tỳ.”

“Không sao, có gì phiền hay không phiền chứ.” Gia Cát Hồng Nhan làm bộ không vui, tiến lên giữ lấy Tiêu U Lam, “Dáng người của muội và ta gần bằng nhau, Tam muội thì cao hơn chúng ta, xiêm y của muội ấy sao muội mặc vừa. Đi thôi, đi thôi!”

“Vậy đa tạ biểu tỳ.” Tiêu U Lam không tiện từ chối nữa, đành phải đồng ý với Gia Cát Hồng Nhan, “Tam biểu tỳ có đi cùng không?”

“Ừ!” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Tỷ đi cùng muội.”

Mấy người đi vào phòng Gia Cát Hồng Nhan, thấy Tiêu U Nhược đang ở đó ăn bánh hoa quế. Nhìn thấy ba người đi vào, Tiêu U Nhược lập tức đứng lên chào hỏi, rồi vội vàng rời khỏi. Từ khi Tiêu U Lam được phong làm huyền quân, Tiêu Lương căn dặn nàng không được đến gần Tiêu U Lam nửa bước.

134. Chương 134: Âm Mưu Chồng Chặt

Gia Cát Hồng Nhan lấy bộ xiêm y đã xông hương xuống, đưa cho Tiêu U Lam: “Biểu muội thử bộ này đi. Bộ này mới may, ta còn chưa mặc qua, nếu vừa người thì ta đưa nó cho biểu muội mặc.”

“Đa tạ biểu tỷ, ngày khác U Lam nhất định trả lại!”

“Giữa chị em với nhau, khách sáo như vậy làm gì!” Gia Cát Hồng Nhan cười nói.

Gia Cát Linh Ẩn đến gần Tiêu U Lam, lập tức ngửi thấy mùi hoa hải đường tỏa ra từ bộ xiêm y kia. Lại là mùi hoa hải đường, nàng ý thức được, làm Tiêu U Lam thay y phục cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn, đều nằm trong kế hoạch. Trong đầu nàng bắt đầu nhớ lại, từ ngày đầu tiên xuất hiện hoa hải đường, cho đến hôm nay, xâu chuỗi từng chuyện lại với nhau, bây giờ nàng có thể khẳng định, Gia Cát Hồng Nhan không chỉ muốn đối phó một mình nàng, ngay cả Tiêu U Lam cũng nằm trong kế hoạch. Nhưng tại sao Gia Cát Hồng Nhan lại đối phó với Tiêu U Lam? Nàng lại liên tưởng đến một người... là Tiêu U Nhược. Vì sao Gia Cát Hồng Nhan phải liên thủ với Tiêu U Nhược, nguyên nhân chỉ có một, các nàng phải hợp tác mới có thể hoàn thành chuyện này! Mà thủ đoạn Gia Cát Hồng Nhan và Tiêu U Nhược dùng để đối phó hai người, có liên quan đến mùi hoa hải đường. Một kế sách nảy lên trong đầu nàng.

Tiêu U Lam đi vào buồng trong thay y phục, Gia Cát Hồng Nhan nhiệt tình đi theo giúp nàng.

Gia Cát Linh Ẩn đứng bên ngoài quan sát một lượt, mắt dừng ở ngăn tủ ngay một góc. Nàng lấy bình sứ nhỏ trong ngực ra, rắc một chút phấn hoa vào trong bình, sau đó cất bình sứ lại trong ngực. Cuối cùng, nàng đem hộp phấn hoa kia nhét vào trong ngăn tủ của Gia Cát Hồng Nhan.

Mới vừa làm xong hết thấy, Gia Cát Hồng Nhan và Tiêu U Lam từ buồng trong đi ra. Gia Cát Hồng Nhan mỉm cười như hoa, nói: “Tam muội, muội xem, biểu muội mặc xiêm y của tỷ thật vừa vặn.”

“Đúng vậy!” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nói.

“Biểu tỷ...” Tiêu U Lam ngượng ngùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Muội muốn đi tiểu.”

“Theo tỷ.”

Đi ra khỏi sân của Gia Cát Hồng Nhan, sắc mặt của Gia Cát Linh Ẩn thay đổi vô cùng nghiêm túc. Tiêu U Lam hình như cũng ý thức được gì, nhỏ giọng hỏi Gia Cát Linh Ẩn: “Biểu tỷ, y phục này có vấn đề ư?”

“Muội hít thử mùi hương trên người muội, rồi ngửi thử mùi hương trên người tỷ xem.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

Tiêu U Lam ngửi ngửi, sắc mặt nhất thời sa sầm: “Mùi hương trên người hai ta đúng là giống nhau, các tỷ ấy muốn bắt tay đối phó chúng ta? Không ngờ Tiêu U Nhược lại có thể liên thủ với Đại biểu tỷ!”

“Muội theo tỷ đến Trục Nguyệt Hiên một chuyến!”

Đi vào Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn và Tiêu U Lam cởi y phục, bỏ vào ngăn tủ cùng với cái lư hương, xông mùi đậm khoảng nửa canh giờ, mới lấy ra. Mùi hoa hải đường trên y phục của hai người hầu như đã biến mất, phần lớn đều là mùi hương khác.

“Biểu tỷ, U Lam có một cách.” Trong mắt Tiêu U Lam ánh lên ý lạnh, “Nếu các tỷ ấy trăm phương ngàn kế muốn chúng ta dính dáng đến mùi hoa hải đường, chỉ bằng chúng ta dùng gậy ông đập lưng ông.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu: “Tỷ cũng nghĩ vậy.” Nàng từ trong ngực lấy ra bình phấn hoa, đưa cho Tiêu U Lam, “Đội lắt nhắt nhất định sẽ sắp xếp uội ngồi kế bên Tiêu U Nhược, muội bôi phấn hoa này lên ghế của muội ấy trước, và nghĩ cách để cho trên người muội ấy cũng bị dính.”

“Dạ, biểu tỷ yên tâm. Để muội làm cho.” Tiêu U Lam do dự chốc lát, “Chẳng lẽ biểu tỷ định buông tha cho Gia Cát Hồng Nhan à?”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh: “Đương nhiên là không!”

Lúc này, Nguyệt Lan đi đến: “Tiểu thư, công chúa Triều Hoa tìm người.”

“Công chúa Triều Hoa?” Gia Cát Linh Ẩn trầm tư một chút, nói với Tiêu U Lam, “Biểu muội, đưa phần hoa cho tỷ, có lẽ chúng ta nên dùng cách khác.”

Vì thế, Gia Cát Linh Ẩn nhét phần hoa lại trong ngực, công chúa Triều Hoa đi vào, ba người trong phòng lập tức hành lễ với nàng.

“Đứng lên đi.” Công chúa Triều Hoa ngạo mạn nói, “Tam tiểu thư, người đi theo ta, ta có việc tìm người.”

“Chuyện gì vậy công chúa?”

“Người theo ta là được!”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, đi theo Công chúa Triều Hoa hướng ra cửa phủ Thừa tướng. Nàng chậm rãi đi sau lưng công chúa Triều Hoa, nhân lúc công chúa Triều Hoa không chú ý, nàng lấy bình phần hoa trong ngực ra, dốc hết vào tay, ném cái bình vào một góc. Bỗng nhiên, nàng giẫm vào gót hài của công chúa Triều Hoa, công chúa Triều Hoa lão đảo, ngã chúi về trước!

“Công chúa cẩn thận!” Gia Cát Linh Ẩn lập tức ra tay giữ công chúa Triều Hoa lại.

“Không có mắt à! Giẫm hài bản công chúa làm gì!” Công chúa Triều Hoa tức giận nói.

“Là thần nữ không cẩn thận, xin công chúa thứ tội!” Gia Cát Linh Ẩn vừa nói, vừa phúi phúi lên người công chúa Triều Hoa, “Thần nữ phúi bụi giúp công chúa.”

“Không cần không cần!” Công chúa Triều Hoa tức giận lấy tay phúi vào chỗ bị Gia Cát Linh Ẩn chạm qua, rồi ghét bỏ hất tay nàng ra.

“Dạ.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn vào mặt Công chúa Triều Hoa, “Trên mặt công chúa tại sao cũng dính bụi?”

“Hả?” Công chúa Triều Hoa thất kinh, “Chỗ nào?” Nói xong, lập tức lấy tay lau lung tung lên mặt, sau khi lau xong thì hỏi Gia Cát Linh Ẩn, “Còn không?”

“Dạ hết rồi.”

“Đi nhanh đi! Đúng là rùa bò mà!” Công chúa Triều Hoa tức giận trút lên người Gia Cát Linh Ẩn.

Ngay chỗ ngoặt, một nữ tử đang đứng đợi các nàng, nhìn thấy người trước mặt, Gia Cát Linh Ẩn không khỏi nhíu mày.

“Công chúa Mộ Vân, tìm ta có chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng hỏi.

Liên Mộ Vân cười cười: “Không có gì, chỉ là muốn tâm sự một chút với Tam tiểu thư, không biết gần đây biểu ca có khỏe không?”

“Nếu ta nhớ không nhầm, bệ hạ nước Đông Lan đã ở trước mặt mọi người cam đoan rằng không để công chúa xuất hiện ở trước mặt ta nữa.”

“Hiện tại là Tam tiểu thư tự mình đến gặp ta, sao lại xem như ta xuất hiện trước mặt người chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Kinh Phong ở cách đó không xa, lặng lẽ ra hiệu cho hần khoan hãy động thủ, “Công chúa nói phải! Rốt cục công chúa tìm ta có chuyện gì...”

Bỗng nhiên, Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy trên đầu bị đánh mạnh, nàng ngã xuống. Hắc y nhân đập nàng bất tỉnh lập tức khiêng nàng lên, nhét vào xe ngựa ở bên cạnh. Sau khi Liên Mộ Vân lên xe ngựa, xe ngựa nhanh chóng chạy khỏi phủ Thừa tướng.

Một lát sau, xe ngựa dừng lại, Gia Cát Linh Ẩn có cảm giác mình lại bị người khác vác lên vai, vác nàng phi thân lên, lại vững vàng đáp xuống, như là vượt qua chướng ngại gì đó, tiếp theo, lại phịch một tiếng, bên cạnh có thêm người đến.

“Triều Hoa muội muội, chuẩn bị xong hết chưa?” Nhìn thấy công chúa Triều Hoa xuất hiện ở Trục Nguyệt Hiên, Liên Mộ Vân hỏi.

“Mộ Vân tỷ tỷ, đều đã chuẩn bị xong rồi! Người của Trục Nguyệt Hiên đã bị lừa ra ngoài cả, muội còn dụ Bạch Vân Nghị đến đây, tiếp theo sẽ có trò hay để xem.” Công chúa Triều Hoa hưng phấn nói.

“Đúng là mong chờ thật, nhiều người như vậy đều có thể xem trò hay này rồi.” Liên Mộ Vân cười lạnh, “Gia Cát Linh Ẩn, nếu biểu ca tận mắt nhìn thấy người ở trên giường làm chuyện tốt với nam nhân khác, biểu ca sẽ có cảm tưởng thế nào?”

Nghe đối thoại của các nàng, Gia Cát Linh Ẩn cuối cùng cũng hiểu, vòng đi vòng lại, là mang nàng về Trục Nguyệt Hiên. Hơn nữa, Bạch Vân Nghị đang ở bên trong, các nàng mưu tính rất lâu, vậy thì cùng các nàng diễn chung một lần vậy.

“Khiêng nó vào!” Liên Mộ Vân khê nói.

Vào phòng, Gia Cát Linh Ẩn bị đặt lên giường, nhìn thấy nàng bất tỉnh, Liên Mộ Vân tươi cười nhẹ lòng, nói với Bạch Vân Nghị: “Nhị hoàng tử, Triều Hoa muội muội tặng người lễ vật này, thấy thế nào?”

“Có ý gì?” Bạch Vân Nghị khó hiểu hỏi, “Công chúa Triều Hoa, không phải công chúa gọi ta đến đây để hẹn hò với công chúa sao? Đây là thế nào? Những người này tại sao lại ở đây?”

“Nhị hoàng tử à...” Công chúa Triều Hoa mỉm cười âm hiểm, “Hẹn hò không phải để tặng lễ vật ư? Nàng ấy chính là lễ vật ta tặng người, chỉ cần người chà đạp nàng ta, ta sẽ đồng ý gả cho người!”

“Thật ư?” Bạch Vân Nghị nheo mắt, quan sát Gia Cát Linh Ẩn đang nằm trên giường, suy nghĩ làm gì có chuyện tốt như vậy, không lẽ có dối trá?

Thấy Bạch Vân Nghị không tin, công chúa Triều Hoa có chút lo lắng: “Đương nhiên là thật, hơn nữa, người bị tổn hại cũng không phải là người! Thôi quên đi, ta đi tìm người khác!”

“Ta bằng lòng! Ta bằng lòng!” Bạch Vân Nghị lập tức nói, nữ tử này chính là người mà nam nhân trong thiên hạ đều muốn nhắm nháp, hiện giờ nằm ngay trước mắt hắn, hắn sao lại dễ dàng buông tha. Có thể lấy lòng được công chúa Triều Hoa, còn có thể vui vẻ một phen trên người nữ tử xinh đẹp thế này, có đồ ngọc mới không làm.

“Vậy chỗ này giao lại cho người!” Công chúa Triều Hoa vỗ tay, kéo Liên Mộ Vân ra khỏi phòng, “Mộ vân tỷ tỷ, ta ra ngoài trước, chờ lát nữa gọi những người khác vào!”

“Ừ! Muội ra trước đi!” Liên Mộ Vân gật đầu, công chúa Triều Hoa đi rồi, nàng một mình ngồi ngây ngẩn trong sân, hình như nơi này chỗ nào cũng có mùi của Sở Lăng Thiên, “Ảnh vệ, mang ta bay ra ngoài!”

Liên Mộ Vân nhú mày, thầm giật mình, ảnh vệ vừa rồi vào cùng nàng đâu, sao chẳng thấy bóng dáng? Nàng còn đang nghi hoặc thì Kinh Phong đã từ bên ngoài đi vào, lạnh lùng nói: “Công chúa đang tìm thị vệ của người à? Bọn chúng đã đi chầu diêm vương cả rồi!”

“Người!” Liên Mộ Vân hoảng sợ nhìn Kinh Phong, đang định nói gì đó, bỗng nhiên bị Kinh Phong điểm huyệt câm, một chữ cũng không thốt ra được.

Kinh Phong kéo Liên Mộ Vân vào phòng ngủ, hắn đá văng Bạch Vân Nghị đang định tiếp cận Gia Cát Linh Ẩn xuống đất. Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên ngồi lên, mỉm cười nhìn Liên Mộ Vân.

Liên Mộ Vân trợn tròn mắt, khó tin nhìn Gia Cát Linh Ẩn, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, nhưng không nói được gì.

“Tiểu thư, xử lý hai kẻ này thế nào?” Kinh Phong hỏi.

“Giao cho người xử lý!”

“Hay quá!” Kinh Phong cười hì hì lấy bình thuốc nhỏ trong ngực ra, “Vậy để họ nếm thử mùi của thuốc này! Cái này quý lắm nhá, người bình thường ta đều tiếc chẳng dùng!” Hắn vừa nói, vừa ỏi người uống một viên, cuối cùng giải huyệt cho Liên Mộ Vân.

Vừa rồi vẻ mặt Liên Mộ Vân còn kinh ngạc, giờ đây nhất thời nững nịu không thôi, nàng liếc mắt đưa tình với Bạch Vân Nghị, ông ẹo gọi một tiếng biểu ca. Bạch Vân Nghị ở trước mặt nàng, không biết khi nào, trong mắt nàng lại biến thành Sở Lãng Thiên.

“Công chúa Triều Hoa!” Bạch Vân Nghị từ từ đi về phía Liên Mộ Vân, hai mắt tràn đầy dự vọng!

“Kéo hai người họ ra sân, đừng làm ô uế chỗ của ta!” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Dạ, tiểu thư!” Mỗi tay Kinh Phong nắm một người, ném họ ra sân. Kinh Phong nghĩ, đây đúng là lần hai rồi, lần trước một đôi là Lý Khoa và Hồ Tĩnh, còn đôi này là công chúa nước Đông Lan và hoàng tử nước Tinh Long, so với lần trước thì càng kích thích hơn.

135. Chương 135: Xuống Địa Ngục Ngay Đi

“Đi thôi, màn xuân tình này ta chẳng muốn xem!” Gia Cát Linh Ẩn đi ra sân, thấy hai người kia đã quần lấy nhau, nàng xem xét tường vây của Trục Nguyệt Hiên, nói: “Đưa ta ra ngoài, ta phải từ cửa chính của phủ Thừa tướng đi vào!”

Gia Cát Linh Ẩn đứng ở ngoài phủ Thừa tướng đợi một lát mới đi vào. Nàng vừa mới vào, chợt nghe thấy tiếng la lớn của công chúa Triều Hoa: “Không hay rồi! Mọi người mau đi xem, Bình Dương quận quân cùng nhị hoàng tử nước Tinh Long ở Trục Nguyệt Hiên... làm... làm cái kia...”

“Xảy ra chuyện gì?” Tiếng của công chúa Triều Hoa rất lớn, người ở cả hậu viện đều nghe thấy, Sở Lãng Thiên lập tức đứng lên, chạy về hướng tiền viện, những người khác cũng vội vàng chạy theo.

“Có chuyện gì?” Sở Lãng Hàn giữ lại một người đang chạy về phía Trục Nguyệt Hiên, hỏi.

“Gia Cát tam tiểu thư, cùng nhị hoàng tử nước Tinh Long, giữa ban ngày ban mặt lại làm ra cái chuyện đồi bại.” Người nọ vẻ mặt kích động, nói, “Mau đi xem đi!”

Sắc mặt Sở Lãng Thiên thoáng sa sầm, Linh nhi, nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì!

“Haizzz, người nói xem, Tam tiểu thư đã có Thất diện hạ rồi còn không biết chừng mực, đi cảm dỗ nhị hoàng tử nữa làm cái gì không biết.”

“Đúng nhỉ, không ngờ nàng ta lại là người như vậy.”

“Thứ nữ rốt cuộc vẫn là thứ nữ, chỉ giỏi làm chuyện cảm dỗ người khác.”

“Các người câm miệng lại!” Sở Lãng Hàn lạnh lùng nhìn hai người đang nói huyên thuyên, “Cẩn thận mũi ô sa của các người!”

“Cửu diện hạ thứ tội!” Mấy người nhìn thấy là Sở Lãng Hàn, nhất thời sợ đến bủn rủn, lập tức xin tha, “Thần biết tội, thần biết tội!” Lại nhìn thấy Sở Lãng Thiên ở cách đó không xa, người dờ ra, tức khắc ngậm chặt miệng lại, sợ lại phát ra bất cứ âm thanh gì.

Gia Cát Chiêm đi đầu, khoanh khắc đẩy cánh cửa kia, nhìn thấy tình cảnh trong sân Trục Nguyệt Hiên, ông không khỏi thẹn quá hóa giận, máu nóng sôi trào, nhất thời quát lớn: “Linh nhi! Người đang làm gì!”

“Phụ thân gọi con?” Một giọng nói trong trẻo vang lên phía sau đám người, mọi người quay lại, nhìn thấy Gia Cát tam tiểu thư đang đứng sau lưng, biểu hiện hoài nghi nhìn mọi người.

“Mọi người... ở đây làm gì vậy?” Gia Cát Linh Ẩn khó hiểu hỏi, “Bên trong xảy ra chuyện gì?”

“Sao người lại ở đây?” Công chúa Triều Hoa giật mình hỏi.

“Công chúa cảm thấy ta cần phải ở đâu?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi lại.

“Người!” Công chúa Triều Hoa kinh ngạc không thôi, nữ nhân bên trong là ai?

Sở Lăng Thiên chen đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, nắm chặt lấy tay nàng, không nhìn ra được trên mặt là biểu cảm gì. Gia Cát Linh Ẩn biết, vị này nhất định lại đang tức giận, nhưng giờ phút này nàng lại không thể dễ dàng y.

Nhìn thấy Tiêu U Nhược đứng ở phía sau, đang cố gắng chen lên trước, Gia Cát Linh Ẩn vẫy tay với nàng ta: “U Nhược, đến bên này nè.”

Thấy Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên đang đứng đó nên những người khác chừa đường ra cho Tiêu U Nhược, để nàng ta đi đến chỗ hai người họ. Gia Cát Linh Ẩn nhường chỗ mình đang đứng cho nàng ta, để nàng ta đứng bên cạnh công chúa Triều Hoa.

Bởi vì quá mức chật chội, thỉnh thoảng Tiêu U Nhược lại cọ vào người công chúa Triều Hoa, còn giẫm vào tà váy của công chúa.

“Người làm gì đó!” Công chúa Triều Hoa trừng mắt mình nàng ta, nhìn chỗ váy bị giẫm bẩn, lớn tiếng nói, “Phải sạch cho ta!”

“Dạ! Công chúa bớt giận!” Tiêu U Nhược khiếp vía ngồi thụp xuống, vừa phủi vừa vò, mới làm sạch được váy của công chúa Triều Hoa.

“Biểu ca, Mộ Vân yêu huynh, huynh muốn Mộ Vân đi mà!”

Tiếng nói trong sân nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người, Liên Mộ Vân cùng Bạch Vân Nghị không để ý đến ánh nhìn của mọi người, nhiệt tình triển miên quấn lấy nhau, miệng của Liên Mộ Vân lại phát ra tiếng ưm ưm thỏa mãn.

“Mộ Vân! Con đang làm gì?” Về mặt Liên Thương Hải bình tĩnh, đi qua đó, một cước đá văng Bạch Vân Nghị ra, cởi áo bào trên người mình quần lên người Liên Mộ Vân.

“Nóng quá! Con muốn biểu ca cơ. Biểu ca, Mộ Vân muốn nữa! Mau cho Mộ Vân đi! Mộ Vân không chịu nổi nữa rồi. Huynh ôm Mộ Vân đi!” Liên Mộ Vân khóc la chẳng biết xấu hổ, đáng vẻ tràn đầy dục vọng vẫn chưa được thỏa mãn.

“Nhị đệ, đệ sao vậy?” Bạch Vân Phàm cũng bước lên, cởi áo choàng của mình, khoát lên người Bạch Vân Nghị.

“Nóng quá!” Liên Mộ Vân lại không ngừng xé nát y phục trên người, cổ họng phát ra thứ âm thanh dề mê.

“Đủ rồi! Bốp bốp!” Liên Thương Hải giáng cho Liên Mộ Vân hai bạt tai, cuối cùng cũng thức tỉnh được nàng.

Liên Mộ Vân nhìn thấy nhiều người ở trước mặt, nhất thời không kịp phản ứng, nàng vội vàng nói: “Biểu ca đâu? Biểu ca, huynh mau đến xem Gia Cát tam tiểu thư đang tàn tỵ cùng Nhị hoàng tử kìa! Mọi người đều thấy hết đúng không? Tam tiểu thư là loại nữ tử phóng đảng cỡ nào!”

“Còn sợ chưa đủ xấu mặt sao?” Liên Thương Hải gần giọng nói, “Bây giờ rút về ngay cho ta!”

“Phụ hoàng...” Liên Mộ Vân cúi đầu nhìn cơ thể của mình, xiêm áo đã không cánh mà bay, trên người là áo bào của phụ hoàng, nhìn lại Bạch Vân Nghị ở một bên, cảm nhận được sự đau đớn ở nơi nào đó trên cơ thể, nàng nhất thời kêu lên thảm thiết, suýt nữa ngất đi!

“Bạch Vân Phàm, nước Tinh Long phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng!” Liên Thương Hải đen mặt, nữ nhi bảo bối của ông, lại có thể bị vũ nhục ở trước mặt mọi người như thế, giờ phút này, ông hận không thể một kiếm giết chết Bạch Vân Nghị.

“Bệ hạ nói vậy không đúng rồi!” Bạch Vân Phàm cười lạnh nói, “Vừa rồi tất cả mọi người đều nghe được, là công chúa luôn miệng bảo muốn, sao có thể trách Nhị đệ của ta? Ta còn chưa trách công chúa dụ dỗ Nhị đệ, phá hoại danh dự của nước Tinh Long đó!”

“Hừ!” Liên Thương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, “Món nợ này sẽ tìm các người tính sổ!” Ông trừng mắt liếc Liên Mộ Vân, quát lớn, “Còn không đi!”

Liên Thương Hải mang Liên Mộ Vân đi khỏi, Bạch Vân Phàm và Bạch Vân Nghị cũng lần lượt ra về. Những người khác thấy không còn trò hay để xem, cũng đều tản đi.

Sở Lăng Thiên nhìn Kinh Phong, “Thuốc là của người cho.”

Kinh Phong gật đầu, trong mắt có chút sợ hãi: “Chỉ là muốn đùa chút thôi mà gia!”

“Lần sau, nhớ phải dùng hai viên!”

“Tuân lệnh!”

Trải qua trận ồn ào này, đã đến gần giữa trưa, gia đình cùng các nha hoàn trong phủ nhanh chóng dọn món ăn lên, khiến người khác thêm rở dãi.

Tiệc sinh thần của Thừa tướng gia chính thức bắt đầu, các quan viên tự giác ngồi vào chỗ theo cấp bậc, các hoàng tử, khách quý của nước khác cùng ngồi ở bàn trên, tiếp theo là Trần quốc công, Chu gia, Gia Cát Vũ, cùng với Tiêu gia có quan hệ thông gia với Gia Cát phủ thừa tướng.

Hôm nay Tiêu lão thái quân cũng đến, bà ngồi ở bàn trên của nữ quyến, sắc mặt bà có chút không tốt. Thỉnh thoảng bà ngẩng đầu nhìn nữ nhân bên cạnh, nữ nhân nọ là thê tử hay ghen của Gia Cát Vũ, Tổng Dĩnh.

Đối diện Tiêu lão thái quân là con gái lớn nhất của Gia Cát Vũ, Gia Cát Như Ý. Sở dĩ Tiêu lão thái quân chú ý cả nhà Gia Cát Vũ như vậy, là vì bà nghe Gia Cát Linh Ẩn nói xong, liền sai người đi điều tra cái chết của Tiêu Doanh. Không ngờ thật sự có liên quan đến Gia Cát Vũ, đặc biệt là có quan hệ đến thê tử của hắn.

Tiêu lão thái quân lặng lẽ quan sát gia đình này, nữ nhân kia khiến bà mất đi con gái, bà sẽ tìm cơ hội khiến ả phải mất con mình!

Đang lúc ăn uống linh đình, các quan viên không thể thiếu chuyện a dua nịnh hót, cũng không ít quan viên hư tình giả ý với người khác.

Gia Cát Chiêm tìm kiếm trong đám người, hỏi Đại phu nhân: “Sao không thấy Như Sương ra đây vậy? Nó quên sinh thần của ta rồi à?”

“Lão gia, Như Sương không được khỏe, đã ốm liệt giường mấy ngày nay, đại phu căn dặn phải nghỉ ngơi.”

“Nặng lắm sao?”

“E là bị cảm nhiễm phong hàn nặng, nhưng cũng không đáng ngại.” Chỉ có Đại phu nhân và Như Nguyệt là biết rõ nhất, ‘bệnh’ của Như Sương là có chuyện gì.

“Ừ!” Gia Cát Chiêm mặt không đổi sắc, gật đầu.

Gia Cát Hồng Nhan nhìn thoáng qua Tiêu U Nhược, Tiêu U Nhược cũng gật đầu lại với nàng. Khóe miệng của nàng hiện lên nụ cười lạnh lùng khó phát hiện. Gia Cát Linh Ẩn, rốt cục cũng đợi được ngày này, một khắc nàng cũng không muốn đợi thêm nữa, trước kia nàng dùng hết mọi thủ đoạn đều không thành công, lần này, nàng tự thấy kế hoạch này không chệ vào đâu được, sẽ phải thành công thôi. Người có được thân phận quận quân thì sao, có Thất điện hạ yêu thương thì thế nào, đợi đến khi người hóa thành đồng xương trắng, người sống trên đời này, vẫn là ta!

Tiêu U Nhược lén lút liếc Tiêu U Lam một cái. Tiệp nhân, một thứ nữ lại đoạt tất cả nổi bật của ta, người cho rằng người có thể phong quang cả đời ư? Đấu với ta, xuống địa ngục ngay đi! Tiêu U Nhược lặng lẽ lấy cái bình trong tay áo ra, nhẹ nhàng mở nắp bình.

Mấy con huyết bướm nho nhỏ trừ trong bình bay ra. Cơ thể huyết bướm vô cùng nhỏ bé, hoàn toàn không có người nào chú ý đến. Trên mặt Tiêu U Nhược lộ ra nụ cười đắc ý, Tiêu U Lam, đi chết đi!

Ngay sau đó, nụ cười của Tiêu U Nhược thoáng đông cứng, bởi vì huyết bướm không bay về hướng của Tiêu U Lam và Gia Cát Linh Ẩn, mà bay đến sau gáy của công chúa Triều Hoa!

“Véo!” Chỉ thấy Sở Lăng Hàn ngồi bên cạnh công chúa Triều Hoa nhanh tay lẹ mắt, chém con huyết bướm đang bay đến chỗ công chúa Triều Hoa, công chúa Triều Hoa sợ tới mức mặt cắt không còn hột máu!

“Triều Hoa, không sao chứ?” Sở Lăng Hàn hỏi.

Những người khác cũng bị cảnh này dọa sợ ngây người, Sở Lăng Thiên bước đến, nhìn con huyết bướm bị chém thành hai khúc, sắc mặt thoáng sa sầm: “Đây là huyết bướm!” Y lại ngửi mùi hương trên người công chúa Triều Hoa, “Là mùi hoa hải đường mà huyết bướm yêu thích nhất! Nước bọt của huyết bướm chứa chất kịch độc, một khi bị chúng chích vào, sẽ chết lập tức!”

“Thứ này sao lại xuất hiện ở đây?” Là chủ nhân, toàn thân Gia Cát Chiêm đổ mồ hôi lạnh, nếu công chúa mất mạng ở chỗ này, ông có mười cái đầu cũng không đủ để trầm.

Tiêu Kiếm âm thầm liếc Tiêu U Nhược, sau đó lập tức cúi đầu. Trong lòng hắn nhất thời lo lắng không yên, nếu tra ra huyết bướm do hắn mang về từ biên cương, liền chạy không thoát, trong lòng không khỏi trách móc Tiêu U Nhược.

Mọi người ta nhìn người, người nhìn ta, đều sợ đến choáng váng.

“Thừa tướng gia, mưu hại công chúa chính là tội chết.” Sở Lăng Dực lạnh lùng nói, “Hôm nay nếu không tra ra chân tướng chuyện này, thì không thể ăn nói với Hoàng thượng và Quý phi! Lương phủ doãn đâu?”

“Thần có mặt! Điện hạ có gì căn dặn?” Lương Thế Toàn bước lên, hành lễ với Sở Lăng Dực.

“Bản thái tử lệnh cho người trong vòng một canh giờ, tìm ra hung thủ!”

“Dạ, thần tuân lệnh!”

Lương Thế Toàn hôm nay vô cùng vui vẻ đến chúc mừng sinh thần của Thừa tướng gia, không ngờ lại biến thành đến tra án!

“Hồi bẩm thái tử điện hạ, theo lời của Thát điện hạ, là mùi hoa hải đường thu hút huyết bướm. Cho nên chỉ cần tìm ra lai lịch của huyết bướm và mùi hoa hải đường là có thể tìm được hung thủ. Ngày thường công chúa có thói quen xông hương hoa hải đường không?”

“Không... Không có!” Công chúa Triều Hoa bị khiếp vía vẫn còn chưa hoàn hồn, sợ hãi nhích sát vào Sở Lăng Hàn.

“Vậy là có người cố ý bôi vào.” Lương Thế Toàn nhìn quét qua mọi người, nói, “Tạm thời bỏ qua hoa hải đường, theo ta được biết, ở biên cương mới có huyết bướm, tại sao lại xuất hiện ở Ngân Đô?” Ánh mắt ông rơi vào người Tiêu Kiếm, “Tiêu tướng quân mới trở về từ biên cương không lâu đúng không?”

136. Chương 136: Ăn Nói Tùy Tiện

Tiêu Kiếm gật đầu: “Đúng, huyết bướm là ta mang về.” Hắn biết có giấu cũng giấu không được, liên quan đến an nguy của người hoàng thất, tất cả mọi chuyện nhất định sẽ bị tra rõ ràng.

“Hôm nay, có phải cũng là tướng quân mang đến không?”

Tiêu Kiếm lắc đầu, hắn lạnh lùng nhìn Tiêu U Nhược, nói hết toàn bộ với Lương Thế Toàn: “Không có, ở trường hợp quan trọng như vậy, ta đương nhiên không thể mang thứ nguy hiểm thế này đến đây.”

“Tướng quân có cho ai khác không?”

“Không có... chỉ cho đại muội vài con...”

“Tứ ca...” Tiêu U Nhược kinh ngạc, không ngờ Tiêu Kiếm lại chỉ chứng chính mình, nhất thời tay chân luống cuống, hoảng sợ bất an.

“Có thể lục soát người Tiêu tiểu thư không?”

Đứt lời, cũng không quan tâm Tiêu U Nhược đồng ý hay không, một nha đầu liền bước lên trước, lục soát từ trong người Tiêu U Nhược ra một cái bình sứ, bên trong còn có một con huyết bướm bị đứt cánh đang giãy dụa.

“Tiêu tiểu thư, tiểu thư còn gì để nói?” Lương Thế Toàn gần giọng hỏi.

“Ta... ta...” Tiêu U Nhược gấp đến độ chảy nước mắt, lại không thể chối cãi. Nàng cắn chặt môi, đưa ánh mắt cầu cứu về phía Tiêu Lương, lại chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng của ông.

“Huyết bướm chỉ là một trong hai nhân tố thôi, Lương đại nhân, người tra tiếp lai lịch mùi hoa hải đường kia xem.” Sở Lăng Dục nói.

“Dạ, điện hạ...” Lương Thế Toàn gật đầu, đến gần bên cạnh Tiêu U Nhược ngồi thử, “Trên người Tiêu tiểu thư không có mùi hoa hải đường.”

Gia Cát Hồng Nhan vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại từ trong kinh ngạc, nghe Lương Thế Toàn nói, nàng ta lại ngẩn ra. Hoa hải đường? Trên người của công chúa Triều Hoa tại sao lại có mùi hoa hải đường? Vì sao Gia Cát Linh Ẩn và Tiêu U Lam vẫn êm đẹp, huyết bướm ngược lại bay về phía của công chúa Triều Hoa? Nàng giương mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thấy Gia Cát Linh Ẩn đang nhìn mình cười như không cười, trong lòng không khỏi thấp thỏm, chẳng lẽ nó đã sớm phát hiện ra? Không thể nào, kẻ sách chu toàn như vậy, làm sao nó beịets được? Nó bôi phấn hoa lên người công chúa Triều Hoa kucs nào chứ? Sao nó lại hại công chúa? Có phải mình đã rơi vào trong kế hoạch của nó hay không? Gia Cát Hồng Nhan càng nghĩ càng sợ hãi, chỉ có thể ép bản thân phải tỉnh táo, trong lòng nhất thời nghĩ ra một cách.

“Tam muội...” Gia Cát Hồng Nhan bỗng nhiên đứng lên, “Sao muội lại phải hạ độc thủ với công chúa?”

“Đại tỷ, tỷ đang nói gì vậy?” Gia Cát Linh Ẩn làm ra vẻ hoài nghi, “Sao muội lại có thể hại công chúa chứ? Có phải đại tỷ bị điên rồi không?”

“Đừng hòng ngụy biện!” Gia Cát Hồng Nhan lớn tiếng nói, “Sáng nay ta thấy Lưu quản gia đưa đến Trục Nguyệt Hiên hộp phấn hoa hải đường, ngoại trừ muội ra, ở phủ Thừa tướng không ai dùng thứ này! Lưu quản gia, có phải có chuyện này hay không?”

Lưu quản gia đi vào, nói: “Dạ, nô tài quả thật có đưa có tiểu thư hộp phấn hoa hải đường!”

“Hoa hải đường tuy rằng có đẹp, nhưng ăn vào có độc. Hay là, Lưu quản gia muốn độc chết ta?” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng hỏi.

“Nô tài không dám!” Lưu quản gia lập tức gãi thích, “Hoa hải đường có công hiệu dưỡng dung đẹp da, nô tài chỉ bảo Tam tiểu thư hòa vào son để dùng, chứ không bảo tiểu thư ăn mà!”

“Tam muội, muội đừng nói bậy.” Gia Cát Hồng Nhan nói, “Nhất định là trước đó quý phi nương nương nói vài câu nhục nhã muội, cho nên muội ghi hận trong lòng, mới xuống tay giết công chúa!”

“Suy đoán của đại tỷ hình như rất có lý.” Gia Cát Linh Ẩn có vẻ vô cùng bình tĩnh, “Nhưng chỉ dựa vào suy đoán mà định tội muội, không khỏi có chút vô đoán.”

“Linh nhi, rốt cục là có chuyện gì? Tự bản thân con nói thẳng đi.” Giờ phút này Đại phu nhân cũng chen vào, “Nếu con thật thà khai ra chân tướng, mẹ nhất định sẽ cầu xin thái tử điện hạ và công chúa giúp con!”

Gia Cát Chiêm trừng mắt liếc Đại phu nhân một cái: “Biết rõ chân tướng rồi hẳn nói!”

“Đúng! Chắc chắn là ả!” Công chúa Triều Hoa đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, lớn tiếng nói, “Bản công chúa dám khẳng định, chính là ả muốn hại ta!”

“Triều Hoa, nói không thể nói bậy!” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nhìn nàng một cái.

“Thất ca, ca không thể bởi vì thích ả mà bao che cho ả.” Công chúa Triều Hoa bất mãn nói, “Vừa rồi ả chính là muốn giết muội muội ruột của ca, vì một nữ tử, Thất ca ngay cả tình thân nhân nghĩa, luật lệ nước Lăng Nguyệt cũng chẳng màng ư?” Tuổi nàng tuy còn nhỏ, nhưng khi nói đạo lý, cũng ra dáng lắm.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Công chúa cứ khẳng khẳng cho rằng thần nữ xuống tay, thần nữ thật muốn biết, thần nữ có thâm thù đại hận gì với công chúa mà phải mưu hại công chúa vậy!”

“Hừ!” Công chúa Triều Hoa hừ một tiếng, “Người ghen tị bản công chúa xinh đẹp hơn người cho nên muốn hại ta...” Nói đến đây, cả bản thân nàng cũng không khỏi lo lắng, nữ tử ở đây, ai dám tự xưng xinh đẹp hơn Gia Cát tam tiểu thư chứ, “Đúng, chính là như vậy!”

Người ở đây, không ai không biết là lý do này của công chúa Triều Hoa chẳng thể thành lập. Gia Cát Linh Ẩn không khỏi cười cười, “Người xinh đẹp hơn thần nữ có hàng ngàn hàng vạn, không lẽ thần nữ phải giết sạch hết tất cả các nàng ấy hay sao. Lý do này của công chúa hình như rất gượng ép.”

“Dù sao cũng chính là người.” Công chúa Triều Hoa lớn tiếng nói.

“Triều Hoa...” Sở Lăng Dực nghiêm túc nhìn nàng, “Đừng làm loạn! Bản vương tin tưởng Tam tiểu thư.”

“Thái tử ca ca!” Công chúa Triều Hoa thấy Sở Lăng Dực không tin mình, không khỏi có chút tức giận, lại nhìn những người khác, cũng là vẻ mặt không tin lời nàng, nhất thời nổi nóng, “Ta nói là ả thì chính là ả! Ta nhớ ra rồi, ả có võ võ mấy cái lên người ta, nhất định là lúc đó, ả nhân cơ hội bôi phấn hoa lên người ta!”

“Hôm nay thần nữ chưa từng một mình gặp công chúa, làm sao có cơ hội?” Gia Cát Linh Ẩn khó hiểu hỏi.

Thấy nàng mở to mắt nói dối, công chúa Triều Hoa nổi trận lôi đình: “Tiện nhân! Rõ ràng là người cùng bản công chúa đi gặp công chúa Mộ Vân mà, sao lại không dám thừa nhận chứ?”

“Thần nữ chưa từng cùng công chúa ra ngoài, cũng không có gặp qua công chúa Mộ Vân.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nhìn nàng.

“Người!” Công chúa Triều Hoa nổi cơn tam bành, nhất thời ăn nói thiếu suy nghĩ, “Rõ ràng là ta dẫn người đi gặp công chúa Mộ Vân, ảnh vệ của tỷ ấy đánh người bất tỉnh xong đưa người về Trúc Nguyệt Hiên, Bạch Vân Nghị cũng có thể làm chứng! Nhất định là người tức tối chuyện ta muốn để người và Bạch Vân Nghị xảy ra chuyện tăn tị kia, cho nên mới hại ta.”

“À.” Gia Cát Linh Ẩn hoàn toàn tỉnh ra, “Hoa ra là công chúa muốn hãm hại ta và Nhị hoàng tử, không ngờ lại biến khéo thành vụn, hại công chúa Mộ Vân. Nếu bệ hạ nước Đông Lan mà biết, chắc chắn sẽ đi tìm Hoàng thượng đòi công đạo.”

“Hừ! Tỷ ấy cũng có phần, dựa vào cái gì mà đi tìm phụ hoàng đòi công đạo!”

“Nói như vậy, chuyện lúc này là công chúa và công chúa Mộ Vân hợp mưu à.”

“Ta...” Lúc bấy giờ, công chúa Triều Hoa mới ý thức được bản thân nói hớ, không ngờ mình lại có thể bị Gia Cát Linh Ẩn dẫn vào bẫy, từng bước một khai ra toàn bộ âm mưu của các nàng.

Mọi người kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nàng chỉ lớn hơn công chúa Triều Hoa vài ba tuổi, nhưng luận trí tuệ, công chúa Triều Hoa không bằng một phần mười của nàng.

Càng khiến người khác phải giật mình chính là, không ngờ chuyện lúc sáng là nhằm vào Gia Cát Linh Ẩn, công chúa Mộ Vân quả thực quá xấu xa, tự tạo nghiệp, không thể sống!

Sau khi lỗ miệng nói ra hết, công chúa Triều Hoa cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng đều tràn ngập châm biếm cùng xem thường, đường đường là công chúa một nước, lại có thể làm ra cái chuyện bỉ ổi như vậy.

Sắc mặt Sở Lăng Thiên thì lại âm u lạnh lẽo đến cực hạn, chỉ cần làm hại Gia Cát Linh Ẩn, mặc kệ là ai, hắn cũng không dễ dàng buông tha, cho dù có là công chúa Triều Hoa.

Thế nhưng, như vậy, hiềm nghi của Gia Cát Linh Ẩn càng lớn hơn, nếu bởi vì nàng bị công chúa Triều Hoa hãm hại mà ôm hận trong lòng, lý do này hoàn toàn thuyết phục.

“Tuy rằng Linh nhi có hiềm nghi cũng không thể chứng minh phần hoa hải đường là của nàng.” Sở Lăng Thiên nói, “Lương đại nhân, người tiếp tục tra án đi!”

“Dạ, thất điện hạ. Thừa tướng đại nhân, xin cho phép hạ quan lục soát trong phủ thử xem có vật ấy hay không.” Lương Thế Toàn nhìn Gia Cát Chiêm, nói.

“Được! Cứ làm theo ý của Lương đại nhân, đại nhân cứ lục soát đi! Lưu quân gia, ông mau đi dẫn đường!”

“Vì để công bằng, có thể mời thái tử điện hạ cùng thần đi soát không!”

“Đương nhiên có thể!” Sở Lăng Dực sáng khoái đồng ý.

Người ở địa sảnh nhìn nhau, chuyện bất ngờ xảy ra làm cho ai nấy đều không còn tâm trạng tiếp tục dự tiệc, Sở Lăng Thiên đi đến bên Gia Cát Linh Ẩn, đứng phía trước che chở cho nàng.

Gia Cát Hồng Nhan và Đại phu nhân nhìn nhau cười cười, chỉ cần lục soát ra được phần hoa hải đường trong Trục Nguyệt Hiên của Gia Cát Linh Ẩn, ả sẽ tiêu đời. Là Gia Cát Hồng Nhan chính mắt nhìn thấy Lưu quân gia đưa hộp phần qua đó.

Một lát sau, Lương Thế Toàn và Sở Lăng Dực một trước một sau đi vào, trong tay Lương Thế Toàn đang cầm một chiếc hộp.

Gia Cát Hồng Nhan đặc ý nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thăm nghĩ, còn gì để nói nữa? Chiếc hộp này nhất định là lục soát được từ Trục Nguyệt Hiên, dù người chối cãi thế nào cũng không xong! Hôm nay, người chết chắc rồi!

“Lương đại nhân, hộp này lấy từ đâu?” Gia Cát Chiêm lo lắng hỏi.

“Hồi bẩm thừa tướng, là lục soát được từ trong phòng của Đại tiểu thư!” Lương Thế Toàn trả lời.

“Cái gì?” Trong đầu Gia Cát Hồng Nhan nổ ầm một tiếng, nàng nháy mắt đứng bật dậy, “Lương đại nhân, ông nhớ nhầm rồi à, Trục Nguyệt Hiên là viện của Tam tiểu thư. Viện của ta ở phía đông!”

“Đại tiểu thư, đúng là từ viện ở phía đông soát ra được.”

“Ông... Ông nói vậy!” Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan thoáng trở nên trắng bệch, nàng không hiểu ra sao, ánh mắt hoài nghi nhìn Đại phu nhân.

“Hồng Nhan nhất gan, để mọi người chê cười rồi.” Đại phu nhân ngượng ngùng nói, “Lương đại nhân cũng biết lai lịch thật sự của thứ này? Cho dù có tìm được ở trong phòng của Hồng Nhan, cũng không nhất định là chính nó làm. Vả lại, nếu nó thực sự hạ độc thủ, tại sao phải để lại chứng cứ cho các người lục soát được chứ? Hồng Nhan, con nghĩ kỹ lại xem, ngoại trừ con và U Nhược ra, còn có ai vào phòng của con nữa không?”

Gia Cát Hồng Nhan nghĩ nghĩ, chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn nói: “Là muội ấy, muội ấy đã vào, còn có Tiêu U Lam cũng từng vào! Mau lục soát người của các muội ấy!”

“Chuyện này...” Lương Thế Toàn khó xử nhìn Sở Lăng Thiên, ai mà không biết Tam tiểu thư của phủ Gia Cát là máu thịnh trong tim của Thất điện hạ, ai dám động vào nàng?

“Không sao!” Gia Cát Linh Ẩn đứng ra, “Lương đại nhân cứ cho người lục soát! Vì để công bằng, U Lam biểu muội cũng phải bị lục soát.”

Tiêu U Lam gật đầu: “U Lam bằng lòng chứng minh bản thân trong sạch.”

Vì thế, Lương Thế toàn lệnh cho hai nữ quyến lục soát người của Gia Cát Linh Ẩn và Tiêu U Lam, kết quả không thu hoạch được gì! Tất cả hiềm nghi đều rơi xuống người Gia Cát Hồng Nhan.

137. Chương 137: Đẩy Vào Đường Chết

“Hồng Nhan, sao con lại làm vậy?” Gia Cát Chiêm tức giận không kiềm được, mưu hại công chúa là tội lớn phải bay đầu! Quan trọng hơn là, Chu gia chắc chắn nhận định đây là hành vi của cả dòng họ Gia Cát, là đang khiêu khích Chu gia! Chu gia có Chu thái phi, Chu quý phi, tuy rằng bây giờ thế lực của nhà Gia Cát cũng rất lớn, nhưng vẫn chưa đủ để chống lại Chu gia!

“Phụ thân, con thực sự không có làm!” Gia Cát Hồng Nhan bụng đầy oan khuất, “Cũng có thể là muội ấy để thứ này trong phòng con, đúng!” Gia Cát Hồng Nhan nhớ tới gì đó, “Lúc con và U Lam biểu muội ở trong buồng thay y phục, có một mình muội ấy ở ngoài, chắc chắn là muội ấy đã ra tay lúc đó!”

“Tỷ nói như vậy rất lạ...” Gia Cát Linh Ẩn ung dung bình tĩnh đáp, “Khi đó vẫn còn sớm, sao muội biết được công chúa Triều Hoa và công chúa Mộ Vân muốn hãm hại muội chứ. Nếu muội biết trước, còn có thể đi theo công chúa Triều Hoa ra ngoài ư? Biết đối phương muốn hại mình mà mình còn đi theo, nếu là tỷ, tỷ có gốc như vậy không?”

“Người...” Gia Cát Hồng Nhan á khẩu.

“Các vị...” Lương Thế Toàn chấp tay về phía mọi người, “Vụ án đến đây đã rất rõ ràng, là Gia Cát đại tiểu thư và Tiêu đại tiểu thư hợp mưu muốn giết hại công chúa. Thời gian còn lại, Lương mạo phải cùng với điện hạ thẩm tra xử lý vụ án này, xin mọi người lánh mặt. Nếu có điểm nào đáng ngờ cần đến sự phối hợp của các vị đại nhân, đến lúc đó mong mọi người đừng từ chối.”

“Đương nhiên, đương nhiên!”

“Lương đại nhân yên tâm, truyền lúc nào sẽ đến lúc đó.”

“Thừa tướng gia, chúng ta cáo từ trước.”

Những người khác nghe Lương Thế Toàn nói vậy, trong lòng cũng hiểu được vài phần, đây là chuyện của hai nhà Gia Cát và Tiêu gia, nấn ná lại thêm cũng chỉ làm trò cười, vẫn nên rời khỏi sớm một chút, vì thế đều cáo từ ra về.

“Công tử Như Phong, cáo từ.” Trần Cẩm Phàm đến bên cạnh Như Phong, cười nói.

“Quận chúa đi thông thả, sau này sẽ gặp lại.”

“Hẹn ngày tái ngộ.”

“Nếu vụ án đã tra rõ, Lương đại nhân hãy áp giải nghi phạm về phủ, nghiêm hình thẩm vấn!” Sở Lăng Dực nói, tuy rằng hắn cũng không thích đứa em gái này cho lắm, nhưng chuyện này liên quan đến thể diện hoàng gia, nhất định phải xử lý nghiêm minh.

Gia Cát Hồng Nhan và Tiêu U Nhược nhất thời cảm thấy cơ thể mềm nhũn, Tiêu U Nhược lại suýt nữa bị ngất đi, bản thân đang yên đang lành, lại có thể trở thành khâm phạm mưu sát công chúa, mà người các nàng muốn mưu hại, giờ phút này đứng trước mặt các nàng, lông tóc chẳng tổn hao gì.

Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn lóe sáng, nàng chậm rãi đến bên cạnh Tiêu lão thái quân, cúi người xuống, khẽ nói: “Lão thái quân à, chỉ một chút mà mất đi cùng lúc hai cháu gái, nếu là ta, ta sẽ chọn giữ lại một người.”

Tiêu lão thái quân kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt thay đổi, những lời này trái lại là đang nhắc nhở bà.

“Thái tử điện hạ, lão cảm thấy chuyện này có chút đáng ngờ.” Lúc này, Tiêu lão thái quân này giờ không lên tiếng lại nói chuyện, “U Nhược cũng từng vào phòng của Hồng Nhan, phần hoa hải đường là do nó đặt vào cũng không chừng. Huyết bướm thích hoa hải đường, chuyện này cũng chỉ có Tiêu Kiếm và Tiêu U Nhược biết, Hồng Nhan chắc là không biết đâu.”

Trong lòng mọi người ở đây lộp bộp một chút, không rõ Tiêu lão thái quân nói lời này là có ý gì. Đây không thể nghi ngờ là đem Tiêu U Nhược bỏ đá xuống giếng, nàng cũng là cháu gái ruột của bà mà.

Gia Cát Linh Ẩn cũng hiểu được ý đồ của Tiêu lão thái quân, chính là vứt bỏ Tiêu U Nhược, giữ lại Gia Cát Hồng Nhan. Dù sao họ cũng thấy, mọi mặt của Gia Cát Hồng Nhan đều mạnh hơn Tiêu U Nhược, Tiêu U Nhược còn bị Hoàng hậu hạ chỉ vĩnh viễn không được bước vào hoàng cung, nửa đời sau đã không còn hy vọng.

Nhận được ám chỉ của Tiêu lão thái quân, Gia Cát Hồng Nhan lập tức nói: “Đúng! Căn bản ta không biết huyết bướm gì đó, càng không thể bôi phần hoa hải đường lên người công chúa. U Nhược biểu muội, tỷ

thấy muội đến phòng tỷ xem đồ vật này nọ, có phải lúc đó đã đặt phần hoa vào phòng tỷ, cố ý hãm hại tỷ không?”

“Biểu tỷ, ta hoàn toàn chưa từng tiếp cận với công chúa, sao có thể bôi phần hoa lên người công chúa chứ?” Tiêu U Nhược hỏi.

“Tỷ còn nhớ, ở bên ngoài Trục Nguyệt Hiên, muội giẫm vào váy của công chúa, công chúa còn trách mắng muội, bắt muội phải sạch sẽ! Chuyện này ai cũng nhìn thấy.” Gia Cát Hồng Nhan nói, “Nhất định là vào lúc đó, muội đã bôi phần hoa lên người công chúa.”

“Các người...” Tiêu U Nhược kinh ngạc nhìn Tiêu lão thái quân cùng Gia Cát Hồng Nhan, “Bà nội, biểu tỷ, hai người đang nói gì? Biểu tỷ, ta đã sớm nói với tỷ chuyện huyết bướm, tỷ lại nói là mình không biết!” Thấy Gia Cát Hồng Nhan trở mặt không nhận, Tiêu U Nhược nóng nảy, “Rõ ràng là tỷ nói với ta, tỷ giúp ta diệt trừ Tiêu U Lam, ta sẽ giúp tỷ loại trừ Gia Cát Linh Ẩn, chuyện này từ đầu đến cuối tỷ đều biết hết. Tỷ muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu ta sao?”

“Xi xầm!” Lời của Tiêu U Nhược khiến trong lòng mọi người nhất thời giật thót, chuyện này lại có thể liên quan đến một âm mưu nữa, trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, đã có người giăng hai cái bẫy nhằm vào Gia Cát Linh Ẩn, nàng lại nhiều lần thoát chết, đúng là may mắn!

“Biểu muội, muội đang nói gì vậy? Tỷ nghe không hiểu gì cả.” Gia Cát Hồng Nhan lạnh lùng nói, “Linh nhi là muội ruột của tỷ, sao tỷ phải hại muội ấy? Muội hận biểu muội U Lam là chuyện của muội, chẳng lẽ muội cho rằng tất cả nữ nhân đều lòng dạ độc ác như muội sao?”

“Biểu tỷ đúng là nói dối như cuội.” Tiêu U Nhược đem hy vọng cuối cùng của mình gửi gắm lên người Tiêu Lương, đó là phụ thân của nàng, khi nàng nhìn về phía ông, lại thấy ông lạnh lùng nhìn về phía mình.

“Phụ thân, phụ thân nói giúp con một lời đi.” Tiêu U Nhược cầu xin.

Tiêu Lương chán ghét nhìn nàng một cái, nói: “Toàn bộ chuyện này là một mình ngươi gây nên, lại có thể đổ lên người Hồng Nhan! Tiêu Lương ta không có đứa con gái ác độc như ngươi, thái tử điện hạ, Lương đại nhân, cứ theo luật lệ của nước Lăng Nguyệt mà xử trí đi!”

“Phụ thân?” Tiêu U Nhược khó tin nhìn Tiêu Lương, bỗng nhiên cười lớn, khóc đến tê tâm liệt phế, “Các người sẽ chết không được tử tế! Tiêu Lương, ta là nữ nhi thân sinh của ông, ông lại thông đồng với người khác hại ta? Ha ha ha!” Nàng bỗng nhiên đứng lên, xoay một vòng trong đại sảnh, lần lượt chỉ vào từng người ở đây, “Các người, một đám cũng chết chẳng được tử tế! Ta nguyện rửa các người!”

“Lương đại nhân, dẫn đi.” Sở Lăng Dực phát tay, “Nếu vụ án đã được sáng tỏ, bản vương cáo từ trước.” Nói xong, Sở Lăng Dực đứng lên đi ra ngoài.

Cảm nhận ánh nhìn lãnh lẽo bắn ra trong mắt của Sở Lăng Thiên, công chúa Triều Hoa cũng mau chóng theo Sở Lăng Dực rời khỏi phủ Thừa tướng.

Gia Cát Hồng Nhan tìm được đường sống từ chỗ chết, giờ phút này cũng mềm nhũn té xuống đất.

“Hồng Nhan, con không sao chứ?” Đại phu nhân chạy đến đỡ nàng, “Mau đứng lên, mẹ đỡ con về phòng!”

“Chờ đã!” Gia Cát Chiêm thấp giọng quát.

“Bốp!” Gia Cát Hồng Nhan còn chưa kịp phản ứng, trên mặt đã trúng cái tát thật mạnh.

“Cút về phòng cho ta! Không cần trở ra làm mất mặt xấu hổ!” Gia Cát Chiêm tức giận nói, tiệc sinh thần vô cùng vui vẻ lại biến thành như vậy, ông thật sự là cảm giận đến cực điểm.

Lục di nương Trương Thúy Hoa ngoáy móng bước đến, vuốt ngực Gia Cát Chiêm, nũng nịu nói: “Lão gia, đừng tức giận mà hại thân, thiếp rất đau lòng.”

Đại phu nhân hung hăng liếc Lục di nương, trong lòng thầm mắng đồ yêu tinh, chỉ biết cảm dỗ nam nhân, xem người có thể đắc ý được bao lâu.

Nhìn thấy khuôn mặt của Lục di nương, cơn giận của Gia Cát Chiêm thoáng giảm đi chút ít, ông xoay người nhìn Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Hàn còn đứng đó, lập tức cung kính nói: “Quấy nhiễu niềm hứng khởi của Thất điện hạ cùng Cửu điện hạ, xin thứ lỗi!”

“Thừa tướng đừng nói vậy.” Sở Lăng Thiên nói, “Dù sao ai cũng không muốn việc này diễn biến như vậy! Nhưng mà Đại tiểu thư cũng quá lỗ mãng rồi đấy, ở trước mặt bao nhiêu người lại dám ăn nói bừa bãi, Thừa tướng gia nên dạy bảo lại cho tốt!”

“Dạ!” Gia Cát Chiêm gật đầu: “Thần cẩn tuân lời dạy của Thất điện hạ.”

“Gia Cát thừa tướng có việc gì thì làm đi, bản vương đến Trúc Nguyệt Hiên ngồi một lát.”

“Dạ, mời điện hạ!”

Trong sảnh rất cục cựa chỉ còn lại người của hai nhà Gia Cát và Tiêu gia. Giờ đây, trên mặt Tiêu Lương hiện lên vẻ căm giận, khác hẳn với vẻ lạnh lùng lúc nãy, ông oán giận nói: “Mẹ, U Nhược là cháu gái ruột của mẹ, sao mẹ lại nhẫn tâm đẩy nó vào đường chết?”

“Nếu không làm vậy, thì Hồng Nhan và nó đều phải chết, vẫn nên giữ lại một đứa chứ.” Trên mặt Tiêu lão thái quân không hề có vẻ xấu hổ, “Phủ Thừa tướng và Tiêu gia như thể tay chân, có thể giữ được một đứa là hay rồi.”

“Vậy sao không giữ lại U Nhược?” Tiêu Lương tức giận khó dằn, ông không biết quay về ăn nói với phu nhân mình thế nào, tham dự tiệc sinh thần, lại có thể lấy đi tính mạng của con mình. Nhưng hình như ông đã quên, khi này Tiêu U Nhược còn gửi gắm hy vọng cuối cùng lên người ông, là ông đưa tay đẩy nàng đi.

“Bởi vì so với U Nhược, tiền đồ tương lai của Hồng Nhan rộng mở hơn! Luận dung mạo, tài nghệ, trí tuệ Hồng Nhan đều hơn U Nhược, con còn là cậu của nó, nếu nó được vinh hoa phú quý, lúc đó chẳng phải cũng là của Tiêu gia ư?” Tiêu lão thái quân nói.

“Tiêu lão đệ, đệ yên tâm đi...” Gia Cát Chiêm ngượng ngùng vỗ bả vai Tiêu Lương, “Hồng Nhan có tiền đồ, chính là vinh quang chung của nhà Gia Cát và Tiêu gia! U Nhược sẽ không chết vô ích, món nợ này, nhất định sẽ đòi Chu gia trả lại!”

“Hừ! Ông nói thật dễ nghe!” Tiêu Lương bình tĩnh, “Nếu người bị chém đầu là con gái ông, ông còn có thể nói vậy không?”

“Tiêu lão đệ, đệ hãy nghe ta nói!” Gia Cát Chiêm khuyên nhủ, “Ta nghe phong thanh, có người mật báo trong tả quân có tướng quân Trương Lâm Hải nhận hối lộ, thông đồng với địch phản quốc, ngày mai ta sẽ ở trước mặt Hoàng thượng vạch tội hắn, Hoàng thượng nhất định cách chức điều tra! Ta sẽ đề điểm trước, để người khác nhân cơ hội này đề cử con của đệ, Tiêu Duẫn, ngồi lên vị trí của hắn!”

“Chuyện này thật ư?” Sắc mặt Tiêu Lương dịu đi ít nhiều, Tiêu Duẫn là con trai lớn nhất của ông, đã làm phó tướng trong quân nhiều năm, bởi vì sự tồn tại của Trương Lâm Hải, Tiêu Duẫn chỉ có thể làm phó tướng, nếu có thể mới đó lên làm Đại tướng quân, chuyện này thật tốt biết bao.

“Đương nhiên! Ngày mai, đệ cứ đợi tin tốt đi.” Trong lòng Gia Cát Chiêm cười lạnh, đồ cáo già, nói nhiều như vậy, chẳng phải muốn chiếm chút lợi ích sao? Món nợ này, cũng xem như lớn rồi.

“Vậy làm phiền Thừa tướng gia.”

“Tiêu lão đệ khách khí rồi, giữa chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau.”

“Ngày mai ta đợi tin tức của Thừa tướng gia.” Tiêu Lương nói, “Chúng ta cáo từ trước. U Lam, đi thôi!”

“Tiêu lão đệ, mời!”

Tiêu lão thái quân và Đại phu nhân đã lâu không gặp mặt, lại thấy Gia Cát Chiêm nạp di nương mới, lo lắng Đại phu nhân khó chịu trong lòng, nên quyết định ở lại phủ Thừa tướng vài ngày, ở bên cạnh Đại phu nhân, cho nên không có cùng Tiêu Lương quay về Tiêu gia.

Trên đường trở về Trúc Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy lạnh dọc sống lưng, giống như bên cạnh có một núi băng, điệu này, chắc là người nào đó lại tức giận.

Nhìn thấy sắc mặt của Sở Lăng Thiên, những người khác cũng không dám nói chuyện. Ba nha hoàn Nguyệt Lan, Mộc Tê và Tiểu Diệp vẻ mặt đau khổ, người nhìn ta ta nhìn người, không biết làm sao cho phải, đành phải bám sát ở phía sau.

138. Chương 138: Chỉ Có Thế Dùng Cách Thức Đặc Biệt Để Giải Hòa

“Á!” Mộc Tê chỉ lo nghĩ chuyện của chủ tử, không để ý dưới chân, bị vấp cục đá, sắp té ngã.

“Cẩn thận!” Sở Lăng Hàn nhanh tay lẹ mắt chạy tới ôm lấy thắt lưng nàng, nàng mới không bị ngã.

Phát hiện là Sở Lăng Hàn giúp mình, mặt của Mộc Tê không khỏi đỏ lên, nhanh chóng đứng thẳng, cúi đầu nói: “Cảm ơn Cửu điện hạ!”

“Người không sao chứ?” Sở Lăng Hàn thân thiết hỏi.

“Không sao, đa tạ Cửu điện hạ quan tâm.”

Giọng điệu của Mộc Tê bỗng nhiên chuyển lạnh, Sở Lăng Hàn nhú mày, cũng không biết bản thân làm sai chuyện gì, tại sao nha đầu kia lúc lại lạnh lùng với mình, lúc thì bộ dạng then thừng, y thật sự không thể nào hiểu được nữ nhân này!

“Gia, gia...” Nhìn thấy Sở Lăng Thiên, Kinh Phong và Phá Trận đang định bước đến hành lễ, nhưng thấy sắc mặt y không tốt, hai người tự giác lui sang một bên, đứng thẳng lưng.

Mấy người khác cũng thức thời không bước vào trong vội, chỉ đứng trong sân, càng không ngừng nhìn ngó vào phòng.

“Sao lại thế này?” Phá Trận nhỏ giọng hỏi, “Lại giận à?”

“Còn nghiêm trọng hơn cả lần trước.” Nguyệt Lan cau mày, lo lắng nói, “Có khi nào tiểu thư và điện hạ cãi nhau không? Mộc Tê, mau nghĩ cách để họ giải hòa đi.”

Mộc Tê khoanh tay, bất đắc dĩ nói: “Ta thì có thể có cách gì chứ.”

“Cửu điện hạ, quan hệ của người và Thất điện hạ rất tốt, người đi khuyên nhủ Thất điện hạ đi, xin điện hạ đừng nổi giận với tiểu thư, được không?” Nguyệt Lan khẩn cầu nói.

“Ta...” Sở Lăng Hàn kiên trì nói, “Ta... để ta thử xem. Thất ca mà nổi giận, ai khuyên cũng không có tác dụng.”

“Cửu điện hạ, đừng đi!” Phá Trận giữ Sở Lăng Hàn lại.

“Người đừng có phá đám!” Nguyệt Lan trừng mắt liếc Phá Trận một cái, “Họ đều như vậy, Cửu điện hạ, người đi khuyên đi.”

“Đừng đi, nghe lời ta đi!” Trong mắt Phá Trận hiện lên tia xảo quyệt, cười hì hì nói, “Các người đã quên lần trước bọn họ làm thế nào để giải hòa rồi ư? Lần này còn nghiêm trọng hơn, vậy thì chỉ có thể dùng cách thức đặc biệt để giải hòa thôi.”

Nghe Phá Trận nói vậy, mấy người họ nhất thời nhớ lại tình cảnh lần trước, trên mặt không hên mà cùng để lộ nụ cười mờ ám, ba nữ tử thì không khỏi đỏ mặt.

“Các người đang nói gì vậy? Sao ta nghe chẳng hiểu gì hết?” Sở Lăng Hàn nghi ngờ hỏi, “Lần trước họ làm sao để giải hòa?”

“Cửu điện hạ, để thuộc hạ nói cho người nghe!”

Phá Trận bước đến kề sát bên tai Sở Lăng Hàn thủ thủ vài câu, gương mặt Sở Lăng Hàn lập tức hiện lên nụ cười tươi rói, híp mắt: “Nói như vậy, ta thực sự sắp có cháu rồi! Ta đi nhìn xem!”

Nói xong, Sở Lăng Hàn không nhịn được bước về trước vài bước, mới vừa thò đầu vào xem, chỉ nghe rầm một tiếng, cửa bị đóng kín kè, y đành phải tiếc nuối rút cổ về.

Trong phòng khách nhỏ của Trúc Nguyệt Hiên, Sở Lăng Thiên lạnh lùng nghiêm mặt, không nói lời nào. Gia Cát Linh Ẩn rót chén trà cho y, y cũng làm như không thấy, không nhận, cũng không nói.

Thấy y bất động, Gia Cát Linh Ẩn đành phải buông ấm trà, giải thích: “Thất gia, sự việc phát sinh đột ngột, không kịp báo cho người, tình huống lần này khác hẳn với lần trước.”

“Đột ngột?” Sở Lăng Thiên hiển nhiên không tin lời của Gia Cát Linh Ẩn, “Nếu ta nhớ không nhầm, lúc sáng khi ta chưa đi, nàng đã biết hoa hải đường có vấn đề, tại sao không nói cho ta biết?”

“Khi đó ta còn chưa xác định, không muốn tùy tiện nói ra.”

“Vậy thì có thể tùy tiện hành động? Khi Triều Hoa tìm nàng, sao nàng không đến nói cho ta biết trước?”

“Không phải tình huống cấp bách sao? Kinh Phong vẫn luôn ở đây mà.” Gia Cát Linh Ẩn tức giận nói.

“Còn lý luận?” Sở Lăng Thiên đau lòng, “Lại đây.”

“Làm gì?”

“Lại đây mau.”

Thấy Gia Cát Linh Ẩn không nhúc nhích, Sở Lăng Thiên đứng phắt dậy, nhanh như chớp bế thốc nàng lên, đi vào hướng buồng trong. Khi nàng còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị y hôn lên làn môi đỏ mọng.

“Ừm! Ừm!” Gia Cát Linh Ẩn tránh né theo bản năng.

Sở Lăng Thiên đặt người trong lòng xuống giường, nhanh chóng đè lên trên, một tay nắm eo nàng, một tay cố định đầu nàng, đầu lưỡi mạnh mẽ cạy mở đôi môi nàng, chui vào trong, vội vã nhắm nháp nàng. Mỗi một lần hôn nàng, y đều có vẻ khẩn cấp như thế.

Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung, mỗi một lần y tiếp cận, đều khiến tim nàng đập tăng tốc, cảm nhận được sự gấp gáp và dịu dàng của y, nàng rốt cục cũng không giãy dụa nữa, chủ động đáp trả lại y.

Cảm giác được người dưới thân đáp trả lại, Sở Lăng Thiên càng thêm cuồng nhiệt, ước gì có thể nuốt nàng vào bụng mới thỏa lòng. Cách mấy lớp y phục, lần đầu tiên bàn tay y chạm vào nơi mềm mại đầy đà trước ngực nàng.

Trong khi ý loạn tình mê, Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy nơi ngực truyền đến cảm giác khác thường, đây là thứ cảm giác trước đây nàng chưa từng có, sau khi ý thức được hành động của Sở Lăng Thiên, mặt nàng nhất thời đỏ bừng, e thẹn không thôi, không khỏi đẩy tay y ra. Sở Lăng Thiên bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, tay kia tiếp tục tung hoành.

Gia Cát Linh Ẩn bị hôn đến ngạt thở, lồng ngực không ngừng phập phồng, đối với Sở Lăng Thiên mà nói, đây không thể nghi ngờ là sự cám dỗ không thể chối từ. Y nhiệt tình hôn nàng, thở hổn hển, chỉ cảm thấy máu nóng trong người đều đang sôi trào.

Lát sau, bỗng nhiên Sở Lăng Thiên xoay người ngồi lên, hít vào từng ngụm không khí, giọng nói khàn đục đi: “Linh nhi, tại sao nàng lại hấp dẫn đến vậy?”

Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng ngồi dậy, nói: “Hết giận rồi chứ?”

Sở Lăng Thiên kéo nàng vào lòng mình, ôm chặt lấy nàng: “Ta nói rồi, bất kể chuyện gì cũng phải nói với ta, đừng hành động một mình, tại sao lại quên? Nàng không biết như vậy rất nguy hiểm ư?”

“Lần sau sẽ không như vậy nữa!”

“Thật không?”

“Thật, ta hứa!”

Sở Lăng Thiên lắc đầu bất đắc dĩ, y biết lời hứa này chỉ là thùng rỗng kêu to, vừa giận nàng lại vừa thương nàng, thật sự là hết cách với nàng! Chuyện hôm nay, nếu có một chút sơ suất, sẽ nguy hiểm đến tính mạng

của nàng, y lo sốt vó, nàng lại đối phó qua loa như chuyện thường tình. Đường như nàng làm chuyện gì cũng đều định liệu trước, rồi lại từng bước làm rung động lòng người, làm cho y vừa thương vừa giận.

“Đi thôi, mau ra ngoài, họ chắc chắn lo lắng lắm.” Nghĩ đến mấy người còn ngoài sân, Gia Cát Linh Ân nói. Két một tiếng, cuối cùng cửa cũng mở ra.

“Thời gian lâu hơn lần trước.” Phá Trận khẽ nói.

Lỗ tai Sở Lăng Thiên giật giật, không khỏi trừng mắt liếc Phá Trận, Phá Trận rút cổ, làm ra vẻ cái gì cũng chưa nói.

Ngày sinh thần của Thừa tướng tàn tiệc trong không vui, buổi chiều, chủ tớ bọn họ được thoải mái hơn ngồi ở sân Trục Nguyệt Hiên phơi nắng, Sở Lăng Thiên không để ý có người, vòng tay ôm Gia Cát Linh Ân ngồi lên đùi mình, mấy người còn lại nhìn thấy nhưng cũng không dám hó hé. Nguyệt Lan và Tiểu Điệp ở một bên nô đùa cười giỡn, Sở Lăng Hàn thì thỉnh thoảng ngắm Mộc Tê đang ngắm người, một nơi nào đó trong lòng lại rục rịch.

Bỗng nhiên, Mộc Tê nhớ ra chuyện gì, nói với Gia Cát Linh Ân: “Tiểu thư, công nhân người muốn đã chiêu mộ xong, có an bài gì tiếp theo?”

Gia Cát Linh Ân nhìn Mộc Tê tán thưởng: “Trước tiên ới người năm mươi lượng bạc, ở nhà chuẩn bị, mười ngày sau khởi hành đi Doanh Xuyên.”

“Đi Doanh Xuyên?” Sở Lăng Thiên hoài nghi nhìn người trong lòng, “Là vì Bắc Mạch cùng hoang mạc kia?”

Gia Cát Linh Ân gật đầu, “Đúng vậy.”

“Nơi đó rất cực có cái gì?” Sở Lăng Thiên tò mò hỏi.

Gia Cát Linh Ân cười cười nói: “Phía dưới Bắc Mạch có mỏ vàng, dưới lòng hoang mạc có dầu thô!”

“Cái gì?” Mắt Sở Lăng Thiên sáng lên, vui vẻ ra mặt, “Lại có thể là mỏ vàng và dầu thô? Sao Linh nhi biết vậy?”

Kiếp trước, Bắc Mạch vẫn luôn bị người ta xem nhẹ, có một lần, nàng đi theo Sở Lăng Hiên truy kích thế lực còn sót lại của Sở Lăng Dục, đuổi tới Bắc Mạch, khi đó đang là mùa hè, mưa to suốt mấy đêm liền, một góc của Bắc Mạch bị sụp lún, lộ ra bí mật ngàn năm được chôn giấu dưới lòng đất. Về phần dầu thô ở hoang mạc, là khi một người thợ mỏ đang lấy mỏ vàng, vô tình phát hiện được, nhưng nàng không nói những chuyện này với Sở Lăng Thiên: “Trước kia có xem qua một quyển sách cổ, trên đó có ghi chép lại.”

“Linh nhi đúng là thông minh tuyệt đỉnh, ta đây bội phục sát đất. Thẩm Văn Bác kia nhất định sẽ tức giận mà chết, nhưng mà cho dù hắn còn sống, cũng sẽ bị vấn đề nàng hỏi tra tấn đến chết. Linh nhi, sao nàng có thể nghĩ ra được vấn đề như vậy?”

Gia Cát Linh Ân không khỏi bật cười khanh khách: “Nghe nói có một nơi, nữ nhân ở nơi đó thích nhất hỏi trượng phu mình vấn đề này, nếu mẫu thân và thê tử đồng thời rơi xuống nước sẽ cứu ai trước? Ta nghĩ đây đúng là một đề khó nghìn xưa.”

“Nàng nhìn Sở Lăng Hàn xem, có phải nó có ý với Mộc Tê không?” Sở Lăng Thiên đột nhiên hỏi.

“Người mới nhìn ra à!”

“Vậy Mộc Tê có thích nó không?”

“Ta nghĩ là thích, nhưng lại bận tâm đến thân phận của Cửu điện hạ, trong lòng của Mộc Tê nhất định suy nghĩ còn nhiều hơn cả Cửu điện hạ.”

“Nó sẽ không để ý đâu.”

“Nhưng Mộc Tê để ý.”

“Chuyện này ta có thể làm chủ, người khác đừng mơ mà nhúng tay vào!”

“Chuyện của họ, hãy để tự họ giải quyết đi, họ phải vượt qua được rào cản kia.”

Trời sắp tối, Sở Lăng Hàn thấy Sở Lăng Thiên vẫn chưa có ý định ra về, liền hỏi: “Thất ca, huynh còn ở lại đây ăn bữa chiều à?”

“Ừ!” Sở Lăng Thiên trịnh trọng gật đầu, “Buổi tối huynh cũng ở đây.”

“Ồ...” Sở Lăng Hàn ngẩn ra, rồi vui sướng nói, “Vây đệ cũng ở lại đây!”

“Đệ ngủ ngoài sân?”

“Được rồi, đệ về trước.” Sở Lăng Hàn tiếc hận nói, đến khi nào thì bản thân mới được ở lại chỗ này một cách quang minh chính đại chứ.

“Mộc Tê, người tiễn Cửu điện hạ đi.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Dạ, tiểu thư.” Mộc Tê đi đến trước mặt Sở Lăng Hàn, “Cửu điện hạ, mời.”

Ra đến cửa lớn phủ Thừa tướng, Sở Lăng Hàn nhìn chăm chăm Mộc Tê, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Điện hạ, mau lên xe ngựa đi.”

“Ừ.” Sở Lăng Hàn gật đầu, “Vài ngày nữa ta lại đến thăm người.”

“Điện hạ, Mộc Tê thân phận thấp hèn, điện hạ đừng quên thân phận của mình, để người khác bàn tán.” Giọng nói Mộc Tê có hơi lạnh đậm.

“Ta đi trước.” Yết hầu Sở Lăng Hàn lên xuống, không nói gì nữa, xoay người lên xe ngựa.

Xe ngựa đi được một đoạn, y không nhìn được vén màn lên, thò đầu ra ngoài, chỉ thấy trước cửa phủ Thừa tướng, một bóng dáng nhỏ bé đứng ở trong đêm, nhìn chăm chăm vào đuôi xe ngựa. Hắn buông màn, khóe miệng không khỏi nở nụ cười.

Dịch Khôn Cung.

Lúc này Chu quý phi dắt theo công chúa Triều Hoa, đang ở trước mặt Hoàng hậu lên án chuyện độc ác của nhà Gia Cát và Tiêu gia: “Hoàng hậu nương nương, Gia Cát Chiêm và Tiêu Lương kia cũng quá làm càn, dám sai người xuống tay với Triều Hoa, nương nương nhất định phải thay muội muội, thay Triều Hoa ra mặt, giữ gìn thể diện hoàng thất!”

139. Chương 139: Thất Gia, Muốn Ta

Hoàng hậu chậm rãi nhấp hớp trà, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn Chu quý phi, thản nhiên nói: “Không phải là tiểu thư của Tiêu gia đã ra tay à? Sao lại kéo cả Gia Cát thừa tướng vào đây?”

“Nương nương, có quỷ mới tin lời họ nói!” Chu quý phi tức giận nói, “Nhất định là hai nha đầu kia hợp mưu, mưu hại công chúa, tru di cửu tộc cũng không quá! Muội muội cầu xin nương nương hãy ban chết cho Gia Cát đại tiểu thư.”

“Tiêu U Nhược đã nhận tội rồi, muội muội hà tất dây dưa không thôi. Hung thủ đã quy án, đừng oan uổng người vô tội.” Hoàng hậu nghiêm nghị nói.

“Nương nương...” Chu quý phi vẻ mặt không phục, “Vì để bảo đảm an toàn cho Triều Hoa, giết thêm một người thì sao chứ? Chỉ một cái mạng ti tiện mà thôi, sao có thể sánh với Triều Hoa?”

Hoàng hậu không vui liếc Chu quý phi: “Thân là quý phi, muội muội sao có thể nói ra lời chẳng có phép tắc cơ bản gì cả! Trong thiên hạ, tất cả mọi người đều là thân dân của Hoàng thượng, mỗi một sinh mạng đều trân quý như nhau!”

“Hừ!” Chu quý phi hừ lạnh, khinh thường nói, “Muội muội không giống như nương nương hiểu được nhân nghĩa đạo đức, muội chỉ muốn bảo vệ nữ nhi của mình mà thôi.”

“Tính cách Triều Hoa thế nào, người làm mẫu thân như muội còn không rõ ràng sao?” Hoàng hậu thấp giọng nói, “Nó bắt tay với công chúa Mộ Vân, muốn làm gì Gia Cát tam tiểu thư, muội muội không biết à? Nếu Thừa tướng gia tiếp tục truy cứu, Triều Hoa nhất định sẽ bị Hoàng thượng quở trách!”

Nghe Hoàng hậu nói vậy, Chu quý phi do dự một lúc, không nói gì nữa.

“Cứ ở đây dây dưa phải trị tội ai, chi bằng muội muội nên nghĩ cách bình ổn cơn giận của Thiên nhi thì hơn. Hạ độc thủ với Tam tiểu thư, còn đau hơn cả chuyện cắt thịt của nó!”

Trong lòng Chu quý phi lộp bộp, lúc trước do quá mức phần nộ, lại có thể xem nhẹ Sở Lăng Thiên, được Hoàng hậu thức tỉnh, trong lòng bà nhất thời dấy lên sự sợ hãi: “Nương nương, nhất định phải giúp muội muội khuyên can Thất điện hạ. Triều Hoa còn nhỏ không hiểu chuyện, hy vọng điện hạ đừng tiếp tục truy cứu. Nói thế nào, Triều Hoa cũng là muội muội của nó, nữ tử kia chỉ là người ngoài mà thôi.”

Hoàng hậu khinh bỉ cười cười: “Thiên nhi lại không cho là vậy!”

“Muội muội biết rồi, may mà có tỷ tỷ nhắc nhở. Chỗ Thất điện hạ, vẫn xin nương nương hỗ trợ khuyên can giúp. Muội muội cáo lui trước.”

“Ừm...” Hoàng hậu gật đầu, “Coi chừng Triều Hoa đi, bằng không lúc nó quậy ra chuyện lớn, cả muội hay tỷ đều chẳng bảo vệ được nó đâu!”

“Dạ biết!”

Sau khi Chu quý phi rời khỏi, Hoàng hậu lập tức lệnh cho Tiêu Ôn đi truyền Sở Lăng Dực đến.

Một lát sau, Sở Lăng Dực cùng Tiêu Ôn đi vào Dịch Khôn Cung.

“Nhi thần vẫn an mẫu hậu.”

Hoàng hậu nhìn Tiêu Ôn: “Người ra ngoài trước đi!”

“Dạ, nương nương, nô tài xin cáo lui!”

Hoàng hậu nhìn Sở Lăng Dực, sắc mặt không khỏi tối lại, bà nghiêm mặt nói: “Hôm nay tiệc sinh thần của Gia Cát thừa tướng, con đích thân đi dự?”

“Dạ, vì sao mẫu hậu lại hỏi chuyện này?”

“Sao con lại có thể hồ đồ như vậy!” Hoàng hậu lớn tiếng quát, “Phụ hoàng con ghét nhất là kết bè kết phái, con đích thân tham dự sinh thần của Gia Cát thừa tướng, sẽ khó trách ông ấy đa nghi! Con nhìn Sở Lăng Hiền xem, chỉ sai người mang lễ vật qua, là xong lễ nghĩa, cũng không khiến phụ hoàng con hoài nghi!”

“Mẫu hậu lo lắng nhiều rồi.” Sở Lăng Dực nói, “Nếu một mình con đi, phụ hoàng khó trách có nghi ngờ vô căn cứ, nhưng không phải có Thất đệ và Cửu đệ đi cùng ư?”

“Con khác với chúng! Nếu chúng kẻ dao vào cổ Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ cam tâm tình nguyện dâng đầu mình lên! Còn con, cho dù con có ở xa ngàn dặm, ông ấy cũng sẽ hoài nghi trong lòng con có quỷ!”

“Nhi thần đã biết.” Sở Lăng Dực cúi đầu, “Sau này nhi thần nhất định sẽ cẩn trọng từ lời nói đến việc làm!”

“Con biết là tốt rồi!” Hoàng hậu dừng một chút, “Trong lòng con có ngưỡng mộ nữ tử nào không? Nên cưới Thái tử phi rồi! Nếu không ngoài dự tính của ta, Thiên nhi và Tam tiểu thư sẽ mau chóng thành thân. Nếu bọn chúng sinh con trước con, Hoàng thượng nhất định sẽ càng thiên vị nó.”

“Mẫu thân, tạm thời nhi thần vẫn chưa nghĩ đến chuyện nạp phi.”

“Mấy năm trước, con ở bên ngoài dẫn quân đánh giặc, ta không quản con, hiện giờ đã về Ngân Đô rồi, phải lập tức quyết định chuyện này! Ta thấy công chúa Sương Uyển của nước Nam Chiếu rất được, cũng đã nói với phụ hoàng con, cầu thân với nước Nam Chiếu!”

“Nếu mẫu hậu đã quyết định rồi, thì thương lượng với nhi thần làm gì? Cứ theo ý mẫu hậu đi!”

“Ta xem như con đã đồng ý! Con lui xuống trước đi, nhớ kỹ lời dặn hôm nay của ta!”

“Nhi thần đã biết!”

Trục Nguyệt Hiên.

Dùng xong bữa tối, Gia Cát Linh Ẩn và Mộc Tê cùng nhau tính toán số ngân lượng dùng để thuê mướn nhân công, sau đó mới tháo trang sức rửa mặt. Làm xong, nhìn thấy Sở Lăng Thiên không biết từ đâu lấy ra bức họa của y, chính là bức họa lúc trước Gia Cát Linh Ẩn vẽ y. Trên bức họa, còn có hai hàng chữ nhỏ nhắn: Nhớ người khi người ở chân trời, nhớ người khi người ngay trước mặt.

“Hóa ra Linh nhi đã thầm thương trộm nhớ ta từ lâu.” Sở Lăng Thiên đắc ý nói.

Gia Cát Linh Ẩn liếc trắng mắt: “Rảnh rồi nên vẽ chơi thôi.”

“Còn không nhận!” Y nhốt nàng vào lồng ngực mình, chỉ vào đôi mắt chiếc mũi trên bức tranh, “Nếu không phải trong lòng nàng có ta, sao lại vẽ giống như thế? Còn bài thơ này nữa! Linh nhi, nàng yêu ta không?”

Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngừng gật đầu.

“Nói ra!” Sở Lăng Thiên bắt mẫn cách trả lời của nàng, nhìn chăm chú vào mắt nàng, “Linh nhi, ta muốn nàng phải nói ra.”

“Ta yêu người!”

Tim Sở Lăng Thiên giật thót, trong cơ thể như có một ngọn lửa bùng cháy. Y cúi đầu ngậm lấy đôi môi mềm mại của nàng, hôn nàng, y nhẹ nhàng cạy mở hàm răng nàng, nàng cũng không ngăn cản như lúc trước nữa. Hai người ôm nhau triền miên, thăm dò lẫn nhau.

Sở Lăng Thiên bế bồng Gia Cát Linh Ẩn lên, đi về phía giường. Y nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, cúi người đè lên, cùng với người ở dưới thân quấn lấy nhau. Tay y, cách lớp y phục, chu du trên cơ thể nàng, cuối cùng dừng lại trước ngực nàng mà xoa nắn.

“Ừm.” Trong miệng nàng bắt giác phát ra âm thanh mê người.

Nghe được tiếng ưm của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên nhất thời mất lý trí, cuồng nhiệt ngậm lấy đầu lưỡi nàng, mút mạnh vào. Một tay y không ngừng tháo mở đai lưng ở hông nàng, bàn tay luồn vào trong vạt áo nàng, vuốt ve vòng eo trơn mịn của nàng.

Một lát sau, Sở Lăng Thiên giống như khôi phục lại lý trí, y xoay người, buông Gia Cát Linh Ẩn ra, nằm xuống bên cạnh nàng, nặng nề thở dốc, giọng nói của y trở nên khàn đục: “Linh nhi, ta thực sự không còn cách nào không chế chính mình.”

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười: “Mau ngủ đi thôi, hôm nay mệt mỏi cả ngày rồi.”

“Ừ.” Sở Lăng Thiên vươn tay ôm lấy nàng vào ngực mình, tì cằm vào trán nàng, cưng chiều vuốt ve khuôn mặt nàng, hôn nhẹ lên trán nàng một cái, rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Gia Cát Linh Ẩn dán chặt vào lồng ngực y, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của y, cảm thấy rất an tâm. Do ban ngày trải qua những chuyện hung hiểm như thế, giờ phút này gối đầu lên khuỷu tay y, hết thảy đều an tĩnh lại. Cảnh tượng xảy ra lúc ban ngày từ từ quay chậm trong đầu nàng, người bị xấu hổ trước tất cả mọi người không phải nàng mà là Liên Mộ Vân.

“Thất gia.” Gia Cát Linh Ẩn bắt giác dịu dàng gọi y.

“Ừ.” Sở Lăng Thiên khẽ lên tiếng, “Sao vậy?”

Gia Cát Linh Ẩn còn đắm chìm trong cảnh tượng ban ngày, có chút không ý thức được lời nói của chính mình, nghĩ đến lúc Liên Mộ Vân không ngừng đòi Bạch Vân Nghị hãy muốn mình, ma xui quỷ khiến thế nào, nàng lại nói: “Muốn ta.”

Sở Lăng Thiên bỗng chốc mở to mắt, cơ thể run lên như bị giật, nâng cầm Gia Cát Linh Ẩn lên, cúi xuống nhanh chóng hôn môi nàng.

“Đừng đừng đừng!” Gia Cát Linh Ẩn đối với nụ hôn bất thành linh này không biết phải làm sao, để mặc đầu lưỡi của Sở Lăng Thiên tung hoành trong khoang miệng nàng.

“Linh nhi nói thật ư?” Sở Lăng Thiên ngẩng đầu, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, khóe miệng hiện lên nụ cười xấu xa.

“Ta đã nói gì?” Gia Cát Linh Ẩn vô tội nhìn Sở Lăng Thiên, “Sao vậy?”

Thấy bộ dạng ngớ ngẩn của nàng, Sở Lăng Thiên bắt đầu cười cười, có chút cụt hứng nói: “Không có gì, vừa rồi Linh nhi nói mơ.” Nói xong, y nhéo mũi của nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Bên kia, trong phòng ngủ của Gia Cát Chiêm, ông mới vừa mây mưa một phen cùng Lục di nương, giờ phút này đang ôm cơ thể đầy đà của nàng mà vuốt ve. Lục di nương ghé vào ngực ông, nũng nịu nói: “Lão gia, hôm nay Đại tiểu thư hăm hại Tam tiểu thư, sao lão gia không trách phạt tiểu thư ấy? Lão gia vẫn rất thương yêu Đại tiểu thư.”

“Nàng nói bậy bạ gì vậy?” Gia Cát Chiêm không vui liếc Lục di nương, “Hong Nhan và Linh nhi đều là nữ nhi của ta, đều yêu thương như nhau.”

“Nếu như hôm nay là Tam tiểu thư hăm hại Đại tiểu thư, lão gia sẽ làm thế nào?”

“Đây không phải chuyện nàng nên quản! Giữa mấy đứa nhỏ, hay đùa giỡn với nhau là chuyện bình thường! Sau này đừng ở trước mặt ta nhắc lại chuyện này nữa! Lão phu nhìn đứa con Như Phong này liền thấy vui vẻ, chừng nào thì nàng cho ta một đứa con nữa đây?”

Lục di nương hờn dỗi cọ đầu vào người Gia Cát Chiêm, ngượng ngùng nói: “Lão gia xấu lắm, vấn đề này, thiếp làm sao không biết xấu hổ mà trả lời lão gia đây.”

“Vậy không cần trả lời!” Gia Cát Chiêm chạm vào cơ thể thanh xuân của Lục di nương, trong lòng lại dắc ý, hôn nàng rồi đè lên người nàng.

Lục di nương không nhịn được kêu lên một tiếng, hai người lại tiếp tục hoan lạc.

Trong phòng Đại phu nhân, ánh nến còn sáng, bà và Tiêu lão thái quân còn chưa đi vào giấc ngủ, mới vừa rồi nghe thấy tiếng kêu hưng phấn của Lục di nương truyền ra từ phòng của Gia Cát Chiêm, trong lòng bà lại phiền muộn và bất an, không khỏi cảm giận nói: “Đúng là không biết liêm sỉ! Trong phủ còn mấy đứa nhỏ đó, cũng không biết kiềm chế lại. Lão gia cũng thật là, không để ý thể diện của mình, cũng phải nghĩ đến cảm nhận của mấy nữ nhi chứ!”

“Nam nhân nào không có mới nói cũ chứ, con cứ nghĩ thoáng một chút cho khỏe!” Tiêu lão thái quân bình tĩnh nói.

“Từ sau khi ả đến, lão gia chưa từng vào phòng con, mẹ, lòng con thật sự rất khó chịu! Hận không thể lập tức đuổi ả ra khỏi phủ!”

“Mấy chuyện thế này con tuyệt đối không thể lấy cứng đối cứng.” Tiêu lão thái quân ra vẻ đa mưu túc trí, “Muốn đuổi ả đi, con phải thay đổi sách lược. Trước mặt mọi người phải đối xử tốt với ả, có thể giao vài chuyện trong phủ cho ả xử lý. Với ánh mắt nhìn người nhiều năm của mẹ, vừa thấy liền biết ả là một kẻ không biết an phận, con cho ả quyền lực càng lớn, ả lại càng dễ dàng quên mọi thứ. Đến lúc đó, không cần con ra mặt, Thừa tướng gia sẽ đuổi ả đi. Chuyện con cần làm là phải chăm sóc Thừa tướng gia và ả, biểu hiện sự độ lượng dịu dàng của con, hiểu chưa?”

140. Chương 140: Nha Đầu Thối, Đúng Là Chọc Không Được

Nghe xong lời khuyên của Tiêu lão thái quân, Đại phu nhân có chút dăm chiêu gạt gù, bình tĩnh nói: “Mẹ nói đúng, con nhất định sẽ đối đãi tốt với ả, để chính ả đi vào con đường tự diệt, lão gia cũng sẽ không đổ lên đầu con.”

“Con hiểu là tốt rồi. Chuyện này không thể gấp, con nhìn ta xem, cha con cả đời này nạp nhiều di nương như vậy, có người nào ở được trong phủ quá hai năm không? Cha con còn cảm thấy ta là người rộng lượng đó chứ.”

“Mẹ, mẹ đúng là có cách, mẹ phải dạy dỗ con nhiều hơn mới được.”

“Yên tâm đi, con cứ làm theo cách của ta, chưa đến nửa năm, Lục di nương kia chắc chắn không trụ nổi trong phủ Thừa tướng này đâu.”

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát Chiêm và Lục di nương vừa mới thức dậy, đã nhìn thấy Đại phu nhân đích thân đưa hai bát canh đến.

“Bà đến làm gì?” Gia Cát Chiêm lạnh lùng hỏi.

Đại phu nhân cười cười: “Lão gia và Lục muội tối qua nhất định là mệt mỏi lắm, sáng sớm thiếp đã đích thân nấu canh, để bồi bổ cho hai người. Đặc biệt là Lục muội, nhớ dưỡng thân thể cho tốt, mới có thể sinh con cho lão gia.”

Nghe thấy lời nói của Đại phu nhân, Gia Cát Chiêm hài lòng gật đầu: “Vậy mới ra dáng chủ mẫu chứ! Nhìn thấy hai người chung sống hòa bình, lão phu cảm thấy vui mừng. Thanh Thanh, mau uống hết canh đi, dưỡng thân cho tốt, tranh thủ sanh tiểu tử trắng trẻo mập mạp cho lão phu!”

“Lão gia...” Lục di nương then thùng nhìn Gia Cát Chiêm, ưỡn a ưỡn ẹo đi tới, bưng bát canh, từng ngụm uống hết, nàng cảm kích nói với Đại phu nhân, “Đa tạ phu nhân, mấy ngày nay lão gia đều ở với muội, mong phu nhân đừng tức giận, đêm nay lão gia sẽ ở cùng với phu nhân.”

Đại phu nhân thân thiết nắm lấy tay của Lục di nương: “Sau này Lục muội gọi ta là Đại tỷ được rồi, muội đâu phải là nha hoàn trong phủ đâu. Muội có thể làm cho lão gia vui vẻ, thì Đại tỷ liền vui vẻ, làm sao tức giận được? Trách nhiệm của chúng ta chính là hầu hạ lão gia cho tốt, sinh con cho lão gia mà.”

Gia Cát Chiêm lại hài lòng, gật đầu với Đại phu nhân: “Mẫn nhi có thể nghĩ vậy, ta thật cao hứng, đêm nay, ta muốn đến viện của bà nghỉ ngơi.”

“Lão gia, vẫn nên bên Lục muội nhiều hơn đi, chúng ta thành thân lâu rồi, còn so đo mấy chuyện này làm gì, chỉ cần trong lòng lão gia có Mẫn nhi là được.” Đại phu nhân từ chối nói.

“Cứ quyết định vậy đi.” Gia Cát Chiêm kiên trì nói, “Ta vào triều trước, hai người ở nhà phải chung sống hòa thuận nhé.”

“Dạ, lão gia.” Đại phu nhân và Lục di nương đồng thanh đáp.

Cùng ngày hôm đó, triều đình truyền đến sự thay đổi, tướng quân cánh tả Trương Lâm Hải bị cách chức điều tra, phó tướng Tiêu Duẫn được thăng làm tướng quân, chức quan từ cấp tòng tứ phẩm[1] thăng lên chính tứ phẩm[2], thống lĩnh mười ngàn tả quân. Nghe được tin tức ấy, Gia Cát Linh Ẩn hiểu rằng hôm qua Gia Cát Chiêm và Tiêu Lương đã đạt thành giao ước, Tiêu Lương nhất quyết không cam tâm mất đi một nữ nhi vô ích, Gia Cát Chiêm xem như hao mất một ân huệ lớn. Dừng mạng của Tiêu U Nhược đổi lấy thăng quan tiến chức cho Tiêu Duẫn, đổi lấy vinh quang cho Tiêu gia, có lẽ trong lòng người của Tiêu gia đều cho rằng cái chết của nàng thật có ý nghĩa.

Tuy rằng lần này không khiến cho nhà Gia Cát và Tiêu gia trở mặt thành thù, Gia Cát Linh Ẩn cũng chẳng sót ruột. Nàng biết, muốn đập tan liên minh của hai nhà này, không phải là chuyện một sớm một chiều. Chuyện này giống như tìm một lỗ hổng trên mặt gương hoàn hảo vậy, trước mặt thoát nhìn sóng yên biển lặng, nhưng mặt sau chắc chắn đã ngấm ngầm dậy sóng, phu nhân của Tiêu Lương nhất định sẽ không chấp nhận sự thật này. Một mẫu thân mất đi con mình, sao có thể dễ dàng cam tâm từ bỏ! Ngoại trừ bà ấy, Tiêu gia vẫn còn một Tiêu lão thái quân mất đi con gái, kế tiếp rất có thể Tiêu lão thái quân sẽ ra tay. Nếu nhà Gia Cát mất đi một con trai, sự tình sẽ rất khác.

Cũng vào hôm đó, Chu quý phi bỗng nhiên nghe được phong thanh, nói Hoàng thượng có tình gả Triệu Hoa cho thái tử nước Tinh Long, Bạch Vân Phàm. Nghe được tin này, Chu quý phi vội vàng đến ngự thư phòng tìm Hoàng thượng. Chuyện của nhị hoàng tử Bạch Vân Nghị đã lan truyền khắp nước Lăng Nguyệt, nghĩ

đến thân là đại ca, chuyện xấu của Bạch Vân Phàm nhất định cũng loang lổ, làm sao bà cam tâm gả bảo bối của mình ột nam nhân như vậy chứ.

“Hoàng thượng, hoàng thượng phải làm chủ cho thần thiếp và Triều Hoa!” Người còn chưa thấy, tiếng của bà đã vọng vào ngự thư phòng.

Sở Kim Triều nhú mày, có vẻ không kiên nhẫn: “Lại làm sao nữa?”

“Hoàng thượng!” Chu quý phi khóc nức nở, quỳ xuống trước mặt Sở Kim Triều, “Sao người có thể gả Triều Hoa đến tận nước Tinh Long? Nếu nó bị ức hiếp thì làm sao? Hoàng thượng không phải vẫn rất yêu thương nó ư? Xin Hoàng thượng đừng đồng ý mối hôn sự này.”

“Bạch Vân Phàm tướng mạo đường đường, lại là thái tử nước Tinh Long, Triều Hoa kết thân với hắn, sẽ thành thái tử phi, tương lai là nhất quốc chi mẫu, có gì không tốt?” Sở Kim Triều thản nhiên nói.

“Thế nhưng thần thiếp nghe nói Bạch Vân Phàm hành sự bất chính, nhìn Nhị hoàng tử thì biết, lại có thể làm chuyện không biết xấu hổ như thế trước mặt mọi người, có thể suy ra được giáo dưỡng của Bạch gia thế nào. Triều Hoa gả đến đó, nhất định phải chịu không ít ảm ức!”

“Chuyện này còn không phải do con gái bảo bối của người làm sao!” Sở Kim Triều tức giận nói, “Hiện giờ nước Tinh Long và Đông Lan đều tìm trầm thuyết pháp. Trầm không trừng phạt nó, người lại chạy đến tận đây! May mà Thiên nhi nghĩ được cách bình ổn lửa giận của nước Tinh Long!”

“Hoàng thượng...” Chu quý phi cầu xin nói, “Đây là chủ ý của Thất điện hạ? Là do thường ngày thần thiếp đã quá mức nuông chiều nó, mới khiến nó vô pháp vô thiên. Hoàng thượng muốn phạt thì phạt thần thiếp đi, mặc kệ thế nào, thần thiếp cũng không bằng lòng để Triều Hoa và Bạch Vân Phàm thành thân.”

“Chuyện này không cần người làm chủ! Lui xuống đi, trầm còn phải phê duyệt tấu chương!”

“Hoàng thượng...” Chu quý phi thấy Sở Kim Triều tức giận, lo lắng nói thêm gì nữa sẽ chọc giận đến ông, đành phải ngượng ngùng cáo lui, “Thần thiếp cáo lui.”

Ra khỏi ngự thư phòng, Chu quý phi nôn nóng đi về hướng Thất vương phủ, trong lòng căm giận mắg, giải cho tên Sở Lăng Thiên, Triều Hoa chẳng qua chỉ đùa với con nha đầu thối đó một chút, người lại có thể ra chủ ý như thế với Hoàng thượng, sử dụng chiêu âm hiểm độc ác này! Mắg thì mắg, bà vẫn phải đi tìm y.

Đến Thất vương phủ, Chu quý phi lại được báo rằng, Sở Lăng Thiên không có trong phủ, bà lại phải nhẫn nại chờ đợi. Đợi đến lúc chàng vắng, còn chẳng thấy bóng dáng y đâu, bà không khỏi nổi nóng, gọi Ung tổng quản đến.

“Chủ tử phủ các người đi đâu vậy? Sao giờ này còn chưa về?” Chu quý phi tức giận hỏi.

“Hồi bẩm quý phi nương nương, điện hạ bận rộn sự vụ, thường ngày đến khuya mới về. Không biết nương nương tìm điện hạ có chuyện gì? Chỉ bằng nương nương cứ dặn lại, sau khi điện hạ về, nô tài sẽ bẩm báo lại với điện hạ.”

“Không có gì! Ngày mai bản cung lại đến!”

“Đúng rồi, nương nương...” Ung tổng quản đột nhiên nhớ ra chuyện gì, “Điện hạ có dặn, nếu nương nương vì chuyện của công chúa, thì nói lại với nương nương dẫn công chúa đến phủ Thừa tướng tìm điện hạ.”

“Phủ Thừa tướng? Nói như vậy, hần sớm biết bản cung sẽ đến tìm hần, tại sao lại không đợi ở trong phủ! Còn người nữa, tại sao không nói sớm? Hại bản cung đợi ở đây cả nửa ngày!”

“Nô tài tuổi đã cao, trí nhớ không tốt lắm, xin nương nương thứ tội.”

“Trí nhớ kém thì cáo lão hồi hương đi!” Chu quý phi tức giận nói.

Bà ra khỏi Thất vương phủ, dẫn theo Triều Hoa, cùng nhau đến phủ Thừa tướng. Cởi chuông phải tìm người buộc chuông, bà biết chuyện này chỉ đi tìm Sở Lăng Thiên mới xoay chuyển được, thâm nghĩ con nha đầu thối đó đúng là không chọc được!

Khi hai mẹ con Chu quý phi đến phủ Thừa tướng, trời đã tối đen, không đợi hạ nhân thông báo, bà đã vọt vào phủ, không ngờ đụng phải Đại phu nhân.

Bà vốn đang tức giận đùng đùng, giờ phút này oán khí ngất trời trút lên người đã đụng phải bà: “Đi đường không mở mắt à! Đụng bị thương bản cung rồi, xem bản cung trị tội người thế nào!”

Lúc này, Đại phu nhân mới nhìn rõ người mình đụng vào là Chu quý phi, lập tức quỳ xuống thỉnh tội: “Thần phụ tham kiến nương nương, tham kiến Triều Hoa công chúa! Xin nương nương thứ tội, trời tối quá, thần phụ không cẩn thận, đã mạo phạm nương nương, xin nương nương bớt giận!”

“Hóa ra là Thừa tướng phu nhân?” Chu quý phi không khỏi mỉm cười, châm chọc nói, “Phu nhân không ở trong phòng canh giữ Đại tiểu thư, chạy loạn làm gì? Không sợ Đại tiểu thư lại mang một đứa con hoang về cho người ư?”

“Nương nương...” Trong lòng Đại phu nhân phẫn nộ, nhưng không dám chống đối bà, “Nương nương đến quý phủ có gì dạy bảo?”

“Bản cung đến làm gì phải báo cáo với người sao?” Chu quý phi hung hăng vênh váo nhìn nữ nhân quỳ dưới đất, “Thượng bất chính hạ tắc loạn, nữ nhân của nhà Gia Cát, làm chuyện gì cũng mất mặt, làm sao so được với sự ổn trọng của nữ tử Chu gia!”

“Nương nương dạy bảo rất phải, thần phụ xin ghi nhớ lời dạy của nương nương!”

Lúc này, Gia Cát Linh Ẩn đang vừa đi từ bên ngoài vào vừa trò chuyện cùng Sở Lăng Thiên, Chu quý phi thấy hai người họ lập tức tươi cười chào đón: “Thất điện hạ, Tam tiểu thư, hai đứa đã về.” Giờ phút này, trên mặt bà tuy cũng có chút kiêu căng, nhưng khí thế vênh váo hung hăng lúc nãy đã không còn.

“Thỉnh an quý phi nương nương, thỉnh an công chúa Triều Hoa.” Gia Cát Linh Ẩn cúi người hành lễ.

“Tam tiểu thư không cần khách sáo!” Chu quý phi đỡ nàng dậy, “Mau đứng lên, mau đứng lên!”

Công chúa Triều Hoa đứng một bên cúi gầm mặt, nhìn cũng không dám nhìn Sở Lăng Thiên, nàng là từ trong xương tủy đã sợ y, trong tất cả các ca ca, y là người khó chơi nhất, cả ngày lạnh lùng nghiêm mặt, chỉ có lúc ở bên Tam tiểu thư, mới thấy y cười một chút.

Đại phu nhân vẫn còn quỳ trên đất, Chu quý phi không gọi bà đứng lên, bà chỉ có thể quỳ. Nhìn thấy thái độ của Chu quý phi với Gia Cát Linh Ẩn, bà không khỏi giật mình, quả thực kém xa thái độ đối xử với bà lúc nãy. Khi nào thì tiện nhân này lại nâng cao quan hệ với quý phi nương nương chứ.

“Nương nương đến vì chuyện của Triều Hoa?” Sở Lăng Thiên lạnh lùng hỏi.

“Thất điện hạ, Triều Hoa thế nào cũng là muội muội của con, con hãy nói với Hoàng thượng, nói người đừng đồng ý mối hôn sự này đi.” Trên mặt Chu quý phi hiện lên nụ cười khó coi.

“Bản vương lại thấy rất tốt! Bạch Vân Phàm anh tuấn phóng khoáng, lại là thái tử nước Tinh Long, trên đời có mấy nam tử sánh được với y?”

“Điện hạ...” Chu quý phi nhỏ giọng nói, “Con hãy giúp Triều Hoa đi, ta biết, chuyện này nó sai rồi, ta cũng sẽ phạt nó. Chẳng phải hiện giờ Tam tiểu thư vẫn bình an đó sao?”

Sở Lăng Thiên cười cười: “Muốn ta nói giúp cũng được, nhưng ta có một điều kiện.”

“Xin nói, chỉ cần ta có thể làm được, thì ta nhất định đồng ý!”

“Chỉ cần Triều Hoa quỳ gối xuống trước mặt Linh nhi nhận lỗi là được!”

“Cái gì?” Công chúa Triều Hoa hô lên, “Thất ca, muội là công chúa, ả chỉ là quận quân mà thôi, còn là thứ nữ, muội quỳ xuống nhận lỗi với ả, ả nhận nổi sao?”

[1] Tông tứ phẩm: thuộc cấp thứ tám trong cửu phẩm mười tám cấp quan viên trong thời kỳ phong kiến. (Nguồn dịch từ Baidu)

[2] Chính tứ phẩm: thuộc cấp thứ bảy trong cửu phẩm mười tám cấp quan viên trong thời kỳ phong kiến, thấp hơn tông tam phẩm, cao hơn tông tứ phẩm. (Nguồn dịch từ Baidu)

141. Chương 141: Thân Thể Của Ta Vẫn Còn Trong Trắng

“Được thôi, nương nương, vậy xin mời hai người về đi! Linh nhi, chúng ta đi.”

“Từ từ!” Chu quý phi chặn trước mặt hai người, “Ta đồng ý với con! Triều Hoa, mau quỳ xuống nhận lỗi với Tam tiểu thư đi!”

“Con không muốn!” Công chúa Triều Hoa quát cường nói, “Con đứng trước mặt phụ hoàng cũng chẳng cần phải quỳ, thì sao phải quỳ với ả, ả không sợ giảm thọ ư?”

“Có thể nhận cái quỳ gối của công chúa, có giảm thọ vài năm cũng không sao.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười.

“Triều Hoa! Nghe lời!” Chu quý phi cao giọng, “Con muốn quỳ hay muốn gả cho Bạch Vân Phàm? Tự con lựa chọn đi!”

“Mẫu phi!” Công chúa Triều Hoa căm giận nhìn Gia Cát Linh Ẩn, xoay đầu sang một bên, “Muốn quỳ thì tự người đi mà quỳ! Con mặc kệ!”

“Triều Hoa!” Chu quý phi tức giận, quát lớn, “Con muốn gả cho Bạch Vân Phàm, ngày ngày phải gặp mặt Bạch Vân Nghị sao?”

“Con...” Công chúa Triều Hoa nghẹn lời, suy nghĩ, đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn một cách vô cùng không tình nguyện, chậm rãi quỳ xuống, nhỏ giọng nói, “Tam tiểu thư, ta sai rồi.”

“Nói lớn một chút!” Sở Lăng Thiên nói.

Công chúa Triều Hoa không phục, trừng mắt với Sở Lăng Thiên, nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của y, không khỏi rụt cổ, lớn giọng: “Tam tiểu thư, ta sai rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, muốn đỡ nàng đứng lên, nàng lại ghét bỏ tránh đi, tự mình đứng dậy.

“Điện hạ, yêu cầu của con Triều Hoa đã làm rồi, bên chỗ Hoàng thượng...”

“Yên tâm đi, ta sẽ đi nói với phụ hoàng! Lần này cho qua, nếu lại có lần sau, Chu quý phi tự mình ngẫm lại hậu quả đi!”

“Vương gia yên tâm, Triều Hoa tuyệt đối không dám nữa!” Chu quý phi kéo công chúa Triều Hoa ra khỏi phủ Thừa tướng.

Sở Lăng Thiên nắm tay Gia Cát Linh Ẩn, đi về hướng Trục Nguyệt Hiên. Đại phu nhân còn lẳng lặng quỳ trên đất, thấy Chu quý phi khuất dạng, bà mới đứng lên. Thái độ của Chu quý phi đối với Gia Cát Linh Ẩn, bà đã cảm thấy quái lạ. Không ngờ, Thất điện hạ lại bắt công chúa phải nhận lỗi với nha đầu chết tiệt đó, thể diện lớn bao nhiêu mới có thể nhận nỗi một cái quỳ này của công chúa! Bà căm giận nhìn về hướng Trục Nguyệt Hiên, dựa vào cái gì, con gái của mình biến thành nữ tử không tuân thủ phép tắc chuẩn mực, còn nó lại có thể sống vui vẻ như vậy.

Trong bóng tối, vẫn còn có một bóng người nhìn thấy toàn bộ tình cảnh lúc này. Ông cũng chẳng ngờ được, có một ngày ông lại có thể được nhìn thấy công chúa Triều Hoa được hoàng thượng và Chu quý phi nâng niu trong lòng bàn tay, sẽ quỳ xuống trước mặt con gái ông. Mà đứa con gái này từng là người ông muốn vứt bỏ, ngẫu nhiên đón nó về, lại sáng tạo vô số kỳ tích, ông cảm tạ sự ngẫu nhiên này. Nghĩ đến đứa con gái khác, Gia Cát Chiêm lạnh lùng liếc Đại phu nhân một cái, im lặng rời khỏi đó.

“Thất gia, hoàng thượng thực sự muốn gả công chúa Triều Hoa cho Bạch Vân Phàm ư?” Gia Cát Linh Ẩn khẽ hỏi.

“Chuyện gì cũng không gạt được nàng, là ta xin phụ hoàng phối hợp diễn một màn kịch mà thôi, con nha đầu vô pháp vô thiên đó, chỉ muốn cho nó một bài học!”

Qua mấy ngày, Đại phu nhân nhớ lời Lâm Vân Nhược, đến tìm Gia Cát Chiêm để thương lượng, nghe nói đối phương là Liễu lão gia, sắc mặt Gia Cát Chiêm nhất thời lạnh băng: “Tiêu Mẫn, mắt bà bị mù rồi ư? Con gái của Gia Cát Chiêm ta, sao có thể già ột lão già như thế! Cái mặt này của ta phải giấu vào đâu!”

“Lão gia...” Đại phu nhân khuyên giải, “Như Sương cũng không biết làm sao, từ lần cảm nhiễm phong hàn trước, liền bệnh đến liệt giường. Đại phu lớn nhỏ ở khắp Ngân Đô đều đến xem qua, chẳng những không có khởi sắc, ngược lại càng nghiêm trọng, sốt cao không ngừng, sợ là không được mấy ngày.”

“Bà nói gì?” Gia Cát Chiêm giật mình, “Mau dẫn ta đi xem xem!”

“Lão gia, đi theo thiếp.”

Đại phu nhân dẫn Gia Cát Chiêm vội vã đi vào phòng của Như Sương. Vừa vào cửa, đã nghe thấy mùi thuốc nồng nặc, Như Sương nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, người cũng gầy nhom, trên giường, còn có vài đốm máu nàng vừa ho ra.

“Cha...” Như Sương nhìn Gia Cát Chiêm, nhỏ giọng gọi, “Cha đến rồi.”

“Sao lại biến thành thế này? Như Nguyệt, con có biết chuyện gì xảy ra không?” Gia Cát Chiêm bình tĩnh, hỏi Như Nguyệt đứng bên cạnh.

Trong mắt Như Nguyệt xét qua tia kinh hoàng, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại: “Hồi phụ thân, con cũng không rõ. Từ sau khi Ngũ muội bệnh, ngày nào con cũng ở trong này chăm sóc, thuốc cũng uống không ít, nhưng chẳng thuyên giảm chút nào.”

“Phụ thân...” Như Sương bỗng cười cười, “Hình như con thấy mẹ, mẹ nói mẹ đến đón con.”

“Như Sương, đừng nói bậy!” Đại phu nhân vuốt ve khuôn mặt gầy rộc của nàng, “Mẹ nhất định nghĩ cách chữa khỏi bệnh cho con, không được suy nghĩ bậy bạ. Như Nguyệt, mau đi mời đại phu đến, mẹ không tin là không trị khỏi!”

“Phu nhân, bà ra đây.” Gia Cát Chiêm gọi Đại phu nhân.

“Dạ, lão gia.”

Đại phu nhân theo Gia Cát Chiêm ra ngoài, ông thở dài: “Vậy hãy làm theo lời bà nói đi, không chừng có hỷ sự, bệnh của nó sẽ chuyển biến. Bà mau chóng an bài đi, đừng kéo dài nữa!”

“Dạ, lão gia!”

Ba ngày sau, Như Sương xuất giá, nàng vẫn nghĩ người đó là Liễu công tử. Từ sau khi Như Sương đến Liễu gia, nghe nói bệnh tình thực sự đỡ hơn, nhưng thỉnh thoảng lại thích lẩm bẩm nói một mình, nàng nói đó là Liễu công tử, không phải Liễu lão gia, sao Liễu công tử lại biến thành Liễu lão gia?

Ngày hôm đó, Đại phu nhân cùng Gia Cát Hồng Nhan trong phòng trò chuyện, Gia Cát Hồng Nhan đột nhiên cảm thấy trong dạ dày quặn thắt, muốn nôn. Nhìn thấy bộ dạng của nàng, Thanh La nhanh chóng đưa ống nhổ đến, nàng nôn khan một hồi, nhưng lại không nôn ra được gì.

“Hồng Nhan, con sao vậy?” Đại phu nhân thân thiết hỏi, “Có phải bị cảm lạnh không? Mời đại phu về xem đi.”

“Con cũng không biết sao lại thế, cảm thấy dạ dày khó chịu lắm, không muốn ăn uống gì.” Đang nói, nàng lại cảm thấy buồn nôn, cúi đầu tiếp tục nôn mửa.

Đại phu nhân cau mày, hoài nghi nhìn nàng, tình trạng này có chút giống mang thai? Nhưng bà lại cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều rồi, Hồng Nhan vẫn là hoàng hoa khuê nữ, sao có thể mang thai.

“Hồng Nhan, nguyệt tín (chu kỳ kinh nguyệt) của con bình thường chứ?” Đại phu nhân vẫn muốn xác nhận lại một chút.

“Tháng này đã trễ bốn năm ngày.”

Trong lòng Đại phu nhân thấp thỏm, nói với Thanh La: “Thanh La, người đi xem buổi trưa nhà bếp chuẩn bị món gì.”

“Dạ, phu nhân!” Thanh La đặt ống nhổ xuống, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Thấy Thanh La đã đi xa, sắc mặt Đại phu nhân nghiêm túc nhìn Gia Cát Hồng Nhan, muốn nói lại thôi: “Hồng Nhan, con thành thật nói với mẹ, con có chung chạ với nam nhân không?”

“Con...” Gia Cát Hồng Nhan sững sốt, lập tức lắc đầu, “Mẹ, mẹ hỏi vậy có ý gì? Mẹ tưởng con có thai ư? Thân thể con vẫn còn trong trắng mà.”

“Con nói thật? Không gạt mẹ chứ?” Đại phu nhân vẫn lo lắng.

“Mẹ...” Gia Cát Hồng Nhan có chút mất kiên nhẫn, “Sao con dám gạt mẹ chuyện này? Ngay cả con gái của mẹ mà mẹ cũng không tin ư? Còn nữa, chuyện lớn như vậy, sao con có thể không nói với mẹ?”

Thấy Gia Cát Hồng Nhan thề thốt như vậy, Đại phu nhân cuối cùng cũng yên lòng: “Đương nhiên mẹ tin con, mẹ là lo lắng, con không hiểu chuyện, ngộ nhỡ làm việc gì ngu ngốc, chính là hủy hoại cả đời của con!”

“Mẹ, con không có ngốc như vậy, con về phòng nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ khỏe thôi.”

“Ừ...” Đại phu nhân gật đầu, “Mau về phòng đi.”

Ra khỏi phòng Đại phu nhân, nụ cười của Gia Cát Hồng Nhan vụt tắt, tâm trạng của nàng đặc biệt phiền muộn, nếu thực sự mang thai thì phải làm sao? Nàng quyết định đi tìm đại phu bắt mạch trước rồi tính. Đi đến ngoài sân, nàng lại không kiếm được, vịn vào một gốc cây to nôn khan.

“Đại tỷ, tỷ bị sao vậy?” Gia Cát Linh Ẩn thấy dáng vẻ khó chịu của nàng, liền bước đến hỏi, “Có phải thấy khó chịu ở đâu không? Có cần gọi đại phu không?”

“Không, không sao.” Gia Cát Hồng Nhan cảnh giác nhìn nàng, tuyệt đối không thể để ả nha đầu chết tiệt này biết được, “Chắc là bị nhiễm phong hàn, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao, đa tạ Tam muội quan tâm.”

“Vào thu trời trở lạnh, Đại tỷ phải chú ý sức khỏe mới được.”

“Ừ, ta biết rồi.”

Gia Cát Hồng Nhan trở về phòng, gọi Thanh La vào, nhỏ giọng nói: “Người đến Uyển Thành mời một đại phu đến đây, không được nói với bất kỳ ai, kể cả Đại phu nhân. Sau khi thu xếp xong, người trở về báo lại với ta.”

“Tiểu thư, thành Ngân Đô cũng có đại phu, sao phải đến tận Uyển Thành mời vậy?” Thanh La khó hiểu hỏi.

“Người đi là được rồi, đi nhanh về nhanh, nhớ rõ, không được nói với bất cứ ai! Biết chưa?” Gia Cát Hồng Nhan biến sắc, nói.

Thanh La gật đầu, đoán được sự tình trọng đại: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ không nói với bất cứ ai.”

Gia Cát Linh Ẩn trở lại Trúc Nguyệt Hiên, cẩn thận nhớ lại dáng vẻ của Gia Cát Hồng Nhan, không giống bị nhiễm phong hàn, mà giống như là... có thai. Là con của Sở Lăng Hiên ư?

Một lát sau, Mộc Tê từ bên ngoài trở về, nàng vô ý nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Tiểu thư, vừa nãy ta thấy Thanh La cô nương ra khỏi thành, ta có lòng tốt bước đến chào hỏi cô nương ấy, cô ấy lại như thấy quỷ, không thèm để ý đến ta, vội vàng bỏ đi.”

“Ra khỏi thành?” Gia Cát Linh Ẩn trong lòng hoài nghi, ra khỏi thành làm gì?

“Kính Phong, người tìm một người đứng canh ở cổng thành, xem thử khi Thanh La trở về, có dẫn theo người nào hay không.”

“Dạ, tiểu thư, Kính Phong đi làm ngay!”

Buổi chiều, Kính Phong mang về tin tức, Thanh La dẫn theo một người già vào thành, ông ấy ở khách điếm Duyệt Lai.

“Phái người canh gác nơi đó, xem có người nào đến tìm ông ta hay không.”

“Tiểu thư yên tâm, lúc nào cũng có người đứng gác.”

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát Hồng Nhan liền cùng Thanh La ra ngoài, trên tay Thanh La còn cầm một bọc vải. Hai người tìm một ngõ nhỏ không người, Thanh La nhanh chóng lấy y phục trong bọc ra cho Gia Cát Hồng Nhan thay, thay xong, Gia Cát Hồng Nhan lại dùng khăn lụa che mặt của mình, phủ thêm một chiếc áo choàng dài, che mặt thật kín, chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài, Thanh La cũng phủ thêm áo choàng. Sau khi làm xong, hai người mới đi về hướng khách điểm Duyệt Lai.

Trong một gian phòng của khách điểm Duyệt Lai, một ông lão tóc hoa râm ngồi trong đó, ông lão nhìn qua sắc mặt hiền lành, hòa ái dễ gần. Lúc này, hai nữ tử ăn mặc kỳ quái đi vào phòng của ông, “Hai người là ai?” Ông cảnh giác hỏi.

“Dương đại phu, là ta, người hôm qua mời đại phu vào thành.” Thanh La cởi bỏ áo choàng, để lộ mặt mình, “Tiểu thư, vị này chính là Dương đại phu nổi danh ở Uyển Thành.”

“Ừ.” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, ngồi xuống, “Thanh La, người ra ngoài trước đi.”

“Dạ, tiểu thư.” Thanh La choàng lại áo, đi ra ngoài.

142. Chương 142: Chắc Chắn Là Hỷ Mạch

Nhận ra Thanh La, Dương đại phu cũng yên lòng, ông không hỏi thân phận của Gia Cát Hồng Nhan, Ngân Đô là chốn dưới chân thiên tử, vương tôn quý tộc đêm không xuể, người ở trước mặt không chừng là tiểu thư phu nhân của phủ nào đó, hành nghề y nhiều năm, ông biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, biết càng ít thì càng an toàn.

“Vị cô nương này, xin hỏi có vấn đề gì?” Dương đại phu hỏi.

Gia Cát Hồng Nhan cũng không đáp, mà chìa tay ra.

Dương đại phu lập tức hiểu được ý của nàng, hai ngón cái đặt lên mạch đập nơi cổ tay, bắt đầu xem mạch. Cảm giác được mạch đập của nàng nảy lên mạnh mẽ, Dương đại phu nhất thời có kết luận: “Cô nương, là hỷ mạch.”

Cơ thể Gia Cát Hồng Nhan bắt giác run lên, giọng nói có phần run rẩy: “Đại phu có chắc không? Ông xem mạch giúp ta lại lần nữa.”

Dương đại phu tin tưởng bản thân không sai, nhưng thấy nàng kiên trì, vì thế lại bắt mạch lần nữa, kết luận vẫn như lần trước: “Cô nương, lão phu chắc chắn là hỷ mạch.”

Gia Cát Hồng Nhan rút tay về, dờ dẫm gật đầu: “Ta biết rồi, làm phiền Dương đại phu.” Nói xong, nàng rút từ trong ngực ra một thỏi bạc, đặt xuống trước mặt Dương đại phu: “Đây là thù lao của ông.”

“Cô nương, nhiều quá rồi.” Dương đại phu chối từ nói, “Cô nương trả chút tiền lộ phí là được rồi.”

“Cầm đi, đây không phải là lộ phí của ông, mà là tiền giữ bí mật! Chuyện này tuyệt đối không được nói với ai, biết chưa? Phải giấu trong lòng.”

“Cô nương yên tâm, lão phu hành y nhiều năm, đạo lý này vẫn hiểu được.”

“Vậy ông cầm đi. Bản tiểu thư hy vọng đời này ông đừng bước vào Ngân Đô nữa bước.”

“Vâng, lão phu đồng ý với cô nương.” Cảm nhận được ác ý của Gia Cát Hồng Nhan, Dương đại phu nhủ thầm mau chóng đồng ý rồi rời khỏi Ngân Đô ngay.

“Ừm.” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

“Tiểu thư, tiểu thư ra rồi?” Thanh La đỡ nàng, “Hiện giờ chúng ta hồi phủ sao?”

“Ừ.” Gia Cát Hồng Nhan quay đầu lại nhìn Dương đại phu ở trong phòng, nói với Thanh La, “Ta không muốn gặp lại ông ta, người hãy nghĩ cách, không thể để ông ta còn sống mà ra khỏi Ngân Đô.”

“Tiểu thư yên tâm, Thanh La đi làm ngay!”

“Ta hồi phủ trước, người xử lý xong rồi về.”

“Dạ, tiểu thư.”

Gia Cát Hồng Nhan giờ phút này lòng rối như tơ vò, bản thân có mang, lại không biết là của ai? Nàng phải ăn nói thế nào với Đại phu nhân? Tuyệt đối không thể để người thứ hai biết được, nàng quyết định lén lút bỏ nó.

Ra khỏi khách điểm Duyệt Lai, Dương đại phu vội vàng vội vàng đi về phía cổng thành, không biết thế nào mà ông vẫn luôn cảm thấy lo sợ bất an. Cảm thấy cô nương hôm nay rất kỳ lạ, ông có chút hối hận khi đến Ngân Đô. Nghĩ nghĩ, bước chân ông càng nhanh hơn, muốn mau chóng trở về Uyển Thành. Vì để nhanh chóng đến được cổng thành, ông chọn một ngõ nhỏ hẻo lánh, chỉ cần băng qua nó là đến.

Bỗng nhiên, trước mặt ông xuất hiện hai hắc y nhân cầm đại đao, “Các người muốn gì?”

“Lão già, mau chóng giao ra ngân lượng của người!” Hai hắc y nhân ép sát ông, “Nhanh lên! Bằng không đại gia sẽ khiến ông chết không toàn thây!”

“Sao các người muốn giết ta?” Dương đại phu buộc bản thân tỉnh táo lại, “Có phải vị cô nương vừa rồi...”

“Lão già, biết nhiều quá không có lợi với ông đâu!” Hai hắc y nhân liếc nhau, vung đại đao sáng loáng lên, bổ xuống phía ông.

Dương đại phu tuổi già sức yếu, trong lòng biết có phản kháng cũng chẳng có tác dụng gì, ông nhắm mắt lại, chỉ mong chết được thoải mái. Chợt nghe có tiếng leng keng, có người gào lên.

Ông mở mắt nhìn, thấy hai tên hắc y nhân đang hoảng hốt nhìn một vị thiếu niên khoảng 14-15 tuổi, đao của hai người đều rút dưới đất, cổ tay của một trong hai tên hắc y nhân vẫn còn đang chảy máu.

“Đại gia tha mạng! Đại gia tha mạng!” Hắc y nhân nhìn thấy Kinh Phong đằng đằng sát khí, liên tục xin tha, “Tiểu nhân chỉ là muốn kiếm chút tiền xài thôi.”

Kinh Phong khinh thường liếc họ, lạnh lùng nói: “Cút, về báo lại với chủ tử của các người, vị đại phu này đã bị các người giết chết!”

“Dạ, dạ, tiểu nhân nhất định nghe theo!” Hai hắc y nhân cười cười, nghĩ thầm còn có chuyện tốt như vậy, can gì đến hấn, miễn là được nhận thù lao. Hai người nhặt lại đao, chạy trốn thục mạng.

Dương đại phu lau mồ hôi trên trán, liên tục nói cảm ơn Kinh Phong: “Đa tạ ơn cứu giúp của đại hiệp, cả đời lão phu không biết phải báo đáp thế nào.”

“Không phải ta cứu ông, mà là tiểu thư của ta muốn cứu ông! Muốn tạ ơn, thì hãy tạ ơn tiểu thư của ta.” Kinh Phong nói.

“Xin hỏi tiểu thư ấy là?” Dương đại phu ngẩng đầu, nhìn thấy một nữ tử như thiên tiên chậm rãi từ ngõ nhỏ bên kia đi đến, ông lập tức bước đến, quỳ gối xuống trước mặt nàng, khấu tạ, “Lão phu đa tạ tiểu thư cứu giúp.”

“Ông mau mau đứng lên đi.” Gia Cát Linh Ân đỡ Dương đại phu lên, “Hai người kia sao lại ra tay với ông? Ông đắc tội với họ à?”

Dương đại phu tuy rằng cảm kích ơn cứu mạng của Gia Cát Linh Ân, nhưng xuất phát từ lương tâm, ông vẫn che giấu chuyện của Gia Cát Hồng Nhan: “Hai người đó thấy hơi tiền liền nổi lòng tham, thấy ta đi một mình, liền muốn giết ta.”

“Ông lão, người nọ đã muốn giết ông, ông còn muốn giữ bí mật cho nàng ta sao?” Gia Cát Linh Ân nói.

“Tiểu thư...” Dương đại phu ngăn người, rốt cục cũng hiểu được giữa nữ tử đi chặn mạch và nữ tử này có mối quan hệ nào đó, ông trầm tư, rồi nói: “Lão phu không dối gạt tiểu thư, vị cô nương kia mang thai.”

“Ta biết rồi, cảm ơn ông!” Gia Cát Linh Ân gật đầu, nói với Kinh Phong, “Hộ tống ông ấy về, nhất định phải đưa về tận nhà.”

“Dạ, tiểu thư yên tâm.”

“Đa tạ tiểu thư, đa tạ đại hiệp.” Dương đại phu cảm kích nói, xem ra, tính tình của vị tiểu thư này không giống với cô nương ban nãy, nhớ đến, ông lại có chút sợ hãi.

Gia Cát Linh Ẩn trở về Trúc Nguyệt Hiên, không ngờ, Gia Cát Hồng Nhan thực sự mang đứa con của Sở Lăng Hiên. Trong lòng nàng cười lạnh, kiếp trước, đây không phải là chuyện mà Sở Lăng Hiên luôn mơ ước sao, kiếp này, không biết hắn muốn xử lý Gia Cát Hồng Nhan và giọt máu của hắn thế nào đây?

“Nguyệt Lan, Mộc Tê, Tiểu Điệp, các người vào đây.” Gia Cát Linh Ẩn gọi.

“Tiểu thư, chuyện gì?” Nghe thấy Gia Cát Linh Ẩn gọi, cả ba lập tức đi vào, vây quanh nàng.

“Có một chuyện cần các người đi làm.” Nói xong, nàng nhỏ giọng thì thầm vào tai các nàng, rồi hỏi, “Đã rõ hết chưa?”

Ba nha hoàn gật đầu: “Tiểu thư yên tâm, chúng ta hiểu rồi, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

Trên mặt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên vẻ cười, cầm một hộp son Sở Lăng Thiên mang từ trong cung đến, đi về hướng phòng của Đại phu nhân, nhìn thấy nàng, Đại phu nhân mỉm cười giả tạo: “Linh nhi, tìm mẹ có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là đến thăm mẹ.” Nàng đưa hộp son cho Đại phu nhân, “Đây là Thất diện hạ nhận được từ chỗ Hoàng hậu nương nương, nhất định là đồ tốt, mẹ cầm dùng đi.”

“Vậy sao được.” Đại phu nhân vừa từ chối, vừa cầm chắc hộp son trong tay, “Đồ của Thất diện hạ, con giữ lấy mà dùng, ẹ làm gì.”

“Mẹ nhận đi.” Gia Cát Linh Ẩn vừa nói xong, bỗng nhiên lấy tay che miệng lại, nôn khan mấy tiếng, “Linh nhi thấy không khỏe, vô lễ trước mặt mẹ, xin mẹ thứ lỗi.” Nói xong, nàng lại tiếp tục nôn ọe.

“Linh nhi bị sao vậy?” Đại phu nhân giả vờ quan tâm hỏi han, “Có phải bị cảm không? Đại tỷ con cũng bị cảm lạnh, trời trở lạnh rồi, nhớ mặc thêm áo.”

“Đa tạ mẹ đã quan tâm.” Gia Cát Linh Ẩn chau mày, “Mấy ngày rồi cũng không biết làm sao, trong miệng thấy nhạt lăm, ăn gì cũng không ngon, suốt ngày chỉ buồn nôn, đặc biệt là vào sáng sớm, rất khó chịu.”

Dương đại phu sinh nghi, bèn hỏi: “Nguyệt tín của con đến chưa?”

Gia Cát Linh Ẩn nheo mắt, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Mẹ nhắc con mới nhớ, hình như con trễ mười ngày rồi.”

“Linh nhi, có phải con có con của Thất diện hạ không?” Trong lòng Đại phu nhân rất không vui, nếu nó mang trong mình đứa con của Sở Lăng Thiên, không lâu nữa có thể ngồi lên vị trí Thất vương phi rồi.

“Tuyệt đối không thể.” Gia Cát Linh Ẩn nói chắc như đinh đóng cột, “Linh nhi và Thất gia tuy rằng rất thân mật, nhưng không làm chuyện vượt rào, nhất định không có khả năng. Chẳng lẽ...” Nói đoạn, nàng bỗng biến sắc, cũng không nói thêm gì nữa.

“Chẳng lẽ cái gì?” Đại phu nhân hỏi.

“Không có gì.” Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn né tránh, dường như muốn che giấu chuyện gì, “Mẹ, chuyện này tuyệt đối không thể nói với Thất gia, nhất định phải giữ bí mật cho con.”

“Yên tâm đi...” Đại phu nhân vỗ vỗ tay nàng, “Con là con gái mẹ, mẹ đương nhiên sẽ che chở cho con. Con và Thất diện hạ chưa từng xảy ra quan hệ ư? Vậy đứa nhỏ này...”

“Mẹ!” Gia Cát Linh Ẩn vội vàng cắt ngang lời bà, “Nhất định không thể để Thất gia biết. Huống hồ, bây giờ còn chưa biết có phải thực sự mang thai không mà!”

“Để mẹ mời đại phu đến chẩn mạch cho con.”

“Không cần đâu mẹ, con tự để ý là được, nếu Thất gia có hỏi, cái gì mẹ cũng không được nói nhé!”

“Biết rồi, mẹ sẽ không nói với ai, dù sao chuyện này có liên quan đến thanh danh của nhà Gia Cát.”

“VẬY ĐA TẠ MẸ.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy cáo lui, trong lòng Đại phu nhân cười lạnh, không nói cho Thất điện hạ ư? Bà chẳng những muốn nói cho Thất điện hạ, còn phải để cho người trong thiên hạ nhìn, Thất vương phi được Hoàng thượng khâm điểm, là một nữ tử không biết giữ trong trắng ỳnh cỡ nào, dối trá cỡ nào!

Tâm trạng Đại phu nhân nhất thời tốt lên, nha đầu thối, đây chính là người tự làm tự chịu! Lại có thể mang thai con của nam nhân khác, Thất điện hạ mà biết chắc chắn sẽ ghét bỏ người. Bà bảo Lưu quản gia ời Gia Cát Hồng Nhan đến dùng cơm tối, lại thấy Thanh La đến nhắ lại, cơ thể Đại tiểu thư khó chịu vì nguyệt tín đến, nên sẽ không đến.

Nguyệt tín của Gia Cát Hồng Nhan đến, Đại phu nhân càng thêm an tâm, áy náy bản thân lại có thể hoài nghi chính con gái của mình.

Sau khi trở về Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn bảo Mộc Tê tiêu một số tiền tìm một nữ tử mang thai về đây, mời nàng ấy ở lại Trục Nguyệt Hiên vài ngày.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Đại phu nhân thấy nha hoàn Nguyệt Lan và Tiểu Điệp của Trục Nguyệt Hiên lén lút từ bên ngoài trở về, trên tay hai người đều cầm thuốc. Hai nha đầu kia thấy gần đó không có ai, liền nhỏ giọng thì thầm: “Chuyện này nhất định không thể để cho Thất điện hạ biết.”

“Đúng vậy, Thất điện hạ mà biết tiểu thư mang thai con của nam nhân khác, nhất định sẽ tức giận mà giết chết tiểu thư.”

“Cũng có thể lắm, ta lo cho tiểu thư quá, không biết thuốc này có linh nghiệm không, có thể thuận lợi trực thai không, nếu không, nhất định sẽ bị Thất điện hạ phát hiện.”

“Ôi, nghe nói tết trùng cửu (mùng 9 tháng 9), Hoàng hậu nương nương sẽ lệnh các tiểu thư phu nhân tiến cung, tiểu thư nhất định phải mau chóng khỏe lại.”

“Đừng nói nữa, mau mang thuốc cho tiểu thư uống, trực thai ra ngoài quan trọng hơn.”

“Ừ, mau đi thôi.”

143. Chương 143: Quỷ Kế Của Đại Phu Nhân

“Dạ không, không có gì!” Hai nha hoàn giấu thuốc ra sau lưng, sợ hãi nói.

Hai nha hoàn đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng, bắt đắ dĩ giao thuốc cho Đại phu nhân.

Bà đi theo hai nha hoàn vào Trục Nguyệt Hiên, thấy Gia Cát Linh Ẩn ảo não ngồi trong sân, bà bước đến thân thiết nói với nàng: “Linh nhi, sao con hồ đồ vậy? Ba ngày sau là tiệc Trùng Cửu, bây giờ con bỏ đứa bé, đến lúc đó vẫn chưa hồi phục sức khỏe, chắc chắn sẽ bị Hoàng hậu nương nương nhìn ra manh mối.”

Trong lòng Đại phu nhân cười lạnh, không phải ngày thường người thông minh hơn người sao? Hiện giờ cùng đường rồi à, “Nghe lời mẹ, mấy ngày này đừng gấp, qua tiệc Trùng Cửu rồi làm cũng không muộn! Đến lúc đó mẹ tìm đại phu giỏi cho con, dù sao thì bây giờ con cũng phải điều dưỡng sức khỏe cho tốt.”

“Đúng đó.” Đại phu nhân kéo tay nàng, thân thiết nói, “Con yên tâm, chuyện này cứ giao ẹ.”

“Nói gì vậy? Con là con gái mẹ, mẹ không thương con thì thương ai? Tuy rằng ngày thường mẹ có yêu cầu con nghiêm khắc, nhưng tóm lại là chỉ muốn tốt cho con! Trong lòng mẹ vẫn luôn thương con mà!” Đại phu nhân nghĩ một đằng nói một nẻo, vì để đồ dành Gia Cát Linh Ẩn, bà chấp chấp việc khi nói ra những lời này cũng khiến chính bà cảm thấy ghê tởm.

“Ừm, vậy con đi nghỉ đi. Mẹ về trước, nhất định phải nhớ lời mẹ nói, không được tự ý quyết định.”

Ra khỏi Trúc Nguyệt Hiên, lo lắng đây là quỷ kế lừa giỡn của Gia Cát Linh Ẩn, bà đặc biệt ra ngoài tìm một hiệu thuốc bắc, để chờng quầy xem lại thuốc kia, chờng quầy xác nhận đây là thuốc bỏ thai. Thế nhưng, bà vẫn chưa an tâm, lại mời một đại phu về phủ, để bắt mạch cho Gia Cát Linh Ẩn.

“Chỉ xem mạch thôi mà, có quan trọng gì đâu?” Đại phu nhân không vui nói, “Đừng chống chế nữa.”

“Người mau đi đi.”

“Đúng là nhiều chuyện quá!” Đại phu nhân trừng mắt liếc Mộc Tê, tức giận nói.

“Phu nhân, tâm trạng tiểu thư không tốt, không muốn gặp người lạ.” Mộc Tê giải thích.

Mộc Tê lấy ghế đến cho đại phu, để ông ngồi xuống. Sau khi đại phu ngồi xuống, hai ngón tay chạm vào mạch đập nơi cổ tay, hơi nheo mắt lại, cẩn thận tỉ mỉ chẩn mạch.

“Đại phu chắc chứ? Có thể nào nhầm lẫn không?”

“Không cần.” Trên mặt Đại phu nhân tươi cười, “Ta đương nhiên tin lời đại phu, phiền ông rồi, đây là thù lao của ông.”

Bấy giờ Đại phu nhân mới yên tâm, xem ra nha đầu kia quả thực không giở trò lừa bỡn mình, quả thật là có thai. Trời tạo nghiệt, có thể tha, tự tạo nghiệt, không thể sống; nha đầu thối, ngay cả ông trời cũng muốn thu phục người. Tiệc Trùng Cửu, còn đến hai ngày nữa, đúng là lâu quá rồi.

“Linh nhi, con nói ít một chút, cố gắng đừng để người khác chú ý, biết chưa?” Trên đường tiến cung, Đại phu nhân căn dặn nàng.

Đại phu nhân dẫn các con đi vào Dịch Khôn Cung, Sở Lăng Thiên đã đến trước, y nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn liền bước đến, nắm lấy tay nàng.

“Thất diện hạ...” Như Phong mỉm cười ngượng ngùng, “Đa tạ Thất diện hạ...”

Như Phong gãi đầu mất tự nhiên, ngượng ngùng đi qua: “Tham kiến quận chúa Cẩm Phàm, quận chúa... có khỏe không?”

“Khỏe.” Như Phong thật thà gật đầu.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn không được, thầm nghĩ ở chiến trường đại ca đối mặt với hàng vạn quân địch cũng không chùn bước, ở trước mặt quận chúa lại mất tự nhiên như thế, xem ra quả thực là thích quận chúa. Nàng đi qua, hành lễ với Trần Cẩm Phàm: “Tham kiến quận chúa.”

“Ừm...” Gia Cát Linh Ẩn nhìn chằm chằm khăn tay của Trần Cẩm Phàm, nói, “Khăn tay thêu của quận chúa trông thật đẹp.”

“Ta thích.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ xảo quyệt, “Nhưng mà, quận chúa à, người xem đại ca ta ngày thường quá sơ ý rồi, trên mặt dính bẩn mà cũng không biết lau.” Nàng dùng khăn tay của Trần Cẩm Phàm lau lên mặt Như Phong, nói: “Chỉ bằng quận chúa tặng khăn tay này cho đại ca đi, huynh ấy còn cần hơn cả ta nữa.”

Gia Cát Linh Ẩn nhét khăn tay vào tay Như Phong, mỉm cười nheo cánh tay y, “Đại ca, còn không đa tạ quận chúa.”

Trần Cẩm Phàm cúi đầu, bóng đêm cũng không giấu được hai rặng mây đỏ trên má nàng: “Như Phong tướng quân thích là được rồi.”

“Được rồi, mau vào chỗ đi, đợi lát nữa Hoàng thượng và nương nương sẽ đến.” Trần Cẩm Phàm nói.

“Hoàng thượng giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm! Quý phi nương nương giá lâm!”

“Bình thân.” Sở Kim Triều cao giọng nói, “Hôm nay Hoàng hậu mở tiệc Trùng Cửu, tất cả mọi người cứ thả lỏng, không cần câu nệ.”

“Gia Cát tam nha đầu có đến không?” Vừa ngồi xuống, Sở Kim Triều liền hỏi.

“Tam nha đầu không cần đa lễ.” Nàng đã giành không ít thể diện cho nước Lăng Nguyệt trong Lục Quốc Đại Diễn, nước Lăng Nguyệt cuối cùng cũng thắng lợi, nàng không thể không có công, “Tam nha đầu, Thiên nhi có ăn hiếp con không?”

“Vậy là tốt!” Sở Kim Triều cười nói, “Nếu nó ức hiếp con, con phải nói với trẫm! Trẫm nhất định sẽ giúp con trút giận!”

“Ha ha! Trẫm thấy nha đầu con liền thích!” Sở Kim Triều không e dè, nói, “Lui xuống ngồi đi, đợi đã, ngồi ở bên cạnh Thiên nhi đi.”

“Tạ hoàng thượng!”

Bên trái Sở Lăng Thiên là Sở Lăng Hiên. Hắn lạnh lùng nhìn hết thấy vừa rồi, chuyện này, dường như đã không còn nằm trong sự khống chế của hắn. Nhưng mặc kệ thế nào, hắn nhất định phải có được nàng.

Đang nghĩ ngợi, bà lại thấy Gia Cát Linh Ẩn che miệng nôn khan, Sở Lăng Thiên dịu dàng đưa tay vỗ lưng giúp nàng. Chuyện này, Sở Lăng Thiên cũng biết, trải qua hai lần trước, Gia Cát Linh Ẩn muốn làm gì cũng không dám giấu y. Giờ phút này y ra sức phối hợp với nàng, không diễn thì làm gì có trò hay để xem.

Gia Cát Linh Ẩn vội vàng lắc đầu: “Hồi bẩm nương nương, thần nữ chỉ là bị phong hàn, có chút không khỏe.”

144. Chương 144: Rốt Cục Ai Mang Thai?

“Ừm, vậy là tốt, có muốn bản cung truyền ngự y đến bắt mạch cho người không? Mau sớm chẩn mạch, để tránh Thiên nhi lo lắng.”

“Dạ không cần.” Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên vẻ kinh hoảng, “Thần nữ đa tạ ý tốt của nương nương, đại phu nói, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều hơn là được.”

“Ừm, vậy cũng được!” Hoàng hậu gật đầu, “Hôm nay sớm trở về nghỉ ngơi đi, Thiên nhi cũng phải chăm sóc tốt cho Tam nha đầu nhé.”

“Nhi thần tuân chỉ.”

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương.”

Mọi người vốn tưởng rằng chuyện này cứ thế cho qua, Hoàng hậu cũng chỉ là nói vài câu khách sáo, sao sẽ thực sự truyền thái y chẩn mạch cho Tam tiểu thư chứ? Chu quý phi bởi vì kiêng dè Sở Lăng Thiên sẽ truy cứu chuyện công chúa Triều Hoa, hôm nay đặc biệt im lặng, không nói câu nào.

Lúc này, Đại phu nhân đột ngột đứng lên, hành lễ với Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, Linh nhi cảm thấy khó chịu đã mấy ngày nay, thần phụ khẩn cầu nương nương, truyền ngự y chẩn mạch cho Linh nhi, nhìn thấy Linh nhi cả ngày ủ dột, người làm mẹ như thần phụ, trong lòng thực sự rất đau, rất khó chịu.”

“À...” Hoàng hậu ngơ ngác nhìn Đại phu nhân, “Phu nhân nói thật lòng sao?”

“Hồi bẩm nương nương, thần phụ thật không dám giấu giếm, nhất định là Linh nhi không dám phiền đến nương nương nên mới nói như vậy. Bệnh trên người con, đau trong lòng mẹ, mong nương nương xem như cho thần phụ mặt mũi, mời ngự y chẩn mạch cho Linh nhi.”

“Tam nha đầu, sao không nói sớm?” Hoàng hậu thân thiết nói, “Sau khi tàn tiệc, người về Dịch Khôn Cung cùng bản cung, bản cung sẽ truyền ngự y đến xem cho người. Nhìn người ốm yếu, bản cung cũng đau lòng.”

Gia Cát Linh Ẩn dường như có chút hoảng hốt, nói: “Đa tạ nương nương, không cần, sức khỏe của thần nữ không đáng ngại.”

“Linh nhi...” Sở Lăng Thiên lo lắng nhìn nàng, ôn hòa nói, “Nghe lời mẫu hậu đi, phát hiện sớm một chút sẽ tốt cho việc tịnh dưỡng hơn.”

“Thất gia...” Dáng vẻ Gia Cát Linh Ẩn muốn nói lại thôi, “Thực sự không cần, ta không có gì đáng ngại, mấy ngày nữa là khỏe thôi.”

“Tam nha đầu, không lẽ ngươi có uẩn khúc gì khó nói?” Hoàng hậu cảm thấy kỳ lạ, đối lại là người khác, đã sớm dập đầu tạ ơn, làm sao lại từ chối, ăn diện thế này, người khác cầu còn không được.

“Không... Không có...” Gia Cát Linh Ẩn đáp ứng, “Thần nữ thật sự không sao.”

Thấy nàng chối đây đẩy, sự nghi hoặc trong lòng Hoàng hậu càng sâu. Nhận định chắc chắn nàng có điều che giấu, hay thực sự đã mang thai? Càng không cho chắc chắn thì lại càng muốn, Hoàng hậu cảm thấy nhất định phải biết rõ ràng, “Tam nha đầu, đừng từ chối nữa, hiện giờ bản cung lập tức truyền ngự y đến bắt mạch cho ngươi.”

“Dạ?” Gia Cát Linh Ẩn kinh hoảng kêu lên, tay chân bắt đầu có chút luống cuống.

Hoàng hậu càng thêm khẳng định bên trong chắc chắn có mờ ám, “Tiêu Ôn, lập tức truyền Vương ngự y đến đây!”

“Dạ, nương nương.” Tiêu Ôn cau mày, hoài nghi nhìn Gia Cát Linh Ẩn, lập tức đi truyền chỉ.

Đại phu nhân quỳ xuống trước Hoàng hậu, dập đầu một cái: “Thần phụ đa tạ hậu ái của nương nương dành cho Linh nhi.”

“Phu nhân không cần đa lễ.” Hoàng hậu nhân nhạ nói.

Đại phu nhân trở về chỗ ngồi của mình, cơ thể bởi vì kích động mà không ngừng run rẩy, rốt cục cũng đợi được đến ngày hôm nay. Hôm nay, cho dù nha đầu thối kia có may mắn được sống sót, nhưng đoán chừng cũng chỉ thừa lại nửa cái mạng, có sự sỉ nhục của hôm nay, đời này của nó tuyệt đối không còn cơ hội chuyển mình. Tuy rằng tiết trời khá lạnh, nhưng lòng bàn tay của Đại phu nhân lại bởi vì khẩn trương mà chảy không ít mồ hôi. Tam di nương, hôm nay ta rốt cục cũng có thể diệt tận gốc Tam phòng!

Vương ngự y nhanh chóng theo Tiêu Ôn đi vào bữa tiệc.

“Vương ái khanh, mau xem cho Tam nha đầu thử, rốt cục là bị làm sao vậy?” Sở Kim Triều lo lắng nói, nhìn thấy bộ dạng của Gia Cát Linh Ẩn, ông cũng rất lo lắng.

“Thực sự không cần.” Gia Cát Linh Ẩn còn đang từ chối, “Nương nương, thần nữ không sao, không cần làm phiền Vương đại nhân.”

“Linh nhi ngoan nào.” Sở Lăng Thiên cầm tay nàng, đưa đến trước mặt Vương ngự y, “Vương đại nhân, mời chẩn mạch.”

Khóe miệng Đại phu nhân không khống chế được, lộ ra nụ cười, trong lòng âm thầm hò hét, Vương ngự y, nói mau, nói mau, nói nha đầu thối ấy có mang! Bà nhìn chằm chằm Vương ngự y, cơ thể không ngừng run rẩy.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Gia Cát Hồng Nhan thấy thế, hoài nghi hỏi.

“À, không có gì!” Đại phu nhân mỉm cười thần bí với nàng, “Lát nữa con sẽ biết, hôm nay Gia Cát Linh Ẩn chết chắc rồi.” Lo lắng bí mật khó giữ được nếu có nhiều người biết, chuyện này ngay cả Gia Cát Hồng Nhan bà cũng không nói.

“Sao mẹ?” Gia Cát Hồng Nhan nghe ra được trong giọng nói của Đại phu nhân có gì đó, trên mặt lại lập tức hiện lên vẻ kích động.

Đại phu nhân nhìn chằm chằm Vương ngự y không dời mắt, chỉ thấy Vương ngự y chốc chốc nhíu mày nhăn mặt, chốc chốc lại ra vẻ hoài nghi, chỉ là chậm chậm chưa nói kết quả.

Sở Lăng Thiên thấy hai ngón tay của Vương ngự y đặt trên cổ tay của Gia Cát Linh Ẩn lúc đối chỗ này lúc chuyển chỗ kia, sắc mặt có chút không vui, “Vương ngự y, có kết luận chưa?”

Vương ngự y gật đầu, đi đến giữa điện, bẩm báo lại kết luận của ông với Hoàng thượng và Hoàng hậu.

Đại phu nhân nắm chặt lấy tay của Gia Cát Hồng Nhan, chính là giờ khắc này!

“Vương ái khanh, Tam nha đầu thế nào?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nương nương, sức khỏe quận quân không đáng ngại, có thể do nghỉ ngơi không đủ, chú ý nghỉ ngơi là được rồi.” Vương ngự y bấm bảo chỉ tiết.

“Vậy là tốt rồi!” Sở Kim Triều yên tâm gật đầu, “Tam nha đầu, nghe ngự y nói chưa? Trở về phải nghỉ ngơi đó.”

“Thần nữ đã biết, đa tạ ân điển của Hoàng thượng, nương nương.”

Gia Cát Linh Ẩn nhếch mép cười, nhìn về hướng Đại phu nhân, chỉ thấy miệng bà đang há hốc, vẻ mặt đại ra nhìn phía trước, không nhúc nhích, cứng đờ tại chỗ.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, đi đến trước mặt Đại phu nhân, cung kính nói: “Linh nhi đa tạ sự yêu thương của mẫu thân, con kính mẹ một ly.”

Đại phu nhân vẫn ngây ra như phỗng, đầu óc bà trống rỗng, càng không ngừng vang lên lời nói của Vương ngự y, sức khỏe quận quân không đáng ngại, sức khỏe quận quân không đáng ngại...

“Mẹ, Linh nhi kính mẹ!” Gia Cát Linh Ẩn lại nói, Đại phu nhân vẫn không chú ý đến nàng.

Gia Cát Hồng Nhan lấy khuỷu tay huých bà, bà mới lấy lại tinh thần.

“Mẹ, Linh nhi kính mẹ!” Gia Cát Linh Ẩn nói lại lần nữa.

“À.” Đại phu nhân đỡ dần nâng chén rượu lên, đổ xuống, toàn bộ rượu đổ hết lên vạt váy của bà, bà cũng không phát hiện ra.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Thấy lạnh à?” Gia Cát Linh Ẩn nắm lấy tay Đại phu nhân, “Ôi, sao tay mẹ lại lạnh thế này?”

Đại phu nhân từ từ vực dậy tinh thần, trên mặt hiện lên vẻ cười: “Mẹ không sao, Linh nhi thật có lòng.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn chằm chằm cái giò heo ở trên bàn Đại phu nhân, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, nàng đẩy cái chân giò đầy mỡ đến trước mặt Gia Cát Hồng Nhan: “Đại tỷ, ăn nhiều một chút nhé!”

Gia Cát Hồng Nhan nhìn thấy chân giò đầy mỡ, lại ngửi thấy mùi dầu mỡ nồng nặc của nó, trong dạ dày nhất thời cuộn trào, nàng làm sao cũng không kiềm chế được, nghiêng đầu sang một bên, không ngừng nôn khan.

“Đại tỷ, tỷ sao vậy?” Gia Cát Linh Ẩn thân thiết hỏi Gia Cát Hồng Nhan, nàng quay về hướng Hoàng hậu, khẩn cầu, “Nương nương, có thể để Vương đại nhân bắt mạch cho đại tỷ được không? Hình như đại tỷ rất khó chịu.”

“Vương đại nhân, người xem đi.” Gia Cát Linh Ẩn đã lên tiếng, Hoàng hậu cũng chỉ biết gật đầu đồng ý.

“Dạ, nương nương.” Vương ngự y đi đến bên cạnh Gia Cát Hồng Nhan, muốn giúp nàng xem mạch.

“Không cần! Tránh ra!” Gia Cát Hồng Nhan thấy ngự y bước đến, nhất thời hoảng sợ thất thố, nàng vừa nôn khan, vừa nói, “Mau mang chân giò này đi đi!”

Thấy bộ dạng của Gia Cát Hồng Nhan, Đại phu nhân hoàn toàn trở lại bình thường, lập tức an ủi nàng: “Hồng Nhan, con sao vậy? Không sao chứ.” Bà dời chân giò kia đi, Gia Cát Hồng Nhan mới đỡ hơn một chút.

“Không cần!” Gia Cát Hồng Nhan đột nhiên lắc đầu, “Ta không sao, không cần phiền Vương đại nhân.”

“Đại tiểu thư không cần câu nệ.” Hoàng hậu nói, “Để Vương đại nhân chẩn mạch cho người đi, vừa rồi bản cung thấy người nôn rất dữ, phải chắc chắn không có gì mới được.”

“Hồng Nhan, mau đi con!” Đại phu nhân lo lắng sẽ chọc giận Hoàng hậu, cầm lấy tay nàng đặt lên bàn.

Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan lộ vẻ tuyệt vọng, cú đẩy này của Đại phu nhân, sẽ đẩy nàng vào vực sâu vạn kiếp bất phục, nhưng đón lấy ánh mắt nghiêm khắc của Hoàng hậu, nàng không còn lựa chọn nào khác.

Vương ngự y bắt mạch của Gia Cát Hồng Nhan, sắc mặt biến đổi, giúp phi tần trong cung xem mạch hơn hai mươi mấy năm, mạch tượng thể này ông rất quen thuộc.

“Vương đại nhân, sức khỏe của Đại tiểu thư ra sao? Có trở ngại gì không?” Hoàng hậu hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, Đại tiểu thư...” Thấy bộ dạng Vương ngự y ấp úng, hình như có lời gì khó nói. Một cô nương chưa xuất giá lại mang thai, đây là chuyện cười lớn biết chừng nào.

“Là chứng bệnh khó chữa hay sao? Người mau trả lời đi!” Hoàng hậu gần giọng nói.

“Dạ, nương nương.” Vương ngự y hết nhìn Hoàng hậu, lại nhìn Gia Cát Chiêm, chần chờ một lát, nói, “Sức khỏe của Đại tiểu thư không đáng ngại, chỉ là có thai.” Ông vốn thuộc phe của Chu thừa tướng, giờ phút này bắt được bím tóc của Gia Cát phủ thừa tướng, đương nhiên phải làm mọi cách để nói ra.

“Cái gì?” Hoàng hậu nhất thời không kịp phản ứng, “Sức khỏe không đáng ngại là tốt! Còn có... có thai?”

“Hồng Nhan, sao lại thế?” Đại phu nhân kinh ngạc nhìn Gia Cát Hồng Nhan, khiếp sợ hỏi, “Có phải Vương đại nhân chẩn mạch nhầm không? Hồng Nhan còn chưa xuất giá, mấy hôm nay cơ thể cũng khó chịu, sao lại có thai được?”

“Phu nhân, hạ quan chắc chắn. Nếu phu nhân không tin, có thể mời đại phu khác đến xem.” Vương ngự y nói.

Gia Cát Chiêm lạnh lùng nhìn Gia Cát Hồng Nhan, sắc mặt xanh tái, nếu không phải ở trước mặt nhiều người như vậy, ông nhất định bay qua đó đá nàng mấy đá. Giờ phút này, trong lòng ông có phần nộ thế nào cũng chỉ có thể nín nhịn.

Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan tái nhợt, một tay nắm chặt lấy tay Đại phu nhân, cơ thể vì sợ hãi mà không ngừng run rẩy, tay kia thì nắm lại, móng tay đã bấm sâu vào da thịt, dòng máu đỏ sẫm theo vết thương chảy ra. Giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy trời đất tối đen, đã hoàn toàn mất đi ý thức, như cái xác không hồn, lặng lẽ bật khóc.

Đại phu nhân vừa giận vừa đau, trách nàng chuyện lớn như vậy mà không nói với mình, nếu bà biết sớm, hôm nay sẽ không quây ra chuyện lớn như vậy. Càng tức nàng làm một nữ nhân, mà không biết giữ thân trong sạch, làm ra cái chuyện không biết liêm sỉ, nửa đời sau, xem như hoàn toàn bị hủy. Đáng tiếc nàng lại là con gái của bà, sau này nhất định phải bị vạn người nhạo báng, bà làm sao không đau lòng cho được. Suy nghĩ Đại phu nhân xoay chuyển cực nhanh, mau chóng liên hệ chuyện này lại với nhau, trong óc bà đánh ầm một tiếng, chẳng lẽ chuyện này, từ đầu đến cuối đều do Gia Cát Linh Ẩn sắp đặt, mục đích chính là muốn ở trước mặt mọi người vạch trần chuyện Gia Cát Hồng Nhan có thai? Bà hung tợn nhìn Gia Cát Linh Ẩn, tiện nhân, lòng dạ quả thực rất độc ác, lại hoàn toàn quên mất bản thân bà đã định làm gì nàng.

Hết chương 144

145. Chương 145: Làm Trò Cười Cho Thiên Hạ

Sở Lăng Hiên mặt không biến sắc, nhìn chuyện đang diễn ra, nhấp ngụm trà như không có gì, trấn tĩnh đến nỗi không ai có thể liên hệ chuyện Gia Cát Hồng Nhan mang thai và hấn lại với nhau. Giờ phút này, trong lòng hấn chỉ nghĩ, nếu nữ tử đêm đó là Gia Cát Linh Ẩn thì tốt quá, nếu nàng mang thai con của hấn, vậy sẽ trở thành đả kích biết bao cho Sở Lăng Thiên! Đáng tiếc, trời không chiều lòng người.

Sở Kim Triêu sắc mặt nghiêm nghị, mấy chuyện thế này ông không tiện ra mặt nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Gia Cát Hồng Nhan cũng rất không hài lòng.

Hoàng hậu tức giận lắc đầu, dường như một khắc cũng không muốn nhìn Gia Cát Hồng Nhan, bà không nhìn được trách cứ Đại phu nhân: “Thân là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, ngay cả nữ nhi của mình mà phu nhân cũng không quản nổi sao? Còn chưa xuất giá mà đã mang thai, còn ra thể thống gì!”

“Nương nương bớt giận, là ngày thường thần phụ ít dạy dỗ nó, thần phụ biết tội!” Đại phu nhân vội vàng quỳ xuống, dập đầu nhận tội.

“Phu nhân, sức khỏe Đại tiểu thư yếu ớt, mang nó trở về nghỉ ngơi trước đi, tránh để cảm nhiễm phong hàn.” Sở Kim Triều khách sáo nói, cũng xem như giữ lại chút thể diện cho Gia Cát Hồng Nhan.

“Dạ, thần phụ tuân mệnh.” Đại phu nhân đứng lên, đỡ Gia Cát Hồng Nhan, “Thần phụ cáo lui trước.”

Gia Cát Hồng Nhan đỡ theo sau Đại phu nhân, bước chân Đại phu nhân lảo đảo, còn nàng lại chỉ biết cử động như máy móc, để mặc Đại phu nhân lôi kéo, đi ra khỏi cung.

Thấy bộ dạng chật vật của Gia Cát Hồng Nhan, các phu nhân khác không hện mà cùng ở trước mặt mọi người dạy dỗ nữ nhi của mình.

“Nhìn thấy chưa? Nhất định phải giữ thân trong sạch, không thể làm ra chuyện thấp hèn như thế được.”

“Nếu con bị như vậy, mẹ sẽ đánh gãy chân con!”

“Cũng may mà từ nhỏ mẹ đã quản giáo con nghiêm khắc.”

Nghe mọi người bàn tán, nắm tay của Gia Cát Hồng Nhan càng nắm càng chặt.

“Hoàng thượng...” Gia Cát Chiêm bước ra, quỳ xuống, “Thần không biết dạy con, làm trò cười cho thiên hạ, xin hoàng thượng giáng tội!”

“Được rồi được rồi.” Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt bình tĩnh, “Tam nha đầu không phải giỏi lắm sao? Con cái lớn rồi, cha mẹ làm sao quản được. Người phải nói với Đại phu nhân, phải trông chừng kỹ Đại tiểu thư, đừng để nó làm chuyện điên rồ!”

“Thần đa tạ lời dạy của hoàng thượng.”

Sau trận phong ba này, bữa tiệc tiếp tục. Sở Lăng Thiên nhu tình nhìn người bên cạnh, dường như kế sách của nàng lúc nào cũng nhiều vô kể, tính toán chính xác, nắm lòng người và hành vi của đối phương trong lòng bàn tay, đúng là một nha đầu ‘đáng nể’.

Khi bữa tiệc sắp kết thúc, Sở Kim Triều mỉm cười nói: “Các vị, hôm nay trẫm có một chuyện muốn tuyên bố, Tiêu Ôn, mau đọc thánh chỉ của trẫm!”

“Dạ, Hoàng thượng!” Tiêu Ôn mỉm cười nhìn Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên, mở thánh chỉ ra, cao giọng tuyên đọc, “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Gia Cát Linh Ẩn, Bình Dương quận quận, nữ nhi của Thừa tướng Gia Cát Chiêm, thông tuệ đoan trang, hiền lương thực đức, tướng mạo xuất chúng, trăm và hoàng hậu chiếu thấy, Thất hoàng tử Sở Lăng Thiên đã đến tuổi thành gia lập thất, thật xứng đôi với hiền nữ. Nhân khuê nữ Bình Dương quận quân, cùng Thất hoàng tử là trời tạo một đôi, vì vẻ đẹp của giai nhân, đặc biệt ban Bình Dương quận quân cho Thất hoàng tử làm Vương phi, trong năm nay chọn ngày tốt để thành hôn. Khâm thủ!”

Sở Lăng Thiên nghe thấy mà trong lòng vui sướng, y thật sự không biết trước chuyện này, không ngờ Sở Kim Triều lại mang đến cho y niềm vui sướng kinh ngạc lớn đến vậy. Y và Gia Cát Linh Ẩn cùng nhau đi đến trước mặt Sở Kim Triều, quỳ xuống tạ ơn.

“Nhi thần tạ long ân của phụ hoàng.”

“Thần nữ tạ ân điển của Hoàng thượng.”

“Thất điện hạ, Quận quân, mời tiếp chỉ!” Tiêu Ôn cười tủm tỉm nói.

Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn cùng nhau nhận lấy thánh chỉ, hai người nhìn nhau mỉm cười, hết thấy đều không nói được gì.

“Chúc mừng Thất điện hạ, chúc mừng Bình Dương quận quân!” Những người khác lớn tiếng chúc tụng.

“Đa tạ, đa tạ! Cùng vui, cùng vui!” Trên mặt Sở Lăng Thiên lộ ra nụ cười chói lọi hiếm thấy.

Sở Kim Triêu từ ái nhìn hai người con, trong lòng cũng vui vẻ thay họ. Ông vốn định hoãn lại chuyện này, nhưng ông nghe phong thanh người hầu của con trai mình nói buổi tối y không nghỉ ngơi ở Thất vương phủ. Lo lắng Tam nha đầu xảy ra chuyện giống Gia Cát Hồng Nhan, vừa rồi mới sai người đi truyền chỉ.

Chu Tuyết Tranh tự giễu cười cười, Thiên ca của nàng quả nhiên là khác biệt, biết ả đã thất thân với Lục điện hạ, còn che chở bảo vệ ả không chút thay đổi. Hoàng thượng lại ban cho ả làm chính phi, bản thân mình còn có cơ hội không?

Sở Lăng Hiên tự rót ỉnh vài chén rượu, mỗi chén đều uống một hơi cạn sạch. Sắc mặt hần âm u lạnh lẽo như băng tuyết.

“Hoàng thượng, Phàm nhi cũng đến tuổi xuất giá, người nhất định phải tìm một phu quân tốt cho nó.” Hoàng hậu mỉm cười nói.

“Không biết nam tử mà Phàm nhi ngưỡng mộ trong lòng tính cách thế nào? Trẫm sẽ làm chủ cho người.” Sở Kim Triêu nhìn Trần Cẩm Phàm, hỏi.

Trần Cẩm Phàm ngưỡng ngùng liếc nhìn Như Phong: “Nam tử trong lòng thần nữ, cần phải đối mặt với hàng vạn quân địch tuyệt không nao núng, bị vây trong khốn cảnh không sợ hãi. Là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.”

“À, hóa ra Phàm nhi thích tướng quân anh dũng giết địch à! Trẫm nhớ rồi, trẫm sẽ ở trong cấp hàm tướng quân lực chọn một phò mã tốt cho người!”

“Thần nữ đa tạ Hoàng thượng.”

Tiệc Trùng Cửu kết thúc, mọi người bàn tán nhiều nhất chính là hai tỷ muội của Gia Cát phủ thừa tướng, một người ở trước mặt thiên hạ bị chẩn đoán ra không chồng mà có chữa, nửa đời sau xem như bị hủy; một người được chỉ hôn làm Thất vương phi, bay lên ngọn cây, tiền đồ cảm tử. Người trước là đích nữ, người sau lại là thứ nữ, đây không thể nghi ngờ đều khiến cho tất cả đích nữ cảm thấy khựng hoảng, nghe nói từ đó về sau, địa vị của rất nhiều thứ nữ trong phủ được tăng lên không ít.

Gia Cát phủ thừa tướng.

Đại phu nhân tức giận nhìn Gia Cát Hồng Nhan, từ khi xuất cung, nàng vẫn luôn khóc, hỏi nàng cái gì nàng cũng không đáp. Khóc từ trong cung về đến trong phủ, Đại phu nhân cũng không biết phải làm sao mới được.

“Đừng khóc nữa!” Đại phu nhân trong lòng phiền loạn, Gia Cát Hồng Nhan không nói gì với bà, bà muốn ra chủ ý gì cũng không có cách, “Nói với mẹ, nam nhân kia là ai?”

Gia Cát Hồng Nhan không để ý đến bà, chỉ lo khóc rống lên.

“Con không nói thật với mẹ, mẹ làm thế nào để giúp con?” Đại phu nhân tức giận nói, “Mau nói ẹ biết, để mẹ nghĩ xem có cách nào cứu vãn không. Khóc lóc thì có lợi ích gì?”

Nghe Đại phu nhân nói vậy, Gia Cát Hồng Nhan rốt cục cũng ngừng khóc, ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy mắt nàng sưng vù, Đại phu nhân đau lòng, ôm lấy nàng: “Nói đi, rốt cục chuyện là sao?”

“Mẹ, con cũng không biết...” Nói xong, nước mắt của Gia Cát Hồng Nhan lại tuôn trào, “Con cũng không biết là ai?”

“Cái gì? Con không biết!” Đại phu nhân nhất thời tức giận đến đỉnh điểm, hung hăng giáng cho nàng cái tát, “Chuyện thế này sao người lại không biết? Người sợ ta giết chết tên nam nhân kia, nên bao che cho hắn đúng không? Đã đến lúc nào rồi mà người còn không biết tốt xấu!”

“Mẹ, con thực sự không biết!” Gia Cát Hồng Nhan nước mắt.

“Là chuyện lúc nào?”

Gia Cát Hồng Nhan hồi tưởng lại, nói: “Là chuyện ở Lục Quốc Đại Điện. Trong cung chia phòng cho chúng con, trong lúc vô tình con biết được gian phòng con ở trước kia có người treo cổ, hơn nữa, phạm là người nào ở qua nơi đó, cuối cùng cũng chết không được tử tế! Con còn nghe nói, phòng của Gia Cát Linh Ẩn phong thủy rất tốt, lần đầu tiên Chu quý phi tiến cung là sống ở phòng đó. Vì vậy, dưới yêu cầu của con, chúng con đổi phòng với nhau. Vào tối ngày hôm đó... chính là cái gì con cũng không biết, buổi sáng sau khi thức dậy, nhìn thấy mình không mặc gì, chỗ đó lại vô cùng đau đớn, mới biết đã xảy ra chuyện gì...”

“Con nói, cả quá trình con không có chút cảm giác gì?” Đại phu nhân hoài nghi hỏi.

“Con chỉ biết cơ thể con rất khó chịu, đúng lúc có một nam nhân, liền...”

“Có thấy được diện mạo của người nọ không?”

“Đêm đó rất tối, trong phòng cũng không có nến, con hoàn toàn không trông thấy.”

“Sau khi chuyện xảy ra có để lại manh mối gì không?”

Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, lấy ra miếng ngọc bội mà nàng nhặt được: “Sau khi con thức dậy liền thấy nó trên đất, con chắc chắn là người đó để lại. Vì thế, thời gian còn ở trong cung, con phái người hỏi thăm mọi nơi ngọc bội này là của ai, nhưng một chút manh mối cũng không có. Tuy rằng miếng ngọc này chất lượng thượng hạng, nhưng hoa văn lại hết sức bình thường, hoàn toàn không tra ra được.”

Đại phu nhân nhận lấy ngọc bội, nhìn rất cẩn thận, không khỏi buồn rầu nhíu mày, quả là quá mức bình thường, căn bản không nhìn ra là của ai.

“Con có thai, vì sao còn giấu mẹ? Nếu mẹ mà biết sớm, nhất định sẽ không xảy ra chuyện hôm nay.”

Nhớ đến, Gia Cát Hồng Nhan cũng hối hận: “Con... con sợ mẹ mắng con...”

“Sao con lại ngu như vậy!” Đại phu nhân căm giận nói, “Chuyện con có thai, lúc trước có người nào biết hay không? Đặc biệt là nha đầu chết tiệt của Tam phòng kia!”

Gia Cát Hồng Nhan lắc đầu, lại gật đầu: “Ngày ấy ở trong sân, con không nhìn được đã nôn nữa. Đúng lúc bị nó nhìn thấy, còn hỏi thăm con thấy khó chịu à, chẳng lẽ...”

Một thoáng, Đại phu nhân liền đem những chuyện này xâu chuỗi lại: “Con nghe nói phòng con có ma quỷ, phòng của nó phong thủy tốt, sau đó mới đổi phòng với nó, đêm đó con liền thất thân. Nó thấy con nôn mửa, sau đó nó cũng nôn mửa, còn tự nói mình có thai, đứa bé không phải của Thất điện hạ, còn kêu người đi mua thuốc trục thai. Mẹ không tin, còn tìm đại phu về đích thân chẩn mạch cho nó.”

“Mẹ, mẹ nói Gia Cát Linh Ẩn cũng có thai?” Gia Cát Hồng Nhan tròn mắt, “Sao con lại không biết?”

Đại phu nhân lắc đầu: “Chính mẹ cũng tưởng thật, cho nên hôm nay ở bữa tiệc, mới đề nghị để ngự y chẩn mạch cho nó, mục đích chính là để mọi người biết được chuyện xấu của nó! Thất điện hạ mà biết nó mang thai con của người khác, chắc chắn sẽ không cần nó!”

“Mà nó thì không sao, còn chuyện con có thai lại bị phát hiện...” Gia Cát Hồng Nhan liếc Đại phu nhân một cái, oán trách, “Mẹ, nói vậy chuyện này do mẹ dựng lên? Khi không mẹ lại đi quản chuyện của nó làm gì?”

“Mẹ còn không phải là vì con!” Đại phu nhân liếc nàng trắng mắt, “Con xảy ra chuyện như vậy, bộ mẹ đẹp mặt lắm ư? Chuyện này từ đầu đến cuối hoàn toàn do nó sắp đặt! Cái gì mà mang thai, cái gì mà đứa bé không phải của Thất điện hạ, nó đã sớm đoán được mẹ sẽ vạch mặt nó! Nha đầu thối, diễn xuất cũng giỏi thật đó!”

“Mẹ, bây giờ con phải làm gì? Thẻ diện của con mất sạch rồi! Sau này làm sao mà xuất giá được?” Gia Cát Hồng Nhan khóc la.

“Nín đi!” Đại phu nhân trong lòng rất phiền muộn, “Há chỉ là thẻ diện của mình con, là thẻ diện của cả phủ thừa tướng! Còn không biết sau khi lão gia về sẽ phạt con thế nào! Còn nha đầu thối đó, từ từ nghĩ cách đối phó nó, lúc này đừng vội vàng! Mẹ đang rất sốt ruột! Lưu quản gia, Lưu quản gia!” Bà hướng ra cửa trước, hô lớn.

“Phu nhân, có gì cần dặn?” Lưu quản gia chạy đến, cung kính hỏi.

“Người ra ngoài trông chừng, lão gia mà về, lập tức đến báo với ta!”

“Dạ, phu nhân!”

“Đợi đã, người cũng mời Lục di nương đi theo!”

“Dạ, phu nhân.”

Hết chương 145

146. Chương 146: Đánh Tàn Nhãn

Đại phu nhân mặt mày ủ dột nhìn Gia Cát Hồng Nhan, tưởng tượng đến Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt bà phát ra sát ý nồng đậm. Chuyện này, xem như giữa họ đã hoàn toàn tháo mặt nạ xuống, không còn hư tình giả ý như trước kia nữa! Gia Cát Linh Ẩn, để xem người giáo hoạt hay là ta thông minh!

Một lát sau, Lục di nương ngoáy móng đi vào phòng của Đại phu nhân, nhìn thấy Gia Cát Hồng Nhan đang khóc, tuy rằng nàng không biết nguyên nhân là gì, nhưng trong lòng có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, nha đầu này, từ trước đến giờ chưa từng nhìn nàng bằng ánh mắt hòa nhã!

“Đại tỷ tìm muội có chuyện gì?”

“Muội ngồi xuống đi!” Đại phu nhân tự mình châm một chén trà cho nàng, “Mấy ngày nay Lục muội hầu hạ lão gia vất vả rồi.”

“Không vất vả, không vất vả!” Lục di nương cười nói, “Lão gia còn bảo muội hầu hạ lão gia cả đời đấy chứ.”

Đại phu nhân cười cười: “Lão gia cũng hay khen Lục muội thiện lương hiểu lòng người, là nữ nhân tốt. Chúng ta là nữ nhân, chính là muốn giờ giờ khắc khắc phân ưu giải nạn cho phu quân mình. Lục muội, hôm nay lão gia ở trong cung có chút phiền não, có thể tâm trạng không được tốt, đêm nay muội phải cố gắng an ủi ông ấy.”

“Hả? Lão gia gặp phải chuyện gì?”

“Chuyện triều đình, ta làm sao mà biết. Chỉ cần muội trở hết sự dịu dàng của nữ nhân, để ông ấy bớt giận là được. Ta đặc biệt dặn dò muội, chính là lo lắng muội không biết, nhờ chạm vào chỗ đau của ông ấy, lúc đó muội lại phải gánh chịu.”

“Đa tạ Đại tỷ nhắc nhở.” Trong lòng Lục di nương có chút xú cảm động, “Muội biết nên làm thế nào rồi.”

Lúc này, Lưu quản gia vội vàng chạy đến: “Phu nhân, lão gia về rồi.”

“Ừ, lão gia ở đâu?”

“Vào thư phòng cùng Tam tiểu thư và Thất điện hạ!”

“Có nói cái gì không?”

Lưu quản gia lắc đầu: “Không nói gì cả, nhưng mà sắc mặt hơi khó coi.”

“Choang!” Có tiếng ném đồ đạc từ thư phòng của Gia Cát Chiêm truyền đến, cơ thể Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan không khỏi run rẩy một hồi. Tiếp theo, lại là tiếng bể nát truyền đến, mỗi một tiếng động, trong lòng Đại phu nhân lại khấn trương thêm một chút.

“Đại tiểu thư, Đại tiểu thư!” Thanh La vẻ mặt kích động chạy vào, “Lão gia mời người qua đó!”

Gia Cát Hồng Nhan ngẩn ra, như bị hóa đá tại chỗ.

“Đi thôi, có mẹ đây.” Đại phu nhân vỗ tay nàng, an ủi nói.

Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, trong mắt không che giấu được sợ hãi, nàng còn nhớ hồi bé, phụ thân là như thế nào đánh Gia Cát Linh Ẩn. Nghĩ đến bộ dạng tróc da tróc thịt của Gia Cát Linh Ẩn, nàng không khỏi run rẩy.

Gia Cát Chiêm thấy Gia Cát Hồng Nhan xuất hiện ở cửa, lập tức quát lớn: “Quỳ xuống cho ta!”

Gia Cát Hồng Nhan cầm nước mắt, đi đến trước mặt ông, nơm nớp lo sợ quỳ xuống.

“Lão gia...” Nhìn thấy vẻ mặt nổi giận của Gia Cát Chiêm, Đại phu nhân cũng luống cuống, lập tức tiến lên cùng quỳ xuống với Gia Cát Hồng Nhan: “Đều là lỗi của thiếp, lão gia có giận thì trút hết lên người thiếp, tha cho Hồng Nhan đi!”

“Cút!” Gia Cát Chiêm trừng mắt với Đại phu nhân, “Xử lý nó xong sẽ tìm bà tính sổ!” Ông cảm thấy thể diện cả đời này của ông đều bị mất sạch, vinh quang cả đời làm Thừa tướng của ông, dưới tổn thất hôm nay hầu như không còn, “Kéo Đại phu nhân ra!”

“Dạ, lão gia.” Mấy nha hoàn khó xử đỡ Đại phu nhân dậy, đi sang một bên.

Gia Cát Chiêm lại hung tợn liếc qua Gia Cát Hồng Nhan, lấy cái roi da trên giá ra, quát mạnh lên người Gia Cát Hồng Nhan.

“Á!” Gia Cát Hồng Nhan kêu lên thảm thiết, cơ thể không chịu nổi té trên mặt đất.

“Quỳ lên!” Gia Cát Chiêm quát.

Nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của Gia Cát Chiêm, Gia Cát Hồng Nhan một lần nữa quỳ lên.

“Vút!” Gia Cát Chiêm lại quát một roi xuống, sau đó, roi như mưa rơi xuống trên người Gia Cát Hồng Nhan, nàng muốn khóc nhưng ngay cả sức lực để khóc cũng không có.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy Gia Cát Hồng Nhan quần quai trên mặt đất, ánh mắt có chút mơ hồ. Người ở trên mặt đất không biết khi nào đã biến thành là chính bản thân nàng khi còn bé. Lúc nàng còn bé, ở trên mặt đất vừa quần quai vừa cầu xin tha thứ! Gia Cát Hồng Nhan cùng Đại phu nhân ở bên cạnh không kiêng nể gì mà cười, tiếng cười rất chói tai, bây giờ dường như vẫn còn quanh quẩn trong đầu nàng. Roi ở trong tay Gia Cát Chiêm tàn nhẫn mà rơi ở trên người của nàng, miệng ông mắng, mắng nàng làm hư xiêm áo của Hồng Nhan, tuổi còn nhỏ mà không học điều tốt! Tam di nương vừa khóc vừa kéo giữ cánh tay ông, ông đẩy mạnh Tam di nương ra, tiếp tục dùng roi quát lên mình cô gái nhỏ trên mặt đất.

Cơ thể nàng không khỏi run lên nhè nhẹ, giống như từng roi trên tay Gia Cát Chiêm đều rơi vào người nàng. Sở Lăng Thiên thấy vẻ mặt khác lạ của nàng, đau lòng ôm lấy nàng, để nàng tựa vào lòng mình.

“Lão gia, dừng lại!” Đại phu nhân khóc hô, “Còn đánh nữa nó sẽ chết mất!”

“Chết rồi càng tốt!” Cơn giận của Gia Cát Chiêm không hề tiêu tan, “Còn sống cũng chỉ làm mất mặt!”

“Cha!” Như Phong rốt cục không nhìn được nữa, đi qua giật lấy cái roi trong tay ông, “Hồng Nhan đã ngất rồi!”

Roi đánh vào mu bàn tay của Như Phong, tay y lập tức sưng đỏ lên, Gia Cát Chiêm thấy thế lúc này mới dừng tay. Gia Cát Hồng Nhan sớm đã bất tỉnh, da thịt bong tróc.

“Hồng Nhan!” Đại phu nhân kêu to một tiếng, bỏ nhào qua đó, “Lão gia sao nỡ nhẫn tâm vậy, nó là con gái ruột của ông! Nếu Hồng Nhan có việc gì ta cũng không sống nổi nữa.”

“Vậy thì đừng sống nữa!” Gia Cát Chiêm liếc mắt nhìn bà một cái.

Đại phu nhân lập tức ngậm chặt miệng lại, khóc sụt sùi rồi bảo Lưu quản gia đi mời đại phu đến.

“Linh nhi, chúng ta đi thôi.” Thấy Gia Cát Linh Ẩn khó chịu, Sở Lăng Thiên nhỏ giọng nói.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, một màn này khiến nàng nhớ lại rất nhiều thống khổ, đánh tàn nhẫn như thế này, khi nàng còn bé đã nếm qua không ít lần.

“Tiểu thư, nghe nói Đại tiểu thư bị đánh?” Mấy a hoàn ở Trục Nguyệt Hiên thu được tin tức, cũng không ra ngoài tránh gặp phải chuyện rắc rối, nhìn thấy chủ tử trở về, Nguyễn Lan lập tức tiến lên hỏi.

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật gật đầu, không nói nhiều lời.

“Đáng đời!” Nguyệt Lan cười lạnh nói, “Không ngờ tiểu thư ấy cũng có ngày hôm nay, khi tiểu thư còn bé không biết vì ai mà đã chịu đánh không ít, mỗi lần đánh dã man, nằm ở trên giường mười ngày còn không xuống được.”

Trong lòng Sở Lăng Thiên căng thẳng, liên hiểu được vì sao nàng không khỏe, trường hợp vừa rồi nhất định khiến nàng nhớ lại. Trước đây nàng chịu bao nhiêu khổ cực cũng chưa từng nhắc đến với y. Qua lời nói của Nguyệt Lan khiến y lâm vào tự trách, vì sao y không gặp nàng sớm một chút, không xuất hiện trong cuộc sống của nàng sớm một chút. Y ôm nàng vào trong ngực, vuốt ve mái tóc dài của nàng, cưng chiều mà dỗ dành nói: “Không có việc gì, đều đã là quá khứ! Hết thấy đều có ta đây.”

Gia Cát Linh Ắn lặng lẽ rơi nước mắt, nước mắt thấm ướt xiêm y trước ngực Sở Lăng Thiên, ngày ấy không còn xa.

Trong lòng Sở Lăng Thiên nhanh chóng nghĩ ra một việc, đêm đó, đợi cho người ở trong lòng ngủ say, y rón ra rón rén đi ra ngoài, gọi Kinh Phong vào trong sân, nhẹ giọng giao cho hắn làm một việc.

Ngày hôm sau, cả phủ Thừa tướng đều có thể nghe được tiếng Gia Cát Hồng Nhan kêu la oai oái. Bọn hạ nhân nghe được đều ở bên dưới cười không ngừng, Đại tiểu thư bình thường làm mưa làm gió căn bản không để bọn họ vào mắt, muốn mắng liền mắng, muốn đánh cứ đánh, coi bọn họ giống với chó, không ngờ nàng ta cũng có ngày hôm nay.

Khi lên triều, Sở Lăng Thiên nhìn đến cái trán sưng đỏ của Gia Cát Chiêm, tự nhiên mà cười, Gia Cát Chiêm ngượng ngùng nói với người khác là mình không cẩn thận đụng vào khung cửa, chỉ có trời biết đó là kiệt tác tối hôm qua của Kinh Phong.

Đại phu nhân không quên lời dặn dò của Tiêu lão thái quân, mặc dù trong lòng vẫn vướng bận chuyện của Gia Cát Hồng Nhan, nhưng bà cũng vì chính mình mà lên kế hoạch. Sau khi Gia Cát Chiêm hạ triều, bà đưa một bát súp qua cho Lục di nương hầu hạ.

Gia Cát Chiêm ngẩng đầu, lạnh lùng mà nhìn bà một cái, lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

“Lão gia, bát súp này là thiếp tự mình hầm, thừa lúc còn nóng lão gia uống luôn đi.”

“Có thời gian như vậy thì dạy dỗ con gái tốt một chút.” Gia Cát Chiêm thản nhiên nói, mí mắt cũng không nâng.

“Thiếp biết mình sai rồi.” Đại phu nhân vâng lời nói, “Thiếp sẽ để ý tốt chuyện của Hồng Nhan, cho nên chuyện trong phủ, thiếp muốn để Lục muội quản một ít, ý lão gia như thế nào?”

“Hả?” Chuyện này Gia Cát Chiêm thật không ngờ tới, bà luôn luôn nắm chặt quyền hành trong phủ, vậy mà hiện tại lại chủ động nói như vậy, khiến ông có chút bất ngờ, “Nói thử nghe xem.”

“Thiếp dự định giao khổ phòng cùng việc mua đồ cho Lục muội.”

“Mua đồ có là gì, nàng ấy không thích ra ngoài, nên sẽ không nhớ ghi lại sổ sách. Bà đưa chìa khóa khổ phòng cho nàng ấy giữ đi.”

“Cứ theo ý lão gia.” Đại phu nhân lấy chìa khóa đặt trước mặt Lục di nương, “Lục muội, khổ phòng giao uội.”

“Đại tỷ yên tâm!” Lục di nương trong lòng vui sướng không thôi, nhanh như vậy có thể quản lý khổ phòng, “Thanh Thanh nhất định cố gắng hết sức.”

Thấy Đại phu nhân không càn quấy, ngược lại tự nguyện phân chia quyền lực trong tay, cơn giận của Gia Cát Chiêm cũng dần tiêu tán: “Chuyện của Hồng Nhan nên để ý thật tốt, cuối cùng thì cũng phải dựa vào Linh nhi. Ngày hôm qua Hoàng Thượng đã ban hôn cho Thất Điện hạ cùng Linh Nhi, sẽ thành hôn trong năm nay, bà chuẩn bị đồ cưới hậu hĩnh một chút! Nữ nhân của phủ Thừa tướng không thể keo kiệt, huống chi là gả vào Thất vương phủ.”

Trong lòng Đại phu nhân chùn xuống, chuyện này đối với bà và Gia Cát Hồng Nhan đều là đả kích quá lớn. Bà miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Linh nhi thực sự là may mắn! Thiếp chúc mừng lão gia, không lâu nữa

là có thể làm nhạc phụ của Thất Điện hạ! Lão gia yên tâm, thiếp nhất định chuẩn bị thật tốt, để cho Linh nhi nở mày nở mặt xuất giá.”

“Ừ!” Gia Cát Chiêm gật gù đầu, “Không còn việc gì nữa thì bà đi trước đi, ở đây đã có Thanh Thanh rồi.”

“Vâng, lão gia.”

Từ khi quản lý chìa khóa kho phòng, ý thức chủ nhân của Lục di nương càng ngày càng mãnh liệt, bất cứ lúc nào ở trong phủ cũng là đáng về kiêu ngạo, ngênh mặt lên, lúc không vui còn quở mắng mấy a hoàn.

Nhưng nàng mới quản lý kho phòng được năm ngày đã xảy ra rắc rối. Lưu quản gia nhận mệnh lệnh của Đại phu nhân, kiểm kê lại kho phòng, phát hiện thiếu mất một đôi ngọc như ý. Một đôi ngọc như ý đối với phủ Thừa tướng mà nói thì bình thường không có gì quá đáng giá, nhưng mà đôi ngọc như ý này là do Hoàng Thượng ban thưởng, tìm không thấy không được.

Đại phu nhân nhận được tin, hấp tấp chạy tới đối chiếu danh sách kiểm tra một lần, xác thực đã thiếu mất ngọc như ý được ban thưởng. Trong lòng bà không khỏi mừng thầm, quả nhiên mẹ nói không sai, Hàn Thanh Thanh là người không an phận, mới vài ngày mà dám động tay.

Bà cầm danh sách vội vàng chạy tới thư phòng gặp Gia Cát Chiêm, đi vào liền quỳ phịch xuống, khấu đầu về phía Gia Cát Chiêm.

147. Chương 147: Ý Sủng Sinh Kiêu

“Phu nhân, sao vậy?” Gia Cát Chiêm nhíu mày, nghĩ bà vì chuyện của Gia Cát Hồng Nhan mà đến, sắc mặt bắt đầu hơi khó coi.

“Bẩm lão gia, vừa rồi thiếp bảo Lưu quản gia kiểm kê kho phòng, phát hiện không thấy đôi ngọc như ý mà Hoàng thượng ban thưởng nữa.”

“Cái gì?” Gia Cát Chiêm đứng bật dậy, “Không thấy? Không thấy lúc nào?”

“Trước khi thiếp giao chìa khóa cho Lục muội đã kiểm tra qua một lần, lúc ấy vẫn còn.” Đại phu nhân vẻ mặt lo lắng, “Nếu Hoàng thượng biết, phủ Thừa tướng sẽ gặp phải đại họa!”

“Thanh Thanh đâu, gọi nàng ấy đến, hỏi xem sao lại thế này?” Gia Cát Chiêm tức giận hỏi.

Bấy giờ, Lục di nương vẻ mặt đang kích động đứng ở ngoài thư phòng, trong lòng không ngừng lo lắng, sao lại là đồ Hoàng thượng ban thưởng chứ. Nghe thấy Gia Cát Chiêm gọi nàng, nàng quay đầu hoảng hốt chạy về hướng Trục Nguyệt Hiên.

Vào Trục Nguyệt Hiên, nàng liền quỳ mọp xuống trước mặt Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tiểu thư, cứu, cứu ta! Mau giúp ta nghĩ cách!”

“Chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

Lục di nương tự vả vào miệng mình, khóc nức nở nói: “Hôm trước ta ở trên đường đụng phải tên Vương Đại kia, hắn muốn cùng ta... Ta nhất thời dắc ý, nói cho hắn biết hiện tại ta là Lục di nương của phủ Thừa tướng rồi. Hắn bảo ta lấy chút tiền cho hắn tiêu, bằng không sẽ nói với Thừa tướng gia chuyện xấu của ta! Ta hết cách rồi, đành phải đến kho phòng mang đôi ngọc như ý đi cầm, đưa tiền cho hắn hòng đuổi hắn đi! Không ngờ đôi ngọc như ý đó lại là Hoàng thượng ban cho lão gia, lão gia đang tìm ta đến hỏi tội!”

“Người!” Gia Cát Linh Ẩn bị nàng làm tức giận, “Sao lại không kín miệng thế này!”

“Ta biết lỗi rồi, Tam tiểu thư, giúp ta đi!”

“Là hiệu cầm đồ nào?” Gia Cát Linh Ẩn tức giận hỏi.

“Là hiệu của Lưu gia trên phố Thanh Ảnh.”

“Ta biết rồi.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, “Người về chỗ Thừa tướng gia trước đi, nói là đem đi đánh bóng.”

“Dạ, ta biết rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn thở dài một hơi, nhủ thầm, Trương Thúy Hoa à, người đứng là sẽ gây chuyện! Nàng ra khỏi phủ Thừa tướng, đi đến cửa hiệu của Lưu gia.

“Đánh bóng?” Trong thư phòng của Gia Cát Chiêm, Đại phu nhân hiển nhiên không tin lời của Lục di nương, “Đang yên đang lành, đột nhiên mang ra ngoài đánh bóng làm gì?”

“Muội...” Lục di nương ấp úng, “Không biết trên mặt làm sao lại dính chút màu xanh, lau thế nào cũng không sạch được, cho nên muội mang đi ra ngoài đánh bóng lại.”

“Gi? Lục di nương sẽ không trộm ngọc như ý đi bán đổi lấy tiền chứ?”

“Không có, không có!” Lục di nương cực lực phủ nhận, “Thanh Thanh tuyệt đối không dám làm ra cái chuyện như vậy đâu. Xin lão gia, Đại tỷ hãy tin tưởng.”

“Nói cho ta biết cửa hiệu đánh bóng kia ở đâu? Bây giờ sẽ bảo Lưu quản gia đi mang về! Thứ này để bậy bạ không được.”

“Muội... muội cũng không nhớ nữa.”

“Nực cười! Không nhớ, vậy muội làm sao lấy về?”

“Cửa hiệu nói, đánh bóng xong sẽ mang đến phủ!”

“Lão gia...” Đại phu nhân đã khẳng định được Lục di nương đang nói dối, “Lục muội hoàn toàn đang nói dối!”

“Thanh Thanh, sao nàng lại không nhớ đưa đến cửa hiệu nào chứ?” Gia Cát Chiêm cũng rất không tin lời nàng, giờ phút này sắc mặt cũng sa sầm.

“Thiếp còn tưởng Lục muội có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại biết chăm sóc lão gia, mới đồng ý nạp muội ấy vào cửa! Không ngờ nhanh như vậy đã đem đồ trong phủ ra ngoài rồi!” Đại phu nhân tiếp tục châm ngòi thổi gió.

“Thanh Thanh, nàng còn không chịu nói sao?” Gia Cát Chiêm quát lớn.

“Thiếp...”

“Lão gia, đánh muội ấy ba mươi roi, xem muội ấy có chịu nói không!” Đại phu nhân lạnh lùng nói.

“Lưu quản gia!” Gia Cát Chiêm tức giận cực độ, “Chuẩn bị gia pháp!”

“Lão gia...” Lưu quản gia vui vẻ chạy đến, “Tiểu nhị ở tiệm ngọc đưa đôi ngọc như ý đến, nói là mấy hôm trước Lục di nương mang đến đó đánh bóng. Đúng là không thấy vết đó nữa.”

“Mang đến đây xem!” Đại phu nhân liếc Lưu quản gia, trách ông ta nhiều chuyện!

Lưu quản gia vô tội đưa đồ đến, ông ta nào biết suy tính trong lòng Đại phu nhân, ông cẩn thận mở lớp vải lụa bọc bên ngoài, bên trong lộ ra đôi ngọc như ý sáng bóng trong suốt.

“Lão gia...” Lục di nương oan ức nói, “Thanh Thanh đã nói mang đi đánh bóng rồi, lão gia còn không chịu tin thiếp, Đại tỷ còn nói oan cho thiếp. Thiếp thật khó chịu!”

“Được rồi, được rồi!” Gia Cát Chiêm không kiên nhẫn dỗ dành nàng, “Không có gì là được! Chuyện lớn thế này, sao nàng có thể tự chủ trương, sau này trước khi làm gì phải bẩm báo lại với Đại phu nhân trước.”

“Dạ.” Lục di nương cúi đầu, không cam lòng đáp. Gia Cát Chiêm không trách cứ Đại phu nhân câu nào, xem ra địa vị của mình trong lòng ông ta, vẫn chưa sánh bằng Đại phu nhân!

Sau khi tránh được một kiếp, Lục di nương lập tức chạy đến Trục Nguyệt Hiên cảm tạ Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nhìn nàng ta một cái: “Vương Đại đã rời khỏi Ngân Đô, sau này không bao giờ

đến tìm người nữa! Người muốn sống lâu trong phủ Thừa tướng này thì phải an phận đi. Sự kiên nhẫn của ta có hạn thôi, sẽ không giúp người dọn dẹp lần nữa đâu!”

“Dạ, dạ, ta biết rồi.” Lục di nương cười ngượng ngùng, “Sau này ta nhất định cẩn thận từ lời nói đến việc làm, không để Tam tiểu thư thêm phiền.”

“Vây là tốt!”

Hôm sau, Đại phu nhân cứ theo lệ thường, sáng sớm mang canh đến cho Gia Cát Chiêm và Lục di nương. Khi Lục di nương đang chuẩn bị uống, bỗng nhiên nôn ọe một hồi.

“Thanh Thanh, nàng sao vậy?” Gia Cát Chiêm hỏi.

“Lão gia...” Gia Cát Chiêm nghĩ nghĩ, ngoài mặt vui mừng không tương xứng với tâm trạng âm trầm của mình, “Có phải Lục muội mang thai rồi không?”

“Hả?” Gia Cát Chiêm cũng vui mừng, “Mau mời đại phu đến xem! Hôm nay ta sẽ xin Hoàng thượng nghỉ một ngày, không lên triều!”

“Lão gia đợi đã, để thiếp đi căn dặn Lưu quản gia!” Đại phu nhân xoay đi, vẻ tươi cười trên mặt thoáng bị lạnh lùng thay thế, chuyện này không phải chuyện tốt, Lục di nương mang thai, địa vị của bà ở trong phủ sẽ tràn ngập nguy cơ, nếu không phải còn có Như Phong, chỉ sợ Gia Cát Chiêm đã sớm có tâm tư khác.

Lưu quản gia nhanh chóng mời được đại phu về, đại phu giúp Lục di nương chẩn mạch xong thì vui vẻ nói: “Chúc mừng Thừa tướng gia, phu nhân, Lục di nương có thai!”

“Thật sao? Ha ha” Gia Cát Chiêm cười to, “Thật tốt quá! Lão phu chỉ có một mình Như Phong là con trai, Thanh Thanh nhất định phải giúp lão phu sanh thêm con trai đó!”

“Lão gia, bây giờ còn nhỏ, sao biết là nam hay nữ chứ. Nếu nữ thì làm sao?” Lục di nương giận dỗi nói.

“Lục muội không cần lo...” Đại phu nhân an ủi, “Muội còn trẻ, có thể sinh thêm vài đứa, đâu chỉ có một đứa này.”

“Là nữ mà giống như Linh nhi thì cũng được!” Gia Cát Chiêm cười đến nheo mắt.

Trong lòng Lục di nương oán thầm, nữ nhân như Tam tiểu thư họa chẳng có thần tiên mới sinh ra được!

Vì để cho Lục di nương an tâm dưỡng thai, Gia Cát Chiêm đặc biệt bảo Lưu quản gia đưa thêm hai nha hoàn đến chăm sóc nàng. Lục di nương có thai không tiện, Gia Cát Chiêm liền nghỉ lại phòng Đại phu nhân. Vết thương của Gia Cát Hồng Nhan vẫn chưa lành, Đại phu nhân định sau khi thương thế nàng lành hẳn, mới để nàng bỏ đứa bé trong bụng.

Sau khi mang thai, tính tình của Lục di nương càng lúc càng cáu kỉnh, động chút là đánh là mắng nha hoàn hầu hạ nàng! Bọn nha hoàn nhìn thấy nàng hết như chuột thấy mèo, ngoại trừ nha hoàn của Trục Nguyệt Hiền nàng không dám chọc, ngay cả Thanh La cũng phải chịu sự trút giận của nàng.

“Lục di nương, canh gà hầm xong rồi, người uống nhân lúc còn nóng đi.” Nha hoàn Tiểu Đào cẩn thận quan sát vẻ mặt nàng, hoảng sợ nói.

“Ừm!” Lục di nương nhận lấy, vừa mới uống một ngụm liền mắng, “Đây là thứ gì? Nấu cho heo ăn sao? Nhạt như vậy!”

“Để nô tỳ đi cho thêm chút muối!” Tiểu Đào lập tức nói.

“Đúng là tay chân vụng về!” Lục di nương tức giận ném chén canh gà xuống đất, “Múc lại chén khác, không làm được thì cắt khỏi phủ Thừa tướng đi! Đúng là chẳng biết nuôi các người làm gì, chút việc nhỏ ấy cũng làm không được!”

“Dạ, nô tỳ biết rồi!”

Tiểu Đào đang định ra ngoài, giẫm phải chỗ canh gà bị đổ, trượt chân, cơ thể lập tức ngã ngửa về sau, phần gáy đập mạnh vào cửa, cả người nảy lên vài cái rồi bất động.

Mắt của nàng ta trừng lớn, máu từ phía sau đầu chậm rãi chảy ra.

Nhìn thấy máu đỏ lênh láng, Lục di nương không khỏi la hoảng lên.

Nghe thấy tiếng kêu, người trong phủ vội vàng chạy đến, Lưu quản gia xem hơi thở của Tiểu Đào, nàng đã tắt thở.

“Lục muội, sao lại thế này? Có bị kinh sợ không?” Đại phu nhân bước đến, thân thiết hỏi han.

“Nó làm đổ canh gà... đột nhiên trượt chân... sau đó thì... thì...”

“Xử lý thi thể này đi.” Gia Cát Chiêm làm như không có chuyện gì, căn dặn, “Thanh Thanh, không sao đâu, không phải sợ!”

“Dạ.” Lục di nương run rẩy, một mạng người, thoáng mất đi trước mặt nàng, nhớ đến mà lòng còn sợ hãi, “Lão gia, đêm nay người ở lại với thiếp, được không?”

“Lục muội cơ thể không tiện, nếu lão gia không kiểm chế được, sẽ không tốt cho cái thai.” Đại phu nhân kiên nhẫn khuyên nhủ nàng, “Chết một người thôi mà, không có gì phải sợ. Phủ thừa tướng có thần tiên phù hộ, ma quỷ nào dám đến tác quái chứ.”

“Thanh Thanh, nghe lời Mẫn nhi đi.” Gia Cát Chiêm cũng nói, “Không sao đâu.”

Trong mắt Đại phu nhân hiện lên vẻ tươi cười khó phát hiện, đúng là cơ hội trời ban, Hàn Thanh Thanh, ta tuyệt đối sẽ không để người sinh hạ đứa bé này.

Đêm xuống, trong đầu Lục di nương toàn là hình ảnh máu đỏ và hai mắt trợn trừng khiến người ta sợ hãi của Tiểu Đào, không tài nào chợp mắt.

Bỗng nhiên, nàng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng động nhỏ, cơ thể không khỏi dờ dẫm! Nàng liền lấy chân trùm kín đầu, không dám thở mạnh. Trong phòng vô cùng yên tĩnh, nàng nghe loáng thoáng như có tiếng bước chân ngày càng gần mình.

“Đừng tìm ta! Ta không phải cố ý!” Nàng lặng lẽ thì thầm, “Tiểu Đào, kiếp sau người đầu thai thành người tài giỏi như Tam tiểu thư vậy đó, ngàn vạn lần đừng đến tìm ta, ta sẽ đốt giấy tiền cho người, đốt thật nhiều thật nhiều.”

Tiếng bước chân không vì sự cầu khẩn của nàng mà biến mất, ngược lại ngày càng rõ ràng. Đột nhiên, nàng cảm thấy có người đang kéo chân của nàng. Nàng ra sức túm, sợ tới mức run rẩy!

Một lát sau, không còn ai kéo chân nữa, nhưng trong phòng lại vang lên tiếng ngân nga, “Lục di nương, nô tỳ là Tiểu Đào, nô tỳ mang canh gà đến cho người.”

“Hi hi! Lục di nương, nhân lúc còn nóng mau uống đi.”

“Lục di nương, sao người lại hại chết Tiểu Đào vậy? Nô tỳ chết, ai giúp người mang canh gà đến?”

“Lục di nương, mau, uống canh gà đi.”

Tiếng nói ngày càng gần, giống như ngay bên tai nàng. Cơ thể nàng run rẩy, bỗng nhiên nàng cảm thấy giữa hai chân trào ra luồng nhiệt ấm nóng, bụng nàng quặn đau.

148. Chương 148: Bắt “ma”

“Người đâu!” Nhịn không được cơn đau, nàng hướng ra ngoài kêu lớn!

Gia Cát Chiêm và Đại phu nhân lập tức trở mình ngồi dậy, mặc vội xiêm y liền chạy qua. Nha hoàn đã thấp nền, thấy sắc mặt Lục di nương tái nhợt, mồ hôi từ trán túa ra, tóc đã bị thấm ướt.

“Lục muội, sao vậy?” Đại phu nhân vội hỏi.

“Đau bụng quá!” Lục di nương nắm chặt cánh tay Đại phu nhân, thống khổ nói.

Đại phu nhân xốc chăn lên, thấy khăn trải giường đã nhuốm đỏ, bà lớn tiếng kêu lên: “Mau gọi đại phu! Lục muội chắc là bị động thai rồi!”

“Sao lại động thai?” Gia Cát Chiêm chau mày.

“Lão gia.” Lục di nương khóc lóc kể lể, “Là Tiểu Đào, Tiểu Đào nói mang canh gà cho thiếp, thiếp sợ quá, rất sợ, bụng liền quặn đau.”

“Lục muội, nhất định là muội kinh sợ quá độ, sinh ra ảo giác rồi.” Đại phu nhân an ủi.

Đại phu nhanh chóng được mời đến, kết luận là Lục di nương sẩy thai, đứa bé đã không còn. Lục di nương không kiềm được khóc tu tu, vừa khóc thương cho con nàng, vừa khóc cho địa vị khó vững trong phủ Thừa tướng này khi không còn đứa bé.

Xem dáng vẻ khổ sở của nàng, Gia Cát Chiêm cũng trấn an mấy câu: “Thanh Thanh, không sao đâu, con có thể có lại mà, nàng nghỉ ngơi điều dưỡng sức khỏe đi.”

“Lão gia, thiếp biết rồi.”

Trong phủ có chuyện, Gia Cát Linh Ẩn đương nhiên cũng chạy qua xem, thấy Đại phu nhân và Gia Cát Chiêm nói thật nhẹ nhàng, nàng lại cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ. Trên đời làm gì có ma quỷ, nhất định là có người đang giả thần giả quỷ.

Đại phu ra đơn thuốc, Đại phu nhân vội vã sai người đi bốc thuốc, mọi người lại an ủi Lục di nương một phen, mới giải tán. Lục di nương giữ Gia Cát Linh Ẩn lại, muốn nàng ở lại cùng mình. Gia Cát Linh Ẩn không từ chối, lập tức đồng ý.

Nha hoàn trong phủ suốt đêm nấu thuốc, mang đến cho Lục di nương. Lục di nương sợ hãi nắm chặt tay của Gia Cát Linh Ẩn, kể lại chuyện xảy ra tối qua với mình.

“Người xác định có người túm lấy chân của người?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Vâng!” Nhớ đến chuyện đã qua, Lục di nương lòng còn sợ hãi, “Chắc chắn là Tiểu Đào quay về.”

“Còn có tiếng bước chân?”

“Đúng vậy.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Trên đời làm gì có ma quỷ, nhất định là có người đang tác quái.”

“Nhưng rõ ràng có người khéo chặn của ta!”

“Người có biết ma làm thế nào để di chuyển không?”

“Là bay.”

“Nếu bay, thì làm sao có tiếng bước chân?”

Lục di nương suy nghĩ rồi gật đầu: “Đúng rồi! Sao ta lại không nghĩ ra chứ? Người đó còn kéo chân của ta?”

“Ma quỷ là vô hình, chỉ có thể dọa người, làm sao có sức lực để túm chặn của người. Hoàn toàn có người cố ý làm vậy, muốn hù dọa người.”

“Có phải Đại phu nhân không?” Dưới sự dẫn dắt của Gia Cát Linh Ẩn, Lục di nương liền đoán ra được người khởi xướng chuyện này, “Giỏi cho Đại phu nhân nhãn tâm, dám sát hại con của lão gia! Tam tiểu thư, chúng ta đi báo với lão gia!”

“Không bằng có, Thừa tướng gia sẽ không tin đâu.”

“Chẳng lẽ để mặc bà ấy muốn làm gì thì làm ư?”

“Phải nghĩ cách bắt ‘con ma’ kia. Người nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ nói với người phải làm thế nào.”

Tờ mờ sáng, nhờ Gia Cát Linh Ẩn bầu bạn, rốt cục Lục di nương cũng nặng nề ngủ thiếp đi, lúc này nàng mới đứng lên quay về Trúc Nguyệt Hiên.

Sở Lăng Thiên còn đang đợi nàng, thấy nàng trở về, dịu dàng hỏi: “Chỗ Lục di nương xử lý xong chưa?” Tuy rằng y không qua đó, nhưng vẫn không mặc kệ nàng được, y bảo Mộc Tê đi tìm hiểu tình hình, biết được là Lục di nương sẩy thai, nàng không có bị gì, mới yên tâm.

“Không việc gì, sao người còn chưa ngủ?”

Sở Lăng Thiên ôm nàng từ phía sau, khẽ thì thầm vào tai nàng: “Chờ nàng! Không ôm nàng thì không ngủ được.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, thổi tắt nến: “Ngủ đi.”

Căn phòng lập tức tối đen, hai người ôm nhau nhưng vẫn chưa ngủ được, còn đang trò chuyện với nhau.

“Linh nhi, chúng ta sắp thành thân.”

“Ừm.”

“Linh nhi, ta yêu nàng!”

“Ừ...”

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn liền qua phòng của Lục di nương, cho nàng uống một viên thuốc. Viên thuốc này là Sở Lăng Thiên cung cấp, uống vào có thể khiến mạch tượng của con người thay đổi. Nàng lấy lý do thấy Lục di nương không khỏe, bảo Lưu quản gia lại mời đại phu đến bắt mạch xem thế nào.

Đại phu nhân đã hoàn toàn vạch rõ ranh giới với Gia Cát Linh Ẩn, phạm là những nơi có Gia Cát Linh Ẩn, bà liền cố gắng không đến gần, không biết khi nào lại bị nàng tính kế. Bà chưa từng nghĩ, bản thân sống đến chừng này tuổi, lại có thể bị một con nha đầu đùa bỡn.

Đại phu giúp Lục di nương bắt mạch, vừa chạm đến mạch tượng của nàng, ông không khỏi kinh hãi, tối qua rõ ràng đã sẩy thai, sao mạch tượng vẫn đập nhanh và có lực thế này, hệt như hỉ mạch.

“Đại phu, sao vậy?” Lục di nương thấy vẻ mặt ông nghi ngờ, hỏi.

“À, không có gì.” Đại phu chưa từng gặp phải chuyện kỳ lạ thế này, nên không tiện kết luận ngay, chỉ nói, “Phu nhân phải cố nghỉ ngơi, nói không chừng bào thai vẫn còn, tối qua chỉ là sợ bóng sợ gió.”

“Hà? Đại phu nói thật ư?”

“Lão phu cũng không dám xác định, nhưng theo mạch tượng của phu nhân, quả là hỉ mạch. mấy ngày này, xin phu nhân cứ nằm trên giường nghỉ ngơi, vài ngày nữa lão phu sẽ lại đến bắt mạch cho phu nhân.”

“Làm phiền đại phu.”

Khi đại phu đến cửa phủ, Đại phu nhân giữ ông lại hỏi: “Đại phu, sức khỏe Lục muội thế nào?”

Đại phu nhíu mày đáp: “Mạch tượng của Lục di nương quả thực rất lạ, tình hình hôm qua rõ ràng đã sẩy thai rồi, nhưng hôm nay ta bắt mạch lại thì lại là hỉ mạch...”

“Hỉ mạch?” Đại phu nhân lắp bắp, “Chẳng lẽ cái thai vẫn còn?”

Đại phu lắc đầu, vẻ mặt vô cùng quả quyết: “Không loại trừ là song thai, sẩy một, trong bụng còn lại một, chỉ có thể giải thích thế thôi.”

“À.” Đại phu nhân đắm chiêu rồi gật đầu, “Ta biết rồi, có nói cho Lục di nương biết chưa?”

“Vẫn chưa, lão phu còn chưa chắc chắn, không dám phán bừa, tránh để Lục di nương kích động, sẽ không có lợi cho sức khỏe.”

Đại phu nhân gật đầu, “Không nói là đúng, vất vả cho người rồi.”

“Phu nhân khách sáo, ta cáo từ trước.”

Còn lại một đứa? Sắc mặt Đại phu nhân trở nên âm u lạnh lẽo, bà quyết định giấu nhem chuyện này, nếu còn lại một đứa, thì bà sẽ bóp chết nó ngay từ trong bụng.

Dùng xong bữa tối, Gia Cát Linh Ẩn đi vào thư phòng của Gia Cát Chiêm, thấy nàng đến, Gia Cát Chiêm tươi cười đặt sách xuống, hỏi: “Linh nhi đến có chuyện gì?”

“Vì con nói dối của phụ thân.” Gia Cát Linh Ẩn mặt không biến sắc.

“Gì? Linh nhi nói gì vậy?” Gia Cát Chiêm vẽ mặt mờ mịt, “Chuyện của Thanh Thanh à?”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Con cảm thấy chuyện Lục di nương sẩy thai rất lạ, đang yên đang lành, đứa bé nói không còn thì không còn.

“Linh nhi hoài nghi là có người tác quái?”

“Hình như mẹ vẫn luôn không thích Lục di nương.”

Gia Cát Chiêm trầm tư chốc lát, nói ra nghi ngờ trong lòng, “Mẹ con đối xử với Thanh Thanh rất tốt, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện này đâu. Trong lòng bà ấy có chút nhỏ mọn, nhưng không thể không có chừng mực như vậy. Linh nhi lo lắng nhiều rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười cười: “Cho dù phụ thân không nể mặt Lục di nương và Ngũ di nương, cũng nên nể mặt mũi đứa bé chưa kịp chào đời, giúp nó tìm ra thủ phạm chứ. Linh nhi cũng không tin mẹ sẽ làm ra chuyện thế này, nhất định là có kẻ đang tác quái, chẳng lẽ phụ thân không muốn bắt kẻ đó sao? Là người cũng được, là ma cũng được, nếu không sớm bắt lấy để Lục di nương yên tâm, chỉ e sau này Lục di nương cũng không thể sống yên ổn được.”

“Linh nhi thấy nên làm thế nào?”

“Xin phụ thân đêm nay hãy cùng con đến phòng của Lục di nương để bắt ‘ma’.”

Gia Cát Chiêm gật đầu, cho dù thế nào, ông cũng muốn biết rõ chuyện này. Nếu thật có kẻ đang phá rối, ông nhất định không tha cho kẻ đó!

Tối đó, Gia Cát Chiêm và Gia Cát Linh Ẩn lặng lẽ vào phòng của Lục di nương. Lục di nương đã đổi sang phòng khác, Gia Cát Linh Ẩn nằm trên giường, còn Gia Cát Chiêm thì trốn vào một góc sau bình phong.

Đến nửa đêm, Gia Cát Linh Ẩn im lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Bỗng nhiên, nàng nghe có tiếng kết khe khẽ, nhất định có người đẩy cửa phòng ra.

“Lục di nương, Tiểu Đào mang canh gà đến cho người, còn nóng nên người mau uống đi.” Chốc lát, trong phòng vang lên tiếng nói ai oán, làm cho người ta nghe xong không khỏi lạnh dọc sống lưng.

Cùng với tiếng bước chân, tiếng than u oán kia đi đến trước giường của Gia Cát Linh Ẩn, nàng làm hệt Lục di nương đêm trước, lấy chăn trùm kín đầu.

“Lục di nương, mau ngồi dậy uống canh gà đi, Tiểu Đào mang canh gà đến đây.”

Gia Cát Linh Ẩn cảm giác được có người bắt đầu túm lấy chăn nàng, nàng đột nhiên xốc chăn lên, ngồi bật dậy.

“Á!” Bóng đen bên giường la lên một tiếng, lại bị nàng siết chặt cổ tay, khiến bóng đen không tài nào giãy dụa.

“Phụ thân, bắt được rồi!”

Gia Cát Chiêm chầm nấn trong tay, giơ lên, nhìn nữ tử tóc tai bù xù bị Gia Cát Linh Ẩn bắt lấy, vén tóc người đó lên, ông lắp bắp: “Thanh La, sao lại là người?”

“Nô tỳ...” Thanh La bối rối nhìn phụ tử Gia Cát Chiêm, sợ hãi nói không ra lời, kinh hoàng bịa đại ra một lý do, “Nô tỳ mắc chứng mộng du... sao lại đến Trục Nguyệt Hiên của Tam tiểu thư thế này? Kinh động đến Tam tiểu thư, xin tiểu thư thứ lỗi.”

Gia Cát Chiêm làm sao tin lời nói dối của nàng, mới vừa rồi rõ ràng nàng còn ghen ngào thảm thiết: “Người đầu!” Ông hướng ra ngoài cửa la lớn.

Lưu quản gia lập tức dẫn theo mấy gia đình vọt đến, nhìn thấy Thanh La đang giãy dụa trong tay Gia Cát Linh Ẩn, bị hù dọa như gặp ma: “Lão... lão gia, chuyện gì?”

“Ả thối tha này giả ma làm Lục di nương sợ đến mức sẩy thai, lòi ra ngoài đìm xuống sông!”

“Lão gia!” Thanh La quỳ phịch xuống, dập đầu bình bịch xuống đất với Gia Cát Chiêm: “Lão gia tha mạng! Nô tỳ không dám, nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ không dám nữa! Xin lão gia hãy tha cho nô tỳ.”

Gia Cát Chiêm đá văng Thanh La, phần nộ quá, “Còn đứng đó làm gì?”

“Dạ, lão gia!” Lưu quản gia tiến lên, túm lấy Thanh La, kéo ra bên ngoài.

“Đừng mà lão gia!” Thanh La túm chặt lấy góc áo của Gia Cát Chiêm, “Lão gia, nô tỳ cũng không có cách nào, là Đại phu nhân bảo con làm vậy, con không thể không nghe theo! Con cũng là bất đắc dĩ thôi, xin lão gia suy xét con hầu hạ Đại tiểu thư nhiều năm, tha cho cái mạng hèn này của con đi!”

Gia Cát Chiêm bình tĩnh, Lưu quản gia cũng biết không còn đường sống để cứu vãn, sai người trói Thanh La lại, kéo ra bên ngoài. Không muốn nghe tiếng kêu than của Thanh La nữa, nên mới chặn miệng nàng lại, nàng mới chịu im.

Hết chương 148

149. Chương 149: Cha Của Đứa Nhỏ Là Lục Vương Gia

Lưu quản gia kéo Thanh La ra ngoài, hai chân Thanh La kéo lê trên mặt đất, liều mạng giãy dụa. Lúc này Đại phu nhân vội vàng vàng tới, Thanh La vừa lắc đầu vừa gắng sức nức nở, hướng bà cầu cứu.

Đại phu nhân hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, đi đến bên cạnh Gia Cát Chiêm, vẻ mặt khẩn trương: “Lão gia, xảy ra chuyện gì? Đứa nhỏ của Lục muội tại sao không còn?”

“Mẹ, Lục di nương hôm qua đã sẩy thai rồi, đứa nhỏ ở đâu ra nữa?” Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày, hỏi.

“Không phải nói là sẩy thai sao?”

“Chỉ vì tìm ra hung thủ nên bắt buộc phải nói dối, không ngờ rằng thực sự có người chui đầu vào lưới. Không biết Thanh La cùng Lục di nương có thâm thù đại hận gì mà phải trăm phương nghìn kế hãm hại con của di nương.”

“Lão gia, lá gan của nha đầu Thanh La kia cũng quá lớn rồi, nhất định phải trừng trị! Không bằng giao ả cho thiếp, thiếp sẽ dạy dỗ tốt.”

“Không cần!” Trên mặt Gia Cát Chiêm không biểu lộ tình cảm, “Bản tướng đã kêu Lưu quản gia lôi ra ngoài đìm xuống sông rồi! Mưu hại chủ tử, há lại có thể dạy dỗ một chút thôi sao?”

“Lão gia...”

“Bà cho ta một lời giải thích về chuyện này!” Gia Cát Chiêm bỗng nhiên lớn tiếng, sắc mặt âm u.

Cơ thể Đại phu nhân không nhịn được run lên: “Lão gia, chuyện này không liên quan đến thiếp.”

“Linh nhi, con về Trục Nguyệt Hiên trước đi.” Gia Cát Chiêm không để ý tới bà, quay đầu nói với Gia Cát Linh Ẩn.

“Vâng.” Gia Cát Linh Ẩn gương khoe miệng, cười cười với Đại phu nhân.

Nàng vừa đi không xa liền nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng bạt tai bốp bốp bốp, còn kèm theo tiếng Đại phu nhân cầu xin tha thứ.

“Tiêu Mẫn, người thật là láo xược! Đứa con của bản tướng người cũng dám giết hại!” Gia Cát Chiêm tức giận như sư tử, hận không thể đem nữ nhân trước mắt xé thành mảnh nhỏ.

“Lão gia, thực sự Mẫn nhi không biết gì cả.” Khuôn mặt Đại phu nhân đã sưng phù lên, gắt gao giữ chặt lấy nam nhân của mình, “Mẫn nhi là vì ghen tị lão gia cả ngày yêu thương nàng, nhưng sau này sẽ không làm những chuyện như vậy nữa!”

“Hừ! Còn nguy hiểm!” Gia Cát Chiêm lại ột bạt tai, Đại phu nhân không chịu nổi lực mạnh như vậy, cơ thể ở trên mặt đất quay cuồng một chút, “Nếu là bà không thừa nhận sai Thanh La làm, ta sẽ đem chuyện này tính lên đầu Hồng Nhan!”

“Lão gia!” Đại phu nhân nhanh chóng đứng lên, quỳ gối trước ông: “Lão gia, mọi chuyện đều là thiếp làm! Là thiếp bảo Thanh La đi làm. Mẫn nhi thực sự không cố ý, Mẫn nhi nếu là kẻ tiểu nhân thì làm sao có tỷ muội Linh nhi, Như Mộng, Như Sương. Tấm lòng của Mẫn nhi đối với lão gia chưa từng thay đổi mà.”

“Miệng còn nói hươu nói vượn!” Gia Cát Chiêm đang định cho bà mấy cái tát nữa, thoáng thấy Như Phong vội vàng đi tới bên này, ông mới thu tay lại.

Thấy bộ dạng của Đại phu nhân, Như Phong nói: “Cha, có chuyện gì từ từ nói.”

“Con hỏi bà ta đi, hỏi mẹ con xem bà ta đã làm chuyện gì?” Sắc mặt Gia Cát Chiêm xanh mét, chỉ vào nữ nhân trên mặt đất, ngón tay run nhè nhẹ, “Bà ta sai Thanh La giả ma, làm cho Thanh Thanh sẩy thai! Tại sao ta lại cưới một người đàn bà độc ác như vậy chứ!”

“Mẹ.” Như Phong nhíu mày, bất đắc dĩ lắc đầu, “Mẹ sao lại hồ đồ như vậy? Đó là cốt nhục của cha, sao mẹ có thể ra tay được?”

“Lão gia, thiếp nhất thời u mê làm vậy. Thiếp sai rồi.” Đại phu nhân nước mắt ngấn dài ăn năn, “Cầu xin lão gia nể mặt Như Phong, tha cho thiếp lần này đi.”

“Lão phu cho người bào nhiêu cơ hội rồi?”

“Lão gia, thiếp cam đoan đây là lần cuối cùng.”

“Cha, mẹ cũng không phải cố ý, cha tha thứ ẹ một lần đi.” Như Phong cũng vì Đại phu nhân cầu xin, mặc dù bà làm chuyện xấu, nhưng cũng là mẹ y.

Gia Cát Chiêm nhìn Như Phong, sắc mặt hòa hoãn đôi chút, “Nếu còn có lần sau, dù ai cầu xin cũng không tha.” Ông hung ác trừng mắt liếc nhìn nữ nhân trên mặt đất một cái, bước chân nặng nề rời khỏi phòng.

“Đa tạ lão gia khai ân, Mẫn nhi không dám nữa.” Gia Cát Chiêm vừa đi, bà liền té ngã trên mặt đất. Ánh mắt hoảng sợ vừa rồi lập tức trở nên ác độc, vì sao lại không thành!

“Mẹ.” Như Phong đỡ bà dậy, đau lòng nói, “Nhìn xem mẹ bị đánh thành bộ dáng gì đây. Mẹ hãy thu lại tâm tư của mình, thay cha coi sóc mọi chuyện trong phủ đi.”

“Ngay cả con cũng đến quả trách mẹ?”

“Có nghe hay không thì tùy mẹ.” Như Phong buông bà ra, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

Đại phu nhân nhìn Như Phong, đáy lòng dâng lên một loại bất an, không biết vì sao từ khi Như Phong trở về, mỗi lần nhìn y trong lòng bà đều cảm thấy không yên, làm sao cũng không yên tĩnh lại được. Không đâu, chuyện đó tuyệt đối không ai biết, không có một người nào biết.

Ngày hôm sau nhân lúc đẹp trời, Nguyệt Lan mang đệm chăn, xiêm y ở Trúc Nguyệt Hiên ra sân phơi nắng. Dưới đáy rương, nàng nhìn thấy một bức tranh cuộn tròn, nàng mở ra nhìn, có chút kinh ngạc, lập tức cuộn tròn bức tranh đưa tới trước mặt Gia Cát Linh Ẩn: “Tiểu thư, đây là bức họa của Tam di nương, Tam di nương thật là xinh đẹp.”

Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy, nữ tử trong tranh thật dịu dàng e ấp, khuôn mặt mỉm cười, không trang điểm cũng xinh đẹp tuyệt trần. Cặp mắt của nàng chính là di truyền từ bà. Nhìn đến người trong tranh, một vài chuyện cũ lại hiện ra trong đầu. Nếu không nhìn thấy bức tranh, nàng thực không nhớ rõ hình dáng của mẹ, chỉ biết tay bà thực mềm mại, vòng ôm thật ấm áp, nói chuyện luôn nhẹ nhàng. Nàng đứng dậy cuộn tròn bức tranh lại, đưa cho Nguyệt Lan: “Cất giữ cho cẩn thận.”

“Tiểu thư, Đại thiếu gia đến.” Mộc Tê đang cầm một bó hoa tươi, dẫn Như Phong đi vào.

“Đại ca.” Gia Cát Linh Ẩn đi đến, đối diện ánh mắt của Như Phong, nhất thời không tự chủ được có chút thất thần.

“Tam muội, làm sao vậy?” Như Phong nghi hoặc hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn lấy lại tinh thần: “Không có gì, Đại ca sao lại tới đây?”

Như Phong kín đáo nhìn mấy a hoàn ở trong sân, ngượng ngùng cười cười. Gia Cát Linh Ẩn lập tức hiểu được ý tứ của hắn: “Mộc Tê, các người đi xem nhà bếp chuẩn bị món gì.”

Mộc Tê biết điều gật đầu, kéo Nguyệt Lan cùng Tiểu Diệp ra khỏi Trục Nguyệt Hiên.

“Đại ca, có thể nói rồi chứ?” Nhìn bộ dáng rụt rè của Như Phong, nàng cũng đoán được vài phần.

“Ta...” Như Phong gãi gãi đầu, “Ta muốn hỏi Tam muội, nữ tử thường thích cái gì?”

“Đại ca có nữ tử trong lòng?” Gia Cát Linh Ẩn biết rõ còn hỏi.

“Ừ.” Như Phong gật gật đầu, không phủ nhận, “Tam muội, giúp ta suy nghĩ xem.”

“Đại ca nên tặng trâm ngọc đi, nữ tử đều thích.”

“Được, nghe Tam muội nói vậy giờ ta đi mua ngay.” Nói xong, Như Phong lập tức đi ra, vội vàng vì nữ tử trong lòng đi chọn lựa quà tặng.

Nhìn bóng lưng rời đi của Như Phong, Gia Cát Linh Ẩn không nhịn được cười, Đại ca cuối cùng cũng thông suốt rồi.

Đợi mấy a hoàn trở về, Gia Cát Linh Ẩn ở trong phòng gọi Nguyệt Lan đến: “Nguyệt Lan, người nói ta với Đại ca có giống nhau không?”

“Dạ có!” Nguyệt Lan gật gật đầu, mắt nhìn vào nữ tử ở trước mặt cười, “Tiểu thư xinh đẹp, Đại thiếu gia anh tuấn, hai người đều là con của Thừa tướng gia, đương nhiên là giống nhau rồi.”

“Giống ở điểm nào?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Giống ở chỗ...” Nguyệt Lan cúi đầu nghĩ, “Đôi mắt! Đều rất to, ngay cả ánh mắt cũng giống.”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cả kinh, bức họa của Tam di nương hiện ra rõ ràng trong đầu nàng. Điểm nàng giống Tam di nương nhất, chính là ánh mắt. Nếu như mình và Như Phong giống nhau, cũng là giống Gia Cát Chiêm, vì sao ánh mắt đều giống Tam di nương? Trong lòng nàng nghĩ tới một điều ngay cả chính mình cũng không tin tưởng.. Như Phong và nàng mới là anh em ruột, chuyện này nàng nhất định phải điều tra rõ.

“Nguyệt Lan, chuẩn bị một ít đồ, ta muốn đi thăm Đại tỷ.” Vài ngày không thấy, nàng thật rất ‘nhớ nàng ta.

Trải qua nhiều ngày an dưỡng, vết thương của Gia Cát Hồng Nhan cũng đỡ dần, Đại phu nhân quyết định bắt nàng nhanh chóng xử lý đứa nhỏ, bằng không một nữ nhân chưa lấy chồng mà sinh con sẽ khiến cho người ta chê cười.

“Người tới làm gì? Đến để cười nhạo ta sao?” Gia Cát Hồng Nhan lạnh lùng nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đại tỷ bằng lòng với việc không biết cha của đứa trẻ là ai liền đem sinh mệnh của nó bóp chết hay sao?” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nhìn Gia Cát Hồng Nhan liếc mắt một cái, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười.

“Ta chỉ biết, nếu ta sinh nó ra, đời này vĩnh viễn cũng không thể ngóc đầu lên nổi!”

“Đại tỷ cho rằng không sinh đứa bé, tỷ còn có ngày ngẩng đầu lên sao?”

“Người!” Gia Cát Hồng Nhan tức giận đến mức sắc mặt trắng bệch. Nữ tử trước mặt tươi cười như một cây kim đâm vào trong lòng của nàng. Đúng vậy, đời này, tất cả của nàng coi như đã kết thúc, đừng nói hoàng gia, ngay cả thiếu gia vương tôn quý tộc cũng sẽ không lấy nàng, đứa nhỏ này đã là sỉ nhục cả đời nàng.

Nàng cầm lấy gối đầu, nắm mạnh về phía Gia Cát Linh Ẩn, “Người cút ra ngoài cho ta! Tiện nhân, nếu không phải ngươi, sao ta lại có kết cục đến mức này! Cút cho ta!”

“Ta vốn đến nói cho người cha của đứa bé là ai, nếu như Đại tỷ không hoan nghênh, ta đi vậy!”

“Cái gì?” Về mặt Gia Cát Hồng Nhan ngẩn ra, không mang hài từ trên giường đi xuống, kéo lấy Gia Cát Linh Ẩn, lớn tiếng hỏi: “Người quay lại cho ta! Nói cho ta biết, hắn là ai? Ta nhất định phải giết hắn!”

Gia Cát Linh Ẩn xoay người, hai mắt chứa ý cười, “Chỉ sợ Đại tỷ biết rồi sẽ không nỡ giết, cha của đứa nhỏ, chính là người mà tỷ luôn để ở trong lòng, Lục vương gia!”

“Làm sao có thể?” Gia Cát Hồng Nhan kinh ngạc nhìn nàng, “Làm sao có thể là Lục điện hạ? Ta đã hỏi qua hắn, vì sao hắn không thừa nhận?” Lại nghĩ đến, bỗng nhiên nói, “Là ngươi! Đúng không? Lục Điện hạ tưởng là ngươi, cho nên... Hắn cho rằng ta là ngươi! Là ngươi động tay động chân ở trong phòng!”

“Đại tỷ, lời này rất kỳ lạ, rõ ràng là tỷ đổi phòng cho ta, ta sao lại ngốc nghếch giả trò trong phòng của mình? Tất cả chuyện này, đều là số mệnh! Hơn nữa, tỷ phải vui vẻ chứ, mang thai cốt nhục của Lục điện hạ, đây không phải là mơ ước tha thiết của tỷ sao? Tiểu thể tử ở trong bụng của tỷ, chẳng phải còn không xa, tỷ sẽ ngồi lên vị trí Lục Vương phi hay sao? Đến lúc đó, Đại tỷ phải cảm tạ ta thật tốt mới phải.”

Con người của Gia Cát Hồng Nhan chuyển động nhanh như chớp liền đứng dậy, vừa rồi còn dăm chiêu ử dột, bây giờ thì mừng rỡ như điên, không ngờ là đứa nhỏ của Lục điện hạ? Thật sự là trời cũng giúp ta! Nàng không nhịn được lại nhớ đến thái độ của Sở Lăng Hiên: “Hắn sẽ chấp nhận sao?”

“Tỷ chỉ cần nói cho hắn, nếu như hắn không cưới tỷ, tỷ liền sinh đứa nhỏ ra, lấy máu nghiệm thân, đến lúc đó có Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nường làm chủ, hắn không thừa nhận cũng không được!”

“Làm sao ngươi biết?” Gia Cát Hồng Nhan rất vui vẻ, nhưng mà vẫn không buông lỏng cảnh giác với Gia Cát Linh Ẩn, “Người ghét ta như vậy, sao lại tốt đến mức để ta làm Lục vương phi chứ?”

“Đại tỷ đúng là không hiểu ta!” Gia Cát Linh Ẩn bắt đầu dĩ thử dài, “Ta thật hy vọng hai người được ở bên nhau! Bạc đầu giai lão!” Kiếp trước, không phải lũ trộm các người muốn ở bên nhau sao, kiếp này ta đương nhiên phải tác thành cho các người chứ! Sở Lăng Hiên, người người yêu thương ở kiếp trước, kiếp này ta cũng mang người đó đến bên cạnh người. Thế nhưng, nay đã khác xưa.

Hết chương 149

150. Chương 150: Người Phải Xử Lý Đứa Bé

Gia Cát Hồng Nhan hưng phấn đi tới lui trong phòng, cơ thể cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chính mình đang mang con của Lục điện hạ, đang mang cốt nhục của Sở gia, dưới bầu trời này còn có ai dám nhục mạ nàng! Nàng phủ thêm áo choàng, vội vã ra khỏi phủ!

“Hồng Nhan! Con đi đâu?” Đại phu nhân thấy thần sắc nàng vội vã, gọi ngược nàng lại, “Đại phu đến rồi, con đứng lại đó ẹ!”

Gia Cát Hồng Nhan không để ý tới bà, cứ đi ra hướng ngoài phủ, bà vội vàng vàng theo sát nàng, thoáng chốc, Gia Cát Hồng Nhan đã không còn thấy bóng dáng, bà gấp đến độ chà tay, lẩm bẩm, “Con gái à, đừng xảy ra chuyện gì nha!”

“Mẹ, mẹ không cần lo lắng, Đại tỷ phải đi giải quyết chuyện này mà!” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Sao ngươi lại ở trong này?” Đại phu nhân thấy nàng từ trong phòng Gia Cát Hồng Nhan đi ra, nhất thời như nhìn thấy quỷ, “Người đã nói gì với Hồng Nhan? Nó định đi đâu?”

“Con chẳng nói gì cả.” Gia Cát Linh Ẩn ngậm miệng không nói, “Đợi Đại tỷ về, mẹ hỏi tỷ ấy là được mà.”

“Ngươi!” Thấy nàng nói nhẹ tựa lông hồng, Đại phu nhân hận không thể cho nàng vài cái tát, nhưng ý thức được bản thân không thể chọc vào nàng, “Nếu Hồng Nhan có chuyện gì, ta nhất định nói lão gia đánh gãy chân ngươi!”

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười mỉa mai, xoay người rời đi.

Gia Cát Hồng Nhan vội vàng chạy đến Lục vương phủ, Diêu tổng quản nhớ nàng từng đến phủ đưa thuốc, lại là Đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, liền mời nàng ngồi ở thiên điện chờ Sở Lăng Hiên về.

Khi gần đến giữa trưa, Sở Lăng Hiên mới từ bên ngoài trở về, Diêu tổng quản lập tức tiến lên bẩm báo: “Điện hạ, Gia Cát đại tiểu thư đến, đã chờ cả buổi ở thiên điện.”

“Nàng ta đến làm gì?” Từ sau khi hai người phát sinh quan hệ, Sở Lăng Hiên càng ngày càng chán ghét nàng, mỗi lần nhìn đến nàng, sẽ khiến hắn nhớ đến Gia Cát Linh Ẩn, “Bảo nàng ta về đi! Bản vương còn bận lắm!”

“Điện hạ...” Diêu tổng quản chần chừ, “Gia Cát đại tiểu thư nói có chuyện quan trọng, là chuyện ở Lục Quốc Đại Điện.”

Sở Lăng Hiên chau mày, chuyện ở Lục Quốc Đại Điện? Chẳng lẽ nàng ta đã biết? Ai nói cho nàng ta? Nháy mắt, hắn nghĩ đến một người... Gia Cát Linh Ẩn! Sắc mặt hắn thoáng âm u, nữ nhân kia có phải kiếp trước có thù oán gì với hắn không, bất cứ đâu cũng chống đối lại hắn, nhưng bản thân lại không buông bỏ được nàng! Mặt hắn âm trầm, căn dặn Diêu tổng quản một câu, sau đó đi về hướng thiên điện.

Thấy Sở Lăng Hiên trở về, Gia Cát Hồng Nhan lập tức chạy ra nghênh đón, trên mặt tràn đầy ý cười: “Lục điện hạ vất vả không? Mau ngồi xuống đi.”

“Tìm bản vương có chuyện gì?”

“Ta mang ngọc bội đến trả lại cho người.” Gia Cát Hồng Nhan lấy miếng ngọc kia ra, đặt xuống trước mặt Sở Lăng Hiên, cẩn thận quan sát biểu hiện của hắn, “Ngay cả vật của điện hạ mà người cũng không nhân ra sao?”

“Ngọc bội của bản vương nhiều không đếm xuể, rút một miếng, làm sao nhớ được, lại làm sao nhớ rút ở đâu.”

“Điện hạ có thể quên miếng ngọc, nhưng chuyện tối hôm đó ở Lục Quốc Đại Điện, điện hạ sao lại quên.” Gia Cát Hồng Nhan dừng một chút, đến gần hắn, “Nếu điện hạ không thừa nhận, ta sẽ sinh đứa bé này ra, lấy máu nghiệm thân, đến lúc đó chân tướng ắt sẽ rõ ràng! Thế tử cũng có thể nhận tổ quy tông.”

Sở Lăng Hiên không giận còn cười, hắn bỗng nhiên hạ giọng, nói: “Sao đại tiểu thư không nghĩ, tại sao bản vương lại không nhận con mình? Tình cảnh trong cung nhiều nguy hiểm, nếu Hoàng hậu nương nương biết bản vương có con trước, nhất định sẽ sợ địa vị của thái tử lung lay, sớm muộn gì cũng sẽ xuống tay với nàng! Bản vương làm như vậy, hoàn toàn là muốn bảo vệ hai mẹ con nàng thôi.”

“Điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan kinh ngạc nhìn Sở Lăng Hiên, không ngờ hắn sẽ nói vậy, tim không khỏi đập nhanh, “Điện hạ nói thật ư?”

“Đã là con của bản vương, sao bản vương để nó lưu lạc bên ngoài chứ, chỉ là bây giờ thời cơ chưa chín muồi. Nếu thời cơ thích hợp, bản vương sẽ đón hai mẹ con về phủ để chăm sóc!”

“Điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan cảm thấy đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong mười mấy năm qua của nàng, “Điện hạ yên tâm, thiếp nhất định sẽ bình an sinh hạ đứa bé.”

Sở Lăng Hiên lắc đầu: “Bây giờ còn chưa phải lúc, nàng phải xử lý đứa bé đi!”

“Điện hạ!” Gia Cát Hồng Nhan lấp bắp kinh hãi, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh, “Điện hạ nói nhiều như vậy, chỉ là vì muốn ta bỏ đứa bé sao?”

“Sao nàng vẫn chưa hiểu?” Giọng điệu Sở Lăng Hiên có chút tức giận, “Nếu hoàng hậu mà biết, đừng nói đứa bé, ngay cả mạng của nàng cũng khó giữ!”

“Sao hoàng hậu biết được đứa bé là của điện hạ?”

“Suốt ngày nàng cứ đến Lục vương phủ, hoàng hậu sẽ không biết ư? Nàng nghĩ tại sao ta phải nhỏ giọng nói chuyện với nàng như vậy, bởi vì trong Lục vương phủ, tất cả đều là tay chân của Hoàng hậu!” Ánh mắt

hắn bỗng nhiên dịu dàng, “Ngoan đi, sau này chúng ta vẫn còn có thể có con mà.” Ánh mắt hắn dịu dàng đó, nhưng không có tình cảm.

“Chúng ta...” Câu cuối cùng của Sở Lăng Hiên không thể nghi ngờ để cho Gia Cát Hồng Nhan lại dâng lên niềm hy vọng, “Thiếp xin nghe theo điện hạ.” Nàng lên liếc mắt, thầm nghĩ trở về phủ, lên lút sinh hạ đứa bé, có đứa bé trong tay, có thể uy hiếp Sở Lăng Hiên lập nàng làm vương phi.

Nàng đang đắc ý, bỗng Diêu tổng quan bưng chén thuốc đến, cung kính đưa cho nàng. Nàng hoài nghi nhìn Sở Lăng Hiên: “Điện hạ, đây là...”

“Bản vương lo lắng trí nhớ Đại tiểu thư không tốt, trở về phủ liền quên chuyện này, nên dặn dò Diêu tổng quan đi nấu thuốc, mau uống vào đi, tránh để đêm dài lắm mộng.”

“Điện hạ...” Hy vọng cuối cùng của Gia Cát Hồng Nhan thoáng tan biến, nam nhân này, chiếm lấy thân thể của nàng, làm nàng mang thai, hiện giờ, hắn lại muốn tự tay bóp chết sinh mạng nhỏ bé trong bụng nàng, “Không phải phiền điện hạ, hồi phủ ta sẽ tự mình xử lý.”

“Đại tiểu thư không cần khách sáo, nếu thuốc đã nấu xong, thì có gì mà phiền đâu, nhân lúc còn nóng mau uống đi!”

Gia Cát Hồng Nhan đứng song song với Sở Lăng Hiên, chần chừ không chịu uống.

“Bản vương nghĩ Đại tiểu thư là nữ tử hiểu đạo lý, không ngờ lại chẳng quyết đoán như thế, tương lai làm sao làm Lục vương phi?” Sở Lăng Hiên không vui nói.

“Ta uống!” Gia Cát Hồng Nhan ngửa cổ, uống một hơi cạn sạch, “Hy vọng Lục điện hạ nói lời giữ lời.”

Sở Lăng Hiên cười lạnh: “Diêu quản gia, tiễn Đại tiểu thư ra ngoài, chuyện này, hy vọng Đại tiểu thư đừng nói với bất cứ ai.”

Trên đường hồi phủ, Gia Cát Hồng Nhan không có cảm giác gì, chính là vừa mới vào trong phủ, bụng liền quặn đau, Đại phu nhân sợ đến mức tay chân luống cuống.

“Hồng Nhan, con sao vậy?” Đại phu nhân lo lắng hỏi.

“Mẹ, con không sao, không phải mẹ không muốn con sinh đứa bé sao? Các người không muốn nó, con sinh nó ra làm gì?” Gia Cát Hồng Nhan rú lên thảm thiết, dưới thân trào ra bãi máu tươi, nhất thời ngất đi.

Qua hồi lâu, thấy nàng tỉnh lại, Đại phu nhân mới yên lòng. Bà đau lòng lau giúp mồ hôi thấm ướt tóc nàng: “Con gái, con chịu khổ rồi.”

“Con không sao.” Gia Cát Hồng Nhan nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt thống khổ mang theo một tia hy vọng.

Đại phu nhân đến thư phòng, chuẩn bị nói với Gia Cát Chiêm chuyện của Gia Cát Hồng Nhan đã xử lý xong xuôi, liền thấy sắc mặt ông có chút không tốt.

“Lão gia, xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay trên triều đình, có người tố giác cấm quân mua quan bán chức, nhận hối lộ đút túi riêng, Hoàng thượng tức giận, mắng Thất điện hạ, hạn cho điện hạ trong vòng ba ngày điều tra rõ chuyện này.”

“Không phải Hoàng thượng luôn yêu thương Thất điện hạ sao? Hoàng thượng cũng thật là, đều là con trai, còn phân dày mỏng.”

Gia Cát Chiêm cau mày, “Hoàng thượng cũng yêu thương thái tử, chỉ là so với Thất điện hạ, tình thương ấy có chút bình thường. Nhất định là Hoàng thượng rất phần nộ, mới có thể tức giận với Thất điện hạ!”

“Người tố giác là ai?”

“Là Từ Hường của nội các, hắn vẫn luôn không biểu lộ thái độ, không thuộc đảng phái của hoàng tử nào, cho nên Hoàng thượng mới tin tưởng lời nói của hắn.”

“Lão gia, vậy thái độ của nhà Gia Cát và Tiêu gia thế nào?”

“Bà hỏi nhiều như vậy làm gì?” Gia Cát Chiêm trừng mắt với Đại phu nhân, “Nhìn trước mắt, thái độ của Hoàng thượng cũng mập mờ, trước kia còn đề nghị chuyện muốn đổi thái tử, nhưng gần hai năm nay không đề cập lại chuyện này. Chỉ là lần này tức giận với Thất điện hạ, khiến ta thấy được đầu mối.”

“Có khi nào Thất điện hạ thất thế không? Chỗ Linh nhi...”

“Trước tiên hãy chờ xem đã, sau lưng Thất điện hạ, còn có nước Đông Lan mà, cho dù Thất điện hạ thất thế, không phải còn có Lục điện hạ sao? Lòng Lục điện hạ đối với Linh nhi, lão phu cũng biết.”

“Lão gia nói có lý, nhưng không biết Linh nhi...”

“Chuyện này cần nó cho phép sao?”

“Lão gia, chuyện của Hồng Nhan đã xử lý xong, lão gia tha thứ cho nó đi, nói thế nào, nó cũng là cốt nhục của lão gia.”

“Bảo nó sau này cứ ở trong phủ đi, đừng ra ngoài làm mất mặt xấu hổ!”

“Dạ, thiếp biết rồi.”

Trục Nguyệt Hiên.

Lúc này, Gia Cát Linh Ẩn cũng nhận được tin tức này từ Kinh Phong, Sở Lăng Thiên là thống lĩnh cấm quân, cấm quân xảy ra chuyện, Hoàng thượng nhất định sẽ giận lây sang y.

“Tiểu thư, gia bảo Phá Trận tiện thể nhắc lại, nói tiểu thư không cần lo cho gia, chuyện này sẽ nhanh chóng điều tra rõ ràng thôi.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Chuẩn bị xe ngựa cho ta, ta muốn vào cung một chuyến.”

Vào cung, Liên công công, nội thị bên cạnh Sở Kim Triều sau khi đi thông truyền, nàng thuận lợi gặp được Sở Kim Triều trong ngự thư phòng. Thấy nàng đến, Sở Kim Triều có chút giật mình.

“Tam nha đầu đến thật đúng lúc, mau giúp trẫm ra chủ ý.”

“Hoàng thượng có chuyện gì ư?”

“Tây Bộ của nước Lăng Nguyệt vốn là thảo nguyên màu mỡ, nhưng bắt đầu từ hai mươi năm trước, không biết tại sao, vừa đến mùa xuân thu, liền bị cát thổi đến. Thảo nguyên dần dần bị cát thay thế, dân chúng nơi đó vốn dựa vào chăn thả mà sống, hiện giờ, họ sắp mất đi đất đai sinh sống của mình. Tam nha đầu có thể nghĩ cách để thảo nguyên khôi phục sức sống không?” Sở Kim Triều hỏi.

“Thần nữ muốn hỏi, hai mươi năm trước, chăn nuôi nông nghiệp nơi đó có phải có một giai đoạn tăng trưởng rất nhanh không?”

“Hả?” Sở Kim Triều ngẩn ra, hơi giật mình, “Sao Tam nha đầu biết vậy? Quả đúng vậy, có thời điểm, chiến tranh liên miên, cần lượng lớn thịt để cung cấp cho quân đội. Bởi vậy, triều đình mới hạ lệnh cho dân chúng mở rộng quy mô, để cung cấp quân nhu.”

“Vậy thì đúng rồi.” Gia Cát Linh Ẩn tự tin nói, “Chăn thả quá độ nhất định tạo thành sự suy giảm thảm thực vật, thổ nhưỡng xói mòn, thổ địa sa hóa. Lớp ngoài thổ nhưỡng không còn, thảm thực vật cũng khó sinh trưởng, làm tăng xói mòn thổ nhưỡng, cứ tuần hoàn ác tính như thế, hơn nữa còn bị cát ở hoang mạc Doanh Xuyên phía tây bắc thổi đến, thảo nguyên có màu mỡ đến đâu, cũng sẽ biến thành sa mạc.”

“Hóa ra là vậy!” Sở Kim Triều hiểu ra, “Tam nha đầu còn thông minh hơn cả các đại thần của trẫm, vậy có cách để xử lý không?”

151. Chương 151: Như Phong Công Tử Thích Ta Sao?

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, có thể trồng rừng chắn gió ở phía Tây Bắc, gieo trồng cây trên diện tích rộng chỉ cần mưa xuống sẽ có khả năng sinh trưởng, giảm thiểu lượng cát thổi đến. Còn những nơi vốn là thảo nguyên thì bắt đầu gieo trồng thảm thực vật, cắm chắn thả trong vòng năm năm.”

“Năm năm? Lâu như vậy?” Sở Kim Triều giật mình hỏi, “Dân chúng phải làm sao? Phái người đi gieo trồng, vậy thì tiêu phí bao nhiêu nhân lực, vật lực?”

“Hoàng thượng, phạm vào quy luật của thiên nhiên, nhất định phải trả giá lớn! Năm năm đổi lấy thảo nguyên với sức sống dạt dào, thần nữ nghĩ rất là đáng giá. Không thể để dân chúng chắn thả, nhưng có thể cổ vũ họ tham gia trồng rừng, triều đình phái người giám thị, phát lương bổng cho bọn họ. Như vậy, triều đình không cần điều người tới, cuộc sống của dân chúng cũng ổn thỏa, nhất cử lưỡng tiện.”

Sở Kim Triều tán thưởng mà gật đầu: “Sớm biết như vậy trăm hỏi con thì tốt rồi! Trăm để cho những người đó thảo luận đến mấy ngày, cũng không có biện pháp. Được! Trăm quyết dùng biện pháp này của Tam nha đầu.”

“Thần nữ cảm tạ Hoàng thượng tín nhiệm.”

“Tam nha đầu, hôn sự của con cùng Thiên nhi, con muốn cử hành khi nào?”

“Tất cả đều để Hoàng thượng làm chủ.”

“Ha ha!” Giải quyết được một chuyện lớn trong lòng, tâm tình Sở Kim Triều đặc biệt tốt, “Hôn sự của Dục nhi cùng công chúa Sương Uyển đã định, Dục nhi là đại ca, cử hành cho hai đứa nó trước, sau đó sẽ đến con cùng Thiên nhi.”

“Đa tạ Hoàng Thượng.” Gia Cát Linh Ẩn có chút giật mình, hôn sự của Sở Lăng Dục cùng Sương Uyển được quyết định nhanh như vậy, kiếp trước, thời gian này Sở Lăng Dục đã bị biếm làm thứ dân, kiếp này, gần như tất cả mọi chuyện đều đã thay đổi.

“Hoàng thượng, Thất Điện hạ cầu kiến.” Lúc này, Liên công công đến thông truyền.

“Để nó vào.”

Sở Lăng Thiên đi vào, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn thì ngẩn người, gật gật đầu với nàng.

“Sự việc đã điều tra xong chưa?” Sở Kim Triều hạ giọng hỏi.

“Khởi bẩm phụ hoàng, đã điều tra rõ ràng! Quả thực có việc này, những người có liên quan đều bị cách chức điều tra, nhi thần quản giáo bất nghiêm, xin phụ hoàng trách phạt!”

“Điều tra rõ ràng là tốt rồi!” Sắc mặt Sở Kim Triều hòa hoãn, “Trăm thương con nhưng không thể không để ý đến đại cục, nếu việc này xảy ra bên trong cấm quân, con phải nhận trách nhiệm, trăm khấu trừ bổng lộc một tháng của con để răn đe!”

“Nhi thần đa tạ phụ hoàng khai ân.” Phạt một tháng bổng lộc, đây cũng gọi là phạt?

“Được rồi.” Sở Kim Triều cười cười, “Nếu con còn không trở về, Tam nha đầu sẽ tìm ta đòi người!” Ông nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thầm nghĩ nha đầu kia khí chất thật trầm ổn, một chữ cũng không đề cập đến chuyện của Sở Lăng Thiên, ngược lại, lại giải quyết cho ông một vấn đề lớn.

Gia Cát Linh Ẩn hiểu ý cười: “Hoàng thượng, thần nữ cáo lui trước!”

“Đi đi, Quận quân trăm phong quả nhiên không để cho trăm thất vọng! Thiên nhi, con cũng lui ra đi.”

“Nhi thần cáo lui.”

Hai người đi ra khỏi ngự thư phòng, Sở Lăng Thiên nhin không được hỏi: “Sao phụ hoàng lại vui vẻ như vậy? Nàng lại giúp người giải quyết chuyện gì?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Chuyện hoang mạc Tây Bắc.”

Sở Lăng Thiên cả kinh: “Nghe nói đám người Gia Cát thừa tướng, Chu thừa tướng, Chu thái phó, Trần quốc công bàn bạc vài ngày cũng không có biện pháp gì, Linh nhi vậy mà lại dễ dàng giải quyết, Linh nhi của ta thật sự là quá thông minh.”

“Ta chỉ là biết nhiều hơn bọn họ một ít mà thôi.”

Đang nói chuyện, Tiêu Ôn ở phía đối diện đang tiến lại gần, nhìn thấy hai người lập tức hành lễ: “Xin thỉnh an Thất điện hạ, Quận quân.”

“Công công, xin đứng lên.” Gia Cát Linh Ẩn đỡ ông, nói: “Ta đang có chuyện muốn hỏi công công.”

“Quận quân có chuyện gì vậy?”

Gia Cát Linh Ẩn cũng không kiêng dè Sở Lăng Thiên: “Công công có nghe Tiêu quân gia nhắc đến chuyện hai mươi năm trước, đứa con đầu lòng của Đại phu nhân phủ Thừa tướng, có lẽ nào là con gái không?”

“Chuyện này...” Tiêu Ôn lắc lắc đầu, “Nô tài cùng Nhị đệ rất ít gặp mặt, hẳn cũng chưa bao giờ nhắc chuyện trong phủ Thừa tướng với nô tài. Quận quân, thứ lỗi nô tài không giúp được gì.”

Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn có chút thất vọng: “Đa tạ công công.”

“Nô tài nhớ ra rồi.” Tiêu Ôn đột nhiên nói, “Nhị đệ từng qua lại mật thiết với một người, Quận quân có thể đi hỏi bà ấy, không biết chừng bà ấy biết được cái gì.”

“Bà ấy hiện đang ở đâu?”

“Ở Hạnh Hoa thôn ngoài thành mười dặm, họ Phùng, tên là gì thì nô tài không nhớ.”

“Đa tạ công công!” Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn nổi lên vẻ vui mừng, cuối cùng cũng có chút manh mối. Gia đình Tiểu Điện không phải ở Hạnh Hoa thôn sao? Nói không chừng có thể biết được một ít manh mối.

“Vì sao Linh nhi lại hỏi đến chuyện đứa con của Đại phu nhân?”

“Thất gia, người có cảm thấy ta với đại ca giống nhau không?”

Sở Lăng Thiên chăm chú nhìn nàng một cái, nói: “Giống, đặc biệt là đôi mắt.”

“Đúng, đôi mắt của ta, là giống với mẫu thân.”

“Tam di nương?” Sở Lăng Thiên cũng lấy làm kinh hãi, “Hai người đều giống Tam di nương, chẳng lẽ...”

“Cho nên ta muốn điều tra rõ ràng!” Nghĩ đến mình và Như Phong có thể là anh em ruột, nàng lại lo nghĩ đến chuyện đại sự của y, “Thất gia, có thể mời quận chúa Cẩm Phàm đến Thất vương phủ không? Đại ca cũng tới tham gia tiệc ở Thất vương phủ.”

Sở Lăng Thiên nhéo mũi nàng: “Việc hôn sự của mình không quan tâm, lại đi lo nghĩ cho người khác.”

“Ai bảo huynh ấy là đại ca của ta chứ.”

“Ai bảo y là đại ca của nàng chứ! Không thành vấn đề!”

Hai người đang nói chuyện, đã thấy Trần Cẩm Phàm từ phía Dịch Khôn Cung đi tới, sắc mặt dường như có chút khó coi. Trần Cẩm Phàm cũng nhìn thấy họ, nàng đi tới, cố gắng nở nụ cười, nói: “Thất ca, Tam tiểu thư, hai người cùng vào cung?”

“Cẩm Phàm, có chuyện gì vậy?” Sở Lăng Thiên hỏi. So với muội muội ruột là công chúa Triều Hoa, y càng yêu mến biểu muội có lẽ nghĩa này hơn.

“Muội không sao.” Trần Cẩm Phàm lắc đầu, sau đó nói một câu, “Thất ca, Tam tiểu thư, hai người nhất định phải đối xử tốt với nhau, thiên hạ không phải người có tình sẽ trở thành quyến thuộc được! Muội hy vọng hai người có thể ở bên nhau cả đời.”

“Quận chúa Cẩm Phàm gặp chuyện gì sao? Không ngại nói cho chúng ta biết chứ.” Gia Cát Linh Ẩn nghe ra được một ít manh mối, thân thiết hỏi han.

“Cẩm Phàm, có chuyện gì thì nói đi, ta nhất định sẽ cố gắng giúp muội.”

Nghe hai người nói vậy, ánh mắt Trần Cẩm Phàm đỏ lên, bụng đầy ury khuất mà nói: “Hoàng hậu nương nương muốn gả muội cho thái tử Hà Tồn. Cô cô nói công chúa Sương Uyển cùng thái tử ca ca thành thân, muội cùng với thái tử Hà Tồn thành thân, như hai nước có thể qua lại lâu dài.”

“Vậy ý của quận chúa thế nào?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi, không nhìn được thay Như Phong thăm dò một phen.

“Ta...” Trong đầu của nàng hiện ra bóng dáng của Như Phong, “Ta đương nhiên là không muốn. Nhưng mà nương nương năm lần bảy lượt ép buộc, ta nói phải suy nghĩ nên tạm thời còn hoãn lại, nhưng ta khẳng định cô cô sẽ không bỏ qua như vậy.”

“Quận chúa không muốn là tốt rồi.” Lòng dạ đag thấp thỏm của Gia Cát Linh Ẩn được thả lỏng.

“Nương nương chắc chắn sẽ đi tìm phụ thân, tổ phụ để bàn bạc, ta không muốn phụ thân nhất định sẽ không bức ép ta, nhưng ta lo lắng Hoàng thượng sẽ hạ chỉ, như vậy sẽ không có cách nào xoay chuyển được.”

“Quận chúa không cần lo lắng, chúng ta cùng nhau nghĩ cách.” Gia Cát Linh Ẩn an ủi nói, chuyện liên quan đến hạnh phúc của Như Phong, nhất định nàng phải quan tâm.

“Thất ca, muội không muốn về nhà, muội tới chỗ của huynh một lát được không?” Trần Cẩm Phàm hỏi.

“Đương nhiên có thể.”

“Tam tiểu thư cũng đi được không?” Trần Cẩm Phàm nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Hiện giờ trong lòng ta thật sự rất loạn, muốn tìm một người để nói chuyện.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu đồng ý.

Tới Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên liếc nhau, y lập tức hiểu được ý nghĩ trong lòng nàng, phân phó Phá Trận tới phủ Gia Cát đưa Đại thiếu gia đến.

Nhận được tin, Như Phong tưởng là Sở Lăng Thiên tìm mình, liền tức tốc chạy tới, nhìn thấy Trần Cẩm Phàm, y nhảy mắt hiểu được, nhất định là Tam muội muốn tạo cơ hội ỉn rồi.

Nhìn thấy Như Phong, Trần Cẩm Phàm sững sốt, nhưng mà rất nhanh liền hiểu được đây là dụng tâm của Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn.

“Đại ca, Quận chúa, hay là hai người đến hoa viên phía sau ngắm hoa đi?” Gia Cát Linh Ẩn đề nghị.

Trần Cẩm Phàm nhìn Như Phong, trong mắt lộ vẻ ngượng ngùng, cúi đầu đi về phía hoa viên, Như Phong cũng đi theo sau nàng.

Phía trong hậu hoa viên, đi được một đoạn Trần Cẩm Phàm dừng lại, thở dài. Như Phong cũng nhìn ra được tâm tình nàng không tốt, liền lo lắng hỏi thăm: “Quận chúa có tâm sự sao? Nếu không ngại thì nói ta nghe một chút, Như Phong nhất định đem hết khả năng để giúp đỡ Quận chúa.”

Trần Cẩm Phàm nhìn y, bất đắc dĩ cười cười: “Hoàng Hậu nương nương muốn tứ hôn cho ta cùng thái tử Hà Tồn.”

Cơ thể Như Phong chấn động, gãi gãi đầu, lo lắng hỏi: “Quận chúa có thích Hà Tồn thái tử không?”

Trần Cẩm Phàm cảm thấy rất vui, hai huynh muội nhà này, hỏi cũng thật giống nhau: “Ta thích người uy vũ như tướng quân, chứ không phải người ốm yếu như thái tử Hà Tồn.”

“Vậy...” Ám chỉ rõ ràng như vậy làm trong lòng Như Phong kích động không thôi, y cố lấy dũng khí, hỏi ra vấn đề đã suy nghĩ thật lâu trong lòng, “Quận chúa thích ta sao?”

Thấy y thẳng thắn như vậy, Trần Cẩm Phàm mặt không khỏi đỏ lên, “Vậy Như Phong công tử thích ta không?”

“Thích!” Như Phong bỗng chốc can đảm hẳn lên, “Lần trước ở trong Thất vương phủ gặp mặt Quận chúa, ta liền thích nàng. Không biết trong lòng Quận chúa đối với ta như thế nào, cho nên vẫn không dám tỏ rõ cõi lòng.”

“Ta cũng vậy.” Mặt Trần Cẩm Phàm càng đỏ hơn.

Như Phong cười ngây ngô, từ trong ngực lấy ra một cây trâm ngọc, đưa tới tay Trần Cẩm Phàm: “Cây trâm ngọc này ta mua đã lâu, vẫn không dám đưa cho Quận chúa, hôm nay ta cuối cùng cũng có dũng khí, mong Quận chúa nhận lấy.”

Trong lòng Trần Cẩm Phàm dâng lên ngọt ngào khó có thể diễn tả thành lời, ngượng ngùng hỏi: “Công tử có biết tặng trâm ngọc là có ý nghĩa gì không?”

“Vẫn mong Quận chúa chỉ giáo!”

“Trâm, là vật cài lên đầu, ý chỉ vị trí đứng đầu, ý nghĩa là chính thất.” Nói xong, Trần Cẩm Phàm không khỏi cúi đầu, ngượng ngùng không nói thêm gì nữa.

Lúc này Như Phong mới biết ý nghĩa quan trọng của trâm, khó trách Tam muội lại khuyên mình nên tặng trâm, y si ngốc mà nhìn nàng, hỏi: “Vậy Quận chúa nhận chứ?”

“Ừ.” Trần Cẩm Phàm cúi đầu, ngượng ngùng gật đầu, thẹn thùng nhưng lại khiến cho Như Phong ngây ngất.

Như Phong cầm lấy ngọc trâm trên tay nàng, nói: “Phàm nhi, ta cài lên giúp nàng.” Xưng hô của y khiến trong lòng nàng ngọt như ăn mật.

Y nhẹ nhàng giúp nàng cài lên, vì là lần đầu tiên nên có chút khẩn trương, hơi vụng về một chút. Ánh mắt của y rất dịu dàng, cùng với ánh mắt ở trên chiến trường là hoàn toàn khác biệt. Sau đó, y thuận tay ôm nàng vào ngực mình, găt gao ôm chặt.

“Phong...” Nàng khẽ gọi, “Nếu Hoàng hậu nương nương nhất định muốn gả ta cho Hà Tần, chàng phải mang ta cao chạy xa bay, có được không?”

152. Chương 152: Ngụy Cơ Ngân Đô

“Được!” Y gật mạnh đầu, “Phàm nhi muốn đi đâu, ta sẽ mang nàng đến đó! Phàm nhi không cần sợ, chúng ta nhất định sẽ nghĩ cách thuyết phục hoàng hậu.”

“Ừ.” Tựa vào lồng ngực Như Phong, Trần Cẩm Phàm có cảm giác mọi suy nghĩ phiền hà chậm rãi chìm xuống, biến mất không thấy, đây chính là chỗ dựa cả đời nàng.

Đại sảnh ở tiền viện, Gia Cát Linh Ẩn đứng ngồi không yên, mới vừa ngồi xuống lại đứng lên, đứng rồi lại ngồi, Sở Lăng Thiên chưa từng thấy nàng nôn nóng như vậy.

“Linh nhi, nàng ngồi xuống đi! Không cần lo đâu, nhất định không có gì.” Sở Lăng Thiên an ủi.

“Ta lo lắng đại ca bất cẩn chọc giận quận chúa thì làm sao?” Nàng vừa nói, vừa rướn cổ nhìn ra bên ngoài, “Hay chúng ta đi nhìn trộm?”

Sở Lăng Thiên nhin không được cười cười: “Ý nàng hay nhỉ, ta còn đang ngại đây!”

“Đúng là gấp chết người ta.”

Lúc này, Như Phong và Trần Cẩm Phàm xuất hiện trước mặt họ, thấy vẻ mặt của cả hai, Gia Cát Linh Ẩn mới yên lòng. Sở Lăng Thiên cười cười nhìn nàng, rõ ràng bản thân là muội muội, lại biến mình như tỷ tỷ của người ta.

“Đại ca...” Gia Cát Linh Ẩn gọi một tiếng, lại quay qua gọi Trần Cẩm Phàm, “Đại tẩu!”

“Tam tiểu thư...” Trần Cẩm Phàm nhất thời đỏ mặt.

“Linh nhi, đừng như vậy, Phàm nhi nàng ấy ngượng.” Như Phong nói.

“Biết rồi đại ca!” Nàng quay đầu, lại gọi Trần Cẩm Phàm một tiếng đại tẩu, khiến Trần Cẩm Phàm vừa ngượng vừa vội.

“Phàm nhi, sau này có phải ta cũng gọi muội là đại tẩu không?” Sở Lăng Thiên cười hỏi.

“Thất ca...” Trần Cẩm Phàm then thùng, “Huynh cũng chọc muội!”

“Đúng vậy!” Như Phong nhúc nhúc, “Linh nhi gọi Phàm nhi là đại tẩu, Phàm nhi lại phải gọi Linh nhi là Thất tẩu...”

“Đại ca!” Lần này đến phiên Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng, “Ca đừng nói nữa!”

“Đại ca nói đâu có sai.” Sở Lăng Thiên kéo nàng vào lòng, sủng ái nghịch tóc nàng, “Thời gian này tốt nhất đại ca và Phàm nhi nên hạn chế tiếp xúc, đừng để Hoàng hậu nương nương phát hiện chuyện này, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách. Đại ca và Phàm nhi muốn gặp mặt, đến Thất vương phủ đi, tay chân của họ vẫn chưa vươn được đến chỗ này.”

Thấy Sở Lăng Thiên gọi đại ca đại ca tự nhiên như vậy, Gia Cát Linh Ẩn không khỏi liếc y, nhưng thấy y quan tâm chuyện của Như Phong, trong lòng cũng rất cảm động.

Trở về Trúc Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn hỏi thăm chuyện Phùng thị với Tiểu Điệp, Tiểu Điệp nói với nàng, ở thôn Hạnh Hoa có một đại nương họ Phùng, nhưng nhiều năm nay bà ấy cùng đứa con trai sống dựa vào nghề hái thuốc, thường xuyên vào núi, phải một hai tháng mới xuống núi, mấy hôm trước nghe nói họ vừa lên núi. Cuối cùng, Tiểu Điệp còn nói với nàng, nàng ấy sẽ gửi tin cho người trong thôn, nếu họ trở ra, sẽ lập tức báo lại với nàng.

Gia Cát Linh Ẩn cũng biết chuyện này không gấp được, chuyện hai mươi năm trước rồi, hiện giờ muốn điều tra rõ, là chuyện vô cùng khó khăn.

Bỗng nhiên, có tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền đến, “Xảy ra chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Tiểu thư, chúng ta đi xem đi, hình như là tiếng của một nữ nhân xa lạ.” Nguyệt Lan thích xem náo nhiệt, phàm là trong phủ xảy ra chuyện gì, nàng cũng chạy đi xem.

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn cũng hứng thú, theo Nguyệt Lan ra ngoài xem.

Bắt gặp một nữ nhân đứng bên ngoài viện của Đại phu nhân hùng hùng hổ hổ, Gia Cát Linh Ẩn nhận ra bà, bà chính là phu nhân Triệu Lăng của Tiêu Lương. Tiêu U Nhược đã bị phán xử tử, Triệu Lăng sắp sửa mất đi con gái.

“Tiêu Mẫn, người ra đây cho ta!” Triệu Lăng lớn tiếng kêu la, “Hại chết con gái của ta, còn làm rùa rụt đầu!”

“Phu nhân, có chuyện gì từ từ nói!” Lưu quản gia bước đến khuyên ngăn.

“Người là ai!” Triệu Lăng khinh thường nhìn hắn, “Cút ngay cho ta! Tiêu Mẫn, hôm nay nếu người không ra, ta sẽ đốt viện của người!”

Lúc này, Đại phu nhân mới vội vàng từ bên trong chạy ra, cau mày, ngượng ngùng cười: “Đại tẩu, có chuyện gì vào phòng rồi nói, để hạ nhân thấy, chẳng phải làm trò cười sao?”

“Trò cười?” Triệu Lăng cười lạnh, “Con gái ta cũng mất rồi, còn sợ người khác cười chê sao? Các người trả con gái lại cho ta!”

“Đại tẩu, chính U Nhược cũng thừa nhận chuyện đó là do một mình nó gây nên, mạo phạm công chúa, đây là cái giá nó phải trả! Đại tẩu đến tìm ta đòi người, cũng quá vô lý!”

“Hừ!” Triệu Lăng không thèm chấp, “Rốt cục là chuyện gì xảy ra có trời biết đất biết, ta biết người biết! U Nhược chính là chết thay cho Hồng Nhan!”

“Đại tẩu, tẩu lý trí một chút, tẩu hẳn phải hiểu lúc đó tại sao mẹ lại lựa chọn Hồng Nhan mà không phải là U Nhược. Tiền đồ của Hồng Nhan tốt hơn U Nhược nhiều...” Nói tới đây, bản thân Đại phu nhân cũng có chút chột dạ.

“Tốt hơn nhiều?” Triệu Lăng hừ lạnh, “Tốt hơn nhiều chính là chưa xuất giá đã chữa hoang? U Nhược của ta tuy rằng mọi mặt không so được với Hồng Nhan, nhưng vẫn chưa làm ra cái chuyện dọ người như thế!”

“Đại tẩu, chuyện đến nước này, nói nhiều cũng vô ích! Nếu không phải như vậy, Tiêu Duẩn có thể thay thế vị trí của Trương Lâm Hải, làm Đại tướng quân được sao? Có được ắt có mất, đại tẩu nên nghĩ thoáng hơn.”

“Nếu người chết là con gái người, người có thể nói nhẹ nhàng như thế không? Tiêu Mẫn, ta nói cho người biết! Tiêu gia và nhà Gia Cát từ nay về sau cắt đứt quan hệ!”

“Triệu Lăng, bà lại nổi điên gì đó!” Tiêu Lương vội vàng chạy đến, đúng lúc nghe thấy câu nói của Triệu Lăng, mặt ông âm trầm, tức giận nói, “Trong nhà quây còn chưa đủ? Quây đến cả phủ Thừa tướng? Không sợ mất mặt à!”

“Mất mặt có là gì!” Triệu Lăng như bị điên, bổ nhào vào người Tiêu Lương, đâm túi bụi vào ngực ông, “Ông trả con gái lại đây! Nếu không phải ông đồng ý, con gái tôi sao lại chết!”

“Đủ rồi!” Tiêu Lương hất bà ra, khoảng thời gian này ngày nào Triệu Lăng cũng quây ông, ông đã phiền lắm rồi, “Nếu bà còn không biết tốt xấu, cố tình gây sự, lão phu sẽ thôi bà!”

Triệu Lăng chấn động, giật mình nhìn Tiêu Lương, trong mắt rốt cục cũng ánh lên vẻ sợ hãi, bà chậm rãi đứng lên, mỉm cười âm u: “U Nhược nhất định sẽ không bỏ qua cho các người.”

“Đại ca...” Đại phu nhân chau mày, “Huynh nên trông chừng đại tẩu, nếu ngày nào tẩu ấy cũng gây rối như vậy, sức khỏe của mẹ sao chịu nổi.”

“Chuyện Tiêu gia không cần người quản!” Tiêu Lương trừng mắt liếc Đại phu nhân, kéo Triệu Lăng, nổi giận dùng dùng bỏ về!

Triệu Lăng u oán nhìn Đại phu nhân, ánh mắt oán hận đó, như hận không thể xé xác người hại chết con mình thành từng mảnh nhỏ.

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đứng cách đó không xa cười lạnh, Đại phu nhân liếc nàng, đóng sầm cửa lại.

“Đại phu nhân hình như rất tức giận.” Nguyệt Lan vui sướng khi người gặp họa.

“Đi về thôi.”

Qua vài ngày, Như Phong đến hành cung nước Nam Chiếu tìm Hà Tần. Hà Tần thấy y đến, lập tức nhiệt tình tiếp đãi.

“Tướng quân Như Phong tìm ta có chuyện gì?” Hà Tần hỏi.

“Thái tử điện hạ, ta và người từng gặp mặt một lần, nên ta sẽ đi thẳng vào vấn đề, thái tử điện hạ có tính cười biểu muội U Lam không?”

Nghĩ đến nữ tử dịu dàng kia, khóe miệng Hà Tần hiện lên ý cười: “Đương nhiên! Tướng quân Như Phong yên tâm, ta nhất định sẽ không phụ nàng ấy.”

“Ta đương nhiên tin tưởng thái tử, người có biết chuyện Hoàng hậu nương nương cố tình muốn người thành thân cùng quận chúa Cẩm Phàm không?”

“Ha ha!” Hà Tần cười vang, cao giọng nói, “Tướng quân Như Phong lo lắng chuyện này ư? Tướng quân cứ yên tâm, Hà Tần ta cam đoan, tuyệt đối không có ý gì với quận chúa Cẩm Phàm, chỉ là Hoàng hậu tự mình ra chủ ý thôi.”

“Nhưng chỗ hoàng hậu...”

“Tướng quân yên tâm! Phía hoàng hậu ta đã có cách!”

“Đa tạ thái tử điện hạ!”

“Tướng quân không cần khách khí, ta làm vậy cũng vì chính mình, nếu Lam nhi thấy ta thành thân với quận chúa, còn không rời xa ta sao? Tướng quân có thể mạo hiểm đến tìm ta, cũng đủ thấy được tấm lòng đối với quận chúa.”

“Chuyện này khiến điện hạ nhọc lòng rồi.”

“Nhưng mà, ta chỉ có thể khiến Hoàng hậu đánh mất ý niệm này trong đầu, muốn Trần gia đồng ý hôn sự của hai người, còn phải nhờ vào bản thân tướng quân.”

“Ta sẽ làm tất cả vì Phàm nhi!”

“Không thể nào ngờ tướng quân cũng có một mặt chung tình như vậy, chuyện này, ta nhất định sẽ giúp!”

“VẬY NHƯ PHONG CÁO TỪ TRƯỚC.”

“Ừm, tướng quân cứ đợi tin tức của ta đi.”

Vài ngày sau, trong cung truyền ra tin tức, thái tử nước Nam Chiếu ở trước mặt mọi người từ chối yêu cầu của Hoàng hậu nương nương về việc ban hôn cho y và quận chúa Cẩm Phàm, đồng thời tuyên bố muốn nạp thứ nữ Tiêu U Lam của Tiêu gia làm Thái tử phi.

Tin tức truyền ra, cả nước xôn xao, đặc biệt là Tiêu gia, giống như nổ tung, không ngờ Tiêu U Lam lại có được may mắn này, có thể vin vào thái tử nước Nam Chiếu, địa vị của Tiêu gia ở nước Lăng Nguyệt được đề cao không ít. Nhìn thấy Tiêu U Lam bay lên ngọn cây thành Thái tử phi, Triệu Lăng trộm nghĩ đến Tiêu U Nhược, lại náo loạn ở Tiêu gia một trận, Tiêu Lương đòi thôi bà, bà mới chịu bỏ qua!

Nhìn thấy sắc mặt lầy lòng từ trên xuống dưới của Tiêu gia, Tiêu U Lam không để cho họ có cơ hội thể hiện, Hà Tần nhanh chóng đón nàng đến hành cung nước Nam Chiếu, chuẩn bị khởi hành về nước.

Một ngày nọ, Ngụy Thành đã lâu không thấy, xuất hiện ở Trục Nguyệt Hiên, hắn xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ Gia Cát Linh Ẩn giao cho hắn, dùng mười vạn lượng bạc, thu mua mười vạn thạch (đơn vị dung tích khoảng 100 lít) lương thực, cất giữ trong kho lúa bên ngoài Ngân Đô.

“Tiểu thư muốn mở tiệm lương thực sao?” Ngụy Thành hỏi.

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Người hãy tìm một nơi, tạm thời khoan hãy khai trương, đợi thời cơ mới mở cửa.”

“Có cần tuyển nhân công không?”

“Tuyển toàn bộ nhân công là nữ.”

“Nữ nhân?” Ngụy Thành ngạc nhiên, “Nữ nhân có thể làm việc nổi không?”

“Sao lại không thể?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi ngược lại, “Nữ nhân không làm việc, không phải họ không muốn, mà đây đã là thói quen được hình thành mấy trăm ngàn năm qua, hoàn toàn có thể sửa đổi. Trong luật lệ của nước Lăng Nguyệt có điều nào quy định, nữ nhân không thể ra ngoài làm việc?”

“Hình như không có.”

“Đi đi, làm theo lời ta.”

“Dạ tiểu thư, Ngụy Thành hiểu rồi.”

Mùa thu từ từ trôi qua, thời tiết ngày càng lạnh, nước Lăng Nguyệt rơi vào nguy cơ. Bình nguyên Minh Dương vì nạn châu chấu nên mất mùa, nước Lăng Nguyệt nhất thời rơi vào khủng hoảng lương thực. Biết được tin tức này, Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc, ngồi ngẩn ra thật lâu, nàng vốn nghĩ, trong cuộc chiến lần trước, không dùng kế sách của Chu Tuyết Tranh đưa ra, bình nguyên Minh Dương sẽ không bị ảnh hưởng, năm nay nhất định sẽ bội thu, không ngờ lại gặp phải nạn châu chấu, cuối cùng vẫn là thất thu! Rốt cục là vì sao? Rõ ràng có rất nhiều chuyện, bởi vì sự can thiệp của nàng mà đã thay đổi, nhưng tại sao kết quả của chuyện này, lại giống hệt như đời trước. Có một số chuyện, nàng thực sự không thể thay đổi ư?

153. Chương 153: Cửa Hiệu Lương Thực Linh Thiên

Khi tin tức truyền tới Ngân Đô, Sở Kim Triều tức giận, sự việc đồng bằng Minh Dương thất thu là chuyện lớn, vậy mà những người cấp dưới lại có ý đồ che giấu, chậm trễ không báo cáo đến Ngân Đô, tin tức giả mà Ngân Đô nhận được đều là bình nguyên Minh Dương được mùa bội thu, dân chúng an cư lạc nghiệp! Tin tức từ tháng bảy, vẫn giấu đến mùa đông, dân chúng không có cơm ăn, không nhận được đói khát, bắt đặc dĩ dùng cuộc, lừa liềm nổi dậy bạo động, cấp dưới thấy không áp chế được, mới báo tin tức thật lên. Hơn nữa, sản lượng lương thực thu hoạch ở những nơi khác cũng không tốt, tình hình càng thêm nghiêm trọng.

Lương thực ở Ngân Đô đều dựa vào bên ngoài đưa đến, tiếp tế bị chặt đứt, Ngân Đô lâm vào khủng hoảng. Người dân ở Ngân Đô gần như đều đặt hy vọng ở cửa hiệu lương thực Huệ Tế. Cửa hiệu lương thực Huệ Tế là hiệu lương thực lớn nhất Ngân Đô, là sản nghiệp của Gia Cát phủ Thừa tướng.

Trong thư phòng Gia Cát Chiêm, Nghiêm chương quỳ phụ trách cửa hàng lương thực đang ở trước mặt ông báo cáo lại tình hình: “Đại nhân, các cửa hàng lương thực khác đều đã cạn kiệt lương thực, chỉ còn cửa hiệu Huệ Tế là còn. Theo sự phân phó của đại nhân, một tháng này cửa hiệu đều đóng cửa không buôn bán, hiện tại thời cơ đã đến, phải chăng có thể mở cửa?”

Gia Cát Chiêm lắc đầu: “Hiện giờ giá gạo bên ngoài là bao nhiêu?”

“Năm mươi lượng bạc một thạch gạo.” Nghiêm chương quỳ râu giật giật: “So với bình thường cao gấp năm mươi lần rồi.”

Gia Cát Chiêm thoáng trầm tư trong chốc lát, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đi ngang qua thư phòng, ông lập tức gọi nàng lại.

“Chuyện gì vậy phụ thân?” Gia Cát Linh Ẩn vừa đi vào liền hỏi.

“Phụ thân có chuyện muốn nghe thử ý kiến của con, hiện tại cả Ngân Đô đều lâm vào tình trạng thiếu lương thực, chỉ có cửa hiệu Huệ Tế là còn lương thực, bên ngoài đã nâng giá lên năm mươi lượng một thạch gạo. Con nghĩ xem nên làm gì bây giờ?”

“Còn chưa đến thời điểm! Đồng bằng Minh dương thất thu, lương thực mỗi nhà mỗi hộ đều cần, không có tiếp tế tiếp viện giá cả lương thực sẽ càng ngày càng cao. Đợi thời cơ tới rồi mở cửa! Đạo lý này hẳn là phụ thân hiểu được chứ?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Tam tiểu thư, tiểu nhân lo lắng nếu nâng giá cả lên, dân chúng có thể nào mặc kệ không? Bây giờ mỗi ngày đều có không ít người ở trước cửa hô lớn đòi mở cửa.” Trên mặt Nghiêm chương quỳ có chút lo lắng.

“Chỉ còn có chỗ này, không còn chỗ nào khác thì giá cao tới đâu cũng có người mua.”

Gia Cát Chiêm gật đầu: “Cửa hiệu lương thực Huệ Tế là để cho quan to quyền quý mua, không phải chuẩn bị cho những người nghèo túng. Chuyện ăn cơm của dân chúng là chuyện của triều đình, không phải chuyện của cửa hiệu lương thực Huệ Tế. Nhưng mà, ngộ nhờ Hoàng thượng truy cứu thì...”

“Hoàng thượng lo chuyện nước chuyện dân, nào có hơi sức để quản lý việc này. Vả lại, trong lúc nguy cấp phụ thân giúp bọn họ vượt qua nguy cơ, bọn họ cảm kích còn không kịp.”

“Làm theo lời Linh nhi nói đi. Cứ từ từ.”

“Tiểu nhân đã biết!”

Ra khỏi thư phòng, trên mặt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên tia cười lạnh.

Lương thực dự trữ ở Ngân Đô đều đã cạn kiệt, các thương nhân thừa dịp này buôn bán kiếm được số tiền nhiều đáng kể, mỗi người đều kiếm được rất nhiều tiền. Giá lương thực cao đến mức khiến dân chúng sợ hãi. Lương thực dự trữ ở nhà ăn hết, bọn họ liền tới đầu phố, hy vọng cửa hàng Huệ Tế có thể dựa vào giá lương thực phải chăng mà bán cho họ. Thế nhưng cửa hiệu lương thực Huệ Tế vẫn đóng chặt cửa.

Lại qua vài ngày, mùa đông vừa lạnh vừa đói khiến dân chúng thực sự chịu không được, cùng nhau kéo đến cửa hiệu lương thực Huệ Tế xem đã mở cửa hay chưa.

“Lão gia, xin hãy thương xót, bán một chút lương thực cho tôi. Cha mẹ tôi đói đến sắp chết rồi.” Một nam nhân trung niên gầy như que củi không ngừng đập lên cửa của cửa hiệu, yếu ớt nói.

“Đúng vậy, lão gia ở bên trong mau mở cửa đi, nhà của ta còn có con nhỏ gào khóc vì đói, mẹ đứa nhỏ không có cơm ăn, đã không có sữa năm ngày rồi.”

“Tỷ tỷ, đệ đói...” Một cậu bé khoảng năm tuổi lôi kéo cô nương bên cạnh nó, tội nghiệp nói.

Cô bé nhìn qua chừng tám, chín tuổi, lấy ra một ống nước đưa cho đệ đệ: “Đệ đệ, đệ uống chút nước đi, uống xong sẽ không đói bụng nữa.”

“Tỷ tỷ, đệ muốn ăn cháo.”

“Lát nữa tỷ tỷ sẽ mua gạo về nấu cháo cho đệ, nghe lời, uống nước trước đi.”

Mọi người đứng ở bên ngoài mặc quần áo phong phanh, họ xiêu vẹo đứng xếp hàng, trông ngóng mỗi mồn vào cánh cửa kia.

“Hôm nay chắc cũng không mở cửa rồi.”

“Ôi, đúng vậy, không biết còn có thể sống được mấy ngày.”

“Két!” Cửa đang đóng chặt trước mặt mọi người cuối cùng cũng mở ra.

“Mở rồi, mở rồi!” Người vừa rồi còn hấp hối giờ đã lấy lại sức lực, người đẩy ta chen chúc về phía trước.

Nghiêm chương quỳ cùng mười mấy thanh niên khỏe mạnh đứng ở cửa, ngăn mọi người xông vào.

“Chương quỳ, mau bán cho tôi một ít gạo.” Nam nhân trung niên mới gõ cửa vừa suy yếu nói vừa đưa một trăm đồng tiền cho Nghiêm chương quỳ.

“Được! Chờ chút!” Nghiêm chương quỳ khinh thường cười cười với hắn, đếm năm hạt gạo cho hắn, “Cầm lấy, được rồi!”

“Chương quỳ, ta đưa một trăm đồng, đây là ý gì?” Hắn nghi ngờ hỏi.

“Một trăm đồng chỉ có thể mua được chừng đó.” Nghiêm chương quỳ hắng giọng nói, “Cửa hiệu lương thực Huệ Tế hiện tại mở cửa buôn bán, ba trăm lượng bạc một thạch gạo!”

Nghe Nghiêm chương quỳ nói, trước mắt mọi người nhất thời tối sầm.

“Hả? Cao như vậy?”

“Đúng vậy, đây là muốn chúng ta đói chết rồi!”

“Ba trăm lượng bạc, cả đời ta còn chưa từng thấy qua từng ấy tiền.”

“Vậy phải làm sao bây giờ, cha mẹ sẽ chết đói mất.”

Cậu bé tuy rằng không biết tình cảnh hiện tại, nhưng cũng bị sự bi phẫn của mọi người tác động tới, vừa đói vừa rét, oa oa khóc lớn.

“Các hương thân, những quan to quyền quý này là không muốn chúng ta sống! Bọn họ không cho chúng ta sống, chúng ta cũng không để cho họ sống! Mọi người theo ta đi vào cướp lương thực đi!” Một người tuổi còn trẻ cung tay hô to, nhất thời nhận được hưởng ứng của mọi người.

“Đúng, chạy vào đi, nếu không sẽ bị đói mà chết!”

“Để có thể sống, các hương thân, theo ta liều mạng cùng bọn họ!”

“Liều mạng với bọn họ!”

Người trẻ tuổi đi đầu chạy vào trong, nhưng lập tức bị mấy thanh niên khỏe mạnh ném ra ngoài. Người bị đói không có sức lực làm sao chống lại được nhóm thanh niên khỏe mạnh hợp sức lại được, rất nhanh liền bại trận!

“Nhường một chút, nhường một chút!” Một giọng nói ở trong đám người hô lớn đi tới, cao ngạo nói: “Chưởng quầy, gạo bán thế nào?”

Nghiêm chương quầy nhận ra là Triệu quản gia của Tiêu phủ, lập tức nói: “Ba trăm lượng một thạch gạo!”

“Cái gì?” Triệu quản gia lấp bắp kinh hãi, “Bình thường không phải một thạch gạo một lượng bạc sao?”

“Triệu quản gia, người cũng nói là bình thường, bây giờ là tình huống đặc biệt, cả Ngân Đô, ngoài cửa hiệu Huệ Tế còn lương thực thì còn có cửa hiệu nào khác sao? Triệu quản gia nếu như không mua, tiếp theo sẽ có người mua thôi.” Nghiêm chương quầy nhìn một nhóm quản gia đang lục tục đi tới, cười nói.

Triệu quản gia nhìn một đám người sau lưng mình như hổ rình mồi, tức giận nói: “Cho ta một trăm thạch gạo đưa đến Tiêu gia!”

“Vâng, Triệu quản gia, tổng cộng là ba vạn lượng bạc.”

Triệu quản gia lấy ra xấp ngân phiếu thật dày, ném tới tay Nghiêm chương quầy: “Cầm lấy mà mua quan tài! Tiền của Tiêu gia cũng dám kiếm!”

Triệu quản gia đi rồi, các quản gia của phủ khác cũng nhân cơ hội mua đủ lương thực trở về, nhóm dân chúng trở mắt nhìn bóng dáng từng bao gạo trắng bị người ta vác đi. Cậu bé mới vừa rồi còn khóc nhìn thấy trên mặt đất có một hạt gạo rơi xuống, liền chạy đến nhặt lên nhét vào miệng.

“Các hương thân, phở kế bên có cửa hiệu lương thực Linh Thiên mới khai trương, chúng ta đi qua đó mua đi.” Mọi người đang thất vọng bỗng nghe được tiếng kêu to.

“Thật sao? Đi xem thử.”

“Chắc là giá cao rồi, có gì hay mà đi, nghĩ lại cũng mua không nổi.”

“Nghe nói là giá phải chăng, bằng với giá cũ đấy.”

“Đi, đi xem!”

Mọi người kéo nhau đi về phía lương thực Linh Thiên. Nghiêm chương quầy nghi hoặc mà nhìn ra bên ngoài, nói với người bên cạnh: “Đi xem thử, rốt cuộc sao lại thế này, sao lại còn có người khai trương cửa hiệu lương thực mà vẫn là giá gốc, tại sao trước giờ lại không hề nghe một chút tin tức gì? Lương thực Linh Thiên, sao lại nghe quen tai như vậy?”

“Chương quầy, ông có biết Linh Thiên Hỏa Oa Thành không?” Người bên cạnh nhắc nhở.

“Thảo nào cảm thấy quen tai, hay là phía sau hai cửa hiệu này đều là một người? Linh Thiên Hỏa Oa Thành có Thanh Ngọc Môn làm hậu thuẫn, không nên hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên cứ xem tình hình đã. Người nhanh đi bẩm báo với Thừa tướng đại nhân.”

“Vâng, chương quầy.”

Mọi người chạy tới cửa hiệu lương thực Linh Thiên, chỉ thấy người tới trước đã mua được gạo, trên mặt vui vẻ mà nói lời cảm tạ với người trong cửa hiệu. Nhưng mà khiến ọi người giật mình chính là, toàn bộ nhân công trong cửa hiệu này đều là nữ nhân. Nữ nhân ngày thường chỉ dựa vào may vá kiếm chút tiền, thì ra nữ nhân cũng có thể ra ngoài làm việc giống nam nhân để kiếm tiền.

“Các hương thân, cảm ơn mọi người đã hạ cố đến lương thực Linh Thiên.” Ngụy Thành đứng ở cửa nói: “Cửa hiệu lương thực Linh Thiên, toàn bộ đều bán giá bình thường ọi người.”

“Công tử thật sự là bồ tát sống!” Một số người đều quỳ xuống trước Ngụy Thành, “Công tử nhất định sẽ sống đến trăm tuổi.”

“Mọi người mau đứng lên đi, muốn cảm ơn thì cảm ơn chủ tử của ta. Nhưng mà chủ tử của ta có một yêu cầu, nếu mọi người có thể thực hiện thì sẽ được mua lương thực ở đây.”

“Yêu cầu gì? Công tử mau nói đi.”

Ngụy Thành cười: “Hãy mọi người mua lương thực ở đây, về sau không được mua ở cửa hàng khác, mọi người có thể làm được không?”

“Nếu là yêu cầu này thì công tử yên tâm, hiện giờ công tử cứu mạng mọi người trong lúc nguy nan, sau này chúng tôi nhất định sẽ chỉ biết đến lương thực Linh Thiên! Mấy đời đều sẽ mua ở đây!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Nhất định sẽ mua ở đây. Công tử yên tâm.”

“Được, vậy mời mọi người xếp hàng, từng người một, không cần chen chúc, tất cả đều có! Nếu người nào đói không thể chịu nổi, chủ tử nhà ta đã phân phó nấu cháo, có thể đi uống một bát trước để có sức lực.”

“Công tử cùng chủ nhân của công tử thực sự là người tốt. Ông trời nhất định phù hộ cho lương thực Linh Thiên làm ăn phát đạt.”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Ngụy Thành thấy chen chúc ở trong đám người, có một cặp chị em rụt rè nhìn mình, hần tiến đến dẫn hai đứa vào trong cửa hàng, đưa cho hai đứa một bao đầy gạo.

“Cảm ơn công tử.” Tiểu cô nương lấy ra một đồng tiền từ bộ quần áo nhún nhún, đưa cho Ngụy Thành.

Ngụy Thành trả đồng tiền lại cho cô bé, mỉm cười, xoa đầu nó: “Tiểu muội muội, đây là ca ca uội, đem tiền cất đi, đừng để mất.”

“Cám ơn ca ca!” Tiểu cô nương kéo đệ đệ, cùng nhau quỳ gối trước mặt Ngụy Thành, “Đệ đệ, mau cảm ơn ca ca đi.”

“Cám ơn ca ca.” Cậu bé lấy sức lên tiếng nói.

“Mau đứng lên đi.” Ngụy Thành đỡ tỷ đệ hai đứa đứng lên, nói với tiểu cô nương: “Chăm sóc đệ đệ cho tốt.” Ánh mắt hắn có chút ướt át, thật không ngờ ở dưới tình thế này, người ra tay làm việc nghĩa như thế này lại là một nữ tử như Tam tiểu thư.

Nhóm quần gia nhà vương tôn quý tộc nghe được tin tức cửa hiệu lương thực Linh Thiên khai trương, tất cả đều chen chúc tới.

154. Chương 154: Năm Trăm Lượng Bạc Một Thạch Gạo

“Chưởng quầy, mang một ngàn thạch gạo đến Tiêu gia cho ta!” Triệu quần gia của Tiêu gia dạt đám đông ra, xông lên trước, hét lớn với Ngụy Thành.

“Xin lỗi, mời xếp hàng!” Ngụy Thành khinh thường nhìn một cái, “Chủ tử nhà ta có lệnh, nếu không tuân thủ trật tự, sẽ không bán!”

“Người có biết ta là người của phủ nào không?” Triệu quần gia ngạo mạn nói, “Cẩn thận chủ tử nhà ta thiêu luôn cửa hiệu của người đó!”

“Bất kể chủ tử người là ai, không xếp hàng, đừng hòng mua được! Không mua thì cút đi! Còn muốn mua thì ngoan ngoãn xếp hàng!” Ngụy Thành không chút khách khí nói.

“Người...” Triệu quần gia tức giận, hai mắt long lên sòng sọc, nhưng hàng ở trong tay người ta, hắn không thể không cúi đầu. Rất nhiều người nhận ra Ngụy Thành là quản sự của tiệm lẩu Linh Thiên, liền biết được cửa hiệu lương thực Linh Thiên này có Thanh Ngọc Môn chống lưng, Tiêu gia cũng không thể chọc vào.

Thấy Triệu quần gia kia bị Ngụy Thành cho biết tay, mấy quần gia của phủ khác cũng không dám lỗ mãng, đành phải lui về cuối cùng, lặng lẽ xếp hàng chờ.

Lúc trời sắp tối, vất vả lắm cuối cùng mới đến nhóm quần gia này, Ngụy Thành cười cười với họ, nói: “Các vị, mới vừa rồi nhận được lệnh của chủ tử ta, các vị nếu muốn mua lượng thực ở cửa hiệu Linh Thiên này, phải trả lại gạo đã mua ở cửa hiệu Huệ Tế, bằng không, thứ cho tại hạ không thể tự chủ trương.”

“Hà? Cái gì? Đầu phải là chúng ta không trả tiền?” Triệu quần gia làm ồn, “Bất trả lại làm gì!”

“Trả hay không tùy người!” Ngụy Thành lạnh lùng nói.

“Trả thì trả! Dù sao gạo ở Huệ Tể mắc như vậy, trở về chúng ta cũng bị phu nhân mắng mỏ thôi, Gia Cát thừa tướng kia cũng quá ác rồi!”

“Đúng vậy! Ai bảo người ta có gạo chứ? Nhưng trả lại, có khi nào gây thù chuốc oán với phủ Thừa tướng không?”

“Là lấp đầy bụng quan trọng hay kết thù kết oán quan trọng? Mạng không có, thứ khác làm sao mà có.”

“Có đạo lý, đúng! Chúng ta đi trả đi, ai bảo Thừa tướng gia ác như vậy!”

“Đi, đi thôi!”

Bàn bạc một hồi, mọi người nhất trí trả gạo lại cho cửa hiệu Huệ Tể.

Nghiêm chương quỳ nghe xong ý định của họ, sắc mặt nhất thời âm u: “Các vị, vừa rồi không có ai ép các vị mua, bây giờ vô duyên vô cớ đòi trả bạc lại, làm gì có đạo lý này?”

“Hừ! Ai bảo cửa hiệu Huệ Tể của các người quá độc ác, một thạch gạo mà đòi đến ba trăm lượng bạc.”

“Đúng đó, trả bạc đi! Cửa hiệu Linh Thiên chỉ cần một lượng bạc là mua được một thạch gạo!”

“Nếu như vậy, mọi người đến đó mua thêm là được, làm gì lại đòi trả bạc.”

“Quản sự ở Linh Thiên nói, chúng ta đòi bạc lại, mới bán gạo cho chúng ta!”

“Các vị, vậy xin lỗi.” Sắc mặt Nghiêm chương quỳ càng thêm u ám, “Mặc kệ chủ nhân phía sau của cửa hiệu Linh Thiên là ai, bạc này, không thể trả lại, nếu các vị không cam tâm, muốn đến phủ Thừa tướng tìm thừa tướng gia thì cứ đi. Chuyện này, tiểu nhân không làm chủ được!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Nghiêm chương quỳ đem thừa tướng ra, trong lòng họ không thể không có chút cổ kị.

“Bạc là người nhận, chúng ta đương nhiên tìm người!”

“Đúng! Nhưng ta thấy chuyện này tìm thừa tướng cũng chẳng giải quyết được, tốt nhất nên bẩm báo lên Hoàng thượng, để Hoàng thượng chủ trì công đạo!”

Nghiêm chương quỳ biến sắc, nếu chuyện này bị Hoàng thượng biết, nhất định sẽ truy cứu tội trạng đến Thừa tướng gia, bản thân cũng không thoát khỏi bị trách phạt, “Các vị, có chuyện gì từ từ nói! Tại hạ không phải người không biết đạo lý, nếu mọi người kiên trì như vậy, xin mọi người trả gạo lại, rồi nhận bạc đi.”

Nghe Nghiêm chương quỳ nói vậy, mọi người lập tức sai người khiêng trả lại gạo cho Huệ Tể, nhận lại bạc. Lúc sau, mọi người đều kéo đến cửa hiệu Linh Thiên. Triệu quản gia còn tính toán trở về sẽ báo là mười lượng bạc một thạch gạo, hầu bao của mình được dịp rủng rỉnh.

“Chương quỳ, chúng ta đã trả lại gạo cho Huệ Tể, hiện giờ có thể bán cho chúng ta chứ.” Triệu quản gia reo lên với Ngụy Thành.

Ngụy Thành hài lòng cười cười, “Đa tạ sự hợp tác của mọi người, nhưng quên báo với mọi người, chủ tử nhà ta vừa mới nói, giá gạo hiện giờ là năm trăm lượng bạc một thạch!”

“Cái gì?”

“Quả là buồn cười! Sao đột nhiên lại lên giá?”

“Vậy có khác gì ăn cướp chứ?”

“Các vị bình tĩnh chờ loạn, gạo ở cửa hiệu Linh Thiên chính là giá này, nên mọi người có thể trở lại Huệ Tể để mua mà!” Ngụy Thành cười cười, “Cửa hiệu Linh thiên chưa bao giờ ép người ta mua hết. Nhưng số lương thực này có hạn, Ngân Đô đã bị chặt đứt tiếp viện, ngoại trừ cửa hiệu Huệ Tể, cũng chỉ có chỗ này có lương thực.”

Vừa mới trả gạo lại cho Huệ Tế, bây giờ lại đến mua, không thể nghi ngờ chính là tự tát vào mặt mình, Triệu quản gia cắn răng nói, “Cho ta năm trăm thạch đến Tiêu phủ, hai trăm thạch đến Túy Tiên Lâu, hai trăm thạch đến Tiên Cư Lâu!”

“Xin lỗi vị đại thúc này nha...” Ngụy Thành tiếp tục nói, “Chủ tử nhà ta còn nói, lương thực này không bán cho Tiêu phủ, trả bao nhiêu tiền cũng không bán!”

“Người...” Triệu quản gia tức giận suýt ngất, “Trả tiền, tại sao lại không bán?”

“Không có tại sao cả! Đừng cản đường những người phía sau!”

Những người khác cắn răng, lần lượt trả tiền mua lương thực, trở về thế nào cũng bị chủ nhân trách phạt!

Gia Cát phủ Thừa tướng, Nghiêm chương quỳ lo lắng báo lại chuyện xảy ra ban ngày cho Gia Cát Chiêm.

Sắc mặt Gia Cát Chiêm sa sầm: “Nói như vậy, cuối cùng bạc đều bị cửa hiệu Linh Thiên kiếm hết?”

“Đạ đúng, họ buộc mọi người trả gạo lại cho Huệ Tế, sau đó thừa cơ lên giá! Những người đó đâm lao phải theo lao, chỉ có thể mua chỗ họ.”

“Cửa hiệu Linh Thiên này ở đâu ra? Sao trước kia chưa từng nghe qua?”

“Hồi bẩm lão gia, trước kia không có chút dấu hiệu nào, là đột nhiên xuất hiện. Cửa hiệu lương thực Linh Thiên cùng tiệm lẩu Linh Thiên đều cùng một chủ, sau lưng có Thanh Ngọc Môn làm chỗ dựa.”

“Thanh Ngọc Môn?” Gia Cát Chiêm ngẩn ra, vậy thì hơi phiền, ông trầm tư chốc lát, “Nếu ngoài sáng không được, làm trong tối vậy! Tìm người tra xem cửa hiệu Linh Thiên cất giữ lương thực ở chỗ nào, đốt sạch hết đi!”

“Lão gia anh minh, thuộc hạ đi làm ngay!”

Nghiêm chương quỳ đi rồi, Gia Cát Chiêm lại nghĩ đến giao hảo giữa Thất điện hạ và Gia Cát Linh Ẩn với môn chủ Thương Y, liền muốn đến nói chuyện với họ. Nghĩ là làm, ông đi về hướng Trúc Nguyệt Hiên.

“Tiểu thư, lão gia đến.” Mộc Tê thông báo.

Từ sau khi Lục di nương rời khỏi Trúc Nguyệt Hiên, Gia Cát Chiêm không đến nơi này nữa.

“Linh nhi, hôm nay con khỏe không?” Gia Cát Chiêm nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hỏi thăm nàng.

“Đa tạ phụ thân quan tâm, Linh nhi rất khỏe, phụ thân đến có chuyện gì không?”

“Linh nhi thật sự có chút giao tình với môn chủ Thương Y đúng không?”

“Phụ thân có chuyện gì xin cứ nói thẳng.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói, cũng một thời gian lâu rồi nàng chưa gặp Thương Y.

“Ngân Đô đột nhiên xuất hiện một hiệu lương thực Linh Thiên, khiến việc buôn bán của Huệ Tế ế ẩm. Nghe nói cửa hiệu Linh Thiên ấy có môn chủ Thương Y chống lưng, phụ thân muốn nhờ Linh nhi nói giúp, chừa cho Huệ Tế một con đường sống.”

“Phụ thân, trên buôn bán chú trọng chính là tự do kinh doanh, chuyện này làm sao chỉ nói mấy câu là có thể hóa giải.”

“Linh nhi không nói, thì sao biết không có tác dụng? Môn chủ Thương Y nếu đồng ý ra mặt, chuyện này nhất định có thể giải quyết.”

“Con với y quen không thân lắm, phụ thân vẫn là tự mình đến tìm y đi.”

“Linh nhi, con thấy chết mà không cứu sao? Ta là cha con đấy! Ta nhìn ra được hắn có tình ý với con, nếu con ra mặt, tất cả vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng!”

“Lời này của phụ thân, không sợ rơi vào tai của Thất gia ư?” Gia Cát Linh Ẩn sắc mặt lạnh lẽo, lại muốn lợi dụng nàng!

“Linh nhi...” Trên mặt Gia Cát Chiêm lộ vẻ sợ hãi, “Phụ thân chỉ thuận miệng nói đùa một chút thôi! Nhất định không thể để Thất điện hạ biết.”

“Phụ thân hiểu lầm rồi, con cũng chỉ nói đùa mà thôi. Nhưng con nghe nói thời gian này Thương Y không có ở nước Lăng Nguyệt, con cũng không tìm được y, đợi y về rồi nói sau.”

“Được rồi!” Gia Cát Chiêm không nề hà nói, “Nếu có tin tức của hắn, con phải lập tức đi tìm hắn nhé.”

“Đến lúc đó nói sau.”

Gia Cát Chiêm vừa than thầm bản thân thật xúi quẩy, vừa đi ra khỏi Trục Nguyệt Hiên.

Ông không ngờ chuyện xui còn tiếp tục, hôm sau, Sở Kim Triều gọi ông đến ngự thư phòng, nói với ông quân lương bị thiếu hụt, bảo ông đem toàn bộ lương thực của Huệ Tế đến sung quân bằng giá nhập hàng.

Gia Cát Chiêm bùm một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Sở Kim Triều: “Hoàng thượng, lương thực ở Huệ Tế không còn bao nhiêu, chi bằng bảo cửa hiệu Linh Thiên đem đến được không?”

“Cửa hiệu Linh Thiên đã quyền một vạn thạch gạo rồi.” Sở Kim Triều tức giận nói, “Người thân là mệnh quan triều đình, lại có thể không vì nước giải nạn, đến lúc nào rồi, còn nghĩ đến lợi ích của chính mình.”

“Hoàng thượng có điều không biết, thần cũng đang chuẩn bị quyền một vạn thạch gạo.”

“Tốt lắm, vậy người mau chóng đem một vạn thạch gạo đến phòng quân nhu đi, trẫm sẽ bảo họ ghi chép lại cho người.”

Trong lòng Gia Cát Chiêm đau đớn như bị khoét đi miếng thịt: “Vì hoàng thượng phân ưu là chuyện theo lý phải làm! Thần không dám tranh công!”

“Nghe nói lương thực của người đều bán với giá ba trăm lượng bạc một thạch?” Sở Kim Triều biến sắc hỏi, “Sáng sớm nay, trẫm nhận được không ít tấu chương, quốc gia lâm nạn, người thân là nhất phẩm đại thần, không lo suy nghĩ cách hóa giải khủng hoảng, ngược lại còn đầu cơ tích trữ, người không cần cái mũ ô sa này nữa à!” Nói đến câu cuối, Sở Kim Triều gần như tức giận.

“Hoàng thượng minh giám!” Gia Cát Chiêm phủ phục dưới đất, “Thần làm như vậy, là xuất phát từ sự lo lắng cho xã tắc. Thần muốn thông qua cách này, để họ xuất tiền bạc ra, thần sẽ đem số tiền này quyền lại cho triều đình. Mang danh kẻ xấu cứ để cho thần làm, chỉ cần giúp đỡ được lê dân bách tính, thần có chết muôn lần cũng không tiếc.”

“Hừ!” Sở Kim Triều hừ lạnh, “Nếu đã như vậy, bình nguyên Minh Dương gặp đại nạn, Gia Cát ái khanh hãy quyền một ít ngân lượng đi.”

“Dạ!” Chỗ thịt của Gia Cát Chiêm lại đau lên, “Thần tình nguyện quyền ra mười ngàn lượng bạc trắng, cứu trợ thiên tai!”

“Được!” Sở Kim Triều gật đầu, “Hôm nay tới đây thôi, người lui xuống đi.”

Gia Cát Chiêm tức tối quay về phủ Thừa tướng, không ngờ sau lưng lại có đám người chỉ tội ông, nếu không phải nền móng vững chắc, vậy thì xong rồi. Bị Hoàng thượng mắng không nói, còn tổn thất một vạn thạch gạo và mười ngàn lượng bạc, ông làm Thừa tướng lâu như vậy, chưa từng bị ầm ứ thế này.

“Lão gia, lão gia đã về?” Nhìn thấy Gia Cát Chiêm về, Lục di nương lập tức ra đón.

“Ừ.” Gia Cát Chiêm thấy Lục di nương thì sắc mặt dịu lại, “Trời lạnh rồi, nàng cứ ở trong phòng, ra ngoài làm gì? Lỡ như bị cảm, phải nằm trên giường mười bữa nửa tháng.”

“Lão gia, thiếp có tin tốt muốn báo cho lão gia.” Lục di nương cười cười, ghé vào lỗ tai ông nói nhỏ, “Thiếp có thai!”

155. Chương 155: Đứa Nhỏ Đã Mất Rồi

“Thật sao?” Chân mày Gia Cát Chiêm hiện lên nét vui mừng, “Mau vào nhà nghỉ ngơi đừng để mệt. Phu nhân biết không?”

“Vẫn chưa nói cho phu nhân, thiếp lo lại xảy ra chuyện như lần trước, không dám nói cho người khác.”

“Lần trước nha đầu kia chẳng phải đã bị ném xuống sông rồi sao, nàng yên tâm, sẽ không có chuyện như vậy nữa. Chuyện lớn như vậy nên nói cho phu nhân phái mấy a hoàn nữa qua hầu hạ nàng.”

Nhắc tới a hoàn, Lục di nương lập tức nghĩ đến Tiểu Đào, cả người nàng bắt đầu không được tự nhiên: “Lão gia, không cần đâu, thiếp chưa đến mức phải được chiều chuộng như vậy. Thiếp chỉ hy vọng đứa con này có thể bình an sinh ra.”

“Đương nhiên có thể, nàng đừng suy nghĩ nhiều.”

Dưới sự kiên trì của Gia Cát Chiêm, cho nên rất nhanh trong phủ Thừa tướng từ trên xuống dưới đều biết tin Lục di nương mang thai. Vì để tỏ sự quan tâm của mình, Đại phu nhân ba ngày hai bữa sai người sắc thuốc bổ, mời thầy thuốc tới, chăm sóc thực rất chu đáo. Gia Cát Chiêm thỉnh thoảng khen ngợi bà hiền lành, độ lượng, ngay cả Lục di nương cũng từng cảm thấy rằng hẳn là mình và Đại phu nhân có thể sống chung thật tốt.

Chẳng qua là hồ ly dù sao vẫn lộ ra cái đuôi hồ ly. Biết được Lục di nương mang thai, Đại phu nhân liền gửi một bức thư cho Tiêu lão thái quân, nhận được tin tức, Tiêu lão thái quân không màng thời tiết giá lạnh tự mình đến phủ Thừa tướng một chuyến.

“Mẹ, trời lạnh như vậy kêu hạ nhân trong phủ tới là được rồi sao mẹ phải tự mình tới, nếu như bị ốm do giá rét, con gái sẽ đau lòng!” Đại phu nhân nói.

“Mẹ chỉ có một đứa con gái là con, chuyện của con mẹ không quan tâm thì quan tâm đến chuyện của ai nữa.”

“Trong phủ vẫn tốt chứ ạ?”

“Ừ.” Tiêu lão thái quân gật gật đầu, “Ngoại trừ chuyện Triệu Lăng ba ngày hai bữa nổi điên, những chuyện khác đều tốt.”

“Tẩu tẩu cũng thật là, U Nhược đi lâu như vậy rồi, sao vẫn chưa thông suốt chứ? Gây loạn làm trong phủ không yên như vậy sẽ chọc giận đến đại ca, người chịu thiệt cũng là tẩu ấy.”

“Haiz...” Tiêu lão thái quân thở dài: “Nó như vậy cũng không có gì là lạ, Tứ nha đầu đi lâu như vậy rồi, nhưng mà cứ nghĩ đến nó mẹ lại đau lòng không ngủ yên được.”

“Mẹ, Tứ muội đã đi rồi, mẹ hãy nghĩ thông suốt một chút, chẳng phải còn có con cùng với đại ca sao.”

“May mắn có các con.” Tâm tình Tiêu lão thái quân dịu đi một chút, “Lục di nương lại mang thai? Sao lại mang đẻ đến thế, mới đó mà đã có lại rồi.”

“Ai bảo người ta tuổi trẻ cơ chứ. Điểm ấy con vĩnh viễn cũng không so được với ả. Mẹ, con nhờ mẹ tìm thuốc giúp con, đã tìm được chưa?” Đại phu nhân vội vàng hỏi.

Tiêu lão thái quân gật gật đầu: “Cháu con, Tiêu Kiếm, có trong tay một loại thuốc lạ.” Nói xong bà lấy ra một bình thuốc nho nhỏ, đưa cho Đại phu nhân, “Đây là thuốc làm sảy thai bị thất truyền đã lâu, trên đời này không còn mấy người biết đến. Con nghĩ cách đem thứ này đặt vào bên cạnh Lục di nương, không đến năm ngày cô ta sẽ sinh non, tuyệt đối sẽ không ai nghi ngờ có liên quan đến con.”

“Cảm ơn mẹ!” Đại phu nhân mừng rỡ mà cẩn thận bỏ bình thuốc thật vào trong ngực.

“Không cần uống, con chỉ cần nghĩ cách đặt ở trong phòng của ả.”

“Con biết rồi.” Con mắt Đại phu nhân chuyển vòng, đã nghĩ ra một mưu kế.

Hằng năm, sau khi mùa đông bắt đầu, trong phủ sẽ sai hạ nhân cấp thêm cho các nữ nhân quần áo mùa đông. Thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, Đại phu nhân nắm chặt thời gian đã chuẩn bị. Thừa dịp trời đông giá rét đang đến, cấp thêm cho các nữ nhân vài bộ quần áo mùa đông. Ngoại trừ quần áo mùa đông

ra, bà cấp cho Lục di nương thêm mấy đôi hài cho trẻ con, nói là chờ đứa nhỏ sinh ra là có thể dùng, tránh cho đến lúc đó lại luống cuống.

Lục di nương hiển nhiên lại là cảm ơn một hồi, trong lòng Đại phu nhân cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Không ngờ, một buổi tối của năm ngày sau, Lục di nương cảm thấy đau bụng không chịu nổi, loại cảm giác này rất đáng sợ, nháy mắt nàng ý thức được nhất định là đứa nhỏ xảy ra chuyện, vội vã bảo nha hoàn gọi Gia Cát Chiêm đến.

Gia Cát Chiêm nhìn thấy bộ dạng của nàng, ngoại trừ để cho Lưu quản gia nhanh đi tìm thấy thuốc, cũng bó tay không làm được gì. Đại phu nhân cũng vội vàng vàng chạy tới, nhìn thấy bộ dáng thống khổ của Lục di nương, trên mặt thoát nhìn cũng nóng lòng như lửa đốt.

Lúc đại phu đi vào trong phủ, Lục di nương đã đau đến mức ngất đi.

“Đại phu, ông mau xem giúp Lục muội đi, rốt cuộc là làm sao vậy?” Đại phu nhân thân thiết nói.

Đại phu xem bệnh một chút, lắc lắc đầu: “Đứa nhỏ đã không còn nữa. Phu nhân có từng ăn qua những đồ ăn không nên ăn hay không, hoặc là tiếp xúc quá nhiều với xạ hương làm cho sảy thai?” Xuất phát từ sự tôn kính với Lục di nương, đại phu liền xưng phu nhân với nàng.

Nghe thấy đứa nhỏ không còn, Lục di nương nhất thời kêu thảm thiết một tiếng, gắt gao bắt lấy cánh tay đại phu: “Đại phu, van cầu ông, nhất định phải giữ được con của ta, ông còn có biện pháp khác không?”

“Phu nhân, đứa nhỏ đã không còn nữa, tiểu nhân cũng không có năng lực xoay chuyển trời đất được.”

“Thanh Thanh, nàng nghĩ lại lời đại phu vừa nói xem, có ăn qua thức ăn không nên ăn gì đó không?” Gia Cát Chiêm cũng thấy chuyện này rất kỳ lạ, đang yên đang lành sao lại sảy thai.

Lục di nương lắc đầu: “Thiếp ăn thứ gì cũng đều là do phu nhân chuẩn bị, vẫn rất tốt. Cũng không có tiếp xúc qua xạ hương gì đó lần nào cả.”

Đại phu nhìn khắp nơi trong phòng: “Trong phòng cũng không có mùi xạ hương. Có thể để cho ta xem đồ ăn của phu nhân không?”

Đại phu nhân sai a hoàn bưng đồ ăn còn thừa của Lục di nương đến, đại phu cẩn thận kiểm tra một chút, không có phát hiện gì khác thường, không khỏi nhíu mày, “Xem ra, phu nhân sảy thai là do ngoài ý muốn. Phu nhân nhất định phải điều dưỡng cơ thể thật tốt, nếu không sau này cũng khó mang thai tiếp.” Cuối cùng đại phu kết luận. Sau đó, ông lại ra một ít thuốc bổ điều dưỡng thân thể, nhắc nhở Lục di nương uống đúng thời gian.

Lục di nương yếu đến mức một câu cũng không nói nên lời, đang yên đang lành, đứa nhỏ thứ hai lại không còn. Trong lòng Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, lần này rốt cục cũng được như mong muốn, thuốc của Tiêu Kiếm quả nhiên là danh bất hư truyền.

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn lại quyết định tới thăm Lục di nương thử, như thế nào nàng cũng cảm thấy được chuyện này rất kỳ lạ. Lục di nương coi Gia Cát Linh Ẩn như chỗ dựa duy nhất của mình trong phủ Thừa tướng. Tuy rằng Gia Cát Chiêm sủng nàng, nhưng mà nàng biết rõ, nàng đối với ông cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, nàng vĩnh viễn không thể thay thế được Ngũ di nương, cũng không có cách nào lay động được địa vị của Đại phu nhân trong lòng ông. Giờ phút này nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, nước mắt của nàng tuôn trào mãnh liệt.

“Người hẳn cũng hiểu việc này rất là kỳ quặc chứ?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

Lục di nương gật gật đầu: “Ta cũng thấy kỳ quái, đang yên đang lành, làm sao nói không còn là không còn. Ông trời là đang trừng phạt ta, trừng phạt ta trước kia làm chuyện ác hay sao?”

“Đồ ăn thầy thuốc đã kiểm tra qua?”

“Ừ. Không có vấn đề gì.” Ánh mắt Lục di nương trống rỗng, “Từ lúc mang thai, Đại phu nhân trông nom ta rất đặc biệt, ta nghĩ bà ấy nhất định sẽ không xuống tay với ta lần nữa.”

“Người quá ngây thơ rồi!” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười, “Có đôi khi, hồ ly che giấu rất kỹ.” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy đi lại trong phòng, “Phòng của người gần đây có mua thêm thứ gì mới không?”

“Thêm một vài chiếc áo bông.” Lục di nương ngẩng đầu lên, chỉ về phía ngăn tủ, “Đều để ở trong đó.”

Gia Cát Linh Ẩn đi qua, mở ngăn tủ ra, lấy ra vài cái áo bông cẩn thận quan sát một chút, lại ngửi ngửi mùi, quả thật không có mùi gì khác thường.

“Có kéo không?”

“Ở ngăn tủ nhỏ.” Lục di nương nói, “Tam tiểu thư tìm kéo làm gì?”

Gia Cát Linh Ẩn không nói, dùng kéo cắt vào mấy chiếc áo bông, lấy bông ở phía bên trong ra. Từng nắm bông màu trắng đều bị nàng lấy ra.

“Tam tiểu thư, người làm gì vậy?” Lục di nương nghi hoặc hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn trầm tư trong chốc lát, đem một chiếc áo bông đã cắt ném qua một bên, đứng lên tiếp tục đi lại trong phòng: “Người cẩn thận nghĩ lại xem, ngoài áo bông ra, còn thứ gì khác nữa không?”

“Thứ khác?” Lục di nương nghiêng đầu nghĩ, bỗng nhìn đến mấy đôi hài bông nhỏ ở trên đầu giường, trong lòng lại một hồi bi thương, “Cũng chỉ còn mấy đôi hài bông nhỏ này, con ta thật đáng thương, còn chưa kịp mang.”

Động tác Gia Cát Linh Ẩn nhanh nhẹn mà lấy đôi hài bông nhỏ xuống, lại tiếp tục cắt, đến đôi cuối cùng, nhìn đến bông ở bên trong so với mấy đôi trước rất khác, bông trở thành màu nâu.

“Chính là cái này.” Nàng lăm lăm, sau đó nàng nhét một ít bông, khâu lại hài một lần nữa, rồi đặt về lại chỗ cũ.

“Tam tiểu thư, hài này có vấn đề sao?” Nhìn ra sự khác thường của Gia Cát Linh Ẩn, Lục di nương rướn cổ, lo lắng hỏi.

“Vẫn chưa khẳng định. Người đừng nói với người khác. Đợi ta có kết quả rồi sẽ đến nói cho người biết.” Gia Cát Linh Ẩn vừa nói vừa đi ra ngoài.

Nàng biết có một loại thuốc từ xưa gọi là Vân hương, không màu không vị, đối với người bình thường mà nói thì đó là một loại thuốc tan bầm tiêu sưng, nhưng đối với phụ nữ mang thai thì lại có thể chết người. Tuy rằng bình thường Vân hương không màu không vị, nhưng một khi gặp vải dệt hoặc bông thì sẽ biến thành màu nâu. Ở kiếp trước, có một lần nàng vô duyên vô cớ sảy thai, sau đó biết được là do Gia Cát Hồng Nhan hạ thuốc nàng. Nhưng vì để cho Sở Lăng Hiên chuyên tâm vào việc lớn, nàng uất ức nuốt chuyện này vào bụng, không truy cứu Gia Cát Hồng Nhan mà tha thứ cho nàng ta. Không thể tưởng tượng được kiếp này, Đại phu nhân lại dùng nó để hại người.

Nàng tìm đại phu của Thất Vương phủ, nhờ hắn giám định, kết quả giống với suy nghĩ của nàng, thuốc này đúng là Vân hương thất truyền đã lâu.

Gia Cát Linh Ẩn vội vàng trở lại phủ Thừa tướng, không vạch trần ngay lập tức, nàng dự đoán nếu không có chứng cứ Đại phu nhân nhất quyết sẽ không thừa nhận. Ngẫm nghĩ tìm cách, cuối cùng nàng để Mộc Tê đi mua vị thuốc có ảnh hưởng đến giấc ngủ, lén trộn vào trong thức ăn của Đại phu nhân.

Lại qua mấy ngày, đoán chừng thời cơ đã đến, nàng liền bảo Lục di nương gọi Gia Cát Chiêm cùng Đại phu nhân đến.

“Lục muội, sao đang yên đang lành lại bảo ta với lão gia tới đây?” Đại phu nhân khỏi giận dữ nói, “Lão gia trăm công nghìn việc, có chuyện gì muội bảo người báo tin, sao lại làm chuyện thừa như thế này?”

“Đại tỷ, bởi vì muội có chuyện quan trọng muốn nói mới gọi mọi người tới đây.” Lục di nương nhỏ giọng nói.

“Thanh Thanh, có chuyện gì nàng nói đi.” Gia Cát Chiêm nói.

“Tam tiểu thư, tiểu thư nói đi.” Lục di nương nhìn Gia Cát Linh Ẩn, mọi chuyện đều giao cho nàng.

Đại phu nhân oán hận liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, trong lòng nghi hoặc nàng ở trong này làm cái gì. Giờ phút này, trong lòng bà không có một chút lo lắng, bởi vì bà tin tưởng không ai có thể tra ra được thuốc kia, hơn nữa bà ra tay rất bí mật, ai cũng không thể tưởng được thuốc được đặt bên trong bông gòn của hài em bé. Bà vô tình liếc sang mấy đôi hài nhỏ, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Cha, mẹ, Lục di nương sảy thai không phải là ngoài ý muốn, mà là có người cố tình gây ra.”

156. Chương 156: Vạch Trần Chân Tướng

“Linh nhi, con đừng nói bậy.” Đại phu nhân trong lòng cả kinh, nhưng lại cảm thấy Gia Cát Linh Ẩn tuyệt đối sẽ không phát hiện chân tướng, vẫn có vẻ rất thần nhiên, “Đại phu đã chuẩn đoán, là sảy thai tự nhiên, Linh như đừng làm rối loạn lòng người. Đại phu đã kiểm tra thức ăn của muội ấy, đồ vật trong phòng nữa, đều không có vấn đề.”

“Linh nhi, rốt cục chuyện này là sao?” Gia Cát Chiêm hoài nghi hỏi.

“Lục di nương sảy thai không phải vì thức ăn và đồ vật trong phòng.” Gia Cát Linh Ẩn nói tiếp, “Thủ đoạn của người hạ độc cực kỳ bí mật.”

“Lão gia, lão gia đừng nghe Linh nhi nói bậy.” Đại phu nhân có chút hoảng loạn.

“Mẹ chột dạ ư?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn chằm chằm Đại phu nhân.

“Con nói gì vậy?” Đại phu nhân ánh mắt trốn tránh, “Ta đối đãi với Lục muội thế nào thì trong lòng muội ấy rõ, lão gia cũng xem trong mắt. Linh nhi muốn ly gián quan hệ giữa ta và lão gia, cũng đừng dùng thủ đoạn không quang minh chính đại như vậy. Chỉ là ta nghĩ, mục đích của Linh nhi, có phải là muốn chia rẽ quan hệ của nhà Gia Cát và Tiêu gia không?”

Gia Cát Linh Ẩn có chút âm ỉc lắc đầu: “Linh nhi chỉ muốn tìm ra chân tướng khiến Lục di nương sảy thai, không ngờ mẹ lại đo lường tâm tư của con như thế.”

“Được rồi, đừng tiếp tục nữa!” Gia Cát Chiêm hạ giọng nói, “Linh nhi, con nói tiếp đi!”

“Dạ, cha.” Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn dừng ở mấy đôi hài em bé kia, “Chân tướng ở trong mấy đôi hài này.”

Cơ thể Đại phu nhân chấn động, tim sắp vọt lên cổ họng, nhưng không thể nào, không thể nào, nó không thể nào biết được. Cho dù có hoài nghi những đôi hài kia, nhất định cũng không biết là thuốc gì, trên đời người biết loại thuốc này còn lại rất ít, trong lòng bà còn chút hy vọng.

“Hài?” Gia Cát Chiêm hoài nghi nhìn mấy đôi hài, “Rốt cục sao lại vậy?” Ông đi qua đó, lấy mấy đôi hài xuống, ngửi ngửi một chút, không thấy có gì khác thường.

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, chỉ dùng kéo cắt rách đôi hài có giấu thuốc kia, kéo bông bên trong đã chuyển màu nâu ra.

Đại phu nhân mềm nhũn, chút nữa té xuống.

“Linh nhi, đây là gì? Sao bông lại có màu nâu?”

“Phụ thân có từng nghe qua một loại thuốc độc có tên là Vân hương, không màu không vị, nếu người có thai ngửi vào, sẽ bị sảy thai.”

“Vân hương?” Gia Cát Chiêm cũng coi như có kiến thức rộng rãi, mặc dù chưa từng thấy, nhưng có từng nghe qua, “Lại có thể là Vân hương đã thất truyền, trong phủ Thừa tướng sao lại có thứ này?”

“Cũng không phải là thất truyền, chỉ là ít người biết đến mà thôi. Biểu ca Tiêu Kiếm hẳn là một trong số những người biết đến nó.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Đại phu nhân.

“Ta không biết con đang nói gì!” Đại phu nhân cực lực làm ình biểu hiện tự nhiên một chút, “Sao Linh nhi lại biết Vân hương? Hay chính con là người mang thuốc này vào phủ?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, trầm nghĩ lúc này rồi còn không chịu nhận: “Theo như mẹ nói, thuốc là do con bỏ vào, nhưng hài là do mẹ làm, sao con có cơ hội được chứ?”

“Con luôn quỷ kế đa đoan, sao ta biết được con bỏ vào lúc nào!” Đại phu nhân nói dối.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Mẹ chỉ biết thuốc này có thể hại người ta sảy thai, nhưng lại không biết, người từng tiếp xúc với nó, cũng bị thương tổn rất lớn.” Nàng đi đến bên cạnh Đại phu nhân, đặt tay ngay phần dưới đùi của Đại phu nhân: “Người trúng độc này, chỉ cần ấn vào đây, thì chân sẽ vô cùng đau đớn.” Nói xong, nàng ấn mạnh vào người Đại phu nhân.

“Á!” Đại phu nhân nhất thời đau đến kêu to, vừa rồi, bà cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Mẹ, rất đau đúng không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi, “Nếu uống thuốc giải trẽ, chân mẹ sẽ nhanh chóng mất đi cảm giác, cuối cùng thối rữa. Thuốc giải này cũng rất hiếm, nhưng cũng may, ở Thất vương phủ lại có.”

“Người nói vậy!” Cảm nhận được đau đớn trên đùi, Đại phu nhân nhất thời sợ tới mức sắc mặt tái mét, ngoài miệng vẫn không thừa nhận, “Ta không biết người đang nói gì!”

“Nếu mẹ không tin, có thể cảm nhận một chút, phần đùi có phải đau nhứt không còn sức, đây là giai đoạn đầu phát tác của độc.”

“Hừ!” Đại phu nhân hừ lạnh, bà nhủ thầm, cho dù là độc, chỗ Tiêu Kiếm chắc chắn có thuốc giải, bà nhất định không được thừa nhận, “Không thẹn với lòng, không sợ quỷ kêu cửa!”

“Ngoại trừ chân đau, mẹ có cảm thấy mấy ngày nay toàn thân đều rã rời, buồn ngủ. Đây chính là dấu hiệu trúng độc.”

Lòng Đại phu nhân nhất thời chìm xuống, theo như lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, quả thật mấy hôm nay bà đều thấy thân thể mềm nhũn, tinh thần uể oải, nhưng bà quyết định tìm Tiêu Kiếm lấy thuốc giải, im miệng không nhận.

“Nếu mẹ không nhận, vậy Linh nhi cũng hết cách.”

Gia Cát Chiêm hết nhìn Đại phu nhân lại nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nhất thời không vội phán đoán, nhưng ông rõ ràng, với tính tình của Gia Cát Linh Ẩn, quyết không bắn tên không đích, hồ đồ làm vậy. Trong lòng ông cũng hơi nghi ngờ Đại phu nhân, nhưng không có chứng cứ cũng không biết làm gì.

“Lão gia, thiếp còn có chuyện phải xử lý, thiếp về phòng trước.” Đại phu nhân vô cùng bất an, trầm nghĩ mau chóng rời khỏi đây, bà nhìn Gia Cát Linh Ẩn, liền thấy lo lắng.

“Ừ, lão phu cũng có chuyện.” Nói xong, Gia Cát Chiêm cũng ra ngoài.

Lục di nương nhíu mày, giữ lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn, khó hiểu hỏi: “Tam tiểu thư, cứ vậy để bà ta lừa dối qua cửa sao? Lão gia không tin đúng không?”

“Không có chứng cứ, bà ấy đương nhiên không chịu nhận. Hôm nay không phải ta muốn bà ấy nhận tội.”

“Vậy không phải đánh rắn động cỏ ư?”

“Cái này gọi là tâm lý chiến!”

Đại phu nhân trở về phòng, tâm thần bất định, lập tức sai Lưu quản gia đến mời Tiêu lão thái quân hay Tiêu Kiếm qua đây một chuyện. Lưu quản gia quay về bẩm báo sáng nay Tiêu lão thái quân vừa đến miếu thấp hương, mười ngày sau mới hồi phủ, Tiêu Kiếm đã nhận lệnh dẫn binh đi xa, Đại phu nhân nháy mắt rơi vào khốn cảnh. Giờ phút này, bà càng lúc càng cảm thấy choáng váng, nên lên giường đi ngủ.

Hôm sau thức dậy, đầu Đại phu nhân càng thêm váng vất, ngay cả mí mắt cũng díp lại, tim đập mạnh không quy luật, bà rất sợ không cẩn thận, bản thân sẽ bị ngất đi. Hiện giờ, bà rất cực cũng tin lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, hay là bà thực sự trúng độc. Bà cắn răng, đành phải đến tìm Gia Cát Linh Ẩn.

Nhìn thấy bộ dạng uể oải không có tinh thần của Đại phu nhân, Gia Cát Linh Ẩn lập tức hiểu được mục đích bà đến: “Mẹ có chuyện gì à?”

Nói xong, nàng nháy mắt với Mộc Tê, Mộc Tê hiểu ý gật đầu, đi ra khỏi Trúc Nguyệt Hiên.

“Linh nhi, mẹ muốn cầu kiến Thất điện hạ, con có thể tiến cử giúp mẹ không?”

“Mẹ muốn gặp Thất gia có chuyện gì?”

“Chỉ là chuyện không quan trọng.”

“Nếu chuyện không quan trọng thì mẹ đừng đến phiền Thất gia, mẹ hãy quay về đi.”

“Linh nhi...” Đại phu nhân xấu hổ cười cười, “Không giấu gì Linh nhi, thuốc kia quả thật là mẹ không cẩn thận làm dính vào hải, không phải mẹ cố ý hại Lục di nương sảy thai đâu.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh: “Lời này của mẹ, vẫn nên đi nói với Lục di nương đi.”

“Linh nhi...” Đại phu nhân trầm tư rồi nói, “Thuốc là mẹ bỏ vào, con hãy nghĩ đến mẹ chăm sóc con nhiều năm như vậy, tuyệt đối đừng nói với lão gia.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu: “Con không nói, không có nghĩa là cha không biết.” Nói xong, nàng nhìn ra sau lưng Đại phu nhân, Mộc Tê đã sớm tìm Gia Cát Chiêm đến, ông đã nghe rành mạch lời nói của Đại phu nhân.

Đại phu nhân kinh ngạc xoay người, phát hiện Gia Cát Chiêm đang hung dữ nhìn mình, khi bà còn chưa kịp phản ứng, một bạt tai đã giáng xuống mặt bà: “Tiêu Mẫn, lần trước lão phu tạm tha cho ngươi, ngươi còn dám làm xằng làm bậy!”

“Lão gia...” Đại phu nhân đã quên đi sợ hãi, một câu cũng nói không thành.

“Ngươi theo ta ra đây!” Gia Cát Chiêm chụp lấy cánh tay của Đại phu nhân, kéo bà ra ngoài.

Trong chốc lát, cả phủ Gia Cát đều nghe được tiếng kêu thảm thiết của Đại phu nhân. Nguyệt Lan vội vàng chạy vào: “Tam tiểu thư, lão gia đang quát phu nhân đó, phu nhân kêu la thật đáng sợ!”

Phủ Thừa tướng tràn ngập tiếng kêu la của Đại phu nhân, nàng bỗng nhiên có chút thương cảm, tựa như đang nhìn thấy một tòa tháp, đang từ từ sụp đổ, nhưng điều này, chính là cái giá mà bọn họ phải trả.

Chốc lát, một nha hoàn đi vào Trúc Nguyệt Hiên, nói là Thừa tướng gia bảo nàng đến gặp Tam tiểu thư lấy thuốc giải. Gia Cát Linh Ẩn không nhịn được cười thầm, nói với nàng ta, Đại phu nhân đâu có trúng độc, chỗ ấy là huyết vị, bất luận ai bị ấn vào đều sẽ thấy đau. Về phần tại sao suốt ngày bà cứ mơ màng, hơn phân nửa là do thời tiết xấu, nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏi thôi.

Khi Đại phu nhân biết Gia Cát Linh Ẩn lừa mình, nhất thời tức giận công tâm, học ra ngụm máu rồi ngất lịm.

Đêm đó, Gia Cát Linh Ẩn bưng chén thuốc đưa vào phòng Đại phu nhân, Đại phu nhân đang nằm trên giường rên rỉ ỉ ôi. Thành thân hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Gia Cát Chiêm đối xử với bà như vậy, trong lòng bà phần hận không thôi. Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn bước vào, bà dùng hết sức lực toàn thân trừng mắt với nàng: “Tiện nhân, đến làm gì? Chế nhạo ta sao? Ta đúng là đã xem thường ngươi.”

“Mẹ, tức giận không tốt cho việc hồi phục sức khỏe đâu, ném mùi roi thế nào? Dễ chịu không?”

Đại phu nhân hừ lạnh, không quan tâm đến Gia Cát Linh Ẩn, một khắc bà cũng không muốn nhìn thấy tiện nhân này!

Gia Cát Linh Ẩn cười khê, tiếp tục nói: “Nhất định chịu khổ đúng không? Bà còn nhớ, đánh roi tàn nhẫn như vậy, ta từng trải qua bao nhiêu lần không? Mỗi lần ta bị đánh, sẽ nghĩ thầm, rốt cục ta phải làm như

thế nào mới có thể khiến bà vui vẻ, mới có thể khiến đại tỷ không ức hiếp ta nữa. Vì thế, ta ra sức lấy lòng các người, nhưng đổi lại, là hết lần này đến lần khác bị vu oan bị hãm hại, lại từng trận đòn này đến trận đòn khác! Vài roi thế này, được tính là gì?”

“Ta biết, người trở về đây chính là để đòi nợ! Hệt như mẹ người, là quỷ đòi nợ!” Cơ thể Đại phu nhân run lên, chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Người chính là ma quỷ! Sao không chết đi!”

Nghe thấy Đại phu nhân mắng, Gia Cát Linh Ẩn chẳng chút tức giận: “Mẹ còn chưa chết, sao con lại chết được? Con còn muốn chăm sóc mẹ cho đến lúc mẹ lâm chung.”

“Ta có Hồng Nhan và Như Phong, không cần đến người!” Đại phu nhân thẹn quá thành giận.

“Ai biết được, Đại tỷ có thể chết trước mẹ hay không chứ? Ha ha!”

Tiếng cười của Gia Cát Linh Ẩn làm cho Đại phu nhân sồn gai ốc, không khỏi lạnh người, trong mắt bà phát ra ý lạnh: “Nếu người dám xuống tay với Hồng Nhan, ta sẽ sống chết với người.”

“Sao mẹ lại chỉ quan tâm đến đại tỷ mà không quan tâm đại ca?” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên hỏi.

“Người...” Đại phu nhân thở hổn hển, “Như Phong đối đãi với người rất tốt, nếu người còn xuống tay với nó, quả thực không bằng cầm thú!”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, không đáp, trong mắt đầy thâm ý liếc nhìn Đại phu nhân, chậm rãi ra khỏi phòng bà.

Nhìn theo bóng lưng nàng, Đại phu nhân tức giận suýt ngất, phủ Thừa tướng này, gió đã đổi chiều rồi ư! Không được, bà siết chặt nắm tay, nhất định phải nghĩ cách thay đổi! Nha đầu thối đó khó đối phó, vậy xuống tay từ chỗ Hàn Thanh Thanh đi! Có thể đi được bước nào hay bước ấy.

157. Chương 157: Y Thuật Hiện Đại

Gia Cát Linh Ẩn trở lại Trục Nguyệt Hiên, nhận được hai tin tức Ngụy Thành mang đến. Một là đã nhiều ngày có nhiều người lạ nhòm ngó ở cửa hiệu lương thực, hai là lương thực Linh Thiên vì dân giải nạn nên Hoàng Thượng muốn ban thưởng cho chủ cửa hiệu, truyền nàng tiến cung lĩnh thưởng.

Tin tức thứ nhất, Gia Cát Linh Ẩn bảo Ngụy Thành tăng cường đề phòng, nghĩ rằng Gia Cát Chiêm muốn động thủ với lương thực Linh Thiên. Tin tức thứ hai, nàng để cho Ngụy Thành trả lời Hoàng Thượng rằng nàng không ở nước Lăng Nguyệt, tạm thời không thể đi gặp y.

Đêm đó, lương thực Linh Thiên quả nhiên xảy ra chuyện, Ngụy Thành bắt lấy mấy người có ý đồ đốt kho lương, trong đó có một người, chính là Nghiêm chương quây của hiệu lương thực Huệ Tế. Ngụy Thành không nói hai lời, đưa mấy người đó đến quan phủ, để cho quan phủ xử lý.

Tin tức cửa hiệu lương thực Linh Thiên gặp chuyện không may rất nhanh lan truyền ngay cả người trong cung cũng biết. Sở Kim Triều tức giận, hiện nay tình thế hết sức nguy nan, vậy mà có người dám đi đốt kho chứa lương thực, hơn nữa người tham dự chuyện này còn có chương quây của lương thực Huệ Tế, ông lập tức truyền Gia Cát Chiêm vào cung.

“Gia Cát Chiêm! Người giải thích cho Trẫm, rốt cục là chuyện gì xảy ra?”

“Hoàng thượng... Cái gì... Chuyện gì?” Gia Cát Chiêm có tật giật mình, nhỏ giọng hỏi.

“Người không biết thật hay là giả vờ không biết?” Sở Kim Triều gằn giọng nói, “Chuyện đốt lương thực Linh Thiên, trong đó còn có cả chương quây của lương thực Huệ Tế, đây không phải chủ ý của người?”

“Hoàng thượng!” Gia Cát Chiêm quỳ phịch xuống đất, “Xin Hoàng Thượng minh xét! Việc này thần hoàn toàn không biết gì cả, mọi chuyện đều do Nghiêm chương quây tự ý làm. Lương thực Linh Thiên vì dân giải

nạn, trong lòng thần rất kính nể. Hơn nữa sinh tồn của toàn Ngân Đô đều có liên quan với nhau, thần sao lại làm ra loại chuyện như vậy được chứ?”

“Người thật sự không biết?” Sở Kim Triều nửa tin nửa ngờ.

“Nếu là thần sai khiến, thần sẽ bị trời đánh chết! Xin Hoàng Thượng tin tưởng thần, việc này không liên quan đến thần! Vì chứng minh sự trong sạch của mình, thần nguyện quyên tặng hết toàn bộ lương thực của cửa hàng lương thực Huệ Tế!” Giờ khắc này Gia Cát Chiêm cũng chỉ còn cách tránh nặng tìm nhẹ.

“Thật sao?”

“Thần không dám lừa gạt Hoàng Thượng. Ngày mai thần sẽ mang sổ sách kiểm kê lương thực vào cung.”

“Trong cung không thiếu những lương thực này, người có thể mang phân cho những dân chúng đang cần.”

“Thần tuân lệnh.”

“Trẫm cảm thấy lương thực Huệ Tế không cần phải... tiếp tục mở cửa nữa. Người xem rồi làm đi.”

“Hoàng Thượng...” Thân thể Gia Cát Chiêm run rẩy, “Đó là một trong số sản nghiệp không nhiều lắm của thần...”

Sở Kim Triều nhìn y một cái, không nói gì.

Gia Cát Chiêm cúi đầu, không dám tranh cãi một tiếng.

Lương thực Huệ Tế ngừng kinh doanh từ lúc ấy, từ nay về sau, lương thực Linh Thiên một mình chiếm ưu thế.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, lạnh đến mức tuyết rơi. Phía Tiểu Điệp cuối cùng cũng có tin tức mẹ con Phùng đại nương đi hái thuốc đã trở về. Lúc này Gia Cát Linh Ẩn quyết định tới thôn Hạnh Hoa một chuyến. Sở Lăng Thiên biết được tin tức, thấy trời đầy tuyết, không yên tâm để nàng đi một mình nên quyết định đi cùng nàng.

Gia Cát Linh Ẩn mang theo Tiểu Điệp cùng với Sở Lăng Thiên ngồi trên một chiếc xe ngựa đi tới thôn Hạnh Hoa. Đường đi tuyết rơi trơn trượt, xe ngựa đi cả ngày rốt cuộc cũng thấy được một căn nhà xiêu vẹo trong màn tuyết trắng xóa.

Xe ngựa đi tới một gian nhà bị tuyết trắng bao phủ xung quanh, Tiểu Điệp nói với Lưu đại thúc đánh xe ngựa: “Đại thúc, dừng lại một chút.” Cô quay đầu lại cười với Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên: “Tiểu thư, Điện hạ, Phùng đại nương ở trong này.” Nói xong cô nhảy xuống trước.

Sở Lăng Thiên vén rèm lên, cũng nhảy xuống, sau đó vươn hai tay đỡ Gia Cát Linh Ẩn xuống. Hai người đi theo sau Tiểu Điệp, giẫm lên mặt tuyết đọng thật dày, bước nông bước sâu bước về phía trong sân.

“Phùng đại nương, Phùng đại ca, hai người có ở nhà không?” Tiểu Điệp vừa gõ cửa vừa kêu thật lớn.

“Ai vậy? Đến đây.” Trong nhà vang lên tiếng nói của một lão phụ.

“Két!” Người phụ nữ mở cửa ra, nhìn thấy Tiểu Điệp trên mặt liền lộ ra nụ cười thân thiết, “Tiểu Điệp đã trở về sao? Nghe nói cháu ở trong phủ Thừa tướng hầu hạ tiểu thư. Đến cha mẹ cũng được đón đi hưởng phúc? Thật là có tiền đồ. Mau, vào trong ngồi, đừng để bị lạnh.”

Phùng đại nương vừa nói vừa đẩy Tiểu Điệp vào trong. Lúc này bà mới chú ý phía sau Tiểu Điệp còn có hai người: “Tiểu Điệp, họ là?”

“Đây là tiểu thư cùng cô gia nhà cháu.” Tiểu Điệp cười giới thiệu.

Sở Lăng Thiên gật gù đầu, rất đồng ý với cách nói của Tiểu Điệp. Lại nhìn qua Gia Cát Linh Ẩn, thấy mặt nàng không khỏi ửng đỏ.

“Hóa ra là tiểu thư phủ Thừa tướng cùng cô gia, dân phụ thất lễ.” Lão phụ mặc dù mặc y phục loại vải bình thường, nhưng rất sạch sẽ, trong nhà cũng dọn dẹp sạch sẽ. Bà lấy ấm rót ra ba bát nước ấm, đưa đến tay ba người, “Mau uống cho ấm người đi.”

Ba người nhận lấy, nói cảm ơn, cầm lấy cái bát nóng hầm hập, ngay lập tức cảm thấy ấm áp hơn.

“Tiểu Điệp, cha mẹ cháu đều ở kinh thành, lần này cháu về đây làm gì?” Phùng đại nương hỏi.

“Đại nương, thật ra lần này cháu về đây là có việc tìm người.” Tiểu Điệp chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư mạo hiểm trời nhiều tuyết đến là muốn hỏi đại nương một chuyện.”

“À?” Phùng đại nương nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư muốn hỏi tôi chuyện gì?”

“Đại nương, đại nương còn nhớ Tiêu Chính làm quản gia cho phủ Thừa tướng hai mươi năm trước chứ?”

Nghe được tên Tiêu Chính, nụ cười trên mặt Phùng đại nương trong nháy mắt cứng lại, sắc mặt trở nên có chút khó coi, giọng điệu cũng lạnh như băng: “Không biết.”

“Đại nương...” Gia Cát Linh Ẩn dừng một chút, “Nếu đại nương không muốn nói thì quên đi vậy. Đại nương sống một mình hay sao?” Nàng lập tức chuyển đề tài.

“Đại nương, Ngưu đại ca đâu?” Tiểu Điệp hỏi, “Ngoài trời tuyết lớn như vậy, chắc không phải huynh ấy ra ngoài bán thuốc chứ?”

Phùng đại nương thở dài, khóe mắt có chút ướt át: “Trước đó vài ngày, chúng ta ở trên núi hái thuốc, Đại Ngưu nhìn thấy một cây dược liệu hiếm ở trên vách núi liền muốn tới hái. Ta nhìn thấy vách núi kia toàn đá, không cho nó đi. Nhưng mà nó nói, hái cây thuốc này đi bán thì chúng ta sẽ có tiền mua đồ dùng Tết. Nó không để ý sự ngăn cản của ta, leo lên trên đó. Ai ngờ vách núi bám đầy rêu xanh, nó không chú ý liền bị ngã xuống, chân bị gãy. Bây giờ đang nằm trên giường.” Nói tới đây, Phùng đại nương thương tâm mà mắt ngấn lệ.

Nhìn thấy bộ dáng thương tâm của Phùng đại nương, ba người đều động lòng thương cảm.

“Đại nương, có thể để ta xem thương thế của Đại Ngưu không?” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Mời tiểu thư đi theo tôi.” Phùng đại nương đứng dậy, dẫn mấy người vào trong phòng.

Chỉ thấy một thanh niên hai mấy tuổi, sắc mặt đau đớn nằm ở trên giường, đùi phải vừa đỏ vừa sưng lên. Nhìn thấy có người vào, Đại Ngưu miễn cưỡng nặn ra vẻ mặt tươi cười: “Mẹ, Tiểu Điệp muội muội, hai vị này là?”

“Là bằng hữu của Tiểu Điệp.” Giọng nói của Phùng đại nương có chút nghẹn ngào, “Đại Ngưu, con cảm thấy đỡ hơn nhiều chưa?”

“Dạ.” Đại Ngưu gật gật đầu, nhưng vẻ mặt đau khổ lại bán đứng hắn.

“Có thể để ta xem thử không?”

Gia Cát Linh Ẩn đi qua, cẩn thận kiểm tra chân Đại Ngưu, xem chừng giống như là bị gãy xương. Nàng nhẹ nhàng chạm một cái, mặt mũi Đại Ngưu liền nhăn nhúm lại.

“Chắc là bị tổn thương đến xương cốt!” Gia Cát Linh Ẩn quay đầu lại nói với Sở Lăng Thiên, “Người đi tìm đây hai nhánh cây lớn một chút về đây.”

“Ừ!” Sở Lăng Thiên không nói gì thêm đã đi ra. Ở nước Lăng Nguyệt này, có thể sai bảo y cũng chỉ có nữ tử trước mặt này.

Một lát sau, y cầm hai nhánh cây đi vào, đưa cho Gia Cát Linh Ẩn. Sau đó y lấy ra một lọ thuốc từ trong ngực, đưa cho Phùng đại nương: “Đây là thuốc trị thương, trước tiên hãy bôi cho hắn đã.”

“Cám ơn công tử.” Phùng đại nương run rẩy nhận lấy, đoán được thuốc này so với chút thảo dược tốt hơn rất nhiều. Bà nhẹ nhàng xoa lên chỗ bị thương của Đại Ngưu, sau đó thật cẩn thận đem lọ thuốc cất đi.

Ngay lập tức Đại Ngưu cảm thấy một trận mát lạnh từ miệng vết thương truyền đến, đau đớn dường như giảm bớt rất nhiều.

“Đại nương, có mảnh vải sạch nào không, tìm cho ta một ít.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Cố! Cố!” Phùng đại nương vừa nói vừa gật đầu. Bà nhanh tay nhanh chân từ ngăn tủ tìm được một ít mảnh vải còn lại lúc thêu thùa may vá, đưa cho Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy, dùng mảnh vải băng bó chân Đại Ngưu lại thật chặt, sau đó đem nhánh cây cột cố định lên đùi hắn, làm xong hết thấy rồi nàng dặn dò: “Thời gian này nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, không được cử động. Đợi xương cốt liền lại rồi hãy xuống giường hoạt động.”

“Tiểu thư, như thế này là sao?” Phùng đại nương nghi hoặc hỏi.

“Xương cốt Đại Ngưu bị gãy hơn nửa, cố định lại như vậy có lợi cho xương liền lại, đại nương không cần lo lắng.”

Nghe Gia Cát Linh Ẩn nói như vậy, Phùng đại nương gật đầu, hiểu được ý của nàng: “Cám ơn tiểu thư. Cám ơn công tử.”

“Đại nương không cần khách khí.”

Sở Lãng Thiên lại lấy ra một bình thuốc nhỏ, đặt vào tay Phùng đại nương, “Đại nương, thuốc này cho Đại Ngưu uống vào, mỗi ngày một viên.”

“Cám ơn công tử!” Phùng đại nương mắt ngấn lệ, “Tiểu thư và công tử thật đúng là người tốt.”

“Đại nương, chúng ta đi trước.” Gia Cát Linh Ẩn hướng Phùng đại nương cáo từ, “Ngày mai chúng ta lại đến thăm Đại Ngưu.”

“Tiểu thư...” Phùng đại nương nghĩ nàng sẽ tiếp tục nói đến chuyện Tiêu Chính, không ngờ nàng lại không nhắc tới, còn chuẩn bị rời đi.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười đi ra cửa. Sở Lãng Thiên cùng Tiểu Điệp cũng theo sau đi ra.

“Tiểu thư, không phải người có việc muốn hỏi Phùng đại nương sao?” Tiểu Điệp nghi hoặc hỏi, “Sao giờ lại đi?”

“Không vội. Chúng ta về Ngân Đô trước đã.”

Mấy người đi ra, lên xe ngựa, chạy về phía Ngân Đô.

Xe ngựa vừa mới rời khỏi thôn Hạnh Hoa, chỉ thấy một thôn dân đánh xe ở phía đối diện ngăn họ lại: “Này! Lão đại ca, người đi đâu vậy?”

“Đi Ngân Đô!” Lưu đại thúc đáp.

“Lão đại ca, người dừng đi nữa!” Thôn dân la lớn, “Phía trước tuyết lớn chắn mất đường đi, không đi được, có chỗ đã lún xuống, chắc ngày mai mới sửa xong.”

“Biết rồi, cám ơn người, đại ca.” Lưu đại thúc dừng xe ngựa lại, vén rèm lên, nói với người ngồi bên trong, “Tiểu thư, Điện hạ, tuyết lớn chắn mất đường đi, phía trước còn bị sụp, hôm nay sợ là chúng ta không thể trở về thành.”

“Có đường vòng nào khác không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Tiểu thư, chỉ có một con đường này thôi.”

“Tiểu thư, hay là như vậy đi...” Tiểu Điệp nói ra một đề nghị “Dù sao nhà của nô tì cũng để không, nếu tiểu thư cùng điện hạ không chê đơn sơ, đêm nay hãy ở lại đó đi, cũng đỡ việc ngày mai lại phải quay lại.”

“Ừ. Nếu đã như vậy thì làm như người nói đi.” Sở Lãng Thiên nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hỏi: “Được không?”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu: “Vây đến nhà Tiểu Điệp quá rầy một đêm.”

Theo chỉ dẫn của Tiểu Điệp, rất nhanh đã đến nhà của Tiểu Điệp. Mọi người đi vào, lập tức nhóm lửa lên. Trong nhà Tiểu Điệp còn một ít đồ ăn, không đến mức bị đói bụng.

Hết chương 157

158. Chương 158: Chiếc Chăn Ấm Ấp

“Tiểu thư, điện hạ, tối nay hai người muốn ăn gì, để nô tỳ làm cho.” Tiểu Diệp vừa dọn dẹp nhà, vừa hỏi.

“Để ta nấu cho.” Gia Cát Linh Ẩn cười, “Trời lạnh thế này, chi bằng nấu một nồi lẩu làm ấm người, thế nào?”

“Tiểu thư, không được!” Tiểu Diệp liên tục lắc đầu, “Tiểu thư chỉ dẫn để nô tỳ làm là được, chuyện này sao để tiểu thư làm chứ.”

“Tiểu Diệp, để nàng ấy làm đi, ta còn chưa ăn món do nàng ấy nấu.” Sở Lăng Thiên nói, “Linh nhi, để ta giúp nàng!”

Gia Cát Linh Ẩn cầm lấy một củ tỏi, đưa cho y, “Người bóc nó đi!”

Sở Lăng Thiên cầm lấy, cẩn thận xem xét củ tỏi kia một hồi, nhỏ giọng hỏi Tiểu Diệp: “Cái này bóc thế nào?”

Tiểu Diệp cười cười: “Điện hạ, để nô tỳ làm cho, đây không phải là việc của người.” Nói xong, nàng giật lấy tỏi, nhanh nhẹn bóc vỏ.

Sở Lăng Thiên cẩn thận quan sát, không ngừng gật đầu: “Hóa ra là vậy, để ta!” Y cầm tỏi lên lần nữa, nghiêm túc bóc vỏ. Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của y, Gia Cát Linh Ẩn không nín được cười, ai có thể ngờ, Thất điện hạ cao cao tại thượng của nước Lăng Nguyệt, giờ phút này đang trong một gian nhà tranh đơn sơ ở ngoại thành bóc tỏi.

“Xong rồi!” Sở Lăng Thiên bóc xong rồi đặt vào chén, “Linh nhi, còn chuyện nào khác nữa không?”

“Rửa sạch rau đi.”

“Được!” Sở Lăng Thiên giống như nhận được nhiệm vụ vinh quang lắm, xách một chậu nước, ngồi xổm xuống cẩn thận rửa rau.

Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng nấu xong nồi nước dùng bốc khói nghi ngút, mùi thơm hấp dẫn bay đầy nhà, mấy người khác nhìn không được nuốt nước miếng. Tiếp đó nàng bỏ rau và thức ăn vào trong nồi, nấu thêm lát nữa, một nồi lẩu nóng hổi liền hoàn thành!

Lẩu được bưng lên, tất cả mọi người đều vây đến, gấp ăn. Tiểu Diệp và Lưu đại thúc đều cảm động, nhủ thầm bản thân đã tu mấy đời, mới có thể cùng nhau ngồi ăn với Thất điện hạ và Thất vương phi tương lai.

Ăn xong, Tiểu Diệp ngại ngùng nói: “Nhà của nô tỳ chỉ có hai gian phòng...”

“Ta thô lỗ, ngủ ở chỗ này là được.” Lưu đại thúc chỉ vào đồng lửa, “Chỗ này khá ấm áp.”

“Vậy tiểu thư và điện hạ ngủ một phòng, nô tỳ một phòng.” Tiểu Diệp sắp xếp nói.

Ban đêm ở quê càng lạnh, hơn nữa bên ngoài trời đổ tuyết lớn, trong nhà như một hầm băng, nhà của Tiểu Diệp chỉ có cái giường lót đệm mỏng, Gia Cát Linh Ẩn lạnh đến nổi co ro rúc vào trong lòng Sở Lăng Thiên. Sở Lăng Thiên ôm chặt nàng vào ngực, muốn cho nàng chút hơi ấm, nhưng cơ thể y vẫn không ngừng run rẩy. Y bỗng nhiên ngồi dậy, đi ra bên ngoài.

“Thất gia đi đâu vậy?” Gia Cát Linh Ẩn ngồi dậy hỏi.

“Ta ra ngoài một chút...” Y xoay người, nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho nàng, “Sẽ về ngay, không sao đâu.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, không hỏi gì thêm. Sở Lăng Thiên vừa mở cửa, gió lớn cuốn bông tuyết bay vào nhà, dù cơ thể y cường tráng, cũng không nhịn được mà run mình một cái.

Qua nửa canh giờ, thấy Sở Lăng Thiên còn chưa trở lại, Gia Cát Linh Ẩn bắt đầu lo lắng, nàng đang định ra ngoài xem thử, bỗng nhiên nghe có tiếng cửa phòng mở ở gian ngoài. Nàng quên cả việc mang hài, lập tức chạy ra, thấy Sở Lăng Thiên đã thành người tuyết, trên đầu, xiêm y toàn là bông tuyết, lông mi cũng đóng băng, trong tay y đang ôm một cái chăn bông thật dày.

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đi chân trần đứng trên nền đất, y nhú mày nói: “Mau trở về giường đi, bị cảm thì sao?” Y vỗ vỗ chiếc chăn trong tay, “Có nó, sẽ không lạnh nữa.”

Gia Cát Linh Ẩn nghĩ y đi ra ngoài để tiểu tiện, không ngờ lại đi mượn chăn, tại một thôn làng trên núi thế này để mượn một chiếc chăn, nhất định y đã gõ cửa không ít nhà. Trong lòng nàng rất thời cảm động, muốn nói lại thôi.

“Mau quay về giường!” Sở Lăng Thiên ôn tồn nói.

Gia Cát Linh Ẩn hoàn hồn, lặng lẽ theo y vào phòng. Thêm một cái chăn, nàng cảm thấy ấm áp hơn, y lại ra ngoài nhúm một cái bếp lò, đặt ở trong phòng, lúc này mới lên giường ngủ.

“Thất gia, cảm ơn người!” Gia Cát Linh Ẩn nói, trên đời này, không có người thứ hai đối xử tốt với nàng như vậy, cơ thể y nóng ấm, trong lòng cũng ấm áp.

Sở Lăng Thiên mỉm cười mờ ám, khẽ sát mặt lại: “Vậy hôn ta một cái đi!”

Gia Cát Linh Ẩn hôn một cái lên mặt y, khiến trong lòng y ngứa ngáy, nháy mắt nhen nhóm lên ngọn lửa. Y bắt lấy khuôn mặt nàng, hôn lên môi nàng, nhìn thấy gương mặt nàng ửng đỏ, sắp không thở nổi, mới buông nàng ra.

Y cười thỏa mãn, thay nàng đắp lại chăn, lúc này mới đi ngủ. Giữa khuya, y tỉnh giấc vài lần, muốn xem thử nàng có ổn không, ngấm gương mặt say ngủ của nàng, y cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn.

Ngày hôm sau, Tiểu Điệp thức dậy sớm nấu bữa sáng, Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên cũng có thói quen dậy sớm. Bão tuyết đã tan, nhưng tuyết đọng thật dày, xuất hành có chút khó khăn. Sáng sớm ở nông thôn vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng còn nghe tiếng gà gáy và tiếng chó sủa, trên nóc nhà tranh trắng phau, phả ra mấy cột khói nhẹ, có vẻ thật yên bình.

Ăn xong bữa sáng, mọi người lại lên xe ngựa đến nhà Phùng đại nương, vừa đến cửa, chợt nghe trong sân truyền đến tiếng la hét ầm ỹ. Mọi người xuống xe ngựa, thấy một đôi phu phụ đang ở trong sân hùng hổ, Phùng đại nương thì mặt ủ mày chau gạt nước mắt.

“Trương đại thúc, Trương đại thẩm, hai người làm gì vậy?” Tiểu Điệp nhận ra đôi phu phụ này, họ là vợ chồng, cũng sống ở thôn Hạnh Hoa.

“Ai da, là Tiểu Điệp à!” Trương đại thẩm nhìn thấy Tiểu Điệp, trên mặt lộ ra nụ cười khinh miệt, “Không phải người ở trong thành hầu hạ phủ giàu có sao? Cha mẹ người cũng được hưởng phúc, còn quay về nơi quỷ quái này làm gì?”

“Mẹ Trữ tử, bà đang nói gì vậy!” Trương đại thúc liếc vợ mình, cười tủm tỉm nhìn Tiểu Điệp: “Tiểu Điệp, con về là tốt rồi! Trữ tử vẫn luôn nhớ con đó, hai đứa khi nào thành thân?”

“Trương đại thúc, con không thích Trữ ca.” Tiểu Điệp tức giận nói, “Hôn ước của chúng con đã sớm hủy bỏ, Trương đại thúc đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

“Cha Trữ tử, ông cũng không nghĩ lại, người ta bây giờ là người kinh thành rồi, làm sao để mắt đến Trữ tử nữa!” Trương đại thẩm khinh miệt nhìn Tiểu Điệp, “Chỉ sợ nó đã sớm ăn nằm với lão gia thiếu gia trong phủ rồi, Trữ tử nhà chúng ta muốn cưới cũng phải cưới cô nương trong sạch, nó có chịu, ta cũng chẳng đồng ý.”

Tiểu Điệp không quan tâm đến lời lẽ nhục mạ của Trương đại thẩm, đi qua chỗ Phùng đại nương, “Đại nương, sao lại thế này?”

Phùng đại nương kéo ống tay áo lên quẹt nước mắt, “Sau khi Đại Ngưu tể bị thương, vì mời đại phu cho nó, ta có mượn họ năm lượng bạc, có nói trước Tết sẽ trả lại. Ta định bụng sẽ lại vào núi một chuyến, hái thuốc bán để trả, nhưng hiện giờ họ đòi ta trả mười lượng bạc, ta làm gì có nhiều bạc như thế.”

“Trương đại thúc, Trương đại thẩm, Phùng đại nương nói trước Tết sẽ trả lại hai người, giờ đến tết vẫn còn tận hai tháng, đến lúc đó hai người hẳn quay lại.” Tiểu Điệp nói.

“Như vậy sao được!” Trương đại thẩm lớn tiếng, “Ta thấy nhà bà ấy, có đến Tết cũng chẳng trả nổi! Nhưng không trả cũng được, đưa căn nhà này lại cho chúng ta đi!”

“Trương đại thẩm, bây giờ trời đổ tuyết, đưa nhà cho hai người, mẹ con họ sống sao chứ? Chân của anh Đại Ngưu vẫn còn bị thương. Nói gì chẳng nữa chỗ này cũng là nơi duy nhất họ sống, sao cho thể đưa cho hai người?” Tiểu Diệp giận dữ nói.

“Không đưa cũng được! Vậy trả tiền!”

“Đại nương, cây thuốc hiếm mà Đại Ngưu hái giờ ở đâu?” Sở Lăng Thiên đột nhiên hỏi.

“Ở trong nhà, công tử đi theo ta.”

Phùng đại nương đi vào nhà, cầm một cây thảo dược mang ra, “Chính là nó, đã hại Đại Ngưu của ta ra nông nổi này.”

Gia Cát Linh Ẩn hiểu ý Sở Lăng Thiên, liền nói: “Đại nương, ta đang cần nó, bán cho ta đi.”

“Nếu tiểu thư cần thì cứ lấy đi. Cái gì mà bán hay không chứ, hôm qua còn phải đa tạ hai người đã giúp đỡ Đại Ngưu.” Phùng đại nương tự đáy lòng nói.

“Không được.” Gia Cát Linh Ẩn kiên trì, “Sao ta lại không biết xấu hổ, lấy thuốc không trả tiền chứ.”

Sở Lăng Thiên không đợi Gia Cát Linh Ẩn nói thêm, liền lấy ra năm mươi lượng bạc, đặt vào tay của Phùng đại nương.

“Cái này... cái này... không được đâu công tử!” Tay Phùng đại nương run run, bà sống cả đời, chưa từng nhìn thấy nhiều bạc như vậy, “Thuốc này chỉ đáng có một lượng bạc thôi.”

“Đại nương, đại nương cứ cầm đi.” Gia Cát Linh Ẩn cầm tay bà, “Thuốc này rất đáng giá.”

Phùng đại nương run rẩy cầm bạc trong tay, miệng không ngừng nói cảm ơn.

“Trương đại thẩm! Chỗ đại nương có năm mươi lượng bạc, hai người có bốn mươi lăm lượng để thối lại không?” Tiểu Diệp cười cười nhìn đôi phu phụ nọ, hỏi.

“Ngươi... Ngươi...” Trương đại thẩm lắp bắp nói không ra lời, “Cái gì năm lượng, là mười lượng!”

Tiểu Diệp cười lạnh, “Trương đại thẩm, thẩm cũng thật khinh người quá đáng, còn ác hơn cả cường đạo. Đại nương, chúng ta báo quan đi.”

Nghe đến báo quan, Trương đại thẩm nhất thời sợ hãi, ngượng ngùng nói, “Không cần mười lượng, nhưng phải trả ta năm lượng!”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Tiểu Diệp: “Chúng ta còn bạc vụn không? Trả cho bà ấy đi.” Trên người nàng không mang theo bạc, mấy nha hoàn đều biết thói quen này của nàng, luôn mang theo một ít bên người.

Tiểu Diệp gật đầu, lấy túi tiền ra, đếm năm miếng bạc vụn nhét vào tay Trương đại thẩm: “Trương đại thẩm, số bạc này là ta trả giúp cho Phùng đại nương, sau này, hai người đừng đến làm phiền đại nương nữa.”

Nghe Tiểu Diệp gọi vị nữ tử xinh đẹp trước mặt này là tiểu thư, Trương đại thẩm nhất thời sợ hãi: “Trả bạc là được rồi, ta cũng không phải người không nói lý lẽ, đi thôi ông.”

Phùng đại nương lại cảm ơn Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên, dẫn ba người họ vào nhà. Trong nhà có bếp lò, vừa bước vào là thấy ấm áp hơn hẳn.

“Phùng đại nương, Đại Ngưu đỡ hơn nhiều không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

Phùng đại nương vui vẻ gật đầu: “Có cách của tiểu thư và thuốc của công tử, Đại Ngưu cảm thấy khá hơn hôm qua nhiều. Tiểu thư và công tử đúng là người tốt.”

“Vậy là tốt rồi, còn phải nghỉ ngơi nhiều hơn, nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra, đến Tết, hẳn có thể đứng dậy được.”

“Thật tốt quá! Nếu không có tiểu thư và công tử, chỉ e nửa đời sau của Đại Ngưu cũng bị hủy.” Phùng đại nương dừng một chút, dường như hạ quyết tâm, “Chuyện hôm qua tiểu thư hỏi ta, ta bỗng nhiên nhớ lại, ta quả thực có biết một người tên là Tiêu Chính.”

Gia Cát Linh Ẩn sớm đoán bà sẽ chủ động nhắc đến, liền hỏi: “Hình như đại nương không muốn nhắc đến ông ta?”

Hết chương 158

159. Chương 159: Định Ngày Thành Thân

“Haiz...” Phùng đại nương thở dài, sắc mặt có chút bi thương, “Hai mươi mấy năm trước, khi đó Thừa tướng gia vẫn là quan tứ phẩm, ta cùng với Tiêu chính đều ở trong phủ Gia Cát, cùng nhau hầu hạ lão phu nhân. Hắn là tổng quản trong phủ, thường xuyên chiếu cố đến ta, dần dần, chúng ta ở với nhau. Không lâu sau đó ta mang thai, vì không muốn để Đại phu nhân phát hiện ra, Tiêu chính tìm cách đuổi ta ra khỏi phủ Gia Cát, để ta về nhà sinh nở. Lúc ta mang thai được bảy tháng thì có đi tìm hắn, hắn lại không để ý đến ta, còn nói đứa nhỏ này căn bản không phải là con của hắn. Hóa ra là hắn đã có người khác. Ta chỉ là một nữ nhân, ở Ngân Đô lại bơ vơ không nơi nương tựa, ta tìm việc khắp nơi, cuối cùng cũng có một nhà tốt chịu nhận ta vào làm công.”

Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên liếc nhau, đều thấy được trong mắt đối phương là kinh ngạc. Tiểu Điệp cùng Lưu đại thúc nghe xong cũng nhin không được mà đồng tình với Lưu đại nương. Không nghĩ tới giữa bà và Tiêu Chính còn có một gút mắc như vậy. Vậy thì, Đại Ngưu chính là con của Tiêu Chính.

“Đại nương, lúc Đại phu nhân sinh đứa con đầu lòng, đại nương còn ở trong phủ không?”

Phùng đại nương gật đầu, lại lắc lắc đầu: “Sau khi Đại phu nhân gả cho Gia Cát đại nhân, mấy năm cũng không có tin vui gì. Gia Cát đại nhân khá tốt, Gia Cát lão phu nhân lại không hài lòng, cả ngày ở trong phủ chỉ cây dâu mắng cây hòe, khiến cho Đại phu nhân chịu không ít ầm ỹ. Sau đó, dưới sự can thiệp của lão phu nhân, đại nhân lại nạp Nhị di nương, Tam di nương. Tam di nương vừa được nạp vào phủ, tin vui liên tục tới. Không lâu sau đó Đại phu nhân cùng Tam di nương đều có thai, chuyện này khiến lão phu nhân rất vui mừng.”

“Tam di nương cùng Đại phu nhân sinh con, ai sinh trước?”

“Vào lúc ấy ta đã rời khỏi phủ. Nghe nói là Tam di nương sinh trước ba ngày, là một bé trai, lão phu nhân rất yêu thương. Đáng tiếc, đại thiếu gia chỉ sống được có ba ngày thì chết.”

“Sau đó có xảy ra chuyện gì kỳ quặc không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Chuyện kỳ quặc?” Phùng đại nương cố gắng nhớ lại, dường như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, “Ngay khi ta lâm bồn, Tiêu chính đột nhiên tới tìm ta, muốn ta giúp một chuyện. Ta nghĩ hắn hỏi tâm chuyển ý nên đồng ý với hắn. Có một buổi tối, hắn bảo ta đứng chờ hắn trong hậu viện, sắc trời tối như mực, hắn ôm một bé gái đang ngủ say, nói với ta là a hoàn trong phủ sinh, lo sợ bị lão phu nhân, lão gia cùng phu nhân phát hiện nên muốn ta mang đi ném xuống sông!”

“Vậy sau đó thế nào?”

“Ta làm sao có thể làm như vậy được. Rõ ràng là một sinh mệnh, làm sao nhẫn tâm ra tay được! Hắn thấy ta do dự, nói chỉ cần ta làm chuyện này xong, hắn liền nói với lão phu nhân chuyện của bọn ta, quang minh chính đại cưới ta vào cửa. Nghe hắn nói như vậy ta cũng vì lợi ích riêng mình mà đáp ứng hắn.”

“Đứa bé gái kia thực sự bị ném?”

Phùng đại nương lắc đầu: “Đi đến bờ sông, ta lần lữa không xuống tay được. Ta cũng làm mẹ, nhìn đứa trẻ như vậy thật sự không đành lòng đoạt đi sinh mệnh của nó. Ta ở bờ sông đi qua đi lại vài canh giờ, trong lòng hết sức mâu thuẫn. Cuối cùng ta nghĩ, biện pháp vẹn toàn cho cả hai bên đó là đem đứa trẻ đến để ở cửa một gia đình. Tiếng khóc của đứa nhỏ đánh thức người ở trong nhà, nhìn thấy một đôi vợ chồng ôm đứa nhỏ vào lòng, ta mới rời khỏi đó.”

Gia Cát Linh Ân yên lòng: “Đại nương còn nhớ rõ gia đình đó ở đâu không?”

Phùng đại nương cau mày nghĩ: “Sắc trời rất tối, ta cần bản không nhớ rõ phương hướng. Nhưng mà bên cạnh nhà đó có trồng một cây bạch quả rất lớn trong sân.”

Gia Cát Linh Ân gật đầu, những tin tức nàng muốn xác nhận đều đã có, vì thế bảo Lưu đại thúc đi hỏi thăm trong thôn một chút xem đường đã được sửa chữa chưa. Lưu đại thúc trở về nói, đường tạm ổn, vẫn có thể đi được. Mấy người quyết định nhanh chóng quay về Ngân Đô.

Trước khi đi, mấy người họ lại an ủi Phùng đại nương một hồi rồi mới khởi hành quay về Ngân Đô.

Xe ngựa vừa mới rời đi không lâu, sắc mặt Sở Lăng Thiên đột nhiên sa sầm, hô lên với người phía ngoài: “Lưu đại thúc. Dừng một chút!”

Lưu đại thúc lập tức dừng xe ngựa, cảnh giác mà nhìn xung quanh.

Gia Cát Linh Ân cũng cảm thấy được có phần không bình thường. Chẳng lẽ có người muốn xuống tay với họ ở chỗ này?

“Các người nhớ phải ở lại đây, không được đi ra ngoài!” Sở Lăng Thiên nhắc nhở xong y tuốt kiếm, chui ra ngoài, sắc mặt đanh lại nhìn bốn phía, “Nếu đã đến thì hãy ra đi!”

“Ha ha, Thất điện hạ cảnh giác tốt thật!” Theo tiếng cười, hai mươi mấy hắc y nhân từ trong rừng cây đi ra, “Điện hạ không lo ở trong Thất Vương phủ, lại cố tình đến nơi rừng núi hoang vu thế này để nạp mạng, chúng ta không lấy mạng của người thì cũng thật xấu hổ!”

“Ai phái các người tới?” Sở Lăng Thiên vặn hỏi.

“Chuyện này hẳn là Thất Điện hạ không cần biết, nên xuống hỏi Diêm vương đi!” Nói xong, thủ lĩnh hắc y nhân vung tay lên, hai mươi mấy hắc y nhân ngay lập tức xông lên.

Bên kia, Tiểu Diệp bám chặt lấy tay Gia Cát Linh Ân, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, Thất gia không có việc gì chứ, chúng ta có thể quay về Ngân Đô kêu cứu viện không?”

“Không kịp nữa rồi.” Trong lòng Gia Cát Linh Ân cũng lo lắng không yên. Nhưng nàng biết, nếu mình ra cũng không giúp gì được cho Sở Lăng Thiên, ngược lại còn khiến y phải phân tâm để ý nàng nên chỉ có thể chờ trong xe ngựa.

Một lát sau, chỉ thấy Sở Lăng Thiên cầm kiếm quay trở lại, Gia Cát Linh Ân vội vàng xông lên, nhìn y người đầy máu tươi, “Thất gia, bị thương ở đâu?”

Sở Lăng Thiên cười cười, xoa xoa đầu nàng: “Ta không sao, máu trên người đều là của người khác! Mau quay trở lại xe ngựa!”

Gia Cát Linh Ân lo lắng, bắt đầu kiểm tra toàn thân y, quả thật không tổn hao một cọng tóc nào mới yên lòng.

Thấy bộ dạng nghiêm túc của nàng, Sở Lăng Thiên nói: “Yên tâm đi, nàng phải tin tưởng người chồng này chứ.”

Mặt Gia Cát Linh Ân đỏ lên, kéo cánh tay y cùng bước lên xe ngựa.

“Là người nào làm?” Gia Cát Linh Ân hỏi.

“Không phải người nước Lăng Nguyệt, cũng không phải người của Thánh điện, người tới quả thực rất kỳ lạ.” Nói xong Sở Lăng Thiên lấy ra một thanh đoản đao đã lục soát được trên người Hắc y nhân, trên đoản đao có ký hiệu một cái đầu lâu.

Trong lòng Gia Cát Linh Ân ngẩn ra, dấu hiệu này rất ít người biết, nhưng mà vừa may ở kiếp trước nàng đã gặp qua: “Là người của nước Đại Mạc.”

“Linh nhi biết?”

“Dạ.” Gia Cát Linh Ân gật đầu, “Trước kia đã từng thấy qua.”

Xe ngựa vội vàng quay về Ngân Đô, trên đường không xảy ra thêm nguy hiểm nào khác.

Gia Cát Linh Ẩn vừa trở lại phủ Thừa tướng lập tức bảo Kinh Phong tới bờ sông tìm một ngôi nhà bên cạnh có cây bạch quả. Nàng còn nghe được một ‘tin xấu’. Hôm qua nàng không ở đây, Hoàng hậu truyền chỉ mời Đại phu nhân vào cung. Đại phu nhân nghĩ có chuyện tốt, không ngờ lại bị Hoàng Hậu mắng một trận. Hóa ra là lúc Gia Cát Hồng Nhan mang thai, trong lòng Hoàng hậu đã bất mãn với Đại phu nhân. Bà lại nghe nói Đại phu nhân xuống tay hãm hại đứa nhỏ của Lục di nương, ngay lập tức giận không thể kiềm chế, hung dữ giáo huấn Đại phu nhân một trận. Nghe nói, Đại phu nhân bực bội đến mức cơm cũng không muốn ăn.

Thân thể Lục di nương chưa khỏe hẳn, nghe nói chuyện của Đại phu nhân, liền đến an ủi bà. Đại phu nhân liên tục gặp họa, chuyện này đối với nàng mà nói chính là thời cơ tốt, nếu Thừa tướng gia giận dữ rồi bỏ Đại phu nhân, như vậy sẽ rất là vui.

“Đại tỷ, tỷ ăn một chút gì đi.” Lục di nương để bát cháo trong tay xuống, “Không ăn cơm sao được, bắt quá cũng chỉ là bị Hoàng Hậu giáo huấn mà thôi, sao quan trọng bằng thân thể mình chứ.”

“Người biết cái gì!” Đại phu nhân tức giận nhìn nàng ta một cái, “Người tới làm gì? Tôi để chê cười ta sao? Nói cho người biết, mặc kệ thế nào, Tiêu Mẫn ta cũng là chủ mẫu phủ Thừa tướng, người vĩnh viễn thấp hơn ta một bậc!”

“Xem ra đại tỷ rất có sức lực.” Lục di nương cười cười, “Tỷ là chủ mẫu thì như thế nào? Tỷ còn có thể sinh con cho lão gia sao? Lão gia đối với thân thể của tỷ một chút hứng thú cũng không có, mấy ngày nay muội không tiện, đại tỷ không biết sao, lão gia tình nguyện tới thanh lâu cũng không tới chỗ tỷ, thực xót xa thay cho tỷ!”

“Người cút đi!” Đại phu nhân thẹn quá hóa giận, hất bát cháo trên bàn xuống đất, “Ta không muốn nhìn thấy người!”

Lục di nương cười hì hì: “Đại tỷ không muốn nhìn thấy muội cũng không có cách nào, lão gia muốn nhìn thấy muội. Nhìn xem bộ dạng hiện tại của tỷ, lão gia chỉ càng thêm ghét bỏ tỷ mà thôi!”

“Cút!” Đại phu nhân nghiêng rằng phun ra một chữ.

“Muội xin cáo lui.” Lục di nương đứng lên, hát một khúc nhạc, lắc lắc vòng eo đầy đà đi ra khỏi phòng Đại phu nhân.

“Lưu quản gia!” Đại phu nhân yếu ớt gọi.

“Phu nhân, có chuyện gì vậy?” Lưu quản gia chạy qua, hỏi.

“Viện của ta, ngoại trừ lão gia và Hồng Nhan, bất luận kẻ nào cũng không cho phép đi vào! Hiểu chưa?”

“Dạ biết, phu nhân.”

“Đi chuẩn bị cho ta vài món.” Đại phu nhân hừ lạnh, chỉ có làm đầy bụng, mới có sức lực đấu một trận cùng bọn yêu ma quỷ quái.

Một lát sau, Lưu quản gia nhanh chóng mang theo mấy a hoàn bưng một mâm thức ăn tới. Đại phu nhân ăn no, buông đũa xuống, bà liền bắt đầu suy nghĩ, nghĩ làm sao để diệt trừ Lục di nương. Gia Cát Chiêm mất đi tín nhiệm với mình, hơn nữa tuổi bà đã già, bà cảm thấy địa vị của mình tràn ngập nguy cơ. Tiêu gia có thể bảo vệ bà được bao lâu? Như Phong cùng Thất Điện hạ quan hệ thân thiết, Gia Cát Linh Ẩn sẽ nhanh chóng trở thành Thất vương phi, một ngày nào đó, nhà Gia Cát sẽ không cần Tiêu gia nữa. Một lúc sau, bà rốt cục nghĩ tới một biện pháp, một mũi tên trúng hai con chim.

Ngân Đô tuyết rơi mấy ngày liền, trong khoảng thời gian ngắn Lục di nương hai lần sẩy thai, thân thể có chút suy yếu, vô cùng sợ lạnh. Trong phòng cả ngày lẫn đêm đều đốt bếp lò, như vậy mà nàng vẫn cảm thấy lạnh. Bọn a hoàn đành phải để trong phòng hai cái bếp lò.

Ngày hôm đó, trong hoàng cung truyền đến tin vui, khắp nơi trên phố Ngân Đô đều dán thông cáo, nước Lãng Nguyệt song hỷ lâm môn. Chuyện vui thứ nhất đó là thái tử Sở Lăng Dực cùng công chúa Hà Sướng Uyển ngày mừng tám tháng chạp thành thân. Chuyện vui thứ hai là Thất vương gia Sở Lăng Thiên cùng

Bình Dương quận quân Gia Cát Linh Ẩn mừng mười tám tháng chạp thành thân. Chuyện này trên dưới nước Lăng Nguyệt đều là hỷ sự. Hoàng đế Sở Kim Triều đại xá thiên hạ, khắp nơi ăn mừng.

Thánh chỉ truyền tới phủ Thừa tướng, so với sự vui mừng khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Ngân Đô, phủ Thừa tướng có vẻ quạnh quẽ hơn nhiều. Ngoại trừ mấy a hoàn ở Trục Nguyệt Hiên vui mừng nhảy cẫng lên thì chỉ có Gia Cát Chiêm vui sướng không thôi. Đại phu nhân cùng Gia Cát Hồng Nhan thì giống như cùng nhau nghe được lệnh chém đầu, mặt xám như tro tàn, lại phải cố nặn ra nụ cười. Đại phu nhân trong lòng cười lạnh, Thất Vương phi... Người đợi không được ngày đó đâu. Lục di nương nửa vui nửa buồn, nhưng nhiều hơn chính là buồn, bản thân nàng tồn tại được trong phủ Thừa tướng cũng đều nhờ Gia Cát Linh Ẩn chỉ điểm. Nếu nàng vào Thất vương phủ rồi, bản thân mình còn kiên trì được bao lâu? Nhưng nàng thật không ngờ, Đại phu nhân hoàn toàn không định để cho nàng sống đến lúc đó.

160. Chương 160: Lục Muội Và Linh Nhi Mất Rồi

Mùa đông hằng năm, Đại phu nhân đều sẽ dẫn các di nương và con gái đến Thiên Hoa Tự ở vài ngày, dâng hương lễ phật, cầu nguyện sang năm gia đạo bình an. So với đội ngũ hùng hậu của năm ngoái, bây giờ chỉ còn lại có Đại phu nhân, Lục di nương, Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Linh Ẩn, Như Nguyệt. Biết tin Gia Cát Linh Ẩn phải đến chùa vài ngày, Sở Lăng Thiên giận dữ thật lâu, mới bảo Kinh Phong theo nàng.

Thiên Hoa Tự ở ngoại thành Ngân Đô hai dặm, là một am ni cô, mỗi ngày đều có phu nhân và tiểu thư đến dâng hương cầu nguyện. Đại phu nhân quen biết với trụ trì Hoảng Nhất của Thiên Hoa Tự, thấy bà đến, trụ trì đích thân đến tiếp đón.

“Phu nhân, mọi người ở mấy gian phòng này đi, hôm qua bàn ni đã sai người dọn dẹp rồi.”

“Làm phiền trụ trì rồi.” Đại phu nhân cảm ơn.

“Phu nhân khách sáo quá.” Trụ trì nhìn thấy hai gương mặt mới là Lục di nương và Gia Cát Linh Ẩn, lại không thấy Nhị di nương, Tứ di nương, Như Mộng và Như Sương, không khỏi có chút hoài nghi.

Đại phu nhân nhìn ra nghi hoặc của trụ trì, chỉ vào Lục di nương và Gia Cát Linh Ẩn, lần lượt giới thiệu: “Đây là Lục di nương lão gia mới nạp, còn đây là Tam tiểu thư, năm nay mới vừa trở về phủ.” Đối với chuyện Nhị di nương và Tứ di nương, bà tuyệt không nhắc đến.

“À, hóa ra là Tam tiểu thư...” Trụ trì dường như vẫn còn nhớ tiểu cô nương kia, đã lâu không đến, “Phu nhân, mọi người nghỉ ngơi trước đi, lát nữa bàn ni sẽ bảo người mang cơm chay đến. Phu nhân xem thử, trong phòng có cần đặt thêm thứ gì không?”

“Không có gì khác, chỉ là cơ thể Lục di nương sợ lạnh, xin trụ trì đặt thêm hai bếp lò vào phòng muội ấy.”

“Đại phu nhân yên tâm, bàn ni sẽ dặn dò đặt thêm bếp lò vào phòng Lục di nương ngay.”

“Đa tạ trụ trì.”

Ba gian phòng, Lục di nương không chút do dự chọn ở chung một phòng với Gia Cát Linh Ẩn, Đại phu nhân một phòng, Gia Cát Hồng Nhan và Như Nguyệt cùng một phòng.

Mấy ngày sau đều yên ổn, ngoại trừ việc thỉnh thoảng không thấy bóng dáng Đại phu nhân đâu, thì không có điểm nào kỳ lạ. Đêm cuối cùng, có một ni cô đến phòng của Đại phu nhân. Người này là sư muội của trụ trì Hoảng Nhất, Hoảng Linh, mấy hôm trước Đại phu nhân đột nhiên biến mất, cũng chính là đi tìm nàng ta.

“Pháp sư, đã chuẩn bị xong chưa?” Trong giọng nói của Đại phu nhân mang theo chút hưng phấn.

Pháp sư Hoảng Linh gật đầu: “Phu nhân yên tâm, đã chuẩn bị ổn thỏa. Chuyện phu nhân đồng ý với ta, khi nào có thể thực hiện?” Nàng rót một chén trà cho Đại phu nhân, đưa qua.

Đại phu nhân hớp một ngụm cười cười, “Pháp sư yên tâm, chỉ cần hai tiện nhân đó chết, ta sẽ cầu xin với Hoàng hậu nương nương cho người làm trụ trì.”

Đại phu nhân nói rất chắc chắn, Hoàng Linh lại nửa tin nửa ngờ: “Nếu phu nhân đổi ý thì sao?”

“Pháp sư yên tâm, Tiêu Mẫn ta trước giờ luôn nhất ngôn cửu đỉnh.”

“Bần ni đương nhiên tin tưởng lời nói của phu nhân.” Trên mặt pháp sư Hoàng Linh lộ ra tia cười lạnh, “Phu nhân đổi ý cũng không sao, mới vừa rồi trong nước uống của phu nhân, ta đã bỏ một loại độc mãn tính, nếu không có thuốc giải, trong vòng một năm, tóc phu nhân sẽ dần dần bạc trắng rồi rụng, da dẻ cũng sẽ trở nên khô nứt, nhăn nhúm. Sau khi ta làm được trụ trì, ta sẽ cho phu nhân thuốc giải, chuyện này phu nhân phải nắm cho chắc nhé.”

“Người!” Trong lòng Đại phu nhân run sợ, “Pháp sư quá phận rồi! Hiện tại hãy mau giao thuốc giải cho ta, bằng không ta sẽ đi nói với trụ trì.”

“Phu nhân, ta chỉ đề phòng ngộ nhỡ mà thôi.” Hoàng Linh nói, “Trong lòng phu nhân nghĩ gì, chẳng lẽ không đúng, chỉ cần hai người kia chết đi, ta có làm được trụ trì hay không, phu nhân còn để ý đến sao? Phu nhân có thể đi nói với sư tỷ, ta cũng có thể nói kế hoạch của phu nhân với Thừa tướng gia.”

Đại phu nhân bị nhìn thấu tâm tư, về mặt có chút mất tự nhiên: “Pháp sư nói chuyện phải giữ lời.”

“Phu nhân yên tâm, ngày mà ta được lên làm trụ trì, sẽ giao thuốc giải cho phu nhân. Nhưng lúc nào mới có được thuốc giải thì phải xem tốc độ làm việc của phu nhân. Không còn sớm nữa, ta về phòng trước, phu nhân hãy đợi tin tốt đi.”

Đại phu nhân cảm giận nhìn pháp sư Hoàng Linh, trong mắt tràn ngập hận thù, vốn muốn mượn tay ả diệt trừ Gia Cát Linh Ẩn và Lục di nương, không ngờ lại bị ả hạ độc, chuyện này bản thân hoàn toàn bị ả quản chế.

Buổi tối, có người lén lút đi vào phòng của Gia Cát Linh Ẩn và Lục di nương, Kinh Phong vào từ cửa sổ, báo cho Gia Cát Linh Ẩn chuyện mình nhìn thấy, sau đó tiếp ứng để hai người ra khỏi gian phòng kia. Ba người lén lút chạy đến sân trước, nhìn thấy có người thổi mồi lửa, châm mảnh vải, sau đó ném vào từ cửa sổ, rồi lén lút trốn đi.

“Người đến chỗ Đại phu nhân, trộm ngọc bội bà ấy thường đeo bên hông rồi ném vào phòng.” Gia Cát Linh Ẩn nói với Kinh Phong, khi dùng bữa tối, bà còn khoe miếng ngọc này với các phu nhân ở phủ khác.

“Dạ, tiểu thư.” Kinh Phong phi lên nóc phòng của Đại phu nhân.

Cơ thể Lục di nương không ngừng run rẩy, hoảng sợ nhìn ngọn lửa đang dần bốc lên cao, run run nói: “Là Đại phu nhân ư? Bà ấy muốn thiêu chết chúng ta? Thật đáng sợ!”

Gia Cát Linh Ẩn thì có vẻ vô cùng trấn tĩnh, nàng nói với Lục di nương: “Người không cần quay về phủ Thừa tướng nữa. Người đến phố Thanh Ảnh bên cạnh tiệm cầm đồ Lưu gia tìm một đôi phu phụ họ Diêu, ở lại đó vài ngày, sau đó ta sẽ sai người đến đưa ngân lượng cho người, dẫn người ra khỏi Ngân Đô, vĩnh viễn không cần trở về đây nữa!”

“Tam tiểu thư, vậy còn người? Đại phu nhân sớm muộn gì cũng hại chết người!” Lục di nương nhận thức được sự độc ác của Đại phu nhân, trong lòng sợ hãi không thôi, phủ Thừa tướng, nàng quả thực không muốn về đó nữa, sau khi Gia Cát Linh Ẩn xuất giá, với thủ đoạn của Đại phu nhân, bản thân nhất định sống không qua một tháng, vẫn là quay về làm Trương Thúy Hoa tốt hơn.

“Không cần lo cho ta, nhân lúc hỗn loạn mau mau chạy đi.”

“Ta biết rồi!”

Ngọn lửa trong phòng càng cháy càng lớn, một tiểu ni cô đi ngang qua thấy, nhất thời kêu to: “Đi lấy nước! người đầu mau đến đây! Mau dập lửa.”

Nghe được tiếng la của nàng, người của Thiên Hoa Tự nhanh chóng chạy đến, Đại phu nhân, Gia Cát Hồng Nhan, Như Nguyệt cũng khoác xiêm y chạy tới. Nhìn thấy phòng của Gia Cát Linh Ẩn và Lục di nương đã

cháy, Đại phu nhân nặn ra vài giọt nước mắt, hô lớn: “Lục muội, Linh nhi, đừng sợ, ta đến cứu hai người!” Nói xong, xông vào bên trong.

Trụ trì Hoằng Nhất kéo bà lại, an ủi: “Phu nhân xin nén bi thương, không thể vào trong!”

“Linh nhi còn đang ở bên trong đó! Trụ trì à, van xin các người, mau cứu hai nàng! Nhanh đi thông báo với lão gia!” Đại phu nhân khóc hô.

“Phu nhân, phu nhân đi vào chính là tự tìm đường chết! A di đà phật!”

Nhìn thấy bộ dạng của Đại phu nhân, Gia Cát Hồng Nhan và Như Nguyệt cũng cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, rướn cổ kêu lên:

“Tam muội!”

“Tam tỷ!”

Thất vương phủ, Phá Trận nhận được tín hiệu của Kinh Phong truyền đến, vội vàng đến gõ cửa phòng của Sở Lăng Thiên: “Gia, Kinh Phong vừa mới truyền tin đến, nhất định là Thiên Hoa Tự xảy ra chuyện!”

Sở Lăng Thiên nhảy dựng lên, gỡ bội kiếm cùng xiêm y xuống, vừa đi vừa mặc vào. Đi ra, chỉ thấy hướng Thiên Hoa Tự có ánh lửa bập bùng, còn có tiếng nổ đùng đùng! Y và Phá Trận vận kinh công, phi về hướng Thiên Hoa Tự.

“Oành!” Xà gỗ trên nóc bị cháy đứt, đổ sụp xuống, từ đầu đến cuối, mọi người bên ngoài không nghe tiếng la hét của người bên trong, nghĩ rằng họ đã chết. Nước trong chùa có hạn, rất nhanh, nước trong hồ hết sạch không còn giọt nào, nhưng lửa càng cháy lại càng lớn.

“A di đà phật!” Hoằng Nhất lắc đầu, đau lòng niệm phật.

Trong lòng Đại phu nhân, Gia Cát Hồng Nhan đều vô cùng kích động, đấu với Gia Cát Linh Ẩn lâu như vậy, cuối cùng cũng vĩnh viễn diệt trừ tận gốc! trong lòng Đại phu nhân cười lạnh, Tam di nương, Gia Cát Linh Ẩn, hai mẹ con người hãy gặp lại nhau dưới âm tào địa phủ đi. Gia Cát Hồng Nhan đã không kiềm được niềm vui sướng, cúi đầu, cười ra tiếng, những người khác còn tưởng nàng khóc gào vì mất đi muội muội.

Ánh lửa chiếu vào mặt Như Nguyệt, Gia Cát Linh Ẩn biến mất, Thất gia sẽ để mắt đến ta không? Gia Cát Linh Ẩn à, ta còn nghĩ người sẽ phong quang cả đời, không ngờ lại vùi thây trong biển lửa, nữ tử như người, quả thực không thích hợp sống trên nhân thế, địa ngục hợp với người hơn!

“Vút!”

“Vút!”

Hai bóng người đáp xuống trước mặt mọi người, ánh mắt Sở Lăng Thiên còn đỏ hơn cả ánh lửa: “Linh nhi đâu?”

“Điện hạ!” Nghe tiếng, Đại phu nhân lập tức đi đến trước mặt Sở Lăng Thiên, “Tham kiến Thất điện hạ, Linh nhi... nó... nó...” Đại phu nhân chỉ chỉ vào căn phòng bốc cháy.

Đại phu nhân còn chưa nói xong, Sở Lăng Thiên đã vọt đến cửa, một thanh gỗ bị cháy suýt nữa đổ lên người y.

“Gia! Đừng!” Kinh Phong vọt đến trước mặt y, cố gắng giữ y lại.

“Buông ra!” Ánh mắt Sở Lăng Thiên bốc hỏa, cho dù nàng mất, y cũng phải lấy ra được tro cốt của nàng.

“Gia, tiểu thư không sao, bên trong không có ai.” Kinh Phong nhỏ giọng nói.

Sở Lăng Thiên thở phào một hơi.

“Nhưng chúng ta phải giả vờ như tiểu thư có ở bên trong!”

Sở Lăng Thiên gật đầu, vừa mừng vừa sợ, nha đầu ngốc, khiến y sợ đến mức mất hồn. Một khi đã như vậy, y sẽ diễn trò cùng nàng. Y hát Kinh Phong sag một bên, Phá Trận tiến lên, hai người hợp lực mới kéo được y đến vị trí an toàn.

“Rốt cục sao lại vậy?” Sở Lăng Thiên bình tĩnh hỏi.

“Nhất định là bếp lò rồi.” Về mặt Đại phu nhân lo âu, “Lục di nương sợ lạnh, nên trong phòng họ đặt thêm hai bếp lò, sao lại vậy? Lục muội, Linh nhi, hai người chết thật thảm quá!” Nói xong, bà liền gào khóc thảm thiết.

Cũng may là gian phòng này độc lập, không gần phòng nào, bằng không, cả ngôi chùa sẽ chìm vào biển lửa. Thật lâu sau, ngọn lửa rốt cục cũng nhỏ dần.

Lúc này, Gia Cát Chiêm và Như Phong chạy đến.

Đại phu nhân lập tức nhào qua, khóc tẩm tức, “Lão gia, Lục muội và Linh nhi mất rồi...”

“Mất rồi?” Gia Cát Chiêm chờ người, kinh ngạc nhìn Đại phu nhân, “Mất rồi là ý gì? Linh nhi đâu? Linh nhi ở đâu?”

“Mẹ, là phòng của Tam muội cháy à?” Như Phong vẫn giữ tỉnh táo.

“Ừ.” Đại phu nhân gạt đầu, “Hai người đó mệnh khổ!”

“Con đi cứu Tam muội!” Nói xong, Như Phong muốn vọt vào.

“Đứng lại!” Gia Cát Chiêm giữ chặt Như Phong, “Không được đến gần, nếu con xảy ra chuyện thì phải làm sao?”

Đại phu nhân cũng sống chết ôm lấy cánh tay của Như Phong: “Phong nhi, không thể đi, mẹ xin con, đừng đi! Lục muội và Linh nhi đã không còn, con vào cũng vô ích thôi!”

“Vào xem, nói không chừng còn có thể cứu được.” Như Phong chưa từ bỏ ý định, “Tam muội thông minh như vậy, nhất định muội ấy có cách thoát ra, cha, mẹ, mau thả con ra!”

“Ta nói không được đi là không được đi!” Gia Cát Chiêm tức giận quát, “Con dám vào trong, Gia Cát Chiêm ta sẽ không nhận đứa con này.” Như Phong là con trai duy nhất của ông, không có mạng sống của đứa con gái nào có thể so với y, cho dù có là Gia Cát Linh Ẩn.

Hết chương 160

161. Chương 161: Người Là Người Hay Ma

“Xin cha hãy buông tay ra! Con phải cứu Tam muội!”

“Con!” Gia Cát Chiêm tức giận đến trán nổi gân xanh, ông làm sao buông tay được, “Hiện tại không thể để con đi được!”

“Linh nhi, con gái của ta, con chết thật là thảm!” Đại phu nhân vừa vây lấy Như Phong, vừa gào khóc.

“Mẹ, con vẫn yên lành, mẹ khóc cái gì?” Một giọng nói thanh thúy ở bên cạnh truyền đến.

“Linh nhi.”

“Tam muội.”

Sở Lăng Thiên cùng Như Phong đồng thời kêu lên vui sướng.

Mọi người lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đêm đen như mực có một bóng người đang đi về phía bên này.

Đại phu nhân biết đó là tiếng của Gia Cát Linh Ẩn, thân thể của bà bắt đầu run lấy lấy: “Linh nhi... Con là người hay là ma?”

“Con là người! Mẹ, mẹ xem con có bóng mà.”

Gia Cát Linh Ẩn vừa nói vừa đi đến trước mặt mọi người, Sở Lăng Thiên bước qua, gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

“A di đà phật!” Lòng trụ trì Hoằng Nhất cũng được thả lỏng, “Tam tiểu thư đúng là phúc lớn mạng lớn. Lục di nương đâu?”

“Lục di nương... Mất rồi.” Nói xong nước mắt Gia Cát Linh Ẩn trào ra, “Sau khi lửa cháy lớn, Lục di nương đẩy ta ra cửa sổ trước, nhưng di ấy lại chạy không kịp đã bị một thanh gỗ đập trúng. Ta sợ hãi quá nên ngất đi, vừa mới tỉnh lại thì nghe bên này có tiếng động nên tới đây.”

“Linh nhi không sao là tốt rồi.” Gia Cát Chiêm thấy nàng không sao trong lòng cũng yên tâm một chút. Nhưng mà Lục di nương không còn, ít nhiều vẫn có chút khó chịu.

Đại phu nhân hoảng sợ nhìn Gia Cát Linh Ẩn, bà khiếp sợ đến mức một câu nói an ủi cũng không nói ra được. Làm sao có thể? Nàng tại sao không chết? Làm sao lại có thể sống? Nhà đầu kia có thể nào là thần tiên, đến cả kế hoạch lần này của bọn ta cũng có thể thoát. Trong lòng Đại phu nhân chấn động đến độ suýt nữa thì té xỉu.

“Mẹ, Tam muội chẳng phải là không sao rồi sao, mẹ không cần phải đau lòng.” Gia Cát Hồng Nhan đi tới, đỡ Đại phu nhân dậy, lo sợ bà bị bại lộ trước mặt mọi người.

“Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.” Đại phu nhân lặp lại nói, “Không sao là tốt rồi.”

“Trụ trì, đã điều tra rõ nguyên nhân hỏa hoạn chưa?” Sở Lăng Thiên mặt lạnh như băng, dầm ra tay với nữ nhân của y, chuyện này y nhất định phải truy xét tới cùng.

“Điện hạ!” Không đợi Hoằng Nhất nói, Đại phu nhân cướp lời trước, “Nhất định là Lục di nương để bếp lo gần quá, làm chần bị cháy nên mới xảy ra sự việc ngoài ý muốn.”

“Mẹ...” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một tiếng: “Con cùng Lục di nương đêm nay căn bản không dùng bếp lò, chuyện này trụ trì Hoằng Nhất có thể làm chứng.”

“Bần ni có thể làm chứng, lời Tam tiểu thư nói là sự thật. Buổi tối bần ni phân phó Thanh Liên đi đổi bếp lò, Thanh Liên lại đem hai cái bếp lò trở về, nói rằng Tam tiểu thư cảm thấy dầu choáng váng, đêm nay không cần bếp lò, muốn thêm hai cái chần thôi.”

“Quả thật đúng như vậy.” Tiểu ni cô Thanh Liên lên tiếng.

“Nếu không có bếp lò vậy thì không phải hỏa hoạn ngoài ý muốn. Pháp sư, tại Thiên Hoa Tự có người mưu hại Thất vương phi tương lai, bản vương lệnh cho người phải điều tra rõ ràng!”

“Vâng, Điện hạ!” Hoằng Nhất nhìn Gia Cát Linh Ẩn, không nghĩ tới nàng lại là Thất vương phi tương lai. Bà gần đây đều ở trong chùa, đối với mọi chuyện bên ngoài hầu như biết rất ít, cho nên cũng không biết về thân phận khác của Tam tiểu thư phủ Gia Cát, “Nếu có người cố ý phóng hỏa, bần ni chắc chắn giao cho quan phủ trừng trị không tha! Thanh Liên, người đi mời Lương đại nhân đến đây, điều tra án này cho rõ ràng.”

“Tuân lệnh, sư phụ.”

Hoằng Linh pháp sư lén lút lui về phía sau đám người, rất sợ bị người ta phát hiện ra cái gì. Người phóng hỏa, đúng là nàng ta.

Thiên Hoa Tự cách Ngân Đô hai dặm đường. Lương Thế Toàn rất nhanh liền mang theo một đội nhân mã chạy tới đây, dọc theo đường đi hần đã hỏi qua sự tình từ Thanh Liên. Nhìn thấy Gia Cát Chiêm cùng Sở Lăng Thiên, hần lập tức hướng hai người hành lễ.

“Lương đại nhân không cần đa lễ, trước tiên hãy điều tra án đi đã.”

“Vâng, Thất Điện hạ. Ngày hôm nay, lần cuối cùng mọi người nhìn thấy Lục di nương là lúc nào? Sau đó có đến gần phòng này không?” Lương Thế Toàn hỏi tất cả mọi người.

“Hần là lúc dùng bữa tối.” Đại phu nhân nghĩ nghĩ, “Dùng xong bữa tối, ta liền trở về phòng nghỉ ngơi, sau đó cũng không đi ra ngoài.”

Lương Thế Toàn hỏi toàn bộ những người khác, đáp án đều giống với Đại phu nhân. Hắn nhú nhú mày, quyết định đi vào trong xem xét một chút. Lúc này, lửa đã tắt, mọi thứ ở trong phòng cũng đều biến thành tro.

Lương Thế Toàn mang theo vài người, tự mình vào trong xem xét. Bỗng nhiên, chân hắn giẫm lên cái gì đó, hắn xoay người nhặt lên xem, là một miếng ngọc bội.

Hắn đi tới, đem ngọc bội bày ra trước mặt mọi người, “Miếng ngọc bội này là ta nhặt được ở trong phòng, có ai biết không?”

Đại phu nhân vô thức sờ sờ bên hông, trong lòng nhất thời hoảng sợ, tay được Gia Cát Hồng Nhan bắt đầu run rẩy, sao lại không thấy?

“Tam tiểu thư, tiểu thư xem thử có phải của mình không?” Lương Thế Toàn đưa cho Gia Cát Linh Ẩn xem trước.

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu: “Ta không mang ngọc bội theo, không phải của ta. Phụ thân, cha xem có phải của Lục di nương hay không.”

Lương Thế Toàn trình miếng ngọc bội đến trước mặt Gia Cát Chiêm, ánh mắt Gia Cát Chiêm nhất thời ngưng tụ lửa giận, nói trái với lương tâm: “Là của Lục di nương.”

“Miếng ngọc bội này không phải của Đại phu nhân sao?” Phu nhân có đôi mắt nhỏ kêu lên, “Lúc dùng bữa tối, phu nhân còn đưa cho chúng ta xem, nói là của Thừa tướng gia tặng bà ấy, mặt trên có khắc chữ Mẫn.” Vị phu nhân này lấy miếng ngọc bội qua, chỉ vào một chữ rất nhỏ ở mặt trên, “Ở đây này, không chú ý thật đúng là nhìn không ra.” Ngọc bội này quá quen thuộc đối với ông, đúng là ông đưa cho bà.

Sắc mặt Gia Cát Chiêm đỏ lên, nói: “Lão phu hoa mắt, vậy mà cũng nhìn lầm! Tiêu Mẫn! Cái này là của bà? Nói, vì sao lại ở trong phòng của Linh nhi và Thanh Thanh?”

“Lão gia...” Đại phu nhân sợ tới mức cả người run lên, giả bộ bình tĩnh nói: “Nhất định là do lúc thiếp tới phòng của các nàng, không cẩn thận làm rơi. Thiếp còn tìm khắp nơi, không nghĩ tới lại rơi ở trong này.”

“Hôm nay lúc dùng bữa tối, phu nhân còn đưa cho chúng ta xem. Phu nhân, đồ Thừa tướng gia tặng cần phải cất giữ thật tốt.” Một phu nhân cùng dùng bữa tối với Đại phu nhân nói.

Lương Thế Toàn trầm tư trong chốc lát, chung quy cảm thấy được có điều gì đó không ổn, bỗng nhiên hắn nghĩ ra: “Vị phu nhân này, phu nhân nói lúc cùng Thừa tướng phu nhân dùng bữa tối, mọi người có thấy qua ngọc bội?”

“Đúng vậy!” Vị phu nhân kia gật đầu, “Chúng ta đều nhìn thấy.”

Vài vị phu nhân khác cũng gật đầu theo, “Đúng vậy.”

“Vậy chứng minh được, ngọc bội rơi ở trong phòng của Lục di nương và Tam tiểu thư là sau bữa tối. Nhưng mà phu nhân vừa mới nói, dùng xong bữa tối liền trực tiếp đi về phòng, không có ra ngoài. Vậy ngọc bội này đang yên đang lành sao tự dưng lại chạy đến phòng khác?”

“Ta nhớ ra rồi.” Đại phu nhân vội vàng nói, “Lục muội đến phòng ta, thấy ngọc bội này đẹp muốn mượn đi ra ngoài chơi nên ta liền đưa uội ấy.”

“Mẹ, từ lúc đó đến giờ con đều ở cùng với Lục di nương, sao con lại không biết chuyện này? Con có thể chứng minh rằng dì ấy không có ra ngoài.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Ta... Ta...” Đầu Đại phu nhân trống rỗng, cái gì cũng không nói được.

“Phu nhân, như vậy xem ra phu nhân là người bị tình nghi lớn nhất. Thừa tướng đại nhân, hạ quan có thể mang phu nhân về điều tra không?” Lương Thế Toàn nhìn Gia Cát Chiêm hỏi.

“Lương đại nhân cứ xử lý theo lẽ công bằng.”

“Lương đại nhân...” Sở Lăng Thiên nghiêm mặt, “Thừa tướng phu nhân có ý đồ mưu hại Bình Dương quận quân, Thất Vương phi, người nhất định phải giải quyết công bằng!”

“Vâng, vâng...” Trời mùa đông giá lạnh, nhưng mà trên trán của Lương Thế Toàn đều là mồ hôi, “Điện hạ yên tâm, thần nhất định điều tra rõ nguyên do.”

“Lão gia, Điện hạ, thiếp không làm cái gì hết!” Đại phu nhân lúc này mới nóng nảy, bà tìm bóng dáng pháp sư Hoằng Linh ở trong đám người, cuối cùng cũng thấy nàng ta, “Là người, là pháp sư Hoằng Linh bức thiếp làm! Nàng ta bức thiếp ăn độc dược, nếu không làm như vậy nàng ta sẽ không đưa thuốc giải.”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía pháp sư Hoằng Linh.

“Hoằng Linh, rốt cuộc sao lại thế này?” Trụ trì Hoằng Nhất hỏi.

“Sư tỷ, sao tỷ có thể tin tưởng được lời nói của một người đã rơi vào đường cùng chứ? Muội cùng Tam tiểu thư không thù không oán, cùng Lục di nương trước đây chưa từng gặp mặt, vì sao muội phải mưu hại các nàng? Phu nhân, người thế mà lại vu oan giá họa cho ta, thật sự là không thể tin nổi!”

Đại phu nhân cười lạnh một tiếng, nói: “Đúng, là chủ ý của ta, nhưng người phóng hỏa là người! Người cùng ta trao đổi điều kiện, chính là ta giúp người làm trụ trì!”

“Người nói vậy!” Thân sắc pháp sư Hoằng Linh hoảng sợ, “Sư tỷ, muội tuyệt đối không có!” Nàng chậm rãi tới gần Hoằng Nhất, chuyện đã bại lộ, dựa vào biện pháp bình thường nàng đã không có cách nào đạt thành tâm nguyện. Bỗng nhiên, trong tay nàng xuất hiện một thanh đoản kiếm, đâm về phía trụ trì Hoằng Nhất.

Kinh Phong tay mất lạnh lẽo, một cước đá văng Hoằng Linh, Hoằng Nhất mới không bị thương.

Hai người chó cắn chó, đem âm mưu của họ đều bại lộ. Đại phu nhân lê liệt ngã trên mặt đất, chuyện này bà chết chắc rồi.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Đại phu nhân, bỗng nhiên nói: “Thất gia, mẹ nhiều năm qua cũng hao tâm tổn sức đối với ta không ít, nể mặt Linh nhi tha ẹ lần này đi.”

Nghe thấy lời nói của nàng, mọi người không thể tin mà nhìn nàng, không nghĩ rằng lúc này nàng còn vì Đại phu nhân mà cầu xin. Trong mắt Sở Lăng Thiên tràn đầy lo lắng, nên làm chuyện gì cho phải? Nhưng mà nhìn thấy ánh mắt mong chờ của nàng, y không đành lòng từ chối: “Nghe theo lời Linh nhi vậy. Lương đại nhân, ông có thể trở về.”

“Vâng, điện hạ.” Sở Lăng Thiên đã mở miệng, Lương Thế Toàn đành phải mang theo người ngựa trở về.

Đại phu nhân nhìn Gia Cát Linh Ẩn, dường như sinh ra một loại ảo giác, làm sao có thể? Nàng ta thế mà lại vì mình cầu xin? Nàng ta nhất định có âm mưu lớn ở phía sau, nhưng chính bà cũng đã quản không được nhiều như vậy, trước phải bảo toàn tính mạng mới là điều quan trọng. Trong lòng bà vẫn đang sợ hãi không thôi, Gia Cát Linh Ẩn đã lớn mạnh đến mức chỉ một câu nói cũng ảnh hưởng đến tính mạng của bà, chỉ một câu là có thể giữ lại mạng sống cho bà.

Gia Cát Chiêm cũng khiếp sợ không thôi, lần này, ông đã không định bao che cho Đại phu nhân, chính bà làm chuyện ác phải theo xử lý theo quốc pháp, Tiêu gia cũng sẽ không tìm đến làm phiền ông, lại có thể ăn nói với Thất Điện hạ. Sự tình hết lần này đến lần khác khiến ông cũng không lường trước được sẽ phát triển thành như vậy.

Chuyện xảy ra như vậy, đương nhiên là không thể ở lại đây, cho nên mọi người trở về phủ Thừa tướng. Sở Lăng Thiên vẫn gắt gao nắm chặt tay Gia Cát Linh Ẩn, đi tới Trúc Nguyệt Hiên cùng nàng.

Chuyện này nhất định vẫn chưa chấm dứt, Gia Cát Linh Ẩn cầu xin giữ lại mạng sống cho Đại phu nhân, nhưng mà chuyện bà mưu hại thứ nữ cùng di nương là có thật, Lục di nương cũng vì vậy mà ‘mất mạng’.

Hết chương 161

162. Chương 162: Thừa Tướng Gia Muốn Hưu Thê

Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên mới đến Trúc Nguyệt Hiên, chợt nghe tiếng kêu thảm thiết của Đại phu nhân, tiếng sau cao hơn tiếng trước, nhất định Gia Cát Chiêm lại đang đánh bà. Tiếng kêu thống thiết

văng vẳng suốt một canh giờ liền mới ngừng, không biết trên người Đại phu nhân, còn có tắc da thịt nào lạnh lặn không.

Mấy nha hoàn hầu hạ hai người rửa mặt chải đầu xong mới lên giường nghỉ ngơi.

“Thất gia, người có trách ta không?” Gia Cát Linh Ẩn giữ lại mạng của Đại phu nhân, nàng lo lắng trong lòng Sở Lăng Thiên không vui.

“Trách nàng chuyện gì?” Sở Lăng Thiên hôn lên tóc nàng, “Nàng làm gì ta cũng ủng hộ! Muốn làm gì thì làm, tất cả đã có ta đây.” Y siết chặt vòng ôm, để nàng dán sát vào ngực mình, “Hôm nay làm ta sợ muốn chết, nếu nàng xảy ra chuyện thật, cuộc đời này của ta phải sống tiếp thế nào đây.”

“Thất gia, xin lỗi đã làm người lo lắng. Nếu ta chết thật, chắc chắn còn có thể sống lại. Thất gia, người tin chuyện người chết có thể sống lại không?”

“Đừng nói bậy! Người chết sao có thể sống lại được.”

“Vậy người có tin, có người từ một thời đại khác, xuyên đến thời đại của người không?”

“Ta tin.”

“Thật không?”

“Ừ, những gì Linh nhi nói, ta đều tin hết. Người chết có thể sống lại, cũng có thể từ nơi này xuyên đến nơi khác.”

Gia Cát Linh Ẩn âm thầm mỉm cười, nam nhân này, khiến nàng cảm thấy ấm áp và an lòng trong thế giới lạ lẫm thế này. Lòng nàng vẫn lơ mơ lo lắng, nếu có một ngày, bỗng nhiên nàng lại xuyên trở về thì phải làm sao?

Đại phu nhân hôn mê trên giường suốt hai ngày mới tỉnh lại, bà tin tưởng, Gia Cát Chiêm thực sự có lòng đánh chết bà, nếu không phải có Như Phong can ngăn, bản thân bà thực sự đã mất mạng. Bà mới vừa tỉnh lại, Lưu quản gia lại mang đến một tin tức khiến bà suýt ngất đi: “Thừa tướng gia định hưu thê!” Bà đảo mắt, ghen ngào thật lâu mới nói: “Nhanh đi mời mẹ và đại ca của ta đến!”

Nhận được tin của Đại phu nhân sai người mang đến, Tiêu lão thái quân, Tiêu Lương lập tức đến phủ, bộ dạng Tiêu lão thái quân nổi giận đùng đùng, đến vấn tội Gia Cát Chiêm.

“Thừa tướng gia, Mẫn nhi ở trong phủ nhiều năm, vất vả lo liệu, chăm sóc con cái. Là chủ mẫu phủ Thừa tướng, lại là Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân do Hoàng thượng đích thân phong tặng, người muốn bỏ người của Tiêu gia, cũng phải đưa ra một lý do!” Tiêu lão thái quân không chút khách sáo nói.

Gia Cát Chiêm bình tĩnh: “Hai lần hại Lục di nương sẩy thai, phóng hỏa đốt phòng của Lục di nương và Linh nhi, Linh nhi nhất định lại được cái mạng, nhưng Lục di nương lại vùi thây nơi biển lửa. Không biết cách dạy con, Hồng Nhan chưa chồng đã có chửa, mấy chuyện này có tính là lý do không? Mỗi một chuyện đều đủ để bản tướng hưu bà ấy!”

“Thừa tướng gia, Mẫn nhi quả thực làm sai không ít chuyện, ta sẽ bảo nó bồi tội với Tam tiểu thư. Tình cảm phu thê hai người nhiều năm như vậy, người nhất định là tức giận mới nói vậy, ta sẽ nói nó, bảo nó sửa chữa lại tính tình.” So với vẻ trịch thượng của Tiêu lão thái quân, Tiêu Lương tâm bình khí hòa hơn nhiều.

“Bản tướng đã cho bà ấy cơ hội hết lần này đến lần khác, không ngờ lần nào cũng làm nghiêm trọng hơn, càng lúc càng làm càn. Để bà ta lại, nếu ngày nào đó chọc giận Thất điện hạ, mũ ô sa trên đầu bản tướng cũng khó giữ!”

“Thừa tướng gia, ta mang Mẫn nhi về Tiêu phủ, để cảnh tỉnh nó, bảo nó sửa sai, lại dẫn nó trở về, như thế được không?” Bị trượng phu trả về nhà mẹ đẻ, chuyện này đối với nữ tử xuất giá mà nói cũng gần như là bị hưu, là hình phạt nặng nhất rồi, lúc này Tiêu Lương cũng chỉ có thể ra hạ sách này.

Thấy Gia Cát Chiêm im lặng không nói, Tiêu Lương tùy lúc dè dặt: “Thừa tướng gia, hiện giờ thế cục trong cung nhìn như vững vàng, thực ra lại hết sức căng thẳng. Ta thấy, đại hôn của Thái tử nhất định là một bước ngoặt, Thái tử, Lục vương, Thất vương ở thế chia ba, không biết trong lòng thừa tướng đã hướng về bên nào? Tiêu phủ nhất định sẽ đi theo phủ Thừa tướng.”

Gia Cát Chiêm chau mày: “Gần hai năm nay, Hoàng thượng đều không nhắc đến chuyện đổi thái tử nữa, nhưng sự yêu thương đối với Thất vương, ai cũng thấy rõ, Lục vương phủ nhìn như bình thường, thực ra đang nghỉ ngơi dưỡng sức, phong vận biến hóa, quả thực không dám đoán trước.”

“Theo ta thấy, Thừa tướng gia vẫn sớm quyết định đi, biến cố chỉ là chuyện sớm muộn, lỡ như lúc đó cả ba đều vút bỏ chúng ta, sẽ không kịp nữa.”

Gia Cát Chiêm cười lạnh: “Lão đệ nói cũng có lý, nhưng bản tướng cho rằng, Nhị đệ, Như Phong, Như Ý còn có mấy cháu ngoại trai nữa, trong tay đều nắm binh quyền, chúng ta nhất định là thế lực mà ba bên đều muốn tranh đoạt, treo giá, mới là đảm bảo tốt nhất!”

“Ý của Thừa tướng gia là, để cho đối phương tìm tới cửa, rồi mới định đoạt?”

“Đúng vậy! Nếu tỏ thái độ trước, không những nhất thời trở thành đối tượng để hai thế lực còn lại công kích, mà còn trong quá trình hợp tác, có thể rơi vào thế bị động. Trái lại, sẽ không giống vậy.”

“Hay! Hay!” Tiêu Lương không ngừng tán thưởng, “Biện pháp của Thừa tướng gia thật là tuyệt diệu! Ta sẽ nghe theo Thừa tướng gia, nhà Gia Cát và Tiêu gia vinh quang cùng hưởng, có nạn cùng chia, sớm hợp thành một thể, nếu Thừa tướng có chuyện cần dùng Tiêu phủ, cứ việc lên tiếng.”

“Đó là đương nhiên.”

“Vậy chúng ta mang Mẫn nhi về nhà trước, qua mấy ngày nữa lại đưa về.”

“Ừ.”

Tiêu Lương hóa giải nguy cơ Đại phu nhân bị hưu, trong lòng ông rất rõ, không phải Gia Cát Chiêm có ý định hưu thê, mà chính là mượn cơ hội này xem thái độ của Tiêu phủ.

Hôm nay, Kinh Phong mang về tin tức, phát hiện một gia đình bên cạnh có cây bạch quả. Gia Cát Linh Ẩn không để ý tuyệt rợp trời, lập tức bảo Kinh Phong dẫn nàng đi.

Dựa theo trí nhớ, Kinh Phong nhanh chóng dẫn Gia Cát Linh Ẩn tìm được ngôi nhà kia. Kêu cửa, ra mở cửa là một đôi vợ chồng già, tóc hai người đã bạc, lưng cũng còng, y phục trên người đầy miếng vá, gió lạnh thổi vù vù vào nhà.

“Công tử, cô nương, hai người tìm ai? Khụ, khụ!” Lão bà bà hỏi, khi nói chuyện, bà ho không ngừng.

“Lão bà bà, chúng ta chỉ là đi ngang qua.” Gia Cát Linh Ẩn chỉ vào Kinh Phong, “Đây là đệ đệ của ta, chúng ta muốn ngồi nghỉ chân một lát, tuyết lớn ngừng rơi lại đi, không biết có tiện không?”

“Tiện mà, tiện mà, khụ khụ.” Lão bà bà để họ vào nhà, thấy mặt Gia Cát Linh Ẩn bị lạnh đến đỏ bừng, có chút đau lòng, “Cô nương à, đến cạnh bếp lò sưởi ấm đi.”

“Đa tạ lão bà bà.” Gia Cát Linh Ẩn chà xát hai tay, “Lão bà bà, con cái của bà không có nhà ư?”

Lão bà bà lắc đầu: “Khụ khụ, chúng ta chỉ có một đứa con gái, mấy năm trước đã xuất giá, bây giờ chỉ còn lại hai thân già này, khụ khụ.”

“À, con gái của bà có về thăm bà không?”

Có lẽ là nhắc đến con gái, vẻ mặt của lão bà bà có chút bi thương: “Nó à, ồ còn không mang nỗi mình ồ, gả cho tên trượng phu khốn kiếp, mê uống rượu, còn đánh bạc, lâu lâu còn đánh nó nữa. Vì để cờ bạc, tên súc sinh kia suýt nữa đã bán nó vào thanh lâu, khụ khụ...” Nhớ đến cảnh ngộ của con gái, lão bà bà không khỏi trào nước mắt.

Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị hỏi chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, lão gia vừa nói chắc lại nhà người đến xin nghỉ chân, vừa đứng dậy mở cửa, nhìn thấy người bên ngoài, ông vừa mừng vừa lo: “Tiểu Diệp, sao con lại về nhà? Bình Nhi cũng về cùng à? Trời đổ tuyết lớn, nếu ngã thì làm sao? Mau vào mau vào đi.”

Nữ tử từ ngoài cửa bước vào khoảng hai mươi tuổi, dắt tay một tiểu cô nương khoảng bốn năm tuổi: “Cha, mẹ, con thấy trời tuyết càng lúc càng lớn, lo lắng sức khỏe của cha mẹ, nên trở về thăm, họ là?” Tiểu Diệp hoài nghi nhìn Gia Cát Linh Ẩn và Kinh Phong.

“Là hai chị em đi ngang qua, khụ khụ.” Lão bà bà vừa nói vừa ôm tiểu cô nương vào lòng, hôn không ngừng.

Gia Cát Linh Ẩn và Kinh Phong liếc nhìn nhau, Tiểu Diệp vừa mới bước vào, hai người họ đã kinh ngạc không thôi, thực sự rất giống Đại phu nhân. Chẳng lẽ nàng chính là đứa con mà Đại phu nhân vứt bỏ? Đứa bé Tam đi nương sinh hạ ba ngày sau qua đời, thực sự chính là Như Phong. Đứa bé đó hoàn toàn không chết, mà là bị Đại phu nhân tráo đổi. Nhất định là Đại phu nhân liên kết với hạ nhân trong phủ, gạt Tam đi nương rằng đứa bé đã chết, thực ra là đưa cho Đại phu nhân, để người ngoài nghĩ bà cũng sinh con trai, vì giấu mọi người, bà lại có thể nhẫn tâm hạ lệnh chìm chết đứa con của chính mình, tâm địa quá ngoan độc. Gia Cát Linh Ẩn trong lòng quay cuồng, ngoài mặt vẫn bình thường như cũ.

“Bà bà, hôm qua phụ thân lại đánh mẹ.” Bình Nhi dựa vào lòng lão bà bà, nói.

“Tiểu Diệp, mau đưa mẹ xem! Khụ khụ.” Lão bà bà lập tức đứng dậy đi đến chỗ Tiểu Diệp.

“Mẹ, không có.” Tiểu Diệp trừng mắt với Bình Nhi, “Con nít nói bừa đó mà.”

“Cho mẹ xem! Khụ khụ.” Lão bà bà làm sao yên tâm, bà vén ống tay áo nàng lên, những vết sẹo có cũ có mới, vẫn vằn trên cánh tay của Tiểu Diệp, bà nhất thời đau lòng ôm lấy Tiểu Diệp: “Nữ nhi đáng thương của ta! Đúng là tên súc sinh!”

“Ôi, là nghiệp chướng!” Lão gia gia thở dài.

“Cha, mẹ, con không sao.” Tiểu Diệp lau nước mắt cho lão bà bà, “Con gửi Bình Nhi ở đây, mẹ chăm sóc nó giúp con, vài ngày nữa con lại quay về thăm cha mẹ.”

Gia Cát Linh Ẩn phát hiện thấy thần sắc Tiểu Diệp có phần kích động, Tiểu Diệp đang chuẩn bị ra cửa, lại thấy một đội quan binh hùng hổ tiến vào sân, trong tay họ cầm giáo mác, mặt mũi hung tợn, người cầm đầu quát lớn: “Niếp Tiểu Diệp, mau ra đây! Cùng bản quan về nha môn tiếp nhận thẩm tra!”

“Tiểu Diệp, chuyện gì vậy con? Khụ khụ khụ khụ!” Nhìn thấy quan phủ đến, cơ thể lão bà bà không ngừng run rẩy, bà cầm chặt lấy tay của Tiểu Diệp.

“Bà bà, mẹ giết phụ thân rồi.” Bình Nhi nhỏ giọng nói.

“Hả!” Lão bà bà và lão gia gia vừa nghe, suýt nữa ngất xỉu, “Những người này là đến bắt con sao?”

“Mẹ...” Đối mặt với nhiều quan binh như vậy, Tiểu Diệp biết bản thân chạy không thoát, nàng ngược lại rất trấn tĩnh, “Ngày tháng như vậy thực sự sống không bằng chết! Chỉ là con gái không thể báo đáp được công ơn dưỡng dục của cha mẹ, Bình Nhi còn phải phiền cha mẹ chăm sóc, nếu cha mẹ không chăm sóc được nó, thì hãy đem nó cho nhà khác nhé.” Nói xong, nàng quỳ xuống, dập đầu với ông bà lão, “Tuy rằng con được nhặt về, nhưng cha mẹ đối đãi như con ruột, con cảm kích vô cùng. Con bất hiếu, không thể phụng dưỡng cha mẹ, kiếp sau con nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp ân tình của cha mẹ.”

Nói xong, nàng đứng lên đi ra bên ngoài.

“Bắt lấy ả, đại nhân đã định tử tội cho ả rồi!”

Mấy bộ khoái xông đến, bắt lấy Tiểu Diệp, kéo nàng ra ngoài. Lão bà bà và Bình Nhi ở đằng sau vừa khóc vừa đuổi theo, tiếng khóc Bình Nhi xé gan xé phổi, khiến nước mắt Tiểu Diệp rơi như mưa: “Bình Nhi, nghe lời ông bà nha con...”

“Đợi đã!” Gia Cát Linh Ẩn bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng nói.

Hết chương 162

163. Chương 163: Có Muốn Ném Thử Thân Thể Của Vi Phu?

“Vị tiểu nương tử, có chuyện gì?” Bộ đầu thấy bộ dáng xinh đẹp của Gia Cát Linh Ẩn liền cười tí mắt nhìn nàng.

“Tuy tiểu Diệp giết người nhưng nàng cũng là vì bất đắc dĩ. Đây thuộc về hành vi phòng vệ, tội không đến mức phải chết. Còn đại nhân các người, người còn chưa bắt được đã giáng cho nàng tội chết, ở đâu có cái đạo lý này? Dưới chân thiên tử, há lại để ấy người các người làm bậy!”

“Ô! Vị tiểu nương tử, người còn quản chuyện thẩm án của chúng ta?” Bộ đầu khinh thường nói, “Lão gia chúng ta nói ả tội chết thì chính là tội chết!” Hắn lại đánh giá Gia Cát Linh Ẩn một hồi, nhất thời nổi lên sắc tâm, “Các huynh đệ, nữ nhân này cũng tham gia giết người, mang về cho ta!”

“Dạ!” Vài người đang muốn tiến lên, nhưng mà còn chưa tới gần Gia Cát Linh Ẩn liền bị Kinh Phong đá bay, nằm ở trên tuyết kêu to.

“Các người là ai?” Bộ đầu bắt đầu hoảng sợ mà nhìn nữ tử cùng thiếu niên trước mặt, trong lòng cố trấn định, “Quan phủ phá án, các người không cần xen vào việc của người khác, nếu không, bộ đầu ta bắt các người về!”

“Khẩu khí thật lớn!” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói, “Bản tiểu thư đã xem qua Lương Thế Toàn xử án vài lần, cũng không tùy tiện bắt người.”

“Lương đại nhân?” Bộ đầu trong lòng càng thêm khủng hoảng. Lương Thế Toàn là quan lãnh đạo trực tiếp của lão gia nhà hắn, nàng ta vậy mà lại gọi thẳng tên của ông ấy, “Cô nương à, nếu người cứ quản việc không liên quan đến mình, bộ đầu ta sẽ không khách khí!”

“Đại bộ đầu, người chẳng lẽ không nể mặt?” Gia Cát Linh Ẩn lấy ra một tấm lệnh bài, ném tới trước mặt hắn, “Nhìn cho rõ!”

Bộ đầu thở hổn hển một tiếng, nhặt lệnh bài lên, không khỏi chấn động, lập tức quỳ xuống, hướng về phía Gia Cát Linh Ẩn khấu đầu một cái: “Tiểu nhân có mắt như mù, mong Quận quân bớt giận.” Nói xong hắn run rẩy đưa lệnh bài đến tay Gia Cát Linh Ẩn. Hắn không nghĩ tới nữ tử trước mắt mình lại có thể là Tam tiểu thư phủ Thừa tướng, Bình Dương quận quân, Thất Vương phi tương lai.

“Thấy rõ rồi?”

“Thấy rõ rồi! Thấy rõ rồi!”

“Người, các người có thể mang đi. Nhưng nếu nàng có nửa phần thương tổn, bản tiểu thư sẽ gọi Lương Thế Toàn đến hỏi.”

“Dạ, dạ, tiểu nhân nhất định báo cáo đại nhân, xử lý thật công bằng.”

“Tốt nhất là như vậy! Bảy ngày sau bản tiểu thư sẽ tìm Lương Thế Toàn hỏi tình tiết vụ án này.”

“Dạ, dạ, đại nhân nhất định sẽ nhanh chóng điều tra rõ vụ án.”

“Ừ.”

“Đi mau, đi mau!” Bộ đầu gọi sai dịch, chận vật rời khỏi sân. So với bộ dáng hung hổ lúc đến thì hoàn toàn ngược lại.

Lão bà bà quỳ xuống dưới chân Gia Cát Linh Ẩn: “Dân phụ vừa rồi thất lễ, xin quận quân thứ tội. Khụ khụ!”

“Lão bà bà, mau đứng lên đi.” Gia Cát Linh Ẩn chạy tới đỡ bà dậy, “Mọi người không cần lo lắng, Tiểu Diệp không sao đâu. Ta cam đoan bảy ngày sau nàng ấy nhất định trở về không thiếu một sợi tóc.”

“Đa tạ quận quân giúp đỡ.” Lão bà bà kích động nắm lấy tay Gia Cát Linh Ẩn.

“Lão bà bà không cần khách khí.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nhớ tới lời nói của Tiểu Diệp, liền hỏi: “Tiểu Diệp không phải do hai vị sinh ra sao?”

Lão bà bà gật đầu. Gia Cát Linh Ẩn vừa rồi ra tay cứu giúp khiến cho bà an tâm không ít, nghe đến chuyện này lập tức kể: “Ta cùng ông ấy lấy nhau đã hai mươi năm đều không có con, ta đến nằm mơ cũng muốn làm mẹ. Có một buổi tối chúng ta đã đi ngủ, bỗng nhiên bị tiếng trẻ con khóc đánh thức. Khụ khụ! Ta bảo ông ấy đi ra ngoài xem, ông ấy lại nói vì ta quá mong muốn có con nên nghe lầm. Ta cũng nghĩ là do mình bị ảo giác, định chuẩn bị ngủ tiếp, ai ngờ tiếng đứa nhỏ khóc càng lúc càng lớn. Chúng ta rời giường, mở cửa ra liền thấy một đứa trẻ đang nằm ngoài cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến xanh tím, vì thế chạy tới ôm lên. Chúng ta gọi nó là Tiểu Diệp. Khụ khụ!”

“Vậy bà có biết cha mẹ của Tiểu Diệp là ai không?”

“Nhiều năm như vậy cũng không có người đến tìm.”

“Lúc ấy trên người đứa bé có tín vật gì không?”

Lão bà bà nghĩ: “Cái gì cũng không có.”

Gia Cát Linh Ẩn cũng đã đoán được trước, nếu Đại phu nhân muốn cho đứa bé chết, sao lại để tín vật trên người nàng.

“Tã lót khi ấy còn không?”

Lão bà bà đứng lên, đi vào phía buồng trong: “Ta đi tìm xem, chắc là ở đâu đó.”

Một lát sau, bà đi ra, cầm trong tay một cái chăn nhỏ: “Đây là cái chăn lúc ấy. Chất liệu chăn rất tốt, ta nghĩ nhất định là của người nhà giàu có, sinh ra nữ nhân liền không muốn nếm đem vứt đi. Đứa nhỏ đáng thương này vốn là mệnh tiểu thư, lại đi theo hai người chúng ta chịu không ít khổ.”

“Lão bà bà không nên tự trách mình. Nếu không nhờ các vị, chỉ sợ ngay cả mạng cũng không còn. Lão bà bà, tã lót này có thể tặng cho ta không?”

“Vật nhỏ thế này, chỉ sợ không hợp mắt quận quân thôi.”

Nhìn ra được lão bà bà là không muốn, Kinh Phong nói: “Lão bà bà, tỷ tỷ của ta rất kỳ quái, tỷ ấy thích thu thập tã lót của tiểu hài tử. Tỷ phu thân thể không tốt, tỷ tỷ cùng tỷ phu thành thân một năm vẫn chưa có con. Tỷ tỷ muốn gần những thứ may mắn, muốn cùng phu quân có một đứa con.”

Gia Cát Linh Ẩn mặt trắng bệch liếc nhìn Kinh Phong một cái, thế này chẳng phải nói năng lực của Sở Lăng Thiên trên phương diện nào đó không được sao? Nếu để ý biết được, chắc chắn tức đến hộc máu.

Lão bà bà đem tã lót đưa cho Gia Cát Linh Ẩn: “Quận quân cầm lấy, dù sao ta cũng không cần. Quận quân là người tốt, sang năm nhất định có thể sinh hạ một tiểu tử mập mạp. Khụ khụ!”

“Đa tạ lão bà bà.” Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy, trên mặt hiện lên chút khách khí, nói với ông bà lão, “Ông bà, chúng ta không quấy rầy nữa, hai người yên tâm, Tiểu Diệp không có việc gì đâu.”

“Đa tạ Quận quân.”

Ông bà lão tiễn hai người ra khỏi sân, lại nhìn theo bọn họ rời đi, đến lúc không còn thấy bóng dáng mới quay người trở vào.

Mùa đông sắc trời nhanh tối, Kinh Phong cùng Gia Cát Linh Ẩn về đến phủ Thừa tướng đã là buổi tối. Sở Lăng Thiên mỗi ngày đúng giờ nhận được tin, khi bọn họ trở về y đã sớm tối rồi. Mộc Tê lập tức mang lò sưởi lên cho Gia Cát Linh Ẩn, để nàng làm ấm tay.

“Hôm nay có thu hoạch gì không?” Sở Lăng Thiên không để ý đến a hoàn cùng Kinh Phong ở đây, kéo nàng vào trong lòng mình, ôm ở trên đùi.

“Thu hoạch khá lớn.” Kinh Phong cười hì hì đem tã lót bày ra ọi người xem, “Cái này là ta hao tổn lời nói mới lấy được.”

“Đây là cái gì?” Nguyệt Lan cười hì hì, “Nô tì biết rồi, đây tiểu thư chuẩn bị cho tiểu thể tử sao?”

“Linh nhi muốn có con?” Sở Lăng Thiên cười xấu xa, kề sát bên tai Gia Cát Linh Ân, nhỏ giọng nói: “Đêm nay chúng ta sinh một đứa, được không?”

Mặt Gia Cát Linh Ân đỏ lên, ngượng ngùng trừng mắt liếc Sở Lăng Thiên một cái: “Cái đó có liên quan đến thân thể của đại ca, đừng nghĩ lung tung.”

“Mọi người phải khen tài năng xuất chúng của ta đó!” Ở cùng mấy chủ tớ Trúc Nguyệt Hiền đã lâu, lời nói của Kinh Phong cũng có phần khoa trương hơn, “Mọi người biết làm thế nào mới lấy được cái này không?”

“Nói một chút xem!” Tiểu Điệp tò mò nói.

“Ông bà lão kia không tình nguyện đưa cái này cho chúng ta, ta nhanh trí liền nói tiểu thư thành thân đã hơn một năm nhưng mà thân thể phu quân không tốt nên không thể có con, muốn mượn tã lót để dính chút tin vui này. Lúc đó mới lấy được.” Kinh Phong đắc ý nói, không chú ý tới sắc mặt người nào đó sa sầm xuống, hần cảm nhận được sau lưng lạnh toát, lập tức bổ sung nói: “Đây chỉ là lời nói dối thiện ý, gia anh đừng thần vô, uy vũ cường tráng, hoàn toàn không lo vấn đề này.”

Sở Lăng Thiên quay đầu nhìn Gia Cát Linh Ân, lộ vẻ tức giận: “Vì vậy nàng ngậm thừa nhận?”

Gia Cát Linh Ân cười cười không nói gì.

Sở Lăng Thiên tức giận nói bên tai nàng: “Đêm nay để cho nàng xem thử, thân thể vi phu có được hay không.”

Thấy bộ dáng mập mờ của hai người, những người khác đều thức thời phân công nhau đi chuẩn bị đồ ăn cùng nước ấm. Dừng xong bữa tối, rửa mặt chải tóc, tất cả mọi người đều lên giường nghỉ ngơi.

Cơn tức giận của người nào đó vẫn chưa tiêu tan, y nhìn ánh mắt trốn tránh của nữ nhân trên giường, nói: “Có phải ái phi mồn trước khi thành thân, nghiệm thân bản vương một chút không?” Y thân trên trần trụi, chặm rãi áp sát nữ tử vào lòng.

“Không cần!” Gia Cát Linh Ân dùng chăn che mặt mình, tim đập thình thịch, sắc mặt không kiềm chế được trở nên đỏ ửng, “Người tránh ra!”

Sở Lăng Thiên cười xấu xa, “Ái phi, cho ta đắp chăn với, ngoài trời tuyết rơi nhiều, trên người vi phu không mặc cái gì, nếu nhớ bị lạnh mà ốm thì sao, nàng thật không muốn có con à.”

Gia Cát Linh Ân vừa tức vừa thương, cuối cùng không đành lòng để y chịu lạnh, đưa một nửa chăn cho y. Không nghĩ tới y nhân cơ hội này mạnh mẽ bắt lấy nàng, đôi môi mềm mại bất ngờ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn không kịp phòng thủ của nàng.

Tay nàng xoa nhẹ tấm lưng trần trụi của y, cảm nhận được cơ thể nóng bỏng, chủ động đưa cái lưỡi thơm tho vào trong miệng y. Y xảo quyết ngậm chặt lấy lưỡi của nàng, dùng sức mút vào. Bàn tay mềm mại của nàng ở trên lưng y mà vuốt ve, càng kích thích dục vọng trong cơ thể y. Một tay y đưa đến bên hông nàng, dò xét vào bên trong vạt áo, vuốt ve vòng eo mềm mại bóng loáng của nàng.

Gia Cát Linh Ân chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, thầm nghĩ muốn càng nhiều. Tay y nóng bỏng hướng từ dưới lên trên, cuối cùng dừng lại ở trước ngực nàng, ôn nhu mà vuốt ve.

Nàng càng thêm vội vàng đáp lại y, dường như không thể hít thở như bình thường. Nhiệt độ ở trong phòng có thể hòa tan tuyết đọng bên ngoài. Y nhẹ nhàng cởi bỏ nội y của nàng, nháy mắt trên thân thể nàng cũng chỉ còn lại áo lót, mà nàng đang chìm đắm trong nụ hôn của y, chưa phát hiện ra.

Sở Lăng Thiên ôm nàng, hơi nghiêng người, hai người từ tư thế trên dưới biến thành nghiêng người ôm nhau. Tay y lần mò ra sau lưng nàng, tìm kiếm cởi bỏ áo lót của nàng, thân trên của nàng hoàn toàn lộ ra trước mắt y.

Y buông môi của nàng ra, phả ra hơi nóng bên tai nàng, nhỏ giọng hỏi: “Ái phi, giờ nàng thấy thân thể vi phu có được không?”

Gia Cát Linh Ẩn dường như vẫn còn đang đắm chìm trong nụ hôn vừa rồi, thẹn thùng gật đầu.

“Có muốn ném thử thân thể của vi phu không?” Sở Lăng Thiên tiếp tục cười xấu xa, tay chuẩn bị chạm vào ngực nàng, nhẹ nhàng mà nhào nặn.

“À!” Gia Cát Linh Ẩn lúc này mới ý thức được quần áo trên người mình đã bị y cởi ra lúc nào khiến thân không biết quý không hay, ngay cả áo lót cũng không còn!

Y cười tà mị: “Linh nhi không sợ mấy người Mộc Tê nghe được sao?”

Gia Cát Linh Ẩn mở to mắt, bị y dọa liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Y xoay người đè lên người nàng, lại nhắm vào đôi môi đỏ mọng của nàng mà hôn. Từ trên môi, y hôn dọc một đường đi xuống tới chiếc cổ trắng nõn mềm mại, mỗi một chỗ bị y hôn đều khiến cho thân thể nàng nóng bỏng.

Những nụ hôn của y rơi xuống người nàng như mưa, cuối cùng dừng ở trước ngực nàng.

“Sở Lăng Thiên, đủ rồi! Dừng lại!” Gia Cát Linh Ẩn biết mình phải ngăn y lại.

“Đây là lời nói thật lòng của Linh nhi sao?” Khóe miệng Sở Lăng Thiên giờ lên, lộ ra nụ cười mê người.

Hết chương 163

164. Chương 164: Chúng Ta Là Cùng Một Mẹ

Không đợi nàng phản ứng, y cúi đầu ngậm lấy nơi đứng sưng trước ngực nàng, thân thể nàng không tự chủ được mà run rẩy. Cảm nhận phản ứng của nàng, y cảm thấy mỹ mãn buông nàng ra, nằm xuống bên cạnh. Rốt cuộc nàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Linh nhi không cần lo lắng, khi nào nàng muốn sinh con thì sinh, bất cứ lúc nào vi phu cũng phụng bồi.”

Gia Cát Linh Ẩn trừng mắt nói: “Có một nơi, không cần nam nhân cũng có thể sinh con.”

“Vậy thì sinh thế nào?” Sở Lăng Thiên tò mò hỏi.

“Lấy thứ của nam nhân và thứ của nữ nhân ra, bỏ vào một cái ống nghiệm là có thể.”

“Lại có thể có chuyện thần kỳ thế à. Nhưng mà ta cảm thấy tự lực cánh sinh tốt hơn.”

Gia Cát Linh Ẩn liếc trắng mắt, ngồi dậy chuẩn bị mặc y phục vào, không ngờ Sở Lăng Thiên lại dùng chân bọc lấy nàng, dịu dàng nói: “Đừng mặc mà, tránh để lát nữa ta lại phải cởi.”

Gia Cát Linh Ẩn hoàn toàn đầu hàng, quần chắn bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Qua mấy ngày, Tiêu gia đưa Đại phu nhân về, bà giống như sửa đổi tâm tính, bắt đầu ăn chay niệm phật, cũng hiếm khi hỏi đến chuyện trong phủ. Nhưng những ngày như thế chẳng được bao lâu, con trai của Gia Cát Vũ, Gia Cát Như Ý chết. Nguyên nhân xảy ra chuyện này là do hấn và nhị công tử Tiêu gia, Tiêu Úy, cùng tranh giành một mỹ nhân đứng đầu của Di Hồng Lâu, hai người đấu nhau, cuối cùng Gia Cát Như Ý đắc ý ôm mỹ nhân về nhà, nhưng trên đường hồi phủ lại bị người ta ám sát bỏ mạng. Chỉ bằng việc ban ngày đánh nhau một trận, vẫn chưa đủ chứng minh cái chết của Như Ý có liên quan đến Tiêu gia, nhưng bên cạnh thi thể của hấn, có một lệnh bài thuộc về Tiêu gia.

Gia Cát Chiêm ném lệnh bài xuống trước mặt Sở Lăng Thiên, vẻ mặt u ám đến đáng sợ: “Như Ý đã chết, bên cạnh thi thể của nó, phát hiện cái này.”

Đại phu nhân nhất lệnh bài lên, trong lòng thấp thỏm: “Đây là... đây là của Tiêu gia?”

“Nhận ra là tốt đó! Chuyện này Tiêu gia phải có giao phó rõ ràng với nhà Gia Cát!”

“Lão gia, trong chuyện này nhất định có gì đó hiểu lầm.”

“Sự thật bày ra trước mắt, còn muốn chống chế? Nếu Tiêu gia không xử lý tốt chuyện này, thì không cần qua lại nữa!”

“Lão gia...” Trong lòng Đại phu nhân chỉ có tuyệt vọng, nếu hai nhà thực sự cắt đứt giao tình, bản thân bà còn có thể sống được mấy ngày, “Lão gia, lão gia hưu thiếp đi, xin ông đừng truy cứu Tiêu gia nữa.”

“Hưu bà?” Gia Cát Chiêm cười lạnh, “Cho dù bà có chết, cũng là ma của nhà Gia Cát! Chuyện này, không phải ta nói không truy cứu là không truy cứu, phải xem ý của nhị đệ thế nào.”

Ý của Gia Cát Vũ, chính là diệt cả nhà họ Tiêu. Ngày đó, ông mang theo một đám người phô trương thanh thế đến Tiêu phủ, muốn giết chết Tiêu Úy. Chuyện này nhanh chóng xôn xao dư luận, Sở Kim Triều triệu Gia Cát Vũ cùng Tiêu Lương tiến cung, thỉnh đón một trận, cuối cùng, lệnh Tiêu Lương giao Tiêu Úy cho quan phủ xử lý, mới bình ổn được chuyện này.

Sự tình ngoài mặt thì bình ổn, những vết nứt giữa nhà Gia Cát và Tiêu gia càng lúc càng lớn, hai nhà đều oán hận nhau, nhưng bởi vì lợi ích chung, lại không thể không buộc cùng một chỗ. Tiêu lão thái quân lại hồ hững nhìn ân oán hai nhà phát sinh, Như Ý chết rồi, nhưng hận ý trong lòng bà không hề giảm bớt, Doanh Nhi, con chết thật thảm thương.

Ngày hôm đó, nhân lúc thời tiết nắng ráo, Gia Cát Linh Ẩn lại đến nhà Tiểu Diệp một chuyến. Quan phủ đã điều tra rõ, trưởng phu của Tiểu Diệp chết chưa hết tội, Tiểu Diệp vô tội, được phóng thích về nhà. Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đến, cả nhà đều quỳ xuống trước mặt nàng, dập đầu tạ ơn.

“Quận quân, dân nữ đa tạ ơn cứu giúp của người.” Tiểu Diệp nói.

“Tỷ tỷ Tiểu Diệp không cần khách sáo. Tỷ tỷ, có thể mượn bước nói chuyện hay không, ta có lời muốn nói với tỷ.”

Tiểu Diệp do dự gật đầu, đi theo Gia Cát Linh Ẩn ra sân.

“Quận quân, người tìm dân nữ có chuyện gì?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Tỷ tỷ gọi muội là Tam muội được rồi.”

“Tam... Tam muội? Quận quân, người đang nói gì vậy?” Tiểu Diệp khó hiểu hỏi, “Quận quân thân phận cao quý, Tiểu Diệp chỉ là thảo dân, làm sao dám xưng hô tỷ muội với quận quân.”

“Bởi vì thân phận thật sự của tỷ, chính là tỷ tỷ của muội, là Đại tiểu thư của Gia Cát phủ thừa tướng!” Gia Cát Linh Ẩn không quanh co lòng vòng, nói thẳng.

“Cái gì?” Tiểu Diệp la lên, “Làm sao có thể? Sao dân nữ có thể là Đại tiểu thư của phủ Thừa tướng? Tuy rằng từ nhỏ dân nữ đã biết mình được nhậm về nuôi, nhưng không phải là đại tiểu thư gì cả. Chắc quận quân nhận nhầm người rồi.”

“Tỷ tỷ có thể không tin, nhưng muội đã hỏi qua người làm năm đó, cùng với đứa bé mà phủ Thừa tướng vớt đi vừa vặn ăn khớp. Muội kết luận, tỷ chính là tỷ tỷ của muội. Điều quan trọng nhất là, diện mạo của tỷ giống hệt với mẹ.”

“Không! Không thể nào!” Tiểu Diệp đột nhiên lắc đầu, kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Không có khả năng.”

“Tỷ tỷ không muốn gặp cha mẹ thân sinh, hỏi họ vì sao lại vớt bỏ tỷ à?”

“Muốn chứ, có nằm mơ cũng muốn! Ta không biết tại sao họ lại vớt bỏ ta, mặc kệ vì bất cứ lý do gì, ta cũng không thể tha thứ cho họ. Nhưng ta lại cảm ơn họ, nếu không phải vậy, sao ta có thể gặp được cha mẹ tốt như hiện giờ.”

“Nếu tỷ tỷ muốn gặp họ, muội có thể dẫn tỷ hồi phủ.”

“Không! Ta phải nghĩ lại đã, người hãy để ta suy nghĩ thật kỹ... sao ta có thể là con gái của Thừa tướng đại nhân... Không thể nào... Không thể nào... Không thể nào đâu...” Tiểu Diệp càng không ngừng lập lại không thể nào, trong đầu lại không ngừng quanh quẩn: người là đại tiểu thư của phủ Thừa tướng. Nếu ta là đại tiểu thư của phủ thừa tướng, có phải là có tiền chữa bệnh cho cha mẹ không, có phải Bình Nhi sẽ không phải chịu rét chịu đói không, có phải người trong thôn sẽ không dám khinh khi cha mẹ là không có con hay không?

“Tỷ tỷ, tỷ nghĩ xong rồi thì nói uội biết, muội lúc nào cũng đợi tỷ.”

“Ta nghĩ xong rồi, người dẫn ta đi gặp họ đi!”

“Được!” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, không ngờ nhanh như vậy nàng đã quyết định, “Vây ngày đông chí, muội sẽ phái người đến đón tỷ hồi phủ.”

“Được, ta chờ người!”

Đại phu nhân, bà nhất định nghĩ con của bà đã chết rồi, nhiều năm trôi qua như vậy, bà có biết ngày tháng nàng sống ở bên ngoài ra sao hay không, nhìn thấy nàng, bà có giật mình không?

Ngày đông chí, theo thường lệ là ngày cả nhà đoàn viên, so với năm trước, đông chí năm nay quạnh quẽ hơn rất nhiều. Gia Cát Chiêm, Đại phu nhân ngồi ở thượng vị, bên dưới theo thứ tự là Như Phong, Hồng Nhan, Linh Ẩn, Như Nguyệt. Vốn dĩ có thể ngồi đầy một bàn lớn, giờ đây chỉ còn lại thừa thớt sáu người.

“Ăn cơm đi.” Trong lòng Gia Cát Chiêm ít nhiều có chút thê lương, khi mấy di nương, con cái từng đưa lần lượt chết đi, trong lòng ông vẫn chưa có cảm xúc gì lớn, nhưng nhìn thấy quang cảnh trước mắt, hơn nữa còn không có Như Ý, trong lòng thực sự khó chịu.

“Lão gia, sang năm, nạp thêm hai di nương nữa đi, để lão gia có thêm con cái, phủ Thừa tướng này vắng lặng quá, thể xác và tinh thần của thiếp cũng hoảng hốt.” Đại phu nhân thương cảm nói.

“Hừ!” Gia Cát Chiêm hừ lạnh, “Bớt ở đây mèo khóc chuột đi! Nếu không phải bà, Thanh Thanh và con của nàng bây giờ vẫn còn êm đẹp.”

“Lão gia, thiếp thực sự biết sai rồi, lão gia tha thứ cho thiếp đi! Thiếp không dám nữa đâu. Thiếp cũng đã hiểu, thiếp có Như Phong và Hồng Nhan rồi thì còn cầu thêm gì nữa? Chỉ cầu trong nhà hòa khí là tốt rồi. Mấy di nương đều không sinh được con trai cho lão gia, thiếp có Như Phong, đã thấy đủ rồi.”

“Mẹ, Tam di nương cũng từng sinh con trai mà.” Gia Cát Linh Ẩn nhắc nhở.

Đại phu nhân sững sốt, gật đầu nói: “Đúng vậy, là mẹ quên mất. Đứa nhỏ kia cũng mạng khổ, sinh được ba ngày thì chết, chỉ còn lại mỗi mình độc đinh là Như Phong.”

“Mẹ, mẹ thấy con và đại ca giống nhau không?” Gia Cát Linh Ẩn cười hỏi.

“Giống chứ.” Đại phu nhân trong lòng cảm thấy bất an, “Hai đứa là anh em, đương nhiên giống nhau rồi.”

“Giống điểm nào?”

“Đôi mắt, đôi mắt trông giống nhau nhất.”

“Hồi nhỏ, mấy nha hoàn đều nói mắt con giống mẫu thân, chẳng lẽ đại ca cũng giống mẫu thân con à?”

Gia Cát Chiêm tò mò quan sát hai anh em, lại nhìn qua Gia Cát Hồng Nhan: “Thoạt nhìn, Phong nhi và Linh nhi thật như là cùng một mẹ sinh ra.”

Người nói vô tâm, người nghe lại có ý. Trong đầu Đại phu nhân nổ ầm một tiếng, nhất thời trống rỗng, nhiều năm rồi, bà đã sớm xem Như Phong như con ruột của chính mình, người biết chuyện đó, hiện giờ đều không còn trên nhân thế. Nghĩ vậy, trong lòng bà từ từ lấy lại bình tĩnh.

“Nói không chừng, chúng con thực sự là cùng một mẹ sinh ra.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Tam muội muốn dùng đại ca để nâng cao thân phận của mình sao? Lâu như vậy rồi còn không phân biệt được đích xuất và thứ xuất à?” Gia Cát Hồng Nhan lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt tràn ngập khinh thường.

“Hồng Nhan, không được nói vậy!” Đại phu nhân trừng mắt với nàng.

“Hồng Nhan, không phải huynh đã nói qua rất nhiều lần với muội, dù là đích xuất hay thứ xuất thì đều là con của cha hết.” Sắc mặt Như Phong không vui, nói.

“Đại ca, huynh thực sự không muốn làm rõ ai mới là anh em ruột với huynh!” Gia Cát Hồng Nhan giận dữ ném đôi đũa.

“Hồng Nhan, đại ca con nói đúng đó, hiện giờ bên cha chỉ còn lại bốn người các con, các con phải chung sống hòa bình, giúp đỡ lẫn nhau! Như vậy mới có thể đối mặt với biến hóa bên ngoài.” Gia Cát Chiêm nói.

“Cha, thực ra cha còn một đứa con nữa.” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên nói.

“Linh nhi nói gì vậy?” Gia Cát Chiêm tò mò hỏi.

“Cha mẹ, hai người đợi một chút.”

Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy đi ra ngoài, một lát sau, nàng dẫn theo một nữ tử độ hai mươi tuổi bước vào, trong tay còn cầm một tấm tả lột và một bức tranh.

Nhìn thấy nữ tử nọ, mọi người trong phòng kinh hãi, nàng quả thực có diện mạo của Đại phu nhân lúc trẻ, Đại phu nhân kinh ngạc đứng lên, run rẩy vươn tay, chỉ vào nàng, “Người là ai?”

“Mẹ, mẹ nhận ra tấm tả lột này không?” Gia Cát Linh Ẩn bày tấm tả ra trước mặt mọi người.

Cơ thể Đại phu nhân nhất thời cứng đờ: “Không biết.”

“Rốt cục là chuyện gì?” Gia Cát Chiêm dường như nhìn ra chút manh mối, lớn tiếng hỏi, “Linh nhi, con nói xem, rốt cục cô nương ấy là ai?”

“Tỷ ấy chính là Đại tiểu thư chân chính của phủ Thừa tướng!” Gia Cát Linh Ẩn đồng dạng đáp.

Người trong phòng đều đứng hết lên, biểu hiện trên mặt khác nhau, Gia Cát Chiêm và Như Phong kinh ngạc không thôi, Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan thì vẻ mặt phẫn nộ, Như Nguyệt hoài nghi nhìn cảnh này.

“Linh nhi, con đừng nói bậy! Đời này của ta chỉ có hai đứa con là Như Phong và Hồng Nhan, đừng mơ nói xấu ta!”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Mẹ, con chỉ nói Tiểu Diệp là Đại tiểu thư của phủ Thừa tướng, cũng chưa nói tỷ ấy là do ai sinh ra, mẹ tức giận như vậy để làm gì?”

“Người!” Đại phu nhân ý thức được bản thân nói hớ, trấn định lại, “Trước đó, người mang một người vào phủ nói là em gái của Ngũ di nương, giờ lại dặt thêm một đứa, nói là Đại tiểu thư của phủ Thừa tướng. Suốt ngày người giả thần giả quỷ, người nghĩ trong phủ không ai trị được người?” Đại phu nhân nhớ rất rõ, Tiêu Chính đã báo lại với bà đứa bé đã chết chìm, tuyệt đối không thể xuất hiện trên đời, nhất định là nha đầu này đang tác quái.

165. Chương 165: Không Thể Che Giấu

“Có phải mẹ đang nghĩ đứa trẻ đã bị chết chìm làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này?”

“Người nói bậy bạ gì đó!” Bị nói trúng suy nghĩ, mặt Đại phu nhân một hồi đỏ, một hồi lại trắng bạch.

“Linh nhi, con nói một chút chân tướng sự việc đi!” Gia Cát Chiêm lạnh lùng liếc mắt nhìn Đại phu nhân một cái, tả lột kia ông cũng thấy quen thuộc. Đó là của đứa nhỏ đầu tiên của Đại phu nhân, tả lột này là do tự tay Gia Cát lão phu nhân may.

“Con sẽ kể rõ mọi chuyện.” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi nói: “Hai mươi năm trước, mẹ cùng Tam di nương đồng thời mang thai, nhưng mà Tam di nương sinh trước ba ngày, sinh ra một bé trai. Không may là bé trai đó ba ngày sau liền bỏ mạng, đó cũng là ngày mẹ sinh. Thật ra đứa trẻ ấy chưa chết, lúc ấy mẹ sinh ra một bé gái, vì vậy có người thông đồng với đại phu, lừa gạt Tam di nương trộm ôm đứa nhỏ ẹ. Mẹ lại sai người đem đứa con do chính mình sinh ra mang khỏi phủ, đưa đi chìm sông. Tất cả mọi người đều không

biết đứa trẻ mẹ sinh ra là một bé gái. Người được giao phó mang đứa trẻ đi dìm sông thực sự không đành lòng xuống tay nên đã đem ột gia đình. Mà đứa trẻ đó chính là Tiểu Diệp, còn đứa con của Tam di nương chính là đại ca!”

Tay chân Đại phu nhân lạnh như băng, khiếp sợ đến mức run rẩy thật lâu. Tự bà bày ra chuyện này, chuyện rõ ràng giống như Gia Cát Linh Ẩn nói, thế nhưng đứa trẻ lại không chết, chuyện này bà hoàn toàn không dự tính trước được. Dù vậy, không có chứng cứ xác thực, chính bà có thể không thừa nhận.

“Cha còn nhớ rõ hình dáng của mẹ con chứ?” Gia Cát Linh Ẩn bày ra bức họa của Tam di nương, “Cha xem xem, có phải con cùng đại ca nhìn rất giống nhau không? Nhìn lại Tiểu Diệp cùng với mẹ thì chính là một khuôn đúc ra.”

“Trên đời này người giống nhau nhiều lắm, Linh nhi có chứng cứ gì nói cô nương ấy là con gái của ta?”

“Rất đơn giản! Lấy máu nghiệm thân! Lưu quản gia, chuẩn bị một chén nước trong!”

Rất nhanh, Lưu quản gia liền bưng một chén nước tới, đặt trước mặt mọi người. Gia Cát Linh Ẩn ra hiệu cho Tiểu Diệp vươn tay ra, cắt một dấu nhỏ, nhỏ một giọt máu vào trong bát.

“Mẹ, tới lượt mẹ.”

Không nghĩ tới Đại phu nhân không chút do dự vươn tay ra. Máu của bà nhỏ xuống, trong nháy mắt cùng với máu của Tiểu Diệp hòa chung một chỗ. Trong lúc mọi người còn chưa có phản ứng, bà liền ôm lấy Tiểu Diệp khóc thành tiếng.

“Đúng là con gái của ta, không nghĩ tới mẹ còn có thể nhìn thấy con, mẹ còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại con nữa ! Nhiều năm như vậy con có khỏe không? Để ẹ nhìn xem nào.” Đại phu nhân lộ ra bộ dáng vui sướng, kích động. Bà lôi kéo Tiểu Diệp đi tới bên cạnh Gia Cát Chiêm, “Lão gia, đây là con gái của chúng ta, con gái, đây là cha của con, mau gọi cha đi.”

Gia Cát Linh Ẩn có chút kinh ngạc, không biết Đại phu nhân muốn diễn cái gì. Bà ta vì sao lại thừa nhận nhanh như vậy? Chắc chắn là có điều gì bất thường.

“Như Phong rốt cuộc là con của ai?” Gia Cát Chiêm thấp giọng hỏi.

“Lão gia, Như Phong đương nhiên là do thiếp sinh ra.” Đại phu nhân lau nước mắt, áy náy nói: “Có chuyện thiếp che giấu lão gia đã nhiều năm, mong lão gia tha tội. Thật ra, thiếp sinh ra một đôi long phụng. Vừa sinh bé gái xong nó liền hấp hối, bà đỡ nói nó sống không qua đêm đó. Thiếp lo lắng lão gia và phu nhân trách mắng nên sai người mang nó đi. Như Phong quả thật là con của thiếp.”

“Mẹ giải thích tại sao con cùng Đại ca lại giống Tam di nương?”

“Hai đứa là huynh muội sống cùng nhau lâu như vậy, giống nhau cũng không có gì lạ.”

“Nếu mẹ còn không chịu thừa nhận, vậy thì mẹ cùng với Đại ca lại một lần nữa thử máu nghiệm thân xem, chân tướng hiển nhiên sẽ rõ! Lưu quản gia, lấy thêm một bát nước trong nữa!”

Lưu quản gia nhận lệnh đi, rất nhanh mang lên một bát nước trong. Như Phong không nói hai lời liền cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu vào trong bát.

“Mẹ, đến đây đi.” Như Phong đưa dao cho Đại phu nhân, thản nhiên nói. Nếu đúng như lời nói của Tam muội, đời này y cũng không tha thứ cho người phụ nữ này. Bản thân mình thế mà lại nhận người khác là mẹ, lại nhận đến hai mươi năm.

“Như Phong, con cũng hoài nghi mẹ sao?” Đại phu nhân nước mắt lưng tròng mà nhìn Như Phong. “Mẹ mang thai mười tháng mới sinh ra con, hai mươi năm qua cũng tận tâm hết sức, dốc lòng chăm sóc con. Con lại nghe lời của yêu nữ muốn cùng mẹ nghiệm thân thật sao?”

“Bà thử đi.” Gia Cát Chiêm thấp giọng nói, “Nếu không phải thì cần gì phải một mực từ chối. Nhanh lên!”

“Vâng, lão gia.” Đại phu nhân bắt đầu dể dành vươn tay ra, ở trên miệng viết thương vừa rồi lại nhỏ xuống một giọt máu.

Hai giọt máu trong bát trôi đi, làm cách nào cũng không hòa cùng một chỗ. Chân tướng bày ra trước mắt mọi người, Đại phu nhân có nguy biến cũng không thể chối cãi, bà rút cục mất đi lá chắn duy nhất trong phủ Thừa tướng.

“Cha, con còn có chuyện muốn nói.” Gia Cát Linh Ẩn quyết định đem mọi việc nói ra hết, “Cái chết của Tam di nương cùng Ngũ di nương đều có liên quan đến mẹ!”

“Linh nhi nói tiếp đi!” Trên mặt Gia Cát Chiêm bình tĩnh, không ai thấy rõ được trong lòng ông đang suy nghĩ điều gì.

“Tất cả mọi người đều nghĩ Tam di nương bị bệnh mà chết, thực ra là do mẹ, Nhị di nương, Tứ di nương ba người cùng nhau hại chết! Vào lúc Tam di nương sinh bệnh, mấy người họ mỗi ngày đều mang một bát thuốc tới. Mỗi loại thuốc nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần thì không có vấn đề, nhưng nếu cùng uống vào thì lại chính là độc dược! Còn Ngũ di nương là do con tận mắt nhìn thấy một người có cánh tay phải bị thương đầy ngã. Con nhớ rõ trước một ngày Ngũ di nương hôn mê, mẹ ngã bị thương ở tay phải.”

Đại phu nhân tuyệt vọng cười khổ một tiếng, nói: “Muốn thêm tội thì nói gì mà chẳng được. Lão gia, coi như tất cả mọi chuyện đều do thiếp làm đi, thiếp chỉ xin được chết, có sống cũng khó chịu đựng quá rồi.”

Điều không ngờ tới chính là, Gia Cát Chiêm vậy mà không tức giận, còn chậm rãi nói: “Từ giờ trở đi, Tiêu Mẫn không còn là phu nhân phủ Thừa tướng, biếm thành nô tì hạ đẳng.” Không có quả trách, không có đánh đập, chỉ một câu nói ngắn gọn khiến Đại phu nhân bị đả kích nghiêm trọng.

“Cha, nói gì đi nữa mẹ vẫn là chủ mẫu phủ Thừa tướng, sao có thể làm nô tỳ?” Gia Cát Hồng Nhan tức giận hỏi, “Cha cũng không để ý đến cảm nhận của ngoại tổ mẫu cùng các cữu cữu sao?”

“Người uy hiếp ta?” Gia Cát Chiêm lạnh lùng nhìn Gia Cát Hồng Nhan, “Ngày mai người cút về Tiêu gia cho ta, đừng nói với bất kỳ ai người là con gái Gia Cát Chiêm ta!”

“Lão gia, ông với ta cũng đã từng vui vẻ.” Đại phu nhân cầu xin nói, “Làm gì phải vũ nhục ta như vậy!”

“Vui vẻ? Nhiều năm như vậy, bà cho tôi vui vẻ khi nào?”

“Cha, mẹ là Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân do Hoàng Thượng phong, sao lại có Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân làm nô tỳ chứ, thế này không phải là để người ta chê cười sao? Nếu để Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương biết, cha làm sao mà ăn nói?”

“Đây không phải là chuyện người nên quản.” Mặt Gia Cát Chiêm lạnh lùng.

Đại phu nhân kéo Gia Cát Hồng Nhan, nói nhỏ vào tai nàng: “Đi tìm ngoại tổ mẫu.”

“Cha, Tiểu Diệp phải làm sao bây giờ?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Ngày mai liền trở về phủ Thừa tướng, ăn mặc, chi phí đều theo thân phận của Đại tiểu thư, lão phu hôm nay mệt, muốn nghỉ ngơi. Lưu quản gia, đại phòng từ hôm nay trở đi khóa lại, Tiêu Mẫn hôm nay chuyển đến phòng của hạ nhân.”

“Vâng, lão gia.” Lưu quản gia cung kính khom mình đáp. Phủ Thừa tướng hoàn toàn thay đổi rồi.

“Tam tiểu thư...” Tiểu Diệp kéo tay áo của Gia Cát Linh Ẩn, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta không cần làm Đại tiểu thư gì, chỉ cần cho ta một ít ngân lượng để cho cha mẹ chữa bệnh là được.”

“Chuyện này...” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Gia Cát Chiêm khó xử.

“Liền theo lời nó đi.” Gia Cát Chiêm phát tay. Đối với đứa con gái chưa bao giờ gặp mặt này ông cũng không có tình cảm gì, “Lưu quản gia, chi hai trăm lượng bạc cho nó.”

Tiểu Diệp nhận bạc sau đó Gia Cát Linh Ẩn đưa nàng ra khỏi phủ, mới trở về Trục Nguyệt Hiên. Sự tình hôm nay dường như tiến triển rất thuận lợi, nhưng nàng vẫn cảm thấy được có chút không thích hợp, nhất định là do nàng nóng vội nên đã bỏ quên chuyện gì đó. Nàng nghĩ đem chuyện trong phủ xử lý tốt trước khi thành thân với Sở Lăng Thiên, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng vẫn không phát hiện ra là không thích hợp chỗ nào?

Nàng đang nghĩ ngợi thì Tiểu Diệp thông báo Đại thiếu gia tới đây. Gia Cát Linh Ẩn lập tức mời Như Phong vào phòng.

“Đại ca.” Gia Cát Linh Ẩn gọi. Tuy rằng nàng đã gọi y là đại ca vô số lần, nhưng chưa có một lần cảm thấy thân thiết như bây giờ.

Như Phong cũng như vậy, một tiếng Đại ca này khiến trong lòng y kích động không thôi. Hóa ra bọn họ lại là anh em ruột, chẳng trách từ nhỏ y đã thích Tam muội nhiều hơn một chút, đối với ‘muội muội ruột’ là Gia Cát Hồng Nhan y vẫn không mấy yêu mến. Y gọi Đại phu nhân là mẹ cũng cảm thấy có sự xa cách. Giờ phút này nhìn nữ tử trước mặt, y rốt cuộc cũng hiểu được vì sao lại như vậy. Là vì quan hệ huyết thống, điều gì cũng không thể thay đổi được. Hai mươi năm qua, giờ đây y bỗng nhiên có cảm giác gia đình đối với phủ Thừa tướng này, cũng có thứ gì đó cần phải bảo vệ, đó là Tam muội cùng Cẩm Phàm.

“Linh nhi.” Y ôm nàng vào trong ngực, cho nàng một cái ôm ấm áp, y nói: “Linh nhi đừng sợ, có Đại ca ở đây! Đại ca sẽ bảo vệ muội.”

Gia Cát Linh Ẩn trào ra hai hàng lệ. Kiếp trước nàng cũng không biết rằng mình và Như Phong đều là do Tam di nương sinh ra, Cẩm giác có người thân thật tốt.

Gia Cát Hồng Nhan vội chạy tới Tiêu phủ cầu cứu, nàng cảm thấy mình thật may mắn vì sau lưng còn có Tiêu gia.

Ngày đông chí là một ngày lễ quan trọng của nước Lăng Nguyệt, sáng sớm Sở Lăng Thiên đã xử lý xong mọi chuyện trong phủ liền tới phủ Thừa tướng bồi nàng ăn lễ. Y không ngờ thân thể của Như Phong đã được vạch trần, Linh nhi của y lại có thêm một người yêu thương. Ngoài cửa sổ tuyết bay tán loạn, trong phòng hương thơm ấm áp. Không hiểu vì sao cho dù tựa vào trước ngực Sở Lăng Thiê, Gia Cát Linh Ẩn vẫn cảm thấy hoang mang, nàng càng xác định chuyện ngày hôm nay có chỗ nào đó không bình thường.

Tiêu lão thái quân nghe được tin tức của Gia Cát Hồng Nhan, không hề tới phủ Thừa tướng khởi binh hỏi tội như mọi khi. Sáng sớm hôm sau liền mặc triều phục, không để ý trời đầy tuyết liền tiến cung cầu kiến Hoàng hậu.

“Lão phu nhân đến đây là có chuyện gì?” Hoàng hậu hỏi. Thật ra trong lòng bà biết rõ ràng, chuyện của phủ Thừa tướng ngày hôm qua đã truyền vào cung.

Lão phu nhân phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, khấu đầu một cái: “Xin nương nương vì con gái của thần phụ làm chủ! Nó là tiểu thư Tiêu gia, là chủ mẫu phủ Thừa tướng, hiện giờ bị biếm làm nô tỳ hạ đẳng. Thừa tướng gia không để ý đến hai mươi năm phu thê thì thôi đi, nhưng Mẫn nhi là Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân do Hoàng thượng sắc phong, hấn lại hừ thê biếm thành nô tì, nói như thế nào cũng không đúng. Mong nương nương đứng ra giải quyết.”

Hoàng hậu chậm rãi nâng trà lên thổi, nhẹ nhàng hợp một ngụm, nhíu nhíu lông mày: “Không biết phu nhân làm chuyện gì mà để Thừa tướng gia tức giận như thế?”

166. Chương 166: Tước Phong Hào

“Nó... Thiên Hoa Tự vô cớ bị cháy, Lục di nương bị chết cháy trong biển lửa, Thừa tướng gia tướng Mẫn nhi gây nên, nên đã ra quyết định này. Nhưng thần phụ biết, Mẫn nhi là đứa tâm địa thiện lương, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như vậy.”

“Cho dù như vậy thì cũng là chuyện của phủ Thừa tướng, bản cung sao tiện nhúng tay vào? Các triều đại, nào có chuyện hậu cung đi quản chuyện nhà triều thần, nếu bản cung nhúng tay, không phải khiến người khác chê cười sao?”

“Nương nương, phủ Quốc công và Tiêu gia có giao tình nhiều năm như vậy, mong rằng nương nương nể mặt Tiêu lão thái gia và Trần Quốc Công đều là triều thần hai triều, nể mặt con cháu Tiêu gia chuyên tâm hộ quốc, giúp Tiêu gia một lần đi.”

“À.” Hoàng hậu nhíu mày, thoáng trầm tư chốc lát, “Lão phu nhân nói cũng có lý.”

“Nương nương, vả lại, biếm một Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân do Hoàng thượng sắc phong làm nha hoàn hạ đẳng, Thừa tướng gia cũng quá không đặt lời nói của Hoàng thượng ở trong lòng.”

“Trong lòng bản cung đã hiểu, theo như lời lão phu nhân nói, cáo mệnh phu nhân mà làm nô tỳ, quả thật không ổn, cũng không hợp quy tắc.”

“Nương nương minh giám.”

Hoàng hậu dừng một chút, khước miệng gờ lên nụ cười lạnh lùng: “Một khi đã vậy, bản cung sẽ tấu lên Hoàng thượng, tước bỏ phong hào của Tiêu Mẫn, như vậy thì không sao rồi.”

“Nương nương!” Tiêu lão thái quân nghĩ rằng bản thân nghe nhầm, khó tin nhìn Hoàng hậu, “Vừa rồi nương nương nói gì?”

“Lão phu nhân bị lãng tai à? Vậy bản cung nói lớn một chút nhé, bản cung sẽ tấu lên hoàng thượng, tước bỏ phong hào của Tiêu Mẫn. Sau này, cho dù Tiêu Mẫn có làm nô tì, hay tiền đồ cẩm tú, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến Hoàng thượng.”

“Nương nương...” Tiêu lão thái quân nghe rõ lời nói của Hoàng hậu, không khỏi lạnh cả người, “Lời nương nương nói là thật ư?”

“Lão phu nhân, bản cung đã sớm nghe nói việc làm tự tung tự tác của Tiêu Mẫn, mưu hại di nương và thứ nữ, lại có thể làm ra cái chuyện điên khùng là tráo con, một người như vậy, còn có mặt mũi làm cáo mệnh phu nhân! Lão phu nhân phải cảm kích hôm nay bản cung chỉ tước bỏ phong hào, mà không trị tội Tiêu Mẫn! Mưu hại Thất vương phi tương lai, nếu bản cung không nể mặt lão phu nhân, nhất định phạt nặng Tiêu Mẫn!”

“Nương nương bớt giận! Thần phụ biết tội rồi, xin nương nương thứ tội!”

“Lão phu nhân, cơn giận hôm nay của bản cung không nhằm vào phu nhân, phu nhân đừng đặt nó trong lòng. Tiêu Mẫn làm ra chuyện như vậy, đây là trừng phạt đáng phải nhận.”

“Thần phụ đa tạ lời dạy của nương nương.”

“Ừ, không có chuyện gì khác, lão phu nhân quay về trước đi. Vân Nhược, tiễn lão phu nhân xuất cung, trời tuyết đường trơn, đừng để lão phu nhân bị té ngã.”

“Dạ, nương nương.” Vân Nhược đỡ lão phu nhân dậy, ra khỏi Dịch Khôn Cung.

Theo lời dặn của Hoàng hậu, Vân Nhược đỡ Tiêu lão thái quân cho đến tận cửa cung. Dọc theo đường đi, Tiêu lão thái quân chưa từ bỏ ý định, nhờ bà nói tốt vài câu ở trước mặt Hoàng hậu, đừng tước bỏ phong hào của Tiêu Mẫn. Vân Nhược nào dám đồng ý, chỉ khuyên giải an ủi bà mấy câu.

“Vân Nhược cô cô, cô cô đến đúng lúc, có vị cô nương tìm cô cô.” Thị vệ gác cổng nhìn thấy Lâm Vân Nhược, lập tức bước đến nói.

“Ai tìm ta?”

“Cô nương, lại đây đi, đúng lúc có Vân Nhược cô cô ở đây.” Thị vệ gọi với sang bên cạnh.

Chỉ thấy Như Nguyệt đi tới, nhìn thấy Lâm Vân Nhược, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tươi cười, ngọt ngào gọi: “Dì à.”

Lâm Vân Nhược kéo Như Nguyệt đến một bên, khẽ hỏi: “Như Nguyệt, sao con lại đến đây? Tìm dì có chuyện gì?”

“Dì.” Sắc mặt Như Nguyệt vô cùng không tốt, nhìn như suốt đêm không ngủ, “Phủ Thừa tướng lại xảy ra chuyện, Đại phu nhân bị biếm thành nha hoàn hạ đẳng, đại ca lại có thể là con trai của Tam di nương. Bên

ngoài Đại phu nhân còn có một đứa con gái, bà ấy còn giết Tam di nương và Ngũ di nương. Đúng rồi, còn có Lục di nương nữa. Ở Thiên Hoa Tự, Gia Cát Linh Ẩn không biết có vận may gì lại tránh được một kiếp. Sống trong phủ, mỗi thời mỗi khắc con đều cảm thấy không thể thở được, thật ngột ngạt.”

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, làm gì phải quanh co lòng vòng.”

“Dì, chuyện dì đồng ý với con, cho con và Thất điện hạ... không biết có phải dì quên rồi không.”

Lâm Vân Nhược trừng mắt liếc Như Nguyệt, “Chuyện của con dì vẫn nhớ rõ, không phải chưa có thời cơ tốt à, con đừng nên gấp gáp, một khi có cơ hội, dì sẽ nói với con. Không bao lâu nữa chính là ngày đại hôn của Thái tử, đến lúc đó dì sẽ tìm cơ hội.”

“Dì nói vậy, Như Nguyệt an tâm rồi.”

“Trời tuyết lớn, mau trở về đi. Phủ Thừa tướng đã là thiên hạ của Tam tiểu thư rồi.”

“Cũng may mà tỷ ấy sắp xuất giá, tỷ ấy ở trong phủ ngày nào thì ngày đó con chẳng vực dậy nổi tinh thần.”

“Đồ vô dụng.” Lâm Vân Nhược tức giận nói, “Nếu con muốn hầu hạ Thất điện hạ, ngày sau còn phải ở chung dưới một mái nhà với nó, cả ngày oán trời trách đất, chi bằng dồn tâm tư làm sao đến biến mình mạnh mẽ hơn đi.”

“Dì nói cũng đúng, Như Nguyệt hiểu rồi.”

“Được rồi được rồi, mau về đi. Dì cũng phải quay về Dịch Khôn Cung.”

“Dì đi thông thả.”

Phủ Thừa tướng, Đại phu nhân bị biếm thành nô tỳ hạ đẳng đang ở trong sân cào tuyết, từ nhỏ bà sống an nhàn sung sướng, sao làm mấy chuyện khổ sai thế này, gần nửa ngày, tay và mặt bà đều bị gió bắc thổi đến nứt toác ra. Bọn hạ nhân trong phủ đứng ở một bên, nhỏ giọng bàn tán. Bọn họ chưa bao giờ nghĩ, Đại phu nhân cao cao tại thượng, cũng có ngày bị làm nô tỳ hệt mình.

Báo cho lão thái quân xong, Gia Cát Hồng Nhan gấp rút trở về, nhìn thấy Đại phu nhân đang cố gắng cào tuyết, nàng nổi giận dùng đòn quát mắng hạ nhân đứng đó: “Các người lại để cho Đại phu nhân làm chuyện này? Các người thực sự nghĩ phụ thân sẽ nhẫn tâm thế sao? Một đám không biết tốt xấu.” Nàng giật lấy bồ cào trong tay Đại phu nhân, quát lên với hạ nhân, “Cút! Cút hết cho bản tiểu thư!”

“Hồng Nhan, con nói với ngoại tổ mẫu rồi chứ?” Đại phu nhân xoa tay, cơ thể lạnh run.

Gia Cát Hồng Nhan gật đầu: “Mẹ yên tâm, ngoại tổ mẫu đã tiến cung cầu kiến Hoàng hậu nương nương, sẽ lập tức có tin tốt.”

Đại phu nhân gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

Bà ngẩng đầu, thấy Gia Cát Linh Ẩn khoát áo lông, trong tay cầm lò giữ ấm, vừa cười vừa đi về phía bên này. Bà xoay người lảng tránh theo bản năng, bà không muốn để con khốn đó nhìn thấy bộ dạng chật vật của hai mẹ con bà. Thế nhưng Gia Cát Linh Ẩn lại không coi nhẹ bà.

“Mẹ, tay mẹ sao chảy máu thế kia?” Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc la lên, “Lò giữ ấm này ẹ làm ấm tay đó.”

“Cút ngay!” Gia Cát Hồng Nhan giật lấy lò giữ ấm rồi hung hăng ném xuống đất, “Cút! Đừng ở đây làm ô uế mắt của bản tiểu thư.”

“Nếu đại tỷ ngại chỗ này bẩn thỉu, mẹ hãy mau mau quét cho sạch đi, đừng làm ô uế mắt của đại tỷ. À không đúng, bây giờ phải gọi là nhị tỷ.”

“Tam tiểu thư, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, làm việc đừng quá tuyệt tình.” Đại phu nhân nghiêm mặt, thần nhiên nói.

“Đây là lời khen? Mẹ, mẹ còn nhớ trời tuyết lớn mà mẫu thân con còn bị phạt quỳ ở ngoài sân không. Mẹ còn sợ bà ấy quỳ không đủ, còn gội nước lên người bà. Tóc bà, lông mi bà, môi bà đều đông lạnh thành băng. Còn mẹ, ở trong phong sưởi bếp lò, đắc ý cười với bà. So với sự ngoan độc của mẹ, con thật mặc cảm.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, con cũng thật đồng ý với câu này, nhưng mà, mẹ còn có thể sống thêm ba mươi năm nữa sao?”

“Gia Cát Linh Ẩn, cho dù thế nào, mẹ vẫn là Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, người chỉ là một quận quân nho nhỏ, lại dám làm nhục mẹ, không sợ Hoàng hậu nương nương trách phạt sao?” Gia Cát Hồng Nhan phần nộ nói. Ánh mắt nàng như thanh kiếm lợi hại bắn về phía Gia Cát Linh Ẩn.

“Muội sợ chứ!” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ sợ hãi, “Đại tỷ đã quên à, từ nhỏ muội rất sợ hai người. Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân à, không biết phong hiệu này còn được bao lâu.”

“Gia Cát Linh Ẩn, người đừng nên đắc ý! Phụ thân chẳng qua chỉ tức giận với mẹ chút thôi, mấy ngày nữa, mẹ vẫn là chủ mẫu của phủ Thừa tướng, ta vẫn là tiểu thư đích xuất, còn người vĩnh viễn chỉ là thứ nữ!”

“Đại tỷ, tỷ nhầm rồi, không lâu nữa, ta chính là Thất vương phi. Còn tỷ, chỉ là một nữ tử chữa hoang, tác phong không đứng đắn.” Về phần chủ mẫu phủ Thừa tướng... ha ha ha, phủ Thừa tướng nhanh thôi sẽ không còn, làm sao còn chủ mẫu chứ, nhưng nửa câu sau, Gia Cát Linh Ẩn chỉ nghĩ thầm trong lòng không nói ra.

“Phu nhân, tiểu thư, người trong cung đến truyền chỉ.” Lưu quản gia chạy đến thông báo, đối với Đại phu nhân, ông vẫn xưng hô bà là phu nhân, dù sao có một số việc, thực sự khó đoán trước được.

Gia Cát Hồng Nhan cười nhạt một tiếng, đắc ý nhìn Gia Cát Linh Ẩn, khinh miệt nói: “Thấy rõ chưa? Đây chính là thực lực của Tiêu gia. Phụ thân phạt mẹ, Hoàng hậu nương nương cũng sẽ giúp mẹ. Người, hai bàn tay trắng, vĩnh viễn không thể đánh đồng cùng ta!”

Đại phu nhân đã khẩn cấp quỳ xuống tiếp chỉ, khi công công truyền chỉ đọc xong thánh chỉ, bà chỉ cảm thấy thẳng thốt. Tiếng nói bén nhọn của công công quanh quẩn bên tai bà, tính cách quái gở, lòng dạ nhỏ nhen, không biết dạy con... tức bỏ phong hào Nhất phẩm cáo mệnh phu nhân. Đại phu nhân mở miệng quỳ gối trong tuyết, máu trong cơ thể như ngừng lại không chảy. Tuyết trắng mù mịt cũng không che giấu được nỗi tuyệt vọng trong lòng bà, tại sao? Tại sao? Bà chỉ thấy hai mắt tối sầm, nhất thời té xỉu trong trời tuyết.

“Hóa ra đây chính là thực lực của Tiêu gia, quả thực không tầm thường nha.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên cười, cảm lạnh sờ trong tay, chậm rãi rời đi, để lại Gia Cát Hồng Nhan với nỗi phần hận còn sâu hơn cả tuyết đọng.

Mùng tám tháng chạp, đại hôn của Thái tử, quần thần chúc mừng. Nhưng bởi vì nguyên cơ lương thực, yến tiệc trong cung vốn chuẩn bị trong năm ngày năm đêm, sửa thành một ngày, hết thấy đều giản lược. Các nước khác cũng phải sứ thần đến chúc mừng, tân hoàng Khương Diệp của nước Ngạc Nguyệt đích thân đến tặng hậu lễ.

“Chúc mừng bệ hạ.” Khương Diệp nâng chén rượu, kính Sở Kim Triêu, “Qua mấy ngày nữa Thất điện hạ cũng thành thân, song hỷ lâm môn, ly rượu này, người nhất định phải uống.” Nói xong, ánh mắt y không khỏi liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thoáng nhìn ngọc bội đeo bên hông nàng, Dao nhi, là muội sao?

“Đa tạ Khương lão đệ!” Sở Kim Triêu vui vẻ cười nói, “Thiên nhi và Tam nha đầu là trời đất tạo một đôi, trăm nhìn thấy liền thích. Thiên nhi, Tam nha đầu, sau khi hai con thành thân, phải mau chóng sinh cháu trai cho trăm.”

“Phụ hoàng, nhi thần nhất định không khiến người thất vọng, tin rằng người sẽ mau chóng được như ý nguyện.”

“Ha ha!” Sở Kim Triêu cười to, “Trăm sẽ chờ! Sau khi hai đứa sinh con, trăm sẽ giữ ở Vĩnh Hòa Cung để nuôi dưỡng.”

“Xin phụ hoàng thứ lỗi, chuyện này nhi thần không nỡ, Linh nhi càng không nỡ hơn.”

“Tên tiểu tử thói này!”

Hai cha con đối thoại mấy câu, sự yêu thương của Sở Kim Triêu với Sở Lăng Thiên thể hiện rõ không che giấu, làm cho người ta hoài nghi, rốt cuộc là đại hôn của Thái tử hay là đại hôn của Thất điện hạ đây.

Ngón tay Hoàng hậu siết chặt phụng bào, móng tay như muốn bấm vào trong. Tâm trạng bà còn thê lương hơn cả trời tuyết, Hoàng thượng, trong lòng người, Dục nhi thể nào cũng không sánh kịp Sở Lăng Thiên sao? Ánh mắt bà chua xót nhìn qua Sở Lăng Dục, trong lòng nhói đau, không tự chủ được dâng lên niềm phần hận đối với Sở Lăng Thiên.

167. Chương 167: Mị Độc

“Nương nương, người lạnh sao?” Thấy sắc mặt Hoàng Hậu có vẻ không tốt lắm, Vân Nhược lo lắng hỏi, “Nô tỳ đi lấy áo choàng giúp nương nương.”

“Không cần.” Trên mặt Hoàng Hậu cố nặn ra vẻ tươi cười, nhìn sang phía Sở Kim Triều, “Hoàng thượng, thân thể thần thiếp có chút không khỏe, thần thiếp xin phép về trước nghỉ ngơi.”

“Không thoải mái chỗ nào? Đại hôn của Dục nhi, nàng làm mẹ sao có thể không ở đây?” Nhìn thấy sắc mặt của Hoàng Hậu quả thực không tốt, Sở Kim Triều đành phải gạt đầu, “Truyền ngự y đến xem một chút.”

Hoàng hậu nghĩ thầm, người còn biết là hôn lễ của Dục nhi sao, vừa rồi lúc khích lệ Sở Lăng Thiên có nghĩ được như vậy không, “Thần thiếp tạ ơn Hoàng thượng quan tâm. Vân Nhược, chúng ta đi.”

Rời xa tiếng người ồn ào ở đại điện, Hoàng hậu chỉ cảm thấy trong lòng như bị nghẹn lại đến mức khó chịu. Vân Nhược như nhìn thấu lòng của bà, không khỏi thở dài một hơi.

“Nương nương, Hoàng thượng vẫn quan tâm đến Thái tử điện hạ, vì đại hôn của Thái tử mà dời hôn sự của Thất điện hạ cử hành sau.”

“Quan tâm? Hôm nay là ngày thành thân của Dục nhi, vậy mà trong miệng người đều là Sở Lăng Thiên, trong mắt người cũng chỉ có đứa con là Sở Lăng Thiên. Địa vị của Dục nhi bất quá là do quy củ của nước Lăng Nguyệt mà lập nên, mới duy trì được. Hoàng thượng cũng không phải không hề có suy nghĩ thay đổi Thái tử mới.”

“Nương nương, tâm tư của Hoàng thượng ai có thể đoán được chứ? Nói không chừng người còn có dụng ý khác.”

“Mặc kệ thế nào, ta đều phải mưu tính cho Dục nhi. Thiên nhi cũng lớn lên dưới con mắt của ta, ta chưa từng muốn chúng nó chém giết lẫn nhau. Tuy nó ở trước mặt ta cam đoan sẽ không đối địch với Dục nhi, nhưng mà có ai không bị quyền lực hấp dẫn chứ? Nó có nước Đông Lan làm chỗ dựa vững chắc, bên cạnh lại có nữ tử thông minh như Tam tiểu thư, tình cảnh của Dục nhi rất bất lợi.”

“Nương nương có từng nghe qua câu nói ‘bất tự tương khắc’ chưa?”

“Bất tự tương khắc, bản cung biết. Nếu không phải bất tự của công chúa Sương Uyển tốt, có thể trợ giúp Dục nhi thì ta cũng sẽ không thúc giục hai đứa nó thành thân.”

“Nô tỳ nghĩ tìm một nữ tử bất tự tương khắc với Thất điện hạ, đưa đến Thất vương phủ làm thiếp, không biết có thể giúp ích cho Thái tử điện hạ hay không?”

“Trong mắt nó chỉ có Tam tiểu thư, làm sao chứa nổi những người khác. Vả lại, dưới con mắt của Tam tiểu thư, có người dám bước vào Thất vương phủ sao?”

“Nương nương, không bằng cứ làm cho gạo nấu thành cơm, đến lúc đó cũng không thể dựa vào Thất điện hạ muốn cưới hay không nữa. Nếu như Tam tiểu thư không muốn, vừa vạ phạm vào một trong bảy điều đó là đồ kỵ, nhân cơ hội này hạ chỉ huy nàng chẳng phải là rất tốt hay sao.”

“Trong lòng người chọn được người rồi sao?”

“Chuyện gì cũng không thể gạt được nương nương. Bất tự cháu gái của nô tỳ là Như Nguyệt vừa vạ phạm khắc với Thất điện hạ. Vả lại Như Nguyệt là em gái Tam tiểu thư, tiểu thư ấy cũng phải để ý đến tình cảm

tỷ muội, sẽ không làm ra chuyện quá tuyệt tình. Nhưng mà Thất điện hạ thông minh hơn người, muốn gạt điện hạ e là rất khó.”

“Chuyện này người không cần lo lắng, hồ ly có xảo quyết đến đâu cũng có ngày rơi vào bẫy. Lát nữa ta truyền nó cùng Tam tiểu thư đến, hai người ở một chỗ nên nó nhất định sẽ thả lỏng cảnh giác. Chỉ cần tìm lý do tách Tam tiểu thư ra là được.”

“Nương nương anh minh, nô tỳ đi truyền chỉ.”

Rất nhanh, Vân Nhược liền mang Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn vào Dịch Khôn Cung. Hoàng hậu lập tức gọi người dâng trà lên cho họ, lại hỏi han ân cần.

“Thiên nhi, Tam nha đầu, sau vài ngày nữa chính là ngày thành thân của hai con, sau này các con phải tương trợ lẫn nhau, sống thật tốt. Nhớ vào cung thường xuyên.”

“Mẫu hậu yên tâm, có thể lấy được Linh nhi là phúc phần lớn nhất đời này của con, tất nhiên sẽ thương yêu nàng,”

“Vây là tốt rồi. Tam nha đầu, nếu Thiên nhi khi dễ con cứ nói cho ta biết, ta sẽ làm chủ cho con.”

“Đa tạ nương nương.”

“Mẫu hậu, lòng con thương yêu nàng còn không hết sao có thể khi dễ nàng?” Quan trọng là, ai có thể khi dễ nàng được đây?

“Các con đó, thật đúng là một đôi trời đất tạo thành, bản cung thấy trong lòng rất vui mừng.”

Một lát sau, Vân Nhược bẩm báo công chúa Sương Uyển muốn mời Tam tiểu thư qua trò chuyện.

“Tam nha đầu, Sương Uyển mới tới nước Lăng Nguyệt, khẳng định là có rất nhiều chỗ không thích ứng kịp, con đi nói chuyện vui vẻ với nó đi. Sau này hai con một người là Thái tử phi, một người là Vương phi, nên thường xuyên lui tới mới phải.”

“Vâng, nương nương, thần nữ cáo lui trước.”

Hoàng hậu giữ Sở Lăng Thiên ở lại, lại hàn huyên một số chuyện khác. Sở Lăng Thiên dần dần cảm thấy được ý thức bắt đầu mơ hồ, thân thể bồn chồn không yên.

Nhìn thấy phản ứng của Sở Lăng Thiên, khóe miệng Hoàng hậu lộ ra tia cười mỉm: “Vân Nhược, đỡ điện hạ đến thiên điện nghỉ ngơi một chút, nhất định là Thiên nhi mấy ngày qua quá mệt mỏi.”

“Dạ, nương nương.”

Vân Nhược đỡ Sở Lăng Thiên ý thức mơ hồ, đi về phía thiên điện, “Thất Điện hạ, người ở trong này nghỉ ngơi một lát đi.” Vân Nhược đỡ y đến trên giường, thay y đắp chăn.

“Nóng quá.” Sở Lăng Thiên nôn nóng xốc chăn lên, cởi áo khoác ra. Y cảm thấy trong thân thể có cái gì đó dâng trào, từng tế bào đều đang rít gào, dục vọng nguyên thủy ở trong máu gào thét, y không tự chủ được kêu, “Linh nhi.”

“Thất điện hạ.” Một nữ tử xinh đẹp đi vào bên giường, si ngốc gọi y, “Điện hạ, Như Nguyệt đến giúp người.” Nàng cúi người xuống, muốn hôn môi nam tử mà ngày đêm mình mong nhớ.

“Linh nhi.” Y không thấy rõ nữ tử là ai, chỉ biết rằng chỉ có Linh nhi mới có tư cách đến trước giường y, chỉ có Linh nhi mới có tư cách gọi y ôn nhu như vậy, “Linh nhi, ta nóng quá! Ôm ta một cái.”

“Điện hạ, tiểu nữ là Linh nhi.” Trong mắt Như Nguyệt hiện lên hận ý, Gia Cát Linh Ẩn, phu quân của người, tại thời điểm các người sắp thành thân lại cùng nữ nhân khác ở trên giường, người cảm thấy vui vẻ không? Nàng cúi người xuống, muốn hôn y.

Chỉ thấy Sở Lăng Thiên nhú mày, vội vàng đẩy nữ tử ra: “Người không phải là Linh nhi, người đi ra ngoài!”

Như Nguyệt đứng dậy, cởi áo khoác ra, cúi người ôm lấy y, vùi đầu vào ngực y: “Điện hạ, nếu người không cần tiểu nữ, người sẽ chết đó. Điện hạ, tiểu nữ là Linh nhi mà.” Nàng kéo tay y đặt lên ngực mình, “Điện

hạ, trái tim này mỗi ngày đều vì người mà đập, người có cảm nhận được không? Chỉ có nó mới thật tâm với người.”

Lời của nàng như mê hoặc mà truyền vào tai Sở Lăng Thiên, y chỉ cảm thấy càng khó chịu, nghĩ lập tức muốn nữ tử này, nhưng mà nữ tử này chỉ có thể là Linh nhi. Tay nàng vuốt ve hai má y, gọi tình mà nhìn y.

“Người là ai? Mau tránh ra!” Tròng mắt Sở Lăng Thiên đỏ lên, dùng chút lý trí còn lại kêu lên.

“Điện hạ, tiểu nữ chính là Linh nhi.”

“Cút! Linh nhi sẽ không gọi ta là điện hạ!” Y đẩy nữ tử đang đè trên người mình xuống đất, kêu lên, “Cút!”

“Điện hạ vội vàng đuổi tiểu nữ đi như vậy là bởi vì sợ người sẽ không khống chế được mà mất đi lý trí?” Như Nguyệt từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ bụi bẩn bám trên áo quần, nhẹ nhàng cười: “Điện hạ cần gì phải vất vả như vậy?” Nói xong nàng lại cúi từng món đồ ra, nới lỏng đai lưng bên hông, áo lót như ẩn như hiện, đưa bộ ngực cao ngất chạm rãi tới gần y.

Ý thức của Sở Lăng Thiên ngày càng mơ hồ, chỉ cảm thấy nữ nhân trước mắt chính là Linh nhi của y, y cười cười vươn tay về phía nàng. Hơi thở của nàng càng ngày càng gần, giây tiếp theo là có thể hôn lên đôi môi kiều ngạo của y.

“Rầm!” Cửa gian phòng bên ngoài bỗng nhiên bị đá văng, từng bước chân dồn dập bước vào buồng trong. Như Nguyệt xoay người, cúi xuống lớp quần áo còn lại, chỉ mặc áo lót nằm ở trên người y.

“Các người đang làm cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn một màn trước mắt, hạ giọng nói. Nàng đi tới, kéo Sở Lăng Thiên ra khỏi nữ nhân kia, “Là người? Như Nguyệt! Người làm cái gì với chàng?”

“Tam tỷ, tỷ nên hỏi điện hạ làm gì với muội chứ.” Như Nguyệt mắt mang ý cười, khoe mắt trần đầy mềm mại đáng yêu, “Điện hạ cũng thật là hư, gấp đến độ cởi hết đồ của người ta thành như vậy.” Nàng xoa ngực, “Sức lực của điện hạ cũng thật lớn, ở đây của người ta đau quá.”

“Cút!” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nhìn nàng ta.

Nàng vậy mà không nổi trận lôi đình, còn có thể bình tĩnh như vậy, trong lòng Như Nguyệt thầm giật mình. Nàng chậm rãi mặc quần áo, buộc đai lưng vào, khoe mắt quét qua nữ nhân bình tĩnh trước mặt này: “Tam tỷ cũng không nên trách điện hạ, nam nhân là thế mà.”

“Lập tức ra ngoài cho ta!” Gia Cát Linh Ẩn đẩy nàng ta ra khỏi phòng, phanh một tiếng đóng cửa lại.

Như Nguyệt cười lạnh một chút, ta còn nghĩ rằng người không tức giận chứ. Nàng hoàn toàn không biết Gia Cát Linh Ẩn cấp bách đuổi nàng đi như vậy cũng không phải bởi vì tức giận mà phải nhanh chóng đi giúp Sở Lăng Thiên.

Gia Cát Linh Ẩn bất chấp ngưỡng ngừng, cởi bỏ hết quần áo, ngay cả áo lót cũng cởi ra, chui vào trong chăn, mạnh mẽ hôn Sở Lăng Thiên. Nhìn thấy triệu chứng của y, nàng kết luận đây là mị độc của Tây Vực. Loại độc được này chỉ có hai phương thức để giải, một là phát sinh quan hệ với nữ nhân, hai là cắt mạch chích máu.

“Linh nhi.” Thân thể y nóng bỏng, gắt gao ôm nàng, đây mới đúng là cảm giác của Linh nhi.

“Thất gia, là ta.”

Một tiếng Thất gia càng khiến y thêm xác định nữ tử trong lòng chính là Linh nhi của y. Y hung hăng hôn nàng, vuốt ve thân thể trần trụi, dục vọng nguyên thủy trong cơ thể không ngừng bành trướng, muốn được yêu thương nàng hơn. Y ở trên người nàng, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi non mềm của nàng, dọc theo môi xuống đến ngực, đến bụng, rồi đến... Y ngẩng đầu lên, tiếp xúc với sự mềm mại của nàng. Nàng đã chuẩn bị tốt để nghênh đón y, y lại dừng lại.

“Thất gia, ta tự nguyện.” Cảm giác được sự do dự của y, nàng dịu dàng nói.

“Không thể! Linh nhi, ta không thể!” Y đứng bật dậy, bắt lấy thanh kiếm trên tường, lấy tốc độ nhanh nhất cắt vào cổ tay mình.

“Thất gia! Không được!” Biết y muốn làm gì, đầu Gia Cát Linh Ẩn oành một tiếng, nàng vội vàng ngồi dậy, vội chạy qua nhưng không kịp ngăn lại.

Máu của y bắn tung tóe trên tường, trên mặt đất, nháy mắt mùi máu tươi tràn ngập trong không khí. Nàng hoảng sợ nhìn y, “Thất gia, vì sao?”

Theo dòng máu phun ra thần trí y rất nhanh tỉnh táo lại, y nhìn nữ nhân trước mặt cười ầm ập nói: “Linh nhi, ta không thể cùng với nàng dưới tình huống như vậy, bởi vì đây là lần đầu tiên của chúng ta, ta không thể đối với nàng như vậy được.” Y cuống quýt tìm được một lọ thuốc từ trong đồng quần áo trên mặt đất, bôi lên miệng vết thương, máu chảy ra chậm hơn ít dần, nhỏ giọt trên mặt đất.

“Thất gia...” Nàng không biết nên nói cái gì, trong mắt ngấn lệ, nam nhân này, thà rằng làm bản thân mình bị thương cũng để ý đến tôn nghiêm của nàng, nàng chậm rãi ôm lấy lưng y, vùi đầu vào tấm lưng y, cảm động đến mức nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Y xoay người, nhặt lên xiêm y của nàng trên mặt đất, từ trong ra ngoài, từng cái đều giúp nàng mặc vào, cuối cùng thất đại lưng bên hông lại.

168. Chương 168: Kiếp Này, Ta Sẽ Lấy Lại Hết Toàn Bộ

“Thất gia, tay người?” Nàng đau lòng nhìn tay y còn đang nhỏ máu, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Không sao, chỉ là chút máu mà thôi. Sao Linh nhi biết ta ở trong này?” Y vừa nói vừa mặt áo choàng vào.

“Không biết nữa, chỉ là ta cảm thấy người sẽ ở trong này, như thể cảm nhận được mùi của người. Ta đến tìm công chúa Sương Uyển, người của Thái tử nói Thái tử phi đang nghỉ trưa, ta thấy sự tình có chút không ổn, cho nên trở về xem thử.”

Trong mắt Sở Lăng Thiên dần dần giăng đầy ý lạnh, đây là cái bẫy được sắp đặt sẵn, bảo y và nàng đến Dịch Khôn Cung, hai người ở một chỗ, y sẽ lộ là cảnh giác. Y vẫn luôn cảm thấy, Hoàng hậu có chút đề phòng y, nhưng không ngờ sớm như vậy đã ra tay với y, “Hoàng hậu nương nương lại có thể mưu toan với ta, kể từ hôm nay, Thất vương phủ ta cùng người đoạn tuyệt quan hệ.”

“Điện hạ, chỉ bằng chúng ta về trước.”

“Ừ.” Y gật đầu, hai người đang muốn ra ngoài, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào, Dịch Khôn Cung đang yên lặng bỗng chốc huyên náo lên.

Hai người nhìn nhau, vội vàng chạy ra, nhìn thấy các cung nữ vội vã chạy tán loạn, trên mặt đều là vẻ hoảng hốt, Gia Cát Linh Ẩn ngăn một cung nữ lại, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Cấm quân... Cấm quân nổi loạn, xông vào cung muốn hành thích Hoàng thượng. Hoàng thượng đã bị thương.”

“Cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn lòng chùng xuống, “Người nói gì?”

Sở Lăng Thiên xoay người giữ chặt tay nàng, hôn nhẹ lên trán nàng một cái, ánh mắt phức tạp nhìn nàng: “Linh nhi, hãy khoan ra khỏi Dịch Khôn Cung, đợi chuyện bình ổn rồi hãy về, ngoan ngoãn chờ ta. Ta sẽ nhanh chóng đến tìm nàng.”

Trước khi đi, y nhìn nàng một cái, nhanh chóng chạy ra khỏi Dịch Khôn Cung, máu trên tay từng giọt nhỏ xuống đất, đâm đau hai mắt nàng.

Nàng nhìn theo bóng lưng y, ánh mắt vô cùng kiên định: Thất gia, ta nhất định sẽ chờ chàng. Cấm quân rối loạn, ám sát Hoàng thượng, y làm thủ lĩnh cấm quân, phải nhận trừng phạt gì, thế mà y nói thật nhẹ nhàng, chỉ là không muốn để nàng lo lắng mà thôi.

Hỗn loạn kéo dài suốt hai canh giờ, mới bình ổn xuống được, Lục vương Sở Lăng Hiên dẫn dắt thủ vệ trong cung cuối cùng cũng đánh lui được cấm quân. Ngực Hoàng thượng trúng tên, cung nữ thái giám và đại thần có mặt chết vô số. Nghe nói tên cầm đầu đã bị bắt, một mực khẳng định kẻ chủ mưu lần mưu sát này là Đại tướng quân Thất điện hạ, ý đồ mưu hại Hoàng thượng, dựa vào lực lượng của cấm quân và nước Đông Lan, ngồi lên vị trí hoàng đế. Hoàng thượng hạ lệnh, nhốt Sở Lăng Thiên vào thiên lao, lệnh bài cao nhất của cấm quân, để Lục điện hạ Sở Lăng Hiên phụ trách.

Khi Gia Cát Linh Ẩn rời khỏi Dịch Khôn Cung, các cung nữ đang quét tuyết đọng, tuyết trắng xóa, bởi vì hòa với máu đỏ tươi, trở nên hung tợn, từng mảng lớn đỏ thẫm, đâm nhói tim nàng. Sở Lăng Hiên, Thất gia bỏ qua cho người bao nhiêu lần, người lại đuổi cùng giết tận sao? Đúng vậy, đây chính là tính tình bẩm sinh của người: ngoan độc, ích kỷ, thâm hiểm, xảo trá.

“Tam tỷ, Thất điện hạ có thể có chuyện hay không?” Như Nguyệt từ một bên đi tới, kinh hoảng hỏi, “Thất điện hạ sao có thể ám sát Hoàng thượng, tam tỷ, tỷ nhất định phải nghĩ cách cứu người ra.”

“Chàng là phu quân của ta, điều này không cần người nhắc nhở.” Giọng điệu của Gia Cát Linh Ẩn còn lạnh hơn cả tuyết đọng, “Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người.”

Như Nguyệt chu môi, bước chân rời đi có chút không tình nguyện.

“Linh nhi.” Một giọng nói dịu dàng truyền đến, nàng có chút hốt hoảng, là chàng ư? Vừa quay đầu lại, thì thấy Sở Lăng Hiên xách theo bảo kiếm thẳng lợi, đi về phía nàng, “Trong cung nguy hiểm, ta đưa nàng về.”

“Không phiền Lục điện hạ.” Sắc mặt nàng lạnh băng, “Người muốn lật đổ chàng sao, không thể nào!”

“Linh nhi, nàng cho rằng hắc còn có cơ hội trở mình ư?” Khóe miệng Sở Lăng Hiên hiện lên tia cười ạnh, “Phụ hoàng thương hắc là thật, đó là bởi bị hắc không có uy hiếp đến hoàng vị của người, lần này thì không giống. Linh nhi, đừng chờ nữa, nàng vĩnh viễn không chờ được hắc về đâu, theo ta về Lục vương phủ đi, ta cưới nàng làm vương phi.”

“Sở Lăng Hiên, người hãy nghe cho rõ, kiếp này của ta chỉ gả ột mình Sở Lăng Thiên, sống là người của chàng, chết cũng là ma của chàng.”

“Gia Cát Linh Ẩn, tại sao lúc nào người cũng chống đối với bản vương?” Thấy nữ tử lạnh lùng trước mặt xem lời nói thật lòng của hắc như gió thoảng qua tai, lại còn nói ra lời kích thích hắc, trong lòng nhất thời phẫn nộ, “Bản vương làm gì có lỗi với người? Lần nào người và hắc ở trước mặt thiên hạ cũng tình chàng ý thiếp, có từng nghĩ đến cảm nhận của ta không? Nhưng mà, ta có thể chờ, cho nên rốt cục ta cũng chờ được ngày này.”

“Sở Lăng Hiên, kiếp này, người và ta vốn không chết thì không xong, ân oán ngày xưa, thù hận hôm nay, Gia Cát Linh Ẩn ta, kiếp này tất báo!”

“Gia Cát Linh Ẩn, người đừng không biết suy xét, không chết không xong? Bản vương cũng nói cho người biết, kiếp này, nhất định muốn người! Ân oán ngày xưa, thù hận hôm nay? Kiếp trước, nhất định là ta nợ người, mới có thể bị người tra tấn như thế này!”

“Người nói đúng đó! Kiếp trước là người nợ ta, nợ ta rất nhiều rất nhiều, cho nên, kiếp này ta nhất định lấy lại hết.”

Ánh mắt của nàng, từ đầu đến cuối đều lạnh thấu xương như sông băng tích tụ ngàn năm. Hắc thậm chí hoài nghi, lúc đối mặt với hắc, nàng là một người không có trái tim: “Gia Cát Linh Ẩn, vì sao lại đối địch với ta?”

“Lục điện hạ, trời không còn sớm nữa, thần nữ cáo lui trước. Thần nữ là em dâu của người, chúng ta đứng gần nhau như vậy, sẽ khiến người khác hiểu lầm. Đúng rồi, nếu người thật sự muốn cưới Lục vương phi, thần nữ thật ra có một lựa chọn không tồi, đại tỷ của thần nữ luôn ngưỡng mộ Lục điện hạ, dù sao, hai người cũng có da thịt thân cận, huống chi, còn từng có con.”

“Gia Cát Linh Ẩn, người câm miệng lại cho ta!” Trên trán Sở Lăng Hiên nổi gân xanh, yết hầu như bị bóp nghẹt, “Chỉ vì bản vương nghĩ nữ nhân đó là người!”

“May mắn không phải ta, nếu không, ta thà tự vẫn, cũng không sống với tên cầm thú làm vậy bản thân thể của mình.”

“Gia Cát Linh Ân, người lặp lại lần nữa!”

“Trời tối rồi, thần nữ cáo lui.” Gia Cát Linh Ân cười lạnh, xoay người rời đi, tuyết đọng dưới chân nàng vang lên tiếng lít khít.

Nàng ra cửa cung, đang muốn lên kiệu, người bên cạnh tiến lên ngăn nàng lại, mời nàng đến Cửu vương phủ một chuyến. Thực ra nàng cũng định đến Cửu vương phủ, giờ chỉ có Sở Lăng Hàn mới có thể tín nhiệm.

Nhưng Sở Lăng Hàn cũng không có cách gì, ngày thường đều là Thất ca che chở cho y, bỗng nhiên cây to chắn gió không còn, trong lòng không khỏi nôn nóng bất an. Thấy nàng đến, tâm trạng của y dường như ổn định hơn.

“Tam tiểu thư, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Cửu điện hạ có ý kiến gì không?”

“Ta định ngày mai tiến cung, cầu xin phụ hoàng nhất định phái người điều tra rõ chuyện này. Thất ca tuyệt đối không làm chuyện như vậy, nhất định có người hãm hại huynh ấy.”

“Thế nhưng những cấm quân tham gia nổi loạn, trên dưới đều đồng loại khẳng định là y bày mưu, làm sao nói cho rõ ràng đây.”

“Phụ hoàng hiểu Thất ca nhất, người nhất định sẽ không phạt nặng huynh ấy đâu.”

“Cửu điện hạ, lúc này lúc khác, không thể so như lúc bình thường, Thất gia uy hiếp đến hoàng vị của người, đây mới là thứ Hoàng thượng để ý nhất.”

“Vậy chúng ta nên làm gì? Không thì liên hợp với người của Thanh Ngọc Môn, cứu Thất ca ra.”

“Như vậy thiên hạ sẽ đại loạn. Một khi Thanh Ngọc Môn nhúng tay vào, Thánh Điện làm sao chịu lép vế, đến lúc đó không biết sẽ loạn thành thế nào. Hơn nữa lúc đó, tội danh nổi loạn của Thất gia càng được củng cố hơn. Không phải như vậy là đạt thành tâm nguyện của kẻ chủ mưu ư?”

“Tam tiểu thư có cách nào không?”

Gia Cát Linh Ân lắc đầu: “Để ta nghĩ đã, nhất định có thể nghĩ ra, ta hồi phủ trước.”

“Tam tiểu thư cẩn thận, bên ngoài thế cục rất loạn.”

Gia Cát Linh Ân ra khỏi Cửu vương phủ, gió tuyết bên ngoài càng lớn hơn, hai bóng đen nhảy xuống bên cạnh nàng.

“Kính Phong, Phá Trận.” Nàng gọi tên họ, lại không biết phải nói gì.

“Tiểu thư, gia lệnh cho chúng ta bảo vệ người. Người yên tâm, gia nhất định sẽ bình an vô sự. Cuối cùng, còn có Cửu Thiên Cung mà.” Kính Phong nói.

Nàng gật đầu: “Phá Trận, người đi thông báo Cửu Thiên Cung, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào.”

“Dạ, tiểu thư yên tâm, Phá Trận biết rồi.”

Gia Cát Linh Ân trở lại phủ Thừa tướng, Lưu quản gia nói Gia Cát Chiêm đợi nàng ở thư phòng, có chuyện muốn nói. Nàng gật đầu, trong lòng hạ quyết định, vì chàng, nàng sẽ cúi thấp đầu một lần với người nàng ghét.

“Linh nhi, sao con về trễ vậy?” Gia Cát Chiêm trong giọng nói mang vẻ trách cứ, “Chuyện của Thất điện hạ ta cũng sai người hỏi thăm, đúng là không có cách nào cả.”

“Phụ thân.” Nàng khuyu gối, quỳ xuống trước mặt ông, “Phụ thân, cha làm quan nhiều năm như vậy, nữ nhi không cầu xin cha đứng về phía Thất điện hạ, chỉ xin cha giữ ý trung lập, đừng tham gia vào chuyện này.”

“Linh nhi, chuyện này bên trong liên lụy đến rất nhiều người, sao ta có thể chỉ lo cho bản thân.” Gia Cát Chiêm làm bộ thờ dài: “Chuyện Thất điện hạ, đã không còn đường cứu vãn. Linh nhi à, may mắn là con chưa thành thân với hắn, bằng không, chẳng những con không thoát khỏi tội, ngay cả nhà Gia Cát cũng bị liên lụy.”

“Phụ thân là muốn vạch rõ ranh giới với Thất vương phủ? Sao cha biết Thất điện hạ không có ngày trở mình?”

“Linh nhi, chuyện này cũng không thể trách phụ thân, chính vì cha biết giữ lấy mình nên nhà Gia Cát mới có vinh quang như hôm nay. Cha không muốn chỉ vì niệm tình nhất thời, mà đánh đổ hết tích lũy nhiều năm của nhà Gia Cát, một khi thất bại, sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, trong lòng hung hăng mắng mình, trước mặt hạng người này, sao có thể vì cái quý của chính mình mà giúp mình chứ? Biết giữ lấy thân? Vâng, một cái bo bo giữ mình, bức tường cũng bị đẩy sập.

“Lão gia, uống chén chè hạt sen đi.” Đại phu nhân bưng một chén nhỏ tinh xảo, ý cười trong suốt đi vào. Y phục nô tì hạ đẳng trên người bà, thật không hợp với thân phận của bà.

“Mẫn nhi, chuyện này để người khác làm được rồi, bà vất vả như vậy làm gì.” Gia Cát Chiêm dịu dàng nói.

“Làm việc vì lão gia, tuyệt đối không vất vả, mặc kệ là phu nhân hay là nô tỳ, hầu hạ lão gia đều là bổn phận của thiếp.” Đại phu nhân cup mắt, khá chênh lệch với vẻ vênh váo tự đắc thường ngày của bà, “Lão gia, lão gia còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Cũng dưới trời tuyết thế này, năm ấy, lão gia mới hai mươi tuổi. Chớp mắt đã qua hai mươi mấy năm rồi.”

“Mẫn nhi, mấy năm gần đây bà bị ám ức không ít. Bảo bà làm nô tỳ, chẳng qua chỉ tức giận nên mới nói vậy thôi.” Ông cầm lấy tay bà, “Bắt đầu từ mai, bà vẫn là Đại phu nhân của phủ Thừa tướng.”

“Còn Như Phong...”

“Bà vẫn là mẹ của nó.”

Chân mày Đại phu nhân nhíu lên, hướng về Gia Cát Linh Ẩn lộ ra nụ cười khiêu khích, dùng cử động môi nói với nàng: người thua rồi.

169. Chương 169: Thành Thân Với Quỷ Á

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì đi ra khỏi thư phòng, Gia Cát Chiêm nghĩ đến Thất vương phủ lung lay sắp đổ nên tức tốc chuyển hướng sang Tiêu gia. Vì vậy, Tiêu Mẫn lại từ nô tỳ hạ đẳng trở thành phu nhân phủ Thừa tướng. Nàng trước sau hiểu được, Đại phu nhân không phải Nhị di nương, cũng không phải Tứ di nương, bà thậm chí không phải Đại phu nhân, bà chính là đại biểu cho Tiêu gia, chỉ cần Tiêu gia còn có giá trị lợi dụng thì bà cùng với Gia Cát Chiêm chính là một một thể. Gia Cát Linh Ẩn phải đi bông tuyết trên vai, cười cười đi về phía Trục Nguyệt Hiên.

“Tiểu thư, uống chén trà nóng đi.” Mộc Tê bưng lên một chén trà nóng, đưa tới tay nàng, mấy a hoàn cũng nghe được tin tức trong cung, không biết nên an ủi nàng như thế nào.

“Tiểu thư, Thất điện hạ nhất định sẽ không có việc gì. Nếu Hoàng Thượng không thả Thất Điện hạ ra, Nguyệt Lan sẽ xông vào cung cứu Thất điện hạ ra cho tiểu thư.” Trong lời nói của Nguyệt Lan có chút không biết trời cao đất dày, nhưng ánh mắt của nàng lại vô cùng kiên định.

“Ừ, Tiểu Điệp cũng đi. Còn cả Mộc Tê tỷ tỷ nữa! Tiểu thư, người không cần phải đau lòng, còn có bọn nô tỳ mà.”

Gia Cát Linh Ẩn lộ ra tươi cười, nói: “Mấy nha đầu ngốc các ngươi còn chưa tới cửa cung đã bị người ta bắt đi rồi. Yên tâm đi, ta không sao, Thất gia ta cũng sẽ cứu ra. Các ngươi chuẩn bị một bộ nam trang giúp ta.”

“Tiểu thư, người còn muốn đi ra ngoài?”

“Ừ, thời gian không đợi người. Ta nhất định phải nhanh chóng hành động.”

Rất nhanh, Gia Cát Linh Ẩn thay một bộ nam trang, để cho Kinh Phong mang nàng từ Trục Nguyệt Hiên ra ngoài, không rời đi từ cửa chính phủ Thừa tướng. Nàng muốn tới phủ Thái tử.

Ở trong phủ Thái tử, nàng chỉ thấy Hà Sướng Uyển vừa mới trở thành Thái tử phi.

Tuy rằng trên người nàng mặc nam trang, Hà Sướng Uyển liếc mắt một cái liền nhận ra. Để tránh tai mắt, Hà Sướng Uyển đưa nàng vào phòng tân hôn của mình cùng Sở Lăng Dục. Hà Sướng Uyển biết cách ăn mặc này của nàng là không muốn người ta dò được lập trường của phủ Thái tử trong chuyện này.

“Tam tiểu thư, Thái tử luôn ở trong cung bây giờ vẫn chưa trở về. Không biết thương thế của Hoàng Thượng như thế nào rồi.” Trên mặt Hà Sướng Uyển tràn ngập lo lắng, “Tiểu thư yên tâm, người nhất định sẽ cầu xin với Hoàng thượng. Thất Điện hạ tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.”

“Công chúa, ta có một thỉnh cầu.”

“Tam tiểu thư cứ nói, chỉ cần ta có thể giúp được ta sẽ giúp.”

“Có thể nói lại với Thái tử điện hạ, làm cho đám người kia đừng mau chóng nhận tội, như vậy có thể kéo dài một chút thời gian, ta có thể nghĩ ra biện pháp khác. Hiện tại thân phận của ta rất nhạy cảm, chỉ sợ là không thể vào được Hoàng cung.”

“Ta đồng ý với tiểu thư, nếu người làm không được ta cũng sẽ giúp tiểu thư làm được.” Hà Sướng Uyển không chút do dự đáp ứng, “Nhưng mà hôn sự của hai người sợ là sẽ muộn.”

“Sẽ không trì hoãn.” Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn tràn đầy kiên định “Công chúa Sướng Uyển, mười tám tháng chạp ta muốn gặp Thất điện hạ. Công chúa có thể để cho ta làm thị nữ của người, giúp ta vào cung không?”

“Không thành vấn đề! Ngày ngày ta đều tiến cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương, chuyện này cứ để ta lo.”

“Đa tạ công chúa.”

“Tam tiểu thư không cần khách khí, ở nước Lăng Nguyệt ta chỉ có một bằng hữu là tiểu thư. Nếu tiểu thư cần, ta nhất định sẽ giúp đỡ.”

“Công chúa, ta xin phép cáo từ.”

“Tam tiểu thư đi thông thả. Thất Điện hạ nhất định sẽ không có việc gì.”

Trở lại Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn vẫn như ngày thường rửa mặt, chải đầu, nghỉ ngơi giống như không bị chuyện này làm ảnh hưởng. Nàng nhìn lên trần nhà trống không, thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, Sở Lăng Dục cho người mang tới lời nhắn. Bởi vì liên quan đến nhiều người, hơn nữa còn có một thế lực âm thầm quấy rối, mọi chuyện phải điều tra rõ, ít nhất cũng phải một tháng, nhưng mà trong một tháng này Sở Lăng Thiên tuy phải ở trong nhà lao nhưng tạm thời vẫn được an toàn.

Mùng tám tháng chạp đến mười tám tháng chạp, thời gian mười ngày sẽ qua rất nhanh. Tất cả mọi người ở nước Lăng Nguyệt đều nhớ rõ, mười tám tháng chạp là ngày thành thân của Thất điện hạ cùng Bình Dương quận quân. Mà Thất điện hạ vào ngày thành thân của Thái tử đã bị đưa vào nhà lao. Đối với hôn sự của hai người, trong cung không ai nhắc tới, cũng không có thánh chỉ truyền đến nói hủy bỏ hôn lễ nên vẫn cứ theo lẽ thường mà cử hành. Một nữ tử đối mặt với đả kích thành linh xảy ra, nhất định sẽ không cách nào chấp nhận được. Gia Cát Linh Ẩn, Tam tiểu thư danh chấn Ngân Đô đều thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu, thành chuyện cười trong miệng vương công quý tộc.

Mười bảy tháng chạp, tuyết vẫn rơi không ngừng.

Đại phu nhân choàng áo lông cừu bên ngoài y phục, đang cầm bếp lò ở trong sân ngắm tuyết. Bà nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn từ xa đi tới, trên mặt lộ ra một tia châm biếm: “Tam tiểu thư, không ở trong viện ra ngoài làm cái gì?”

“Con muốn hỏi mẹ một chút, ngày mai là ngày con và Thất điện hạ thành thân, mẹ có thể giúp con chuẩn bị đồ cưới?”

“Tam tiểu thư, người vẫn còn nằm mơ sao. Thất điện hạ đã bị giam vào thiên lao, ngày mai người thành thân với quý ả? Vả lại, lão gia tuyết đối sẽ không gả người cho hần. Bản thân người liên quan đến vận mệnh của nhà Gia Cát.”

“Mẹ thật coi trọng con, vận mệnh của nhà Gia Cát vẫn nên đặt ở trên người đại tỷ mới đúng. Con chẳng qua cũng chỉ là một thứ nữ, con muốn gả cho người, không ai có thể chi phối được.”

“Gia Cát Linh Ẩn, người không nên làm càn! Người nghĩ ta không có biện pháp bắt người? Trước kia mẹ người không đầu lại ta, người cũng giống vậy thôi. Đến cuối cùng, người thắng vẫn là ta. Người bây giờ chẳng qua là một kẻ bị chồng ruồng bỏ mà thôi.”

Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, nàng tươi cười khiến cho Đại phu nhân cảm thấy rùng mình: “Tiêu Mẫn, ta cũng nói cho bà biết, chỗ dựa duy nhất hiện tại của bà là Tiêu gia, nếu Tiêu gia không còn, bà hãy nghĩ đến kết cục của mình đi.”

“Người vẫn nên lo lắng tình hình trước đi, mấy ngày nay lão gia một lòng hứa gả người cho Lục điện hạ.”

“A.” Gia Cát Linh Ẩn theo nhịp điệu mà a một tiếng, “Vây mời bà chuyển lời đến ông ấy, tốt nhất không nên làm như vậy, nếu không người khó xử chính là ông ấy.”

“Chết đến nơi còn bướng!”

“Chúng ta chờ xem ai chết trước!”

Buổi tối, mấy chủ tớ Trục Nguyệt Hiên đang thấp giọng nói chuyện gì đó, một bóng người từ bên ngoài bay vào, trong tay đang cầm bộ y phục màu đỏ.

“Thương Y môn chủ?” Nhìn thấy người tới, Nguyệt Lan kinh hãi kêu lên, “Tiểu thư, Thương Y môn chủ tới.”

Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng từ buồng trong đi ra, trong khoảng thời gian này không nhìn thấy y cũng không có tin tức của y, giờ phút này nhìn thấy y vẫn yên lành trong lòng vô cùng vui vẻ, “Người đã trở về?”

“Ừ.” Thương Y phủi bông tuyết trên người, đưa tay ra nhét cái gì đó vào trong lòng nàng, “Tặng cho người, mấy ngày nay chắc người không có thời gian làm.”

“Đây là?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy bộ y phục đỏ thêu chỉ vàng, làm cho người khác không khỏi nghĩ đến những trường hợp vui mừng, “Hi phục?”

“Thích không?” Thương Y cười cười, đáy mắt chứa đựng một ít đau khổ cùng chua xót, “Vốn là trở về để tham dự lễ thành thân của người, nửa đường lại nghe được tin hần gặp chuyện không may. Ngày mai người nhất định sẽ đi gặp hần, phải không? Ta biết người không có thời gian, cho nên sai người may gấp cho người, cũng không biết có vừa hay không.”

Gia Cát Linh Ẩn ôm bộ hi phục vào trong lòng, trong mắt hiện lên một tầng sương mù dày đặc: “Thương Y, cảm ơn người.”

“Linh nhi ngốc.” Y giơ tay ra, kéo nàng vào trong ngực, “Ngày mai gặp hần thì không được khóc, phải làm một tân nương xinh đẹp. Người đừng lo, nếu ngày đó tới, ta liền mang theo người của Thanh Ngọc Môn tiến vào hoàng cung, cứu hần ra.”

“Cảm ơn người.” Ngoại trừ cảm ơn nàng không biết nói cái gì nữa.

“Người với ta không cần phải khách khí. Nhưng mà nếu hần biết hi phục này là của ta tặng, không biết có thể tức điên lên hay không?”

“Không nói cho người biết là được.”

Y buông nàng ra, thâm tình nhìn nàng, trong ánh mắt pha lẫn chua xót, chúc phúc, đau lòng và vui vẻ. Y không thể cười nàng, lại vì nàng mà chuẩn bị y phục xuất giá.

“Nói với Sở Lăng Thiên, có Thanh Ngọc Môn cùng Thương Y ở đây, chuyện gì cũng không cần lo.”

Nàng gật gật đầu, nước mắt như bị chặt đứt thi nhau rơi xuống. Cuối cùng nàng lại phụ tấm lòng của y. Nàng không thể cho y tình cảm nhưng y lại nguyện ý dâng toàn bộ cho nàng.

“Ta đi trước, ngày mai người hãy cẩn thận.”

“Người cũng vậy.” Sở Lăng Thiên bị bắt vào nhà lao y nhất định sẽ không bằng quan đứng nhìn, nàng lo lắng một khi y bị kích động sẽ phát sinh xung đột cùng hoàng thất, Gia Cát Linh Ẩn lại dặn dò: “Trước tiên cứ chờ tin tức trong cung.”

Thương Y vừa đi, Như Phong liền vội vàng đi vào Trúc Nguyệt Hiên. Mấy ngày nay, y tích cực chạy đôn chạy đáo vì Sở Lăng Thiên, nhưng mà Hoàng thượng không mở kim khẩu, người cấp dưới cũng bó tay không biện pháp.

“Linh nhi, hôm nay người vào cung cầu xin Hoàng thượng tha cho Thất Điện hạ ngày càng nhiều, có người thậm chí thân thể không khỏe còn xin nghỉ chầu. Bây giờ phải làm gì?” Tâm trạng Như Phong lo lắng, trong mắt đầy tơ máu.

“Sở Lăng Thiên lại có thể dùng chiêu này.” Chân mày Gia Cát Linh Ẩn nhíu chặt lại, “Người cầu xin càng nhiều khiến Hoàng thượng chỉ cảm thấy tay chân của Thất gia càng lớn. Nếu thật sự là người của Thất gia thì nhất định lúc này sẽ giữ im lặng xem sẽ có biến động gì. Có thể khẳng định những người đó nhất định là người của Sở Lăng Thiên, một bộ phận khác là người của Hoàng hậu. Cứ như vậy, sự ngờ vực của Hoàng thượng đối với Thất gia sẽ ngày càng sâu.”

“Ta cũng lo lắng điểm này.”

“Ngày mai muội sẽ nghĩ cách đi gặp người.”

“Linh nhi, nếu không gặp chuyện ngoài ý muốn, ngày mai là ngày hai người thành thân.” Như Phong nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nữ nhân trước mặt, trong ánh mắt đầy đau lòng, “Đại ca chuẩn bị đồ cưới uội, vì không muốn để cha biết nên ta đặt toàn bộ ở bên ngoài. Chờ lúc muội xuất giá, lúc đó ta sẽ đưa muội đến Thất vương phủ.”

“Đại ca, cảm ơn huynh.” Có người chồng như Sở Lăng Thiên, bằng hữu như Mộc Tê và Thương Y, đại ca như Như Phong, trên đời này nàng không phải bơ vơ không nơi nương tựa nữa.

“Nha đầu ngốc, mấy năm nay muội chịu khổ không ít. Muội yên tâm, chờ Thất điện hạ được thả, Hoàng thượng chắc chắn sẽ cử hành hôn lễ cho hai người.”

“Ngày mai muội sẽ thành thân với người, ai cũng không ngăn cản được!”

“Ngày mai? Linh nhi muốn ngày mai vào cung?”

“Vâng, ngày mai muội cùng người thành thân.” Ánh mắt của nàng vô cùng kiên định.

“Đại ca sẽ nghĩ cách đưa muội vào.”

“Đại ca không nên nhúng tay vào, Thái tử phi sẽ mang muội vào.”

“Vậy muội phải hết sức cẩn thận. Ngày mai ta cũng sẽ tiến cung, tìm cơ hội ở trong cung kéo dài một chút thời gian, nếu như muội có gì bất trắc thì ta cũng dễ dàng tiếp ứng.”

“Đa tạ đại ca.”

“Nha đầu ngốc, là đại ca của muội, làm những việc này vì muội tất nhiên là chưa đủ. Muội đi nghỉ sớm đi, ngày mai phải làm một tân nương xinh đẹp.”

Mười tám tháng chạp, tuyết rơi ngoài trời cuối cùng cũng dừng, trong viện mai vàng tản mát mùi hương thơm ngát, đúng là một ngày đoàn tụ sum vầy. Gia Cát Linh Ẩn mặc hỉ phục vào, bên ngoài lại mặc quần áo do Hà Sướng Uyển sai người đưa tới, để cho Kinh Phong mang nàng từ Trục Nguyệt Hiên trực tiếp bay ra ngoài. Ba a hoàn dựa theo sự phân phó của nàng, thu dọn lại Trục Nguyệt Hiên thật tốt, có lẽ không lâu nữa các nàng sẽ rời khỏi phủ Thừa tướng. Đối với nàng mà nói, đồ đạc tiền này nọ cũng không nhiều, một quyển sách, hai bức họa, một bức là Tam di nương, một bức là Sở Lăng Thiên, còn có một cái thùng bên trong đựng toàn bộ đồ vật của Tam di nương.

170. Chương 170: Bái Đường Tại Đây

Hà Sướng Uyển đứng ở nơi cách cửa cung khá xa đợi Gia Cát Linh Ẩn, có thân phận thị nữ của Thái tử phi che giấu, nàng thuận lợi vào cung.

“Các người đến rồi?” Sở Lăng Dực như đã chờ sẵn từ sáng sớm, lập tức tiến đến. Mấy hôm nay, hơn phân nửa thời gian Sở Lăng Dực đều ở trong cung bảo vệ Hoàng thượng, do hắn thay mặt quyền lực hoàng đế, nên rất tiện đi lại ở trong cung.

“Thái tử điện hạ?” Gia Cát Linh Ẩn có chút hoài nghi nhìn Sở Lăng Dực, lại nhìn qua Hà Sướng Uyển.

“Tam tiểu thư muốn đến thăm Thất đệ phải không? Thái tử phi đã nói với ta rồi, người đi theo ta.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, nàng lựa chọn tin Sở Lăng Dực, đi theo hắn về hướng thiên lao. Sở Lăng Dực đi trước, không ai dám ngăn cản hắn, thiên lao cũng thuận lợi đi vào.

“Tam tiểu thư, ta ở bên ngoài chờ người.”

“Dạ.”

Gia Cát Linh Ẩn không nói nhiều lời, tiến vào thiên lao. Trong nhà lao chỉ giam giữ một mình Sở Lăng Thiên, cửa lao mở ra, y liền cảnh giác nhìn thoáng qua, nhìn thấy người đi vào, mắt không khỏi sáng lên, đứng bật dậy.

“Linh nhi...” Cách sợi xích lạnh lẽo, y vươn tay vuốt nhẹ gương mặt nàng, “Linh nhi, nàng có khỏe không? Nàng gầy đi rồi.”

“Thất gia, người cũng gầy rồi.” Nàng chạm vào gương mặt đầy râu ria của y, “Thất gia, chàng nhớ hôm nay là ngày gì không?”

Y bắt lấy tay nàng, nhẹ nhàng hôn lên đó: “Đương nhiên là nhớ, hôm nay vốn là ngày thành thân của chúng ta...”

“Thất gia, không phải vốn là, mà là chính là.” Nàng rút tay về, trút bỏ áo ngoài, hỉ phục màu đỏ đậm đau hai mắt y, nàng cười, “Thất gia, chúng ta bái đường tại đây đi.”

“Linh nhi, không được đâu!” Y quả quyết từ chối, “Nàng là nữ tử ta yêu nhất đời này, ta nhất định phải cho nàng một hôn lễ long trọng. Ta không đồng ý.” Ngữ điệu của y quyết liệt, nội tâm lại dậy sóng cuộn cuộn. Cùng một người trong lao ngục thành thân, dũng khí của nữ tử trước mặt khiến y cảm động nói không nên lời. Nàng càng như vậy, y càng luyện tiết không muốn để nàng chịu chút ảm ức nào. Nàng là Bình Dương quận quân danh chấn nước Lăng Nguyệt, ngay cả nước khác cũng nghe lời đồn về nàng, quan trọng hơn cả là, y yêu nàng, há có thể để nàng gả cho y im hơi lặng tiếng như vậy. Mấy hôm nay, không biết nàng đã phải chịu bao nhiêu lời đồn đãi dèm pha. Cho nên, y càng phải cho nàng một hôn lễ long trọng, “Sau này nàng làm sao ngăn nắp đầu ở Ngân Đô?”

“Thất gia, chàng đã quên rồi ư? Ta đã nói, nếu như hai trái tim đã cùng soi chiếu, ngại gì không đèn không trăng. Ta không cần những thứ đó, chỉ cần trái tim của chàng là đủ. Người khác nói gì, ta không quan tâm. Đây là chuyện của hai chúng ta, thì có liên quan gì đến họ? So với thái độ của những người đó, sự không

đồng ý của Thất gia mới càng khiến ta khó chịu.” Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn kiên định, cho dù phía trước có khó khăn gì, nàng cũng không sợ hãi, cũng đứng bên cạnh chàng.

“Linh nhi... Nàng đến đây.” Y không cho phép bản thân từ chối, y và Linh nhi của y, hôm nay, ngay tại đây sẽ bái đường thành thân, “Chúng ta bái đường đi.”

Gia Cát Linh Ẩn tươi cười vui sướng, không có gì có thể khiến nàng hạnh phúc hơn bây giờ.

Sở Lăng Thiên cười cười, hạnh phúc che giấu xót xa trong mắt y, nhưng hai trái tim đã cũng soi chiếu, ngại gì không đèn không trăng. Y thăm thề, nhất định sẽ bảo vệ nàng trọn đời.

Y dắt tay nàng, hai người cùng quỳ xuống đất, trong mắt hai người đầy vẻ thành kính, đây là khoảnh khắc quan trọng nhất trong đời họ.

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê giao bái.”

Không ồn ào huyên náo, không có pháo trúc, không có chứng kiến, hai người hoàn thành nghi thức đơn giản nhất trong thiên lao. Nhưng họ đều cười, y cười đến ướt nước mắt. Y nắm chặt tay nàng, đặt lên môi, hôn xuống.

“Linh nhi, từ nay về sau, ta còn có thê tử.”

“Phu quân, ta chờ chàng ra ngoài.”

Xưng hô của nàng khiến y ngẩn ra, từ Thất điện hạ đến Thất gia, và giờ là phu quân, rốt cục, nàng cũng thuộc về y.

“Thất gia, nghe đại ca nói, người cầu xin Hoàng thượng càng đến càng nhiều.” Lễ thành, nàng lập tức trở về hiện thực.

“Đây không phải chuyện tốt.” Sở Lăng Thiên thoáng trầm tư chốc lát, “Nhưng mà Linh nhi không cần lo lắng, lão sư sẽ có an bài.” Lão sư mà y nói, là đại thần nội các Hàn Thế Quân, có tầm ảnh hưởng quan trọng trong triều.

“Ta biết rồi. Thái tử điện hạ còn chờ bên ngoài, ta không tiện ở lâu.”

“Ừ, cẩn thận với Hoàng hậu.”

“Ta biết.” Nàng gật đầu, luyến tiếc rút tay về, mặc đồ thị nữ vào, vội vàng ra khỏi thiên lao.

Sở Lăng Dực dẫn nàng đi đến con đường nhỏ vắng người, “Tam tiểu thư...”

“Thái tử điện hạ, người có thể gọi ta là đệ muội.”

“Đệ muội...” Sở Lăng Dực hoài nghi nhìn nàng, “Tiểu thư và Thất đệ?”

“Chúng ta vừa mới bái đường thành thân, còn phải đa tạ Thái tử điện hạ đã tác thành.”

Nghĩ đến hôn lễ của chính mình, Sở Lăng Dực không thể tưởng tượng được mới vừa rồi hai người họ lại có thể bái đường trong nhà lao, lại nhìn vẻ mặt vui sướng của nữ tử bên cạnh, trong lòng hẳn không ngừng cảm thán, đây là nữ tử thế nào, dám làm ra chuyện kinh thiên như vậy. Có thể có được nữ tử này, thật sự là phúc của Thất đệ. Đối lại là nữ tử bình thường, nhất định đã ở trong phủ cuống cuống khóc lóc, hẳn chân thành nói, “Chúng mừng Thất đệ và đệ muội.”

“Đa tạ Thái tử điện hạ, thương thế Hoàng thượng ra sao rồi?”

“Haiz.” Sở Lăng Dực thở dài, “Miệng vết thương bị lở loét, phụ hoàng sốt cao không hạ, ngự y cũng bó tay hết cách, thuốc đã uống không ít, nhưng lại không có chút hiệu quả gì.”

“Có thể dẫn ta đến xem thử không?”

Sắc mặt Sở Lăng Dực có chút do dự, dù sao thân phận của nàng cũng nhạy cảm, e rằng lại thành lời bàn ra tán vào của người khác, đối với Sở Lăng Thiên càng không có lợi: “Đệ muội, chỉ e hiện giờ không tiện...”

“Thái tử điện hạ đừng lo, ta chỉ muốn xem bệnh tình của Hoàng thượng. Mấy chuyện thị phi, ta đã trải qua không ít, sóng yên biển lặng, ta lại chịu không được.”

“Được, người theo ta!”

Trên long sán của Sở Kim Triều, đại thần quỳ đầy trên đất, mấy thái y lại hoảng sợ đầu đầy mồ hôi. Hoàng hậu đang nổi giận đùng đùng nhìn họ, khiển trách nói: “Một đám phế vật, một đám tự xưng y thuật inh, hiện giờ sao không trị được vết thương của Hoàng thượng? Hoàng thượng tại sao đột nhiên lại hôn mê? Vương ngự y, người nói mau!”

“Nương nương...” Vương ngự y run rẩy không ngừng, “Hoàng thượng sốt đi sốt lại, thần đã tận hết sức, thật sự không có cách.”

“Không có cách? Lúc thật sự cần các người, thì cả lũ đều không có cách? Triều đình nuôi các người làm gì, bản cung hạn cho các người thời gian ba ngày, nếu vết thương của Hoàng thượng không chuyển biến tốt, bản cung sẽ chém đầu các người.”

“Nương nương tha mạng!” Vương ngự y cầu xin nói, “Thần vô năng, xin nương nương bớt giận!”

“Bớt giận! Bớt giận! Bớt giận có thể trị cho Hoàng thượng không?” Hoàng hậu trừng mắt phượng, nhìn lướt qua đám thần tử khác, “Còn các các người, mau đi tìm phương thuốc cho bản cung!”

“Thần tuân chỉ.” Các quan lại phủ phục trên đất, trong lòng mỗi người đều mưu toan, Hoàng thượng còn có thể sống bao lâu, Hoàng thượng băng hà, sẽ lại xuất hiện thế cục gì.

“Gia Cát thừa tướng, Chu thừa tướng, hai người thân là trợ thủ đắc lực của Hoàng thượng, chuyện này sẽ giao cho các người đi làm! Trong vòng ba ngày, phải có được phương thuốc, bằng không, bản cung sẽ hỏi tội các người.”

“Thần tuân chỉ.”

Lúc này, công công gác cửa thông truyền: “Thái tử điện hạ giá lâm!”

“Tham kiến Thái tử điện hạ.” Các quan lại đều hô lên.

“Miễn lễ.” Sắc mặt Sở Lăng Dực nghiêm trọng, đi đến trước mặt Hoàng hậu, “Mẫu hậu, phụ hoàng đỡ hơn không?”

Hoàng hậu lắc đầu, thần sắc đầy lo lắng: “Lại hôn mê.” Nếu lúc này Hoàng thượng xảy ra chuyện, cũng không phải tin gì tốt. Trong tay Sở Lăng Thiên nắm cầm quân, lúc nào cũng có thể áp sát hoàng cung. Ngày nào hấn cũng đến thỉnh an, lại từ chối không ở lại, nhất định là lo lắng ngoài cung xảy ra chuyện bất ngờ. Bà ngẩng đầu, mới nhìn thấy người bên cạnh Sở Lăng Dực, bà kinh hãi: “Dực nhi, con mang nó đến làm gì? Chẳng lẽ con đã quên quan hệ giữa nó và Thiên nhi?”

Lời của Hoàng hậu kinh động đến những người khác, tất cả đều ngẩng lên xem, người mặt đồ cung nữ lại là Gia Cát tam tiểu thư. Sắc mặt Gia Cát Chiêm lạnh băng, không biết sao nàng lại đến đây, làm mất mặt xấu hổ.

“Nương nương, có thể để ta xem vết thương của Hoàng thượng không?” Gia Cát Linh Ẩn thấy Hoàng thượng hôn mê, nghĩ đến sự yêu thương bình thường của người đối với mình, trong lòng rất là lo lắng.

“Người cút mau!” Hoàng hậu trừng mắt với nàng, “Chẳng lẽ người còn muốn xuống tay với Hoàng thượng?”

“Mẫu hậu, để Tam tiểu thư xem thử đi.”

“Nó đâu phải đại phu, xem thì có ích lợi gì? Lập tức dẫn nó ra ngoài, nhìn thấy nó, ta sẽ nghĩ đến Thiên nhi. Thiên nhi chính là bị nó dụ dỗ mới sinh lòng hơn thua, mới làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này.”

“Nương nương.” Gia Cát Linh Ẩn thần nhiên nói, “Cho dù người có hiểu lầm gì với thần nữ, thần nữ nghĩ, điều quan trọng trước mắt chính là chữa khỏi vết thương của Hoàng thượng.” Nàng cúi đầu nói nhỏ vào tai Hoàng hậu, “Trị thương cho Hoàng thượng, đối với nương nương cũng có lợi, không phải sao.”

Hoàng hậu ngẩn ra, âm thầm liếc nhìn nàng, “Người muốn xem thì xem đi.”

“Tạ ơn nương nương.”

Gia Cát Linh Ẩn vén màn, xem kỹ vết thương trên ngực Sở Kim Triều, có vài chỗ đã mưng mủ, làn da nóng hổi. Rõ ràng miệng vết thương đang nhiễm trùng, làm cho phát sốt, nhất thời trong lòng nàng có tính toán.

“Nương nương, có thể mượn bước nói chuyện không?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Hoàng hậu, mục tiêu hai người chỉ có một, Hoàng thượng không thể xảy ra chuyện, nhưng nhu cầu của Hoàng hậu càng mãnh liệt hơn nàng.

“Người muốn nói gì?”

Hoàng hậu đứng lên, đi đến đằng sau bức bình phong, qua chỗ Gia Cát Linh Ẩn.

“Nương nương, thần nữ đã tìm được nguyên nhân khiến Hoàng thượng bị sốt, có một cách có thể thử. Nhưng thần nữ muốn trao đổi điều kiện với nương nương, nương nương có thể đồng ý với thần nữ một việc không?”

“Tam tiểu thư, người không xem thử đây là chỗ nào, ở trong cung dám nói điều kiện với bản cung, không phải quá ngậy thơ rồi sao? Nếu người trị khỏi cho Hoàng thượng, Thiên nhi còn một đường sống, trị không khỏi, hắn không thoát được tội này!”

Gia Cát Linh Ẩn cười khê, nhìn Hoàng hậu, khí thế ngông nghênh: “Sau lưng Thất gia còn có nước Đông Lan, hiện giờ nước Đông Lan đã nhận được tin, sẽ nhanh chóng phái người đến đây. Ngoài nước Đông Lan, còn có Thanh Ngọc Môn, nương nương hắn phải rõ, Thương Y là kẻ ngông cuồng, chọc giận y, chuyện gì y cũng làm được. Với giao tình của y và Thất gia, y sẽ khoanh tay đứng nhìn sao? Tạm gác chuyện đó lại, cấm quân trong tay Lục điện hạ, như hổ rình mồi. Tình cảnh của Thái tử có chút khó khăn rồi.”

171. Chương 171: Chỉ Sợ Nương Nương Phải Thất Vọng

“Tam tiểu thư, xem ra trước kia bản cung vẫn xem nhẹ người.” Hoàng hậu sao lại không rõ ràng tình cảnh của Sở Lăng Dục, bà ở trong cung đã lâu, về mặt này đương nhiên lợi hại, chẳng qua không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn lại bàn điều kiện với bà, bà tự nhận tuyệt đối sẽ không thể thua một tiểu nha đầu “Hình như người đã quên, Dục nhi là Thái tử, đây là sự thật không thể tranh cãi. Nếu Hoàng Thượng có gì bất trắc nó có thể hợp tình hợp lý mà thừa kế vương vị.”

Gia Cát Linh Ẩn gắt gao nhìn chằm chằm vào ánh mắt Hoàng hậu, nhìn thấu tâm tư của bà hoàn toàn triệt để: “Chẳng lẽ nương nương không biết, trong lịch sử những ví dụ về diệt huynh giết phụ, không có binh quyền trong tay thì cho dù có ngồi trên ngôi vị Hoàng đế thì có thể ngồi được bao lâu? Tiền đồ của Thái tử điện hạ sớm hay muộn cũng sẽ bị hủy trong tay của người.”

“Hừ! Một tiểu nha đầu nho nhỏ cũng dám đến giáo huấn bản cung! Người muốn thế nào?”

“Rất đơn giản, thần nữ chữa khỏi thương thế của Hoàng thượng, nương nương bảo người của mình chấm dứt việc cầu xin cho Thất gia với Hoàng thượng, phần tình cảm này của nương nương quá nặng, sợ là chàng nhận không nổi.”

“Đúng là không biết tốt xấu! Cầu xin cũng là tốt cho nó, để nó sớm thoát khỏi hiểm nguy.”

“Rốt cuộc là vì cái gì thì trong lòng của nương nương cùng thần nữ đều rõ. Nếu như có một ngày Thái tử điện hạ biết những chuyện mà nương nương đã làm nhất định người sẽ rất đau lòng. Người kính trọng mẫu hậu mình, vậy mà bỏ đá xuống giếng với huynh đệ của mình.”

“Người!” Hoàng hậu giống như bị người nhìn thấu, ánh mắt càng không ngừng trốn tránh, “Được! Nếu người không chữa được cho Hoàng thượng, bản cung liền chém đầu người, cho các người đến âm phủ làm vợ chồng. Nếu phải trao đổi, bản cung cũng có điều kiện, nếu nội trong nửa ngày mà Hoàng thượng không hạ sốt, bản cung liền xử người tội chết!”

“Chỉ sợ nường nường phải thất vọng.”

Hai người từ sau bình phong đi ra, Hoàng hậu nói với các quan lại: “Tam tiểu thư xin bản cung chữa bệnh cho Hoàng Thượng, nếu nửa ngày không thể làm cho Hoàng thượng hạ sốt, bản cung sẽ ban chết cho nó. Ta muốn mọi người làm chứng.”

“Linh nhi, con hồ đồ rồi sao?” Gia Cát Chiêm ngẩng đầu, vội vàng nói, “Nường nường, tiểu nữ không hiểu chuyện, nường nường không cần phải so đo với nó, đừng để cho nó làm ảnh hưởng đến long thể Hoàng thượng.”

“Gia Cát thừa tướng, đây là yêu cầu của của nó, bản cung cũng không ngăn cản được. Vết thương của Hoàng thượng rất nghiêm trọng, chỉ cần có cơ hội bản cung cũng sẽ không bỏ qua. Tam nha đầu, có thể bắt đầu rồi.”

“Vâng nường nường, thần nữ cần nước sôi, muối, khối băng, còn có thuốc giảm đau.”

“Vân Nhược, người đi chuẩn bị nhanh đi. Vương ngự y, chuẩn bị thuốc giảm đau.” Hoàng hậu phân phó.

“Vâng, nường nường.”

Rất nhanh, Vân Nhược cùng Vương ngự y đều mang đến những thứ Gia Cát Linh Ẩn cần. Trước tiên nàng bôi thuốc giảm đau lên miệng vết thương của Sở Kim Triều, tiếp đến bỏ muối vào trong nước, nhẹ nhàng khuấy để uối tan ra, sau đó cầm lấy khăn lụa sạch tắm nước muối nhẹ nhàng lau lên miệng vết thương của Sở Kim Triều. Nếu có thể truyền dịch thì tốt rồi, đáng tiếc điều kiện không cho phép, nàng chỉ có thể dùng phương pháp này. Xử lý xong tốt miệng vết thương xong nàng dùng một mảnh vải bọc lấy khối băng rồi đặt lên trán Sở Kim Triều, lại dùng một khối băng xoa xoa lên cánh tay ông.

Khối băng khiến cho những người trong phòng cảm thấy một trận khí lạnh, có người không nhịn được bắt đầu run lên. Tay Gia Cát Linh Ẩn tiếp xúc với khối băng này giờ liền bị đông lạnh đỏ ửng, nhưng mà nàng cũng không dừng lại.

“Quân quân, mau dừng tay!” Vương ngự y quỳ rạp trên mặt đất cầu xin: “Trời lạnh như vậy còn mang khối băng đặt ở trên người Hoàng thượng, Hoàng thượng có thương tích trên người, long thể nhất định không chịu nổi. Nường nường, người mau ngăn Quân quân lại đi.”

Nhìn thấy hành động của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Hoàng hậu cũng bất ổn, lo lắng: “Tam tiểu thư, người có chắc chắn không? Nếu bệnh tình Hoàng thượng nặng thêm, bản cung phải xử người tội chết.”

“Nường nường, không phải chúng ta đã nói rồi sao? Nếu trong vòng nửa ngày mà Hoàng thượng không hạ sốt, lúc đó người xử chết thần nữ cũng không muốn, cần gì phải làm ngay lúc này.” Đầu Gia Cát Linh Ẩn cũng không ngẩng lên, hết sức chăm chú giúp Sở Kim Triều hạ nhiệt độ.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, nước đổi một chậu lại một chậu, khối băng thêm một lần lại một lần. Một canh giờ trôi qua, Sở Kim Triều vẫn không tỉnh lại.

“Nường nường, vì thần dùng thuốc tốt nhất nhất đều không được, Tam tiểu thư lại muốn dùng nước muối chữa khỏi cho Hoàng thượng, thật giống như trò đùa, long thể của Hoàng thượng sao lại để cô ta tùy ý vũ nhục như vậy được.” Vương ngự y nhện không được nói.

“Tam nha đầu, thời gian qua hơn phân nửa rồi. Vì sao Hoàng Thượng vẫn không có chuyển biến tốt?” Hoàng hậu hỏi.

“Nường nường chờ một chút.” Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, luôn luôn chú ý đến sự thay đổi của Sở Kim Triều.

“Chờ một chút? Còn muốn chờ bao lâu?” Trong giọng nói của Hoàng hậu mang theo tức giận, lo lắng nàng làm cho vết thương và bệnh tình của Hoàng thượng nặng thêm.

“Ầm ỉ cái gì?” Mọi người nín thở chờ đợi, chỉ nghe trên long sàng truyền đến giọng nói yếu ớt, “Trẫm ngủ bao lâu rồi? Sao lại ngất đi?”

“Hoàng thượng!” Trong lòng Hoàng hậu vui mừng không thôi, kinh hỉ kêu lên, “Hoàng thượng đã tỉnh! Thật tốt quá! Hoàng thượng, người cảm thấy đỡ hơn nhiều không?”

Sở Kim Triều gật gật đầu, giọng ông lộ ra chút suy yếu: “Miệng vết thương không nóng và đau như lúc trước nữa, có chút mát lạnh. Là thần dược của vị ngự y nào?”

“Hoàng thượng, là Tam nha đầu.” Hoàng hậu chỉ Gia Cát Linh Ẩn, “Các ngự y đều bó tay không có biện pháp, không ngờ biện pháp đơn giản của nó lại thật hiệu quả.”

“Tam nha đầu...” Sở Kim Triều cười với Gia Cát Linh Ẩn, “Con thật đúng là phúc tinh của trẫm.” Ông giương mắt nhìn những người xung quanh, “Các người đều ra ngoài hết đi, ta có lời muốn nói với Tam nha đầu.”

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu do dự liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, trong ánh mắt mang theo sự không tin nhiệm, “Thần thiếp ở trong này cùng người, một mình Tam nha đầu có chút không tiện.”

“Không cần, các người đều ra ngoài hết đi, Tam nha đầu ở đây một mình là được.”

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu không cam lòng mà liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, “Thần thiếp ở ngay bên ngoài, có chuyện gì cứ truyền thần thiếp.”

“Biết rồi, mau đi ra đi.” Sở Kim Triều phát phát tay, có chút không kiên nhẫn, “Nhớ đóng cửa lại, đừng cho bất cứ kẻ nào đi vào.”

“Vâng, Hoàng thượng.”

“Thần xin cáo lui.”

Sau đó những người khác đều rời khỏi, Gia Cát Linh Ẩn lại lau lên miệng vết thương của Sở Kim Triều một lần nữa.

“Tam nha đầu, con dùng cái gì vậy? So với mấy thứ thuốc ngự y dùng cảm giác thoải mái gấp nhiều lần.”

“Hoàng thượng, thần nữ chỉ dùng muối mà thôi. Miệng vết thương của người nhiễm trùng nên mới phát sốt không ngừng, vừa vẩy muối có công dụng tiêu viêm. Nhiệt độ cơ thể quá cao nên cần phải hạ nhiệt mà không phải băng bó, làm như vậy mới khiến nhiệt độ giảm xuống.”

“Tam nha đầu làm sao mà biết được?”

“Trước kia thần nữ có xem qua một sổ sách y học, có nhớ rõ một ít.”

“Hôm nay là ngày mấy?”

“Hoàng thượng, hôm nay là mười tám tháng chạp.”

“Mười tám tháng chạp?” Sở Kim Triều ngẩn người, trong lòng cảm thấy hôm nay nên có chuyện quan trọng gì, ngẩn người một hồi lâu mới nhớ tới, “Hôm nay là ngày con và Thiên nhi thành thân, trẫm lại thất ngôn.”

“Hoàng thượng, sự việc phát sinh đột ngột, ai cũng không đoán trước được.”

“Có một số việc đáng lẽ trẫm không nên nói với con, nhưng vô duyên vô cớ lại tin nhiệm con. Từ nhỏ, trẫm đối với Thiên nhi và Hàn nhi đã đặc biệt yêu thương. Tình nhi đi rồi trẫm lại sợ chúng chịu ảm ức, nên không lúc nào là không bận lòng. Đặc biệt là Thiên nhi vô cùng thông minh, trẫm thương yêu nó càng nhiều. Nó muốn cái gì, trẫm cũng có thể cho nó, nhưng nó không thể đoạt thứ trong tay của trẫm được. Tam nha đầu, con có hiểu không?” Ánh mắt Sở Kim Triều có chút ươn ướt, anh mắt bao hàm chút tình cảm phức tạp, có lẽ là ngỡ vực vô căn cứ, có lẽ là đau lòng, có lẽ là bi thương.

“Thần nữ hiểu được.”

“Mỗi ngày đều có người đến cầu xin cho nó là để thị uy với trẫm sao? Nói với trẫm thể lực của nó lớn như thế nào sao? Nếu là Thái tử hoặc là Hiền nhi đối với trẫm như vậy, thì trẫm cũng không đau lòng thế này.”

“Hoàng thượng, người cần điều dưỡng sức khỏe tốt hơn mới phải, chuyện này, tự nhiên hình bộ sẽ điều tra rõ ràng.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, mang nước đi, đổi một chậu khác rồi mang vào, “Nước không thể một ngày thiếu vua, Hoàng thượng bị bệnh dân chúng cũng rất lo lắng.”

Nhìn thấy bộ dáng bình tĩnh như thường của nàng, trong lòng Sở Kim Triều thầm giật mình: “Hôm nay Tam nha đầu đến đây không phải để cầu xin cho Thiên nhi sao? Con chữa hết bệnh cho trẫm, trẫm nợ con một ân tình.”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, bình tĩnh cười: “Vì Hoàng thượng phân ưu là bốn phần của thần nữ, long thể của Hoàng Thượng mau hồi phục cũng là mong muốn của thần nữ cùng với dân chúng, thần nữ không dám tranh công. Về phần Thất điện hạ, thần nữ tin tưởng chuyện này tuyệt đối không liên quan đến người, chờ hình bộ điều tra rõ, người sẽ được thả ra, cho nên không cần phải cầu xin, thanh giả tự thanh. Có lẽ có người cố ý khuấy đục nước lầy này, nhưng mọi chuyện sẽ được điều tra rõ ràng nhanh thôi.”

Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, mấy ngày nay ông đều tìm lý do tự để thuyết phục chính mình rằng Sở Lăng Thiên sẽ không làm như vậy với ông. Nhưng mà mọi chuyện vẫn chưa điều tra rõ, các đại thần cứ từng người từng người một đến cầu xin, thậm chí còn cáo bệnh đi chầu, điều này làm cho trong lòng ông tức giận không thôi. Nhiều ngày như vậy, nếu thật sự cần ành một lý do để tin tưởng y, cũng chỉ có câu nói này của Gia Cát Linh Ẩn, thanh giả tự thanh. Không hiểu sao, ông đối với nữ tử trước mặt sản sinh ra một loại tín nhiệm của thược về riêng ông và nàng, bởi vì tín nhiệm nàng, nên sự tín nhiệm đối với Sở Lăng Thiên lại tăng thêm vài phần.

“Tam nha đầu, nếu có một ngày Thiên nhi cảm kiếm chĩa vào ta, muốn cướp ngôi vị thì ta nên làm gì?”

“Hoàng thượng, nếu thực sự có một ngày như vậy, thần nữ nhất định không chút lưu luyến mà rời khỏi Thất điện hạ. Nhưng thần nữ tin chắc rằng nhất định sẽ không có ngày đó.”

“Bệnh của trẫm khi nào mới khỏi?”

“Hoàng thượng, chỉ cần miệng vết thương không nhiễm trùng, nhiệt độ cơ thể bình thường trở lại, chỉ cần tịnh dưỡng vài ngày thì rất nhanh sẽ khỏi. Thần nữ cam đoan đến lễ mừng năm mới, người lại có thể đi lại.”

“Haiz...” Sở Kim Triều thở dài một tiếng, “Năm mới tới nhanh quá, dân chúng nước Lăng Nguyệt ngay cả cơm cũng không có mà ăn, cửa ải cuối năm, bọn họ phải trải qua như thế nào. Tuy rằng các quốc gia đều có trợ giúp nhưng cũng giống như muối bỏ biển. Hoàng đế như trẫm thực sự làm không tốt rồi.”

“Thiên tai nhân họa, làm sao mà tránh được. Hoàng thượng, thần nữ đề nghị làm một giao dịch với nước Đông Lan, nước Nam Chiếu, nước Ngạo Nguyệt, nước Đại Mạc, nước Tinh Long, để bọn họ dùng lương thực đổi lấy một phần quyền kinh doanh ở hoang mạc Doanh Xuyên.”

“Hoang mạc Doanh Xuyên? Đó không phải là nơi không có một ngọn cỏ sao?”

“Không giấu Hoàng thượng, thật ra phía dưới là mỏ vàng.”

“Mỏ vàng?” Ánh mắt Sở Kim Triều sáng lên, “Tam nha đầu nói thật?”

“Hoàng thượng, nếu không phải thật thì năm vạn lượng bạc của Thất điện hạ chẳng phải là mất trắng sao? Thần nữ làm sao lại để nước Đại Mạc có lợi như vậy được. Thần nữ đã phái người đến khai thác, tin rằng các nước khác rất nhanh sẽ nhận được tin tức. Nếu bọn họ muốn có được chén canh này thì lương thực chính là một phương thức biểu hiện thành ý của bọn họ.”

Hết chương 171

172. Chương 172: Lục Điện Hạ, Tự Ta Có Tay

“Thế nhưng, Tam nha đầu, đó thuộc về con và Thiên nhi...”

“Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Thần nữ tuy rằng chỉ là nữ giới, nhưng cũng hiểu được đạo lý này. Thất điện hạ là hoàng tử nước Lăng Nguyệt, ra một phần sức, cũng là chuyện theo lý phải làm.”

“Tuyệt, tuyệt! Trẫm sẽ lập tức truyền chỉ, để sứ thần truyền tin cho các nước khác. Tam nha đầu, cử chỉ đại nghĩa của con, trẫm nhất định sẽ sai người ghi vào trong sử sách.” Chuyện lớn trong lòng được đánh tan, Sở Kim Triều chỉ cảm thấy nhẹ nhõm không ít, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, “Tam nha đầu, con gọi Dục nhi vào đi, trẫm lệnh nó đi làm chuyện này.”

“Dạ, thần nữ đi ngay.”

Gia Cát Linh Ẩn mở cửa tấm cung, Hoàng hậu và Thái tử cùng các quần thần đứng ở trong tuyết, một đám lạnh run, môi tím ngắt. Thấy nàng đi ra, tất cả mọi người đều cảm giận nhìn nàng, nếu không phải nha đầu thối này, bọn họ cũng không phải bị đuổi ra đứng chịu lạnh dưới trời tuyết thế này.

“Tam nha đầu, Hoàng thượng thế nào?” Hoàng hậu tiến lên hỏi.

“Nường nường yên tâm, Hoàng thượng đã tốt hơn nhiều. Thái tử điện hạ, Hoàng thượng mời người vào, Hoàng thượng có việc muốn nói với người.”

Sở Lăng Dực gật đầu, đi theo Gia Cát Linh Ẩn cùng vào tấm cung của Hoàng thượng.

Hoàng hậu rướn dài cổ nhìn vọng vào bên trong, miệng bà nhếch lên nụ cười mỉm, lúc này Hoàng thượng triệu kiến Thái tử, có khi nào liên quan đến chuyện kế vị hay không, ý của Hoàng thượng là đã lựa chọn Thái tử rồi sao?

Cùng lúc đó, trong lòng những người khác cũng âm thầm phỏng đoán, Hoàng thượng rốt cục là có ý gì?

Sau một lúc lâu, Sở Lăng Dực đi ra, Hoàng hậu giữ chặt hần lại, cười sang sảng nhìn hắn: “Dực nhi, Hoàng thượng triệu con có chuyện gì? Có chuyện giao cho con làm à?”

Quần thần vểnh tai, sợ nghe sót một chữ, đáp án của Sở Lăng Dực lại khiến họ thất vọng: “Mẫu hậu, Hoàng thượng dặn còn cầu cứu các nước khác, để dân chúng tránh thời ổn định qua năm nay.”

“Không nói gì khác nữa à?” Hoàng hậu không cam lòng hỏi.

“Có.”

“Nói gì?” Tim của Hoàng hậu lập tức treo lên, mắt mong chờ nhìn con trai của mình.

“Phụ hoàng xin mọi người trở về đi, nơi này có Tam tiểu thư chăm sóc là được rồi.”

“Chỉ vậy thôi?”

“Mẫu hậu muốn biết cái gì nữa thì trực tiếp đi hỏi phụ hoàng đi. Các người trở về đi, tinh thần của phụ hoàng tốt hơn nhiều rồi, xem ra cách của Tam tiểu thư là hữu dụng nhất.”

“Bản cung đã hạn cho nó nội trong nửa ngày làm Hoàng thượng hạ sốt, vừa rồi đã bảo các vị làm chứng, giờ đây, các người cứ ở đây đứng đi vội, theo ta vào xem thử, rốt cục Hoàng thượng có phải đã phải sốt hay chưa.”

“Mẫu hậu...” Sở Lăng Dực chau mày, “Phụ hoàng...”

“Các đại thần đều lo lắng cho long thể của Hoàng thượng, đương nhiên muốn tận mắt thấy hoàng thượng vô sự, bọn họ mới yên tâm xuất cung. Sao Dực nhi lại cản trở?”

Dứt lời, Hoàng hậu đi vào trước, các quan lại cũng kiên trì theo sau.

“Các người vào làm gì? Không phải nói chỉ cần Tam nha đầu ở lại chăm sóc là được à?” Sở Kim Triều thấy mọi người đi vào, không khỏi tức giận nói.

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu dừng chân, xấu hổ cười cười, “Các vị đại nhân không màng giá rét tiến cung, ở bên ngoài đợi lâu như vậy, chỉ muốn đến nhìn xem Hoàng thượng có thực sự không sao hay không. Nếu Hoàng thượng vì thương họ mà bảo họ ra khỏi cung, trong lòng các vị đại nhân chắc chắn sẽ áy náy không thôi.”

“Trẫm đã không sao.” Sở Kim Triều phát tay, “Các người đều trở về đi.”

“Tam nha đầu quả nhiên rất giỏi...” Hoàng hậu đi đến bên cạnh Sở Kim Triều, đưa tay đặt lên trán ông dò xét, bà không tin nhanh như vậy đã có thể làm người khác hạ sốt, nói không chừng Hoàng thượng vì muốn giữ gìn cho nha đầu kia liền muốn đuổi họ đi. Nhưng tay bà chạm vào, nhiệt độ cơ thể của Sở Kim Triều đã gần như bình thường, “Quả thực Hoàng thượng không còn sốt nữa.”

Quần thần vừa nghe, trên mặt đều là vẻ khó tin, mấy ngự y lại kinh ngạc không thôi, bọn họ thảo luận mấy ngày mấy đêm cũng không thể giải quyết vấn đề, lại có thể bị con nha đầu dùng biện pháp đơn giản thế này để xử lý.

“Các người vào cũng đúng lúc!” Ánh mắt Sở Kim Triều lạnh thấu xương quét qua mấy ngự y, “Trẫm nuôi các người trong cung, nhưng ngay cả bệnh của trẫm cũng trị không khỏi. Nếu trẫm thật sự bị bệnh gì phức tạp khó trị cũng được đi, nhưng Tam nha đầu không phải đại phu lại có thể trị được, trẫm phải dùng các người vào đâu?”

“Vi thần đáng chết! Hoàng thượng thứ tội!” Vương ngự y quỳ xuống đầu tiên, phủ phục dưới long sàn, bị Hoàng thượng quở trách, mấy người nhất thời thẹn đến muốn chui xuống đất.

“Lui ra hết cho trẫm!”

“Dạ, thần xin cáo lui.”

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng cáo lui, Hoàng thượng bảo trọng long thể, lát nữa thiếp sẽ sai Vân Nhược mang chút cháo đến đây.” Hoàng hậu liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, trong mắt là vẻ hỗn loạn phức tạp, “Tam nha đầu, Hoàng thượng giao cho người chăm sóc, người phải tận tâm hết sức, không được có chút sai lầm!”

“Thần nữ nhất định cẩn thận, xin nương nương yên tâm.”

Hoàng hậu lại chăm chú nhìn nàng một lát, rồi mang theo tâm trạng phức tạp rời khỏi tấm cung của Sở Kim Triều.

Mọi người đi rồi, Gia Cát Linh Ẩn lại thay nước muối, lau sạch miệng vết thương cho Sở Kim Triều, nhiệt độ cơ thể ông đã giảm hoàn toàn, nên không dùng khối băng nữa. Vân Nhược mang cháo đến, Sở Kim Triều ăn hết một chén rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hoàng hậu trở lại Dịch Khôn Cung, thấy Hà Sướng Uyển đang chờ bà. Hà Sướng Uyển sáng sớm đã tiến cung thỉnh an, biết được Hoàng hậu đến tấm cung của Hoàng thượng để chăm sóc, liền chờ ở đây, Hoàng hậu trở về, nàng lập tức bước đến thỉnh an: “Sướng Uyển thỉnh an mẫu hậu.”

“Đứng dậy đi.” Giọng nói Hoàng hậu lạnh lùng, sắc mặt cũng có chút khó coi, “Đến lúc nào?”

“Sáng sớm đã đến, biết mẫu hậu đến chăm sóc phụ hoàng, cho nên con đợi mẫu hậu về. Thời tiết giá lạnh, mẫu hậu nhớ bảo trọng phụng thể, tuyệt không nên vất vả quá độ.”

“Sức khỏe bản cung rất tốt!” Hoàng hậu kéo dài giọng, “Con đoán xem ở chỗ Hoàng thượng, bản cung đã gặp ai?”

“Sướng Uyển không biết, mẫu hậu đã gặp ai?”

“Gia Cát Linh Ẩn!”

Hà Sướng Uyển siết chặt nắm tay, cười cười: “Hóa ra là Tam tiểu thư, cũng đã lâu con không gặp tiểu thư ấy, để khi khác đến phủ Thừa tướng thăm nàng.”

“Con còn cười.” Hoàng hậu trừng mắt liếc Hà Sướng Uyển, “Nó dùng một cách kỳ lạ, khiến Hoàng thượng hạ sốt nội trong nửa ngày, ngay cả ngự y cũng giật mình.”

“Thật ư? Vậy thì tốt quá, hy vọng long thể của phụ hoàng sớm ngày bình phục.”

Hoàng hậu thấy nàng còn chưa thông suốt, tiếp tục chỉ điểm nói: “Sáng sớm con đã đến, sao không đi qua đó xem thử, giúp chăm sóc Hoàng thượng? Con thấy nó cam nguyện làm thế, còn không phải vì Thiên nhi. Sướng Uyển, con đừng quên, giờ con đã là Thái tử phi, con cùng Dực nhi là một, tất cả những gì con làm, đều phải suy xét đến lợi ích của Dực nhi. Hôm nay nó đến, lại vì Thiên nhi tranh thủ được một tia hy vọng, còn con ở chỗ này ngồi cả nửa ngày, bản cung thực sự phải dạy con như thế nào mới là một thê tử đủ tư cách.”

Tính cách của Hà Sướng Uyển vốn có vài phần cương nghị như nam tử, hơn nữa, chuyện hôn nhân này là do Hoàng hậu tác hợp, không phải mong muốn của nàng. Giờ phút này thấy Hoàng hậu nói chuyện với nàng

chẳng chút khách khí, trong lòng cũng có chút tức giận: “Mẫu hậu, Sướng Uyển đủ hay không đủ tư cách, thì để Thái tử điện hạ đến bình phẩm. Nếu mẫu hậu cảm thấy con không xứng làm Thái tử phi, thì cứ bảo Thái tử hưu con đi, cửa hôn nhân này, con và Thái tử cũng chẳng phải tình nguyện.”

“Sướng Uyển...” Sắc mặt Hoàng hậu sa sầm, “Con nói chuyện thật hỗn láo! Đã vào Sở gia, chính là người của Sở gia! Thân là Thái tử phi, phải ra dáng của Thái tử phi! Công chúa nước Nam Chiếu không có giáo dưỡng như vậy ư?”

Hà Sướng Uyển không muốn tranh cãi thêm với bà, nằng đứng lên, cúi người hành lễ với Hoàng hậu: “Sướng Uyển sẽ xem như tâm tình mẫu hậu không tốt. Vân Nhược, pha ấu hậu ly trà hoa cúc để hạ hỏa đi. Mẫu hậu, Sướng Uyển cáo lui.”

Hoàng hậu hất đầu sang một bên, vẻ mặt tức giận, lồng ngực bởi vì tức giận mà không ngừng phập phồng. Tay bà siết chặt phụng y, một cơn tức giận không biết từ đâu nhảy loạn trong cơ thể. Bà cũng không biết mình tức cái gì, Hoàng thượng chuyển biến tốt, hẳn là bà nên vui vẻ mới đúng.

Mùa đông, ban ngày rất ngắn, nhanh chóng trời đã tối đen, Gia Cát Linh Ẩn phải xuất cung. Lúc này, Sở Kim Triều cũng thức dậy.

“Tam nha đầu, là giờ nào rồi?”

“Hoàng thượng, là giờ Dậu, người đói chưa? Thần nữ đi lấy cháo đến.”

“Ừ.” Sở Kim Triều gật đầu, lần này thức dậy, càng cảm thấy đói bụng hơn lần trước, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, “Quả thực trăm có hơi đói bụng.”

Hầu hạ Sở Kim Triều dùng bữa xong, Gia Cát Linh Ẩn mới xuất cung hồi phủ. Sở Kim Triều lệnh cho nàng ngày mai lại tiến cung chăm sóc, cho đến khi sức khỏe ông bình phục hẳn mới thôi.

Trời ban đêm càng lạnh, Gia Cát Linh Ẩn không khỏi kéo lại y phục. Ngừng một ngày, bầu trời lại nổi tuyết, bông tuyết rơi xuống mặt nàng, có chút đau. Giẫm lên tuyết đọng, nàng chậm rãi đi ra khỏi cung.

Trở lại phủ Thừa tướng, tuyết rơi càng lúc càng lớn, Nguyệt Lan và Tiểu Điệp đứng ngoài phủ chờ nàng, thấy nàng về, lập tức chạy đến mở cửa ra cho nàng.

“Tam tiểu thư, lão gia mời người đến thư phòng.” Mọi người đang chuẩn bị quay về Trúc Nguyệt Hiên, Lưu quản gia không biết từ đâu chạy tới, nói với Gia Cát Linh Ẩn.

“Cha tìm ta có chuyện gì?”

“Lão gia không nói, chỉ nói đi báo cho người.”

“Ta biết rồi, đi thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn đi theo Lưu quản gia vào thư phòng của Gia Cát Chiêm, trong phòng không chỉ có mình ông, ngồi ở chỗ của ông là Lục vương gia, Sở Lăng Hiên.

“Linh nhi, nàng đã về? Mau đến đây làm ấm người đi.” Sở Lăng Hiên bước đến, muốn chạm vào mặt nàng.

Gia Cát Linh Ẩn theo bản năng né tránh, tự mình cởi bỏ áo choàng, đưa cho Nguyệt Lan theo cùng, “Phụ thân tìm con đến có chuyện gì?”

Sở Lăng Hiên xấu hổ cười cười, nghĩ muốn đưa tay phải tuyết dính trên tóc nữ tử này, Gia Cát Linh Ẩn hất tay hẳn ra: “Lục điện hạ, tự ta có tay, không phiền Lục điện hạ.”

“Linh nhi, không được vô lễ với điện hạ.” Gia Cát Chiêm quát.

“Sự ăn khớp của phụ thân rất lạ, điện hạ có thể vô lễ với con, sao con không thể vô lễ với người.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng liếc nhìn hai nam nhân, “Vả lại, nam nữ thụ thụ bất thân, điện hạ không biết à?”

“Linh nhi, lòng của điện hạ đối với con, con không biết sao?” Sắc mặt Gia Cát Chiêm thâm trầm, không vui nhìn nữ nhi của mình.

“Con không biết. Nếu phụ thân biết, vậy phụ thân nói đi, con còn có việc, không thể hầu!”

“Ý của Linh nhi là hết thấy đều để phụ thân làm chủ?” Trong mắt Gia Cát Chiêm lộ vẻ kinh hãi.

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, không nói gì, nhanh chóng ra khỏi thư phòng. Gia Cát Chiêm xem nụ cười này của nàng như sự thỏa hiệp, nha đầu thối, rốt cục người cũng thỏa hiệp với ta! Chỉ cần có người trong tay, Thất vương cũng được, Lục vương cũng được, đều phải xem sắc mặt của bản tướng.

Hết chương 172

173. Chương 173: Muốn Tạo Phấn Sao?

Sở Lăng Hiên đi theo Gia Cát Linh Ẩn ra ngoài, bỗng ôm chầm lấy nàng: “Linh nhi, hiện tại chúng ta không còn trở ngại gì nữa, làm Lục Vương phi của ta đi.”

Gia Cát Linh Ẩn giận dữ đẩy tay hắn ra, lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt lạnh như băng: “Lục điện hạ, xin chú ý thân phận của người. Hiện tại ta là em dâu người.”

“Em dâu?” Sở Lăng Hiên cười khinh thường, vẻ mặt quật cường của nữ tử càng khơi dậy dục vọng chinh phục trong lòng hắn, “Người cùng hắn chưa thành thân lại không thể chờ đợi mà đòi lên đầu một chiếc mũ như vậy sao?”

“Lục điện hạ, người sai rồi, hôm nay ta đã thành thân cùng với Thất gia. Từ nay trở đi, Gia Cát Linh Ẩn ta là thê tử của Sở Lăng Thiên, chàng là phu quân của ta, đến chết không rời. Sinh ra là người của chàng, chết làm ma của chàng!”

“Người nói cái gì?” Sở Lăng Hiên tức giận dùng sức nắm cằm Gia Cát Linh Ẩn, “Người gọi hắn là phu quân? Người đừng hòng lừa bản vương! Hắn ở trong thiên lao người làm sao mà thành thân với hắn được!”

“Ta vì sao phải gạt người?” Gia Cát Linh Ẩn cởi áo khoác, hỉ phục màu đỏ liền hiện ra trước mắt Sở Lăng Hiên, đâm đau mắt hắn, “Đây là hỉ phục ta mặc khi gả cho chàng lúc đó. Ở thiên lao thì sao, ta muốn gặp chàng thì sẽ có biện pháp. Hai người yêu nhau thì cho dù cách muôn sông nghìn núi, mấy đời mấy kiếp cũng sẽ ở cùng nhau.”

“Hừ! Yêu nhau? Muôn sông nghìn núi? Mấy đời mấy kiếp? Người đừng mơ!” Sở Lăng Hiên căm giận nói: “Bản vương tuyệt đối không cho phép người ở cùng một chỗ với hắn! Đời này người chỉ có thể thuộc về bản vương!”

“Lục điện hạ, người còn rất nhiều chuyện phải làm hà có gì phải chấp nhất chuyện tư tình nhi nữ. Lục điện hạ vô tình vô nghĩa như vậy, cho là ta mù hay sao?”

“Bản vương vô tình vô nghĩa khi nào?”

“Lục điện hạ chắc đã quên, đại tỷ của ta vừa sẩy thai đứa con của người, giờ người lại nhất định muốn kết hôn với muội muội của tỷ ấy. Như vậy còn không phải vô tình vô nghĩa?” Sở Lăng Hiên, kiếp trước người vì nàng ta phụ ta, kiếp này người lại vì ta phụ nàng, quả đúng là nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai.

“Không được ở trước mặt ta nhắc đến ả! Bản vương mặc kệ người có cùng Sở Lăng Thiên thành thân hay không, bản vương sẽ không bỏ qua cho người! Ngày mai bản vương sẽ cầu thân, ta nghĩ hắn nhất định sẽ không từ chối.”

“Đó là chuyện của các người, không liên quan gì đến ta!” Gia Cát Linh Ẩn khinh thường nhìn hắn một cái, xoay người rời đi.

Trong mắt Sở Lăng Hiên chỉ có màu đỏ của hỉ phục kia. Gia Cát Linh Ẩn, một ngày nào đó bản vương muốn người mặc hỉ phục mà ta làm cho người. Ở trước mặt Sở Lăng Thiên chà đạp người tàn nhẫn. Miệng hắn nổi lên một tia cười lạnh, có chút không thể chờ đợi được.

“Tam muội, muội xem ai tới này.” Gia Cát Linh Ẩn trở lại Trúc Nguyệt Hiên, vừa mới ngồi xuống, chỉ thấy Như Phong dẫn một nữ tử tiến vào. Trên người hai người đều là bông tuyết, hẳn là từ bên ngoài về.

Gia Cát Linh Ẩn chăm chú nhìn, người tới hóa ra là Trần Cẩm Phàm, trong lòng nàng vui sướng không thôi: “Quận chúa Cẩm Phàm, mau ngồi đi.”

“Quận chúa Cẩm Phàm, mời dùng trà.”

“Quận chúa Cẩm Phàm lạnh không? Nguyệt Lan, mau đưa lò qua đây.”

Gia Cát Linh Ẩn càng không ngừng ân cần hỏi han làm cho Như Phong có chút ghen tị: “Linh nhi không quan tâm gì tới đại ca.”

Gia Cát Linh Ẩn trừng mắt liếc y một cái, lại cười với Trần Cẩm Phàm: “Chẳng lẽ đại ca thấy không được, muội đang cố gắng trở thành một cô em chồng đạt chuẩn hay sao?”

Mặt Trần Cẩm Phàm đỏ lên, mỉm cười liếc mắt nhìn Như Phong một cái, nói với Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi biết rõ còn trên ta. Hôm nay ta đến là có tin tức muốn nói cho người.”

“Quận chúa có chuyện gì?”

“Hôm nay gia gia cùng phụ thân nhận được thư của Hoàng hậu nương nương nói ngày mai không cần đến cầu xin cho Thất ca, cũng nói với bọn họ chuyển lời tới những người khác, không nên nhắc lại chuyện này, những người cáo bệnh thì ngày mai hãy vào triều.”

“Quận chúa biết được tin tức liền lập tức chạy tới, ta đúng lúc ở ngoài cửa thấy nàng.” Như Phong nói tiếp.

“Đa tạ quận chúa.” Gia Cát Linh Ẩn nắm lấy tay Trần Cẩm Phàm, cảm động không thôi. Nàng là tiểu thư phủ Trần quốc công lại đến phủ Gia Cát truyền tin ít nhiều sẽ rất mạo hiểm, nếu để Hoàng hậu biết chắc chắn sẽ trách phạt nàng, “Quận chúa trọng nghĩa tương trợ, ta nhất định ghi tạc trong lòng.”

“Linh nhi, người không cần khách khí như vậy.” Trần Cẩm Phàm cười, “Chỉ cần Thất ca sớm trở về là tốt rồi.”

“Còn một tin tốt nữa.” Như Phong nói, “Hình bộ truyền tin đến, đã có người không kiên trì được, không nói là do Thất Điện hạ sai khiến nữa.”

Quả thật là một tin tức tốt. Bên phía Hoàng hậu không thêm dầu vào lửa, thậm chí bên Hình bộ lại có tiến triển tốt, nhưng quan trọng nhất, nàng lo lắng chỗ Sở Lăng Hiên sẽ càng thêm hung hăng ngang ngược, làm nghiêm trọng thêm. Bề phái của Sở Lăng Hiên, đại diện trong triều chính là Chu gia, Chu Lâm Quân là người tâm phúc của Chu gia, bên này, còn phải bắt tay từ Chu gia.

Như Phong cùng Trần Cẩm Phàm ngồi lại một lúc rồi mới rời đi.

Đêm đó, Gia Cát Hồng Nhan nhận được tin tức từ a hoàn Tiểu Lâm mới tới nói hôm nay Lục điện hạ đến, trước khi đi khỏi còn nhắc đến chuyện cầu thân với Thừa tướng gia. Trong lòng Gia Cát Hồng Nhan nhất thời kích động không thôi, vui vẻ mà đi qua đi lại trong phòng. Lục điện hạ nhất định là cầu thân nàng.

Ngày hôm sau, bởi vì Sở Kim Triều đã giao hẹn nên sáng sớm đã có kiệu đến phủ Thừa tướng đưa Gia Cát Linh Ẩn tiến cung.

“Quận quân, người đã tới, người chưa tới Hoàng thượng không cho thay thuốc. Mau vào đi thôi, Hoàng thượng đang chờ.” Liên công cũng giống như nhìn thấy cứu tinh, mời Gia Cát Linh Ẩn vào tắm cung của Hoàng thượng.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần của Sở Kim Triều càng tốt hơn hẳn, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn ông chậm rãi ngồi dậy: “Tam nha đầu, mau giúp trẫm thay thuốc, có con ở đây trẫm mới cảm thấy yên tâm, cái lũ lang băm kia trẫm không dám tin tưởng.”

“Hoàng thượng, thần nữ chẳng qua là biết nhiều hơn người khác một chút kiến thức mà thôi, làm sao so với kinh nghiệm tích lũy nhiều năm của các ngự y chứ. Hoàng thượng làm như vậy nhất định sẽ khiến họ hoảng sợ, hoảng sợ không chịu nổi trong một ngày sẽ khiến họ không còn tâm tư để nghiên cứu y thuật.” Gia Cát Linh Ẩn vừa thay thuốc vừa nói.

Sở Kim Triều cười ha ha một tiếng: “Cũng là khuyên giải an ủi trăm, nhưng nghe từ miệng của Tam nha đầu sao trăm lại thấy thư thái, còn những người đó nói, trăm nghe chỉ cảm thấy phiền lòng.”

“Hoàng thượng, người có gan nói thẳng mới đáng nhận được sự tín nhiệm. Tục ngữ nói, sự thật mất lòng, không phải là để chỉ ý này sao?”

“Tam nha đầu chỉ cần mở miệng thôi là lợi hại vô cùng.”

“Thần nữ đa tạ Hoàng thượng khen ngợi, người uống một ngụm trà đi.”

Lúc này, Liên công công tiến vào bẩm báo, Chu Thừa tướng Chu Lâm quân yết kiến, Sở Kim Triều phiền chán mà thở dài một hơi nói: “ Cho hẳn vào, Chu Lâm Quân này cả ngày chỉ biết tới làm phiền trăm.”

Chu Lâm Quân tiến vào, lập tức hành lễ với Hoàng thượng: “ Vi thần tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng thấy long thể tốt hơn nhiều không?” Ông nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc.

“Ừ, may mà có Tam nha đầu chăm sóc. Chu ái khanh tiến cung có chuyện gì? Không phải trăm đã nói không có việc gì thì đừng tới quấy rầy trăm hay sao? Có việc thì đợi thân thể trăm khỏe lại rồi nói sau, mọi việc đã có Thái tử xử lý.”

“Hoàng thượng, không phải vì thần, là các đại nhân lo lắng cho... Thất điện hạ. Bọn họ đều quỳ ở bên ngoài nói rằng nếu Hoàng thượng không thả Thất Điện hạ ra, bọn họ liền quỳ mãi ở đó. Vi thần không có cách nào khác mới bắt buộc phải quấy rầy Hoàng thượng.” Trong mắt Chu Lâm Quân hiện lên tia giả dối, khoe miệng giật giật che đi dấu vết.

Sắc mặt Sở Kim Triều trở nên âm trầm, ngực bởi vì tức giận mà phập phồng không ngừng, môi run nhẹ, không khí trong phòng cũng nhất thời lạnh lẽo cho người ta cảm thấy không thở nổi. Ông nắm chặt tách trà trong tay, trong phòng chỉ nghe được tiếng thở của ông.

“Choang!” Sở Kim Triều ném tách trà trên tay lên mặt đất, “Sở Lăng Thiên, con thật sự nghĩ rằng trăm không nhớ lấy đầu của con sao? Càng ngày càng quá đáng! Trăm cho con nhiều cơ hội như vậy còn chưa đủ!”

Gia Cát Linh Ẩn ngồi xổm trên mặt đất, nhặt những mảnh vỡ của tách trà.

“Hoàng thượng bớt giận.” Tiếng nói Chu Lâm Quân run rẩy, không biết là sợ bị liên lụy hay là do hưng phấn làm kích động, “Các cựu thần này đều là những người nhìn điện hạ lớn lên, khó tránh khỏi việc hành động theo cảm tính. Với lại Thất điện hạ bình thường chiếu cố bọn họ không ít cho nên bọn họ cũng là bởi vì lo lắng cho Thất điện hạ.”

“Câm miệng!” Trán Sở Kim Triều nổi đầy gân xanh, vẻ mặt càng thêm tức giận, “Các người là muốn tạo phản sao? Trăm còn chưa chết mà đã không để vào mắt. Có phải mong trăm chết đi liền đưa Thất điện hạ lên ngôi?”

“Hoàng thượng.” Gia Cát Linh Ẩn để mấy mảnh vỡ của tách trà sang một bên, không nóng không vội mà nói: “Nếu bọn họ trung thành như vậy với Thất điện hạ thì cứ để bọn họ không ăn không uống quỳ ở trên tuyết bảy ngày bảy đêm, xem thử có phải thành tâm muốn chứng minh Thất điện hạ trong sạch hay không. Chu Thừa tướng ngày ngày tiến cung cầu xin cho Thất điện hạ, tấm lòng trung thành có nhật nguyệt chứng giám, vậy sao Hoàng thượng không cho bọn họ một cơ hội? Bọn họ muốn quỳ thì cứ để bọn họ quỳ, người tức giận chỉ làm tổn hại đến sức khỏe thôi.”

Cơ thể Chu Lâm Quân cả kinh, không nhịn được run run một chút. Không ăn không uống quỳ bảy ngày bảy đêm, không bị đói chết thì cũng bị đông chết. Ông lạnh lùng liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, chỉ thấy nàng như cười như không nhìn mình.

“Ừ.” Sở Kim Triều gật đầu, “Tam nha đầu nói có lý, nếu các người làm được như Tam nha đầu nói trăm liền tin tưởng là Sở Lăng Thiên bị oan, sẽ thả nó ngay lập tức.”

“Chuyện này...” Chu Lâm Quân nhất thời có chút không biết làm sao, bởi vì hoảng sợ nên trên trán đều toát mồ hôi lạnh, “Hoàng thượng, thân thể các đại nhân sợ là chịu không nổi.”

“Chịu không nổi thì quay về đi. Đừng bao giờ cầu xin giúp nó nữa.” Sở Kim Triều tức giận nói, “Trẫm cho các người hai lựa chọn, hoặc là quỷ trên tuyết bảy ngày bảy đêm, hoặc là đừng đến phiên trẫm nữa. Mọi chuyện sẽ có Hình bộ điều tra rõ ràng.”

“Thần tuân chỉ, thần cam đoan không bao giờ để họ đến quấy rầy Hoàng thượng nữa.” Chu Lâm Quân lại oán hận liếc mắt Gia Cát Linh Ẩn, không cam lòng lui ra ngoài. Làm quan mấy chục năm vậy mà lại thua trong tay một con nhóc!

“Tam nha đầu, người xem xem, những người này còn dám nói dối là họ trung thành với Thất điện hạ. Trẫm vừa nói sẽ chiếu theo nguyện ý của họ thì cả đám đều chạy trốn còn nhanh hơn thỏ.” Nói xong chuyện không vui, sắc mặt Sở Kim Triều lại mang theo tươi cười, giống như những áp lực trong lòng lâu nay đã được gỡ xuống, chuyện hôm nay đã nghiệm chứng được hoài nghi trong lòng ông.

Thấy bộ dạng của ông, Gia Cát Linh Ẩn cười: “Hoàng thượng, thật ra trong lòng người vẫn hoài nghi có phải không? Nếu bọn họ thật sự lo lắng cho Thất điện hạ nhất định sẽ không ở sau lưng thêm dầu vào lửa. Mà những người này, giữ mạng của Thất điện hạ và chính mình, họ không chút do dự lựa chọn mạng của mình, chuyện này đã rõ.”

“Haiz...” Sở Kim Triều nhấm mắt lại, thở dài, “Người có phẩm hạnh xuất chúng thì dễ bị ghen ghét, trẫm thương chúng nó từ nhỏ đã không có mẹ, đứa trước đứa sau càng thêm thương yêu, không nghĩ tới chúng nó lại có nhiều kẻ địch như vậy. Mấy ngày này những người vì nó cầu xin chiếm đến hai phần ba quan văn võ trong triều.”

Hết chương 173

174. Chương 174: Xem Tâm Trạng Của Ta Đã

“Hoàng thượng, việc này cứ giao cho Hình bộ đi. Thần nữ vẫn là câu nói ấy, thanh giả tự thanh. Nhưng mà Hoàng thượng, vừa rồi người nói, chỉ cần quỷ trên tuyết bảy ngày bảy đêm, người sẽ phóng thích Thất điện hạ, có thật không?”

“Con muốn làm gì?” Sở Kim Triều nghiêm mặt nói, “Nếu con muốn làm thật, đứa con hỗn láo kia của ta chỉ sợ sẽ đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với ta mất!”

“Thần nữ nói đùa thôi.”

“Nha đầu này, hôm nay con trở về sớm đi. Sắp đến cuối năm rồi, không biết dân chúng Ngân Đô có thể có chỗ trồng cây không nữa.”

“Hoàng thượng yên tâm, Thái tử điện hạ chắc chắn sẽ hoàn thành chuyện này.”

“Tam nha đầu nói chắc chắn sẽ đúng. Hôm nay trẫm cũng đỡ rồi, con về sớm đi. Nếu trẫm có một nữ nhi như con vậy thì hạnh phúc biết bao, thật sự trẫm rất hâm mộ Gia Cát thừa tướng đó.”

“Hoàng thượng quá khen rồi, thần nữ sẽ nói với Liên công công trình tự săn sóc người, hôm nay, thần nữ cáo lui trước.”

“Ừ, con về đi, tránh để Thừa tướng nghĩ trẫm muốn cướp mất nữ nhi của hắn.”

Gia Cát Linh Ẩn ra đến cửa cung, đúng lúc gặp Chu Lâm Quân ở đó, ông cười lạnh đến gần nàng, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng lạnh thấu xương: “Tiểu nha đầu, có mấy lời không thể nói lung tung, đừng tưởng người là con gái của Gia Cát Chiêm, bản tướng không dám làm gì người!”

Gia Cát Linh Ẩn ngênh đón ánh mắt ông, trong mắt không hề sợ hãi, ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm: “Chu thừa tướng, ông đừng đến ta thử xem? Ta cũng nói cho ông biết, nói cũng không thể nói lung tung, Hoàng thượng khâm điểm ta mỗi ngày đều tiến cung chăm sóc, nếu ta có chuyện gì, ta thật lo lắng bản thân không cẩn thận, nói mấy lời gây bất lợi với ông.”

Chu Lâm Quân chưa từng nhìn thấy ánh mắt và khí thế như vậy của một nữ tử, rõ ràng là một con nhóc, khí thế lại như nhiều lần trải qua tang thương mà người khác không có. Ông lơ mớ cảm thấy, cho dù mọi

muội Chu quý phi của ông có chống lại nó, cũng kém hơn nó không ít. Đối với muội muội ông, ông chỉ biết nó có dung mạo kinh diễm thiên hạ, giỏi thi từ ca phú, chỉ có chút thông minh để đối lấy niềm vui của Hoàng thượng. Cuộc chạm trán hôm nay, ông với khứu giác nhạy bén lập tức bắt đầu cảnh giác. Ông chấp tay ra sau lưng, làm ra vẻ: “Tốt nhất người nên cẩn thận một chút.”

“Vậy thì phải xem tâm trạng của ta có tốt hay không đã.” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, nhìn con cáo già trước mặt này một cái rồi bước lên kiệu.

Chu Lâm Quân chấp tay sau lưng, nhìn kiệu đi xa, ánh mắt thâm sâu: “Cũng may chỉ là nữ tử, nếu là nam nhi, nhất định là một đối thủ khó đối phó.”

Trong kiệu, Gia Cát Linh Ẩn nhắm mắt nghỉ ngơi, cổ kiệu bỗng nhiên ngừng lại, nàng cảnh giác mở mắt, hỏi người trong cung xem có chuyện gì.

“Quận quân, có vị công tử muốn gặp người.”

“À, là ai?” Nàng vén rèm kiệu lên, nhìn ra bên ngoài, thấy Khương Diệp đứng một bên, ngoắc tay với nàng. Nàng xuống kiệu đi qua, Khương Diệp dẫn nàng vào một tiệm trà.

“Tam tiểu thư, sức khỏe của Lăng hoàng đệ hạ đỡ hơn chưa?” Khương Diệp đích thân châm trà cho Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

“Đã đỡ hơn rất nhiều. Không biết đệ hạ tìm ta có chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn biết, Khương Diệp tìm nàng, tuyệt đối không phải vì hỏi thăm tình trạng sức khỏe của Sở Kim Triều.

“Tam tiểu thư vẫn thẳng thắn như vậy, ta cũng chẳng quanh co lòng vòng. Ngọc bội bên hông tam tiểu thư từ đâu mà có?”

“Sao đệ hạ lại hỏi vậy?”

“Ta thấy hoa văn kia không tầm thường, cảm thấy tò mò thôi. Không biết Tam tiểu thư mua ở chỗ nào? Ta muốn mang một ít quà về cho Hoàng hậu.”

“Đây là của một người bạn tặng cho ta. Về phần nàng ấy có được từ đâu, ta cũng không rõ.”

“Tam tiểu thư có thể dẫn ta đi gặp người bạn này không?”

“Đệ hạ sao lại quan tâm ngọc bội này vậy, không phải thực sự muốn mua đúng không? Chắc là có quan hệ khó nói với chủ nhân của nó. Chi bằng đệ hạ cứ nói thẳng đi.”

“Ta chỉ tùy tiện hỏi thôi.” Khương Diệp cười cười, “Tam tiểu thư không cần để ý, không biết vị bằng hữu kia của người hiện giờ sống có tốt không?”

“Cũng lâu rồi ta không gặp nàng ấy, đệ hạ có thể để lại lời nhắn, nếu ta gặp lại nàng, có thể chuyển lời. Ta nghĩ chắc nàng ấy cũng sống rất tốt.”

“Không cần, người ấy tốt là được, hiện giờ thời cơ chưa đến, đợi đến lúc thích hợp, vẫn xin Tam tiểu thư giúp đỡ cho. Hôm nay, quấy rầy Tam tiểu thư, thật sự có lỗi.”

“Đệ hạ khách sáo rồi.” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, hành lễ rồi rời khỏi tiệm trà. Đối với thân phận của Mộc Tê, nàng vẫn luôn thấy không tầm thường, không ngờ lại có liên quan đến hoàng thất của nước Ngạc Nguyệt. Thấy ý tứ của Khương Diệp, hẳn là không có ác ý với Mộc Tê, nhưng y không nói, chắc hẳn có chút đắn đo.

Sáng hôm nay, phủ Thừa tướng cũng xảy ra một chuyện.

Khi Nguyệt Lan dọn dẹp lại đồ đạc, phát hiện thấy bức họa của Tam di nương bị ẩm, liền định mang ra ngoài tiệm để hong khô, sau đó tân trang lại một chút. Nàng vừa ra đến cửa, liền nhìn thấy Đại phu nhân ở đối diện đi tới.

“Nô tỳ thỉnh an phu nhân.”

“Ừ, miễn lễ.” Đại phu nhân hắt hàm nhìn Nguyệt Lan, “Trong tay người cầm thứ gì vậy?”

“Dạ không... không có gì.” Nguyệt Lan ôm chặt bức họa Tam di nương vào ngực, sợ bị bà cướp đi.

“Đưa ta xem!” Đại phu nhân cau mày, nghiêm mặt, “Hay là nha đầu người ăn cây táo rào cây sung, trộm đồ trong phủ lên mang ra ngoài bán.”

“Phu nhân minh giám, nô tỳ không có trộm đồ.”

“Người đến viện của ta ngay, bản phu nhân đúng lúc có chuyện muốn hỏi người, cũng giúp Tam tiểu thư dạy phép tắc cho người, nha hoàn của Trục Nguyệt Hiên, tay chân sao lại không sạch sẽ.”

“Phu nhân...”

“Đi theo ta!” Đại phu nhân trừng mắt liếc Nguyệt Lan, ánh mắt đáng sợ như cộp me. Nguyệt Lan tuy rằng là người của Trục Nguyệt Hiên, nhưng chung quy chỉ là người hầu, không dám cãi lệnh của Đại phu nhân, đành phải theo bà vào viện.

“Bản phu nhân hỏi, người phải trả lời chi tiết. Tam tiểu thư mỗi ngày đi sớm về muộn, là đang làm gì? Thắt điện hạ thân bị nhốt trong lao ngục, mỗi ngày nó còn đi đi về về, không phải đào bồng chỗ khác chứ?”

“Bẩm phu nhân, chuyện của tiểu thư, nô tỳ không rõ. Tình cảm giữa tiểu thư và Thắt điện hạ, người khác không thể nghi ngờ. Vả lại, tiểu thư cũng là con của phu nhân, sao phu nhân lại suy đoán tiểu thư như vậy? Nếu tiểu thư thực sự làm ra chuyện khác người như Đại tiểu thư, mặt mũi của phu nhân cũng chẳng vẻ vang gì.”

Đại phu nhân gật đầu, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh: “Đúng là một nô tài bảo vệ chủ, nhưng có chút hồ đồ!” Bà bỗng nhiên cao giọng, “Chuyện của Đại tiểu thư, một nha hoàn thấp hèn như người có thể nói sao? Quả thực to gan lớn mật!”

Bà đột nhiên đứng phắt dậy, cho Nguyệt Lan hai cái bạt tai: “Hai bạt tai này, là dạy người nên nói chuyện với chủ tử thế nào. Tam tiểu thư bạn qua lại với nam nhân không rảnh quản người, vậy để ta thay nó dạy dỗ người!”

“Phu nhân, nô tỳ đâu có nói gì sai!” Nguyệt Lan ôm lấy khuôn mặt đau đớn, ánh mắt quật cường của nàng không khỏi khiến Đại phu nhân liên tưởng tới Gia Cát Linh Ẩn.

“Còn dám trả treo! Người giao thứ đó ra cho ta!” Đại phu nhân giật mạnh, đoạt lấy bức họa cuộc tròn. Bà mở bức họa ra, nhìn thấy người trong tranh, hừ lạnh, “Người đã chết, còn giữ bức họa làm gì, đúng phá hoại phong thủy của phủ Thừa tướng.” Nói đoạn, bà tiện tay ném bức họa vào trong lò lửa bên cạnh, bức họa bốc cháy, bị lửa bao phủ.

“Đừng!” Nguyệt Lan muốn ngăn nhưng không kịp. Nàng chạy đến, muốn lấy lại bức họa, lại bị Đại phu nhân cản lại, “Tránh ra!” Nàng bất chấp, đẩy mạnh Đại phu nhân sang một bên, dùng tay thọc vào lò lửa, lấy ra được một góc, nhưng góc đó trống trơn, không có gì trên mặt.

Chân Đại phu nhân đụng vào ghế, bị đau đớn, bà lớn tiếng gọi Lưu quản gia vào: “Lưu quản gia, nha đầu này phạm thượng, còn trộm đồ trong phủ, kéo nó ra ngoài đánh năm mươi roi cho ta, còn phải quỳ trong tuyết hai canh giờ.”

“Giết người...”

Nguyệt Lan vừa kêu hai chữ, miệng liền bị bịt lại, Lưu quản gia kéo nàng ra ngoài trời tuyết. Bị đánh năm mươi roi, dưới quyền uy của Đại phu nhân, quỳ thêm dưới trời tuyết suốt hai canh giờ.

Trở về phủ Thừa tướng, Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy Đại phu nhân nói gì đó với Lưu quản gia, vừa thấy nàng về, sắc mặt bà đột nhiên hơi kích động, vội vàng dặn dò Lưu quản gia thêm mấy câu, liền trốn về trong viện của mình.

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cảm thấy có chút bất an, theo bản năng cảm thấy đằng sau sự kích động của Đại phu nhân có chuyện gì đó xảy ra, nàng trở về Trục Nguyệt Hiên, nhất thời nhìn thấy trên nền tuyết trắng trong sân, có một vết máu kéo dài, cuối vết máu, Mộc Tê và Tiểu Điệp đang nhanh chóng che giấu.

“Mộc Tê, Tiểu Điệp, hai người làm gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu thư...” Nhìn thấy nàng, Tiểu Diệp khóc lớn, “Nguyệt Lan, Nguyệt Lan tỷ ấy...”

“Nguyệt Lan ở đâu?”

“Ở trong phòng.” Mộc Tê đi tới, giữ chặt tay nàng, “Tiểu thư, bất luận người nhìn thấy cái gì, nhất định phải nén giận, không nên xúc động.”

“Tam tiểu thư, lão gia mời người đến sảnh trước một chút.” Lưu quản gia chạy tới, nói với Gia Cát Linh Ẩn.

Nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Diệp và Mộc Tê, tim Gia Cát Linh Ẩn nhói lên một chút, nàng chẳng hề quan tâm đến lời nói của Lưu quản gia. Nàng không nói hai lời, bước nhanh vào phòng của Nguyệt Lan, một mùi máu tươi nồng nặc đánh thẳng vào mặt nàng. Nguyệt Lan nằm trên giường, dùng răng cắn chặt chân, không để bản thân phát ra tiếng. Gia Cát Linh Ẩn bước qua xích chắn lên, chỉ thấy hai chân Nguyệt Lan, máu thịt bầy nhầy.

“Mời đại phu chưa?” Gia Cát Linh Ẩn thấp giọng hỏi.

“Đã đi mời, chúng ta muốn nhanh chóng dọn dẹp, không để tiểu thư biết, không ngờ hôm nay tiểu thư lại về sớm như vậy...” Giọng nói Mộc Tê có chút nghẹn ngào, nàng không nói thêm gì nữa.

“Tiểu thư...” Nghe tiếng của Gia Cát Linh Ẩn, nước mắt Nguyệt Lan ràn rụa, giống như đứa trẻ bị oan ức khi nhìn thấy người thân, nhưng nàng không khóc vì vết thương của chính mình, “Tiểu thư, bức họa của Tam di nương, bị Đại phu nhân đốt rồi, nô tỳ muốn ngăn lại nhưng không kịp. Tiểu thư, nô tỳ không bảo vệ được bức họa, xin tiểu thư trách phạt.”

“Đồ ngốc...” Gia Cát Linh Ẩn vuốt lại mái tóc ướt dính trên trán nàng, “Không cần trách mình, ta biết người nhất định đã cố hết sức, còn phải cảm ơn người, thật đó. Bức họa kia đối với ta mà nói rất quan trọng, nhưng các người đối với ta mà nói, còn quan trọng hơn cả bức họa. Nói cho ta biết, sau đó xảy ra chuyện gì.”

“Đại phu nhân nói nô tỳ phạm thượng, đánh nô tỳ năm mươi roi, còn phạt nô tỳ quỳ trong tuyết suốt hai canh giờ.”

“Mộc Tê tỷ tỷ, Mộc Tê tỷ tỷ.” Một tiểu nha hoàn thò đầu vào, “Đại phu đến, để đại phu khám cho Nguyệt Lan đi.”

Mộc Tê đi ra ngoài, nói với nha đầu ngoài cửa, “Tiểu Hương, cảm ơn người.”

“Mộc Tê tỷ tỷ khách sáo rồi, Mộc Tê tỷ tỷ, tuyệt đối đừng để phu nhân biết muội đã đến Trục Nguyệt Hiên nhé.” Nói xong, nha hoàn tên Tiểu Hương nhanh chóng rời khỏi Trục Nguyệt Hiên, giống như sợ bị Đại phu nhân đánh vậy.

Hết chương 174

175. Chương 175: Muốn Làm Lục Vương Phi

“Đại phu, mau vào đi.”

Mộc Tê mời đại phu vào, nhìn vết thương của Nguyệt lan, vẻ mặt đại phu cũng là sợ hãi, “Cô nương, sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy?” Ông cẩn thận kiểm tra một chút, “Chỉ sợ là xương cốt đã gãy, hơn nữa còn bị đông lạnh, có chỗ đã thối rữa, đời này của cô nương chỉ e là không đứng lên được nữa.”

“Đại phu, ông nghĩ xem còn có biện pháp nào nữa không.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn đau lòng nhìn Nguyệt Lan, trong lòng đã biết nhưng nàng lại ôm một chút may mắn, hy vọng rằng vết thương không nghiêm trọng đến vậy, lời nói của đại phu khiến cho nàng như rơi vào đáy vực, “Đại phu, người hãy nghĩ cách khác đi, nhất định phải chữa khỏi chân cho nàng ấy.”

“Tiểu thư, kinh mạch thối rữa, ngay cả thần tiên cũng không chữa được. Ta chỉ có thể kê một ít thuốc chưa khỏi vết thương ngoài da cho cô nương ấy, còn những chỗ khác mong hay nghĩ thông suốt một chút.” Đại phu mở một ít thuốc bôi ngoài da, sau đó lại viết đơn thuốc.

“Tiểu thư, sau này nô tì không hầu hạ được người nữa.” Nước mắt Nguyệt Lan tuôn rơi, “Sau này nô tỳ là một phế nhân.”

“Đừng khóc.” Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng, “Ta nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho người. Nếu người thực sự không đứng dậy được nữa, ta sẽ chăm sóc người cả đời.”

“Tiểu thư, người đối xử với nô tỳ thật tốt.”

“Là ta có lỗi với các người.” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn tự trách thật sâu, nếu nàng để Kinh Phong ở lại trong phủ, nếu nàng nhớ dặn dò kĩ bọn a hoàn không nên đụng chạm với người của Đại phòng, nếu nàng trở về sớm một chút, nếu nàng... Nàng ra khỏi phòng, báo Kinh Phong đi mời đại phu của Thất vương phủ tới đây xem một chút. Nếu Nguyệt Lan thực sự nằm liệt trên giường, nàng tự hứa sẽ chăm sóc nàng ấy cả đời.

Nàng vừa mới ngồi xuống, chỉ thấy Ngụy Thành vội vã đi vào Trục Nguyệt Hiên: “Tam tiểu thư, Thảm Vân Bác gửi thư muốn đòi về quyền kinh doanh Bắc Mạch ở núi Doanh Xuyên và hoang mạc, nói rằng bằng lòng trả lại mười vạn lượng bạc cho Thất vương phủ, chuộc về quyền kinh doanh.”

“Tin tức của ông ta nhanh thật.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười, “Đã đưa ra rồi, lý nào đòi cầm lại. Ngụy Thành, người phái người đi khắp nơi truyền tin tức này ra, tốt nhất là làm cho dư luận xôn xao, để cho tất cả mọi người biết Thảm Vân Bác là một người lật lọng, nước miếng của người trong thiên hạ đủ để dìm ông ta chết đuối. Sau đó, người đi tìm Thương Y của Thanh Ngọc Môn, xin hãn phái người tới núi Doanh Xuyên bảo vệ nhân công đang khai thác, sản lượng hàng năm chia cho Thanh Ngọc Môn một phần mười. Lương thực buôn bán thế nào?”

“Dựa theo kế hoạch của tiểu thư, vừa mua thêm dầu, thịt. Bởi vì lương thực Linh Thiên ngay thời khắc mấu chốt cứu mọi người nên hiện tại gần như toàn bộ người ở Ngân Đô đều tới Linh Thiên, không bao giờ tới cửa hàng khác nữa. Theo dự đoán của thuộc hạ thì những cửa hàng khác sẽ không chống đỡ được bao lâu.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu “Bước tiếp theo, người ở trên phố lớn ngõ nhỏ Ngân Đô mở vài cửa hiệu mặt tiền, bán một ít thịt, ngũ cốc và nhu yếu phẩm cho dân chúng, như vậy bọn họ chỉ cần ra khỏi cửa là có thể mua được. Lúc này đây, cần thuê thêm nhân công vào những chỗ thiếu hụt, chỉ cần có thể làm được việc là được.”

“Tam tiểu thư, nếu như vậy, chỉ sợ sản nghiệp của phủ Thừa tướng cùng Tiêu gia hơn nửa đều phải tiêu đời.”

“Điều ta muốn chính là như vậy. Người đợi ở đây, ta có vật muốn đưa cho người.” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, lấy từ trong phòng ra một tờ ngân phiếu, “Người tới tiền trang của Thất gia nhận năm trăm vạn lượng ra, chuẩn bị cho kế hoạch xây dựng vận chuyển.”

“Tam tiểu thư...” Trong lòng Ngụy Thành vẫn còn nghi hoặc lại không tiện nói ra.

“Người đang lo đến việc chiến tuyến quá dài, có một mắc xích bị hỏng, toàn bộ sẽ sụp đổ theo? Kỳ thực không đâu, làm như vậy ngược lại giảm bớt tính mạo hiểm, điều kiện tiên quyết là, mỗi bước chúng ta phải làm đây chắc chắn. Trong vòng ba tháng, nhất định phải để cho vận chuyển của Tiêu gia tự động biến mất.”

“Tam tiểu thư yên tâm, Ngụy Thành nhất định sẽ nghĩ cách làm được. Tam tiểu thư, tình hình chỗ gia thế nào rồi?”

“Bên triều đình không thành vấn đề, kế tiếp chờ xem tình hình thăm vấn bên Hình bộ, nhưng mà nghe nói đã có người khai ra, có lẽ là kết quả hành động của Hàn đại nhân.”

“Vậy là tốt rồi, Tam tiểu thư, thuộc hạ xin cáo từ trước.”

“Ừ, mọi việc phải cẩn thận.”

“Tam tiểu thư yên tâm, thuộc hạ sẽ chú ý. Bên phía Lâm Dạ đã triệu tập người của Cửu Thiên Cung, khi có yêu cầu sẽ cứu Điện hạ ra. Thuộc hạ đi trước.”

Ngụy Thành mới chân trước đi, chân sau đại phu Thất vương phủ liền đến, Kinh Phong mời một đại phu họ Hoàng đến. Hoàng đại phu nhìn vết thương của Nguyệt Lan, bắt đầu dĩ lắc đầu, ông gọi Gia Cát Linh

Ẩn ra gian ngoài nói chuyện: “Quận quân, xin thứ cho hạ quan vô năng, thương thế của vị cô nương kia thực sự là không có cách nào chữa được, kinh mạch đã đứt, thần tiên cũng không cách gì cải tử hoàn sinh.”

“Một chút hy vọng cũng không có sao?”

Hoàng đại phu lắc đầu, lấy ra mấy bình sứ nhỏ đưa cho Gia Cát Linh Ẩn, “Đây là một ít thuốc tốt hạ quan nhiều năm nghiên cứu chế ra, có thể giúp thân thể cùng xương cốt cô nương ấy mau chóng lành lại.”

“Cảm ơn đại phu.” Gia Cát Linh Ẩn cầm thuốc trong tay, trong lòng giống như bị thứ gì đó chặn lại. Nguyệt Lan mới mười mấy tuổi, cuộc đời của nàng còn chưa bắt đầu. Chuyện tới mức này cũng chỉ chờ thương thế của nàng tốt lại rồi thử cách kia xem.

“Quân quận, hạ quan cáo lui trước.”

“Làm phiền rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn sờ bình thuốc trong tay, nghe được trong phòng truyền ra tiếng kêu thống khổ của Nguyệt Lan, trong mắt tích tụ ý lạnh. Nàng đưa bình thuốc cho Mộc Tề để nàng ấy giúp Nguyệt Lan bôi lên vết thương.

“Tiểu thư, người phải ra ngoài sao?”

“Ừ, đau đớn của Nguyệt Lan sẽ không nhận không như vậy.”

“Tiểu thư, bình tĩnh.”

“Yên tâm, có Kinh Phong rồi, với lại hiện tại ta là Quận quân, bà ta cũng chỉ là một thường dân mà thôi, ta muốn trừng trị bà ta, còn không dễ dàng sao. Các người chỉ cần để ý chăm sóc Nguyệt Lan thật tốt là được.” Nói xong về mặt nàng đầy lạng lẽ ra khỏi Trục Nguyệt Hiên.

Nàng vừa mới đi ra liền nhìn thấy Gia Cát Chiêm đang đi về phía Trục Nguyệt Hiên. Nhìn thấy nàng, Gia Cát Chiêm có chút tức giận, nhưng dường như không dám bộ phát ra, đành cố gắng bày ra vẻ tươi cười: “Linh nhi, mới sáng sớm con đi đâu vậy? Lục điện hạ chờ con đã lâu rồi.”

“Tiến cung xử lý vết thương cho Hoàng thượng.” Mặt Gia Cát Linh Ẩn không chút thay đổi đáp.

“Cho Hoàng thượng?” Trong lòng Gia Cát Chiêm cả kinh, hôm qua nàng ở trước mặt các quan khiến Hoàng thượng hạ sốt, hôm nay Hoàng thượng lại triệu nàng vào triều, xem ra Hoàng thượng quả thực rất thích nàng. Nhưng có một số việc của phủ Thừa tướng, chỉ sợ Hoàng thượng cũng không tiện nhúng tay vào, “Lục điện hạ mang theo lễ vật hậu hĩnh tới, con mau qua đó một chút.”

“Phụ thân, Lục điện hạ cầu hôn, chuyện quan trọng như vậy nhất định phải mời mẹ và Đại tỷ cùng tới mới phải. Một mình Linh nhi tới thì sao mà được?”

“Đúng, phải rồi.” Thấy nàng không kháng cự giống tối hôm qua, ông nhất thời tươi cười rạng rỡ, “Linh nhi nói thật có đạo lý, Lưu quản gia, người mau đi mời Đại phu nhân cùng Đại tiểu thư tới đây.”

“Vâng, lão gia.”

Đại phu nhân sau khi đánh phạt Nguyệt Lan, trong lòng vui sướng không thôi, cuối cùng cũng cho Trục Nguyệt Hiên một bài học. Nhưng mà nghĩ đến thủ đoạn của Gia Cát Linh Ẩn, bà lại có chút hoang mang. Nhìn thấy nha đầu kia trở về, bà liền chạy về trốn trong viện, giả vờ trấn định uống trà.

“Mẹ, nhìn dáng vẻ của mẹ, sợ cái gì vậy?” Gia Cát Hồng Nhan khinh thường nói, “Con sẽ nhanh trở thành Lục vương phi, Gia Cát Linh Ẩn chỉ còn là một kẻ bị chồng ruồng bỏ, mẹ còn sợ ả làm cái gì sao. Tiểu Lâm nói Lục điện hạ đã tới từ sáng sớm, còn mang theo không ít sính lễ tới đây. Qua hôm nay, con sẽ là Lục vương phi danh chính ngôn thuận, thiên hạ ai dám cười con là đã từng mang thai.”

“Con ấy à, cũng là chó ngáp phải ruồi.” Đại phu nhân đắc ý cười, “Nha đầu thối kia hiện tại chắc là hối hận muốn chết. Bây giờ, Sở Lăng Thiên là phạm nhân, nếu sớm theo Lục điện hạ thì tốt rồi? Tự làm tự chịu. Không ngờ lại thúc đẩy mối nhân duyên tốt này cho con. Chẳng qua là tội nghiệp đứa trẻ, nếu không con sẽ là mẫu thân của thế tử Lục vương phủ.”

“Mẹ, con cái còn có thể có, con làm như vậy cũng là vì suy nghĩ cho Lục điện hạ. Nếu không phải con lấy đại cục làm trọng thì không biết Lục vương phi còn có thể làm hay không nữa. Điều này gọi là có được ắt có mất, con cái còn có thể có, nhưng mà cơ hội thì lại rất dễ mất đi.”

“Con lúc này tính toán rất thông minh. Chờ xem, lát nữa lão gia sẽ truyền con qua đó.”

Đại phu nhân vừa mới nói xong chỉ thấy Lưu quản gia chạy vào trong viện cười tủm tỉm nói: “Phu nhân, Đại tiểu thư, lão gia mời hai người ra sảnh trước, nhìn thần sắc của lão gia thì nhất định là có chuyện vui.”

“Mẹ, là thật rồi, Lục điện hạ thực sự tới cầu thân con.” Gia Cát Hồng Nhan kích động ôm lấy cánh tay Đại phu nhân, vui vẻ mà quên hết tất cả, “Mẹ, con muốn làm Lục vương phi!”

“Con phải rụt rè một chút!” Đại phu nhân giả bộ tức giận trách cứ, “Không thể mà mất phép tắc và lễ tiết ở trước mặt Lục điện hạ được. Đi nhanh đi, Lục vương phi.”

“Dạ!” Gia Cát Hồng Nhan kéo Đại phu nhân, bước chân có chút bay bổng. Trong đầu nàng đã xuất hiện cảnh nàng cùng Sở Lăng Hiên thành thân, hẳn vì nàng mà trải mười dặm vải đỏ, cưỡi con ngựa trắng cao lớn, nghênh đón nàng ở cửa Lục vương phủ. Đủ các quan lại đông nghìn nghịt đồng loạt quỳ xuống, cùng hô lên: Thịnh an Lục vương phi. Trái ngược với cảnh tượng này, là cảnh Thất điện hạ bị chém đầu, Gia Cát Linh Ẩn mỗi ngày ở trong phòng rơi lệ, cuối cùng bị nàng bán vào thanh lâu, bị vạn người chà đạp. Nghĩ, rồi nghĩ, nàng không khỏi cười ngào thành tiếng.

“Cười cái gì, chú ý phép tắc! Nữ tử cười phải giấu răng, đã quên mẹ dạy con như thế nào sao?” Đại phu nhân thấy bộ dạng vui vẻ của nàng, rất sợ nàng không cẩn thận ở trước mặt Lục điện hạ làm rối loạn phép tắc.

“Mẹ, con biết rồi. Con chỉ là... quá cao hứng.”

Hai mẹ con họ đi tới sảnh trước, thấy Sở Lăng Hiên ngồi trên vị trí chủ vị, đang cùng Gia Cát Chiêm tán gẫu, ánh mắt hắn một khắc cũng không rời khỏi nữ tử kia.

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Hồng Nhan không khỏi cau mày, thầm nghĩ nó ở trong này làm cái gì, bất quá nàng nghĩ đến cảnh mình trở thành Lục vương phi, cảnh tượng ấy nhất định rất thú vị.

“Thịnh an Lục điện hạ.” Gia Cát Hồng Nhan nheo mắt, ẩn chứa gợi tình mà nhìn Sở Lăng Hiên, “Lục điện hạ đã lâu không gặp.”

“Bình thân.” Giọng nói Sở Lăng Hiên pha lẫn chút lạnh lùng, “Thừa tướng gia, phu nhân cùng Đại tiểu thư tới làm gì?”

“Bẩm điện hạ, Linh nhi nói chuyện lớn như vậy nhất định phải có phu nhân và Hồng Nhan ở đây.”

“À, Linh nhi nói rất có lý.” Sở Lăng Hiên nghĩ thầm, có thêm hai người chứng kiến chẳng phải là rất tốt sao. Đại phu nhân là mẹ nàng, Đại tiểu thư là tỷ tỷ của nàng, hẳn là nên ở đây.

Về mặt Gia Cát Hồng Nhan ngưỡng ngừng, tròng mắt liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, nhưng mà cũng rất đồng ý lời của nàng, chuyện liên quan đến hôn nhân của mình, nhân vật chính là nàng đương nhiên phải ở đây.

Khóe miệng Gia Cát Linh Ẩn không giấu vết mà giương lên, kiêu trước, không phải các người vùng trộm muốn ở bên nhau sao, kiếp này cho các người một cơ hội thấy rõ lòng nhau, đừng làm cho ta thất vọng nhé.

Hết chương 175

176. Chương 176: Đại Tiểu Thư, Xem Ra Người Hiểu Lâm Rồi]

“Thừa tướng gia, sinh lễ của bản vương người đã xem qua, có ý kiến gì hay không?” Sở Lăng Hiên hỏi.

“Không có, không có. Sinh lễ của vương gia quá mức hậu hĩnh, xưa nay hiếm thấy. Có thể vào được Lục vương phủ, thực sự là phúc của tiểu nữ.” Gia Cát Chiêm vội vàng đáp.

“Thừa tướng gia không cần như thế. Vậy chuyện này, có phải đã quyết định rồi không?”

“Dạ, dạ, quyết định như vậy đi, hết thấy đều để vương gia làm chủ.” Gia Cát Chiêm vội vàng chặn đầu, “Nhưng về phía Hoàng thượng...”

“Thừa tướng gia yên tâm, chỗ phụ hoàng, ta tự nhiên sẽ thuyết phục.”

Tim Gia Cát Hồng Nhan đã sung sướng đến nỗi muốn vọt ra ngoài, nàng không nhịn được, hỏi: “Lục điện hạ, vậy hôn kỳ của chúng ta định vào ngày nào? Sắp đến tết rồi, thần nữ lo sẽ kéo dài qua sang năm, chỉ bằng thành hôn trong năm nay luôn được không?”

“Hồng Nhan.” Đại phu nhân huých nàng, nhủ thầm, sao lại thiếu kiên nhẫn quá, nếu chọc giận Lục điện hạ thì phải làm sao, bà cười cười, “Tiểu nữ thất lễ, xin điện hạ đừng để trong lòng.”

Sở Lăng Hiên lạnh lùng nhìn Gia Cát Hồng Nhan, hóp ngum trà, chậm rãi nói: “Đại tiểu thư nói hôn kỳ của chúng ta? Ta thấy hình như Đại tiểu thư nghĩ sai rồi, bản vương tạm thời chưa có ý định nạp trắc phi.”

Gia Cát Hồng Nhan hiểu nhầm ý của Sở Lăng Hiên, nghe được lời của hắn, nhất thời kích động đến đỏ mặt, “Điện hạ, nam nhân tam thê tứ thiếp hầu hạ là chuyện thường tình. Hồng Nhan không dám chiếm sự yêu thương của vương gia, nạp bao nhiêu trắc phi cũng không sao, sau này, cứ giao việc này cho ta đi.”

“Hồng Nhan!” Gia Cát Chiêm thấy nàng càng nói càng kỳ cục, sắc mặt ông u ám, “Con là Đại tỷ, sao lại nói mấy lời vô lý như thế? Con không sợ Linh nhi khó xử sao?”

Gia Cát Hồng Nhan hoàn toàn tỉnh ngộ: “Hóa ra điện hạ muốn nạp Tam muội làm trắc phi à? Thật tốt quá, ta lại có thể cùng chung sống với Tam muội. Tam muội yên tâm, tuy rằng Đại tỷ làm chính phi, nhưng đối với muội vẫn là tỷ muội ruột thịt.”

“Khụ khụ.” Thấy Gia Cát Hồng Nhan vẫn còn chưa rõ tình hình, Sở Lăng Hiên rốt cục cũng không nhịn được, “Đại tiểu thư, xem ra tiểu thư hiểu lầm rồi, bản vương muốn cưới Linh nhi làm chính phi, hơn nữa, tạm thời không có ý định nạp trắc phi.”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Gia Cát Hồng Nhan và Gia Cát Linh Ẩn đồng thời kêu lên, trong giọng nói của hai người đều tràn ngập khó tin.

“Lục điện hạ, người muốn cưới chính là nha đầu thối này?” Gia Cát Hồng Nhan như không khống chế được bình tĩnh, “Không thể nào! Người đã nói sẽ cưới ta, ta mới là Lục vương phi của người, nha đầu thối đó tính là gì?”

“Đại tiểu thư, bản vương nói vậy khi nào?”

“Người... Người...” Gia Cát Hồng Nhan chán nản, “Chúng ta đều đã...”

“Hồng Nhan, chú ý thân phận của con!” Gia Cát Chiêm phẫn nộ quát, “Nếu không phải nể mặt Linh nhi, Lục điện hạ nhất định sẽ trị tội phạm thượng của con.”

“Gia Cát Linh Ẩn, người nói xem, là chuyện gì?” Gia Cát Hồng Nhan chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, lớn tiếng hỏi, “Vì sao lúc nào người cũng muốn đối nghịch với ta?”

Gia Cát Linh Ẩn giờ phút này vẻ mặt cũng kinh ngạc: “Phụ thân, không phải Lục điện hạ cầu thân với Đại tỷ à? Sao lại chuyển hướng qua con? Chuyện này rốt cục là sao?”

“Linh nhi, con lại nổi điên gì đó?” Nhìn thấy tình hình hỗn loạn, đầu Gia Cát Chiêm như sắp nổ tung, “Hôm qua không phải đã nói xong rồi sao?”

“Phụ thân, hôm qua con chỉ biết Lục điện hạ đến cầu thân, nhưng con nghĩ là cầu thân với Đại tỷ cơ. Phụ thân nói lời này thật kỳ lạ quá, con gái là người do đích thân Hoàng thượng ban cho Thất điện hạ, hiện giờ Lục điện hạ lại đến cầu thân. Con thật sự chẳng hiểu nổi.”

“Linh nhi, nàng đang trách bản vương tới chậm sao?” Sở Lăng Hiên nhìn Gia Cát Linh Ân, miệng đầy nhu tình mật ngọt.

“Lục điện hạ?” Gia Cát Hồng Nhan khóc không ra nước mắt, tại sao có thể như vậy? Lục điện hạ không phải cầu thân nàng sao? Sao lại biến thành cầu thân Gia Cát Linh Ân? Điều đáng giận nhất chính là, nha đầu thối đó lại có thể từ chối. Thứ nàng tâm tâm niệm niệm muốn đạt được, nha đầu đó lại không tốn chút sức nào, “Tam muội không thích người đâu, chỉ có ta, mới toàn tâm toàn ý với người, vì sao trong mắt người chỉ có mình nó?”

“Đại tiểu thư, bản vương đã nói rất rõ ràng rồi, hôm nay là đến cầu thân với Tam tiểu thư. Linh nhi, bản vương nhất định sẽ đối xử tốt với nàng, tình yêu đối với nàng không kém hơn chút nào so với Thất đệ.”

“Lục điện hạ, thần nữ đã có hôn ước với Thất điện hạ, nếu Lục điện hạ muốn cưới thần nữ, có phải cũng nên nói Hoàng thượng hủy bỏ hôn ước trước mới phải, đúng không? Bằng không, thần nữ chẳng phải là một gái hai chồng, phải để tiếng xấu muôn đời à. Lục điện hạ thừa nước đục thả câu, đoạt thê tử của đệ đệ, chuyện này loan truyền, nhất định người cũng mất sạch hết mặt mũi, sao người phải khổ như vậy chứ?”

“Linh nhi, bản vương có nàng, cho dù có bị người trong thiên hạ phỉ nhổ thì có sao? Lòng bản vương đối với nàng, nàng còn chưa hiểu?”

“Lòng của Lục điện hạ, thần nữ vẫn luôn hiểu, nhưng hôm nay, nha hoàn trong viện của thần nữ bị oan, bị đánh roi, còn bị quỳ trong tuyết suốt hai canh giờ, bây giờ hai chân đều khó bảo toàn, thần nữ thật sự không còn lòng dạ nào. Chuyện này, chờ tâm trạng thần nữ tốt hơn thì bàn sau.” Về mặt Gia Cát Linh Ân đau khổ, trong lòng như chất chứa nỗi khổ không thể diễn tả.

“Linh nhi, ai chọc giận nàng? Bản vương sẽ xử lý người đó cho nàng, vậy tâm trạng nàng có đỡ hơn không?”

“Điện hạ, tuy rằng người có lòng, nhưng thân phận người này rất đặc biệt, là mẹ của thần nữ, cũng là chủ mẫu của phủ Thừa tướng, e rằng điện hạ không tiện xen vào, dù sao cũng là chuyện nhà.”

“Sao lại thế này?” Sở Lăng Hiên còn chưa lên tiếng, Gia Cát Chiêm đã nhìn chằm chằm Đại phu nhân, “Bà lại gây rối cái gì? Đang yên đang lành, phạt nha hoàn của Trục Nguyệt Hiên làm gì? Hiện giờ bà ra ngoài, quỳ gối hai canh giờ ngay.”

“Lão gia... lão gia nói... nói gì?” Đại phu nhân kinh hoàng thất thố nhìn Gia Cát Chiêm, “Nha đầu kia trộm đồ trong phủ, còn ăn nói vô lễ, phạm thượng, thiếp là chủ mẫu, ngay cả quyền trừng phạt một nha đầu cũng không có ư?”

“Nguyệt Lan chẳng qua chỉ cảm bức họa của Tam di nương ra ngoài để lên sập thôi, mẹ lại nói nàng ấy ăn cắp. Sao mẹ lại đốt cháy bức họa của Tam di nương? Lúc mẹ còn sống, đều không đấu lại mẹ, người chết rồi, ngay cả bức họa mà mẹ cũng chẳng buông tha sao? Bất quá con chỉ giữ lại để tưởng nhớ, mẹ cũng không tội nguyên cho con sao?” Gia Cát Linh Ân khóc nức nở, lên án nói.

“Tiêu Mẫn, bà thật sự là... khiến ta quá thất vọng rồi.” Gia Cát Chiêm hí mắt, “Còn không mau ra quỳ?”

“Cha...” Gia Cát Hồng Nhan kéo tay của Gia Cát Chiêm, cầu xin, “Trời tuyết lớn, quỳ hai canh giờ, sẽ muốn mạng của mẹ mất.”

“Đại tỷ yên tâm, Nguyệt Lan quỳ hai canh giờ, cũng còn chút hơi thở đó không phải sao?” Gia Cát Linh Ân lạnh lùng nói.

“Còn chưa đi!” Gia Cát Chiêm hai mắt trừng lớn.

“Dạ, lão gia, thiếp tuân lệnh!” Đại phu nhân cảm giận liếc Gia Cát Linh Ân, đi ra bên ngoài, quỳ xuống.

Hai canh giờ trôi qua, Đại phu nhân đã sớm lạnh đến mất cảm giác, cả người cứng đờ, đã hết giờ, Lưu quản gia gọi mấy nha hoàn đưa bà về viện.

“Linh nhi, phu nhân đã nhận trừng phạt, tâm trạng của nàng tốt hơn chưa? Bản vương cưới nàng làm phi, được không?” Sở Lăng Hiên nhìn Gia Cát Linh Ân, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, hẳn nghĩ nàng nhất định sẽ đồng ý. Nhớ tới lời thề ngày đó ở trong cung của nàng, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Gia Cát Linh Ẩn mấp máy môi, dảng vẻ muốn nói lại thôi: “Lục điện hạ, thần nữ bị bệnh sạch sẽ, tuyệt đối không muốn ở cùng với người đã từng xảy ra quan hệ với nữ nhân khác, huống hồ, nữ nhân kia còn là chị ruột của thần nữ, vậy từ nay về sau thần nữ và Đại tỷ phải chung sống với nhau thế nào đây?”

“Người!” Sở Lăng Hiên không ngờ thời khắc này nàng lại công khai chuyện chấn động này ra, nhất thời hấn không còn lời nào chống chế, đối diện với ánh mắt thù hận của Gia Cát Hồng Nhan, liền túng quẫn bất an.

“Linh nhi, con, vừa rồi con nói gì?” Gia Cát Chiêm kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, lại nhìn qua Sở Lăng Hiên.

“Phụ thân, phụ thân không biết sao? Trước đó Đại tỷ có thai, phụ thân của đứa bé chính là Lục điện hạ. Hai người họ đã có quan hệ xác thịt với nhau, giờ Lục điện hạ còn cầu thân với con, con cảm thấy mình như bị vũ nhục cực độ.”

“Hồng Nhan... Điện hạ...” Gia Cát Chiêm làm sao có thể tiếp nhận ngay chuyện này là sự thật, nếu sớm biết đứa bé là con của Lục điện hạ, nhất định không để cho Hồng Nhan bỏ nó, ông lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Hồng Nhan, “Chuyện này đã qua rồi, Linh nhi đừng nhắc nữa. Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, con đừng giả thối nhỏ nhen, hôn sự hôm nay, phụ thân làm chủ.”

“Phụ thân làm chủ, nữ nhi đương nhiên không có ý kiến, chỉ là con không muốn làm nữ nhân bội bạc bị người người trong thiên hạ nhục mạ. Phụ thân để con bẩm báo với Hoàng thượng trước, xin Hoàng thượng vì con mà giải trừ hôn ước với Thất điện hạ, sau đó mới tính đến chuyện của Lục điện hạ.”

Sở Lăng Hiên cười cười, xem vẻ khôn lỏi này của Gia Cát Linh Ẩn trong mắt, “Lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, chỉ cần Thừa tướng gia đồng ý, chỗ phụ hoàng, tự nhiên bản vương sẽ nói rõ, Linh nhi không cần lo lắng.”

“Đã chuyện của thần nữ và Thất gia, không cần làm phiền Lục điện hạ, vấn đề thần nữ tự nói thì hơn, dù sao, ngày nào thần nữ cũng phải tiến cung thay thuốc cho Hoàng thượng.”

“Linh nhi, sao con lại không biết tốt xấu như thế!” Gia Cát Chiêm nổi giận đùng đùng, chuyện này nếu để Hoàng thượng biết, chẳng phải ông và Sở Lăng Hiên đều không thoát được trọng trách hay sao, “Phụ thân và Lục điện hạ cũng là vì muốn tốt cho con. Thất điện hạ đã ở trong lao ngục, một nữ tử như con phải sống thế nào?”

“Nhiều năm như vậy, chẳng phải con cũng sống một mình đó sao? Lời này của phụ thân thật quá buồn cười! Phụ thân sao không nghĩ, Đại tỷ mang thai với Lục điện hạ, sẩy thai đối với một nữ nhân mà nói là chuyện thống khổ đến cỡ nào. Mà Lục điện hạ lại nói nhẹ nhàng như thế, có thể thấy được là một người vô tình vô nghĩa. Phụ thân muốn gả nữ nhi ột nam nhân như vậy sao? Một nam nhân ngay cả cốt nhục thân sinh của chính mình cũng không cần?”

Nghe được lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Gia Cát Hồng Nhan đè nén, uất ức, phẫn nộ, tức giận nhưng không dám nói ra, nhất thời khóc tức tưởi.

“Linh nhi, bản vương phải làm thế nào, nàng mới tin bản vương thật lòng?” Sở Lăng Hiên chau mày nói.

“Đơn giản thôi, Lục điện hạ cưới Đại tỷ đi, ta đương nhiên sẽ tin ngay. Dù sao ví dụ của Đại tỷ vẫn còn ngay trước mắt, ta không dám mạo hiểm lớn như vậy.”

“Được!” Sở Lăng Hiên thở hắt hắt nói, “Bản vương quyết định, cưới Đại tiểu thư làm trắc phi, vậy thì nàng phải tin đó.”

“Cưới trước nói sau.”

“Bản vương đồng ý với nàng! Cũng hy vọng nàng đừng nên đổi ý!” Trong lòng Sở Lăng Hiên cười lạnh, mặc kệ thế nào, hấn cũng chẳng thiệt thòi, có nữ nhi của Gia Cát Chiêm trong tay, tại sao phải sợ ông ta không đứng về phía mình chứ? Hấn như cười như không nhìn Gia Cát Linh Ẩn, dù sao cái bản vương có là thời gian, con mồi trốn càng xa, lại càng thú vị, “Gia Cát thừa tướng, ngày mai đưa Đại tiểu thư đến Lục vương phủ!”

Hết chương 176

177. Chương 177: Tóc Của Mẹ Sắp Rụng Hết

“Vâng, Điện hạ.” Gia Cát Chiêm nhú nhú mày, chuyện này với ông cũng là lựa chọn không tồi, trước hết cứ ổn định Lục Vương phủ rồi nói sau, Thất Vương phủ bên kia thì xem tình huống đã.

“Thừa tướng gia, không phải Thái tử hẹn chúng ta thảo luận công việc sao, chúng ta đi thôi.”

“Vâng, Điện hạ, mời.”

Sở Lăng Hiên cùng Gia Cát Chiêm đi rồi, Gia Cát Hồng Nhan tê liệt ngồi dưới đất, nhìn không ra nàng là vui hay là buồn, rốt cuộc thì cũng được gả vào Lục vương phủ nhưng cũng chỉ là trắc phi, hơn nữa lại là do Gia Cát Linh Ẩn xúc tiến. Nàng nhìn Gia Cát Linh Ẩn đứng ở một bên, nhất thời nổi cơn tức giận: “Nha đầu thối, người rốt cuộc đã làm gì? Vì sao Lục điện hạ lại nghe lời người như vậy?”

“Đại tỷ, đây không phải là chuyện tỷ vẫn mong ước hay sao? Tỷ hẳn là phải cảm tạ ta mới đúng. Trắc phi của Lục vương phủ đối với người bình thường là một mơ ước xa vời.”

“Cái ta muốn là chính phi, không phải trắc phi!” Gia Cát Hồng Nhan quát, “Cút! Người cút cho ta!”

“Làm trắc phi thì cách chính phi càng gần mà.”

“Cút.”

“Ha ha!” Gia Cát Linh Ẩn cười to hai tiếng, “Ta đi ngay, Đại tỷ đừng khóc, khóc khiến mắt đỏ lên thì làm sao làm tân nương? Trắc phi cũng là phi mà. Tỷ cứ từ từ khóc, ta sẽ đi xem mẹ thế nào.”

Gia Cát Linh Ẩn trở lại Trúc Nguyệt Hiên, trên mặt Mộc Tê tràn đầy lo lắng, thấy nàng yên lành trở về liền thả lỏng. Gia Cát Linh Ẩn lại nghĩ tới chuyện của Khương Diệp, “Mộc Tê, đối với chuyện trước kia người còn có thể nhớ một chút gì không?”

“Tiểu thư, nô tỳ vẫn luôn cố gắng nhớ lại, nhưng mà mỗi lần nhớ lại, đầu rất đau, lâu như vậy rồi nhưng mà cái gì cũng không nhớ nổi.”

“Vậy không nên gấp gáp, từ từ sẽ nhớ ra.”

Gia Cát Linh Ẩn vào phòng nhìn Nguyệt Lan, nhìn vẻ mặt thống khổ của Nguyệt Lan lòng nàng càng thêm tự trách, áy náy, nàng quay đầu lại nói với Mộc Tê cùng Tiểu Diệp: “Các người chăm sóc nàng ấy thật tốt, ta tới phòng Đại phu nhân một chút.”

Đại phu nhân bị lạnh đến hôn mê, Lưu quản gia đành phải để trong phòng bà vài cái bếp lò. Qua nửa canh giờ bà mới chậm rãi tỉnh lại.

“Mẹ, mẹ tỉnh rồi sao? Thân thể thấy tốt lên chưa?” Trong giọng nói của Gia Cát Linh Ẩn tràn đầy lo lắng, “Ngày mai Đại tỷ sẽ xuất giá, mẹ ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì nha.”

“Sao lại là người? Hồng Nhan đâu? Người cút ra ngoài cho ta. Ta không muốn nhìn thấy người.” Đối với Gia Cát Linh Ẩn, tận sâu trong lòng Đại phu nhân có một cảm giác sợ hãi, chính bà tra tấn Nguyệt Lan thành cái dạng này, trong lòng bất an không yên, vẫn lo lắng Gia Cát Linh Ẩn sẽ làm gì đó với bà.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, cũng không giận. Nàng duỗi tay đặt lên vai Đại phu nhân, Đại phu nhân sợ tới mức run lên, lập tức hất tay nàng xuống: “Người muốn làm gì? Cách xa ta ra một chút.”

“Mẹ, con chỉ là muốn giúp mẹ nhổ tóc bạc đi mà thôi.” Nàng đưa tay nắm từ giữ tóc của Đại phu nhân, trong tay liền có nắm tóc, “Xem ra độc dược của Hoàng Linh đại sư đã phát tác. Mẹ, tóc của mẹ sắp rụng hết rồi.”

“Nói hươu nói vượn!” Đối với thân thể mình Đại phu nhân rõ ràng hơn ai hết. Nhưng mà bà đã cảm thấy được không bình thường. Tìm thật nhiều thầy thuốc cũng đều bó tay không có biện pháp, đành một lòng chờ Tiêu Kiếm trở về chữa bệnh cho bà. Cũng may vẫn chưa đến thời gian phát tác, “Độc kia nửa năm sau mới có thể phát tác!”

“Mẹ đang chờ biểu ca Tiêu Kiếm trở về sao? Nghe nói lần này nơi biểu ca đi chính là vùng ven biển, sợ là phải ba năm mới có thể trở về. Mẹ, mẹ có thể chống chọi được đến khi đó sao? Không tin thì mẹ có thể nhìn xem.” Gia Cát Linh Ẩn chìa nắm tóc ra trước mặt bà.

Về mặt Đại phu nhân đình trệ, tim giống như ngừng đập, bà vươn tay quơ quàng lung tung ở trên đầu. Tay sờ đến đâu, tóc rụng đến đó, “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?”

“Mẹ, mẹ nhìn lại tay của mẹ xem.” Gia Cát Linh Ẩn nhắc nhở.

“Tay của ta?” Đại phu nhân giơ tay lên, phát hiện làn da ở mu bàn tay trở nên thô ráp, giống như bị khô héo. Tuy rằng bà gần bốn mươi nhưng chăm sóc rất tốt, làn da vẫn rất sáng bóng trắng nõn, giờ phút này làn da sạm đen thô ráp, gân xanh nổi lên trên da giống như một bà lão thời cận cổ, “Vì sao lại như vậy? Người đã làm gì với ta? Gia Cát Linh Ẩn, người sẽ không được chết tử tế.”

“Mẹ, oan uổng cho con, con chẳng làm gì hết mà.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Con chỉ biết khí lạnh sẽ thúc dục độc được phát tác trước thời hạn. Cha cũng thật là nhẫn tâm, vậy mà không để ý đến tình cảm vợ chồng, lại bắt mẹ quỳ hai canh giờ.”

“Gia Cát Linh Ẩn, người châm chọc cái gì?” Đại phu nhân mình đầy căm hận nhưng lại không phát ra được, “Người có mục đích gì? Nếu đến để cười nhạo ta thì mục đích của người đã đạt được, có thể đi rồi.”

“Con chỉ muốn nói con có thuốc giải. Mẹ, mẹ muốn không? Dù sao hôm nay con cũng tặng Đại tỷ một ân tình, ban thêm ẹ, con cũng không để ý đâu.”

“Người tốt bụng như thế sao?” Đại phu nhân dăm chiêu suy nghĩ, nhìn chăm chăm nàng, “Người có âm mưu quỷ kế gì cứ việc sử dụng đi, bất quá ta cũng chỉ còn lại một cái mạng già, người còn muốn lấy đi sao?”

“Mẹ, mẹ nói gì lạ lùng vậy. Yêu cầu của con rất đơn giản. Chỉ cần mẹ quỳ trước bài vị của Tam di nương một ngày một đêm, sám hối với bà, con sẽ ẹ thuốc giải.”

“Người đừng hòng! Dù ta có chết cũng sẽ không quỳ trước tiệt nhân kia!” Đại phu nhân tức giận nói.

“Không thể ngờ được mẹ rất có khí phách, thật sự để cho con nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Con xin cáo từ, chắc chắn, bộ dạng này của mẹ thật sự là rất... khó coi.”

“Cút!”

Ngày hôm sau, theo lời nói hôm trước, Sở Lăng Hiền nạp Gia Cát Hồng Nhan làm trắc phi, tất cả mọi chuyện đều im lặng, những người biết chuyện này rất ít. Chỗ Hoàng Thượng và Hoàng hậu Sở Lăng Hiền chỉ nói hẩn uống rượu say lỡ chiếm lấy thân thể của nàng, cho nên nạp nàng vào Lục vương phủ. Hoàng Ttượng cùng Hoàng hậu cũng không tiện ngăn cản, dù sao thì hai người đã có quan hệ ràng buộc rồi.

Biết được tin tức, Chu Tuyết Tranh đặc biệt đến Lục vương phủ tặng lễ vật, nhưng mà Lục vương phủ lại rất lạnh lẽo không giống như là có chuyện vui, ngay cả một cái đèn lồng màu đỏ cũng không có.

“Không phải trong lòng điện hạ ngưỡng mộ một Tam tiểu thư sao, sao lại nạp Đại tiểu thư?” Chu Tuyết Tranh khó hiểu hỏi, “Không thì, có nghĩa là điện hạ đã muốn buông tha cho Tam tiểu thư?”

“Có chuyện Chu tiểu thư vẫn chưa biết, dù sao người biết chuyện này cũng không ít, nói cho người biết cũng không sao. Chuyện ở Lục Quốc Đại Điện, người ở trong phòng không phải là Tam tiểu thư mà là Đại tiểu thư.”

“Đại tiểu thư?” Tay bưng chén trà của Chu Tuyết Tranh run run, “Ý của điện hạ là Tam tiểu thư không có... Khó trách, khó trách Thiên ca ca đối với nàng ấy vẫn trước sau như một, thì ra là vậy. Chẳng lẽ điện hạ buông tha cho nàng ấy như vậy sao?”

“Chuyện của bản vương không cần phải báo cáo với Chu tiểu thư.”

“Điện hạ bớt giận, là tiểu nữ thất lễ. Tóm lại, chúc mừng điện hạ. Lục vương phủ có phủ Thừa tướng và Tiêu gia, không biết Chu gia ở trong lòng điện hạ còn phân lượng nào không?”

“Chu tiểu thư lo lắng quá rồi, Lục vương phủ cùng Chu gia vĩnh viễn không tách rời.”

“Có lời này của Lục điện hạ, tiểu nữ yên tâm rồi. Không quấy rầy ngày tốt của Điện hạ nữa, ta xin cáo từ.”

“Mời Chu tiểu thư.” Ngày tốt? Nghĩ đến khuôn mặt kia của Gia Cát Hồng Nhan, trong lòng hắn liền cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Chu Tuyết Tranh đi rồi, Diêu tổng quản vội vàng tới, “Điện hạ, trắc phi nương nương đã đợi người lâu rồi, giờ người qua đó đứng không?”

“Qua cái gì?” Sở Lăng Hiên oán giận liếc Diêu tổng quản một cái, “Bản vương ngủ ở phòng ngủ của mình, về sau không bao giờ được nhắc trắc phi trước mặt ta nữa, hiểu chưa? Chi phí ăn mặc cứ chiếu cố đến mức có thể!”

“Vâng, nô tài đã hiểu.” Diêu tổng quản vội vàng gật đầu, ông vốn tưởng rằng trắc phi tốt xấu gì cũng là tỷ tỷ của Tam tiểu thư, Lục điện hạ ít nhiều gì cũng sẽ ột chút tình cảm, không nghĩ tới điện hạ lại ghét nàng như vậy.

Liên tục mấy ngày, Gia Cát Linh Ẩn không ngừng tiến cung xử lý vết thương cho Sở Kim Triều. Dưới sự chăm sóc của nàng, sức khỏe Sở Kim Triều càng lúc càng tốt hơn. Ngày hôm đó, nhận được tin tức của Sở Lăng Dực, các quốc gia đều dùng lương thực đổi lấy một phần quyền kinh doanh Bắc Mạch ở Doanh Xuyên, nước này nối tiếp nước khác vận chuyển lương thực tới nước Lăng Nguyệt. Sở Kim Triều nghe xong càng thêm vui vẻ.

“Phụ hoàng, các quốc gia biết phía dưới Doanh Xuyên Bắc Mạch có mỏ vàng, nhi thần lo lắng bọn họ lòng tham không đáy. Theo nhi thần biết, nước Đại Mạc đã điều quân đến đó.” Lúc Sở Kim Triều còn đang vui vẻ, Sở Lăng Dực lại bẩm báo một tin tức xấu.

“Thẩm Vân Bác muốn người trong thiên hạ nhạo báng hay sao? Lật lọng, nước Đại Mạc cũng không sợ mất thể diện?” Sở Kim Triều tức giận nói, “Quyền kinh doanh đã bán lại cho Thiên nhi cùng Tam nha đầu, hắn còn muốn lấy lại? Phạm vào thiên uy của trẫm, trẫm diệt nước Đại Mạc của hắn.”

“Hoàng thượng, mất đi Bắc Mạch là chuyện nhỏ, sợ rằng nước Đại Mạc lại được đằng chân lân đằng đầu, gây rối dân chúng ở biên giới, xâm chiếm lãnh thổ Lăng Nguyệt, thần nữ nghĩ nước Lăng Nguyệt cũng có thể điều quân đi trước.”

“Tam nha đầu cảm thấy ai có thể đảm nhận nhiệm vụ này?”

“Hoàng thượng, thần nữ mạo muội tự đề cử đại ca của mình, là Gia Cát Như Phong.” Mưa gió ở Ngân Đô đã nổi lên, tránh xa trung tâm quyền lực chính là tránh xa nguy hiểm.

“Lăng Dực, ý của con như thế nào?” Sở Kim Triều nhìn Sở Lăng Dực hỏi.

“Tướng quân Như Phong nổi danh đã lâu, nếu đem nhiệm vụ này giao cho y thật sự rất thích hợp. Nhi thần cho rằng nên lệnh tướng quân Như Phong dẫn binh đi trước.”

“Được! Dực nhi, con đi bố trí, để cho Như Phong ngày hôm nay khởi hành, chậm một khắc sẽ càng nhiều nguy hiểm.”

“Nhi thần tuân mệnh! Nhi thần cáo lui!” Nói xong, Sở Lăng Dực liền vội vàng ra khỏi tẩm cung, đi tìm Như Phong bàn bạc việc xuất binh.

“Tam nha đầu, con vì nước lập công lao lớn như thế, muốn ban thưởng cái gì? Cứ việc nói với trẫm.” Sở Kim Triều quay đầu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Hai anh em các con một văn một võ thay trẫm giải quyết họa lớn trong lòng.”

“Vì Hoàng thượng san sẻ nỗi lo là phúc của thần tử, không dám nhận ban thưởng. Nếu Hoàng thượng nhất định muốn thưởng, thần nữ có một chuyện muốn nhờ, mong rằng Hoàng thượng đáp ứng.”

“Chuyện gì? Con nói thử xem.”

Gia Cát Linh Ẩn lui vài bước, quỳ xuống trước Sở Kim Triều, sau đó khấu đầu một cái: “Thần nữ khẩn cầu Hoàng thượng, mặc kệ trong tình huống gì, cũng để Thất điện hạ cả đời làm vương gia, đừng cho chàng quyền lực cao nhất.”

“Tam nha đầu...” Sắc mặt Sở Kim Triêu trầm xuống, “Đây là chuyện của triều đình, con không nên hỏi đến, Quốc trọng hay là gia trọng, con là một nữ tử hiểu biết lý lẽ. Năng lực của Dực nhi xuất chúng nhưng lại không đủ quyết đoán. Hiên nhi đầy mưu lược nhưng tính tình quá mức âm lãnh. Hàn nhi lại càng không cần nói tới. Trẫm không lừa gạt con, Thiên nhi quả thật là người trẫm vừa lòng nhất để chọn.”

“Hoàng thượng!” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Người thương yêu Thất điện hạ thì phải hiểu được suy nghĩ trong lòng điện hạ chứ. Thái tử Điện hạ đã triển lộ tài năng, nhất định sẽ là một thiên tử tốt.”

178. Chương 178: Bản Vương Không Thể Kém Hơn Sở Lăng Thiên

“Tam nha đầu, chuyện này không cần con hỏi đến. Con cũng quá làm càn rồi, lại có thể nói thẳng như vậy, con thấy trẫm yêu thương con quá rồi sao? Sau này không được nhắc lại chuyện này, lời nói hôm nay của trẫm, con cũng không thể nói với bất kỳ ai.”

“Dạ, thần nữ tuân chỉ.”

“Được rồi, đứng lên đi.” Cuối cùng Sở Kim Triêu vẫn là yêu thương nàng, “Con sẽ không ghi hận với trẫm chứ?”

“Thần nữ không dám.”

Bên ngoài trời tuyết lớn, Sở Kim Triêu giữ nàng lại cho đến khi tuyết ngừng, mới để nàng xuất cung.

Gia Cát Linh Ẩn vừa đến cửa cung, thì nhìn thấy Trần Cẩm Phàm đứng ở đó.

Nhìn thấy nàng, Trần Cẩm Phàm lập tức đi đến: “Linh nhi, sao muộn như vậy mới về? Chỗ Hoàng thượng có gì phiền hà sao?”

“Cẩm Phàm tỷ tỷ, muội không sao. Tuyết rơi cả ngày, Hoàng thượng thấy tuyết ngừng mới để muội về. Cẩm Phàm tỷ tỷ đang đợi ai sao?”

“Chờ muội đó. Đại ca muội xuất chinh, muội biết không?”

“Biết.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Là muội đề cử đại ca với Hoàng thượng, mấy ngày nay, ở lại Ngân Đô không được an toàn.”

“Linh nhi và ta cùng chung suy nghĩ. Mấy hôm nay, người đến phủ mỗi lúc một đông, ta cuối cùng cảm thấy, sẽ có chuyện lớn phát sinh, Như Phong rời đi cũng là chuyện tốt. Ta đến, chính là nhắc nhở muội phải cẩn thận nhiều hơn, dù sao Thất ca cũng không ở đây.”

Gia Cát Linh Ẩn nắm tay nàng, vỗ vỗ: “Cẩm Phàm tỷ tỷ yên tâm, mấy ngày nay Hoàng thượng đều triệu muội tiến cung, còn không ai dám làm gì muội. Nhưng trái lại tỷ tỷ, tỷ nên cẩn thận một chút, cần phải đợi đại ca về cưới tỷ.”

“Muội đó, chỉ biết chọc ta. Mau hồi phủ đi, ta cũng phải trở về.”

“Cẩm Phàm tỷ tỷ cẩn thận.”

“Ừm.” Trần Cẩm Phàm lên kiệu, vẫy vẫy tay với nàng.

Gia Cát Linh Ẩn cũng vẫy tay lại, đang định lên kiệu, lại thấy Gia Cát Chiêm từ trong cung đi ra. Nàng không nhìn ông, lên thẳng kiệu.

“Linh nhi, chờ đã. Phụ thân có chuyện muốn nói với con.” Gia Cát Chiêm chạy đến trước mặt nàng.

“Phụ thân, có chuyện gì hồi phủ nói sau, trời lạnh lắm.”

“Linh nhi, là về Thất điện hạ.”

Chân Gia Cát Linh Ẩn bước lên kiệu bỗng thu lại, nàng xoay người, “Chuyện gì?”

Gia Cát Chiêm vươn tay, giúp nàng vén tóc trên trán, “Linh nhi, mấy hôm nay khổ cho con. Hôm nay phụ thân nghe được từ chỗ Hình bộ, chuyện Thất điện hạ đã không còn cách cứu vãn, con nên bỏ cuộc đi. Linh nhi... Linh nhi...”

Chỉ thấy thân thể Gia Cát Linh Ẩn từ từ ngã về phía sau, Gia Cát Chiêm đón được nàng, ôm nàng vào trong kiệu. Sau đó ông nói với mấy kiệu phu: “Mấy vị tiểu ca vất vả rồi, Linh nhi cứ để bản tướng đưa về.”

Ông phất tay, mấy tên sai vặt chạy đến, khiêng cỗ kiệu đi. Hướng đi của kiệu không phải về phủ Thừa tướng, mà là Lục vương phủ.

Trong viện nhỏ của Lục vương phủ, Gia Cát Hồng Nhan đang ngồi trong phòng tức giận, trên nền đất đều là mảnh vỡ đồ sứ, hai nha hoàn quỳ gối trước mặt nàng, không dám thở mạnh, trên mặt hai người vừa đỏ vừa sưng.

“Liên nhi, ngươi đi, mau mời Lục điện hạ đến đây!” Gia Cát Hồng Nhan chỉ vào một nha hoàn, tức giận nói, “Nếu không mời được, ngươi không cần quay về nữa!”

“Nương nương, Lục điện hạ nói... Người... Người tuyệt đối sẽ không bước vào chỗ này nửa bước...”

“Bốp!” Trên mặt nha hoàn tên Liên nhi trúng một cái tát.

“Ta mặc kệ, nếu ngươi mời không được, hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi!”

“Nương nương, nương nương, không xong rồi!” Gia Cát Hồng Nhan đang cực kỳ tức giận thì một nha hoàn hốt ha hốt hải chạy tới, vừa chạy vừa la lên.

“Ồn ào cái gì? Chết cha chết mẹ hay sao?” Gia Cát Hồng Nhan tức tối nói, “Một chút phép tắc cũng không có!”

“Nương nương, nô tỳ nhìn thấy vương gia bế một nữ nhân từ trong kiệu xuống.”

“Ngươi nói gì?” Gia Cát Hồng Nhan đứng phắt dậy, “Nữ nhân? Đứa nào? Mau dẫn bản cung đi xem!”

Nàng nhắc váy, vội vàng chạy đi, nhìn thấy Sở Lăng Hiên đang bế một nữ tử trong lòng, sắc mặt tuy lạnh lùng, nhưng lại chứa vài phần nhu tình. Nàng nhất thời tức giận không chỗ trút, trong lòng nộ khí thẳng thiên, vọt tới trước mặt Sở Lăng Hiên, chặn đường của hắn.

“Điện hạ, ả là ai? Người đưa ả về phủ làm gì?”

“Ngươi đang chất vấn ta?” Sở Lăng Hiên nheo mắt, “Cút ngay! Quay về viện của mình đi! Ngẫm lại xem mình có thân phận gì!”

“Lục điện hạ, ta mới là trắc phi người nọ, người không quan tâm ta cũng được, lại còn mang nữ nhân khác về phủ, người đặt ta ở chỗ nào? Dù sao ta cũng là Đại tiểu thư phủ Thừa tướng, làm trắc phi đã uất ức lắm rồi, sao người có thể đối với ta như vậy?”

“Nếu làm trắc phi cảm thấy uất ức quá, bản vương hưu ngươi, ngươi quay về phủ Thừa tướng tiếp tục làm Đại tiểu thư, được chưa?”

“Lục điện hạ... người... sao có thể đối với ta như thế?”

“Gia Cát trắc phi, bản vương lặp lại lần nữa! Nhận rõ thân phận của mình! Trắc phi thôi mà, còn đòi quản chuyện nam nữ của bản vương sao?”

“Nhiều ngày như vậy, ngay cả ngón tay của thần thiếp, người cũng chưa từng chạm qua, chính là vì nữ nhân này? Thần thiếp thật muốn nhìn xem, là nữ nhân thế nào, đáng để điện hạ đối đãi như thế.” Nói xong, nàng đưa tay muốn xoay mặt nữ tử trong ngực hắn, chỉ là vừa mới vươn ra, liền bị Sở Lăng Hiên hung hăng hất mạnh, nàng té ngồi trên tuyết.

“Trắc phi muốn bản vương chạm vào ngươi sao? Chi bằng ngươi tới nhìn xem, bản vương chạm vào nữ nhân khác như thế nào, để dập lửa trong lòng ngươi ha.”

“Người...” Gia Cát Hồng Nhan thịnh nộ, “Vô sỉ!”

Sở Lăng Hiên lạnh lùng cười, ôm nữ tử trong lòng đi về phía phòng ngủ của hắn.

Không biết qua bao lâu, Gia Cát Linh Ẩn từ từ tỉnh lại, đập vào mắt nàng toàn là xa lạ. Căn phòng xa lạ, mùi hương xa lạ, còn có... ánh mắt nàng rất cục cựa cũng đảo tới người đang ngồi ở một bên, nàng theo bản năng quẩn chặt chắn: “Sở Lăng Hiên, người đã làm gì ta?” Nàng muốn ngồi lên, nhưng toàn thân lại vô lực.

“Linh nhi, nàng tỉnh rồi?” Sở Lăng Hiên buông chén trà trong tay, đi đến bên giường, vẽ mặt tràn đầy nụ cười ôn hòa, “Rất cục nàng cũng tỉnh. Yên tâm đi, bản vương chưa làm gì nàng cả.”

Nhìn thấy nụ cười của hắn, nàng chỉ cảm thấy sờn da gà, nàng lắc đầu, muốn khiến bản thân tỉnh táo hơn, nàng còn nhớ mình ra khỏi cung, gặp Trần Cẩm Phạm, lại gặp Gia Cát Chiêm, đang chuẩn bị hồi phủ... Không đúng! Trong đầu nàng càng không ngừng hiện lên động tác Gia Cát Chiêm giúp nàng vén tóc, chẳng lẽ là ông hạ thuốc nàng vào lúc đó?

“Nhưng mà nàng yên tâm.” Sở Lăng Hiên vẫn tươi cười, “Lát nữa thôi, nàng sẽ cầu xin bản vương làm gì với nàng ngay. Lần trước để nàng may mắn trốn thoát, lần này, sẽ không may mắn như vậy đâu.”

“Sở Lăng Hiên, không thể tưởng tượng được, đường đường là Lục vương gia, lại có thể dùng thủ đoạn hạ lưu thế này.” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn giận dữ, “Người mau thả ta ra, tìm không thấy ta, Hoàng thượng nhất định sẽ lo lắng.”

“Hoàng thượng muốn tìm nàng, cũng là chuyện của ngày mai. Qua đêm nay, nàng muốn làm gì cũng được. Bản vương có thể muốn nàng khi nàng hôn mê, nhưng mà, bản vương cảm thấy, để cho nàng tỉnh lại, sau đó khóc lóc cầu xin ta, như vậy lại càng thú vị. Thế nào? Có cảm giác gì chưa?”

Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy toàn thân khô nóng, trong lòng như lửa đốt. Nàng cắn răng, chịu đựng, cơ thể lại không nhin được, bắt đầu uốn éo.

“Nhanh như vậy đã nhin không được ư?” Sở Lăng Hiên cúi người xuống, thì thầm bên tai nàng, “Nếu Sở Lăng Thiên nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?”

Hắn hôn lên trán nàng, đưa tay cởi bỏ đai lưng bên hông nàng.

“Đừng!” Môi Gia Cát Linh Ẩn lờ mờ rướm máu, nhưng nàng vẫn cắn chặt nó, không ình phát ra tiếng không chịu nổi kia.

Sở Lăng Hiên không quan tâm nàng nói gì, ngậm lấy vành tai nàng, dùng đầu lưỡi liếm nó. Nàng chỉ cảm thấy trong lòng tởm lợm, giờ phút này, nàng chỉ ước gì mình có thể giết chết nam nhân này.

“Ừm, thơm thật.” Sở Lăng Hiên tham lam hít ngửi mùi hương trên người nàng, “Hơn hẳn mùi hương của tất cả nữ nhân mà bản vương chơi đùa, khó trách Sở Lăng Thiên yêu thích nàng không rời tay, bản vương cũng nguyện hằng đêm cùng nàng sinh ca.”

“Cút ngay!” Gia Cát Linh Ẩn muốn đẩy hắn ra, lại không có sức.

Hắn xé toạch áo nàng, thở nặng, “Đêm nay, bản vương muốn để nàng biết, bản vương sẽ không kém hơn Sở Lăng Thiên, ở bất cứ phương diện nào.”

Tay Sở Lăng Hiên đang định thò vào vạt áo nàng, bỗng nhiên cảm thấy mùi nguy hiểm đến gần, hắn bản năng xoay người xuống giường, né tránh một đòn, thấy rõ người đến, hắn nhủ thầm không ổn: “Thương Y môn chủ, Lục vương phủ không chào đón người, xin mời rời khỏi.”

“Sở Lăng Hiên, bớt nói nhảm đi, tránh ra!” Thương Y đẩy Sở Lăng Hiên ra, dùng chăn bọc Gia Cát Linh Ẩn lại, “Món nợ này, chờ Linh nhi khá hơn, ông sẽ tìm người tính sổ!”

“Ha ha!” Sở Lăng Hiên cười lạnh, “Người của bản vương, người muốn mang đi là có thể mang đi sao? Để nàng xuống, bản vương có thể không truy cứu, nếu không, bản vương sẽ diệt Thanh Ngọc Môn của người!”

“Khẩu khí quả thật không nhỏ, cho dù là Sở Kim Triêu, cũng không dám nói những lời này! Không biết trời cao đất dày. Tránh ra!”

“Đừng hòng!” Sở Lăng Hiên tháo kiếm trên tường xuống, đâm về phía Thương Y.

Thương Y vác Gia Cát Linh Ẩn lên, nhảy ra từ cửa sổ, Sở Lăng Hiên đuổi theo sát nút. Trong bóng đêm, chỉ thấy một bóng người té phịch xuống đất. Sở Lăng Hiên chống chuôi kiếm xuống, mới không để bản thân té ngã, hai mắt hấn đỏ bừng, nhìn theo hướng chạy của Thương Y, tay ôm miệng, phun ra ngụm máu.

Thương Y mang Gia Cát Linh Ẩn về Trúc Nguyệt Hiên, tác dụng thuốc vẫn còn chưa tan, vẻ mặt nàng đỏ bừng, ôm chặt lấy Thương Y: “Thương Y, ta sắp không khống chế được bản thân rồi, người... người giết ta đi.”

“Đồ ngốc, làm gì nghiêm trọng vậy.”

Thương Y bảo Mộc Tê và Tiểu Điệp chuẩn bị một thùng nước ấm, y nhắm mắt lại, trút bỏ xiêm y của nàng, bỏ nàng vào trong thùng nước, sau đó vận công ép toàn bộ chất độc đến cổ họng nàng.

Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy cổ họng nóng rát, rồi phun ra một ngụm máu đen, cảm giác cực nóng này nhất thời tan biến, đầu óc cũng tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Hiện giờ không sao rồi, người mau mặc đồ vào đi, đừng để cảm lạnh.” Thương Y đứng lên, mắt vẫn nhắm, lần mò ra khỏi phòng.

Một lát sau, Gia Cát Linh Ẩn mặc xong xiêm y ra bên ngoài, Thương Y còn chưa đi, nàng nói với y: “Cám ơn người.”

“Không sao là tốt rồi! Hiện tại là thời kỳ nguy hiểm, mọi chuyện phải cẩn thận, mấy ngày nay ta sẽ ở lại chỗ này, chờ tiểu tử Sở Lăng Thiên trở về, ta sẽ lại đi.”

“Đa tạ người.” Gia Cát Linh Ẩn không biết nói gì hơn, nàng chỉ có thể xem y là bằng hữu, vậy mà y vẫn luôn bảo vệ nàng.

179. Chương 179: Ông... Ông Muốn Hưu Ta?

Nàng không đi chất vấn Gia Cát Chiêm, nếu nàng còn nhớ đến một chút tình cảm cha con, thì chuyện này, xem như ông đã hủy hoại chút tình cảm còn sót lại trong lòng nàng, Gia Cát Chiêm à Gia Cát Chiêm, ông một chút cũng không thay đổi, là ta hy vọng quá xa vời.

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn theo thường lệ tiến cung, trải qua sự chăm sóc tỉ mỉ của nàng, Sở Kim Triều đã có thể từ từ đứng dậy, vào triều. Nàng khuyên ông nên nghỉ ngơi một chút nhưng ông không đồng ý, trong lòng nghĩ đến quốc sự làm sao nghỉ ngơi cho được, chẳng qua là mang nàng theo bên cạnh để đề phòng vạn nhất.

Hoàng thượng mang theo con gái của đại thần vào triều, vẫn là lần đầu tiên. Gia Cát Chiêm nhìn thấy biểu tình lạnh nhạt của Gia Cát Linh Ẩn, thầm nghĩ tâm lý của nàng thật sự mạnh mẽ. Tối hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, còn có thể biểu hiện thông dong như thế, chẳng lẽ là đã chịu tiếp nhận Lục điện hạ rồi sao? Nàng có nói với Hoàng thượng không? Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nhìn ông một cái, cái nhìn lạnh như băng ông chưa từng nhìn thấy.

Thời gian Sở Kim Triều ốm đau ở trên giường, Sở Lăng Dực đã xử lý mọi chuyện trong triều gọn gàng ngăn nắp, thật ra ông bớt lo không ít, hôm nay cũng chỉ là đi ngang qua một chút, sau đó rất nhanh liền bãi triều.

Lúc rời cung, Gia Cát Linh Ẩn bỗng nhiên nhìn thấy một người vừa xa lạ vừa quen thuộc, nhưng lại nhất thời nghĩ không ra. Đó là một nữ nhân, bộ dáng khoảng bốn mươi tuổi, lát sau nàng rút cuộc nhớ tới, đó là Vĩnh Ninh công chúa, là muội muội của đương kim Hoàng đế, lúc hơn mười tuổi đã hòa thân với một nước nhỏ, sau đó nước ấy đó lại bị một nước khác xâm chiếm, chẳng biết công chúa Vĩnh Ninh đi đâu. Ở kiếp trước nàng nhớ rõ là có người tìm bà ấy về, kiếp này cũng không có khác biệt. Gương mặt của công chúa

Vĩnh Ninh và một người nàng quen biết có chút giống nhau, không phải rất giống nhưng cũng có năm phần tương tự.

Thấy công chúa Vĩnh Ninh đến gần, nàng lập tức tiến lên hành lễ: “Tham kiến công chúa.”

“Đứng lên đi.” Công chúa Vĩnh Ninh nhìn nàng, hỏi, “Là khuê nữ nhà ai mà thanh tú như vậy? Sao người biết ta là công chúa?”

“Thần nữ thường xuyên nghe nói đến khí chất xuất trần của Công chúa, hôm nay nhìn thấy người thần nữ ngay lập tức xác nhận chắc chắn. Thần nữ là nữ nhi của Gia Cát thừa tướng, tên là Gia Cát Linh Ẩn.”

“Gia Cát..... Gia Cát thừa tướng?” Thân thể Công chúa Vĩnh Ninh cứng đờ, tươi cười trên mặt nháy mắt cũng cứng lại, “Người chính là nữ nhi của Gia Cát Chiêm?”

“Bẩm công chúa, đúng là như vậy. Thần nữ là con gái thứ ba của phụ thân, thần nữ còn có Đại ca, Đại tỷ, Nhị tỷ, Tứ muội, Ngũ muội.”

“À, à.” Công chúa Vĩnh Ninh dờ dẫm gật đầu, “Con cháu cả sảnh đường, Gia Cát đại ca... Gia Cát thừa tướng thật có phúc.” Đường như ý thức được nói sai điều gì, công chúa Vĩnh Ninh lập tức sửa lại xưng hô.

“Công chúa và phụ thân là người quen cũ sao?” Gia Cát Linh Ẩn tò mò hỏi. Theo ánh mắt trốn tránh của công chúa Vĩnh Ninh, nàng dường như ngửi được mùi không bình thường.

“Không... Không có... Không có.” Công chúa Vĩnh Ninh lắc đầu, “Ta làm sao mà quen ông ấy được?”

Gia Cát Linh Ẩn thấy Gia Cát Chiêm đang đi về hướng này, nhin không được kêu lên: “Phụ thân, con ở đây. Phụ thân tới đây một chút.”

Nghe thấy tiếng kêu của Gia Cát Linh Ẩn, công chúa Vĩnh Ninh lập tức quay đầu đi, muốn nhanh chóng rời khỏi, không muốn chạm mặt với Gia Cát Chiêm.

“Thực xin lỗi!” Bà cúi đầu, muốn vòng qua rồi đi.

“Nàng là Vĩnh Ninh?” Gia Cát Chiêm liếc mắt một cái cũng nhận ra được người trước mắt. Thần sắc ông kích động không thôi, thân thể run nhè nhẹ, “Vĩnh Ninh, thật là nàng sao? Nàng rốt cục đã trở lại. Hai mươi mấy năm rồi.”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn đã hiểu được vài phần, hai người này trước đây vốn là quen biết. Nàng rốt cục hiểu được vì sao Gia Cát Chiêm lại sủng ái Ngũ di nương cùng với Lục di nương. Bởi vì, hai người họ đều có vài phần tương tự với công chúa Vĩnh Ninh. Ông sủng họ chính là xem họ như thể thân, hóa ra chuyện là như vậy. Gia Cát Linh Ẩn cười cười, lặng lẽ rời khỏi chỗ hai người họ. Người này mới là uy hiếp lớn nhất của Đại phu nhân.

Sau khi trở về từ trong cung, Gia Cát Linh Ẩn đặt biệt chú ý mỗi lời nói cử chỉ của Gia Cát Chiêm, phát hiện ông làm cái gì cũng đều có chút mất hồn mất vía, ánh mắt nhìn Đại phu nhân lạnh lùng, không có một tia tình cảm. Nàng quyết định nói chuyện này với Đại phu nhân.

Tình hình của Đại phu nhân lại càng tồi tệ hơn. Sau khi Gia Cát Hồng Nhan vào Lục vương phủ, bà ở phủ Thừa tướng ngay cả người nói chuyện cũng không có, tâm tình buồn bực đến cực điểm, thời gian mới qua hai ngày tóc của bà đã rụng hết, làn da cũng ngày càng khô héo.

“Mẹ, xem ra tình hình của mẹ không ổn rồi.” Gia Cát Linh Ẩn đi vào, nhìn thấy bộ dáng của bà, vừa lắc đầu vừa nói.

“Không phải ta đã nói không cho bất cứ kẻ nào bước vào sao?” Trong giọng nói của Đại phu nhân lộ ra vài phần suy yếu.

“Mẹ, ở trong phủ Thừa tướng này còn có chỗ con không thể tới hay sao? Tình hình của mẹ quả thật không ổn, nhưng mà, con còn có một tin tức còn tệ hơn muốn nói ẹ. Hôm nay con ở trong cung nhìn thấy công chúa Vĩnh Ninh, bà ấy cùng phụ thân gặp nhau.”

“Người nói cái gì?” Đại phu nhân ngồi dậy, “Nữ nhân kia đã trở lại? Không phải ả mất tích rồi sao? Sao còn có thể trở về? Nhưng mà trở về thì như thế nào? Hiện giờ ta là chủ mẫu phủ Thừa tướng, ả chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân bị chồng ruồng bỏ mà thôi, cho dù bọn họ từng có giao hảo thì sao chứ?”

“Mẹ nghĩ thoáng thật đó! Nhưng mà, sau khi phụ thân từ trong cung trở về vẫn xuất thần耿耿 người, ngồi một mình cũng có thể cười ra tiếng. Nếu phụ thân muốn lấy công chúa Vĩnh Ninh làm vợ, Hoàng thượng nhất định sẽ đồng ý. Dù sao công chúa Vĩnh Ninh đi hòa thân là do Hoàng thượng bức ép mà.”

“Người yên tâm, ta nhất định sẽ không để cho người nhìn thấy ngày đó. Chủ mẫu phủ Thừa tướng, chỉ có thể là một mình ta.”

“Vậy mẹ cần phải bảo vệ vị trí của mình cho tốt.”

Gia Cát Linh Ẩn đang nói, chỉ thấy Gia Cát Chiêm bưng một bát thuốc đi tới, thấy bộ dáng của Đại phu nhân, trên mặt tràn đầy lo lắng: “Mẫn nhi, bà có sao không? Ta bảo nhà bếp sắc cho bà bát thuốc, bà uống một chút đi. Nào, ta giúp bà.” Nói xong, ông dùng thìa múc một ít thuốc đặt ở bên miệng thổi thổi sau đó mới đưa đến bên miệng bà.

Đại phu nhân khiêu khích liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, Gia Cát Chiêm đã lâu rồi không đối tốt với bà như vậy, trong lúc nhất thời bà thấy cảm động đến chảy nước mắt: “Lão gia, nghe nói công chúa Vĩnh Ninh đã trở lại?”

Tay cầm thìa của Gia Cát Chiêm bắt giắc run lên một chút: “Trở về thì trở về, có gì quan trọng. Chẳng lẽ Mẫn nhi còn nghĩ đến chuyện trước kia? Bà mới là vợ của Gia Cát Chiêm ta, Công chúa Vĩnh Ninh vĩnh viễn chỉ là công chúa mà thôi.”

“Lão gia, ông đối với Mẫn nhi thật tốt.”

“Mau uống tiếp đi.” Gia Cát Chiêm vội vàng đưa bát thuốc cho Đại phu nhân uống vào.

Gia Cát Linh Ẩn không tiện ở lại lâu nên nhanh chóng trở về Trúc Nguyệt Hiên. Dùng xong bữa tối, nàng vẫn cảm thấy thái độ của Gia Cát Chiêm đối với Đại phu nhân có chút kì quái, nàng có thể kết luận ông ta đối với Đại phu nhân tuyệt đối không có tình cảm. Một người đàn ông tuyệt tình như thế trong lòng chỉ có chính mình, tự dưng tỏ ra quan tâm như vậy chắc chắn là có chuyện gian dối. Nghĩ như vậy nàng quyết định lại tới viện của Đại phu nhân thử xem.

Mới vừa đến sân nàng chợt nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện, đúng là Gia Cát Chiêm và Đại phu nhân.

“Mẫn nhi, mấy năm nay bà chịu khổ rồi, nhìn bộ dạng bà hiện giờ, trong lòng bản tướng cũng thấy đau.” Đây là tiếng của Gia Cát Chiêm.

“Lão gia, hôm nay lão gia có chuyện muốn nói với thiếp?” Đại phu nhân cũng không ngốc, biểu hiện khác thường của Gia Cát Chiêm khiến cho bà không khỏi nghi ngờ, “Là về Vĩnh Ninh công chúa sao? Lão gia, lão gia với thiếp là vợ chồng hai mươi mấy năm còn có chuyện gì không thể nói.”

“Mẫn nhi, lòng ta đối với Vĩnh Ninh cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi, bà cũng biết mà. Nếu không cũng sẽ không nạp Ngũ di nương và Lục di nương vào cửa. Nhiều năm như vậy, ta đã sớm nghĩ đến chuyện buông xuôi, nhưng mà nhìn thấy nàng ấy, ta mới biết được trong lòng của ta còn có nàng.”

“Mẫn nhi làm bạn cùng lo liệu mọi việc nhiều năm như vậy, so ra vẫn kém một ánh mắt, một câu nói của công chúa Vĩnh Ninh sao?”

“Điều này sao có thể giống nhau!”

“Trong lòng lão gia có công chúa, các người có qua lại với nhau sao phải nói cho thiếp. Hiện giờ thiếp đã thành ra thế này, hầu hạ lão gia cũng không được, mặc kệ lão gia làm chuyện gì thiếp cũng sẽ không hỏi tới, làm tốt bốn phận phu nhân phủ Thừa tướng là được.” Nghe ra được Đại phu nhân đã muốn nhượng bộ.

“Mẫn nhi, nàng ấy là công chúa, tuyệt đối không thể vào phủ Thừa tướng với thân phận tiểu thiếp.”

“Ý của lão gia là lấy thân phận bình thê để rước công chúa vào phủ? Nếu như vậy thiếp còn thể diện gì để mà sống nữa. Những năm gần đây, ông đặt Ngũ di nương trông giống công chúa ở bên cạnh, thiếp nhận, lão gia lại nạp Lục di nương, thiếp vẫn nhận. Lão gia, lão gia muốn bức thiếp đến như thế nào?”

“Hừ. Bà còn nói, không phải Tam di nương, Ngũ di nương, Lục di nương của bản tướng đều bị bà hạ độc sao? Nếu không phải bà thì phủ Thừa tướng sẽ không rơi vào tình cảnh chỉ có một độc đinh nổi đời?”

“Lão gia, chuyện của Lục di nương thiếp nhận. Nhưng mà cái chết của Tam di nương, Ngũ di nương không liên quan đến thiếp. Thiếp hận bọn họ là thật, nhưng mà khi đó thiếp biết bọn họ không có khả năng sinh con cho lão gia nữa thì vì sao còn muốn mạng của bọn họ? Không có bọn họ chẳng phải lão gia cũng sẽ nạp di nương mới vào cửa sao? Ai có thể cam đoan di nương mới sẽ không sinh được con trai, thiếp làm sao lại có thể bê đá đập vào chân mình chứ?”

“Ngày đó chính miệng bà thừa nhận, chuyện Linh nhi vạch trần bà cũng không phủ nhận! Bản tướng thật sự không thể tưởng tượng được bên cạnh mình lại có một nữ nhân độc ác như vậy.”

“Ha ha. Lão gia, ngày đó thiếp có nói, muốn thêm tội nói gì chả được. Ngày ấy Tam tiểu thư chuẩn bị rất chu toàn, chính là muốn diệt trừ thiếp tận gốc, thiếp còn có thể ngụy biện sao?”

“Chuyện của quá khứ, không nhắc tới cũng được. Là thật hay giả ông trời đều biết. Hôm nay, ý của bản tướng chính là muốn lấy công chúa Vĩnh Ninh làm vợ, người vợ duy nhất của phủ Thừa tướng.”

“Lão gia!” Giọng nói Đại phu nhân tràn ngập khủng hoảng, “Ông... ông muốn hưu ta?”

“Bản tướng sẽ không hưu bà, chỉ là biếm bà làm tiểu thiếp. Bà chiếm vị trí của Vĩnh Ninh lâu như vậy cũng nên trả lại cho nàng ấy. Dù sao bà cũng sống không được bao lâu nữa, hà cớ gì phải chiếm lấy vị trí này.”

“Ha ha!” Đại phu nhân cười lạnh hai tiếng, trong giọng nói tràn đầy tuyệt vọng, “Hiện giờ công chúa Vĩnh Ninh cũng gần bốn mươi rồi? Qua vài năm nữa ả cũng sẽ già đi. Thứ được lão gia coi trọng, không phải là chính công chúa mà là bối cảnh hoàng thất phía sau công chúa đúng không?”

“Tình cảm của bản tướng đối với Vĩnh Ninh không liên quan gì đến quyền lợi, lợi ích.”

“Vậy ông có dám thề không? Nếu cái ông coi trọng là địa vị cùng bối cảnh của ả, thì sẽ bị thiên lôi giáng búa, không được chết tử tế, bị Hoàng thượng biếm làm thứ dân.”

“Tiêu Mẫn, không thể tưởng tượng được bà thật hồ đồ ngu xuẩn, nếu đã như vậy cũng đừng trách lão phu không nể nang!” Nói xong, Gia Cát Chiêm đập cửa rầm một tiếng, nổi giận dùng dùng ra khỏi viện.

180. Chương 180: Linh Nhi, Là Ta

Gia Cát Linh Ẩn nép sang một bên, trời tối nên ông cũng không chú ý đến nàng. Theo nhịp độ bước chân ông, có thể kết luận, nhất định trong lòng ông tức giận đến cực điểm. Sau khi tiếng bước chân ông mất hút, Gia Cát Linh Ẩn mới đẩy cửa bước vào.

“Lão gia, chuyện này cho dù thiếp có chết cũng sẽ không đồng ý!” Đại phu nhân tướng Gia Cát Chiêm quay lại, bà ngồi trên ghế, đầu nghiêng sang một bên, lạnh lùng nói. Chuyện này xúc phạm đến giới hạn của bà.

“Mẹ, con lại cảm thấy phụ thân nói rất đúng. Dù sao mẹ cũng sống không được bao lâu, chiếm vị trí này làm gì.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Sao lại là người? Người đến lúc nào?”

“Từ lúc cha mẹ bắt đầu nói chuyện, con đã đến rồi. Nhưng mà con thấy, chuyện này chỉ e phụ thân đã quyết tâm, không thể cứu vãn, mẹ vẫn nên chấp nhận đi, làm tiểu thiếp có gì không tốt.”

“Hừ!” Đại phu nhân hừ lạnh, “Là ông ta bảo người đến sao? Cho dù chết, ta cũng phải chết với thân phận thê tử của Thừa tướng, bài vị của ta cũng phải đặt trong từ đường. Tiểu thiếp thì ngay cả bài vị cũng không có.”

“Mọi việc đều có bất ngờ mà, bài vị của Tam di nương, không phải đang ở từ đường sao?”

“Nếu người muốn nói khích ta, ta nói cho người biết, vô dụng thôi, ta còn cầu cái gì? Chỉ còn một cái mạng già kéo dài chút hơi tàn mà thôi.”

“Con đến an ủi mẹ mà. Thấy mẹ thê thảm như vậy, con đương nhiên phải an ủi rồi. Mẹ có từng nghĩ tới, mẹ sắp chết rồi cũng sẽ không giữ lại được thân phận chủ mẫu không? Mẹ vinh quanh mấy chục năm thì sao, sau khi chết, ngay cả bài vị cũng không có. Bài vị Tam di nương thì vẫn được cung phụng ở từ đường.”

“Nha đầu chết tiệt kia, còn không phải do người ban cho! Nếu không phải người hồi phủ, sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy sao? Hết thấy mọi chuyện đều thay đổi từ khi người về phủ.”

“Mẹ à...” Gia Cát Linh Ân nhẹ nhàng gọi, lại khiến Đại phu nhân nghe vô cùng chói tai, “Đưa con về phủ, chính là chủ ý của các người mà, con vô cùng vô tội nha. Nhưng mẹ nói đúng một chút rồi đó, từ sau khi con trở về, tất cả đều thay đổi. Thôi thôi, con nói thẳng vậy, chỉ cần mẹ có thể suy nghĩ lại một chút, toàn bộ đều do con làm đó.”

“Người! Tâm địa người độc ác như thế, nhất định không có kết cục tốt! Ông trời sẽ không bỏ qua cho người!” Mọi chuyện khó khăn mà bà và Gia Cát Hồng Nhan gặp phải, từng việc từng việc hiện lên trong đầu bà. Bà vốn là phu nhân phủ Thừa tướng, vinh quang vô cùng, Gia Cát Hồng Nhan là Đại tiểu thư tài mạo vẹn toàn, tiền đồ cẩm tú đều bày ra trước mặt nó. Nhưng sau khi tiện nhân này hồi phủ đều thay đổi, bà chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày bản thân rơi vào hoàn cảnh như vậy. Bà hận, nhưng bà lại bất lực trước nữ tử có lúm đồng tiền như hoa này. Bà cứ thế nhìn nàng, một thứ nữ với hai bàn tay trắng, từng bước một leo lên đầu bà, đùa bỡn con gái bà trong lòng bàn tay.

“Trên đời này kẻ xấu nhiều lắm, chỉ sợ ông trời bạn quá không ngó đến con. Mẹ, mẹ cứ vui vẻ hưởng thụ thời gian ít ỏi còn lại của mẹ đi. Con về đây.”

“Cút! Đừng bao giờ đến đây nữa!”

Đêm đó, vào lúc canh ba, phủ Thừa tướng vang lên tiếng thét chói tai, tất cả mọi người đều bị âm thanh này làm bừng tỉnh. Gia Cát Linh Ân đứng dậy mặc xiêm y vào, đi ra bên ngoài.

“Linh nhi, ta đi với người.” Thương Y lo lắng giữ nàng lại, muốn đi cùng nàng. Cũng may trong phủ đại loạn, không có người chú ý đến y.

Tiếng thét vọng ra từ trong phòng của Đại phu nhân, Gia Cát Linh Ân chạy qua đó, chỉ thấy miệng Đại phu nhân sùi bọt mép, đầu lưỡi lè dài ra bên ngoài, hai mắt trợn trừng. Da toàn thân đều bầm đen, đã tắt thở.

Gia Cát Linh Ân kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, không phải bởi vì Đại phu nhân đã chết, mà là bởi vì, tình trạng chết của bà và Tam di nương giống nhau y hệt.

“Mẫn nhi, sao bà ngốc như vậy?” Gia Cát Chiêm thở dài, vẻ mặt đau khổ, “Buổi chiều không phải ta nói với bà rồi sao? Sao lại còn nghĩ quẩn trong lòng, bỏ lại ta mà đi! Bà thật nhẫn tâm.”

“Lão gia, xin nén bi thương.” Lưu quản gia an ủi ông, “Phu nhân trúng độc, còn sống cũng là chịu tội. Lần này xem như được giải thoát rồi.”

“Các người mau đi thông báo với Tiêu gia, nói với họ Mẫn nhi nghĩ quẩn trong lòng nên tự tử, để lão phu nhân đến gặp mặt bà ấy lần cuối.”

“Dạ, lão gia.”

Gia Cát Linh Ân kinh ngạc nhìn chằm chằm Đại phu nhân, nàng nghĩ đến lúc chiều, Gia Cát Chiêm đang yên lành tự nhiên mang canh đến cho Đại phu nhân, thái độ còn thân thiết đến vậy, chẳng lẽ trong chuyện này có vấn đề?

Nàng không ở lại lâu, dựa vào trí nhớ, nàng viết ra những tên thuốc lúc Tam di nương sinh bệnh có dùng, đợi trời sáng, liền sai Kinh Phong mang đến cho đại phu của Thất vương phủ, để họ xem có chỗ nào không thỏa đáng hay không.

Tin tức Kinh Phong mang về, với tin nàng biết lại một trời một vực, đại phu của Thất vương phủ nói, tác dụng của mấy vị thuốc này, chỉ khiến người ta không thể sinh con mà thôi, chứ không phải lấy mạng. Nói như vậy, cái chết của Tam di nương, hoàn toàn không phải do Đại phu nhân, Nhị di nương và Tứ di nương gây ra? Chẳng lẽ? Trong lòng nàng khiếp sợ không thôi, một ý niệm đáng sợ nảy lên trong đầu nàng, hung thủ chính là Gia Cát Chiêm sao? Sao ông lại giết hại Tam di nương? Nàng nhớ lại ngày đó, nàng tố giác Đại phu nhân giết hại Tam di nương và Ngũ di nương, bà có nói một câu: muốn thêm tội, nói gì chẳng được. Hóa ra những lời này đều là thật. Thế nhưng, là chỉ một mình Tam di nương, hay là cả Tam di nương và Ngũ di nương đều không phải do bà giết? Vậy là ai giết Ngũ di nương? Sẽ không phải là Gia Cát Chiêm chứ, dù sao trông dì ấy cũng rất giống công chúa Vĩnh Ninh.

Gia Cát Linh Ẩn cố gắng nhớ lại, khó trách ngày ấy nàng vẫn cảm thấy bất an, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hóa ra là đây. Không ngờ, nàng vẫn nghĩ Đại phu nhân hại chết Tam di nương, lại không phải như vậy. Nàng mỉm cười tự giễu, cái đuôi cáo già quả nhiên che giấu rất kỹ. Nhưng nếu đã là hồ ly, sẽ lộ ra cái đuôi thôi. Nguyên nhân Gia Cát Chiêm độc hại Đại phu nhân chỉ có một, Đại phu nhân chết, ông có thể danh chính ngôn thuận cưới công chúa Vĩnh Ninh làm thê tử. Nhưng Gia Cát Chiêm nào được như ý nguyện, bởi vì hôm nay, trong cung truyền ra tin tức, công chúa Vĩnh Ninh xuất gia. Hóa ra là hoa rơi cỏ úy, nước chảy vô tình.

Ba mươi tháng chạp, tối đó là đêm giao thừa, năm nay trời đổ tuyết lớn, từ lúc bắt đầu vào đông đến nay, gần như chưa bao giờ ngừng. Trong phủ Thừa tướng, lại chẳng có chút không khí vui vẻ, nghe nói mấy hôm nay Thừa tướng gia hay nổi giận, không ai dám đi trêu chọc ông, ngấm lại cũng đúng thôi, bản thân hao hết tâm tư xử lý xong xuôi thê tử của mình, còn người kia thì lại xuất gia, bất cứ ai cũng sẽ buồn bực.

“Tiểu thư, hôm nay là tết, chúng ta ra ngoài xem hoa đăng được không?” Tiểu Diệp nói.

“Ừ, đợi Kinh Phong đã, chúng ta dẫn Nguyệt Lan đi cùng.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

Đang nói, liền thấy Kinh Phong đột nhiên bay vào Trục Nguyệt Hiên, trên vai còn vác một thứ kỳ lạ, giống như ghế dựa, lại không giống, vì còn có bánh xe.

“Tiểu thư, đây là gì?”

“Cái này gọi là xe lăn, khi chân con người không tiện, ngồi lên đây, là có thể đẩy người đó ra ngoài.”

“Tiểu thư thật thông minh!” Tiểu Diệp kinh hỉ nói, hưng phấn chạy xúm xít quanh xe lăn, sờ chỗ này, sờ chỗ kia, “Đúng là đồ tốt, có nó, sau này ta có thể mang Nguyệt Lan ra ngoài chơi. Cả ngày tỷ ấy chỉ nằm trên giường.”

Kinh Phong bế Nguyệt Lan ngồi lên xe lăn, Gia Cát Linh Ẩn lại cầm một cái chăn mỏng trên giường, phủ lên đùi nàng, rồi bảo Kinh Phong đẩy.

“Người đi không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi Thương Y.

“Đương nhiên.” Thương Y gật đầu, kiếp này, có thể cùng nàng trải qua đêm giao thừa, chỉ vậy thôi cũng đủ rồi. Y tiến lên, đi sóng vai cùng nàng, che ô cho nàng, bông tuyết rơi lả chã.

Mặc cho tuyết rơi ngập trời, nhưng vẫn ngăn không được sự nhiệt tình của dân chúng Ngân Đô đi chơi lễ, triều đình giải quyết được nguy cơ lương thực, nhà nhà đều cảm kích. Trên đường vô cùng náo nhiệt, có người hát hí khúc, người làm tạp kỹ, múa rồng múa sư, làm người ta hoa cả mắt. Hai nha hoàn nhìn càng thêm cao hứng, càng không ngừng trầm trồ khen ngợi. Gia Cát Linh Ẩn cũng dẹp đi tâm trạng không vui trong lòng, cười vui vẻ hơn, mua này mua nọ, chỉ khổ cho Thương Y và Kinh Phong.

Trước mặt có một đôi phu thê ân ái đi ngang qua, Gia Cát Linh Ẩn bất giác dừng lại nhìn họ, trong mắt nàng tràn đầy hâm mộ, Thất gia, nếu chàng bên cạnh ta, năm nay sẽ trọn vẹn hơn. Nàng ngược nhìn lên trời, từng bông tuyết rơi xuống mặt nàng, trên mặt hơi đau, vẫn không thay thế được nỗi nhớ nhung trong lòng.

“Nhớ hần?” Thương Y cúi đầu, thấy nữ tử im lặng không nói, nàng như một tinh linh trong tuyết, có dung nhan khiến người khác phải ganh tỵ, nhưng lại không chịu nổi dày vò thuộc về mình, “Yên tâm, hần sẽ nhanh chóng trở về thôi. Nếu muốn khóc, cứ mượn vai ta mọi lúc.”

“Ta không sao.” Nàng xoa tuyết trên mặt, “Chỉ là... đi thôi, chúng ta qua bên kia xem.” Nàng ngửi ngửi, chỉ vào các hàng quán khắp mọi ngõ ngách, reo lên, “Kem! Là kem!”

Thương Y nhú mào, “Linh nhi, không được, trời lạnh thế này, ăn kem sẽ bệnh đó. Mùa đông mà lại bán thứ lạnh như vậy, chẳng lẽ ông chủ kia bị ngốc sao?”

“Ta muốn ăn.” Lúc này, Gia Cát Linh Ẩn hết như một đứa trẻ, buồn bã cắn môi, vô thức nuốt nước miếng.

“Được được rồi! Ta đi mua!” Vì dễ dỗ nàng vui, Thương Y đành phải chiều nàng, lập tức chen đến quán nọ.

Gia Cát Linh Ẩn xoay người xem búp bê bên cạnh, nàng cầm lấy một con lên xem, lại để xuống, khi đang định cầm lấy con thứ hai thì một cây kem bất ngờ xuất hiện trước mặt nàng.

“Nhanh vậy à!” Nàng cầm lấy cắn một miếng, cơ thể lạnh run lên, nhưng có thể ăn được thứ cũng có ở hiện đại, làm nàng vui vẻ không thôi, “Ta muốn ăn hai cây!”

“Không được, sẽ đau bụng mất!”

Nghe được tiếng nói, cơ thể Gia Cát Linh Ẩn dờ ra, cắn miếng kem lại quên nuốt xuống. Nàng vui sướng xoay người, chỉ thấy Sở Lăng Thiên đang đứng bên cạnh nàng, toàn thân vận áo bào màu đen, bông tuyết bay múa sau lưng y, ánh nhìn chan chứa tình cảm của y khiến thân thể nàng đang đứng trong gió lạnh, mà như đắm mình trong gió xuân.

Hình dáng y chiếu vào tròng mắt tròn to của nàng, như mộng như ảo, nàng lắc lắc đầu, ần ần huyết thái dương, lẩm bẩm: “Ta thật sự điên rồi, sao lại xem người là chàng được chứ?”

“Ta là ai vậy?” Sở Lăng Thiên hỏi.

“Còn có thể là ai? Thương Y, người nói xem, có phải ta điên rồi không, sao lại nhìn người thành chàng được chứ? Ngay cả giọng nói của người, nghe cũng giống chàng nữa.”

“Đó là bởi vì nàng quá nhớ ta.” Lời nói của nàng chính là lời thổ lộ cảm động nhất, trong lòng y tê dại đi, nhếch môi cười thỏa mãn, “Linh nhi, là ta, Sở Lăng Thiên.”

Hết chương 180

181. Chương 181: Ta Cưới Nàng Vào Thất Vương Phủ

“Thất gia?” Gia Cát Linh Ẩn bấu tay mình, cơn đau nhẹ nhàng khiến nàng ý thức được mình đang tỉnh táo, người trước mặt là chân thật. Nàng đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt y, cảm giác được một trận lạnh lẽo, “Thật là chàng?”

Y bắt lấy tay nàng, vuốt ve trên mặt. Hai người đều nhìn đối phương, không chịu bỏ qua hay lơ là một giây nào. Mắt thấy kem trên tay sắp nhỏ xuống, nàng nhanh thè lưỡi liếm một cái.

“Trời lạnh lại ăn thứ này, nhớ bị phong hàn thì phải làm sao?”

Gia Cát Linh Ẩn trừng mắt nhìn, cắn một miếng kem thật lớn: “Ai cần chàng lo!”

Y chiều chuộng cười cười, đưa tay kéo nàng, gắt gao ôm chặt nàng trước ngực, thủ thủ ở bên tai nàng: “Linh nhi, ta đã trở về. Mỗi phút mỗi giây ta đều nhớ nàng. Nghĩ nàng có tốt không, nghĩ nàng đang làm cái gì, nghĩ nàng có nhớ tới ta không. Linh nhi, có nhớ ta không?”

“Có.” Nàng vùi đầu vào ngực y, cảm nhận được nhịp đập hỗn loạn trái tim y, “Mỗi phút mỗi giây đều nhớ.”

“Ngày mai ta cưới nàng vào Thất vương phủ.”

“Không phải đã...”

“Ta nhất định để cho nàng nở mày nở mặt vào cửa.”

Y nâng mặt nàng lên, không để ý người tới lui ồn ào, cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng. Nàng kiễng chân, hai tay đặt lên cổ y. Vị bơ nồng đậm truyền giữa đầu lưỡi của hai người, nồng đậm không rời.

“Ôi, vì sao ta luôn chậm một bước chứ.” Nhìn hai người ôm hôn nhau không coi ai ra gì, trong lòng Thương Y dâng lên chút chua xót, lặng lẽ đưa kem trong tay ấy a hoàn, đứng ở một bên im lặng chờ đợi, cho đến khi hai người kia tách nhau ra.

“Này, tiểu tử, trở về lúc nào? Cũng không nói một tiếng.” Hai tay Thương Y khoanh trước ngực, hô lên với Sở Lăng Thiên.

“Nếu không trở về, chắc người sẽ lừa nương tử ta chạy trốn.”

“Hừ, nàng ấy lừa ta chạy trốn thì có.”

“Vậy không phải cũng như nhau.”

Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng giúp Gia Cát Linh Ẩn lau đi khóe miệng còn dính kem, “Ngàn vạn lần không nên ăn đồ ăn Thương Y đưa cho, có thể hần còn có ý đồ xấu.”

“Này, Sở Lăng Thiên, người có lương tâm hay không?”

“Được rồi, được rồi, đừng náo loạn nữa. Hoa đăng cũng xem xong rồi, chi bằng cùng đi ăn lẩu đi, làm ấm cơ thể.” Gia Cát Linh Ẩn đề nghị.

“Hay lắm, rồi kiếm thêm mấy vò rượu ngon, thật sự là quá đã quá đã.” Thương Y cao giọng nói.

Sở Lăng Thiên nắm tay Gia Cát Linh Ẩn, đi ở phía sau đoàn người. Thỉnh thoảng nhìn nàng, dường như cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ. Y nhìn thấy Kinh Phong giúp đỡ Nguyệt Lan, nhin không được hỏi: “Nguyệt Lan bị làm sao vậy?”

“Bị Đại phu nhân đánh, lại quỳ hai canh giờ ở trong tuyết. Kinh mạch ở chân đã bị hoại tử, tạm thời không thể đứng dậy, nhưng mà ta nhất định sẽ cố gắng để nàng ấy đứng dậy được.”

Kinh mạch bị hoại tử làm sao có thể đứng dậy? Sở Lăng Thiên là người tập võ, biết rõ tình hình thế này chỉ sợ cả đời đều không có cơ hội, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt kiên định của nàng liền tin tưởng giống nàng rằng Nguyệt Lan nhất định sẽ đứng dậy được. Bản thân mình vắng mặt có mấy ngày khẳng định là nàng xảy ra không ít chuyện. Nghĩ như vậy, trong lòng nhất thời nổi lên đau đớn vô cùng.

Ba mươi tết, khách quan ở quán lẩu cũng không nhiều, có nhiều cũng là một số người ăn bữa khuya. Nhìn thấy mấy người đã đến, Ngụy Thành lập tức sắp xếp một gian phòng. Không lâu sau, một nồi lẩu nóng hổi đang sôi sùng sục được mang lên.

Mấy người đang chuẩn bị ăn, chỉ thấy Ngụy Thành lại dẫn hai người đi vào, chính là Trần Cẩm Phàm cùng Sở Lăng Hàn.

“Thất ca, nghe nói huynh hồi phủ, đệ liền đi tìm huynh, ai ngờ huynh lại không ở đó, đệ lại đến phủ Thừa tướng, Trục Nguyệt Hiên một người cũng không thấy. Mới vừa rồi gặp được Cẩm Phàm muối muối, vốn tính đến ăn chút gì đó cho ấm bụng, không nghĩ tới lại gặp mọi người.”

“Mau ngồi xuống đi.”

Sở Lăng Hàn đang định ngồi vào bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên tăng hắng một tiếng, “Bên cạnh Mộc Tê có chỗ trống, tới ngồi ở đó đi. Nào, Cẩm Phàm ngồi ở đây đi.”

Sở Lăng Hàn vốn muốn ngồi bên cạnh Mộc Tê nhưng lại ngượng ngùng. Nghe Sở Lăng Thiên nói vậy, y danh chính ngôn thuận đi qua đó, ngồi xuống.

“Vì Thất ca đã trở về, cạn ly!” Sở Lăng Hàn giơ chén rượu lên, hô lớn.

“Cạn ly!”

“Uống ít thôi.” Sở Lăng Thiên bắt lấy chén rượu của Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt đều là thương yêu, “Uống rượu hại sức khỏe.”

“Không sao.” Một chén rượu vào bụng, trên mặt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên hai rặng mây hồng, “Đây là lần đầu tiên ta ăn tết ở đây, nhất định phải uống vài chén.”

Sở Lăng Thiên nghe nàng nói vậy, chỉ vào nôi lấu, nói: “Vậy hôm nay sẽ theo nàng.” Y yêu chiều vuốt ve tóc nàng, trong mắt là nhu tình, tựa như có thể hòa tan băng tuyết ở ngoài trời.

Được y cho phép, nàng liền không cố kỵ. Mặc dù ở bên cạnh có người mình yêu cùng với một đám bạn bè nhưng lòng của nàng vẫn cảm thấy chút u sầu. Nếu không phải vì lần xuyên qua này, nàng vẫn là một nữ tử bình thường ở thế kỷ hai mươi mốt, sống một cuộc sống bình thường, kết hôn sinh con. Không biết ba mẹ nàng khi mất đi đứa con duy nhất sẽ vượt qua như thế nào. Thật ra, nàng cũng chỉ là một nữ tử bình thường, nàng tình nguyện quên đi kiếp trước, sống tốt cuộc sống bình thường. Nhưng mà thời gian và không gian lại đan xen vào nhau, khiến nàng không thể không đối mặt với mưa gió. Bất tri bất giác, khóe mắt nàng ướt át, lại kiềm chế không cho nước mắt rơi xuống. Rượu là phương thuốc hay để giải sầu, đến thế giới này, mỗi một bước đều nguy hiểm vạn phần, có thể nói là từng bước kinh tâm, ngay cả một cảm giác an ổn cũng chưa từng có qua, đây là lần đầu tiên nàng buông thả.

Tất cả mọi người biết nàng có nỗi khổ trong lòng nên để tùy nàng. Nhưng mà tử lượng của nàng vốn không tốt, uống vào mấy chén liền phát điên, càng không quản được nàng.

“Mộc Tê, Cửu điện hạ thích người, người có biết không?” Gia Cát Linh Ẩn uống quá chén, nói cũng nhiều hơn.

“Tiểu thư, tiểu thư uống nhiều quá rồi, nô tỳ dìu tiểu thư về.”

“Đừng có lảng tránh. Cửu điện hạ, Mộc Tê không thừa nhận, vậy người nói xem, có phải người thích Mộc Tê không?”

“Thất ca...” Sở Lăng Hàn cười khỏ, “Quản nữ nhân của huynh đi.” Tuy rằng y biết tâm ý của Mộc Tê nhưng vẫn không hiểu vì sao nàng không chịu tiếp nhận mình. Y từng lên lút một mình tới Trúc Nguyệt Hiên, nhưng mà Mộc Tê đối với y lại là hồ hững. Lời nói của Gia Cát Linh Ẩn khiến cho y ngượng ngùng, lại nhìn Mộc Tê đã xấu hổ đến mức cúi đầu.

“Được rồi, Linh nhi đừng náo loạn nữa, nào, ta đưa nàng về.” Sở Lăng Thiên vỗ lưng nàng nói.

“Sở Lăng Thiên, ta nhớ ba mẹ, nhớ bạn học của ta, nhớ đồng nghiệp của ta. Nhưng mà ta nhớ chàng nhất! Vì sao ta lại nhớ chàng như vậy? Chàng nói cho ta biết đi.” Gia Cát Linh Ẩn lớn tiếng nói.

Ngoại trừ Sở Lăng Thiên, những người khác đều không nhận ra Gia Cát Linh Ẩn, ngày thường tính tình nàng thâm trầm, sao có thể thấy nàng mạnh dạn thổ lộ tình cảm như vậy, quả nhiên là rượu vào khiến con người ta can đảm. Người cao hứng nhất đương nhiên là Sở Lăng Thiên, y đoạt được chén rượu trong tay nàng, để nàng ghé vào trên đùi mình, nhẹ nhàng mà vỗ về sau lưng nàng.

Nàng không chịu nổi áp bức của y, đứng thẳng dậy, vẫn không chịu buông tha cho Mộc Tê cùng Sở Lăng Hàn: “Cửu điện hạ, không bằng chúng ta chơi trò đoán số, nếu người thua thì người phải hôn Mộc Tê một cái, nếu như ta thua, ta liền hôn...” Tay nàng chỉ lung tung một vòng, lại dừng ở trên người Sở Lăng Thiên, “Ta liền hôn y.”

“Thất ca...” Sở Lăng Hàn khó xử mà nhìn Sở Lăng Thiên, “Thì ra nữ nhân của huynh uống rượu vào là có bộ dạng này. So với bộ dạng bình thường thì đáng yêu hơn. Thất tẩu, tẩu nói xem chơi cái gì.”

“Đá, kéo, bao, nào! Bắt đầu nhé! Đá, kéo, bao!” Gia Cát Linh Ẩn ra kéo, Sở Lăng Hàn ra đá, nàng cười ha ha hai tiếng, “Ta thua, Sở Lăng Thiên, lại đây cho ta hôn một cái.”

Sở Lăng Thiên không dám không theo, lập tức đưa mặt qua để cho nàng hôn một cái.

“Tiếp nào, tiếp nào!” Gia Cát Linh Ẩn kêu, một vòng này, nàng ra kéo, Sở Lăng Hàn ra bao, “Haha, Cửu điện hạ, người thua, mau hôn Mộc Tê một cái.”

Sở Lăng Hàn nhìn Mộc Tê, thân thể khản trương đến run rẩy. Thân thể Mộc Tê thì lại nghiêng sang một bên, cách y rất xa. Sở Lăng Hàn thừa dịp nàng không chú ý, rất nhanh hôn trên mặt Mộc Tê một cái. Chỉ một thoáng, trên mặt hai người đều đỏ bừng, Mộc Tê giận dữ nhìn Sở Lăng Hàn, tim lại đập thành thịch với tốc độ ngày càng nhanh.

“Tốt, tốt, tốt!” Gia Cát Linh Ẩn ôm lấy cánh tay Sở Lăng Thiên, đầu tựa vào trên vai y, “Cửu điện hạ, người hôn Mộc Tê thì phải chịu trách nhiệm với nàng ấy, nếu không ta không để yên cho người! Nếu người dám khi dễ nàng ấy, ta... ta liền đốt Cửu vương phủ của người.”

“Thất tẩu yên tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với Mộc Tê.” Sở Lăng Hàn cười nói, y cảm giác được hôm nay Mộc Tê không bài xích y như trước kia, lá gan cũng lớn hơn một chút.

“Vậy là tốt rồi!” Gia Cát Linh Ẩn lão đảo đứng lên, “Ăn no rồi tất cả mọi người trở về đón giao thừa đi. Sở Lăng Thiên, đưa ta quay về Trúc Nguyệt Hiên.”

“Được, được, ta đưa nàng trở về.” Sở Lăng Thiên ôm lấy nàng, bắt đầu đi lắc đầu, “Không bao giờ cho nàng uống rượu nữa.”

“Không được!” Gia Cát Linh Ẩn hét lên, “Ta muốn uống bia, còn có rượu vang, rượu cóc-tai! Sở Lăng Thiên, chàng đi mua bia cho ta, chỗ này của các người chả có gì chơi cả, ngay cả bia cũng không có!”

Sở Lăng Thiên nhú mày, nhỏ giọng nói thầm: “Bia là cái gì?”

“Ngay cả bia cũng không biết, thật ngốc!” Gia Cát Linh Ẩn reo lên, “Chỗ của ta còn có máy tính, so với chỗ của các người thú vị hơn nhiều. Sở Lăng Thiên, chàng nói xem có thể nào có một ngày bỗng nhiên không thấy ta nữa không?”

“Ta liền tìm nàng trở về.”

“Nhưng mà chàng không tới được chỗ đó, có lẽ chúng ta sẽ không còn được gặp lại nhau.”

“Linh nhi, không được nói vậy. Dù nàng có đi đâu, ta đều có thể tìm được nàng.”

“Sở Lăng Thiên, chàng thật tốt! Tới đây, để cho ta hôn một cái.” Nàng dùng sức ôm lấy cổ y, để cho người y cúi thấp xuống, ở trên môi y đùa dai mà cắn một cái.

Mộc Tê đỡ khóc đỡ cười theo sát phía sau. Nàng lần đầu tiên biết, thì ra tiểu thư uống rượu vào cũng sẽ thất thố. Nghĩ đến tiểu thư ngày thường làm việc cẩn thận, thận trọng từ lời nói đến việc làm, ai sẽ tin được người ở trong lòng Thất điện hạ không ngừng làm loạn kia lại là nữ tử phủ Thừa tướng, Tam tiểu thư.

“Mộc Tê.” Sở Lăng Hàn tiến lên, đi song song với Mộc Tê.

Đầu của Mộc Tê ngoảnh sang một bên, không để ý y, nàng còn đang nghĩ đến chuyện y ở trước mặt mọi người mà vô lễ với nàng: “Cửu điện hạ, tuy rằng Mộc Tê là nô tỳ nhưng vẫn có tôn nghiêm, không phải tiền đặt cược của người.”

“Mộc Tê...” Sở Lăng Hàn cúi đầu xuống, vẻ mặt lo lắng chặn nàng lại, “Ta... ta không đem người làm tiền đặt cược. Ta thực sự thích người. Ta biết, người cũng thích ta, có phải hay không? Người tha thứ cho ta, được không?”

182. Chương 182: Ừm, Đau!

“Ai thích người chứ, không biết xấu hổ.” Nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của Sở Lăng Hàn, Mộc Tê cúi đầu cười rộ lên.

“Mộc Tê, người làm sao vậy?” Thấy bả vai nàng run run, Sở Lăng Hàn tưởng nàng khóc, càng không biết phải làm gì cho phải.

Thương Y không khỏi lắc đầu, khinh bỉ nhìn Sở Lăng Hàn: “Tiểu tử thú vị, nghĩ gì vậy! Không thấy cô nương ấy đang cười sao? Thật sự là, rõ ràng là hai huynh đệ, sao về mặt này lại kém cỏi nhiều đến thế.”

Nói xong, y liền đi về hướng ngược lại, Sở Lăng Thiên đã về, y có thể yên tâm quay lại Thanh Ngọc Môn. Bông tuyết dừng ở bên môi, có chút chua xót.

“Người giỏi lắm Mộc Tê, dám gạt ta!” Sở Lăng Hàn giả bộ tức giận, chụp lấy tay nàng, “Xem người còn dám gạt ta không!”

“Cứu điện hạ!” Mặt Mộc Tê nhất thời vừa nóng vừa đỏ, giãy mạnh ra, muốn thoát khỏi tay của Sở Lăng Hàn, “Thất điện hạ và tiểu thư đang đi đằng trước đó.”

“Mộc Tê ngốc, người không thấy tiểu thư nhà người đang tác hợp chúng ta sao? Phiên tẩu ấy lúc uống rượu còn nhớ đến chuyện của người.”

“Tiểu thư đối đãi với ta vô cùng tốt.”

Hai người trò chuyện câu được câu không, Sở Lăng Hàn liền thoải mái yên tâm nắm tay Mộc Tê, vừa đi vừa nói chuyện. Mộc Tê cũng không từ chối nữa.

Trở lại Trúc Nguyệt Hiên, Tiểu Điệp lập tức đi nấu một chén canh giải rượu cho Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên vất vả lắm mới dứt từng muống để nàng uống hết. Y dùng nước ấm cẩn thận rửa mặt rửa chân cho nàng, hầu hạ nàng xong, y mới lo đến chính mình, rồi lên giường ôm lấy nàng.

Bàn tay y nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, nàng hết như một nữ tử bình thường, chốc lát bĩu môi, chốc chốc lại nhăn mặt nhíu mày, chốc chốc lại lẩm bẩm, không có cẩn thận dè dặt như xưa. Y thật hy vọng, nàng tỉnh táo lại cũng có thể bình yên như vậy, không phải lo lắng gì cả. Nhớ đến lời nói kỳ lạ của nàng, y bất giác mỉm cười. Nhưng nàng nói lỡ như có một ngày nàng biến mất thì phải làm sao? Lòng y không khỏi căng thẳng, nhất thời đau như dao cắt, sao y có thể mất đi nàng? Y bản năng ôm nàng vào lòng, giống như nàng sẽ thực sự biến mất vậy.

Thật lâu trước kia, y đã âm thầm điều tra nàng, muốn biết nàng rốt cục là người thế nào. Y biết trước đây nàng là một người rất nhát gan và yếu đuối, ở trong phủ nhận hết mọi ức hiếp, sau khi mẹ ruột qua đời, nàng bị đưa đến am ni cô. Từ sau khi từ am trở về, nàng liền thay đổi, trở nên hoàn toàn khác hẳn với nàng trước kia. Có lẽ, thời gian năm năm đã thay đổi nàng rất nhiều, ngay cả tính tình cũng thay đổi. Nhưng y vẫn hoài nghi, nữ tử này, cùng cô nương ấy thực sự là cùng một người sao? Nhưng cho dù thế nào, y cũng yêu nàng. Hôn nhẹ lên trán nàng, y đứng dậy thổi tắt nến rồi nằm xuống bên cạnh nàng, ôm chặt nàng vào lòng.

Không biết qua bao lâu, Gia Cát Linh Ẩn rốt cục cũng từ từ tỉnh lại, giờ phút này, nàng chỉ cảm thấy đầu đau như nứt ra, toàn thân yếu ớt vô lực. Nàng day day trán, tự trách bản thân sao lại bất cẩn, lại có thể uống say như vậy. Nàng mơ hồ nhớ mình có chơi tù ti với Sở Lăng Hàn. Nàng còn nói muốn uống bia? Trời ạ, tìm nàng như ngừng đập, mình còn nói gì nữa không? Có khi nào khiến mọi người hoảng sợ không? Sở Lăng Thiên đã nghe được gì?

Đúng, Sở Lăng Thiên đâu? Trong lòng nàng cả kinh, cảm thấy lồng ngực căng thẳng, lúc này mới phát hiện có người ôm mình. Quay qua, khuôn mặt tuấn tú của Sở Lăng Thiên ngay tại trước mắt, nhìn thấy y, nàng mới yên lòng. Nàng thật lo lắng, hết thảy đều là một giấc mơ.

Tay Sở Lăng Thiên giật giật, chính xác phủ lên trước ngực Gia Cát Linh Ẩn không lầm, còn bóp bóp theo bản năng. Tuy rằng nàng thức, nhưng hơi rượu vẫn chưa tan hết, nam nhân nàng yêu ngay tại trước mặt, hơn nữa mới vừa rồi sự khiêu khích trong vô thức của y nhất thời làm nóng cơ thể nàng, cổ họng khô khốc.

Gia Cát Linh Ẩn nhắm mắt lại, muốn làm bản thân mau chóng ngủ, nhưng hơi thở của Sở Lăng Thiên phả vào cổ nàng, khiến ngọn lửa trong lòng nàng càng cháy càng dữ dội, như thế nào cũng ngủ không được, nàng đành phải không ngừng trở mình, trần trọc, không cho bản thân suy nghĩ miên man.

Động tác của nàng đánh thức Sở Lăng Thiên, y ngồi dậy, chỉ nhắc nửa thân trên, nhu tình nhìn nàng, “Thức rồi à? Đỡ hơn không?”

“Ừm.” Nàng nằm dưới thân y, gật đầu, “Chỉ là hơi khát.”

Y không nói hai lời, đứng lên rót chén nước cho nàng, đặt lên miệng thổi thổi, mới đưa tới bên miệng nàng.

Chén nước uống vào, lửa lòng tựa như được dập tắt một ít.

Sở Lăng Thiên lên giường, dùng chăn bọc lấy nàng, hai tay Gia Cát Linh Ấn ôm lấy thắt lưng y, vùi mặt vào hông y, “Thất gia, ta rất sợ, sau khi thức dậy thì chỉ là mơ. Chẳng thực sự đã trở về, phải không?”

“Nha đầu ngốc, ta thực sự về rồi, ngày mai sẽ đón nàng vào Thất vương phủ!”

Tay nàng nắm thật chặt, cọ cọ mặt vào bên hông y.

“Linh nhi...” Bỗng nhiên, Sở Lăng Thiên phát ra tiếng nói trầm thấp, trong ngực như nghẹn cái gì, tiếng nói kia Gia Cát Linh Ấn cũng nghe được, hấp dẫn vô cùng.

Nàng giật giật, bỗng nhiên cảm giác được bộ phận nào đó gần hông y đang chậm rãi biến hóa. Từ môn sinh học ở cấp sơ trung, nàng đương nhiên hiểu rõ một số đặc thù trên cơ thể đàn ông. Nàng ngượng ngùng nhích đi, mặt đỏ bừng, dùng chăn che mặt mình lại, không dám nhìn y.

Thấy dáng vẻ e thẹn của nàng, Sở Lăng Thiên nhếch môi cười gian, biết còn cố hỏi: “Linh nhi làm sao vậy?” Y giơ tay ôm lấy eo nàng, “Sao cơ thể lại nóng vậy?”

Gia Cát Linh Ấn liếc trắng mắt, bỗng nhiên hôn lên môi y, dùng hành động nói cho y biết.

Y không ngờ nàng lại chủ động hôn mình, rốt cục cũng không nhịn được, một tay cố định đầu nàng, một tay siết chặt lấy thắt lưng nàng, làm cho hai người dán chặt vào nhau hơn. Rượu vào làm người ta can đảm, hai tay nàng ôm lấy cổ y, cơ thể vận vẹo khó nhịn.

Tay đặt bên hông nàng của Sở Lăng Thiên chậm rãi lần mò vào vạt áo, vuốt ve tấm lưng mượt mà của nàng, rồi chậm rãi trượt đến trước ngực nàng, phủ lên nơi tròn trịa mềm mại của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ừm.” Cơ thể Gia Cát Linh Ấn căng cứng, hết như bị điện giật, cảm giác tê dại từ trước ngực truyền đến, nàng không kiềm được, phát ra tiếng nỉ non.

Y trút bỏ xiêm y của nàng, lại cởi y phục của mình, thân thể cả hai cứ thế trực tiếp dán vào nhau. Hai cơ thể nóng bỏng gắt gao quấn chặt lấy nhau, bên tai chỉ còn lại tiếng thở trầm đục của đối phương.

Y xoay người đè lên nàng, thả môi nàng ra, ngậm lấy vành tai xinh xắn của nàng.

“Thất gia, đừng mà.” Nàng theo bản năng có chút thẹn thùng, muốn đẩy người đang đè phía trên ra.

Lời nói của nàng khiến y càng thêm làm càn, y hôn lên nơi đầy đặn trước ngực nàng. Gia Cát Linh Ấn chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, cơ thể run rẩy như bị điện giật, mỗi một tế bào đều đang gào thét trong sung sướng, cơ thể mách bảo với nàng rằng, nàng cần y, cần y mới có thể đạt được thỏa mãn.

Tay Sở Lăng Thiên chậm rãi trườn xuống, cảm nhận được sự ẩm ướt của nàng, thân thể y tìm được đúng nơi, chậm rãi tiến vào.

“Ừm, đau!” Con đau như bị xé toát nói với nàng rằng, nàng đã thành nữ nhân của y, đau đớn thể xác vẫn không hơn được thỏa mãn trong lòng.

Y chỉ vào có một nửa, thấy vẻ mặt nàng thống khổ, không đành lòng tiếp tục, ngậy ngốc dừng tại chỗ đó: “Vậy... để ta đi ra.”

Gia Cát Linh Ấn đầu đầy vạch đen, tình hình thế này, nói dừng là dừng được sao, “E hèm, dù sao sớm muộn gì cũng phải đau.”

Sở Lăng Thiên cười gian, cúi đầu hôn môi nàng, quỳen lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, ra sức mút vào. Cảm nhận được cơ thể nàng hoàn toàn thích ứng, y mới chậm rãi nhích nhích vào, sợ làm đau nàng. Nhìn thấy vẻ mặt nàng trầm tĩnh lại, y mới nhẹ nhàng chuyển động.

Cơ thể nàng dần dần dung nạp y, mức độ của y lại tăng thêm một chút. Tay nàng vuốt ve lưng y, ôm chặt lấy y. Một khắc qua đi, hai người đều mồ hôi đầm đìa. Họ đều muốn cho đối phương thêm nhiều một chút, thân thể gắt gao giao hòa một chỗ. Giường lớn không thừa nhận nổi cảnh xuân sắc này, nhẹ nhàng rung lắc. Đầu lưỡi y linh hoạt quỳen lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, sự sung sướng không ngôn từ nào tả nổi dâng lên trong lòng cả hai, cảm nhận được sự chặt khít của nàng, y giao bản thân cho nàng.

“Linh nhi.” Cơ thể y run lên, vùi đầu vào mái tóc nàng, dịu dàng gọi tên nàng, “Linh nhi của ta.”

“Thất gia.” Nàng đáp lại y, trong lòng hạnh phúc ngập tràn.

Y đứng lên mặc quần áo, cầm lấy khăn lụa giúp nàng lau đi vật bẩn, dùng chăn bọc chặt nàng lại, bế nàng qua trường kỷ ở bên cạnh. Y lấy từ trong ngăn tủ khăn trải giường mới, thay đi chiếc khăn dính máu đỏ của nàng, mới bế nàng về lại trên giường, bản thân cũng chui vào.

“Ái phi, thân thể bản vương thế nào?” Sở Lăng Thiên giờ khoe miệng, nheo mắt lại, hỏi.

“Cũng được.” Gia Cát Linh Ẩn xấu hổ đến đỏ mặt, lí nhí nói.

“Hửm...” Y kéo dài giọng, “Nàng nói gì? Lặp lại lần nữa.”

“Tốt lắm, tốt lắm! Được chưa nào.” Gia Cát Linh Ẩn sợ y luôn, chỉ có thể đầu hàng.

“Vậy có muốn làm lại lần nữa không?”

“Không cần!”

“Ha ha!” Nàng vừa mới trải qua lần đầu tiên, y biết nàng làm sao chịu thêm lần nữa, nàng bằng lòng, y cũng không nhẫn tâm. Y thay nàng kéo lại góc chăn, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Mùng một tháng giêng, đêm qua uống rượu, hơn nửa nửa đêm còn bị Sở Lăng Thiên dày vò, Gia Cát Linh Ẩn ngủ thẳng đến hừng đông mới thức dậy. Nhìn thấy bên cạnh trống không, trong lòng nàng cả kinh, từ trên giường bật dậy. Nàng vừa mới bước xuống, nghe được tiếng Mộc Tê mang canh vào.

“Tiểu thư, mau uống hết canh này đi.” Mộc Tê đưa canh đến, cười hì hì nói.

Gia Cát Linh Ẩn nghi ngờ nhìn Mộc Tê, nàng không có thói quen uống canh vào buổi sáng, sao hôm nay cô nương này lại đột nhiên đưa canh tới, “Để đó đi, ăn sáng xong ta sẽ uống. Mộc Tê, người thấy Thất gia đâu không?”

“Tiểu thư, canh này là do Thất gia dặn hầm, nói là bổ khí dưỡng huyết, người mau uống đi.” Mộc Tê vừa nói, vừa thu dọn khăn trải giường do Sở Lăng Thiên thay.

“À!” Nghĩ đến dụng ý của Sở Lăng Thiên, lại nhìn đến biểu hiện tỏ tường của Mộc Tê, mặt Gia Cát Linh Ẩn nhất thời đỏ bừng, ngay cả lỗ tai cũng đỏ, “Y đúng là nhiều chuyện.”

“Tiểu thư, điện hạ là yêu thương người mà.”

Lúc này, một bóng dáng cao lớn đi vào, nhìn thấy nàng chỉ mặc y phục lót, đi chân trần đứng trên nền, không khỏi nhú mày. Y lập tức bước đến ẵm nàng lên giường, lấy chăn bọc nàng lại, nhận lấy chén canh, dứt từng muỗng cho nàng: “Linh nhi, ta ở Thất vương phủ chờ nàng!”

“Ừm, chờ ta.”

183. Chương 183: Đoạn Tuyệt.

Sở Lăng Thiên rời khỏi Trục Nguyệt Hiên, Mộc Tê cùng Tiểu Điệp giúp Gia Cát Linh Ẩn đội mũ phượng, khăn choàng, ngồi trước gương trang điểm. Mộc Tê cùng Tiểu Điệp suốt đêm qua không ngủ, sửa sang lại Trục Nguyệt Hiên một lần, kiểm kê lại từng thứ muốn đưa đi. Buổi sáng, gia đình Thất vương phủ cũng chạy tới giúp các nàng cùng nhau thu dọn đồ đạc.

Không biết Gia Cát Chiêm biết tin tức từ đâu, vội vàng chạy tới Trục Nguyệt Hiên. Nhìn thấy một phòng chủ tớ vội vàng chạy lui chạy tới, còn có một tiểu tử tóc trắng rất bận rộn. Gia Cát Linh Ẩn muốn đi? Sao ông lại không biết?

“Linh nhi, con làm cái gì vậy?” Gia Cát Chiêm biết mình chẳng hay biết gì, không nén được tức giận, “Người muốn xuất giá, vì sao bản tướng không biết gì cả? Không có sự đồng ý của bản tướng, đừng mơ tưởng bước ra cửa phủ Thừa tướng.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một tiếng: “Phụ thân đến Trục Nguyệt Hiên để ra vẻ uy phong của Thừa tướng gia làm gì? Hôn sự này chỉ sợ phụ thân không có năng lực ngăn cản!”

“Người muốn gả cho ai?” Ông chỉ biết sáng sớm Sở Lăng Thiên đã hồi phủ, lại nghe nói Gia Cát Linh Ẩn muốn xuất giá, trong lòng thầm kêu việc lớn không tốt. Nếu nàng thực sự gả cho Sở Lăng Thiên, ông làm sao mà ăn nói với Sở Lăng Thiên. Với lại, Sở Lăng Thiên bị tước binh quyền, cùn quyền hành gì đâu, Sở Lăng Thiên vẫn là lựa chọn tốt nhất.

“Đương nhiên là Thất gia, phụ thân đã quên Hoàng thượng từng ban hôn cho chúng con sao?” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói.

“Không thể!” Dưới cơn thịnh nộ, Gia Cát Chiêm tìm một lý do ông cho rằng hợp lý nhất, “Mẹ người vừa mới mất, thân là con gái đang mặc tang phục lại mặc hỉ phục xuất giá còn ra thể thống gì? Như vậy không phải là để cho người trong thiên hạ đều nhạo báng nhà Gia Cát không có quy củ sao?”

“Thừa tướng quên rồi sao? Mẹ của ta đã mất năm năm trước rồi. Nếu người ông nói là nữ nhân kia, ta vì bà ta mặc tang phục chẳng phải là nhận giặc làm mẹ sao? Như vậy mẫu thân trên trời có linh thiêng cũng sẽ không được yên lòng.”

“Người gọi ta là gì?” Gia Cát Chiêm kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

“Ta gọi ông là Thừa tướng gia, có sai không?”

“Người...” Gia Cát Chiêm tức giận đến mức thân thể phát run, ông phẫn nộ chỉ vào nàng: “Bản tướng nói cho người biết, hôm nay nếu người bước ra khỏi phủ Thừa tướng, Gia Cát Chiêm ta sẽ không có đứa con gái là người nữa.”

“Ta cũng đang có ý đó!” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm Gia Cát Chiêm, “Hôm nay sau khi ta bước ra khỏi phủ Thừa tướng, cũng sẽ không còn liên quan gì đến phủ Thừa tướng nữa!”

“Được lắm! Có cốt khí, thật đúng là con gái tốt của ta! Gia Cát Linh Ẩn, ta cũng nói cho người biết, ngày nào đó nếu người đụng chạm đến lợi ích phủ Thừa tướng, bản tướng quyết không lưu tình!”

“Ta cũng sẽ như vậy!”

“Hừ!” Bộ ngực Gia Cát Chiêm phập phồng, tức giận đến mức một câu cũng không thể nói nên lời, thân thể run rẩy: “Uổng công bản tướng đổ vào người nhiều tinh lực như vậy, kết quả lại là công dã tràng! Người làm sao có thể làm... thất vọng liệt tở liệt tông nhà Gia Cát như vậy?”

“Lời này của Thừa tướng gia nói ra cũng không thấy đỏ mặt sao?” Gia Cát Linh Ẩn khinh thường nói.

“Tiểu thư, khởi hành thôi, nếu không sẽ qua giờ lành mất.” Mộc Tê nhắc nhở.

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, cùng với Mộc Tê và Tiểu Điện đứng dậy ra khỏi Trục Nguyệt Hiên.

Đứng ở bên ngoài Trục Nguyệt Hiên, Gia Cát Linh Ẩn quay đầu lại nhìn vào mỗi một cành cây ngọn cỏ trong sân, sau khi đứng nhìn một lúc lâu, nàng mới xoay người kiên quyết rời khỏi.

Gia Cát Chiêm nhìn bóng lưng dứt khoát của nàng, siết chặt nắm tay. Khớp xương ở ngón tay bị nắm chặt đến mức run lên. Nha đầu này từ lúc nào đã thoát khỏi khống chế của mình. Kỳ thật, ông cẩn thận nghĩ lại, có thể nhận ra được nàng không còn nằm trong sự khống chế của ông nữa. Quân cờ trong tay lại không thể do chính mình điều khiển, làm một người chơi cờ đúng là điều không muốn nhìn thấy nhất.

Như Nguyệt đang cầm lò sưởi tay, đứng ở trên hành lang, không nói một lời nhìn Gia Cát Linh Ẩn đi ra khỏi phủ Thừa tướng. Tỷ ấy đi tới Thất vương phủ? Như Nguyệt cười khổ một tiếng, xoay người trở về phòng mình.

Bên ngoài phủ Thừa tướng, kiệu đón dâu của Thất vương phủ đã sớm chờ ở bên ngoài, Thương Y không hề nuốt lời, y quả nhiên chuẩn bị mười dặm thảm đỏ, rương chứa đồ cưới sắp dọc từ phía ngoài phủ Thừa tướng ra, liếc mắt một cái không nhìn thấy điểm cuối.

“Thương Y...” Gia Cát Linh Ẩn muốn nói lại thôi.

Thương Y cười cười: “Linh nhi ngốc, những thứ này đều là Sở Lăng Thiên đưa bạc để ta chuẩn bị, hần biết người nhất định là không có thời gian nên ta chỉ là mua theo sự sắp xếp của hần mà thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn hơi an lòng, “Mặc kệ thế nào, cũng cảm ơn người.”

“Ta đưa người đến Thất vương phủ.”

Lúc này, một chiếc xe ngựa chạy tới phủ Thừa tướng, hơn mười xe ngựa đi theo phía sau, bánh xe của những chiếc xe ngựa này phát ra tiếng cọt kẹt khiến cho người ta dễ dàng đoán ngay được bên trong nó chở những thứ rất nặng.

Một nữ tử từ chiếc xe ngựa dần dần nhảy xuống, bước nhanh tới trước mặt Gia Cát Linh Ẩn.

“Cầm Phàm tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây?” Nhìn thấy Trần Cầm Phàm, Gia Cát Linh Ẩn vô cùng vui sướng, “Trời lạnh như thế đừng để bị cảm.”

“Ta cũng không phải người giấy.” Trần Cầm Phàm không nhin được cười cười, “Chuyện muối xuất giá lớn như vậy, ta đương nhiên phải đến.”

“Không biết Cầm Phàm tỷ tỷ đến đây tiễn muối với thân phận gì, Quận chúa hay là tẩu tử.”

“Muội nha, biết rồi cứ chê cười ta.” Trần Cầm Phàm mỉm cười lắc lắc đầu, giữ chặt tay nàng, “Khi đại ca muội đi, đã từng dặn qua, bảo ta thay huynh ấy tiễn muối. Những đồ cưới này cũng là do huynh ấy sớm chuẩn bị tốt, bảo ta đưa tới.”

Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn ngẩn lẹ, ở thế giới lạ lẫm này, thật may có bọn họ, để nàng không bị cô đơn.

“Đi nhanh đi, Thất ca đang chờ không nổi rồi.”

Trần Cầm Phàm đỡ Gia Cát Linh Ẩn lên kiệu. Đội ngũ trùng điệp chậm rãi đi đến Thất vương phủ.

Tại Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên mặc một thân hồng bào, trên mặt tươi cười, Sở Lăng Hàn ở bên cạnh lại càng không ngừng đi đi lại lại, sơ với tân lang còn bận rộn hơn.

“Thật không biết ai mới là người thành thân nữa. Huynh thật là nhàn rồi.” Sở Lăng Hàn nói thảm, tay lại làm hăng say.

“Tiểu tử, ngày mà đệ cưới Mộc Tê ta nhất định cũng giúp đệ.” Sở Lăng Thiên giận dỗi nói.

“Thất ca bớt giận, bớt giận, đệ chỉ là nói vậy mà thôi. Huynh thành thân đệ vui vẻ còn không kịp nữa là. Mau mau mau, đem cái này để ở bên kia đi.”

Tin tức Thất vương gia thành thân lan truyền nhanh chóng, hôm nay tin tức mới đến được chỗ nhóm triều thần, bất chấp mừng một tết, khó có được ngày nghỉ không vào triều, lại vội vàng mang lễ vật tới Thất vương phủ chúc mừng. Tuy rằng Sở Lăng Thiên bị mất quyền thống lĩnh cấm quân, nhưng dù sao thế lực của y ở trong cung cũng không nhỏ, lại có nước Đông Lan làm chỗ dựa vững chắc. Chuyện Hoàng gia thay đổi trong nháy mắt, ai có thể nói chính xác được chứ?

Tiếng loa kèn vui tai truyền đến gần xa, Sở Lăng Hàn có vẻ cao hứng hơn Sở Lăng Thiên. Gia Cát Linh Ẩn nhất định mang theo Mộc Tê cùng nhau tới Thất vương phủ, sau này y muốn gặp nàng thì càng thuận tiện hơn.

Sở Lăng Thiên chỉ cảm thấy chưa từng kích động như vậy, cũng chưa bao giờ lo lắng chờ đợi một người như vậy. Người kia, sẽ là vợ y, y nguyện dùng sinh mệnh của mình che chở nàng, yêu thương nàng.

Kiệu đồ thắm rất cuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt y, y kích động đến mức thân thể nhẹ nhàng run rẩy, trong lúc nhất thời lại không thể nói nên lời.

“Điện hạ, người ngàn vạn lần không thể để quân quân chạm đất. Người phải bế nàng.” Một bà mai lớn tuổi ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ừ.” Sở Lăng Thiên gật gật đầu, kích động khiến sắc mặt ửng hồng.

Kiệu vẫn chưa dừng lại, Sở Lăng Thiên đã khấn trương tiến lên, kiệu phu lập tức dừng lại. Gia Cát Linh Ẩn còn đang nghi hoặc thì thấy một cái đầu ở ngoài kiệu thò vào.

Nàng vui vẻ chui ra khỏi kiệu, Sở Lăng Thiên ôm lấy nàng, dùng sức mạnh đến nỗi như muốn chặt đứt xương cốt của người trong lòng. Y cúi xuống bên tai nàng, thật lâu sau mới đề xuống được tâm tình kích động, nghẹn ngào nói một câu đầy đủ: “Linh nhi, cảm ơn nàng đã nguyện ý gả cho ta. Nàng là người quan trọng nhất trong đời ta, là người ta quan tâm nhất.” Nói xong, nước mắt y nhịn không được trào ra, từ sau khi Tình quý phi qua đời, đây là lần đầu tiên y rơi lệ.

Cảm nhận được thân thể y run rẩy, Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi đẩy y ra. Thay y lau đi nước mắt chảy xuống nơi khóe mắt, mắt nàng ngấn lệ, cười cười: “Đồng hội đồng thuyền, đến chết không rời. Nắm tay nhau đến bạc đầu giai lão.”

“Nắm tay nhau đến bạc đầu giai lão.” Sở Lăng Thiên thì thảo lập lại. Sau đó bế bổng nàng đi vào Thất vương phủ. Y lập tức ôm nàng đi vào trong phòng nghỉ.

“Điện hạ, còn chưa có bái đường, bái đường xong rồi mới vào động phòng.” Bà mai chạy theo phía sau, vội vàng nhắc nhở.

Sở Lăng Thiên cười, im lặng không nói. Chỉ có hai người bọn họ biết, lễ bái đường đã sớm làm xong, cho nên hôm nay không làm khâu này. Đưa nàng vào trong phòng, y chờ không nổi tới buổi tối động phòng, vội vàng giặt khăn hỉ của nàng ra, vào lúc khăn hỉ rơi xuống, khiến cho hô hấp của y nhảy mất đình trệ.

Người trước mắt vốn dung mạo vô song, hôm nay lại được trang điểm tỉ mỉ, hơn nữa nữ nhân then thùng khiến Sở Lăng Thiên không khỏi ngây người, như si như mê mà nhìn nàng.

“Sốt ruột như vậy làm cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn vừa tức vừa cười.

“Vi phu chờ không nổi.” Y cúi người xuống, hôn lên đôi môi non mềm của nàng, “Linh nhi, ta muốn nàng, bây giờ.”

“Bây giờ là ban ngày.” Gia Cát Linh Ẩn đẩy y ra, “Mọi người còn đang chờ tân lang là chàng đó.”

“Vậy buổi tối nàng phải bồi thường cho ta!” Sở Lăng Thiên xấu xa nói.

“Được rồi, được rồi, đều nghe theo chàng!” Mặt Gia Cát Linh Ẩn đỏ bừng “Mau đi đi.”

“Ngoan ngoan ở đây chờ ta.” Y hôn lên trán nàng, sau đó lưu luyến mà rời đi.

“Điện hạ, Liên công công đến.” Thấy Sở Lăng Thiên đi ra, Ứng tổng quản lập tức tiến lên nói, “Ở ngoài cửa, nói là phụng chỉ hoàng thượng đến tặng lễ vật chúc mừng.”

“Vậy thay ta tạ Liên công công cùng phụ hoàng.”

“Vâng, điện hạ.”

Sở Lăng Thiên đi vào đón khách trong điện. Các quan khách đều chúc mừng y, nhưng mà ngoài ý muốn của y là Sở Lăng Thiên cũng đến đây, bên cạnh còn mang theo Gia Cát Hồng Nhan.

“Thất đệ, chúc mừng đệ hôm nay rốt cục cũng ôm được mỹ nhân về, ta kính đệ một ly.” Sở Lăng Thiên chủ động giơ chén rượu lên nói. Trong miệng nói xong lời chúc phúc, sắc mặt hẩn lại vô cùng âm trầm, “Tam tiểu thư xinh đẹp vô song, Thất đệ cần phải coi chừng, đừng để nàng bị người ta lừa chạy mất.”

“Đa tạ Lục ca nhắc nhở, Linh nhi hiện giờ là em dâu của Lục ca, Lục ca còn xưng hô là Tam tiểu thư nghe có phần khách khí.” Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Hồng Nhan, “Lục ca và Lục tẩu vốn cũng rất đẹp đôi, đệ cũng chúc hai người vĩnh viễn không rời, sớm sinh quý tử. À không đúng, Gia Cát đại tiểu thư bây giờ vẫn phải là Lục tẩu chính thức, vẫn nên gọi người là trắc phi nương nương đi.”

Lời nói qua lại bình thường giữa huynh đệ lại là tràn ngập công kích ngầm ngầm và công khai. Sở Lăng Thiên rót tiếp chén rượu, không nói gì nữa.

“Thất diện hạ, người...” Bị Sở Lăng Thiên nhục nhã trước mặt mọi người, sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan lúc trắng lúc đỏ, thấy ánh mắt lạnh như băng của Sở Lăng Thiên, nàng đành phải xin sự giúp đỡ của Sở Lăng Hiên, “Lục diện hạ, người nói ọi người nghe thân phận của thiếp là gì?”

184. Chương 184: Vi Phu Chờ Không Nổi

Sở Lăng Hiên trừng mắt liếc nàng một cái, “Ồ ào cái gì! Người vẫn nên đi tìm Thất đệ muội trò chuyện đi.”

“Dạ, diện hạ.” Gia Cát Hồng Nhan lúc này mới nhớ tới mục đích thật sự Sở Lăng Hiên dẫn nàng đến Thất vương phủ, “Thất diện hạ, không ngại ta đi tìm Tam muội tán gẫu chứ?”

“Trắc phi nương nương, mời!”

Nghe Mộc Tê báo lại, Gia Cát Hồng Nhan muốn gặp mình, Gia Cát Linh Ẩn không chút suy nghĩ, bảo cho nàng ấy vào. Sở Lăng Hiên dẫn theo Gia Cát Hồng Nhan cùng đến, điều này khiến nàng có chút bất ngờ.

“Đại tỷ, mời ngồi.” Thấy Gia Cát Hồng Nhan đi vào, Gia Cát Linh Ẩn đích thân châm trà, đặt vào tay nàng.

“Tam muội thật xa cách, chúng ta tốt xấu gì cũng là tỷ muội, sao xuất giá rồi lại có vẻ lạnh nhạt như thế. Cũng may chúng ta đều gả cho hoàng thất, sau này cơ hội gặp nhau sẽ càng nhiều hơn.”

“Đại tỷ nói phải.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười nhìn Gia Cát Hồng Nhan, Sở Lăng Hiên mang nàng ấy đến, nàng đã cảm thấy kỳ lạ, giờ phút này thấy thái độ thân thiết của Gia Cát Hồng Nhan, càng khiến trong lòng nàng kinh ngạc không thôi, cũng theo đó mà đề cao cảnh giác, “Đại tỷ đến Lục vương phủ cũng được một thời gian rồi, sống tốt không?”

“Đa tạ Tam muội quan tâm, ta tốt lắm, Lục diện hạ đối xử với ta cũng tốt lắm.”

“Vậy phải chúc mừng Đại tỷ.” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một tiếng, không cần nghĩ cũng biết nàng đang nói dối.

“Hiện giờ Tam muội cũng vào Thất vương phủ rồi, hai tỷ muội chúng ta, phải hết sức phò trợ Lục diện hạ và Thất diện hạ mới được.”

“Đại tỷ, chuyện triều đình, là chuyện của nam nhân. Ta chẳng hiểu gì, ta chỉ biết, làm nữ nhân, hầu hạ trượng phu của mình mới là điều quan trọng nhất.”

“Tam muội à, trên đời nào có thứ tình cảm bất biến chứ, một nữ nhân, đem toàn bộ bản thân dâng hiến ột nam nhân, không thể nghi ngờ là chuyện ngu xuẩn nhất. Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện xưa nay đều có, không có nam nhân nào cả đời chỉ yêu một nữ nhân. Thất diện hạ trước mắt đối xử tốt với muội, chẳng qua chỉ xem trọng dung mạo của muội mà thôi. Ngày sau muội hoa tàn ít bướm, còn thứ gì có thể hấp dẫn hắn. Theo ta thấy, không cần phải đợi cho tới lúc ấy, hắn mà chán ghét muội, cũng sẽ nạp trắc phi thôi. Nữ nhân mà, phải tính toán cho bản thân mới phải.”

Theo lời nói này của Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Linh Ẩn đã dự đoán được tiếp theo nàng muốn nói gì, xem ra nàng thật sự đã trúng độc của Sở Lăng Hiên rồi, những lời này nhất định là Sở Lăng Hiên bảo nàng nói. Bằng không với tính cách của nàng, ngay cả lòng giết mình cũng có, sao lại có thể tâm bình khí hòa nói chuyện với mình thế này.

Gia Cát Hồng Nhan thấy Gia Cát Linh Ẩn im lặng không nói, nghĩ rằng trong lòng nàng đã dao động, vì thế tiếp tục nói: “Trong lòng muội muội chắc đã rõ đạo lý này, chỉ là vẫn chưa dám tin tưởng, lừa mình dối người mà thôi.”

“Vậy Đại tỷ cho rằng, bây giờ ta nên làm gì?”

Thấy nàng đã mắc câu, đáy mắt Gia Cát Hồng Nhan hiện lên tia狡 hoạt: “Tam muội, chỉ có ta và phụ thân mới là chỗ dựa chân chính của muội, quan hệ huyết thống mới là thứ vĩnh viễn không thể nào thay đổi. Hiện giờ, muội đã là chính phi của Thất diện hạ, sau này có năng lực biết được một số chuyện của

Thất vương phủ và chuyện của Thất điện hạ, ví dụ như mỗi ngày hấn gặp người nào, nói chuyện gì, Hoàng thượng có triệu kiến một mình hấn vào cung hay không, mấy tin tức này nếu Tam muội biết được, đều phải nhanh chóng nói cho ta biết.”

“Vậy thì có lợi ích gì cho ta?”

“Sao muội có thể hồ đồ như thế!” Gia Cát Hồng Nhan ra vẻ chỉ tiếc không rèn sắt không thành thép, “Trong triều, hiện giờ Lục vương gia và Thái tử điện hạ mới là người chạm tay có thể bỏng, trước kia Hoàng thượng yêu thương Thất điện hạ, nhưng trải qua chuyện này, Hoàng thượng còn có thể thương hấn như trước nữa sao? Lục điện hạ thì không giống vậy, trong tay nắm cầm quân. Hoàng thượng gần đây nhiều lần triệu kiến một mình y tiến cung, ai được xem trọng hơn, chuyện này còn cần ta phải nói sao? Nếu Lục điện hạ thành công, ta là tỷ tỷ của muội, còn có thể bạc đãi muội? Nếu muội nhìn xa trông rộng, cũng có thể khuyên nhủ Thất điện hạ, sớm ngày nhìn rõ tình thế trước mắt, kết minh cùng Lục vương phủ, mới có lối thoát.”

“Tỷ tỷ nói có lý.” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ như tỉnh ra, gật mạnh đầu, “Hoàng thượng đã nói gì với Lục điện hạ?”

“Chuyện này muội không cần phải biết, dù sao ý của Hoàng thượng chính là chuyện kia đã điều tra rõ là do nước Đại Mạc gây ra, nhưng Thất điện hạ giám thị bất lực, mới để tặc nhân dị quốc lẩn vào, Hoàng thượng đã thất vọng với Thất điện hạ rồi.”

“Hóa ra là vậy. Vậy ta thực sự phải suy nghĩ lại lời nói của Đại tỷ rồi. Đại tỷ yên tâm, nếu bên ta có tin tức gì mới, nhất định đúng lúc thông báo cho tỷ. Hy vọng tỷ nói được làm được.”

“Yên tâm.” Gia Cát Hồng Nhan kéo tay Gia Cát Linh Ẩn qua, nhẹ nhàng vỗ vỗ, “Chúng ta là chị em ruột thịt, trước kia ta có nhiều chỗ làm không đúng, xuất giá rồi mới thấy tình thân tỷ muội đáng quý biết bao. Chuyện trước kia, ta xin lỗi muội, sau này tỷ muội chúng ta đồng lòng, vì vinh quang nhà Gia Cát mà góp sức.”

“Tỷ tỷ nói vậy, ta cũng có nhiều chỗ không đúng, xin tỷ tha thứ.”

“Được rồi được rồi, chúng ta đừng nói vậy nữa, muội cứ dựa theo lời ta làm là được.” Gia Cát Hồng Nhan cắt ngang lời nàng, “Ta đi trước, nếu Lục điện hạ không thấy ta sẽ rất sốt ruột.”

“Tỷ tỷ đi thông thả.”

Ra khỏi phòng, trên mặt Gia Cát Hồng Nhan lập tức hiện lên nụ cười lạnh lùng, thầm nghĩ không phải Gia Cát Linh Ẩn thông minh lắm sao? Bị ta nói mấy câu liền sợ sệt, ngoan ngoãn đồng ý. Hoàn thành nhiệm vụ Sở Lăng Hiên giao cho nàng, tâm trạng nàng vô cùng vui vẻ, nhịp bước cũng nhẹ nhàng không ít. Sở Lăng Hiên đã đồng ý với nàng, chỉ cần nàng thuyết phục được Gia Cát Linh Ẩn, đêm nay nhất định sẽ qua đêm trong viện của nàng. Nàng trở vào điện, Sở Lăng Hiên nhìn thẳng vào nàng, nàng mỉm cười gật đầu với hấn.

Sở Lăng Hiên đứng lên nói: “Thất đệ, trong phủ bản vương còn nhiều chuyện quan trọng phải làm, xin cáo từ trước. Ngày khác, mong thất đệ dẫn theo đệ muội, đến làm khách ở Lục vương phủ.” Thấy thái độ hôm nay của Sở Lăng Hiên, nhất định là không biết lúc trước hấn đã làm chuyện gì với Gia Cát Linh Ẩn. Chuyện đó, có lẽ Gia Cát Linh Ẩn không nói cho Sở Lăng Hiên biết.

“Đa tạ Lục ca, ta sẽ không tiến.”

“Không cần khách sáo.” Sở Lăng Hiên nhìn Gia Cát Hồng Nhan, “Hồng Nhan, đi thôi.”

“Đạ, điện hạ.” Gia Cát Hồng Nhan tiến lên, khoát tay của Sở Lăng Hiên, điều khiển nàng vui vẻ chính là, hấn lại không chối từ nàng.

Ra khỏi Thất vương phủ, sắc mặt Sở Lăng Hiên liền lạnh đi, gỡ tay Gia Cát Hồng Nhan đang khoát tay hấn ra: “Đại tiểu thư không tự đi được à?”

“Điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan xấu hổ buông ra.

“Chuyện bản vương bảo người làm, làm xong chưa? Thuận lợi không?”

“Vô cùng thuận lợi.” Gia Cát Hồng Nhan mang theo nụ cười lấy lòng, “Ta phân tích thiệt hơn cho nha đầu chết tiệt kia nghe, nó lập tức đồng ý.”

“Lập tức đồng ý?” Sở Lăng Hiên trái lại cảm thấy rất lạ, với sự khôn khéo của nàng, sao lại có thể dễ dàng đáp ứng, “Nàng ấy không nói gì khác sao?”

“Khác?” Gia Cát Hồng Nhan nghĩ nghĩ, “Nó hỏi Hoàng thượng triệu kiến Lục điện hạ đã nói gì?”

“Người trả lời thế nào?” Sở Lăng Hiên lập tức đề cao cảnh giác, hỏi.

“Điện hạ yên tâm, ta không nói gì cả.” Gia Cát Hồng Nhan dừng một chút, sắc mặt không khỏi trở nên thẹn thùng, ông a ông ọ nói, “Điện hạ nói đêm nay sẽ đến viện của thần thiếp nghỉ ngơi...”

“Hôm khác đi, hôm nay bản vương cảm thấy có hơi không khỏe.”

Dứt lời, Sở Lăng Hiên lên kiệu, Gia Cát Hồng Nhan mắt mắt nhìn theo bóng lưng hắn, miệng giật giật, nhưng lại không dám nói gì, đành phải lên cỗ kiệu phía sau. Nàng vẫn luôn kỳ vọng có thể lợi dụng đứa bé ngồi lên vị trí chính phi, nhưng cứ đà này, khi nào mới có thể mang thai?

Các quan khách ồn ào đến trưa mới rời đi. Tiễn hết khách, Sở Lăng Thiên vội vội vàng vàng trở về phòng ngủ, thấy Gia Cát Linh Ẩn đang cầm cái bánh đưa lên miệng cắn một cái. Y không quan tâm trong miệng nàng còn có thức ăn, liền bế xốc nàng lên giường. Bất thành linh bị hết hồn, khiến Gia Cát Linh Ẩn suýt mắc nghẹn, nàng liếc Sở Lăng Thiên trắng mắt, nhin không được ho khụ khụ hai tiếng.

“Ái phi mắc nghẹn à?” Sở Lăng Thiên cười cười, đặt tay lên trước ngực nàng, “Vi phu vuốt giúp nàng nhé.”

Y vuốt vài cái, quả nhiên Gia Cát Linh Ẩn thấy đỡ hơn, chỉ là nàng vừa mới dễ chịu một chút đã thấy y vội vàng cởi xiêm y nàng ra.

“Thất gia, hiện giờ là ban ngày mà, không phải đã nói buổi tối...”

“Vi phu chờ không nổi.” Y thở hồn hển, đè nàng dưới thân, ngậm lấy môi nàng, mút vào.

Xiêm y của hai người dưới sự ‘nỗ lực’ của y đã nhanh chóng bị vứt ngổn ngang dưới đất. Y dùng chân khóa hai người bên trong, nhẹ nhàng hôn lên cơ thể nàng, cơ thể ấy tựa hồ có sức hút cực lớn, khiến y nhắm nháp thế nào cũng thấy không đủ. Tay y phủ lên nơi mềm mại trước ngực nàng, nhẹ nhàng xoa nắn. Nàng chỉ cảm thấy lửa nóng từ tay y, cảm giác sung sướng tê dại từ trước ngực truyền đi khắp toàn thân, trong đầu đã mất dần ý thức, để mặc y càn quấy trên cơ thể mình.

Tay y trượt xuống, lướt qua vòng eo trơn láng của nàng, lại xuống thêm chút nữa. Nàng bất giác muốn ngăn cản tay y tiến vào vùng cấm địa, nhưng dưới nụ hôn của y, toàn thân nàng vô lực.

Nhiệt tình của y khiến nàng mềm nhũn, cảm giác được giữa hai chân nàng ướt át, cơ thể y nhún xuống, thâm nhập vào giữa cơ thể nàng. Lúc này đây, nàng đã không còn cảm giác đau đớn của tối qua, phần lớn là sự sung sướng khi cơ thể được lấp đầy, nàng không tự chủ được, phát ra tiếng rên mê người. Y xấu xa nhếch khóe miệng, bắt đầu ra vào, mỗi một chuyển động đều chạm đến nơi sâu nhất của nàng.

Y cúi đầu tìm được đôi môi đỏ mọng của nàng, cứ thế mà hôn, quện lấy cái lưỡi thơm mát của nàng, ra sức mút vào, bàn tay đặt lên tay nàng, mười ngón tay đan cài vào nhau. Mái tóc hai người quấn chung một chỗ, như sự kết hợp chặt chẽ của hai cơ thể.

Cảm giác được nàng vô cùng chặt khít, biết nàng đã lên đến đỉnh, y lại đẩy nhanh tốc độ, lưu lại mầm móng của chính mình trong cơ thể nàng. Chốc lát, trong phòng tràn ngập tiếng ngâm không khống chế được của nàng, cùng tiếng gầm nhẹ của y. Chuyển động của giường lớn từ từ ngừng lại, chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người.

Y ghé vào cơ thể nàng chưa chịu xuống, sau một lát, nàng cảm giác được y lại có xu thế ‘trỗi dậy’, không khỏi nói: “Xuống mau, chẳng lẽ chàng còn muốn...”

“Ái phi nói đúng đó.” Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng hà hơi vào tai Gia Cát Linh Ẩn, cười xấu xa nói, “Vi phu vẫn còn chưa đủ, ai bảo cơ thể nàng quá hấp dẫn làm gì.”

“Người... không được...”

Còn còn chưa kịp nói gì, chỉ cảm thấy cơ thể lại bị nhét đầy, y tà mị nhìn nàng. Nhìn thấy ánh mắt y, cảm nhận được sự nóng bỏng của y, dục vọng của nàng cũng thức tỉnh, chủ động quấn lấy cổ y, mạng dạn hôn y. Giường lớn lại bắt đầu chuyển động, lúc này đây sau khi ‘hạ màn’, hai người mệt đến thở không ra hơi, ôm nhau ngủ thiếp đi.

185. Chương 185: Sở Lăng Thiên, Không Thể Lại nữa

Gia Cát Linh Ẩn tỉnh lại, người bên cạnh đã không còn ở đây, trong lòng nhất thời có chút vắng vẻ. Nàng vừa chuẩn bị rời giường thì thấy một bóng dáng đi tới, đúng là người nàng nhớ trong lòng.

“Linh nhi dậy rồi sao?” Sở Lăng Thiên đi tới vuốt vuốt tóc nàng, nheo mắt lại, cười, “Lúc này chắc là mệt lắm đúng không?”

“Còn nói.” Gia Cát Linh Ẩn trừng mắt lên, “Ta muốn đi tắm.”

“Nước ấm đã chuẩn bị xong rồi, ta bế nàng đi.”

“Ta có thể tự đi.”

Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị đứng lên, Sở Lăng Thiên bỗng dùng chân đem nàng bọc lại, bế bổng cả nàng cả chân đứng lên: “Bên ngoài lạnh lắm, không nên để bị cảm.”

Nàng bị chặn trời lại, động cũng không động được đành phải ngoan ngoãn mặc y ôm. Ra khỏi phòng ngủ gặp Mộc Tê, Tiểu Diệp đang ở bên ngoài. A hoàn cùng gia đình trong vương phủ cũng nhìn bọn họ, mặt Gia Cát Linh Ẩn đỏ lên, ngượng ngùng đem đầu vùi vào trong lòng Sở Lăng Thiên, tự lừa mình dối người. Sở Lăng Thiên cúi đầu, ôm chặt nàng, bước đi nhanh hơn.

Trong thùng nước đã đổ đầy nước ấm, Gia Cát Linh Ẩn vừa mới tiến vào cả người liền khoan khoái hơn rất nhiều. Nàng nhìn Sở Lăng Thiên đứng ở bên cạnh, y không những không có ý rời đi mà còn đang cởi quần áo ra.

“Thất gia... Người không ra ngoài sao?”

Sở Lăng Thiên cười cười, nữ tử này, tựa như ở mặt nào cũng không hề tỏ ra yếu thế, giống như một nam tử quyết đoán. Chỉ có ở trước mặt mình mới có then thùng của nữ nhân: “Linh nhi, chúng ta đã thành thân, cùng nhau tắm rửa cũng là chuyện đương nhiên.”

“Cùng nhau tắm rửa?” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, che lại những bộ phận quan trọng, “Không... Không hay lắm đâu.”

Khóe miệng Sở Lăng Thiên giơ lên, không để ý đến phản đối của nàng, cởi quần áo ra, đi vào bồn tắm, ôm nàng vào trong ngực. Thân thể mềm mại của nữ tử lại khiến y có phản ứng.

“Sở Lăng Thiên, chàng dám ở trong này làm xằng làm bậy, ta sẽ phết chàng!” Gia Cát Linh Ẩn giận dữ nói, nàng thầm nghĩ phải thả lỏng, thả lỏng thật tốt, không muốn ở trong này tiêu hao thể lực. Nàng nghe nói đàn ông làm chuyện này sẽ rất mệt, nhưng nhiều hơn cả là nàng đau lòng cho y.

“Không dám, không dám! Chỉ cần là nam nhân bình thường nhìn đến nữ nhân mình yêu thích ở trước mặt là sẽ có phản ứng, ai bảo nàng cứ mê hoặc ta như vậy chứ.” Y nhẹ nhàng lau thân thể cho nàng, sợ làm nàng đau.

Trong phòng tắm hơi nóng tràn đầy, tuy rằng bên ngoài là băng tuyết nhưng bên trong lại ấm áp như xuân. Ngâm mình trong nước, tinh lực hai người đều khôi phục không ít.

Sở Lăng Thiên bảo Mộc Tê chuẩn bị quần áo cho Gia Cát Linh Ẩn. Y c mặc quần áo mình vào trước, sau đó lại mặc vào giúp nàng từng cái mới dắt cô ra khỏi phòng tắm.

“Điện hạ.” Ứng tổng quản chờ ở cửa, thấy bọn họ đi ra liền nói, “Ngâm Hương Các đã thu dọn xong, hiện tại có cần xếp đồ đạc của Vương phi vào đó không?” Lúc trước khi xây dựng Thất vương phủ, Ngâm Hương

Các là xây cho Thất vương phi. Ứng tổng quan đã chuẩn bị tốt, ai ngờ được ngày đại hôn của Thái tử lại xảy ra biến cố, ông chưa từng nghĩ chủ tử sẽ nhanh như vậy cưới Vương phi vào phủ, nên không có thời gian dọn dẹp.

“Không cần.” Sở Lăng Thiên liếc mắt nhìn Ứng tổng quản một cái, giống như là trách cứ, “Linh nhi sẽ ở cùng với bản vương, không cần ở viện riêng. Ngâm Hương Các cho Mộc Tê, Tiểu Diệp và Nguyệt Lan ở đi.”

“Vâng điện hạ, nô tài đã biết.” Ứng tổng quản cung kính trả lời. Toàn bộ Ngâm Hương Các đều bố trí theo quy cách của chính phi, chủ tử lại tùy tiện ban thưởng cho nha đầu của Vương phi đủ thấy địa vị của Vương phi ở trong lòng chủ tử. Ông nhìn nữ nhân bên cạnh chủ tử, trong lòng không khỏi cảm thấy kính nể, không chỉ bởi vì thái độ của Sở Lăng Thiên mà bởi vì khí chất mạnh mẽ của nàng không thể không làm cho người ta cúi đầu. Nữ tử như vậy vẫn là lần đầu tiên ông nhìn thấy.

“Điện hạ, tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong, dùng bữa tối trước đi.” Mộc Tê đi tới nói.

“Ừ.” Ngày hôm nay Gia Cát Linh Ẩn chỉ ăn một ít điểm tâm, lại bị Sở Lăng Thiên dày vò đến hai lần bụng nên đã đói từ lâu.

Trong mấy món ăn ngón, Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy một bát canh bổ khí dưỡng huyết rất bắt mắt, nàng không khỏi trừng mắt liếc Sở Lăng Thiên một cái. Thật đúng là mỗi lần đều khiến cho nàng lúng túng, mấy a hoàn đã có thể dựa theo số lần phần phó nấu canh của Sở Lăng Thiên để phán đoán tần suất chuyện phòng the của bọn họ. Ánh mắt nàng chuyển động vòng vòng, quyết định đưa dai một chút: “Mộc Tê, ngày mai dọn phòng bếp hầm một ít canh ngư tiên (bím bò) cho Thất điện hạ.”

“Dạ?” Mộc Tê ngẩn người, mặt đỏ lên, cúi đầu, “Dạ, tiểu thư, nô tỳ đã biết.”

“Linh nhi?” Sở Lăng Thiên quần bách không thôi, hạ giọng nói, “Ta không cần.”

“Mộc Tê, làm theo lời ta nói đi. Người có cần hay không không phải do người quyết định, ta mới là người quyết định!”

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ đi ngay!” Nói xong Mộc Tê nhanh chân chạy thoát, nàng kinh hoảng vỗ vỗ ngực, không biết tiểu thư của mình khi nào thì trở nên ăn nói không giữ kẽ như thế, chẳng lẽ nguyên nhân là vì xuất giá.

Trong lúc Mộc Tê bối rối liền không chú ý, trán đụng phải một người.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Mộc Tê liên tục nói xin lỗi.

“Mộc Tê, sao lại bối rối như vậy, đã xảy ra chuyện gì? Có phải là ai ức hiếp người không, ta giúp người giáo huấn kẻ đó!” Một giọng nói quen thuộc vang lên trên đầu cô.

“Cứu điện hạ?” Mộc Tê ngẩng đầu nhìn thấy là Sở Lăng Hàn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Sao người vẫn chưa hồi phủ? Còn muốn ở lại đây ăn cơm chiều sao? Nhưng mà chỉ sợ Thất điện hạ không có thời gian tiếp đãi người đâu.”

“Ta không phải vì huynh ấy, ta muốn cùng người nói chuyện một chút! Ban ngày người bận rộn như vậy, ta muốn cùng người nói chuyện cũng không có cơ hội. Ta phải nói với Thất tẩu, bảo tẩu ấy giao cho người ít việc thôi, như vậy chúng ta mới có nhiều thời gian hơn.” Nói xong Sở Lăng Hàn giơ tay ôm lấy Mộc Tê.

“Cứu điện hạ, đây là Thất vương phủ!” Mộc Tê giãy dụa, nếu bị người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ liên lụy đến tiểu thư, người khác sẽ nói rằng tiểu thư phép tắc không nghiêm, nếu để truyền đến tai Hoàng hậu nhất định sẽ trách phạt tiểu thư. Nghĩ như vậy, nàng liền muốn đẩy Sở Lăng Hàn ra.

“Mộc Tê, không phải sợ, ta cũng là một nửa chủ tử của Thất vương phủ. Nhìn thấy chúng ta như vậy, Thất ca cùng Thất tẩu vui còn không kịp nữa là. Hơn nữa, nơi này không có ai cả, Thất ca đã sớm sắp xếp không cho kẻ nào tới gần đây rồi.”

“Vậy người cũng không thể như thế này được.” Nghe y nói vậy, Mộc Tê cũng không còn giãy dụa nữa, để tùy ý y ôm. Nàng hiểu được chính mình cũng lưu luyến vòng ôm của y.

Lát sau, Sở Lăng Hàn vẫn còn lưu luyến mà buông nàng ra, “Người còn chưa nói vừa rồi vì sao lại lúng túng như vậy?”

Nghĩ đến bộ dạng quần bách của Sở Lăng Thiên, Mộc Tê nhin không được cười nói: “Tiểu thư dặn ta bảo phòng bếp ngày mai hầm canh ngư tiên cho Thất điện hạ.”

“Ha ha!” Sở Lăng Hàn cũng không nhin được cười ha hả, “Hay là Thất ca không được? Ha ha! Không ngờ Thất ca cũng có ngày hôm nay.”

“Đâu có, là vì Thất điện hạ luôn dặn phòng bếp chuẩn bị canh bổ khí dưỡng huyết nên tiểu thư mới giận, mới có ý trêu đùa Thất điện hạ. Nhưng mà nếu như tiểu thư đã dặn, ta phải làm cho tốt.”

“Thất ca, Thất tẩu đúng là một cặp!” Sở Lăng Hàn cười cười nhìn Mộc Tê, “Về sau ngươi sẽ không bắt ta uống mấy thứ này nọ đó chứ?”

“Cửu điện hạ, người nói bậy bạ gì đó?” Cười xong Mộc Tê mới ý thức được đề tài này có chút xấu hổ, “Ta còn có việc không cùng người nói chuyện nữa.”

“Được rồi.” Giọng điệu Sở Lăng Hàn có chút tủi thân, “Vậy ngươi đi trước đi, ta về phủ đây, hôm khác lại đến tìm ngươi.”

“Ừ, trên đường đi cẩn thận chút.”

“Ta biết rồi.” Sở Lăng Hàn ôn nhu nói, trước khi đi, y lại hôn mạnh lên mặt Mộc Tê một cái, khiến cho Mộc Tê vừa thẹn vừa vội.

Bên kia, Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên dùng xong bữa tối, sau khi rửa mặt xong liền lên giường. Từ lúc bắt đầu ăn cơm, Gia Cát Linh Ẩn đã thấy Sở Lăng Thiên là lạ, một luồng hơi thở nguy hiểm trên người y bắt đầu phát tác, bây giờ vào phòng ngủ loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

“Ái phi, ngày mai chuẩn bị thứ gì cho ta vậy?” Sở Lăng Thiên từ phía sau ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, hơi thở phả vào bên tai nàng, “Xem ra buổi chiều biểu hiện của vi phu khiến cho ái phi không hài lòng rồi. Đêm nay, vi phu nhất định làm cho ái phi thỏa mãn.”

“Buổi chiều không phải đã...” Gia Cát Linh Ẩn đành phải đầu hàng “Ta sai rồi, sáng mai ta liền dặn Mộc Tê không cần hầm canh nữa, nhanh ngủ đi.”

“Khoan đã!” Sở Lăng Thiên cười nói, “Lúc này chỉ sợ không chỉ có Thất vương phủ mà cả Ngân Đô đều biết ta phải nhờ uống canh kia mới có thể thỏa mãn ái phi.”

“Ai bảo người cứ bắt ta uống canh gì đó sao, người không thấy mỗi lần gặp mấy người Mộc Tê đều cười ta sao? Sợ người khác không biết tần suất của chúng ta hay sao?”

“Như vậy mới có thể để cho bọn họ biết bản vương không cần uống canh ngư tiên gì gì đó.”

Y xoay người nằm ở trên người nàng, hôn môi nàng. Rõ ràng thân thể đã mệt đến không chịu nổi, nhưng bàn tay y sờ đến người thì dục vọng trong nháy mắt vẫn bị thức tỉnh. Y hôn môi nàng, kéo léo hôn lên vành tai, bộ ngực sừng sững, cái bụng trơn bóng của nàng.

Sau đó, giường lớn lại lay động, cả đêm tổng cộng giường lớn lắc lư năm lần, lần cuối cùng, Gia Cát Linh Ẩn đã sức cùng lực kiệt, còn than thở một câu: Lại nữa? Trong lòng nàng không khỏi kêu khổ, ngày mai nhất định phải bảo Mộc Tê không cần hầm canh đó nữa, như hiện giờ đã khiến nàng chỉ có cầu xin tha thứ, nếu uống thêm canh kia thì chính mình chẳng phải là cả đêm đều không được ngủ hay sao.

Xong lần thứ năm, Gia Cát Linh Ẩn đành phải cầu xin tha thứ: “Sở Lăng Thiên, không được, không thể lại nữa.”

“Xem nàng còn dám nói xằng bậy không.” Sở Lăng Thiên xấu xa cười, “Phải cho nàng một bài học sâu sắc mới được.”

“Thất gia, chuyện cấm quân nổi loạn, kết quả cuối cùng sao rồi?” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên nói đến chính sự, nàng vẫn chưa có cơ hội hỏi y.

“Hình bộ đã điều tra rõ, chủ mưu là gián điệp của nước Đại Mạc đã ẩn núp ở Lăng Nguyệt mười năm, ta mới bình yên vô sự.”

“Hóa ra là như vậy, Thấm Vân Bác quả là đa mưu túc trí. Chẳng qua chuyện này, không riêng gì là chuyện nước Đại Mạc chứ?”

“Đúng vậy, chuyện lớn như vậy nhất định là nội ứng ngoại hợp mới có thể phối hợp hoàn mỹ như thế.”

“Chuyện này người có khả năng lớn nhất là Sở Lăng Hiên, có liên quan tới hắn hay không?”

“Trước mắt còn chưa xác định, dù sao người có bụng dạ như vậy không chỉ một mình hắn. Linh nhi không cần lo lắng, có một số việc có cơ hội nhất định sẽ điều tra rõ.”

“Ừ.” Nàng đã mệt đến mí mắt dính vào nhau, chui vào trong lòng y liền ngủ luôn.

Hết chương 185

186. Chương 186: Nhắc Lại Chuyện Cũ

Sở Lăng Thiên thấy nàng cầm hộp phấn trút giận, không khỏi bật cười: “Linh nhi, còn bồi nữa, mặt sắp nát rồi!”

“Người còn nói, chờ xem, Hoàng hậu nhất định lấy chuyện này ra bới móc.”

“Vừa hay, lời đồn bản vương không được có thể tự sụp đổ.”

“Được rồi được rồi, cứ như vậy đi.” Thấy hiệu quả không lớn lắm, Gia Cát Linh Ẩn dứt khoát buông tay, dù sao nàng cũng không để ý cách nhìn của người khác, chỉ là đi thỉnh an xuất phát từ lễ nghi mà thôi.

“Đi thôi.” Sở Lăng Thiên nắm tay nàng, đi ra ngoài.

Khi Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn đến Dịch Khôn Cung, người bên trong đúng là đã đến không ít. Ngoại trừ Sở Lăng Dực mới đến, Hà Sương Uyển, Sở Lăng Hiên, Gia Cát Hồng Nhan, còn có Chu quý phi, Chu Tuyết Tranh, ngay cả Hoàng thượng cũng ở đó.

“Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, mẫu hậu, quý phi nương nương. Nhi thần và Linh nhi đến trễ, xin thứ tội.”

“Thần nữ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu, quý phi nương nương.”

“Tam nha đầu, Thiên nhi, mau đứng lên.” Sở Kim Triều cười ha ha nói, “Tam nha đầu, con và Thiên nhi đã thành thân, phải gọi chúng ta là phụ hoàng, mẫu hậu theo Thiên nhi mới phải. Hôm qua là đại hôn của các con, hôm nay tới trễ cũng là chuyện bình thường. Xem ra, trầm sẽ nhanh chóng có cháu bông. Dực nhi, Hiên nhi, hai con cũng phải nhanh lên nhé.”

Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp thấy sắc mặt Tam nha đầu có chút không tốt, có lẽ đêm qua mất ngủ rồi. Hai con mới vừa thành thân, bản cung cũng thông cảm tâm trạng của các con, nhưng mọi việc nên có chừng mực, hơn nữa phải thương lấy thân. Bản cung còn nghe nói Thiên nhi định uống canh ngưu tiên gì đó? Đúng là làm càn!”

Gia Cát Linh Ẩn nghiêng mắt nhìn Sở Lăng Thiên, giống như đang nói, bị ta đoán đúng rồi, biết ngay Hoàng hậu sẽ nói chuyện này.

“Mẫu hậu, đây là chuyện phòng the của nhi thần, mẫu hậu đem ra nói ở trước mặt mọi người như vậy, nhi thần và Linh nhi làm sao ngẩng đầu ở trước mặt đại ca và lục ca đây.” Giọng điệu Sở Lăng Thiên có hơi bực bội.

“Hoàng hậu, tội nó còn trẻ, lại là mới cưới, phóng túng một chút cũng có thể lý giải, không cần lo lắng quá đáng như vậy.”

“Dạ, Hoàng thượng, thần thiếp cũng là suy nghĩ cho sức khỏe của chúng. Cho dù thế nào, canh gì đó, Thiên nhi cũng đừng uống.” Trong lòng Hoàng hậu khẩn trương không thôi, nếu chúng làm ngày đêm không ngừng nghỉ như vậy, nhất định sẽ nhanh chóng có con, bà tuyệt đối không để chúng sinh con trước Sở Lăng Dực và Hà Sương Uyển được. Nghĩ vậy, bà nhìn chăm chăm vào bụng của Hà Sương Uyển, trong mắt tràn đầy thất vọng.

Sở Lăng Hiên và Chu Tuyết Tranh liếc nhìn họ, trong mắt hai người đều bắn ra phần hận nồng đậm. Đoạn đối thoại vừa rồi, mỗi câu mỗi chữ đối với họ mà nói, đều như gai nhọn, đâm vào trái tim họ.

Sắc mặt Sở Lăng Hiên âm trầm, nhìn về mặt mũi của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời: là ghen tị, thù hận, không cam lòng. Nàng, rốt cục vẫn thành nữ nhân của kẻ khác, tới hôm qua, nàng nhất định ở dưới thân của Sở Lăng Thiên uốn éo hầu hạ hắn. Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhắm mắt làm ngơ, hai tay lại bấu vào tay vịn của ghế dựa, khớp xương lờ mờ kêu lên răng rắc.

Chu Tuyết Tranh thì vò mạnh khăn tay, cắn môi, nụ cười của Gia Cát Linh Ẩn với nàng, chính là một thanh dao đâm vào lòng nàng. Tại sao? Thiên ca ca, huynh thật sự đã cưới người khác.

“Ai da, tỷ tỷ à!” Chu quý phi cười cười với Hoàng hậu, “Thất điện hạ đã nói, đó là chuyện phòng the của chúng. Tỷ tỷ không ngại, muội nghe cũng thấy ngại đó. Vả lại, chuyện thế này, tỷ nói thì chúng sẽ nghe sao? Trừ phi tỷ tỷ ngày đêm canh giữ trước giường chúng.”

“Muội muội nói gì vậy?” Hoàng hậu liếc Chu quý phi một cái, nữ nhân này đúng là ngày càng quá quắt, “Làm trò ở trước mặt các con, còn nói ra mấy lời xấu hổ như thế!”

“Tỷ tỷ bớt giận, muội chỉ là thay tỷ nghĩ cách thôi. Đúng rồi, thái tử và Lục điện hạ cũng thành thân nhiều ngày rồi, công chúa Sương Uyển và Gia Cát đại tiểu thư có khi nào có hỷ không?”

“Quý phi, Dự nhi thành thân còn chưa đến một tháng, Hiên nhi còn ngắn hơn, làm sao có nhanh như vậy?” Sở Kim Triều nói, “Bất kể là con của ai, trăm đều yêu thương như nhau, sau này, tất cả đều được nuôi trong Vinh Hòa Cung của trăm, thứ nhất là để chúng bồi trăm, thứ hai là để chúng ta bồi dưỡng tình cảm thủ túc.”

“Hoàng thượng, thần thiếp cũng thích trẻ con, đến lúc đó cũng phải để chúng thường xuyên đến Dịch Khôn Cung.” Hoàng hậu nói, bà ngạc nhiên quá đổi, trước kia Hoàng thượng nói muốn nuôi con của Sở Lăng Thiên ở Vinh Hòa Cung, lần này lại nói muốn tất cả, xem ra, sự kiện lần trước quả thật đã làm địa vị của Sở Lăng Thiên trong lòng ông dao động, chuyện này đối với bà mà nói là chuyện tốt.

“Hoàng thượng, người xem Tranh nhi cũng tới tuổi rồi, có thể xin Hoàng thượng làm chủ, ban một mối hôn sự cho Tranh nhi không? Giải quyết một mối lo nghĩ của thần thiếp. Không chỉ có thần thiếp, cả Chu gia đều vì chuyện của muội ấy mà lo lắng không thôi.” Chu quý phi nghiêng người, dựa vào Sở Kim Triều, nũng nịu nói.

“Ái phi nói vậy, Tranh nhi đã có ý trung nhân rồi à?” Sở Kim Triều hỏi.

“Thiếp thấy Lục điện hạ và Tranh nhi rất xứng đôi, chỉ bằng Hoàng thượng làm chủ...”

“Tranh nhi, ý của người thế nào?” Sở Kim Triều cắt ngang lời nói của Chu quý phi, hỏi Chu Tuyết Tranh.

“Hoàng thượng, thần nữ tạm thời còn chưa muốn gả.” Chu Tuyết Tranh tức giận liếc Chu quý phi một cái, biết rõ người nàng thích là Sở Lăng Thiên, nhưng hết lần này đến lần khác, Chu quý phi lại cứ đề xướng chuyện của nàng và Sở Lăng Hiên.

“Ái phi, chuyện thế này miễn cưỡng không được đâu. Tuy trăm là hoàng đế, cũng phải tôn trọng ý nguyện của Tranh nhi, chuyện này đừng nhắc lại nữa.”

“Dạ, Hoàng thượng, thần thiếp biết tội. Lục điện hạ, Đại tiểu thư, hai người phải sớm sinh con mới đúng, không thể để cho Thất điện hạ và Tam nha đầu nhanh hơn hai người được.”

“Chuyện này không nhọc quý phi nương nương lo lắng.” Sở Lăng Hiên mặt không chút thay đổi, nói.

Gia Cát Hồng Nhan rầu rĩ nhìn Chu quý phi, Sở Lăng Hiên ngay cả thân thể của nàng còn không chạm vào, nàng có thể mang thai mới là lạ. Nàng đảo mắt, nghĩ đến một cách, có lẽ có thể mượn tay của Hoàng thượng, Hoàng hậu và Chu quý phi thay đổi chuyện này. Nàng đứng lên, cúi người, nói: “Quý phi nương nương có điều không biết, Lục điện hạ bận rộn việc nước, từ lúc thành thân đến nay, chúng ta vẫn còn chưa động phòng.”

“Còn chưa động phòng?” Hoàng hậu nhú màu, mặc dù bà không muốn Sở Lăng Hiên có con, nhưng ngoài mặt vẫn nói, “Hiên nhi, việc nước bận rộn cách mấy cũng không thể lạnh nhạt với Đại tiểu thư. Trong phủ

của con cũng chỉ có mình nó là trắc phi, làm sao lại chưa cùng phòng. Hoàng thượng, người xem Hiên nhi bận đến nỗi chuyện trong phủ còn không quan tâm được, người có thể giảm bớt một ít gánh nặng cho nó không.” Trên mặt Hoàng hậu tươi cười, khen ngợi Gia Cát Hồng Nhan nói chuyện này quả thực là đúng lúc.

“Trẫm không thể ngờ được rằng Hiên nhi vất vả như vậy, là trẫm sơ sót. Một khi đã vậy, sau này mấy cuộc nghị sự vào buổi sáng, Hiên nhi không cần tham gia, ở trong phủ bồi tắc phi cho tốt, tranh thủ sớm ngày sinh cháu cho trẫm.”

“Nhi thần tuân chỉ!” Tổng lòng Sở Lăng Hiên phần nộ không thôi, nhưng lại không tiện phát tác trước mặt mọi người, hắt liếc một cái lạnh thấu xương về phía Gia Cát Hồng Nhan, nữ nhân ngu xuẩn, người có biết bản vương phải cố gắng nhiều bao nhiêu để có được cơ hội này không? Nghị sự vào buổi sáng, chỉ có nhân tài của nội các mới có cơ hội tham dự, Sở Lăng Hiên bởi vì trong lễ cưới của Thái tử có công cứu giá, mới được đặc cách cho phép tham gia. Nghị sự này do đích thân Sở Kim Triều chủ trì, thảo luận đều là đại sự của các nước. Đợi lâu lắm mới có được cơ hội, lại bị một câu nói của Gia Cát Hồng Nhan hủy đi.

Sở Lăng Thiên nhéo nhéo tay của Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn hiểu ý nhéo lại y một cái, hai người đồng thời đoán rằng, giờ phút này, Sở Lăng Hiên nhất định rất muốn bóp chết Gia Cát Hồng Nhan. Sở Lăng Thiên cảm thấy may mắn vì mình cưới được một nữ tử thông minh.

Gia Cát Hồng Nhan hoàn toàn không biết trong lòng Sở Lăng Hiên đang nghĩ gì, vẫn còn đang đắc ý, Hoàng thượng đã mở kim khẩu, hẳn sẽ không thể lạnh nhạt với mình nữa, nếu hẳn tiếp tục làm vậy, nàng sẽ lại tiến cung bầm báo.

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ có một ý tưởng, chi bằng cấp cho phủ Thái tử, Lục vương phủ, Thất vương phủ mỗi phủ một nô tỳ, hầu hạ ẩm thực và sinh hoạt thường ngày của các chủ tử. Như vậy, không phải nương nương sẽ biết được tình hình sinh hoạt của các vương gia rồi à? Cũng không cần ở trước mặt mọi người hỏi này hỏi nọ, để cho trắc phi, vương phi và thái tử phi đều khó xử.” Vân Nhược đề nghị.

“Ừm.” Hoàng hậu gật gù, “Chủ ý hay đó. Ý của Hoàng thượng thế nào?” Đúng lúc có thể quang minh chính đại cài người của bà vào Thất vương phủ và Lục vương phủ.

“Chuyện này sao có thể được?” Sở Kim Triều tức giận nói, “Đây là tự do của chúng, bảo người khác đi giám sát cuộc sống của chúng, định làm gì?”

“Dạ, thần thiếp lỗ mãng, thần thiếp cũng chỉ muốn chúng nó sớm ngày khai chi tán diệp vì Sở gia thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn liếc nhìn Lâm Vân Nhược, lần trước chuyện bỏ thuốc Sở Lăng Thiên nàng còn chưa tính, lần này lại ra chủ ý, muốn cài tai mắt của Hoàng hậu vào Thất vương phủ. Nàng làm như vô ý vạch ống tay áo của Sở Lăng Thiên lên, vết thương lúc trước y cắt mạch máu nhất thời hiện ra. Mọi người không có chú ý, nhưng Sở Kim Triều lại thấy được: “Thiên nhi, tay con sao lại thế? Có phải người của Hình bộ làm không?”

“Phụ hoàng, không phải, vết thương này của nhi thần...” Sở Lăng Thiên ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Điện hạ, để thiếp nói cho.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, nói, “Hồi bẩm hoàng thượng, vết thương này là trong ngày đại hôn của Thái tử để lại.”

“Hả? Rốt cục là chuyện gì?” Sở Kim Triều mắt thấy vết thương dữ tợn như thế, có chút đau lòng Sở Lăng Thiên.

“Ngày ấy, Hoàng hậu nương nương truyền thần nữ và Thất điện hạ đến Dịch Khôn Cung hỏi chuyện, sau đó Vân Nhược cô cô lại nói thái tử phi muốn trò chuyện cùng thần nữ, nên thần nữ liền đi qua đó.”

“Tam tiểu thư, làm gì có chuyện này?” Hà Sướng Uyển hoài nghi hỏi, “Hôm đó ta không hề thông truyền lời này! Có phải trong đó có chuyện gì hiểu lầm không?”

Sở Kim Triều nghe ra kỳ lạ trong đó, thấp giọng nói: “Tam nha đầu, tiếp tục nói.”

Hoàng hậu cùng Lâm Vân Nhược liếc nhìn nhau, ánh mắt đều có chút hoảng sợ, hai người không ngờ Gia Cát Linh Ẩn sẽ đột nhiên nhắc tới chuyện này. Trong lòng Hoàng hậu thấp thỏm, thầm kêu không tốt, nhất

định là đề nghị vừa rồi của Vân Nhược đã chọc giận Gia Cát Linh Ẩn. Bà trừng mắt liếc Vân Nhược một cái, trách Vân Nhược nhiều chuyện, nếu không đã êm xuôi rồi!

“Con đi gặp thái tử phi, nhưng nô tỳ của nàng lại nói, thái tử phi đang nghỉ ngơi.” Gia Cát Linh Ẩn tiếp tục nói, “Nếu thái tử phi nói muốn gặp con, nhất định sẽ không bắt chợt đi nghỉ. Con ý thức được sự tình không ổn, lập tức chạy về Dịch Khôn Cung, ở thiên điện gặp được Thất điện hạ, chàng bị người ta hạ mị độc, chính vì để bản thân không làm ra chuyện mất lý trí, chàng đã cắt cổ tay của chính mình, để máu độc chảy ra ngoài, vết thương này chính là như vậy mà có.”

“Hoàng hậu, Thiên nhi bị hạ độc ở trong cung của hậu, hậu cho trăm một lời giải thích, sao lại thế này?” Sắc mặt Sở Kim Triều vô cùng âm trầm, chung quy ông vẫn yêu thương Sở Lăng Thiên.

Hết chương 186

187. Chương 187: Sở Lăng Thiên, Người Thật Tốt

“Hoàng thượng...” Trong lòng Hoàng hậu lo sợ không thôi, “Thần thiếp biết chuyện này, ngày đó thần thiếp thấy sắc mặt nó không tốt nên bảo Vân Nhược dìu nó vào trong nghỉ ngơi. Vân Nhược, người nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

“Nương nương...” Vân Nhược thấy Hoàng hậu vút gánh nặng ình thì nhất thời hoảng hốt, “Nô tỳ... Nô tỳ cũng không rõ!”

“Nếu như vậy thì điều tra thử xem mị độc này từ đâu đến! Trong cung vậy mà có loại thuốc này, trăm nhất định phải tra ra rõ ràng, nếu không trong cung này chẳng phải sẽ rối loạn sao?” Ánh mắt Sở Kim Triều âm lãnh, “Hoàng hậu, chuyện này trăm giao cho nàng, năm ngày sau phải cho trăm một kết quả vừa lòng! Được rồi, các người tiếp tục tán gẫu, trăm còn có việc phải đi trước.”

“Cung tiền Hoàng thượng.” Mọi người đứng dậy, tiễn Sở Kim Triều rời đi.

Sở Kim Triều đi rồi những người khác cũng lục tục đứng dậy cáo lui, cuối cùng Hoàng hậu giữ một mình Hà Sướng Uyển ở lại.

“Sướng Uyển, con có biết bản cung giữ con lại là muốn cùng con nói chuyện gì không?” Hoàng hậu nhìn Hà Sướng Uyển, vẻ mặt có chút âm trầm.

“Sướng Uyển không biết, xin mẫu hậu chỉ dạy!”

“Không biết?” Hoàng hậu cao giọng, “Con nhìn bộ dáng của Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn xem, hai đứa thân thiết tôn trọng nhau, nhất định không lâu sau Gia Cát Linh Ẩn sẽ mang thai, đến lúc đó con cùng Lăng Dục phải làm sao?”

“Nương nương, Thất điện hạ cùng Tam tiểu thư có con là chuyện tốt mà.” Hà Sướng Uyển thản nhiên nói, “Mẫu hậu không biết rằng, nếu Thái tử cần nhờ vào đứa con mới có thể thuận lợi kế vị, vậy có phần quá thất bại rồi. Sướng Uyển tin tưởng, dựa vào sự ảnh hưởng cùng với năng lực của Thái tử điện hạ thì hoàn toàn không cần dùng thủ đoạn gì. Mẫu hậu cứ nên bình tĩnh xem mọi chuyện, tránh cho chuyện tốt thành xấu lại thêm phức tạp.”

“Người đang giáo huấn bản cung?” Sắc mặt Hoàng hậu càng thêm tức giận, “Dục nhi lên làm Hoàng đế thì người chính là Hoàng hậu, chuyện này có gì không tốt? Bản cung còn không phải là vì tốt cho các người hay sao?”

“Mẫu hậu, Sướng Uyển thật sự cảm thấy, chuyện người để ý chính là người có thể lên làm Hoàng thái hậu.” Hà Sướng Uyển không hề cố kỵ nói.

“Quả là không biết tốt xấu! Bản cung lệnh cho người chưa hết tháng giêng nhất định phải mang thai.”

“Mẫu hậu, chuyện này có phần miễn cưỡng thực quá khó khăn rồi. Loại chuyện này sao có thể ép buộc được. Sướng Uyển đáp ứng người nhất định sẽ tận tâm hết sức, còn về phần khi nào có thể mang thai thì phải xem ý trời nữa.”

“Người phải nắm chắc!” Hoàng hậu ở chỗ Hà Sướng Uyển từ trước cho tới bây giờ vẫn không chiếm được ấn tượng tốt, thấy Hà Sướng Uyển nói như vậy thì ngữ khí có chút dịu xuống, “Việc này bản cung cũng là muốn tốt cho các con.”

“Sướng Uyển hiểu được, Sướng Uyển xin cáo lui trước.”

“Đi đi.”

Trên ngực Hoàng hậu còn phập phồng, bà gọi Vân Nhược tới: “Thuốc lần trước cho Sở Lăng Thiên uống không để cho những người khác biết chứ?”

Vân Nhược lắc đầu, tự tin nói, “Mọi chuyện đều qua tay nô tỳ, những người khác khẳng định là không biết.”

“Vậy là tốt rồi! Có chết chúng ta cũng không được để chuyện này lộ ra, người tùy tiện tìm một nha đầu ra nhận tội đi.”

“Vâng, nô tỳ hiểu rồi!” Vân Nhược gạt đầu, “Nương nương, vì sao Tam tiểu thư đột nhiên nhắc tới chuyện này? Trước đó nó ở tẩm cung hầu hạ Hoàng thượng, không phải sẽ càng tiện để nói chuyện này sao?”

Hoàng hậu trừng mắt liếc nhìn bà ta một cái: “Nếu bản cung đoán không sai thì nó vốn không định nói chuyện này, chỉ ít là tạm thời sẽ không nói! Ai bảo người lắm mồm nói đến chuyện phái người đến vương phủ. Nhất định là việc này chọc giận nó nên mới nói ra. Ta thật muốn trừng trị người một chút không cần thận, ngay cả bản cung cũng sẽ bị liên lụy. Nha đầu kia làm việc quá mức quyết đoán cùng ngoan độc, bản cung cũng phải nể trọng nó vài phần!”

“Nương nương, vậy chuyện này...”

“Yên tâm đi, có người ra nhận tội là được, mặc dù nó không đơn giản nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một con nhóc, đâu cùng bản cung thì vẫn còn quá non.” Hoàng hậu lộ ra một tia cười lạnh, nếu bà không có một chút thủ đoạn thì làm sao yên ổn ngồi ở vị trí hoàng hậu nhiều năm như vậy chứ, chẳng qua là những năm trước ở trong cung tương đối yên ổn, không cần bà phải ra tay mà thôi.

Lục vương phủ.

Gia Cát Hồng Nhan xuống kiệu đuổi theo Sở Lăng Hiên, đứng ở trước mặt hắn: “Lục điện hạ, đêm nay có phải đến viện của thiếp nghỉ ngơi không?”

Sở Lăng Hiên lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt âm trầm rất đáng sợ, hắn chậm rãi giơ tay lên, khi Gia Cát Hồng Nhan còn nghĩ hắn định ôm nàng, thì đã hung hăng giáng cho nàng một cái tát.

“Điện hạ?” Gia Cát Hồng Nhan bị tát thành hình khiến cho nàng có chút không rõ ràng, nàng mơ hồ sờ lên khóe miệng phát đau, có máu tươi dính ở trên tay nàng, “Thiếp làm sai cái gì? Sao điện hạ lại đối xử với thiếp như vậy?”

“Làm sai cái gì?” Ánh mắt Sở Lăng Hiên tức giận như hổ, hận không thể ăn tươi nuốt sống nữ nhân trước mặt, “Bản vương vất vả lắm mới có tư cách đến tham dự nghị sự, người cứ như vậy mà chôn vùi bản vương. Bản vương chưa từng gặp nữ nhân nào ngu xuẩn như người! Nếu như người có được một nửa của Gia Cát Linh Ẩn, bản vương sẽ không bị người hại thành như vậy!”

“Gia Cát Linh Ẩn? Lại là Gia Cát Linh Ẩn!” Gia Cát Hồng Nhan hoàn toàn xem nhẹ trọng điểm của Sở Lăng Hiên, “Ả làm sao so được với ta? Một đám các người đều vì ả mà không để ý đến ta, ta nhất định phải giết ả.”

“Người dám!” Ánh mắt Sở Lăng Hiên lạnh thấu xương, “Nàng ấy có chết cũng phải chết trong tay bản vương. Người không phải muốn bản vương lâm hạnh người hay sao? Được! đêm nay bản vương đến viện của người.”

“Thật sao?” Gia Cát Hồng Nhan mừng rỡ như điên, “Cám ơn điện hạ, buổi tối thiếp ở trong viện chờ điện hạ!”

Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên nắm tay Gia Cát Linh Ẩn đi vào thư phòng. Y thay nàng cởi áo choàng đặt ở một bên, cầm lấy tay nàng đặt gần bếp lò bên cạnh, dùng sức xoa xoa tay nàng, muốn cho nàng nhanh

chóng ẩm áp.

“Không nghĩ đến Chu quý phi muốn gả Chu Tuyết Tranh cho Sở Lăng Thiên.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười, “Đáng tiếc Hoàng thượng sẽ không để cho bà ta được toại nguyện.”

“Bà ta không biết nắm bắt thời cơ.” Sở Lăng Thiên nói, “Đại tỷ của nàng đã vào Lục vương phủ, Chu Tuyết Tranh lại vào Lục vương phủ, Lục vương phủ cứ vậy mà cùng có liên hệ với Gia Cát Thừa tướng và Chu Thừa tướng, phụ hoàng sẽ không đồng ý.”

“Đúng vậy, quả thực không nên nói chuyện đó vào lúc này.” Gia Cát Linh Ẩn rút tay ra, “Được rồi, người bận rộn, ta không quấy rầy người nữa, ta về phòng trước.”

“Không được!” Sở Lăng Thiên giữ chặt tay nàng, làm nũng nói, “Nàng ở đây giúp ta! Nàng không ở bên cạnh ta, thì lòng dạ của ta đều nghĩ đến nàng, làm sao còn tâm trạng xử lý những chuyện khác.”

“Được rồi, được rồi.” Gia Cát Linh Ẩn bất đắc dĩ đành phải đáp ứng, kỳ thật nàng cũng không muốn rời khỏi y dù chỉ một lát.

“Nàng chờ chút!” Sở Lăng Thiên đi ra ngoài, phân phó với gia đình bên ngoài một câu gì đó.

Một lát sau, chỉ thấy mấy gia đình khiêng một cái sập đi vào thư phòng, mặt trên là một cái đệm da hổ thật dày, nhìn qua đã thấy ẩm áp, dễ chịu. Sở Lăng Thiên dẫn Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống sập, “Nàng ngồi đây này đọc sách, sẽ không bị lạnh.”

Gia Cát Linh Ẩn cảm động sự cẩn thận của y, nàng vẫn luôn sợ lạnh, vừa vào đông tay chân đều lạnh như băng, may mắn buổi tối có Sở Lăng Thiên làm bếp lò sưởi ấm, nếu không nàng không biết làm sao để vượt qua mùa đông.

Nàng đi đến bên cạnh giá sách muốn tìm một quyển sách để đọc, cuối cùng cầm một quyển binh thư. Sở Lăng Thiên nhìn quyển sách trên tay nàng, bất đắc dĩ lắc đầu: “Ta vẫn hoài nghi có phải cưới một nam nhân về hay không, cả ngày xem sách đánh đánh giết giết.”

“Nếu chỗ của người có mấy tạp chí lá cải, ai mà thèm đọc sách này.” Gia Cát Linh Ẩn tức giận nói.

“Tạp chí lá cải là cái gì?” Sở Lăng Thiên gãi đầu, đây lại là một từ mới, “Nàng nói muốn bia, ta đã sai người đi tìm nhưng tìm như thế nào cũng không thấy thứ ấy.”

“Bia? Làm sao người biết bia?” Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc nhìn Sở Lăng Thiên, sắc mặt đầy kích động, “Người làm sao mà biết được?”

“Chính nàng nói mà. Còn có cái gì mà rượu vang, máy tính, máy thứ đó là gì vậy?”

“Trời ạ!” Gia Cát Linh Ẩn há hốc miệng, “Sao ta lại nói những thứ đó! Ta còn nói gì nữa không? Sở Lăng Thiên, người nhớ kỹ, từ giờ trở đi đừng bao giờ để cho ta uống rượu nữa, ta không biết bản thân còn có thể nói ra cái gì làm người sợ nữa không.”

“Yên tâm đi!” Sở Lăng Thiên ngẩng đầu cười, “Mặc kệ nàng nói cái gì ta cũng sẽ không bị dọa sợ, mặc kệ là lúc nào, mặc kệ nàng là ai, ta đều yêu nàng. Đồng hội đồng thuyền, đến chết không xa.”

Nàng ghé vào trên lưng y, ôm cổ y, lộ ra chút dịu dàng: “Sở Lăng Thiên, chàng thật tốt! Nếu sau này ta có chuyện gì gạt chàng, chàng nhất định không được giận ta, chẳng qua là ta nghĩ là sau này sẽ nói cho chàng biết.”

“Ta nào dám nổi giận với nàng.” Sở Lăng Thiên vỗ vỗ mặt nàng, “Lên sập ngồi đi, đừng để cảm lạnh, tay nàng cùng với băng lạnh giờ giống nhau rồi.”

“Ừ.” Nàng đứng dậy, còn thuận tay lấy một cái bút lông bên cạnh y mới đến ngồi xuống trên sập.

Y ở bên cạnh xử lý công văn, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nữ tử gần trong gang tấc, trong lòng cảm thấy mềm mại vô cùng. Ngẩng đầu lên có thể thấy nàng là điều y cảm thấy hạnh phúc nhất. Thấy nàng thật chăm chú đọc quyển sách trên tay, thỉnh thoảng viết cái gì đó ở trên. Y thật sự thích dáng vẻ nghiêm túc của nàng.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên bên ngoài thư phòng có tiếng người xông vào. Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, buông cuốn sách cùng bút xuống đi ra mở cửa, người ngoài cửa lại là Tiểu Điệp.

“Tiểu Điệp, có chuyện gì vậy?”

“Tiểu thư, Mộc Tê tỷ tỷ mời người tới Ngâm Hương Các một chút, nàng ấy có việc muốn nói với người.”

“Ta đã biết.” Gia Cát Linh Ẩn quay đầu lại nói với Sở Lăng Thiên, “Ta tới Ngâm Hương Các một lát.”

“Ừ, chớ quên thời gian dùng bữa trưa.”

“Ta biết rồi. Đi thôi.”

Tiểu Điệp cười hi hi, “Tiểu thư, Vương gia đối với người thật là tốt! Nô tỳ không biết khi nào mới có thể gặp được người kia.”

“Yên tâm đi.” Gia Cát Linh Ẩn nấp tay nàng, “Nhất định có thể đợi đến lúc đó, nếu có duyên thì bất kể như thế nào, bất kể là rất xa xôi cũng sẽ ở cùng nhau.” Cho dù là không gian, thời gian có thay đổi, cũng có thể ở cùng nhau.

Đi vào Ngâm Hương Các, Mộc Tê lập tức đưa một quyển sách đến tay Gia Cát Linh Ẩn: “Tiểu thư, đây là do nô tỳ trong lúc thu dọn đồ đạc, ở trong rương của Trục Nguyệt Hiền thấy được. Lúc nô tỳ rời khỏi Trục Nguyệt Hiền thấy trong rương đó toàn là đồ đạc của Tam di nương liền mang theo tới đây, tiểu thư xem xem.”

Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy, giở ra một trang, mặt trên là nét chữ mảnh khảnh mà nàng rất quen thuộc, đó là chữ viết của Tam di nương. Trang thứ nhất chính là viết chuyện ngày đầu tiên Tam di nương vào phủ, ghi lại bà kính trà như thế nào, bị Đại phu nhân gây khó dễ ra làm sao. Một vài trang sau này đều là một ít chuyện thông thường. Giai đoạn đầu hầu như là mỗi ngày đều có ghi chép lại, sau đó thời gian ghi chép giãn cách càng ngày càng cách xa. Gia Cát Linh Ẩn kết luận đây là quyển nhật ký của Tam di nương. Nàng giở từng trang từng trang, cuộc sống trước đây ở phủ Thừa tướng lần lượt hiện ra trước mắt nàng. Cuộc sống nhiều cực khổ, rất nhiều điều nàng đã không còn nhớ rõ.

Hết chương 187

188. Chương 188: Thù Giết Mẹ

Ngày cuối cùng của trang nhật ký, dừng lại trước đó không lâu khi Tam di nương qua đời. Nội dung của ngày này khiến nàng khiếp sợ không thôi, một số chuyện nàng vẫn không có đáp án, đã được phơi bày trong trang nhật ký cuối cùng này.

Ghi chép không dài, chỉ ghi lại một chuyện: Tam di nương và Ngũ di nương có hẹn cùng nhau đi nhờ Gia Cát Chiêm chọn giúp cho hai người xiêm y mặc tiến cung vào ngày hôm sau, đi đến bên ngoài thư phòng, bỗng nhiên nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện.

“Đại nhân, Hoàng thượng có biết thương thế của đại nhân là do tự đại nhân đâm hay không? Nếu Hoàng thượng biết, chẳng phải là tội lớn khi quân?”

“Tuyệt đối không thể để Hoàng thượng biết. Gia Cát Chiêm ta vất vả lắm mới đợi được cơ hội này, nhất định phải nắm bắt, lúc ấy tình hình quá mức hỗn loạn, Hoàng thượng căn bản không nhìn rõ, hẳn không thể nào biết người đâm là ta. Hoàng thượng cho rằng ta vì cứu giá mới để thích khách đâm bị thương, nên nói muốn phong ta làm Thừa tướng.”

“Vậy chúc mừng đại nhân.”

Lúc này, Ngũ di nương không cẩn thận đụng vào cây cột bên ngoài thư phòng, Gia Cát Chiêm lập tức mở cửa, nhìn thấy Tam di nương và Ngũ di nương ở bên ngoài, răn dạy hai người vài câu, liền đuổi hai người đi.

Gia Cát Linh Ẩn đóng quyển nhật ký lại, bắt đầu trầm tư, nàng nhắm tính ngày Tam di nương và Ngũ di nương qua đời, đúng là không lâu sau chuyện này, hai người liền lần lượt bỏ mạng. Cái chết của hai người

hoàn toàn không có liên quan trực tiếp đến Đại phu nhân, hết thảy đều do Gia Cát Chiêm làm. Nhất định là lo lắng Tam di nương và Ngũ di nương tiết lộ bí mật của ông ra ngoài, mới hạ độc thủ! Điều đáng giận nhất chính là, ông ta lại có thể mượn tay của Đại phu nhân, Nhị di nương và Tứ di nương. Thực ra, người chân chính bỏ nhát dao cuối cùng, chính là ông. Nếu lúc ấy Gia Cát Chiêm cũng bị thương, như vậy, ngày đó người đã xô Ngũ di nương xuống giếng mà nàng nhìn thấy, nhất định là Gia Cát Chiêm, chỉ là đúng lúc cánh tay của Đại phu nhân cũng bị thương, nàng mới hoài nghi Đại phu nhân.

Nàng đưa nhật ký cho Mộc Tê, dặn dò một câu: “Cất giữ cẩn thận.”

Trong lòng nàng kích động thật lâu không tài nào bình ổn được, nàng vẫn luôn cho Đại phu nhân là kẻ thù, chỉ xem Gia Cát Chiêm là đồng phạm, không ngờ, hung thủ thực sự lại chính là Gia Cát Chiêm.

Đến giờ dùng bữa trưa, Sở Lăng Thiên thấy nàng còn chưa quay về thư phòng, liền đích thân tìm tới, chỉ thấy nàng đang ngẩn ngơ nhìn tuyết đọng bên ngoài.

“Linh nhi, xảy ra chuyện gì vậy?” Nắm lấy tay nàng, lòng bàn tay nhất thời truyền đến một trận lạnh lẽo.

“Thất gia, ta đã biết hung thủ giết chết mẹ ta và Ngũ di nương là ai rồi.”

“Ai?” Người tổn thương nàng, y nhất định sẽ giúp nàng đòi lại gấp bội.

“Thừa tướng gia.” Trong miệng Gia Cát Linh Ẩn thốt ra vài chữ, “Lại có thể là ông ta, ta thực sự không ngờ.”

“Rốt cục chuyện là sao?”

Gia Cát Linh Ẩn bảo Mộc Tê mang nhật ký của Tam di nương đến, lật đến trang cuối cùng, đưa cho Sở Lăng Thiên. Y xem, nhất thời kinh ngạc không thôi, chuyện này lại có thể là như vậy.

Y vuốt ve gương mặt nàng: “Linh nhi yên tâm, thù giết mẹ, ta sẽ báo giúp nàng.”

“Không, Thất gia, ta muốn đích thân để ông ta nhận lấy trừng phạt.”

“Linh nhi... Thừa tướng gia không thể so với Đại phu nhân, nếu nàng tham dự vào, là quá mức nguy hiểm.”

“Vậy người không nguy hiểm sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Chúng ta cùng nhau làm.”

“Được, hãy làm cùng nhau.”

“Trong tay người cầm gì vậy?” Gia Cát Linh Ẩn thấy trong tay y cầm một quyển sách, tò mò hỏi.

Sở Lăng Thiên lấy cuốn sách mà Gia Cát Linh Ẩn đã xem lúc nãy, nhìn mấy chữ ghi chú nhỏ nhỏ trên đó, hỏi: “Ta thấy phía dưới cuộc chiến này có viết bốn chữ: ‘Bình quý thần tốc’, nhất thời nghĩ thông suốt nguyên nhân thất bại của nhiều cuộc chiến. Không ngờ Linh nhi cũng có nghiên cứu binh pháp.”

“Chỉ là lúc rảnh rỗi, xem qua một số binh thư thôi. Ta từng xem qua một quyển gọi là ‘Ba mươi sáu kế’, cách dụng binh được ghi trong đó, mới thật sự khiến người ta bội phục.”

“À, đó là sách gì? Sao ta chưa từng nghe nói qua.”

“Ta chỉ nhớ được một ít. Đợi khi nào có thời gian, ta sẽ ghi lại.”

“Linh nhi hiểu biết nhiều thật! Đói bụng chưa, đi ăn trước đã.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Ăn ở Ngâm Hương Các luôn đi, ăn cùng với mọi người Mộc Tê.”

“Được, vậy ăn ở đây đi.” Sở Lăng Thiên đã có thói quen ăn cùng với mấy nha đầu của Trúc Nguyệt Hiên rồi.

Mộc Tê đẩy Nguyệt Lan ra, sắc mặt Nguyệt Lan có chút buồn rầu, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên cũng im lặng không nói.

“Nguyệt Lan, ăn cơm đi.” Tiểu Điệp nói với nàng, “Nguyệt Lan, tỷ đừng lo lắng, chân của tỷ nhất định sẽ khỏe lại thôi., Cả ngày tỷ sầu muộn như vậy, không có ích cho vết thương hồi phục đâu.”

“Đúng vậy, Nguyệt Lan, đừng nản lòng, hãy tin tưởng bản thân nhất định sẽ đứng lên được.” Gia Cát Linh Ẩn ngồi xổm xuống, cầm lấy tay của Nguyệt Lan, an ủi nói.

“Tiểu thư...” Nguyệt Lan không kiềm được nước mắt, “Người để cho Nguyệt Lan đi đi, Nguyệt Lan giờ là một phế nhân, không muốn liên lụy đến tiểu thư. Chẳng những không thể hầu hạ tiểu thư, còn cần người đến chăm sóc nô tỳ nữa.”

“Nguyệt Lan, nha đầu ngốc.” Gia Cát Linh Ẩn vuốt tóc trên trán Nguyệt Lan, “Ở thời điểm ta khó khăn nhất, chẳng phải các người đều theo giúp ta đó sao. Không được nói thế nữa, các người chính là người nhà của ta, nếu đã là người nhà, không phải là nên chăm sóc lẫn nhau sao? Làm sao nói là liên lụy hay không liên lụy chứ?”

“Chỉ là tiểu thư...”

“Vậy ta hỏi người, nếu có một ngày, ta không thể đi được, người sẽ bỏ mặc ta hay sao?”

Nguyệt Lan lắc mạnh đầu, “Bất kể tiểu thư biến thành thế nào, nô tỳ cũng sẽ không đi.”

“Vậy thì đúng rồi, sao ta có thể để người đi được chứ?” Gia Cát Linh Ẩn nắm tay nàng, “Thất vương phủ chính là nhà của các người.”

“Linh nhi nói đúng đó.” Sở Lăng Thiên nói tiếp, “Thất vương phủ chính là nhà của các người, nên cứ yên tâm sống ở đây đi. Trong phủ nhiều người như vậy, cũng không cần thêm một Nguyệt Lan đâu.”

“Dạ.” Nguyệt Lan gật đầu, tâm tình cũng thông suốt hơn, trên mặt rốt cục cũng tươi cười, “Đa tạ tiểu thư, đa tạ điện hạ, còn có Mộc Tê, Tiểu Điệp và Kinh Phong nữa.”

Bữa trưa nhanh chóng được dọn lên, một nha hoàn bưng một chén canh đến, đặt ở trước mặt Sở Lăng Thiên.

“Đây là gì?” Sở Lăng Thiên hỏi.

“Hồi bẩm điện hạ, đây là canh phụng mệnh của vương phi, nấu cho vương gia đấy ạ.” Nói xong, nha đầu kia ngượng ngùng cúi đầu, mặt cũng xấu hổ mà đỏ bừng lên.

“Hả! Đừng uống đừng uống!” Gia Cát Linh Ẩn giật lấy, sáng sớm nàng thức dậy đã tiến cung, lại có thể quên mất chuyện này, y mà uống hết chén canh này, cả đêm nay chắc chắn bản thân không được ngủ.

Thấy bộ dạng túng quẫn của nàng, Sở Lăng Thiên lập tức hiểu là chuyện gì, y nhếch khóe môi, cười xấu xa: “Ái phi đã chuẩn bị xong rồi, sao ta lại không biết xấu hổ mà từ chối chứ? Đem lại đây đi, ta muốn uống.”

“Không được!” Gia Cát Linh Ẩn bảo vệ chén canh trước mặt mình, “Thất gia, người không cần đâu, cho dù thế nào cũng đừng uống.”

“Chỉ một hợp thôi mà.”

“Một giọt cũng không được.” Gia Cát Linh Ẩn đưa canh cho nha đầu bên cạnh, “Mang đồ đi, sau này không cần nấu thứ này nữa.”

“Thất ca, thất tẩu!” Bên trong Ngâm Hương Các đột nhiên truyền đến tiếng nói của Sở Lăng Hàn.

Trong lòng Mộc Tê không khỏi căng thẳng, mặt bắt giắc đỏ lên.

“Cửu đệ, cùng nhau dùng bữa đi.” Thấy Sở Lăng Hàn đi vào, Sở Lăng Thiên nói.

“Vâng!” Sở Lăng Hàn ngồi xuống bên cạnh Mộc Tê, lập tức ngửi ngửi được một thứ mùi, y theo mùi hương, nhìn thấy chén canh nha đầu đang cầm ở bên cạnh, “Canh gì đây, thơm như vậy, cho ta nếm thử một chút.”

“Cửu điện hạ...” Gia Cát Linh Ẩn còn chưa kịp ngăn cản, Sở Lăng Hàn đã uống ừng ực cả chén canh vào miệng.

Sở Lăng Hàn liếm môi, đáng vẻ không vui, hỏi: “Thất tẩu, đây là canh gì vậy? Uống xong thì toàn thân liền ảm áp dễ chịu, còn nữa không? Mang lên thêm một chén nữa đi! Hôm nay trời lạnh quá!”

Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn đều cố gắng nhịn cười, muốn cười cũng không dám cười ra tiếng.

“Thất ca, thất tẩu, hai người làm sao vậy? Cười gì vậy?” Sở Lăng Hàn khó hiểu hỏi.

“Cửu điện hạ...” Mộc Tê huých huých cánh tay Sở Lăng Hàn, ngượng ngùng nói, “Canh kia là tiểu thư dặn nấu cho Thất điện hạ, người uống nó làm gì?”

“Chỉ một chén canh thôi mà, Thất tẩu sẽ không nhỏ mọn thế chứ?”

“Cửu điện hạ, canh này là... người đã quên hôm qua ta nói với người rồi sao?”

“Hôm qua?” Sở Lăng Hàn nhất thời nhớ ra, “Cái gì? Sao ta lại có thể uống thứ đó?” Y lập tức chạy ra ngoài, ở bên ngoài vừa móc họng, vừa nôn ọe một trận, nhưng canh đã xuống bụng, muốn nhổ ra cũng khó khăn.

Mấy người bên trong rốt cục không nhịn được cười, bắt đầu cười sặc sụa.

Sở Lăng Hàn đỏ mặt, mắt tự nhiên đi vào, ngồi xuống: “Sao các người không chịu nói sớm? Thất tẩu à, tẩu cũng kỳ, đang yên lành lại đùa thất ca uống mấy thứ này làm gì?”

“Cửu điện hạ, nghe nói trong bếp còn cả một tô, không thì điện hạ mang về Cửu vương phủ uống đi.” Gia Cát Linh Ẩn che miệng, cười nói.

“Thôi khỏi, để lại cho thất ca dùng đi, hiện giờ ta vẫn chưa cần dùng tới.” Sở Lăng Hàn tức giận nói, “Hôm nay các người phải trông chừng ta, tránh để ta phạm phải sai lầm.”

Những người khác lại được một trận cười vang, Sở Lăng Hàn vừa thẹn vừa vội.

Dùng xong bữa trưa, Gia Cát Linh Ẩn sai người chuẩn bị một thùng gỗ, ở bên trong ngâm một ít thuốc đông y, để Nguyệt Lan ngâm trong nước ấm một canh giờ. Sau đó, nàng để Nguyệt Lan nằm trên giường, giúp Nguyệt Lan xoa bóp hai chân. Nàng không biết như vậy có tác dụng hay không, chỉ là từng ở trên mạng xem được chuyện này, thông qua xoa bóp, làm ột người bị liệt suốt hai mươi năm đứng lên được, nàng quyết định thử cách này.

Thời gian năm ngày nhanh chóng trôi qua, đã đến lúc Hoàng hậu giải thích chuyện Sở Lăng Thiên bị hạ độc. Các hoàng tử cùng nữ quyến tiến cung thỉnh an như thường lệ, Sở Kim Triều cũng không quên, đặc biệt đến Dịch Khôn Cung, để nghe một lời giải thích của Hoàng hậu.

“Hoàng hậu, chuyện Thiên nhi bị trúng độc ở Dịch Khôn Cung, đã điều tra rõ ràng chưa?” Sở Kim Triều bình tĩnh hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, đã điều tra rõ!” Hoàng hậu nhìn Vân Nhược, lạnh lùng nói, “Lời nha đầu thối đó đến cho bản cung!”

“Dạ, nương nương.” Vân Nhược gật đầu, đi vào phòng trong dẫn ra một nha đầu bị trói gô, “Nương nương, Tâm Lam đã ở đây.”

“Người nói, ngày đó là chuyện gì xảy ra?” Hoàng hậu nhìn Tâm Lam, “Bẩm báo chi tiết chuyện này cho Hoàng thượng nghe.”

“Nương nương...” Cung nữ tên Tâm Lam ngẩng đầu, khóc lóc nói, “Là nô tỳ hạ thuốc Thất điện hạ, nô tỳ không muốn hại điện hạ, nô tỳ thực sự không cố ý.”

“Thiên nhi và người không thù không oán, sao người lại hại nó?” Sở Kim Triều trừng mắt nhìn Tâm Lam, ánh nhìn sắc lạnh.

189. Chương 189: Vân Nhược Chết

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Thất điện hạ anh tuấn tiêu sái, nô tỳ lần đầu tiên nhìn thấy Thất điện hạ đã bị người hấp dẫn. Nô tỳ biết rõ việc ở bên Thất điện hạ là không có khả năng, cho nên mới nghĩ ra cách này, muốn cùng Thất điện hạ... Nô tỳ nghĩ sau khi cùng Thất điện hạ phát sinh quan hệ thì điện hạ sẽ cưới nô tỳ.”

“Nha đầu người lá gan cũng lớn thật!” Giọng nói Sở Kim Triều mang theo phần nộ, “Hoàng hậu, nàng ở trong cung nuôi những nô tỳ như vậy làm sao lại không phát hiện ra sớm? Chuyện này nhất định phải xử lý tốt, cho Thiên nhi cùng Tam nha đầu một công đạo.”

“Vâng, Hoàng thượng, thần thiếp nhất định xử lý thật tốt.” Hoàng hậu cúi đầu, may mắn chuyện đều qua suôn sẻ.

“Đúng vậy, tỳ tỳ nhất định phải giáo huấn cung nữ kia thật tốt. Nhưng mà muội muội cảm thấy được, tuy rằng là cung nữ làm nhưng khó tránh khỏi người khác nói rằng do tỳ tỳ xui khiến, có câu thượng bất chính hạ tắc loạn nha.” Chu quý phi nhìn Hoàng hậu, trong lòng vui sướng khi người gặp họa.

“Muội muội nói có lý, ta nhất định dạy dỗ bọn cung nữ Dịch Khôn Cung thật tốt. Bản cung lệnh đáng nô tỳ kia năm mươi đại bản, trục xuất khỏi cung. Tam nha đầu, Thiên nhi, ý các con thế nào?”

“Thần nữ không có ý kiến.” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, “Nương nương, thần nữ có một chuyện không rõ, nếu là Tâm Lam hạ độc điện hạ, vì sao ở cùng điện hạ ở thiên điện lại không phải là Tâm Lam mà là Tứ muội Như Nguyệt của thần nữ? Tâm Lam cô nương trong lòng ngưỡng mộ Thất điện hạ đã lâu, sao có thể bằng lòng đưa chàng vào tay kẻ khác chứ?”

“Khởi bẩm Vương phi, sau khi nô tỳ hạ độc Thất điện hạ, nhìn thấy Vân Nhược cô cô đỡ người đến thiên điện, vốn nô tỳ chuẩn bị vào nhưng cuối cùng chột dạ nên lâm trận đào thoát. Lúc ấy chắc là Gia Cát tứ tiểu thư đứng lúc đi vào.” Tâm Lam giải thích.

“Như vậy coi như đã xong.” Gia Cát Linh Ẩn gật gật đầu, ngồi xuống, không nói gì nữa.

“Nếu sự tình đã tra manh mối vậy thì nhanh chóng xử lý ả đi.” Sở Kim Triều nói.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, nô tỳ còn có một chuyện muốn nhờ.” Vân Nhược đi đến trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu quỳ xuống, khấu đầu một cái.

“Chuyện gì người nói thử xem.” Hoàng hậu nhìn Vân Nhược, nghi hoặc hỏi. Vân Nhược vẫn đi theo bên người bà, có chuyện không thể không nói với Hoàng thượng sao. Vân Nhược vừa mở miệng Hoàng hậu liền biết mọi chuyện đều hồng hất.

“Khởi bẩm nương nương, cháu gái Như Nguyệt của nô tỳ vô duyên vô cớ suýt nữa bị Thất điện hạ chiếm lấy thân thể, bây giờ ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, cũng không có mặt mũi gặp người khác. Nô tỳ khẩn cầu Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương vì Như Nguyệt làm chủ, cho dù vào Thất vương phủ làm nô tỳ cũng là tốt lắm rồi.” Vân Nhược khẩn cầu nói.

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên, thấy sắc mặt hai người không tốt lắm, không dám tiếp lời, “Người xem việc này xử lý thế nào mới tốt? Gia Cát tứ tiểu thư vẫn là hoàng hoa khuê nữ.”

“Việc này...” Sở Kim Triều thở dài một tiếng, “Chẳng qua chỉ là chuyện của một nha đầu mà thôi, Thiên nhi cùng Tam nha đầu tự mình làm chủ là được. Tam nha đầu, con xem thế nào?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nàng vốn định cứ như vậy nhân nhượng cho khỏi phiền, không truy cứu chuyện này nữa. Nhưng mà Vân Nhược lại cố tình được dâng chân lên đằng đầu, muốn nhét Như Nguyệt vào Thất vương phủ, nàng không thể nhịn được nữa.

“Tâm Lam, ta hỏi người, độc được người cho Thất điện hạ uống có tên là gì?”

“Bẩm vương phi, gọi là mị độc.”

“Không sai, độc điện hạ trúng đúng là mị độc. Ta lại hỏi người, độc kia là chất lỏng, là dạng bột hay còn có dạng nào khác?”

“Nô tỳ...” Trong lòng Tâm Lam hoảng hốt, nhìn Vân Nhược. Nhìn thấy môi Vân Nhược mấp máy, lập tức đáp, “Là chất lỏng.”

“Có màu gì? Mùi gì?”

“Này... Nô tỳ không chú ý.”

“Không chú ý?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một tiếng, “Theo như người nói thì người trù tính chuyện này đã lâu, làm sao mà ngay cả màu sắc, mùi vị của thuốc cũng không nhớ rõ?”

“Nô tỳ...” Tâm Lam càng thêm hoảng hốt, không biết nên đáp như thế nào.

“Tâm Lam, còn không mau trả lời câu hỏi của vương phi.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói, “Người nói ọi người biết, thuốc ngày đó người cho bản vương uống có màu gì?”

“Là... Là màu anh.” Tâm Lam nhìn tay Vân Nhược lặng lẽ chỉ hướng xiêm y màu xanh Thái tử phi đang mặc, vì thế ấp úng nói.

“A, sao ta lại nhớ là màu đỏ.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Đúng, là màu đỏ.” Tâm Lam sửa lời, “Nô tỳ nhớ lầm, là màu đỏ.”

“Còn nói dối!” Gia Cát Linh Ẩn cao giọng, “Mị độc căn bản là không màu, là chất lỏng trong suốt. Tâm Lam cô nương, ta không biết vì sao người phải gánh tội thay người khác, nhưng mà ta không cho phép phu quân ta bị người ta mưu hại, còn tùy tiện tìm một người ra nhận mình là hung thủ! Xin Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương làm chủ. Nếu không tìm ra hung thủ chân chính, sau này sự an toàn của Thất điện hạ vẫn còn bị uy hiếp.”

Gia Cát Linh Ẩn nói năng có khí phách, thân thể Vân Nhược run lên, lại nhìn Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu lạnh lùng nhìn mình. Giờ phút này bà ta cũng hối hận không nên nhắc đến chuyện này, chộc giận con sử tử Gia Cát Linh Ẩn.

“Tâm Lam, trầm cho người một cơ hội nữa, nếu người không nói thật, hôm nay trầm sẽ chém đầu người!” Sở Kim Triều thấp giọng nói.

“Hoàng thượng.” Thân thể Tâm Lam bắt đầu run rẩy, cô nhìn Vân Nhược, lại nhìn Hoàng thượng, “Khởi bẩm Hoàng thượng, tất cả đều là do Vân Nhược cô cô bảo nô tỳ nói như vậy.”

“Vân Nhược, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hoàng hậu tức giận quát, “Lá gan người lớn thật, ngay cả Hoàng thượng cùng bản cung cũng dám lừa gạt. Một tiện tì nho nhỏ cũng dám bày mưu hại Thất điện hạ, người đâu, đem tiện tì này ra ngoài đánh cho ta!”

“Nương nương!” Vân Nhược còn chưa kịp phản ứng lại đã bị mấy công công lôi ra ngoài. Đây là Hoàng hậu hoàn toàn vứt bỏ bà.

Một lát sau, Tiêu Ôn đến bẩm báo, Vân Nhược đã không còn hơi thở. Hoàng hậu tinh thần chưa định, đi đến quỳ trước mặt Sở Kim Triều: “Hoàng thượng, là thần thiếp quản giáo không nghiêm mới để cho tiện tì kia thừa dịp làm bậy, thần thiếp có tội, xin Hoàng thượng trách phạt.”

“Được rồi, Thiên nhi không sao là tốt rồi, cuối cùng cũng tìm ra được hung thủ.” Sở Kim Triều thở dài, “Vân Nhược theo nàng lâu như vậy, lại có lòng dạ này, sau này tìm cung nữ cần phải cẩn thận hơn. Lui tới Dịch Khôn Cung đều là hoàng tử, công chúa, nếu để xảy ra chuyện nàng có chịu được hết trách nhiệm không?”

“Dạ, Hoàng thượng, thần thiếp biết tội, thần thiếp xin ghi nhớ lời dạy bảo của Hoàng thượng.”

“Tỷ tỷ, trong cung muội có mấy cung nữ tay chân lanh lẹ, đầu óc cũng linh hoạt. Hay là muội mang mấy cung nữ đó sang chỗ tỷ, so với Vân Nhược nhất định tốt hơn.” Chu quý phi nhân cơ hội nói.

“Muội muội có lòng, ta làm sao lại không biết xấu hổ mà đoạt lấy người muội yêu thích chứ, nếu tốt như vậy thì muội muội nên giữ lại trong cung để dùng đi.”

“Tỷ tỷ nói như vậy là ...” Đang nói, Chu quý phi bỗng nhiên che miệng, nôn mửa.

“Quý phi, sao vậy? Có phải bị cảm lạnh hay không?” Sở Kim Triều thấy sắc mặt Chu quý phi khó coi, lo lắng hỏi han, “Cảm lạnh thì phải ở trong cung nghỉ ngơi cho tốt, không cần tới đây thỉnh an.”

“Hoàng thượng, đã nhiều ngày nay thần thiếp cảm thấy toàn thân mệt mỏi.”

“Muội muội, có phải là có hỉ không?” Hoàng hậu mỉm cười, trong lòng lại hoảng sợ không thôi. Có Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Hiên, mỗi ngày bà đã cảm thấy khó khăn rồi, nếu Chu quý phi lại sinh hạ hoàng tử, địa vị Sở Lăng Dực lại ngày càng nguy hiểm, “Tiêu Ôn, nhanh đi mời ngự ý tới đây xem cho muội muội.”

Rất nhanh, Tiêu Ôn liền mang theo Vương ngự ý vào Dịch Khôn Cung. Vương ngự ý cẩn thận chẩn mạch cho Chu quý phi, trên mặt lập tức hiện lên vui sướng, tươi cười: “Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nường, quý phi nương nường, quý phi nương nường có thai.”

“Vương ái khanh, người xác định?” Sở Kim Triều đứng bật dậy, vui vẻ không thôi.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, chắc chắn không thể sai được.”

“Vậy muội muội cần phải nghỉ ngơi thật tốt.” Hoàng hậu mỉm cười, “Sau này không cần phải tới Dịch Khôn Cung thỉnh an, trời tuyết đường trơn, không thể dễ xảy ra sơ suất nào được.”

“Muội đa tạ tỷ tỷ thông cảm.” Chu quý phi nhìn Hoàng hậu, trong mắt tràn đầy châm biếm. Tuổi Hoàng hậu so với bà lớn hơn nhiều, đối với việc mang thai đứa nhỏ sợ là có lòng nhưng không có sức.

“Ái phi, trăm đưa nàng hồi cung.” Sở Kim Triều đỡ Chu quý phi đứng lên, vẻ mặt vui sướng. Thật cẩn thận ôm lấy thắt lưng của bà, rất sợ có một chút sơ suất.

“Tỷ tỷ, vậy muội hồi cung trước.”

“Ừ, trên đường cẩn thận.”

“Hoàng thượng, đêm nay nghỉ lại trong cung thần thiếp được không?” Chu quý phi vừa đi vừa nói.

“Được, tháng này trăm đều ở trong cung của nàng.”

Sắc mặt Hoàng hậu hơi đổi, rất nhanh lại khôi phục bình thường. Bà cười với mấy hoàng tử, làm bộ vô tình nói: “Nhìn phụ hoàng các con kìa, quý phi nương nường còn chưa sinh con đã xem nó như bảo bối, nếu quý phi nương nường sinh cho các con một hoàng đệ chỉ sợ trong lòng Hoàng thượng chỉ có nó. Ha ha, hôm nay bản cung cũng mệt rồi, các con trở về sớm đi.”

“Dạ, nhi thần cáo lui!”

Đợi bóng dáng mấy người hoàn toàn biến mất ở Dịch Khôn Cung, Hoàng hậu liền tức giận đến ném chén trà trong tay xuống đất, thở phì phì nói: “Thật là buồn cười, hôm nay rốt cục là ngày gì mà không có chuyện nào làm bản cung hài lòng.”

“Nương nường.” Tiêu Ôn dẫn một cung nữ tiến vào, “Đây là người tiếp nhận vị trí của Vân Nhược cô cô, tên là Ninh Hạ. Nương nường bớt giận, nô tài sẽ dọn dẹp lại, nương nường đừng làm mình bị thương. Ninh Hạ cô cô, người tới giáo huấn mấy cung nữ trong cung trước đi.”

“Dạ, công công. Nương nường, nô tỳ cáo lui trước.” Ninh Hạ vốn là cô cô ở ti chế phòng, trẻ hơn Vân Nhược một chút. Không có Vân Nhược, phủ nội vụ liền điều bà tới Dịch Khôn Cung.

“Gia Cát Linh Ân, nha đầu thối kia mới vào Thất vương phủ vài ngày đã khiến Vân Nhược táng mệnh. Vân Nhược là cung nữ đã theo ta hai mươi mấy năm, nó là đang thị uy ở trước mặt ta sao? Quả là quá mức làm càn, ý được Hoàng thượng cùng Sở Lăng Thiên sủng ái, ngay cả bản cung cũng không để vào mắt.” Nhớ tới Vân Nhược không còn nữa, Hoàng hậu liền giận không chỗ trút.

“Nương nường, Thất vương phi nhất định là bị bức quá cho nên mới làm như vậy. Nương nường cần gì tức giận vì một tiểu nha đầu chứ, người đại nhân đại lượng, mấy trò nhỏ của nàng ta làm sao đáng để nương nường phải đặt trong lòng.”

“Chuyện này tính là gì, Chu Tuyết Viện tại thời điểm quan trọng lại mang thai! Vốn ả chỉ sinh được công chúa Triều Hoa nên cũng không gây nên nguy hiểm gì, nếu lần này ả mang thai hoàng tử thì không biết sẽ có biến cố gì.”

“Nương nường, nô tài cảm thấy rằng, nếu nhìn theo góc độ khác thì đây là chuyện tốt.”

Hoàng hậu gật đầu: “Bản cung cũng cho là như vậy. Chu gia từ trước đến nay đều qua lại với Lục vương phủ, hiện tại Chu Tuyết Viện mang thai đứa nhỏ, nếu là Hoàng tử thì đương nhiên Chu gia sẽ tách khỏi

Lục vương phủ, nghĩ cách trợ giúp cho đứa nhỏ của Chu Tuyết Viện. Cứ như vậy, mặc dù địa vị của Dục nhi có nhiều người mơ ước hơn nhưng lại phân tán được lực lượng, tiêu diệt từng bộ phận sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

190. Chương 190: Thân Phận Xuyên Qua

Mấy hoàng tử bởi vì có chuyện phải trao đổi nên liền xuất cung trước. Gia Cát Hồng Nhan hôm nay rất lạ, không nói gì nhiều, chỉ cúi đầu, luôn che che giấu giấu, Gia Cát Linh Ẩn trong lúc vô ý nhìn thấy trên cổ nàng có vết bầm.

“Tỷ tỷ, cổ tỷ bị sao vậy? Bị thương à?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Liên quan gì đến muội?” Gia Cát Hồng Nhan sờ sờ, cười nói, “Nhất định là tối qua Lục điện hạ quá mức điên cuồng nên lưu lại. Muội muội nhìn thấy tình cảm giữa ta và Lục điện hạ tốt như vậy thì không vui sao?” Trong lòng Gia Cát Hồng Nhan thực ra lại khổ não không chịu nổi, Sở Lăng Hiên không biết phát điên cái gì, trước kia chưa từng chạm vào nàng, mấy hôm nay lại như bị điên, đêm nào cũng phát tiết lên người nàng đến nửa đêm, ở trên người nàng hết cấu véo lại cắn xé, còn biến thái đến nỗi dùng roi da đánh nàng, biến nàng thống khổ không tả nổi.

“À...” Gia Cát Linh Ẩn kéo dài giọng, “Hóa ra là Lục điện hạ thích chơi như vậy.”

“Liên quan gì đến muội!” Gia Cát Hồng Nhan nói lầm bầm vài câu, rồi lên kiệu của mình.

Trong thần cung của Chu quý phi, bàn tay của Sở Kim Triều đặt lên bụng của bà vuốt ve, trên mặt không giấu được niềm vui sướng. Nhiều năm như vậy, ông rốt cục cũng có thêm một đứa con.

“Hoàng thượng, thần thiếp có một chuyện muốn nhờ.” Thấy ông vui vẻ, Chu quý phi ướm lời.

“Chuyện gì?” Sắc mặt Sở Kim Triều bất giác thay đổi.

“Còn không phải là chuyện của Tranh nhi. Muội ấy cũng đã hai mươi, nếu không xuất giá, sẽ thành gái lỡ thì. Thần thiếp thấy muội ấy và Lục điện hạ trai tài gái sắc, thần thiếp cầu xin Hoàng thượng ban hôn cho chúng đi.”

“Chuyện này không phải trẫm đã nói đừng nhắc lại nữa hay sao?” Mặt Sở Kim Triều lạnh đi, “Hiên nhi mới cưới trắc phi không lâu, giờ lại cưới Tranh nhi, vậy thì ra cái gì.”

“Hoàng thượng, tiên hoàng không phải đồng thời cưới Lý thái phi và Chu thái phi đó sao? Thời gian dài ngắn, có quan hệ gì đâu?”

“Trẫm nói không được là không được. Nàng vẫn nên chọn một người thích hợp trong các đại thần cho Tranh nhi đi, trẫm giúp muội ấy tứ hôn.”

“Hết thấy đều để Hoàng thượng làm chủ.” Chu Tuyết Viện thấy không nên nói thêm gì nữa, “Chỉ là Tranh nhi có ý với Lục điện hạ, gả cho người khác, thần thiếp không đành nhìn muội ấy đau lòng.”

“Vậy để nói sau, bây giờ còn chưa phải lúc. Nàng phải tịnh dưỡng cho tốt, trẫm có chút chuyện phải xử lý, buổi tối lại đến thăm nàng.”

“Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.”

Sở Kim Triều đi rồi, Chu Tuyết Tranh liền từ buồng trong đi ra, nàng cảm giận nhìn Chu quý phi, giống như đang nhìn kẻ thù. Ánh mắt ấy khiến Chu quý phi lạnh dọc cả sống lưng.

“Muội nhìn ta như vậy làm gì?” Ánh mắt Chu quý phi trốn tránh.

“Tỷ tỷ, tỷ nhiều lần nhắc Hoàng thượng ban ta cho Lục điện hạ, tỷ có nghĩ tới cảm thụ của ta không? Biết rõ người trong lòng ta là Thiên ca, còn năm lần bảy lượt nói như vậy.”

“Muội nằm mơ đi!” Chu quý phi lộ ra biểu hiện khinh thường, “Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn đã thành thân, muội còn khư khư tưởng nhớ hần? Người ta cả ngày ôm mỹ nữ phong lưu khoái hoạt, còn muội cứ ngu ngốc chờ đợi, sẽ có kết quả sao? Chi bằng gả cho Sở Lăng Hiên, từ từ hưởng thụ lạc thú của nữ nhân.”

“Tỷ tỷ nghĩ như vậy, nói cho cùng, vẫn là vì chính mình? Tỷ lo lắng Lục vương phủ và tỷ rạn nứt, tỷ sẽ mất đi chỗ dựa, cho nên muốn dựa vào ta để giữ lại Sở Lăng Hiên. Ta nói cho tỷ biết, đừng hòng hy sinh ta để thành toàn cho tỷ.”

“Sao muội có thể hồ đồ như thế! Đây là chuyện của một mình ta sao?” Chu quý phi đỡ bụng, “Đây là chuyện của cả Chu gia, muội làm như vậy cũng là vì Chu gia!”

“Cho nên ta chính là vật hy sinh? Đời này ta tình nguyện không xuất giá, cũng không muốn gả cho bất cứ nam nhân nào ngoài Thiên ca ca.”

“Nói làm như bản thân si tình lắm, lúc cùng nam nhân khác vui vẻ, sao không nghĩ đến Thiên ca ca của muội? Hết thấy đều do muội tự làm tự chịu!”

“Vậy ta hỏi tỷ, nếu ta thực sự gả cho Sở Lăng Hiên, có một ngày, Chu gia và Lục vương phủ rơi vào tình cảnh người chết ta sống, tỷ sẽ làm thế nào? Có thể nể mặt tình cảm tỷ muội chúng ta mà tha cho ta một mạng không?”

“Tranh nhi, muội còn không hiểu ý của ta sao? Làm cho Chu gia lớn mạnh mới là sứ mạng và vinh quang của chúng ta, mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ lựa chọn Chu gia. Mà muội, hy sinh vì vinh quang của Chu gia cũng xứng đáng.”

Chu Tuyết tranh cười lạnh: “Ta hiểu rồi! Nói cho cùng, mặc kệ thế nào, ta cũng chỉ là vật hy sinh mà thôi. Nhưng ta muốn nói cho tỷ biết, Chu Tuyết Tranh ta, không phải là kẻ vô dụng để mặc người khác sắp đặt. Ta sẽ vì giữ gìn cho Chu gia mà trả giá hết thảy, nhưng tuyệt đối không cho phép kẻ khác lấy ta ra làm bàn đạp kê chân!”

Chu Tuyết Tranh mặc thêm áo choàng, vội vàng rời khỏi thần cung, đi tìm Sở Lăng Hiên. Nàng không cam lòng làm quân cờ cho kẻ khác, nàng phải thay đổi, chỉ có chính mình mới đáng tin.

Sở Lăng Hiên thấy nàng đến, dường như cũng không bất ngờ lắm.

Chu Tuyết Tranh cũng không quanh co, nàng nói thẳng vào vấn đề với Sở Lăng Hiên: “Tỷ tỷ đã mang thai, Lục điện hạ có dự tính gì không? Nếu tỷ ấy hạ sinh hoàng tử, chỉ sợ sẽ vứt bỏ Lục vương phủ, điện hạ nhất định cũng sẽ mất đi chỗ dựa của Chu gia.”

“Chu tiểu thư nói lời này với bản vương là có ý gì? Các người có người thân cận để nâng đỡ, không phải là sẽ vui vẻ hơn sao? Tại sao Chu tiểu thư lại cau có mặt mày?”

“Lục điện hạ, nếu ta đã tìm đến người, thì đã không định giấu giếm. Cho dù ta có trợ giúp Chu gia, cho dù con của tỷ tỷ có ngồi lên ngôi vị hoàng đế, thì có liên quan gì đến ta? Đến lúc đó, bất quá ta chỉ là một bà lão đáng thương hy sinh nửa đời người vì vinh quang gia tộc, ngay cả hạnh phúc của riêng mình cũng không thể lựa chọn. Ta cũng là người, tại sao phải để mặc họ bày bố? Cho nên ta muốn hợp tác với điện hạ, thứ ta muốn là gì, điện hạ hẳn là rất rõ ràng.”

Sở Lăng Hiên cười cười, “Chu tiểu thư yên tâm, chỉ cần người tình nguyện phò trợ ta, sau này, Sở Lăng Thiên nhất định là của người. Bản vương thật ra không ngờ rằng, Chu tiểu thư có thể có quyết tâm lớn như vậy, đứng về phía bản vương.”

“Theo nhu cầu mà thôi, cũng chỉ có những người có cùng chung lợi ích, thì quan hệ hợp tác mới càng thêm vững bền.”

“Nếu Chu quý phi sinh hạ hoàng tử, quả thực là chuyện càng thêm phiền.”

“Vậy không cho tỷ ấy sinh ra là được, hoặc là, để tỷ ấy sinh hạ một công chúa đi.”

“Chuyện này vẫn chưa cần lo lắng, có người còn lo lắng hơn cả chúng ta.” Sở Lăng Hiên cười lạnh.

“Điện hạ nói là Hoàng hậu nương nương?” Chu Tuyết Tranh gật đầu, “Quả thực bà ấy càng lo lắng hơn chúng ta mới đúng.”

“Chu tiểu thư, càng tiếp cận trung tâm quyền lực, mới càng có thể nắm được tin tức nhanh chóng, càng tiếp cận Hoàng thượng, cơ hội cũng sẽ càng nhiều. Người hẳn là hiểu được ý của ta chứ? Hoàng hậu tuy rằng bảo dưỡng rất tốt, nhưng rốt cục tuổi tác đã cao, Chu quý phi hiện giờ lại mang thai, sẽ có thời gian dài không thể hầu hạ phụ hoàng, người ở tại thần cung, trái lại là cơ hội tốt.” Nói xong, Sở Lăng Hiên nheo mắt, nhìn Chu Tuyết Tranh, đối với đồng minh hợp tác đưa đến tận cửa, hẳn nhất định phải lợi dụng cho tốt mới được.

“Lục điện hạ, ý của người là... bảo ta đi...” Chu Tuyết Tranh lĩnh hội được ý của Sở Lăng Hiên, vẻ mặt kinh ngạc, “Nếu Thất điện hạ mà biết...”

“Chu tiểu thư, muốn đạt được thứ gì, thì phải trả giá lớn chứ. Đến lúc đó thiên hạ là của ta rồi, người muốn Sở Lăng Thiên, ta liền tứ hôn cho các người, hẳn dám cãi lời sao? Đây là hy sinh tất yếu.”

“Lục điện hạ nói cũng có lý.” Chu Tuyết Tranh chậm rãi nói, “Chuyện này, ta sẽ làm tốt. Ta nghĩ, trước khi tỷ tỷ còn chưa sinh con, điều quan trọng nhất là, lật đổ Thái tử.”

“Chu tiểu thư có cách?”

Chu Tuyết Tranh cười cười, “Đợi đến mười lăm tháng giêng đi, chỗ Hoàng thượng, ta sẽ mau chóng hoàn thành.”

“Vậy ta chờ tin tốt của Chu tiểu thư.”

“Ta cáo từ trước.”

“Chu tiểu thư, mời.”

Qua năm mới, thời tiết trở nên ấm dần lên, không suốt ngày rơi tuyết nữa, còn có thể nhìn thấy vầng dương ấm áp.

Gia Cát Linh Ẩn đồng ý với Sở Lăng Thiên ghi lại ‘Ba mươi sáu kế’, mỗi ngày có thời gian rảnh, nàng vừa thức dậy, dựa vào trí nhớ viết một ít, nàng không nhớ rõ nguyên văn từng câu chữ là như thế nào, chỗ nào không nhớ được, nàng liền thêm vào chú thích của bản thân. Tồn thời gian mười ngày, rốt cục nàng cũng viết xong, chỉ là có vài chữ, Sở Lăng Thiên không biết đọc, hóa ra vì để cho tiện, nàng đều viết chữ giản thể.

“Linh nhi, có nhiều chữ ta không biết, nàng dạy ta đi.” Sở Lăng Thiên chau mày, chỉ vào một chữ nói.

“Đây là chữ giản thể, người xem viết như vậy tiện biết bao. Vậy thì cũng không sợ quyển sổ này bị trộm, bởi vì người khác cầm xem cũng không hiểu.”

“Vậy nàng mau mau dạy ta đi!” Sở Lăng Thiên ngồi lên sập, ôm lấy nàng vào lòng, theo nàng học từng chữ. Cũng may y thông minh hơn người, hơn nữa Gia Cát Linh Ẩn tận tình giải thích, chỉ mất thời gian nửa ngày, Sở Lăng Thiên đều học xong tất cả chữ giản thể bên trong.

Xem xong hết quyển sổ, trong lòng Sở Lăng Thiên kích động không thôi, thật lâu sao mới bình ổn lại được, y được người của nước Lăng Nguyệt xưng tụng là chiến thần, nhưng kế sách trong này, rất nhiều đều mới lạ y chưa từng nghe thấy bao giờ.

“Linh nhi, sao nàng đọc được bộ sách này vậy?”

“Thất gia...” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười bất đắc dĩ, “Đây không phải là kết tinh của thời đại này, không nên hỏi ta làm sao mà biết, được không?”

“Là thứ ở chỗ nàng sao?” Sở Lăng Thiên thử hỏi dò.

“Thất gia...” Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc không thôi, “Người... người nói gì? Người còn biết được điều gì?”

“Linh nhi...” Y hôn lên trán nàng, “Ngày đó sau khi nàng uống say, thực ra còn nói rất nhiều chuyện, chuyện của nàng, ta đều biết hết.”

“Người biết hết?” Gia Cát Linh Ẩn đứng phắt dậy, “Vậy người sợ ta không? Không cảm thấy ta là quái vật sao? Ta vốn không nên sống trên đời này.”

“Tại sao ta lại phải sợ nàng?” Sở Lăng Thiên đứng lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ phía sau, tì cằm lên đỉnh đầu nàng, “Ta nói rồi, cho dù nàng là ai, nàng từ đâu tới, trái tim ta đối với nàng vẫn không thay đổi.”

“Cho nên người đã biết ta là xuyên tới đây, thực ra trước khi ta đến đây, ta là gái ế không ai muốn, không ngờ tới đây rồi, còn có thể gặp được nam nhân ưu tú chất lượng như người.”

“Ừ, ta biết.”

“Cho nên người đã biết ta thực sự là một cô hồn sống nhờ trong thân thể này?”

“Ta biết.”

“Cho nên người đã biết tại sao ta lại hận Đại phu nhân và Gia Cát Hồng Nhan như vậy? Bởi vì kiếp trước ta bị mấy người đó hại chết!”

“Ta biết.”

“Cho nên người đã biết tại sao ta lại hận Sở Lăng Thiên như thế? Bởi vì kiếp trước hắn phụ rẫy ta, còn cùng với Gia Cát Hồng Nhan hại chết ta!”

“Ta đều biết hết.”

“Á!” Gia Cát Linh Ẩn sắp phát điên lên, “Sao người lại có thể biết hết thế này!”

“Thực ra...” Trong mắt Sở Lăng Thiên hiện lên vẻ gian xảo, “Ta chỉ nghe nàng nói bịa, rượu vang, máy tính gì đó thôi. Mấy chuyện khác, cũng là nàng vừa mới nói nên ta mới biết được.”

191. Chương 191: Sóng Gió Đêm Rằm

“Sở Lăng Thiên, chàng là đồ vô lại!” Gia Cát Linh Ẩn xoay nắm đấm, đánh vào Sở Lăng Thiên, “Dám gạt ta!”

“Linh nhi, nàng cam lòng đánh phu quân sao?” Sở Lăng Thiên bắt lấy tay nàng, “Vi phu từng nói, mặc kệ nàng là ai, mặc kệ nàng từ nơi nào đến, ta cũng yêu nàng! Ta chỉ hận vì sao kiếp trước lại không phát hiện ra nàng chứ.”

“Chàng còn nói!” Gia Cát Linh Ẩn kéo Sở Lăng Thiên lên sạp, nằm đè lên người y, quấy nhiễu y ngứa ngáy, “Kiếp trước chàng chính là ở bên Mộ Vân biểu muội của chàng nha. Cho nên chàng có biết lúc nàng ấy xuất hiện vì sao ta lại mất hứng như vậy! A! Chàng đúng là đồ vô lại!” Nói xong nắm tay của nàng ở trên người y càng không ngừng đánh đấm, quả thực hình tượng một nữ nhân điên cuồng này làm sao giống với người ngày thường dịu dàng động lòng người đây.

“Ái phi, nàng mệt không? Nếu mệt thì để vi phu hầu hạ nàng.” Y xoay người một cái, vốn người đang ở phía trên liền bị y đặt ở dưới thân, “Kiếp trước bỏ lỡ nàng, kiếp này vi phu sẽ bồi thường nàng thật nhiều.” Nói xong, y liền hôn lên môi nàng, tay xoa lên ngực nàng.

“Sở Lăng Thiên, bây giờ là ban ngày, nơi này là thư phòng của chàng! Chàng tỉnh táo lại cho ta!”

“Nơi nào ở Thất vương phủ cũng đều là của bản vương.”

Y không để ý đến sự ngăn cản của nàng, cúi đầu ngậm lấy môi nàng, đầu lưỡi thừa dịp khi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhếch liền chui vào, quần lấy cái lưỡi của nàng, nàng nhất thời xụi lơ trong lòng y, rơi vào trong sự dịu dàng của y. Y nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của nàng, vuốt ve mỗi một tác thịt của nàng. Cảm thấy nàng đã chuẩn bị tốt liền hạ thân thể xuống, toàn bộ đi vào trong cơ thể nàng, chậm rãi chuyển động.

“Gia, Ngụy Thành có việc tìm Tam tiểu thư, Tam tiểu thư có ở bên trong không?” Bỗng nhiên ngoài cửa sổ vang lên tiếng của Ngụy Thành, thấy cửa sổ đóng chặt nên Ngụy Thành không dám tùy tiện tiến vào.

“Tới tiền sảnh chờ!” Sở Lăng Thiên tức giận nói.

Gia Cát Linh Ẩn xấu hổ đến mặt đỏ bừng, Ngụy Thành nhất định có thể đoán được bọn họ đang làm gì. Nàng bất giác che mặt lại, không muốn để cho Sở Lăng Thiên nhìn thấy bộ dạng quần bách của nàng.

Cảm giác chiếm được sự thỏa mãn từ nàng, Sở Lăng Thiên nhanh chóng phóng xuất. Y thay nàng lau đi vật bẩn, mặc quần áo cho nàng, sau đó mới dắt nàng cùng tới tiền sảnh.

“Ngụy Thành vẫn đang đợi, người lại còn lâu như vậy!” Gia Cát Linh Ẩn oán giận nói.

“Thời gian ngắn sẽ bị bọn họ cười nhạo.”

Gia Cát Linh Ẩn nhăn mày, may mắn không cho y uống loại canh kia.

Thấy hai người đi vào sắc mặt hồng nhuận, Ngụy Thành mang theo nụ cười mờ ám nhìn Sở Lăng Thiên: “Gia, thể lực của người thật tốt. Thuộc hạ cùng Phá Trận cộng lại cũng không bằng!”

Sở Lăng Thiên trừng mắt liếc y một cái: “Tìm Linh nhi có chuyện gì?”

“Tam tiểu thư, đã làm xong việc tiểu thư căn dặn. Phân hiệu lương thực Linh Thiên đã ở khắp phố lớn ngõ nhỏ. Tiếng tăm của lương thực Linh Thiên cả Ngân Đô này phụ nữ và trẻ em đều biết. Còn có vận chuyển đã chuẩn bị xong, rất nhanh là có thể đi vào sử dụng.”

“Chuẩn bị bao nhiêu ngựa?”

“Một trăm con, toàn bộ đều là ngựa tốt.”

“Không đủ, chuẩn bị năm trăm con, tất cả đều phải là ngựa tốt! Ta muốn hàng hóa của khách phải giao nhận trong cùng một ngày! Từng dịch trạm đều đổi ngựa mới.”

“Chuyện này...” Về mặt Ngụy Thành nghi hoặc, “Vậy khẳng định là rất mệt.”

“Vậy thì nâng giá lên! Ngoại trừ phải làm nhanh chóng thì còn phải an toàn! Từng trạm giao nhau đều phải kiểm kê hàng hóa, phải chắc chắn tuyệt đối không có sai sót nhầm lẫn.”

“Tiểu thư, như vậy đoán chừng không có lãi.”

“Cứ thử trước xem! Không thử làm sao biết được.”

“Vâng, tiểu thư.” Ngụy Thành tuy rằng hoài nghi biện pháp của Gia Cát Linh Ẩn, nhưng cũng làm theo cách của nàng.

“Hiện nay, tính tất cả sản nghiệp chúng ta có thì mỗi ngày thu chi thế nào?” Buôn bán lâu như vậy đến giờ Gia Cát Linh Ẩn chưa bao giờ hỏi đến tình hình thu chi, tất cả đều do Ngụy Thành quyết định. Loại tín nhiệm này khiến Ngụy Thành cảm động không thôi.

“Bẩm Tam tiểu thư! Quán lẩu đã lấy lại vốn, hiện nay mỗi ngày ghi vào sổ khoảng năm trăm lượng, lương thực tuy rằng làm ăn nhỏ, nhưng lãi ít tiêu thụ mạnh, mỗi ngày thu vào cũng được hơn hai ngàn lượng.”

Bản thân Gia Cát Linh Ẩn cũng cảm thấy kinh ngạc, không thể tưởng tượng được doanh thu lại khả quan như vậy. Sở Lăng Thiên cũng kinh ngạc không thôi, về mặt y đau khổ, “Nương tử, tiền trang của ta cũng đưa luôn cho nàng. Chuyện buôn bán của nhà chúng ta đều cho nàng quản lý.”

“Chàng quên sao, đây cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi, phần lớn chân chính là mỏ vàng cùng dầu thô ở Doanh Xuyên. Tuy rằng vì khủng hoảng lương thực nên mới cho các nước khác quyền kinh doanh, nhưng lợi nhuận vẫn rất nhiều.”

Sở Lăng Thiên mơ hồ cảm thấy được, qua vài năm nữa nữ tử trước mặt y nhất định là người giàu có nhất nước Lăng Nguyệt. Người xuyên qua quả thật là không giống người thường.

Ngày hôm sau chính là mười lăm tháng giêng, Hoàng thượng mở yến tiệc chiêu đãi bá quan văn võ ở trong cung. Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn cũng phụng chỉ vào cung. Trước Thanh Lương điện hùng hực lửa, mặc dù phân nhiều khu để xua cái lạnh, nhưng thời tiết vào đêm thật sự vẫn rất lạnh.

Trong yến tiệc, Sở Kim Triều lấy ra một cặp chén bằng ngọc lưu ly, khoe khoang nói: “Thật đúng là ngọc lưu ly tiến cống, buổi tối cũng phát ra ánh sáng, chúng ái khanh, trầm cho các khanh mở mang tầm mắt.” Nói xong, ông lệnh cho cung nữ thối tất nến trong điện, không có nến, chén ngọc lưu ly quả nhiên phát ra ánh sáng đủ màu sắc, khiến người ta không nhận được tán thưởng.

“Hoàng thượng, chén ngọc lưu ly này thật là đẹp, nhưng thứ tốt nhất mà thần từng thấy qua, phải kể tới chén phỉ thúy trong phủ Thái tử, quả thực là vô cùng khéo léo, nhìn thấy khiến người ta rất yêu thích.” Chu Lâm Quân nói.

“À, Dực nhi, trong phủ con còn có thứ đồ hay như vậy? Mau trình lên trẫm xem một cái.” Sở Kim Triều tò mò hỏi.

“Phụ hoàng, vật kia chẳng qua là một bằng hữu tặng cho, sợ là không vào được mắt của phụ hoàng, nhưng nếu phụ hoàng thích thì ngày khác nhi thần sẽ đưa vào cung để phụ hoàng xem.” Sở Lăng Dực trả lời.

Chu Lâm Quân cười cười, hai hàng ria mép run lên: “Thái tử điện hạ, khó có dịp Hoàng thượng hứng thú như hôm nay, người nên phái người về phủ mang tới để cho Hoàng thượng vui vẻ chứ.”

“Đúng vậy, Dực nhi.” Hoàng hậu nhìn thấy đây là một cơ hội hiếm có để lấy lòng Hoàng thượng, cũng thúc giục nói: “Nhanh cho người mang tới để phụ hoàng con nhìn xem.”

“Đúng vậy, trẫm chỉ nhìn thôi, không phải muốn thứ của con! Nhìn bộ dáng keo kiệt của con xem.”

“Phụ hoàng hiểu lầm rồi, nhi thần sẽ phái người về phủ, xin phụ hoàng bớt giận.” Nói xong Sở Lăng Dực đi ra ngoài điện, phân phó thị vệ của mình vài câu, thị vệ chạy nhanh ra khỏi cung.

Qua thời gian mấy nén hương, mọi người chừng cơm no rượu say rồi, lúc này thị vệ mới mang chén ngọc phỉ thúy vào, Sở Lăng Dực liền dâng lên cho Sở Kim Triều.

Chén ngọc phỉ thúy trong suốt, lộ ra lục quang óng ánh, quả thật không phải là vật bình thường. Ngay cả Sở Kim Triều nhìn thấy cũng liên tục trầm trồ khen ngợi: “Không thể tưởng được trong phủ Dực nhi còn có đồ tốt như vậy.”

“Nếu phụ hoàng thích, nhi thần xin tặng phụ hoàng.” Sở Lăng Dực thấy bộ dáng yêu thích không buông tay của Sở Kim Triều cũng chỉ có thể nhịn đau bỏ thứ mình yêu thích.

“Trẫm chỉ muốn xem, không muốn lấy của con.” Sở Kim Triều lật qua lật lại cái đánh giá cái chén, bỗng nhiên ông nhìn thấy đế chén có khắc bốn chữ, sắc mặt ngay lập tức trầm xuống, quát lớn, “Sở Lăng Dực, người có lòng dạ gì? Ta thấy thứ này không phải người khác tặng mà do chính người tạo ra?”

Đầu Sở Lăng Dực mờ mịt, không biết cái chén kia sao lại chọc giận Sở Kim Triều, vội vàng quỳ trên mặt đất, “Phụ hoàng, không biết nhi thần phạm vào tội gì, xin phụ hoàng nói rõ.”

“Hừ!” Hai mắt Sở Kim Triều trừng lên, “Tự ngươi xem đi!”

“Hoàng thượng, rốt cuộc là có chuyện gì?” Hoàng hậu đi tới, nhìn thấy bốn chữ kia, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Trong phủ Sở Lăng Dực vậy mà lại giấu vật này, khó trách Sở Kim Triều tức giận, “Hoàng thượng, chỉ là một cái chén mà thôi, không thể chứng minh được điều gì.”

“Nhất định phải để nó kê đao lên cổ trẫm mới có thể chứng minh được điều gì hay sao?”

Sở Lăng Dực nghi hoặc nhận lấy cái chén, chỉ thấy đế chén rõ ràng bày ra bốn chữ: thống nhất giang sơn. Y nhớ rõ lúc người khác tặng cái chén này y đã cẩn thận kiểm tra qua, xác định không có điều gì kỳ lạ mới nhận lấy, vì sao đột nhiên lại xuất hiện bốn chữ này. Y chỉ cảm thấy lạnh cả người, “Phụ hoàng, nhi thần không biết bốn chữ này từ đâu mà có.”

“Không biết? Đây chính là đồ trong phủ của ngươi, ngươi lại không biết? Sở Lăng Dực, trẫm đã phong ngươi làm Thái tử vì sao ngươi còn không biết chừng mực, lại giấu diếm dã tâm, ngươi hy vọng trẫm chết sao? Nói, người lần trước ám sát trẫm có phải do ngươi an bài không?”

“Phụ hoàng bớt giận, nhi thần quả thực không biết.”

“Hoàng thượng!” Hoàng hậu đi xuống, quỳ song song với Sở Lăng Dực, “Hoàng thượng, Dực nhi nhất định là không biết chuyện gì, nếu nó biết sao còn có thể dâng cái chén lên cho Hoàng thượng xem chứ? Ai lại ngu ngốc như vậy?”

“Hoàng thượng bớt giận, chuyện này rất là kỳ quặc.” Trần quốc công cũng bước ra quỳ trên mặt đất, cầu xin cho Sở Lăng Dực.

“Chữ này khắc rõ ràng trên cái chén chẳng lẽ còn có thể là giả? Biến trăm thành lão hồ đồ sao? Người đâu!”

“Hoàng thượng!” Hoàng hậu cả kinh kêu lên, bà không biết dưới cơn thịnh nộ Hoàng thượng sẽ làm ra quyết định gì, nhưng nhất định không thể để Sở Lăng Dực phạm tội được.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Thiên nhìn thấy ánh mắt của nàng biết nàng muốn làm cái gì, chính là muốn trưng cầu ý kiến của y, y lập tức gật đầu. Mặc dù ghét Hoàng hậu nhưng y không hy vọng Sở Lăng Dực bị thương tổn, nhưng y không biết dưới tình huống hiện giờ nàng có thể xoay chuyển cục diện như thế nào.

Sở Lăng Thiên cùng Chu Tuyết Tranh liếc nhìn nhau, thì ra nàng ta nói trò vui đêm rằm chính là chuyện này, quả nhiên là kịch hay. Đêm nay Sở Lăng Dực coi như xong đời! Trải qua sự kiện ám sát lần trước, Sở Kim Triều lúc nào cũng như ngồi trên miếng băng mỏng, trông gà hóa cuốc, Sở Lăng Dực vừa lúc đụng vào chỗ này của Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, chờ một chút!” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên đứng lên, đi tới, “Có thể cho thần nữ xem thử cái chén hay không?”

“Tam nha đầu muốn xem sao?” Sở Kim Triều hỏi, “Con xem đi.”

Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy xem, cười cười, “Hoàng thượng, cái chén này là của Thất điện hạ gửi ở phủ Thái tử. Ngoại tổ phụ của Thất điện hạ, cũng chính là Thái thượng hoàng nước Đông Lan chuẩn bị đại thọ bảy mươi tuổi, là quà mừng điện hạ chuẩn bị cho ngoại tổ phụ.”

“Tam nha đầu không cần cầu xin cho nó, nó vừa mới nói là một vị bằng hữu tặng cũng không nói là Thiên nhi gửi lại.” Sở Kim Triều cũng không hề đồ, lời nói của Gia Cát Linh Ẩn há có thể lừa gạt được ông.

“Hoàng thượng, Thái tử điện hạ không nói là vì sợ Hoàng thượng trách tội Thất điện hạ cho nên mới một mình gánh lấy. Thứ này quả thật là của Thất điện hạ, xin Hoàng thượng minh giám.”

“Phụ hoàng, lời Linh nhi nói là đúng. Chuyện này cùng đại ca không có liên quan gì hết, nếu phụ hoàng muốn trách phạt thì hãy phạt nhi thần đi.” Sở Lăng Thiên nói.

“Ai, thôi.” Sở Kim Triều thở dài, “Tam nha đầu, trầm tin tưởng con một lần. Chuyện này trăm sẽ không truy cứu nữa, Dực nhi, con thân là Thái tử, lời nói và việc làm phải cẩn thận, biết không? Đứng lên cả đi.”

192. Chương 192: Đưa Vào Chỗ Chết

“Dạ, nhi thần sẽ ghi nhớ lời dạy của phụ hoàng.” Sở Lăng Dực đứng dậy mà vẫn còn thấy lạnh cả người, xiêm y bên trong đã ướt đầm mồ hôi.

Hoàng hậu từ từ đứng lên, thân thể còn đang run rẩy, vương quyền chí thượng, ở trước mặt Sở Kim Triều, sống chết của mỗi người đều trong một ý niệm của ông, cho dù là con ruột. Bà cảm kích nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, nha đầu kia đúng là có chút đáng ghét, không ngờ lúc này người ra mặt lại có thể là nó.

Một hồi phong ba cuối cùng được hóa giải, mọi người thuộc đẳng thái tử cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, khoảnh khắc vừa rồi, bọn họ bố trí nhiều năm như vậy, suýt nữa bị hủy hoại trong chớp lát.

Sở Lăng Thiên lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt là cảm xúc phức tạp, nữ nhân này, trên phương diện tình cảm khiến hắn thống khổ không tính, không nghĩ tới ở phương diện khác, nàng cũng đối chọi với hắn.

Tuy rằng chuyện này đã được giải quyết, nhưng ai nấy đều không còn tâm trạng nhắm nháp món ngon, Sở Kim Triều về mặt cũng mệt mỏi, tuyên bố giải tán.

Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên cùng nhau ra đến cửa cung, Sở Lăng Dực và Hà Sướng Uyển đang đứng ở đó chờ họ. Sở Lăng Dực vẫn còn hoảng hồn chưa định, hắn tiến lên, thần sắc có hơi kích động: “Thất đệ, đệ muội, hôm nay cảm ơn hai người!”

“Hoàng huynh, chuyện này ta tin tưởng nhất định không phải huynh làm.” Sở Lăng Thiên nói, “Huynh nghĩ lại xem, cái chén này là ai đưa cho huynh, sau này đừng nên lui tới nữa.”

“Là ta sơ suất, lúc ấy quả thực không có bốn chữ kia.” Trong lòng Sở Lăng Dực còn sợ hãi, “Nếu không phải để muội ra mặt nói giúp, chỉ sợ đời này của ta xong rồi.”

“Tam tiểu thư...” Hà Sướng Uyển nắm lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn, “Ân tình này, ta và Thái tử điện hạ sẽ ghi nhớ suốt đời.”

“Công chúa làm gì phải khách khí thế.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “hai người cũng giúp chung ta không ít. Thái tử điện hạ và Thất gia là huynh đệ ruột thịt, giúp đỡ lẫn nhau là theo lẽ phải làm, chỉ cần điện hạ hiểu được lập trường của Thất vương phủ là được.”

“Thất đệ, đệ muội, Sở Lăng Dực ta vẫn là câu nói kia, ngày nào còn ta ở đây, sẽ đảm bảo bình an cho các người.”

“Hoàng huynh, ta đương nhiên tin tưởng huynh. Về sau huynh cần phải cẩn thận, chỗ Sở Lăng Hiên ngày càng không kiêng nể gì.”

“Ta biết, các người cũng phải cẩn thận. Hôm nay trong cung chưa uống thỏa thích, chi bằng đến phủ Thái tử uống vài chén?” Sở Lăng Dực mời nói.

Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trưng cầu ý kiến của nàng, thấy nàng gật đầu, liền đồng ý.

Hai xe ngựa nhanh chóng chạy về hướng phủ Thái tử, sau khi xe ngựa dừng lại, Sở Lăng Thiên xuống trước, sau đó bệ Gia Cát Linh Ẩn xuống. Sở Lăng Dực nhìn thấy động tác và biểu hiện của hai người, trong lòng hâm mộ không thôi. Hắn và Hà Sướng Uyển vẫn luôn dè dặt, tương kính như tân, khách khách khí khí, lại giống như thiếu thiếu gì đó, nhìn thấy hai người trước mặt, rốt cuộc hắn cũng biết, thứ họ thiếu chính là tình cảm.

Thấy Hà Sướng Uyển từ trong xe ngựa đi era, Sở Lăng Dực tiến lên, vươn hai tay về phía nàng: “Ta đỡ nàng xuống.”

Hà Sướng Uyển ngạc nhiên, trái tim loạn nhịp, nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Sở Lăng Dực, nàng vươn tay ôm lấy cổ hắn, nhẹ nhàng tựa vào người hắn. Hóa ra cơ thể hắn lại ấm áp thế này.

Từ sau lần trước, Gia Cát Linh Ẩn không dám uống rượu bữa bãi nữa, chỉ uống hai chén, thì không uống nữa. Sở Lăng Thiên nhìn thấy dáng vẻ cẩn trọng của nàng, kì lòng không được cười rộ lên. Hai người ở phủ Thái tử một canh giờ, rồi cùng nhau quay về Thất vương phủ.

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn thức dậy không lâu, liền nhận được tin từ Ứng tổng quản, báo Thừa tướng gia có việc tìm nàng, bảo nàng quay về phủ Thừa tướng một chuyến. Sở Lăng Thiên lo lắng, muốn cùng nàng đi lại bị nàng từ chối, Gia Cát Chiêm tuyệt đối sẽ không ra tay với nàng ở thời điểm mấu chốt thế này. Nhưng vì để phòng ngừa vạn nhất, nàng vẫn dẫn theo Mộc Tê đi cùng.

Cổ kiệu dừng lại bên ngoài phủ Thừa tướng, Gia Cát Linh Ẩn đi vào trong, cảm giác lạnh lẽo vắng lặng vô cùng. Như Nguyệt ngồi ở hàng hiên, tay cầm ấm lò, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài trời tuyết, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, nàng cũng chẳng đứng lên chào hỏi, vẫn ngồi yên tại chỗ, liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái thì dời mắt đi chỗ khác.

“Tam tiểu thư, lão gia đợi người ở thư phòng.” Lưu quản gia dẫn Gia Cát Linh Ẩn vào thư phòng.

Gia Cát Chiêm đưa lưng về phía cửa, Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi đi vào, hỏi: “Thừa tướng gia, tìm ta có chuyện gì?”

Gia Cát Chiêm xoay người, vẻ mặt đầy giận dữ: “Linh nhi, người thật sự xem ta như người ngoài? Lão phu nói cho người, mặc kệ thế nào, trong người người chảy dòng máu của ta, đời này người muốn vạch rõ ranh giới với phủ Thừa tướng, với nhà Gia Cát, nghĩ cũng đừng nghĩ tới.”

“Ngày đó, là chính Thừa tướng gia đã nói, đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với ta, chuyện trọng đại như thế, Thừa tướng gia lại có thể xem như trò đùa. Trong người ta có máu của ông là thật, nếu có thể, ta thực sự muốn thay đổi máu, bỏ họ này!”

“Quả nhiên là nữ nhi đã gả đi như bát nước hắt ra ngoài! Ta tìm người đến không có chuyện khác, chỉ là muốn nói với người, chuyện trong triều, người là nữ tử, tốt nhất đừng nhúng tay vào, bằng không, có một ngày chết ở rừng núi hoang vu cũng không biết!”

“Thừa tướng gia là đang trách ta tối qua đã giúp Thái tử giải vây?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Không ngờ nhanh như vậy ông đã quyết định đầu quân vào Lục vương phủ.”

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt! Nếu không phải ta cực lực ngăn cản, tối qua Lục vương phủ đã động thủ với người rồi! Người có thể sống được cho tới hôm nay, là bởi vì người mang họ Gia Cát đó!”

“À, vậy sao? Hóa ra Thừa tướng gia yêu thương ta như vậy! Ta đúng là được yêu thương mà hoảng sợ nha! Ta có thể sống được tới hôm nay, ta cũng thực giết mình! Trước đây gặp phải nhiều đòn hiểm độc như vậy, ta lại có thể không chết.”

“Đều là chuyện quá khứ, người còn nhắc lại làm gì. Không phải ta cũng đã đón người từ cái am nhỏ đó về hay sao?”

“Mục đích đón ta về, trong lòng Thừa tướng gia rõ ràng nhất, chẳng qua là muốn ta thay đứa con gái bảo bối của ông đến chùa cầu phúc cho thái hậu thôi. Nhưng người tính đâu bằng trời tính, ai ngờ thái hậu lại đột nhiên hoảng thệ. Hôm nay, ta muốn hỏi Thừa tướng gia một chuyện, mẹ ta và Ngũ di nương rốt cục là chết như thế nào?”

“Người... hỏi vậy là ý gì? Các nàng đều bị Tiêu Mẫn hại chết, ta đã giúp các nàng ấy báo thù, người còn muốn thế nào nữa?”

Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, lạnh lùng cười: “Ta cũng từng cho rằng như vậy, nhưng khi xem được nhật ký mẹ ta để lại, ta mới biết chân tướng thật sự. Hai người đó chết là bởi vì biết được chuyện mà Thừa tướng gia không muốn để người khác biết.”

“Người nói cái gì?” Sắc mặt Gia Cát Chiêm nhất thời thay đổi lớn, toàn thân lạnh lẽo, “Người biết được gì?”

“Tội khi quân, Thừa tướng gia à, đây là tội lớn! Nếu Hoàng thượng biết ông lừa người, vết thương năm đó không phải bởi vì cứu người, mà chính ông làm bị thương, người sẽ xử trí ông thế nào nhỉ? Vị trí thừa tướng của ông, còn có thể ngồi được bao lâu?”

“Người...” Thân thể Gia Cát Chiêm run lên, trán ông toát mồ hôi lạnh, giọng điệu cũng dịu lại, “Linh nhi, con muốn thế nào? Chỉ cần không nói chuyện này ra, con có yêu cầu gì, ta cũng đồng ý hết với con.”

“Ta muốn ngày ngày ông phải quỳ trước linh vị mẹ ta để sám hối.”

“Được được! Phụ thân đáp ứng con! Con cũng đừng nói chuyện này cho ai biết!”

Gia Cát Chiêm đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, chỉ thấy ông lấy ra một con dao găm từ trong ống tay áo, đâm về phía nàng.

“Tiểu thư, cẩn thận!” Mộc Tê đột nhiên bay vào, một cước đá văng dao găm trong tay Gia Cát Chiêm.

Gia Cát Linh Ẩn tuy rằng tránh được đòn tấn công của ông, nhưng cánh tay vẫn bị thương, máu tươi nhất thời chảy ra. Mộc Tê nhanh chóng kéo một góc áo của mình, băng bó lại giúp nàng.

Gia Cát Chiêm thấy đánh lên không thành, không cam lòng cứ như vậy thả Gia Cát Linh Ẩn đi, ông lại đứng lên, nhặt lấy dao găm, đâm tới. Mắt ông lúc này long lên sòng sọc, chỉ cần Gia Cát Linh Ẩn còn sống trên đời, chuyện của ông vẫn còn khả năng bị bại lộ, ông một lòng muốn đưa nàng vào chỗ chết. Nhưng ông vẫn là một quan văn, công phu mèo quào còn không qua được một nữ tử như Mộc Tê.

Mộc Tê đá mấy cái ông liền bất tỉnh, nàng dẫn Gia Cát Linh Ẩn chạy khỏi phủ Thừa tướng.

“Xảy ra chuyện gì?” Sở Lăng Thiên thấy Gia Cát Linh Ẩn và Mộc Tê gấp gáp trở về, trên tay Gia Cát Linh Ẩn còn quấn mảnh vải, mảnh vải đã nhuộm máu đỏ, trong mắt y phát ra nồng nặc sát ý. Y tiến đến bế thốc Gia Cát Linh Ẩn lên, nhanh chóng đi vào phòng ngủ, giúp nàng kiểm tra vết thương, thấy không bị tổn thương đến gân cốt, mới yên tâm một chút nhưng vẫn đau lòng không thôi.

“Là kẻ nào làm?” Giọng Sở Lăng Thiên khàn đục, ánh mắt đỏ ngầu, “Linh nhi, nói ta biết, là ai làm?”

“Điện hạ, là Thừa tướng gia.” Mộc Tê đáp thay chủ tử, “Tiểu thư nói đã biết bí mật của ông ta, ông ta liền muốn giết người diệt khẩu. Đều do nô tỳ sơ suất, mới để tiểu thư bị thương, xin điện hạ trách phạt.”

“Đừng trách nàng ấy.” Gia Cát Linh Ẩn lo lắng Sở Lăng Thiên sẽ trách tội Mộc Tê, lập tức nói, “Là ta không biết chừng mực, chọc giận ông ta, Thất gia, người hãy nghe ta nói, đừng đi tìm ông ta.”

“Hắn có lòng giết nàng, sao ta có thể ngồi yên không màng đến?”

“Thất gia.” Gia Cát Linh Ẩn giữ chặt tay y, vuốt ve, “Ta không muốn dễ dàng với ông ta như vậy, nếu ông ta thích quyền lực, ta sẽ để ông ta thấy, quyền lực trong tay ông ta ta từ từ mất đi, để xem ông ta đối mặt thế nào? Ta hận ông ta hơn bất cứ ai, nguyên nhân chính vì hận, nên ta không muốn cho ông ta được thoải mái!”

“Linh nhi...” Sở Lăng Thiên thở dài, “Nàng kêu ta phải làm thế nào với nàng mới được đây? Nàng phải hứa với ta, sau này không được ra ngoài một mình, đặc biệt đối mặt với người nguy hiểm, phải biết bảo vệ bản thân.”

“Thất gia, ta biết rồi, người yên tâm đi, sau này sẽ không vậy nữa đâu. Vết thương này, đã hoàn toàn cắt đứt tình cảm phụ tử giữa ta và ông ấy, từ nay về sau, ta và ông ấy không đội trời chung!”

“Linh nhi, Thất vương phủ vĩnh viễn là chỗ dựa vững chắc cho nàng, cho dù thế nào, sau lưng nàng vẫn luôn có ta.”

Sở Lăng Thiên nhìn thấy vết thương của nàng, trong lòng đau đớn không thôi, y hy vọng được đau thay nàng, hy vọng một dao này là cắt vào tay y. Ngày này, y không rời khỏi nàng nửa bước, lúc nào cũng trông chừng nàng, sợ nàng không cẩn thận đụng phải vết thương.

Vào đêm, y nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cơ thể lại bắt đầu khô nóng, nhưng thấy nàng bị thương, đành phải nín nhịn, cố nén dục vọng trong người, vất vả lắm mới ngủ được.

Thần cung, Sở Kim Triều đã hứa với Chu quý phi, đến thần cung với bà một tháng. Chỉ là Chu quý phi có thai, không thể hầu hạ ông. Không biết vì sao, hôm nay Sở Kim Triều cảm thấy dục vọng của bản thân đặc biệt mãnh liệt, loại cảm giác này ông chưa từng có bao giờ. Ông ôm lấy cơ thể mềm mại của Chu quý phi, bắt đầu thở dốc.

193. Chương 193: Chồng Chung

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Chu quý phi vuốt ve ngực Sở Kim Triều, “Thần thiếp mang thai không thể hầu hạ Hoàng thượng, đợi sau khi sinh đứa nhỏ thần thiếp sẽ hầu hạ người thật tốt, được không?”

Sở Kim Triều gật đầu, chuyện này sao ông có thể không hiểu, nhưng mà thân thể càng cảm thấy khó chịu, như là có cái gì đó muốn xông ra. Ông xoay người rời giường, nói: “Trẫm còn có việc phải xử lý, nàng ngủ trước đi, ta đi một lát rồi trở về.”

“Hoàng thượng...” Chu quý phi nũng nịu nhìn Sở Kim Triều, “Vậy người hãy nhanh làm xong việc rồi tới đây, không có Hoàng thượng thần thiếp ngủ không được.”

“Ừ, mau ngủ đi, trẫm sẽ quay lại ngày.”

Sở Kim Triều đi ra khỏi tẩm cung của Chu quý phi liền nhìn thấy Chu Tuyết Tranh mặc nội y, ở phòng bên cạnh uống trà. Chu Tuyết Tranh cũng nhìn thấy ông, nàng lập tức nói: “Hoàng thượng, người đi đâu vậy? Người vào uống chén trà đi.”

Ma xui quỷ khiến thế nào Sở Kim Triều nhìn thân thể thướt tha của Chu Tuyết Tranh, rồi thật sự đi vào. Chu Tuyết Tranh đứng dậy đóng cửa lại, rót một chén trà cho Sở Kim Triều, đưa đến tay ông, thân thể còn cố ý dựa sát vào ông.

“Ai da!” Chu Tuyết Tranh đứng không vững liền bổ nhào vào lòng Sở Kim Triều, “Hoàng thượng, thực xin lỗi, thần nữ không phải cố ý, thần nữ rót cho người một ly khác.”

Nàng đang muốn đứng lên, thân thể lại bị tay Sở Kim Triều gắt gao ôm lấy, không cho nàng rời đi.

“Hoàng thượng, người mau buông tay! Tỷ tỷ ở ngay phòng bên cạnh mà.” Nói xong tay nàng làm như vô tình phủ lên trước ngực ông, môi mỏng hé ra khép lại vô cùng mê người.

Sở Kim Triều giống như mất đi lý trí ôm lấy Chu Tuyết Tranh, đi đến trường kỷ ở một bên. Khóe miệng Chu Tuyết Tranh giương lên, chuyện này rất là thuận lợi. Lúc Sở Kim Triều đến thần cung, nàng liền đi pha trà cho ông, lại hạ chút mì được vào trong chén trà, sẽ khiến ông cảm thấy hỏa dục đốt người, trong lòng lại giống như bị mèo cào, nhẹ nhàng quấy nhiễu. Khiến cho ông dễ dàng rơi vào cạm bẫy dụ dỗ của nàng, sẽ không khiến ông sinh ra nghi ngờ. Nàng rất rõ ràng từng bước mình bày ra có ý nghĩa gì.

Sau khi phát tiết xong, Sở Kim Triều nhìn thấy màu đỏ tươi trên khăn trải giường, trong lòng một trận áy náy, “Tranh nhi, thực xin lỗi, là trẫm thất thố. Người yên tâm, trẫm sẽ cho người một danh phận.”

“Hoàng thượng.” Chu Tuyết Tranh ghé vào ngực Sở Kim Triều, ngón tay di chuyển trên cơ thể trần trụi của ông, trong lòng cười lạnh. Chiếc khăn có dính máu kia là do nàng đã chuẩn bị tốt từ sáng sớm, sự trong sạch của nàng đã sớm cho nam nhân khác rồi, “Trong lòng thần nữ ngưỡng mộ Hoàng thượng đã lâu, nhưng lại ngại thân phận của tỷ tỷ cho nên vẫn đem phần tình cảm ấy giấu trong lòng.”

“Không phải người thích Thiên nhi sao?” Sở Kim Triều hỏi.

“Việc đó chẳng qua chỉ là để che đậy, người thần nữ chân chính thích là Hoàng thượng. Thần nữ không cầu danh phận gì, chỉ cần có thể mỗi ngày được nhìn thấy Hoàng thượng đã cảm thấy mãn nguyện rồi.”

“Trẫm sẽ cho nàng danh phận.” Tay Chu Tuyết Tranh quấy nhiễu trên người Sở Kim Triều, cũng quấy nhiễu trong lòng ông. Ông cúi đầu, đè lên thân thể của nàng. lát sau, trên giường lại lác lác mảnh liệt.

Sau khi phát tiết xong lần nữa, Sở Kim Triều cảm thấy thân thể giống như được bình thường trở lại, ông định đứng dậy quay về phòng Chu quý phi nhưng lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi, liền ngủ lại trên giường Chu Tuyết Tranh.

Một đêm Sở Kim Triều không tới, Chu quý phi nghĩ ông có việc bận nên đã quên trở lại đây. Sáng sớm, bà mới vừa đi ra khỏi phòng liền nhìn thấy Sở Kim Triều đi ra từ phòng Chu Tuyết Tranh, vừa đi vừa chỉnh quần áo.

“Hoàng thượng!” Chu quý phi như nhìn thấy quỷ, quát to một tiếng, bà lộ ra biểu tình khó tin, “Hoàng Thượng sao lại đi ra từ phòng của Tranh nhi? Các người...”

“Tỷ tỷ.” Chu Tuyết Tranh đi theo sau Sở Kim Triều, mặt đầy ngượng ngùng, “Hoàng thượng.... Hoàng thượng tối qua đi nhầm phòng.”

“Tranh nhi không cần phải trốn tránh.” Sở Kim Triều thấp giọng nói, “Tối qua trẫm sung hạnh Tranh nhi, hôm nay sắc phong Tranh nhi làm Thần phi, sau này tỷ muội các nàng phải ở chung thật tốt.”

“Dạ! Hoàng thượng!” Chu quý phi không thể tiếp nhận chuyện này, nhưng Sở Kim Triều đã mở miệng, bà không thể làm gì khác hơn là nhận lời. Bà trừng mắt liếc Chu Tuyết Tranh một cái, bà chưa bào giờ ngủ tới muội muội của mình lại có dã tâm này.

“Tranh nhi, đi nghỉ ngơi cho tốt đi, không cần ra ngoài.” Sở Kim Triều ôn nhu dặn dò.

“Vâng, Hoàng thượng.”

Sở Kim Triều đi rồi, Chu quý phi cố gắng không chất vấn Chu Tuyết Tranh, trong lòng bà biết rõ, nữ nhân Hoàng thượng muốn sung hạnh không có ai dám từ chối. Bà không để ý thời tiết lạnh lẽo, vội vàng đi tới Dịch Khôn Cung.

Trong Dịch Khôn Cung, mấy người Sở Lăng Dực, Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Hiên đều đến thỉnh an Hoàng hậu. Hà Sướng Uyển, Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Linh Ẩn cũng ở đó. Chu quý phi vội vã xông vào Dịch Khôn Cung, Tiêu Ôn còn chưa kịp thông báo bà đã đi vào trong.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, không xong rồi, có chuyện lớn rồi!” Chu quý phi vừa kêu vừa đi vào.

“Muội muội, sao hôm nay lại đến đây?” Hoàng hậu nghi hoặc nhìn Chu quý phi, “Không phải Hoàng thượng đã nói rồi, muội muội có thai, tuyệt rơi đường trơn, nếu có chuyện gì xảy ra thì phải làm sao?”

“Tỷ tỷ!” Khuôn mặt Chu quý phi đầy vẻ lo lắng, “Tối hôm qua Hoàng thượng đã sủng hạnh Tranh nhi. Người còn nói là muốn phong Tranh nhi làm Thần phi.”

“Cái gì?” Hoàng hậu chấn động, tay đang cầm ấm lò nhịn không được run lên, “Muội nói Hoàng Thượng muốn phong Tranh nhi làm phi?”

Không chỉ mình Hoàng hậu, những người đang ở đó, ngoại trừ Sở Lăng Hiên, tất cả đều cảm thấy kinh ngạc. Mấy người hai mắt nhìn nhau, lại cúi đầu xuống, im lặng không nói. Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn trầm xuống, Chu Tuyết Tranh muốn làm cái gì? Ở kiếp trước cũng không xảy ra chuyện này. Nghĩ lại, Chu Tuyết Tranh ra tay với nàng cũng không nhiều lắm, nhưng mỗi lần đều là chiêu rất độc. Hiện giờ nàng ta nương thân vào Sở Kim Triều, nhất định không là xuất phát từ chân thành. Một nữ nhân đánh mất chính mình là một kẻ điên, kẻ điên là kẻ đáng sợ nhất.

“Tỷ tỷ, tỷ nói xem việc này phải xử lý như thế nào cho tốt? Tranh nhi còn trẻ tuổi như vậy...” Chu quý phi sốt ruột nói, “Nương nương, người có thể nghĩ biện pháp khiến Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra không?”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Chu quý phi một cái, bà đang cảm thấy thực khiếp sợ. Loại chuyện này đối với bà mà nói thì không tính là chuyện gì lớn, nhưng mà nếu Chu Tuyết Tranh cũng được sắc phong làm phi, như vậy thế lực Chu gia càng lớn. Nếu tỷ muội này sinh thêm cho Sở Kim Triều mấy đứa con thì địa vị của Trần gia tràn ngập nguy cơ. Nhưng mà giờ phút này bà vẫn không biến sắc, nói: “Hoàng thượng sủng hạnh Tranh nhi là phúc khí của nó. Nó được phong làm phi, muội là tỷ tỷ lại hoảng hốt như vậy làm gì, phải nên cảm thấy vui vẻ cho nó chứ. Nếu Hoàng thượng đã quyết định, quân bất hí ngôn, làm gì có chuyện lời đã nói ra lại thu hồi lại. Ta thấy muội vẫn nên chỉ bảo cho nó xem làm thế nào để hầu hạ Hoàng thượng thật tốt mới phải.”

“Muội... Muội rất vui vẻ, nhưng mà... Rất hoảng hốt.” Chu quý phi thì thào nói. Bà làm sao có thể vui vẻ được, trước đó Hoàng thượng còn sủng ái bà nhất, nhưng mà Chu Tuyết Tranh so với bà trẻ tuổi hơn, tướng mạo cũng đẹp hơn rất nhiều. Bà sợ hãi nhiều hơn là vui mừng, sợ mất đi sự độc sủng của Sở Kim Triều.

“Lý thái phi giá lâm! Chu thái phi giá lâm!” Lúc này Tiêu Ôn ở ngoài điện cao giọng thông báo.

Hai vị Thái phi bình thường không ra khỏi cửa lớn, một lòng ở trong cung của mình niệm Phật, bây giờ đột nhiên đến Dịch Khôn Cung khiến Hoàng hậu có chút kinh ngạc. Bà nhìn Chu quý phi, hỏi: “Là muội gọi hai vị thái phi tới?”

Chu quý phi gật đầu: “Muội cảm thấy chuyện rất quan trọng cho nên sai người mời hai vị thái phi tới đây.”

Nhìn Lý thái phi cùng Chu thái phi tiến vào, mọi người lập tức đứng dậy hành lễ. Sau khi đợi hai người ngồi xuống, mọi người mới đứng dậy.

Lý thái phi hướng về phía các Hoàng tử cùng Vương phi cười, “Trong khoảng thời gian này thật đúng là chuyện vui liên tục. Dực nhi, Thiên nhi, Hiên nhi đều thành thân. Hàn nhi, con cũng nhanh lên, coi trọng cô nương nhà ai thì nói cho phụ hoàng của con để phụ hoàng con làm chủ.”

“Hoàng nữ nãi nãi, kỳ thật trong lòng con đã có người.” Sở Lăng Hàn cười, ngượng ngùng nói.

“À? Là cô nương nhà ai?” Lý Thái phi hỏi.

“Khụ khụ!” Chu thái phi ho lên, chậm rãi nói: “Tỷ tỷ, chớ quên chuyện chính ngày hôm nay. Tuyết Viên, con sốt ruột mời chúng ta đến Dịch Khôn Cung là có chuyện gì?”

“Thái phi nương nương, Hoàng thượng... Hoàng thượng tối hôm qua sung hạnh Tranh nhi, muốn nạp muội ấy làm phi.”

“A?” Trên mặt Chu thái phi hiện lên một tia vui mừng, “Là thật sao? Vậy thì thật sự quá tốt. Ta luôn cảm thấy được số mệnh của Tranh nhi rất không tầm thường, là mệnh phú quý. Con là tỷ tỷ, sau này phải chỉ bảo cho nó nhiều hơn mới phải.”

“Vâng, thái phi nương nương.” Chu quý phi gật đầu nhận lời. Bà biết, người Chu gia sẽ cảm thấy đây là chuyện tốt, thế này gọi là bảo đảm được nhân đôi.

“Hoàng thượng cũng thật là, làm sao lại không để tâm đến cảm thụ của Tuyết Viện chứ.” Lý thái phi nói, “Tỷ muội hai người sau này ở chung tốt thì không nói làm gì, nếu ở chung không tốt không phải là sẽ trở mặt thành thù hay sao.” Lý thái phi vốn là người dựa vào Lý gia sớm đã suy bại, còn Chu gia thì lại như mặt trời ban trưa. Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Chu thái phi, bà khó tránh khỏi có chút bất bình.

“Chuyện này không nhọc tỷ tỷ lo lắng, chứ không phải là tỷ tỷ nhìn thấy nữ nhân Chu gia bay lên ngọn cây nên trong lòng mất hứng sao? Thật đáng tiếc là Lý gia đoản mệnh, vất vả lắm cũng chỉ có được mấy nha đầu đều bị Thái hậu nương nương đưa đến Thiên thai tự.” Trên mặt Chu thái phi kìm lòng không được mà nổi lên đắc ý.

“Cây to đón gió, Chu gia cũng nên cẩn thận hơn.”

“Không nhọc tỷ tỷ lo lắng.”

“Hoàng thượng giá lâm!” Lúc này, ngoài điện lại truyền đến tiếng hô lớn của Tiêu Ôn.

Sở Kim triều tiến vào, đi theo phía sau ông còn có vẻ mặt ngượng ngùng của Chu Tuyết Tranh. Ánh mắt Chu Tuyết Tranh đảo qua Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên, ánh mắt ngượng ngùng lập tức trở nên lạnh như băng, còn mang theo sát ý.

Gia Cát Linh Ẩn đón nhận ánh mắt của nàng, thẳng tắp nhìn nàng không có chút trốn tránh. Chu Tuyết Tranh, mặc kệ người có âm mưu gì ta cũng sẽ không lùi bước.

“Mọi người đều ở đây sao? Đúng lúc đỡ cho ta phải đến từng cung thông báo.” Sở Kim Triều ngồi xuống, để Chu Tuyết Tranh ngồi bên cạnh ông, “Hôm nay ta hạ chỉ sắc phong Tranh nhi làm Thần phi, Hoàng hậu có gì dị nghị không?”

“Hoàng thượng.” Hoàng hậu cười cười, ngoan ngoãn nói, “Hoàng thượng làm chủ là được. Tranh nhi thông minh nhu thuận, thần thiếp nhìn cũng rất thích. Không biết Hoàng thượng để cho Tranh nhi ở cung nào? Thần thiếp sẽ sai người đi dọn dẹp?”

“Tranh nhi, nàng muốn ở đâu?” Sở Kim Triều hỏi.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thiếp... thiếp muốn ở Đạp Tuyết cung.”

“Vậy tới ở Đạp Tuyết Cung đi.”

“Đạp Tuyết Cung?” Trong lòng Hoàng hậu cả kinh, nhất thời không phản ứng lại được. Đạp Tuyết Cung, từ sau khi người kia chết vẫn không có ai ở. Bình thường Hoàng thượng cũng không để cho người khác đến đó, bây giờ lại để cho Chu Tuyết Tranh đến ở.

Nghe xong lời nói của Sở Kim Triều, sắc mặt Sở Lăng Thiên trở nên vô cùng âm u. Tay y gắt gao nắm chặt, hô hấp cũng trở nên nặng nề. Tay Gia Cát Linh Ẩn phủ lên tay y, không tiếng động an ủi y.

“Hoàng thượng, đó là cung của Tĩnh phi muội muội.” Hoàng hậu không thể tin được, nhắc nhở.

194. Chương 194: Đó Là Tẩm Cung Của Mẫu Phi

“Trẫm đương nhiên biết.” Sở Kim Triều thở dài, “Tranh nhi nói nàng ấy thích Đạp Tuyết Cung thì cứ sống ở đó đi, dù sao cũng để không, Tĩnh phi cũng đi nhiều năm rồi, không thể để không mãi được. Tranh nhi dọn vào đó ở đi.”

“Phụ hoàng, đó là tấm cung của mẫu phi, nhi thần không đồng ý.” Sở Lăng Thiên cuối cùng cũng không nhin được, thấp giọng nói. Y không thể để một nữ tử dơ bẩn như thế làm ô uế nơi ở của Tĩnh phi.

“Thiên nhi, lời trẫm vừa nói con không nghe thấy sao?” Sắc mặt Sở Kim Triều trầm xuống, “Để không cũng là lãng phí, chuyện này quyết định vậy đi.”

“Phụ hoàng, nhi thần cũng không đồng ý.” Sắc mặt Sở Lăng Hàn giận dữ.

“Các người muốn làm phản ư?”

“Hoàng thượng...” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, cúi người, “Đạp Tuyết Cung là nơi Tĩnh phi nương nường ở lúc sinh thời, cũng là nơi duy nhất để Thất điện hạ và Cửu điện hạ tưởng niệm. Thần nữ khẩn xin Hoàng thượng, chọn một nơi khác cho Thần phi nương nường.” Nàng nhìn Chu Tuyết Tranh, nàng ta đang như cười như không nhìn nàng, Chu Tuyết Tranh, lại có thể dùng cách thức này để khiến nàng và Sở Lăng Thiên ghê tởm.

“Tam nha đầu, ngay cả con cũng làm trái ý chỉ của trẫm?” Sở Kim Triều vẻ mặt không vui, “Không phải chỉ là một nơi ở thôi sao, đáng để các người giữ gìn như thế à? Trẫm làm sao không nhớ Tĩnh phi chứ.”

“Phụ hoàng, nhi thần không phản đối nữa.” Sở Lăng Thiên thở dài, đành nói, “Chỉ cần phụ hoàng đồng ý để con dọn hết đồ đạc của mẫu phi về phủ, tránh để chúng làm bẩn mắt của Thần phi nương nường.”

“Thất điện hạ, cần gì lãng phí thế.” Chu Tuyết Tranh cười nói, “Lúc này dân chúng đang đói khổ, ngay cả lương thực cũng sắp không có., Chẳng qua chỉ là một số đồ đạc thường dùng, có thể sử dụng lại, ta cũng có thể dùng đồ cũ mà. Điện hạ dọn đi rồi, ta lại phải mua cái mới, cần phải tốn không ít ngân lượng, trước mắt, vẫn nên tiết kiệm đi. Điện hạ thân là hoàng tử, phải làm gương mới đúng.”

“Tranh nhi nói phải, Thiên nhi, không cần làm chuyện vô ích. Nếu con dọn đồ đạc đi rồi, những khi trẫm nhớ Tĩnh phi, không lẽ phải đến Thất vương phủ.”

Sở Lăng Thiên lạnh lùng liếc Sở Kim Triều một cái, không nói gì nữa. Y không rõ, tại sao Sở Kim Triều lại như trúng độc của Chu Tuyết Tranh, y biết mình có nói gì cũng ông cũng nghe không lọt tai: “Nhi thần cáo từ, chúc mừng phụ hoàng.”

“Thần nữ cáo lui!” Gia Cát Linh Ẩn đi theo Sở Lăng Thiên ra khỏi Dịch Khôn Cung.

Ngay sau đó, mấy người Sở Lăng Dực cũng đi ra, Sở Lăng Hàn tức giận mắng chửi Chu Tuyết Tranh: “Tiện nhân! Lại muốn vào sống trong tấm cung của mẫu phi, có phải phụ hoàng bị ả cho uống thuốc mê hồn rồi không!”

“Thất đệ, Cửu đệ, bớt giận đi.” Trong lòng Sở Lăng Dực cũng bất bình dùm Tĩnh phi, “Dáng vẻ hiện giờ của phụ hoàng, thì có nói gì người cũng chẳng nghe lọt tai đâu.”

“Ta biết.” Sở Lăng Thiên gật đầu, “Ta không sao.”

Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng nắm tay y, khẽ nói: “Thất gia yên tâm, nàng ấy có bản lĩnh thuyết phục Hoàng thượng cho nàng ấy vào sống trong Đạp Tuyết Cung, ta cũng có bản lĩnh bắt nàng ấy dọn ra ngoài. Không cần tức giận với Hoàng thượng.”

Sở Lăng Thiên gật đầu, chỉ có nữ tử trước mặt này mới có thể làm dịu đi cơn giận của y.

Lúc này, Gia Cát Hồng Nhan đi tới, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt tất cả đều là phần hận: “Tam muội, sức khỏe của phụ thân gần đây không tốt, muội cùng ta quay về phủ Thừa tướng thăm cha đi. Mẹ phải đốt tứ thất[1], muội trở về đốt chút giấy ẹ đi.”

“Ha ha.” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Tỷ nghĩ sai rồi, đó là cha tỷ, không phải cha ta, ta không về đâu. Mẹ của ta cũng đã chết năm năm trước rồi.”

“Gia Cát Linh Ẩn, không thể tưởng tượng người là một kẻ vô tình vô nghĩa như thế. Phụ thân và mẫu thân từ nhỏ đối đãi thế nào với người, người lại có thể không trở về thăm ông một lần. Người vong ơn phụ nghĩa như người, hoàn toàn không xứng làm vương phi!”

“Lục ca...” Sở Lăng Thiên sắc mặt âm u, “Coi chừng trắc phi của huynh đi, nàng ta có tư cách gì bình phẩm thể tử của bản vương, nếu nàng ta lại ăn nói vô lễ, ta sẽ không khách sáo.”

Sở Lăng Hiên trừng mắt với Gia Cát Hồng Nhan: “Còn không hồi phủ! Ra ngoài chỉ toàn mắt mắt xấu hổ.”

“Lục điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan âm ức nhìn Sở Lăng Hiên, “Người ta đều biết che chở nữ nhân của mình, còn người chỉ biết dạy bảo ta, người không phải là nam nhân à!”

“Chát!” Trên mặt Gia Cát Hồng Nhan bắt ngờ ăn một cái tát, Sở Lăng Hiên lạnh lùng nhìn nàng, gằn giọng, “Gia Cát trắc phi, bản vương lặp lại lần nữa, nhận rõ thân phận của ngươi!”

“Người...” Bị ăn một bạt tai của Sở Lăng Hiên ở trước mặt bao nhiêu người, Gia Cát Hồng Nhan nhất thời tủi hổ và giận dữ không chịu nổi, đành phải ôm mặt cúi đầu, không nói một lời đứng nép sang một bên.

“Đi thôi.” Sở Lăng Thiên nắm thật chặt tay Gia Cát Linh Ẩn, nhìn Gia Cát Hồng Nhan, ngoài miệng tươi cười, cùng là con gái của Gia Cát Chiêm, thật sự là kém nhiều lắm.

Gia Cát Linh Ẩn trầm tư, Đại phu nhân đã qua đời được một tháng, thời gian trôi qua nhanh thật. Nhưng Gia Cát Chiêm vẫn còn sống yên ổn lắm, một ngày nào đó, nàng cũng sẽ khiến ông phải trả giá lớn.

Chiều hôm nay, Gia Cát Linh Ẩn đang ở Ngâm Hương Các xoa bóp chân cho Nguyệt Lan, trong cung đột nhiên truyền đến tin tức, nói Hoàng hậu nương nương triệu nàng vào cung. Tiêu Ôn vội trộm nhờ người truyền tin cho nàng biết, là Tiêu lão thái quân đến trước mặt Hoàng hậu cáo trạng, tố cáo nàng bất hiếu, xúi giục Hoàng hậu nhờ Hoàng thượng hạ chỉ bảo Thất vương gia hưu nàng.

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, bảo Kinh Phong nhanh chóng đi tìm một người giúp nàng, mấy hôm nay bận quá, nàng lại quên mất chuyện của Tiêu gia.

Nàng mới bước vào Dịch Khôn Cung, Tiêu lão thái quân liền nói: “Nương nương, người nhìn nó đi, người triệu nó tới mà lại chậm chạp như thế, đúng là không để nương nương vào mắt, có thể nghĩ, thường ngày trong phủ Thừa tướng nó tự tung tự tác thế nào, bức tử mẹ mình, ngay cả mẹ nó qua đời một tháng, cũng không quay về đốt giấy.”

“Lão phu nhân không cần tức giận, bản cung sẽ hỏi rõ ràng. Tam nha đầu, con nói xem, vì sao hôm nay đến chậm?”

“Bẩm nương nương, con cảm thấy có chút không khỏe, lo lắng sẽ lây cho người, nên uống thuốc xong mới dám tiến cung.”

“Hóa ra là vậy. Thừa tướng phu nhân nói thế nào cũng là mẹ con, tại sao con không quay về cúng giỗ? Sở gia không nên có đứa con dâu không hiếu thuận như vậy.” Giọng nói Hoàng hậu có chút không vui.

“Hoàng hậu nương nương, người có điều không biết, Mẫn nhi chính là bị nó hại chết, nữ nhân lòng dạ rắn rết này, nương nương nhất định phải giúp Mẫn nhi lấy lại công bằng.”

“Lão phu nhân, đợi bản cung nói xong, thì phu nhân nói cũng không muộn.” Hoàng hậu không vui nói, “Tam nha đầu, có việc này không? Bản cung thấy con là một nha đầu thiện lương, sao lại làm ra chuyện như vậy?”

“Bẩm nương nương, mẹ bị độc bộc phát, là bởi vì mẹ vô duyên vô cớ phạt nô tỳ của con, phụ thân phạt mẹ quỳ hai canh giờ trong tuyết, khí lạnh làm cho độc bộc phát, mẹ không chịu được thống khổ nên tự tử. Mà tại sao mẹ bị trúng độc, là bởi vì ở Thiên hoa tự, mẹ trao đổi điều kiện với Hoàng Linh sư thái, bảo sư thái đốt chết con và Lục di nương, không cẩn thận nên bị sư thái hạ độc, chuyện này, hẳn là nương nương cũng có nghe mà?”

“Ừm.” Hoàng hậu gật đầu, “Chuyện này quả thực bản cung có biết. Lão phu nhân, bản cung niệm tình phu nhân mất con gái, đau lòng cực hạn, chuyện phu nhân vu oan Tam tiểu thư, bản cung sẽ không truy cứu. Không được đến trước mặt bản cung bịa chuyện nữa, bằng không, bản cung sẽ không khách khí.”

“Nương nương...” Tiêu lão thái quân không ngờ Gia Cát Linh Ẩn chỉ nói dăm ba câu đã khiến Hoàng hậu tin tưởng, vậy bản thân hôm nay không phải đến không sao? Nghĩ đến thảm trạng của Tiêu Mẫn, trong lòng bà đau như dao cắt.

“Lão phu nhân, được rồi, tướng quân Tiêu Duẫn đánh thắng trận trở về, Hoàng thượng ngày mai sẽ mở tiệc tẩy trần cho tướng quân, lúc đó bà nhất định phải tới.”

Thấy Hoàng hậu đã nói đến nước này, Tiêu lão thái quân cũng không dám dây dưa nữa, “Dạ, lão thân nhất định đến đúng giờ.”

Sau khi Tiêu lão thái quân rời khỏi, Gia Cát Linh Ẩn cũng đứng lên chuẩn bị cáo lui: “Nương nương, nếu không có chuyện gì khác, thần nữ xin phép cáo lui.”

“Tam nha đầu đừng vội, con ngồi xuống, nói chuyện với ta một chút.” Hoàng hậu chậm rãi nói.

“Dạ, nương nương.” Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống, ung dung nhìn Hoàng hậu.

“Con và Thiên nhi thành thân cũng được một tháng rồi, bụng có thay đổi gì không?”

“Nương nương, nguyệt tín của con vừa mới hết, e rằng phải làm người thất vọng rồi.” Gia Cát Linh Ẩn hiểu Hoàng hậu thực sự muốn hỏi gì, điều bà quan tâm, thực ra là muốn tìm hiểu năng và Sở Lăng Thiên có phải đã có con hay không.

“Không vội, không vội.” Hoàng hậu cười cười, tâm trạng cũng tốt hơn, “Các con còn trẻ, chuyện này có gấp cũng không được. Trữ Hạ, mang tượng quan âm tổng tử bản cung cầu được tới đây.”

“Dạ, nương nương.” Trữ Hạ đi vào trong, chốc lát, cầm một pho tượng quan âm bạch ngọc đi ra, “Nương nương, quan âm tổng tử đã mang tới.”

“Tam nha đầu, quan âm bồ tát này, con thỉnh về phủ đi, bản cung cam đoan, chưa tới hai tháng, con sẽ có tin vui.” Hoàng hậu mỉm cười, Gia Cát Linh Ẩn lại thấy bên trong mỗi một nụ cười của bà đều có cất giấu dao găm.

“Đa tạ nương nương, thần nữ nhất định cung phụng, sớm ngày khai chi tán diệp cho Thất điện hạ.” Gia Cát Linh Ẩn vẽ mặt thành khẩn, cung kính tiếp nhận lấy bạch ngọc quan âm, cẩn thận ôm trong tay.

“Con về phủ trước đi, tới mai là tiệc tẩy trần của Tiêu tướng quân, con cùng đến với Thiên nhi nhé.”

“Dạ, mẫu hậu, thần nữ cáo lui.”

Gia Cát Linh Ẩn suy nghĩ về tượng bạch ngọc quan âm kia, Hoàng hậu tuyệt đối không có lòng tốt như thế, quan âm này chắc chắn có điều lạ. Nàng cẩn thận quan sát tượng quan âm, nhìn không ra có gì khác thường, nàng lại ngửi, cũng không có mùi gì lạ. Nhưng xuất phát từ sự cẩn thận, nàng tuyệt đối sẽ không đặt tượng quan âm này bên mình, càng đừng nói ngày ngày cung phụng.

“Vương phi nương nương, người đã về?” Ứng tổng quản thấy Gia Cát Linh Ẩn hồi phủ, lập tức bước tới nghênh đón, “Vương gia đang đợi người dùng bữa.”

“Ừ, ta biết rồi.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Vương gia ở đâu?”

“Ở thư phòng.”

“Vậy thì dùng bữa ở thư phòng đi.”

“Dạ, vương phi nương nương, để nô tài đi phân phó.”

Do quen có nàng ở bên, khi không có nàng, Sở Lăng Thiên đọc sách cũng không yên, rốt cục cũng nhìn thấy bóng dáng nàng xuất hiện ở cửa thư phòng, y buông sách trong tay xuống, vội vàng tiến lên, cầm lấy bàn tay lạnh băng của nàng, đặt lên ngực xoa xoa, đau lòng nói: “Trông nàng kia, tay còn lạnh hơn cả băng nữa, chi bằng bảo đại phu trong phủ xem thử, cho chút thuốc điều trị.”

“Cơ thể của ta trời sinh kỳ lạnh, không phải bệnh tật gì, thuốc đắng muốn chết, ta không uống đâu.” Nàng bĩu môi, làm nũng.

Y ngồi xuống, đặt nàng ngồi lên đùi mình, mới không thấy một chút, y đã nhớ nàng: “Mẫu hậu tìm nàng có chuyện gì? Tiêu lão thái quân kia lại bày trò quỷ gì nữa?”

[1] Đốt tứ thất là một tập tục thời xưa, người sau khi chết thì cách bảy ngày đều là ngày giỗ, cúng tế một lần, ngày giỗ thứ tư được gọi là ‘tứ thất’.

195. Chương 195: Không Nên Phụ Lòng Tốt Của Người Khác

“Bà ấy à, tổ cáo ta là đứa con bất hiếu. Hoàng hậu đưa ta cái này, bảo ta mang về thờ cúng.” Nàng lấy ngọc Quan Âm ra nhét vào tay Sở Lăng Thiên.

“Đây là...” Sở Lăng Thiên cầm ngọc Quan Âm, “Quan Âm tống tử? Bà ấy mà tốt như vậy sao? Thứ này nhất định không tốt, lát nữa ta sẽ vứt đi.”

“Tùy chàng. Ta thấy chúng ta nên hoãn lại việc sinh con. Bị nhiều người để ý như vậy sẽ có hại đến cả thể chất lẫn tinh thần của nó. Đợi Thái tử, Sở Lăng Hiền, Cửu điện hạ đều sinh con rồi chúng ta hãy suy nghĩ đến, như vậy là tốt nhất.”

“Nương tử nói lúc nào sinh được thì sinh, không sinh cũng được. Vi phu thương nàng sẽ bị đau, nhưng mà có một tiểu tử để lên mặt với bọn họ cũng hay lắm.” Nhắc đến đề tài này, mỹ nhân lại nằm trong ngực, Sở Lăng Thiên bỗng nhiên cảm thấy được thân thể có chút khô nóng. Đã nhiều ngày thân thể Gia Cát Linh Ẩn không tiện, y đã nhịn mất mấy ngày. Y tiến đến bên tai nàng, nhỏ giọng nói, “Nương tử, ta muốn nàng bây giờ. Cũng đã mấy ngày rồi.”

“Đừng làm loạn.” Gia Cát Linh Ẩn đẩy y, “Đi ăn cơm thôi.”

“Vậy để cho ta hôn nàng một cái.” Y nhẹ nhàng dừng ở đôi môi lạnh như băng của nàng, đầu lưỡi giao hoạt cạy mở hàm răng nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, mặc dù hai người đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, nhưng mà mỗi lần đối mặt với y tim nàng vẫn đập rất nhanh, giống như lần đầu tiên động tâm với y. Nàng bị sự ôn nhu cuốn lấy mà rơi vào tay giặc, chủ động tới gần y, triền miên hết sức. Cho đến lúc ngoài thư phòng vang lên tiếng bước chân, hai người mới tách nhau ra. Y nhìn thấy nàng thẹn thùng trong lòng lại nổi lên nhu tình, y nói nhỏ bên tai nàng: “Buổi tối phải bồi thường ta thật tốt, ta muốn mấy lần thì phải từng ấy lần.”

Nàng thẹn thùng cười, bắt đắc dĩ lắc đầu: “Đều tùy chàng, được chưa? Thất điện hạ, đi ăn cơm thôi.” Ngoại trừ mấy ngày thân thể nàng không tiện, y gần như mỗi đêm đều đòi hỏi, mỗi lần nàng đều không chịu nổi. Y dường như luôn không thỏa mãn khiến cho nàng không nhịn được yêu thương y.

Dùng xong bữa trưa, Gia Cát Linh Ẩn đến Ngâm Hương Các, xoa bóp chân cho Nguyệt Lan.

“Tiểu thư, nô tỳ như thế này cũng cảm thấy hạnh phúc rồi, tiểu thư không cần phải ngày ngày vất vả vì nô tỳ, nên chăm sóc nhiều hơn cho Thất điện hạ, sao có chuyện chủ tử đi hầu hạ nô tỳ chứ.” Gia Cát Linh Ẩn vì nàng trả giá, Nguyệt Lan để trong mắt cũng ghi tạc trong lòng. Nàng nhận không nổi ân tình này.

“Nguyệt Lan, không được nói như thế nữa.” Gia Cát Linh Ẩn cũng không ngẩng đầu lên, rất chăm chú điểm vào huyệt vị, “Ta chưa bao giờ coi ngươi là nô tỳ, các người đi theo ta thì chính là bằng hữu của ta. Nguyệt Lan, người ngàn vạn lần không nên nản lòng, tin tưởng ta, người nhất định có thể đứng dậy được.”

“Dạ.” Nước mắt Nguyệt Lan không cầm được mà rơi xuống, “Để không phụ v nỗi khổ tâm của tiểu thư, nô tỳ nhất định sẽ đứng dậy được.”

Mộc Tê cùng Tiểu Điệp nghe xong cũng không kìm được nước mắt. Có thể gặp được một chủ tử tốt như vậy đúng là phúc khí bản thân tu luyện mấy đời.

Gia Cát Linh Ẩn vừa mới xoa bóp xong cho Nguyệt Lan, mới rảnh tay thì Ngâm Hương Các có một vị khách tới.

Nhìn thấy người tới, Gia Cát Linh Ẩn vô cùng vui vẻ, nàng tự mình rót một chén trà, “Cẩm Phàm tỷ tỷ, hôm nay sao lại có thời gian đến đây thế này?”

“Linh nhi, lâu rồi ta cùng muội không đi dạo phố. Sơn của ta đã dùng hết rồi, đồ trong phủ mua về ta lại không thích, muốn muội đi cùng chọn giúp ta.” Trần Cẩm Phàm mỉm cười nói.

“Được, muội đi cùng tỷ.” Gia Cát Linh Ẩn khoác lấy tay Trần Cẩm Phàm, “Muội tới nói với Thất gia một tiếng đã.”

“Ừ.” Trần Cẩm Phàm gật đầu, cùng nàng đi ra khỏi Ngâm Hương Các, nàng cười, “Thất ca từ nhỏ đã không giống người thường, cả ngày lạnh tanh, mặt thì nghiêm nghị, ta nhìn thấy huynh ấy cũng thấy rất xa cách. Có đôi khi ta còn nghĩ không biết nữ tử nào sẽ chịu được huynh ấy, cũng không biết huynh ấy sẽ thích nữ tử có bộ dáng như thế nào. Cho đến khi muội xuất hiện, ta mới biết được huynh ấy cũng không đáng ghét đến như vậy. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, lời này thực không giả chút nào.”

“Vậy anh hùng là Đại ca muội cũng không qua được ải mỹ nhân là tỷ rồi.” Gia Cát Linh Ẩn trêu ghẹo nói.

Gia Cát Linh Ẩn đến thư phòng nói với Sở Lăng Thiên một tiếng, sai người mang áo bông màu hồng nhạt tới cho nàng, mặc vào cho nàng sau đó mới để cho nàng rời đi.

“Thất ca đúng là tri kỷ, có nương tử nên không quan tâm đến muội muội là ta nữa.” Trần Cẩm Phàm cười hì hì nói.

“Nha đầu này, nếu ta đối với muội như vậy thì nam nhân của muội sẽ tới tìm ta liều mạng mất!”

Trần Cẩm Phàm ngượng ngùng cúi đầu, khuôn mặt nổi lên hai đóa mây đỏ, kéo Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, chúng ta không để ý tới huynh ấy nữa, đi thôi.”

“Hai người phải cẩn thận, về sớm một chút!” Sở Lăng Thiên lo lắng dặn dò.

“Chỉ đi có một buổi thôi mà Thất ca lại lo lắng đến như vậy sao?” Trần Cẩm Phàm nhỏ giọng nói thầm với Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn bất đắc dĩ cười, đối với sự bám dính của Sở Lăng Thiên với nàng, nàng có chút chịu không nổi.

Nước Lăng Nguyệt có chút không giống nước khác, nữ tử không ra khỏi nhà mà chỉ ở nhà chăm sóc con cái, hiếu thuận cha mẹ chồng. Nữ tử nước Lăng Nguyệt có thể ra ngoài du ngoạn, nghe kịch uống trà, hơn nữa thợ làm ở lương thực Linh Thiên lại là nữ tử đã khiến địa vị của nữ tử càng được đề cao hơn. Đầu đường tụ tập tốp năm tốp ba nữ tử rực rỡ muôn màu qua lại ở các cửa hiệu.

Gia Cát Linh Ẩn giúp Trần Cẩm Phàm mua được một ít sơn nước, hai người ra khỏi cửa hiệu liền bị hai người uống say đụng phải.

“Sao lại có người say ở chỗ này?” Trần Cẩm Phàm nhíu nhíu mày, “Linh nhi cẩn thận, đừng để bọn họ đụng vào.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, cũng không để ý.

Hai người tránh ra khỏi hai người kia, muốn rời đi.

Lúc này, bụng Gia Cát Linh Ẩn bỗng nhiên kêu lên, nàng ngượng ngùng che bụng lại.

“Linh nhi đói bụng sao? Ta mời muội tới trà lâu ăn chút gì đó, coi như cảm tạ muội hôm nay đi cùng với ta, được không?”

“Muội đây cung kính không bằng tuân mệnh.”

Đúng lúc bên cạnh có một trà lâu, hai người chọn một chỗ ngồi xuống, gọi mấy món điểm tâm, một ấm trà nóng, lúc này Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy thân thể ấm lên nhiều.

“Linh nhi, đại ca muội khi nào thì trở về? Có thể gửi thư không?” Trần Cẩm Phàm nhẹ nhàng cắn một miếng điểm tâm rồi hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Huynh ấy chắc là có gửi thư nhưng mà có thể chưa đến được chỗ tỷ thôi. Huynh ấy mới tới Doanh Xuyên chắc hẳn là có rất nhiều chuyện phải xử lý, nhưng mà muội tính, thứu cũng nên đến rồi.”

“Không biết chàng ấy có tốt không, Doanh Xuyên địa thế nguy hiểm không cầu chàng làm tốt mọi việc, chỉ cần bình an là được rồi.”

“Đại ca cưới được tỷ thật đúng là phúc của huynh ấy. Ở tận Doanh Xuyên lại có một nữ tử ở Ngân Đô tâm niệm niệm nghĩ đến huynh ấy. Huynh ấy nhất định cũng rất nhớ tỷ.”

“Ai biết được? Bên ngoài phồn hoa vô tận, chỉ sợ rằng đã sớm quên mất ta rồi.”

“Trong lòng tỷ đâu nghĩ như vậy! Điểm ấy thì tỷ có thể yên tâm, nhân phẩm của đại ca tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này.”

“Chuyện này... Là có ý gì?”

“Chính là yêu thương nữ nhân khác.”

“Chàng ấy dám!”

“Ha ha.” Nhìn thấy bộ dáng Trần Cẩm Phàm trừng mắt lên thật đáng yêu, nàng nhin không được thoải mái cười to, “Huynh ấy nhất định không dám!”

Hai người lại hàn huyên một hồi, bụng cũng no, Trần Cẩm Phàm nhìn sắc trời bên ngoài, “Không còn sớm nữa, ta đưa muội trở về. Nếu về muộn, Thất ca nhất định sẽ không yên. Tiểu nhị, tính tiền!”

“Không cần đưa muội về, tỷ cũng trở về sớm đi.”

Trần Cẩm Phàm muốn lấy túi tiền ra, sờ sờ trong lòng, trong lòng lại không thấy bóng dáng của túi tiền, nàng cả kinh kêu lên, “Hong rồi! Bạc của ta không thấy nữa.”

“Để muội.” Gia Cát Linh Ẩn sờ sờ bên hông, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi, “Bạc của muội cũng không thấy.”

Tiểu nhị đứng ở cửa, cảnh giác mà nhìn các nàng, rất sợ các nàng thừa dịp hấn lơ là liền chạy trốn. Trong mắt hấn lộ ra vẻ mặt hèn mọn, hai nữ tử xinh đẹp như thế, ăn mặc cũng đẹp dễ quý giá thể mà ngay cả bạc cũng không có.

“Tiểu nhị ca, người xem...” Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng nói, “Bạc của chúng ta đã bị kẻ trộm lấy đi, ta sai người đưa tới sau được không?”

“Không được!” Tiểu nhị lập tức từ chối, “Cô nương, nếu các người không trả nổi tiền thì cứ việc nói thẳng, ta không tin được các người đi rồi có có thể đem bạc quay lại hay không. Nhưng mà...” Trong mắt hấn lộ ra chút dâm tà, “Nếu các người để cho ta hôn một cái, ta sẽ không tính toán nữa.”

“Người vô sỉ!” Trần Cẩm Phàm tức giận đến mặt đỏ lên, “Chúng ta cũng không phải là không trả tiền, sau này sẽ cho người gấp đôi!”

“Vị cô nương này, không có bạc thì không thể rời khỏi trà lâu, đây là quy tắc ở đây. Ta đã thấy nhiều người ăn mặc giống như tiểu thư, thực ra là ăn uống mà không có tiền trả.”

“Xảy ra chuyện gì? Sao lại ầm ĩ như vậy?” Một bóng người cao lớn từ phòng bên cạnh đi vào, vẻ mặt không vui hỏi.

“Đại gia, thật xấu hổ vì đã quấy rầy nhã hứng của người. Hai vị cô nương này muốn ăn không, đại gia người tới đúng lúc lắm, phân xử đúng sai xem.” Tiểu nhị khom lưng, cùng với thái độ đối với hai người Gia Cát Linh Ẩn quả thực cách biệt một trời một vực.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn người xuất hiện ở cửa, sắc mặt thay đổi, trong lòng cả kinh, không nghĩ tới lại gặp hấn ta ở chỗ này. Người đứng ở cửa chính là con trai của Tiêu Lương, Tiêu Duẫn, mấy ngày trước vừa thắng trận trở về. Tiêu Duẫn không biết nàng nhưng nàng lại nhớ rõ hấn. Trước đây, lúc Gia Cát Hồng Nhan khi

dễ dàng, hắn cũng đóng góp một ít chuyện xấu. Chẳng qua là nhiều năm sau Tiêu Duẫn đã không nhận ra nàng.

Tiêu Duẫn nhìn hai nữ tử trong phòng đều là dung mạo kinh người, đặc biệt là nữ tử mặc quần áo màu hồng nhạt, là người xuất trần nhất hắn từng gặp qua. Người kia tuy rằng không bằng nữ tử mặc áo hồng nhạt nhưng cũng là nữ tử nổi bật. Hắn nhếch khóe miệng lên, “Nợ của hai vị cô nương, ghi cho bản tướng, lát nữa bản tướng sẽ trả.” Hắn cười với hai người, “Tại hạ Tiêu Duẫn, không biết hai vị cô nương xưng hô thế nào? Có thể trở thành bằng hữu với nhau không?” Tiêu Duẫn không nhìn thấy tùy tùng vẫn nháy mắt với hắn, vẫn nghĩ rằng đây là hai nữ tử bình thường.

“Tiêu tướng quân, không cần đâu! Chúng ta bị trộm mất bạc cũng không phải là không trả nổi.” Gia Cát Linh Ẩn tháo một cây trâm trên đầu xuống, đặt trên bàn, “Tiểu nhị ca, trâm cài này trả tiền trà nước được không?”

Về mặt tiểu nhị hoài nghi cầm lấy cây trâm, cẩn thận đánh giá một chút, xác nhận là đồ thật thì liên tục gạt đầu, thái độ lại vô cùng kiêu căng: “Được rồi, ta chấp nhận cái này, tiền cho các người rồi.”

“Cảm Phàm tỷ tỷ, chúng ta đi thôi.” Gia Cát Linh Ẩn bước qua Tiêu Duẫn, rời đi.

“Hai vị cô nương.” Tiêu Duẫn ngăn lại đường đi của các nàng, “Có thể cho tại hạ biết quý danh của hai vị, nhà ở đâu không? Bản tướng thật tình muốn làm bằng hữu với hai người.”

“Bằng hữu như tướng quân, chúng ta không nhận nổi, mời tướng quân tránh ra.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói.

“Cô nương, phải biết rằng nếu bản tướng muốn biết thì nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để biết được. Chưa có nữ tử nào dám ngỗ nghịch với bản tướng quân, cô nương thật không biết điều.” Trong mắt Tiêu Duẫn có vài phần tức giận, lấy thân phận của hắn, còn có nữ tử nào dám cự tuyệt hắn chứ.

196. Chương 196: Giới Thiệu Cũng Chính Là Tên Nhân Vật Chính Trong Truyện. Đã Mười Năm Trôi Qua Mà Cơ Phẫn Nộ Từ Trước Đó Vẫn Còn Y Nguyên. Ngày Mà Nàng Phải Theo Sở Lăng Hiên Về Làm Nương Tử.

“Tướng quân thật có bản lĩnh.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Nếu tướng quân còn không chịu tránh ra, bản cô nương sẽ la lên. Đường đường là tướng quân lại đi ức hiếp hai nữ tử trời gả không chặt, truyền ra ngoài, thanh danh của tướng quân coi như bị hủy.”

“Ha ha.” Tiêu Duẫn cười lạnh, “Thì ra là một nha đầu miệng lưỡi bén nhọn!” Hắn lại nhìn qua Trần Cẩm Phàm, “So ra, vị cô nương này đáng yêu hơn.” Hắn nép người, nhường đường, để hai nàng đi.

“Tiêu Đại, người đi tra thân phận của hai nữ tử kia.” Sau khi Gia Cát Linh Ẩn và Trần Cẩm Phàm đi khỏi, Tiêu Duẫn nói với gia đình Tiêu gia đi theo mình.

“Đại... Đại công tử.” Tiêu Đại lắp bắp nói, “Thân phận hai vị cô nương vừa rồi không nhỏ. Nữ tử áo hồng là Tam tiểu thư của Gia Cát phủ Thừa tướng, hiện là Thất vương phi. Người kia là quận chúa Cẩm Phàm.”

“Hả?” Tiêu Duẫn nheo mắt, vẻ mặt kinh ngạc, Thất vương phi, quận chúa Cẩm Phàm, quả thật thân phận không nhỏ, “Sao ngươi lại không nói sớm?” Hắn đã sớm biết tính tình Thất vương Sở Lăng Thiên không tốt, nếu hắn biết mình bốn cột vương phi của hắn, nhất định sẽ không tha ỉnh. Hắn càng không nghĩ tới, nữ tử kinh diễm kia lại có thể là Tam tiểu thư phủ Thừa tướng, là thứ nữ hắn từng ức hiếp vô số lần.

“Nô tài đã ra hiệu bằng mắt với công tử, tại công tử không thấy.” Tiêu Đại ầm ừ nói.

“Thôi!” Tiêu Duẫn nheo mắt, “Quận chúa Cẩm Phàm có hôn ước chưa?”

“Vẫn chưa.”

“VẬY là tốt rồi!” Tiêu Duẩn nhú mày, khoe miệng hiện lên tia cười lạnh, “Xem ra, lần này bản tướng trở về, nên giải quyết chung thân đại sự.” Dứt lời, hần nhếch miệng, dùng đầu lưỡi liếm môi, rồi quay về gian phòng của mình.

Nghe được đối thoại của hai người, tay cầm trâm của tiểu nhị run rẩy, hần làm sao cũng không đoán được, hai nữ tử kia lại có thân phận cao quý như thế. Nhớ tới lời nói vô sỉ của mình, nhất thời sợ tới mức tè ra quần, vội vàng về phòng dọn hành lý, theo cửa sau của trà lâu trốn mất.

Gia Cát Linh Ẩn và Trần Cẩm Phàm ra khỏi trà lâu, nhìn thấy trong một ngõ nhỏ đang vây đầy người, đến gần thì thấy là một thuật sĩ giang hồ, đang xem tướng số ọi người.

“Những chuyện đoán số đoán mệnh này, biết rõ là lừa tiền, tùy tiện nói mấy câu, liền lừa được người khác vui vẻ mà bỏ tiền ra.” Trần Cẩm Phàm tức giận nói.

“Cô nương à, vị thần tiên này nói rất chính xác, hơn nữa không phải trả tiền.” Một đại thẩm bên cạnh nói, “Không tin thì cô nương cũng có thể thử xem.”

“Ta không tin đâu.” Trần Cẩm Phàm nói.

“Cô nương, có thể để lão phu tính cho cô nương một quẻ không?” Lão thần tiên ngẩng đầu, mỉm cười hỏi.

“Vậy lão nói thử xem, nếu nói đúng, ta sẽ tin lão, lão xem xem đường tình duyên của bản cô nương thế nào.” Trần Cẩm Phàm ngồi xuống, nhìn lão thần tiên.

Lão thần tiên nhìn tướng mạo của nàng, lại bảo nàng đưa tay ra, cẩn thận xem xét, vuốt chòm râu trắng phau, ông nói: “Cô nương, tuy rằng trước mắt cùng nam tử ngưỡng mộ trong lòng mỗi người một nơi, nhưng hai tim một nhịp. Kết quả cũng tốt, tướng mạo của cô nương sẽ nhiều con nhiều phúc.”

“Chính xác quá!” Trần Cẩm Phàm vui vẻ cười nói, “Lão thần tiên, ta tin lão!” Nàng đứng lên, kéo Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống ghế, “Lão thần tiên, lão xem giúp muội muội ta đi.”

Lão thần tiên chỉ liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, liền nói ngay: “Thứ cho lão phu nói thẳng, mạng của cô nương rất cứng, sẽ làm bị thương đến những người thân thiết nhất bên cạnh mình.”

“Lão thần tiên, cái này không đúng!” Trần Cẩm Phàm có chút tức giận nói, “Muội muội ta mệnh tốt như vậy, bên cạnh cũng có phu quân yêu thương nàng, sao có thể làm tổn thương đến y chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng cứ để lão thần tiên nói tiếp, “Lão thần tiên, có biết tại sao không?” Bằng hữu thân cận của nàng, người thân bên cạnh nàng, người nàng yêu nhất, nàng sẽ làm họ bị thương sao? Chẳng lẽ Nguyệt Lan chính là bắt đầu?

“Cô nương, nghịch thiên sửa mệnh, dù sao cũng phải trả giá.” Lão thần tiên ngậm miệng lại, không nói nhiều nữa.

“Làm phiền rồi.” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, nàng hiểu nghịch thiên sửa mệnh mà ông nói là ý gì, kiếp này của nàng, rốt cục phải chịu trả giá cả đời này sao, tại sao nàng phải trả giá lớn như vậy.

Môi Trần Cẩm Phàm mấp máy, muốn nói lại thôi, nàng kéo Gia Cát Linh Ẩn ra ngoài, an ủi nói: “Linh nhi đừng để trong lòng, nhất định là lão ấy nói bậy bạ thôi. Lời của giang hồ thuật sĩ, nghe để cười thôi, đừng tin.”

“Cẩm Phàm tỷ tỷ, muội không sao.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, trong lòng lại rất nặng nề, lão thần tiên chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra được nàng nghịch thiên sửa mệnh, nàng liền biết ông không phải ăn nói vớ vẩn. Nhưng nàng không tin ông trời, không tin số mệnh, “Mệnh của muội là do muội chứ không do trời.”

Trần Cẩm Phàm gật mạnh đầu, cảm thấy đau lòng thay cho sự kiên cường của nàng, cũng vì nàng mà âm thầm cầu nguyện. Nếu thực sự nàng có thể làm bị thương đến Sở Lăng thiên thì nàng làm sao tiếp nhận được đây. Trần Cẩm Phàm muốn đưa nàng về, nàng không chịu, Trần Cẩm Phàm cũng không ép, hai người chia tay nhau ở ngã rẽ.

Trước cửa Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên đang chuẩn bị ra ngoài tìm nàng, trông thấy nàng về, y mới yên tâm. Y cầm lấy tay nàng, nhất thời cảm thấy buốt giá, cảm giác lạnh lẽo này y chưa từng cảm thấy trước đây. Y cầm lấy tay nàng đặt lên miệng hà hơi, làm ấm tay cho nàng.

Thấy hai tay nàng trống không, nhin không được hỏi: “Không mua gì sao?”

“Đi cùng Cẩm Phàm tỷ tỷ mua là được, ta đâu thiếu thứ gì.”

“Nàng tiết kiệm như vậy, bạc của Thất vương phủ chừng nào mới xài hết đây!” Sở Lăng Thiên cười khổ, thông thường nam nhân thường lên án nữ tử làm lụn bại gia sản, họ không biết, gặp được một người không tiêu tiền cũng rất đau đầu.

“Tự có người giúp chàng tiêu mà!” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Hôm nay bạc của ta và Cẩm Phàm tỷ tỷ đều bị trộm mất, suýt nữa còn bị nhốt ở trà lâu không về được. Phải để lại một cây trâm, tiểu nhị kia mới để chúng ta đi.”

“Là trà lâu nhà ai? Bản vương đi đốt nó.”

“Người ta mở cửa buôn bán, cũng là việc có thể hiểu mà.” Gia Cát Linh Ẩn liếc nam nhân tính tình bạo ngược bên cạnh, nhắc nhở.

Hai người dùng xong bữa tối, Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên ở trong thư phòng xử lý một số chuyện, mới về phòng nghỉ ngơi. Y đi đằng sau nàng, y có cảm giác nàng có tâm sự. Tuy rằng nàng cố gắng làm ra vẻ tự nhiên, lại không qua được mắt y. Y hối hận hôm nay không đi cùng nàng, không biết nàng gặp phải chuyện gì phiền muộn.

“Linh nhi, chúng ta đến hậu viện ngắm tuyết đi?” Sở Lăng Thiên đề nghị, “Trời dần dần ấm lên rồi, tuyết cũng sẽ nhanh tan, nếu muốn ngắm, sẽ phải chờ năm sau.” Thấy nàng không đáp, y lại khẽ gọi, “Linh nhi.”

“Hả...” Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, lấy lại tinh thần, “Thất gia, người nói gì?”

“Cùng ta đến hậu viện ngắm tuyết được không?”

“Ừ.” Nàng gật đầu, khoát tay y, cơ thể nhích lại gần y, muốn từ trên người y tìm chút ấm áp.

Hậu viện vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng tuyết tan, hương hoa mai thoang thoảng, xem lẫn trong không khí lạnh lẽo truyền đến. Đêm yên tĩnh khiến tâm trạng của nàng bình ổn một chút, tuy rằng nàng nói chắc nịch với Trần Cẩm Phàm, mệnh ta do ta không do trời, nhưng chỉ có mình nàng biết, trong lòng nàng lo lắng nhiều lắm, nàng lo lắng nam tử bên cạnh nàng gặp bất trắc, nàng nên làm gì đây? Nghịch thiên sửa mệnh, tại sao phải trừng phạt nàng như vậy?

Đi đến một bếp lò trong đình, trên ghế đá đặt đệm lông thật dày. Sở Lăng Thiên ngồi vào ghế đá, vẫn cảm thấy từng trận lạnh lẽo, y ôm nàng vào lòng mình, không để nàng tiếp xúc với băng ghế lạnh lẽo kia. Hai tay nàng vòng ôm cổ y, nhẹ nhàng tựa vào vai y, im lặng không nói.

“Linh nhi, nàng có tâm sự à?” Y ôm trọn vòng eo nàng, dịu dàng hỏi.

“Ta... không có.” Nàng lắc đầu, “Thất gia, chàng tin số mệnh không? Nhân quả tuần hoàn, thiên đạo luân hồi, là thật ư?”

“Sao nàng lại đột nhiên hỏi thứ này?” Sở Lăng Thiên lắc đầu, “Ta không tin.”

“Lỡ như thật sự có thì sao?”

“Linh nhi.” Y xoay mặt nàng qua, dịu dàng nhìn vào mắt nàng, vẻ mặt lo lắng, ôn hòa hỏi, “Nàng nói cho ta biết xem rốt cuộc có chuyện gì?”

“Ta...” Ánh mắt nàng trốn tránh, không biết nên nói thế nào.

“Đồng hội đồng thuyền, đây là lời nàng nói. Nhưng nàng có tâm sự lại không cho ta biết, không để ta san sẻ với nàng, vậy thì đồng hội đồng thuyền gì chứ?” Sở Lăng Thiên giả bộ giận dỗi.

Gia Cát Linh Ẩn dừng một chút, giống như lấy hết can đảm, nói: “Để ta nói, hôm nay ta gặp được một thầy bói, lão nói mệnh ta rất cứng, sẽ làm bị thương đến người thân thiết nhất bên cạnh, Nguyệt Lan đã như vậy, ngộ nhờ chàng và đại ca xảy ra chuyện, ta... ta không muốn các người gặp phải chuyện không may.”

Hóa ra nàng đang lo lắng chuyện này, y nâng mặt nàng, hôn lên đôi môi lạnh lẽo của nàng, “Linh nhi ngốc, vừa hay ta cũng từng xem bói, thầy bói nói mạng của ta cần bầu bạn với một nữ tử có mạng cứng, thì mới bình an vô sự.”

“Chàng gạt ta.” Gia Cát Linh Ẩn không tin.

“Số mạng của mỗi người đều không thể xem một mình được, cũng không phải không thể phá giải, lão thầy bói ấy không biết bên cạnh nàng có ta, liền nói bậy bạ. Nếu nàng không tin, ngày khác chúng ta cùng đến để ông ấy xem, nhất định không phải như vậy. Và lại, không phải nàng từng nói với ta, chỗ của nàng gọi đây là phong kiến mê tín sao? Phải tin tưởng khoa học, phong kiến mê tín sẽ hại chết người.”

“Nhưng ta vẫn rất lo cho chàng.”

“Không cần sợ, Linh nhi, không sao đâu. Nếu ta thật sự gặp bất trắc, nàng sẽ làm gì?”

“Ta sẽ đi theo chàng, cùng lắm thì xuyên qua làn nữa thôi.”

“Vậy không phải được rồi sao, kết quả xấu nhất, chúng ta cũng có thể cùng nhau xuống âm tào địa phủ, nói không chừng còn có thể trọng sinh ở thế giới khác, có gì không tốt? Ta lại có thể lần nữa yêu thương nàng cả đời.”

Nàng tựa vào vai y, ôm chặt lấy y, chỉ vài lời nói của y đã khiến nàng an tâm không ít, đúng vậy, kết quả xấu nhất cũng không xấu đúng không. Nàng dụi dụi vào ngực y, “Sở Lăng Thiên, chàng thật tốt.” Nàng ngẩng đầu, hôn một cái lên mặt y.

“Đồ ngốc, lời của giang hồ thuật sĩ làm sao tin được.” Sở Lăng Thiên vuốt tóc nàng, “Chuyện trên đời này không có gì là bất biến.”

Nàng gật đầu: “Đúng, tất cả mọi chuyện trên đời, không có gì là không thể thay đổi được, cho dù là số phận đã định.”

“Chúng ta quay về phòng đi.” Y bế nàng lên, đi về phía tiền viện.

197. Chương 197: Động Thêm Một Chút

Trở về phòng, y dịu dàng giúp nàng thay y phục, giúp nàng rửa mặt. Biết trong lòng nàng phiền muộn, y chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, cùng nhau nằm trên giường, không có đòi hỏi gì ở nàng.

Hơi thở y phả vào cổ nàng, khiến lòng nàng có hơi bồn chồn, thật lâu không ngủ được. Nàng xoay người, mặt đối mặt với y, thấy y cũng chưa ngủ, chỉ đang dịu dàng nhìn nàng.

Tay nàng khẽ chạm vào khóe mắt y, lại trượt xuống môi y, “Sở Lăng Thiên, ta muốn hôn chàng!” Nếu như có một ngày, y thật sự xa rời nàng, bản thân nàng nhất định sẽ phát điên lên mất. Báo thù cái gì, ân oán cái gì, nàng suy nghĩ cẩn thận, cũng không quan trọng bằng y.

“Tới đi!” Sở Lăng Thiên nhắm mắt lại, ra vẻ phó mặc tất cả.

Gia Cát Linh Ẩn không thể chờ được nữa, hôn lên đôi môi ấm áp của y, nàng chưa bao giờ muốn hòa tan vào y mãnh liệt như lúc này, nàng yêu y, nàng muốn hôn lên mỗi một tấc da thịt trên người y, giành hết thấy mọi tốt đẹp cho y. Nàng nghiêng người, đè lên người y, thô lỗ xé mở quần áo của y, hôn lên da thịt của y.

“Linh nhi, nàng đúng là tiểu yêu tinh.” Sự chủ động của nàng làm y không kiềm chế được nữa, ngọn lửa trong lòng đột ngột bùng phát. Động tác vận vẹo của nàng làm y khổ sở, cơ thể nóng bỏng cứng rắn dưới từng cái hôn của nàng.

“Ta muốn nằm ở trên!” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Được!” Sở Lăng Thiên gấp gáp đáp, không ngờ nữ tử này cũng có mặt diên cuồng như thế. Cơ thể y nâng lên, để tiện dung nhập vào nàng.

Cảm giác được lấp đầy, nàng học theo dáng vẻ của y, bắt đầu chuyển động cơ thể, chỉ là mới được một lát đã thở hồng hộc. Nàng ghé vào ngực y, nói: “Mệt quá! Không được rồi.”

“Linh nhi, động thêm vài cái nữa thôi.” Y đang sắp xuất ra, nàng lại đột ngột dừng lại.

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn lại chuyển động thêm vài cái, liền cảm giác có một luồng nhiệt nóng chảy vào, “Hôm nay... sao lại nhanh như vậy?” Nàng chẳng qua chỉ làm một lát, không ngờ y liền không nhịn được.

“Bởi vì nàng quá tuyệt vời!” Sở Lăng Thiên ôm lấy cơ thể mềm mại của nàng, chốc lát lại hùng hực sức chiến đấu.

Y xoay người một cái, đặt nàng dưới thân, hôn lên khuôn mặt e thẹn của nàng, “Biết vì phu mệt lắm không, ngày nào cũng tiêu hao thể lực! May mà sức khỏe vi phu tốt!” Y nhắc người, nhưng chưa vội đi vào.

Nàng vút bỏ rụt rè, hai chân quắp lấy thắt lưng y, ôm chặt lấy y, ước gì có thể hòa tan cơ thể mình vào y. Hai người liều mạng triền miên, mồ hôi đầm đìa, mái tóc đen ướt đầm giao nhau, cả phòng tràn ngập hương vị mờ ám. Y nói muốn bảy lần, nàng liền để y muốn bảy lần.

Ngày hôm sau, Hoàng thượng mở tiệc tẩy trần cho Tiêu Duẫn. Giờ thân, Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn xuất phát vào cung, tối qua quá diên cuồng, làm cho Gia Cát Linh Ẩn đến trưa mới thức dậy, bây giờ vẫn còn uể oải mệt mỏi, còn Sở Lăng Thiên không hổ danh là người luyện võ, sáng sớm đã thức dậy, giờ đây vẻ mặt còn rất sáng láng. Trước lúc xuất phát, Kinh Phong đã tìm ra người Gia Cát Linh Ẩn muốn tìm, nàng liền dẫn theo người nọ cùng nhau tiến cung. Tuy rằng nàng không biết hôm nay có dùng đến người này hay không, nhưng muốn đối phó với Tiêu lão thái quân, người này là thích hợp nhất.

Tiêu Duẫn thắng trận, tiêu diệt được một nước nhỏ thường xuyên gây sự ở biên cương, Sở Kim Triều vô cùng hứng khởi, liền mở tiệc trong cung, tẩy trần cho hần. Tiêu Duẫn là con trai lớn nhất của Tiêu Lương, am hiểu dụng binh, đánh thắng trận vô số lần. Con người cũng anh tuấn phóng khoáng, là đối tượng không ít tiểu thư ngưỡng mộ trong lòng.

Ở một ngõ nhỏ bên ngoài điện Thanh Lương, Gia Cát Hồng Nhan đang nói gì đó với Tiêu lão thái quân, Gia Cát Hồng Nhan vẻ mặt trách cứ, còn Tiêu lão thái quân như là cố gắng giải thích gì đó.

“Ngoại tổ mẫu, rốt cuộc hôm đó người nói thế nào với Hoàng hậu nương nương vậy? Nương nương không chút trách cứ Gia Cát Linh Ẩn.”

“Nha đầu kia lẻo mép, con không phải là không biết.” Bị Gia Cát Hồng Nhan trách móc, trong giọng nói của Tiêu lão thái quân có hơi tức tối, “Trái lại còn làm ta bị Hoàng hậu nương nương quở trách nữa.”

“Người có nói theo con bảo không?”

“Hồng Nhan, đây là giọng điệu con nói chuyện với ngoại tổ mẫu ư? Nếu không phải Mẫn nhi vì nó mà chết, con cho rằng ta nguyện ý làm chuyện này sao?”

“Ngoại tổ mẫu, con không phải có ý đó.” Gia Cát Hồng Nhan cuống quýt biện giải, “Nếu như vậy cũng không thực hiện được, chi bằng chúng ta đổi cách khác!”

“Con có cách gì à?”

“Con nghĩ, điều nam nhân ghét nhất chắc là bị nữ nhân phản bội.” Gia Cát Hồng Nhan lạnh lùng cười cười, kẻ sát vào tai Tiêu lão thái quân, nhỏ giọng nói ra kế sách của mình.

“Vậy thì thử xem.” Tiêu lão thái quân nghe xong, gật gù.

Tiêu Duẫn khải hoàn trở về, Sở Kim Triều đặc biệt cho hần ngồi phía dưới mình, Tiêu Duẫn nhìn Trần Cẩm Phàm ngồi chéo ở phía đối diện, cười cười với nàng, Trần Cẩm Phàm lại xoay đầu đi chỗ khác, không để ý đến hần. Thấy Trần Cẩm Phàm lạnh nhạt với mình, khoe miệng Tiêu Duẫn hiện lên tia cười lạnh.

Tiêu Lương thấy nữ tử của mình được hoàng thượng ưu ái, cả tối đều cười tủm tỉm, vui đến nỗi không khép miệng lại được.

“Tiêu tướng quân vất vả, trăm kính người một ly trước!” Sở Kim Triều bưng chén rượu lên, làm động tác kính rượu.

“Thần đa tạ long ân của Hoàng thượng.” Tiêu Duẩn ngửa đầu uống cạn rượu ngự ban, trên mặt không giấu được đắc ý.

“Tiêu lão đệ đúng là may mắn, con cháu ai nấy cũng anh dũng thiện chiến, ta kính người một ly.” Gia Cát Chiêm nâng chén rượu, nói với Tiêu Lương.

“Gia Cát huynh khách khí! Huynh cũng không kém mà, Hồng Nhan là trác phi của Lục vương phủ, Linh nhi là chính phi của Thất vương phủ, Như Phong dẫn quân ra trận, người nào cũng xuất sắc, mới khiến ta hâm mộ không thôi.” Tiêu Lương khách khí nói.

“Hai lão già các người, đang tăng bốc nhau đấy à.” Sở Kim Triều không vui nói, “Hôm nay là tiệc trần cho Tiêu tướng quân, Tiêu tướng quân hàng năm trấn thủ biên cương, màn trời chiếu đất chịu bao nhiêu khổ cực, các người kính Tiêu tướng quân mấy chén mới đúng. Tiêu tướng quân, người thay trăm giải quyết tai họa ở biên cương, người nói xem, muốn trăm ban thưởng gì cho người?”

Tiêu Duẩn nghe vậy, đi ra giữa điện, quỳ một gối xuống, hấn nhìn Trần Cẩm Phàm, nói: “Hoàng thượng không cần thưởng gì khác, thần ngưỡng mộ quận chúa Cẩm Phàm đã lâu, thần khẩn cầu Hoàng thượng, chỉ hôn cho thần và quận chúa.”

“Hoàng thượng, người còn nhớ không, Phàm nhi từng nói, nó thích tướng quân dũng mãnh thiện chiến. Tiêu tướng quân chính là lựa chọn tốt. Phụ thân thấy được không?” Hoàng hậu tươi cười, nếu hôn sự này có thể thành, trái lại có thể tạo điều kiện để Sở Lăng Dực mượn sức của Tiêu gia. Sở Lăng Dực tuy là thái tử, nhưng trong tay không nắm binh quyền, còn Tiêu gia thì mãnh tướng đầy nhà, đúng là một mối hôn sự không tồi.

Lòng Trần Cẩm Phàm chùn xuống, không ngờ Tiêu Duẩn lại đưa ra yêu cầu như vậy, càng không ngờ tới, Hoàng hậu lại có tâm tư này, gả nàng cho Hà Tần bất thành, lại nghĩ cách gả nàng cho Tiêu Duẩn, để mượn sức mạnh của Tiêu gia. Hôm trước đụng mặt Tiêu Duẩn một lần, Trần Cẩm Phàm rất có ác cảm với hắn.

Trần quốc công gật đầu: “Tiêu tướng quân đúng là anh hùng, nhưng mà còn phải xem ý của Cẩm Phàm đã. Phàm nhi, con thấy thế nào?”

Trần Cẩm Phàm cắn môi, nói: “Nương nương, bây giờ Phàm nhi vẫn chưa nghĩ đến chuyện thành thân, chỉ muốn ở bên cạnh gia gia và phụ thân nhiều hơn thôi.”

“Phàm nhi, tuổi con không còn nhỏ nữa.” Trần quốc công vuốt chòm râu, “Nha đầu ngốc, chẳng lẽ con định ở bên cạnh gia gia cả đời sao?”

“Gia gia...” Trần Cẩm Phàm khó xử nhìn Trần quốc công, “Con... bây giờ con không thích tướng quân nữa, chỉ thích thư sinh.”

“Phàm nhi, Tiêu tướng quân lãnh binh đánh giặc, là một tướng giỏi, lại tướng mạo đường đường, trăm thấy hai người rất thích hợp.” Sở Kim Triều nghĩ rằng thẹn thùng không dám nói mà thôi.

“Quận chúa, Tiêu Duẩn lần đầu tiên gặp quận chúa đã phải lòng quận chúa rồi. Ta còn nhớ, trước đây quận chúa từng nói, thích tướng quân giết giặc, ta liền cố gắng làm tướng quân, chính là để có một ngày có thể cưới quận chúa.” Tiêu Duẩn thấy vẻ khó xử của Trần Cẩm Phàm, quyết không lùi bước, còn ở trước mặt mọi người thổ lộ.

Trần Cẩm Phàm ngạc nhiên, nàng nhớ bản thân chưa từng nói những lời này, đó là sau khi nàng yêu Như Phong, ngày ấy mới buộc miệng nói ra. Nàng lạnh lùng liếc Tiêu Duẩn một cái, kẻ này đúng là quá dối trá: “Tiêu tướng quân, đa tạ ưu ái của tướng quân. Chỉ là trong lòng ta đã có người khác, xin tướng quân thứ lỗi, mối hôn sự này, ta không thể đồng ý.”

“Hoàng thượng, nếu trong lòng quận chúa đã có người khác, không nên làm khó quận chúa nữa.” Tiêu Lương nói, “Tiêu Duẩn, con muốn nữ tử thế nào mà không có, không cần làm khó quận chúa.” Ông làm như đang giải vây cho Trần Cẩm Phàm, thực chất lại đang hạ thấp nàng.

“Quận chúa, xin quận chúa nói cho ta biết, kẻ đó là ai, ta sẵn sàng cạnh tranh công bằng với y.” Tiêu Duẩn thấy Trần Cẩm Phàm mỹ mạo, thân phận cao quý, lại có hậu thuẫn là Trần gia, muốn nhân cơ hội cầu được cửa hôn sự có thể giúp đỡ mình. Sự cự tuyệt của Trần Cẩm Phàm, càng khiến hắn sinh lòng háo thắng, nàng càng cự tuyệt, hắn lại càng muốn có được nàng.

“Tướng quân xin thứ lỗi, ta không tiện nói ra y là ai.” Nói ra, không chỉ có mình nàng phiền toái, sẽ càng đem đến tai họa cho Như Phong.

“Phàm nhi không được vô lễ!” Hoàng hậu nhẹ giọng khiển trách, “Hôn sự làm sao để con tự ý định đoạt. Bản cung hôm nay sẽ làm chủ cho con, chỉ hôn cho con và Tiêu tướng quân! Tháng sau thành thân!”

“Nương nương, Cẩm Phàm có chết cũng không xuất giá!” Sắc mặt Trần Cẩm Phàm thông dong, nói.

“Người...” Thấy Trần Cẩm Phàm chống đối mình ở trước mặt mọi người, Hoàng hậu giận không chỗ trút, “Bản cung đã định rồi, cho dù ngươi chết, cũng là người của Tiêu gia.”

“Nương nương...” Trần Cẩm Phàm cắn môi không biết phải nói gì, “Con... Con và y đã có quan hệ da thịt, nếu tướng quân không chê bai, con cũng không ngại.” Rơi vào đường cùng, nàng chỉ có thể tự hủy đi danh tiết, bịa đặt nói dối.

“Người nói gì?” Nghe xong lời nói của Trần Cẩm Phàm, Hoàng hậu nổi trận lôi đình, “Sao ngươi lại không biết tự trọng như thế?”

“Cẩm Phàm thương y, là cam tâm tình nguyện!”

“Người đúng là tức chết bản cung!” Lòng ngực Hoàng hậu phập phồng, nhưng ở trước mặt mọi người, không thể làm mất uy nghiêm, “Làm ọi người chê cười. Tiêu tướng quân, xin thứ lỗi.”

“Nương nương, không sao.” Trong mắt Tiêu Duẩn hiện lên ý lạnh, “Bất kể quận chúa đã làm gì, lòng của thần đối với nàng cũng không thay đổi, cũng không để ý chuyện trước đây của nàng.”

“Chuyện này...” Hoàng hậu ngắt ra, “Phàm nhi, chuyện này cứ quyết định vậy đi.”

“Nương nương...” Gia Cát Linh Ẩn bỗng nhiên đứng lên, khom người, “Nếu quận chúa đã cự tuyệt, hà tất phải cố gắng ép buộc chứ?”

“Tam nha đầu, chuyện này không liên quan đến con!” Hoàng hậu liếc nàng một cái, “Con lui xuống đi!”

“Nương nương, chuyện này có liên quan rất nhiều đến con. Bởi vì người quận chúa thích, là huynh trưởng Gia Cát Như Phong của thần nữ! Mắt thấy tẩu tẩu tương lai bị khó xử, sao con có thể khoanh tay đứng nhìn?”

“Rốt cục là chuyện gì?” Sở Kim Triều nhíu mày, nhìn Trần Cẩm Phàm, thầm nghĩ nha đầu kia cũng thật là, sớm nói cho ông biết là được, chẳng phải vô sự rồi sao?

“Linh nhi nói đúng, người ta thích là tướng quân Như Phong.” Trần Cẩm Phàm thừa nhận, “Cho nên, xin Tiêu tướng quân đừng tự mình đa tình nữa.”

“Ha ha.” Tiêu Duẩn cười lạnh, sắc mặt đau khổ, “Quả nhiên là ta tự mình đa tình, làm cho các vị chê cười rồi. Quận chúa Cẩm Phàm, quận chúa tổn thương ta, tổn thương sâu sắc lắm đó.”

198. Chương 198: Khí Tiết Tuổi Già Khó Giữ

“Hoàng thượng, nương nương, chuyện này đợi lúc Như Phong trở về, thần nhất định sẽ hỏi cho rõ ràng, quyết không để quận chúa phải chịu ảm ức, nhất định sẽ phong quan nghênh rước quận chúa vào cửa.” Trên trời rơi xuống chuyện tốt, Gia Cát Chiêm hơi choáng váng, ông lập tức nhân cơ hội quyết định cửa hôn sự khiến người người ao ước này.

“Gia Cát đại nhân, muốn thành thân với Phàm nhi, tướng quân Như Phong còn cần cố gắng nhiều hơn.” Sở Kim Triều thấp giọng nói, dù sao thân phận địa vị của hai người cách biệt, Trần Cẩm Phàm xem như đã gả.

“Dạ, thần nhất định chuyển lời với Như Phong.” Gia Cát Chiêm che giấu hưng phấn và kích động tràn đầy, cung kính nói.

Tiêu Duẩn đứng lên, cầm giận nhìn Trần Cẩm Phàm, khoe miệng hiện lên tia cười lạnh, hẳn không được ôm mỹ nhân về nhà, ngược lại làm trò cười cho các quan lại.

Thấy Gia Cát Linh Ẩn phá hoại chuyện tốt của Tiêu Duẩn, Tiêu lão thái quân nhất thời tức giận không thôi, “Nương nương, tướng quân Như Phong còn chưa thành thân đã làm quận chúa mất trinh tiết, chắc hẳn nhân phẩm không tốt. Nhưng mà, đây cũng là truyền thống của nhà Gia Cát. Nương nương cũng biết, môn chủ Thương Y của Thanh Ngọc Môn chết, trước kia có thời gian vẫn luôn lui tới Trúc Nguyệt Hiên của Thất vương phi. Những ngày Thất điện hạ còn trong nhà lao, nó liền qua lại thân cận với Thương Y, còn cho Thương Y ở lại trong phòng mình, cô nam quả nữ ở chung một phòng, đây không phải là làm nhục Thất điện hạ sao?”

Hoàng hậu nghe vậy, quả nhiên sắc mặt thoáng u ám, bà lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn: “Tam nha đầu, có chuyện này ư? Nói rõ ràng cho bản cung nghe! Lúc trước Thừa tướng phu nhân cũng từng nhắc tới với bản cung, người cùng một số nam tử trên giang hồ dây dưa không rõ, bây giờ vẫn không biết hồi cãi sao?”

“Khởi bẩm nương nương, quả thực có chuyện này! Môn chủ Thương Y, đúng là từng ở lại vài ngày trong Trúc Nguyệt Hiên của con.” Mấy ngày Thương Y ở đó, y cũng không cố ý lánh tránh những người khác trong phủ Thừa tướng, người khác biết, cũng không có gì lạ.

“Hỗn xược!” Hoàng hậu đập mạnh phụng y, nộ hỏa thăng thiên, quát, “Gia Cát Linh Ẩn, người xem hoàng thất là nơi nào? Thất vương phủ là nơi người muốn vào là vào sao? Người và Thiên nhi đã có hôn ước, còn qua lại với nam nhân khác, bản cung hôm nay sẽ hạ chỉ, trục xuất người khỏi Thất vương phủ!”

“Nương nương, Thương Y ở lại Trúc Nguyệt Hiên là thật, nhưng thần nữ và y hoàn toàn trong sạch, tuyệt đối không có gì!”

“Người nói không có là không có ư? Cô nam quả nữ, còn có thể làm ra chuyện gì? Người tưởng bản cung dễ bị lừa lắm ư? Cũng là Thiên nhi quá mức tin người, bị trúng bùa của người, mới có thể bị người mê hoặc! Thiên nhi, con xem vương phi của mình đi, đã làm ra chuyện xấu gì!”

“Mẫu hậu, cho dù người khác có nói gì, con cũng tin tưởng Linh nhi. Tiêu lão thái quân, cẩn thận lời nói của bà, vương phi của bản vương, không đến lượt người khác bình phẩm.”

“Thất điện hạ, người thật sự bị nó lừa rồi. Tam tiểu thư, người còn muốn biện luận!” Tiêu lão thái quân cười cười, “Thân là nữ tử, không giữ mình trong sạch, ở sau lưng Thất điện hạ dây dưa với nam nhân khác, nữ tử vô sỉ thế này, trói lại đi điều phố cũng không quá.”

“Lão phu nhân, nói thế nào đó cũng là thê tử của Thiên nhi, phu nhân nói vậy, chính là đánh vào mặt của Thiên nhi.”

“Nương nương bớt giận, là lão thân hồ đồ!” Tiêu lão thái quân cười cười, “Nhưng Tam tiểu thư cũng quá làm càn, nương nương, nhất định phải trừng phạt nó.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, nhìn Tiêu lão thái quân: “Ngoại tổ mẫu à, người nói ta và Thương Y có gian dối, tóm lại chỉ là đoán thôi. Tin đồn không có căn cứ chính xác. Nhưng mà, tình yêu thời trẻ của ngoại tổ mẫu, ta cũng nghe qua không ít đó.”

“Người... người nói gì?” Sắc mặt Tiêu lão thái quân trở nên xanh trắng, bà thoáng nhớ đến đứa con bị bà vứt bỏ kia, nhất thời đứng ngồi không yên, “Đúng là buồn cười! Nương nương, nương nương nhìn nó xem, ngay cả bà già như lão thân nó cũng không buông tha.” Bà xoay người nhìn Tiêu lão gia vẫn luôn im lặng không nói, rùng mình một cái, “Hoàng thượng, nương nương, lão thân thấy không khỏe, xin cáo lui trước, xin thứ lỗi.”

Gia Cát Linh Ẩn chặn đường bà lại, cười cười: “Ngoại tổ mẫu, sao lại muốn đi nhanh như vậy? Ta có dẫn theo một người đến gặp bà, bây giờ bà đi, chẳng phải sẽ không gặp được hẳn sao? Chờ chút đi mà.”

“Người muốn làm gì?” Tiêu lão thái quân lơ mờ thấy bất an, bà chỉ muốn làm nhục Gia Cát Linh Ẩn một chút, giúp cho Gia Cát Hồng Nhan, ai ngờ thanh danh của mình cũng bị cuốn vào.

“Ta muốn làm gì, từ từ ngoại tổ mẫu sẽ biết!” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, chắn trước mặt Tiêu lão thái quân, không cho bà đi.

Lúc này, Sở Lăng Thiên đi ra ngoài, dẫn theo một nam tử nhếch nhác đi vào, Tiêu lão thái quân vừa thấy, suýt nữa ngã đi. Kia đúng là đứa con bà vứt bỏ, tuy rằng nhiều năm không gặp, nhưng liếc mắt một cái bà đã nhận ra, bởi vì diện mạo hắn giống hệt nam nhân kia.

Nam tử thấy Tiêu lão thái quân, liền gọi một tiếng mẹ.

“Người là ai?” Tiêu lão thái quân biết bất kể thế nào bà cũng không thể thừa nhận, một khi thừa nhận, khí tiết tuổi già của bà sẽ khó mà giữ được, bà nín lấy cánh tay của Tiêu lão gia, “Lão gia, đừng nghe hắn gọi bậy. Cả đời của thiếp tuyệt đối không làm chuyện gì có lỗi với lão gia.”

“Mẹ, là con đây! Trước khi mẹ xuất giá đã cùng cha sinh ra con, mẹ ham mê vinh hoa phú quý của Tiêu gia, liền gả vào Tiêu gia, chẳng quan tâm cha con con nữa. Phụ thân buồn rầu sinh bệnh, lúc con năm tuổi đã tạ thế. Sau khi phụ thân qua đời, con liền bắt đầu lưu lạc khắp nơi. Giờ đây thấy con, mẹ còn không chịu nhận con sao?”

“Ta không quen người! Ta không biết người!” Tiêu lão thái quân dùng gậy đánh vào nam tử nọ, vừa nói, “Người cút, cút mau!”

“Ngoại tổ mẫu, người nói con và Thương Y không minh bạch, hoàn toàn không có bằng chứng. Còn vị đại ca này, lại chính là bằng chứng năm đó người phong lưu khoái hoạt, rốt cuộc ai vô sỉ hơn ai? Hoàng hậu nương nương, người cảm thấy thế nào?”

“Khụ khụ!” Hoàng hậu háng giọng, “Lão phu nhân, đây là chuyện nhà của phu nhân, phu nhân trở về xử lý đi, giải thích rõ với Tiêu lão gia.”

“Nương nương...” Tiêu lão thái quân nhất thời cảm thấy như trời sập xuống, bà hoàn toàn không ngờ, lúc này đây Gia Cát Linh Ẩn sẽ vạch trần chuyện này, nhất thời hối hận không thôi, không nên nghe theo lời của Gia Cát Hồng Nhan, chẳng những không chinh được Gia Cát Linh Ẩn, ngược lại còn bức mình vào đường cùng. Trước mặt bà nhất thời tối sầm, ngã đi. Tiêu Lương và Tiêu Duẫn chạy đến, đỡ lấy Tiêu lão thái quân, bất chấp tiệc thiết đãi cho Tiêu Duẫn, vội vàng cáo lui. Tiêu lão gia đi theo phía sau, sắc mặt còn đen hơn than củi.

Hoàng hậu lắc đầu, không ngờ lão phu nhân còn có một thiên tình sử như thế, bà lặng lẽ nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thầm nghĩ nha đầu kia quả không đơn giản, ngay cả chuyện bí mật thế này, nó cũng tra ra được, hơn nữa còn có thể đo lường ra tâm tư của Tiêu lão thái quân, vừa vận mạng con riêng của bà ấy tiến cung.

“Tam nha đầu, người nói xem, chuyện của người và Thương Y rốt cuộc là sao?” Hoàng hậu bám lấy chuyện này là muốn xem thái độ của Sở Lăng Thiên.

Gia Cát Linh Ẩn còn chưa lên tiếng, Sở Lăng Thiên lại nói trước: “Mẫu hậu, giữa Linh nhi và Thương Y không có chuyện gì. Những người khác có lẽ sẽ thế, nhưng Linh nhi sẽ không, Thương Y cũng sẽ không.”

“Con...” Thấy y nói vậy, Hoàng hậu tức giận nhíu mày, “Tam nha đầu, con đã là Thất vương phi, sau này làm chuyện gì cũng phải lo lắng đến Thiên nhi và Sở gia, không thể để người ta nói thị phi!”

“Dạ, thần nữ đã biết.” Gia Cát Linh Ẩn đáp.

Gia Cát Hồng Nhan lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng phần uất, cho dù là trước đây hay hiện giờ, bản thân cũng chưa từng kiếm chác được gì trên người ả. Mỗi lần tỉ mỉ giảng dạy cho ả, đều bị ả lần lượt phá giải, là nên buông tay sao? Là nên trách xa ả sao? Nhưng Gia Cát Hồng Nhan lại không cam lòng, nàng cũng không tin, bản thân không thể thắng Gia Cát Linh Ẩn lần nào!

Vốn là tiệc tẩy trần cho Tiêu Duẫn, hiện giờ nhân vật chính đi rồi, yến tiệc cũng không cần phải tiếp tục nữa. Sở Kim Triều cuối cùng tuyên bố một chuyện, để người khác biết đây mới chính là mục đích yến tiệc hôm nay của ông.

Cấm quân đóng ở hoàng cung chia làm hai, phân biệt trấn giữ nội thành và ngoại thành, năm vạn cấm quân ở nội thành để Sở Lăng Thiên thống lĩnh, năm vạn cấm quân ở ngoại thành sẽ do Sở Lăng Hiên thống lĩnh.

Trong tay Sở Lăng Thiên mất đi quyền thống lĩnh cấm quân, cuối cùng cũng trở về tay y, chỉ là binh lực bị cắt giảm một nửa. Gia Cát Linh Ẩn âm thầm nhìn Sở Kim Triều, ông bố trí như vậy, đơn giản là để Lục vương và Thất vương kiềm chế lẫn nhau, đồng thời nói lên chuyện ông tin tưởng Sở Lăng Thiên hơn vì để y trấn thủ nội thành, đề phòng Sở Lăng Hiên.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Sở Lăng Hiên lạnh lùng nhìn Sở Lăng Thiên, dụng ý này của Sở Kim Triều, hẳn đương nhiên hiểu. Xem ra, sự tin cậy của hoàng thượng với Sở Lăng Thiên, nhiều hơn cả mình.

“Hoàng thượng, tối nay vẫn đến Đạp Tuyết Cung à?” Sau lưng Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn truyền đến tiếng nói của Chu Tuyết Tranh.

“Ừ.” Sở Kim Triều cao giọng đáp, “Trẫm sẽ đến ngay, nàng hồi cung trước đi.”

Sở Lăng Thiên lạnh lùng liếc Chu Tuyết Tranh, chính điện đón nhận ánh mắt khiêu khích của Chu Tuyết Tranh. Chu Tuyết Tranh chậm rãi đi đến bên cạnh y: “Thất điện hạ, nếu người cầu xin bản cung, bản cung có thể nghĩ đến chuyện dọn khỏi Đạp Tuyết Cung. Đạp Tuyết Cung đúng là chỗ tốt, không hổ là nơi Tĩnh quý phi từng sống.”

“Thần phi nương nương, nương nương thích ở đâu là chuyện của nương nương, nào có can hệ đến ta.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói, “Nếu Đạp Tuyết Cung tốt như vậy, nương nương cứ ở đi. Linh nhi, đi thôi.” Y dắt tay Gia Cát Linh Ẩn, sóng vai đi ra hướng ngoài cung.

Nhìn thấy bóng dáng hai người thân thiết dựa vào nhau, Chu Tuyết Tranh vò mạnh khăn thêu, sắc mặt u ám, nàng là muốn thông qua Đạp Tuyết Cung để kích Sở Lăng Thiên, không ngờ y lại chẳng thêm quan tâm đến.

Đêm đó, Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên đang cùng ở thư phòng, Ứng tổng quan đến thông báo Hàn đại nhân đến phủ. Đó là Hàn Thế Quân, lão sư của Sở Lăng Thiên. Sở Lăng Thiên đón ông vào thư phòng, Hàn Thế Quân nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Nàng là Thất vương phi, lão sư có chuyện gì, cứ nói đừng ngại.” Sở Lăng Thiên nói.

Hàn Thế Quân đương nhiên biết nữ tử trước mặt là ai, đúng là bởi vì thân phận của nàng, có một số chuyện ông mới không tiện nói: “Thất điện hạ, Ngân Đô đã nổi gió, điện hạ chuẩn bị ứng phó thế nào?”

Sở Lăng Thiên cười mà không nói, nhìn Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi nói trước đi.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, nói: “Lão sư, ta nói một chút về chuyện ta thấy. Tuy rằng bên ngoài sóng yên biển lặng, trên thực tế, Ngân Đô đã có năm thế lực.”

Hàn Thế Quân gật đầu, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt tràn đầy tán thưởng, nhưng cũng không đồng ý với lời nói của nàng: “Vương phi nương nương, theo Hàn mỗ thấy, chỉ có bốn thôi: Thái tử, Lục điện hạ, Chu quý phi, Thất điện hạ. Vậy thế lực thứ năm là?”

199. Chương 199: Tội Danh Này Thân Nữ Không Thể Nhận

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu: “Sư phụ giảng giải quả thực phân chia vô cùng rõ ràng. Vốn là ba, nhưng mà Chu quý phi mang thai nên thế cục có chút biến hóa. Nhưng mà bên quý phi còn chưa rõ ràng cùng Lục vương phủ, dù sao cũng không ai biết bà ấy sẽ sinh ra công chúa hay là hoàng tử. Hiện tại thế lực bốn phía ở bên ngoài mới là đáng sợ nhất.”

“Ý của Vương phi nương nương là?”

“Hắn là sư phụ đã nghĩ tới, thế lực thứ năm chính là Hoàng thượng, đó mới là thế lực lớn nhất Ngân Đô. Phía bên Hoàng thượng thì không cần lo lắng, chủ yếu là cần phòng bị Hoàng hậu, Lục vương phủ, Chu gia. Thái tử điện hạ trọng tình nghĩa ít nhất người sẽ không xuống tay với Thất gia, nhưng với Hoàng hậu và

phủ Quốc công thì tuyệt đối sẽ không chịu yên lặng như vậy. Gia Cát Hồng Nhan gả cho Sở Lăng Hiên nên Tiêu gia sẽ dựa vào Lục vương phủ. Thái độ của Gia Cát phủ Thừa tướng còn chưa rõ ràng nên bây giờ vẫn ở thế trung lập. Gia Cát thừa tướng chắc chắn sẽ chọn Lục vương phủ hoặc Thất vương phủ, nhưng mà thế lực Lục vương phủ có thể lớn hơn nữa. Trước mắt Chu gia cùng Lục vương phủ vẫn là đồng minh, tất cả đều đợi Chu quý phi sinh con mới có thể phân rõ ràng được. Thất vương phủ vô tình trở thành thế lực nhòm ngó ngôi báu có quyền lực cao nhất, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, uy hiếp lớn nhất của Thất vương phủ đến từ Hoàng hậu cùng Lục vương phủ.”

Hàn Thế Quân vừa nghe vừa gật đầu không ngừng. Không nghĩ tới một nữ tử như Gia Cát Linh Ẩn lại có thể giải thích xác đáng được như vậy, cách lập luận rất sắc sảo, thấy rõ ràng được thế cục hiện nay, nếu là ông cũng không thể thấy rõ được thế cục trước mắt nhanh như vậy. Ông không thể không kính nể nữ tử đang ngồi đối diện này.

“Lão sư, thực xin lỗi.” Về mặt Sở Lăng Thiên áy náy, “Nhiều năm như vậy rồi người vẫn trù tính cho con, đưa thân tín vào nội các, hiện tại trong nội các, mười phần thì hết bảy tám phần đều đi lão sư. Con biết rõ bọn họ đang theo đuổi điều gì nhưng mà con lại làm ọi người thất vọng rồi. Con tin tưởng đại ca sẽ là một hoàng đế tốt, chuyện huynh đệ tranh chấp con quả thật không thể ra tay.”

“Thất điện hạ...” Hàn Thế Quân thở dài một hơi, “Nếu Thái tử thuận lợi kế vị cũng tốt, nếu Lục điện hạ thuận lợi thì chỉ sợ chúng ta không có chỗ dung thân.”

“Lão sư yên tâm, theo như lời của lão sư nói nếu có người gây trở ngại khiến cho Thái tử không thể kế vị, làm ra chuyện huynh đệ tàn sát, con tuyệt đối sẽ không đứng nhìn. Mọi người đi theo con lâu như vậy, việc đảm bảo tính mạng của mọi người là bổn phận của con. Chỉ cần con còn thì sẽ luôn như vậy.”

“Thất điện hạ, ta cũng không ép người, người không cần phải lo lắng.” Hàn Thế Quân đứng dậy, “Điện hạ, vương phi, ta cáo từ trước.”

“Mời lão sư.”

Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn tiễn Hàn Thế Quân ra đến ngoài cửa phủ, tâm tình hai người có chút nặng nề. Bất luận Thất vương phủ có tham gia hay không thì những kẻ xung quanh Thái tử cũng không buông tha, sẽ có một trận chém giết.

Qua mấy ngày, Gia Cát Linh Ẩn cùng Trần Cẩm Phàm đều nhận được thư của Như Phong gửi, nói với các nàng chuyện ở Doanh Xuyên đã thu xếp xong. Tuy rằng nước Đại Mạc như hổ rình mồi nhưng nhìn thấy quân đội của nước Lăng Nguyệt cũng ít nhiều có chút kiêng kỵ. Chỉ ở một bên xem chừng chứ không hành động.

Thời gian ngày ngày qua đi, tiết xuân cũng đến. Sắc xuân tràn đầy khắp nơi. Trời xuân hơi lạnh, rét tháng ba vẫn khiến cho người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo.

Hôm nay, Gia Cát Linh Ẩn cùng Trần Cẩm Phàm tùy ý đi dạo trên phố. Sau khi hai người tạm biệt nhau, Trần Cẩm Phàm đang đi về phía phủ Quốc công thì đột nhiên thấy sau gáy tê rần, sau đó liền mất đi tri giác.

Khi Trần Cẩm Phàm tỉnh lại, đập vào mắt là một màu phấn hồng, thỉnh thoảng có tiếng động dâm tà từ phòng bên cạnh truyền tới, nàng liền đoán rằng đây là thanh lâu. Sao ta lại ở chỗ này? Nàng xoa xoa lên chỗ đau trên gáy, kinh hoàng ngồi dậy, nhìn xuống thấy quần áo mình vẫn còn nguyên không vụn mới nhẹ nhàng thở ra...

“Quận chúa tỉnh rồi?”

Trần Cẩm Phàm nhìn sang bên cạnh tìm nơi phát ra tiếng nói, chỉ thấy Tiêu Duẫn đang ngồi bên bàn uống rượu. Trong lòng hắn còn ôm một nữ tử lộ nửa bờ vai.

“Tiêu tướng quân đưa ta đến nơi này là có dụng ý gì?” Trần Cẩm Phàm xuống giường muốn rời đi.

“Người đi ra ngoài trước đi!” Tiêu Duẫn buông nữ tử trong ngực ra, “Quận chúa, chúng ta thật vất vả mới gặp lại nhau hà tất phải vội vã rời đi như vậy? Người không muốn gặp ta sao?”

“Tiêu tướng quân, người uống say rồi. Xin hãy để ta đi.” Trần Cẩm Phàm đẩy Tiêu Duẫn, hấn lại đứng ở trước mặt nàng không chút nhúc nhích.

“Quận chúa, người cũng biết rằng người ở trước mặt nhiều người từ chối lời cầu thân của ta khiến ta rất mất mặt không? Gia Cát Như Phong có cái gì tốt? Chức vị của hấn không bằng bản tướng quân, tiền đồ cũng không như bản tướng quân, người hãy bỏ hấn, đến với bản tướng quân đi.”

“Tiêu tướng quân, tình cảm của ta đối với Như Phong ca ca vĩnh viễn cũng không đổi.”

“Hừ!” Tiêu Duẫn hừ lạnh một tiếng, vươn tay phải hung hăng nắm lấy cằm của Trần Cẩm Phàm, “Tiện nhân, bản tướng quân hôm nay sẽ muốn người, để xem Gia Cát Như Phong còn muốn người nữa hay không?”

Nói xong, hấn không để ý phản kháng của Trần Cẩm Phàm, bế xốc lấy nàng, bước nhanh về phía giường, hung hăng ném nàng lên giường. Tiêu Duẫn nặng nề đè Trần Cẩm Phàm ở dưới thân, dùng sức xé quần áo của nàng, thô lỗ xoa nắn thân thể nàng.

“Người tránh ra!” Trần Cẩm Phàm vừa phản kháng vừa lớn tiếng kêu la. Nhưng mà âm thanh ồn ào không ngừng trong thanh lâu đã bao phủ tiếng kêu của nàng. Nàng tuyệt vọng đến mức nước mắt chảy xuống, Như Phong ca ca, Phàm nhi xin lỗi chàng, đợi sau khi tên cầm này thú rời khỏi, Phàm nhi đi trước một bước, kiếp sau chúng ta sẽ làm phu thê nhé.

Trần Cẩm Phàm nhắm mắt lại, bỗng nhiên nghe ‘phịch’ một tiếng, Tiêu Duẫn ngã trên người nàng một cái. Nàng mở mắt ra, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đang giơ một thanh gỗ lớn, không ngừng đánh lên người Tiêu Duẫn.

“Linh nhi, sao muội lại tới đây?” Trần Cẩm Phàm đẩy Tiêu Duẫn ra, rất nhanh rời khỏi giường.

“Ra ngoài rồi nói sau! Đi mau!” Gia Cát Linh Ẩn buông thanh gỗ lớn, kéo Trần Cẩm Phàm, chạy nhanh ra bên ngoài.

Hai người vội vàng chạy đi lại đụng phải một nữ tử. Gia Cát Linh Ẩn không kịp nhìn rõ đối phương liền cùng Trần Cẩm Phàm chạy nhanh ra khỏi thanh lâu.

Hồ Tĩnh nghi hoặc nhìn Gia Cát Linh Ẩn cùng Trần Cẩm Phàm đang vội vàng chạy đi, vẻ mặt ngờ vực, hai người đó sao lại xuất hiện ở trong này? Còn có bộ dáng hoang mang rối loạn nữa. Suy nghĩ trong chốc lát, nàng đi vào căn phòng phía trước, nhìn thấy một nam nhân đang nằm trong vũng máu, trước ngực hấn cắm một con dao găm, máu tươi không ngừng trào ra từ thân thể hấn.

“Á! Giết người!” Tình cảnh trước mắt khiến Hồ Tĩnh sợ hãi không thôi, nàng lập tức lớn giọng kêu.

Tin tức đại tướng quân Tiêu Duẫn bị giết nhanh chóng truyền khắp Ngân Đô. Sở Kim Triều giận dữ, lệnh cho Hình bộ truy bắt hung thủ quy án, ông muốn đích thân thẩm vấn nghi phạm.

Lúc người của Hình bộ đến Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn cái gì cũng không biết. Nghe bộ đầu nói rõ mục đích đến thì trong lòng nàng chùng xuống, bản thân mình chỉ là đánh Tiêu Duẫn vài cái sẽ không đến mức chết. Hoàng Thượng muốn đích thân hỏi chuyện này nàng không dám trì hoãn, trong lòng cứ lo lắng không yên, đi cùng với bộ đầu vào cung. Nếu Tiêu Duẫn thực sự bởi vì như vậy mà chết, vậy thì cũng quá là không vui rồi.

Bởi vì có người thấy Gia Cát Linh Ẩn cùng Trần Cẩm Phàm rời khỏi phòng của Tiêu Duẫn, hai nàng là hai người bị hiềm nghi lớn nhất. Thời gian mới sáng sớm, Sở Kim Triều liền ở trước mặt quan lại thẩm vấn vụ án này.

Lúc Sở Lăng Thiên biết được tin tức, y đang chuẩn bị chạy về Thất vương phủ, chỉ thấy Gia Cát Linh Ẩn cùng Trần Cẩm Phàm bị đưa vào trong điện.

“Tam nha đầu, Phàm nhi, tướng quân Tiêu Duẫn chết là do các người giết?” Sở Kim Triều hỏi.

“Hoàng Thượng, thần nữ muốn biết Tiêu tướng quân bởi vì cái gì mà chết?” Nàng vẫn là không tin đánh vài cái là có thể lấy mạng Tiêu Duẫn.

“Ngực bị dao đâm, bị thương tổn tới nội tạng mà chết! Có phải vì Tiêu tướng quân cầu hôn Phàm nhi, các người không thích cho nên mới hợp lực giết hắn?”

Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng thở ra: “Bẩm Hoàng thượng, sau khi thần nữ cùng Cẩm Phàm tỷ tỷ tách ra ở trên đường, thần nữ thấy trên tay có đồ của tỷ ấy liền đến phủ quốc công đưa cho tỷ ấy. Ai ngờ người ở phủ Quốc công lại nói cho thần nữ biết là tỷ ấy chưa trở về, thần nữ hỏi qua người bên đường thì biết được tỷ ấy bị đưa đến thanh lâu liền tới đó tìm tỷ ấy. Khi thần nữ chạy tới thì thấy Tiêu tướng quân có ý đồ vũ nhục Cẩm Phàm tỷ tỷ, thần nữ liền dùng một thanh gỗ lớn đánh hắn hôn mê, cũng không có giết hắn!”

“Thật lỗ mãng!” Gia Cát Linh Ẩn vừa dứt lời, Trần quốc công liền cảm giận nói, “Tiểu tử Tiêu Duẩn kia thật là to gan, dám vũ nhục Phàm nhi thật đúng là chết chưa hết tội! Thất vương phi, lão phu còn muốn đa tạ tiểu thư đã vì dân trừ hại!”

“Quốc công đại nhân không thể nói như thế được.” Tiêu Lương mất đi đứa con trong lòng đau buồn không dứt, giờ phút này ông hận không thể băm vằm Gia Cát Linh Ẩn cùng Trần Cẩm Phàm thành mảnh nhỏ, “Duẩn nhi có làm ra chuyện xấu như vậy cũng sẽ dựa theo quốc pháp xử lý, Thất vương phi có tư cách gì kết liễu tính mạng của nó? Huống hồ nó cũng không làm chuyện gì bậy bạ đối với quận chúa, Thất vương phi lấy mạng của nó chẳng phải coi mạng người như rơm rác hay sao. Hoàng thượng, cầu xin người lấy lại công bằng cho Duẩn nhi!”

“Đừng có ầm ĩ!” Sở Kim Triều không kiên nhẫn nói, “Tam nha đầu, có người nói tận mắt thấy con giết Tiêu tướng quân, con còn gì để nói?”

“Hoàng thượng, thần nữ quả thực không giết người! Tội danh này, thần nữ không thể nhận!”

“Hoàng thượng, đã có nhân chứng, dẫn nhân chứng tới hỏi một chút sẽ biết thôi.” Tiêu Lương nói.

Sở Kim Triều vẫy vẫy tay, hai thị vệ mang theo một nữ tử vào điện, nhìn thấy nàng ta, sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn thay đổi, hóa ra là Hồ Tĩnh! Chẳng lẽ người mà nàng và Trần Cẩm Phàm đụng vào chính là nàng ta.

“Liễu Nhi cô nương, đem chuyện người nhìn thấy nói ọi người nghe đi.” Tiêu Lương nhìn Hồ Tĩnh nói.

Sau khi Hồ Tĩnh vào thanh lâu liền đổi tên vì sợ người khác biết thân phận của nàng ta.

“Dạ, đại nhân!” Hồ Tĩnh cúi người, lạnh lùng liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, Gia Cát Linh Ẩn à Gia Cát Linh Ẩn, người hại ta bị Lý Khoa làm nhục, hại ta nhà tan cửa nát, hại ta lưu lạc chốn phong trần vô số tên đàn ông chà đạp, người thật không ngờ hôm nay sẽ rơi vào tay ta. Hôm nay, ta sẽ cho người trả giá hết tất cả. Nàng nâng ngón tay lên, chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn: “Tướng quân Tiêu Duẩn chính là nàng ta giết!”

“Hồ Tĩnh, người tận mắt thấy sao?” Gia Cát Linh Ẩn nói ra thân thế của nàng ta, “Năm đó, người ở phủ Thừa tướng bị Lý Khoa làm nhục, tưởng là ta hãm hại nên hôm nay muốn làm chứng giả hại ta? Người sẽ không đem chuyện của Hồ gia quy kết trên người ta chứ?”

Nghe thấy lời ấy của Gia Cát Linh Ẩn, các quan lại ngay lập tức thấp giọng nghị luận.

“Hồ Tĩnh? Chẳng lẽ là tiểu thư Hồ gia? Là nữ tử vậy mà phải lưu lạc chốn phong trần.”

“Thật sự là làm mất mặt Hồ gia.”

“Đúng vậy, dù là để kiếm cơm thì cũng không nên làm ra chuyện xấu hổ này.”

“Các vị, không thể vì Liễu Nhi cô nương là nữ tử thanh lâu mà tước đi quyền lợi làm chứng của nàng ấy. Liễu Nhi cô nương, cô nương hãy đem những gì cô nương nhìn thấy nói ra hết đi.” Tiêu Lương nói, “Hoàng thượng, trước tiên hãy để Liễu Nhi cô nương nói hết đã.”

Sở Kim Triều gật đầu: “Ừ, người nói tiếp đi.”

200. Chương 200: Hung Thủ Thật Sự

“Dạ, Hoàng thượng.” Hồ Tĩnh dùng một chút, liếc một cái đầy thâm ý về phía Gia Cát Linh Ẩn, “Khi dân nữ đi ngang qua phòng Tiêu tướng quân thì nghe được bên trong có tiếng động khác thường, liền đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Thất vương phi, cũng chính là Gia Cát Linh Ẩn, đang cầm một thanh gỗ lớn đánh tướng quân, sau khi Tiêu tướng quân bất tỉnh, nàng ta lại lấy ra một con dao găm, đâm mạnh vào ngực của tướng quân! Nhìn thấy dân nữ tới, hai nàng ấy liền hoang mang rối loạn chạy đi! Bởi vì dân nữ sợ hãi, nên lớn tiếng kêu lên, khi những người khác chạy tới thì tướng quân đã chết!”

“Người nói vậy!” Trần Cẩm Phàm thấy Hồ Tĩnh mở to mắt mà nói dối, không khỏi tức giận đến toàn thân phát run, “Chúng ta rõ ràng là lúc chạy ra mới đụng phải người, sao người có thể thấy được chuyện xảy ra trong phòng chứ?”

“Quận chúa, lúc ấy ta rõ ràng đứng ngay cửa phòng! Quận chúa không nên vì để Thất vương phi thoát tội mà làm trái với lương tâm của mình.” Hồ Tĩnh cười nói, “Hoàng thượng, những lời dân nữ nói đều là thật, xin người minh xét!”

“Thất vương phi, nhân chứng ngay trước mặt, người còn muốn chống chế sao?” Tiêu Lương hai mắt đỏ ngầu, một lòng muốn đẩy Gia Cát Linh Ẩn vào chỗ chết, “Hoàng thượng, xin người trị tội Thất vương phi, lấy lại công bằng cho Duẫn nhi!”

“Tam nha đầu, con còn có gì để nói?” Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thấp giọng hỏi. Ông yêu thương nàng là thật, nhưng nếu nàng giết người, ông không thể không trừng trị công bằng.

“Hoàng thượng, thần nữ vẫn là câu nói đó, không có sát hại Tiêu tướng quân. Cẩm Phàm tỷ tỷ có thể làm chứng.”

“Hoàng thượng, con có thể làm chứng.” Trần Cẩm Phàm lập tức nói, “Linh nhi chỉ dùng thanh gỗ lớn đánh Tiêu tướng quân bất tỉnh, không hề giết hấn.”

“Hai người nhất định là thông đồng với nhau.” Tiêu Lương xanh mặt, “Hoàng thượng, chuyện này đã quá rõ ràng, xin Hoàng thượng xử lý Thất vương phi theo quốc pháp!”

“Xin Hoàng thượng xử tội Thất vương phi!” Đi theo Tiêu Lương, phần lớn đại thân quý xuống đất, đồng thanh nói.

“Phụ hoàng, chuyện này chỉ có lời nói một phía của Hồ tiểu thư, sao có thể định tội Linh nhi ngay, không khỏi rất qua loa.” Sở Lăng Thiên nói, “Nhi thần khẩn xin phụ hoàng cho thời gian ba ngày để tra ra hung thủ là ai.”

“Thất điện hạ...” Tiêu Lương không ưng thuận, “Vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân, không thể bởi vì hung thủ là Thất vương phi thì điện hạ liền thiên vị ả. Như vậy làm thế nào để phục chúng? Làm thế nào để dân chúng trong thiên hạ tin vào công bằng?”

“Tiêu đại nhân, nếu Linh nhi thật sự là hung thủ, bản vương quyết không bao che, cũng như, bản vương không cho phép bất cứ kẻ nào oan uổng nàng!” Sở Lăng Thiên thấp giọng nói, “Tiêu đại nhân nhận định Linh nhi là hung thủ qua loa như thế, mà để cho hung thủ thật sự tiêu diêu ngoài vòng pháp luật, Tiêu tướng quân trên trời có linh thiêng cũng sẽ không yên lòng.”

“Thất điện hạ, Liễu Nhi cô nương đã nói rất rõ ràng, cô nương ấy tận mắt nhìn thấy Thất vương phi giết chết Duẫn nhi.”

“Hồ tiểu thư và Linh nhi từng có xích mích, nhân cơ hội đổ oan nàng ấy cũng không phải không có khả năng. Cho bản vương thời gian ba ngày, bản vương nhất định cho ông câu trả lời.”

“Tiêu ái khanh, Thiên nhi nói rất có lý.” Sở Kim Triều nói, “Chỉ có lời nói của một phía, quả thực rất khó phục chúng! Thiên nhi, trăm cho con thời hạn ba ngày, nếu không tra ra hung thủ, trăm sẽ định tội Tam nha đầu!”

“Dạ, phụ hoàng, nhi thần tuân mệnh!” Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng thở ra, y nhìn Hồ Tĩnh nói, “Hồ tiểu thư, dựa theo luật lệ nước Lăng Nguyệt, nếu làm chứng giả, tội danh cũng không nhẹ đâu.”

Ánh mắt Hồ Tĩnh trốn tránh, “Thất điện hạ yên tâm, mỗi câu dân nữ nói đều là sự thật.”

“Vậy thì tốt!” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nhìn nàng một cái.

“Thiên nhi, ba ngày sau, con cho trăm một câu trả lời thỏa đáng! Tam nha đầu và Phàm nhi phải tạm thời ở lại Hình bộ, không thể hồi phủ.”

“Dạ, phụ hoàng.” Sở Lăng Thiên đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, nhẹ nhàng cầm lấy tay nàng, “Linh nhi, tin tưởng ta, chờ tin của ta, ba ngày sau, ta tới đón nàng về nhà.”

“Ừ.” Nàng gật đầu, “Người phải cẩn thận.”

“Yên tâm.”

Gia Cát Linh Ẩn và Trần Cẩm Phàm cùng nhau bị đưa tới Hình bộ, bởi vì thân phận hai người đặc biệt, nên không ai làm khó các nàng. Hình bộ thượng thư còn cố ý sắp xếp vài nô tỳ để chăm sóc hai nàng.

“Linh nhi, Hồ Tĩnh kia sao lại muốn đẩy muội vào chỗ chết?” Trần Cẩm Phàm không rõ ràng lắm gút mắc của hai người, trong lòng tràn đầy hoài nghi, “Chẳng lẽ là bởi vì Bách Hoa Yên năm đó, nàng ấy bị đuổi khỏi hoàng cung? Nàng thất thân, Hồ gia bị xét nhà, sao lại thế này?”

“Quả thật có liên quan đến muội.” Đối với Trần Cẩm Phàm, nàng cũng không định giấu giếm cái gì, “Nàng ấy thất thân với Lý Khoa, là kẻ hoạch của muội. Hồ gia bị tịch biên, là Thất gia ra mặt vì muội, tra xét ngọn nguồn Hồ gia. Nàng ấy nhất định hận muội thấu xương.”

“Nhất định muội cũng là bị bức ép, đúng không?” Trần Cẩm Phàm cũng hiểu biết nàng, nàng không chủ động hại người khác, trừ phi họ chọc đến nàng.

“Bây giờ nàng ấy một mực khẳng định là muội giết Tiêu Duẫn, lại không có nhân chứng nào khác, nếu muội là nàng ta thì cũng sẽ làm như vậy.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên mỉm cười, “Tiêu Duẫn kia quả thực đáng ghét, không biết là ai vì dân trừ hại nhĩ.”

“Linh nhi yên tâm, Thất ca nhất định sẽ có cách.” Trần Cẩm Phàm cầm lấy tay nàng, an ủi, “Ông trời sẽ không đổ oan cho người tốt.”

Buổi trưa hôm sau, hai người nhìn thấy đĩa thức ăn đầy mỡ, một chút hứng thú ăn uống cũng không có. Lúc này, có một cung nữ đến đưa điểm tâm và thức ăn, “Vương phi, Thất điện hạ lo lắng người ăn không quen thức ăn của Hình bộ, liền sai người đến đưa thức ăn.”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn dâng lên cảm xúc âm áp và cảm động vô cùng to lớn, mỗi một chi tiết nhỏ y đều tận tâm hết sức che chở nàng.

“Lòng của Thất ca, đúng là còn tinh tế hơn cả hạt cát nữa.” Trần Cẩm Phàm không chút che giấu lòng hâm mộ, “Linh nhi, muội nhất định là kiếp trước tích đức rất nhiều, mới nhất được của báu là Thất ca.”

“Đại ca của muội cũng là của báu hiếm có đó.”

“Điều đó là đương nhiên.” Trần Cẩm Phàm ném một miếng thức ăn, liên tục gật gù, “Thức ăn ở Thất vương phủ đúng là rất ngon.”

Đến tối, cung nữ lại đưa thức ăn đến, còn có y phục để thay. Trần Cẩm Phàm đang chuẩn bị gấp, Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên cản nàng lại: “Cẩm Phàm tỷ tỷ, khoan đã.”

Trần Cẩm Phàm thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, liền đặt đĩa xuống, “Linh nhi, thức ăn này có vấn đề sao?”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, bảo nô tỳ lấy ngân châm tới, ngậm châm cắm vào thức ăn lập tức biến thành màu đen. Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn nhất thời âm trầm: “Thức ăn này có độc!”

“Vương phi nương nương, nô tỳ không làm gì hết.” Cung nữ đưa thức ăn đến quỳ sụp xuống đất, luống cuống nói, “Xin vương phi nương nương hãy tin tưởng nô tỳ.”

“Người đứng lên đi.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Ta biết người không phải là người hạ độc.”

“Linh nhi, Thất ca có dụng ý gì?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, “Cũng không phải chàng.” Nàng nhìn cung nữ kia, hỏi: “Thức ăn và điểm tâm này có qua tay người nào khác không?”

Cung nữ nghĩ nghĩ, “Trên đường đến đây nô tỳ có gặp một cô nương, cô nương ấy hỏi nô tỳ đưa thức ăn cho cung nào, nô tỳ trả lời chi tiết. Cô nương liền nói muốn xem là món gì. Không đợi nô tỳ đồng ý, cô nương ấy đã mở ra xem rồi mới bỏ đi.”

“Người đó có dáng vẻ thế nào?”

“Cao cao gầy gầy, nô tỳ nghe nói cô nương ấy là nhân chứng trong vụ án của Tiều tướng quân, thị vệ gọi cô nương ấy là Liễu Nhi cô nương.”

“Là nàng ta?” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười, “Hồ Tĩnh à Hồ Tĩnh, ngày mai chính là kỳ hạn ba ngày, một ngày người cũng không thể đợi nổi sao?”

“Linh nhi, sao muội biết thức ăn này có độc?” Trần Cẩm Phàm lòng còn sợ hãi, nếu không phải Gia Cát Linh Ẩn phát hiện, hiện giờ hai nàng chắc cả mạng cũng không còn.

Gia Cát Linh Ẩn chỉ vào bên cạnh một cái đĩa, chỉ thấy bên trên có một chút bột phấn màu trắng như muối: “Thất gia đối với mọi chuyện trong phủ đều yêu cầu vô cùng nghiêm khắc, mỗi khi người ở nhà bếp dọn món lên bàn đều lau mép đĩa vô cùng sạch sẽ, trên đĩa tuyệt đối sẽ không xuất hiện mấy thứ kỳ lạ thế này. Nhìn thấy nó, trong lòng muội bỗng nhiên thấy nghi ngờ.”

“Cũng may mà muội cẩn thận, nếu không thì...” Trần Cẩm Phàm nghĩ mà sợ không thôi, “Đến lúc đó lại gán cho chúng ta sợ tội tự tử, vậy thì oan uổng lắm.”

Gia Cát Linh Ẩn trong mắt đầy lạnh lẽo, Hồ Tĩnh, ta vốn định cho người một đường sống, tự bản thân người lại cứ đâm đầu vào.

Thời gian ba ngày thoáng trôi qua, Sở Kim Triều sai người đưa Gia Cát Linh Ẩn và Trần Cẩm Phàm lên triều.

Hồ Tĩnh đứng ở một bên, lạnh lùng cười cười, “Hoàng thượng, Thất vương phi và quận chúa có khi nào sợ tội tự sát không? Sao còn chưa tới?”

Sở Kim Triều nhìn nàng một cái, không nói gì. Chốc lát, thị vệ dẫn Gia Cát Linh Ẩn và Trần Cẩm Phàm đến. Hồ Tĩnh ngạc nhiên nhìn họ, giống như gặp quỷ, độc của nàng, chỉ cần dính một chút đã mất mạng. Nàng nghĩ chờ đợi được nhất định là tin hai ả kia đã chết, không ngờ lại yên lành đứng trước mặt nàng. Chẳng lẽ hai người đó không ăn thức ăn tối qua? Vất vả lắm nàng mới lấy lại tinh thần, đừng lo, hôm nay cho dù thế nào, Gia Cát Linh Ẩn cũng không thoát được.

Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đi vào, Sở Lăng Thiên lập tức đánh giá nàng một phen, trong mắt tràn đầy đau lòng. Gia Cát Linh Ẩn thấy vậy, mỉm cười với y, nhìn về mặt y, chuyện này nhất định có chuyển biến.

“Hoàng thượng, thời hạn ba ngày đã đến, không biết Thất điện hạ tra được gì?” Tiều Lương gấp gấp nói, “Cho dù thế nào, hôm nay Hoàng thượng nhất định cũng phải chủ trì công đạo cho Duẩn nhi.”

“Tiều tướng quân là rường cột của nước Lăng Nguyệt, đối với cái chết bất ngờ của hân, trẫm cũng rất đau lòng, Tiều ái khanh yên tâm, chuyện này trẫm nhất định xử lý công bằng.” Sở Kim Triều nói.

“Thần đa tạ Hoàng thượng!”

“Thiên nhi, con tra được manh mối gì mới không?”

“Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần đã tra ra được hung thủ thật sự, có thể chứng minh Tiều tướng quân không phải bị Linh nhi giết chết.” Sở Lăng Thiên hùng hồn nói.

“Vậy mau dẫn hung thủ lên!”

“Dạ, phụ hoàng!” Sở Lăng Thiên ra khỏi đại điện, chốc lát, thấy y dẫn theo một đứa trẻ khoảng mười tuổi, đi vào, “Nó chính là hung thủ thật sự!”

Tiêu Lương thấy thế, tức giận đến nổi gân xanh: “Thất diện hạ, người đang đùa với thần ư, vũ nhục sự thông minh của thần sao? Đứa bé nhỏ như vậy, làm sao có thể giết chết một người lớn như Tiêu Duẫn.”

“Đúng vậy, Thất diện hạ, ngày đó dân nữ tận mắt nhìn thấy vương phi giết Tiêu tướng quân, hoàn toàn không thấy đứa bé này. Thất diện hạ vì để thoát tội cho vương phi lại có thể tìm đại một đứa bé ra gánh tội thay, đây không phải là trò cười cho thiên hạ sao?” Hồ Tĩnh nói.

“Hồ tiểu thư, đợi bản vương chứng minh đứa bé này là hung thủ giết Tiêu tướng quân trước, sẽ truy cứu đến chuyện người làm chứng giả hãm hại vương phi.” Sở Lăng Thiên khinh thường liếc Hồ Tĩnh một cái, sau đó ngồi xổm xuống, nói với đứa bé vẻ mặt khiếp sợ, “Tiểu đệ đệ, đừng sợ, đệ nói ọi người nghe, có phải đệ giết Tiêu tướng quân không?”

201. Chương 201: Người Dám Đánh Con Dâu Trẫm?

“Đúng vậy.” Đứa bé nhỏ giọng nói.

“Đệ giết chết hãn như thế nào?” Sở Lăng Thiên tiếp tục hỏi.

“Rõ là chuyện cười giữa ban ngày!” Tiêu Lương không quan tâm là Sở Lăng Thiên đang hỏi mà nói chen vào, ông hung hăng nhìn chăm chăm đứa bé, “Người nhỏ như vậy sao có thể giết chết tướng quân mình đây vô nghệ?”

“Ta...” Về mặt Tiêu Lương quá mức dữ tợn, đứa bé vô thức nhích người lại gần Sở Lăng Thiên, “Sáng sớm ta liền trốn ở trong phòng...” Nó nhìn Trần Cẩm Phàm, “Lúc hãn khiêng tỷ tỷ kia đi vào phòng, ta đã muốn cứu tỷ ấy, ta thấy hãn cũng không làm gì với tỷ ấy liền ngồi ở một bên chờ. Sau khi tướng quân thấy tỷ ấy tỉnh lại liền ức hiếp tỷ tỷ, xé rách y phục của tỷ ấy. Ta đang chuẩn bị đi ra liền nhìn thấy một tỷ tỷ tiến vào, đánh cho tướng quân ngất đi. Sau đó hai tỷ ấy chạy đi, lúc đó ta dùng dao găm giết tướng quân.”

“Oắt con, người nói dối!” Cho dù như thế nào Tiêu Lương cũng không tin, “Vậy người nói xem, vì sao người lại giết tướng quân? Là vì chính nghĩa sao?”

“Bởi vì ta hận hãn!” Trong mắt đứa bé đột nhiên phát ra hận ý vô tận, loại hận ý này khiến ọi người ở đây cảm thấy lạnh cả sống lưng. Là chuyện gì khiến trong lòng một đứa nhỏ lại có thâm thù đại hận như thế.

“Nó cùng người không thù không oán, vì sao hận nó?” Tiêu Lương hỏi.

“Bởi vì...” Về mặt đứa bé trở nên vô cùng thống khổ, dường như đang nhớ lại chuyện không thể chịu nổi, “Bởi vì hãn dẫn theo binh lính cường bức tất cả nữ nhân ở thôn chúng ta, mẹ của ta chính là bị hãn cưỡng bức. Cha ta cùng những người khác không cam lòng chịu nhục nên đi tìm bọn hãn tính sổ, không ngờ tướng quân lại có thể trói toàn bộ họ lại, ở trước mặt bọn họ cưỡng bức mẹ ta, còn có các thảm thảm, tỷ tỷ khác. Cuối cùng... Cuối cùng... Tướng quân đều giết hết bọn họ, giết hết mọi người trong thôn! Mẹ ta giấu ta ở giữa đồng rơm mới có thể tránh được một kiếp.” Nói đến đây, đứa bé vì thương tâm quá mà khóc, “Ta thề, ta sẽ giết hãn! Ta hỏi mọi người trên trấn, bọn họ đều nói tướng quân chắc chắn là ở kinh thành, vì thế ta bèn tới kinh thành. Cuối cùng ba ngày trước nhìn thấy hãn vào thanh lâu ta liền đi theo vào. Chuyện sau đó ta đã nói qua trước đó rồi.”

Giữa đại điện chỉ có tiếng khóc của đứa bé, những người khác đều im lặng không nói, vẻ mặt kinh ngạc, dạng người gì mới có thể làm ra loại chuyện điên rồ như thế này. Sắc mặt Sở Kim Triều lại vô cùng u ám.

Gia Cát Linh Ẩn đi qua, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho đứa bé: “Đừng khóc, mọi chuyện đã qua rồi.” Nàng tựa hồ thấy được chính mình khi còn nhỏ, là đứa nhỏ bị thế giới vứt bỏ.

“Tiểu tử thôi, đừng chuyện cũng không tòi.” Tiêu Lương hung ác trừng mắt với nó, dù như thế nào ông cũng không tin đứa con cao to dũng mãnh của mình lại chết trong tay một đứa oắt con. Nhất định là Sở Lăng Thiên vì muốn Gia Cát Linh Ẩn thoát tội mà bày ra kế này, “Hãy nói cho Hoàng thượng biết là ai bảo người dựng lên câu chuyện này.”

“Tiêu đại nhân, nó không nói dối, tìm người trong quân đến hỏi sẽ biết thôi. Chuyện này không phải một mình tướng quân gây nên, người tham dự cũng không ít mà. Vì chứng minh sự thực của chuyện này, bản vương cũng truyền hai phó tướng của Tiêu tướng quân, xem thử xem bọn họ nói như thế nào.”

Hai phó tướng của Tiêu Duẫn đi vào giữa điện, lập tức chứng thực câu chuyện đúng như đứa bé đã nói. Bọn họ từng khuyên nhủ Tiêu Duẫn không nên đối đãi với dân chúng như thế nhưng Tiêu Duẫn ý thể mình vất vả lập được công lớn, cho dù Hoàng thượng có biết cũng không dám làm gì hắn, cho nên tùy ý làm bậy bên ngoài. Thôn này chết chỉ là một trong những cái thôn bị hắn giết hại. Sở dĩ không ai biết là vì hắn bắt mọi người phải che giấu.

Trong chốc lát, ở giữa điện chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của Sở Kim Triều. Ông luôn cần chính yêu dân, không nghĩ tới Tiêu Duẫn vậy mà lại ở bên ngoài làm chuyện điên rồ này, chuyện đúng là làm người khác vô cùng phẫn nộ. Thật lâu sau, ông chậm rãi nói ra bốn chữ: “Chết chưa hết tội!”

“Hoàng thượng!” Tiêu Lương sợ tới mức quỳ trên mặt đất, liên tục khấu đầu, “Hoàng thượng, Duẫn nhi nhất định là bị người ta xui khiến mới làm ra chuyện điên rồ này, xin Hoàng thượng khai ân.”

Sở Kim Triều lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Lương một cái: “Đem thi thể Tiêu Duẫn treo trên tường thành ba ngày, để cho tất cả mọi người nhìn thấy, người tùy tiện giết hại dân chúng phải nhận kết cục gì! Tiêu Lương không biết cách dạy con hạ hai cấp quan. Quyền thống lĩnh tả quân tạm thời sẽ do Sở Lăng Thiên đảm nhận! Hồ Tĩnh làm chứng giả hãm hại Thất vương phi, đày ra biên cương làm công, trọn đời không được trở về!”

“Hoàng thượng!” Tiêu Lương sợ tới mức mất bình tĩnh, “Thần biết sai rồi! Thần không dám nữa! Cầu xin Hoàng Thượng khai ân, mấy năm nay thần vì Hoàng thượng tận trung tận sức, chưa từng chậm trễ, cầu xin Hoàng thượng đừng giáng chức quan của tội thần. Tội thần nguyện ý lập công chuộc tội, vì nghiệp tử chuộc tội!”

“Hết sức tận trung?” Sở Kim Triều quát lớn, “Người tận trung tận sức với trẫm như thế nào? Giết hại dân chúng của trẫm? Cường hiếp con dân của trẫm? Trẫm không lấy đầu của ngươi là đã nương tay với ngươi rồi!”

Tiêu Lương sợ tới mức thân thể run run, không dám nói nửa lời.

Hồ Tĩnh đứng ở bên cạnh, sợ tới mức cả người run rẩy. Nàng ta nghĩ Gia Cát Linh Ẩn chết chắc rồi, không ngờ được sự tình lại nghịch chuyển hoàn toàn. Nàng hoảng hốt, trong đầu trống rỗng.

Những triều thần khác cúi đầu, suy ngẫm câu nói khác của Sở Kim Triều: Quyền thống lĩnh tả quân tạm thời do Sở Lăng Thiên đảm nhận. Tạm thời? Tạm thời bao lâu? Tạm thời chỉ sợ là một lý do thoái thác thôi. Tả quân của Tiêu Duẫn, đổi từ tay Sở Kim Triều sang nằm trong tay Sở Lăng Thiên rồi. Sở Lăng Thiên lạnh lùng liếc nhìn Sở Lăng Thiên một cái, trong tay mình chỉ có năm vạn cấm quân, binh quyền trong tay Sở Lăng Thiên đã vượt xa hắn.

“Tam nha đầu, Phàm nhi, là trẫm có mắt không trông mới tin nhiệm người như vậy.” Giọng điệu Sở Kim Triều hòa hoãn lại.

“Hoàng thượng, chuyện này sao có thể trách người?” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Là do Tiêu tướng quân che giấu qua giỏi mới có thể lừa gạt được vài người. Nhưng mà thần nữ đề nghị, sau này hãy có người tiến cử quan viên, người được tiến cử có tội thì người tiến cử cũng là người có tội liên đới, như vậy thì mới có thể đảm bảo việc trọng dụng kẻ nhàn rỗi, không ai dám hy sinh bản thân mình để tùy tiện tiến cử quan viên.”

“Linh nhi, đây là việc triều đình, con là một nữ tử lại có thể dạy Hoàng thượng cách quản lý quốc gia như thế nào sao?” Mặt Gia Cát Chiêm bình tĩnh, nói với Gia Cát Linh Ẩn, “Phụ thân không có dạy con phép tắc này sao?”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn ông, giống như đột nhiên nhớ tới điều gì đó: “Đúng rồi, Tiêu Duẫn biểu ca đúng là do phụ thân tiến cử mới được làm Đại tướng quân mà. Phụ thân, sau này tiến cử nhân tài cần phải nhìn rõ, không nên vì có quan hệ thân thích với người khác mà tùy tiện tiến cử. Người xem, Tiêu Duẫn biểu ca làm ra loại chuyện không có tính người này, chẳng lẽ phụ thân không có một chút áy náy nào sao?”

“Người làm phản!” Gia Cát Chiêm đi tới chỗ Gia Cát Linh Ẩn, giơ bàn tay lên cao.

“Gia Cát Chiêm, người dừng lại cho trẫm!” Sở Kim Triều phẫn nộ quát, “Người dám đánh con dâu trẫm?”

“Hoàng thượng...” Gia Cát Chiêm sợ tới mức dừng bước lại, buông tay xuống, mắt tự nhiên mà đứng ở giữa điện. Nha đầu này quả nhiên rất giỏi, ngay cả Hoàng thượng cũng ở trước mặt mọi người bảo vệ cho nó, “Vi thần là muốn giáo huấn nữ nhi của mình, không thể để cho nó nói hươu nói vượn chọc giận Hoàng thượng.”

“Nó cũng là con dâu trẫm! Gả vào Thất vương phủ chính là người của Sở gia ! Người của Sở gia đến lượt người dạy sao?” Sở Kim Triều tức giận nói, “Trẫm cảm thấy Tam nha đầu nói rất có đạo lý. Tiêu Duẩn chính là do người tiến cử, người trở về cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện cho trẫm!”

“Dạ, Hoàng thượng, vi thần tuân mệnh.”

“Ngoài ra, Tam nha đầu vừa nói về tội liên đới tiến cử quan viên rất đúng! Đưa chế độ này thêm vào trong luật lệ. Lại bộ, kiểm tra một lần quan hệ tất cả các quan viên được tiến cử và quan chỉ định tiến cử cho trẫm, ngày mai trẫm sẽ xem!”

“Dạ, Hoàng thượng.” Lại bộ thượng thư đáp, ông bất đắc dĩ lắc đầu, lại có phần vội vàng, bởi vì một câu của nha đầu kia Hoàng thượng lại thay đổi chế độ thực hiện hàng trăm năm nay, nhưng mà ông cũng hiểu được đây là một biện pháp tốt. Trong triều dùng người không khách quan, chuyện kết bè kết cánh nhiều không kể hết, mỗi khi gặp phải một cá nhân liên quan ông đều rơi vào thế khó xử. Xảy ra chuyện gì Hoàng thượng cũng chỉ trách cứ ông tuyển người không đúng. Hiện giờ có thêm luật lệ này những người đó cũng phải thu mình không ít.

Một số người dùng ánh mắt quái lạ nhìn Gia Cát Linh Ẩn, giống như là nhìn quái vật. Nữ tử này rốt cuộc là thần thánh như thế nào mà ngay cả người đa mưu túc trí như Hoàng thượng cũng phải khen ngợi nài nỉ không ít. Hôm nay nàng đưa ra chủ ý này đủ để cuộc sống hàng ngày của một số người sẽ khó khăn, nhưng cũng khiến ột số người phải vỗ tay khen ngợi! Bên người Thất điện hạ có một nữ tử trí tuệ như vậy giúp đỡ, phần thắng hẳn là rất lớn.

Sau khi Sở Kim Triều bãi triều, những người khác cũng tản đi. Sở Lăng Thiên liền dắt tay Gia Cát Linh Ẩn, không để ý xung quanh có người, đầu lòng vuốt ve khuôn mặt nàng, “Linh nhi chịu khổ, nàng lại gây đi rồi.”

“Dâu có...” Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng đẩy tay y ra, “Như thế này không tốt lắm.”

“Thất điện hạ, chúc mừng, chúc mừng.” Có người không nhìn được mà tiến lên chúc mừng Sở Lăng Thiên đạt được quyền thống lĩnh tả quân.

“À, đa tạ.” Sở Lăng Thiên thân nhiên đáp lại nói, ánh mặt lại một giây cũng không rời khỏi nữ tử trước mắt.

“Ôi, hâm mộ chết đi.” Trần Cẩm Phàm ở bên cạnh chọc ghẹo, “Hai người tiếp tục đi, ta phải về phủ tổng khứ mốc meo đây.”

“Đi thôi, về nhà.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Ừ.” Sở Lăng Thiên rất thích nghe nàng nói về nhà, đó là về nhà của bọn họ, bởi vì có nàng y mới có cảm giác nơi đó là nhà, ngôi nhà có nàng ở đó.

Gia Cát Chiêm nhìn bóng lưng của Gia Cát Linh Ẩn, ánh mắt vô cùng phức tạp. Ông cảm thấy được nàng ngày càng xa lạ, giống như bọn họ ngoại trừ có chung họ ra thì không có quan hệ nào khác. Năng lực của nàng càng ngày càng mạnh, lại có thể chi phối được suy nghĩ của Hoàng thượng, nhưng mà ông và nàng đã xảy ra tranh chấp, không có khả năng trở về quan hệ cha con như trước. Chuyện mang nàng đến Lục vương phủ, chuyện ngăn cản nàng xuất giá, chuyện muốn giết chết nàng, còn có... giết chết Tam di nương, ông không khỏi lạnh cả người. Từng chuyện từng chuyện đã khiến ông lựa chọn Lục vương phủ, nhưng mà mắt thấy quyền lực ngày càng cao của Sở Lăng Thiên ông lại có chút dao động. Rốt cuộc lựa chọn Lục vương phủ hay là Thất vương phủ, ông nhất thời khó có thể đưa ra sự lựa chọn.

Bên kia, Sở Lăng Hiên không vội vàng hồi phủ mà đi tới Dịch Khôn Cung tìm Hoàng hậu. Bây giờ có lẽ Hoàng hậu cũng đã biết chuyện Sở Lăng Thiên tạm thời giữ chức thống lĩnh tả quân, chắc hẳn là đang tâm phiền ý loạn.

Sở Lăng Hiên hành lễ với Hoàng hậu, thấy sắc mặt bà không tốt trong lòng cũng đoán được vài phần: “Mẫu hậu có chuyện gì phiền lòng sao?”

202. Chương 202: Người Không Được Động Vào Nàng

“Chỉ chút chuyện nhỏ thôi.” Hoàng hậu lắc đầu, cũng không muốn nhiều lời, “Hiên nhi đến chỗ bản cung có chuyện gì?”

“Mẫu hậu, chuyện Thất đệ người đã biết rồi chưa? Quân quyền trong tay hắn càng lúc càng lớn, trong tay hoàng huynh lại không có một binh một tốt nào, mẫu hậu không lo lắng ư?”

“Hiên nhi, đây là quyết định của Hoàng thượng, người nhất định có dụng ý của mình, con và ta sao có thể đoán được thánh ý chứ. Cho dù thế nào, chỉ cần nước Lăng Nguyệt quốc thái dân an, bản cung đã yên lòng. Thiên nhi am hiểu dụng binh, giao binh quyền cho nó, là thích hợp nhất.” Hoàng hậu giả vờ nói.

Sở Lăng Hiên khinh thường cười nhạt: “Đây là lời nói thật lòng của mẫu hậu? Vậy chắc do con đơn phương nghĩ vậy, tâm tư của con hẳn mẫu hậu cũng hiểu, cho dù là với con hay với hoàng huynh, Sở Lăng Thiên đều là kẻ đáng ghét.”

“Con ghét nó, là bởi vì nó cưới được Gia Cát tam tiểu thư?” Hoàng hậu lạnh lùng cười cười, “Con muốn làm gì nó, bản cung cũng mặc kệ.”

“Mẫu hậu nói vậy, nhi thần an tâm rồi.” Sở Lăng Hiên nói, “Nhi thần còn có chuyện muốn nói, kẻ địch chung của con lẫn hoàng huynh đều là Thất vương phủ, mẫu hậu, xin người nhận rõ kẻ địch, đừng tự chém giết lẫn nhau. Mặc khác, cho dù người đối phó với Sở Lăng Thiên thế nào, cũng không thể gây hại cho Gia Cát Linh Ẩn, để nàng ấy lại cho con.”

“Chuyện này, bản cung có thể đáp ứng con.” Hoàng hậu hớp một ngụm trà, tĩnh bơ nói.

“Vậy nhi thần xin cáo lui.”

Sau khi Sở Lăng Hiên rời đi, sắc mặt Hoàng hậu lập tức trở nên vô cùng âm trầm, “Sở Lăng Hiên lòng lang dạ sói, lại có thể mơ tưởng vị trí của Dục nhi, bản cung trước tiên sẽ cùng người diệt trừ Sở Lăng Thiên, rồi trừng trị người! Dù sao hiện tại Sở Lăng Thiên cũng là chướng ngại lớn nhất, chó mà cắn người sẽ không sửa.”

Sở Lăng Hiên ra khỏi Dịch Khôn Cung, đang định xuất cung, lại ở một khúc quanh gặp được Chu Tuyết Tranh ăn mặc lộng lẫy. Xem biểu hiện của Chu Tuyết Tranh, chắc hẳn là đang chờ hắn.

“Sở Lăng Thiên lại lên rồi.” Chu Tuyết Tranh thở dài, “Gia Cát thừa tướng xưa nay thấy gió là xuôi theo chiều, chỉ sợ ông ta định chuyển hướng. Vậy thì, Lục vương phủ lại mất đi một hậu thuẫn.”

“Chưa hẳn!” Sở Lăng Hiên trái lại không sợ, “Chỉ sợ Gia Cát Thừa tướng đơn phương muốn vậy, với tính cách của Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Chiêm làm nhiều chuyện quá đáng với nàng như vậy, nàng nhất định sẽ không bắt tay với ông ta.”

“Lục điện hạ, cứ để cho ông ấy đóng đưa giữa Lục vương phủ và Thất vương phủ cũng không phải là cách, để ông ta ổn định lập trường mới hay. Muốn đi hay ở, mới có thể có cách bố trí mới.”

“Vậy thì nghĩ ra cách cho ông ta lựa chọn đi, Thần phi nương nương có biện pháp à?”

“Có thì có, chỉ là phải hy sinh trắc phi của Lục điện hạ.” Trong lòng nàng còn một người chưa nói tới, ngoại trừ Gia Cát Hồng Nhan, Gia Cát Linh Ẩn đã nằm trong kế hoạch của nàng rồi, nếu Sở Lăng Hiên mà biết, biết chừng hắn có đồng ý hay không, “Còn có Thất vương phi, cũng cần nàng ta phối hợp một chút.”

“Cái gì?” Sở Lăng Hiên quả nhiên nhú mày, “Bản vương mặc kệ người làm gì, cũng không thể làm tổn hại đến nàng. Cho dù làm bị thương, cũng chỉ có thể để bản vương đích thân ra tay, người, không được động vào nàng ấy.”

“Lục điện hạ yên tâm.” Chu Tuyết Tranh cười cười, “Nếu ta đã nói vậy, chính là có kế sách vẹn toàn. Nếu đến lúc đó người Thừa tướng gia vứt bỏ là Gia Cát Linh Ẩn, ta cũng có cách đánh tráo nàng ấy, để cho Thất vương phi giả mạo thay nàng ấy chịu tội, Thất vương phi thật sự thì để Lục điện hạ giải quyết. Thất điện hạ chắc chắn nghĩ nàng ấy không còn, sẽ không tìm nữa. Nếu thực sự xuất hiện vấn đề gì, cũng là trúng mục tiêu đã định, giang sơn và mỹ nhân một khi đem ra, bên trọng bên khinh, trong lòng Lục điện hạ ắt có cân nhắc.”

“Bản vương không thích người gọi nàng ấy là Thất vương phi.” Sắc mặt Sở Lăng Hiên bình tĩnh, “Vậy người cứ làm đi. Có thể giữ được nàng ấy thì tận lực giữ lại.”

“Ta đã hiểu ý của Lục điện hạ.” Trong mắt Chu Tuyết Tranh xẹt qua tia khác thường, đến lúc đó, cho dù Gia Cát Linh Ẩn có biến mất, nàng cũng đã nói qua với Sở Lăng Hiên trước rồi, không đến mức khiến liên minh giữa họ tan vỡ, “Hy vọng có một ngày, ta có thể gọi nàng ấy là Lục vương phi.”

Sở Lăng Thiên nhậm chức ngay hôm đó, sau khi xét hỏi xong ở trên triều, Sở Kim Triều triệu y đến ngự thư phòng cùng các phó tướng bàn bạc quân tình. Gia Cát Linh Ẩn đành phải về Thất vương phủ trước. Cùng nàng ra về còn có đứa bé làm chứng kia, nàng dẫn nó về phủ, gọi Ngụy Thành đến, bảo Ngụy Thành đưa nó về tiệm, sắp xếp một công việc cho nó. Đứa bé không còn nhà để về, ăn cũng không có mà ăn, có công việc này rồi, nó không cần chịu đói rét nữa, bởi vậy nó vô cùng cảm kích Gia Cát Linh Ẩn.

Sau khi Ngụy Thành dẫn đứa bé đi, Ung tổng quản liền báo Gia Cát thừa tướng đến thăm. Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nhếch môi, căn dặn Ung tổng quản: “Nói lại với thừa tướng, vương gia ở lại trong cung chưa về phủ, còn bản vương phi thì đang nghỉ ngơi, bảo ông cứ chờ ở đó.”

“Vương phi...” Ung tổng quản muốn nói lại thôi, xem không hiểu chủ tử của mình, người kia chẳng những là Thừa tướng gia, còn là phụ thân của nàng, “Nô tài mời Thừa tướng gia đến phòng khách sao?”

“Ừm.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Đúng rồi, Ung tổng quản, Thừa tướng gia không thích uống trà nóng, cho ông ấy trà nguội là được rồi. Thừa tướng gia sợ nóng, bếp lò trong đại sảnh cứ dập đi, tốt nhất là mang một ít băng đến điện bên cạnh, để giúp Thừa tướng gia hạ nhiệt.”

“Dạ, nô tài đã biết.” Ung tổng quản gật đầu, không biết Thất vương phi tại sao lại hận Thừa tướng gia như vậy. Ông mặc áo bông còn thấy rét, bọn nô tỳ không có việc gì làm cũng vây quanh bếp lò sưởi ấm. Đại sảnh không có bếp lò, bên cạnh còn đặt đầy băng, không biết lạnh bao nhiêu. Biết rõ Gia Cát Linh Ẩn làm vậy không ổn, nhưng chủ tử đã căn dặn, ông chỉ có thể phụng mệnh đi làm.

Ngâm Hương Các, Nguyệt Lan ngâm mình xong, Gia Cát Linh Ẩn liền giúp nàng xoa bóp hai chân. Đây là công việc bắt buộc hằng ngày của các nàng, chân Nguyệt Lan còn chưa khởi sắc, nhưng chủ tử họ đều tin chắc rằng, chỉ cần kiên trì, một ngày nào đó, Nguyệt Lan có thể đứng lên được.

Xoa bóp xong cho Nguyệt Lan, Gia Cát Linh Ẩn liền nằm trên sạp ở Ngâm Hương Các đọc sách, Mộc Tê biết nàng sợ lạnh, ở trong phòng đặt hai bếp lò, làm nàng cảm thấy thoải mái hơn. Bất giác, trong tay cầm sách, Gia Cát Linh Ẩn dần dần nhắm hai mắt lại, ngủ thiếp đi. Tiểu Điệp đi lấy chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp cho nàng.

Khi Gia Cát Linh Ẩn thức giấc, mặt trời đã lặn ở đằng tây, nàng đánh ngáp một cái, duỗi thẳng lưng, đứng dậy, day day trán, “Xem trí nhớ của ta này, sao lại quên mất Thừa tướng gia rồi.”

Nàng ra khỏi Ngâm Hương Các, Ung tổng quản đang đứng bên ngoài, “Ung tổng quản, Thừa tướng gia còn ở đây không?”

“Hồi bẩm nương nương, Thừa tướng gia vẫn đang chờ người và vương gia ở phòng khách.”

“Xem ta này, ngủ quên mất, thật ngại quá, mau dẫn ta đi gặp ông ấy đi.” Ngoài miệng nàng sốt ruột, nhưng bước chân lại vô cùng thong thả, không biết Thừa tướng gia bị lạnh suốt buổi trưa, cảm giác thế nào?

“Thừa tướng gia, ông đến rồi sao? Sao lại không sai người gọi ta đến?” Gia Cát Linh Ẩn không vui nhìn Ứng tổng quản, “Thừa tướng gia đến, thế nào lại không thông báo? Làm hại Thừa tướng gia ở đây chờ lâu như vậy.”

“Vương phi đang nghỉ ngơi, nô tài không dám quấy rầy.” Ứng tổng quản biết dụng ý của Gia Cát Linh Ẩn, nhanh chóng phối hợp.

“Không sao mà, ta không có chuyện gì đâu, chỉ tiện thể ghé qua nhìn thôi.” Gia Cát Chiêm cố cười gượng gạo, nói.

“Thất vương phủ có thứ gì đẹp à? Không biết Thừa tướng gia muốn nhìn cái gì? Để Ứng tổng quản đưa ông đi nhìn.”

“Linh nhi...” Cơ thể Gia Cát Chiêm vì bị lạnh mà không ngừng run rẩy, cái mũi xốt xốt, hắt hơi một cái thật to, “Hắt xì! Linh nhi, sao lại xa lạ với phụ thân như vậy? Lâu lắm rồi con cũng không về phủ Thừa tướng thăm phụ thân, quả nhiên là nữ nhi gả đi như bát nước hắt ra ngoài sao?”

Gia Cát Linh Ẩn cười khê: “Thừa tướng gia, ông quên rồi à? Ngày mà ta ra khỏi phủ, ông và ta đã đoạn tuyệt quan hệ. Vả lại, ông ngẫm lại chuyện đã làm với ta xem, ông cho là ta sẽ tha thứ cho ông?”

“Linh nhi, là phụ thân tức đến hồ đồ! Phụ thân là lo lắng con lén lút gả vào Thất vương phủ như vậy sẽ bị người khác khinh thường. Hắt xì!”

“Lén lút? Mất Thừa tướng gia bị mù rồi ư? Ngày đó các văn võ trong triều đều đến chúc mừng, ngay cả Hoàng thượng cũng tặng lễ vật đến, tại sao lại là lén lút? Chuyện ông đưa ta đến Lục vương phủ, ta còn chưa nói với Thất gia, ông cảm thấy được, nếu y biết, sẽ làm gì ông? Thừa tướng gia, mũi ô sa này của ông định từ bỏ sao?”

“Linh nhi, con thật sự tuyệt tình thế sao?” Thấy Gia Cát Linh Ẩn ăn nói lạnh nhạt, trong lòng Gia Cát Chiêm nhất thời tức giận, “Nói như thế nào thì con cũng mang họ Gia Cát! Phủ thừa tướng có ý định thân cận với Thất vương phủ, Linh nhi đừng có không biết tốt xấu như vậy.”

“Sao Thừa tướng gia biết, Thất vương phủ chịu thân cận với ông? Ông vẫn nên dựa vào Lục vương phủ đi, nữ nhi mà ông yêu thương nhất, là trắc phi của Lục vương phủ đó.”

“Bản thừa tướng chỉ muốn gặp Thất điện hạ nói chuyện, nói với đám phụ nhân như người chỉ tổ phí lời.”

“Linh nhi có thể làm chủ thay bản vương!” Gia Cát Chiêm vừa mới dứt lời, chỉ thấy Sở Lăng Thiên lên tiếng, bước vào nói, “Sắc mặt Thừa tướng gia không tốt lắm, có phải cảm nhiễm phong hàn?” Y bước vào, liền cảm thấy trong phòng còn lạnh hơn cả bên ngoài.

“Thất điện hạ...” Gia Cát Chiêm ngượng ngừng cười cười, “Phủ Thừa tướng sẵn lòng cùng Thất vương phủ kề vai sát cánh, thần nguyện ý nghe theo phân phó của Thất điện hạ.”

“Thừa tướng gia, phụ hoàng không thích nhất là kết bè kết phái, ông làm như vậy, chẳng phải khiến bản vương khó xử sao? Nếu ông cố tình như thế, ngày mai bản vương sẽ hỏi qua phụ hoàng trước, sau khi người đồng ý, bản vương mới dám kết minh với phủ Thừa tướng.”

“Điện hạ...” Lòng Gia Cát Chiêm chùn xuống, nếu thật sự như thế, Sở Kim Triều sớm muộn gì cũng muốn lấy đầu của ông, “Thần nói đùa thôi. Hôm nay thần đến chỉ là xem Linh nhi sống ở Thất vương phủ có tốt không? Thấy nó tốt, thần yên tâm rồi, thần xin cáo lui trước.”

“Thừa tướng gia...” Thân hình cao to của Sở Lăng Thiên chắn trước mặt Gia Cát Chiêm, “Linh nhi sống tốt lắm, sau này không cần ông đến thăm, Thừa tướng gia vẫn nên ít đến một chút sẽ tốt hơn, tránh cho người khác nghĩ ông và ta có thủ đoạn gì mờ ám.”

“Dạ...” Gia Cát Chiêm run rẩy, “Thần tuân chỉ, thần cáo lui.” Không đạt được mục đích, Gia Cát Chiêm ủ rũ, mặt xám mày tro rời khỏi Thất vương phủ.

Sở Lăng Thiên cầm lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn, cảm nhận được một trận lạnh lẽo, y không khỏi nhíu mày: “Sao lại lạnh như vậy?”

“Bởi vì điện bên cạnh toàn là băng, cả trưa hôm nay, Thừa tướng gia ngay cả một chén trà nóng để uống cũng không có, toàn là dùng nước lạnh để pha trà!”

“Nàng nha!” Sở Lăng Thiên cốc nhẹ vào trán nàng, “Vậy nàng đến đây làm gì, lạnh như vậy, mau mau cùng ta trở về thư phòng làm ấm người.”

203. Chương 203: Tâm Địa Xấu Xa

Hai người tiến vào thư phòng, Sở Lăng Thiên đưa một phong thư cho Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Linh Ẩn mở ra xem, thì ra ba tháng sau là đại thọ bảy mươi của Thái thượng hoàng nước Đông Lan cũng là ngoại tổ phụ của Sở Lăng Thiên. Thái thượng hoàng phái người đưa thiệp mời, mời y tới tham dự.

Nghĩ đến Liên Mộ Vân ở nước Đông Lan, trong lòng Gia Cát Linh Ẩn có chút không thoải mái, nhưng mà rất nhanh liền điều chỉnh tốt: “Vậy hai tháng sau sẽ chuẩn bị khởi hành, đại thọ bảy mươi tuổi của ngoại tổ phụ là việc đại hỷ, chàng nên đi.”

“Nàng đi cùng ta.” Sở Lăng Thiên từ phía sau ôm lấy nàng, ở bên tai nàng nói: “Để cho ngoại tổ phụ xem cháu ngoại của người có bao nhiêu lợi hại, cưới được một nữ tử như vậy làm vợ.”

“Ta đi?” Gia Cát Linh Ẩn lắc lắc đầu, Liên Mộ Vân nhất định hận nàng đến tận xương, nếu đi ít nhiều có chút ngượng ngùng.

“Nàng sợ gặp phải Mộ Vân? Không sao đâu, tin tưởng vi phu, nương tử, đi cùng ta đi. Nếu ta đi một mình, không được nhìn thấy nàng lâu như vậy ta nhất định sẽ tương tư mà sinh bệnh mất.”

“Được rồi, được rồi, vậy thì tùy chàng đi.” Thấy bộ dáng làm nũng của y, sự mềm mại trong lòng Gia Cát Linh Ẩn bị chạm vào. Thật ra chính bản thân nàng cũng lưu luyến y, nàng cũng muốn tới gặp ngoại tổ phụ.

Sau chuyện của Tiêu Duẩn cũng được yên tĩnh một thời gian, Gia Cát Linh Ẩn trở nên rảnh rỗi, đọc sách, dạo phố, nàng không biết rằng trong hậu cung đang chuẩn bị một âm mưu.

Ngày hôm đó, Sở Lăng Thiên lên triều, trong cung bỗng nhiên chuyển lời nói Thần phi nương nương triệu Thất vương phi vào cung. Gia Cát Linh Ẩn chỉ trang điểm nhẹ liền vào cung. Nàng không biết Chu Tuyết Tranh tìm nàng có chuyện gì, nhưng khẳng định là không có chuyện gì tốt.

Đây là lần đầu tiên nàng đến Đạp Tuyết Cung, lúc đi vào nàng liền có cảm giác Đạp Tuyết cung không giống bình thường. Bên ngoài là mùa cây cối nảy mầm, bên trong Đạp Tuyết cung lại màu sắc rực rỡ. Tĩnh phi yêu hoa, Sở Kim Triều liền sai người khắp nơi tìm loại hoa mùa đông không bị héo tàn, là loại hoa ở Đạp Tuyết cung. Phía đông là rừng trúc xanh um, phía tây là hồ nước xanh, một đàn cá tuyết đẹp bơi trong hồ, mỗi một chỗ đình đài lầu tạ đều cực kỳ dụng tâm, nhìn ra được Tĩnh phi ở trong lòng Sở Kim Triều chiếm tình cảm rất lớn. Nhưng mà vì sao ông lại đồng ý để cho Chu Tuyết Tranh vào ở trong này.

Cung nữ dẫn Gia Cát Linh Ẩn tới hồ nước, Chu Tuyết Tranh đang ở trong đình, nhân nhả cho cá ăn.

“Khấu kiến Thần phi nương nương, khôn biết Thần phi nương nương triệu thần nữ đến là có việc gì phân phó?” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, cung kính lễ phép.

“Thất vương phi, mời ngồi.” Chu Tuyết Tranh cười cười, chỉ vào một cái ghế, nói. Trời biết, nàng đối với ba chữ ‘Thất vương phi’ có bao nhiêu hận.

“Tạ ơn Thần phi nương nương.” Gia Cát Linh Ẩn thuận thế ngồi xuống, không nói một lời, ung dung bình tĩnh nhìn vào nơi xa.

“Không vội, bản cung còn triệu hai người đến nữa.” Chu Tuyết Tranh nhìn quanh Đạp Tuyết Cung, nói, “Nghe nói bên trong Đạp Tuyết Cung đẹp không sao tả xiết, chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi. Bản cung cảm thấy hoa nở quá mức chói mắt, có vẻ như người ở đây không đủ chứng chạc, bản cung quyết định chặt hết chỗ hoa và trúc đi, rồi thay bằng hoa cúc. Tới mùa thu, một khoảng vàng óng kia sẽ xinh đẹp biết bao. Thất vương phi cảm thấy như vậy được không?”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn dâng lên một cổ tức giận, bên ngoài lại bình tĩnh. Nàng biết, Chu Tuyết Tranh muốn chọc giận nàng, “Đây là nơi ở của Thần phi nương nương, nương nương muốn bố trí như thế nào đều có thể làm như thế.”

“Bản cung còn sợ làm Tĩnh Phi mất hứng, cho nên tìm riêng người tới hỏi, dù sao người cũng là con dâu của tỷ ấy. Người đã nói như vậy thì ta an tâm rồi, đến lúc đó sẽ lấp hồ nước này lại, trên đó sẽ trồng hoa hồng. Bản cung sẽ cùng Hoàng thượng thưởng hoa, nghĩ đến liền thấy thật đẹp.”

“Đẹp.” Gia Cát Linh Ẩn uống một ngụm trà, cũng không nói nhiều lời.

Ở phía xa, cung nữ dẫn theo hai người tới đây, Gia Cát Linh Ẩn ngăn ra, hai người kia lại là Gia Cát Hồng Nhan và Gia Cát Chiêm. Nàng nhìn Chu Tuyết Tranh, không biết nàng ta có mưu đồ gì ở đây.

“Thần tham kiến Thần phi nương nương.”

“Thần nữ tham kiến Thần phi nương nương.”

Gia Cát Hồng Nhan nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt nhất thời trầm xuống: “Người tới nơi này làm gì? Thần phi nương nương, người như ả tốt nhất đừng đụng vào, tâm địa xấu xa.”

“Gia Cát trác phi, Thừa tướng gia, ngồi xuống cả đi, bản cung có chuyện muốn nói với các người.”

“Vâng, nương nương.”

Chu Tuyết Tranh nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, nhìn Gia Cát Linh Ẩn cùng Gia Cát Hồng Nhan, “Hôm nay bản cung triệu các người đến, chính là muốn nói cho các người, đều là tỷ muội không cần phải đối chọi gay gắt. Tỷ muội chính là hoa song sinh, sen Tịnh Đế, cần phải tương thân tương ái. Các người bất hòa, Thừa tướng gia nhìn thấy nhất định rất lo lắng.”

“Nương nương nói phải.” Gia Cát Chiêm gật đầu, “Hai tỷ muội con hân là nên giúp đỡ nhau.”

“Cha.” Gia Cát Hồng Nhan trừng mắt liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, giãy nảy, “Nếu không phải nó đối với con luôn đố kỵ ghen ghét, con còn nguyện ý cùng nó sống tốt.”

“Thất vương phi, người cảm thấy được không?” Chu Tuyết Tranh nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

“Ta không phản đối.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói.

“Như vậy thật tốt.” Chu Tuyết Tranh cười, “Lục điện hạ cùng Thất điện hạ là huynh đệ, hai người lại là tỷ muội, nếu như các người bất hòa thì huynh đệ bọn họ sẽ chung sống như thế nào? Nữ nhân ấy à, lúc nào cũng phải luôn suy nghĩ cho phụ quân mình. Huynh đệ bọn họ bất hòa, người đau lòng nhất là Hoàng thượng, bản cung cũng là vì Hoàng thượng. Hôm nay bản cung cùng Thừa tướng gia làm chứng, tỷ muội các người hoà thuận như lúc ban đầu, cùng tiến cùng lui. Được rồi, hai tỷ muội các người cùng nhau giúp bản cung rót trà đi.”

“Vâng!”

“Vâng!”

Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy đi tới trước mặt Gia Cát Hồng Nhan. Gia Cát Hồng Nhan nhắc ấm trà, rót trà đang còn nóng vào chén. Gia Cát Linh Ẩn đem chén trà đưa cho Chu Tuyết Tranh: “Nương nương, mời dùng trà!”

“Tốt lắm! Nhìn thấy các người thân mật như vậy bản cung thấy an tâm rồi.”

Bộ dáng Chu Tuyết Tranh như từng trải, nàng cầm lấy một miếng điểm tâm, chuẩn bị cắn một miếng, một cung nữ ở bên cạnh tiến lên: “Nương nương, từ từ, để nô tỳ thử trước xem.”

Cung nữ lấy một cây ngân châm, đưa lên kiểm tra đồ ăn trên bàn, cuối cùng đưa ngân châm tới chén trà.

Vào lúc cả mấy người không để ý, ngân châm nhanh chóng biến thành màu đen. Màu đen trên ngân châm nói cho những người ở đây biết, trong trà có độc!

“Choang!” Chu Tuyết Tranh hoảng sợ không thôi, chén trà trong tay nàng rơi xuống đất, “Các người... Các người thật to gan, bản cung có ý tốt thay các người hòa giải, các người lại muốn giết bản cung! Nói, là ai hạ độc? Gia Cát Hồng Nhan hay là người, Gia Cát Linh Ẩn?”

Ba người lập tức quỳ trên mặt đất, Gia Cát Hồng Nhan cùng Gia Cát Chiêm lập tức nói: “Xin nương nương tha mạng.”

“Nương nương bớt giận.” Gia Cát Linh Ẩn có vẻ vô cùng trấn định, “Vẫn nên nhanh chóng mời thái y tới xem thử.”

“Người, nhanh đi mời thái y cùng Hoàng thượng tới đây!” Chu Tuyết Tranh nói với cung nữ ở đối diện, “Nói với Hoàng thượng, có người muốn mưu hại bản cung.”

Rất nhanh, Sở Kim Triều, Hoàng hậu, Chu quý phi, Sở Lăng Hiền, Sở Lăng Thiên, còn có phu thê Sở Lăng Dục đều chạy tới. Sở Kim Triều đi đầu, sắc mặt ông âm trầm, tiến lên cầm lấy tay Chu Tuyết Tranh: “Ái phi, sao lại thế này?”

“Hoàng thượng.” Chu Tuyết Tranh sợ hãi kêu một tiếng, cả thân mình như không có xương cốt, mềm nhũn tựa vào trong ngực Sở Kim Triều, “Thần thiếp rất sợ!”

Hoàng hậu cùng Chu quý phi thấy vậy, trong lòng vô cùng khó chịu. Sau khi Chu Tuyết Tranh được phong làm Thần phi, Sở Kim Triều hàng đêm đều nghỉ ở Đạp Tuyết Cung, ngay cả sự quan tâm với Chu quý phi cũng ít đi.

“Thần phi, muội nói xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ngồi xuống rồi từ từ nói.” Hoàng hậu nói.

“Dạ, tỷ tỷ.”

Sở Lăng Thiên thấy Gia Cát Linh Ẩn quỳ trên mặt đất lạnh như băng, y đau lòng không thôi. Y nâng Gia Cát Linh Ẩn dậy, “Linh nhi, đứng lên.” Sau đó tay của y nhẹ nhàng xoa đầu gối của nàng.

Chu Tuyết Tranh rất nhanh nhìn thoáng qua, trong mắt hiện lên một tia âm lãnh: “Hoàng thượng, tỷ tỷ, thần thiếp thấy tỷ muội họ bất hòa nên tìm cơ hội hòa giải cho hai người. Các nàng bất hòa cũng ảnh hưởng đến tình cảm huynh đệ Thất điện hạ cùng Lục điện hạ. Thần thiếp liền tự ý làm chủ, muốn phân ưu thay Hoàng thượng cùng nương nương. Thấy tỷ muội các nàng bỏ xuống được khúc mắc, thần thiếp liền bảo các nàng cùng nhau rót một chén trà cho thần thiếp, lấy trà đánh tan nghi ngại trước đó, không nghĩ tới trong trà này có độc. Gia Cát thừa tướng vừa rồi hẳn là thấy rõ ràng, trà này, lúc bản cung uống vẫn bình thường, đến khi tỷ muội các nàng dụng tay thì liền có độc.”

“Nương nương, thần thấy rất rõ.”

“Nương nương, thần nữ không hạ độc người.” Gia Cát Hồng Nhan vội vàng nói, nàng chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Nhất định là nó, là nó hạ độc!”

“Đại tỷ, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói lung tung được!” Gia Cát Linh Ẩn không chút hoang mang nói, “Tỷ tận mắt thấy ta hạ độc?”

“Đúng, ta tận mắt thấy!” Gia Cát Hồng Nhan không chút suy nghĩ liền nói.

“Nếu tỷ tỷ nhìn thấy ta hạ độc thì vì sao không nói với Thần phi nương nương? Tỷ tỷ biết mà không báo tội cũng không hề nhỏ.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Gia Cát Hồng Nhan, cười lạnh.

“Ta...” Gia Cát Hồng Nhan nhất thời á khẩu không trả lời được, biết rằng mình bị Gia Cát Linh Ẩn lôi vào tròng, “Ta còn chưa kịp nói thì cô cô kia đã cầm ngân châm đến rồi.”

“Vương ngự y, nghiệm độc trước đi!” Sở Kim Triều nói.

“Dạ, Hoàng Thượng!”

Vương ngự y kiểm tra nước trong ấm trà, cùng với mấy chén trà khác đều không có khác thường, lại kiểm tra cái chén trên mặt đất cũng không phát hiện thấy khác thường.

“Hoàng thượng, thần đã kiểm tra qua, nước trà trên đất không có độc.”

“Đây là chuyện gì?” Chu Tuyết Tranh chỉ vào ngân châm trên bàn vừa rồi cung nữ kia kiểm tra qua, “Không có độc, vậy vì sao ngân châm biến thành màu đen?”

“Người phải kiểm tra cẩn thận!” Sở Kim Triều cũng không tin tưởng.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có thể khẳng định nước trà trên đất không có độc. Nhưng mà thần từng nghe qua có một loại độc được, chỉ lúc hòa vào trong nước một lát sẽ có độc, sau đó sẽ bay hơi sạch sẽ, sau đó kiểm tra cũng sẽ không thấy gì. Thần hoài nghi, trong trà của Thần phi nương nương, đúng là bị hạ loại độc này.” Vương ngự y trả lời.

“Cái gì? Sao lại có loại độc như vậy?” Sở Kim Triều lần đầu tiên nghe nói đến loại độc này, “Đại nha đầu, Tam nha đầu, rốt cuộc là có chuyện gì? Trẫm muốn nghe lời nói thật!”

“Khởi bẩm Hoàng thượng.” Gia Cát Hồng Nhan giành nói trước, “Thần nữ cái gì cũng không làm. nhất định là Tam muội thấy Thần phi nương nương chiếm Đạp Tuyết Cung của Tĩnh quý phi, ghi hận trong lòng, nên ra tay hạ độc với Thần phi nương nương.”

204. Chương 204: Hóa Ra Là Trong Trứng Có Độc

“Tam nha đầu, con nói xem?” Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, thần nữ chỉ là giúp nương nương cầm chén trà, tuyệt đối không hạ độc, xin Hoàng thượng minh xét.” Gia Cát Linh Ẩn trấn tĩnh tự nhiên, nàng còn chưa nhìn rõ được mưu đồ của Chu Tuyết Tranh, nên không nhiều lời, chỉ bình tĩnh quan sát tình hình.

“Gia Cát ái khanh, người nói xem!” Ánh mắt Sở Kim Triều chuyển hướng sang Gia Cát Chiêm, “Hai tỷ muội chúng không thừa nhận, người là người có liên quan, người nói xem rốt cục là ai hạ độc? Không ai hạ độc, ngân châm sẽ không vô duyên vô cớ biến thành màu đen. Hôm nay, người nhất định phải nói rõ cho trẫm! Bằng không, trẫm sẽ lấy tội mưu hại Thần phi để xử phạt tử các người tội chết!”

“Hoàng thượng!” Gia Cát Chiêm dập đầu một cái, “Vi thần chưa từng tiếp xúc qua ấm trà này, cũng không có chạm vào chén trà, hoàn toàn không có cơ hội hạ độc nương nương, xin Hoàng thượng minh giám.”

“Ý của Thừa tướng đại nhân, hung thủ là một trong Gia Cát trác phi và Thất vương phi.” Chu Tuyết Tranh nheo mắt, “Vậy ông nói xem, rốt cuộc là ai? Nơi này chỉ có mấy người chúng ta, bản cung sẽ không hạ độc chính mình.”

“Thừa tướng, nói mau!” Sở Kim Triều nói, “Không được giấu giếm trẫm điều gì.”

“Hoàng thượng...” Gia Cát Chiêm phủ phục trên đất, đây là ép ông phải chọn một trong hai đứa con gái, cũng là, buộc ông làm ra lựa chọn giữa Lục vương phủ và Thất vương phủ. Ông cúi đầu, thế khó xử, không phải vì ông yêu thương đứa con nào hơn, mà là đang cân nhắc xem ai mang đến lợi ích cho ông nhiều hơn. Ông nhìn Gia Cát Hồng Nhan đang hoảng sợ bất an, lại nhìn qua Gia Cát Linh Ẩn thông dong bình tĩnh, trong lòng liền có lựa chọn. Gia Cát Linh Ẩn trí tuệ, là nữ tử hiếm có, nhưng với ông mà nói, cũng không thể khổng chế. Gia Cát Hồng Nhan tuy rằng ngu dốt, lại có thể nắm gọn trong tay mình. Nhớ tới cái chết của Tam di nương và sự dối gạt Sở Kim Triều, ông nhất thời rét run vì sợ, Gia Cát Linh Ẩn nhất định sẽ không bỏ qua cho ông, chỉ bằng mượn tay Hoàng thượng, trừ bỏ mối họa lớn trong lòng này. Chỉ chốc lát, ông đã suy nghĩ được rất nhiều, cuối cùng, ông hạ quyết tâm, nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, thần nhìn thấy Thất vương phi hạ độc.”

“Thừa tướng, ông có biết ông đang nói gì không?” Sở Lăng Thiên sắc mặt u ám, toàn thân phát ra ý lạnh, “Ông xác định đã thấy rõ ràng?”

“Bẩm Thất điện hạ, thần không dám nói bậy.” Gia Cát Chiêm hạ quyết tâm, khẳng định là Gia Cát Linh Ẩn gây ra, “Linh nhi tuy là nữ nhi của thần, nhưng vi thần tuyệt đối không thể vì mối quan hệ này mà nói bậy được.”

“Gia Cát thừa tướng, ông thật sự thấy rõ ư? Mưu hại phi tần là tội gì, ông hẳn cũng rõ ràng.” Sở Lăng Hiên lạnh lùng liếc Gia Cát Chiêm một cái. Hắn đối với Gia Cát Linh Ẩn là vừa yêu vừa hận, nhưng vẫn không đành nhìn nàng cứ thế mà ngọc nát hương tan.

“Lục điện hạ, đúng là nó, thiếp cùng phụ thân đều thấy rất rõ.” Gia Cát Hồng Nhan thấy Sở Lăng Hiên lại có thể cầu tình giúp Gia Cát Linh Ẩn, không khỏi tức giận, “Không phải nó, chẳng lẽ là thiếp.”

Sở Lăng Hiên trừng mắt với nàng, hừ một tiếng, Gia Cát Hồng Nhan tự giác ngậm miệng.

“Hồi bẩm Lục điện hạ, vì thần không dám lừa dối Hoàng thượng.” Gia Cát Chiêm nói.

Trong mắt Chu Tuyết Tranh hiện hiện ý cười khó phát hiện. Gia Cát Linh Ẩn, cho người vui vẻ lâu như vậy cũng đủ rồi, bị chính cha ruột và chị ruột của mình liên thủ hại chết, mùi vị dễ chịu không? Người cho là thành thân với Thiên ca ca thì huynh ấy là của người sao? Ai có thể sống lâu hơn mới là người chiến thắng. Thiên ca ca, không phải huynh yêu ả sao? Ta sẽ làm cho ả chết trước mặt huynh. Ngoài mặt nàng lại làm ra vẻ sợ hãi, tựa vào lòng Sở Kim Triều: “Hoàng thượng, thần thiếp và Thất vương phi không thù không oán, không biết sao nàng ấy lại hận thiếp như vậy, chẳng lẽ vì thần thiếp ở Đạp Tuyết Cung sao? Thần thiếp khẩn xin Hoàng thượng ban cho thiếp một tấm cung khác, nếu không, có ngày mất mạng cũng không biết.”

“Tranh nhi không cần sợ hãi.” Sắc mặt Sở Kim Triều càng thêm u ám, “Là trẫm cho nàng ở chỗ này, ai có ý kiến, chính là kháng chỉ không tuân! Tam nha đầu, con còn gì để nói? Trẫm luôn cho rằng con là một nữ tử biết đạo lý, không ngờ lại chẳng phân tốt xấu như vậy, dám cả gan ở Đạp Tuyết Cung làm xằng làm bậy.”

“Phụ hoàng, Linh nhi tuyệt đối không có làm, nhi thần khẩn xin phụ hoàng minh xét!” Sở Lăng Thiên che chắn cho Gia Cát Linh Ẩn, ai dám tiến lên y sẽ khiến kẻ đó khó coi.

“Thiên nhi, Gia Cát thừa tướng đã chứng minh rồi. Hai người đều là con gái hắn, hắn không đến mức thiên vị ai. Huống hồ...” Sở Kim Triều dừng một chút, cũng không nói hết câu, huống hồ, nếu không phải là sự thật, sao Gia Cát Chiêm có thể vứt bỏ một nữ nhi xuất sắc như vậy, mà bảo vệ một đứa bất tài. Ông nhắm mắt lại, nặng nề thở dài, ánh mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn chan chứa đau lòng, “Tam nha đầu, nếu con không còn gì để nói, trẫm sẽ theo luật lệ mà xử tội con.”

“Hoàng thượng, thần nữ có chuyện muốn nói.” Lúc này, Gia Cát Linh Ẩn sau khi im lặng thật lâu, đột nhiên lên tiếng.

“Con nói đi.” Sở Kim Triều giống như mong đợi, nghe nàng nói vậy, lập tức nói.

“Mới vừa rồi Vương ngự y nói, Thần phi nương nương là trúng loại độc một lát sẽ bay hơi, theo thần nữ thấy, không phải như vậy!”

“Hửm? Con nói thử xem.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Trong nước trà không nghiệm ra độc, là bởi vì từ đầu tới cuối, không có ai hạ độc cả.”

“Vậy tại sao ngân châm lại biến đen?” Hoàng hậu nhìn ngân châm trên bàn, vẻ mặt hoài nghi, “Tam nha đầu còn muốn nói cần ư? Nhân chứng vật chứng đều ở đây.” Trong lòng Hoàng hậu âm thầm tính toán, nếu Gia Cát Linh Ẩn biến mất, sẽ là đả kích trí mạng với Sở Lăng Thiên, lúc này, bà không ngại âm thầm trợ giúp.

“Hoàng thượng...” Chu Tuyết Tranh cũng không buông tha, “Trước mặt bao người, Thất vương phi dám ăn nói xằng bậy, chắc là ỷ vào sự sủng ái của Thất điện hạ mà ngay cả Hoàng thượng cũng không để vào mắt, trước mặt người mà cũng dám xuất khẩu cuồng ngôn.”

“Thần phi muội muội yên tâm, Hoàng thượng nhất định sẽ xử lý công bằng.” Hoàng hậu nói.

“Cam miệng cả đi!” Sở Kim Triều không kiên nhẫn nói, “Để Tam nha đầu nói hết lời xem, nếu thật sự là nó, trẫm tuyệt đối sẽ không niệm tình riêng.”

Sở Lăng Thiên chau mày, lo lắng thay Gia Cát Linh Ẩn, lần này khác trước, đừng tới hậu cung, Sở Kim Triều nhất định sẽ đích thân xử phạt, không giống như ở phủ Thừa tướng.

Gia Cát Linh Ẩn cầm tay y để y yên tâm, nàng nhìn Gia Cát Chiêm, hỏi: “Phụ thân có phải tận mắt thấy ta bỏ độc vào trong nước trà của Thần phi nương nương không?”

“Linh nhi, con còn muốn chối cãi sao? Ta nói bao nhiêu lần cũng là câu nói đó, ta tận mắt thấy con hạ độc vào trong trà.” Gia Cát Chiêm khẳng định nói.

“Được!” Gia Cát Linh Ẩn dường như đang đợi ông nói câu này, nàng nhìn Vương ngự y, nói, “Có thể xin Vương ngự y đưa cho ta một cây ngân châm không?”

Vương ngự y từ trong rương thuốc lấy ra ngân châm, đưa cho Gia Cát Linh Ẩn. Nàng cầm ngân châm vào một quả trứng đã được bóc vỏ ở trên bàn, rút ra, chỉ thấy ngân châm vốn sáng bóng từ từ biến thành màu đen.

Mọi người kinh ngạc nhìn màn này, đều nhỏ giọng bàn tán.

“Hả? Hóa ra là trứng gà có độc?”

“Khó trách trong nước trà không có độc, thì ra là độc ở trong trứng.”

“Vậy trong trà của Thần phi nương nương không có độc, Thất vương phi là bị oan.”

“Vương ngự y, đây là chuyện gì?” Sở Kim Triều quát, nói cả nửa ngày, ngay cả độc ở chỗ nào cũng không biết.

“Chuyện này...” Vương ngự y tay quệt mồ hôi, ngay cả nguồn độc cũng không tra ra được, ngự y như ông sợ là không làm được nữa, “Hoàng thượng, trong trứng có độc, cũng không thể loại trừ trong nước trà không có độc.”

Khi mọi người còn đang kinh ngạc, Gia Cát Linh Ẩn làm thêm một hành động khiến cho tất cả mọi người đều khó tin, nàng đặt quả trứng vừa thử qua độc lên miệng, cắn mấy miếng ngon lành, nuốt xuống! Chu Tuyết Tranh cả kinh, không khỏi đứng thẳng dậy, kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nhất thời ngậm ngẩn cả người.

“Linh nhi!”

“Tam nha đầu!”

Sở Lăng Thiên và Sở Kim Triều kinh ngạc hô lên, bởi vì ăn quá nhanh, hơn nữa hai người họ lại đồng thanh gọi nàng, Gia Cát Linh Ẩn bị mắc nghẹn, nàng nhanh chóng uống vào mấy ngụm nước, mới nuốt trôi được miếng trứng. Nàng khoát tay về phía Sở Lăng Thiên: “Thiếp không sao.”

“Hoàng thượng, Thất vương phi là đang tiêu hủy vật chứng, sợ tội tự sát.” Vương ngự y vội vàng nói.

“Linh nhi, con cho rằng như vậy là có thể thoát tội sao?” Gia Cát Chiêm lắc đầu, bắt đắc dĩ nói, “Con đúng là quá ngây thơ rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nhìn Gia Cát Chiêm, “Vật chứng? Không phải phụ thân tận mắt thấy ta hạ độc vào trà sao? Trứng gà sao lại trở thành vật chứng được?”

“Cái này...” Gia Cát Chiêm nhất thời á khẩu, mặt đỏ bừng, nghẹn không nói được câu nào.

“Hoàng thượng, thần nữ có thể ăn quả trứng biến ngân châm thành đen này, cũng không có gì khác thường, chứng minh được quả trứng này không có độc.”

“Rõ ràng ngân châm biến đen, sao lại không có độc chứ?” Sở Kim Triều đương nhiên không tin tưởng, “Tam nha đầu, cho dù con hạ độc Thần phi, trăm cùng không lấy mạng của con, con hà tất phải đi đến bước này, Vương ngự y, mau chẩn mạch cho Tam nha đầu!” Sở Kim Triều xem nàng là đến đường cùng, sợ tội tự sát.

“Hoàng thượng, thần nữ không sao.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Ngân châm gặp được rất nhiều thứ sẽ biến đen, cho dù là không có độc. Trong trứng có một loại chất có thể làm ngân châm biến đen, cũng không phải bởi vì trứng có độc.”

“Hả? Cũng có chuyện này nữa sao?” Hoàng hậu hí hóp mắt, chậm rãi nói.

Nghe xong lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Chu Tuyết Tranh liền chùn xuống, trứng không có độc cũng có thể làm ngân châm biến đen, đây là trong lúc vô tình nàng phát hiện được, nàng không nói cho bất cứ ai biết. Hôm nay, vì muốn lấy mạng Gia Cát Linh Ẩn, mới sử dụng biện pháp này. Ý thức của nàng thoáng có chút kinh hoảng, sao có thể chứ? Gia Cát Linh Ẩn làm sao biết được bí mật này? Bí mật này ngay cả ngự y cũng không biết mà.

Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Nếu Hoàng hậu nương nương không tin, có thể tùy tiện lấy một quả trứng đến thử.”

“Tiêu Ôn, người mang vài quả trứng đến đây.” Hoàng hậu phân phó.

“Dạ, nương nương.” Tiêu Ôn phụng mệnh đi làm.

Tiêu Ôn nhanh chóng bưng một đĩa trứng đến, Sở Kim Triều bảo Vương ngự y dùng ngân châm thử nghiệm, quả nhiên đúng như lời Gia Cát Linh Ẩn nói, ngân châm cắm vào trứng thì đều biến thành màu đen. Mấy quả trứng này, xác định là không có độc.

“Hóa ra là vậy.” Sở Kim Triều gật đầu, tán thưởng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tam nha đầu, dù rằng như vậy, nhưng ngân châm này không phải cắm vào nước trà của thần phi liền biến đen sao?”

205. Chương 205: Phạt Năm Mười Trượng

“Hoàng thượng, thần nữ đang định nói.” Gia Cát Linh Ẩn chỉ vào ngân châm trên bàn, “Trước khi cung nữ kiểm tra nước trà của Thần phi nương nương có dùng ngân châm thử điểm tâm ở trên bàn, trong đó có trứng gà. Sau khi lấy ra từ trong trứng gà thì ngân châm sẽ không biến màu. Thử qua trứng gà rồi dùng ngân châm thử với nước trà thì lúc này ngân châm sẽ biến màu. Vì vậy mọi người đương nhiên cho rằng nước trà có độc, thật ra thì nước trà không có độc, hơn nữa, tất cả đồ ở đây cũng đều không có độc.”

“Thần phi muội muội, muội nói thử xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Hoàng hậu nhìn Chu Tuyết Tranh, “Hôm nay nếu không phải Tam nha đầu thông minh tra ra nguyên nhân thì đã xảy ra chuyện lớn rồi. Muội là một người hiểu chuyện sao lại có thể hồ đồ như vậy?”

“Tỷ tỷ.” Chu Tuyết Tranh cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ, nàng biết Gia Cát Linh Ẩn đã thoát khỏi được kiếp nạn hôm nay, “Vừa rồi, quả thật là Liên nhi dùng ngân châm kiểm tra trứng gà trước rồi mới thử nước trà. Muội không hiểu về dược lý nên cho rằng có người hạ độc trong nước trà. Hơn nữa, Gia Cát Thừa tướng chắc chắn là Thất vương phi hạ độc nên muội liền hồ đồ tin theo.” Nàng đứng dậy, kéo lấy tay Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, ta hiểu lầm người, mong người tha thứ cho ta.”

“Thần phi nương nương không sao là tốt rồi.” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói, nàng liếc Gia Cát Chiêm một cái, “Phụ thân, người nên giải thích thử xem, ta làm sao hạ độc trong nước trà được? Căn bản là không có ai hạ độc, phụ thân lại có thể nhìn thấy?”

“Ta... Đây... Vừa rồi...” Gia Cát Chiêm ấp úng, trong đầu trống rỗng, thân thể bởi vì cảm giác được lạnh lẽo mà run rẩy, “Chỉ có con tiếp xúc qua chén trà đó nên ta nghĩ đó là con.”

“Vừa rồi phụ thân nói là tận mắt nhìn thấy mà.”

“Có lẽ là phụ thân nhìn lầm rồi.”

“Phụ hoàng.” Gương mặt Sở Lăng Thiên âm trầm, nghiêng mặt liếc Gia Cát Chiêm một cái, “Một câu nhìn lầm của Thừa tướng gia vừa rồi suýt nữa khiến Linh nhi phải mất mạng. Thừa tướng gia mắt mờ, phụ hoàng nên để cho ông ấy nghỉ ngơi vài ngày để ông ấy đi trị mắt.”

Sở Kim Triều gật đầu: “Trẫm đang có ý này. Gia Cát Chiêm có ý đồ đổ oan Thất vương phi, tội ác tày trời, trẫm khấu trừ của người một năm bổng lộc, phạt năm mươi trượng! Thời gian năm nhà nên mời đại phu tới khám lại mắt đi.”

“Hoàng thượng!” Gia Cát Chiêm phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, khấu đầu, “Cầu xin Hoàng thượng khai ân, lão thần tuổi tác đã cao, năm mươi trượng nhất định sẽ lấy mạng của thần. Nếu thần chết sẽ không thể ở bên cạnh tận trung với Hoàng thượng.”

“Trẫm thấy người da dày thịt béo, năm mươi trượng sẽ không thể lấy mạng của người.” Sở Kim Triều quát, “Người đâu! Dẫn Gia Cát thừa tướng ra ngoài đánh năm mươi trượng!”

Mấy thị vệ tiến lên lời Gia Cát Chiêm không ngừng giãy dụa ra khỏi Đạp Tuyết Cung. Sở Kim Triều thở dài nhìn Chu Tuyết Tranh không vui nói: “Thần phi, nàng thân là trưởng bối lại hùa nhau làm loạn, lần này trẫm sẽ không so đo với nàng. Nàng phải xin lỗi Tam nha đầu.”

“Tạ ơn Hoàng thượng khai ân.” Chu Tuyết Tranh đứng dậy cười với Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, hôm nay thật xin lỗi. Là ta hồ đồ tin lời nói của Gia Cát Thừa tướng, người đừng để trong lòng nhé.”

“Nương nương khách sáo rồi.” Gia Cát Linh Ẩn mặt không chút thay đổi nói.

“Được rồi, được rồi, tất cả lui đi.” Sở Kim Triều phất tay nói.

Trước khi đi, Gia Cát Linh Ẩn liếc mắt nhìn Chu Tuyết Tranh một cái, nàng ta cũng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người giao nhau, trên mặt cùng lúc hiện lên tia cười lạnh.

Gia Cát Linh Ẩn, lần này người tránh được, có chút bản lĩnh đó.

Chu Tuyết Tranh, ác giả ác báo, đừng cho là mình tài giỏi.

Người đoạt Thiên ca ca của ta, ta và người không chết không dừng.

Có bản lĩnh thì người tới đoạt về đi.

Ngày còn dài, chúng ta chờ xem.

Bất cứ lúc nào cũng tiếp đón.

Chu Tuyết Tranh tránh đi ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn, nhìn sang một bên. Lúc này Gia Cát Linh Ẩn mới xoay người ôm lấy cánh tay Sở Lăng Thiên cùng nhau rời khỏi Đạp Tuyết Cung.

“Nương nương, xin lỗi, là Liên nhi làm không tốt.” Mọi người đi rồi Liên nhi liền quỳ xuống trước mặt Chu Tuyết Tranh tạ tội.

“Người đứng lên đi, chuyện không liên quan đến người.” Chu Tuyết Tranh nheo mắt lại, “Gia Cát Linh Ẩn so với hồ ly quả thực xảo hoạt hơn nhiều, bản cung tỉ mỉ thiết kế cái bẫy này vậy mà ả cũng có thể qua được, trước kia ta thực coi thường ả.” Nàng nhìn xung quanh Đạp Tuyết Cung một lát, “Liên nhi, sai người nhổ hết đám hoa này, trồng hoa cúc!”

“Nương nương, chẳng phải là nhìn rất đẹp sao?” Liên nhi có hiểu hỏi, “Vì sao lại nhổ đi?”

“Bản cung bảo người đi thì đi đi, nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?”

“Vâng, nương nương.”

Bên ngoài Đạp Tuyết Cung, Gia Cát Chiêm đang bị chấp hành hình phạt ở trước mặt mọi người. Ông hướng ánh mắt cầu cứu về phía Sở Kim Triều cùng Gia Cát Linh Ẩn.

“Hoàng thượng, vi thần biết sai rồi, xin người tha cho vi thần một mạng.” Mồm miệng Gia Cát Chiêm nói không rõ, mới đánh ba mươi roi ông đã không chịu nổi, “Linh nhi, mau giúp phụ thân cầu xin với Hoàng thượng, phụ thần van xin con.”

Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày, vẻ mặt bi thương nhìn Gia Cát Chiêm, trong mắt ngấn lệ: “Hoàng thượng... Hôm nay trời lạnh, thân thể phụ thân e là chịu không nổi.”

Trong lòng Gia Cát Chiêm vui vẻ, bất kể như thế nào nàng vẫn sẽ cứu ông.

“Tam nha đầu muốn như thế nào?” Sở Kim Triều hỏi.

“Thần nữ khẩn cầu Hoàng thượng cho phụ thân chịu phạt ở một nơi ấm áp hơn.”

“Được, làm theo lời Tam nha đầu, mang Gia Cát thừa tướng vào trong phòng, tiếp tục đánh.”

“Dạ, Hoàng Thượng!”

“Linh nhi!” Gia Cát Chiêm không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn lại nói như thế, nhất thời giận sôi gan, nói không suy nghĩ, “Giỏi lắm, con gái ngoan thật có lòng! Thấy cha để chết mà không cứu, người sẽ không có kết cục tốt! Tiệt nhân!”

“Gia Cát thừa tướng, đây chính là nữ nhi của người!” Sở Kim Triều tức giận nhìn Gia Cát Chiêm, “Người nói năng lỗ mãng như vậy với con dâu trăm, trăm thấy nên đánh thêm năm mươi roi nữa! Đánh tới lúc người cảm miệng mới thôi.”

Gia Cát Chiêm nghe vậy thì ngậm chặt miệng lại, một câu cũng không dám nói. Ông hoảng sợ nhìn Gia Cát Linh Ẩn, tiểu cô nương ở trong phủ ngay cả nói cũng không dám nói kia, tự lúc nào đã biến thành ác quỷ.

Sở Lăng Thiên siết chặt vòng eo của Gia Cát Linh Ẩn, Linh nhi của hắn đúng là xấu thật. Gia Cát Linh Ẩn cười đáp lại y.

Ra khỏi cung, Gia Cát Linh Ẩn có chút rầu rĩ không vui: “Vẫn chưa thể đuổi nàng ta ra khỏi Đạp Tuyết Cung, thật là đáng tiếc.”

“Linh nhi, ta thấy nàng ta muốn ở thì cứ để cho nàng ta ở đó đi. Mẫu phi đã mất rồi, nàng không cần vì Đạp Tuyết Cung mà lại xung đột với nàng ta nữa. Chu Tuyết Tranh không phải là Gia Cát Hồng Nhan, hiện giờ nàng ta có phụ hoàng làm chỗ dựa vững chắc, vẫn nên cách xa nàng ta ra một chút.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật gật đầu, “Thất gia yên tâm, ta sẽ không dính vào nàng ta nữa.”

“Vậy là tốt rồi.” Y hôn lên trán nàng một cái, vuốt tóc nàng: “Làm sao Linh nhi biết ngân châm gặp phải trứng sẽ biến thành màu đen? Nàng có học qua y thuật sao?”

“Ta không học qua y thuật, chỉ là từng học qua hóa học.”

“Hóa học, đó là cái gì? Là thứ ở chỗ của nàng sao?”

“Ừ, ở chỗ đó của bọn ta, hóa học là một môn học trong chương trình học. Sẽ nói đến tính chất đặc biệt của một số kim loại, vừa hay ta thường nghe thầy giáo giảng rất kĩ nên biết một ít.”

“Nơi đó của nàng thật thần kỳ, thật muốn đến chỗ của nàng xem một chút.” Mỗi khi nghe Gia Cát Linh Ẩn nói về một điều mới mẻ gì đó, y đều rất hứng thú đối với thế giới kia.

“Điện hạ, Hoàng thượng triệu người tới.” Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên chuẩn bị lên xe ngựa, Liên công công vội vàng chạy tới, thở hồng hộc nói.

“Ta biết rồi.” Sở Lăng Thiên gật đầu, cũng không xoay người mà là lên xe ngựa, “Liên công công, phiên người nói với phụ hoàng ta đưa Linh nhi về phủ xong sẽ lập tức vào cung.”

“Vâng, điện hạ.” Liên công công cười tủm tỉm lắc đầu, Thất vương phi ở trong lòng Thất điện hạ, chỉ sợ còn quan trọng hơn cả giang sơn xã tắc.

Không có Sở Lăng Thiên, Gia Cát Linh Ẩn liền tới Ngâm Hương Các nói chuyện trời đất với mấy người Mộc Tê, Nguyệt Lan. Nguyệt Lan tươi cười ngày càng nhiều, không còn dăm chiêu ủ dột nữa. Ngụy Thành đến nói với Gia Cát Linh Ẩn việc vận chuyển đã đưa vào hoạt động, rất nhanh sẽ đoạt việc làm ăn của Tiêu gia mất bảy, tám phần. Việc vận chuyển của Tiêu gia sợ là không được vài ngày nữa. Đồng thời hắn còn mang đến tin tức của một người. Ngày ấy sau khi chuyện xấu của Tiêu lão thái quân bị vạch trần, Tiêu lão gia liền hưu bà, bà tức giận đến mức hộc máu, nằm trên giường hôn mê mấy ngày, hôm nay đã qua đời.

“Đã chết sao?” Gia Cát Linh Ẩn nhỏ giọng nói, “Thật sự là không chịu nổi chút đùa giỡn, như vậy liền chết. Tiêu gia còn tin tức gì nữa?”

“Hai công tử nhà Tiêu gia là Tam công tử Tiêu Vân và Tứ công tử Tiêu Kiếm đều đang về Ngân Đô, hẳn là bọn họ đã biết biến cố của Tiêu gia. Bọn họ trở về chưa biết còn có thể tạo nên sóng gió gì, tiểu thư vẫn nên cẩn thận chút.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Có Kinh Phong cùng Phá Trận bất cứ lúc nào cũng ở bên cạnh ta, không cần phải lo lắng. Chỉ là trong tay bọn họ có binh quyền, không làm Thất gia bất lợi mới tốt.”

“Gia sẽ cẩn thận, tiểu thư không cần lo lắng.” Ngụy Thành an ủi: “Tiểu thư, thuộc hạ xin cáo từ trước.”

“Ừ.”

Suốt một ngày Sở Lăng Thiên cũng không hồi phủ, đến lúc chạng vạng cũng là lúc có thư đưa đến nói là hôm nay ở biên giới cấp báo, nước Tinh Long tập trung mười vạn quân đội ở biên giới hai nước, không biết muốn làm gì. Sở Lăng Thiên phụng chỉ luyện tập quân lính, chỉ sợ mấy ngày không thể về phủ được.

“Nước Tinh Long, đúng là không lúc nào yên bình được.” Gia Cát Linh Ẩn thì thầm nói, nàng tới thư phòng lấy ra một quyển sách sau đó trở lại phòng ngủ đọc sách để khỏi phải nhớ đến Sở Lăng Thiên.

Sở Lăng Thiên không có ở đây, Gia Cát Linh Ẩn vẫn tiến cung thỉnh an mỗi ngày. Thời tiết càng ngày càng ẩm, rốt cục có thể cởi quần áo thật dày ra, toàn thân mặc một bộ quần áo nhẹ nhàng khiến đáng người lả lướt của Gia Cát Linh Ẩn càng thêm động lòng người.

“Đệ muội, hôm nay muội thật xinh đẹp.” Hà Sướng Uyển nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, không nhịn được khen ngợi.

“Đa tạ Thái tử phi khen ngợi.” Ở trước mặt Hoàng hậu, Gia Cát Linh Ẩn cố ý duy trì khoảng cách với Hà Sướng Uyển. Nếu Hoàng hậu nhìn thấy nàng ấu thân thiết với mình nhất định sẽ trách cứ nàng.

“Dực nhi, không phải con nói hôm nay có tin tức tốt muốn nói với bản cung sao? Rốt cuộc có chuyện gì? Con nói thử xem.” Hoàng hậu thản nhiên liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, chuyển đề tài.

“Mẫu hậu.” Sở Lăng Dực nhìn không được cười trước, dường như có chuyện rất tốt, “Sướng Uyển có tin vui.”

“Cái gì?” Hoàng hậu sững sốt, thân thể nhất thời căng thẳng, “Con nói cái gì? Sướng Uyển có thai? Đã mời thái y xem chưa?”

“Dạ.” Sở Lăng Dực gật đầu, “Đại phu đã xem, xác định là có thai.”

“Thật tốt quá, thật tốt quá.” Hoàng hậu không thể kiềm nén được tâm tình vui sướng, kích động đến mức nói không ra lời, cứ lặp đi lặp lại thật tốt quá.

206. Chương 206: Còn Có Mạng Của

Sở Lăng Hiên lạnh lùng liếc Gia Cát Hồng Nhan một cái, trong khoảng thời gian này, số lần hấn ở trong viện của nàng cũng không ít, vậy mà nàng cũng chẳng có động tĩnh gì. Mắt thấy Hà Sướng Uyển đã mang thai, lòng hấn càng nặng trĩu. Gia Cát Hồng Nhan nhìn hấn, chạm phải ánh mắt rét lạnh của hấn, liền nhanh chóng quay đi, ánh mắt hấn thế này khiến nàng có chút sợ hãi.

“Sướng Uyển, con cần phải dưỡng thai cho tốt, cháu của ta không thể có bất cứ sơ suất gì. Dực nhi, sắp xếp thêm vài nô tỳ chăm sóc Sướng Uyển, không thể để cháu của ta chịu khổ ải nào.” Hoàng hậu nói.

“Mẫu hậu, nếu đã là con của con, con đương nhiên sẽ chăm sóc nó thật tốt.” Hoàng hậu mở miệng ra là ‘cháu của ta’ khiến trong lòng Hà Sướng Uyển có chút không vui, “Mẫu hậu không cần quan tâm, con của con, có con và thái tử điện hạ là đủ rồi.”

“Bản cung cũng là vì tốt cho con thôi!” Trên mặt Hoàng hậu có vẻ không hài lòng, “Sau này con cứ ở trong phủ thái tử, không cần đến thỉnh an.”

“Dạ, mẫu hậu.”

Hoàng hậu mặc dù có chút bức bối với thái độ Hà Sướng Uyển, nhưng nghĩ đến con của Sở Lăng Dực, nó là trưởng tôn của nước Lăng Nguyệt, vẫn không giấu được niềm vui. Có trưởng tôn rồi, địa vị thái tử của Sở Lăng Dực càng thêm vững chắc. Bà nheo mắt, mỉm cười nói: “Hong Nhan, Tam nha đầu, các con cũng phải mau chóng báo tin vui với bản cung nhé. Tam nha đầu, bản cung ban bỏ tát cho con, có phải ngày nào cũng thờ cúng không?”

“Hồi bẩm nương nương, mỗi ngày đều thờ cúng.”

“Tốt lắm.” Hoàng hậu gật đầu, “Chân thành sẽ được chứng giám, nhớ kiên định. Tin rằng các con cũng sẽ nhanh chóng có con thôi.”

“Đa tạ nương nương.” Gia Cát Linh Ân đáp.

“Tỷ tỷ, ngại quá, muội đến trễ.” Lúc này, Chu Tuyết Tranh vừa nói vừa đi vào, “Hoàng thượng dùng bữa sáng ở Đạp Tuyết Cung, muội cùng người dùng xong, không ngờ lại đến tận giờ này, xin tỷ tỷ thứ tội.”

“Hầu hạ tốt cho Hoàng thượng mới là chuyện quan trọng.” Hoàng hậu cười nói, “Nếu trễ, muội không cần đến thỉnh an.”

“Muội muội không thể làm mất phép tắc.” Chu Tuyết Tranh quay đầu, nhìn sang Chu quý phi, “Tỷ tỷ cũng ở đây à? Không nên động thai khí chứ.”

“Đa tạ muội quan tâm.” Chu quý phi nghiêm mặt lạnh lùng, vô cùng bất mãn với chuyện Chu Tuyết Tranh đoạt hết sủng ái của Hoàng thượng, hôm này thấy nàng lại trắng trợn khoe khoang ở trước mặt mọi người, trong lòng bà rất tức giận, nhưng không dám thể hiện ra ngoài, tránh để người khác nói bà keo kiệt, “Muội muội vừa rồi cũng nói, không thể mất phép tắc. Lúc trước trời giá lạnh, Hoàng thượng niệm tình ta có mang, không cần đến thỉnh an, giờ trời ấm dần rồi, cũng nên đến thỉnh an nương nương mỗi ngày chứ. Muội muội à, có chuyện tỷ không thể không nói với muội, muội còn trẻ, nhưng Hoàng thượng tuổi tác đã cao, muội cũng nên suy nghĩ cho sức khỏe của người.”

“Tỷ tỷ nói phải, muội nhất định sẽ chú ý, nhưng Hoàng thượng thích đến Đạp Tuyết Cung, muội cũng không thể ngăn cản được.”

“Được rồi, được rồi.” Hoàng hậu nhấp ngụm trà, “Chu quý phi, cái thai trong bụng muội cũng được mấy tháng rồi, có từng mời thái y đến xem là công chúa hay hoàng tử chưa?”

“Tỷ tỷ, nó còn nhỏ như vậy, thái y làm sao mà xem được. Nhưng muội cũng có mời một thầy tướng đến xem thử, ông ấy nói là công chúa. Đời này của muội cũng chỉ có vận sinh con gái thôi.”

Trong mắt Hoàng hậu nhanh chóng hiện lên vẻ khác thường: “Dù là công chúa hay hoàng tử thì đều là con của Sở gia.”

“Muội chẳng cầu gì hơn, đều là bảo bối của muội, chỉ là để Hoàng thượng thất vọng rồi.”

“Là công chúa thì Hoàng thượng cũng yêu thương.” Trong lòng Hoàng hậu cười lạnh, Chu Tuyết Viên, người cho là như vậy có thể gạt bản cung sao? Nhìn dáng vẻ ung dung bình đạm của người, ta biết trong bụng người nhất định là con trai, muốn cố ý nói thành con gái, thì bản cung sẽ bị người mê hoặc sao?

Hà Sướng Uyển và Gia Cát Linh Ân liếc nhau, hai nàng đương nhiên cũng nhìn ra được dụng ý của Chu quý phi.

Chu Tuyết Tranh nghiêng mắt, trong lòng cũng sáng tỏ, nếu thật sự là con gái, Chu quý phi tuyệt đối sẽ không cẩn thận dưỡng thai như thế, bây giờ còn cố ý nói là công chúa, đúng là giấu đầu lòi đuôi. Nàng thẳng lưng: “Hoàng hậu, hoa trong Đạp Tuyết Cung, muội không thích lắm, muốn đổi lại trồng thành hoa cúc, được không?”

“Hoàng thượng đã ban Đạp Tuyết Cung uội, muội muốn làm gì thì cứ làm, chỉ cần cẩn thận nội vụ làm theo là được.”

“Chỗ đó dù sao cũng là nơi Tĩnh quý phi từng sống, muội sợ Thất vương phi có ý kiến, cho nên đặc biệt xin ý chỉ của nương nương.”

“À.” Hoàng hậu nhìn về phía Gia Cát Linh Ẩn, “Tam nha đầu, Tình phi muội muội đã qua đời nhiều năm rồi, con cũng nên khuyên Thiên nhi buông xuống đi. Đạp Tuyết Cung bỏ không cũng lãng phí, Thần phi dọn vào sống, là thêm hơi người, so với vẻ lạnh lẽo trước kia tốt hơn nhiều.”

“Hồi bẩm nương nương...” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Thần nữ và Thất điện hạ chẳng có dị nghị gì cả. Thần phi nương nương muốn cải tạo cái gì thì cứ làm, không cần hỏi ý kiến của con.”

“Vậy là tốt rồi.” Hoàng hậu gật đầu, “Thần phi, muội cứ làm đi, Tam nha đầu đã tỏ rõ thái độ rồi.”

“Dạ, đa tạ nương nương, đa tạ Thất vương phi.” Chu Tuyết Tranh nhếch môi, như cười như không nhìn Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn chỉ liếc xéo một cái cũng chẳng thèm nhìn nàng.

“Được rồi, không còn chuyện gì nữa mọi người lui trước đi, bản cung cũng mệt rồi.” Hoàng hậu nói.

“Dạ, nương nương.”

Chu Tuyết Tranh, Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Hiên, Gia Cát Hồng Nhan đi cùng một hướng. Chu Tuyết Tranh đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, cười nói: “Hôm qua bản cung ở Đạp Tuyết Cung phát hiện một bức họa của Tình quý phi, không ngờ lúc trẻ Tình quý phi lại xinh đẹp như thế, nhưng mà ta bị run tay, bức họa bị rơi vào bếp lửa, cháy mất rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn nàng một cái, không nói gì, cứ thế bước đi.

Chu Tuyết Tranh cười cười: “Thất vương phi, ta biết bây giờ trong lòng ngươi nhất định rất hận ta, nhưng thế thì sao chứ? Hiện giờ ta là Thần phi, gọi ngươi đến ngươi phải đến, bảo ngươi quý ngươi phải quý! So với làm Thất vương phi, bản cung cảm thấy làm Thần phi uy phong hơn.”

“Vậy nương nương cứ tiếp tục uy phong là được.”

“Mau bắt lấy nó, đừng để nó chạy!” Bỗng nhiên, có một con mèo từ đối diện nhảy đến, theo sau là mấy cung nữ đang thở hổn hển, con mèo kia lập tức chạy đến bên chân của Chu Tuyết Tranh.

“Á!” Chu Tuyết Tranh giống như gặp quỷ, hét lên, từ từ thối lui từng bước, sợ tới mức mặt mày trắng bệch.

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh: “Hóa ra Thần phi nương nương sợ mèo à.”

“Thì sao?” Chu Tuyết Tranh án ngực, một lát sau, sắc mặt mới dịu lại, gọi cung nữ của mình, “Đi mau, rời khỏi chốn quỷ quái này! Chết tiệt, biết bản cung sợ mèo, còn để cho nó chạy tới chỗ bản cung.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, dường như nghĩ đến cái gì, nàng trầm tư chốc lát rồi đi ra ngoài cung.

Chu Tuyết Tranh trở về Đạp Tuyết Cung, Sở Lăng Hiên đang đứng ngoài cung chờ nàng, nàng dẫn hân vào trong, “Lục điện hạ đến vì đứa con trong bụng tỷ tỷ sao?”

“Người cho rằng là con trai hay con gái?” Sở Lăng Hiên hỏi thẳng.

“Con trai.” Chu Tuyết Tranh nói, giọng điệu vô cùng chắc chắn.

“Vậy không thể để bà ấy sinh ra được.”

“Đương nhiên, trong lòng ta đã có chủ ý rồi. Lục điện hạ yên tâm, đêm nay, đứa con của tỷ ấy sẽ không giữ được.” Chu Tuyết Tranh cười lạnh, đêm nay có tuồng hay, cũng không chỉ Chu quý phi sảy thai, còn có mạng của Gia Cát Linh Ẩn nữa, nàng có chút nôn nóng.

“Người có kế sách gì? Không ngại nói với ta chứ?”

“Lục điện hạ, đến lúc đó người sẽ biết. Bây giờ nói chỉ sợ tai vách mạch rừng, làm hỏng chuyện tốt của ta.”

“Vậy bản vương sẽ không hỏi nữa, đối với bản lĩnh của Thần phi nương nương, bản vương rất an tâm.”

Chu Tuyết Tranh cười cười, không nói gì.

Vào đêm, một nơi chật đầy rác ở Ngăn Đô, một đàn mèo hoang nhân lúc trời tối ra ngoài tìm thức ăn. Trong mắt chúng lóe ra màu xanh biếc khiến người ta sợ hãi. Lúc này, vài bóng người lén lút tiếp cận đám mèo này, nhanh nhẹn bắt chúng, bỏ vào bao bố đã chuẩn bị sẵn.

“Ngao! Ngao!” Mèo hoang kêu lên thê lương, đợi mấy bao bố đều đã đầy, những người đó mới rời đi. Họ vác bao mèo to, bay nhanh về hướng hoàng cung.

Đạp Tuyết Cung.

Chu Tuyết Tranh và Chu quý phi đang ngắm trăng thưởng trà, tỷ muội các nàng đã lâu không thân thiết như thế, đêm nay, là Chu Tuyết Tranh gọi Chu quý phi tới.

“Tỷ tỷ, ta biết tỷ có thành kiến với ta, ngày nào Hoàng thượng cũng nghỉ lại Đạp Tuyết Cung, lạnh nhạt với tỷ. Nhưng tỷ à, tỷ cũng biết người trong lòng ta thích là Thiên ca ca, chỉ là Hoàng thượng muốn thân thể ta, ta có thể chống cự sao? Thất thân, bị phong làm phi tần, ta đều là bị ép buộc.” Chu Tuyết Tranh ra vẻ bất đắc dĩ, giống như làm Thần phi là chuyện nàng không tình nguyện, “Nếu đến mức này rồi, ta chỉ có thể dâm lao phải theo lao. Làm như vậy, ta cũng không phải vì mình ta, tỷ ngẫm lại xem, tỷ có thai không thể hầu hạ Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ rất nhanh sủng hạnh nữ tử khác. Đến lúc đó, địa vị của Chu gia sẽ càng ngày càng thấp. Nếu để người sủng hạnh nữ tử khác, chỉ bằng ta hy sinh, giúp tỷ tỷ giữ chân Hoàng thượng, sau khi tỷ sinh con, ta sẽ trả người lại cho tỷ.”

Chu quý phi ngẫm lại lời của Chu Tuyết Tranh, hình như cũng có lý: “Muội nói vậy, ta đương nhiên hiểu. Đầu là vì Chu gia, nhưng muội cũng nghĩ cho ta xem, có thai là chuyện khó chịu bao nhiêu, chỉ bằng muội nói với Hoàng thượng, dành chút thời gian đến chỗ của ta.”

“Đó là đương nhiên, tỷ có điều không biết, ta đã nói qua nhiều lần với Hoàng thượng, chỉ là người lo lắng khi nhìn thấy tỷ sẽ không cảm lòng được, làm bị thương đứa con trong bụng tỷ.”

“Hóa ra là vậy, vậy là ta hiểu lầm muội rồi, cho dù thế nào, trước mắt, đứa bé trong bụng vẫn quan trọng nhất.”

“Tỷ tỷ...” Chu Tuyết Tranh nhìn bụng Chu quý phi, “Trong bụng tỷ chắc là con trai đúng không? Lúc sáng có phải vì để Hoàng hậu yên tâm nên mới cố ý nói là con gái?”

Trong mắt Chu quý phi hơi mất tự nhiên, bà lập tức lắc đầu: “Thật là con gái, ta không lừa muội.”

“À.” Chu Tuyết Tranh à một tiếng, không nói nữa.

“Ngao! Ngao!” Lúc này, bên ngoài loáng thoáng truyền đến tiếng mèo kêu.

“Cái gì vậy?” Nghe thấy tiếng mèo, Chu quý phi nhất thời lạnh dọc sống lưng, trái tim như muốn vọt ra ngoài, run bắn người, thứ bình sinh bà sợ nhất chính là mèo, có thời gian công chúa Triều Hoa nuôi mèo, bà đều bắt nàng ném chúng đi.

“Tỷ tỷ, hình như là mèo kêu.” Chu Tuyết Tranh nói, “Muội ra ngoài xem thử, tỷ ở đây chờ muội.”

“Đừng! Ta và muội đi cùng nhau! Nếu con mèo kia đột nhiên nhảy vào đây thì phải làm sao.” Chu quý phi giữ chặt Chu Tuyết Tranh, không ngừng run rẩy, bà theo sau Chu Tuyết Tranh, lòng bàn tay đã toát mồ hôi lạnh.

207. Chương 207: Một Mũi Tên Trúng Hai Đích

Hai người ra khỏi phòng, chỉ thấy ngoài sân của Đạp Tuyết Cung đầy cặp mắt màu xanh lục, tiếng kêu ngao ngao ngao ngao tràn ngập cả Đạp Tuyết Cung.

“Làm sao.... Làm sao lại có mèo ở trong này?” Giọng nói Chu quý phi run rẩy, trong đầu trống rỗng, “Tranh nhi, mau cho người bắt nó lại đi.”

“A!” Chu Tuyết Tranh bỗng nhiên hét to một tiếng, cao giọng hô lên, “Người đâu! Người đâu!”

Điền công công cùng với mấy cung nữ lập tức chạy vào, nhìn thấy mèo đầy sân cũng lấy làm kinh hãi.

“Mau! Bắt chúng lại đưa ra khỏi đây cho bản cung!” Chu Tuyết Tranh dường như rất sợ mèo, nàng đứng tại chỗ không dám cử động cũng không ngừng kêu la.

“Vâng, nương nương.” Điền công công đi ra ngoài kêu vài người tới đây, muốn đuổi đám mèo đi. Nhưng đám mèo hoang này động tác rất nhanh nhẹn, một công công hướng về phía con mèo chụp tới, con mèo kia liền nhảy một cái tránh được, làm chính hắn lại té cắm mặt xuống đất.

“Đồ vô dụng! Các ngươi nhanh lên!” Chu Tuyết Tranh lo lắng hô lên.

Công công cùng các cung nữ không dám chậm trễ, chia nhau ra đuổi theo mèo. Mặc cho bọn họ cố gắng thế nào, ngay cả một cái lông của mèo cũng không thể động tới. Bỗng nhiên, một con mèo hoang hoảng loạn phóng tới chỗ hai người Chu Tuyết Tranh đang đứng.

“Á!” Chu quý phi hét to một tiếng, bất giác chạy vào trong phòng. Bởi vì quá mức cuống cuống nên bị ngã, bụng nhất thời đau đớn.

Chu Tuyết Tranh nhìn con mèo đang tiến lại gần, hai mắt khê đảo rồi cũng hôn mê bất tỉnh.

Đạp Tuyết Cung nhất thời hỗn loạn, đến rạng sáng phải nhờ vào sự giúp đỡ của nhiều người mới bắt được toàn bộ mèo đưa ra ngoài. Trận phong ba do đám mèo hoang này tạo ra thực chất không gây tổn thất gì cho Đạp Tuyết Cung. Nhưng mà Chu quý phi lại có dấu hiệu sảy thai, Thần phi thì bất tỉnh nhân sự. Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu vội vàng tới Đạp Tuyết Cung, nhìn thấy bộ dạng của Chu quý phi cùng Chu Tuyết Tranh, nhất thời tức giận không thôi.

“Vương ngự y, tình hình Chu quý phi thế nào rồi? Hoàng nhi không có việc gì chứ?” Sở Kim Triều hỏi, “Thần phi tỉnh lại chưa?”

“Bẩm Hoàng thượng, quý phi nương nương có dấu hiệu sảy thai, vì thần đã hết sức giữ lại cái thai cho nương nương. Thần phi nương nương thì quá sợ hãi vẫn chưa tỉnh lại.”

“Trẫm lệnh cho người nhất định phải giữ được đứa nhỏ của quý phi, nếu không trẫm sẽ lấy đầu của người.”

“Dạ, Hoàng thượng!” Vương ngự y quỳ trên mặt đất, thân thể run nhè nhẹ, “Vi thần nhất định sẽ cố hết sức.”

“Trong cung nghiêm ngặt như vậy, làm sao lại có nhiều mèo hoang?” Hoàng hậu triệu Điền công công tới hỏi, “Hôm nay nếu không tra ra được manh mối sự tình thì cẩn thận cái mạng chó của người.”

“Nương nương, chúng thần đã bắt được người mang mèo hoang vào Đạp Tuyết Cung, đang ở bên ngoài chờ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương tra hỏi.” Điền công công nói. Hắn phát hiện ra chuyện không thích hợp liền sai người ra ngoài xem xét, không nghĩ tới thực sự bắt được mấy kẻ lăm la lăm lét. Nếu Thần phi cùng Chu quý phi xảy ra chuyện ở Đạp Tuyết Cung, hắn nhất định sống không dễ.

“Mau lôi người vào đây cho trẫm!” Sắc mặt Sở Kim Triều âm lãnh, ông thật muốn nhìn kẻ đã hại hai phi tần của ông một chút. Là ai mà to gan như vậy, dám ở trong cung muốn làm gì thì làm.

Lát sau, mấy người mặc đồ đen bị thị vệ lôi vào quỳ gối trước mặt Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu.

“Mèo hoang kia là do các ngươi thả ra?” Sở Kim Triều hỏi.

“Bẩm Hoàng thượng, không phải... không phải chúng thảo dân, chuyện không liên quan đến chúng thảo dân.” Mấy người ngụy biện nói.

“Người đâu, lời bọn chúng xuông, đánh mỗi người một trăm gậy. Trẫm không tin các ngươi sẽ không nói!” Sở Kim Triều quát.

“Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng!” Một tên hắc y nhân tiến lên ôm lấy chân Sở Kim Triều, “Thảo dân nói hết, phải... là Thất vương phi không muốn để cho Thần phi nương nương ở Đạp Tuyết Cung, Thất vương phi nghe nói Thần phi nương nương sợ mèo nên lệnh chúng thảo dân bắt một ít mèo hoang đến thả vào trong cung, làm cho Thần phi nương nương dọn ra khỏi Đạp Tuyết Cung.”

“Hả?” Sở Kim Triều nửa tin nửa ngờ, “Sao Thất vương phi biết Thần phi nương nương sợ mèo? Ngay cả trẫm cũng không biết.”

“Này...” Hắc y nhân dừng một chút, “Thảo dân cũng không biết.”

“Hoàng thượng, nô tỳ có chuyện muốn nói.” Cung nữ Liên nhi bên cạnh Chu Tuyết Tranh đi tới, quỳ gối trước Sở Kim Triều, giọng nói có chút nghẹn ngào, “Hôm nay lúc tới Dịch Khôn Cung thỉnh an Hoàng hậu, Thần phi nương nương nói muốn sửa sang lại Đạp Tuyết Cung, nhất định là khiến Thất vương phi mất hứng. Trên đường hồi cung, đột nhiên có một con mèo chạy tới khiến Thần phi nương nương sợ hãi. Lúc đó Thất vương phi cũng nhìn thấy cho nên biết nương nương sợ mèo. Thần phi nương nương cũng đã nghĩ sẽ dọn ra khỏi Đạp Tuyết Cung, không ngờ Thất vương phi vẫn cố gắng thúc ép, cầu xin Hoàng thượng làm chủ cho Thần phi nương nương!”

“Thất vương phi?” Trong giọng nói của Sở Kim Triều mang theo tức giận, “Trong thiên hạ này, ngay cả việc tặng một cái hậu cung cho ai trẫm cũng không tự làm chủ được hay sao? Truyền Thất vương phi lập tức tiến cung! Đến Đạp Tuyết Cung gặp trẫm!”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Sắc mặt Liên công công nặng nề. Lần này Hoàng thượng thực sự tức giận, không biết sẽ trách phạt Thất vương phi như thế nào. Thất điện hạ đang ở trong quân, nhất định là không biết chuyện này.

Tiêu Ôn đứng ở phía sau Hoàng hậu cũng là vẻ mặt lo lắng. Sắc mặt Hoàng thượng lạnh như băng, hẳn dự đoán được chuyện lần này vô cùng nghiêm trọng. Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng, “Hoàng thượng, nương nương, nô tài có một nghi vấn. Những người này thả mèo ra vì sao lại không đi? Đường như là ở chỗ này chờ bị bắt, nô tài cảm thấy vô cùng kỳ quái.”

“Trẫm cũng thấy vậy!” Sở Kim Triều gật đầu hỏi mấy hắc y nhân, “Các người giải thích như thế nào về lời công công nói?”

“Bẩm Hoàng thượng” một hắc y nhân nói “Bởi vì Thất vương phi phân phó nhất định phải nhìn thấy Thần phi nương nương bị dọa sợ rồi mới được rời đi. Thất vương phi là muốn chứng thật một chút, thảo dân không dám cãi lại mệnh lệnh của người nên đành phải trốn sang một bên, nhìn thấy Thần phi nương nương bị dọa sợ rồi mới chuẩn bị rời đi, không nghĩ tới lại bị bắt được.”

Sở Kim Triều nhíu mày lại không nói gì, giải thích này cũng rất hợp lý. Ông bắt đầu tự hỏi sẽ xử lý Gia Cát Linh Ẩn như thế nào. Nếu thật sự là do nàng hạ thủ, có lẽ ông sẽ xử lý theo lẽ công bằng. Bình thường làm loạn thì không tính nhưng làm loạn đến hậu cung, lại còn liên quan đến hai nữ nhân của ông thì chính là đang khiêu khích ông. Nếu nàng không ý vào việc ông yêu thương nàng thì sao có thể làm xằng làm bậy.

Thời gian trôi qua khoảng vài nén hương, Gia Cát Linh Ẩn vội vàng theo sau Liên công công tới Đạp Tuyết Cung.

Trên đường đi, nàng đã biết đại khái sự tình. Đạp Tuyết Cung đột nhiên xuất hiện mèo hoang, cùng với mình thì có liên quan gì? Nàng lại nghĩ đến biểu hiện của Chu Tuyết Tranh ở trước mặt nàng ngày hôm đó, trong lòng nhất thời trở nên nặng nề.

Đây căn bản là âm mưu của Chu Tuyết Tranh, ở trước mặt nàng biểu hiện là sợ mèo, cố ý để cho người khác nhìn thấy. Sau đó nàng ta lại tự mình đi tìm vài con mèo thả vào trong cung, còn gọi Chu quý phi tới. Thực ra người chân chính sợ mèo không phải là Chu Tuyết Tranh mà là Chu quý phi. Đúng là một mũi tên trúng hai con chim, kế sách rất hoàn hảo.

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, Chu Tuyết Tranh tính kế tỉ mỉ như vậy. Thứ nhất, những người khác đều sẽ nghĩ nàng muốn đuổi nàng ta ra khỏi Đạp Tuyết Cung nên mới dùng hạ sách này, còn hại Chu quý phi suýt nữa sảy thai. Tội danh này, chính mình có chết vài lần cũng không thể rửa sạch. Thứ hai, Chu quý phi nếu sảy thai thì đối với Chu Tuyết Tranh lại là một chuyện tốt.

Nếu chuyện này như mong muốn của nàng ta thì chính là Chu quý phi bị sảy thai, còn mình bị chém đầu. Từ Thất vương phủ vào cung cũng không xa lắm, nàng đã phân tích sự tình rất rõ ràng, nhưng mà vẫn chưa nghĩ ra phương pháp ứng phó.

“Thần nữ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.” Gia Cát Linh Ẩn tiến lên, thỉnh an Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu.

“Không cần đa lễ.” Giọng điệu của Sở Kim Triều lãnh đạm trước nay chưa từng có, “Đêm nay trong Đạp Tuyết Cung đột nhiên xuất hiện rất nhiều mèo hoang, bọn người thả mèo hoang nói là phụng mệnh của

người làm, người giải thích cho trăm vì sao phải làm như vậy? Là vì trăm ban Đạp Tuyết Cung cho Thần phi sao?”

“Hoàng thượng, thần nữ đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả, cũng không sai bọn họ làm như vậy. Chuyện Đạp Tuyết Cung hôm nay thần nữ đã nói qua, đối với chuyện Thần phi ở đây, thần nữ cùng Thất điện hạ đều không có gì dị nghị thì làm sao thần nữ lại có thể hại Thần phi nương nương chứ.”

“Hoàng thượng, Tam nha đầu cũng không phải là người miệng nói một đằng bụng dạ một nẻo, chuyện này không chừng có gì đó kỳ quặc.” Hoàng hậu nói, “Nếu nó đã không dị nghị thì sẽ không để ý đến chuyện Đạp Tuyết Cung.”

“Đây đều là nhân chứng, còn có thể ngụy biện sao?” Sở Kim Triều lạnh lùng nói, “Tam nha đầu, trăm thật sự rất đau lòng, chẳng qua cũng chỉ là một cung điện mà thôi, người cùng Thiên nhi tìm mọi cách chống đối, cùng trăm đối nghịch rồi cuộc là vì sao?”

“Hoàng thượng, thần nữ quả thực không làm chuyện này.”

“Vậy người có chứng cứ chứng minh người cùng chuyện này không có liên quan không?”

“Tạm thời thần nữ không có.”

“Chính xác là không có.” Sở Kim Triều lắc đầu, “Đợi Chu quý phi cùng Thần phi tỉnh lại trăm sẽ trị tội người, bây giờ người ra ngoài, ở bên ngoài quỳ cho đến khi các nàng tỉnh lại.”

“Hoàng thượng.” Hoàng hậu vội kéo tay áo Sở Kim Triều, “Nó là Thất vương phi, nếu để Thiên nhi biết thì phải làm sao?”

“Hừ!” Hoàng hậu nói lời này, Sở Kim Triều càng tức giận hơn, “Chẳng lẽ trăm sợ nó sao? Mặc kệ là ai, làm chuyện sai trái sẽ bị trừng phạt.” Sở Kim Triều thở hổn hển, bảo nó quỳ đã là phạt nhẹ nhất rồi. Trong lòng ông làm sao nguyện ý tin tưởng rằng là do nàng làm chứ. Để cho nàng quỳ đến lúc Chu Tuyết Tranh cùng Chu quý phi tỉnh lại cũng là để kéo dài thời gian, hy vọng sự tình có chuyển biến.

“Dạ, Hoàng thượng, thần nữ tuân mệnh.” Gia Cát Linh Ẩn không nói hai lời liền đi ra ngoài, quỳ xuống trên bậc thềm lạnh lẽo.

Vương ngự y thật vất vả cuối cùng cũng bảo vệ long thai cho Chu quý phi, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tiêu Ôn đi ra bên ngoài, bầu trời phía đông đã trắng xóa. Thân mình gầy yếu của Gia Cát Linh Ẩn quỳ gối trên bậc thang, thân thể của nàng trắng tấp, biểu tình lạnh nhạt. Tiêu Ôn lắc đầu, trong lòng tràn ngập đồng tình đối với nàng.

“Thất vương phi, lão nô đi báo tin cho Thất vương gia nhé?” Tiêu Ôn nhỏ giọng nói với Gia Cát Linh Ẩn.

“Đa tạ công công.” Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, “Điện hạ bận rộn việc trong quân, ta không muốn để cho người biết. Nếu như công công muốn giúp ta thì hãy đến Thất vương phủ một chuyến, nói với Ứng tổng quan đi điều tra giúp ta một chuyện.”

“Không biết Thất vương phi muốn lão nô chuyển lời gì, lão nô nhất định làm được.”

“Người tới đây.”

Tiêu Ôn hạ thấp người, Gia Cát Linh Ẩn ghé vào tai hắn nói nhỏ, hắn liên tục gật đầu. Hắn có thể giúp nàng cũng chỉ có việc này.

Sau khi trời sáng, Sở Kim Triều liền rời khỏi Đạp Tuyết Cung, đi giải quyết chính sự. Liên nhi bảo mấy cung nữ trong phòng Chu Tuyết Tranh ra ngoài, nói mình sẽ ở cạnh nương nương, những người khác không cần phải ở lại.

Sau khi mọi người rời khỏi, Liên nhi nhỏ giọng nói với Chu Tuyết Tranh đang nằm trên giường: “Thần phi nương nương, nô tì đã đuổi mọi người ra ngoài rồi, người có thể tỉnh dậy.”

208. Chương 208: Da Mặt Của Quý Phi Nương Nương Có Đủ Dày Hay Không?

Nghe được Liên nhi nói, Chu Tuyết Tranh vẫn luôn nhắm mắt đột nhiên mở ra, nàng ngồi lên, đuổi thẳng người, “Giả đồ bất tỉnh đúng là khó chịu. Chuyện sao rồi? Chu quý phi có sảy thai không?”

“Bẩm nương nương, con của Chu quý phi an toàn, nhưng nương nương ấy kinh hoảng quá độ, vẫn chưa tỉnh lại.”

“An toàn?” Chu Tuyết Tranh túm chặt chăn, nghiêng rằng nói, “Coi như mạng tỷ ấy lớn! Lần này an toàn, lần sau sẽ không thể! Còn Gia Cát Linh Ẩn đâu? Hoàng thượng có nghiêm trị ả không?”

Liên nhi lắc đầu, “Hoàng thượng chỉ bắt vương phi quỳ ở ngoài trời đến khi người tỉnh dậy mới thôi, cũng không có ý muốn xử phạt vương phi.”

“Cái gì?” Chu Tuyết Tranh có chút giật mình, “Xem ra Thiên ca ca ở trong lòng Hoàng thượng còn quan trọng hơn bất cứ ai, ngay cả vương phi của huynh ấy cũng không nỡ xử phạt. Nếu Hoàng thượng đã bắt ả quỳ đến khi ta tỉnh lại mới thôi, vậy thì bản cung sẽ hôn mê ba ngày ba đêm, để ả quỳ cho đủ!”

“Nương nương anh minh!”

Từ sáng đến tối, mặt trời lặn rồi lại mọc, Gia Cát Linh Ẩn thực sự quỳ suốt ba ngày ba đêm, ngay cả ăn cơm, nàng cũng là quỳ ăn. Đến ngày thứ ba, Chu quý phi tỉnh lại, biết đứa bé vẫn an toàn liền thấy nhẹ nhõm, lại hận Gia Cát Linh Ẩn đến thấu xương, ước gì có thể nghiền nàng thành tro, nữ nhân này, lại có thể dám mưu hại con của bà, đó chính là hoàng tử, là bảo đảm cầm y ngọc thực nửa đời sau của bà.

Chu quý phi biết Gia Cát Linh Ẩn quỳ gối ở bên ngoài, liền không kịp mang hài, xông ra, giơ tay muốn cho nàng vài cái tát, nhưng tay bà dừng ở không trung bị người khác bắt lại.

“Quý phi nương nương muốn đánh vương phi của bản vương, ai cho bà lá gan vậy?”

“Thất gia?” Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, người đang đứng đúng là Sở Lăng Thiên, lòng nàng ảm áp, y đến, nàng liền thấy yên tâm hơn.

“Thất điện hạ, nó suýt nữa hại bản cung sảy thai, bản cung tát nó vài cái thì tính là gì?” Chu quý phi nhìn thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Sở Lăng Thiên, có hơi sợ hãi, hơi thở rối loạn, “Hại người còn lý luận, thể đạo gì đây! Dù sao Hoàng thượng cũng sẽ xử công đạo cho bản cung, không lẽ mệnh lệnh của Hoàng thượng, Thất điện hạ cũng dám cãi?”

Sở Lăng Thiên cười lạnh: “Phụ hoàng định đoạt thể nào, bản vương không có ý kiến.” Y hất tay Chu quý phi ra, “Nhưng bà dám đánh nàng một cái, bản vương sẽ trả lại gấp đôi, vậy phải xem da mặt của quý phi nương nương có đủ dày hay không, chịu được bao nhiêu cái tát tay của bản vương.”

“Người... Người...” Chu quý phi lui về sau mấy bước, “Đúng là tên điên! Được, bản cung không thềm ở đây lãng phí thời gian với người, Hoàng thượng sẽ tự nhận định.”

Lúc này, Sở Kim Triều và Hoàng hậu cùng đến, nhìn thấy Sở Lăng Thiên ở đó, sắc mặt Sở Kim Triều có chút lúng túng, “Thiên nhi không ở trong quân, chạy đến hậu cung làm gì?”

“Phụ hoàng, nếu nhi thần không đến, làm sao nhi thần biết vương phi của mình đang phải chịu khổ sở như vậy.” Giọng điệu Sở Lăng Thiên lạnh băng, “Ba ngày ba đêm, phụ hoàng đúng là nhẫn tâm thật. Nếu Thần phi nương nương vĩnh viễn không tỉnh lại, phụ hoàng bắt nàng phải quỳ cả đời ư?”

Câu hỏi của Sở Lăng Thiên khiến Sở Kim Triều tức giận không thôi: “Nếu Thần phi vẫn không tỉnh lại, trăm sẽ lấy mạng của nó!”

Sở Lăng Thiên cười lạnh, chẳng muốn đôi co cùng Sở Kim Triều: “Chuyện này đã điều tra rõ ràng? Xác định là Linh nhi làm?”

“Nhiều người làm chứng như vậy, còn có thể giả.”

“Khẩn xin phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban, để nhi thần quỳ thay cho Linh nhi.”

“Người đang uy hiếp trẫm?” Sở Kim Triều quát, “Người chắc chắn trẫm không nỡ để người chịu khổ, đúng không? Quân vô hí ngôn, Thất vương phi quỳ đến khi Thần phi tỉnh lại mới thôi, ai cũng không thể cầu xin!”

Lúc này, Liên nhi vui vẻ chạy ra khỏi phòng, vừa chạy vừa hô: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Thần phi nương nương tỉnh rồi, tỉnh rồi!”

Sở Kim Triều liếc Gia Cát Linh Ẩn nói: “Đứng lên đi, quân vô hí ngôn, nếu Thần phi tỉnh, người có thể đứng lên.”

Sở Lăng Thiên đang chuẩn bị đỡ Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, bỗng nhiên lại nghe Liên nhi hô to một tiếng: “Không xong rồi, Thần phi nương nương lại hôn mê!”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, không đợi Sở Kim Triều lên tiếng, lại quỳ xuống chỗ cũ, “Thần nữ sẽ quỳ đến khi Thần phi nương nương bằng lòng tỉnh lại mới thôi!”

“Linh nhi...” Sở Lăng Thiên cau mày, đau lòng không thôi, y gạt đầu, “Ta quỳ cùng nàng.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, không nói gì thêm.

Sở Lăng Thiên thân nhiên quỳ xuống bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, không quan tâm ánh mắt kinh ngạc của người khác, đồng hội đồng thuyền, cho dù nàng chịu nổi khổ gì, y cũng chia sẻ cùng nàng. Trước khi y đến, đã nhận được tin tức của Ứng tổng quản, vương phi bảo ông đi thăm dò một chuyện, đã có kết quả. Y nghiêng đầu nhìn nữ tử về mặt bình tĩnh bên cạnh, trong lòng nàng, nhất định đã có chủ ý.

Sở Kim Triều thấy Sở Lăng Thiên ngoan cố như vậy, tức giận không chỗ trút, căn dặn Vương ngự ý đến chặn mạnh lần nữa cho Thần phi, rồi thở phào rời khỏi Đạp Tuyết Cung.

Trong phòng ngủ, đợi tất cả mọi người rời đi, Chu Tuyết Tranh lập tức ngồi lên, chỉ cần nàng không tỉnh thì Gia Cát Linh Ẩn vẫn phải quỳ, nghĩ đến bộ dạng thê thảm của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng vui vẻ không thôi, “Liên nhi, mới vừa rồi ta có nghe tiếng của Thất điện hạ, huynh ấy đến à?”

“Dạ đang ở bên ngoài quỳ cùng với Thất vương phi.” Liên nhi đáp, “Thất điện hạ quả thực yêu thương vương phi.”

“Liên nhi...” Sắc mặt Chu Tuyết Tranh sa sầm, “Không được ở trước mặt bản cung nói những lời này! Một đôi cầu nam nữ mà thôi, bản cung sẽ cho chúng quỳ đủ! Tốt nhất quỳ đến nằm liệt trên giường, xem chúng còn tỉnh chàng ý thiếp được không!”

“Nương nương, tối nay người muốn ăn gì, nô tỳ căn dặn thiện phòng làm.” Liên nhi biết chủ tử của mình thống hận Thất vương phi, cũng không nói thêm chuyện này nữa.

“Gì cũng được!” Chu Tuyết Tranh không kiên nhẫn nói, tưởng tượng đến Sở Lăng Thiên ở bên ngoài với nữ nhân kia, trong lòng của nàng liền khó chịu, “Nhớ kỹ, đừng để người khác phát hiện là mang cho ta ăn.”

“Nô tỳ biết.”

Một canh giờ sau, Liên công công phụng mệnh Sở Kim Triều đến xem Chu Tuyết Tranh đã tỉnh lại chưa, thấy nàng vẫn bất tỉnh, Liên công công lo lắng thay cho Gia Cát Linh Ẩn.

“Thất điện hạ, Thất vương phi, Thần phi nương nương không biết khi nào mới tỉnh, cứ quỳ như vậy, cơ thể vương phi làm sao chịu nổi. Chi bằng người cúi đầu mềm mỏng cầu xin Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ thu hồi thánh lệnh.”

“Đa tạ Liên công công, thứ Linh nhi cần không phải là cầu tình.” Sở Lăng Thiên nói.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nói với Liên công công: “Công công, chịu thua không phải chứng minh chuyện này do chính ta làm sao? Công công nếu thật sự muốn giúp ta, tối nay đúng thời gian dùng thiện, mời Hoàng thượng đến Đạp Tuyết Cung, đừng nói cho bất cứ ai. Đồng thời, phiền công công nói với Liên nhi, đêm nay Hoàng thượng có việc quan trọng không thể tới Đạp Tuyết Cung được.”

“Vương phi nương nương, đây là tại sao?” Liên công công khó hiểu hỏi.

“Công công, cứ làm theo lời của vương phi đi, nàng chắc chắn có lý do.”

“Dạ, Thắt điện hạ, nô tài nhất định làm theo. Chỉ cần có thể giúp được vương phi, chuyện gì nô tỳ cũng sẵn lòng đi làm.” Ông vẫn luôn có hảo cảm với Gia Cát Linh Ẩn, cảm thấy nàng không giống như mấy chủ tử xem nô tài là chó, hết kêu rồi quát, cả ngày chẳng chút hòa nhã. Vương phi thì khác, mỗi khi gặp họ, đều lễ độ chu toàn.

“Linh nhi, đau chân không?” Sở Lăng Thiên đau lòng hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, “Có chàng ở đây, một chút cũng chẳng thấy đau!”

Y nắm tay nàng, khổ sở nàng phải chịu, hẳn nhất định bắt những người đó trả lại toàn bộ!

Trời chiều ngã về tây, nhanh chóng đến thời gian cùng bữa tối. Liên nhi che che giấu giấu cầm thức ăn vào phòng ngủ của Chu Tuyết Tranh, rồi kêu hai cung nữ ra canh cửa, nàng nói nàng phải lau người cho Thần phi, không có phép bắt cứ ai đi vào.

Liên công công không nuốt lời, ông đúng hẹn mời Sở Kim Triều đến Đạp Tuyết Cung, hơn nữa còn không cho người ở bên ngoài chạy vào thông báo. Nhìn thấy họ đến, hai cung nữ canh cửa lập tức thỉnh an Sở Kim Triều.

Liên nhi nghe tiếng bên ngoài, cũng lập tức đi ra, vẻ mặt hơi kích động, không ngờ Hoàng thượng lại đến vào giờ này, nàng khom người: “Thỉnh an Hoàng thượng!”

“Ừ! Bình thân. Thần phi khá hơn không?” Sở Kim Triều vừa hỏi vừa đi vào buồng trong.

“Vẫn chưa tỉnh.” Liên nhi vất vả mới trấn tĩnh lại được, may mà bảo người canh giữ bên ngoài, bằng không chuyện nương nương dùng thiện đã bị Hoàng thượng bắt được. Nàng vừa đi vào, ngửi ngửi bên trong có mùi thức ăn, liền định mở cửa sổ cho thông thoáng.

“Không cần mở cửa, tránh để Thần phi cảm lạnh.” Lúc này, Gia Cát Linh Ẩn đi tới, Sở Lăng Thiên đi theo sau nàng, nàng bước đến ngăn động tác của Liên nhi lại, đi đến bên cạnh Sở Kim Triều, cúi người, “Hoàng thượng, thần nữ tự tiện xông vào, xin Hoàng thượng tha tội.”

“Không phải trẫm bảo người quỳ đến khi Thần phi tỉnh lại sao?” Sở Kim Triều hỏi.

“Bởi vì Thần phi đã tỉnh lại, cho nên thần nữ không cần quỳ nữa.”

Chu Tuyết Tranh đang nhắm mắt, cố gắng trấn an bản thân, nàng nghe thấy lời của Gia Cát Linh Ẩn, không khỏi cả kinh, không biết ả muốn làm gì. Trong lòng hơi hoảng, dù sao thì mình cũng không tỉnh lại, ả có năng lực làm gì mình.

“Tỉnh?” Sở Kim Triều nhíu mày, “Rõ ràng còn hôn mê, tỉnh lúc nào? Người nói hươu nói vượn ở trước mặt trẫm, đúng là quá làm càn rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nhìn Liên nhi, “Liên nhi, người ăn cơm ở trong này à? Biết rõ Thần phi nương nương cần không khí sạch, người còn ở đây ăn cơm làm ô nhiễm không khí, là người không muốn nương nương tỉnh lại à?”

“Nô tỳ không có.” Liên nhi nói, “Nô tỳ phải hầu hạ nương nương xong mới đến phòng hạ nhân ăn cơm.”

“À, vậy thì lạ thật. Hoàng thượng, người có cảm thấy trong phòng của nương nương có mùi thức ăn không? Hình như là lươn bung, đây là một trong những món Thần phi thích nhất thì phải. Nhưng nương nương hôn mê mà, sao có thể dùng thiện được chứ?”

“Nương nương không có dùng thiện!” Liên nhi thề thốt phủ nhận, “Thắt vương phi, người bị ảo giác ư? Nương nương sao có thể dùng thiện được, nhiều ngày rồi, ngay cả một ngụm nước nương nương cũng không uống.”

Sở Kim Triều cẩn thận ngửi ngửi, quả thực có mùi khác lạ, khi ông bước vào đã cảm nhận được, nhưng vẫn chưa để ý, giờ đây nghe Gia Cát Linh Ẩn nhắc tới, ông nhất thời ý thức được gì, nếu Chu Tuyết Tranh đang dùng thiện, vậy chứng minh nàng đã tỉnh, lại cò giả vờ hôn mê, mục đích chính là để Gia Cát Linh Ẩn quỳ

ở ngoài. Mặt ông bình tĩnh, nhìn Liên nhi: “Trẫm hy vọng người thành thật trả lời, rốt cuộc có ở đây dùng bữa không?”

Liên nhi lắc mạnh đầu: “Nô tỳ không có, nô tỳ thực sự không có.”

Chu Tuyết Tranh nghe Liên nhi nói không có, trong lòng thầm mắng chửi, lúc này Liên nhi phải nhận thì mới là cách chính xác nhất, càng phủ nhận, Sở Kim Triều sẽ càng hoài nghi nàng hơn. Nàng đang nghĩ, chỉ cảm thấy cơ thể hơi lạnh, chặn bị người khác xúc lên.

209. Chương 209: Ta Cũng Không Có Ý Định Buông Tha Người

Chu Tuyết Tranh bất chấp mọi chuyện mở mắt ra, chỉ thấy Sở Kim Triều kinh ngạc nhìn xuống giường của nàng, nụ cười trên mặt lạnh lẽo. Thì ra nàng nghe thấy Sở Kim Triều đến đây liền cái khó ló cái khôn, đem đồ ăn giấu vào trong chăn, vậy mà vẫn bị ông bắt được.

“Thì ra Thần phi nương nương đang dùng bữa? Không phải nàng đang hôn mê sao?” Sở Kim Triều cười khẩy nói, “Giỏi, giỏi lắm! Ngay cả trẫm cũng dám lừa gạt, nói, nàng tỉnh lại lúc nào?”

“Thiếp...” Chu Tuyết Tranh vội vàng xoay người xuống giường, quỳ gối xuống trước mặt Sở Kim Triều, “Bẩm Hoàng thượng, thần thiếp tỉnh lại hồi chiều nhưng vẫn giả bộ bất tỉnh. Thần thiếp hận Thất vương phi vì muốn đuổi thiếp ra khỏi Đạp Tuyết Cung mà dùng đến thủ đoạn này đe dọa thần thiếp, thần thiếp nghĩ để cho nàng quỳ thêm một chút cũng không quá đáng, xin Hoàng thượng bớt giận, là thần thiếp sai rồi, xin Hoàng Thượng thứ tội!” Chu Tuyết Tranh lập tức thừa nhận sai lầm của mình, hơn nữa đem thời gian kéo ngắn còn nửa ngày, như vậy Sở Kim Triều cũng sẽ không tức giận.

“Thật đúng là làm càn!” Sở Kim Triều tưởng giống như lời nàng nói, chỉ nửa ngày mà thôi, “Tam nha đầu đã quỳ ba ngày ba đêm nàng còn muốn tra tấn nó như vậy, tức chết trẫm. Nàng thân là trưởng bối vậy mà lại làm ra loại chuyện hẹp hòi như vậy không cảm thấy mất mặt sao?”

“Hoàng thượng, thần thiếp thực sự biết sai rồi. Thần thiếp cũng vì buồn bực Thất vương phi dám tác oai tác quái mới làm như vậy, so với việc nàng ấy làm với thần thiếp thì như vậy tính là gì?”

“Thần phi nương nương thực sự hôm nay mới tỉnh lại sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Ta nhớ rõ, đã nhiều ngày mỗi khi đến thời gian dùng bữa Liên nhi cô nương đều che che giấu giấu đưa đồ vào trong phòng, hẳn là đồ ăn cho nương nương chứ?”

Sắc mặt Chu Tuyết Tranh thay đổi: “Thất vương phi, người đang nói cái gì bản cung nghe không hiểu.”

Sở Kim Triều nhìn Liên nhi, quát: “Người nói thật đi! Một chữ cũng không được phép giấu diếm trẫm.”

“Hoàng thượng...” Liên nhi nhìn Chu Tuyết Tranh, lại nhìn sang Sở Kim Triều, “Bẩm Hoàng thượng, nhất định là Thất vương phi nhìn lầm rồi. Mấy ngày nay nô tỳ tuyệt đối không mang đồ ăn cho Thần phi nương nương, nương nương ngay cả một ngụm nước cũng không uống.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một cái: “Nếu như Thần phi nương nương mấy ngày đều hôn mê bất tỉnh, ngay cả nước cũng không uống một ngụm, lẽ ra không bài tiết ra mới đúng chứ? Sao mỗi ngày ta đều thấy có người vào phòng đổ bỏ đê mê vậy? Chuyện này thật kỳ quái. Hoàng thượng, thật ra chỉ cần hỏi thiện phòng một chút là biết có chuẩn bị thức ăn cho Thần phi nương nương hay không, chuẩn bị thức ăn gì thì đem so sánh với chất thải trong bô thì sẽ rõ ràng thôi.” Gia Cát Linh Ẩn giả hoạt cười, dạ dày lại nổi lên một trận ghê tởm. “Bô đựng chất thải của nương nương đêm nay còn chưa mang đi? Không bằng mời ngự y đến kiểm tra thực hư một chút, bên trong có những thành phần gì, sau đó đối chiếu với phòng ăn một chút xem hôm qua chuẩn bị cho nương nương những món ăn gì thì sẽ rõ ràng ngay lập tức.”

“Hoàng thượng, đừng nghe nàng ta nói hươu nói vượn!” Chu Tuyết Tranh không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn chỉ mới vài ngày đã có thể biết hết tình hình như vậy, nhất thời luống cuống tay chân. Nàng không tin Sở Kim Triều sẽ thực sự cho người đi kiểm tra thứ phân ghê tởm đó, “Thần thiếp làm sao dám lừa gạt Hoàng thượng chứ?”

Sở Kim Triều liếc mắt nhìn nàng một cái, nói với Liên công công: “Người đi mời Vương ngự y cùng với ngự trù phụ trách ăn uống của Thần phi tới Đạp Tuyết Cung ngay. Hôm nay, trẫm sẽ tra cho rõ ràng.”

“Hoàng thượng!” Chu Tuyết Tranh cả kinh kêu lên, “Thứ uế vật này sẽ làm bẩn mắt của Hoàng thượng.”

“Không sao.” Sở Kim Triều khoát tay, “Trẫm không thể để Tam nha đầu chịu ủy khuất lớn một cách vô ích như vậy được, nhất định phải tra ra chân tướng sự việc.”

Chu Tuyết Tranh trừng mắt liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, thân thể bởi vì hoảng sợ mà run rẩy, làm sao có thể? Kể sách tỉ mỉ do chính mình bày ra này, nàng tự cho là không có tí sơ hở, vậy mà lại bị nàng ta nhìn thấu. Nhưng mà dù nàng có thừa nhận giả bộ bất tỉnh thì chuyện Gia Cát Linh Ẩn thả mèo hoang ở Đạp Tuyết Cung vì muốn đuổi nàng ra ngoài, làm hại Chu quý phi suýt nữa sẩy thai cũng đã có bằng chứng, nàng ta có làm cách gì cũng không thể thoát được. Giả bộ bất tỉnh để trêu đùa Gia Cát Linh Ẩn thì Hoàng thượng nhiều lắm cũng chỉ trách cứ vài câu thôi.

Lát sau, Vương ngự y cùng ngự trù ở thiện phòng của Đạp Tuyết cung đều bị Liên công công gọi tới đây. Lúc này mấy người Sở Kim Triều đã ra khỏi phòng ngủ của Chu Tuyết Tranh, đi ra bên ngoài đại sảnh.

Sở Kim Triều nhìn một nam nhân trung niên mập mạp liền đoán ông ta chính là ngự trù: “Thức ăn của Thần phi mấy ngày nay đều được chuẩn bị như bình thường sao?”

Ngự trù nghĩ thức ăn mình làm có vấn đề sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nói chuyện cũng lắp bắp: “Bẩm ... Bẩm Hoàng thượng, đều... đều chuẩn bị... như bình thường, có phải là có vấn đề gì không?”

Trong lòng Sở Kim Triều sáng tỏ, “Vậy ngày nay chuẩn bị đồ ăn gì cho nương nương?”

“Liên nhi cô nương truyền lời nói nương nương ăn uống không tốt, chuẩn bị điểm tâm nhẹ. Nô tài liền làm củ sen, nấm kim châm cùng rau xanh.” Ngự trù hồi đáp chi tiết.

Gia Cát Linh Ẩn vừa nghe trong lòng liền vui vẻ, ai từng ăn qua nấm kim châm đều biết trên cơ bản nó không thể tiêu hóa hoàn toàn, sẽ thải ra cùng phân. Đây là bằng chứng hiếm có.

Trong lòng Sở Kim Triều hiểu rõ, lại nói với Vương ngự y, “Vương ngự y, khanh đi kiểm tra bột chất thải của Thần phi nương nương một chút xem thử bên trong có mấy thứ này không.”

“Hoàng thượng...” Chu Tuyết Tranh xấu hổ cúi đầu, mặt đỏ bừng lên. Hoàng thượng sai Vương ngự y kiểm tra phân của mình trước mặt nhiều người như vậy khiến nàng nhất thời xấu hổ đến nỗi hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, “Cái thứ đồ bẩn thỉu này vẫn là không nên nhìn.”

Về mặt Vương ngự y đau khổ, đến cả mũi, lông mi cũng đều nhăn thành một nhúm. Ông mới vừa dùng xong bữa tối, giờ nghe thấy lời nói của Sở Kim Triều khiến cho ông cảm thấy buồn nôn, suýt nữa phun ra hết cả cơm chiều. Nhưng nhìn thấy sự nghiêm túc của Sở Kim Triều ông cũng không dám cãi lại, đành phải bịt mũi lại đi kiểm tra. Rất nhanh ông đã có kết quả, “Khởi bẩm Hoàng thượng, có nấm kim châm.”

“Thần phi, nàng còn điều gì để nói nữa không?” Sắc mặt Sở Kim Triều âm trầm, “Từ đầu tới cuối nàng hoàn toàn giả bộ bị hôn mê khiến Tam nha đầu ở bên ngoài quỳ lâu như vậy. Đúng là làm càn!”

“Hoàng thượng...” Chu Tuyết Tranh sợ tới mức quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng, “Thần thiếp biết tội, thần thiếp nguyện ý nhận lỗi với Thất vương phi. Đều là do lòng dạ thần thiếp hẹp hòi, tuy rằng trước đây Thất vương phi có sai thì thần thiếp cũng không nên trả đũa, thần thiếp không dám nữa.”

“Thần phi nương nương, Linh nhi ở bên ngoài quỳ ba ngày ba đêm, đầu gối đều sưng hết cả lên, chỉ một câu nhận lỗi của người thì xong hết sao?” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Thất điện hạ, vậy người nói phải làm thế nào mới được? Không lẽ bảo ta cũng phải quỳ bên ngoài ba ngày ba đêm? Hoàng thượng, để cho thần thiếp ra ngoài quỳ ba ngày ba đêm để giải tỏa sự tức giận trong lòng Thất điện hạ cùng Thất vương phi.” Chu Tuyết Tranh đáng thương nói.

“Đứng lên đi.” Sở Kim Triều bất đắc dĩ lắc đầu, “Dù sao thì Tam nha đầu cũng là người khởi xướng, chuyện này không cần làm lớn. Tam nha đầu trở về sớm đi, tìm đại phu kiểm tra chân xem, đừng để sinh bệnh.”

“Hoàng thượng...” Chu Tuyết Tranh có chút hốt hoảng, Hoàng thượng cứ như vậy mà buông tha ả ta. Vậy mưu kế mình tỉ mỉ bố trí chẳng phải thành công cốc hay sao? Nàng làm sao cam tâm nên liền níu kéo không dứt nói: “Hoàng thượng, chuyện thần thiếp giả bộ bất tỉnh lừa mọi người là thần thiếp sai, trừng phạt thần thiếp như thế nào cũng được. Nhưng mà Thất vương phi sai người thả mèo vào dọa thần thiếp khiến tỷ tỷ cũng suýt nữa thì sảy thai. Nếu Hoàng Thượng không giáo huấn nàng ta một cách nghiêm khắc, thần thiếp lo rằng về sau nàng ta sẽ càng không kiêng nể gì, không biết còn có thể làm ra chuyện gì với thần thiếp nữa.”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một tiếng, tính không buông tha ta sao? Đúng lúc ta cũng tính không buông tha người!

Sở Kim Triều vốn định như vậy giằng xé ổn thỏa, dù sao đứa nhỏ của Chu quý phi cũng bảo vệ được rồi, Gia Cát Linh Ẩn cũng bị trừng phạt rồi, nhưng mà Chu Tuyết Tranh lại không nghe theo, sắc mặt ông có chút không vui: “Nàng muốn như thế nào?”

“Thần thiếp chỉ cầu xin Hoàng thượng chiếu theo luật lệ nước Lăng Nguyệt để trừng phạt kẻ hại người.”

Vượt ra khỏi dự đoán của Sở Kim Triều, Gia Cát Linh Ẩn vậy mà lại gật đầu hết sức đồng ý. Gia Cát Linh Ẩn nói: “Thần nữ cũng đồng ý với lời nói của Thần phi nương nương, nhất định phải để kẻ hại người bị trừng phạt thích đáng. Thần nữ cả gan hỏi Thần phi nương nương là từ khi nào nương nương bắt đầu sợ mèo?”

“Bản cung từ nhỏ đã sợ mèo. Bởi vì trước đây từng bị mèo cắn, một khi bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng.”

“Thần phi nương nương có thể nói thời gian cụ thể hơn không?”

“Có lẽ là lúc khoảng bốn năm tuổi.” Ánh mắt Chu Tuyết Tranh có chút mất tự nhiên, nàng không biết Gia Cát Linh Ẩn hỏi như vậy là có dụng ý gì.

Gia Cát Linh Ẩn vừa lòng gật đầu, “Thần phi nương nương sợ mèo lúc bốn, năm tuổi. Nhưng thần nữ lại nghe nói thời gian nương nương ở Thiên Thai Tự cầu phúc cho Thái hậu lại dựa vào việc nuôi mèo để giết thời gian. Chỉ trong vài năm, mèo ở trong Thiên Thai tự đã kết thành đàn, đều do nương nương nuôi dưỡng. Buổi tối, nương nương còn cùng mèo ngủ trên giường, thử hỏi một người sợ mèo làm sao có thể thân thiết như vậy với mèo chứ?”

“Người... Người nói cái gì?” Sắc mặt Chu Tuyết Tranh nháy mắt trở nên trắng bệch, “Bản cung ở Thiên Thai Tự nuôi mèo khi nào? Chớ có nói bậy!” Thân thể của nàng không khỏi căng thẳng, càng không ngừng đổi tư thế nhằm che giấu nội tâm bất an.

“Điều ta nói có phải là sự thật hay không thì chỉ cần đến Thiên Thai Tự hỏi một chút sẽ biết. Năm đó bởi vì nương nương ở Thiên Thai Tự nuôi rất nhiều mèo nên ai ở đó cũng biết nương nương.”

“Ta...” Chu Tuyết Tranh không thể nào nói dối được nữa nên tránh nặng tìm nhẹ, “Như vậy cũng không thể chứng minh mèo ở Đạp Tuyết Cung không phải do người mang tới.”

“Đưa mấy người kia lên hỏi là sẽ biết thôi.”

Sở Kim Triều phất tay về phía Liên công công, ý bảo ông dẫn mấy người kia tới hỏi một chút. Sự tình dường như không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, chuyện theo như lời nói của Gia Cát Linh Ẩn vẫn chưa xác thực, còn rất mơ hồ.

Một lát sau, Liên công công liền dẫn mấy hắc y nhân ngày đó đi vào. Gia Cát Linh Ẩn khẩn cầu Sở Kim Triều cho nàng tới hỏi mấy vấn đề, Sở Kim Triều đáp ứng. Nàng còn chưa kịp mở miệng thì Chu Tuyết Tranh đã giành mở miệng trước.

“Vương nhị, người nói xem có phải Thất vương phi sai các người mang mèo tới thả vào Đạp Tuyết Cung hòng đuổi bản cung ra ngoài? Dem những điều người biết đầu đuôi gốc ngọn nói hết cho Hoàng thượng nghe.”

“Vâng, đúng vậy.” Tên nam nhân cầm đầu râu ria xồm xoàm gật mạnh đầu, “Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng là Thất vương phi sai chúng thảo dân làm như vậy.”

Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, cười cười, “Vương nhị, chúng ta lại gặp nhau.”

“Thất vương phi, cầu xin người nói cho Hoàng thượng biết chuyện này không liên quan đến mấy huynh đệ chúng ta, mau thả chúng ta ra ngoài đi. Tất cả mọi chuyện đều là do người sai khiến, không liên quan đến chúng ta.” Vương nhị nhìn qua hiền lành chất phác khiến cho người ta không đành lòng hoài nghi tính chân thật trong lời nói của hắn.

“Thả ra ngoài?” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc, “Ra sao được? Chuyện này tạm thời không đề cập tới, năm trước ngươi hãm hiếp thê tử của Triệu Lục, giết lão mẫu của hắn vì ngăn cản ngươi, năm trước nữa vì muốn đoạt pho tượng phật bằng ngọc ngươi liền giết mười người trong khách điếm, năm nay lại đoạt khuê nữ nhà người khác, hãm hiếp rồi sau đó đưa đến thanh lâu tiếp khách, quả thực làm quá nhiều việc ác! Chỉ chừng này tội đã đủ để xử ngươi tội chết, ngươi còn muốn được thả ra? Quá ngây thơ rồi! Hoàng thượng, thần nữ đề nghị giao hắn cho Hình bộ, tra khảo thật nghiêm khắc để xem hắn đã làm những chuyện xấu gì?”

210. Chương 210: Lập Tức Dọn Khỏi Đạp Tuyết Cung

“Hoàng thượng, không có, thảo dân không có làm mấy chuyện xấu đó!” Vương Nhị liều mạng lắc đầu, hắn vốn là người thật thà, lần này là không chịu nổi cảm dỗ mới làm chuyện này, nếu trên lưng gánh chừng đó tội danh, có chết mấy lần cũng không đủ.

“Không có làm?” Gia Cát Linh Ẩn về mặt hoài nghi nhìn hắn, “Mấy chuyện này là ngươi tự nói với ta mà. Ta nói không tin ngươi có thể thay ta làm tốt chuyện này, ngươi liền đem tất cả mọi chuyện xấu ngươi làm kể hết cho ta biết, muốn chứng minh ngươi có thể làm tốt thế nào! Sao mau quên như vậy chứ.”

“Thảo dân chưa từng gặp người, sao nói cho người được!” Vương Nhị lớn tiếng nói, vì không muốn gánh tội danh không đáng có này, hắn đã mất đi lý trí, trong lòng hốt hoảng, liền để lộ chân tướng.

“Ngươi chưa từng gặp ta, vậy ta làm sao sai bảo ngươi bắt mèo hoang? Ta làm sao kêu ngươi thả mèo vào Đạp Tuyết Cung? Sao ngươi lại biết ta muốn đuổi Thần phi nương nương ra khỏi chỗ này?”

Gia Cát Linh Ẩn hỏi dồn, hỏi đến Vương Nhị khiếp vía á khẩu, mồ hôi túa ra ròng ròng. Hắn bỗng nhiên đập đầu lia lịa với Sở Kim Triều: “Hoàng thượng tha mạng, thảo dân là nhận ngân lượng của người khác, cố ý đồ oan cho Thất vương phi. Xin Hoàng thượng tha mạng cho thảo dân.”

Sắc mặt Sở Kim Triều vô cùng khó coi, chân tướng lại có thể như vậy, chuyện này không chút nào liên quan đến Tam nha đầu, “Là ai sai các ngươi làm vậy?”

“Thảo dân chỉ biết là một cô nương, cô nương ấy đeo mạng che mặt, thảo dân thấy không rõ diện mạo của người đó.”

Sở Kim Triều thở dài: “Kéo bọn họ xuống, đánh mỗi người ba mươi trượng, đuổi ra khỏi cung!” Ba mươi trượng, không lấy được mạng của họ, cũng có thể cho họ một bài học.

Mấy người bị kéo đi, ở đại sảnh nhất thời yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất. Thân thể Chu Tuyết Tranh run nhẹ, bất an nhìn Sở Kim Triều.

Sở Kim Triều trừng mắt nhìn lại nàng, sự tình đã quá rõ ràng, hết thấy đều do nàng an bài, từng bước thiết kế cái bẫy, cuốn Gia Cát Linh Ẩn vào, muốn mượn tay ông để đả kích Gia Cát Linh Ẩn. Rốt cục nàng có biết chuyện Chu quý phi sợ mèo hay không? Nếu biết, nữ nhân này cũng quá đáng sợ rồi, ngay cả tỷ tỷ ruột của mình cũng kéo vào, không, có lẽ nàng là tính kế đứa bé trong bụng Chu quý phi. Sở Kim Triều cũng không chắc chắn chuyện này, cũng không muốn ác ý đo lường tâm tư người chung gối với mình. Ông nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt tràn ngập áy náy, nàng là vô tội nhất, lại bị trừng phạt lớn nhất.

Sở Kim Triều thở dài, nói: “Thần phi, nàng lập tức dọn ra khỏi Đạp Tuyết Cung, trăm sẽ ban cho nàng một tấm cung khác.”

“Phụ hoàng, Linh nhi vô tội lại chịu oan bị phạt nặng, người xem, chân nàng sưng hết lên rồi. Có phải Thần phi nương nương cũng nên bị phạt không?” Trách phạt nữ nhân của y, cứ như vậy mà qua chuyện ư?

Sở Kim Triều bình tĩnh, “Thần phi hãm hại Thất vương phi, suýt nữa gây ra lỗi lớn, trầm niệm tình nàng vi phạm lần đầu nên phạt nàng quỳ trong sân ba ngày ba đêm, xem như trừng phạt. Nếu còn có lần sau, trầm tuyệt đối không tha!”

Chu Tuyết Tranh run rẩy, lí nhí nói: “Dạ, thần thiếp tạ long ân của Hoàng thượng.” Nàng thấy mây đen giăng đầy trời, dự là trời sắp mưa.

“Tam nha đầu, là trầm hồ đồ, làm con chịu ầm ỨC.” Sở Kim Triều ngượng ngùng nói, “Trầm sẽ lệnh cho ngự y đến xem chân của con, con đừng ghi hận trầm nhé!”

“Phụ hoàng, trong phủ nhi thần có đại phu giỏi y thuật rồi, không cần phiền đến phụ hoàng. Nếu phụ hoàng thực sự yêu thương Linh nhi, sẽ chưa hỏi rõ trắng đen thị phi liền trách phạt nàng. Phụ hoàng không đau lòng, nhưng nhi thần đau lòng. Linh nhi, đi thôi, ta đưa nàng về phủ.”

Gia Cát Linh Ẩn vừa mới đứng lên, đầu gối liền đau nhức, không khỏi ngồi khụy xuống. Sở Lăng Thiên cả kinh, nghĩ đến chân nàng không thể đi được, lập tức bế thốc nàng lên, không nói với Sở Kim Triều câu nào, lập tức rời khỏi Đạp Tuyết Cung.

“Tiểu tử này!” Sở Kim Triều thở phì phì nhìn theo bóng lưng y, “Đúng là tức chết trầm! Lần này không biết sẽ lại làm mặt lạnh với trầm bao lâu.”

“Hoàng thượng...” Chu Tuyết Tranh còn định biện minh, “Thần thiếp thật sự biết sai rồi, cũng không dám nữa...”

“Biết sai rồi thì mau đi quỳ đi! Ba ngày ba đêm, không được kém một khắc. Lập tức dọn đồ đạc, rời khỏi Đạp Tuyết Cung.” Sở Kim Triều mặt lạnh tanh nói.

“Dạ, thần thiếp biết rồi.” Chu Tuyết Tranh yếu ớt nói.

Chu Tuyết Tranh cắn chặt răng, trận này, nàng cứ vậy mà thua, thua hoàn toàn triệt để, thua vô cùng thê thảm. Gia Cát Linh Ẩn quỳ ba ngày ba đêm, nàng nghĩ mình đã thắng, không ngờ lại bị phạt, còn bị ép dọn khỏi Đạp Tuyết Cung. Nàng cười chua chát, đúng là vừa ra tay đã bắt lợi, vừa giao đấu đã thua. Nhưng mà nàng đã hy sinh cả đời mình, nếu quyết tâm đi trên con đường này, sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy, Gia Cát Linh Ẩn, đời còn dài, vậy xem xem, hai chúng ta, ai là người cười đến cuối cùng, người cuối cùng sánh đôi bên Thiên ca ca rốt cục là ai.

Chu Tuyết Tranh đứng lên, nói với Liên Nhi: “Dọn đồ đạc, rời khỏi Đạp Tuyết Cung.”

“Dạ, nương nương.” Liên Nhi đáp, nhanh nhẩu thông báo với những người khác chuẩn bị dọn đồ.

Trên xe ngựa quay về Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên xem xét thương thế của Gia Cát Linh Ẩn, hai chân nàng vừa đỏ vừa sưng, đầu gối cũng rách da, dính vào y phục chỗ gối, đau đến nàng nghiêng răng.

Sở Lăng Thiên ôm chặt nàng vào lòng, từ trong mắt đau đến trong lòng, y không ngừng tự trách mình.

“Thất gia, đừng như vậy.” Gia Cát Linh Ẩn hiểu được lòng y, vỗ nhẹ lên gương mặt y, “Chỉ là vết thương nhỏ, đừng lo, qua vài ngày sẽ khỏi mà.”

“Linh nhi, lòng ta đau quá.” Mắt y rưng rưng, hận không thể đau thay nàng, “Ta không đi đâu nữa cả, cứ ở mãi bên cạnh bảo vệ nàng.”

“Ngốc ạ, cho dù chàng bên cạnh ta thời thời khắc khắc, mệnh lệnh của Hoàng thượng, ai dám cãi lại chứ. Vả lại, chút vết thương nhỏ mà thôi, không sao hết, không cần lo lắng.” Lúc này, trời nổi sấm chớp, Gia Cát Linh Ẩn không tự chủ được giật bắn người.

Sở Lăng Thiên siết chặt nàng hơn, “Linh nhi, đừng sợ.”

Gia Cát Linh Ẩn cười, “Sắp mưa rồi, mưa xuân rả rích, rơi sẽ không tạnh. Ta nghĩ Thần phi nương nương đắm trong mưa ba ngày ba đêm, nhất định rất thích nhỉ?”

“Đó là ả nên được.” Trong mắt Sở Lăng Thiên phát ra lạnh lẽo, “Cuối cùng phụ hoàng vẫn cố kỵ Chu gia, đúng là hơi cho ả.”

“Hoàng thượng cũng thương chàng mà, ông trừng phạt ta, cũng chỉ muốn kéo dài thời gian. Lúc cho rằng chuyện này do ta làm, cũng không phạt nặng ta. Chàng không cần bực bội với ông, giữa phụ tử, không nên có ân oán.”

“Ta biết rồi.” Sở Lăng Thiên hôn chụt lên trán nàng, lúc này, nàng vẫn luôn suy nghĩ cho y, y không biết bản thân phải làm thế nào, mới có thể không để nàng bị thương tổn.

“Thất gia, yên tâm đi.” Nàng nắm tay y, thật chặt, “Ta đã sống qua một đời, có kinh nghiệm ba kiếp, chỉ với các nàng, chẳng đâu lại ta đâu, không cần lo lắng cho ta.”

“Ta càng ngày càng cảm thấy, cưới về được một người quái lạ.”

“Vậy chàng hưu ta là được mà.”

“Không cần, cho dù nàng quái bao nhiêu, ta cũng muốn ở bên nàng, đời đời kiếp kiếp.”

Trở lại vương phủ, bộ dạng của Gia Cát Linh Ẩn làm Mộc Tê và Tiểu Điệp thất kinh. Sở Lăng Thiên lập tức bảo đại phu của Thất vương phủ đến chữa thương cho nàng, cũng may chỉ bị thương ngoài da, chỉ cần bôi thuốc, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏi. Vì không muốn đụng đến vết thương của nàng, Sở Lăng Thiên tự giác ngủ một mình trên sập.

Sau đó, mỗi ngày buổi sáng Sở Lăng Thiên ở trong quân huấn luyện binh sĩ, buổi tối dù trễ thế nào, cũng phải trở về phủ, chỉ cần nhìn nàng một chút, thì y cũng an tâm.

Không tới mấy ngày, thương thế của Gia Cát Linh Ẩn hoàn toàn khỏi hẳn. Ngụy Thành lại sai người đưa tin đến, mấy huynh đệ Tiêu gia đã trở về. Ngón tay thon dài của Gia Cát Linh Ẩn gõ nhịp trên bàn, người của Tiêu gia về, nhất định sẽ có hành động mới. Không nằm ngoài dự đoán của nàng, lúc bấy giờ, Tiêu Lương đang ở Lục vương phủ, cùng uống trà với Sở Lăng Hiên.

“Lục điện hạ, người xem, Hoàng thượng có ý định khôi phục chức quan của ta không?” Giáng xuống hai cấp, Tiêu Lương vẫn canh cánh trong lòng, nằm mơ cũng muốn khôi phục lại chức quan cũ.

Sở Lăng Hiên lắc đầu: “Gần đây, phụ hoàng bận rộn nhiều việc, chỉ sợ không có thời gian nghĩ đến chuyện của người. Người tuyệt đối không thể trực tiếp đến tìm phụ hoàng cầu xin, như vậy người chỉ thấy rất phiền, vẫn là thông qua cách khác thử xem.”

“Lão thần ngu muội, xin Lục điện hạ chỉ điểm.”

“Người ngẫm lại xem ban đầu Tiêu gia là như thế nào tiến vào đường quan, là dựa vào tài lực của Tiêu gia. Những năm gần đây, Tiêu gia cũng vì triều đình cung cấp không ít ngân lượng và quân lương. Tài lực, mới là gốc rễ của Tiêu gia. Chỉ bằng Tiêu đại nhân đề nghị với Hoàng thượng, quyền một số quân lương cho quân đội, nói không chừng người cao húng, sẽ khôi phục lại chức vị cho người.”

“Lục điện hạ cảm thấy quyền bao nhiêu mới thích hợp?”

“Không thể ít hơn năm mươi vạn lượng.”

Nghe vậy, Tiêu Lương ra vẻ khó xử, hình như có lời gì khó nói.

Sở Lăng Hiên khinh thường cười cười: “Của cải mấy đời của Tiêu gia, lại liên quan đến nhiều việc kinh doanh như vậy, không lẽ chút ngân lượng cũng không lấy ra được chứ?”

Tiêu Lương thở dài, lắc đầu: “Điện hạ có điều không biết, hiện giờ không còn như trước nữa. Đặc biệt là sau khi cửa hiệu Linh Thiên xuất hiện, việc làm ăn càng lúc càng không tốt. Ngành nghề của cửa hiệu Linh Thiên càng ngày càng nhiều, hơn nữa chỗ nào cũng có, làm cho người cùng nghề không còn đường đi. Từ sau khi Linh Thiên mở cửa, việc làm ăn của Tiêu gia càng lúc càng thu hẹp, hai tháng gần đây, không lời mà còn lỗ, cứ thế mãi, chắc sẽ không chịu nổi.”

“Linh Thiên?” Sở Lăng Hiên cũng có nghe qua, “Rớt cục từ đâu đến? Có từng đi dò la chưa?”

“Chủ của Linh Thiên rất thần bí, còn chưa từng gặp qua hần, ngay cả Hoàng thượng triệu kiến, hần cũng từ chối. Việc buôn bán thường ngày đều do một người trẻ tuổi quán xuyến. Lão thần chỉ biết là cửa hiệu Linh Thiên và Thanh Ngọc Môn có quan hệ chặt chẽ, những chuyện khác biết được rất ít.”

“Chẳng lẽ là chuyện làm ăn của Thanh Ngọc Môn?”

“Vậy thì không phải, Thanh Ngọc Môn chưa từng buôn bán. Lão thần đoán là chủ của Linh Thiên và môn chủ của Thanh Ngọc Môn có giao tình sâu đậm.”

“Có giao tình sâu đậm với Thương Y?” Sở Lăng Hiên nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể nghĩ ra Sở Lăng Thiên, nhưng Sở Lăng Thiên có tiền trang, hoàn toàn không cần làm ăn buôn bán khác, hơn nữa y cũng không cần thiết phải giả bộ thần bí như vậy. Hần nhíu mày, bỏ chuyện này qua một bên, “Mặc kệ thế nào, Tiêu gia phải có được sự tin nhiệm của Hoàng thượng lần nữa, chắc chắn phải trả một cái giá lớn mới được.”

“Lão thần đã hiểu.” Tiêu Lương nói, vì để giữ vững địa vị của Tiêu gia, ông chỉ có thể cắn răng xuất ra năm mươi vạn lượng này, nhưng số bạc này, ông bỏ ra vô cùng không cam lòng, ông thoáng nghĩ, chỗ bạc này vẫn là để cho cửa hiệu Linh Thiên xuất ra giúp ông thì tốt hơn.

211. Chương 211: Đại Tiểu Thư Linh Thiên

Ngày hôm sau, lúc lâm triều, Tiêu Lương chủ động quyên góp năm mươi vạn lượng bạc cho quân đội dùng cho việc mua quân lương. Sở Kim Triều ở trước mặt các quan lại khen ông ta một hồi, nhưng không hề nhắc đến chuyện phục hồi chức quan cho ông ta. Ông ta không biết rằng loại chuyện giết hại dân chúng đối với Sở Kim Triều là tử huyệt, không được chạm vào. Tiêu Lương không đạt được mong muốn nhưng mà lời đã nói ra rồi cũng không thể nào thu lại được, năm mươi vạn lượng bạc ông phải xuất ra.

Đêm đó, Gia Cát Linh Ẩn đang nằm trên trường kỷ trong thư phòng đọc sách chờ Sở Lăng Thiên trở về. Bỗng nhiên bên ngoài thư phòng vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

“Tiểu thư, người có ở bên trong không?” Tiếng của Ngụy Thành từ bên ngoài truyền vào trong, giọng điệu rất là vội vàng.

“Vào đi.”

Gia Cát Linh Ẩn buông sách, đứng dậy, giọng điệu của Ngụy Thành khiến cho nàng có một loại dự cảm không rõ ràng.

Ngụy Thành lập tức đẩy cửa đi vào nói: “Tiểu thư, không xong rồi. Mấy đứa nhỏ trong quán lẩu, mười mấy nữ công trong tiệm lương thực, còn cả một đội vận chuyển hàng hóa đến thành Phù Dung, toàn bộ đều mất tích!”

“Mất tích?” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn chùng xuống, “Có tin tức gì không?”

“Có người đưa tờ giấy này, người xem xem.”

Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy tờ giấy, chỉ thấy mặt trên viết: Muốn chuộc lại những người này, mời chuẩn bị tốt năm mươi vạn lượng bạc đến Thập Lý Đình thành Đông. Nếu sau ba ngày không mang bạc đến thì hãy chờ nhật xác bọn họ đi. Cuối tờ giấy còn có dấu tay máu của một tiểu hài tử. Nàng đem tờ giấy vo thành một cục, năm mươi vạn lượng bạc, nàng làm sao kiếm ra được. Toàn bộ bạc của nàng đều dồn vào việc buôn bán. Mỏ vàng cùng dầu thô ở Doanh Xuyên trước giai đoạn khai thác cũng cần phải bỏ vốn vào.

Lúc này, Sở Lăng Thiên đã trở về, y nhìn thấy Ngụy Thành lại có chút ngoài ý muốn: “Sao người lại ở trong này?”

“Gia, đã xảy ra chuyện.” Sắc mặt Ngụy Thành ngưng trọng, “Có người bắt cóc người của chúng ta. Muốn tiểu thư dùng năm mươi vạn lượng bạc tới chuộc người.”

“Điều tra ra là ai chưa?”

“Thuộc hạ đã phái người đi thăm dò, tạm thời vẫn chưa có tin tức.”

“Người tới tiền trang, bảo người ta chuẩn bị năm mươi vạn lượng bạc.” Sở Lăng Thiên nói, “Chuẩn bị xong thì cho ta biết, cùng tới Thập Lí Đình.”

“Vâng, gia.”

“Từ từ.”

Gia Cát Linh Ẩn bỗng nhiên nói, “Làm dấu hết những ngân phiếu đó, người cầm chúng nhất định sẽ gửi vào tiền trang, hoặc là sẽ sử dụng vào việc khác. Có những dấu hiệu này là có thể tìm hiểu được nguồn gốc của những kẻ này.”

“Vâng, tiểu thư.” Ngụy Thành gật đầu. Hắn lại không chú ý đến vấn đề này, tâm tư tiểu thư thật kín đáo, hắn lại một lần nữa được mở mang thêm kiến thức.

Sở Lăng Thiên vỗ vỗ vào vai Gia Cát Linh Ẩn, an ủi nói: “Linh nhi, không cần lo lắng. Những người đó chẳng qua là muốn tiền, cho bọn họ tiền là được. Hôm nay lúc lâm triều, Tiêu Lương đưa ra năm mươi vạn lượng bạc quyên góp cho quân lương triều đình. Vừa vặn hôm nay còn có người muốn lấy của nàng năm mươi vạn lượng bạc, có phần quá trùng hợp đi.”

“Người nói chuyện này rất có thể là do Tiêu Lương gây ra?” Gia Cát Linh Ẩn trầm tư trong chốc lát, “Người nói rất có lý, ta muốn ông chủ sau rèm của Linh Thiên xuất hiện. Thất gia, có loại thuốc nào có thể làm thay đổi giọng nói không? Còn có, ta muốn đổi mặt.”

“Có.” Sở Lăng Thiên lấy từ trong ngực ra một lọ thuốc, đưa cho Gia Cát Linh Ẩn, “Chỉ cần dùng một viên có thể duy trì được liên tục trong hai canh giờ. Qua hai canh giờ sẽ phục hồi lại giọng nói cũ.”

“Thất gia, ba ngày sau ta sẽ đi một mình. Nếu người đi cũng sẽ khó tránh khỏi người khác hoài nghi Linh Thiên cùng người có quan hệ gì đó.”

“Vậy nàng ở ngoài sáng, ta ở trong tối.” Sở Lăng Thiên lo lắng nàng đi một mình, “Ta nhất định phải đi cùng.”

Kì hạn ba ngày tới, Gia Cát Linh Ẩn sáng sớm đã ra khỏi cửa, giả trang thật tốt cùng với Ngụy Thành đi tới Thập Lí Đình thành Đông. Nàng vẫn ăn mặc một thân nữ nhân, nhưng mà khuôn mặt đã thay đổi. Khuôn mặt này là thần tượng của nàng ở thế kỉ hai mươi mốt, một ngôi sao nữ được xưng tụng là tình nhân của đại chúng. Sở Lăng Thiên xa xa theo sát ở phía sau. Khi sắp đến Thập Lí Đình, Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng ăn thuốc của Sở Lăng Thiên đưa cho, ngay lập tức giọng nói của nàng liền biến thành của một người khác.

Giao dịch rất thuận lợi, những người kia lấy được ngân phiếu liền ngay lập tức thả người về. Có mấy đứa nhỏ bị dọa đến mất hồn, Ngụy Thành phải trấn an một hồi bọn họ mới an tĩnh lại. Mọi người lập tức quỳ xuống trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, ngàn ân vạn tạ nàng. Bọn họ đều nghĩ rằng sẽ không có người nào đến cứu mình, năm mươi vạn lượng bạc quả thực là một con số rất lớn, có người chủ nào tốt đến mức sẽ vì bọn họ mà lấy ra nhiều bạc như vậy chứ. Nhưng mà khiến cho bọn họ bất ngờ chính là Đại tiểu thư của Linh Thiên vì cứu bọn họ lại thực sự lấy ra nhiều ngân lượng như vậy.

“Tiểu thư, chúng ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ tặng không năm mươi vạn lượng bạc cho bọn chúng sao?” Ngụy Thành có chút không cam lòng.

“Đương nhiên không!” Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu nói, “Người đi tìm một ít máu động vật, cùng với một ít xương người, ném vào trong này, sau đó sang phía bên kia đốt một đồng lửa, tóm lại càng thâm thiết càng tốt!”

“Dụng ý của tiểu thư là?”

“Người nghe theo là được, ta nghĩ là ngày mai sẽ biết được kẻ xảo trá vợ vết tài sản là ai.” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn đã chắc chắn, chuyện này nhất định có liên quan đến Tiêu Lương.

Hôm sau, lúc lâm triều, Tiêu Lương mang theo năm mươi vạn ngân phiếu tiến cung. Dựa vào hứa hẹn của ông với Sở Kim Triều, đem số bạc này quyên cho triều đình. Ông nửa híp mắt, trong lòng vô cùng vui vẻ,

mượn hoa dâng Phật đúng là một biện pháp tốt. Dù sao chẳng phải cửa hiệu Linh Thiên rất nhiều bạc sao? Bản quan liền thay các người dùng bớt đi.

Sở Kim Triều nói xong chính sự, Tiêu Lương sai người lấy ngân phiếu vào trình cho Sở Kim Triều.

“Tiêu ái khanh, đại nghĩa cứu quốc trăm thay trăm vạn tướng sĩ cảm tạ người! Tất cả mọi người phải học tập Tiêu ái khanh, lấy quốc làm trọng.” Sở Kim Triều cất cao giọng nói.

“Vâng, Hoàng thượng.”

Lúc này, Liên công công thông báo Đại tiểu thư của cửa hiệu Linh Thiên cầu kiến Hoàng thượng.

“Linh Thiên? Không phải người chủ này vẫn rất thần bí sao? Vẫn chưa có người nào gặp qua người này đâu, chẳng lẽ lại là nữ nhân?”

“Đúng vậy, không biết vị Đại tiểu thư này có bộ dáng gì? Một nữ nhân quản lý việc làm ăn được như vậy thực sự là rất giỏi.”

“Rất muốn được gặp mặt, nếu có thể kết bạn cùng Đại tiểu thư thì tốt quá.”

Nghe được thông báo của Liên công công, tất cả quan lại đều kích động không thôi. Sau khi danh hào của Linh Thiên xuất hiện ở Ngân Đô, tất cả mọi người đối với nó đều tràn ngập tò mò. Hôm nay có thể nhìn thấy Đại tiểu thư, sao có thể không khiến cho người ta hưng phấn chứ. Chỉ có Tiêu Lương bỗng dưng cảm thấy sống lưng chợt lạnh đi, người của Linh Thiên đến làm gì? Chẳng lẽ là cáo trạng mình sao? May mà ông làm chuyện này vô cùng thần bí, không có khả năng sẽ có người biết.

Về mặt Sở Kim Triều cũng rất vui mừng, chủ của Linh Thiên ông đã muốn gặp từ lâu, nhưng mà mỗi lần triệu kiến người này thì đều nhận được câu trả lời là không có ở Ngân Đô. Hôm nay Đại tiểu thư tự mình tiến cung yết kiến ông lập tức bảo Liên công công mời Đại tiểu thư tiến vào.

Mọi người trong điện vươn dài cổ, muốn nhìn thấy dung mạo của Đại tiểu thư. Chỉ thấy một nữ tử thướt tha đi đến, khuôn mặt kia quả thực có thể so sánh cùng Thất vương phi. Mắt to trong suốt, dáng người nhẹ nhàng linh động, không hề thua kém Thất vương phi nửa phần. Không ai nghĩ đến đời này còn có thể nhìn thấy một nữ tử thứ hai phong hoa tuyệt đại như thế.

“Dân nữ khấu kiến Hoàng thượng.” Giọng nói của nữ tử như tiếng chuông bạc dễ nghe, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn nàng. Bọn họ chưa từng nghĩ đến thì ra người ở sau lưng quản lý cửa hiệu Linh Thiên lại là một nữ tử như vậy.

“Đại tiểu thư, mời đứng lên.” Sở Kim Triều cười nói, “Trẫm nghe danh của Linh Thiên lâu nay, vốn nghĩ chủ của nó nhất định là một nam tử quả cảm, không nghĩ tới lại là một nữ tử. Đại tiểu thư nhiều lần ra tay tương trợ trẫm vô cùng cảm kích.”

Gia Cát Linh Ẩn cười: “Đa tạ Hoàng thượng khích lệ. Vì Hoàng thượng phân ưu là bổn phận của mỗi thần dân, chỉ là nhắc tay mà thôi, không đáng để Hoàng thượng phải nhắc đến.”

“Không biết hôm nay Đại tiểu thư đến đây là có chuyện gì?” Sở Kim Triều hỏi, “Đại tiểu thư đến ngự thư phòng nghỉ tạm, sau khi trăm bài triều sẽ cùng Đại tiểu thư đàm đạo.”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, cúi người hành lễ: “Hoàng thượng, không cần phải phiền phức như vậy. Hôm nay dân nữ đến đây chính là có một chuyện muốn tấu lên, xin Hoàng thượng làm chủ cho dân nữ.”

“A? Chuyện gì?” Sở Kim Triều nhíu mày, “Mấy lần người tương trợ trẫm vẫn chưa cảm tạ người. Chỉ cần trăm có thể làm, nhất định sẽ đáp ứng người!”

“Dân nữ tạ ơn Hoàng thượng trước.” Gia Cát Linh Ẩn dừng một chút, “Hoàng thượng, mấy ngày trước có người bắt cóc mười người của tiệm lẩu Linh Thiên, lương thực Linh Thiên, và vận chuyển Linh Thiên, buộc dân nữ lấy năm mươi vạn lượng bạc để chuộc người. Dân nữ thật vất vả mới kiếm đủ năm mươi vạn lượng, nghĩ rằng có thể chuộc về mấy người làm công của mình, không nghĩ tới đối phương cầm bạc xong lại... lại giết hết toàn bộ bọn họ.”

Trong mắt Tiêu Lương hiện lên một tia kinh hoảng, nhất thời nổi lên bất an. Ông lo lắng nhìn nữ tử đứng giữa điện kia, biết là nàng đang nói dối. Ông biết nàng đang nói dối, ông cầm năm mươi vạn lượng bạc là không phải giả nhưng cũng không giết người. Những người đó đều được thả về bình yên vô sự, chỉ có mấy đứa nhỏ bướng bỉnh quá nên bị đánh vài roi da.

“Cái gì?” Sắc mặt Sở Kim Triều nhất thời trầm xuống, “Vậy mà có loại chuyện này? Có biết là ai làm không? Trẫm cho người đi điều tra, nhất định trả lại công bằng cho Đại tiểu thư.”

“Đã điều tra rõ.” Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn đảo qua từng người ở đây, cuối cùng dừng lại trên người Tiêu Lương.

Tiêu Lương thấy Gia Cát Linh Ẩn nhìn chằm chằm mình, cả người không được dễ chịu, trên lưng nổi lên một trận lạnh lẽo, ý thức của ông vì sợ hãi mà có chút hoảng hốt. Không có khả năng, không có khả năng, nàng ta không có khả năng biết là do mình làm, chính mình lại càng không giết người.

“Đó là ai?” Sở Kim Triều trầm giọng nói.

“Ngày hôm qua dân nữ bị người ta ép đưa năm mươi vạn lượng bạc, vừa khộp hôm nay Tiêu đại nhân lại mang năm mươi vạn lượng bạc tiến cung, chuyện này cũng quá là trùng hợp.”

“Ý của Đại tiểu thư là?” Sở Kim Triều nhất thời hiểu được ý tứ của nàng, “Tiêu Lương, chuyện này với người có quan hệ hay không, nói thật cho trẫm!”

“Hoàng thượng!” Tiêu Lương đi đến giữa điện, vẻ mặt oan ức, “Chuyện này với thần một chút cũng không có quan hệ. Lão thần quyền bạc là chuyện của vài ngày trước, mà Đại tiểu thư bị uy hiếp là chuyện của ngày hôm qua, oan uổng cho lão thần quá.”

“Đúng vậy, Đại tiểu thư, chuyện này có thể là trùng hợp thôi.” Sở Lăng Thiên nhìn bộ dáng của Gia Cát Linh Ẩn, không khỏi âm thầm có chút buồn cười.

“Thất điện hạ nói đúng.” Tiêu Lương hòa theo nói.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Sở Lăng Thiên, cười nói: “Vị này chính là Thất điện hạ? Quả nhiên là giống như lời đồn, anh tuấn tiêu sái, nhất định là có không ít nữ tử ngưỡng mộ trong lòng. Không biết Thất điện hạ đã cưới vợ hay chưa?”

“Bản vương đã nạp chính phi.”

“A, vậy thực là đáng tiếc.” Gia Cát Linh Ẩn lẳng lặng đánh giá, sau đó tiếp tục trở lại chủ đề chính, “Có phải trùng hợp hay không thì cứ nhìn thử ngân phiếu sẽ biết, vì để tìm ra căn nguyên, ta đã cho người làm dấu hiệu trên mỗi tờ ngân phiếu.”

212. Chương 212: Dân Nữ Cảm Thấy Thất Điện Hạ Cũng Không Tệ

Tiêu Lương vừa nghe, nhất thời tim như vọt lên cổ họng, ông sao lại không để ý tới chuyện này. Thôi xong rồi, vì để tiện lợi, ông gom hết năm mươi vạn ngân phiếu cướp được này đưa thẳng vào cung, hoàn toàn không kiểm tra cẩn thận lại. Vậy bây giờ phải làm sao đây? Lập tức cái khó ló cái khôn, ông nói: “Hoàng thượng, ngân phiếu của lão thần cũng có làm dấu, không thể bởi vì có làm dấu mà nói ngân phiếu này là của Đại tiểu thư được.”

Gia Cát Linh Ẩn hừ lạnh, “Vậy xin hỏi Tiêu đại nhân, đại nhân đã làm dấu gì trên ngân phiếu?”

“Ta...” Tiêu Lương nghĩ nghĩ, “Ta không nhớ rõ lắm, tóm lại có dấu là được, là một loại ký hiệu.”

“Vậy tốt rồi.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Trên ngân phiếu của ta, mặt phải viết chữ nhật, mặt trái viết chữ nguyệt, tờ nào cũng có. Hoàng thượng, xin người xem qua.” Gia Cát Linh Ẩn lấy một tờ ngân phiếu ra,

dâng lên cho Sở Kim Triều.

“Dâng lên đây cho trẫm xem.” Sở Kim Triều vừa nói, vừa lấy tờ ngân phiếu bên cạnh xem xét, chính như lời của Gia Cát Linh Ẩn nói, trên đó quả thực có dấu hiệu nàng nói.

“Tiêu Lương, người còn gì để nói?” Sở Kim Triều tức giận không thôi, “Sao người có thể dựa vào thủ đoạn vợ vét tài sản, để gom góp chỗ bạc này. Nếu truyền ra ngoài, người khác còn cho rằng trẫm bức người cùng đường mới làm ra chuyện thế này.”

“Hoàng thượng...” Tiêu Lương lắp bắp, không nói được một câu hoàn chỉnh, “Thần... bạc này... bạc này...”

Gia Cát Linh Ẩn nhếch môi cười, “Hoàng thượng, năm mươi vạn lượng này dân nữ không cần nữa, dù sao cũng là quyền góp cho triều đình, dân nữ cũng đã xuất ra rồi thì không muốn lấy trở về, vì quốc gia công hiến một chút, là chuyện dân nữ nên làm. Nhưng Tiêu đại nhân tuyệt đối không nên giết chết nhân công của ta, trong đó còn có trẻ con. Còn những nữ nhân kia, trong nhà còn rất nhiều con trẻ khóc la đòi ăn, không biết Tiêu đại nhân sao lại nhẫn tâm xuống tay với họ.”

“Hoàng thượng, oan uổng quá!” Tiêu Lương quỳ phịch xuống đất, dập đầu mấy cái, “Hoàng thượng, thần thực sự không giết người. Thần biết tội rồi, thần không nên cướp bóc ngân lượng của Đại tiểu thư, nhưng thần thực sự không hề động đến những người đó.”

“Không có giết người?” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên nổi giận, “Không có giết người, tại sao đất ở Thập Lý Đình trên sườn núi đều bị máu tươi nhuộm đỏ? Không có giết người, vì sao khắp nơi đều có tay chân còn sót lại của họ? Hoàng thượng, nếu người không tin, có thể phái người đến đó xem thử sẽ biết thôi! Dân nữ tuyệt đối không có nửa lời gian dối!”

“Ừ!” Sở Kim Triều gật đầu, “Trẫm sẽ điều tra rõ ràng! Tiêu Lương, người không được xuất cung, đến Hình bộ tiếp nhận điều tra. Đại tiểu thư, ngân lượng này trẫm sẽ không lấy của người, người vẫn nên nhận lại đi, nếu nước Lãng Nguyệt thật sự cần sự giúp đỡ của người thì trẫm sẽ mở lời với người. Chuyện mượn gió bẻ măng này, trẫm không làm được.”

“Vậy dân nữ đa tạ Hoàng thượng.”

“Đại tiểu thư khách sáo rồi.” Sở Kim Triều nhìn nữ tử trước mặt, “Không biết Đại tiểu thư có hôn ước hay chưa?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, dân nữ còn chưa có hôn ước. Nếu Hoàng thượng có ý định tứ hôn cho dân nữ, dân nữ cảm thấy Thất điện hạ cũng không tệ. Những người khác thì khởi tính đi.”

Sở Kim Triều ngạc nhiên, “Đại tiểu thư, Thiên nhi đã có chính phi rồi.”

“Dân nữ làm trắc phi cũng được, có thể rằng long đầu bạc với Thất điện hạ, dân nữ không cần danh phận.”

“Thế nhưng...” Sở Kim Triều có chút khó xử, chỉ là chính phi của nó có chút khó khăn, “Còn phải xem ý của Thiên nhi đã.”

“Phụ hoàng, nhi thần từng nói, đời này chỉ cưới một mình Linh nhi, tuyệt đối không nạp trắc phi. Nhưng mà, nhi thần thấy Đại tiểu thư cũng cảm thấy rất thích, để nhi thần về bàn bạc lại với vương phi đã.”

“Vậy ta sẽ đợi tin tức của Thất điện hạ...” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, trong lòng lại thầm mắng mỏ Sở Lãng Thiên, “Hoàng thượng, chuyện nhân công của dân nữ bị giết hại, xin Hoàng thượng minh xét.” Nàng biết, chỉ vợ vét ngân lượng thôi thì Sở Kim Triều cũng sẽ không phạt nặng Tiêu Lương, thế nhưng có thêm tội tàn sát dân chúng thì sẽ lại khác.

“Đại tiểu thư yên tâm, chuyện này trẫm nhất định sẽ cho người một câu trả lời. Ngày mai trẫm sẽ mở tiệc chiêu đãi Đại tiểu thư trong cung, không biết Đại tiểu thư có nề mặt không?”

Gia Cát Linh Ẩn lễ độ đáp: “Hoàng thượng, xin thứ lỗi, hôm nay dân nữ phải rời khỏi Ngân Đô, ngày mai e rằng không có thời gian, xin Hoàng thượng thứ tội.”

“À.” Sở Kim Triều có chút thất vọng, “Là trẫm lỗ mắng, Đại tiểu thư lần sau quay về Ngân Đô phải thông báo trước một tiếng với trẫm, trẫm sẽ chuẩn bị món ngon rượu ngon để thết đãi Đại tiểu thư.”

“Đa tạ Hoàng thượng, dân nữ xin cáo lui.”

Trước khi đi, nàng còn khinh thường liếc Tiêu Lương một cái, Tiêu Lương à Tiêu Lương, Tiêu gia xem như thật sự sụp đổ rồi, nhưng đáng tiếc quá, Đại phu nhân không nhìn thấy được cảnh tượng làm người khác thích thú này.

Năm mươi vạn lượng bạc đem trở về, còn hạ được Tiêu Lương, Ngụy Thành vui vẻ đến vương phủ khen ngợi Gia Cát Linh Ẩn.

“Tiểu thư, bất luận việc buôn bán hay tâm lý chiến, gia cũng không sánh bằng người. Nghĩ lại trước kia ta còn tự mình là lợi hại hơn tiểu thư, đúng là không biết lượng sức.”

“Mỗi người đều có sở trường của riêng mình, cũng có điểm yếu, thân thủ người lợi hại, điểm này, ta vĩnh viễn không sánh bằng người. Bây giờ, nhiều việc làm ăn như vậy đều do một mình người quán xuyến, ta còn phải bội phục người đó chứ.”

“Tiểu thư, người nói vậy ta thấy ngại lắm.”

Sở Lăng Thiên ngày nào cũng đến nửa đêm mới về, mỗi khi y về, Gia Cát Linh Ẩn đã đi ngủ, sợ đánh thức nàng, y đều nhẹ nhàng nằm lên giường, sợ nàng giật mình thức giấc.

Y vừa mới vào giường, nhìn thấy gương mặt ngủ say của nàng, nhin không được cúi đầu hôn một cái.

Gia Cát Linh Ẩn choàng tỉnh, nàng mở mắt, nhìn thấy là Sở Lăng Thiên mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đại tiểu thư, sao thức rồi?” Sở Lăng Thiên chọc nàng, nghĩ đến bộ dạng đôi mắt hôm nay của nàng, còn có chút buồn cười.

“Thất vương gia à, không ở trong phủ với vương phi của người, chạy tới chỗ bản tiểu thư làm gì?”

“Bởi vì bản vương nhớ tiểu thư mà, Đại tiểu thư không biết chứ, vương phi kia của bản vương, vừa dữ lại còn độc nữa, chẳng thú vị gì, bản vương vẫn thích người như Đại tiểu thư hơn.”

“Sở Lăng Thiên, chàng lặp lại lần nữa!”

“Ha ha!” Sở Lăng Thiên cười, “Đại tiểu thư, nhân lúc con cộp cái kia không có ở đây, cùng bản vương hưởng một đêm xuân đi nào.”

“Sở Lăng Thiên, đừng quấy nữa!” Gia Cát Linh Ẩn đẩy y ra, biết ban ngày y đã mệt lắm rồi, không đành lòng làm y tiêu hao thể lực nữa.

“Linh nhi, đã nhin hai ngày rồi, vi phu rất muốn.” Sở Lăng Thiên ôm lấy vòng eo nàng, bàn tay luồn vào vạt áo nàng, nhẹ nhàng xoa nắn nơi mềm mại của nàng.

“Được rồi!” Gia Cát Linh Ẩn xoay người, nhìn Sở Lăng Thiên, cười gian xảo, “Thật ra ta cũng muốn!”

Sở Lăng Thiên vừa nghe câu này, y lập tức nhồm dậy, đè nàng xuống dưới thân, bắt đầu làm càn.

Chạng vạng ngày hôm sau, trong cung truyền ra tin tức, Tiêu Lương tàn sát dân chúng là thật, bị phán chém đầu, đồng thời, dưới cơn thịnh nộ, Sở Kim Triều tịch thu hết binh quyền của con cái Tiêu gia, toàn bộ sung quân biên cương. Tiêu gia cứ thế hoàn toàn bị xóa sổ khỏi lịch sử nước Lăng Nguyệt.

Nhận được tin tốt này, Gia Cát Linh Ẩn quyết định đến Lục vương phủ, cùng nhau chia sẻ với Gia Cát Hồng Nhan. Lúc này, Gia Cát Hồng Nhan cũng đã biết biến cố của Tiêu gia, nhất thời không thể chấp nhận đó là sự thật. Nàng vẫn luôn cho rằng Tiêu gia là chỗ dựa vững chắc nhất của mình, cũng là vốn liếng của nàng. Cứ như vậy mà biến mất? Nàng cảm thấy từng thứ từng thứ của nàng đều từ từ rời bỏ nàng, còn nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

“Nương nương, Thất vương phi cầu kiến.”

“Mời vào đi.” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, phát hiện bản thân không còn sợ nàng giống như trước kia nữa.

Nha hoàn mời Gia Cát Linh Ẩn vào, Gia Cát Hồng Nhan mỉm cười với nàng: “Tam muội đến cười nhạo ta ư? Vậy muội uống phí sức lực rồi. Muội nghĩ chỗ dựa của ta chỉ có một Tiêu gia thôi sao?”

Phản ứng của nàng nằm ngoài dự đoán của Gia Cát Linh Ẩn: “Đại tỷ nghĩ vậy là tốt rồi, ta cũng chẳng cần nói mấy lời an ủi làm gì nữa. Không biết chỗ dựa của Đại tỷ còn có gì? Đại phu nhân? Bà đã không còn. Tiêu gia? Cũng bị xóa sổ. Hay là Sở Lăng Hiên, hẳn đối với tỷ có mấy phần tình cảm, tỷ là người rõ ràng hơn ai hết. Chẳng lẽ Đại tỷ còn muốn dựa vào Thừa tướng gia, vậy tỷ cũng quá khờ khạo rồi.”

“Gia Cát Linh Ẩn, người cho rằng như vậy là có thể đả kích ta?” Gia Cát Hồng Nhan khinh thường cười cười, “Ta nói cho người biết, vô dụng thôi, ta sẽ không để yên cho người.”

“Đương nhiên không để yên rồi, bởi vì đây còn chưa phải là lúc người thê thảm nhất!” Gia Cát Linh Ẩn nhớ lại kiếp trước bản thân phải gánh chịu áp bức và lăng nhục cùng cực, nàng muốn để Gia Cát Hồng Nhan gánh chịu toàn bộ một lần.

“Rốt cục người muốn thế nào?” Gia Cát Hồng Nhan điên loạn la hét, nàng đã cận kề ranh giới của sự sụp đổ, nguy trạng của nàng lại dễ dàng bị Gia Cát Linh Ẩn đánh nát, “Người lấy đi nhiều thứ của ta như vậy rồi, người còn muốn thế nào nữa? Người muốn mạng của ta đúng không? Ta sẽ không đưa cho người! Ta không tin cả đời này ta không đấu lại người, ta không tin cả đời này sẽ không chiếm được trái tim của Lục vương gia!”

“Vậy người cố gắng lên đi!” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Đại tỷ phải tiếp tục cố gắng nhé, ta cáo từ trước. Đúng rồi, ta còn định nói với người, tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện hợp tác với Thừa tướng, bằng không, một khi người biết được chân tướng, sẽ không chấp nhận nổi đâu!”

“Cút!” Gia Cát Hồng Nhan rống lên.

Gia Cát Linh Ẩn đi rồi, mọi thứ trong phòng đều bị Gia Cát Hồng Nhan đập nát hết, mãnh vỡ đồ sứ đầy khắp phòng. Sau khi trút giận xong, Gia Cát Hồng Nhan từ từ lấy lại bình tĩnh, sau khi mất đi hết mọi thứ, nàng mới bắt đầu tự hỏi. Nàng biết, không thể dựa vào Gia Cát Chiêm, cha ruột của nàng từ đầu đến cuối đều xem nàng như quân cờ mà thôi. Tại sao, nàng có được nhiều thứ đến vậy lại đấu không lại một đứa trắng tay như Gia Cát Linh Ẩn.

Từng thứ nàng dựa vào, đều từ từ rời bỏ nàng, còn tiện nhân kia, từ hai bàn tay trắng, lại có được ngày càng nhiều thứ. Đây là tại sao? Thật lâu sau, dường như nàng rốt cục cũng hiểu ra, hết thảy là bởi vì nàng chưa đủ ác, còn Gia Cát Linh Ẩn lại quá độc! Không còn chỗ dựa, nàng chỉ còn nhờ vào chính mình, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Gia Cát Hồng Nhan sờ vào bụng mình, đến nước này, nàng chỉ có thể mau chóng mang thai đứa con của Sở Lăng Hiên, bằng không, nếu phủ Thừa tướng mất đi, nàng chẳng còn chỗ dựa nào nữa cả.

“Nương nương, vương gia về rồi.”

“Ừ.” Gia Cát Hồng Nhan đến trước gương đồng, trang điểm lại ỳnh, “Ta đi gặp vương gia.”

“Không cần đâu nương nương, vương gia nói đêm nay sẽ dùng cơm trong viện của nương nương.”

“Thật sao?” Gia Cát Hồng Nhan giống như chiếm được lễ vật to lớn, trong lòng vui sướng, sự khó chịu lúc chiều Gia Cát Linh Ẩn mang tới nháy mắt biến mất không chút tăm hơi, chỉ cần có thể lấy được lòng của Sở Lăng Hiên, đời này của nàng vẫn còn chỗ dựa, “Mau giúp ta trang điểm lại, căn dặn nhà bếp làm mấy món vương gia thích.”

Trang điểm phục sức xong, Gia Cát Hồng Nhan hài lòng ngấm mình trong gương, thật lộng lẫy, nếu không phải bởi vì Gia Cát Linh Ẩn, nàng cũng là một người khá ái.

“Nương nương, vương gia đã đến.”

213. Chương 213: Ta Nhất Định Phải Giết Người

Gia Cát Hồng Nhan khấn trương nhìn ra cửa, nhìn thấy bóng dáng của Sở Lăng Hiên, nàng hạ quyết tâm. Nàng tiến lên ôm lấy cánh tay Sở Lăng Hiên, cười khanh khách lấy lòng hắn: “Hôm nay vương gia có mệt không? Thiếp đã dọn phòng ăn chuẩn bị mấy món người thích.”

“Vất vả rồi.” Mặt Sở Lăng Hiên không chút thay đổi nói, “Đêm nay bản vương ở lại đây.”

“Vâng!” Gia Cát Hồng Nhan gật mạnh đầu, “Vương gia, dùng bữa trước đã.”

Dùng xong bữa tối, Gia Cát Hồng Nhan vẫn đợi Sở Lăng Hiên đi ngủ cùng mình, bởi vì nàng muốn mau chóng mang thai đứa con của hắn. Sở Lăng Hiên chăm chú nhìn đến một mảnh nhỏ trên mặt đất, mặt hắn bình tĩnh, nhặt lên, chắc là đồ sứ bị ném vỡ.

“Hôm nay người lại nổi giận?” Hắn nhìn Gia Cát Hồng Nhan, hỏi.

“Thiếp... Hôm nay Thất vương phi đã tới đây.”

“Nàng ấy có bị thương không?”

“Lục vương gia, người lo lắng cho ả?” Gia Cát Hồng Nhan chưa xót cười, “Người lo lắng thiếp dùng thứ này tổn thương ả sao? Người không hỏi ả tới có làm thiếp bị thương không lại còn đi quan tâm ả. Lục vương gia, thiếp mới là người ở bên cạnh người, vì sao trong lòng người chỉ có ả?”

Sắc mặt Sở Lăng Hiên trở nên âm trầm: “Trong lòng bản vương chỉ có nàng, không ai có thể so sánh được với nàng.”

“Nhưng mà ả đã là Thất vương phi...”

“Thì sao? Người ngủ trước đi, bản vương đi đây.”

“Vương gia, không phải người nói đêm nay nghỉ lại ở chỗ của thiếp sao?” Gia Cát Hồng Nhan cố gắng đến cùng.

“Bản vương còn có rất nhiều chuyện phải làm.” Nói xong, Sở Lăng Hiên cũng không quay đầu lại mà đi mất.

“Vương gia...” Gia Cát Hồng Nhan cô đơn nhìn theo bóng lưng của Sở Lăng Hiên, nàng vò nát khăn tay ở trong tay mình, tâm tình chìm xuống cực độ, “Gia Cát Linh Ẩn, ta nhất định phải giết người! Ta nhất định phải giết người!”

“Nương nương.” A hoàn nhìn thấy bộ dáng của Gia Cát Hồng Nhan, sợ hãi đứng ở cửa nói. “Thừa tướng gia gửi thư, nói nương nương ngày mai quay về phủ một chuyến, Thừa tướng có việc cần bàn bạc.”

“Ta biết rồi.”

Từ sau khi vào Lục vương phủ, Gia Cát Hồng Nhan cũng rất ít khi quay về phủ Thừa tướng, đặc biệt từ lúc Đại phu nhân không còn nữa thì phủ Thừa tướng đối với nàng cũng không có cái gì để lưu luyến nữa. Nhưng mà danh xưng Đại tiểu thư phủ Thừa tướng này cũng mang lại cho nàng chút vinh hiển.

Ngày hôm sau, Gia Cát Hồng Nhan trở về phủ Thừa tướng.

Phủ Thừa tướng rất vắng vẻ. Lần trước Gia Cát Chiêm bị phạt trạng, thật vất vả mới hồi phục được, mấy ngày nay ông lại nạp một di nương. Như Nguyệt ở trong phủ rất nhàm chán, tính tình cũng trở nên cáu kỉnh, động một tí là quở mắng a hoàn, gia nô.

Lưu quản gia mang Gia Cát Hồng Nhan tiến vào thư phòng, Gia Cát Chiêm đã ở đó chờ nàng.

“Phụ thân, gọi con hồi phủ là có chuyện gì?”

“Hồng Nhan. Con cùng Lục điện hạ thành thân lâu như vậy rồi mà vẫn chưa mang thai sao?” Gia Cát Chiêm nói, “Việc này vốn không nên đem ra hỏi, nhưng mà mẹ con không còn nữa cha sợ việc này con không hiểu. Con có biết người trong lòng Lục điện hạ thích là Tam muội của con không. Nếu con không nhanh chóng sinh hạ thể tử thì ngày cả vị trí trắc phi có lẽ cũng không bảo đảm được.”

“Phụ thân, những điều người nói con làm sao không hiểu được chứ. Nhưng mà trong lòng Lục điện hạ có nó, con có thể làm gì bây giờ? Con cũng không thể moi tìm người ra.”

“Ồ Đạp Tuyết Cung, ta đã lựa chọn Lục vương phủ, cho nên, Tam muội của con chính là kẻ địch của chúng ta rồi.” Gia Cát Chiêm nheo mắt lại. Gia Cát Linh Ẩn biết bí mật của ông, nàng đối với ông mà nói chính là một mối nguy, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ. Chỉ có người chết mới không thể nói ra chuyện gì. Nhưng mà ông lại không muốn tự mình động thủ, ngộ nhỡ bị tra ra dấu vết thì hết đời. Cho nên, ông nghĩ tới Gia Cát Hồng Nhan, trên đời này, hẳn nàng là một trong số những người người hận Gia Cát Linh Ẩn nhất, “Con muốn làm chính phi thì trước hết phải chặt đứt tâm niệm của Lục điện hạ với Tam muội của con.”

“Làm sao mới chặt đứt được?”

“Tự con nghĩ cách xem, chỉ có người chết mới không thể cùng người sống tranh giành tình cảm. Nếu không, chỉ cần nó nguyện ý, ta dám cam đoan, lúc đó Lục điện hạ sẽ mang nó về Lục vương phủ bất cứ lúc nào.”

Đây đúng là điều Gia Cát Hồng Nhan sợ hãi, nếu ngày nào đó Gia Cát Linh Ẩn đổi ý sẽ trở thành chuyện không tốt với mình. Nàng gật đầu, Gia Cát Chiêm vừa lòng nở nụ cười.

Nhìn thấy Gia Cát Chiêm tươi cười, Gia Cát Hồng Nhan bỗng nhiên cảm thấy ý lạnh ùn ùn kéo đến. Người này là cha đẻ của nàng, cũng là cha đẻ của Gia Cát Linh Ẩn, vậy mà ông lại hoàn toàn xem Gia Cát Linh Ẩn thành kẻ địch: “Nếu có một ngày nữ nhi cùng phụ thân thành kẻ địch của nhau, có phải phụ thân cũng sẽ diệt trừ con không chút do dự hay không?”

Ánh mắt Gia Cát Chiêm lóe lên một cái, có chút mất tự nhiên, ông bày ra vẻ mặt tươi cười: “Hồng Nhan, con với nó không giống nhau. Phụ thân đối với con cũng không giống với nó. Phụ thân vĩnh viễn cũng sẽ không làm như vậy với con.”

“Có những lời này của phụ thân là nữ nhi an tâm rồi.” Gia Cát Hồng Nhan gật đầu, “Phụ thân, con về Lục vương phủ trước, chuyện người nói con sẽ làm.”

“Mọi việc phải cẩn thận, phụ thân không muốn thấy con bị thương tổn.”

“Phụ thân yên tâm.”

Trên đường quay về Lục vương phủ, Gia Cát Hồng Nhan vẫn mặt ủ mày chau, làm sao mới có thể tiếp cận được Gia Cát Linh Ẩn rồi lặng lẽ diệt trừ ả? Nàng cả đêm trằn trọc không ngủ, mãi đến hừng đông mới nghĩ ra một biện pháp. Không thể tiếp cận được Gia Cát Linh Ẩn, nhưng có một người sẽ không làm nó hoài nghi.

Đầu mùa hạ, thời tiết có chút oi bức, Gia Cát Linh Ẩn tính thời gian, mình tới nơi này cũng đã một năm. Thu hoạch lớn nhất của nàng không phải là lật đổ được Đại phu nhân cùng Tiêu gia, mà là gặp được Sở Lăng Thiên.

Nàng gọi Ngụy Thành đến, chuẩn bị mở rộng thêm công việc mới. Sau khi Tiêu gia xuống dốc thì quán trà, vận chuyển, thịt, tầu lâu, tất cả sản nghiệp của Tiêu gia đều bị Linh Thiên nuốt chửng. Việc nàng làm lần này có chút khác thường.

“Cái gì? Tiểu thư, người muốn mở thanh lâu? Gia sẽ đồng ý sao?” Gia Cát Linh Ẩn vừa mới nói xong ý tưởng của nàng, Ngụy Thành liền kêu to.

“Ở nước Lăng Nguyệt, đây là việc làm ăn hợp pháp, vì sao không làm?” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Ngụy Thành gấp đến độ gãi gáy, “Nếu gia biết sẽ tức giận với người thì phải làm sao? Dù sao người cũng là một cô nương.”

“Chuyện này có gì quan trọng? Theo như ta điều tra thì tiền lời hàng năm của thanh lâu chiếm một nửa sản nghiệp của Chu gia, đây chính là một thị trường lớn.”

“Tiểu thư, thuộc hạ vẫn cảm thấy không ổn. Nếu để gia biết, người nhất định sẽ giết chết thuộc hạ.”

“Yên tâm, chỗ Thất gia cứ giao cho ta, người cứ theo lời dặn của ta làm cho tốt. Các cô nương nhất định phải tuyển chọn những người ưu tú. Thà ít mà tốt, không đủ thì tìm những cô nương ở nước khác tới. Còn có, y phục cũng không thể tầm thường, ta sẽ vẽ mấy kiểu y phục cho người, người đem mấy cái ta vẽ tới cửa hiệu may theo như vậy là được. Đúng rồi, người nói xem các nam nhân hâm mộ nhất là ai?”

“Hâm mộ nhất, đương nhiên là Hoàng thượng, có được quyền lực tối cao, hậu cung ba nghìn giai lệ.”

“Vậy tất cả phòng của thanh lâu đều đặt tên theo cung, khiến cho người ta có cảm giác vào nơi đó giống như là tiến vào hậu cung, vô số giai lệ, để họ lật thế bài.”

“Tiểu thư...” Ngụy Thành đầu đầy đường đen, “Nếu bị Hoàng thượng biết, có khi nào sẽ cho hỏa thiêu hết hay không? Sẽ phán người tội tử hình?”

“Chỗ Hoàng thượng giao cho ta. Còn có, ba loại người không nhận tiếp đãi: Nam nhân đã thành thân không tiếp đãi; nam nhân không tôn trọng nữ nhân không tiếp đãi; nam nhân có hành vi quái đản không tiếp đãi. Người đi tra giá cả thanh lâu của Chu gia, giá cả của chúng ta sẽ dựa trên giá cả của họ mà hơn gấp năm lần.”

“Năm lần?” Ngụy Thành sợ quá hô to một tiếng. “Tiểu thư, như vậy còn có người tới sao?”

“Đương nhiên, chỉ cần các cô nương chất lượng tốt, đa dạng thì chút tiền ấy khách bỏ ra cũng không tiếc.”

“Thuộc hạ còn lo lắng chỗ gia...”

“Không có việc gì đâu. Ta sẽ thu phục y.”

“Được rồi.” Ngụy Thành nhất thời cảm thấy được, đợt làm ăn này so với những lần trước hẳn đã làm khó khăn hơn rất nhiều. Nhưng Gia Cát Linh Ẩn đã giao cho, hẳn cũng chỉ có thể đi làm thật tốt. Thực tế trước kia đã chứng minh, lời của nàng luôn luôn không sai.

Sau khi Ngụy Thành rời đi một lát thì Trần Cẩm Phàm đến.

“Cẩm Phàm tỷ tỷ, đến đây tìm muội có việc gì sao?” Gia Cát Linh Ẩn đưa nàng tới Ngâm Hương Các, châm một ly trà cho nàng, cười hì hì hỏi.

“Đại ca muội gửi thư về, có một phong thư là của muội, ta mang tới uội.”

“Mau đưa muội xem.” Gia Cát Linh Ẩn gấp gáp nói, nàng vội vàng mở bức thư Trần Cẩm Phàm mang đến. Như Phong gửi thư về báo tin y ở bên kia mọi chuyện đều tốt, không có khai chiến, mỗi ngày tập luyện binh lính. Đọc thư xong Gia Cát Linh Ẩn yên tâm hẳn.

“Linh nhi, chân Nguyệt Lan có chuyển biến tốt hơn không?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, trong mắt hiện lên vẻ bi thương: “Vẫn không có, nhưng muội sẽ không từ bỏ.”

“Ta nghe nói có một vị thần y có thể chữa khỏi loại thương tổn như thế này. Phủ quốc công có một người bà con xa hai chân cũng bị liệt, nhờ hẳn chữa trị mà đã khỏi bệnh.”

“Hả?” Hai mắt Gia Cát Linh Ẩn sáng lên, nàng tin là tồn tại một vị thần y như vậy, “Tỷ tỷ có thể giới thiệu uội không? Chỉ cần có thể trị bệnh cho Nguyệt Lan thì dù dùng cách gì muội cũng thử.”

“Ừ.” Trần Cẩm Phàm gật đầu, “Đây cũng là mục đích ngày hôm nay ta tới tìm muội, nếu như muội đồng ý, ngày mai ta sẽ dẫn hẳn tới.”

“Thật tốt quá!” Gia Cát Linh Ẩn vui vẻ nói, “Vậy đa tạ Cẩm Phàm tỷ tỷ.”

“Hai chúng ta còn phải nói cảm tạ nữa hay sao, chỉ cần muội vui vẻ thì ta cũng cảm thấy vui lây.”

Ngày hôm sau, Trần Cẩm Phàm đúng hẹn dẫn theo một nam tử khoảng hơn hai mươi tuổi tới Thất Vương phủ, nói với Gia Cát Linh Ẩn đây là vị thần y kia.

“Thần y thực trẻ tuổi.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Vương phi nương nương, có chí không ở nhiều năm, y thuật như thế nào cũng không có liên quan gì đến tuổi tác.” Nam tử trẻ tuổi nói.

“Không biết thần y xưng hô như thế nào?”

“Vương phi có thể gọi ta là Mạc Văn Dũng.”

“Mời Mạc đại phu đi xem thương thế của muội muội ta.”

Gia Cát Linh Ẩn dẫn Mạc Văn Dũng tới Ngâm Hương Các, hẩn cẩn thận kiểm tra thương thế của Nguyệt Lan rồi nói: “Thương thế của vị cô nương này rất nặng, không thể trị khỏi ngay được.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, nếu hẩn nói nhất định có thể trị khỏi nhanh chóng thì không thể nghi ngờ rằng chắc chắn là bịp bợm, nhưng nghe hẩn nói như vậy nàng lại tin vài phần: “Ý của Mạc đại phu là vẫn có thể chữa được phải không?”

“Ừ.” Mạc Văn Dũng gật đầu, “Trước đây ta có chữa ột số người cũng thương thế giống như vậy, vẫn có hy vọng chữa khỏi, chỉ là thời gian cần lâu hơn thôi. Ta sẽ kiên trì châm cứu cho cô nương nửa năm, hẩn là sẽ không có vấn đề gì nữa.”

“Vậy đa tạ đại phu, không biết thù lao cho đại phu...”

Mạc Văn Dũng phát tay, “Chữa xong rồi nói sau, ta tin tưởng vương phi cũng sẽ không bạc đãi ta.”

“Đương nhiên rồi.”

Mấy người Gia Cát Linh Ẩn chăm chú theo dõi, Mạc Văn Dũng thông dong, bình tĩnh châm cứu cho Nguyệt Lan, Gia Cát Linh Ẩn đối với hẩn lại thêm tin tưởng vài phần.

Từ đó đến mấy ngày sau, Mạc Văn Dũng đều đúng hạn đến vương phủ trị liệu cho Nguyệt Lan. Mọi chuyện đều rất tốt, nhưng mà Gia Cát Linh Ẩn cảm giác được, đôi khi ánh mắt Mạc Văn Dũng nhìn nàng có chút là lạ.

214. Chương 214: Nếu Vương Phi Ngoan Ngoãn Theo Ta

Một hôm, Gia Cát Linh Ẩn bận việc, không có ở phủ giám sát, khi nàng từ bên ngoài trở về, Mạc Văn Dũng đã trị liệu xong cho Nguyệt Lan, đang từ biệt Ứng tổng quản. Nhìn thấy nàng, Mạc Văn Dũng lập tức mỉm cười với nàng.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu xem như chào lại. Tiễn Mạc Văn Dũng đi, nàng đến Ngâm Hương Các xem Nguyệt Lan, phát hiện thấy sắc mặt nàng ấy có hơi tệ.

“Nguyệt Lan sao vậy? Có phải Mạc đại phu không điều trị tốt cho ngươi không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Tiểu thư...” Nguyệt Lan muốn nói lại thôi, tựa như có điều khó mở miệng, “Mạc đại phu... hôm nay hẩn sờ soạng ngực nô tỳ, nô tỳ không biết có phải hẩn cố ý không.”

Lòng Gia Cát Linh Ẩn chùn xuống, an ủi Nguyệt Lan: “Nhất định là hẩn không cố ý đâu, đừng ủ rũ. Sau này ngày nào ta cũng ở bên cạnh giám sát, không sao đâu, yên tâm đi. Hôm nay đã ngâm thuốc chưa?”

“Đã ngâm rồi.”

“Ngươi nằm xuống đi, ta xoa bóp cho ngươi.”

Mặc dù có Mạc Văn Dũng đến trị chân cho Nguyệt Lan, nhưng ngày nào Gia Cát Linh Ẩn cũng xoa bóp chân cho nàng. Xoa bóp xong, Gia Cát Linh Ẩn ra khỏi Ngâm Hương Các, đi tìm Ứng tổng quản.

“Ứng tổng quản, mấy hôm nay Mạc đại phu kia có cử chỉ gì quái lạ không?”

Ứng tổng quản suy nghĩ rồi lắc đầu: “Rất bình thường, châm cứu xong cho Nguyệt Lan, liền vội vàng rời phủ. À đúng rồi, hôm nay hẳn có hỏi nô tài giếng nước ở đâu, nói muốn xem thử chất nước, chất nước tốt sẽ có lợi cho sự hồi phục của Nguyệt Lan.”

“Rồi sau đó?”

“Nô tài liền chỉ cho hẳn, hẳn đi xem, nói không tệ, Nguyệt Lan có hy vọng đứng lên lần nữa.”

“Một mình hẳn đi xem à?”

“Dạ, lúc đó nô tài có việc, nên chỉ chỗ cho hẳn liền đi làm chuyện khác. Vương phi, có gì không ổn à?”

Gia Cát Linh Ẩn không dám chắc, lắc đầu: “Ta đi xem giếng nước.”

Ứng tổng quản cùng nàng đi xem xét, xem cẩn thận cũng không nhìn ra có gì kỳ lạ. Nhưng vì để an toàn, Gia Cát Linh Ẩn căn dặn Ứng tổng quản: “Từ giờ trở đi, không được dùng nước trong giếng này nữa, niêm phong miệng giếng lại, sau này nước dùng ở trong phủ đều mua từ bên ngoài.”

Thấy vẻ mặt Gia Cát Linh Ẩn nghiêm trọng, Ứng tổng quản liên tục vâng dạ.

Gia Cát Linh Ẩn đứng tại chỗ, không ngừng tự hỏi, Mạc Văn Dũng lại do Trần Cẩm Phàm tiến cử, hẳn là không có gì kỳ lạ mới đúng, trừ phi, Trần Cẩm Phàm bị người khác lợi dụng. Nghĩ nghĩ, trong đầu nàng nảy ra chủ ý.

Hôm sau, Mạc Văn Dũng cứ theo thường lệ đến chữa trị cho Nguyệt Lan, hôm qua Nguyệt Lan đã nói chuyện của hẳn, nên hôm nay nàng luôn ở bên cạnh trông chừng. Có lẽ do bên cạnh có người, Mạc Văn Dũng cũng không có hành động gì vô lễ, chỉ hết sức chuyên tâm châm cứu cho Nguyệt Lan.

Sau khi trị liệu xong, Gia Cát Linh Ẩn đích thân châm một ly trà cho Mạc Văn Dũng, đưa tới trước mặt hẳn: “Mạc đại phu vất vả rồi, uống chén trà nghỉ ngơi chút đi.”

Ánh mắt Mạc Văn Dũng trốn tránh, nói: “Làm phiền vương phi, ta không thích uống trà, trà này ta không uống đâu.”

“Vậy ta sẽ rót một ly nước ấm cho đại phu.”

“Không cần, không cần.” Mạc Văn Dũng liên tục xua tay, “Ta thật sự không khát, đa tạ vương phi. Ở đây xong ta còn phải đến một chỗ xa nữa để trị bệnh, uống nước rồi, chỉ sợ dọc đường không nhịn được. Đa tạ ý tốt của vương phi.”

“À.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, lại thay một chậu nước, “Vậy Mạc đại phu rửa tay đi.”

“Không cần không cần, ta trễ rồi.” Mạc Văn Dũng vội vàng đứng lên, “Vương phi, ta xin cáo từ trước. Ngày mai lại đến phủ trị liệu cho Nguyệt Lan.” Nói xong, Mạc Văn Dũng vội vàng vàng rời khỏi Ngâm Hương Các.

“Lúc trước Mạc đại phu cũng không uống trà à?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Không phải đâu.” Mộc Tề lắc đầu, “Lúc hẳn không bận, sẽ vừa uống trà vừa tán gẫu với chúng nô tỳ, mấy ngày nay, nô tỳ cũng học được không ít kiến thức liên quan đến y thuật.”

“Vậy à.” Gia Cát Linh Ẩn trong lòng thầm tính toán, trên cơ bản nàng đã có kết luận, Mạc Văn Dũng đã động tay động chân vào giếng nước trong phủ. Nếu không phải nàng phát hiện đúng lúc, trong phủ trên dưới nhiều người như vậy, chỉ e đều gặp bất trắc.

Nàng gọi đại phu của vương phủ tới, bảo họ lấy nước đi thử nghiệm. Đại phu nhanh chóng cho ra kết quả. Trong nước giếng quả thực có chứa một loại độc mãn tính, loại độc này sẽ ăn mòn dạ dày của con người, dần dà, sẽ làm cho dạ dày lở loét, người cũng theo đó mà chết.

Lòng dạ cũng thật độc ác, đáy lòng Gia Cát Linh Ẩn dâng lên luồng khí lạnh, người này là Trần Cẩm Phàm giới thiệu, rất có thể là để đối phó nàng. Nàng nhất định phải nghĩ cách điều tra rõ ràng chuyện này.

Cách một ngày, khi mọi người đang tiến cung thỉnh an, Hoàng hậu lại báo, Lý thái phi đau bụng khó chịu, ốm liệt giường, bảo mọi người đến thăm: “Cũng không biết Lý thái phi bệnh gì, thái y bắt mạch cũng không tìm ra được, uống thuốc, châm cứu cũng không có chuyển biến tốt. Mọi người đi thăm xem, để tâm trạng bà tốt hơn.”

Gia Cát Linh Ẩn đảo mắt, “Nương nương, thần nữ có quen một thần y, chỉ bằng mời hần đến chẩn mạch thử. Nha hoàn của thần nữ bị liệt nằm trên giường, thần y kia nói có thể chữa khỏi, bệnh của thái phi, thần nữ thấy cũng có khả năng khỏi.”

“Thần y nào?” Hoàng hậu vẻ mặt hoài nghi, “Hay lại là thầy lang giang hồ?”

“Nương nương yên tâm, vị thần y này là Cẩm Phàm tỷ tỷ giới thiệu, thần nữ đã chứng kiến qua y thuật của hần. Thái y đều bó tay không có cách, chỉ bằng mời hần xem thử.”

Hoàng hậu gật đầu: “Cũng không còn cách nào, vậy thử xem, ngày mai con đưa hần tiến cung, xem bệnh cho thái phi. Nếu hần là giang hồ bịp bợm, bản cung sẽ trị tội luôn cả con. Nếu chữa khỏi, bản cung sẽ tấu lên Hoàng thượng, ban thưởng hậu hĩnh.”

“Dạ, thần nữ tuân lệnh.”

Mạc Văn Dũng biết được có thể tiến cung trị liệu cho Lý thái phi, nhất thời vui sướng không thôi, nếu trị khỏi, khẳng định có thể được không ít lợi lộc. Thấy hần không từ chối, Gia Cát Linh Ẩn kết luận, trình độ y thuật của hần nhất định không thấp, chỉ là tâm thuật bất chính.

Nhìn thấy Mạc Văn Dũng, Hoàng hậu vẻ mặt hồ nghi, bà nghĩ thần y chắc phải là ông lão ngoài năm mươi, không ngờ lại trẻ tuổi như vậy.

“Tam nha đầu, hần chính là thần y mà con nói?” Hoàng hậu hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, dạ phải.”

“Thảo dân tham kiến Hoàng hậu.”

“Bình thân...” Hoàng hậu giọng điệu thản nhiên, đối diện với người trẻ thế này, lòng bà vẫn còn nghi vấn. Nhưng mà cho dù hần không trị khỏi cho Lý thái phi, bà đúng lúc có thể trị tội Gia Cát Linh Ẩn: “Cùng bản cung đi xem Lý thái phi trước đã.”

Mấy người đến tẩm cung của Lý thái phi không lâu thì Sở Kim Triều cũng đến, sự tình trọng đại, ông lo lắng nên nhất định phải tới xem. Mạc Văn Dũng cẩn thận chẩn mạch cho Lý thái phi, lại thay bà kiểm tra cơ thể, cuối cùng hần kết luận: lục phủ ngũ tạng đã lở loét, mạng sống như chỉ mảnh treo chuông, hần chỉ có thể duy trì mạng sống, không thể chữa khỏi.

“Có cách nào có thể giảm bớt đau đớn cho thái phi không?” Sở Kim Triều hỏi. Lý thái phi đối xử không tệ với ông, nhìn Lý thái phi thống khổ như thế, ông thật sự không đành lòng.

“Thảo dân sẽ cố hết sức. Hoàng thượng, thảo dân cần chuyên tâm nghiên cứu phương thuốc, xin mọi người tránh mặt đi một chút.” Mạc Văn Dũng nói.

“Thái phi nương nương thân thể quý báu, sao có thể để ột kẻ xa lạ ở cùng phòng với bà.” Hoàng hậu phản đối đầu tiên, “Bản cung phái người đến gác, tuyệt đối không quấy nhiễu Mạc đại phu chế thuốc.”

“Hoàng hậu nương nương lo lắng thảo dân gây bất lợi cho thái phi?” Mạc Văn Dũng cười cười, hần nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Vậy thì để cho Thất vương phi ở lại đi? Hoàng hậu nương nương phải yên tâm với Thất vương phi chứ?”

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu nhìn Sở Kim Triều.

Sở Kim Triều gật đầu, người ở đây khiến ông yên tâm nhất chính là Gia Cát Linh Ẩn: “Tam nha đầu, trầm giao Lý thái phi cho con, con phải chăm sóc tốt nhé.”

“Dạ, Hoàng thượng, thần nữ tuân chỉ.”

Sau khi những người khác rời khỏi, tấm cung của Lý thái phi khôi phục yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng rên rỉ thống khổ của thái phi. Gia Cát Linh Ẩn vô tình liếc Mạc Văn Dũng một cái, chỉ cảm thấy ánh mắt hắn có hơi kỳ lạ, ánh mắt thế này khiến nàng rất không thoải mái.

Mạc Văn Dũng lấy ra một viên thuốc, đưa cho Gia Cát Linh Ẩn: “Thất vương phi, phiền vương phi cho thái phi uống viên thuốc này vào.”

Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy viên thuốc, cảm giác được tay của Mạc Văn Dũng chạm vào tay nàng, nàng lạnh lùng tránh mắt với hắn. Mạc Văn Dũng làm như không thấy, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu phương thuốc.

Sau khi cho Lý thái phi uống thuốc, Gia Cát Linh Ẩn muốn rót cho bà chén nước, nhưng ấm nước trên bàn trống rỗng. Nàng lập tức ra ngoài sai người mang nước đến, sau đó, lại nhỏ giọng căn dặn Mộc Tê đang chờ ở bên ngoài vài câu. Mộc Tê gật đầu, đi theo cung nữ kia.

Cung nữ nhanh chóng mang nước đến, Gia Cát Linh Ẩn rót một chén, đưa cho Mạc Văn Dũng, “Mạc đại phu vất vả rồi, uống trà trước đi.”

“Đa tạ Thất vương phi.” Mạc Văn Dũng cười, ánh mắt hắn nhìn Gia Cát Linh Ẩn mang theo chút nóng bỏng. Hắn thổi thổi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, cuối cùng còn liếm môi nói, “Ngọt, thật ngọt.”

“Mạc đại phu, có cách nào chữa khỏi cho thái phi nương nương không?”

“Thất vương phi, bệnh tình thái phi có phần phức tạp, chúng ta vào buồng trong đi, ta sẽ từ từ nói với vương phi.”

“Mạc đại phu có gì cứ nói thẳng đi.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nói.

“Chuyện này...” Mạc Văn Dũng ngập ngừng, “Chỉ sợ tai vách mạch rừng, phương thuốc này, ta còn chưa từng sử dụng qua, không thể để người khác sao chép được.”

“Được, bản vương phi sẽ đi vào buồng trong với người.” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn hừ lạnh một tiếng, nàng muốn xem thử hắn định làm trò quỷ gì.

Tấm cung rộng như vậy, ngoại trừ Lý thái phi, cũng chỉ có hai người họ. Không có gì ngăn cản, ánh mắt Mạc Văn Dũng nhìn Gia Cát Linh Ẩn càng lúc càng nóng bỏng: “Thất vương phi, vương phi thật đẹp, ta chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào xinh đẹp như vương phi.”

Gia Cát Linh Ẩn cười khẩy: “Mạc đại phu, hiện giờ có thể nói phương thuốc chưa”

“Từ từ, không vội, trước tiên chúng ta nói chuyện khác đi.” Nói xong, Mạc Văn Dũng từng bước đi tới Gia Cát Linh Ẩn: “Có lẽ được ôm Thất vương phi, suy nghĩ của ta sẽ mở mang hơn một chút.”

“Mạc Văn Dũng, người không nhìn xem đây là nơi nào, chỉ cần ta la lên một tiếng, người bên ngoài sẽ lập tức xông vào!”

Mạc Văn Dũng cười khinh thường: “Thất vương phi, nếu vương phi gọi người vào, người bị tổn hại chính là vương phi đó. Vương phi biết không? Thuốc vừa rồi vương phi cho thái phi uống là thuốc độc, chỉ có ta mới có thuốc giải. Nếu vương phi ngoan ngoãn theo ta, ta sẽ lấy thuốc giải ra, bằng không, ta sẽ nói với Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương là vương phi hạ độc Lý thái phi! Trước khi đi Hoàng thượng có nói giao thái phi cho vương phi mà.”

“Người... lại có thể dè tiện vô sỉ như vậy.” Gia Cát Linh Ẩn tức giận không thôi, “Người dám hạ độc thái phi nương nương? Ta chẳng làm gì cả, cho dù người nói, Hoàng thượng và nương nương cũng sẽ không tin.”

215. Chương 215: Tội Này Cũng Phải Chém!

“Thất vương phi, vương phi quá ngây thơ rồi, Lý thái phi là người rõ ràng nhất, là vương phi cho thái phi uống thuốc.” Mạc Văn Dũng tiến lại càng gần, “Thế nào? Ta cũng không có nhiều kiên nhẫn như vậy, ta muốn nhanh chóng ném thử mùi vị của Thất vương phi.” Mạc Văn Dũng giơ hai tay ra, định đánh vào sau gáy Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn nhanh nhẹn tránh đi, nàng mỉm cười, từ trong ngực áo lấy ra một viên thuốc: “Mạc Văn Dũng, viên thuốc này của người vẫn còn nguyên vẹn ở trong tay ta.”

“Cái gì?” Mạc Văn Dũng kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nhất thời thẹn quá hóa giận, “Tiện nhân, lại dám đùa giỡn ta!”

“Hừ! Ta đã sớm nhìn ra người không bình thường, làm sao có thể cho Lý thái phi uống thuốc của người được chứ! Nói, là ai phái người tiếp cận Thất vương phủ?”

“Ha ha!” Mạc Văn Dũng khinh thường cười, “Thất vương phi, người cho rằng làm như vậy là có thể tìm chân ta sao? Người quá ngây thơ rồi.”

“Phải vậy không? Vậy nước của Thất vương phủ thì sao?” Gia Cát Linh Ẩn híp mắt nhìn Mạc Văn Dũng, “Nước vừa nãy người uống là do bản vương phi sai người ở Thất vương phủ mang tới, mùi vị có ngon không?”

“Cái gì?” Mạc Văn Dũng lập tức lấy tay móc họng, nhưng mà cái gì cũng không thể móc ra được, “Tiện nhân!” Hai tay hắn run rẩy, nhanh chóng lấy ra một viên thuốc từ trong ngực áo, nuốt xuống.

“A, đúng rồi, ta còn sai người bỏ vào trong đó ngũ độc tán Tây Vực, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì trong vòng mười canh giờ, bụng của người sẽ đau đến mức giống như sông cuộn biển gầm.”

“Tiện nhân! Đưa thuốc giải cho ta!” Mạc Văn Dũng tức giận đến cực điểm, muốn đưa tay giữ lấy cổ Gia Cát Linh Ẩn, giây tiếp theo bụng hắn liền đau kịch liệt, giống như có người dùng dao đâm khoét lấy lục phủ ngũ tạng của hắn. Hắn đứng không vững ngã xuống đất, mặt càng ngừng nhảnh nhó.

Hắn bò đến bên chân Gia Cát Linh Ẩn, khẩn cầu nói: “Thất vương phi... Tiểu nhân... Tiểu nhân sai rồi, cầu xin người, cho tiểu nhân thuốc giải!”

“Cho người thuốc giải cũng được, nhưng mà, người phải đáp ứng ta một chuyện.” Gia Cát Linh Ẩn từ trên cao nhìn hắn, chậm rãi nói.

“Tiểu nhân đồng ý, người nói cái gì tiểu nhân cũng đồng ý!”

“Được, chỉ cần người làm theo lời của ta, ta sẽ bảo toàn cái mạng chó của người!”

“Tiểu nhân đồng ý, tiểu nhân đồng ý!”

Gia Cát Linh Ẩn dặn dò Mạc Văn Dũng một hồi, sau đó mở cửa tấm cung Lý thái phi, đứng ở cửa kêu lên một tiếng: “Không xong rồi, Mạc đại phu trúng độc!”

Trong nháy mắt, người canh giữ ở ngoài cửa lập tức chạy vào, công công quản sự vội vàng vàng chạy đi thông báo với Hoàng thượng cùng Hoàng hậu. Sở Kim Triều cũng Hoàng hậu nhanh chóng tới đây, nhìn thấy Mạc Văn Dũng đang quần quai trên mặt đất liền thất kinh.

“Tam nha đầu, sao lại thế này?” Sở Kim Triều hỏi, “Tại sao lại có thể như vậy? Lý thái phi đâu?”

“Hoàng thượng yên tâm, Lý thái phi vẫn bình an. Chẳng qua là Mạc đại phu vừa mới bảo là khát nước nên thần nữ liền bảo a hoàn của thần nữ là Mộc Tê mang cho hắn một chén trà, không nghĩ rằng sau khi hắn uống xong liền trúng độc, thần nữ cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì nữa.”

“Hoàng thượng, tahir dân sai rồi! Thảo dân sai rồi!” Mạc Văn Dũng lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu, “Giếng nước trong Thất vương phủ là do thảo dân hạ độc. Thảo dân cũng là bị bắt buộc làm như vậy. Hoàng thượng tha mạng!”

“Người nói gì?” Sở Kim Triều một cước đá văng hẳn ra, hai mắt trợn lên, tức giận nói: “Nói, là ai sai người hạ độc vào trong giếng nước Thất vương phủ? Người đâu, mau tới thông báo với người của Thất vương phủ, không được dùng nước trong giếng để uống!” Ông lại nhìn sang Mạc Văn Dũng, ánh mắt lạnh như băng: “Nói! Là ai sai người làm?”

“Là... Là trác phi của Lục vương phủ. Nàng ta nói, chỉ cần giết Thất vương gia cùng Thất vương phi thì sẽ cho thảo dân năm mươi vạn lượng bạc.”

“Trác phi của Lục vương phủ?” Sở Kim Triều không nghĩ tới lại nhảy ra một người, “Người đâu! Truyền Gia Cát đại tiểu thư cùng Lục vương gia tới! Trẫm muốn đích thân thẩm vấn!”

“Tiêu Ôn, người đi đi. Nó chắc là còn đang ở Dịch Khôn Cung.” Hoàng hậu nói với Tiêu Ôn. Gia Cát Hồng Nhan cùng Hà Sương Uyển đang ở đó chờ bà trở về để thỉnh an, giờ phút này hẳn là đang ở Dịch Khôn Cung. Bà đỡ lấy tay Sở Kim Triều, dìu ông ngồi xuống ghế: “Hoàng thượng bớt giận, uống chút nước trước đã, đợi Gia Cát đại nha đầu đến đây rồi xét hỏi.”

“Bớt giận? Có người muốn hại nhi tử cùng con dâu trẫm, làm sao trẫm bớt giận cho được? Trẫm nhất định phải tra rõ việc này!” Ông càng lo lắng hơn là chuyện này có liên quan đến việc tranh giành ngôi vị hoàng đế. Giết Sở Lăng Thiên bằng thuốc độc cũng không phải là ân oán bình thường. Gia Cát Hồng Nhan cũng không vô duyên vô cớ hạ thủ với Sở Lăng Thiên, trừ khi là do Sở Lăng Hiên ở sau lưng xúi giục.

“May mà kịp thời phát hiện ra.” Hoàng hậu vỗ vỗ ngực, âm thầm liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái. Nha đầu này thực sự rất giỏi hoạt, không biết là ai lại động vào nàng, “Không có việc gì là tốt rồi!”

Lát sau, Gia Cát Hồng Nhan và Sở Lăng Hiên theo Tiêu Ôn tới, nhìn thấy Mạc Văn Dũng nửa sống nửa chết, sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan nhất thời trở nên trắng bệch, chẳng lẽ hẳn đã bị bại lộ?

Sở Kim Triều hung dữ nhìn Mạc Văn Dũng: “Người đem lời nói vừa rồi lặp lại một lần nữa!”

“Là nàng ta.” Mạc Văn Dũng chỉ vào Gia Cát Hồng Nhan, “Là nàng ta đáp ứng cho thảo dân năm vạn lượng bạc nếu như tiểu nhân giết được Thất điện hạ cùng Thất vương phi.”

“Người... Người nói bậy!” Gia Cát Hồng Nhan vừa phủ nhận vừa lui về phía sau, “Ta căn bản không biết người! Hoàng thượng, nương nương, ngàn vạn lần đừng tin tưởng hẳn, hẳn đang vu oan cho thần nữ!”

“Trác phi nương nương, lời nói của thảo dân không hề bịa đặt nửa câu. Nếu không tin, thảo dân sẽ về nhà lấy vật chứng, năm ngàn lượng bạc đặt cọc mà trác phi nương nương đưa cho, ở trên mặt còn có con dấu của Lục vương phủ.”

“Ta...” Gia Cát Hồng Nhan quá mức hoảng hốt, căn bản không nhớ nổi mặt trên ngân phiếu có con dấu hay không, “Ta không làm! Cái gì ta cũng không làm!”

“Trác phi nương nương, người còn nói Thất vương phi cảnh giác cao, không dễ dàng tiếp cận nên kêu thảo dân nghĩ cách lấy được sự tín nhiệm của quân chúa Cẩm Phàm trước, sau đó thông qua quận chúa, thảo dân sẽ được giới thiệu cho Thất vương phi, rồi nhân cơ hội ở Thất vương phủ ra tay hạ độc.” Mạc Văn Dũng ôm bụng, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Mưu sát Thất vương gia cùng Thất vương phi, Gia Cát Hồng Nhan, lá gan của người thật lớn!” Sở Kim Triều tức giận, trong cơn thịnh nộ, ông nhắm mắt lại nói, “Người đâu, giám Trác phi của Lục vương phủ vào thiên lao chờ xử lý.”

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Gia Cát Hồng Nhan gấp đến độ quỳ gối bên chân Sở Kim Triều, “Thần nữ chỉ muốn sát hại Gia Cát Linh Ẩn, chưa từng nghĩ tới sẽ sát hại vương gia, thần nữ bị oan, xin Hoàng thượng minh giám! Thần nữ bị oan!”

“Mưu sát Thất vương phi, tội này cũng đáng chém.”

“Hoàng thượng!” Gia Cát Hồng Nhan biết cầu xin không được, giờ phút này nàng đã không quản được nhiều chuyện nữa, lời trong lòng đều nói hết ra, “Hoàng thượng, không phải là thần nữ muốn giết Tam muội. Là phụ thân của thần nữ nói Tam muội cùng phụ thân đứng ở hai phe đối lập nên muốn thần nữ giết Tam muội, phụ thân nói sẽ bảo đảm cho thần nữ được ngồi lên vị trí Lục vương phi. Thần nữ quả thật sai rồi,

nhưng người khởi xướng là phụ thân của thần nữ.” Tính mạng như chỉ mảnh treo chuông nên Gia Cát Hồng Nha lựa chọn bán đứng Gia Cát Chiêm, bán đứng chỗ dựa duy nhất chỉ vì giữ lại mạng của mình.

“Đại tỷ, tỷ nói cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ khó tin, “Sao phụ thân lại muốn giết muội? Muội là con gái ruột của ông mà? Nhất định là vì Đại tỷ muốn thoát tội nên mới hãm hại phụ thân phải không?”

“Những gì ta nói đều là sự thật. Cho dù người tin hay không, phụ thân đã nói người và phụ thân là kẻ thù, chỉ có người chết mới không đối đầu với ông nữa. Những gì ta nói đều là thật.” Vì để ọi người tin tưởng mình, Gia Cát Hồng Nhan tiếp tục thêm mắm thêm muối, “Phụ thân còn nói, còn nói Hoàng thượng thương yêu Thất điện hạ, nhưng mà Thất điện hạ lại là vật cản của ông, nên một ngày nào đó ông phải diệt trừ Thất điện hạ.”

Tay Sở Kim Triều bởi vì tức giận mà run lên, cho dù từng trải qua sóng gió nhiều năm, ông đã từng gặp phải vô số âm mưu quỷ kế nhưng giờ phút này nghe được lời nói của Gia Cát Hồng Nhan cũng không ngăn chặn được sự phẫn nộ trong nội tâm ông: “Người đầu, dẫn Gia Cát Chiêm tới đây cho trẫm!”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, Gia Cát Hồng Nhan đến cũng không làm ọi chuyện được sáng tỏ, ngược lại càng ngày càng phức tạp, ngay cả Gia Cát Chiêm cũng bị lôi vào. Gia Cát Linh Ẩn im lặng nhìn Gia Cát Hồng Nhan khóc rống, trên mặt không có biểu hiện gì. Gia Cát Chiêm, nếu ông niệm tình tình cảm cha con, không phải gắng sức ra tay với ta thì ta cũng sẽ không làm như vậy với ông. Mọi chuyện đều là do ông gieo gió gặt bão, ông ngàn vạn lần không ngờ rằng Gia Cát Hồng Nhan vì bảo vệ tính mạng mình mà đi bán đứng ông.

Trong đại sảnh không một tiếng động, chỉ có tiếng kêu rên của Mạc Văn Dững cùng tiếng khóc nức nở của Gia Cát Hồng Nhan. Sở Lăng Hiên lạnh lùng nhìn Gia Cát Hồng Nhan, tiện nhân này lần lượt phá hư chuyện của hắn, không chỉ không thể trợ giúp cho hắn, còn ở khắp nơi gây chuyện làm phiền đến hắn. Chuyện này, Hoàng thượng chắc chắn đổ mọi hoài nghi lên đầu hắn.

Qua thời gian mấy nén hương, Gia Cát Chiêm vội vàng chạy tới đây, thỉnh an Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu: “Vi thần thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.”

Gia Cát Chiêm đang nghi hoặc vì sao Hoàng thượng không cho ông đứng lên, tức thì tiếng quát của Sở Kim triều vang lên trên đầu ông: “Gia Cát Chiêm! Lá gan của người thật lớn! Mưu hại Thất vương gia cùng Thất vương phi, còn dám nói ra lời đại nghịch bất đạo, nghĩ rằng trẫm không dám lấy đầu của người sao?”

Thân thể Gia Cát Chiêm run lên một cái: “Hoàng thượng, người nói gì? Vi thần không làm gì cả, cũng không nói gì cả.”

“Đúng vậy không?” Giọng nói của Sở Kim Triều lạnh lẽo vô tận, “Gia Cát đại tiểu thư, đem những lời người vừa nói nói lại lần nữa! Gia Cát Thừa tướng, người vĩnh tai lên nghe cho rõ!”

“Dạ, Hoàng thượng.” Gia Cát Hồng Nhan ngừng khóc, đem những lời vừa nói lặp lại một lần nữa, cuối cùng còn thêm một câu, “Những gì thần nữ nói đều là thật, nếu có nửa lời gian dối thì sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

“Hồng Nhan, con nói bậy bạ gì đó?” Nghe Gia Cát Hồng Nhan nói xong, Gia Cát Chiêm chỉ cảm thấy sấm sét giữa trời quang, trong nháy mắt có chút hoảng hốt, đầu óc trống rỗng, một lúc lâu sau mới hồi phục lại được tinh thần, “Hoàng thượng, oan uổng cho lão thần, nhất định là nữ nhi ngốc bị người ta uy hiếp nên mới nói ra những lời như vậy.”

“Uy hiếp?” Sở Kim Triều cười lạnh một tiếng, “Trẫm tận mắt chứng kiến, không ai uy hiếp nó, cũng chính tai nghe thấy nó nói mỗi một từ. Nếu như không phải là sự thật thì nó sẽ không vô duyên vô cớ chỉ chứng người, người chính là cha ruột của nó mà.”

“Hoàng thượng, lão thần thực sự là bị oan! Hồng Nhan, có phải vì con muốn cha giết Linh nhi giúp con nhưng cha không chịu nên con liền đổ oan cho cha?” Gia Cát Chiêm không hổ là cáo già, lập tức chứa mũi nhọn về phía Gia Cát Hồng Nhan, “Phụ thân hao hết miệng lưỡi nói với con rằng các con là tỷ muội, không thể giết hại lẫn nhau vì sao con không nghe? Bây giờ con còn muốn đổ oan cho cha? Cha làm sao lại có thể nuôi dưỡng một nữ nhi ngoan độc như vậy chứ. Hoàng thượng, vi thần dạy dỗ nữ nhi không tốt, là vi thần có tội.”

216. Chương 216: Bởi Vì Ông Chưa Đủ Ác

“Phụ thân!” Gia Cát Hồng Nhan hoảng sợ nhìn Gia Cát Chiêm, vừa khóc vừa lắc đầu, tức giận đến run rẩy cả người, “Con không có! Con không có! Đây là chủ ý của phụ thân!”

Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nhìn cảnh đôi phụ tử cắn nhau này, rất là thú vị.

“Gia Cát Chiêm, ngươi còn muốn ngụy biện? Xem trẫm là kẻ ngốc ư?” Sở Kim Triêu quát, “Nhiều năm như vậy, chuyện ngươi lừa trẫm còn ít sao? Trẫm niệm tình ngươi vất vả nên nhắm một mắt mở một mắt, nhưng ngươi còn không biết chừng mực, có thể vươn tay đến con trai của trẫm! Quả thật không coi trẫm ra gì!”

“Hoàng thượng, vi thần đối với Hoàng thượng vẫn luôn trung thành và tận tâm...” Gia Cát Chiêm vén ống tay áo lên, để lộ vết sẹo đã cứu Sở Kim Triêu trước kia, “Hoàng thượng, người còn nhớ rõ vết thương này của thần không? Lòng của thần với Hoàng thượng cũng trường tồn mãi mãi như vết sẹo này.” Ông không quên bản thân mình làm sao lên được chức Thừa tướng, có lẽ vết sẹo này có thể khiến Hoàng thượng niệm chút tình cũ.

“Gia Cát Chiêm, trẫm niệm tình ngươi nhiều năm trước đã cứu giá, mấy năm nay đối với ngươi cũng chiếu cố chu toàn. Thứ có thể cho ngươi trẫm đều cho hết. Không ngờ ngươi lại có dã tâm này, thì đừng trách trẫm.” Giọng điệu Sở Kim Triêu lạnh băng, không bởi vì Gia Cát Chiêm nhắc lại chuyện xưa mà buông tha.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Lúc này, Tiểu Điệp vội vã chạy vào, Mộc Tê ngăn cũng không ngăn được.

“Ồn ào cái gì, Hoàng thượng và nương nương đang ở đây, không được vô lễ!” Gia Cát Linh Ẩn làm bộ quát Tiểu Điệp, “Chuyện gì?”

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Tiểu Điệp quỳ xuống, thỉnh an Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, “Nô tì có chuyện quan trọng phải bẩm báo, nên mới tiến cung, quấy rầy Hoàng thượng và nương nương, xin tha tội.”

“Chuyện gì đợi hồi phủ rồi nói sau!” Gia Cát Linh Ẩn trách cứ, “Không thấy chỗ này có chuyện sao? Một chút phép tắc cũng không biết, ta dạy phép tắc cho các người đều đã quên hết rồi à?”

“Tiểu thư, nô tì có chuyện quan trọng phải bẩm báo.” Tiểu Điệp run rẩy lấy ra quyển sổ, dâng lên cho Sở Kim Triêu, “Hoàng thượng, xin hãy xem trang cuối cùng.”

Tiểu Điệp dâng sổ tay lên, chính là nhật ký của Tam di nương lúc sinh thời, trang cuối cùng là ghi chép lại Gia Cát Chiêm làm thế nào để lừa dối Hoàng thượng. Phản ứng của Sở Kim Triêu nằm trong dự đoán của Gia Cát Linh Ẩn. Xem xong, ông ném quyển sổ xuống trước mặt Gia Cát Chiêm.

“Gia Cát thừa tướng, đúng là giúp đỡ trẫm thật tốt! Hóa ra ngay từ đầu, ngươi đã lừa gạt trẫm! Giỏi, giỏi lắm! Người đầu! Gia Cát Chiêm phạm tội khi quân, tước bỏ phong vị Thừa tướng, giam vào thiên lao cho đến chết!”

“Hoàng thượng!” Gia Cát Chiêm giống như phát điên, ôm lấy chân của Sở Kim Triêu, “Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng tha cho tội thần đi. Tội thần biết tội, tội thần không dám nữa. Hoàng thượng tha cho thần đi, tội thần nguyện lập công chuộc tội, tội thần còn muốn tận trung với Hoàng thượng.”

“Lòng trung thành của ngươi, trẫm nhận không nổi!” Mặc Gia Cát Chiêm cầu xin thế nào, Sở Kim Triêu đã hạ quyết tâm, “Ngươi đầu, còn không lòi hủ xuống!”

“Hoàng thượng, tội thần biết sai rồi, tội thần biết sai rồi! Hoàng thượng xem thần ở bên cạnh người nhiều năm như vậy, tha cho thần cái mạng chó này đi!” Gia Cát Chiêm vừa giãy dụa, vừa hô hoán.

Sở Kim Triêu mất kiên nhẫn phất tay, mất đi một cánh tay đắc lực, ông rất đau lòng, nhưng điều ông sợ hơn là nuôi một tên mặt người dạ thú ở bên mình. Dám xuống tay với con trai ông thì một ngày nào đó cũng sẽ xuống tay với ông.

Gia Cát Linh Ẩn híp mắt, kết quả như vậy nàng đã sớm đoán được. Nàng vốn có thể cho Gia Cát Chiêm ung dung tự tại thêm một chút, nhưng nàng mệt rồi, không muốn suốt ngày phải đề phòng con ruồi bọ này bay tới bay lui bên người. Nhà Gia Cát cứ thế sụp đổ.

“Hoàng thượng, Gia Cát thừa tướng có lẽ chỉ nhất thời hồ đồ...” Hoàng hậu có ý ra mặt cầu tình giúp Gia Cát Chiêm, “Chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự muốn hấn chết ở trong thiên lao sao?”

“Hồ đồ?” Ánh mắt Sở Kim Triêu liếc Hoàng hậu đầy thâm ý, “Có một số chuyện không chấp nhận được một chút hồ đồ. Hoàng hậu, Hiền nhi, các người hãy nghe cho rõ, lần sau còn có chuyện thế này, mặc kệ là ai, trăm cũng không cho bất cứ cơ hội nào.”

“Dạ, thần thiếp đã hiểu.”

“Nhi thần đã hiểu.”

Lời cảnh cáo của Sở Kim Triêu làm cho Hoàng hậu và Sở Lăng Hiền sợ run, họ cũng nên án binh bất động một thời gian.

“Hoàng thượng, còn bệnh của Lý thái phi phải làm sao?” Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Thần thiếp nghĩ Tam nha đầu dẫn đến một thần y thật sự, không ngờ chỉ là tên lừa bịp. Còn xảy ra nhiều chuyện như vậy, Tam nha đầu, con biết tội chưa?”

“Thần nữ biết tội.” Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Hôm nay bản cung không phạt người thì không thể ăn nói với Lý thái phi.”

“Đủ rồi đủ rồi.” Sở Kim Triêu liếc Hoàng hậu một cái, không kiên nhẫn nói, “Phạt cái gì mà phạt! Nếu không có Tam nha đầu, hôm nay trăm không thu phục được con cáo già Gia Cát Chiêm này. Tam nha đầu cũng bị hoảng sợ, mau hồi phủ sớm đi. Con yên tâm, cho dù phủ Thừa tướng không còn, trăm vẫn đối đãi với con trước sau như một, nếu Thiên nhi hiệp đáp con, con đến nói cho trăm biết, trăm sẽ trừng trị nó!”

“Đa tạ Hoàng thượng.” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Thần nữ xin cáo lui trước.”

“Ừ, trở về sớm đi.”

Thấy thái độ của Sở Kim Triêu đối với Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Hoàng hậu sinh bất mãn, “Hoàng thượng, Sướng Uyển, Hồng Nhan đều là con dâu của người, người lại đối xử đặc biệt với Tam nha đầu, không sợ trong lòng chúng nó không vui sao?”

“Hoàng hậu lo lắng nhiều rồi, trăm đối đãi với chúng nó giống nhau cả, sau này không được nói thế nữa.”

“Dạ, Hoàng thượng, thần thiếp biết rồi.”

Sở Kim Triêu đưa mắt đến chỗ Gia Cát Hồng Nhan: “Gia Cát trắc phi, phạt ba mươi trượng! Lão Lục, trông chừng trắc phi của con đi!”

“Dạ, phụ hoàng.”

Gia Cát thừa tướng ngã, phủ Gia Cát không còn, nhất thời trở thành đề tài bàn tán khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Ngân Đô. Bất luận về vang bao nhiêu, thịnh suy chỉ trong một đêm. Nghe nói, đồ đạc trong phủ Gia Cát bị đám gia nô cướp sạch sẽ, châu báu tích góp cả đời của Thừa tướng gia bị hạ nhân trong phủ cầm đi hết, ngay cả đôi sư tử đá uy vũ ở trước phủ cũng bị gia nô bán mất. Gia Cát tứ tiểu thư Gia Cát Như Nguyệt chưa xuất giá cũng biệt tam biệt tích.

Trong ngày hôm ấy, lại có một tin tức truyền tới Ngân Đô, Gia Cát Vũ có ý đồ phản loạn, bị xử trảm.

Trong mắt mọi người, họ Gia Cát này chỉ sợ sẽ biến mất khỏi Ngân Đô. Chỉ có Gia Cát Linh Ẩn tin tưởng rằng, nàng còn ở đây, Như Phong còn ở đây, nhất định còn có thể gầy dựng lại, nhưng mà, đây là vinh quang chỉ thuộc về nàng và Như Phong.

Trời càng lúc càng oi bức, Gia Cát Linh Ẩn mỗi ngày vẫn tiến cung thỉnh an. Cơ thể Hà Sướng Uyển ngày càng nặng nề, Hoàng hậu đặc cách cho nàng không cần mệt nhọc, cứ ở yên trong phủ dưỡng thai. Gia Cát

Hồng Nhan sa sút rất nhiều, mỗi ngày thỉnh an, ngoại trừ vấn an Hoàng hậu, cũng không thấy nàng nói thêm gì. Gia Cát Chiêm không còn, nàng gần như bị vây trong đường cùng không lối thoát.

Từ Dịch Khôn Cung đi ra, Gia Cát Linh Ẩn không vội vã xuất cung mà đi đến thiên lao. Thiên lao ảm thấp nóng nực, vừa bước vào, liền có cảm giác không thở nổi.

“Thất vương phi, người phải nhanh lên, Hoàng thượng có lệnh không được thăm nom, tiểu nhân cũng khó xử.” Cai ngục nói với Gia Cát Linh Ẩn.

“Làm phiền đại ca.” Gia Cát Linh Ẩn nhét thỏi bạc vào tay cai ngục, “Ta sẽ đi ngay.”

“Thất vương phi, mời.” Cai ngục lui ra ngoài, đóng cửa nhà lao lại.

Gia Cát Chiêm về mặt đại ra ngồi ở một góc, toàn thân ông dơ dáy, chòm râu cũng mọc dài, bết lại với nhau, chẳng còn uy phong của thừa tướng. Ông ngẩng đầu, nhìn thấy người đến, trong mắt hiện lên vẻ thờ ơ: “Linh nhi, phụ thân biết con sẽ đến thăm ta. Không uống phụ thân thương con.”

“Phụ thân, cha có khỏe không? Trông gầy quá.” Giọng Gia Cát Linh Ẩn tràn ngập lo lắng, “Họ đối xử với cha tốt không?”

“Ôi.” Gia Cát Chiêm thở dài, lắc đầu, “Ở thiên lao có thể khỏe sao? Không nói đến chuyện ăn đều là cơm lạnh canh nhạt, nửa đêm còn chịu ẩm ướt. Ăn không đủ no, ngủ không đủ giấc. Linh nhi, chỗ Hoàng thượng có tin gì hay không, Hoàng thượng định nhốt ta cả đời ư? Con và Thất điện hạ giúp ta cầu xin đi. Trước kia là phụ thân làm sai, con tha thứ cho ta đi. Linh nhi, mau nghĩ cách cứu ta ra ngoài, ở trong này, phụ thân sống không được mấy ngày sẽ mất mạng.”

Gia Cát Linh Ẩn bỗng nhiên cười lạnh, “Nhìn thấy Thừa tướng gia sống không tốt thế này, ta cũng an tâm.”

“Người... người nói gì?” Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn cười, lòng Gia Cát Chiêm chợt lạnh, “Phụ thân đã nhận trừng phạt, người còn chưa thỏa mãn? Ta là cha ruột của người, chẳng lẽ người nhẫn tâm trở mặt nhìn ta mất mạng sao? Phủ thừa tướng không còn, người cho rằng người còn có thể ở lại Thất vương phủ bao lâu? Thất điện hạ nhìn trúng người cũng vì coi trọng địa vị của phủ Thừa tướng thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn khinh thường cười, nói: “Trừng phạt? Nếu đây là trừng phạt của chuyện ác nhiều năm ông làm thì cũng quá nhẹ rồi. Lúc ông giết chết Tam di nương và Ngũ di nương có từng nghĩ đến, hai người ấy có gì sai, lại bị người mình tin tưởng nhất giết chết. Sau khi Thất gia bị tước binh quyền, người bỏ đá xuống giếng thế nào? Người một lần lại một lần ra tay độc ác, muốn lấy mạng của ta? Thất vương phủ xem trọng địa vị phủ Thừa tướng? Đúng là buồn cười, nếu Thất gia thật sự nhìn trúng nó, thì người mà y cười nhất định là Gia Cát Hồng Nhan mà ông nâng niu trong tay kia, chứ không phải là một thứ nữ thân phận thấp hèn như ta!”

“Rốt cục hôm nay người đến đây làm gì? Là đến cười nhạo ta? Gia Cát Linh Ẩn, người còn có lương tâm không?”

“Lương tâm của ta đã sớm bị các người hủy sạch rồi!” Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn lóe ra ý lạnh, “Nếu ông còn chút tình cảm cha con với ta, sẽ không hết lần này đến lần khác đẩy ta vào chỗ chết. Thứ cả đời ông khao khát chẳng phải là quyền lực và tiền tài ư? Ta không ngại nói với ông, ông còn nhớ lúc ta mới vừa hồi phủ, bị người ta bắt cóc, phải lấy của ông mười vạn lượng bạc không? Thật sự thu hồi tiền chính là ta viết, mười vạn lượng đó cũng rơi vào trong tay ta.”

“Người... Người...” Gia Cát Chiêm chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, tay không ngừng run rẩy, “Nghiệt tử, người nhất định sẽ gặp báo ứng.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh nhìn ông, nói tiếp, “Ông có biết ta dùng mười vạn lượng làm gì không? Mở một tiệm lẩu, tên là Linh Thiên, mở một tiệm lương thực, cũng tên là Linh Thiên.”

“Cái gì?” Gia Cát Chiêm khó tin nhìn Gia Cát Linh Ẩn, đứng bật dậy, “Là người! Lại có thể là người! Tiệm lương thực của phủ Thừa tướng cũng vì người mà đóng cửa. Linh Thiên, Linh Thiên... Ta nên sớm nghĩ đến, đây là tên ghép của người và Sở Lăng Thiên. Gia Cát Linh Ẩn, ta đúng là xem thường người rồi. Gia Cát

Linh Ẩn, ta từng nghĩ, những gì người có được đều là nhờ vào vận may, không ngờ, người lại có thể có mưu đồ này.”

“Có phải Thừa tướng gia hối hận lắm không? Hối hận không phát hiện sớm nữ nhi của ông lợi hại như vậy, bằng không, có thể lợi dụng cho đã. Các người đều cho rằng ta nhát gan, cho rằng ta sợ phiền phức, thực sự, năm năm ở trong miếu, ta đã nghĩ thông rất nhiều chuyện, con người chỉ có thể độc ác thì địa vị mới vững chắc được. Ông rơi vào kết cục này, là bởi vì ông chưa đủ ác.”

217. Chương 217: Đêm Nay Ta Ở Trên

“Linh nhi, chuyện quá khứ là phụ thân sai, con không chịu cho phụ thân một cơ hội sao?” Giọng nói Gia Cát Chiêm đột nhiên mềm hẳn. Thời khắc máu chót, ông thu hồi tức giận những chuyện rối rắm trước kia gây bất hòa với Gia Cát Linh Ẩn, thuyết phục nàng giúp ông cầu xin mới là điều quan trọng nhất.

“Phụ thân quên rồi sao, nhưng mà ta thì vẫn nhớ rất rõ. Mỗi một lần ta bị đánh, mỗi một roi hạ xuống, mỗi một lần quỳ xuống, mỗi một lần bị vũ nhục ta đều nhớ rõ ràng.”

“Linh nhi, phụ thân quỳ xuống trước mặt con.” Gia Cát Chiêm không để ý đến tôn nghiêm, quỳ xuống trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Phụ thân cầu xin con giúp phụ thân nói đỡ một câu.”

“Thừa tướng gia, từ từ đã. Cái quỳ của ông chẳng đáng bao nhiêu tiền. Ông vẫn nên hưởng thụ dài ngày ở thiên lao hiện giờ đi, ngày nào đó ta có thời gian, sẽ lại tới thăm ông.”

“Linh nhi...” Gia Cát Chiêm tuyệt vọng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Con thực sự không chịu giúp ta một chút sao?”

“Thực sự không thể.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, sau đó xoay người rời khỏi thiên lao.

Trong mắt Gia Cát Chiêm bắn ra tia lạnh lẽo, nếu có thể ông nhất định bóp chết nàng từ lúc nàng mới sinh ra!

Ra khỏi cung, Gia Cát Linh Ẩn bí mật đến chỗ thanh lâu đang được sửa sang. Ngụy Thành làm việc rất hiệu quả, nhiều nhất là qua nửa tháng nữa là có thể khai trương. Chuyện này nàng vẫn chưa nói với Sở Lăng Thiên, không biết nếu y biết chuyện sẽ nghĩ như thế nào...

Đêm đó, nàng đang ở trong thư phòng dọn dẹp, chỉ thấy Sở Lăng Thiên vẻ mặt nghiêm nghị đi tới. Nàng có chút bất ngờ, hôm nay y trở về rất sớm.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Nhìn thấy sắc mặt y không tốt, Gia Cát Linh Ẩn lo lắng hỏi thăm.

“Đúng là không tốt!” Sở Lăng Thiên tức giận nói.

Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày, nghe giọng nói của y là biết y đang tức giận với nàng. Nàng nghĩ mình cũng không làm chuyện gì sai. Chẳng lẽ là vì biết chuyện thanh lâu? Nhìn thấy bộ dáng y tức giận như vậy, nàng nhìn không được có chút buồn cười: “Thất gia, sao lại không tốt? Thần thiếp kêu đại phu tới xem cho Vương gia nhé.”

“Hừ hừ.” Sở Lăng Thiên nhìn nàng một cái, nâng cao giọng, “Còn không thành thật nữa sao? Giấu ta làm cái gì? Mở thanh lâu, bản lĩnh lớn nhỉ?”

Gia Cát Linh Ẩn châm một ly trà, ngoan ngoãn đưa tới tay y, “Thất gia, uống chén trà đã, từ từ nghe ta nói.”

Sở Lăng Thiên nhíu mày, chờ nàng tiếp tục nói.

“Trong số sản nghiệp của Chu gia, thanh lâu chiếm đến một nửa lợi nhuận. Chu Tuyết Tranh kia mỗi lần nhìn đến chàng đều hận không thể ăn chàng ngay, ta nhìn thấy liền chán ghét. Ta muốn chinh cho Chu

gia phải suy sụp, xem nàng ta còn dám động tâm với chàng nữa hay không! Ta mở thanh lâu này chính là muốn đoạt lấy việc làm ăn của Chu gia khiến cho bọn họ không thể kinh doanh.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lý hợp tình nói.

“Hừ! Nàng đang nhằm vào cả Chu gia thì có.” Lòng của nàng sao y có thể không rõ chứ. Nàng đang lo lắng Chu gia cùng Lục vương phủ liên thủ đối với y sẽ rất bất lợi nên mới nghĩ đến chuyện tiêu diệt từng bộ phận, trước tiên phải làm suy yếu thực lực của Chu gia.

“Tướng công của ta thực sự là rất thông minh, thì ra chàng còn có thể nghĩ được như vậy, ta làm sao lại không nghĩ ra được nhỉ? Tướng công của ta thật quá anh minh!”

Y vốn còn tức giận, nhưng nàng cứ một tiếng lại gọi tướng công, gọi đến mức lòng y đều nhũn ra, nhưng lại không muốn cứ như vậy bỏ qua cho nàng, ai biết được nàng còn muốn làm ra loại chuyện kinh thiên động địa gì nữa chứ: “Vậy sao nàng không bàn bạc cùng vi phu? Một nữ tử lại ở bên ngoài làm tú bà, càng tức giận hơn là ta lại thành phu quân của tú bà. Cái chốn phong trần, trăng hoa này là nơi nàng nên tới hay sao?”

“Được rồi, được rồi, đừng tức giận nữa.” Gia Cát Linh Ẩn ôm cổ y, dùng giọng điệu ngay cả chính mình cũng chịu không nổi mà làm nũng, “Ta không đến đó là được, mọi chuyện đều để Ngụy Thành quản, ta chỉ quản lý sổ sách thôi.”

Sở Lăng Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu, thật đúng là không có cách nào với nàng, y vẫn mặt lạnh nghiêm nghị: “Bản vương rất không vui.”

“Vậy...” Gia Cát Linh Ẩn còn chưa nói xong mặt đã xấu hổ đến đỏ bừng, haiz, mặc kệ mặc kệ, ai bảo mình thương y cơ chứ, vì dễ dàng cho nam nhân này được vui vẻ thì nàng phải làm bất cứ việc gì, “Đêm nay ta ở trên, đừng tức giận nữa...”

Sở Lăng Thiên nghe thấy lời nói của nàng, thân thể run lên giống như bị điện giật. Nàng còn chưa nói xong y đã đứng dậy ngay rồi bế nàng nhanh chân bước về phía phòng ngủ.

“Vương gia, ăn khuya...” Ứng tổng quản bưng hai chén đồ ăn khuya, vừa lúc đụng phải Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn trong thư phòng đi ra, lập tức cúi đầu, thức thời mà thối lui sang một bên, khoe miệng hiện lên ý cười. Nhìn thấy quan hệ của chủ tử cùng Vương phi tốt như vậy, bọn hạ nhân như họ cũng thực vui vẻ.

Nhìn thấy ánh mắt tà mị tươi cười của Sở Lăng Thiên, Gia Cát Linh Ẩn cười khổ một chút, đêm nay không biết sẽ bị y giày vò thành bộ dạng gì nữa: “Thất gia, ăn khuya trước đã nhé?”

“Hừm?” Sở Lăng Thiên cúi đầu nhìn nàng, “Nương tử chính là đồ ăn khuya của vi phu, vi phu cần phải chậm rãi nhấm nháp, phải ăn thật no.” Y đã liên tục ba ngày chỉ hồi phủ được một canh giờ rồi lại rời đi, nhìn nàng ngủ ngon lành không đành lòng đánh thức nàng, chỉ có mình y nín nhịn mà rời đi.

Sở Lăng Thiên vội vàng đặt Gia Cát Linh Ẩn lên giường, không thể đợi được mà cởi bỏ đai lưng bên hông nàng. Bên trong nàng mặc một bộ lụa mỏng, nơi đây da như ẩn như hiện. Y chỉ cảm thấy một ngọn lửa đốt tới cổ họng, một phen kéo lấy áo lót của nàng, bàn tay to phủ lên trên.

“Ừm.” Cảm giác sung sướng khiến cho nàng không nhịn được phát ra thành tiếng.

Y cúi người xuống gần vành tai nàng, nhẹ nhàng cắn. Cảm giác tê dại khiến cho nàng nhịn không được lại a lên một tiếng.

“Linh nhi, lớn tiếng một chút.” Sở Lăng Thiên phả hơi thở nóng bỏng lên vành tai mãi cảm của nàng, nỉ non nói.

“A, nhột.” Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy ý thức đang dần mơ hồ, thân thể hoàn toàn mất đi không chế, dưới đợt tấn công của y nàng hoàn toàn giao nộp chính mình.

Y rất vừa lòng với phản ứng của nàng, da thịt trắng trẻo của nàng bởi vì động tình mà trở nên trong đỏ hồng vô cùng mê người. Bỗng nhiên y buông nàng ra: “Cởi quần áo cho vi phu.”

Nàng ngoan ngoãn cởi quần áo của y ra.

Sở Lăng Thiên xoay người một cái, lật người nàng ở trên người mình, đỡ lấy nàng.

“A! Chàng muốn làm gì?” Gia Cát Linh Ẩn cả kinh kêu lên.

“Nương tử, chính nàng nói nàng phải ở trên mà.” Y xấu xa cười, lấy tay xoa nơi đầy đặn của nàng rồi vuốt ve.

Cảm giác được thứ cực nóng của y, trên mặt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên vẻ thẹn thùng, ngượng ngùng nhấc người lên, ngồi xuống, cơ thể nhất thời được thứ cực nóng của y lấp đầy.

Không biết bao nhiêu lần, có lẽ là bốn năm lần, Gia Cát Linh Ẩn đã mệt đến mức một câu cũng không nói nên lời. Y rút cục giầy vò xong rồi mới đứng dậy mặc quần áo, lại dùng chăn bọc nàng lại tới phòng tắm. Bởi vì quá mệt mỏi, nàng không nhận được mà ở trong bồn tắm nằm ngủ. Y đau lòng vuốt ve khuôn mặt nàng, tự trách mình không nên không tiết chế như thế. Nhưng mà mỗi lần y muốn dừng lại đều không được, ai bảo nàng mê người đến vậy chứ.

Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng lau cơ thể cho nàng, sau đó lại bế nàng quay về phòng ngủ. Nàng cứ quây, ở trong lòng y tìm một tư thế thoải mái, yên ổn ngủ. Y hôn lên trán nàng một cái, ôm lấy nàng nặng nề ngủ thiếp đi.

Bên ngoài mưa tí tách rơi, Gia Cát Linh Ẩn thường ngày đều có thói quen dậy sớm, nhưng mà tối hôm qua thực sự quá mệt nên nàng ngủ đến giờ này mới dậy. Nàng đuổi người, nghĩ rằng y nhất định đã đến quán doanh từ sớm, trong lòng cảm thấy trống vắng.

Nàng giang hia cánh tay ra rồi thả xuống, lại chạm phải thứ gì mềm mềm, nàng ngẩn người, mở to mắt, chỉ thấy hai tay mình đang khoát lên lưng một người. Nhìn lên phía trên, thấy Sở Lăng Thiên đang dùng ánh mắt nhu tình mà nhìn nàng, tay phải của y cầm một quyển sách, tay trái ôm lấy vai nàng: “Thức rồi?”

Trợn mắt lên nhìn y, trong lòng nàng mừng rỡ, đã lâu rồi nàng thức dậy đều không có y bên cạnh. Nàng nắm thật chặt tay của y, mặt cọ cọ trên người y, “Hôm nay không đi tập luyện sao?”

“Các tướng sĩ mệt mỏi mấy tháng cũng nên nghỉ ngơi một ngày. Muốn ăn gì ta phân phó phòng ăn làm cho nàng.”

“Bây giờ là giờ nào?”

“Giờ tỵ.”

“Hả?” Gia Cát Linh Ẩn ngồi bật dậy, “Đến trưa rồi sao, sao không gọi ta dậy?”

“Không phải tối hôm qua nương tử mệt muốn chết sao?”

“Còn nói.” Gia Cát Linh Ẩn nhú mày, nàng vừa động dậy cả người liền cảm thấy đau nhức không thôi, “Toàn thân nhức mỏi. Chờ đến lúc thanh lâu khai trương, đẩy chàng vào trong đó, để cho chàng ném thử mùi vị rồi rồi này là thế nào.”

“Hả? Nương tử cam lòng dâng vi phu cho nữ nhân khác sao? Nghe nói nữ tử ở thanh lâu Linh Thiên đều xinh đẹp như hoa, còn có nữ tử của nước khác nữa, ta thật muốn tới xem thử.”

“Sở Lăng Thiên, chàng dám!” Gia Cát Linh Ẩn dứ nắm đấm, “Chàng dám phản bội lão nương, ta liền thiên chàng! Để cho chàng làm công công!”

“Lỡ mạng! Vừa rồi là ai nói muốn đưa ta tới thanh lâu?”

“Thần kinh nương tử của chàng vừa rồi không bình thường, không cần so đo với nàng.”

“Ha ha!” Sở Lăng Thiên cười lớn, nữ nhân này, thời điểm không giết người vẫn là rất đáng yêu, “Còn không rời giường sao? Lại muốn mấy người Mộc Tề cười sao?”

“Người ta chỉ là muốn ôm chàng nhiều hơn một chút thôi mà.”

Chính mình bao nhiêu lâu rồi không chăm sóc cho nàng? Trong lòng y bị sự mềm mại chạm đến, buông quyển sách đang cầm trên tay xuống, ôm nàng nằm trên người mình, hai người gút gao dán chặt lấy nhau.

“Sở Lăng Thiên, chàng nói xem, Thái tử phi cũng có thai mấy tháng rồi, vì sao ta một chút động tĩnh cũng không có chứ? Có phải ta không sinh được hay không?” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên hỏi.

“Đồ ngốc, không phải nàng không sinh được, mà là do vi phu chưa đủ chăm chỉ thôi, xem ra vi phu phải cần cù hơn một chút mới được.”

“Chàng tha cho ta đi.” Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, nhăn mày lại.

“Bây giờ ta vẫn chưa muốn có con, nàng nghĩ xem, chúng ta đang ở thời điểm nông cấy, tiểu quý kia mà khóc đòi mẫu thân chẳng phải là rất mất hứng hay sao.”

Gia Cát Linh Ẩn véo vào bên hông y một cái: “Nói chuyện nghiêm túc chút.”

“Vi phu cũng đang nói chuyện nghiêm túc mà, chuyện nghiêm túc của hai chúng ta.”

Gia Cát Linh Ẩn đảo mắt, giãy khỏi lòng y, bắt đầu mặc quần áo vào.

“Không ngủ nữa?”

“Ừ.” Nàng gật đầu, “Nên tới xoa bóp cho Nguyệt Lan.”

Sở Lăng Thiên xoay người rời giường: “Ta cũng tới xem thử, đã lâu không tới thăm Nguyệt Lan.”

Ngâm Hương Các, Nguyệt Lan vừa mới ngâm xong thuốc, mấy a hoàn thấy Sở Lăng Thiên đến đều có chút giật mình, đã mấy tháng y không tới Ngâm Hương Các.

Mộc Tê mang một cái ghế đến trước giường Nguyệt Lan cho Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống liền xoa bóp cho Nguyệt Lan. Mấy ngày nay nàng cũng xem vài cuốn sách y học, đối với vị trí huyệt đạo cùng với độ mạnh nhẹ đều rất thuần thục. Nàng đang xoa bóp bỗng nhiên thấy Nguyệt Lan nhướn mày.

“Sao vậy?” Phản ứng nhỏ nhất của Nguyệt Lan cũng không tránh được ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn,

“Tiểu thư, có chút ngứa.” Nguyệt Lan nói.

“Người nói cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn khó có thể tin mà nhìn Nguyệt Lan, “Ngứa ở đâu?”

“Chính là chỗ vừa rồi tiểu thư vừa ấn xuống.”

“Nói vậy là người có cảm giác?”

218. Chương 218: Đi Đi! Giết Nó!

Gia Cát Linh Ẩn nhất thời vui sướng không thôi, cô lại nhấn vào mấy chỗ, Nguyệt Lan đều có cảm giác hoặc đau hoặc ngứa. Cô thở phào, kích động đến nói không nên lời.

“Tiểu thư... Vậy là nô tỳ có cơ hội đứng lên được đúng không?” Mối Nguyệt Lan run run, kích động hỏi.

Mộc Tê và Tiểu Điệp cũng xúc động đến rơi lệ. Mộc Tê cầm khăn tay lau nước mắt chảy ra, vừa khóc vừa cười: “Thật tốt quá! Tiểu thư, chân của Nguyệt Lan có cảm giác rồi!”

“Linh nhi.” Hai tay Sở Lăng Thiên đặt lên vai của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng rung động không thôi, “Nàng làm được rồi!”

“Tiểu thư, nô tỳ muốn thử xem có thể đứng lên không.” Nguyệt Lan đã nôn nóng lắm, nằm nửa năm, nàng chịu đủ rồi.

“Chúng ta đỡ người.” Mộc Tê và Tiểu Điệp tiến lên, đỡ Nguyệt Lan khỏi giường.

Dưới sự giúp đỡ của Mộc Tê và Tiểu Điệp, Nguyệt Lan bước thử hai bước, dưới chân liền như nhũn ra. Hai người đành phải đỡ nàng trở về giường. Nhưng hai bước này, đã là kỳ tích, để ọi người ở Ngâm Hương Các mừng rỡ như điên.

“Nguyệt Lan, người nằm xuống đi, bài xoa bóp hôm nay vẫn chưa làm xong.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói, “Kiên trì thêm một thời gian nữa, chắc chắn người có thể đứng lên.”

“Dạ.” Nguyệt Lan gật đầu, hai mắt nàng rung rung, “Tiểu thư, cảm ơn người. Ân tình này của tiểu thư, suốt đời Nguyệt Lan cũng không báo đáp nổi.”

“Nha đầu ngốc, các người chính là người nhà của ta, cái gì mà báo với không báo.” Gia Cát Linh Ẩn xoa bóp xong, lại dặn dò một hồi, mới cùng Sở Lăng Thiên rời khỏi.

Ra khỏi Ngâm Hương Các, nàng rốt cục không kiềm được, tựa vào vai Sở Lăng Thiên, lặng lẽ rơi nước mắt. Sở Lăng Thiên đau lòng lau giúp nàng, y biết, trong khoảng thời gian này, nàng tạo ình không ít áp lực, Nguyệt Lan gặp chuyện không may, trong lòng nàng vẫn luôn áy náy. Hơn nữa, còn có lời nói của thầy bói giang hồ nọ, nàng vẫn luôn nghĩ là bản thân đã hại Nguyệt Lan.

“Linh nhi, không sao, Nguyệt Lan sẽ đứng lên được thôi.” Y vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng an ủi, “Linh nhi là người tốt, người bên cạnh nàng cũng sẽ bình an hạnh phúc cả đời.”

Sở Lăng Thiên khó có được ngày nghỉ, ngày này hai người đều dính chặt như sam, cùng nhau đọc sách, viết chữ, chơi cờ. Hơn nữa, chân của Nguyệt Lan còn có khởi sắc, tâm trạng vô cùng tốt, đến tối, Sở Lăng Thiên lại quần quít muốn nàng hai lần.

Ngày hôm sau, Sở Lăng Thiên lại bắt đầu bận rộn, thanh lâu Linh Thiên thuận lợi khai trương. Lúc mở cửa liền hấp dẫn rất nhiều khách quan. Chân của Nguyệt Lan ngày càng tốt hơn. Một ngày nọ, Gia Cát Linh Ẩn thấy rảnh rỗi, liền dẫn theo Mộc Tê và Tiểu Điệp ra ngoài dạo, Kinh Phong thì giúp Nguyệt Lan, cũng đi cùng các nàng.

Trước khi đi, nàng nghe được một tin tức khiến toàn bộ Ngân Đô kinh hãi. Gia Cát Chiêm được thả! Hoàng thượng không hạ chỉ tước chức quan của ông, cũng không có nói sẽ để ông vào triều, dù sao cũng là lãnh đạm. Tất cả mọi người đều đồn đoán, không qua bao lâu, Gia Cát thừa tướng sẽ khôi phục được uy phong lúc xưa. Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn chấn động, thực lực của Gia Cát Chiêm quả nhiên không thể khinh thường, như vậy cũng có thể trở mình, thế lực khó có thể thanh trừ. Xem ra trong thời gian này, có vài người trong triều vì ông mà làm không ít chuyện.

Đi ở trên đường, Gia Cát Linh Ẩn đụng phải Gia Cát Hồng Nhan, trong thời gian này nàng bận rộn nhiều việc, trái lại lơ là Gia Cát Hồng Nhan.

“Tam muội đúng là uy phong, ra đường còn tiền hô hậu ủng, sợ người khác không biết người là Thất vương phi sao?” Gia Cát Hồng Nhan nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, nhin không được tiến lên, nói.

“Có liên quan đến người sao?” Gia Cát Linh Ẩn liếc nàng, “Đại tỷ ra phố mua thêm gì à? Cần cái gì, bảo nô tài ở Lục vương phủ mua cho người không phải được rồi sao, làm gì phải đích thân đi chứ?”

“Bản cung vui vẻ, người quản được sao? Vậy còn người sao lại tự mình ra phố? Phụ thân được thả, người biết chưa? Phụ thân bị giam trong thiên lao lâu như vậy, người vẫn chưa đi thăm ông lần nào đúng không? Ông nhớ người lắm đó. Uống cho ông thương người như vậy, lúc ông gặp họa, người lại chẳng quan tâm, ông nhất định rất là thất vọng.”

“Ta vui vẻ, người quản được sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười, “Đại tỷ có đi thăm qua không? Người ông ta thương nhất, hẳn là người mà, có liên quan gì đến ta? Lúc thừa tướng gia ở trong lao ngục, Đại tỷ chẳng nhìn tới, hiện giờ ông ta bình an vô sự, người liền vui vẻ, không sợ người ta chê cười sao?”

“Gia Cát Linh Ẩn, người muốn nói ta bất hiếu à? Vậy người thì sao?”

“Ta phải thế rồi, không tin thì người có thể về hỏi ông ta ha. Nhưng mà, không phải người muốn biết Đại phu nhân chết như thế nào à? Ta có thể nói với người, cái chết của bà ấy, chẳng liên quan gì đến ta. Người có thể đi hỏi phụ thân người, ông ta biết đó.”

“Người nói gì?” Gia Cát Hồng Nhan kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Người đừng hòng ly gián quan hệ giữa ta với phụ thân! Mẹ ta là người hại chết!”

“Người sẵn lòng nhận giặc làm cha, ta cũng chẳng còn cách nào! Vả lại, Thừa tướng gia bây giờ đã rơi vào cảnh nghèo túng rồi, giữa hai người còn có cái gì tốt để ta ly gián.” Gia Cát Linh Ẩn xua tay, “Người còn nhớ tình trạng thê thảm lúc Đại phu nhân chết không? Người hãy nhớ lại lúc Tam di nương chết có đáng về thế nào, Tam di nương chính là chết ở trong tay Thừa tướng gia đó, tình trạng giống hệt nhau, người không thấy khả nghi à?”

“Sẽ không, sẽ không đâu!” Gia Cát Hồng Nhan hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật, “Người đừng hòng lừa ta!”

“Vậy người có thể đi hỏi ông ta thử.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Nếu Thừa tướng gia đã về rồi, ta cũng đi thăm thử xem, không biết ông ta có khỏe không.”

Trong lòng Gia Cát Hồng Nhan tràn đầy nghi ngờ, nàng làm sao cũng không tin, mẹ mình là phụ thân giết chết. Nàng cũng không còn tâm trạng dây dưa với Gia Cát Linh Ẩn, vội vàng đi về hướng phủ Thừa tướng.

Phủ Thừa tướng bây giờ thật lộn xộn, đồ đạc trong phủ, đều bị hạ nhân vợ vét trống rỗng, nghe tin Thừa tướng gia quay về, Lưu quân gia là người đầu tiên trở lại, đang ở trước mặt Gia Cát Chiêm lên án mạnh mẽ những tên ăn cây táo rào cây sung kia.

Gia Cát Chiêm không còn lòng dạ nghĩ những thứ này, có thể nhặt được cái mạng, ông đã cảm thấy may mắn lắm rồi. Ông nhíu chặt đôi mày, hai tay siết chặt, Gia Cát Linh Ẩn, người hại bản tướng suýt chết, còn bỏ đá xuống giếng, bản tướng nhất định không tha cho người, cho dù người có là con gái ta.

Lúc này, hai bóng áo hồng và áo xanh xuất hiện trong phủ Thừa tướng, Lưu quân gia nhìn, “Lão gia, là Đại tiểu thư và Tam tiểu thư về.”

“Tam tiểu thư?” Gia Cát Chiêm cười lạnh, “Nó tới làm gì? Thấy bản tướng bình an vô sự, đến để thỉnh tội sao?”

Gia Cát Hồng Nhan và Gia Cát Linh Ẩn cùng nhau đi vào đại sảnh, Gia Cát Chiêm tươi cười, “Hồng Nhan, Linh nhi, hai con đã về? Các con đến thăm phụ thân, phụ thân thật quá vui mừng.”

“Phụ thân, mẹ con có phải do phụ thân giết không?” Gia Cát Chiêm còn chưa nói xong, liền bị Gia Cát Hồng Nhan cắt ngang.

Nụ cười cứng lại trên mặt ông, ông vốn giả cười, giờ phút này, mỗi một thớ thịt trên mặt ông đều khiến người ta nhìn thấy ghê tởm.

“Phụ thân, có phải thật không?” Gia Cát Hồng Nhan tiếp tục hỏi.

“Con nghe ai nói?” Gia Cát Chiêm nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt bắn ra sát ý, “Là người nói bậy bạ với Hồng Nhan? Người muốn lão phu vứt bỏ Lục vương phủ, cấu kết làm chuyện xấu với Thất vương phủ, lão phu không chịu, người liền ly gián quan hệ giữa ta và Hồng Nhan, có mưu đồ gì?”

“Thừa tướng gia à, Thất vương phủ muốn liên minh với ông khi nào vậy? Cho dù ông đeo theo Thất vương phủ, Thất vương phủ cũng không tiếp, bây giờ nói ra lời này, có mắc cười không?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh.

Gia Cát Chiêm biết Gia Cát Linh Ẩn khó chơi, xoay người nhìn Gia Cát Hồng Nhan: “Hồng Nhan, đừng nghe nó nói bậy, mẹ con là tự sát, sao cha có thể giết mẹ con được?”

Gia Cát Hồng Nhan ôm đầu, loạng choạng, nàng không biết phải tin ai, “Phụ thân, mẹ con thật sự không phải phụ thân giết? Vậy sao lúc chết tình trạng của mẹ y hệt Tam di nương? Nó nói, Tam di nương là phụ thân giết.”

“Con tin cha hay là tin nó, hả?”

“Con...”

“Đại tỷ, suy nghĩ lại cho kỹ đi, ông ta có thể bảo người giết ta, ngày khác cũng có thể tìm người giết người, một người ngay cả con gái ruột của mình còn xuống tay được, đối với một nữ nhân đã hết tình cảm, không thể xuống tay được ư?”

“Ta không biết! Các người đừng nói nữa!” Gia Cát Hồng Nhan điên cuồng la lên.

“Hồng Nhan, nó đã điên rồi, con đừng nghe nó nói.” Gia Cát Chiêm ra quyết định, nhất thời nổi sát tâm với Gia Cát Linh Ẩn, nàng còn sống ngày nào, sẽ là sự uy hiếp đối với ông, “Nó còn tồn tại, thì con vĩnh viễn cũng không làm được Lục vương phi, cũng ngăn trở con đường phía trước của Lục vương gia, hiện giờ con hãy trừ bỏ nó đi, vị trí Lục vương phi chính là của con.”

Gia Cát Chiêm nháy mắt với Lưu quân gia, hẩn hiểu ý gật đầu, xoay người đóng cửa lại. Trên mặt Gia Cát Chiêm hiện lên vẻ lạnh lẽo, Gia Cát Linh Ẩn, hôm nay người chạy đằng trời. Ông một phen cầm lấy thanh kiếm ngắn trên bàn, đưa cho Gia Cát Hồng Nhan: “Đi đi, giết nó, vị trí Lục vương phi liền là của con! Phụ thân sẽ từng bước nâng đỡ con, cho đến khi con ngồi lên vị trí cao nhất của nữ nhân thiên hạ.”

Gia Cát Hồng Nhan sửng sốt, đó là vị trí Hoàng hậu mà.

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, chỉ cần nàng gọi một tiếng, Mộc Tê và Kinh Phong lập tức có thể chạy vào, Gia Cát Chiêm muốn loại bỏ nàng ở trong này, cũng quá khinh thường nàng rồi.

“Hồng Nhan, nhanh đi.” Gia Cát Chiêm nhét đoản kiếm vào tay Gia Cát Hồng Nhan, “Nó đã điên rồi, sớm muộn gì cũng hại chết chúng ta. Chỉ có nó chết, Lục vương gia mới để mắt đến con, con mới có cơ hội làm Lục vương phi.”

“Lục vương phi...” Gia Cát Hồng Nhan lẩm bẩm nói, đó thật sự là điều nàng vẫn hằng mơ ước, chỉ có nữ nhân này chết, Lục vương gia mới để ý đến nàng. Bỗng nhiên, ánh mắt tan rã của nàng trở nên mãnh liệt, sát ý dần dần nồng đậm trong mắt.

“Đi đi! Giết nó! Tất cả sẽ tốt đẹp thôi!” Gia Cát Chiêm cổ vũ, trên mặt ông tươi cười, đối với chuyện nắm giữ lòng người, một tiểu nha đầu như Gia Cát Linh Ẩn, cũng dám đấu với ông, quả thực không biết tự lượng sức.

Ông đang đắc ý, chỉ thấy mắt Gia Cát Hồng Nhan đỏ ngầu, bỗng nhiên, nàng vọt về phía ông. Ông còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy thứ gì đó lạnh lẽo găm vào cơ thể ông, ngực trái của ông đau nhói. Ông cúi đầu, chỉ thấy đoản kiếm trong tay Gia Cát Hồng Nhan đang cắm trên ngực ông.

“Hồng Nhan...” Gia Cát Chiêm lão đảo lui lại mấy bước, ngã vào chiếc ghế bên cạnh, “Người... tại sao... mau... mai đi gọi đại phu.”

Lưu quân gia định đi ra ngoài, lại bị Gia Cát Linh Ẩn ngăn cản, “Lưu quân gia, nếu người ra ngoài, ta cam đoan người không ra được khỏi phủ Thừa tướng.”

Nhìn thấy ánh mắt làm người ta sợ hãi của Gia Cát Linh Ẩn, Lưu quân gia run rẩy, không dám lơ mãng, đứng nép sang một bên.

219. Chương 219: Thừa Tướng Gia, Không Ngờ À

Hành động của Gia Cát Hồng Nhan cũng khiến Gia Cát Linh Ẩn thực khiếp sợ. Nàng thể mà lấy đoản kiếm đâm vào người Gia Cát Chiêm. Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Gia Cát Chiêm, vẻ mặt đầy ý cười: “Thừa tướng gia. không ngờ à?”

“Người..... Người, đồ tiện nhân!” Máu tươi càng không ngừng từ trong thân thể ông trào ra, “Ta... Ta giết người!” Ông vừa mới đứng lên lại ngồi xuống.

Cùng với máu chảy ra, Gia Cát Chiêm rốt cục nói không ra lời, lúc này Gia Cát Linh Ẩn mới bảo Lưu quân gia đi mời đại phu tới, căn dặn hẩn nói theo lời nàng. Sau đó, Gia Cát Chiêm nhặt về được cái mạng, lại nghe nói ông biến thành kẻ ngu ngốc, ngay cả việc ăn cơm rồi đi nhà xí cũng không tự làm được. Đây là chuyện sau này.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Gia Cát Hồng Nhan: “Vì sao người lại làm vậy?”

Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan lóe lên tia lạnh lùng: “Đối với người ông ta có thể giết thì đối với ta cũng sẽ như vậy! Điều quan trọng hơn là, mẹ ta tuyệt đối sẽ không tự sát!”

“Ha ha.” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh hai tiếng, xoay người ra khỏi phủ Thừa tướng. Cho tới bây giờ nàng không nghĩ rằng những huy hoàng khi còn sống của Gia Cát Chiêm lại bị một dao của Gia Cát Hồng Nhan hủy hoại. Cũng tốt, đỡ phải làm ô uế tay mình.

Đêm đó, Gia Cát Linh Ẩn mua giấy tiền vàng mã đốt cho Tam di nương. Hung thủ giết chết bà đã bị trừng phạt, để ông ta từ nay về sau sống không bằng chết, thực sự là so với giết chết ông ta thì thoải mái hơn nhiều.

Sau khi từ phủ Thừa tướng đi ra, ánh mắt Gia Cát Hồng Nhan liền thay đổi. Vào cái lần Gia Cát Chiêm thúc ép nàng giết Gia Cát Linh Ẩn, nàng bỗng nhiên hiểu được một điều. Đó là vì ông sợ Gia Cát Linh Ẩn, kiêng kị nàng ta. Mà ông vẫn coi mình như quân cờ, nàng không cam lòng, không cam lòng để ông khinh thường mình, không cam lòng để ông lừa gạt mình, biến mình thành vũ khí đối phó với Gia Cát Linh Ẩn như vậy.

Tiêu gia không còn, phủ Thừa tướng cũng đã không còn, Sở Lăng Hiên thì không đáng tin cậy, mọi chuyện bây giờ đều chỉ có thể dựa vào chính bản thân nàng. Nàng đến hiệu thuốc để đại phu kê một đơn thuốc, thật muốn sớm một chút mang thai đứa con của Sở Lăng Hiên.

Qua một tháng nữa chính là đại thọ Thái thượng hoàng của nước Đông Lan. Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn chuẩn bị hậu lễ, chọn một ngày tốt liền xuất phát. Đi cùng còn có Sở Lăng Hàn, Mộc Tê, Tiểu Diệp, Nguyệt Lan, Kinh Phong cùng với người hầu áp tải lễ vật. Nguyệt Lan tuy rằng vẫn chưa thể đi lại như bình thường, nhưng tình hình đã tốt hơn rất nhiều, có thể tự mình xuống giường bước được vài bước.

Ở cửa Thất vương phủ, Sở Lăng Hàn đã bố trí xe ngựa, “Thất ca cùng Thất tẩu một chiếc, Nguyệt Lan cùng Tiểu Diệp một chiếc.”

“Vậy Mộc Tê ngồi ở đâu?” Tiểu Diệp nghi hoặc hỏi. “Mộc Tê không đi hay sao?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Nha đầu gốc nhà người, Mộc Tê đương nhiên ngồi cùng một chiếc với Cửu vương gia rồi!”

“À.” Tiểu Diệp hiểu ý gật gật đầu, “Nô tì hiểu rồi.”

“Ta muốn cùng ngồi chung với mấy người Tiểu Diệp.” Mộc Tê ngại ngồi chung một mình cùng Sở Lăng Hàn.

“Không được!” Sở Lăng Hàn bá đạo nói, “Nguyệt Lan đi đứng không tiện, nàng ấy cần phải nằm nghỉ, nếu nàng đi cùng thì nàng ấy sẽ không thể nằm. Hay là người có thể ngồi cùng với Thất ca cùng Thất tẩu?”

“Người!” Mộc Tê nghiêng răng, nàng làm sao lại không biết xấu hổ mà đi quấy rầy bọn họ chứ, bắt đắc dĩ nàng đành phải cùng Sở Lăng Hàn ngồi chung một xe ngựa. Sở Lăng Hàn hết sức phấn khởi mà nhảy vào trong.

Lần nữa kiểm kê vật phẩm, sau khi xác định không có thiếu sót gì một đoàn người ngựa mới rời khỏi. Kinh Phong cưỡi một con ngựa màu nâu, đi ở hàng ngũ phía trước.

Lục Vương phủ, một nam tử xa lạ đang ngồi đối diện với Sở Lăng Hiên, giọng nói của hắn lạnh như băng, “Lục điện hạ, lần trước đánh vào U Minh điện, tổng điện chủ rất tức giận, cũng muốn điều tra rõ ràng, rốt cuộc là ai đã hạ thủ?”

“Hắc Ám điện chủ, có thể được Thánh điện coi là đối thủ ư rằng chỉ có Thanh Ngọc Môn cùng Cửu Thiên Cung.” Sắc mặt Sở Lăng Hiên âm trầm, “Nhóm người lần trước, thực lực mạnh hơn cả Thanh Ngọc Môn, trừ phi là Thương Y tự mình ra tay.”

“Đêm đó Thương Y bị vây, không phải hử. Nói như vậy là người của Cửu Thiên Cung? Sở Lăng Thiên vậy mà lại có quan hệ với người của Cửu Thiên Cung, nếu vậy thì phiền toái rồi. Cửu Thiên Cung, ngay cả điện chủ cũng không dễ dàng chọc vào. Lần này Lục điện hạ truyền tin là muốn giết Sở Lăng Thiên sao?”

Trong mắt Sở Lăng Hiên che kín hung ác, “Gặp chuyện không may ở nước Đông Lan thì dù có như thế nào, phụ hoàng cũng sẽ không nghi ngờ ta, lần này còn phải nhờ Hắc Ám điện chủ.”

“Nếu bản điện chủ đã đến đây thì đương nhiên sẽ làm hết sức.” Hắc Ám điện chủ gật đầu, “Ta cũng đang muốn xử lý tiểu tử kia báo thù cho lão Bát! Người có cách nào để ta quan minh chính đại vào hoàng cung nước Đông Lan hay không?”

“Điện chủ yên tâm, bản vương tự có bố trí, đến lúc đó người theo người của nước Đại Mạc đi vào.”

“Được! Bản điện chủ nhất định mang đầu của Sở Lăng Thiên tới gặp người, hy vọng chuyện người đồng ý cùng nhau chia đôi nước Lăng Nguyệt với Tổng điện chủ, cũng có thể làm được.”

“Điện chủ yên tâm, bản vương tuyệt đối không nuốt lời. Bản vương còn có một yêu cầu này, Điện chủ giết Sở Lăng Thiên nhất định không được để nữ nhân bên cạnh Sở Lăng Thiên bị thương, mang nàng về cho bản vương, bản vương sẽ cho điện chủ lợi ích khác.”

“Hả?” Hắc Ám điện chủ âm hiểm cười, “Lục điện hạ coi trọng nữ nhân của Sở Lăng Thiên? Có câu là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, người có giao phó này vậy thì bản điện chủ đương nhiên sẽ làm được. Nếu mọi chuyện đã an bài thỏa đáng, bản điện chủ cáo lui trước.”

“Điện chủ, mời!”

Sở Lăng Hiên nheo mắt lại, Hắc Ám điện chủ, người nhất định dừng để bản vương thất vọng. Sở Lăng Thiên, chuyến đi này bản vương sẽ khiến cho người một đi không trở lại. Gia Cát Linh Ẩn, không có Sở Lăng Thiên chẳng phải là người sẽ do bản vương tùy ý sắp đặt sao!

Trải qua hơn hai mươi ngày lặn lội đường xa, đội ngũ rốt cục cũng tới được kinh đô Lương Thành của nước Đông Lan. Nước Đông Lan cùng nước Lăng Nguyệt đều là hai nước ở Trung Nguyên, cho nên người dân ở hai nước nhìn cũng không có gì khác nhau.

Liên Thương Hải sớm đã nhận được tin tức của Sở Lăng Thiên, biết bọn họ hôm nay sẽ đến, nên đã sớm bố trí việc nghênh đón. Ông đối với đứa cháu trai này cũng vô cùng thích, vốn muốn thân càng thêm thân, không ngờ lúc ở nước Lăng Nguyệt Liên Mộ Vân lại làm ra chuyện lớn như vậy. Vì tránh khỏi xấu hổ, ông giấu Liên Mộ Vân tin tức hôm nay đoàn người Sở Lăng Thiên tới.

Sáng sớm tinh thần Thái Thượng hoàng liền phấn chấn, nghĩ đến chuyện ngay lập tức có thể được nhìn thấy hai đứa cháu ngoại, ông đã kích động đến cả đêm đều không ngủ ngon. Giờ phút này đứng ở ngoài cửa thành hoàng cung, Thái thượng hoàng vươn dài cổ, không ngừng nói: “Sao còn chưa đến, sao vẫn còn chưa đến.”

“Phụ hoàng, rất nhanh sẽ tới thôi, người đừng có gấp.” Nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của Thái thượng hoàng, Liên Thương Hải đỡ khóc đỡ cười.

Liên Thương Hải quay đầu lại, nhìn thấy Liên Mộ Vân đã đứng ở trong đám người, sắc mặt ông trầm xuống: “Mộ Vân, con ra ngoài làm gì? Còn không mau trở về?”

“Phụ hoàng.” Liên Mộ Vân cười cười, “Biểu ca cùng biểu tẩu đường xa tới, con không đến nghênh đón chẳng phải là không có lễ nghi hay sao.” Đã lâu không thấy biểu ca, huynh còn nhớ muội không? Huynh cùng với nàng ấy sống hạnh phúc chứ?

Rốt cục một đoàn người ngựa xuất hiện trong tầm nhìn của mọi người, xe ngựa càng ngày càng gần. Xe ngựa vừa mới dừng lại, Thái thượng hoàng liền khấn cấp xông lên, Sở Lăng Thiên vừa ra tới ông liền gắt gao cầm tay y, kích động đến nói không ra lời.

“Ngoại tổ phụ.” Sở Lăng Thiên kêu một tiếng.

“Tốt, tốt!” Thái thượng hoàng thật sự vui vẻ, “Thiên nhi của ta đã thực sự trưởng thành rồi. Nghe nói con đã thành thân rồi? Cháu dâu của ta đâu?”

“Linh nhi, ra đây đi.” Sở Lăng Thiên đưa tay đặt ở trước cửa xe ngựa, một bàn tay trắng trẻo từ bên trong vươn ra đặt lên tay y.

Gia Cát Linh Ẩn từ trên xe ngựa bước xuống, cúi người hành lễ với Thái thượng hoàng: “Thỉnh an ngoại tổ phụ.”

“Không cần đa lễ, mau đứng lên, mau đứng lên!” Nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của Gia Cát Linh Ẩn cùng với thái độ đúng mực của nàng, Thái thượng hoàng lập tức thích nàng ngay. Ông vỗ mạnh vào vai Sở Lăng Thiên, “Tiểu tử giỏi, thật tinh mắt! Cháu dâu này ta rất vừa lòng.”

“Ngoại tổ phụ, người thật bất công, chỉ lo cho Thất ca cũng không quan tâm đến con.” Lúc này Sở Lăng Hàn vừa ồn ào vừa đi tới.

“Hàn nhi!” Thái thượng hoàng buông Sở Lăng Thiên ra, kéo giữ Sở Lăng Hàn, “Ngoại tổ phụ có lúc nào là không thương con? Nếu con cũng mang vương phi của con đến ta sẽ càng cao hứng hơn.”

“Có mang đến, có mang đến!” Sở Lăng Hàn liên tục gật đầu, y chạy đến phía sau kéo Mộc Tê qua. “Ngoại tổ phụ, đây là vương phi tương lai của con, người xem có vừa lòng không?”

Mộc Tê oán than liếc Sở Lăng Hàn một cái, ngưỡng ngưỡng cười cười với Thái thượng hoàng.

“Vừa lòng, vừa lòng!” Trong mắt Thái thượng hoàng đều là ý cười. Tuy rằng dung mạo Mộc Tê không bằng Gia Cát Linh Ẩn, nhưng nữ tử này vẫn là một người xuất chúng.

Liên Thương Hải thấy mấy người hàn huyên xong, bây giờ ông mới có cơ hội nói chuyện: “Thiên nhi, Hàn nhi, Tam tiểu thư, các con đi xe một nhọc, vào trong cung nghỉ ngơi tạm một chút. Ta sai người chuẩn bị tiệc rượu rồi sẽ cho người gọi các con ra dùng bữa, tẩy trần cho các con.”

“Cảm ơn cứu cứu.”

“Biểu ca, hoan nghênh huynh tới nước Đông Lan.” Liên Mộ Vân tiến lên, trên mặt nàng mang theo nụ cười lọt lạt, “Cũng hoan nghênh biểu tẩu. Lúc ở nước Lăng Nguyệt biểu tẩu có tặng ta một phần đại lễ, ta vẫn còn nhớ rất rõ.”

Gia Cát Linh Ẩn biết nàng đang nói đến chuyện kia, “Lễ vật nho nhỏ, công chúa Mộ Vân không cần để trong lòng. Ta đoán, có phải công chúa Mộ Vân cũng chuẩn bị đại lễ để tặng cho ta hay không?”

“Ha ha.” Liên Mộ Vân lắc đầu, “Biểu tẩu nói đùa, đi thôi đừng đứng ở chỗ này, vào trong cung nghỉ ngơi một chút, lát nữa ta lại đến tìm biểu tẩu nói chuyện.”

Mấy cung nữ dẫn đoàn người đến chỗ nghỉ ngơi. Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn một phòng, Mộc Tê, Nguyệt Lan, Tiểu Diệp một phòng, Sở Lăng Hàn cùng Kinh Phong một phòng, còn lại những người khác đều bị sắp xếp ở ngoài cung. Sau khi dàn xếp xong xuôi liền có người thông báo mời bọn họ đến đại điện dùng bữa.

Ở trong đại điện, ngồi ở vị trí phía trên cùng Liên Thương Hải, ngoại trừ Thái thượng hoàng, còn có Trương hoàng hậu, người trước đó chưa từng lộ diện. Ánh mắt Trương hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn mang theo một tia âm lãnh, bà đã muốn gặp nàng từ lâu. Người kia hại nữ nhân bảo bối của bà thành người như vậy, rốt cuộc là dạng người gì. Giờ phút này nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, bà lập tức cảm giác được nữ tử này quả thật là không đơn giản.

Bên cạnh Liên Thương Hải còn có Liên Mộ Dương, buổi sáng hắn cũng không tới nghênh đón đoàn người Sở Lăng Thiên. Hắn mắt lạnh nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nữ nhân này nhìn như thế nào cũng đều làm cho người ta chán ghét!

“Mọi người cùng nhau uống chén rượu!” Thái thượng hoàng giơ chén rượu lên, “Đã lâu ta không vui vẻ như vậy rồi. Thật đúng là tiện nghi cho tên Sở Kim Triều kia, có đứa cháu trai tốt của ta làm con như vậy.”

Mọi người nâng chén cùng nhau uống cạn.

“Phụ hoàng, Thiên nhi ở nước Lăng Nguyệt xa xôi không thể lúc nào cũng ở bên cạnh người, nên để cho Mộ Dương thay nó tận hiếu cũng được.” Trương hoàng hậu nói.

“Mộ Dương cũng là cháu trai tốt của ta.” Thái thượng hoàng cười ha hả, “Nếu Mộ Dương cưới một nữ tử như Linh nhi làm Thái tử phi, vậy thì rất tốt.”

Sắc mặt của hoàng hậu trở nên âm trầm, “Không biết Linh nhi là công chúa nước nào? Hay là tiểu thư nhà nào? Có thể gả cho Thiên nhi thì đúng là may mắn của người.”

Trong mắt Sở Lăng Thiên hiện lên một tia lãnh ý: “Cửu mẫu, có thể lấy được Linh nhi mới là may mắn của ta. Linh nhi là tiểu thư của Gia Cát phủ Thừa tướng.”

220. Chương 220: Bản Vương Không Ép Ông]

“À.” Trương hoàng hậu gật đầu, “Hóa ra là tiểu thư đích xuất của phủ Thừa tướng, cũng xứng với thân phận Thất vương phi này. Thiên nhi, nếu con cưới một thứ nữ ti tiện, cửu mẫu nhất định sẽ cáo trạng với mẫu phi con.” Trương hoàng hậu đã sớm nghe Liên Mộ Vân nói về thân phận của Gia Cát Linh Ẩn, giờ phút này còn cố ý giả như không biết, chính là muốn nhục nhã nàng. Một ả thứ nữ, cũng dám đi tranh đoạt nam nhân với con gái bà sao.

“Hoàng hậu nương nương...” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên nói, “Con không phải là đích nữ gì đó, chỉ là một thứ nữ thấp hèn mà thôi. Con cũng phiền muộn lắm, sao điện hạ không cưới công chúa Mộ Vân thân phận cao quý, mà nhất định phải cưới con.”

“Tam tiểu thư, người là đang nói, Mộ Vân không sánh bằng một thứ nữ ti tiện như người ư?” Liên Mộ Dương thấp giọng nói, “Gia Cát phủ Thừa tướng cũng sụp rồi, ngay cả thứ nữ như người cũng chẳng tính là gì. Biểu đệ, nếu đệ cưới Mộ Vân, ngày tháng đệ sống ở nước Lăng Nguyệt, nhất định sẽ thoải mái hơn nhiều.”

Sở Lăng Thiên nhếch môi: “Biểu ca nói không sai, nhưng mà chỉ cần ở bên Linh nhi, mỗi ngày của ta đều sống rất thoải mái. Cho dù có đặt cả thiên hạ trước mặt ta, ta cũng không chút do dự lựa chọn nàng.”

“Đúng là không biết suy xét.”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa.” Thái thượng hoàng mắt kiên nhẫn nói, “Câm miệng hết cho ta! Ta thích Linh nhi đó, thứ nữ thì đã sao, ta thấy mấy đích nữ đều kém xa nó, ngay cả Mộ Vân cũng kém hơn nó. Nếu không phải Mộ Vân gặp phải chuyện kia, ta cũng định gả Mộ Vân cho Thiên nhi. Nhưng hôm nay gặp Linh nhi rồi, ta cảm thấy nó xứng đôi với Thiên nhi hơn.”

“Phụ hoàng, nào có ai nói cháu gái của mình như vậy?” Trương hoàng hậu có chút không vui, “Tất cả mọi người chỉ nói vậy thôi, được rồi, mau ăn đi, thức ăn nguội hết rồi.”

Liên Mộ Vân hung hăng liếc Gia Cát Linh Ẩn, lời nói của Thái thượng hoàng làm đau lòng nàng. Nhìn thấy Sở Lăng Thiên âu yếm gấp thức ăn cho Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng nàng lại tràn ngập phần hận. Chỉ là ngoài mặt khác với Trương hoàng hậu, nàng che giấu rất tốt cảm xúc của mình, không ai biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì.

Tan tiệc, Trương hoàng hậu gọi Liên Mộ Vân vào cung của mình, giờ phút này cơn giận của bà vẫn còn chưa tan: “Lời của Thái thượng hoàng nói trắng ra là thích Sở Lăng Thiên hơn, không nghĩ đến cảm nhận của Mộ Dương à?”

“Mẫu hậu, hoàng gia gia nhiều năm không gặp biểu ca, đối xử tốt với huynh ấy cũng là điều đương nhiên.” So với Trương hoàng hậu, Liên Mộ Vân bình tĩnh hơn nhiều.

“Chuyện này không nói. Nữ nhân kia hại con thành ra như vậy, Sở Lăng Thiên lại mang nó đến nước Đông Lan, quả thực xem nhẹ phụ hoàng con và con. Nếu nó đã đến, bản cung sẽ khiến nó đến được mà không về được.”

“Mẫu hậu, nàng ấy quý kẻ đa đoan, nếu không có kẻ sách chu toàn, vẫn là đừng dễ dàng ra tay.”

“Ta còn không phải là giúp con trút giận.” Trương hoàng hậu cốc nhẹ vào trán của Liên Mộ Vân, “Nếu con chịu khó tranh giành một chút, cũng không khiến ta phải lo lắng.”

“Mẫu hậu tính thế nào?”

“Yên tâm đi.” Trương hoàng hậu cong môi, “Một nha đầu thôi mà, bản cung giết nó tựa như giẫm chết một con kiến. Con hãy chờ xem, mẫu hậu làm thế nào trừng trị nó thay con.”

Liên Mộ Vân nhếch môi cười, không nói gì.

Đại thọ Thái thượng hoàng nước Đông Lan, người của nước khác cũng lục tục kéo đến. Bạch Vân Phàm-thái tử nước Tinh Long, Hà Tần- thái tử nước Nam Chiếu đến cùng thái tử phi Tiêu U Lam, Khương Diệp- hoàng đế nước Ngạc Nguyệt, còn có Thẩm Vân Bác- hoàng đế nước Đại Mạc.

Tiêu U Lam biết Gia Cát Linh Ẩn đã ở nước Đông Lan nên vội vàng đến tìm nàng. Hai người gặp mặt, vui sướng không thôi.

“Biểu tỹ, gặp tỹ tốt quá.” Tiêu U Lam dắt tay của Gia Cát Linh Ẩn, “Muội ở nước Nam Chiếu không quen biết ai, ngoại trừ thái tử. Ngay cả người trò chuyện cũng không có.”

“Thái tử đối xử tốt với muội mà.”

Tiêu U Lam ngượng ngừng cười, bỗng nhiên nghiêm mặt hỏi: “Nghe nói Tiêu gia không còn?”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu. Tiêu gia sụp đổ, nàng cũng có phần tham dự, “Muội đã nghe nói rồi?”

“Rất cực cũng sụp đổ à?” Tiêu U Lam cười lạnh, “Đáng tiếc thật, tiếc là muội không thể tận mắt nhìn thấy. Biểu tỹ, tỹ kể uội biết một chút đi.” Không tận mắt thấy, nhưng có thể nghe kể cũng rất sáng khoái rồi.

Nhìn thấy ánh mắt mong chờ của Tiêu U Lam, Gia Cát Linh Ẩn kể hết quá trình xuống dốc của Tiêu gia không chút giấu giếm, chỉ che giấu chuyện nàng chính là Đại tiểu thư của cửa hiệu Linh Thiên.

“Ôi.” Tiêu U Lam bỗng thở dài, “Tiêu gia mất rồi, nỗi hận trong lòng muội cũng không còn. Thái tử đối xử tốt, chuyện trước kia, không nghĩ tới cũng được.”

“Muội nghĩ như vậy là đúng đó. Sống ở Nam Chiếu đã quen chưa?”

“Ban đầu còn chưa quen, giờ tốt hơn rồi. Biểu tỹ, muội nói một tin cho tỹ nghe.” Mặt Tiêu U Lam bắt gặp vẻ ửng, “Muội có thai.”

“Thật à?” Gia Cát Linh Ẩn mừng cho nàng, “Có thai còn đi đường xa mệt nhọc làm gì?”

“Là phát hiện lúc trên đường đến đây.” Tiêu U Lam kéo tay Gia Cát Linh Ẩn, “Muội nghĩ chắc chắn có thể gặp tỹ, nên xin thái tử dẫn muội đến đây. Trên đường đi, muội cảm thấy không khỏe, bảo ngự y chẩn mạch giúp muội, ai ngờ lại có thai. Trở về cũng không thể, dứt khoát đến thẳng đây. Biểu tỹ, tỹ...” Tiêu U Lam nhìn vào bụng của Gia Cát Linh Ẩn.

“Vẫn chưa.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười.

Đêm trước đại thọ của Thái thượng hoàng, vì cảm tạ người các nước đường xa đến dự, Liên Thương Hải đặc biệt thiết yến khoản đãi. Người năm trước tham gia Lục Quốc Đại Điển, giờ lại tụ họp ở nước Đông Lan.

“Bệ hạ, nghe nói từ sau Lục Quốc Đại Điển, hậu cung của người không được yên à.” Bạch Vân Phàm vui cười hỏi Thẩm Vân Bác. Nghe nói ngày nào Thẩm Vân Bác cũng bị hoàng hậu và thái hậu xúm xít hỏi câu hỏi kia: Hai người họ cùng rơi xuống nước, ông sẽ cứu ai trước.

“Hừ! Cháu Bạch Vân Phàm à, chuyện của trẫm liên can gì đến người.” Thẩm Vân Bác lầm bầm nói, khoảng thời gian này, quả thật ông bị thái hậu và hoàng hậu giày vò không nhẹ, nhớ tới thời gian khinh khủng ấy, ông càng hận Gia Cát Linh Ẩn đến nghiêng răng ken két.

“Ta quan tâm bệ hạ thôi mà.” Bạch Vân Phàm cười hì hì nói.

“Nhiều chuyện.” Thẩm Vân Bác tức giận trừng mắt với Bạch Vân Phàm, ông xoay đầu lại, liền thấy Sở Lăng Thiên nắm tay Gia Cát Linh Ẩn đi tới, còn có Sở Lăng Hàn đi theo sau họ. Ông quắc mắt, bọn chúng cướp mất Bắc Mạch và hoang mạc của ông, ông vẫn luôn ghi hận trong lòng. Ở Lục Quốc Đại Điển, ông

vốn tưởng mình buôn bán có lời, không ngờ dưới lòng đất một nơi chẳng có ngọn cỏ kia, lại có bảo tàng kinh thiên như thế, khi ông biết được chân tướng, đã tức giận đến nổi học máu.

Khương Diệp nhìn Gia Cát Linh Ẩn, gật đầu với nàng, lần này y đến, là muốn nói rõ chuyện lần trước với nàng, để nàng giúp y tìm Dao nhi.

“Sở Lăng Thiên, mau mau trả lại mỏ vàng cùng quặng dầu cho trẫm!” Thẩm Vân Bác hét lên.

“Bệ hạ, ngày đó trên giấy trắng mực đen viết rõ ràng, mọi người ở đây đều có thể làm chứng, bản vương không ép ông, giữa chúng ta là thuận mua vừa bán!” Sở Lăng Thiên nhếch môi, cười khẩy, lạnh lùng nói.

“Hừ! Ta không bỏ qua! Năm vạn lượng bạc mà muốn chiếm của hời như thế, thiên hạ không có đạo lý này. Nếu người không ngoan ngoãn trả lại cho ta, ta cũng chỉ có thể cướp lại!” Thẩm Vân Bác uy hiếp nói.

Sở Lăng Thiên mặt không biến sắc: “Vậy ông cướp thử xem! Nước Đại Mạc đã tồn tại hai trăm năm, không nên bị diệt vong trong tay bệ hạ mới đúng.”

“Sở Lăng Thiên, ngươi có ý gì?” Thẩm Vân Bác nổi trận lôi đình, “Hừ! Tóm lại, ta nhất định có cách cầm về, ngươi chờ đó cho ta!” Ông lại dùng ngón tay thô kệch to bản chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Còn có người, chờ đó!”

“Đồ thần kinh.” Gia Cát Linh Ẩn ném ra vài chữ, cùng Sở Lăng Thiên ngồi xuống một bên.

Lúc này, Thái thượng hoàng, Liên Thương Hải, Trương hoàng hậu cũng đến, mọi người đồng loạt chúc mừng Thái thượng hoàng.

“Các vị, cảm tạ mọi người đường xá xa xôi đến dự đại thọ của phụ hoàng, tuổi tác phụ hoàng đã cao, ly rượu này, để ta kính mọi người thay cho phụ hoàng, cảm ơn thành ý của các vị!” Liên Thương Hải nâng chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Những người khác cũng mời lại một ly, Gia Cát Linh Ẩn chỉ nhấp môi một chút, có bài học hôm tết, nàng không dám uống nhiều nữa. Sở Lăng Thiên trông thấy đáng vẻ cẩn thận của nàng, không nhịn được bật cười.

Rượu quá ba tuần, Thẩm Vân Bác lại nhắc đến chuyện Doanh Xuyên, có lẽ là do rượu vào, ông trở nên thông minh hơn: “Các vị, mỏ vàng ở Doanh Xuyên Bắc Mạch và quặng dầu ở hoang mạc, tất cả mọi người đã biết đúng không? Đó vốn là của nước Đại Mạc, trẫm có ý cùng nhau khai thác với các nước khác, nhưng ngại quyền kinh doanh lại nằm trong tay Thất điện hạ. Lúc trước, Thất điện hạ và Thất vương phi thấy ta không biết, lừa từ trong tay ta đi mất. Hôm nay chi bằng mọi người bỏ phiếu biểu quyết, bảo Thất điện hạ giao quyền kinh doanh ra, cùng nhau khai thác.”

Sở Lăng Thiên cười lạnh: “Bệ hạ, giữa chúng ta là mua bán công bằng, trong lòng mọi người đều có tính toán. Năm trước, nước Lăng Nguyệt gặp phải nguy cơ lương thực, vẫn đa tạ sự tương trợ của mọi người, đồng thời, chỉ cần là nước cung cấp lương thực cho Lăng Nguyệt, đều đã được chia sẻ quyền kinh doanh, cho dù là một phần cũng không thiếu phải không? Bệ hạ không khỏi quá mức tham lam rồi.”

“Hừ! Một mình ngươi chiếm năm phần, vậy mới là tham lam đó!”

“Bệ hạ nước Đại Mạc nói đúng!” Bạch Vân Phàm lớn tiếng nói, “Ngày đó bệ hạ đồng ý bán cho Thất điện hạ với giá năm vạn lượng, là bởi vì bệ hạ không biết có bảo tàng lớn như vậy, hiển nhiên là mua bán không công bằng, nên cần phải hủy bỏ! Các vị cảm thấy đúng không?”

Khương Diệp lắc đầu, chậm rãi nói: “Ta trái lại không đồng ý, có chơi có chịu. Nếu người trong thiên hạ đều lật lọng giống như bệ hạ nước Đại Mạc thì chẳng phải sẽ đại loạn sao? Ai còn dám buôn bán chứ?”

“Đúng vậy.” Hà Tồn nói, “Nam Chiếu tuyệt đối không làm chuyện như vậy.”

“Thẩm lão huynh, hiện giờ cũng sắp tới thời gian một năm, Lục Quốc Đại Diễn sẽ lại nhanh chóng được tổ chức, quyền kinh doanh Bắc Mạch và hoang mạc năm nay là của Thiên nhi rồi, điều này đã không thể thay đổi.” Liên Thương Hải thấp giọng nói, “Ồ Lục Quốc Đại Diễn, nước nào thắng, nước đó sẽ được chọn quyền kinh doanh trước, chẳng phải rất công bằng ư?”

“Hừ! Người nói dễ nghe nhỉ!” Thẩm Vân Bác nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thầm nghĩ, có con quái vật này ở đây, sang năm nhất định lại là nước Lãng Nguyệt thắng, còn so tài gì nữa chứ, chỉ bằng đánh bất ngờ: “Ta thấy không cần chờ đến Lục Quốc Đại Diễn, chọn ngày mai đi, mọi người cùng nhau đưa ra ba loại tỷ thí, nếu cả ba đều thắng, liền để nước đó độc quyền khai thác, nếu hai nước đều có người thắng, thì căn cứ vào số lần thắng của mỗi nước để phân chia, nếu cả ba lần đều là ba nước khác nhau thắng, thì để ba nước đó cùng kinh doanh.”

221. Chương 221: Thâm Tàng Bất Lộ

“Chủ ý này thực không tồi!” Hà Tần gật đầu, “Đã như vậy, không bằng chúng ta tính điểm sẽ càng kích thích hơn, tỷ thí lần này, để quyết định quyền sở hữu kinh doanh năm năm về sau thuộc về ai, năm năm sau sẽ phân lại một lần nữa.”

Quyền kinh doanh năm năm, có thể để ột nước kiếm được rất nhiều dầu mỏ. Đề nghị này của Hà Tần không thể nghi ngờ là có lực hấp dẫn rất lớn. Một lần đánh cược này có thể thất bại nhưng nếu thắng lại kiếm được rất lớn.

“Ta đồng ý!” Bạch Vân Phàm tiên phong bày tỏ thái độ.

“Ta cũng đồng ý!” Khương Diệp nói.

Liên Thượng Hải cân nhắc một lát: “Không có ý kiến.”

“Thất diện hạ, người thì sao?” Thẩm Vân Bác nhìn Sở Lăng Thiên.

“Nếu tất cả mọi người đã đồng ý, ta đương nhiên là không có ý kiến.” Sở Lăng Thiên thấy hai mắt Gia Cát Linh Ẩn lóe sáng, quyền kinh doanh năm năm quả thực là mê người.

Cuối cùng, mọi người cùng bàn bạc so tài ba hạng mục: đấu võ, đánh đàn, so tài nấu ăn. Đấu võ cùng đánh đàn vẫn như bình thường, không biết so tài nấu ăn là ý kiến ai đưa ra, nhưng bất ngờ lại được mọi người đồng ý. Thì ra ngoại trừ nước Lãng Nguyệt, các nước khác đều dẫn ngự trù lợi hại nhất theo.

Nghĩ đến người mà Sở Lăng Thiên an bài vào, Thẩm Vân Bác tràn đầy lòng tin. Điện chủ Hắc Ám của Thánh điện võ công vô cùng cao cường, cả đại lục này có thể đánh lại được hẳn tuyệt đối không vượt quá hai mươi người. Ngoài ra điện chủ Hắc Ám còn là cao thủ đứng đầu trong tám đại điện chủ, ông xem ra, trận đấu võ ngày mai này, nước Đại Mạc thắng chắc rồi, không nghĩ tới Sở Lăng Thiên lại tặng cho ông một người giúp đỡ tốt như vậy. Nhưng mà ông không biết rằng, điện chủ U Minh của Thánh điện lại bại ở trong tay của Sở Lăng Thiên.

Sau khi tiệc rượu tàn, ngày mai sẽ là ngày so tài cực kỳ quan trọng, Liên Thượng Hải gọi mấy người Sở Lăng Thiên vào phòng để bàn bạc đối sách. Nước Đông Lan cùng nước Lãng Nguyệt nếu có thể thắng được trong đợt so tài này thì tốt, nhưng nếu bị nước khác qua mặt thì dù cho đó là nước nào cũng không cam lòng.

“Mộ Dương, ngày mai con đại diện cho nước Đông Lan tham gia đấu võ. Mộ Vân, con tham gia tỷ thí đánh đàn, về phần nấu ăn thì tới ngự thiện phòng tìm một ngự trù lợi hại tham gia, bất luận như thế nào, nước Đông Lan cũng phải thắng trận này.” Ngoài ra, mấy nước khác lặn lội đường xa tới, sẽ mệt mỏi tinh thần nên phần thắng của nước Đông Lan sẽ rất lớn, “Thiên nhi, con định sắp xếp như thế nào? Phụ hoàng con không ở đây, nước Lãng Nguyệt sẽ do con toàn quyền quyết định.”

Liên Thượng Hải có chút lo lắng cho Sở Lăng Thiên. Gia Cát Tam tiểu thư tài nghệ rất cao nhưng cũng không biết nài có biết đánh đàn hay không. Một tiểu thư như nài khẳng định cũng không thể nấu ăn, tuy rằng nài ở trong Lục Quốc Đại Diễn nấu một nồi lẩu chinh phục được mọi người, nhưng mà chỉ sợ đó là ngẫu nhiên. Hơn nữa nếu lần này lại nấu lẩu thì nhất định không còn ai tán thưởng nữa.

“Đấu võ sẽ do con phụ trách.” Sở Lăng Thiên nói, “Thi đàn thì giao cho Linh nhi. Nấu ăn...” Y nhìn Sở Lăng Hàn, đệ đệ này ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được, không thể trông cậy.

“Đánh đàn cùng với nấu ăn đều giao cho ta.” Gia Cát Linh Ẩn nói, nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của Sở Lăng Thiên, nàng nhướn mày lên, “Người và Cửu điện hạ làm tốt hơn sao với ta sao?”

“Được rồi.” Sở Lăng Thiên bắt đầu dĩ cười, nàng nói được là được. Nếu y cùng Sở Lăng Hàn đấu nhất định sẽ thua vô cùng thê thảm.

“Nếu đã quyết định, vậy thì các con nhanh về nghỉ ngơi đi để ngày mai còn đối phó cho tốt.” Liên Thượng Hải nói, “Sáng mai, các con giao nguyên liệu nấu ăn cần dùng cho ngự thiện phòng, để bọn họ chuẩn bị.”

“Cửu cửu, chúng con xin cáo lui trước.” Mấy người Sở Lăng Thiên đứng dậy hành lễ với Liên Thượng Hải rồi ra khỏi thư phòng.

Trở về phòng, Sở Lăng Thiên kéo Gia Cát Linh Ẩn qua, để cho nàng ngồi trên đùi mình, ôm lấy thắt lưng nàng: “Linh nhi, nếu không chúng ta bỏ trận đấu nấu ăn nhé?” Y đau lòng cho nàng, không muốn để người khác phải cười nhạo lúc nàng thua.

“Vì sao phải bỏ cuộc?”

“Nàng thực sự biết nấu ăn?”

Gia Cát Linh Ẩn lộ ra một nụ cười ngây thơ: “Thử xem thôi.”

“Được rồi, vậy tùy nàng.” Sở Lăng Thiên cười, “Đánh đàn có nắm chắc không?”

“Chín phần. Còn chàng?”

“Mười phần.”

Lúc này, một người khách không mời mà đến tới phòng của bọn họ. Khương Diệp một thân mặc áo gấm đen xuất hiện ngoài cửa khiến cho Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn đều kinh ngạc.

“Thất điện hạ, Thất vương phi, thật có lỗi vì trẻ thể này còn quấy rầy hai người.” Về mặt Khương Diệp áy náy nói.

“Bệ hạ khách khí rồi.” Sở Lăng Thiên trả lời.

Gia Cát Linh Ẩn châm cho Khương Diệp một chén trà nóng, nàng đoán được Khương Diệp là vì chủ nhân của miếng ngọc bội kia mà đến nhưng nàng không hề thay đổi vẻ mặt.

Khương Diệp giật giật môi, “Thất vương phi, chủ nhân của miếng ngọc bội kia hiện tại có khỏe không?”

“Bệ hạ yên tâm, nàng ấy tốt lắm.”

Sở Lăng Thiên nghi hoặc nhìn hai người: “Hai người đang nói chuyện gì? Cái gì ngọc bội, chủ nhân là ai?”

Gia Cát Linh Ẩn lấy miếng ngọc bội ra, “Là chủ nhân của nó.”

“À.” Sở Lăng Thiên gật đầu, không hỏi nhiều. Gia Cát Linh Ẩn đã từng nói với y, miếng ngọc bội này là của Mộc Tê tặng cho nàng. Y vẫn cảm thấy Mộc Tê không phải là một a hoàn bình thường, chẳng lẽ nàng có quan hệ gì với Khương Diệp?

“Rất cuộc bệ hạ cùng chủ nhân này có quan hệ gì? Nếu chuyện không rõ ràng thì thực xin lỗi, ta không thể tiết lộ nàng là ai.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Không đối gạt hai người, ta đã tìm muối ấy lâu lắm rồi, muối ấy là muối muối của ta, Khương Dao. Lúc muối ấy mười tuổi bởi vì trong hoàng cung nước Ngạo Nguyệt xảy ra biến động nên bị mất tích. Nhiều năm qua ta một mực tìm muối ấy, ngay lúc ta nghĩ muối ấy không còn trên đời này nữa thì ta lại nhìn thấy miếng ngọc bội ở trên người vương phi. Ta lại nghĩ Thất vương phi chính là muối muối của ta. Trước đó cục diện của nước Ngạo Nguyệt bất ổn, ta nghĩ muối ấy ở bên ngoài cũng tốt, ta muốn ổn định lại nước Ngạo Nguyệt nên muốn một thời gian nữa mới đón muối ấy trở về. Xin Thất vương phi giúp đỡ.”

Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn đã đoán được thân phận của Mộc Tê không bình thường, lại nghe được lời của Khương Diệp trong lòng thật chấn động không thôi. Mộc Tê lại có thể là công chúa nước Ngạo Nguyệt, là kim chi ngọc điệp lưu lạc nhân gian. Nhiều năm như vậy mà nàng hoàn toàn không biết.

“Nàng ấy bị mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ?” Khương Diệp lấp bắp kinh hãi, “Điều gì cũng không nhớ sao?”

“Ừ. Ta lo là đối với chuyện này nàng ấy tạm thời không thể chấp nhận được. Nếu bệ hạ kiên trì, ta cũng có thể để cho hai người mau chóng nhận nhau.”

“Thất vương phi nói đúng, việc này nên từ từ. Nhưng mà, Thất vương phi có thể nói cho ta biết muội ấy ở đâu không? Ta muốn nhìn thấy muội ấy.”

“Nàng ấy chính là a hoàn của ta, Mộc Tê.”

Gia Cát Linh Ẩn vừa mới nói xong, một bóng dáng xinh đẹp đã hiện ra ở ngoài cửa. Cũng may mọi người đều nhỏ giọng, nên người bên ngoài không thể nghe thấy. Mộc Tê bưng một đĩa điểm tâm vào, nhìn thấy Khương Diệp lập tức hành lễ với y: “Bệ hạ, Điện hạ, tiểu thư, ăn chút điểm tâm đi.”

“Mộc Tê vất vả rồi.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười với nàng.

Khương Diệp có chút ấn tượng với Mộc Tê, giờ phút này nhìn thấy nàng trong lòng y kích động không thôi. Nàng chính là muội muội của y, không có hoàng thất che chở nàng vẫn lớn được như vậy, không biết nhiều năm qua chịu cực khổ nhiều hay không. Khương Diệp nghĩ đến xuất thần, Mộc Tê lại không chú ý đến y.

“Mộc Tê, thì ra nàng chạy đến đây, làm hại ta tìm mãi.” Sở Lăng Hàn vừa ồn ào vừa tiến vào, “Ồ, bệ hạ nước Ngạo Nguyệt ở đây sao. Mộc Tê, đi, ta dẫn nàng đi ngắm sao.”

“Cửu điện hạ...”

“Đi thôi, đi thôi.” Sở Lăng Hàn mặc kệ Mộc Tê đồng ý hay không, lôi kéo nàng đi một mạch ra ngoài.

Mộc Tê bất đắc dĩ đành phải theo y cùng nhau đi ra ngoài.

“Bọn họ?” Khương Diệp thông minh hơn người, chỉ trong chớp lát liền nhìn ra manh mối giữa hai người.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Bệ hạ sẽ không chia rẽ uyên ương chứ?”

“Đương nhiên sẽ không.”

Sáng sớm hôm sau, đủ mọi quan lại tiến cung, trong hoàng cung vô cùng náo nhiệt. Thọ yến của Thái thượng hoàng cử hành vào giờ Ngọ. Sau khi thọ yến kết thúc sẽ nghỉ ngơi một thời gian để các nước chuẩn bị cho cuộc tỷ thí tranh giành quyền kinh doanh Doanh Xuyên Bắc Mạch cùng hoang mạc.

Lúc này, Sở Lăng Thiên nhìn người mặc một thân hắc bào bên cạnh Thẩm Vân Bác, không khỏi nhíu mày lâm vào trầm tư.

Trận đấu là đấu võ. Đấu võ chọn cách đánh luân phiên. Người thắng sẽ ở lại trên đài cùng tỷ thí với người tiếp lên thi đấu. Nếu lưu lại cuối cùng trên đài sẽ là người thắng.

Người đầu tiên lên đài là Bạch Vân Phàm cùng Hà Tần. Hà Tần vẫn là một bộ dáng yếu đuối, tựa hồ rút kiếm cũng cố hết sức.

Hai tay Bạch Vân Phàm khoanh trước ngực, nhìn thấy bộ dạng của Hà Tần nhịn không được cười khẩy nói: “Này, ta nói thái tử Hà Tần, chúng ta không cần phải tỷ thí nữa nhỉ? Nhìn dáng vẻ của ngươi nếu như ta lỡ tay, mạng của ngươi phải làm sao bây giờ? Cách tốt nhất là ngươi lập tức nhận thua, tránh lãng phí thời gian của mọi người, thế nào?”

Hà Tần cười: “Không đấu thì làm sao biết được? Cho dù thua cũng phải thua có tôn nghiêm. Khụ khụ!”

“Nếu đã vậy thì tốc chiến tốc thắng, thật đúng là không biết tốt xấu!”

Ánh mắt Bạch Vân Phàm ngoan độc, trên tay phóng ra một thanh kiếm hoa, hùng hổ đánh về phía Hà Tần. Hấn ra tay tàn nhẫn, không bởi vì thân thủ của Hà Tần không tốt mà lưu tình. Nhìn thấy công phu của Bạch Vân Phàm, tất cả mọi người không khỏi đổ mồ hôi thay cho Hà Tần.

Ngay tại lúc Bạch Vân Phàm tiếp cận Hà Tần, ánh mắt Hà Tần ngưng lại một chút, kiếm trong tay chớp thời cơ chém ra làm cho Bạch Vân Phàm nhanh chóng lui lại. Hà Tần xuất chiêu mạnh mẽ, Bạch Vân Phàm

rất nhanh liền mất đi lực chống đỡ. Bạch Vân Phàm bị Hà Tần bức đến một góc, ngay lúc đó Hà Tần lập tức kề kiếm lên cổ hắn.

Phản công của Hà Tần khiến ọi người choáng váng.

“A? Thái tử Hà Tần biết võ công? Thật đúng là thâm tàng bất lộ.”

“Thái tử Bạch Vân Phàm lần này lơ là khinh địch rồi.”

“Ta thật không nghĩ đến, võ công của thái tử Hà Tần cao hơn hắn rất nhiều.”

“Chẳng lẽ bệnh tình của thái tử Hà Tần cũng là giả?”

“Chuyện này khó nói, vẫn nên xem tiếp trận đấu đi.”

“Khụ khụ!” Hà Tần không nhịn được ho khan hai tiếng, “Thái tử Bạch Vân Phàm, người thua.”

“Hừ!” Bạch Vân Phàm căm giận nhìn Hà Tần, “Vậy mà lại đánh lén bản thái tử, thật đáng giận! Có bản lĩnh thì người chọn chỗ, chúng ta sẽ tỷ thí một lần nữa.”

“Bất cứ lúc nào cũng phụng bồi.”

Hà Tần thu hồi kiếm, Bạch Vân Phàm chật vật xuống khỏi lôi đài, ở phía dưới tức đến vẻ mặt đỏ bừng. Hà Tần, tên tiểu nhân nhà người, lần này lão tử xem như thua trong tay người!

“Công phu của Hà Tần quả thực không hề kém.” Gia Cát Linh Ẩn đối với thay đổi của Hà Tần cũng không có giật mình quá nhiều. Đối với Hà Tần từ lâu nàng đã biết không giống như bề ngoài.

“Nhưng mà so với tướng công của nàng vẫn kém một chút.” Sở Lăng Thiên hí mắt, cười nói.

“Tự phụ!”

Người thứ ba lên đài là Liên Mộ Dương, võ công của hắn cũng không kém nhưng chỉ sau một lát liền bại bởi Hà Tần.

“Xem ra Hà Tần vì Doanh Xuyên đều phơi bày ra mọi thứ.”

“Quyền kinh doanh năm năm, đáng giá mà.”

“Phô trương!” Có một trợ thủ đắc lực giúp đỡ ở trong đội ngũ nước Đại Mạc, lòng tin của Thẩm Vân Bác tăng lên mười phần. Đối với người ở trên đài liền nhìn không được khiêu khích, châm chọc.

222. Chương 222: Công Chúa Mộ Vân Thiên Hạ Vô Song

“A? Xem ra bộ hạ nước Đại Mạc đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

Thẩm Vân Bác khinh thường cười cười, Sở Lăng Hiên tặng cho ông hậu lễ, hôm nào phải đáp lễ cho hắn mới được. Ông nhìn điện chủ Hắc Ám ở cách mình không xa, hơi gật gật đầu với hắn.

Người thứ tư lên võ đài chính là Khương Diệp. Khương Diệp vừa ra tay, liền nhìn ra được công phu của y cao hơn Liên Mộ Dương mấy phần, cùng Hà Tần càng đấu càng dây dưa, chẳng phân biệt được cao thấp. Sau một nén hương, Khương Diệp vẫn là thủ hạ bại tướng trong tay Hà Tần.

“Bộ hạ nước Ngạc Nguyệt, đa tạ.” Hà Tần cung tay làm lễ, khiêm tốn nói.

“Võ công thái tử ột bậc, Khương mỗ thua đến tâm phục khẩu phục.” Khương Diệp nhảy xuống võ đài, trở về chỗ ngồi của mình.

“Lượt tiếp theo là nước Đại Mạc đấu với nước Nam Chiếu!”

Chỉ thấy người thân hình cao lớn ở bên cạnh Thẩm Vân Bác đứng lên. Gia Cát Linh Ẩn nhìn người nọ, từ trên thân người nọ cảm nhận được sự hung tàn ngoan độc.

Sở Lăng Thiên hiển nhiên cũng nhận ra được chỗ khác thường của điện chủ Hắc Ám, y một mực theo dõi người đó, từ dáng đi của người đó cũng phát ra khí thế, trong lòng y chùng xuống: “Người này không đơn giản.”

“Có thể nhìn ra được gì không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

Sở Lăng Thiên lắc đầu, “Xem chiêu thức của hắn mới biết được.”

Gia Cát Linh Ẩn quay đầu nhìn Tiêu U Lam, lúc này vẻ mặt nàng lo lắng, nhìn chăm chăm vào Hà Tần. Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn dừng ở võ đài, âm thầm thay Hà Tần đổ mồ hôi lạnh.

Hà Tần chấp tay, “Xin hỏi cao danh quý tánh của các hạ?”

“Ngươi! Không xứng biết!” Điện chủ Hắc Ám lạnh lùng nói, “Kể yếu không xứng biết tên ta.”

“Đa tạ đã chỉ giáo!”

“Hãy!” Mọi người chỉ thấy trước mắt lóe lên, kiếm của người vận hắc bào đã chĩa vào yết hầu của Hà Tần, chỉ cần kiếm của hắn tiến thêm chút nữa, sẽ chạm vào cổ của Hà Tần ngay. Một chiêu chế địch!

“Đây... Cao thủ này rốt cục là ai? Thái tử Hà Tần vừa rồi đã đánh bại ba vị cao thủ, lần này ngay cả cơ hội xuất chiêu cũng không có đã bị đánh bại.”

“Không thể ngờ được nước Đại Mạc lại có cao thủ như vậy, khó trách Thẩm lão nhân đề nghị thi đấu võ, hóa ra đã sớm có chuẩn bị.” Bạch Vân Phàm thấy Thẩm Vân Bác đang đắc ý, căm giận nói.

“Thái tử Hà Tần, ngươi thua!” Điện chủ Hắc Ám lạnh lùng nói.

“Hà Tần nhận thua!” Hà Tần cười khổ, núi này cao còn có núi khác cao hơn, y không tiếc phơi bày toàn bộ công phu của mình, chính là để muốn nắm được Doanh Xuyên, không ngờ vẫn bị thua, còn thua triệt để như vậy.

Hà Tần xuống võ đài, trở về chỗ ngồi, Tiêu U Lam nhẹ nhàng nắm lấy tay y, an ủi: “Điện hạ, người đã cố hết sức rồi.”

Hà Tần gật đầu, vỗ vỗ tay nàng: “Lam nhi, ta không sao.”

“Ha ha, các vị!” Thẩm Vân Bác đứng lên, lớn tiếng nói, “Cao thủ của nước Đại Mạc ta võ công rất cao cường, quán quân đấu võ không thể nghi ngờ gì sẽ thuộc về hắn. Thất điện hạ, không cần đấu nữa chứ? Để miễn cho người bị thương, Liên lão nhân và Sở lão nhân cùng đến làm phiên ta.”

“Không đấu đã nhận thua, không phải là phong cách của Sở Lăng Thiên ta! Hy vọng lát nữa, bệ hạ vẫn có thể cười được!” Sở Lăng Thiên đứng lên, đi về hướng võ đài.

“Không biết tốt xấu! Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!” Thẩm Vân Bác vẻ mặt mỉa mai, “Ngươi đã muốn mất mặt thì tùy ngươi!”

“Thiên nhi...” Tuy rằng Liên Thương Hải không ưa nhìn Thẩm Vân Bác đắc ý, rất muốn đập tắt dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ của ông ta, nhưng so với an nguy của Sở Lăng Thiên, thì không còn quan trọng nữa.

“Cứu cứu, yên tâm đi!”

“Thiên nhi, ngoại công ủng hộ con!” Thái thượng hoàng cười tủm tỉm nói.

“Chớ nhiều lời!” Thẩm Vân Bác không chờ nổi, hô lớn.

“Thất điện hạ, đắc tội!” Trong mắt điện chủ Hắc Ám ngưng tụ ý lạnh, giết Sở Lăng Thiên, chính là mục đích hôm nay của hắn, nhân lúc này lấy mạng của y, miễn cho đêm dài lắm mộng.

“Xin chỉ giáo!”

Điện chủ Hắc Ám rút kiếm ra, khi hắn còn chưa kịp phản ứng, kiếm của Sở Lăng Thiên đã sắp tới trước ngực hắn. Véo một tiếng, kiếm của Sở Lăng Thiên không ngừng lại, mà trực tiếp cắm thẳng vào ngực hắn, máu tươi tuôn ra từ miệng vết thương. Một chiêu chế địch!

“Điện chủ Hắc Âm, có một số nhiệm vụ, người không nên nhận.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Người...” Điện chủ Hắc Âm hoảng sợ nhìn y, khiếp đảm: “Người là ai? Vì sao biết thân phận của ta?”

“Chiêu thức của người đã bán đứng người!” Sở Lăng Thiên thêm chút sức, kiểm lại đâm sâu thêm vài phân.

“Rốt cục người là ai?” Điện chủ Hắc Âm không gắng gượng nổi, khụy xuống, “Để cho ta chết được nhắm mắt.”

Sở Lăng Thiên cười cười, dùng cử động môi nói ra ba chữ.

“Cửu... người lại có thể là...” Hắc còn chưa nói xong đã tắt thở.

Dưới đài lặng phất như tờ, Sở Lăng Thiên ra chiêu quá nhanh, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, tỷ thí đã xong. Màn tỷ thí giống hệt như lúc này, một chiêu chế địch. Công phu của người mặc hắc bào, đã làm họ trở mắt đứng nhìn, công phu của Sở Lăng Thiên, đúng là vô cùng kinh ngạc.

“Hay hay hay! Thiên nhi của ta quá lợi hại!” Thái thượng hoàng liên tục nói mấy chữ hay, vui vẻ thay Sở Lăng Thiên.

“Không thể ngờ công phu của Thất điện hạ lại cao cường đến thế.”

“Thâm tàng bất lộ.”

“Cũng khó trách Sở Kim Triều đối xử với y khác với những người khác, chỉ bằng công phu này, đã làm cho thiên hạ phải kinh sợ.”

Đấu võ chấm dứt, quán quân thuộc về nước Lăng Nguyệt. Sắc mặt người nước khác có chút khó coi, khó xem nhất phải kể tới Thẩm Vân Bác. Thẩm Vân Bác tức giận đến toàn thân run rẩy, ông nhìn Sở Lăng Thiên, sắc mặt tràn ngập sợ hãi, một chiêu chế ngự điện chủ Hắc Âm, quả thực không phải người! Điện chủ đứng đầu tám điện của Thánh Điện, ai cũng là cao thủ hàng đầu, lại có thể bại dưới tay Sở Lăng Thiên trong nháy mắt. Ông không cam lòng thua như vậy.

“Sở Lăng Thiên, người làm càn!” Thẩm Vân Bác quát lớn, “Tỷ thí quy định không được đoạt tính mạng của kẻ yếu, người lại giết hắn, vi phạm quy tắc! Theo lý phải nên bị hủy tư cách, thắng lợi cuối cùng vẫn là nước Đại Mạc.”

“Hắn thua, là chuyện ai ai cũng thấy. Về phần ta phải giết hắn, là ân oán cá nhân giữa ta và hắn, không có liên quan gì đến tỷ thí cả.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Hừ! Đúng là nói xằng bậy!” Thẩm Vân Bác hét lên. “Hắn là người của nước Đại Mạc ta, làm gì kết ân oán với người?”

“Vậy lạ thật, bộ hạ không biết hắn là điện chủ Hắc Âm sao? Không biết bộ hạ dẫn theo người của Thánh Điện vào hoàng cung nước Đông Lan là có ý định gì?”

“Thánh Điện? Nước Đại Mạc lại có liên hệ với Thánh Điện.”

“Thẩm lão nhân, không phải người có mục đích gì không muốn để ai biết đấy chứ?”

Thanh danh của Thánh Điện ở Đông Lăng Đại Lục không tốt lắm, bởi vì họ luôn có liên quan đến các cuộc chính biến. Bị mọi người chất vấn, sắc mặt Thẩm Vân Bác biến thành màu gan heo: “Cái gì? Hắn là người của Thánh Điện ư? Ngay cả trẫm cũng bị hắn lừa! Thất điện hạ, người vì dân trừ hại, chuyện này cứ theo phán xét của mọi người, trẫm không có ý kiến.”

Kết quả mọi người cùng nhau phán xét chính là Sở Lăng Thiên thắng, nước Lăng Nguyệt đã nắm được một phần ba quyền kinh doanh mỏ vàng và dầu thô.

Tỷ thí tiếp theo chính là đánh đàn.

Người nước Tinh Long dẫn đến cũng không am hiểu cầm nghệ, Bạch Vân Phàm tuyên bố bỏ quyền thi đấu.

Nước Ngạc Nguyệt và Nam Chiếu mỗi nước mời ra một vị nhạc nữ tham gia thi đấu, hai nữ tử đều tài nghệ phi phàm, nhận được đánh giá rất cao. Thẩm Vân Bác khinh thường cười, “Quả thật không tệ, nhưng so

với nhạc nữ ở nước Đại Mạc, thì vẫn còn kém xa.” Lần này, ông đã dẫn theo một nhạc nữ nổi tiếng nhất nước Đại Mạc để đồng hành, trên đường đi ca hát chơi bởi một chút, đàn sáo êm tai, rất vui vẻ.

“Vậy để chúng ta được thưởng thức cầm nghệ của nữ tử nước Đại Mạc đi.” Có người khản trương nói.

“Nguyệt Cơ, người lên đi!” Thẩm Vân Bác nói với một nữ tử ngồi sau ông.

Nữ tử nọ gật đầu, ung dung lên đài, bắt đầu tấu nhạc. Nữ tử diễn tấu một khúc nhạc cầu tình, tiếng đàn uyển chuyển thanh thúy, khi thì thẹn thùng e ấp, khi thì vui sướng, khi thì khiêu khích, khi thì bàng hoàng, làm trái tim người nghe như được gỡ rối. Khúc nhạc chấm dứt, không ít người tung hô.

“Thế nào?” Thẩm Vân Bác kiêu ngạo nói, “Nữ tử nước Đại Mạc, nữ tử bình thường há có thể so sánh sao? Liên lão nhân, còn so nữa không?”

“Đương nhiên phải so rồi!” Liên Thương Hải tức giận nói, “Nữ tử nước Đại Mạc quả thật bất phàm, nhưng mà, nữ tử của nước Đông Lan ta cũng không cam nguyện yếu thế! Mộ Vân, đến lượt con!”

“Dạ, phụ hoàng!”

Liên Mộ Vân cầm nghệ siêu quần, ở nước Đông Lan tiếng tăm lừng lẫy, trận này, Liên Thương Hải tràn đầy lòng tin với nàng. Người thứ tư lên đài chính là Liên Mộ Vân, trước khi bước lên, nàng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn, lúc này đây, ta nhất định không thể bại bởi người.

Tay Liên Mộ Vân đặt nhẹ lên dây đàn, nhẹ nhàng khảy khảy vài nốt. Trước làn điệu hữu tình, chỉ vừa mới bắt đầu, đã đưa tới tiếng khen ngợi không ngớt.

“Hay! Từ lâu đã nghe công chúa Mộ Vân tài nghệ phi phàm, hôm nay được tận tai nghe thấy, đúng là may mắn ba đời.”

“Nhất định đã bỏ không ít công sức học hành, ngay cả cao nhân lánh đời, cũng không đủ sánh cùng công chúa.”

“Một đám người thô tục không có kiến thức.” Thẩm Vân Bác lầm bầm, “Trình độ thưởng thức của người Trung Nguyên cũng chỉ được có thế.”

“Ta cảm thấy, công chúa lợi hại hơn Nguyệt Cơ lúc nãy nhiều!”

“Đừng cãi đừng cãi, nghe công chúa đánh đàn đi.”

Ngón tay Liên Mộ Vân khẽ gảy, giai điệu du dương liền phát ra. Nốt nhạc linh hoạt nhảy múa trong tay nàng, tiếng đàn rất cảm động, như nước chảy róc rách, rót vào lòng người nghe, tiếng nhạc êm tai liên miên không dứt thoát ra giữa các ngón tay nàng, làm cho người ta phải mê mẩn. Khúc nhạc kết thúc, mọi người còn say sưa chưa tỉnh, bên tai còn vương vấn tiếng đàn linh hoạt kỳ ảo kia. Ngay cả người không chuyên tâm nghe như Thẩm Vân Bác, cũng có chút giật mình, sắc mặt ông cũng bắt đầu trở nên khó coi.

“Hay hay hay!” Không biết là ai khởi xướng, giữa sân vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền, “Quá tuyệt!”

“Tiếng đàn của công chúa Mộ Vân, đúng là thiên hạ vô song, quán quân tỷ thí cầm nghệ, nhất định là nàng.”

“Thật hời cho Liên lão nhân, một phần ba quyền kinh doanh lại mất rồi.”

“Người xót gì chứ, ai bảo người ta nuôi một nữ nhi giỏi ở trong nhà. Xem Liên lão nhân cười toe toét chưa kìa.”

“Vậy còn chưa chắc chắn, người của nước Lăng Nguyệt vẫn còn chưa lên đài mà. Ở Lục Quốc Đại Diễn, nước Lăng Nguyệt dựa vào Thất vương phi, đã đạt được không ít lợi ích!”

“Thất vương phi ca múa không tệ, nhưng đàn thì chưa hẳn, nào có ai tinh thông mọi thứ chứ.”

Liên Mộ Vân cười cười, cúi người chào mọi người: “Các vị quá khen rồi.”

“Thiên nhi, Thất vương phi còn so không?” Liên Thương Hải hỏi, ngay cả ông cũng cho rằng, cầm nghệ của người ở đây, không ai thắng được Liên Mộ Vân.

“Đương nhiên.” Sở Lăng Thiên đáp không hề do dự, “Phải tham gia chứ, Linh nhi chỉ cần xuất ra năm phần thực lực là được.”

223. Chương 223: Không Bột Đồ Gột Nên Hồ

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, ung dung bước lên đài. Liên Thương Hải bắt đầu lắc đầu, nếu người không sợ xấu mặt thì cũng không thể để người khác xấu mặt. Ông yêu thương Sở Lăng Thiên là thật, nhưng ông cũng yêu thương nữ nhi của mình. Nhớ tới chuyện Liên Mộ Vân gặp phải khi ở nước Lăng Nguyệt, Liên Thương Hải cảm thấy nếu nàng thua thì đối với Mộ Vân mà nói cũng là chuyện tốt.

Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng gảy dây đàn, tiếng đàn trầm thấp vang lên bốn phía. So với tiếng đàn du dương của Liên Mộ Vân, tiếng đàn của nàng lại trầm thấp mà hồ hững, giữa sự hồ hững lại lộ ra chút bất đắc dĩ cùng đau xót, còn có oán hận nhẹ nhẹ, âm thanh thấm vào lòng, bủa vây lấy mọi thứ. Khiến cho người trong lòng người nghe thấy áp lực không thôi, vội vàng muốn trút hết bức bối trong lòng...

Bỗng nhiên, tiếng đàn sục sôi hẳn lên, mới vừa rồi còn trầm thấp giờ đây lại trào dâng phần nổi. Nốt nhạc không hề thông thả mà một tiếng lại một tiếng dồn dập phát ra, tiếng đàn như ngọn lửa cháy hừng hực, như thanh kiếm mạnh mẽ, bắn ra từ tay của Gia Cát Linh Ẩn. Mọi người đang chìm trong tiếng đàn dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng sát phạt chiến đấu. Tiếng đàn boong boong, lần điệu thần bí, một khí thế ngút trời ừ ừ kéo đến. Tiếng đàn phức tạp lần lượt thay đổi, tiếng nặng tiếng nhẹ lẫn lộn vào nhau. Ngọn lửa càng đốt càng cháy hừng hực, sáng rực một vùng, tung hoành ngang dọc.

Mái tóc đen của Gia Cát Linh Ẩn không gió mà tung bay, ngón tay tuyết trắng thon dài lần lượt thay đổi cách gảy đàn, giống như đàn ong nhảy múa giữa trời đất, như thể chỉ còn lại nữ tử phong hoa tuyệt đại này cùng với tiếng đàn hùng hồn của nàng.

Khúc nhạc kết thúc, thống khoái bao trùm, chỉ còn lại tiếng thở dài bùi ngùi.

“Hay! Hay! Hay!” Thái Thượng hoàng liên tục khen ngợi, liên tục nói hay, “Thủ khúc này vô cùng kỳ diệu, là khúc nhạc hay nhất mà ta từng nghe.”

“Rung động lòng người, đúng là rung động lòng người! Thất vương phi cảm nghệ vô song!”

“So với công chúa Mộ Vân còn hay hơn.”

“Thất vương phi cầm kỳ thi họa, tinh thông mọi thứ, thật sự là nữ tử hiếm có.”

“Trận tỷ thí này, Thất vương phi thắng là không thể nghi ngờ.”

“Hừ. Chút tài mọn!” Thẩm Vân Bác không phục lắm bầm nói, nhưng mà ông không phục cũng không quan trọng, thực lực của Gia Cát Linh Ẩn quá rõ ràng.

Liên Mộ Vân nhìn Gia Cát Linh Ẩn, đáy mắt hiện lên một tia hận ý, dựa vào cái gì? Người cái gì cũng đều hơn ta? Nếu không có người, biểu ca nhất định sẽ cưới ta! Nàng lấy lại bình tĩnh, trên mặt hiện ra mỉm cười: “Biểu tẩu cảm nghệ phi phạm, Mộ Vân thua tâm phục khẩu phục. Chúc mừng biểu tẩu.”

“Công chúa Mộ Vân, đa tạ!”

Kết quả thi đàn, dĩ nhiên là Gia Cát Linh Ẩn thắng.

Sắc mặt Liên Thương Hải thoáng đổi. Gia Cát Linh Ẩn thắng, không chỉ là quán quân, mà là còn một phần ba quyền kinh doanh mỏ vàng cùng dầu thô. Vốn là của nước Đông Lan lại bị nước Lăng Nguyệt đoạt mất. Nữ tử kia rốt cuộc thần thánh ra sao mà chỉ cần tỷ thí có nàng tham dự thì nàng nhất định đứng nhất. Nhưng mà cũng tốt, nước Lăng Nguyệt thắng so với những nước khác thắng còn tốt hơn, Liên Thương Hải chỉ có thể an ủi chính mình.

Hai trận tỷ thí chấm dứt, nước Lăng Nguyệt mang về hai phần ba quyền kinh doanh. Với kết quả của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên nhịn không được vỗ tay tán thưởng nàng. Sở Lăng Hàn cũng vui vẻ không thôi, cao hứng đến mức lôi kéo Mộc Tê thao thao bất tuyệt nói mọi thứ.

So tài nấu ăn, nước Lãng Nguyệt vẫn là Gia Cát Linh Ẩn vào sân. Liên Thương Hải đã sai người chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu nấu ăn mà người dự thi yêu cầu. Người dự thi bước lên trên đài, đứng dàn hàng, bắt đầu nấu. Mỗi người có thời gian là một canh giờ để làm ra món ăn, cuối cùng từ mỗi nước phái ra một người để cho điểm, người đạt được điểm cao nhất sẽ giành chiến thắng. Trong quá trình diễn ra cuộc so tài, những người chấm điểm phải lánh mặt đi để tránh việc cho điểm không công bằng.

Trong sáu người tham gia so tài, chỉ mỗi mình Gia Cát Linh Ẩn là nữ nhân. Bởi vậy trong đám đông, nàng được người ta hết sức chú ý.

“Không nghĩ tới biểu tẩu đúng là đa tài đa nghệ, ngay cả nấu ăn cũng biết.” Liên Mộ Vân nói.

“Con cho rằng nàng ta giống như Đại tiểu thư hay sao, chẳng qua ở trong phủ bị người ta sai bảo như nha hoàn mà thôi, con từng thấy có tiểu thư nhà nào biết nấu ăn chưa.” Trương hoàng hậu khinh thường nói, khóe miệng của bà hiện lên một tia cười lạnh, “Không bột đổ gột nên hồ.”

“Mẫu hậu có ý gì?”

“Rồi con sẽ biết.”

Một lát sau, chỉ thấy một công công thở hồng hộc chạy tới quỳ xuống trước mặt Liên Thương Hải: “Hoàng thượng! Hoàng thượng, không xong rồi, nguyên liệu nấu ăn Thất vương phi cần đã không cánh mà bay.”

“Cái gì?” Liên Thương Hải khiếp sợ, “Vậy hãy mau chuẩn bị lại một phần khác.”

“Hoàng thượng, nguyên liệu nấu ăn Thất vương phi cần cũng không phải là thứ bình thường, sáng sớm nô tài phải đặc biệt ra khỏi cung để chuẩn bị. Bây giờ không có sẵn.”

“Các người làm việc kiểu gì vậy, ngay cả nguyên liệu nấu ăn cũng chuẩn bị không được!”

“Bệ hạ bớt giận.” Gia Cát Linh Ẩn đứng ra, nói với công công, “Người dẫn ta tới ngự thiện phòng xem thử có cái gì có thể dùng được không.”

“Vâng, vương phi nương nương.”

Gia Cát Linh Ẩn cùng công công kia vội vàng rời đi, Sở Lãng Thiên thấy thế cũng đi theo.

Liên Mộ Vân cười cười, “Mẫu hậu, hóa ra là như vậy. Không bột đổ gột nên hồ, lần này để xem nàng ta so tài kiểu gì.”

Trương hoàng hậu nhếch khóe miệng lên, không nói gì.

Trận đấu đã bắt đầu, Gia Cát Linh Ẩn vẫn chưa đến, ngự trù của các nước đều thể hiện bản lĩnh cao cường, đun nấu chiền xào, tiếng xì xèo bên tai không dứt, mùi thơm bốc lên khiến cho người ta có cảm giác thèm ăn.

Nửa canh giờ qua đi, đồ ăn của năm vị ngự trù đã sắp xong xuôi, duy chỉ có Gia Cát Linh Ẩn là vẫn chưa thấy bóng dáng.

“Thất ca cùng Thất tẩu có thể đã xảy ra chuyện gì hay không? Sao còn chưa tới?” Sở Lãng Hàn lo lắng nói.

“Cửu điện hạ, tiểu thư nhất định sẽ không có việc gì.” Mộc Tê nói.

Lại qua một khắc nữa, Mộc Tê vốn bình tĩnh cuối cùng cũng nhịn không được. Nàng lo lắng kiễng chân lên, rốt cục thấy được bóng dáng của Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lãng Thiên: “Tới rồi, tới rồi, Điện hạ cùng tiểu thư tới rồi!”

“Thời gian không còn nhiều!” Sở Lãng Hàn vẫn lo lắng không thôi, “Là ai muốn hại Thất tẩu, Thất tẩu sẽ không để cho người đó được như ý nguyện.”

Gia Cát Linh Ẩn vội vàng đi lên đài, Sở Lãng Thiên thì trở lại chỗ ngồi.

“Thất ca, thế nào? Chúng ta có cần tới hỗ trợ không? Thời gian sắp hết rồi.”

“Không có việc gì.” Sở Lãng Thiên khoát tay, “Linh nhi rất chắc chắn.”

Bởi vì cách khá xa, người ngồi dưới đài không thể thấy rõ món ăn của Gia Cát Linh Ẩn, không biết nàng muốn làm món gì. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy căn bản là không có khả năng làm ra món ăn ngon hơn so với ngự trù.

Bỏ vào nồi, xào lên, đảo muối, hầm nấu, Gia Cát Linh Ẩn làm đâu vào đấy, khi món ăn của ngự trù khác đã xong, món của nàng cũng sắp hoàn thành.

Tất cả các món ăn đều được bày ra trước mắt mọi người, người chấm điểm đi ra, ném theo thứ tự. Tới món ăn ở trước mặt Gia Cát Linh Ẩn bọn họ đều lắp bắp kinh hãi, món ăn này bọn họ chưa từng thấy qua, cũng không biết ném thử thế nào. Món Gia Cát Linh Ẩn làm là tôm hùm hầm ớt cay. Người của nước Đông Lan còn chưa từng nêm qua loài này, chỉ biết đó là một loài bò sát. Ngửi thấy mùi của nó khiến người ta thêm nhô dãi. Nhưng mà con tôm hùm này mình đầy áo giáp không biết nên ăn như thế nào.

Một công công dựa theo chỉ thị của Gia Cát Linh Ẩn, chỉ cho người chấm điểm cách ném thử. Hương vị tôm hùm rất lạ miệng, chất thịt rất ngon, người chấm điểm đều khen ngợi. Những người này ngày thường đều ăn qua ngọc thực, giờ phút này ăn được loại tôm hùm mình đầy vỏ cứng này, đột nhiên sinh ra cảm giác thật khác thường.

Cuối cùng, người chấm điểm tuyên bố điểm số, tiếp đến là một trận xôn xao. Món ăn của Gia Cát Linh Ẩn đạt được số điểm cao nhất. Nàng chỉ dùng thời gian ngắn như vậy liền có thể nấu ra món ăn thật ngon miệng.

Lúc những người chấm điểm biết món ăn này được nấu từ một nữ nhân cũng giật mình không thôi.

“Một nữ tử như Thất vương phi, cũng không phải là ngự trù, lại trong khoảng thời gian ngắn như vậy làm sao có thể nấu ra món ăn ngon như thế!” Bạch Vân Phàm không phục hét lên, “Bản thái tử không tin, mang món ăn kia đến để bản Thái tử ném thử xem.”

“Thái tử nói đúng, trăm cũng không tin!” Thẩm Văn Bác nói tiếp.

Một cung nữ mang đĩa tôm hùm hầm ớt cay đến trước mặt Bạch Vân Phàm, Bạch Vân phàm bóc vỏ một con, cắn vài miếng nuốt xuống.

“Bản thái tử vẫn chưa thấy có hương vị gì cả, thêm một con nữa!” Nói xong hắn lại cầm lấy một con, giả bộ làm động tác gật đầu, “Cũng tạm được.”

“Trăm cũng ném thử xem!” Thẩm Văn Bác liếc bộ dáng của Bạch Vân Phàm, rõ ràng là ăn ngon như vậy. Ông cầm lấy một con, bóc vỏ bỏ vào trong miệng, trong nháy mắt vị giác tràn ngập hương vị vừa thơm ngon vừa tê dại, “Chỉ có vậy.” Miệng nói xong, ánh mắt lại quay ngoác nhìn sang cái đĩa trong tay cung nữ.

“Ta cũng muốn ném thử một chút!” Thái thượng hoàng cũng muốn ném thử xem.

Công công bên cạnh bóc cho ông một con. Thái thượng hoàng vừa bỏ vào miệng liền gật đầu không ngừng, “Ăn ngon! Ăn ngon! Linh nhi, thứ này không phải là bò sát ở dưới nước sao? Còn có thể ăn ư?”

“Hồi bẩm ngoại tổ phụ, con này gọi là tôm hùm, thịt rất ngon lại nhiều dinh dưỡng.”

“Ừ.” Thái thượng hoàng lại sai người bóc cho ông thêm một con nữa, nhìn dáng vẻ của ông giống như hận không thể đem cả bàn ăn bằng hết.

Liên Thương Hải nuốt nuốt nước miếng, “Phụ hoàng, cho con ném thử một chút xem.”

Liên Thương Hải thử một con, liên tục trầm trồ khen ngợi: “Không thể tưởng tượng được loại bò sát này thịt lại tươi ngon như vậy, thật đúng là mỹ vị nhân gian. Món ăn này là thứ ngon nhất, không gì chê được! Nào, để cho tất cả mọi người cùng ném thử một chút!”

Rất nhanh, cả một nồi tôm hùm được ăn sạch sẽ. Sở Lăng Hàn chỉ cướp được một con, y chúi chúi mép, bộ dáng không vui vẻ: “Thất ca, thứ này ăn ngon quá! Sau khi trở về huynh có thể bảo Thất tẩu làm lại một lần nữa không?”

“Dựa vào cái gì?” Sở Lăng Thiên trừng mắt liếc y một cái, nữ nhân của y không cần phải nấu cho nam nhân khác ăn, “Người muốn ăn thì bảo Mộc Tê làm đi.”

“Keo kiệt!”

Ném thử xong mọi người mới ý thức được một vấn đề. Nước Lăng Nguyệt toàn thắng ba trận, quyền kinh doanh mỏ vàng ở Doanh Xuyên cùng quặng dầu mỏ trong năm năm tới toàn bộ đều thuộc về nước Lăng Nguyệt.

Việc đã đến nước này, quy tắc cũng là do sáu nước đặt ra, mấy nước ký chung một thỏa thuận, trong vòng năm năm không được có ham muốn nào. Thảm Vân Bác càng không ngừng ồn ào nhưng cũng không thay đổi được điều gì.

Thi đấu xong đã là buổi tối, Liên Thương Hải sắp xếp bữa tối.

Ngày hôm sau, ngoại trừ mấy người Sở Lăng Thiên còn ở lại, mọi người ở nước khác đều lục tục khởi hành trở về nước. Thái thượng hoàng không nỡ xa huynh đệ Sở Lăng Thiên nên nhất định giữ họ lại vài ngày, chờ qua lễ hội đốt đuốc rồi trở về.

Thái thượng hoàng vẫn nhắc Gia Cát Linh Ẩn làm món tôm hùm, không có cách nào khác nàng đành phải giúp ông làm một nồi để cho ông ăn đủ mới bằng lòng bỏ qua cho nàng. Sở Lăng Thiên thấy mất hứng, y không muốn nàng vì nam nhân khác xuống bếp, cho dù là ngoại tổ phụ của y. Gia Cát Linh ẩn mấy lần bực bội vì sự keo kiệt này của y.

Trong cung Trương hoàng hậu, về mặt Trương hoàng hậu âm trầm, ngồi bên cạnh bà là Liên Mộ Vân. Trương hoàng hậu uống xong một ngụm trà liền nói: “Thất vương phi kia, ta thật sự quá xem thường ả. Ở Lục Quốc Đại Điện ả cũng xuất sắc như vậy?”

“Đúng vậy. Lục Quốc Đại Điện giống như chỉ tổ chức ột mình nàng ta. Người không thấy ngày đó nàng ta rất nổi bật.”

“Nó có thể được Sở Lăng Thiên coi trọng cũng không phải không có lý do. Con lại bị như vậy...” Trương hoàng hậu bất đắc dĩ lắc đầu. Ở Lục Quốc Đại Điện, chuyện ân ái của Liên Mộ Vân cùng với nhị hoàng tử nước Tinh Long khiến những người tham gia Lục Quốc Đại Điện đều biết, nhưng mà ngại thân thể của bọn họ cho nên dù biết cũng chỉ là bàn tán sau lưng.

224. Chương 224: Âm Thầm Tráo Đổi

“Mẫu hậu, đừng nhắc lại chuyện đó nữa!” Liên Mộ Vân tức giận nói, “Dù sao không thể gả cho biểu ca, con cũng không định gả cho bất cứ ai.”

“Nữ nhân kia hại con lắm như vậy, bản cung nhất định không bỏ qua cho nó. Con chờ xem, mẫu hậu sẽ trút giận cho con! Ba ngày sau, là lễ hội đốt đuốc, bản cung sẽ cho nó táng thân nơi biển lửa!”

“Mẫu hậu có kế sách?”

Trương hoàng hậu cười cười, “Yên tâm đi, một ả nha đầu, bản cung muốn trị nó, dễ như trở bàn tay. Cũng do con từng trải qua ít, nên mới thua nó. Mộ Vân, mẫu hậu cảm thấy con thay đổi rồi, từ khi trở về từ nước Lăng Nguyệt, con không còn như trước kia nữa.”

“Thay đổi thế nào?”

Trương hoàng hậu thở dài: “Con trước kia, ngây thơ rạng rỡ, luôn thường xuyên làm nũng với bản cung, như cái áo bông nhỏ, làm ả hậu cảm thấy rất thân thiết, vui buồn giận dữ để thể hiện ra mặt. Con bây giờ, có cảm giác như quá xa cách với mẫu hậu, cũng không nhìn ra được trong lòng con đang suy nghĩ điều gì.”

“Vậy ư? Mẫu hậu nghĩ nhiều rồi.”

“Mẫu hậu biết con đã chịu vũ nhục to lớn ở nước Lăng Nguyệt. Lần này, mẫu hậu giúp con trút giận, để nha đầu thói kia vui thấy ở nước Đông Lan, chính là hy vọng con có thể trở về giống như trước kia.”

“Đa tạ mẫu hậu.”

Lễ hội đốt đuốc ba ngày sau, Gia Cát Linh Ẩn thức dậy từ sáng sớm, nàng gọi Sở Lăng Thiên: “Thất gia, dậy đi, hôm nay phải tham gia lễ hội đốt đuốc, đừng đến trễ.”

“Ngủ thêm chút nữa đi.” Sở Lăng Thiên ôm Gia Cát Linh Ẩn vào lòng, tay y mò mẫm vào trong áo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, “Tối qua vi phu mệt mỏi.”

“Mau lên, không thì lát nữa ngoại tổ phụ sẽ đích thân đến gọi chàng đó!” Gia Cát Linh Ẩn lấy tay bầu vào hông y.

Sở Lăng Thiên rung mình một cái, tay đặt ở nơi đầy đà của nàng cũng nắm chặt hơn: “Linh nhi, đây là nàng chọc vào vi phu đấy nhé, xem ra, tối qua nàng ăn chưa no rồi.” Y xoay người, đè nàng xuống dưới thân, một chân chèn vào giữa hai chân nàng.

“Sở Lăng Thiên, đừng mà! Mau ngồi dậy!” Gia Cát Linh Ẩn đẩy người phía trên ra, y lại không chút nhúc nhích.

“Đừng hả?” Tay Sở Lăng Thiên thâm nhập vào nơi thâm kín kia, “Cơ thể nàng bán đứng nàng rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn e thẹn quay mặt đi: “Mau ra ngoài thôi! Trễ nữa sẽ không kịp.”

“Vi phu đã nói, nàng khiêu khích trước, nên nhất định phải nhận trừng phạt!” Y cúi đầu hôn lên nơi đầy đà của nàng, cơ thể nàng thoáng nhũn ra.

“Cốc cốc cốc!” Tiếng gõ cửa đồng thời vang lên, bên ngoài có tiếng cung nữ truyền vào, “Thất điện hạ, Thất vương phi, nô tỳ phụng mệnh đưa y phục rước lễ đến cho hai người.”

Sở Lăng Thiên ủ rũ rời khỏi thân thể của Gia Cát Linh Ẩn, ngồi dậy mặc xiêm y, lại mặc xiêm y cho Gia Cát Linh Ẩn, hai người cùng ra mở cửa.

“Điện hạ, vương phi, đây là lễ phục cho hội đốt đuốc hôm nay. Hoàng hậu nương nương đặc biệt lệnh cho ti y cục (phòng may y phục) may gấp.”

“Thay bản vương và vương phi tạ Hoàng hậu nương nương.” Sở Lăng Thiên nhận lấy xiêm y, đợi cung nữ đi rồi, y cầm đồ lên nghiêm túc kiểm tra một lượt, ánh mắt dừng ở lễ phục của Gia Cát Linh Ẩn.

“Có vấn đề?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

Sở Lăng Thiên lắc đầu: “Ta luôn cảm thấy mấy ngày nay ánh mắt của Trương hoàng hậu nhìn nàng có hơi lạ. Thứ bà ta đưa đến vẫn nên cẩn thận tốt hơn, chi bằng đừng mặc?”

“Không sao.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Nếu bà ấy đã dày công chuẩn bị, sao ta có thể không biết xấu hổ làm bà ấy thất vọng chứ. Hôm nay chắc tất cả nữ tử đều mặc y phục như nhau, ta không mặc, chẳng phải quái lạ lắm sao? Đến lúc đó ta sẽ chú ý.”

“Vậy nàng phải luôn luôn cẩn trọng, đi theo bên cạnh ta.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn ung dung mặc vào, nếu Trương hoàng hậu thật sự dám làm gì với nàng, bà làm mừng một thì ta sẽ làm ngày rằm, để bà nhìn xem chọc vào Gia Cát Linh Ẩn ta, sẽ có kết cục gì.

Dùng bữa sáng xong, Sở Lăng Thiên bị Thái thượng hoàng triệu kiến, một mình Gia Cát Linh Ẩn sửa soạn đến cung của Trương hoàng hậu. Trên đường, đúng lúc đụng phải một cung nữ đi đưa lễ phục, Gia Cát Linh Ẩn chặn đường nàng ta lại.

“Lễ phục này là đưa cho ai?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Dạ là cho Hoàng hậu nương nương.” Cung nữ bẩm báo chi tiết.

“Vậy à? Cho ta thử xem!”

“Vương phi nương nương, đây là lễ phục của Hoàng hậu, không thể mặc thử.” Cung nữ lo lắng nói.

“Chỉ thử thôi mà, có làm gì đâu!” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ ngang ngược, “Phu quân của bản vương phi là cháu ngoại trai mà Thái thượng hoàng yêu nhất, nếu người dám nghịch ý bản vương phi, bản vương phi sẽ đến trước mặt Thái thượng hoàng cáo trạng người!”

“Vương phi nương nường, van xin nương nường đừng cáo trạng nô tỳ.”

“Vậy đưa xiêm y này cho ta mặc thử.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn có chút mất kiên nhẫn, “Chỉ cần người không nói, ta không nói, Hoàng hậu sao mà biết được. Mau lên đi!” Nói xong, nàng mặc kệ cung nữ, giật lấy xiêm y, chui vào gian phòng bên cạnh.

Một lát sau, nàng cầm bộ lễ phục đi ra, đưa cho cung nữ: “Xiêm y của Hoàng hậu nương nường cũng chỉ có vậy, bản vương phi còn tưởng có gì khác biệt.”

“Vương phi nương nường, hôm nay tất cả các y phục lễ hội đều có màu sắc và hình dáng giống hệt nhau.” Cung nữ lẩm bẩm, “Biết giống nhau còn đòi thử, đúng là có bệnh.”

Gia Cát Linh Ẩn và cung nữ đưa lễ phục cùng nhau đi vào cung của Trương hoàng hậu, Liên Mộ Vân đã ở đó.

“Linh nhi, xiêm y vừa vặn không?” Trương hoàng hậu hỏi.

“Rất vừa người, đa tạ cứu mẫu, cứu mẫu hao tâm tổn trí rồi.”

“Đâu có.” Trương hoàng hậu cười cười, “Chỉ tiện tay mà thôi. Mộ Vân, lễ phục của con ở đâu?”

“Ở trong phòng, lát nữa con về phòng thay.”

“Con mặc thử của ta đi.” Trương hoàng hậu vẫy tay với Liên Mộ Vân, “Để xem công chúa bảo bối của ta, mặc lễ phục vào có xinh đẹp hay không.”

“Dạ, mẫu hậu.” Liên Mộ Vân cùng với cung nữ đang cầm lễ phục, đi vào buồng trong thay đổi.

Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn âm thầm hiện lên vẻ âm u, mới vừa rồi, nàng đã tráo đổi y phục trên người với Trương hoàng hậu, cái nàng mặc bây giờ mới là của Hoàng hậu.

Liên Mộ Vân thay xong lễ phục đi ra, Trương hoàng hậu liên tục trầm trồ khen ngợi: “Đẹp, đẹp thật! Lễ phục này, Mộ Vân con mặc đi.” Bà xoay qua cung nữ đứng bên cạnh, “Mang thêm một bộ khác đến cho bản cung.”

“Dạ, nương nường.” Cung nữ phụng lệnh đi làm.

Trương hoàng hậu nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn mặc lễ phục, trong lòng cười lạnh, tiện nhân, làm hại nữ nhi của ta mất đi tấm thân trong trắng, khiến cho người trong thiên hạ cười nhạo, hôm nay, bản cung sẽ cho người trả một cái giá vô cùng nặng nề!

Lễ phục vốn chuẩn bị cho Gia Cát Linh Ẩn bây giờ đang mặc trên người Liên Mộ Vân. Nàng không biết trong bộ xiêm áo kia có thứ gì hay không, nhưng cách xa nó là tốt nhất.

“Linh nhi, bản cung gọi con đến, chỉ muốn trò chuyện với con, dù sao Thiên nhi cũng là cháu ngoại của Thái thượng hoàng, con cũng hiểu được, nội ngoại có khác, Mộ Dương vẫn luôn là cháu nội đích tôn của ông. Dù ông có thương Thiên nhi cách mấy, thì nước xa cũng không cứu được lửa gần, có rất nhiều chuyện, phải dựa vào chính bản thân Thiên nhi.”

“Cứu mẫu lo lắng nhiều rồi, Thất gia được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, thứ chàng có được đã rất nhiều rồi, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đạt được thứ gì từ nước Đông Lan.”

“Bản cung không phải có ý đó.” Trương hoàng hậu xấu hổ cười cười, quả nhiên là nha đầu lợi hại, ở trước mặt bản cung cũng dám làm càn như thế, “Nếu Thiên nhi cần, nước Đông Lan giúp được gì thì nhất định sẽ giúp.”

“Có những lời này của cữu mẫu, ta cùng Thất gia vô cùng cảm kích.”

“Được rồi, con lui xuống trước đi, nghỉ ngơi một lát, chút nữa cùng mọi người tham gia nghi thức tế thiên.”

“Dạ, cữu mẫu, con xin phép cáo lui.”

Sau khi Gia Cát Linh Ẩn lui ra, sắc mặt Trương hoàng hậu lập tức sa sầm: “Nha đầu này, toàn thân đầy gai, cũng khó trách con lại bại trong tay nó. Nhưng mà muốn đấu với bản cung, còn kém quá xa.”

“Mẫu hậu, rốt cục người muốn đối phó với nàng ta thế nào?” Liên Mộ Vân hỏi.

Trương hoàng hậu cười đắc ý: “Con có thấy bộ lễ phục nó mặc trên người không? Tuy rằng thoát nhìn không có khác biệt gì với những cái khác, kỳ thực mỗi một đường chỉ trên lễ phục kia, đều có dính bột nhôm, e là chỉ một đốm lửa nhỏ, cũng có thể đốt cháy nó. Lúc tế thiên, cố gắng để nó đến gần mỗi lửa, bản cung sẽ khiến nó bị thiêu cháy!”

Liên Mộ Vân hai mắt sáng lên: “Cách của mẫu hậu quả nhiên tuyệt diệu, nàng ta nhất định không nghĩ tới điểm này.”

“Nó chết rồi, mẫu hậu sẽ nói với phụ hoàng con, làm chủ cho con cùng Sở Lăng Thiên, định ra hôn sự.”

Liên Mộ Vân cười xót xa: “Con đã thành ra thế này, cùng biểu ca là chuyện không thể. Chỉ cần nữ nhân kia chết, con đã thấy mãn nguyện rồi.”

“Ôi, đứa con này!”

Trong tẩm cung của Thái thượng hoàng, Sở Lăng Thiên đang cùng Thái thượng hoàng chơi cờ, y cố tình nương tay để ông thắng vài ván. Nhưng mà, Thái thượng hoàng không chịu: “Thiên nhi, con luôn nhường ta, chẳng vui chút nào! Không chơi không chơi nữa!”

“Là tài đánh cờ của ngoại tổ phụ quá giỏi, con luôn toàn lực ứng phó, người xem, lòng bàn tay con đỏ mồ hôi cả rồi này.”

“Trời đang nóng, không đổ mồ hôi mới là lạ đó!” Thái thượng hoàng đứng dậy, vẻ mặt ông đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói với các cung nữ và công công, “Các người lui ra hết đi!”

“Dạ, Thái thượng hoàng.”

Mọi người lui ra, Thái thượng hoàng dẫn Sở Lăng Thiên vào buồng trong, từ trong rương lấy ra một cái lệnh bài, đưa cho Sở Lăng Thiên: “Thiên nhi, con cầm đi, phải bảo quản thật kỹ.”

“Ngoại tổ phụ, đây là?”

“Đây là lệnh bài binh quyền tối cao của nước Đông Lan, có thể điều động quân đội của cả Đông Lan này.”

“Ngoại tổ phụ, không được!” Sở Lăng Thiên thoáng ý thức được tầm quan trọng của lệnh bài này, đây là gốc rễ của cả nước Đông Lan, “Con biết người thương con, nhưng không thể đánh mất nguyên tắc như vậy. Còn nữa, lệnh bài này không phải nên ở chỗ của cữu cữu sao?”

“Ta đã bàn bạc với cữu cữu con rồi!” Thái thượng hoàng híp mắt nói, “Cữu cữu con quả thật là để vương tài giỏi, nhưng Mộ Dương lại không sánh bằng con. Mấy hoàng tử khác, đứa nào cũng kém cỏi, nước Đông Lan này sớm muộn gì cũng bại trong tay của đời chúng nó. Ta cho con lệnh bài này, khi nước Đông Lan lâm vào nguy nan, là để con có thể ra tay cứu giúp, giữ vững giang sơn này cho ngoại tổ phụ. Nếu không ai trong Liên gia có thể đảm nhiệm, vậy con hãy giành lấy giang sơn này.”

“Ngoại tổ phụ, nhưng con họ Sở mà.”

“Một nửa dòng máu trong người con là họ Liên.” Thái thượng hoàng kiên trì nói, “Nếu con không nhận lấy thì ta có chết cũng chẳng nhắm mắt. Mộ Dương, không có tướng để vương.”

“Ngoại tổ phụ...”

“Thiên nhi, nhận đi con!”

“Được rồi, con nhận!” Sở Lăng Thiên biết bất luận y nói gì, ông cũng không chịu nghe, chỉ bằng làm đúng ý ông trước, rồi sau đó tìm cơ hội trả lại.

“Vậy mới là cháu ngoan của ta! Đi thôi, nghi thức tế thiên sắp sửa bắt đầu, lần đầu tiên con tham gia lễ hội đốt đuốc của nước Đông Lan, nhất định phải chơi hết mình.”

“Dạ, ngoại tổ phụ!”

225. Chương 225: Là Công Chúa Hay Là Thất Vương Phi?

Nghi lễ tế thiên ở hoàng cung được cử hành ở một khoảng sân rộng, ngày tế thiên hôm đó thực tế là tế Hỏa thần để Hỏa thần phù hộ bình an, cầu nguyện quốc thái dân an.

Một khâu của nghi thức tế thiên là mọi người nhảy múa quanh đồng lửa, mời Hỏa thần xuống. Gia Cát Linh Ẩn đứng xa xa xem người khác nhảy múa.

Trương hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nghĩ thầm nha đầu thối này thật đúng là cẩn thận. Bà lặng lẽ tiến đến bên người Liên Mộ Vân: “Mộ Vân, con đi mời Gia Cát Linh Ẩn tới gần lửa đi.”

Liên Mộ Vân gật đầu, đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn: “Biểu tấu, chúng ta cùng nhảy đi! Theo cách nói của người Đông Lan thì nhảy múa quanh đồng lửa có thể trừ đi tà khí trên người.”

“Hả? Còn có cách nói như vậy sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Nhưng ta không biết nhảy.”

“Không sao, ta dạy cho tấu!”

“Vậy làm phiền công chúa.”

“Linh nhi!” Sở Lăng Thiên kéo tay nàng, “Ta cùng nhảy với nàng.”

“Biểu ca, đây là điệu nhảy của nữ nhân, huynh tới làm gì?” Liên Mộ Vân cười nói, “Đội muội dạy cho biểu tấu, rồi biểu tấu sẽ dạy lại cho huynh!” Nếu có biểu ca thì nhất định sẽ cứu được nàng ta a, nhất định phải tách huynh ấy ra.

“Không sao đâu.” Gia Cát Linh Ẩn vỗ vỗ tay Sở Lăng Thiên, y không biết nàng đã tráo đổi lễ phục rồi. Xiêm y vốn thuộc về nàng giờ phút này đang mặc trên người Liên Mộ Vân.

Nhìn thấy Sở Lăng Thiên không đi cùng, Liên Mộ Vân rút cục thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà ánh mắt của y vẫn theo sát bên cạnh nữ nhân kia.

Ánh mắt Liên Mộ Vân âm thầm một chút, đáy mắt nhất thời hiện lên vẻ hung ác. Gia Cát Linh Ẩn, để ta nhớ kỹ bộ dạng hiện tại của ngươi, bởi vì chỉ lát nữa thôi khuôn mặt xinh đẹp vô song này của ngươi sẽ còn xấu xí hơn cả quỷ.

Thấy Liên Mộ Vân tiến vào, mọi người liền nhường đường cho nàng, nàng kéo Gia Cát Linh Ẩn đến gần chỗ đồng lửa.

Trong lúc mọi người đang vui cười chỉ nghe oành một tiếng, một người bị lửa bắt lên người, nhanh chóng trở thành bó đuốc sống, người nọ không ngừng la hét á á á.

Tình hình lập tức trở nên hỗn loạn, người bị cháy không ngừng lăn lộn trên đất, có ý muốn dập tắt lửa trên người. Sắc mặt Sở Lăng Thiên sa sầm, phóng tới đám đông, nhìn vào bên trong, ánh mắt cấp tốc tìm kiếm bóng dáng của Gia Cát Linh Ẩn.

“Thất gia, ta ở đây!” Gia Cát Linh Ẩn bước đến bên cạnh y, “Ta không sao!”

Sở Lăng Thiên thở ra nhẹ nhõm: “Nha đầu ngốc, làm ta sợ muốn chết!”

Bên ngoài đám người, Trương hoàng hậu không nhanh không chậm nhấp ngụm trà: “Ai da, các người còn đứng đó làm gì? Nhanh đi múc nước đi! Còn nữa, mau tới xem sao lại thế? Có người bị cháy!” Trương

hoàng hậu cười lạnh, chờ cho nước tới thì Gia Cát Linh Ẩn cũng mất mạng rồi. Tiểu nha đầu, đây là kết cục của việc tổn thương Mộ Vân, thật sự là quá nhẹ nhàng cho người!

Trương hoàng hậu đang đắc ý, chỉ nghe người bên trong đều hô công chúa. Bà nhất thời có dự cảm không rõ ràng, bà vội vàng chạy tới chỗ đám người, giữ chặt một cung nữ, “Rốt cuộc là ai bị cháy?”

“Nương nương, là... là...” Trong lòng cung nữ run sợ nói, “Là công chúa.”

“Là công chúa hay là Thất vương phi?” Trương hoàng hậu không tin hỏi lại.

“Là công chúa!”

“Cái gì?” Hoàng hậu đẩy đám người ra, chỉ thấy một người bị cháy sạch đến hoàn toàn thay đổi đang nằm trên đất, làn da trên người bị thiêu trụi, máu thịt bên trong lộ ra ngoài. Cũng may mọi người hành động nhanh nhẹn, nếu không Liên Mộ Vân đã sớm mất mạng! Nhìn thấy bộ dạng của Liên Mộ Vân, Trương hoàng hậu điên cuồng gào lên: “Mộ Vân! Mộ Vân! Sao con lại biến thành như vậy? Mau truyền thái y! Ngự y ở đâu?”

Bốn năm ngự y vội vàng đỡ Liên Mộ Vân lên. Nhìn bộ dáng của nàng, cho dù cứu sống cũng sẽ biến thành người khác. Trương hoàng hậu theo sau, không để ý hình tượng mà chạy, bà không còn quan tâm xem Gia Cát Linh Ẩn thế nào, cứu sống Mộ Vân mới là điều quan trọng nhất hiện giờ!

Trong mắt Sở Lăng Thiên còn chút kinh hãi, y kéo tay Gia Cát Linh Ẩn. Trong khoảnh khắc vừa rồi y nghĩ người bị cháy là Gia Cát Linh Ẩn, giọng của y khàn đi: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

“Lễ phục của ta thực sự có vấn đề.” Gia Cát Linh Ẩn kéo Sở Lăng Thiên qua một bên, đem chuyện đổi lễ phục nói cho y biết, “Ta chỉ nghĩ rằng không nên mặc bộ lễ phục kia, không nghĩ tới lại là như vậy!” Nghĩ lại Gia Cát Linh Ẩn cũng có chút sợ, “Trương hoàng hậu ra tay cũng độc ác thật.”

Ánh mắt Sở Lăng Thiên ngưng tụ lãnh ý: “Bà ta muốn lấy mạng của nàng mà, còn tàn nhẫn như vậy.” Lòng y nhói lên đau đớn, Trương hoàng hậu, Liên Mộ Vân bị cháy thành như vậy cũng không đủ để bù lại sai lầm của bà!

Bởi vì Liên Mộ Vân gặp phải chuyện thảm thương nên nghi lễ tế thiên không cách nào tiếp tục được. Công chúa bị thương khiến lòng người hoảng sợ, tất cả cung nữ, nô tài tham gia nghi lễ tế thiên đều hoảng sợ bất an, rất sợ vì chính mình không làm tốt nên gây ra hậu quả như vậy.

Trong phòng Liên Mộ Vân, Trương hoàng hậu không ngừng lau nước mắt, vẻ mặt của mỗi ngự y đều vô cùng nghiêm trọng.

“Công chúa thế nào rồi?” Liên Thương Hải lo lắng hỏi.

“Hồi bẩm hoàng thượng, công chúa kinh hãi quá độ nên vẫn còn hôn mê. Công chúa bị bỏng đến hai phần ba, đặc biệt là ở trên mặt, sẽ không thể khôi phục lại bộ dạng như trước kia được.” Ngự y cẩn thận trả lời, sợ chọc giận Liên Thương Hải.

“Đồ vô dụng!” Trương hoàng hậu lớn tiếng quát, “Các người nếu không chữa khỏi được cho công chúa bản cung sẽ lấy đầu của các người! Có nghe thấy không! Đem công chúa nguyên vẹn trả lại cho bản cung, nếu không hãy mang đầu tới gặp bản cung!”

“Hoàng hậu nương nương, vi thần nhất định sẽ dốc hết sức!”

“Hết sức? Điều bản cung muốn không phải là hết sức mà là nhất định phải chữa khỏi cho công chúa!”

“Được rồi, đừng làm ồn nữa!” Liên Thương Hải liếc mắt nhìn Trương hoàng hậu một cái, rồi nhìn các ngự y đang run rẩy quỳ trên mặt đất, nói, “Các người nhất định phải hết sức chữa trị, chữa được đến mức nào thì làm tới mức ấy. Người đâu, đi kiểm tra xem nguyên nhân cháy là gì!”

Trương hoàng hậu lau nước mắt, trong mắt hiện lên một tia âm lãnh. Bà không biết hiện giờ Gia Cát Linh Ẩn như thế nào, vì sao người cháy là Mộ Vân mà không phải là ả? Chẳng lẽ có người đưa nhảm lễ phục?

Lúc này, Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn đi vào tẩm cung của Liên Mộ Vân, lúc này Gia Cát Linh Ẩn nhất định muốn tới xem thử, nếu không, làm sao có thể đả kích được Trương hoàng hậu chứ?

“Cửu cửu, cửu mẫu, biểu muội thể nào rồi?” Sở Lăng Thiên thân thiết hỏi, “Sao tự nhiên lại bị cháy?”

“Đang điều tra.” Liên Thương Hải thở dài, nhìn thấy bộ dáng của Liên Mộ Vân liền đau lòng.

Trương hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn không chút tổn hại gì trong lòng nhất thời phần nộ không thôi, nhưng lại không dám bộc phát ra. Trong lòng bà đoán nhất định là có người mang nhầm lễ phục, chứ hoàn toàn không biết là việc làm của Gia Cát Linh Ẩn. Bà trút hết chuyện Liên Mộ Vân bị thương lên người Gia Cát Linh Ẩn.

“Thất vương phi, lúc ấy con ở cùng một chỗ với Mộ Vân, vì sao nó bị cháy, hẳn con là người biết rõ nhất!” Trương hoàng hậu chậm rãi nói, “Con ở cùng với nó, nó bị thương nghiêm trọng như thế, con lại không tổn hại một sợi tóc nào khiến bản cung không thể không hoài nghi con, con đã làm gì với Mộ Vân.”

“Nàng nói vậy bực gì vậy?” Liên Thương Hải tức giận nói, “Linh nhi, Hoàng hậu đau quá lòng, con không cần để trong lòng.”

“Con hiểu, cửu cửu.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Cửu mẫu nghi ngờ là chuyện thường tình. Nhưng mà, lúc ấy tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, công chúa đột nhiên bị cháy, thật sự không có liên quan gì đến con.”

“Hừ, ngụy biện!”

Thời gian qua mấy nén hương, những người đi điều tra rất nhanh đã có tin tức, nói tất cả mọi người đều nhìn thấy là y phục của công chúa bị bén lửa, hơn nữa lại cháy rất nhanh, liền lan ra toàn thân.

Trương hoàng hậu cả kinh, quả nhiên là y phục có vấn đề.

Nghe bẩm báo xong, Liên Thương Hải lập tức sai người gọi người của ti y cục đến. Ánh mắt Trương hoàng hậu bất an nhìn xung quanh, người của ti y cục đến có thể nói ra chuyện bà muốn mưu hại Gia Cát Linh Ẩn hay không. Trong mắt bà hiện lên một tia giao hoạt: “Hoàng thượng, nơi này giao cho thần thiếp đi, người bên thì cứ đi trước, thần thiếp sẽ cho người bẩm báo lại với người.”

“Ừ, cũng được.” Liên Thương Hải gật đầu, “Có tin tức gì phải nói với trẫm trước tiên.”

“Dạ, thần thiếp tuân mệnh.”

Hai canh giờ sau, Liên Thương Hải nhận được tin đã điều tra ra được là Gia Cát Linh Ẩn động tay động chân trên lễ phục của Liên Mộ Vân nên mới gây ra bi kịch này. Liên Thương Hải tức giận sai người đi gọi Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn đến. Nghe vậy Thái thượng hoàng cũng chạy tới đây, ông thực thích đứa cháu dâu này nên không thể để cho Liên Thương Hải trừng phạt nàng.

“Thương Hải, trước tiên con phải điều tra rõ ràng mọi chuyện đã, không thể để Linh nhi bị oan được, nó không phải là người như vậy.” Thái thượng hoàng nói.

“Phụ hoàng, đã điều tra rõ ràng rồi, nếu không con cũng sẽ không mạo muội triệu nó đến đây!” Sắc mặt Liên Thương Hải âm trầm. Ông đối với Gia Cát Linh Ẩn có một loại tình cảm phức tạp, ông khâm phục nàng quả cảm, tài nghệ cao siêu, nhưng lại căm ghét nàng. Tuy rằng ở Lục Quốc Đại Điện, Liên Mộ Vân muốn hại nàng nhưng trong lòng ông vẫn luôn bảo vệ nữ nhi của mình. Nếu lần này đúng là nàng hạ thủ thì chính là khiêu chiến với giới hạn cuối cùng của ông.

“Sao ta lại có cảm giác Linh nhi không phải là người bụng dạ độc ác như vậy?” Thái thượng hoàng biện bạch, “Trong này nhất định là có hiểu lầm gì đó.”

“Phụ hoàng, ở Lục Quốc Đại Điện là nó hại Mộ Vân, còn có chuyện gì nó làm không được nữa chứ?” Trương hoàng hậu không vui nói, “Mộ Vân là cháu gái của người, sao người có thể nguyền tin tưởng một nữ nhân không có quan hệ gì với mình cùng không tin tưởng Mộ Vân chứ?”

“Ai nói nó không có quan hệ gì với ta?” Thái thượng hoàng tức giận nói, “Hoàng hậu, người là người đứng đầu hậu cung lại nói ra những lời như vậy sao gọi là mẫu nghi thiên hạ?”

Trương hoàng hậu không phục nhìn Thái Thượng hoàng, ngậm miệng lại.

“Thái thượng hoàng, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Thất điện hạ cùng Thất vương phi tới rồi.”

“Mau truyền!”

Đi vào trong điện của Liên Thương Hải, sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn không đổi, trấn định tự nhiên. Nàng nhìn về phía Trương hoàng hậu, Trương hoàng hậu làm chuyện xấu lại đi cáo trạng trước, chỉ trích nàng là hung thủ hại Liên Mộ Vân, đúng lúc nàng cũng không muốn cho qua mọi chuyện như vậy.

Về mặt Liên Thương Hải uy nghiêm, sắc mặt trầm trọng nhìn Gia Cát Linh Ẩn. Nếu là nữ tử bình thường nhìn thấy vẻ mặt của ông như vậy sẽ sợ tới mức lạnh run người rồi, giờ phút này ngay cả hoàng hậu cũng không dám mở miệng. Gia Cát Linh Ẩn đón nhận ánh mắt của ông, trong mắt nàng không hề sợ hãi, khí thế cũng không hề thua kém ông nửa phần.

“Thất vương phi, chuyện Mộ Vân bị lửa thiêu, người hãy cho trăm một lời giải thích.” Liên Thương Hải âm trầm nói.

“Chuyện này không có liên quan gì đến con thì làm sao con giải thích cho bệ hạ được? Không lẽ muốn con bịa chuyện ra sao? Vậy thì đúng là có phần khó khăn.” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

226. Chương 226: Tiệp Nhân, Ta Giết Người

“Người còn ngại biện!” Trương hoàng hậu thấy dáng vẻ của Gia Cát Linh Ẩn, nhin không được phần nộ quát, “Bản cung đã điều tra rõ ràng, trên đường cung nữ mang lễ phục đến cho bản cung, người đã cầm bộ lễ phục ấy, nhất định là lúc đó, người đã động tay vào lễ phục. Vốn định hại bản cung, kết quả là hại Mộ Vân. Hoàng thượng, Thất vương phi có ý đồ mưu hại bản cung, theo luật lệ, phải ban chết!”

“Hoàng hậu nương nương, chuyện này rất hệ trọng, nên tra rõ ràng rồi hẵng nói.” Sở Lăng Thiên nắm lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn, ban chết cho nữ nhân của y, còn chưa có ai có được bản lĩnh này.

“Sự tình đã rất rõ ràng!” Hoàng hậu chỉ vào tiểu cung nữ quỳ trên đất, “Cung nữ này đã khai rõ ràng với bản cung, Thất vương phi, người còn có gì để nói?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Con quả thật có lấy lễ phục của Hoàng hậu nương nương, nhưng mà con chẳng động gì đến nó cả, chỉ là đổi bộ lễ phục trên người con thôi. Nếu không đổi, người bị lửa thiêu chắc chắn là con. Không phải con nên hoài nghi, có người muốn gây bất lợi cho con?”

“Đang yên đang lành, người đổi lễ phục làm gì? Rõ ràng trong lòng có ý xấu!”

“Bởi vì con cảm thấy bộ lễ phục con mặc không vừa người lắm, liền thử cái của Hoàng hậu nương nương, không ngờ lại vừa vặn như vậy. Đến cung của người, con vốn chuẩn bị nói với người chuyện này, lại đúng lúc thấy công chúa mặc nó rất vừa người, nên không nói nữa.”

“Nói xằng! Hoàng thượng, đừng nghe nó nói bậy!”

“Hoàng thượng, thần nữ cảm thấy chuyện này chắc hẳn phải tiếp tục điều tra thêm, bởi vì đây chưa phải là chân tướng. Thần nữ cảm thấy, có vài điểm đáng ngờ cần tra rõ hơn. Tại sao lại cấp cho thần nữ bộ lễ phục có mờ ám? Trên bộ lễ phục kia, có cái gì khác biệt? Hết thấy chuyện này, do ai ở đằng sau xúi giục, muốn đẩy thần nữ vào chỗ chết?”

Trương hoàng hậu cười lạnh: “Thất vương phi, người đúng là biết nói xằng bậy lắm. Chân tướng chỉ có một, chính là người động tay động chân vào lễ phục của bản cung, đổi lễ phục gì chứ. Cái gì mà lễ phục cho người có mờ ám, hoàn toàn là chuyện giả dối không có thật.”

“Hoàng thượng, cách nói của Linh nhi và Hoàng hậu không thống nhất, ta nghĩ, nếu con đã tra, không thể vì lời nói một phía của Hoàng hậu liền nhận định chuyện này do Linh nhi làm.” Thái thượng hoàng nói, “Đây là lần đầu tiên Linh nhi đến nước Đông Lan, nếu thực sự có người ra tay với nó, tuyệt không thể tha!”

“Phụ hoàng, nhân chứng vật chứng đều có...” Liên Thương Hải hơi khó xử, ông tình nguyện tin tưởng chuyện này là do Gia Cát Linh Ẩn làm.

“Bệ hạ...” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Đối với chuyện may lễ phục lần này, ti y cực nhất định vô cùng xem trọng, nơi đó hẳn là có kích thước của mỗi người. Hơn nữa, con tin rằng, kích thước của mỗi người là khác nhau. Chỉ cần đem tất cả lễ phục ra đo kích thước lại một lần, đối chiếu với kích thước ban đầu, vậy thì bộ nào không có cũng có thể biết được, bộ con đổi đi có phải của Hoàng hậu nương nương hay không.”

“Vậy thì sao?” Trương hoàng hậu lạnh lùng hỏi.

“Vậy thì có thể chứng minh bộ lễ phục bị cháy đó vốn là của con, và có thể chứng minh có người đã động tay động chân lên nó. Tìm ra căn nguyên, tra hỏi những người phụ trách may lễ phục ở ti y cực nhất định có thể tra ra manh mối khác.”

“Còn có chuyện này?” Liên Thương Hải nhíu mày, Gia Cát Linh Ẩn nói có chuyện lạ, ông cũng có chút do dự, ông nói với nội thị bên người, “Người đến ti y cực bảo người ở đó đưa toàn bộ kích thước của mọi người tới đây, còn có cung nữ phụ trách may lễ phục cho Thất vương phi, cũng gọi đến đây.”

“Đợi đã!” Thái thượng hoàng nói với một cô cô đứng cạnh ông, “Người đi đi!”

Liên Thương Hải bất đắc dĩ lắc đầu, ý của Thái thượng hoàng là không tin ông.

Tay Trương hoàng hậu bấu chặt vào thành ghế, bà không ngờ Gia Cát Linh Ẩn lại suy nghĩ thấu đáo như vậy, ngay cả chuyện này cũng có thể nghĩ đến. Nếu người của ti y cực không chịu nổi tra khảo, vậy không phải sẽ khai ra bà sao? Lần đầu tiên bà cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng trong lòng vẫn còn chút may mắn, bà ở hậu cung tung hoành nhiều năm như vậy, không có lần nào mà không thoát được.

Người của ti y cực nhanh chóng thu thập hết tất cả lễ phục lại, Gia Cát Linh Ẩn cũng bảo Mộc Tê đưa lễ phục của nàng đến. Trải qua kiểm tra đối chiếu, bộ lễ phục của Gia Cát Linh Ẩn đúng là của Hoàng hậu. Còn bộ bị thiếu quả thực là của Gia Cát Linh Ẩn.

Cung nữ phụ trách may lễ phục quỳ trước mặt mọi người, toàn thân run rẩy.

Liên Thương Hải nhìn nàng, thấp giọng hỏi: “Người nói xem, lễ phục của Thất vương phi, có đúng là có người đặc biệt dặn dò không? Thành thật trả lời cho trẫm.”

“Bẩm Hoàng thượng, một mình nô tỳ may hơn mười bộ, không xác định được bộ nào là của Thất vương phi. Nhưng có một bộ, dường ti đại nhân căn dặn nô tỳ, tất cả đường chỉ đều phải nhúng qua bột nhôm một chút.”

“Người còn nhớ rõ kích thước bộ lễ phục ấy không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Dạ nhớ, bởi vì dường ti đại nhân cố ý dặn dò, cho nên nô tỳ đặc biệt để ý.” Nói xong, cung nữ nọ nói ra số đo nàng nhớ, đúng lúc hợp với kích cỡ của Gia Cát Linh Ẩn.

“Bột nhôm gặp lửa sẽ sinh nổ mạnh, đây là có người cố ý sắp đặt, mục đích chính là muốn lấy mạng của Linh nhi.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói, “Cứu cứu, chuyện này xin cứu cứu tra rõ!”

Liên Thương Hải cũng không ngờ được sự tình diễn biến thành như vậy, ông đâm lao đành phải theo lao, không tra, Sở Lăng Thiên và Thái thượng hoàng nhất định không chịu, tiếp tục tra, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Hoàng thượng, do dự cái gì? Nhất định phải tra ra ngọn ngành!” Sắc mặt Thái thượng hoàng vô cùng khó coi, yêu ai yêu cả đường đi mà, “Đưa dường ti đại nhân đến Hình bộ, nghiêm hình tra khảo.”

“Phụ hoàng...” Toàn thân Trương hoàng hậu run rẩy, “Con đi xem thử, con muốn đích thân tra khảo!”

“Không cần!” Thái thượng hoàng liếc Trương hoàng hậu, trong mắt có thâm ý, “Đợi kết quả là được rồi! Người của Hình bộ sẽ thẩm vấn!”

Trương hoàng hậu đành chịu, trở về chỗ ngồi bắt đầu nhấp nhẩm bất an. Thời gian trôi qua, lòng bà càng lúc càng không yên, trong lòng như có tảng đá lớn đè nặng, bà chưa từng thấy khủng hoảng thế này. Nhìn vẻ trấn định lạnh lùng của Gia Cát Linh Ẩn, bà lại cảm thấy rùng mình.

“Hoàng hậu, nàng sao vậy? Thấy không khỏe ư?” Nhận thấy vẻ khác thường của Trương hoàng hậu, trong lòng Liên Thương Hải dường như đoán ra được gì.

“Không... Không có gì. Chỉ là lo lắng cho Mộ Vân, thần thiếp muốn đi xem nó.”

“Có ngự y ở đó, con đi cũng không giúp được gì.” Thái thượng hoàng nói, “Vẫn là giúp Mộ Vân tìm ra thủ phạm quan trọng hơn. Con ngồi đó đi, Mộ Vân có tin tức gì thì ngự y sẽ đến báo.”

“Dạ, phụ hoàng.” Tim Trương hoàng hậu đập mạnh, hai lần muốn rời đi đều không thực hiện được, bà đành ngồi xuống, đợi khoảnh khắc kia tới.

Hình bộ nhanh chóng truyền đến tin tức, chuông ti của ti y cục khai rằng là Hoàng hậu dặn nàng làm vậy.

Sắc mặt Trương hoàng hậu thoáng trắng bệch, rốt cục cũng đến. Môi bà run rẩy, một câu cũng nói không nên lời!

“Tiện nhân!” Thái thượng hoàng tức giận đến run người, “Kẻ lòng dạ độc ác như ngươi, lại dám hãm hại Linh nhi, còn hại Mộ Vân biến thành như vậy! Hoàng thượng, mau đuổi tiện nhân này ra khỏi cung ngay!”

“Hoàng thượng, phụ hoàng, con không có! Thiếp không có!” Trương hoàng hậu quỳ xuống trước mặt Liên Thương Hải và Thái thượng hoàng, ngụy biện: “Thần thiếp không có làm gì. Chuông ti nhất định là hãm hại thần thiếp.”

“Sao nàng ta có thể hãm hại nàng?” Liên Thương Hải vẻ mặt bình tĩnh, “Trước giờ trẫm chưa từng nghĩ, nàng lại là một người độc ác đến thế!”

“Hoàng thượng, là lỗi tại phụ hoàng, phụ hoàng đã cưới một người như thế cho con làm Hoàng hậu, phụ hoàng không còn mặt mũi để đi gặp tiên hoàng nữa.” Thái thượng hoàng vừa lắc đầu, vừa nói.

“Phụ hoàng, là nhi thần sơ suất! Người đầu, lãnh chỉ! Trẫm phế truất ngôi vị hoàng hậu của Trương Yến, biếm làm thứ dân! Lập tức trục xuất khỏi hoàng cung!”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng!” Trương hoàng hậu gào lên đến tê tâm liệt phế, “Đừng mà! Thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp nguyện nhận lấy trừng phạt. Cầu xin Hoàng thượng đừng phế thiếp, cầu xin hoàng thượng nể mặt Mộ Dương và Mộ Vân, tha cho thần thiếp một lần đi.”

“Ngươi còn dám nhắc đến Mộ Vân?” Nghĩ đến tình trạng thê thảm của Liên Mộ Vân, Liên Thương Hải nổi cơn thịnh nộ, “Nếu ngươi còn dây dưa, trẫm không ngại ban cho ngươi ly rượu độc!”

“Hoàng thượng...” Trương hoàng hậu tuyệt vọng, bà nhìn Gia Cát Linh Ẩn, đột nhiên cầm thanh đao, vọt về phía nàng, “Tiện nhân, ta giết ngươi!”

Hành động của Trương hoàng hậu làm mọi người hoảng hốt, ngay khi thanh đao của bà sắp chạm đến ngực của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên đánh ra một chuông, cơ thể bà như điều đứt dây bay về phía sau, âm một tiếng, rơi xuống đất, trong miệng học ra ngụm máu. Trương hoàng hậu giật giật mấy cái, ánh mắt mở trừng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nằm im.

“Cứu cứu, xin lỗi, mới vừa rồi nhanh quá, không có chừng mực.” Sở Lăng Thiên nói.

Liên Thương Hải thở dài, “Thôi, gian ngoan ngu xuẩn, là nàng tự tìm lấy, trách không được con!”

Trương hoàng hậu khi chết, đã bị gạch bỏ tên hoàng hậu, bởi vậy không có tang lễ phong quang, mấy nô tài dùng chiếu quấn lại, qua loa hạ táng. Bà tuyệt đối không ngờ, chỉ một nha đầu, phải lấy mạng của bà ra đổi.

Hôm sau, nhóm người Sở Lăng Thiên liền khởi hành quay về nước Lăng Nguyệt, lúc họ đi, Liên Mộ Vân còn chưa tỉnh lại. Thái thượng hoàng đưa họ một đoạn, mới lưu luyến hồi cung.

Họ trở về nước Lăng Nguyệt, người âu sầu nhất chính là Sở Lăng Hiên. Từ sau khi điện chủ Hắc Ám đến Đông Lan, thì bất vô âm tín. Chuyện xảy ra ở nước Đông Lan càng không ngừng lan truyền đến nước Lăng Nguyệt, trong cuộc đấu võ, điện chủ Hắc Ám đã bị Sở Lăng Thiên giết chết. Lại nhìn thấy Sở Lăng Thiên lông tóc không tổn hao quay về Lăng Nguyệt, hẳn tin điều đó là thật.

Sở Lăng Thiên, thân thủ của người lại có thể phi phạm đến thế?

Trong khoảng thời gian này, thế cục ở Lăng Nguyệt cũng đã xảy ra một ít biến hóa, binh quyền thu hồi lại từ tay của Tiêu gia, Sở Kim Triều giao cho Sở Lăng Dực. Vị trí thái tử của Sở Lăng Dực, nhìn như ngày càng vững chắc, nhưng Hoàng hậu lại chẳng thấy yên tâm, Sở Lăng Thiên vẫn là mối họa khiến bà đau đầu. Cuộc xung đột giữa Gia Cát Linh Ẩn và Trương hoàng hậu ở nước Đông Lan, bà cũng nghe một ít, nha đầu kia đúng là họa tinh.

“Tiêu Ôn, chuyện bản cung bảo người đi tìm Gia Cát tứ tiểu thư, đã làm xong chưa?” Hoàng hậu hỏi.

“Nương nương, đã tìm được chỗ ở của tiểu thư Như Nguyệt.”

“Người đưa nàng tiến cung, bản cung có biện pháp sắp xếp nàng vào Thất vương phủ.”

“Thất vương phi...”

“Bản cung nạp trắc phi cho Sở Lăng Thiên, nó dám có ý kiến!”

Ngày hôm sau, khi Gia Cát Linh Ẩn tiến cung thỉnh an, nhìn thấy Như Nguyệt ở trong cung của Hoàng hậu, ngoại trừ nàng ta ra, còn có hai nữ nhân da ngăm đen, thân hình thô kệch cũng ở đó.

“Tam nha đầu, ở Đông Lan có quen không?” Hoàng hậu biết chuyện nàng gặp phải ở nước Đông Lan, còn cố ý hỏi.

“Cũng quen.” Gia Cát Linh Ẩn ngắn gọn đáp.

“Trở về là tốt rồi! Thời gian con không ở đây, bản cung hơi nhớ. Đúng rồi, Tam nha đầu, con với Thiên nhi thành thân cũng hơn nửa năm rồi, sao bụng con chưa rục rịch?”

“Con và Thất gia không gặp, từ từ sẽ đến.”

“Các con không gặp nhưng bản cung và Hoàng thượng gặp. Theo lý, chưa đến nửa năm phải có tin vui rồi chứ, có phải sức khỏe của con có vấn đề không?”

227. Chương 227: Sở Lăng Thiên, Chàng Là Đồ Khốn!

“Lục điện hạ cùng Đại tỷ cũng chưa có tin vui gì mà?” Gia Cát Linh Ẩn chuyển hướng đến trên người Gia Cát Hồng Nhan.

“Các con không giống nhau.” Hoàng hậu nói, “Thiên nhi một lòng với con. Không có con là một trong bảy tội lớn. Tam nha đầu, vì không để cho Thiên nhi vô hậu nên tự bản cung làm chủ, cho Như Nguyệt làm trắc phi của Thiên nhi, còn Lưu Vân cô nương và Cẩm Vân cô nương làm thị thiếp của Thiên nhi.”

Gia Cát Linh Ẩn đáng giá hai nữ tử cao lớn thô kệch kia. Lưu Vân, Cẩm Vân, tên thật ra rất dễ nghe, đáng tiếc không làm cho người ta liên hệ được với bộ dạng của họ. Nàng xác định Hoàng hậu tìm hai người kia cho Sở Lăng Thiên không phải đơn giản để sinh con nối dõi. Bà tìm Như Nguyệt là có mưu tính gì?

“Đa tạ mẫu hậu, người, trước hết con xin dẫn về Thất vương phủ.”

Ngoài dự liệu của Hoàng hậu, Gia Cát Linh Ẩn thế nhưng một chút cũng không có phản đối, trực tiếp nhận lời, bà chuẩn bị một loạt lí do cuối cùng đều không dùng được, “Tam nha đầu hiểu chuyện, bản cung rất thích. Các người vào Thất vương phủ, mọi chuyện đều phải nghe theo sự sắp xếp của Thất vương phi, biết chưa?”

“Dạ, Hoàng hậu nương nương.”

Trên khuôn mặt ngăm đen của Lưu Vân cùng Cẩm Vân tràn đầy thẹn thùng. Trong mắt Như Nguyệt lại sáng ngời. Thất điện hạ, ta cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận làm nữ nhân của người.

“Tốt lắm, các người đều trở về sớm đi. Thiên nhi cũng vất vả nên chú ý đến thân thể.”

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

Ba người Như Nguyệt, Lưu Vân, Cẩm Vân đi theo Gia Cát Linh Ẩn cùng nhau trở lại Thất vương phủ. Tình cảnh này khiến cho những người trong Thất vương phủ đều phải kinh hô. Gia Cát Linh Ẩn triệu Ứng tổng quản đến, bảo ông căn cứ thân phận bố trí viện, sau đó lại nói với mấy người kia.

“Các người đã tới Thất vương phủ rồi thì phải nhanh chóng sinh con cho vương gia.” Gia Cát Linh Ẩn lấy ra tượng bạch ngọc quan âm mà trước kia Hoàng hậu tặng nàng, “Đây là Quan Âm tổng tử Hoàng hậu đã cầu được, bản vương phi cúng bái ở giữa Phật đường, mỗi ngày các người phải tới bái lạy hai canh giờ. Làm liên tục một trăm ngày rất nhanh có thể mang thai.”

“Vương phi, còn người?”

“Các người muốn hỏi vì sao ta vẫn chưa mang thai? Bởi vì ta không có thời gian bái lạy! Bản vương phi công việc bận bịu, nhiệm vụ khai chi tán diệp giao cho các người hoàn thành!”

“Tạ ơn vương phi!” Lưu Vân cùng Cẩm Vân vui vẻ nói.

Như Nguyệt lạnh lùng liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, thầm nghĩ người sao có thể có lòng tốt như vậy? Nàng lại nhìn hai người Lưu Vân cùng Cẩm Vân, đúng là hai nữ nhân ngu xuẩn.

Buổi tối Sở Lăng Thiên hồi phủ chỉ thấy một nữ tử xa lạ chào đón: “Thất điện hạ, người đã về?”

Y tập trung nhìn, nhận ra là Như Nguyệt liền ngăn người, “Sao người lại ở trong này?”

“Vương gia có điều không biết, hôm nay Hoàng hậu nương nương phong thiếp làm trắc phi của Thất vương phủ, còn ban thưởng hai muội muội làm thiếp của vương gia. Là Tam tỷ mang chúng thiếp về. Đêm nay thân thể Tam tỷ không khỏe, để thiếp hầu hạ người nhé?”

Sắc mặt Sở Lăng Thiên trầm xuống, không chút khách khí nói với Như Nguyệt: “Cút!”

“Vương gia... Thiếp...”

“Bản vương nói cút, người không nghe thấy sao?” Y nhìn qua Ứng tổng quản, “Vương phi đâu?”

“Bẩm điện hạ, vương phi ở thư phòng, nô tài vừa mới mang dưa hấu qua đó.”

“Ừ, người lui đi!” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nhìn Như Nguyệt, quay lưng rời đi.

Như Nguyệt chịu vũ nhục này trong lòng xấu hổ và giận dữ không thôi. Hai tay nàng nắm lấy khăn tay, dùng sức vò nát. Gia Cát Linh Ẩn, sao người không chết đi? Người dựa vào cái gì mà chiếm lấy Thất điện hạ!

Trong thư phòng, người nào đó đang thích chí gặm dưa hấu, ngân nga hát khê, trong tay cầm một quyển sách. Bỗng nhiên nàng đang ở mùa hè lại cảm nhận được một luồng khí lạnh tới gần, nàng ngồi bật dậy, chỉ thấy Sở Lăng Thiên đen mặt bước về phía nàng.

“Thất gia, người đã trở về?” Gia Cát Linh Ẩn cười hì hì đưa một miếng dưa hấu qua: “Nào, giải khát đi, có mệt không? Ta giúp chàng bóp vai.”

Sở Lăng Thiên vẫn đang đen mặt, nữ nhân này thật to gan, không có sự đồng ý của y đã dám nạp trắc phi cùng thị thiếp cho y, thật đúng là thê tử cực phẩm ngang ngược nhất đời. Nếu đổi lại là nam nhân khác, với thiện ý này của thê tử thì đúng là vui vẻ còn không kịp. Y lại vô cùng tức giận, tức giận vì Gia Cát Linh Ẩn không cần y nữa.

“Thất gia, làm sao vậy?” Gia Cát Linh Ẩn nũng nịu, “Không nên tức giận, chàng nghe ta giải thích đã.”

“Hừ!” Sở Lăng Thiên ngoảnh đầu sang một bên, “Còn giải thích cái gì nữa. Thật đúng là vương phi tốt của bản vương, bản lĩnh giỏi lắm, một ngày bản vương không có ở đây trong phủ liền xuất hiện thêm ba nữ nhân.”

“Nam nhân tam thê tứ thiếp chẳng phải là chuyện bình thường sao? Ta không tức giận thì chàng tức giận cái gì chứ?”

“Nữ nhân như nàng, thực sự là tức chết ta!” Sở Lăng Thiên rất tức giận, “Ái phi nói rất có lý. Vậy đêm nay bản vương phải đến viện của trắc phi nghỉ tạm, vương phi cũng nên đi ngủ sớm đi.”

Nói xong, Sở Lăng Thiên, đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng Gia Cát Linh Ẩn lại nóng nảy, “Sở Lăng Thiên, chàng đứng lại đó cho ta!”

“Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, ái phi có chuyện gì thì ngày mai nói sau, bản vương đi tìm trắc phi trước.”

“Sở Lăng Thiên, chàng là đồ khốn! Đứng lại cho ta! Chàng dám đi, ta... Ta liền thiến chàng!”

Sở Lăng Thiên nhin cười, phản ứng của Gia Cát Linh Ẩn khiến y rất vừa lòng, y ho khan một tiếng, “Ái phi nạp trắc phi cho bản vương rồi lại không cho ta sung hạnh, nào có đạo lý như vậy.” Nói xong y lại tiến thêm hai bước nữa.

“Chàng dám đi!” Gia Cát Linh Ẩn quỳnh quáng lên, đứng ở trên trường kỷ, giơ miếng dưa hấu trong tay lên ném về phía Sở Lăng Thiên, ném trúng vào gáy của y.

Sở Lăng Thiên xoay người, nhìn thấy một đống hỗn độn dưới đất, dờ khóc dờ cười, “Ái phi ném chuẩn thật.”

Gia Cát Linh Ẩn nhảy khỏi trường kỷ chạy đến bên cạnh Sở Lăng Thiên kéo tay y, “Được rồi, được rồi, đừng tức giận.” Nàng vừa nói vừa kéo Sở Lăng Thiên đi tới chỗ trường kỷ, ẩn y ngồi xuống.

“Nói đi, nàng muốn thế nào?”

“Hoàng hậu nhất định muốn ban cho chàng, ta cũng không có biện pháp.”

“Nàng không đồng ý là được, để ta tới nói với bà ấy.”

“Đương nhiên phải đồng ý, chàng còn nhớ lần trước Hoàng hậu có cho ta tượng phật Quan Âm không? Ta vẫn cảm thấy tượng phật Quan Âm kia có gì đó kỳ lạ, vừa lúc bà ấy ban thưởng người về đây ta liền để cho các nàng đến đó vái lạy xem có chuyện gì không đúng hay không. Đúng rồi, hai thị thiếp kia một người tên là Lưu Vân, một người tên là Cẩm Vân.”

“A, tên nghe cũng không tồi.”

“Người cũng không tồi đâu.” Gia Cát Linh Ẩn nén cười ra tiếng, “Ngày mai chàng sẽ đi gặp thấy các nàng chứ?”

“Không gặp!” Sở Lăng Thiên không chút do dự từ chối, “Nàng dùng xong rồi thì nói cho ta biết để ta tìm có đuổi ra khỏi phủ.”

“Ai dà da, Thất diện hạ thật sự là nhẫn tâm quá.”

“Vậy bản vương liền nuôi dưỡng, chờ các nàng sinh con cho bản vương, thế nào?”

“Nằm mơ đi! Sở Lăng Thiên, chàng dám làm chuyện có lỗi với ta, ta liền đốt Thất vương phủ, đào phần mộ tổ tiên nhà chàng, đem chàng trời lại ném vào thanh lâu.”

“Ái dà da, ái phi thực sự là quá nhẫn tâm!” Sở Lăng Thiên kêu lên, “Ái phi, hôm nay nàng làm chuyện kinh thiên động địa như vậy đã dọa đến vi phu, phải bồi thường cho vi phu một chút mới được.”

Gia Cát Linh Ẩn lấy qua miếng dưa hấu, cung kính đưa đến trước mặt Sở Lăng Thiên: “Tướng công, ăn dưa hấu đi.”

Sở Lăng Thiên vừa lòng nhận lấy, cắn một miếng, “Ngọt.”

“VẬY Ăn nhiều một chút!” Gia Cát Linh Ẩn ở phía sau y, ân cần đấm bóp vai cho y.

Sở Lăng Thiên nhanh chóng giải quyết hết mấy miếng dưa hấu, vỗ vỗ vị trí bên người, “Lại đây ngồi xuống, ta có việc quan trọng muốn nói với nàng.”

“À.” Gia Cát Linh Ẩn nghiêm túc ngồi xuống, “Chuyện gì?”

Sở Lăng Thiên vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, “Bây giờ ta có chút đói.”

“Ta đi bảo Ưng tổng quản chuẩn bị một ít đồ ăn.”

“Không cần.” Sở Lăng Thiên chậm rãi tới gần Gia Cát Linh Ẩn, “Ăn nàng là được rồi!”

“Sở Lăng Thiên, chàng muốn làm gì?” Gia Cát Linh Ẩn gơ tay chống đỡ thân mình Sở Lăng Thiên, “Không được!”

Sở Lăng Thiên bắt lấy hai tay Gia Cát Linh Ẩn, đặt nàng xuống trường kỷ, cúi người xuống hôn lấy đôi môi đỏ mọng của nàng. Gia Cát Linh Ẩn vừa kêu ưm ưm, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào cửa thư phòng đang mở.

Sở Lăng Thiên đọc được suy nghĩ của nàng lập tức đứng dậy đi đóng cửa, trong nháy mắt lại quay lại trên trường kỷ: “Thế này sẽ không ai nhìn thấy nữa.”

Gia Cát Linh Ẩn biết chạy trời không khỏi nắng nên cũng không giãy dụa nữa, dứt khoát hưởng thụ.

Nền đồ chấp chờn, hai bóng người chồng lên nhau ở trên tường, đẹp vô cùng.

Ngày hôm sau, ba người Như Nguyệt, Lưu Vân, Cẩm Vân đến thỉnh an Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn. Sở Lăng Thiên nhìn thấy Lưu Vân cùng Cẩm Vân trong lòng mừng Hoàng hậu một hồi. Bà ấy thể mà lại ban cho y hai nữ nhân chất lượng như vậy làm thị thiếp.

Từ đầu đến cuối Sở Lăng Thiên đều không nói với các nàng một câu nào. Lúc y đi rồi Như Nguyệt lập tức đến hỏi Gia Cát Linh Ẩn: “Tam tỷ, Thất điện hạ đi đâu vậy? Gặp ai?”

Gia Cát Linh Ẩn trừng mắt liếc nàng một cái: “Chuyện của Thất gia các người không cần biết. Cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi thì phải biết có chừng mực.”

“Vâng, Tam tỷ nói phải.”

“Vương phi, chúng ta... Chúng ta... Khi nào thì thị tẩm?” Lưu Vân thẹn thùng hỏi.

“Các người cứ vái lạy tượng ngọc Quan Âm kia đủ một trăm ngày đã, lúc đó bản vương phi sẽ sắp xếp cho các người, tranh thủ sinh con cho vương gia.”

“Vâng, cảm ơn vương phi!”

“Gặp Hoàng hậu, cái gì nên nói, cái gì không nên nói các người cũng phải biết, chuyện trong nhà không cần nói ra ngoài.”

“Thần thiếp hiểu.”

“VẬY là tốt rồi, nếu làm trái với quy tắc của vương phủ thì đừng trách ta!”

Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn đảo qua đảo lại giữa mấy người, Hoàng hậu đưa các nàng tới đây cũng không phải là vì chuyện con nối dõi của Sở Lăng Thiên, mà là để cho các nàng theo dõi nhất cử nhất động của Sở Lăng Thiên mới đúng.

Nàng mang theo mấy thiếp thất đi thỉnh an Hoàng hậu. Chu Tuyết Tranh, Chu quý phi, Hà Sương Uyển đã ở đó.

“Tam nha đầu, tối hôm qua Thiên nhi có hồi phủ không?” Hoàng Hậu hỏi.

“Bẩm nương nương, có trở về.”

“Bản cung ban thiếp thất cho nó, nó có vừa lòng không?” Đáy mắt của Hoàng hậu xẹt qua một tia trào phúng.

“Rất vừa lòng, điện hạ bảo thần nữ thay mặt chàng đa tạ nương nương ban ân.”

Hoàng hậu gật gật đầu, “Nó thích là tốt rồi! Bản cung còn tưởng trong mắt nó nhìn quen người đẹp như con rồi, không thích Lưu Vân và Cẩm Vân. Bản cung chọn các nàng cũng là vì thấy thân thể không tồi, rất khỏe mạnh. Tối hôm qua Thiên nhi nghỉ ngơi ở đâu?”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Lưu Vân cười mà không nói, nhưng lại như là đã nói.

“VẬY bản cung hiểu rồi.” Hoàng hậu nghĩ đến tối hôm qua Sở Lăng Thiên ngủ cùng Lưu Vân liền cảm thấy yên tâm một chút.

Chu Tuyết Tranh quan sát Lưu Vân từ trên xuống dưới, nữ nhân như vậy mà Thiên ca ca cũng để ý? Dạ dày của nàng nổi lên một trận ghê tởm, Thiên ca ca tình nguyện cùng nữ nhân như vậy cũng không muốn chạm vào mình sao? Nàng đang khó chịu thì Hoàng hậu lại gọi đến nàng.

228. Chương 228: Lợi Dụng Chu Thái Phi

“Thần phi, muội phụng bồi Hoàng thượng cũng lâu rồi, sao vẫn chưa có tin vui? Có phải sức khỏe có vấn đề gì không? Để bản cung truyền thái y đến xem uội nhé?”

“Mấy hôm trước đã mời thái y xem qua giúp, không có vấn đề gì, đa tạ nương nương quan tâm.” Hừ, sinh con? Nàng sao có thể sinh con cho Sở Kim Triều được? Mỗi khi nhìn đến cái bụng nhăn nheo của Sở Kim Triều, nàng liền thấy ghê tởm! Nàng hoàn toàn không muốn sống cả đời với Sở Kim Triều, sao có thể sinh con cho ông ta? Có con của ông ta, nàng và Sở Lăng Thiên càng không có khả năng.

“À, vậy ư?” Hoàng hậu nửa tin nửa ngờ nhìn Chu Tuyết Tranh, sắc mặt sa sầm, “Sao điều bản cung nghe được lại không phải như thế? Bản cung nghe nói, mỗi lần sau khi Hoàng thượng lâm hạnh muội, muội đều sẽ uống một chén thuốc, chính là không muốn mang thai!”

“Nương nương...” Chu Tuyết Tranh biến sắc, chẳng lẽ bà ta cài người vào bên cạnh mình, “Thần thiếp quả thực có làm như vậy.”

“Thần phi, lá gan của muội cũng lớn lắm! Nếu Hoàng thượng mà biết, muội sẽ lãnh đủ! Bắt đầu từ hôm nay, không được uống thuốc nữa.”

“Nương nương...” Chu Tuyết Tranh ra vẻ ngập ngừng, “Thần thiếp làm vậy cũng là bất đắc dĩ. Hoàng thượng đã có mấy vị hoàng tử đắc lực rồi, còn có công chúa Triều Hoa nữa. Thần thiếp không sinh con thì không sao cả. Thần thiếp chỉ muốn âm thầm phụng bồi Hoàng thượng là đủ rồi, xin nương nương thành toàn cho.”

“Thuốc này về sau không được uống.” Hoàng hậu cũng không định truy cứu, Chu Tuyết Tranh có suy nghĩ như vậy, bà cầu còn không được, chỉ là ngoài mặt vẫn phải nói, “Chuyện này các người cũng không được truyền ra ngoài. Thần phi, bản cung hy vọng không có lần thứ hai.”

“Dạ, nương nương.”

“Hôm nay triệu các người đến còn có một việc, sắp đến sinh thần của Chu thái phi rồi, các người nghĩ xem, làm gì để náo nhiệt cho người già được vui.”

Chu gia có địa vị như ngày hôm nay, công lao của Chu thái phi rất lớn, Chu quý phi nghĩ: “VẬY mở tiệc ở trong cung đi, mở tiệc chiêu đãi mọi quan viên, cùng nhau đến mừng thọ cho thái phi nương nương, tỷ thấy được không?”

Hoàng hậu nhún mày, “Năm nào cũng như vậy, không có sáng kiến gì. Còn các người? Có ý tưởng nào khác không?”

Thấy ai nấy đều im lặng, Hoàng hậu thở dài, “Được rồi, vậy cứ như cũ, ngày đó mở tiệc trong cung.” Dù sao cũng là chuyện của lão thái bà Chu gia, ngoài mặt bà làm như vậy là được rồi. Bà xua tay, “Mọi người lui xuống hết đi. Lưu Vân và Cẩm Vân ở lại, bản cung muốn dạy chút phép tắc cho hai con.”

“Không nhọc nương nương lo lắng, thần nữ sẽ dạy các nàng ấy.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Hôm nay không quấy rầy nương nương nữa. Như Nguyệt, Lưu Vân, Cẩm Vân hồi phủ thôi.”

“Dạ.” mấy người theo sau Gia Cát Linh Ẩn, không dám cãi lại mệnh lệnh của nàng.

Hoàng hậu âm thầm liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái: “Như vậy thì tốt, Tam nha đầu phải tốn nhiều công sức rồi.”

“Nên như vậy.”

“Được rồi, mọi người lui hết đi.” Tâm trạng Hoàng hậu thoát nhìn không được tốt lắm.

“Dạ, nương nương.”

Gia Cát Linh Ẩn ra khỏi Dịch Khôn Cung, đang cùng Hà Sướng Uyển tán gẫu về niềm vui trong thời gian mang thai, bỗng nhiên nhìn thấy một dáng người quen thuộc ở đằng xa. Sở Lăng Thiên xa xa nhìn thấy nàng, trên mặt liền hiện lên nụ cười hòa nhã.

“Thất diện hạ!”

“Thất diện hạ đến!”

Lưu Vân và Cẩm Vân tức tốc chạy đến gần Sở Lăng Thiên, va vào Gia Cát Linh Ẩn làm nàng lảo đảo sắp ngã, cũng may Sở Lăng Thiên nhanh tay lẹ mắt, thi triển khinh công, nháy mắt bay đến trước mặt nàng, ôm lấy thất lưng nàng.

“Linh nhi, cẩn thận.”

Gia Cát Linh Ẩn lấy lại thăng bằng, lắc đầu, “Không sao.”

“Vương gia...” Lưu Vân và Cẩm Vân nhìn thấy sắc mặt lạnh băng của Sở Lăng Thiên, sợ tới mức không dám nói gì.

“Tiện tì to gan, dám bắt kính với vương phi!” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói, “Trở về phủ, quỳ trong sân ba ngày ba đêm, không được ăn cơm!”

“Vương gia, đừng mà!” Lưu Vân tiến lên giữ lấy xiêm y của Sở Lăng Thiên, nũng nịu, “Thiếp cũng là nhìn thấy vương gia nên vui mừng quá.”

“Buông ra!” Sở Lăng Thiên trừng mắt liếc nàng một cái, ánh mắt ấy khiến Lưu Vân không rét mà run, nàng đành phải thả ống tay áo của y ra.

Chu Tuyết Tranh nhìn thấy cảnh này, nhíu mày, trên mặt hiện lên nụ cười khó hiểu. Sở Lăng Thiên đối với nàng tựa như có sức hấp dẫn lớn lao, nàng chậm rãi đi tới, “Thiên ca ca...”

“Linh nhi, đi thôi.” Sở Lăng Thiên chẳng buồn ngoảnh tới Chu Tuyết Tranh, ôm lấy eo của Gia Cát Linh Ẩn, “Hôm nay vi phu nhàn rồi, cùng nàng ra ngoài dạo chơi được không?”

“Ừm!” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, nàng quay lại, cười với Chu Tuyết Tranh: “Thần phi nương nương, vừa rồi người gọi tướng công ta à?”

“Thất vương phi nghe nhầm rồi.” Trên mặt Chu Tuyết Tranh vẫn duy trì nụ cười, “Bản cung không nói gì cả.”

“À, vậy là tốt rồi. Hiện tại Thần phi nương nương là phi tử của Hoàng thượng, vẫn nên cách xa tướng công của ta một chút đi.”

Sở Lăng Thiên cúi đầu nhìn nữ tử mình đẩy gai nhọn ở bên cạnh, trong lòng không hề khó chịu, thấy nàng để ý đến mình, y không khỏi cảm thấy ngọt ngào.

Nhìn thấy ánh mắt cưng chiều của Sở Lăng Thiên, lòng ghen tị trong lòng Chu Tuyết Tranh bất giác sản sinh, nàng khinh thường cười nói: “Thất vương phi, bản cung không có hứng thú với tướng công của người, nhưng tốt nhất người hãy trông chừng cho kỹ, tránh để người khác trộm mất.” Chu Tuyết Tranh nhìn mấy người Như Nguyệt, đối xử khác biệt với người thì sao, không phải hấn vẫn cười trác phi đó ư?

Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn đi ở trước, đám người Như Nguyệt theo sau, bước chân nặng nề. Chu Tuyết Tranh neoh mắt, nàng vung áo bào, đi về hướng tấm cung của Chu thái phi.

“Tranh nhi, sao hôm nay nha đầu nhà ngươi lại đến thăm ta vậy?” Nhìn thấy Chu Tuyết Tranh, Chu thái phi hơn hở nói, “Ta thấy nha đầu ngươi làm việc giống ta, không ngờ cũng có mệnh phú quý.”

“Thái phi nương nương, đây cũng là nhờ phúc của người.” Chu Tuyết Tranh xua cung nữ đang bóp vai cho Chu thái phi, tự mình bóp vai cho bà: “Nếu không phải người, Chu gia làm sao có địa vị như hiện tại.”

“Tranh nhi, miệng lưỡi của ngươi còn ngọt hơn cả tỷ tỷ người. Nói đi, hôm nay đến tìm ai gia là có chuyện gì?”

“Thái phi nương nương anh minh, chuyện gì cũng không thể gạt được người.” Chu Tuyết Tranh chạy đến trước mặt Chu thái phi, “Nhà Gia Cát và Chu gia đấu mấy chục năm, rốt cục nhà Gia Cát cũng sụp đổ. Nhưng nhà Gia Cát vẫn còn hai nữ nhân, trắc phi của Lục vương thật ra không đủ gây trở ngại, nhưng Thất vương phi lại là người không đơn giản. Hơn nữa, Gia Cát Như Phong tay nắm binh quyền, nếu một ngày kia người của nhà Gia Cát trở mình, nhất định sẽ mang đến không ít phiền toái cho Chu gia.”

“Thất vương phi? Chính là Gia Cát tam nha đầu kia?”

“Chính là nàng ta.”

“Ta đã thấy, quả thật không đơn giản. Ngươi muốn thế nào?”

“Con đã hết cách, mới đến cầu sự giúp đỡ của thái phi nương nương.”

“Thôi, vậy thì ta sẽ nghĩ cách cho nó bị đuổi khỏi hoàng cung. Sau khi bị đuổi rồi, ngươi muốn làm gì nó, cũng chẳng ai thêm quản đến.”

“Đa tạ thái phi nương nương. Nàng ta không còn, con nghĩ nhà Gia Cát vĩnh viễn không có cơ hội trở mình. Gia Cát Hồng Nhan chỉ là đồ vô dụng, Gia Cát Như Phong chức vụ trong quân không cao, tạm thời không cần lo lắng.”

“Ôi, ta đã già.” Chu thái phi thở dài, “Vinh quang của Chu gia, phải nhờ vào các người. Lần này, ta sẽ vì Chu gia ra một phần sức. Đợi đến hôm sinh thần, ta sẽ làm nó bị đuổi khỏi hoàng cung.”

Động tác vuốt ve của Chu Tuyết Tranh chậm lại, Gia Cát Linh Ẩn, lần này người sẽ trốn không thoát? Thiên ca ca cũng không bảo vệ được người. Đợi đến lúc người bị đuổi khỏi cung, bản cung sẽ giam người lại, cho người lãnh đủ tra tấn!

Đạo chơi bên ngoài cả nửa ngày, Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên cùng quay về Thất vương phủ, thì nhìn thấy cảnh tượng khiến họ kinh ngạc muốn té ngã, Nguyệt Lan đang đứng ở cửa phủ, thấy họ trở về, Nguyệt Lan tự nhiên chào đón: “Tiểu thư, vương gia, hai người đã về?”

“Nguyệt Lan, người... người có thể tự đi được?” Gia Cát Linh Ẩn kích động không thôi, “Đây là sự thật đúng không? Không phải ta đang nằm mơ chứ?”

“Tiểu thư, người không có mơ, bây giờ đang là ban ngày mà.” Mộc Tê bước đến, dìu Nguyệt Lan, “Người phải chú ý một chút, mới khỏi đã chạy ra đây.”

“Ta... Chỉ là ta muốn mang đến ngạc nhiên bất ngờ cho tiểu thư thôi.” Bị Mộc Tê cảm ràm, Nguyệt Lan trề môi, âm ỨC nói.

“Mộc Tê nói đúng, người phải tịnh dưỡng cho tốt.” Gia Cát Linh Ẩn vịn vào cánh tay của Sở Lăng Thiên, nàng vẫn không thể tin đây là sự thật, “Tạ ơn trời đất.”

“Tiểu thư, đây đều là công lao của tiểu thư.”

“Là sự kiên trì của chính người, ta có làm gì đâu.” Gia Cát Linh Ẩn vui vẻ nói, “Thật tốt quá, Ứng tổng quản, dặn dò phòng ăn, chuẩn bị bữa tối phong phú một chút, ăn mừng Nguyệt Lan hồi phục.”

“Dạ, vương phi nương nương.”

“Ôi, có chuyện gì vui vậy? Từ xa ta đã nghe thấy tiếng cười của mọi người.” Sở Lăng Hàn vừa nói, vừa đi từ ngoài vào. Vừa vào trong, y liền nhìn chăm chăm Mộc Tê, Mộc Tê ngượng ngùng cúi đầu, không ai phát hiện ra, trong mắt y mang theo tia u buồn.

“Cửu đệ đến thật đúng lúc, tối nay ở lại dùng bữa đi, bữa tối đêm nay rất thịnh soạn!”

“Có chuyện tốt gì sao? Thất tẩu, nói nhanh đi.”

“Chân Nguyệt Lan khỏi rồi, người không phát hiện ra à? Có phải đúng là nên chúc mừng không?”

“Hả?” Y rời mắt khỏi Mộc Tê, lúc này mới phát hiện Nguyệt Lan đứng ngay trước mắt y, “Trời ơi, là thật rồi? Kỳ tích, kỳ tích! Tuyệt đối là kỳ tích! Thất tẩu, ta phát hiện tẩu chính là người tạo nên kỳ tích! Phải chúc mừng! Thất ca, khui hai bình rượu quý ra đi, hôm nay không say không về.”

Trong bữa tiệc, Gia Cát Linh Ẩn cũng không nén được uống vài chén rượu, nhưng vẫn có chừng mực, có bài học lần trước, nàng không dám uống nhiều nữa. Sở Lăng Thiên cũng không uống nhiều, nhưng Sở Lăng Hàn thì hết chén nọ đến chén kia, uống không ngừng.

Tiểu Điệp và Nguyệt Lan vì vui vẻ cũng uống vài chén, nhưng tửu lượng kém, lập tức ngã gục. Sở Lăng Thiên nhanh chóng bảo Mộc Tê và mấy nha hoàn khác đỡ hai người về Ngâm Hương Các nghỉ ngơi.

Sở Lăng Hàn dốc ngược bầu rượu trống trơn, một giọt cũng không ra, y bất mãn hét lên: “Thất ca, mang thêm vò khác đến!”

“Cửu đệ hạ, người say rồi.” Gia Cát Linh Ẩn đón lấy chén rượu trong tay y, “Người có tâm sự, cứ giải bày với ta cùng Thất gia, uống rượu không giải quyết được gì, mượn rượu giải sầu, sầu thêm sầu.”

“Thất tẩu, tẩu... Tẩu hãy mau giúp ta nghĩ cách.” Sở Lăng Hàn vẫn luôn kính nể Gia Cát Linh Ẩn, nghe nàng nói vậy, cũng mở lòng ra, “Phụ hoàng và mẫu hậu muốn ta thành thân cùng công chúa nước Ngạo Nguyệt, ngày mai, công chúa kia đến. Hai người biết mà, người ta thích là Mộc Tê, hai người nói xem, nước Ngạo Nguyệt sao lại đột nhiên nhảy ra một công chúa chứ?”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng loảng xoảng.

“Là ai?” Sở Lăng Thiên lập tức nhìn ra ngoài cửa, “Mộc Tê... Mộc Tê!”

Gia Cát Linh Ẩn đuổi theo ra ngoài, chỉ thấy Mộc Tê lẩn vào trong bóng đêm, “Người xem Cửu đệ hạ, ta đi xem Mộc Tê.” Gia Cát Linh Ẩn chạy về hướng Mộc Tê, đoán rằng vừa nãy chắc chắn nàng đã nghe được lời nói của Sở Lăng Hàn.

229. Chương 229: Tỳ Nữ Địa Vị Thấp Kém?

“Mộc Tê...” Nghe thấy tiếng kêu của Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Hàn cũng chặt vật ngã xuống đất muốn đi tìm Mộc Tê. Sở Lăng Thiên chạy nhanh tới đỡ y.

“Thất ca, nếu phụ hoàng nhất định bức đệ, đệ liền... Đệ liền mang theo Mộc Tê cao chạy xa bay. Huynh nhất định phải giúp đệ.”

“Đệ yên tâm đi, đệ cùng Mộc Tê nhất định sẽ được ở bên nhau, chuyện này ta dám cam đoan với đệ.” Sở Lăng Thiên biết thân phận thật của Mộc Tê, nhưng mà giờ phút này không tiện nói cho Sở Lăng Hàn biết.

“Thất ca, huynh nói thật?”

“Ừ, tin tưởng ta! Nhất định không có việc gì đâu!”

Bên kia, Gia Cát Linh Ẩn đuổi theo ra khỏi Thất vương phủ. Mộc Tê cũng không chạy đâu xa đang ở ngay bên góc tường, bởi vì nàng không muốn để chủ tử phải lo lắng.

Thấy Gia Cát Linh Ẩn đi ra Mộc Tê lập tức đi qua, quẹt nước mắt: “Tiểu thư, nô tỳ không sao, quay về thôi.”

“Mộc Tê...” Gia Cát Linh Ẩn lo lắng nhìn nàng.

“Tiểu thư, nô tỳ thực sự không sao.” Mộc Tê miễn cưỡng cười, “Nếu Cửu điện hạ kiên trì thì nô tỳ sẽ không dễ dàng buông tay. Nếu người vứt bỏ nô tỳ thì nô tỳ cũng không cưỡng cầu!”

Gia Cát Linh ỉn vui mừng thở phào một hơi nhẹ nhõm, thái độ của Mộc Tê khiến nàng rất thích, “Nha đầu ngọc, y tuyệt đối sẽ không vứt bỏ người đâu.”

“Vậy nô tỳ sẽ cùng người chống chọi tới cùng.”

“Mộc Tê.” Giọng nói của Gia Cát Linh ỉn bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, chuyện kia cũng đến lúc nói cho nàng biết rồi, “Ta muốn nói với người một việc, mặc kệ người có thể tiếp nhận hay không nhưng nhất định phải tin tưởng ta.”

“Chuyện gì vậy tiểu thư?” Thấy bộ dáng nghiêm túc của Gia Cát Linh ỉn, Mộc Tê nghi hoặc hỏi.

Gia Cát Linh ỉn lấy xuống miếng ngọc bội của Mộc Tê cho nàng, đưa vào tay Mộc Tê: “Đây là vật của người, người hãy cầm lấy. Vật này có liên quan đến thân phận của người. Thân phận chân chính của người là công chúa nước Ngạo Nguyệt.”

“Tiểu thư... Điều này... Điều này sao có thể chứ?” Mộc Tê hiển nhiên là không tin, “Tiểu thư là muốn bảo nô tỳ giả làm công chúa nước Ngạo Nguyệt để thành thân với Cửu điện hạ? Không được! Nô tỳ không đồng ý.”

“Mộc Tê, người hãy nghe ta nói!” Ánh mắt Gia Cát Linh ỉn nhìn Mộc Tê, “Ta không lừa người! Lời ta nói là thật. Tân hoàng nước Ngạo Nguyệt, Khương Diệp, là ca ca của người. Tên của người thực ra là Khương Dao. Bởi vì lần đảo chính ở nước Ngạo Nguyệt nên mất tích, ngọc bội này lúc ấy đeo ở trên người người.”

“Nô tỳ... Không có khả năng...” Mộc Tê vẫn không thể tin được, “Tiểu thư, không phải là nô tỳ đang nằm mơ chứ? Khương Diệp là ca ca của nô tỳ, vậy trên thực tế người thành thân cùng với Cửu điện hạ chính là nô tỳ?”

“Ừ.” Gia Cát Linh ỉn gật gật đầu, “Ta cũng không nghĩ rằng mọi chuyện lại vừa khéo như vậy. Ký ức trước kia có lẽ người không nhớ được cũng là chuyện tốt.”

“Trời ạ, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?” Mộc Tê nhất thời không thể tiếp nhận nổi chuyện này, “Tiểu thư, để nô tỳ suy nghĩ một chút, nô tỳ vậy mà lại có ca ca ruột.”

“Nghe Cửu điện hạ nói ngày mai hẳn là người sẽ nói mọi chuyện, người hãy cùng tiến cung với ta.”

“Dạ, tiểu thư.”

“Nhưng mà đừng có gọi ta là tiểu thư nữa, người là công chúa nước Ngạo Nguyệt, như thế chẳng phải là ta thất lễ hay sao?”

“Tiểu thư!” Mộc Tê không chịu nghe theo giữ chặt lấy tay Gia Cát Linh ỉn, “Mặc kệ nô tỳ là ai, người luôn là tiểu thư của nô tỳ. Vào lúc nô tỳ không nơi nương tựa, là người cho nô tỳ cảm giác có người thân.”

“Được rồi, nha đầu ngọc! Về sau chúng ta chính là chị em dâu rồi.”

“Tiểu thư!” Mộc Tê thẹn thùng cúi đầu.

“Đi thôi, về xem người kia xem, không biết bây giờ thế nào rồi.”

Lúc hai người quay trở về nhìn thấy Sở Lăng Hàn gục trên bàn ngủ. Gia Cát Linh ỉn trừng mắt liếc Sở Lăng Thiên một cái: “Sao lại để cho y uống nhiều như vậy?”

“Ta không biết cách dỗ dành nam nhân!” Sở Lăng Thiên vô tội nói: “Chỉ có thể để cho nó uống thêm chút rượu. Bây giờ ta sẽ gọi người đưa nó về Cửu vương phủ.”

“Đừng để cho người khác thấy, cũng đừng để y làm loạn lại xảy ra chuyện.”

“Ừ.” Sở Lăng Thiên cũng rất yêu thương đệ đệ này, rất sợ y xảy ra chuyện gì. Y đích thân đưa Sở Lăng Hàn về phủ, dặn dò vài câu với hạ nhân trong phủ rồi mới lo lắng rời đi.

Trong đêm đen, một bóng đen bay xuống Thất vương phủ, bóng đen vừa bay xuống đất liền đi đến thư phòng của Sở Lăng Thiên. Bóng đen nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vào đi.” Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, nhìn thấy Kinh Phong từ ngoài tiến vào, “Trong cung có tin tức gì không?”

“Dạ.” Kinh Phong gật đầu, “Tiểu thư, hôm nay Thần phi đi tìm Chu thái phi nương nương, có thể sẽ gây bất lợi với người trong ngày sinh thần của Chu thái phi.”

“Gi?” Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày, “Bọn họ có hành động gì?”

“Kế hoạch cụ thể thì thuộc hạ cũng không rõ, chỉ biết là Chu thái phi sai người ra ngoài tìm bướm bướm.”

“Tìm bướm bướm?” Gia Cát Linh Ẩn càng nghi hoặc, “Ta biết rồi, chuyện này không cần nói với Thất gia. Người hãy đi điều tra thử xem bướm bướm có liên quan với người trong cung không?”

“Vâng, tiểu thư. Thuộc hạ đi trước.”

“Ừ.”

Bướm bướm? Kinh Phong đi rồi, Gia Cát Linh Ẩn đi đi lại lại, nàng cố gắng nhớ lại, muốn từ kiếp trước nhớ được một ít thông tin nhưng vẫn không thể nhớ được tin gì về bướm bướm. Nàng bắt đầu trầm tư, chỉ thấy Sở Lăng Thiên đen mặt đi đến.

“Thất gia? Xảy ra chuyện gì?” Gia Cát Linh Ẩn tiến lên hỏi.

“Vừa mới trở về, hai nữ nhân xấu xí kia lại chặn đường ta, muốn kéo ta tới viện của bọn họ. Ta nói này nương tử, nàng nhanh nhanh đuổi mấy nữ nhân đó đi đi, ngộ nhờ ngày nào đó ta không cẩn thận đi nhầm cửa thì cũng đừng có oán ta!”

Gia Cát Linh Ẩn nghiêng mắt liếc hạ bộ của Sở Lăng Thiên, cười tươi như hoa, “Ta đây cũng sẽ không cẩn thận thiến rớt chàng!”

Sở Lăng Thiên gấp rút khép chặt hai chân: “Bản vương sao lại cười phải sư tử cái như nàng chứ!”

“Vương gia, rót cho bản vương phi chén nước!”

“Ừ!” Sở Lăng Thiên cúi đầu nói thầm, “Kiếm đầu ra một bản vương xui xẻo thế này chứ...”

Hai người trở về phòng ngủ, Sở Lăng Thiên quần quýt đòi một lần, mới cảm thấy thỏa mãn ngủ thiếp đi. Nghe thấy hô hấp đều đều của Sở Lăng Thiên, trong lòng Gia Cát Linh Ẩn mềm mại hạnh phúc, nàng ngược lên ngắm nhìn khuôn mặt y, nhin không được hôn lên đó một cái.

Gia Cát Linh Ẩn không tài nào chớp mắt, tin tức hôm nay Kinh Phong mang về khiến nàng vẫn luôn lo lắng; chuyện thứ hai chính là đối với chuyện trong cung nàng vẫn luôn không biết, cần phải bồi dưỡng một người, giúp nàng đi lại trong cung. Cuối cùng nàng nghĩ tới một người.

Mơ mơ màng màng đã đến hừng đông. Hôm nay phải dẫn Mộc Tê vào cung, Gia Cát Linh Ẩn không dám ngủ nướng. Lúc Sở Lăng Thiên đi, nàng cũng đi cùng.

Vừa ra đến cửa thì Nguyệt Lan và Tiểu Diệp cũng dẫn Mộc Tê tới. Tối hôm qua Mộc Tê đã nói thân phận của mình cho hai người biết, hai người không vì thân phận của nàng mà xa lánh, Nguyệt Lan cùng Tiểu Diệp đều vui cho nàng.

“Thất ca, huynh đã tới!” Nhìn thấy Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên nhanh chân chạy tới, “Đệ chờ huynh đã lâu rồi.”

“Người đang đợi Mộc Tê chứ gì.” Sở Lăng Thiên nói.

“Hi hi, hi hi. Thất ca, mặc kệ thế nào, hôm nay huynh phải giúp đệ. Đệ không muốn cưới công chúa gì đó.”

“À?” Sở Lăng Thiên cười rất có thâm ý, “Nhớ kỹ lời nói ngu ngốc người vừa nói nhé. Không nên hối hận!”

“Tuyệt đối không hối hận! Đời này đệ chỉ cưới mình Mộc Tê!” Sở Lăng Hàn kiên định nói, “Thất ca chính là tấm gương của đệ!”

Mấy người cùng nhau đi vào cung. Khương Diệp đã tới, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn gật đầu y liền biết rằng phía Mộc Tê nàng đã nói rõ ràng rồi. Y yên lặng nhìn Mộc Tê, năm đó là một bé gái giờ đây đã lớn trở thành một cô nương. Mặc dù ở nước Đông Lan đã gặp qua nàng nhưng khi gặp lại Khương Diệp vẫn nhận không được mà chú ý tới nàng.

Mộc Tê cũng thấy được người kia, đối với nàng mà nói là một người rất xa lạ, nhưng mà nàng nhận không được gật đầu với y.

“Khương lão đệ, trăm nhận được thư của người nên đã nói chuyện với Cửu điện hạ rồi, không biết công chúa khi nào tới?” Sở Kim Triều hỏi, “Có thể cùng với công chúa nước Ngạo Nguyệt thành thân là phúc khí của Cửu điện hạ.”

“Phụ hoàng...” Sở Lăng Hàn thiếu kiên nhẫn lập tức nói, “Nhi thần đã có người trong lòng sẽ không cưới nữ nhân khác. Mong phụ hoàng thành toàn!”

“Nghiệt tử! Ý chỉ của trăm cũng dám cãi lại sao?” Sở Kim Triều liếc mắt nhìn Sở Lăng Thiên một cái. Trong ánh mắt như đang nói đều do người mà ra.

Hoàng hậu trái lại không hề bất ngờ, “Hoàng thượng, để cho Cửu điện hạ nói xem nó coi trọng tiểu thư nhà nào?”

“Hồi bẩm phụ hoàng, mẫu hậu, là Mộc Tê, tỳ nữ của Thất tẩu.”

“Cái gì?” Về mặt Hoàng hậu kinh ngạc, rồi ra vẻ khinh thường, “Hàn nhi, con đang cố ý chọc giận chúng ta sao?”

“Mộc Tê, lại đây!” Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Sở Lăng Hàn thản nhiên đi tới bên cạnh Mộc Tê, gắt gao kéo tay nàng, “Phụ hoàng, mẫu hậu, đây là nữ tử duy nhất đời này con nhìn trúng, con muốn thành thân với nàng.”

Mộc Tê đỏ mặt nhìn Sở Lăng Hàn, trong lòng bị cảm động xâm chiếm, vì y mà có thêm dũng khí. Đời này nàng quyết định ở bên y, mưa gió cũng không ngăn được.

Sở Kim Triều hừ lạnh một tiếng không nói gì, Hoàng hậu lại nhận không được.

“Hàn nhi, đừng có làm càn! Con sao có thể coi trọng một tỳ nữ địa vị thấp kém như vậy? Đời này con đừng mơ tưởng cưới nàng ta.”

“Mẫu hậu, con cưới ai cũng là chuyện của con, không cần người khác đồng ý.”

“Con...” Hoàng hậu chán nản, “Hoàng thượng, người xem nó kìa, giống Thiên nhi như đúc, quả thực không đem lời nói của người và thần thiếp để ở trong lòng. Thất vương phi, người bảm Thiên nhi còn chưa đủ, giờ còn giật dây cho tỳ nữ của người dụ dỗ Hàn nhi, thật đúng là không có phép tắc.”

Nghe thấy lời của Hoàng hậu, Sở Lăng Thiên mất hứng: “Mẫu hậu, xin chú ý cách dùng từ của người. Linh nhi gả cho con không phải là nàng bảm con. Cưới được nàng là chuyện tốt đẹp nhất mà con làm được đời này.”

“Các người...” Hoàng hậu tức giận không thôi lại không tiện phát tác trước mặt Khương Diệp, bà liền chuyển hướng lên đầu Mộc Tê: “Mộc Tê, ngươi là tỳ nữ của Thất vương phi, bản cung không muốn làm khó ngươi. Nếu ngươi không dây dưa với Hàn nhi nữa thì bản cung sẽ không so đo với ngươi.”

“Hoàng hậu nương, Khương Diệp thấy Hoàng hậu chỉ trích Mộc Tê liền cảm thấy đau lòng, “Không nên trách Mộc Tê...”

“Bệ hạ, không cần xin cho ả.” Hoàng hậu mặt không chút thay đổi nói, “Để cho bệ hạ chê cười rồi. Bệ hạ yên tâm, việc hôn sự của công chúa và Hàn nhi không có gì thay đổi, về nhà đầu kia bản cung cam đoan từ giờ về sau không để cho nàng ta xuất hiện trước mặt Hàn nhi nữa.”

“Mẫu hậu! Con đã quyết định con sẽ cưới Mộc Tê, ai muốn cưới đồ công chúa bỏ đi kia thì cưới đi!”

“Hàn nhi!” Sắc mặt Hoàng hậu trở nên cực kỳ khó coi, “Người đủ lông đủ cánh rồi nên dám cãi lại ý chỉ của bản cung.”

Bỗng nhiên Sở Lăng Hàn cười: “Hoàng hậu nương nương, con gọi người một tiếng mẫu hậu, người liền xem như mình chính là mẹ ruột của con sao? Nếu mẫu phi con còn sống, bà nhất định sẽ cho phép con và Mộc Tê.”

“Người...” Trong lòng Hoàng hậu đau xót, sắc mặt trở nên trắng bệch, “Hoàng thượng, thần thiếp... Thần thiếp thực rất thương tâm.”

230. Chương 230: Ai Dám Động Đến Nàng!

“Hàn nhi, câm miệng!” Lời nói của Sở Lăng Hàn cũng chọc Sở Kim Triều bất mãn, ông vẫn phải giữ gìn thể diện cho Hoàng hậu, “Mẫu hậu con là muốn tốt cho con! Tam nha đầu, con hãy mang tỳ nữ đó về đi! Hàn nhi, hôn sự với công chúa ấn định vào đầu tháng sau.”

“Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương...” Lúc này, Gia Cát Linh Ẩn đứng lên hành lễ, chậm rãi nói, “Hôn sự của Cửu điện hạ và Mộc Tê e rằng không thể thay đổi. Có chuyện hai người còn chưa biết...”

“Chẳng lẽ chúng nó đã...” Hoàng hậu nhất thời nghĩ sai, bỗng nhiên phần nộ quát, “Nô tỳ to gan, dám dụ dỗ Cửu vương gia. Người cho rằng trao thân cho nó, thì người có thể vào được Cửu vương phủ sao? Đồ vô liêm sỉ! Thất vương phi, bản cung quá thất vọng với con rồi! Nhìn xem bên cạnh con toàn là những nô tỳ gì đâu.”

“Hoàng hậu nương nương, người nói bậy gì đó?” Thấy Hoàng hậu làm nhục Mộc Tê ở trước mặt mọi người, Sở Lăng Hàn không nhịn nổi nữa, “Mộc Tê nàng ấy...”

“Hừ!” Hoàng hậu hừ lạnh, “Con còn cầu xin cho nó? Người đâu, kéo tiện tì không biết liêm sỉ, si tâm vọng tưởng này xuống, vả miệng một trăm cái!”

“Ai dám!” Sở Lăng Hàn chắn trước mặt Mộc Tê, “Ai dám động đến nàng, bước qua bản vương trước đã!”

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Sở Lăng Hàn, nhẹ giọng nói: “Cửu điện hạ, đừng nóng nảy, sự tình không như người nghĩ đâu!”

“Thất vương phi, con lại đang thì thầm gì đó?” Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, vẻ mặt không vui, “Bản cung trách phạt nha hoàn của con, cũng không được sao?”

Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên cười: “Hoàng hậu nương nương, vừa rồi con còn chưa nói hết mà. Hôn sự của Cửu điện hạ và Mộc Tê đã định rồi. Nương nương, người còn chưa biết đúng không? Mộc Tê chính là công chúa nước Ngạo Nguyệt, cũng là người lần này thành thân với Cửu điện hạ.”

“Cái gì?”

“Sao có chuyện như vậy?”

“Mộc Tê là công chúa?”

“Sao có thể? Một tỳ nữ lại là công chúa? Thất vương phi không lừa người khác đó chứ?”

“Bệ hạ nước Ngạo Nguyệt ở đây, làm sao lừa được ai.”

“Nói như vậy, là thật ư? Trời ơi, khó tin quá!”

Những người khác bắt đầu xì xào bàn tán, Sở Kim Triều trừng mắt, nếu không phải nhìn thấy vẻ mặt không có ý kiến gì của Khương Diệp, ông nhất định cho rằng là Gia Cát Linh Ẩn đang nói dối. Người giật mình nhất chính là Sở Lăng Hàn và Hoàng hậu.

“Sao nàng lại là công chúa? Vì sao không nói sớm cho ta biết?” Sở Lăng Hàn vừa mừng vừa lo, nếu Mộc Tê là công chúa của Ngạo Nguyệt, giữa họ sẽ không có gì trở ngại nữa. Nhưng mà, sao nàng lại là công chúa?

“Cửu điện hạ, ta cũng là tối qua mới biết.” Mộc Tê vội vàng giải thích, sợ Sở Lăng Hàn nổi giận, “Vốn dĩ ta định nói cho người biết, nhưng người uống say như chết, hôm nay lại không có cơ hội.”

Nhìn dáng vẻ sốt ruột của Mộc Tê, Sở Lăng Hàn đau lòng vuốt ve mặt nàng: “Ta không trách nàng, không cần lo!”

Hoàng hậu ngạc nhiên hồi lâu, vẫn chưa lấy lại tinh thần, môi bà hơi nhếch lên, giật giật, còn chưa nói được câu nào. Nhớ lại những lời lúc nãy mình vừa nói, đúng là hối hận không thôi.

“Khương lão đệ, chuyện này... rốt cục là sao vậy?” Sở Kim Triều dời mắt sang Khương Diệp, bảo y chứng thực.

“Bệ hạ, sự tình đúng như lời Thất vương phi đã nói, thân phận thật sự của Mộc Tê là công chúa độc nhất của nước Ngạo Nguyệt, Khương Dao. Sau chính biến mấy năm trước, muội ấy bị mất tích. Không ngờ, ta còn có thể tìm được muội ấy. Lúc Lục Quốc Đại Điển, ta thấy ngọc bội Thất vương phi đeo bên người đúng là của Dao nhi, nên mới tìm được Dao nhi.”

“Hóa ra là vậy. Vừa rồi đã đắc tội, mong Khương lão đệ và công chúa thứ lỗi.” Sở Kim Triều ngượng ngùng nói, “Không ngờ bên cạnh Tam nha đầu lại có ngọc hổ tàng long, nô tỳ Mộc Tê lại có thể là công chúa.”

“Hoàng thượng...” Tuy rằng Khương Diệp đã giải thích rõ, nhưng trong lòng Hoàng hậu vẫn còn ngờ vực, “Chỉ dựa vào miếng ngọc bội, cũng không thể chứng minh Mộc Tê chính là công chúa. Bệ hạ nước Ngạo Nguyệt, bản cung thấy vẫn nên lấy máu nghiệm thân đi, ngộ nhỡ có kẻ dụng tâm, cố tình giả mạo công chúa thì rất nguy hiểm.”

Khương Diệp cười cười: “Đa tạ Hoàng hậu nhắc nhở, nhưng mà, ta đã nhận định Mộc Tê chính là Dao nhi.”

“Không sao.” Mộc Tê quả thực cũng muốn biết thân thế của mình, “Nghiệm thân thử đi.” Có phải công chúa hay không đối với nàng không quan trọng, quan trọng là nàng muốn biết rõ rốt cục bản thân là ai.

“Tiêu Ôn, người đi chuẩn bị một chén nước trong mang đến đây!” Thấy Khương Diệp không phản đối, Hoàng hậu lập tức căn dặn. Một nha hoàn biến hóa nhanh chóng trở thành công chúa, bà rất ngờ vực đây là âm mưu gì đó của Gia Cát Linh Ẩn.

Tiêu Ôn mau chóng dâng lên một chén nước, Mộc Tê dứt khoát tiến lên đưa đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu vào trong. Tiếp đó Khương Diệp cũng cắt tay nhỏ một giọt xuống đó.

Ở trước mắt bao nhiêu người, hai giọt máu kia dần dần hòa vào nhau, trong mắt Mộc Tê ngẩn愣, là thật, nàng thật sự có ca ca ruột.

“Dao nhi, xin lỗi, bây giờ đại ca mới tìm được muội, mấy năm nay để muội chịu khổ rồi.” Khương Diệp ôm lấy Mộc Tê, trên mặt tràn đầy đau lòng.

“Có tiểu thư ở đây, muội không hề chịu khổ.”

Khương Diệp cảm kích nhìn Gia Cát Linh Ẩn, chậm rãi buông Mộc Tê ra: “Bệ hạ, việc hôn sự của Dao nhi và Cửu điện hạ...”

“Quyết định vào đầu tháng tám!” Sở Kim Triều không chút do dự nói, “Chuyện vừa rồi, là trẫm và Hoàng hậu lỡ mồm, mong Khương lão đệ không để trong lòng.”

“Bệ hạ khách sáo.” Khương Diệp nhìn Hoàng hậu, trong mắt pha lẫn bất mãn.

“Bản cung...” Hoàng hậu càng nghĩ càng ảo não, “Công chúa... Là bản cung vô lễ, người cũng thật là, sao không chịu nói sớm? Bản cung cũng là lo cho Hàn nhi mới nói ra những lời đó.”

“Nương nương không cần khách sáo.” Mộc Tê thản nhiên nói, “Ta biết là nương nương vô ý, nếu ta chấp nhất, chẳng phải là bụng dạ hẹp hòi sao? Nương nương cứ xem ta là tiện tì mà nói chuyện là được rồi, bằng không, ta thấy không quen đâu.”

Mộc Tê cười, nụ cười ấy làm Hoàng hậu vô cùng khó chịu, nha đầu thối, giống hệt chủ tử của người, đều làm cho người ta chán ghét như vậy. Nghĩ đến mấy phi tử mà hoàng tử cười, không người nào theo ý của bà, không khỏi ai oán thở dài: “Trữ Hạ, mang vòng ngọc bích kia của bản cung đến đây.”

Chỉ trong chốc lát, Trữ Hạ dâng một chiếc vòng xanh biếc lên, Hoàng hậu cầm lấy, gọi Mộc Tê đến: ‘Dao nhi, con và Hàn nhi đã hứa hôn, vòng ngọc này xem như là quà gặp mặt. Vào ngày thành thân của hai đứa, bản cung sẽ lại chuẩn bị một phần hậu lễ.’

“Đa tạ nương nương.” Mộc Tê nhận lấy vòng tay, nàng ghét Hoàng hậu là thật, nhưng không ghét chiếc vòng này, tiểu thư có nói, có của hời là phải kiếm.

“Khương lão đệ, trăm mở tiệc tối. Tối nay, hai chúng ta uống vài chén nhé!” Sở Kim Triều cao giọng nói.

Khương Diệp cung tay, vẻ mặt có lỗi, “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, nhưng ta còn có chuyện quan trọng, phải lập tức khởi hành về nước. Dao nhi ta cũng sẽ đưa về nước Ngạo Nguyệt, đầu tháng tám, ta sẽ mang nó không tổn hao gì đến nước Lăng Nguyệt.”

“Đại... Đại ca...” Mộc Tê cảm thấy xưng hô này vừa thân thiết vừa xa lạ, “Muội... Muội muốn ở lại nước Lăng Nguyệt, ở lại bên cạnh tiểu thư.”

“Mộc Tê ngốc.” Gia Cát Linh Ẩn đoán được nàng không nỡ đi, “Chỉ đi một tháng thôi mà. Về nhà xem thử đi, nơi đó mới chính là nhà của người.”

“Chỗ có tiểu thư mới chính là nhà.”

“Cô nương ngốc, nghe lời, một tháng sau, chúng ta lại trùng phùng.”

“Vậy người có đối đãi với Mộc Tê giống như bây giờ không?” Giọng điệu của Mộc Tê như thể một đứa con không muốn rời xa phụ mẫu.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Đương nhiên rồi.”

“Dao nhi, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta khởi hành thôi.” Khương Diệp thúc giục nói, y ngưỡng ngưỡng mỉm cười với Sở Lăng Hàn, “Cửu điện hạ, ta mang Dao nhi về trước, tháng sau, ta lại đưa muội ấy trở lại.”

Sở Lăng Hàn giận dữ trừng mắt liếc Khương Diệp, trong lòng gào thét, người có biết lão tử hiện giờ có bao nhiêu lời muốn nói với nàng không? Y kéo Mộc Tê qua: “Đi theo ta, ta có lời muốn nói với nàng!” Nói xong, không để ý ánh mắt của mọi người, kéo Mộc Tê đi mất.

Nhớ tới thái độ của Sở Lăng Hàn đối với mình, Hoàng hậu nhin không được thở dài: “Đúng là con lớn không nghe lời mẹ, mấy tiểu tử này, đứa nào cũng bướng bỉnh, bản cung sắp bị chúng làm cho tức chết rồi.”

“Hoàng hậu nương nương, đó là may mắn của bệ hạ và nương nương.” Khương Diệp khách sáo nói.

“Bực bội thì có.”

“Được rồi.” Sở Kim Triều bất mãn với Hoàng hậu, “Chỉ cần các con vui vẻ là được, nàng xem mắt nhìn người của Thiên nhi chẳng phải tốt lắm sao? Mắt của Hàn nhi cũng chẳng kém chút nào.”

Mấy người trong điện trò chuyện một hồi, Sở Lăng Hàn cùng Mộc Tê mới quay về. Thấy môi hai người đều hồng hồng, Sở Lăng Thiên nhìn Sở Lăng Hàn cười xấu xa, Sở Lăng Hàn cũng đắc ý nhếch nhếch mày lại với y.

Mộc Tê quay lại, Khương Diệp liền dẫn nàng xuất cung, ngay cả xiêm y cũng không để nàng về Thất vương phủ thay. Ba người Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Hàn, Gia Cát Linh Ẩn tiễn huynh muội Khương Diệp ra khỏi Ngân Đô. Mộc Tê nắm chặt lấy tay của Gia Cát Linh Ẩn, luyến tiếc rời đi.

“Mộc Tê, nàng nhất định phải trở về.” Sở Lăng Hàn hy vọng, người Mộc Tê nắm tay sẽ là y.

“Được rồi được rồi.” Nhìn thấy vẻ mặt của Sở Lăng Hàn, Gia Cát Linh Ẩn dờ khóc dờ cười, “Đến từ biệt với Cửu điện hạ đi, cũng không phải là đi luôn không về.”

“Ai thèm từ biệt y chứ! Đại ca, chúng ta đi thôi!”

“Mộc Tê!” Nghe thấy lời của nàng, Sở Lăng Hàn tức giận đến dậm chân, y đi qua đó, một phen lôi Mộc Tê lại, ôm chặt lấy nàng, liếc mòng hôn nàng.

“Ừm ừm!” Mộc Tê khó khăn lắm mới đẩy y ra được, mặt mày xấu hổ, “Sở Lăng Hàn, người điên rồi à?”

“Đúng, nếu đúng hạn mà nàng không trở về, ta sẽ điên mất!”

“Đáng ghét!” Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong mắt Mộc Tê lại chan chứa tình cảm, “Người phải giữ gìn sức khỏe, ta sẽ mau chóng quay về.”

“Ta biết rồi, đi đường cẩn thận.”

Mộc Tê và Khương Diệp xoay người lên ngựa, hai con ngựa phi nhanh, Sở Lăng Hàn nhìn theo bóng dáng hai người mất hút, phóng tầm mắt hết cỡ.

Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị xoay người, trước mắt đột nhiên xuất hiện bóng râm, tiếp đó, một nụ hôn mãnh liệt rơi xuống. Sở Lăng Thiên đột nhiên như vậy, làm nàng quýnh quáng. Ném sạch ngọt ngào của nàng, Sở Lăng Thiên mới hài lòng buông nàng ra.

“Hai người! Hai người... quá đáng ghét!” Sở Lăng Hàn phản đối nói: “Mộc Tê vừa mới đi, hai người lại như vậy, không để ý đến cảm nhận của đệ, cố ý kích thích đệ?”

Sở Lăng Thiên hừ lạnh, “Ta hôn nương tử ta, đệ có ý kiến? Vừa rồi khi đệ hôn Mộc Tê, có quan tâm tới cảm nhận của ta không?”

“Không nói lý lẽ!” Sở Lăng Hàn la lên, “Đệ buồn, Thất ca, uống rượu với đệ đi.”

“Không uống!”

“Sao vậy?”

Sở Lăng Thiên nhếch mày, “Bởi vì nương tử ta nói, lúc dự định sinh hài tử, là không thể uống rượu.”

231. Chương 231: Độc Nhất Lòng Dạ Nữ Nhân

“Cái gì mà hài tử?” Sở Lăng Hàn khờ dại hỏi.

“Chính là cháu của ngươi đó!”

Sở Lăng Hàn rốt cục hiểu ra: “Hai người, hai người cứ dă kích ta đi!” Nói xong y một mạch xoay người đi về phía trước, không thèm để ý đến hai người đáng ghét ở phía sau.

Gia Cát Linh Ẩn trừng mắt liếc Sở Lăng Thiên một cái: “Đây là chuyện riêng tư của chúng ta, chàng nói với y làm gì, không xấu hổ sao?”

“Đây là bày tỏ yêu thương.”

Gia Cát Linh Ẩn lườm y trắng mắt: “Cách biểu đạt của chàng thực quá đặc biệt.”

Nhìn thấy biểu tình ngưng ngững của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên nở nụ cười vì thực hiện được ý đồ. Y đuổi theo Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, vì phu cảm thấy hân là chúng ta nên tăng tuần suất lên nữa, nếu không cứ như thế này đến khi nào mới có hài tử được.”

Gia Cát Linh Ẩn không để ý tới y, đuổi theo Sở Lăng Hàn, vút Sở Lăng Thiên ở sau.

Sở Lăng Hàn không uống rượu mà một mình trở về Cửu vương phủ. Đầu tháng tám chính là ngày thành thân của y cùng Mộc Tê, y muốn chuẩn bị thật tốt để cho Mộc Tê một hôn lễ thật long trọng.

Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên còn tức giận vì bị Gia Cát Linh Ẩn bỏ rơi, nhìn thấy tiểu nữ tử bên cạnh nhàn nhã uống trà, y giận không chỗ trút, lăm lăm tạo ra đủ loại tiếng ồn. Khóe miệng tiểu nữ tử mang theo ý cười nhưng vẫn không để ý đến y, Sở Lăng Thiên trề môi, than thở: “Nương tử, nàng không thương ta.”

“Ừ.” Tiểu nữ tử thản nhiên ừ một tiếng, tiếp tục lật giở quyển sách trong tay.

“Nữ nhân thôi, muốn tạo phản sao?” Sở Lăng Thiên nhanh chóng đi tới trước mặt Gia Cát Linh Ẩn. Y đang chuẩn bị hôn nàng lại không ngờ nàng chủ động nạp mình, hai tay quàng qua cổ y, hôn y.

Thấy nàng chủ động, Sở Lăng Thiên cười mở cờ cả mặt, cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nữ tử trong lòng, ở trong miệng ngang bướng qua lại.

“Ừm.” Cảm giác sáng đến từng lỗ chân lông khoái khiến Sở Lăng Thiên rên rỉ. Bàn tay to của y nắm cả vòng eo của Gia Cát Linh Ẩn, chậm rãi trượt xuống dưới, vuốt ve cái mông của nàng.

“Hừ.” Gia Cát Linh Ẩn giống như điên lên, xé mở quần áo y, hai tay xoa nắn cơ ngực màu đồng của y.

“A.” Sở Lăng Thiên nhin không được kêu lên một tiếng, y thở hổn hển, hận không thể nuốt trọn nữ nhân gọi cảm này vào bụng, “Tiểu yêu tinh, nàng đang đùa với lửa đó, biết không? Xem hôm nay vi phu thu phục nàng như thế nào! Hôm nay vi phu sẽ cho nàng không xuống giường được.”

“Vậy ư?” Bàn tay Gia Cát Linh Ẩn men theo hông y, chạm vào vật đang nóng như lửa, nàng giả hoạt cười một tiếng.

“Cười à?” Ánh mắt Sở Lăng Thiên như tóe lửa, “Để nàng phải khóc lóc cầu xin ta!” Y ôm lấy Gia Cát Linh Ẩn đi về phía trường kỷ đặt nàng ở dưới thân, khăn cảm nhắm nháp tư vị ngây ngất của nàng.

“Dừng!” Gia Cát Linh Ẩn dùng hai tay đẩy ngực y, trong mắt hiện lên một tia giả hoạt, “Sở Lăng Thiên, hôm nay thân thể ta không tiện, tự chàng nghĩ biện pháp đi.”

“Cái gì?” Sở Lăng Thiên đột nhiên ngẩng đầu. Khó trách hôm nay nàng chủ động trêu chọc mình như vậy, thì ra là cố ý để cho y khó chịu. Lửa dục trong lòng càng cháy mãnh liệt nhưng không có cách nào giải quyết được. Nhìn thấy nụ cười vì thực hiện được âm mưu của nàng Sở Lăng Thiên cúi đầu, cạy mở hàm răng của nàng, hung hăng mút vào cái lưỡi thơm tho của nàng, giống như muốn hút cả người nàng vào.

“Ưm ưm ưm!” Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy trời đất mù mịt, trong lòng ngực chỉ có hơi thở của y. Nàng ngay cả thở cũng không được nên đành phải vô lực nương theo y.

Thấy vẻ mặt nàng đã trở nên đỏ bừng, Sở Lăng Thiên lại chưa cảm thấy đủ, lửa nóng ở theo bàn tay tham nhập vào cổ áo nàng, vuốt ve nơi tròn trịa của nàng.

“Ưm.” Nữ tử dưới thân cả người đều mềm nhũn không tự chủ được mà ôm lấy cổ y, tùy ý hưởng thụ nụ hôn cùng âu yếm của y. Nàng chỉ hận mình giờ muốn này không thể muốn y.

“Hừ.” Sở Lăng Thiên cười hừ một tiếng, thấy nàng đã động tình bỗng nhiên ngồi dậy, rời khỏi thân thể nàng.

“Làm gì vậy?” Gia Cát Linh Ẩn bất mãn nhìn Sở Lăng Thiên, vừa rời hôn còn chưa đủ.

“Khà khà!” Sở Lăng Thiên đắc ý cười, “Ai bảo nàng muốn hại ta? Thế nào? Nương tử, cảm nhận đủ tư vị muốn mà không được rồi chứ?”

“Ta muốn mà không được, thì chàng cũng đừng hòng.”

“Tiểu yêu tinh!” Nơi nào đó của Sở Lăng Thiên còn ngóc đầu lên, y bắt lấy tay nàng đặt ở chỗ đang nóng hừng hực của mình, “Biết làm thế nào rồi chứ?”

Hai khắc sau, rốt cục có chất nhầy theo chỗ nóng chảy ra, Gia Cát Linh Ẩn xoay xoay tay phải: “Mệt chết ta!”

Sở Lăng Thiên yêu thương ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu hôn lên trán nàng: “Nương tử, nàng vất vả rồi!”

“Hừ.” Gia Cát Linh Ẩn trừng mắt liếc y một cái: “Lần sau tự mình xử lý đi.”

Sở Lăng Thiên cười ha ha hai tiếng, ôm nàng vào trong ngực, yêu thích không buông tay, y thật sự yêu chết nữ nhân này. Một nụ cười, một giận dỗi, nhìn vào đều rất mê người.

“Vương gia, Vương phi nương nương, Kinh Phong có chuyện cần báo.” Từ lúc Gia Cát Linh Ẩn vào Thất vương phủ, mọi người tới thư phòng đều phải ở ngoài cửa lớn tiếng thông báo tránh cho việc tiến vào nhìn thấy cảnh tượng không nên thấy.

“Vào đi.” Gia Cát Linh Ẩn giẫy ra khỏi vòng ôm ấm áp của Sở Lăng Thiên, ngồi sang một bên.

Kinh Phong tuân lệnh đẩy cửa đi vào, “Tiểu thư, thuộc hạ đã tra được trong cung có duy nhất một người có quan hệ với bướm bướm, là Thái hậu nương nương.”

Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày, “Thái hậu nương nương đã hoảng thế à.”

“Thuộc hạ tra được tin tức, khi Thái hậu còn sống rất thích bướm bướm, trước khi đi vẫn còn nói có bướm tiên tới đón bà ấy, bà ấy cũng muốn biến thành bướm tiên. Thái phi nương nương đã tìm hơn năm trăm con bướm vào trong cung.”

“Ta biết rồi, người hãy tiếp tục theo dõi, có tin tức gì thì nhanh chóng báo cho ta biết. Ngoài ra, người đi tìm về cho ta một ít mật ong.”

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.”

Kinh Phong đi rồi, Sở Lăng Thiên nghi hoặc hỏi Gia Cát Linh Ẩn: “Chuyện gì xảy ra?”

Gia Cát Linh Ẩn giấu diếm nhìn y, đem chuyện Chu thái phi kể lại cho y nghe.

“Ba ngày sau chính là sinh thần của Chu thái phi, chẳng lẽ bà ấy muốn gây bất lợi với nàng trong ngày ấy?” Sắc mặt Sở Lăng Thiên âm trầm. Lão thái bà kia có phải là chán sống rồi hay không?

“Đó chỉ là suy đoán của ta, ta đã nghĩ ra biện pháp đối phó rồi, yên tâm đi.”

“Linh nhi, ngày ấy ta cũng ở đó, nếu bà ấy dám làm điều bất lợi với nàng, ta sẽ không tha cho bà ấy.”

“Thu hồi lại uy phong của chàng đi, từ từ chơi đùa mới thú vị, mới một chút đã lấy mạng của bà ấy chẳng phải rất nhảm chán hay sao.”

“Quả nhiên độc nhất là lòng dạ nữ nhân!”

“Đương nhiên.” Gia Cát Linh Ẩn ngấm ngấm nơi nào đó của y, “Nếu chàng dám ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, ta sẽ cho chàng ném thử thế nào gọi là độc nhất là lòng dạ nữ nhân.”

Sở Lăng Thiên ý thức được khép chặt hai chân, cảnh giác nhìn nữ nhân trước mặt.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh. Sáng sớm, Chu Tuyết Tranh phải tới tẩm cung của Chu thái phi, Chu thái phi biết mục đích nàng tới liền nói cho nàng biết mọi chuyện đều chuẩn bị tốt. Hôm nay nhất định Gia Cát Linh Ẩn sẽ bị đuổi ra khỏi cung.

“Thái phi nương nương, người rốt cuộc tính đối phó với nàng ta như thế nào?”

Chu thái phi cười một cách quái lạ, chỉ chỉ bộ đồ mới của mình: “Huyền cơ ở trong bộ quần áo này, rồi người sẽ biết.” Bà căn dặn cung nữ bên cạnh, “Đợi lát nữa đem mấy con bướm này thả ra ngoài.”

“Vâng, thái phi nương nương.”

“Vì sao lại có nhiều bướm bướm như vậy?” Chu Tuyết Tranh thấy thị nữ mang theo một cái lọ trong suốt, bên trong toàn bộ là bướm bướm đủ màu sắc cực kì xinh đẹp.

“Chúng nó là vai chính của ngày hôm nay. Đi thôi, thời gian cũng không còn sớm nữa.”

“Thái phi nương nương, con đỡ người!” Chu Tuyết Tranh tiến lên đỡ lấy Chu thái phi.

Sinh thần của Chu thái phi cũng không quá phô trương, chỉ cử hành một yến hội nho nhỏ ở trong cung. Sở Kim Triều đi đầu chúc thọ Chu thái phi, mấy hoàng tử cùng các quan lại cũng hành lễ. Cùng với không khí náo nhiệt lại là cảnh tượng không ăn khớp cho lắm, đó là Chu thái phi kỳ quái rơi nước mắt đầy mặt.

“Thái phi nương nương, hôm nay là sinh thần của người, vì sao người lại khóc?” Chu Tuyết Tranh liếc mắt nhìn Chu thái phi suy nghĩ, sau đó liền quan tâm hỏi han.

Mọi người vừa nhìn, viền mắt của Chu thái phi hồng hồng, còn không ngừng dùng khăn tay lau nước mắt.

“Thái phi nương nương, người sao vậy?” Sở Kim Triều thấy vậy cũng thấy rất kỳ lạ, “Thái phi có chuyện gì ủy khuất cứ nói với trẫm, trẫm sẽ làm chủ cho thái phi.”

“Đúng vậy, thái phi nương nương. Có chuyện gì người cứ nói ra đi.” Hoàng hậu cũng không hiểu ra làm sao. Không biết lão thái bà này muốn làm gì.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu.” Chu thái phi lau nước mắt, giọng nghẹn ngào, “Ai gia không phải khóc vì mình, ta khóc là bởi vì hôm qua ta mơ thấy Thái hậu nương nương.”

“Mẫu hậu?” Sở Kim Triều ngẩn người, “Người.... Người thế nào?”

Chu thái phi thở dài, “Ta mơ thấy Thái hậu nương nương hóa thành bướm tiên, nói người ở thế giới bên kia rất tịch mịch, người không tìm thấy con đường chuyển thế, muốn tìm người đến Thiên Thai Tự tụng kinh, đưa tiền hồn phách của người một đoạn đường.”

“Hả? Còn có chuyện như vậy? Vậy vì sao người không trực tiếp đến nói với trẫm?”

“Thái hậu biết Hoàng thượng bận bịu việc không muốn bởi vì việc nhỏ này mà làm phiền Hoàng thượng, cho nên đến báo mộng cho ta.”

“Nếu như vậy thì tìm một người đến Thiên Thai Tự, đưa tiền Thái hậu một đoạn đường,” Hoàng hậu nói, “Tiêu Ôn, người đi sắp xếp đi.”

“Khoan đã!” Chu thái phi bỗng nhiên hô lên, “Thái hậu nương nương chỉ định Thát vương phi đi, nói người vẫn chưa gặp qua Thát vương phi, muốn Thát vương phi tận hiếu với người.”

Nghe đến đó, Gia Cát Linh Ẩn đã hiểu được, Chu thái phi diễn lâu như vậy chính là vì những lời này. Để nàng đến Thiên Thai Tự vậy thì sẽ không thể trở về được. Lòng mảy Sở Lăng Thiên nhíu lại, sắc mặt y vô cùng âm trầm, tay y cầm lấy tay Gia Cát Linh Ẩn. Ngón tay mềm mại của Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng vuốt lên tay y để y yên tâm.

“Hoàng thượng, đây là nguyện vọng của Thái phi, người xem?” Hoàng hậu nhìn Sở Kim Triều. Nếu lần này có thể đưa nha đầu kia ra khỏi cung thì cũng tính là một biện pháp tốt.

Trong mắt Chu Tuyết Tranh hàm chứa ý cười lạnh lùng, đúng là gừng càng già càng cay, Chu thái phi lại có thể nghĩ ra được chủ ý như vậy. Gia Cát Linh Ẩn, tận hiếu với Thái hậu thì dù Thiên ca ca có cầu xin cho người như thế nào cũng vô phương.

“Phụ hoàng, chỉ dựa vào một giấc mộng của Thái phi nương nương liền đưa Thát tẩu đến Thiên Thai tự cũng quá là không phù hợp.” Sở Lăng Hàn lớn tiếng nói.

Sở Kim triều trừng mắt liếc y một cái, thâm nghĩ không phải lão tử còn chưa mở miệng hay sao? Người gấp cái gì? “Thái phi nương nương, Thái hậu nương nương thật đã nói như thế sao?”

“Hoàng thượng, không lẽ ta còn lừa người?”

“Thái phi nương nương, người nói người mộng thấy Thái hậu biến thành bướm tiên cũng không có người nào làm chứng.” Sở Lăng Thiên nghiêm mặt, trầm giọng nói, “Chứ không phải là Thái phi nương nương không vừa lòng với Linh nhi, muốn mượn cớ này đuổi nàng ra khỏi cung?”

Chu thái phi chưa xốt cười: “Ta biết mọi người sẽ không tin tưởng ta, vì thế ta cùng Thái hậu nương nương thương lượng, để người đến nói cho các người.”

“Mẫu hậu đã đi rồi, chẳng lẽ người chết còn có thể sống lại sao?” Sở Kim Triều hỏi.

232. Chương 232: Dựng Tóc Gáy

Chu thái phi lắc đầu, “Người chết rồi đương nhiên không thể sống lại, nhưng có thể hóa thành linh vật đến báo tin. Hoàng thượng, người có còn nhớ Thái hậu rất thích bướm không? Nếu người đã không tin, vậy thì ai gia sẽ triệu hồn phách Thái hậu nương nương đã hóa bướm đến, mọi người sẽ tin thôi.”

“Còn có thể gọi bướm đến? Thật vậy chăng?”

“Quả thật lúc sinh tiền Thái hậu nương nương thích nhất là bướm.”

“Xem ra Thái hậu nương nương rất thích Thất vương phi, bằng không cũng không chỉ định để vương phi đi.”

Người bên dưới khe khẽ bàn tán, mang theo ánh nhìn hiếu kỳ và chờ mong, muốn biết có phải thực sự sẽ nhìn thấy bướm mà Thái hậu hóa thành.

“Thái phi nương nương, vậy người cứ triệu hồn phách của mẫu hậu tới hỏi, nếu mẫu hậu thực sự vừa ý với Tam nha đầu, Thiên nhi luôn hiếu kính với bà, nhất định cũng sẽ đồng ý.” Hoàng hậu mở miệng chụp mũ Sở Lăng Thiên trước, phá giải nước đi cầu tình của y.

“Mẫu hậu, hiếu kính với hoàng tổ mẫu là chuyện nên làm, nhưng nếu bắt Linh nhi phải trả giá lớn, ta sẽ không đồng ý.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói.

“Thiên nhi, trong ngàn điều tốt thì chữ hiếu làm đầu, con muốn để hoàng tổ mẫu của con vĩnh viễn không thể đầu thai chuyển thế sao?”

“Hừ! Đầu thai chuyển thế? E là có kẻ dùng thủ thuật gì đó che mắt người khác, muốn gây bất lợi với Linh nhi. Hoàng hậu không hỏi rõ trắng đen thị phi, đã đưa Linh nhi đi, có rắp tâm gì?”

“Thiên nhi, con!”

“Đủ rồi đủ rồi!” Sở Kim Triều phiền lòng vung tay, “Thái phi nương nương, người cứ gọi hồn phách của mẫu hậu đến đây đi. Cuối cùng để ai đi, trẫm sẽ thương lượng lại với Thái hậu.”

“Được rồi.” Chu thái phi và Chu Tuyết Tranh đưa mắt nhìn nhau, gật đầu với nhau, “Đợi ai gia gọi bướm đến rồi, xin các vị giữ im lặng.”

Trong điện thoáng yên tĩnh lại, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn Chu thái phi, chờ mong cảnh tượng thần kỳ kia.

Chu thái phi kín đáo nhếch môi cười lạnh. Bà đứng lên, nhắm mắt lại, dang hai tay ra, miệng làm như lầm bầm. Chốc lát, người trong điện đều ngửi được một mùi hương thơm mát làm người ta khoan khoái dễ chịu, tựa như đã sắp được nhìn thấy bướm bay tới.

Chu thái phi nhắm mắt lại, môi càng động càng nhanh, ê ê a a niệm không ngừng. Vu vu vu vu vu vu... hòa với tiếng niệm càng lúc càng lớn của Chu thái phi, một thứ âm thanh kỳ lạ truyền đến từ ngoài điện, tiếng kia ngày càng gần. Tất cả mọi người rướn dài cổ, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

“Có phải bướm sắp xuất hiện rồi không?”

“Là Thái hậu nương nương.”

“Suyt, đừng lên tiếng.”

Không biết sao, một số người lại có cảm giác đại điện bỗng nhiên trở nên âm u hơn, tiếng vu vu vu kia ngày càng gần, như lập tức bay ngay vào điện.

“Là ong mật!” Không biết là ai quát to một tiếng, mọi người tập trung nhìn, một đàn ong mật đen tuyền đang bay nhanh vào, đâu có bóng dáng chú bướm nào.

Sở Lăng Thiên lập tức bảo vệ Gia Cát Linh Ẩn trước ngực mình, sợ nàng bị ong mật chích. Sắc mặt mọi người đều tái đi, nhưng dường như đàn ong kia không có hứng thú với họ, chỉ ùn ùn bay tới chỗ Chu thái phi.

Nghe được tiếng la hét, Chu thái phi đột nhiên mở mắt, khi còn chưa kịp phản ứng, đám ong mật kia đã bủa vây cơ thể của bà.

“Á! Người đâu!” Hơn trăm con ong bầu lên người Chu thái phi, bà nhất thời hoảng sợ thét lên. Mà đám ong này dường như ý thức được mối nguy hiểm to lớn, tất cả kim độc đều chích thẳng vào người của Chu thái phi, Chu thái phi đau đến té xuống đất, không ngừng quay cuồng, búi tóc vân kế cũng rối tung, hét như một bà điên.

“Người dâu, mau giúp Thái phi đuổi đám ong này đi!” Sở Kim Triều lớn tiếng quát.

Mấy công công chạy đến, nhưng đám ong mật này rất thích mùi phấn hoa trên người Chu thái phi, nên không chịu bay đi.

“Lấy đuốc đến đây, ong mật sợ lửa!” Gia Cát Linh Ẩn vội vàng nói.

Nghe vậy, Liên công công lập tức chạy ra khỏi đại điện, nhanh chóng cầm đuốc chạy vào.

“Đưa cho ta!” Gia Cát Linh Ẩn cầm lấy, đi về hướng Chu thái phi. Đám ong mật này nhìn thấy ánh lửa, quả nhiên bay rời ra, nhưng vẫn không ngừng xoay quanh Chu thái phi, không chịu bay đi.

Gia Cát Linh Ẩn đành phải đưa đuốc đến gần hơn, quơ quơ kề bên Chu thái phi. Nàng quơ qua quơ lại, tóc cùng xiêm y của Chu thái phi đã bị cháy xém một ít. Mùi cháy khét che lấp mùi phấn hoa, đàn ong mật này mới chịu bay khỏi đại điện.

Nhìn lại Chu thái phi trên đất, những chỗ lộ ra bên ngoài đều bị chích rất nhiều, mặt bà sưng hột như đầu heo, đen nhẻm, hột như bà lão ăn xin, mái tóc dài giờ đây chỉ còn một nửa, bị cháy sém cong queo thành một nùi, còn đang bốc khói nhẹ nhẹ. Xiêm y bà rách nát, bị cháy tan tành. Bà hiện giờ, ai cũng không nhận ra được bà là thái phi.

Nhìn thấy bộ dạng của Chu thái phi, Gia Cát Linh Ẩn cố gắng đè nén, không dám bật cười. Nàng liếc nhìn Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Hàn, chỉ thấy cơ thể hai người họ không ngừng rung rung, chắc chắn cũng nhin rất vất vả.

“Khi!” Không biết là ai nhin không được, bật cười ra tiếng.

Ngay sau đó, tiếng khi khi liên tiếp truyền đến từ các góc ngách. Sở Kim Triều và Hoàng hậu cũng cảm thấy bặm môi, nhin rồi lại nhin, mới không bật cười.

“Ai dám cười ai gia!” Chu thái phi tức giận quát, “Hoàng thượng, phàm những kẻ cười ai gia, toàn bộ phạt năm mươi đại bản!”

“Thái phi nương nương, mau chóng hồi cung sửa soạn lại đi.” Vất vả lắm Sở Kim Triều mới nhin được cười, “Trẫm sẽ xử lý.”

“Ừ!” Chu thái phi xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, rồi lại phải tỏ vẻ trấn định, trông đáng vẻ làm bộ làm tịch của bà, lại khiến người ta buồn cười.

“Đợi đã!” Sở Lăng Thiên đứng lên, “Thái phi nương nương còn chưa gọi được hồn phách của hoàng tổ mẫu mà, không phải gọi bướm ư? Sao lại đưa ong mật đến thế này? Chẳng lẽ hoàng tổ mẫu không thích bướm mà thích ong mật à?”

“Hừ!” Chu thái phi ra vẻ bình tĩnh nói, “Chắc có lẽ bà chỉ đùa một chút với ai gia. Hoàng thượng, ai gia hồi cung trước.”

“Thái phi nương nương, mời.”

Chu Tuyết Tranh kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng dáng của Chu thái phi, rõ ràng, tiết mục ban đầu vốn không phải vậy, có người đã đổi bướm thành ong. Chẳng những không đưa được Gia Cát Linh Ẩn đến Thiên Thai Tự, Chu thái phi còn bị xấu hổ lớn như vậy. Là do ai làm? Nàng không khỏi chuyển mắt về hướng Gia Cát Linh Ẩn, thấy vẻ mặt tỉnh bơ của nàng ta, trong lòng đã có đáp án. Gia Cát Linh Ẩn, người đúng là rất khó đối phó! Chuyện này ngay cả nàng cũng không rõ ràng, chỉ có một mình Chu thái phi biết, vậy ả làm sao mà biết được? Chẳng lẽ ả có tai mắt ở trong cung?

Dù cho người được mừng thọ không còn ở đây, buổi thọ yến này ăn cũng rất vui vẻ. Chuyện muốn đưa người đi Thiên Thai Tự cầu phúc cho Thái hậu, đương nhiên cũng không còn. Sau khi tan tiệc, thị nữ của Chu thái phi đến truyền, nói mời Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thất vương phi đi giá đến tẩm cung của Chu thái phi.

Truyền Gia Cát Linh Ẩn, đương nhiên Sở Lăng Thiên cũng đi theo. Máy người vào tẩm cung của Chu thái phi, chỉ thấy mặt bà vừa đỏ vừa sưng, hột như quái vật.

“Thái phi nương nương, có chuyện gì người nói đi.” Sở Kim Triều nói.

“Hoàng thượng, chuyện hôm nay là có người cố ý gây ra, mục đích là để cho ai gia bề mặt, Hoàng thượng phải làm chủ cho ai gia.”

“Cố gây gây nên?” Sở Kim Triều nhú mày, “Không phải Thái phi nương nương muốn gọi bướm sao? Kết quả lại gọi ong, thì sao lại có quan hệ đến người khác? Tam nha đầu không màng nguy hiểm, tiến lên đuổi ong cho người, người còn hoài nghi nó?”

“Hừ!” Chu thái phi nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, đám ong này, có phải người thả không?”

Gia Cát Linh Ẩn ngạc nhiên, “Thái phi nương nương, sao lại nói vậy? Con đi thả ong khi nào? Từ đầu đến cuối, con đều ở trong đại điện mà.”

“Người còn nói dối!”

“Thái phi nương nương, người cũng nói có lẽ là do Thái hậu đùa với người, thì có liên quan gì đến con? Hay là Thái phi nương nương tự thả ong ra, dùng khổ nhục kế để hãm hại con? Hoàng thượng, người cũng phải làm chủ cho thần nữ!”

“Người nói bậy! Là nô tỳ tận mắt nhìn thấy có người đổi bướm của Thái phi nương nương thành ong!” Một cung nữ mới tới thấy Gia Cát Linh Ẩn nói Chu thái phi dùng khổ nhục kế, không khỏi nóng nảy.

“Câm miệng!” Sắc mặt Chu thái phi tái đi, hận không thể cắt lưỡi cung nữ kia.

“À...” Gia Cát Linh Ẩn à một tiếng du dương trầm bổng, “Hóa ra Thái phi nương nương đã sớm chuẩn bị bướm rồi, trên người tẩm đầy phấn hoa, bướm ngửi được mùi phấn hóa sẽ bay tới. Thái phi nương nương có thể nhân cơ hội này nói chúng là linh vật do Thái hậu hóa thành, bày ra trước mặt mọi người là có thể đưa con đến Thiên Thai Tự. Thái phi nương nương, là như thế sao?”

“Người...” Lòng Chu thái phi chìm xuống, “Ai gia không biết người đang nói gì. Hoàng thượng, ong mật chắc chắn do nó chuẩn bị, ai gia muốn người hạ lệnh, bảo Thiên nhi hạ lưu nó!”

“Thái phi nương nương rất vô lý, rõ ràng suýt nữa con đã bị hủy cả đời, người còn muốn Thất điện hạ lưu con, làm sao lại có đạo lý như vậy.”

“Hoàng thượng!” Chu thái phi hỗn hển.

“Đừng nói nữa!” Sở Kim Triều đã hiểu được mọi chuyện, “Thái phi nương nương, chuyện này là do người sai trước, ta sẽ không truy cứu. Tam nha đầu, bất kể chuyện này có liên quan gì đến con hay không, cũng trở về đóng cửa tự kiểm.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Gia Cát Linh Ẩn khom người, vui vẻ tiếp nhận hình phạt.

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu muốn nói lại thôi, “Thái phi nương nương là quý phi của tiên đế, cho dù người có lỗi trước, Thất vương phi mượn dịp trả thù, cũng là không đúng, theo thần thiếp thấy nên phạt nặng.”

“Mẫu hậu, người nói vậy là có ý gì?” Sở Lăng Thiên nhìn Hoàng hậu chằm chằm, trong mắt lóe ra thứ ánh sáng sắc lạnh, “Thái phi nương nương già mà không nghiêm chỉnh, muốn trừng phạt Linh nhi cũng được, Thái phi nương nương cũng phải nhận được hình phạt tương ứng. Vả lại, ai có chứng cứ chứng minh là Linh nhi làm? Mẫu hậu cứ nhiều lần gây khó dễ cho Linh nhi, nhi thần rất muốn hỏi thử, rốt cục là tại sao?”

“Thiên nhi...” Hoàng hậu giả bộ thở dài, “Con nói vậy, bản cung rất đau lòng.”

“Già mà không nghiêm chỉnh?” Nghe được lời đánh giá của Sở Lăng Thiên về mình, Chu thái phi nhất thời đen mặt, “Thiên nhi, con thực sự học thói xấu của nữ nhân kia rồi!”

“Có liên quan gì đến người không?” Sở Lăng Thiên trừng mắt liếc bà, dặt tay Gia Cát Linh Ẩn, “Phụ hoàng, nhi thần cáo từ trước.”

“Đi đi.” Sở Kim Triều phất tay, day day huyết thái dương đau âm ỉ, ba nữ nhân một vở diễn, ông thực sự chịu đủ rồi.

Ra khỏi hoàng cung, Sở Lăng Thiên ôm lấy vòng eo mềm mại của Gia Cát Linh Ẩn, “Đưa nàng đến Thiên Thai Tự cả đời làm ni cô, xem nàng phải làm sao.”

“Bà ấy bảo ta đi thì ta sẽ đi à?” Gia Cát Linh Ẩn ra vẻ khinh bỉ, “Nếu ta đi thật, chàng nhất định phải thủ tiết cả đời cho ta, cả đời cũng không được gặp nữ nhân khác.”

“Nàng đi, thì tôi ta sẽ trèo tường vào.” Sở Lăng Thiên nhéo chóp mũi của nàng, “Vậy mà nàng cũng nghĩ ra, Chu thái phi không gọi được bướm đã chuẩn bị, mà gọi đến một bầy ong mật.”

“Ta thông minh mà! Sở Lăng Thiên, nếu Hoàng thượng thật sự hạ chỉ bắt ta đi Thiên Thai Tự thì làm sao?”

“Yên tâm, cho dù phụ hoàng hạ chỉ, ta cũng sẽ không để nàng đi.”

“Chàng dám kháng chỉ không tuân?”

“Vì nàng, còn có cái gì mà ta không dám làm!”

233. Chương 233: Chỉ Sắc Lang Với Mỗi Mình Nàng

“Không tồi!” Gia Cát Linh Ẩn vỗ vỗ vai Sở Lăng Thiên, trong yến tiệc uống hết hai ly rượu, rượu đã ngấm vào, “Tướng công, hôm nay ta rất cao hứng, ta muốn chàng công ta về!”

Nghe vậy, Sở Lăng Thiên không chút suy nghĩ, không để ý còn đang ở cổng hoàng cung, mọi người lui tới đều nhìn y chằm chằm. Y tự nhiên ngồi xổm xuống, Gia Cát Linh Ẩn leo lên lưng y, hai tay ôm cổ y, vui vẻ hôn lên má y một cái. Sở Lăng Thiên vừa vui vừa tức, đúng là không thể để cho nàng uống rượu nữa, vừa uống rượu vào liền nổi điên. May mà vừa rồi ở trong cung Thái phi rượu chưa ngấm.

Nâng mông nàng lên, tay Sở Lăng Thiên có chút không an phận.

Cảm nhận được lửa nóng ở bàn tay to của y, Gia Cát Linh Ẩn nhéo lỗ tai y: “Sở Lăng Thiên, chàng thành thật chút cho ta, chàng có tin là ta sẽ cắt cái lỗ tai này của chàng không?”

“Hi hi!” Sở Lăng Thiên xấu xa cười hai tiếng, chẳng những không thành thật mà ngược lại càng thêm táo tợn, “Nương tử, thân thể của nàng hôm nay chắc là tiện chứ?”

“Đi mau!” Gia Cát Linh Ẩn nhéo nhéo lỗ tai y, véo một chút, “Đại sắc lang!”

Sở Lăng Thiên bị đau lập tức cầu xin tha thứ: “Nương tử tha mạng!” Khóe miệng y nhếch lên. Bây giờ cho nàng ra oai, chút nữa trở về sẽ chinh đốn nàng!

Tay Gia Cát Linh Ẩn sờ sờ cái trán Sở Lăng Thiên, toàn là mồ hôi, nhất thời đau lòng không thôi: “Ông xã, chàng có được không?”

“Hửm?” Sở Lăng Thiên đề cao âm điệu, nhéo một cái lên mông nàng, “Lại còn nói tướng công nàng không được? Có tin là vi phu hành quyết nàng ngay tại chỗ hay không!”

“Sắc lang! Ông xã, có phải là ta nặng quá không? Để ta xuống đi.”

“Không nặng, công cả đời cũng không sao!” Sở Lăng Thiên lẩm bẩm nói, “Vừa rồi nàng gọi là là gì? Ông xã? Là có ý nghĩa gì?”

“Đây là xưng hô ở chỗ chúng ta. Ông xã chính là tướng công.”

“Vậy nương tử gọi là gì?”

“Bà xã.”

“Bà xã?” Sở Lăng Thiên gật gật đầu, bóp bóp lấy mông nàng, “Gọi lại lần nữa vi phu nghe một chút.”

“Ông xã... ă... ă.” Gia Cát Linh Ẩn kéo dài âm điệu, mềm mại kêu lên. Kêu đến tim Sở Lăng Thiên rung lên, chân suýt chút nữa mềm đi.

“Tiểu yêu tinh, nếu không phải đang ở trên đường, ta hiện tại sẽ muốn nàng!”

“Cho chàng một trăm lá gian.”

Sở Lăng Thiên cười cười, tay nắm thật chặt để cho nàng thoải mái một chút. Qua một con phố khác, người đang buồn bực trên lưng y không có động tĩnh gì nữa, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của nàng, đoán là nàng đang ngủ y bất đắc dĩ lắc đầu. Nương tử y sau khi uống rượu thì chính là một con người khác, có lẽ ở thế giới của nàng, nàng đều hoạt bát như vậy.

Thấy Sở Lăng Thiên công Gia Cát Linh Ẩn trở về, Ứng tổng quản, Tiểu Điệp, Nguyệt Lan lập tức tới đón, “Điện hạ, tiểu thư sao vậy?”

“Đang ngủ.” Sở Lăng Thiên nhỏ giọng nói, sợ đánh thức người trên lưng. Trên trán y đầy mồ hôi nhưng vẻ mặt lại dịu dàng, giống như tất cả hạnh phúc đều ở trên lưng mình vậy.

Mấy người rón rén lui sang một bên, không dám phát ra một tiếng động nào.

Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng đặt người trên lưng xuống giường, đang muốn rời đi lại bị nàng giữ chặt: “Sở Lăng Thiên, không được đi.”

“Ta đi lau người một chút.” Sở Lăng Thiên nhẹ giọng nói, “Sẽ quay lại ngay, ngoan.”

Trên lưng y đều bị ướt mồ hôi, tắm qua nước lạnh một chút liền cảm thấy cả người sảng khoái hơn. Y cầm một quyển sách đến phòng ngủ, cởi áo ngoài ra, chỉ mặc áo ngủ, nằm lên giường. Thân thể mềm mại của người kia liền tiến lại gần, hai tay ôm lấy thắt lưng y, đầu ở trên bụng y tìm một vị trí thoải mái, nằm ở trên đó. Để không quấy rầy nàng nghỉ ngơi, hai canh giờ y đều giữ nguyên một tư thế.

“Ừm.” Thời điểm mặt trời chiều ngã về hướng Tây, Gia Cát Linh Ẩn rốt cục cũng tỉnh. Nàng duỗi thân người, tay dừng ở chỗ lửa nóng của Sở Lăng Thiên một chút, cảm giác được sự biến hóa của vật ở trong tay, nàng theo tay mình nhìn lên phía trên. Một mảnh da thịt màu đồng mê người, lại hướng lên trên nữa, đó là vẻ mặt tươi cười tà mị của Sở Lăng Thiên.

“Tỉnh rồi?” Sở Lăng Thiên giật giật, nơi mà bàn tay nhỏ bé của nàng bao trùm lên đang rục rịch.

Gia Cát Linh Ẩn cảm nhận được biến hóa của y, giận dữ nhéo một chút, “Sắc lang!”

Bị tay nhỏ bé của nàng kích thích, thân thể Sở Lăng Thiên run lên một chút, y vút quyển sách trên tay xuống, kéo nàng, để cho nàng nằm trên người mình, “Ông xã không muốn thì nàng sẽ khóc đấy.”

“Chàng làm gì? Buông ta ra!” Gia Cát Linh Ẩn vặn vẹo thân thể, muốn tìm một chỗ thoải mái.

“Nương tử, đừng nhúc nhích.” Sở Lăng Thiên thở hổn hển, chỗ đó của y càng nóng càng đứng thẳng lên, “Linh nhi, hôm nay có thể chứ?”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn đỏ mặt, gật gật đầu.

“Tiểu yêu tinh!” Sở Lăng Thiên không nhịn được nữa đem Gia Cát Linh Ẩn xoay lại đặt dưới thân mình, cơ thể to lớn của y đè lên, ở trên đôi môi thơm mát của nàng tùy ý mút vào.

“A.” Mấy ngày không có thân cận, thân thể Gia Cát Linh Ẩn trong nháy mắt đã bị y dẩy lên lửa nóng, không khỏi ưm một tiếng.

“Thì ra Linh nhi miễn cảm như vậy.” Sở Lăng Thiên nhìn thấy dáng người vặn vẹo của nữ tử dưới thân, càng không ngừng hôn kịch liệt ở trên cái cổ tuyết trắng, xuống chút nữa...

Y cởi bỏ đai lưng bên hông nàng, lột từng lớp quần áo của nàng, cách cái yếm hồng nhạt, nhẹ nhàng mà cắn hạt đậu đỏ của nàng.

“Đừng... A... Sở Lăng Thiên, đừng mà...” Gia Cát Linh Ẩn đặt hai tay lên cổ Sở Lăng Thiên, hai chân không tự chủ được khê chà sát với nhau.

“Không cần? Thân thể của nàng rất muốn đấy chứ.” Sở Lăng Thiên cười xấu xa, cởi bỏ áo yếm của nàng, bàn tay to mang theo lửa nóng phủ lên nơi mềm mại của nàng vuốt ve.

“Sở Lăng Thiên, chàng là đại sắc lang.”

“Ta chỉ sắc lang với mỗi mình nàng!” Y nheo mắt lại, nhẹ nhàng hôn lên hạt đậu đỏ của nàng, tay thông thả chậm trải trượt xuống dưới, chạm được nơi ẩm ướt như ý, ngón tay đi vào nơi tư mật.

“Không được, không được đi vào...”

Nhưng mà người ở trên không để ý đến cầu xin của nàng, ngón tay chậm rãi ra vào: “Linh nhi, thoải mái không?”

“Ừm.... A...”

“Nói, nói cho ta biết, có thoải mái không?” Lực đạo của y lại tăng thêm vài phần.

“Ừm... Thoải mái...” Nói xong nàng lập tức đỏ bừng mặt, không dám mở to mắt.

“Nhìn ta!” Sở Lăng Thiên không chịu buông tha nàng, “Nhìn tướng công của nàng.” Thấy nàng then thùng nhưng lại cảm thụ được sự mềm mại của nàng, y hận không thể đem nàng nuốt vào trong bụng.

Dưới sự hiệp bức của y, nàng ngượng ngùng mở to mắt, mông lung nhìn nam tử ở trên người mình.

Thân thể y hạ xuống, chỗ mẫn cảm của hai người dung hòa vào nhau. Cảm thụ được nơi ấy của nàng chặt khít cùng ấm áp, y chậm rãi động vài cái, đợi nàng hoàn toàn thích ứng liền hung hăng va chạm, muốn đem sức lực ghen mảy hôm này bộc phát ra hết.

“Ừm... A...” Sau đó y nhấn sâu vào nàng, trong đầu nàng trống rỗng, gấp rút ưm một cái, hai chân của nàng không tự chủ được vòng lên thắt lưng rắn chắc của y, muốn càng nhiều hơn.

Người ở trên xấu xa cười. Một lần cuối cùng đi vào sâu, khiến cho hai người vô vùng sung sướng khoan khoái, tư thế tuyệt hảo, mỗi lần y đều xâm nhập đến tận cùng.

Giường lớn vang lên tiếng kéo kẹt, màn rèm đầu giường nhẹ nhàng lay động. Thật lâu sau, cùng với tiếng thở dồn dập của hai người, giường lớn kịch liệt lay động. Sở Lăng Thiên trao hết toàn bộ của mình cho nàng.

Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi hít thở, da thịt trong trắng ửng hồng. Con thỏ mềm mại bởi vì hít thở mà lên xuống. Nàng không biết bộ dáng của mình lại lần nữa hấp dẫn sự hứng trí của người nào đó. Cảm thụ được thắt lưng cực nóng, nàng cúi đầu kinh hô một tiếng: “Sở Lăng Thiên, chàng...”

“Bù lại bốn ngày qua.” Sở Lăng Thiên nói xong, thân mình hạ xuống, vật cứng rắn lại đi vào.

Nửa canh giờ sau, Sở Lăng Thiên rốt cục phóng ra. Gia Cát Linh Ẩn giật giật, chỉ cảm thấy hai chân tê đau không thôi, động một chút liền cảm thấy thân thể muốn rời ra từng mảnh: “Sở Lăng Thiên, chàng là rắn hay sao? Mỗi lần đều lâu như vậy!”

“Ai bảo nàng ngọt như vậy, ăn như thế nào cũng không đủ.”

Gia Cát Linh Ẩn nhú mày lại, đẩy y đang ở trên người mình xuống: “Nặng muốn chết!”

“Vậy thì đêm nào đó nàng ở trên nhé?”

“Sở Lăng Thiên!” Gia Cát Linh Ẩn nheo lỗ tai y, “Buổi tối chàng ra thư phòng ngủ cho ta!” Nàng cảnh giác liếc mắt nhìn Sở Lăng Thiên một cái, sợ y bắt được chính mình lập tức xoay người xuống giường, tìm thấy áo quần của mình mặc vào.

Sở Lăng Thiên hí mắt tựa vào đầu giường, hai tay gối lên sau đầu, đắc ý cười.

“Còn cười! Ta đói bụng!”

Sở Lăng Thiên từ trên giường nhảy xuống, mặc áo quần vào, ôm lấy eo nàng cùng nhau đi dùng bữa.

Tẩm cung của Chu thái phi.

Vết sưng tấy trên mặt bà có hơi biến mất một ít, nhưng vẫn còn rất đau. Bà không ngừng rên rỉ, mấy cung nữ bên cạnh tay chân luống cuống.

“Thái phi nương nương, Thần phi nương nương cầu kiến.” Cung nữ báo lại.

“Để nó vào đi.” Nhớ tới chuyện ban ngày, Chu thái phi liền hận đến nghiến răng, nếu Chu Tuyết Tranh không cầu xin bà thì bà cũng sẽ không tham dự vào chuyện này, bà đối với Chu Tuyết Tranh có chút bất mãn, “Coi như có chút lương tâm. Biết đến thăm ai gia.”

Chu Tuyết Tranh nhìn thấy bộ dáng của Chu thái phi, vẻ mặt xin lỗi mà quỳ xuống: “Thái phi nương nương, thực xin lỗi, con sai rồi. Nếu không phải vì con người cũng sẽ không biến thành như vậy. Điều là do con, xin Thái phi nương nương trách phạt.”

Chu Tuyết Tranh chủ động xin được trị tội, tức giận của Chu thái phi nhất thời giảm đi không ít, “Đứng lên đi, chuyện này không trách người. Nha đầu thối kia thật sự rất giảo hoạt. Trước kia chỉ là nghe nói, hôm nay xem như ai gia được mở rộng tầm mắt rồi. A!” Chu thái phi khoát tay, không cần thận dụng tới nơi bị đau, lập tức kêu một tiếng đau đớn.

“Điều là con sai, biết nàng ta khó đối phó còn để cho Thái phi nương nương giúp con. Thái phi nương nương, về sau người vẫn nên cách xa nàng ta đi, bằng không khi nào đó lại bị nàng ta làm bị thương cũng không chừng. Chuyện này cao như xong nhé?”

“Hừ!” Chu thái phi hừ lạnh một tiếng, “Quên đi à?” Bà có thể ngồi lên vị trí Thái phi không biết đã trải qua biết bao mưa gió, bày ra ít nhiều âm mưu, bà lại phải sợ một con nhóc? “Hôm nay là ta sơ suất, một tiểu nha đầu mà thôi, ai gia sao lại sợ? Cả đời ai gia được tôn kính, có khi nào phải chịu qua nhục nhã như vậy? Thù này không báo ai gia có chết cũng không nhắm mắt.”

“Thái phi nương nương, nhưng mà nàng ta quý kẻ đa đoan, con lo lắng người sẽ giảm lên vết xe đổ.” Chu Tuyết Tranh kiên nhẫn khuyên giải.

“Ta sợ nó sao? Người cũng nhìn thấy, món nợ hôm nay, ai gia nhất định khiến nó trả gấp bội.”

Đáy mắt tĩnh lặng của Chu Tuyết Tranh hiện lên một tia ánh sáng, trong lòng cười lạnh nghĩ, xem ra phép khích tướng dùng với lão bà này rất hiệu nghiệm, “Thái phi nương nương chuẩn bị đối phó với nàng ta như thế nào?”

“Yên tâm đi, ta đã nghĩ đến một cách, để cho nó mở mang kiến thức, xem thử cái gì mới thật sự là nhục nhã.”

Chu Tuyết Tranh gật gù đầu: “Thái phi nương nương, người nghỉ ngơi sớm đi, con xin cáo lui trước.”

“Đi đi, nha đầu kia không đơn giản, người cũng cẩn thận chút. Không thể ngờ được Gia Cát Chiêm ngu xuẩn kia lại sinh ra một quái vật như vậy.”

Chu Tuyết Tranh im lặng, dùng từ quái vật để hình dung nàng ta quả thực rất thích hợp.

234. Chương 234: Âm Mưu Của Chu Thái Phi

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn thức dậy, bên cạnh đã trống không. Nàng đuổi người, xương cốt đau nhức như rời ra, oán thầm nói: Sở Lăng Thiên, chàng là tên khốn! Thật không phải người! Tối qua lại muốn những hai lần.

Nghe được tiếng động, Tiểu Diệp bước vào: “Tiểu thư, người thức rồi? Điện hạ căn dặn phòng bếp nấu cháo, người mau ngồi dậy ăn chút đi.”

“Ừm.” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi mặc xiêm y, rửa mặt chải đầu xong, húp hai chén cháo, “Điện hạ đi lúc nào?”

“Trời còn chưa sáng đã đi rồi.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Chút nữa qua phủ Thái tử thăm Thái tử phi, giúp ta chuẩn bị một ít quà.”

“Dạ, tiểu thư.”

Hà Sướng Uyển ở nước Lăng Nguyệt, chỉ có một người bạn là Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn đến thăm nàng, nàng rất vui, kéo tay Gia Cát Linh Ẩn hàn huyên suốt một canh giờ, lại còn giữ nàng lại dùng bữa trưa.

Dùng bữa trưa xong, Gia Cát Linh Ẩn liền cáo từ quay về Thất vương phủ. Nàng vừa mới hồi phủ, Ứng tổng quản liền nói cho nàng tin tức trong cung truyền đến.

“Vương phi nương nương, Thái phi nương nương truyền chỉ, mời người đến cung của Thái phi hầu hạ.”

“Là Thái phi nương nương nào?”

“Là Chu thái phi.”

“Bà ta?” Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày, suy nghĩ, “Ta biết rồi, hiện giờ ta tiến cung ngay. Điện hạ trở về, người hãy nói với người, có thể đêm nay ta không quay về.”

“Dạ, vương phi.”

Gia Cát Linh Ẩn về phòng thay đổi xiêm y, chuẩn bị tiến cung.

“Tam tỷ, người đi đâu vậy?” Như Nguyệt từ trong viện đi ra, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

“Tiến cung.”

“Thế à? Vậy trễ lắm mới về à?” Như Nguyệt thử thăm dò.

Nàng trừng mắt liếc Như Nguyệt một cái, nhìn thấu tâm tư của nàng ta, nàng ta muốn nhân lúc nàng không ở đây mà dụ dỗ Sở Lăng Thiên đây mà, “Không biết.”

Gia Cát Linh Ẩn đi vào tẩm cung của Chu thái phi, Chu thái phi không ngừng sai khiến nàng làm này làm nọ, nàng im lặng đi làm.

Hầu hạ Chu thái phi dùng xong bữa tối, Gia Cát Linh Ẩn thấy trời cũng tối, “Thái phi nương nương, nương nương còn gì sai bảo không? Không còn thì con cáo lui trước.”

“Về ư?” Chu thái phi lạnh băng nói, “Người hại ai gia ra nông nổi này, bảo người hầu hạ một chút cũng không cam lòng à? Đêm nào ai gia cũng khó ngủ, người ở lại đây với ai gia đi.”

“Dạ, Thái phi nương nương.”

“Người cũng mệt rồi, uống nước trước đi, lát nữa sẽ có người đưa bữa tối đến.”

“Đa tạ thái phi nương nương.”

“Được rồi, mau đi uống nước đi.”

Gia Cát Linh Ẩn nhắc ấm trà trên bàn, trong lòng suy tư. Nàng rót một chén nước, đi đến trước giường Chu thái phi: “Thái phi nương nương, con không khát, người uống trước đi.”

Ánh mắt Chu thái phi kín đáo mập mờ, “Ai gia chỉ uống nước vừa mới nấu, đã sai người mang đến giúp ta rồi, tự người uống đi.”

“À, vâng.” Gia Cát Linh Ẩn xoay người, giữa đầu làm bộ đã uống.

Một lát sau, một cung nữ cầm ấm nước đi vào, nói là vừa nấu xong, xin Gia Cát Linh Ẩn làm nguội cho Thái phi nương nương.

Từ lúc Gia Cát Linh Ẩn bắt đầu nhận lấy ấm nước, Chu thái phi liền một mực dán mắt vào người nàng, sợ nàng giở trò.

Nước sắp nguội, Chu thái phi bảo Gia Cát Linh Ẩn rót ỉnh một chén. Gia Cát Linh Ẩn rót rồi bưng đến trước mặt bà, “Thái phi nương nương, mặt người đã bớt sưng hơn rất nhiều.”

“Thật sao?” Chu thái phi vui mừng, “Mau lấy gương lại đây để ta xem thử.”

“Dạ.” Gia Cát Linh Ẩn lấy gương đồng đưa cho Chu thái phi.

Chu thái phi nhìn trái nhìn phải, so với lúc trước, quả thật đỡ hơn nhiều, tâm trạng cũng tốt hơn, uống cạn chén nước.

Bỗng nhiên, bà thấy Gia Cát Linh Ẩn đỡ trán, vẻ mặt hoảng hốt, trong mắt bà lóe lên vẻ tàn độc, giả bộ thân thiết hỏi: “Thất vương phi, người làm sao vậy?”

“Không sao.” Gia Cát Linh Ẩn xoa xoa huyệt thái dương, “Có lẽ hơi mệt một chút.”

“Vậy à? Hôm nay quả thật làm cho người vất vả rồi, người đến buồng trong nghỉ tạm đi, nơi này có các cung nữ rồi.”

“Dạ, đa tạ Thái phi nương nương.”

Chu thái phi cười lạnh, nha đầu thối, còn nhớ hôm qua người đã làm ta bẽ mặt cỡ nào không? Hiện giờ, ta phải đòi người hoàn trả gấp bội. Hừ! Đêm nay người sẽ trở thành nữ nhân đâm đặng nhất nước Lăng Nguyệt này! Người sẽ bị nghiền xương thành tro! Người của Chu gia mà cũng dám chọc, quả thực không biết sống chết.

“Xuân Yến, người lại đây.” Chu thái phi triệu một cung nữ đến, “Người gọi Tiểu Xuân Tử vào đây. Rồi qua tới canh ba, mời Hoàng thượng và Hoàng hậu đến đây.”

“Dạ, Thái phi nương nương. Người còn gì cần dặn không?”

“Hết rồi, ra ngoài đi, nhớ đóng cửa lại.”

“Dạ.”

Chu thái phi cười âm hiểm, trò vui lập tức bắt đầu rồi.

Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên đã thao luyện xong, liền vội vàng hồi phủ, khấn trương muốn gặp tiểu nương tử của y, lại nhận được tin Gia Cát Linh Ẩn tiên cung, đêm nay có thể không về phủ.

“Điện hạ...” Như Nguyệt đã chờ sẵn ở cửa viện, nghe tin Sở Lăng Thiên đã về, lập tức đến đây, nàng cố ý chọn một bộ xiêm y vô cùng khiêu gợi, để lộ nửa ngực ra ngoài, “Đêm nay Tam tỷ không về, để thiếp phụng bồi người nhé.”

Sở Lăng Thiên chẳng thèm để mắt tới nàng, chỉ nói với Ứng tổng quản: “Bản vương tiên cung xem thử, nếu trong phủ có chuyện gì, người lập tức phái người vào cung thông báo.”

“Dạ, điện hạ.”

“Điện hạ...” Trong mắt Như Nguyệt lấp lánh ánh lệ, “Thiếp... Thiếp chỉ muốn hầu hạ người thôi mà. Tam tỷ là người tốt, người đừng ngại nhìn thiếp một cái đi mà.”

“Như Nguyệt...” Sở Lăng Thiên nghiêm mặt, “Xem như nể mặt Linh nhi, bản vương cho người ở lại trong phủ, nếu người còn không biết suy xét, bản vương không ngại cho người giấy hưu thư.”

“Điện hạ...”

Sở Lăng Thiên xoay người đi, vội vàng vào cung, nếu lão thái bà kia dám làm gì Linh nhi, y không chắc mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Như Nguyệt vò nát khăn tay, Gia Cát Linh Ẩn, người tốt chỗ nào? Sao người không chết đi? Sao người không chết đi?

“Trắc phi nương nương, trong sân nóng lắm, người vẫn nên trở về phòng trước đi.” Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Như Nguyệt, Ứng tổng quản an ủi nói.

“Ứng tổng quản, người nói xem, rốt cuộc ta kém Tam tỷ chỗ nào?” Như Nguyệt nhìn Ứng tổng quản, tức giận hỏi.

“Chuyện này...” Ứng tổng quản vô cùng khó xử, ông không thể ăn ngay nói thật, rằng chỗ nào của người cũng kém vương phi, “Trắc phi và Vương phi đều là nữ tử ưu tú.”

“Bản cung muốn nghe lời thật!”

“Nương nương, người và Vương phi đều là nữ tử vô cùng xuất sắc, nô tài nói thật mà.”

“Giỏi lắm, cả một nô tài cũng không để bản cung vào mắt.”

“Nương nương, nô tài không dám.”

“Hừ!” Như Nguyệt hừ một tiếng, hỗn hển trở về phòng. Vốn tưởng rằng vào Thất vương phủ, nhiều ít gì cũng có thể nhận được ơn trạch từ Sở Lăng Thiên, không nghĩ tới trong mắt y chỉ có mỗi nữ nhân kia. Điều càng làm nàng giận chính là, nô tài trong phủ đều xem Gia Cát Linh Ẩn như chủ tử của mình, chuyện mà ả dạn dò không ai dám qua loa. Còn đối với nàng và hai thị thiếp kia chỉ qua loa cho xong chuyện.

Sở Lăng Thiên vào cung, nhìn thấy Tiêu Ôn đang vội vàng chuẩn bị xuất xung, nhìn y, Tiêu Ôn tựa như thở phào nhẹ nhõm: “Thất điện hạ, người tới thì tốt rồi, nô tài đang định đi tìm người.”

“Có phải Linh nhi xảy ra chuyện không?”

“Người mau đi cùng nô tài!” Tiêu Ôn gật đầu, vừa vội vàng đi về hướng tẩm cung của Chu thái phi, vừa nói, “Nô tài cũng không biết rốt cục là chuyện gì, nhưng thấy vẻ mặt của Hoàng hậu nương nương, chắc là chuyện lớn rồi.”

“Đi mau!” Sở Lăng Thiên bước chân nhanh hơn, ước sao mọc thêm đôi cánh, lập tức bay đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn.

Sở Lăng Thiên đi gần đến tẩm cung của Chu thái phi, thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng từ đầu kia đi tới. Tiêu Ôn không tiện lộ diện, thối lui vào góc tối, Sở Lăng Thiên hiểu lập trường của hắn, nên cũng để mặc hắn.

“Thiên nhi, con đến thì tốt rồi! Nhìn xem Thất vương phi của con làm ra chuyện gì!” Hoàng hậu nghiêm mặt, nghe cung nữ của Chu thái phi báo lại chuyện xảy ra, chỉ biết lần này Gia Cát Linh Ẩn tiêu rồi.

“Rốt cục có chuyện gì?” Sở Lăng Thiên vội hỏi.

“Đợi lát nữa sẽ biết, đi thôi.”

Mặt Sở Kim Triều bình tĩnh, ông khó mà nói gì, nếu Tam nha đầu thực sự làm ra chuyện tày đình này, ông cũng hết cách, “Thiên nhi, cho dù con nhìn thấy cái gì cũng phải thật bình tĩnh!”

Ba người vội vàng đi tới, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ dâm tà truyền ra từ trong phòng ngủ đang đóng kín của Chu thái phi. Trong bóng đêm, khoe miệng Hoàng hậu cong lên nụ cười lạnh, Gia Cát Linh Ẩn à Gia Cát Linh Ẩn, lần này, người chết chắc rồi. Sở Lăng Thiên thân thể cứng đờ như vậy còn chưa thỏa mãn được người sao?

Sở Lăng Thiên sắc mặt âm u, một cước đá văng cánh cửa đóng chặt kia. Sở Kim Triều đứng ở bên ngoài, ngượng ngùng tiến vào, Hoàng hậu đi theo sau Sở Lăng Thiên, cũng vào trong.

Buồng trong, chỉ thấy xiêm y tan tác, trên giường, hai thân thể trần truồng trắng lóa đang quấn lấy nhau, không ngừng quay cuồng. Trong miệng cả hai đều phát ra tiếng khó nghe, nhìn thấy người trên giường, Sở Lăng Thiên nhất thời yên lòng, người kia tuyệt đối không phải là nàng.

Bỗng nhiên, Hoàng hậu lớn tiếng quát: “Gia Cát Linh Ẩn, lá gan của ngươi lớn lắm!”

Tiếng quát của Hoàng hậu thức tỉnh hai người trên giường kia. Nam nhân nọ lập tức lộn tít xuống bên chân Sở Lăng Thiên và Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, Thất vương gia tha mạng, nô tài... Nô tài bị ép buộc, Thái phi nương nương nói nếu nô tài không làm theo lời của nương nương thì nương nương sẽ lấy mạng của nô tài.”

Nghe giọng hắn, Hoàng hậu và Sở Lăng Thiên đều nghe ra được đây là một công công, một hoạn quan thì có thể làm gì...

“Gia Cát Linh Ẩn, ngươi thật không biết xấu hổ, lại có thể dụ dỗ một tên thái giám!” Hoàng hậu tự động bỏ qua hai chữ Thái phi mà công công kia nói, chỉ xem người trên giường là Gia Cát Linh Ẩn.

“Mẫu hậu, người không nghe thấy hần nói là Thái phi nương nương à? Liên quan gì tới Linh nhi?”

“Thái... Thái phi?” Hoàng hậu hoài nghi nhìn lại giường, người ở trên đó khó chịu uốn éo cơ thể, đúng là Chu thái phi, “Sao... Sao lại là Thái phi?”

“Mẫu hậu hy vọng là Linh nhi?”

“Đâu... Đâu có. Sao lại là Thái phi?” Hoàng hậu bước tới, kéo chăn, đắp lên người Chu thái phi.

“Tiểu Xuân Tử, người đâu rồi?” Lúc này ý thức của Chu thái phi mơ hồ, bà giữ chặt lấy tay của Hoàng hậu, đặt lên bộ ngực chảy xệ của mình, “Tiểu Xuân Tử à, bóp bóp cho ai gia một chút, mát đi mát đi, nhanh lên, Tiểu Xuân Tử!” Nói xong, bà kéo tay Hoàng hậu, dời xuống nơi tư mật của chính mình.

Hoàng hậu quá xấu hổ, hất mạnh tay Chu thái phi ra, dùng chăn quấn chặt bà lại, không cho bà động đậy nữa.

235. Chương 235: Ai Gia Cùng Tiểu Xuân Tử?

Lúc này, Sở Kim Triều nhận thấy được khác thường cũng đi đến, mới phát hiện thì ra không phải Gia Cát Linh Ẩn có chuyện mà là Chu thái phi, ông âm thầm thở ra nhẹ nhõm: “Người đâu, đi mời thái y mang thuốc giải đến cho Thái phi nương nương.”

“Thất vương phi đâu?” Hoàng hậu nhìn quanh vài vòng, không nhìn thấy bóng dáng của Gia Cát Linh Ẩn, không khỏi phần nộ quát, “Bảo nó chăm sóc Chu thái phi, người đâu rồi?” Hoàng hậu cũng không rõ, không biết bắt đầu từ lúc nào bà đã xem Gia Cát Linh Ẩn thành một đối thủ rất quan trọng, mặc kệ là lúc nào, bà cũng đều nhìn không được mà bỏ đá xuống giếng.

Mấy cung nữ vội vàng vàng tìm kiếm khắp nơi, rốt cục tìm được Gia Cát Linh Ẩn ở trong phòng, chạy nhanh ra bẩm báo: “Thất vương phi, Thất vương phi đang ngủ ở bên trong.”

“Đang ngủ?” Hoàng hậu bị tức giận ùn ùn kéo đến, “Lúc này mà nó còn đang ngủ? Thật đúng là buồn cười! Chu thái phi xảy ra chuyện như vậy, nó cũng không tránh khỏi liên quan. Gọi nó dậy cho bản cung!”

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ kêu như thế nào cũng vẫn không tỉnh.”

“Cái gì?” Hoàng hậu đi vào phòng trong, định lật chăn trên người Gia Cát Linh Ẩn ra, tay lại bị Sở Lăng Thiên giữ lại.

“Hoàng hậu nương nương, chăn của nàng người không có tư cách đụng vào. Người không thấy là nàng cũng trúng độc sao?” Sở Lăng Thiên nghiêm mặt nói.

“Trúng độc? Mau truyền thái y!”

Rất nhanh, thái y liền chạy qua đây, kiểm tra được thực hư, trong nước uống có người hạ độc. Thái y nhanh chóng cho Gia Cát Linh Ẩn cùng Chu thái phi uống thuốc giải. Gia Cát Linh Ẩn trộm phun thuốc giải vào trong tay Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Thiên hiểu ý dùng nội công nghiền thuốc giải thành bột phấn, tùy ý nhét vào trong góc.

Một lát sau, Gia Cát Linh Ẩn yếu ớt tỉnh lại. Nàng đột nhiên ngồi dậy: “Thần nữ thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương. Điện hạ, sao người lại ở đây? Thái phi nương nương thế nào rồi?”

“Không sao là tốt rồi.” Vẻ mặt Sở Lăng Thiên lo lắng, xoa tóc nàng, “Chu thái phi hình như không tốt lắm.”

Phòng ngoài, Chu thái phi cũng đã tỉnh lại, trước đó các cung nữ cũng đã thay xong quần áo cho bà. Bà nặng nề lắc đầu, nghĩ không ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Chuyện nha đầu thối kia cùng hoạn quan dâm loạn hẳn là đã bị mọi người biết rồi.

Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu đi ra, phía sau là Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên. Chu thái phi vừa thấy sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn ửng hồng, trong lòng sáng tỏ: “Thất vương phi, lá gan người lớn thật, dám cùng hoạn quan dâm loạn, đúng là bại hoại nề nếp gia phong. Hoàng thượng, nhanh ban cho nó tội chết!”

“Nương nương...” Tiểu Xuân Tử quỳ trên mặt đất nhưng cái gì cũng không dám nói.

“Tiểu Xuân Tử, ai gia dạy ngươi như thế nào? Ngươi dám lên giường với Thái vương phi, hôm nay ai gia không đánh chết ngươi thì không biết ăn nói như thế nào với liệt tổ liệt tông! Thiên nhi, là ta không tốt, nếu không phải ta triệu nó vào cung thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu đều cau mày lại, Chu thái phi vẫn chưa biết rõ tình hình.

“Khụ.” Sở Lăng Thiên tăng hắng, “Thái phi nương nương, xin người đừng vu tội Linh nhi. Giường Tiểu Xuân tử leo lên là giường của người. Cùng hấn dâm loạn cũng là người. Linh nhi hoàn toàn bị hôn mê ở trong phòng, chuyện này với nàng dâu có dính dáng gì?”

“Thiên nhi, lúc này ngươi còn thay nó biện bạch?” Chu thái phi lắc đầu, thở hổn hển, “Ngươi thật đúng là bị nó làm cho u mê rồi! Người không có nhân cách như vậy thì làm sao có thể làm Thái vương phi?”

“Thái phi nương nương, người còn không rõ sao? Vừa rồi mẫu hậu cùng ta cùng nhau thấy rõ ràng, là người cùng Tiểu Xuân Tử ở trên giường ...”

“Cái gì? Ngươi nói cái gì?” Chu thái phi giật nảy mình, sau lưng nổi lên một trận lạnh lẽo, “Hoàng hậu, nó nói thật sao? Ai gia cùng Tiểu Xuân Tử? Làm sao có thể?”

“Thái phi nương nương...” Hoàng hậu xấu hổ gật đầu, “Chúng ta tiến vào liền thấy người cùng Tiểu Xuân Tử...”

“Không có khả năng!” Chu thái phi chấn động dùng chân bao lại thân thể của mình, “Các người gạt ta!” Bà từ từ nhớ lại chuyện vừa mới xảy ra. Sau khi uống hết chén nước Gia Cát Linh Ẩn rót cho bà, bà liền cảm thấy có chút mơ mơ hồ hồ, toàn thân nóng lên, chẳng lẽ...

“Ngươi nói xem rốt cuộc sao lại thế này?” Hoàng hậu nghiêng mặt liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, “Đang yên đang lành, sao giữa chừng người lại bị trúng độc?”

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, thần nữ chỉ uống nước, không hiểu sao lại ngất đi.”

“Được rồi.” Sở Kim Triều phát tay, “Chuyện này không được nói với bất kỳ ai.” Sở Kim Triều không nghĩ nhiều, chẳng qua là Chu thái phi phòng không gói chiếc đã nhiều năm, thật sự nhện không được mới cùng Tiểu Xuân Tử làm chuyện như vậy.

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu còn muốn nói cái gì đó.

Sở Kim Triều không để ý đến bà, ông trừng mắt nhìn Tiểu Xuân Tử: “Người dâu, Tiểu Xuân Tử vi phạm quy tắc trong cung, đánh cho đến chết!”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, đừng mà, đừng mà!” Tiểu Xuân Tử cầu xin, “Dạ... Là Thái phi nương nương bảo nô tài đến cùng Thái... Thái vương phi, không nghĩ tới nô tài vừa đi vào thì Thái phi nương nương đã lôi kéo nô tài, nô tài cũng là bị bắt buộc.”

“Ngươi nói lại lần nữa!” Sắc mặt Sở Lăng Thiên âm lãnh.

“Thất diện hạ, nô tài cũng là bị bắt buộc, không dám cãi lời ý chỉ của Thái phi nương nương. Nếu nô tài không làm theo ý chỉ của Thái phi nương nương, người.... sẽ giết nô tài.”

“Hoàng thượng.” Hoàng hậu không nghĩ tới còn có chuyện như vậy. Chu thái phi muốn hại Gia Cát Linh Ẩn, ngược lại hại mình thành thế này, “Chuyện này không truy cứu nữa.”

“Mẫu hậu, Linh nhi thiếu chút nữa gặp phải nguy hiểm, chuyện này con phải truy cứu tới cùng.” Sở Lăng Thiên lạnh lùng nói, “Thái phi nương nương, chuyện hôm qua vốn là người sai, người còn hồ đồ không nhận lỗi, lại muốn xuống tay với Linh nhi. Phụ hoàng, chuyện này xin người làm chủ lấy lại công bằng.”

“Điện hạ, ta nghĩ Thái phi nương nương cũng không phải là cố ý, nếu ai gặp phải chuyện này cũng sẽ không thể bỏ qua được. Dù sao, ta cũng không có chuyện gì, không cần phải truy cứu.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Linh nhi...”

“Được rồi, không sao.” Gia Cát Linh Ẩn lại hướng sang Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu cầu xin, “Hoàng thượng, nương nương, chuyện này con sẽ không nói với bất kì ai, Thái phi nương nương vẫn nên chăm sóc thân thể thật tốt.”

“Tam nha đầu rộng lượng như thế, trẫm rất vui.” Sở Kim Triều mắt lạnh nhìn Chu thái phi, “Thái phi nương nương, trẫm hy vọng đây là lần cuối cùng, nếu có lần sau, trẫm không xử lý thì không thể nào ăn nói với tiên hoàng.”

“Hoàng thượng, ai gia biết sai rồi.” Chu thái phi cúi đầu, nghĩ lại mọi chuyện trước đó. Nhất định là nước trà nha đầu thối kia mang cho bà có hạ mị được. Nhưng mà toàn bộ nhất cử nhất động của nó bà đều theo dõi, chẳng lẽ? Bà bỗng nhiên nghĩ đến chi tiết Gia Cát Linh Ẩn lấy gương cho bà, hay là nó nhân lúc đó đánh tráo nước trà? Nha đầu thối, đúng là tâm tư kín đáo. Lần này ai gia không so đo với người, nhưng thù này ai gia nhất định sẽ báo!

“Đều đi đi.” Sở Kim Triều ngáp một cái, vẻ mặt mệt mỏi, “Thiên nhi, Tam nha đầu, các con trở về đi.”

“Vâng, phụ hoàng, nhi thần cáo lui.”

Sở Lăng Thiên dắt tay Gia Cát Linh Ẩn đi ra khỏi tấm cung Chu thái phi. Sắc mặt y vẫn đang âm trầm, lão thái bà kia thật sự rất đáng hận!

“Linh nhi, vì sao phải cầu xin cho bà ta?”

“Thất gia, Hoàng thượng nhiều lắm cũng đem bà biếm vào lãnh cung, như vậy chẳng phải là quá nhẹ cho bà ấy sao? Ta muốn cho bà ấy bị nước miếng của dân chúng nước Lăng Nguyệt làm chết chìm!”

“Ta biết rồi. Nàng vào trong cung vì sao không nói trước cho ta biết? Quá nhiều nguy hiểm.”

“Bây giờ chẳng phải là không có việc gì hay sao?” Gia Cát Linh Ẩn lắc lắc cánh tay y, “Nương tử của chàng là ai chứ, lòng của lão thái bà kia ta đã nhìn thấu từ rất lâu rồi.”

“Thật hy vọng thế giới này có thể nhanh chóng bình yên trở lại, để cho Linh nhi của ta không phải vất vả.” Nếu có thể, y rất muốn mang nàng đi, nhưng mà y biết, kiếp này nàng không thể không báo thù.

“Không vất vả.” Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn lóe lên tia sáng kỳ quái, “Cùng trời đất, rất vui. Cùng người đất, cũng rất vui.”

Y nắm chặt tay nàng, cứ như là dù con đường này có gian khổ y cùng nguyện ý cùng nàng đi.

Ngày hôm sau, tin tức Chu thái phi cùng hoạn quan dân loạn truyền đi khắp nơi, tin tức giống như có cánh bay ra ngoài hoàng cung, bay ra cả Ngân Đô, khắp nơi trên nước Lăng Nguyệt, phố lớn ngõ nhỏ đều bàn luận chuyện này, Chu thái phi nước Lăng Nguyệt trở thành trò cười trong mắt mọi người.

Chu thái phi tựa vào đầu giường, hé miệng húp cháo, khóe miệng còn bị thương không dám mở quá lớn. Bỗng nhiên một cung nữ chạy vào, hoảng hốt nói: “Thái phi nương nương, không xong rồi, không xong rồi!”

“Chuyện gì mà hoàng hốt như vậy?” Chu thái phi quát, “Một chút quy củ cũng không có.”

“Thái phi nương nương, nô tỳ nghe được... Nghe được...”

“Nghe được cái gì? Nói mau!”

“Nghe được tối hôm qua người cùng Tiểu Xuân Tử...”

“Cái gì?” Thân thể Chu thái phi chấn động một chút, “Tiện tì! Dám hồ ngôn loạn ngữ, tội tiện tì này xuống đánh năm mươi trượng.”

“Thái phi nương nương tha mạng!” Thân thể cung nữ không ngừng run rẩy, “Là nô tỳ nghe được người khác nói, không liên quan đến nô tỳ, mong thái phi nương nương minh xét.”

“Người khác? Người khác là ai?”

“Hình như... Hình như mọi người trong cung đều đã biết, người ở ngoài cung lại đang bàn luận. Nô tỳ nghe được tin tức lập tức đến bẩm báo với Thái phi nương nương.”

“Người nói... Ồ Ngân Đô đều lan truyền tin tức này?”

“Không chỉ Ngân Đô, chỉ sợ cả nước Lăng Nguyệt...”

“Sao có thể được!” Chu thái phi chỉ thấy ngực như bị thắt lại, thiếu chút nữa không thở nổi, “Người đâu! Truyền ý chỉ của ai gia, đem toàn bộ những người nói hươu nói vượn này bắt lại, cắt hết lưỡi! Nhanh lên!”

“Nương nương, người bớt giận! nô tỳ đi bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng.”

“Mau! Ai gia muốn đem lưỡi của những người này đều cắt hết, treo ở trên tường thành!”

“Vâng, nương nương.”

Cung nữ kinh sợ lui ra ngoài, Chu thái phi không còn tâm tư ăn cháo, bà cầm lấy chén ném thẳng xuống đất, chén rơi xoảng vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Nhìn thấy mảnh vỡ lăn đến bên chân, Chu Tuyết Tranh nhảy lên, “Thái phi nương nương, người làm sao vậy? Đừng làm bị thương đến chính mình.”

“Người tới làm gì?” Nghĩ đến bây giờ danh dự bản thân mình mất hết cũng đều là vì nha đầu trước mắt kia mà ra, trong lòng bà không khỏi sinh ra lửa giận, “Nếu không phải vì người, ai gia cũng sẽ không rơi vào kết cục hiện giờ. Lần này cái mặt già này của ai gia đều mất hết. Sớm biết nha đầu kia so với hồ ly còn giảo hoạt hơn, ai gia sẽ không chen vào đám nước đục này!”

“Thái phi nương nương, bây giờ mới hối hận cũng không kịp nữa rồi!” Chu Tuyết Tranh cười lạnh, “Bản cung nghĩ Thái phi nương nương mưa gió cả đời, đối phó với Thất vương phi hẳn là dễ dàng. Không nghĩ rằng ta đã đánh giá cao người rồi! Tài thông minh của người lại có thể tồn tại được ở trong thâm cung này, thật đúng là một kỳ tích.”

“Nha đầu thối, người nói lời này là có ý gì? Người đang trách ai gia không giúp người diệt trừ được nó? Ai gia hối hận vì đã giúp người! Nếu người không biết tốt xấu, ai gia sẽ khai người ra!”

236. Chương 236: Tắt Thở Thân Vong

“Thái phi nương nương à, hối hận đã không còn kịp nữa rồi.” Chu Tuyết Tranh hí mắt, “Hiện tại, dân chúng của nước Lăng Nguyệt e rằng đang bàn tán chuyện gổi chần của người, không lẽ người định chặn hết miệng của họ à?”

“Người... Người cố tình chọc giận ta có phải không?” Chu thái phi ho khan, chỉ cảm thấy lồng ngực ngột ngạt, “Ai gia muốn cắt hết lưỡi của bọn chúng!”

“Chỉ sợ Hoàng thượng không đồng ý đâu. Như vậy, Thái phi nương nương sẽ công trên lưng thêm tội danh lạm sát người vô tội.”

“Người...” Chu thái phi chỉ vào Chu Tuyết Tranh, “Người là cái đồ vô lương tâm, nếu không phải tại người, danh tiếng của ai gia sẽ thành rác rưởi sao? Người chẳng những không giúp ai gia, còn ở đây châm chọc khiêu khích!”

“Thái phi nương nương à, diệt trừ Gia Cát Linh Ẩn, sao lại là giúp ta? Đối với cả Chu gia đều có lợi mà! Ai mà biết người chỉ có chút bản lĩnh mèo quào, người biết không, người mất thể diện nhất, không phải người mà là phụ thân và gia gia. Người ở thâm cung, không ai dám nói gì người, còn họ ở ngoài cung, phải chịu đựng ngàn người chỉ trích, bởi vì người, người của Chu gia đều không ngẩng đầu lên được!”

“Người! Khụ khụ khụ!” Bởi vì tức giận, Chu thái phi kịch liệt ho khan, “Người... Người muốn làm tức chết ai gia?”

“Thái phi nương nương, người có biết những người đó nói thế nào không? Nói người một mình sống trong thâm cung, dục vọng khó nhịn, hằng đêm mây mưa với bọn hoạn quan. Còn nói người và cung nữ... Nghe nói cung nữ của người, đêm nào cũng nghe tiếng rên rỉ dâm loạn của người truyền ra bên ngoài, tóm lại, muốn bao nhiêu khó nghe, thì có bấy nhiêu!”

“Lẽ nào! Ai gia... Ai gia...” Chu thái phi ôm ngực, chỉ cảm thấy cổ họng nóng rát, phun ra ngụm máu. Ngay sau đó, bà lại ọc ra vài ngụm máu tươi, hai mắt trợn trừng, không động đậy nữa.

Chu Tuyết Tranh tắc lưỡi, “Như vậy liền toi mạng, đúng là! Thái phi nương nương, bà cũng đừng trách ta, giữ bà lại, sớm hay muộn gì bà cũng khai ra ta!”

Tin tức nhanh chóng truyền đến Thất vương phủ, Chu thái phi hoảng thê, Gia Cát Linh Ẩn ngược lại có chút bất ngờ vì bà ra đi nhanh như vậy. Kinh Phong mang về tin tức, Chu thái phi tức giận công tâm, hộc máu mà chết. Trước khi bà chết, Chu Tuyết Tranh có từng đến thăm cung của bà. Gia Cát Linh Ẩn sớm đoán được chuyện này có liên quan đến Chu Tuyết Tranh, Chu Tuyết Tranh mượn dao giết người, qua cầu rút ván, huống chi người nọ còn là người họ Chu, quả thật đủ ngoan độc.

Gia Cát Linh Ẩn đang thưởng trà, Ứng tổng quản dẫn Ngụy Thành vào: “Vương phi nương nương, Ngụy công tử cầu kiến.”

“Ừ, vào đi.” Gia Cát Linh Ẩn đặt chén trà xuống, “Có chuyện gì à?”

“Tiểu thư, hôm nay ở thanh lâu ta phát hiện ra một người kỳ lạ, hắc gọi một cô nương, nhưng không vội vào phòng, mà đảo quanh vài vòng, còn không ngừng cầm bút ghi chép mọi thứ.”

“Đã thăm dò lai lịch của người đó chưa?”

“Thưa rồi, người nọ là quản sự ở thanh lâu của Chu gia.”

“Người đến đây, ta nói cho người phải làm thế nào.”

Ngụy Thành đến gần, Gia Cát Linh Ẩn ghé vào tai y dặn dò một hồi, Ngụy Thành liên tục gật đầu, “Tiểu thư, Chu gia sẽ mắc mưu chứ?”

“Ừ! Kinh doanh của họ đã vô cùng u ám rồi, phạm là có cách, sẽ làm tất cả.”

“Chu Lâm Quân kia có thể đồng ý sao? Hắc chính là tên cáo già, chắc chắn biết một khi lộ chuyện sẽ có hậu quả gì.”

“Yên tâm đi. Quản sự sẽ không nói với hắc đâu, quản sự chỉ thăm nghĩ vực dậy việc kinh doanh để có đường ăn nói với Chu Lâm Quân. Họ nhất định sẽ không từ thủ đoạn.”

“Được, ta sẽ làm theo cách của tiểu thư.”

“Ta đoán, Chu Lâm Quân sẽ nhanh chóng đến trước mặt Hoàng thượng cáo trạng, nếu có tin gì, người nhanh chóng báo ta biết, ta vào cung một chuyến.”

“Dạ, tiểu thư, thuộc hạ cáo từ trước.”

“Đợi đã, người đi tìm một nơi để xây nhà, phủ Thừa tướng mất rồi, nếu có một ngày đại ca trở về, không thể không có nhà để ở.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

Chu thái phi tức giận bỏ mình, Chu gia liền mất đi một phần thể lực, Chu Lâm Quân tức giận không thôi. Nhưng chuyện khiến ông buồn rầu hơn không chỉ có chuyện này, Lâm quản sự phụ trách trông coi thanh lâu báo cáo lại với ông, gần đây việc kinh doanh ế ẩm nhiều, đều bị thanh lâu Linh Thiên giật hết.

“Lại là Linh Thiên?” Chu Lâm Quân nheo mắt, “Thanh lâu Linh Thiên dùng cách gì giành giật mỗi làm ăn của chúng ta?”

“Lão gia, thủ hạ đã tìm hiểu, cô nương ở nơi đó đều ăn mặc kỳ lạ, gọi là đồng phục gọi cảm gì đó. Còn có, tên phòng của Linh Thiên đều gọi theo các cung, khách quan có thể tự lật thẻ bài, giống như Hoàng thượng.”

“Hừ! Đúng là không biết sống chết.” Chu Lâm Quân hừ lạnh, “Dám cả gan chà đạp hậu cung của Hoàng thượng, việc làm ăn này của Linh Thiên đã hết đường rồi. Mấy ngày nữa, bổn quan sẽ vạch tội chúng, để Linh Thiên phải đóng cửa.”

“Lão gia anh minh!”

“Người nghĩ cách đi, bổn quan cho người thời hạn mười ngày, đoạt về hết mối làm ăn của Linh Thiên.”

“Lão gia, chuyện này...”

“Chuyện này cái gì? Nếu làm không được thì hãy cuốn gói xéo đi!”

“Lão gia bớt giận, thuộc hạ nhất định nghĩ cách!”

Năm ngày sau, Gia Cát Linh Ẩn nhận được tin tức của Ngụy Thành, Hoàng thượng truyền nàng tiến cung.

“Chuyện ta dặn dò đã làm ổn thỏa chưa?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Tiểu thư yên tâm, đã làm xong! Lâm quân dự đã làm rồi, cho nên mấy ngày nay, việc kinh doanh của thanh lâu Chu gia khởi sắc không ít.”

“Vậy là tốt.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu. “Hiện tại ta sẽ dịch dung để tiến cung, Chu Lâm Quân, động tác của ông cũng mau lẹ lắm.”

Gia Cát Linh Ẩn dịch dung thành Đại tiểu thư của Linh Thiên vào cung, Liên công công dẫn nàng vào ngự thư phòng của Sở Kim Triều, Chu Lâm Quân cáo trạng cũng ở đó.

“Dân nữ tham kiến Hoàng thượng.” Gia Cát Linh Ẩn cúi người.

“Đại tiểu thư không cần đa lễ!” Sắc mặt Sở Kim Triều có chút khó coi, “Thanh lâu Linh Thiên chính là sản nghiệp của Đại tiểu thư?”

“Thưa phải, không biết Hoàng thượng triệu dân nữ tiến cung, có điều chi dạy bảo?”

“Nghe nói, thanh lâu Linh Thiên của người, là xây dựng mô phỏng theo hậu cung của trẫm? Đại tiểu thư, làm việc phải có chừng mực, tiểu thư nộp cho triều đình một ít ngân lượng là có thể muốn làm gì thì làm sao?”

“Hoàng thượng, oan uổng quá, dân nữ không biết lời này bắt nguồn từ đâu?”

“Người còn ngây biện!” Chu Lâm Quân ở một bên thổi râu tròng mắt, “Khách quan đến thanh lâu Linh Thiên có thể lật thẻ bài, không phải là giống Hoàng thượng à? Mỗi phòng đều có tên của các cung, không phải mô phỏng theo cung của các nương nương ư?”

“Đại tiểu thư, nếu kiểm tra là thật, trẫm nhất định sẽ trị người tội bất kính!” Sở Kim Triều gằn giọng, sau khi nghe Chu Lâm Quân bẩm báo xong, ông liền tức giận, thanh lâu Linh Thiên mạo phạm tôn nghiêm của ông, không thể tha thứ!

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, tuyệt không lo lắng: “Hoàng thượng, hóa ra là như vậy, người hiểu lầm rồi. Mấy phòng của thanh lâu Linh Thiên lấy tên không phải phỏng theo hậu cung, mà là phỏng theo giang hồ: Cửu Thiên Cung, Yêu Nguyệt Cung, Di Hoa Cung, chẳng lẽ mấy tên đó đều phỏng theo hậu cung sao? Cho dân nữ một trăm lá gan, dân nữ cũng không dám làm như vậy.”

“Đại tiểu thư đúng là dẻo miệng, vậy khách quan có thể lật thẻ bài thì sao?” Chu Lâm Quân hỏi.

“Cái này cũng oan uổng lắm, lật thẻ bài cũng giống như rút thăm vậy, không phải đặc quyền riêng của Hoàng thượng mà.” Gia Cát Linh Ẩn dừng một chút, “Dân nữ tin tưởng, Hoàng thượng là người tiến bộ, xin Hoàng thượng nắm rõ. Nếu Hoàng thượng không thích, khi trở về dân nữ sẽ chỉnh đốn và cải cách lại.”

“Đại tiểu thư nói cũng có lý.” Sở Kim Triều gật đầu, “Chuyện này, Chu ái khanh đừng tranh luận nữa!”

“Hoàng thượng, thần là bất bình cho người và các nương nương thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh: “Thưa tướng đại nhân, chuyện này vốn không có chút liên quan nào đến Hoàng thượng và các nương nương, người năm lần bảy lượt nói vậy, bôi nhọ Hoàng thượng và nương nương, rốt cục có rắp tâm gì? Người muốn lật đổ Linh Thiên, cũng đừng làm như thế chứ?”

“Người!” Chu Lâm Quân khó thở, “Nói càn!”

“Chu Ái khanh, được rồi, chuyện này trầm tin Đại tiểu thư, người không cần nhắc lại nữa.”

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...” Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên tia gian xảo, “Trái lại dân nữ có chuyện cần bẩm báo. Nghe nói cô nương của thanh lâu Chu gia tìm đều mô phỏng theo diện mạo của Hoàng hậu cùng các nương nương, trong đó có vài cô nương có ít nhất chín phần tương tự Hoàng hậu nương nương nữa.”

“Người nói vậy!” Chu Lâm Quân hừ hừ, “Hoàng thượng minh xét, tuyệt đối đừng tin lời ả, vi thần tuyệt đối không dám làm như vậy.”

“Làm hay không, Hoàng thượng cứ phái người xem thử.”

“Xem thì xem!” Chu Lâm Quân nói năng có khí phách, loại chuyện này, ông dụng cũng không dám dụng, là tội mất đầu đấy.

Sở Kim Triều nhú mày, triệu ngự tiền thị vệ vào, căn dặn hẳn mấy câu, bảo hẳn đi tra tình hình ở thanh lâu Chu gia và thanh lâu Linh Thiên.

Thời gian chờ đợi, Gia Cát Linh Ẩn bình tĩnh uống trà, cùng Sở Kim Triều trò chuyện trời nam đất bắc.

Thấy Gia Cát Linh Ẩn và Sở Kim Triều chuyện trò vui vẻ, Chu Lâm Quân bắt đầu cảm thấy bất an, đừng nói Lâm quân sự đã làm chuyện không nên làm ở sau lưng ông nhé? Nhưng ông nhiều lần căn dặn, có vài phép tắc không thể phá, chắc là không đến nỗi nào.

Qua một canh giờ, thị vệ Sở Kim Triều phái đi đã trở lại, sau lưng thị vệ dắt theo một đám nữ tử vào trong cung, dẫn tới người trong cung quỳ xuống hành lễ, tất cả mọi người đều nghĩ mình đang nhìn thấy nương nương của các cung.

“Hoàng thượng, đám nữ tử này là dẫn về từ thanh lâu của Chu gia.” Thị vệ bẩm báo.

Nhìn thấy đám nữ tử quỳ dưới đất, mặt Sở Kim Triều đen thành than, mấy gương mặt đó làm ông tức giận không thôi. Đám nữ tử kia, có người giống Hoàng Hậu, có người giống Chu quý phi, có người lại giống Thần phi, còn có người giống Thái hậu thời trẻ. Trán ông nổi đầy gân xanh, đây mới là khiêu khích tôn nghiêm của ông: “Chu Lâm Quân, người còn gì để nói.”

“Hoàng thượng, chuyện này... này...” Chu Lâm Quân lắp bắp, sợ tới mức nói không nên lời.

“Chu thừa tướng, sự thật bày ra trước mắt, ông dám nói không nữa không.” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Chu thừa tướng làm như vậy, quả thực là sỉ nhục cực hạn với nương nương các cung! Vì tiền, Chu thừa tướng đúng là không từ thủ đoạn!”

“Hoàng thượng, người đừng nghe ả nói vậy, vi thần thật sự không biết sao lại thế này?” Chu Lâm Quân gấp đến độ đầu toát đầy mồ hôi, “Hoàng thượng, nhất định là tên quân sự của thần làm xằng làm bậy, thần nhất định tra xét nghiêm minh!”

“Chu Lâm Quân, thanh lâu của ngươi không cần mở cửa nữa!” Sở Kim Triều mặt mày bình tĩnh, “Nội trong hôm nay, điều tra rõ chuyện này! Tra không rõ, hãy dùng mũ ô sa của ngươi để ăn nói với trẫm!”

“Dạ, Hoàng thượng.”

Sự tình còn có phía sau, Lâm quân sự nghe người khác nói, vì mau chóng tăng lợi nhuận, hẳn không thể không làm, không ngờ lại bị phát hiện.

Cuối cùng, Lâm quân sự bị xử tử, Chu Lâm Quân bị phạt khấu trừ bổng lộc một năm, thanh lâu của Chu gia bị đóng cửa.

237. Chương 237: Thiên Hạ Và Nàng, Bản Vương Đều Phải Được!

Đối với biến cố của Chu gia, có người vui có người buồn. Chuyện liên tục xảy ra tuy rằng không thể lay chuyển nền móng của Chu gia, nhưng vẫn làm cho Chu Lâm Quân đau đầu không thôi. Cửa hiệu Linh

Thiên đúng là không động vào được.

Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị đi ngủ, không nghĩ tới Sở Lăng Thiên về sớm.

“Thất gia, sao hôm nay lại về sớm như vậy?” Gia Cát Linh Ẩn giúp y cởi áo choàng, hỏi.

“Hôm nay phụ hoàng đột nhiên truyền chỉ, triệu đại ca về triều.”

“Thái tử điện hạ? Không phải thái tử vẫn luôn ở trong triều sao?”

“Là đại ca của nàng, Gia Cát Như Phong.”

“Sao đột nhiên Hoàng thượng lại triệu đại ca quay về?” Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày. Lúc này thế cục ở Ngân Đô thay đổi trong nháy mắt, trở về không thể không bị cuốn vào cuộc tranh đấu.

“Phụ hoàng muốn thu hồi cấm quân trong tay ta cùng Sở Lăng Hiên, giao cho đại ca thống lĩnh.”

“Vì sao?” Cấm quân luôn luôn nằm trong tay thân tín của Hoàng thượng, Gia Cát Linh Ẩn nghĩ nghĩ, “Có lẽ đại ca ta chỉ là nguy trang, Hoàng thượng muốn thu binh quyền về trong tay mình.”

“Suy nghĩ của nàng giống ta. Quyền thống lĩnh cấm quân đối với ta mà nói, có hay không cũng như nhau. Nhưng mà đại ca tiếp nhận củ khoai lang nóng này, rất khó có đường lui.”

“Hoàng thượng đã quyết định rồi sao?”

“Ừ, ngày mai sẽ truyền chỉ.”

“Vậy đi đến đâu tính đến đó. Ta lo có người sẽ gây bất lợi với đại ca, có thể cho người đi bảo vệ cho huynh ấy không?”

Sở Lăng Thiên gật đầu: “Ta đã phái Lâm Dạ sắp xếp người của Cửu Thiên Cung đi rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn cảm kích sự chu đáo y, điều nàng nghĩ, y cũng đã nghĩ tới, hơn nữa còn bắt tay hành động. Lục vương phủ, Chu Tuyết Tranh cải trang thành cung nữ đến tìm Sở Lăng Hiên.

“Người nói phụ hoàng muốn đem quyền thống lĩnh cấm quân giao cho Gia Cát Như Phong?” Ánh mắt Sở Lăng Hiên âm lãnh “Tin này là thật?”

“Đương nhiên, ta nhận được tin liền lập tức đến nói cho Lục điện hạ.”

“Vậy bản vương sẽ khiến hần không thể về được.”

“Lục điện hạ không lo lắng sao? Đó là đại ca của nữ nhân người yêu nhất, nếu nàng biết chỉ sợ Lục điện hạ sẽ không còn có cơ hội.” Chu Tuyết Tranh cười lạnh.

“Thì sao chứ? Ngăn cản ta thì sẽ chết!”

“Ta lựa chọn hợp tác cùng điện hạ là nhìn trúng sự quả quyết của người. Ta có chuyện này rất tò mò, nếu có một ngày bắt người phải chọn giữa giang sơn và nữ nhân kia, lúc đó Lục điện hạ sẽ chọn thế nào?”

Sở Lăng Hiên nhếch khóe miệng: “Không có ngày đó! Thiên hạ cùng nàng, bốn vương đều phải có được!”

Chu Tuyết Tranh đứng lên, “Tin tức ta đã nói lại, làm như thế nào thì Lục điện hạ tự mình xử lý.”

“Ừ.”

Sắc mặt Sở Lăng Hiên âm trầm, khó coi đến cực điểm. Hần triệu ám vệ đến, gửi một phong thư cho Thánh Điện.

Ngày tám tháng tám, ngày Sở Lăng Hàn cùng Mộc Tê thành thân. Ngày sáu tháng tám, đoàn người nước Ngạo Nguyệt đến Ngân Đô, Mộc Tê vừa đến Ngân Đô liền vội vàng đến Thất vương phủ.

Mộc Tê Lôi kéo Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư, nhớ người muốn chết.”

“Còn gọi là tiểu thư? Người hiện giờ là Mộc Tê hay là Khương Dao?”

“Tiểu thư, người vĩnh viễn là tiểu thư của ta. Người cứ gọi ta là Mộc Tê đi.”

“Không được, hiện giờ người có tên có họ, là Khương Dao! Nhớ kỹ.” Gia Cát Linh Ẩn cười, “Sắp trở thành tân nương rồi, tâm trạng thế nào?”

“Không biết.” Mộc Tê then thùng cúi đầu, “Ta vẫn quen nghe người khác gọi là Mộc Tê, Khương Dao... Nghe lạ lắm lắm.”

“Được rồi, sau này gọi người là Mộc Tê! Hai ngày này nên nghỉ ngơi cho tốt để làm một tân nương xinh đẹp.”

“Mộc Tê! Mộc Tê!” Bỗng nhiên giọng của Sở Lăng Hàn từ bên ngoài truyền vào, y đi vào trước mặt hai người, tức giận nói, “Được lắm Mộc Tê, tới Ngân Đô rồi cũng không đến gặp ta trước, chạy tới chỗ Thất tẩu làm cái gì? Cũng không phải là Thất tẩu sẽ cưới nàng!”

Mộc Tê ngoảnh đầu sang một bên, không để ý tới y.

Gia Cát Linh Ẩn vui vẻ: “Cửu điện hạ, nửa đời còn lại của Mộc Tê đều là của người, còn không cho phép ta và nàng ấy trò chuyện sao?”

“Thất tẩu, bọn ta đã không gặp nhau một tháng rồi, nếu tẩu và Thất ca một tháng không gặp nhau, huynh ấy lại đến gặp ta trước, vậy tẩu có vui vẻ được không?”

“Sở Lăng Hàn!” Mộc Tê dở khóc dở cười, “Người này đúng là quỷ hẹp hòi! Ta chỉ cùng tiểu thư trò chuyện thôi mà!”

“Mộc Tê, ta... Còn không phải bởi vì ta nhớ nàng, mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ đến nàng sao! Chẳng lẽ nàng không nhớ ta dù chỉ một chút thôi à?”

“Người!” Thấy Sở Lăng Hàn ở trước mặt Gia Cát Linh Ẩn nói ra những lời riêng tư như vậy, Mộc Tê xấu hổ đến mặt đỏ bừng, “Sở Lăng Hàn, ta không thêm gả cho người!”

“Mộc Tê... Thất tẩu...”

Gia Cát Linh Ẩn hé miệng cười: “Ta còn có chuyện, hai người cứ tán gẫu đi.”

Sở Lăng Hàn phải dỗ dành một hồi Mộc Tê mới để ý đến y.

Lễ thành thân của hai người được cử hành vào ngày mừng tám tháng tám, là ngày lành. Sở Kim Triều luôn khởi xướng tiết kiệm, bởi vậy không hề phô trương.

Gia Cát Linh Ẩn vui vẻ thay cho Mộc Tê, nhìn không được uống mấy chén. Nàng đã gạt Sở Lăng Thiên, sau khi đuổi y tới quán doanh thì đầu có chút choáng váng, bất tri bất giác đi đến ngự hoa viên, thấy đình nghỉ chân liền ngồi xuống nghỉ ngơi. Nàng mơ mơ màng màng nghĩ, Mộc Tê đã có nơi có chốn, khi nào Nguyệt Lan và Tiểu Điệp gả đi nữa, như vậy mới tốt.

“Linh nhi, sao vậy? Không thoải mái sao?” Một giọng nói vang lên trên đầu nàng.

Nghe thấy giọng nói này, Gia Cát Linh Ẩn giật mình một cái, tỉnh rượu không ít. Nhìn thấy người trước mắt nàng liền đứng dậy, “Sao Lục điện hạ lại ở trong này?”

“Người có thể ở trong này, vì sao bản vương lại không thể ở đây?”

“Lục điện hạ thích thì cứ ở lại đây đi, ta đi!”

“Linh nhi!” Sở Lăng Thiên giữ chặt cánh tay Gia Cát Linh Ẩn, “Nàng uống nhiều rồi, ta đưa nàng về.”

“Buông ta ra!” Gia Cát Linh Ẩn dùng sức gạt tay Sở Lăng Thiên ra, nhưng mà sức lực của nàng quá yếu, “Sở Lăng Thiên, rốt cuộc người muốn gì?”

“Ta muốn gì?” Sở Lăng Thiên nhếch khóe miệng lên, cười lạnh một tiếng, “Nàng còn không biết ta muốn gì sao? Lòng ta đối với nàng vẫn không đổi, dù cho nàng đã là nữ nhân của Sở Lăng Thiên.”

“Ha ha!” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Ta đối với Lục điện hạ cũng không thay đổi, người ở trong lòng ta vẫn luôn mát lạnh, vô tình, hạ lưu, vô sỉ!”

“Mắc tiếp đi! Bản vương nghe rất thoải mái!” Sở Lăng Hiên bước qua, “Vậy bản vương vô sỉ cho nàng xem!” Nói xong hắn ôm lấy nàng, siết chặt nàng vào trong ngực hắn.

“Sở Lăng Hiên, Buông ra! Người không sợ Gia Cát Hồng Nhan nhìn thấy sao?”

“Nhìn thấy thì như thế nào?” Sắc mặt Sở Lăng Hiên trầm xuống, “Bản vương cưới nàng ta còn không phải là bởi vì nàng sao! Bởi vì nàng muốn ta chứng minh cho nàng thấy ta là người có tình nghĩa, cho nên ta mới cưới nàng ta! Có đôi lúc bản vương thật sự muốn bóp chết nàng, như vậy nàng sẽ không thể làm nữ nhân của người khác.”

“Bởi vì ta?” Đầu Gia Cát Linh Ẩn càng trở nên tình tảo hơn, “Không phải người đã sủng hạnh nàng ta sao? Chứng minh rằng người có tình cảm với nàng ta.”

“Không phải!” Sở Lăng Hiên quát, “Bản vương thân cận da thịt với nàng ta là bởi vì mỗi lần đều xem nàng ta là nàng! Chỉ có nàng mới là nữ nhân duy nhất bản vương yêu!”

“Lục điện hạ nói lời này không cảm thấy rất châm chọc sao?”

“Châm chọc? Ha ha! Bây giờ bản vương liền chứng minh cho nàng xem, ta yêu nàng nhiều bao nhiêu!” Cánh tay Sở Lăng Hiên nắm thật chặt, môi hắn tà ác hướng về phía Gia Cát Linh Ẩn hôn xuống.

“Gia Cát Linh Ẩn, người dám quyến rũ Lục điện hạ của ta?” Bỗng nhiên giọng của Gia Cát Hồng Nhan ở một bên vang lên. Thì ra, nàng thấy Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Hiên một trước một sau đi vào ngự hoa viên, đoán sự tình không ổn liền vào theo. Nàng chẳng những thấy được một màn này, còn nghe thấy lời trong lòng của Sở Lăng Hiên vừa nói.

“Lục điện hạ, nữ nhân kia đúng là yêu người!” Gia Cát Linh Ẩn đẩy Sở Lăng Hiên ra, cười châm chọc rồi rời khỏi tiểu đình. Sở Lăng Hiên, kiếp trước ta khát vọng một cái ôm của người cơ nào, đời này, ta lại chẳng ham!

Sở Lăng Hiên nhìn theo bóng lưng Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt âm u, nặng nề thở phì phò.

“Điện hạ, người... Người nói những điều đó với Gia Cát Linh Ẩn, đều là thật?” Hai mắt Gia Cát Hồng Nhan rưng rưng, “Người vì nó mới cưới ta?”

“Chẳng phải người vẫn luôn biết điều đó sao?”

“Điện hạ, rốt cuộc nó có gì tốt? Thần thiếp toàn tâm toàn ý đối với người, vậy mà vẫn kém hơn một ánh mắt của nó sao?” Tim của nàng giống như bị đao chém một nhát.

“Nếu người cảm thấy ủy khuất, bất cứ lúc nào bản vương cũng có thể hưu người.”

“Điện hạ...” Nước mắt Gia Cát Hồng Nhan trào ra, nàng tiến lên ôm lấy Sở Lăng Hiên. “Điện hạ, thần thiếp thực sự yêu người, cầu xin người đừng nhớ nhung nó nữa, có được không?”

Sở Lăng Hiên dùng sức gỡ tay nàng ra, lạnh lùng nói một câu: “Người vĩnh viễn không thể so sánh với nàng.”

“Điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan nước mắt lưng tròng, “Rốt cuộc người muốn ta phải làm như thế nào? Gia Cát Linh Ẩn có thể làm gì cho người, thì ta cũng có thể làm cái đó cho người.”

“Người?” Sở Lăng Hiên nhíu mày, nhếch môi, cười lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên tia tà ác, “Người ngoại trừ mang đến phiền phức cho bản vương thì còn có thể làm gì?”

“Thiếp... Lục điện hạ, người muốn ta làm gì ta cũng làm theo!” Gia Cát Hồng Nhan bối rối nói.

“Hừ!” Sở Lăng Hiên hừ một tiếng, vung tay áo rời khỏi ngự hoa viên.

Gia Cát Hồng Nhan bấu mạnh bàn tay. Gia Cát Linh Ẩn, người chết đi, người chết đi!

Gia Cát Linh Ẩn đi ra khỏi ngự hoa viên liền nhìn thấy Liên công công vẻ mặt lo lắng đang đi tới.

“Liên công công, xảy ra chuyện gì sao?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Thất vương phi, người tới thật đúng lúc, giúp nô tài nghĩ cách đi.”

“Sao vậy?”

“Mới vừa rồi nô tài dâng trà lên cho Hoàng thượng, Hoàng thượng sợ khó uống nên bảo nô tài đi tìm thứ khác ngon miệng hơn. Nhưng mà trong cung này, ngoài trà cùng rượu ra thì làm gì còn thứ gì uống nữa? Nếu nô tài không tìm thấy nhất định phải chịu tội.”

“Người tới ngự thiện phòng cùng ta thử xem.”

“Vâng.” Liên công công đi theo Gia Cát Linh Ẩn, bước chân nhẹ nhàng không ít. Ở trong mắt nàng, dường như không có chuyện gì khó khăn.

Trái cây trong ngự phòng đầy rẫy trước mắt, cuối cùng, Gia Cát Linh Ẩn chọn mấy quả cam, dùng dụng cụ đơn giản ép thành nước cam, sau đó lại bảo Liên công công bỏ vào trong nước cam một ít đá lạnh. Sở Kim Triều có thích hay không Gia Cát Linh Ẩn cũng không biết, nhưng mà, ở thế giới này hẳn là không có loại thức uống này.

Nước cam vàng tươi, thoát nhìn liền cảm thấy ngon miệng, Liên công công vui vẻ cười toe toét: “Thất vương phi, nước cam này Hoàng thượng nhất định sẽ thích. Thất vương phi đi cùng nô tài dâng lên Hoàng Thượng nhé?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu: “Công công, ta còn có việc, không đi được.”

“Vâng, đa tạ Thất vương phi.” Cảm tình của Liên công công đối với Gia Cát Linh Ẩn lại gia tăng không ít. Ngụ ý của nàng là muốn đem công lao lần này tặng cho ông.

“Hoàng thượng thích là được rồi.”

238. Chương 238: Trắc Phi Nương Nương, Người Chảy Máu

Ngày hôm sau, khi Gia Cát Linh Ẩn tiến cung thỉnh an, thì gặp được Sở Lăng Hàn và Mộc Tê. Mấy người cũng nhau vào Dịch Khôn Cung, không ngờ Sở Kim Triều cũng ở đó.

Hoàng hậu lệnh Ninh Hạ pha cho Sở Kim Triều một ly trà: “Hoàng thượng, đây là trà do Giang Nam tiến cống, người nếm thử chưa?”

Sở Kim Triều bưng lên nếm một chút, “Không tệ, quả thật là trà ngon. Nhưng vẫn còn thua nước cam Tam nha đầu làm. Tam nha đầu, trẫm lệnh con có thời gian thì dạy thêm mấy người ở ngự thiện phòng làm nhé.”

“À, đó là gì vậy?” Về mặt Hoàng hậu ngờ vực.

Gia Cát Linh Ẩn đã quên mất chuyện này, thấy biểu hiện của Sở Kim Triều, hẳn là rất hài lòng với nước cam kia, “Hồi bẩm nương nương, chính là dùng cam ép ra nước mà thôi. Ngoại trừ cam ra, các loại trái cây khác cũng có thể làm được.” Không ngờ Liên công công lại không chiếm công lao, báo lại với Sở Kim Triều nước cam là do nàng làm.

“Tam nha đầu sáng dạ khéo tay, trẫm uống nước cam kia, còn dự vị rất lâu. Tam nha đầu, tiến lên lãnh thưởng. Trẫm ban cho con một lệnh bài, sau này, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp trẫm.”

“Hoàng thượng...” Trong lòng Hoàng hậu chùn xuống, lúc nào cũng có thể ra vào nơi của Hoàng thượng? Trọng lượng của lệnh bài này cũng quá nặng rồi, cho dù là Sở Lăng Dực cũng không có đặc quyền đó.

Sở Kim Triều không để ý đến Hoàng hậu, lặp lại nói: “Tam nha đầu, còn không lên nhận thưởng?”

Gia Cát Linh Ẩn cũng giật mình không thôi, đi ra giữa điện quỳ xuống: “Thần nữ tạ Hoàng thượng ban ân.”

Lệnh bài được đưa đến trong tay Gia Cát Linh Ẩn, nàng giữ bình tĩnh cất nó đi. Hoàng thượng không thể chỉ bởi vì một ly nước cam liền thưởng cho nàng vật quý trọng thế này, ông có dụng ý gì?

Sắc mặt Hoàng hậu u ám đến đáng sợ, ngoài mặt lại cười vui: “Sướng Uyển, Hồng Nhan, hai đứa phải học tập nhiều hơn ở Tam nha đầu mới được.” Bà yên lặng liếc Hà Sướng Uyển một cái, sau khi Hà Sướng Uyển gả cho Sở Lăng Dực, ngoại trừ mang thai ra, không có làm gì. Điều này khiến Hoàng hậu vô cùng bất mãn. Trái lại Gia Cát Linh Ẩn ngày càng được Hoàng thượng yêu thích.

“Dạ.”

“Dạ biết.”

Hà Sướng Uyển và Gia Cát Hồng Nhan cúi đầu, đồng thanh đáp. Hà Sướng Uyển không bị ảnh hưởng gì, nhưng Gia Cát Hồng Nhan lại giống như bị giẫm phải đuôi. Vì sao Gia Cát Linh Ẩn có thể làm nhiều chuyện như vậy, mà bản thân lại không thể làm gì cho Lục điện hạ. Gia Cát Linh Ẩn được Hoàng thượng yêu thích, Hà Sướng Uyển mang thai con của Thái tử, còn nàng, không được tích sự gì, khó trách Sở Lăng Hiên đối xử như vậy với nàng. Muốn làm Sở Lăng Hiên thay đổi cách nhìn về mình, chỉ e, chỉ e rằng phải diệt trừ hai ả kia.

“Tam nha đầu, nghe Hoàng thượng nói thế, bản cung cũng nôn nao muốn uống thử nước cam kia.” Hoàng hậu nói, bà thật muốn ném thử là thứ gì đáng để Hoàng thượng ban cho nàng vật quý trọng đến thế.

“Nếu nương nương thích, ngày mai thần nữ tiến cung sẽ mang đến.”

“Ừ, ngày mai nhớ mang cho chúng ta ném thử nhé.”

“Dạ, nương nương.”

Thỉnh an xong, ra khỏi Dịch Không Cung, Gia Cát Hồng Nhan lập tức đuổi theo Gia Cát Linh Ẩn: “Tam muội, ngày mai chuẩn bị dâng thứ gì cho Hoàng hậu nương nương vậy?”

Trên gương mặt xinh đẹp động lòng người của Gia Cát Hồng Nhan hiện rõ hai chữ ‘âm mưu’ thật to. Gia Cát Linh Ẩn quá hiểu nàng ta mà, chắc hẳn trong lòng lại muốn làm điều bất chính, nàng nheo mắt: “Nước cam.”

“Tam muội, nước cam này làm như thế nào? Dạy ta đi, ta về làm cho Lục điện hạ ném thử.”

“À? Đại tỷ đúng là hiền thê lương mẫu. Thật ra rất đơn giản, chỉ cần ép nước bên trong ra là được rồi.”

“Đơn giản vậy ư? Đa tạ Tam muội nhé.”

“Đại tỷ khách sáo rồi.”

Gia Cát Hồng Nhan đi rồi, Mộc Tê đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, nhìn theo Gia Cát Hồng Nhan: “Tiểu thư, sao lại nói với ả?”

“Không sao.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười vỗ tay Mộc Tê, “Còn gọi tỷ là tiểu thư?”

“Đúng, mau gọi Thất tẩu đi.” Sở Lăng Hàn cười hì hì nói.

“Thất... Thất tẩu...” Mộc Tê áp ứng gọi một tiếng, như thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên, “Muội rất nhớ tỷ, muội về Thất vương phủ thăm Nguyệt Lan và Tiểu Điệp nha.”

Nghe Mộc Tê nói vậy, Sở Lăng Hàn không vui: “Ái phi, nàng quên đã đồng ý gì với ta ư?”

“Đồng ý cái gì?” Về mặt Mộc Tê ngỡ ngàng.

Sở Lăng Hàn nhỏ giọng thì thầm vào tai nàng, mặt Mộc Tê lập tức đỏ bừng vì xấu hổ, giận dữ liếc Sở Lăng Hàn một cái.

Gia Cát Linh Ẩn bật cười, xem biểu hiện e thẹn của Mộc Tê, liền có thể đoán được Sở Lăng Hàn nói gì, mới thành thân, nàng vô cùng hiểu rõ, vì thế nói: “Mộc Tê, muội vẫn nên mau chóng quay về Cửu vương phủ đi, tỷ không muốn bị người nào đó ghi nhận.”

“He he, vẫn là Thất tử hiểu ta.” Sở Lăng Hàn cười nói.

“Chàng còn nói!” Mộc Tê liếc Sở Lăng Hàn, ước gì có thể bóp đôi y ra.

Nhìn thấy cảnh hai người đùa giỡn nhau, Gia Cát Linh Ẩn bất đắc dĩ lắc đầu, đúng là một đôi oan gia.

Trở về Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn ngắm nghía lệnh bài Sở Kim Triều ban cho, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không đoán ra được dụng ý của ông. Nhưng một điều có thể khẳng định là Hoàng hậu ngay cả lòng giết nàng cũng có.

Đến tối, dùng bữa xong, Gia Cát Linh Ẩn ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, Sở Lăng Thiên trở về, thấy nàng buồn rầu, lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Có tâm sự?”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, không chút che giấu, nàng mang lệnh bài ra, “Hôm nay Hoàng thượng ban cho ta, ta nghĩ mãi không thông.”

“Đây là?” Sở Lăng Thiên nhận lấy, khiếp sợ không thôi, “Bản lĩnh của ái phi lớn thật, lại có thể dễ dàng phụ hoàng ban thưởng thứ này cho nàng.”

“Mấu chốt là ta không có làm gì, nên mới khiến ta nghĩ mãi không ra.”

“Nàng à, nghe vi phu nói.” Sở Lăng Thiên ngồi xuống, tay phải vuốt ve lưng nàng, “Hiện tại, phụ hoàng muốn tìm một người đáng tin, ở thời điểm quan trọng có thể ở bên cạnh người, người đã lựa chọn nàng. Haiz, đúng là đau lòng, ngay cả đứa con là ta phụ hoàng cũng không tin, ngược lại tin tưởng nàng dâu này.”

“Vì sao là ta?”

Sở Lăng Thiên nhéo chóp mũi nàng: “Bởi vì nàng đáng tin.”

Gia Cát Linh Ẩn cảm giác được sức nặng của lệnh bài này, nắm chặt lấy nó trong tay. Thật sự sẽ có một ngày như thế sao? Sở Kim Triều, đây là đang đề phòng con cái của mình, mang trách nhiệm này đặt lên người nàng.

Sở Lăng Thiên hôn lên trán nàng: “Yên tâm đi, đã có ta đây.”

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn thức dậy liền ép một ít nước dưa hấu. Nhìn thấy mấy quả cam đặt ở một bên, nàng âm thầm cười, Gia Cát Hồng Nhan nhất định là đang chuẩn bị nước cam rồi.

“Thất vương phi, người đã đến?” Vào cung, Liên công công từ xa nghênh đón, nước cam ngày đó Hoàng thượng vô cùng hài lòng, nên khen ngợi nàng, “Nước cam người làm, Hoàng thượng rất thích uống.”

“Vây là tốt rồi.” Gia Cát Linh Ẩn đến gần Liên công công, nhỏ giọng nói, “Hôm nay ta mang theo nước dưa hấu.”

“Thật à? Có thể cho nô tài nhìn một cái không?”

“Đương nhiên là được.” Gia Cát Linh Ẩn bảo Nguyệt Lan vạch ra, mùi hương dưa hấu liền nhẹ nhàng bay ra.

“Vẫn là Thất vương phi suy nghĩ chu đáo, Hoàng thượng nhất định cũng thích.”

Lúc này, Gia Cát Hồng Nhan cũng đi đến, nàng lại gần, nhìn vào rổ của Nguyệt Lan. Nguyệt Lan lập tức che lại, không cho nàng xem.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười không nói gì. Trong mắt nàng hiện lên ý cười, bỗng nhiên nàng ôm bụng, kêu ối một tiếng.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Nguyệt Lan sốt ruột hỏi.

“Ta...” Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng cúi đầu, “Hình như bị đau bụng. Nguyệt Lan, người cùng ta đi đến... nhà xí một chuyến.”

“Nhưng mà... nước cam này phải làm sao?” Nguyệt Lan có chút khó xử.

“Tam muội, ta mang vào giúp muội.” Gia Cát Hồng Nhan xưng phong nhận việc, tiếp nhận lấy cái rổ trong tay Nguyệt Lan.

“Đại tỷ, đa tạ tỷ.”

Sau khi Gia Cát Linh Ẩn và Nguyệt Lan đi khỏi, Gia Cát Hồng Nhan nhìn xung quanh, thấy không ai để ý, đi đến sau một thân cây, nha hoàn đã sớm chờ sẵn ở đó tiếp nhận đồ, đánh tráo bình trong rổ.

Làm xong hết thảy, Gia Cát Hồng Nhan vẻ mặt tươi cười đi về phía Dịch Khôn Cung. Tay nàng vui vẻ đánh nhịp vào rổ, Lục diện hạ, không phải người nói ta tệ lắm sao? Hôm nay, ta sẽ cho người nhìn ta bằng cặp mắt khác, ta làm thế nào mà một tên trướng hai đích! Cùng lúc làm cho Gia Cát Linh Ẩn và Hà Sướng Uyển bị thiệt hại nặng! Gia Cát Linh Ẩn, mưu hại trưởng tôn của Hoàng thượng, để xem người có mấy cái đầu có thể trăm!

Gia Cát Linh Ẩn theo sau Gia Cát Hồng Nhan từ xa, chậm rãi thưởng ngoạn cảnh đẹp trong cung.

“Tam tiểu thư, đi mau đi, đến muộn, Hoàng hậu sẽ nói đó.” Hà Sướng Uyển đỡ bụng bầu, vượt qua nàng.

“Công chúa, ta đang đợi người đó.”

“Chờ ta?”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Công chúa, ta sẽ đến chậm một chút. Nếu Hoàng hậu nường nường cho người uống nước cam gì thì người nhớ kỹ nhất định đừng uống nhé.”

“Tam tiểu thư...” Hà Sướng Uyển không biết trong đó có âm mưu gì, vẫn thận trọng gật đầu, “Ta biết rồi, đa tạ người nhắc nhở.”

Tất cả mọi người đều đến đủ, duy chỉ thiếu mỗi Gia Cát Linh Ẩn. Qua hồi lâu, thấy nàng còn chưa đến, Hoàng hậu có chút không vui nói: “Thất vương phi này, bản cung chờ uống nước cam của nó, sao còn chưa thấy bóng dáng?”

Gia Cát Hồng Nhan cúi người, “Hoàng hậu nương nương, Tam muội có lẽ ăn phải thức ăn hỏng bị đau bụng, nước cam con đã giúp muội ấy mang đến, nương nương ném thử trước đi.”

“À? Vậy hãy mau cho bản cung ném thử. Ninh Hạ, rót một ít cho Thần phi và Sướng Uyển, Cửu vương phi nữa. Hôm nay Chu quý phi không khỏe nên không đến Dịch Khôn Cung, bị hụt mất lộc ăn rồi.”

“Dạ nương nương.”

Ninh Hạ mang ly đến, rót ổi người một ly, nước cam vàng tươi nhìn qua vô cùng hấp dẫn. Hoàng hậu nhấp một ngụm, lắc đầu, “Cũng chỉ có vậy, hôm qua Hoàng thượng lại nói như thể thần kỳ lắm, bản cung còn nghĩ uống ngon lắm chứ. Các người cũng mau ném thử đi.”

Nhớ đến lời dặn của Gia Cát Linh Ẩn, Hà Sướng Uyển giả vờ uống một hớp, nhanh chóng đặt nắp lại. Gia Cát Hồng Nhan cũng tự mình uống một ly, thỉnh thoảng lại xem phản ứng của Hà Sướng Uyển.

Đột nhiên, nàng cảm thấy bụng quặn đau, tưởng là ảo giác, vài giây trôi qua, cơn đau đớn này lại kéo đến, khiến nàng thống khổ kêu ra tiếng: “Á! Bụng ta đau quá!”

“Sao lại thế này?” Hoàng hậu phản ứng đầu tiên, nước cam này có độc, nhưng nhìn những người khác đều ổn, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, “Mau truyền thái y.”

Gia Cát Hồng Nhan chỉ cảm thấy bụng đau đến sôi trào, một dòng ả nóng trào ra phía dưới cơ thể nàng, vô số giọt máu đỏ sẫm nhỏ xuống dưới.

“Trắc phi nương nương, người chảy máu?” Ninh Hạ hét lớn!

239. Chương 239: Tự Ăn Quả Đắng

Lúc này, Gia Cát Linh Ẩn cũng đuổi tới Dịch Khôn Cung, trước tiên thỉnh an Thần phi cùng Hoàng hậu. Thấy bộ dáng của Gia Cát Hồng Nhan cũng cảm thấy chấn động, “Đại tỷ, tỷ sao vậy?”

“Tam nha đầu! Hồng Nhan uống nước cam của người xong liền biến thành bộ dạng này, không phải người hạ độc vào trong đó chứ?” Hoàng hậu tức giận hỏi.

“Hoàng hậu nương nương, mọi người cũng không bị gì hết. Nếu thần nữ hạ độc thì không thể nào bình yên vô sự như thế này, lại còn nhằm vào một mình đại tỷ. Huống hồ thần nữ cũng không có ở đó, làm thế nào ra tay trong ly của tỷ ấy được.”

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Thần nữ cũng không biết.”

Nhìn thấy bộ dáng của Gia Cát Hồng Nhan, sau lưng Hà Sướng Uyển lạnh cóng. Tay nàng vô thức mà vuốt bụng mình, kinh hãi không thôi. Nếu như không có Gia Cát Linh Ẩn nhắc nhở, có phải bản thân mình cũng gặp phải thủ đoạn hiểm độc rồi hay không? Nhưng mà vì sao chỉ có Gia Cát Hồng Nhan gặp chuyện không may?

Rất nhanh thái y liền tới bắt mạch cho Gia Cát Hồng Nhan, sắc mặt nhất thời biến đổi: “Nương nương, con của trắc phi nương nương, có lẽ không giữ được!”

“Con?” Hoàng hậu kinh ngạc, “Hồng Nhan mang thai khi nào?”

“Con ư?” Hà Sướng Uyển vô thức nói.

“Người nói gì?” Gia Cát Hồng Nhan gắt gao bắt lấy thái y, tín nguyệt của nàng vừa qua, sau đó Sở Lăng Hiên cũng không chạm qua nàng, làm thế nào nàng có con được? Cho nên nàng mới thẳng tay bỏ thuốc sảy thai vào trong nước cam! “Hài tử của ta không còn?”

“Trắc phi nương nương, vi thần không dám nói bậy, quả thật là người mang thai, nhưng hiện tại đã sảy thai, không thể cứu lại được.”

Hai mắt Gia Cát Hồng Nhan tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Đứa con? Một màn này Gia Cát Linh Ẩn cũng không nghĩ đến. Nàng chỉ biết Gia Cát Hồng Nhan sẽ có hành động gì đó, cho nên mới không để cho Hà Sướng Uyển uống. Chẳng lẽ, bên trong có thuốc sảy thai? Nàng nghĩ nghĩ, nháy mắt hiểu được quỷ kế của Gia Cát Hồng Nhan. Thuốc này là nhằm vào Hà Sướng Uyển, nước cam là do nàng mang đến, sẽ khiến Hà Sướng Uyển sảy thai, sau đó sẽ đổ tội danh lên đầu nàng. Một mũi tên trúng hai đích, thật đúng là kế hay! Nhưng mà Gia Cát Hồng Nhan lại không biết rằng, nước hôm nay nàng mang đến lại là nước dưa hấu.

Người tính không bằng trời tính, Gia Cát Hồng Nhan mang thai vậy mà chính nàng ta cũng không biết. Không hại được Hà Sướng Uyển, ngược lại lại tự nhận kết cục thảm hại về mình.

“Mau đỡ trắc phi về giường nghỉ ngơi.” Về mặt Hoàng hậu sốt ruột, chỉ vào những người ở đây, “Trước khi mọi chuyện được điều tra rõ, các người không được phép rời khỏi Dịch Khôn Cung.”

“Vâng, nương nương.”

Trong lòng Hà Sướng Uyển còn sợ hãi. Thì ra Tam tiểu thư muốn đối phó với Gia Cát Hồng Nhan.

Thái y bận rộn vài canh giờ, nhưng mà vẫn không thể giữ lại được đứa con của Gia Cát Hồng Nhan. Đồng thời, hắn còn nói cho Hoàng hậu một tin tức, trắc phi nương nương không bao giờ có thể mang thai được nữa.

Nghe thấy tin tức này, trong lòng Hoàng hậu vui sướng không thôi, “Nguyên nhân trắc phi sảy thai có điều tra ra được không?”

“Hồi bẩm nương nương, bên trong nước trắc phi uống có hồng hoa.”

“Vô liêm sỉ!” Hoàng hậu khó thở, đánh mạnh vào thành ghế, “Là ai cố ý khiến trắc phi sảy thai? Tam nha đầu, nước cam này là người mang vào cung, người còn có thể nói gì nữa?” Hoàng hậu nhìn Hà Sướng Uyển, trong mắt nổi lên nghi hoặc, vội vàng hỏi, “Sướng Uyển, con không sao chứ?”

“Mẫu hậu, con không sao. Con không thích đồ lạnh cho nên không uống.”

Hoàng hậu thở ra nhẹ nhõm, lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn chăm chăm, “Tam nha đầu, bản cung không nghĩ tới người lại ác độc như vậy, lại có thể đồng thời hạ thủ với Hồng Nhan cùng Sương Uyển.”

Lúc này, Sở Kim Triều nhận được tin cũng chạy tới Dịch Khôn Cung. Sắc mặt Sở Kim Triều âm trầm, mưu hại con nối dõi của hoàng thất là chuyện ông rất để ý.

“Hoàng hậu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện này hẳn là hỏi Thất vương phi. Nước cam này là do người mang vào cung, hiện giờ xảy ra chuyện lớn như vậy người giải thích cho bản cung xem. Không phải là người không thể mang thai, ghen tị Sương Uyển cùng Hồng Nhan cho nên mới hạ thủ?” Hoàng hậu gần giọng hỏi.

Về mặt Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc, “Hoàng hậu nương nương, nước cam nào?”

“Người còn giả bộ cái gì?” Hoàng hậu tức giận.

“Nương nương, thần nữ quả thật không biết nước cam nào cả. Hôm nay tiến cung thần nữ mang tới là nước dưa hấu, nếu nương nương không tin có thể hỏi Liên công công, Liên công công có xem qua.”

Sở Kim Triều nhíu mày, chuyện này rõ ràng có vấn đề, “Vậy vì sao tới Dịch Khôn Cung lại thành nước cam?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, thần nữ cũng không biết. Lúc đó thân thể thần nữ có chút không thoải mái nên mới nhờ Đại tỷ mang nước tới Dịch Khôn Cung, chẳng lẽ là Đại tỷ đổi đi nước dưa hấu của thần nữ?”

“Chẳng lẽ Hồng Nhan lại hại chính đứa con của nó hay sao?” Ở hậu cung nhiều năm như vậy, Hoàng hậu so với bất kỳ ai đều biết rằng đứa con đối với nữ nhân là vô cùng quan trọng, không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không ai hy sinh đứa con của mình.

“Chuyện này... Thần nữ cũng không biết. Điều duy nhất có thể giải thích được là Đại tỷ không biết mình mang thai.”

“Sao nó có thể hồ đồ đến mức chính mình mang thai cũng không biết chứ.”

Lúc này, Ninh Hạ đi ra nói với mọi người là Trắc phi nương nương đã tỉnh, vì vậy mấy người cùng nhau đi vào. Gia Cát Hồng Nhan bắn ánh mắt sắc lạnh về phía Gia Cát Linh Ẩn: “Tam muội, Đại tỷ thật sự là không ngờ muội lại nhẫn tâm như vậy. Muội hận ta cũng không sao nhưng vì sao lại phải giết hại đứa con của ta cùng Lục điện hạ? Thái tử phi nương nương, Quý phi nương nương đều mang thai, muội là muốn một mũi tên trúng ba đích, dọn sạch những uy hiếp đến Thất điện hạ sao? Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, xin hãy làm chủ cho thần nữ.”

Gia Cát Linh Ẩn vô tội lắc đầu, “Đại tỷ uống nước cam mà trúng độc, nhưng mà, hôm nay muội chuẩn bị rõ ràng là nước dưa hấu, muội đang muốn hỏi đại tỷ, vì sao nước dưa hấu lại biến thành nước cam?”

“Người...” Sắc mặt Gia Cát Hồng Nhan trở nên trắng bệch, “Cái gì ta cũng không làm, ta làm sao biết được chứ. Người nói là nước dưa hấu, ai có thể làm chứng? Căn bản là không có chứng cứ, đừng ăn nói lung tung.”

“Có, Liên công công chính là nhân chứng!” Gia Cát Linh Ẩn nói rất dứt khoát, “Hoàng thượng, thần nữ khẩn cầu để Liên công công làm chứng cho thần nữ.”

“Truyền.”

Liên công công ở ngay ngoài điện, ông đi vào chứng thực cho lời nói của Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Hồng Nhan hết đường ngụy biện, cả người không ngừng run rẩy, bởi vì sợ hãi mà giọng nói không rõ: “Ta... Ta cái gì cũng không làm! Ta cái gì cũng không làm! Gia Cát Linh Ẩn, người đừng đổ oan cho ta!”

“Đại tỷ, muội không đổ oan cho tỷ, muội chỉ là muốn tỷ giải thích cho Hoàng thượng cùng nương nương một chút, tại sao nước dưa hấu lại biến thành nước cam? Hôm qua lúc ra khỏi cung, Đại tỷ tới hỏi ta hôm nay sẽ mang nước gì, ta nói là nước cam, Đại tỷ liên tin sao?”

“Người...” Gia Cát Hồng Nhan chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, nàng hận không thể đem Gia Cát Linh Ẩn xé thành trăm mảnh. Nữ nhân này, ngày hôm qua giả bộ với nàng, nghĩ đến đó, nàng chỉ cảm thấy cực kỳ khó chịu, hai mắt tối sầm, lại hôn mê bất tỉnh.

“Gia Cát trác phi lá cũng lớn thật!” Hoàng hậu biết là đã đổ oan cho Gia Cát Linh Ẩn, thấy sắc mặt Sở Kim Triều không tốt liền đem cơn tức giận đẩy sang người Gia Cát Hồng Nhan, “Hoàng thượng, đợi Gia Cát trác phi tỉnh lại nhất định phải trừng trị nó một trận mới được!”

“Nương nương...” Gia Cát Linh Ẩn nhú mày, sắc mặt lo lắng, “Đại tỷ mất đi đứa con cũng không phải là chuyện tỷ ấy muốn, lại cả đời không thể sinh con nữa, tỷ ấy đã đủ thảm rồi, cầu xin nương nương tha một lần, đừng trừng phạt tỷ ấy.”

Hoàng hậu chán nản, lời này của Gia Cát Linh Ẩn chẳng phải giống như là mình lòng dạ hẹp hòi hay sao? Bà trở nên tức giận, “Tam nha đầu, bản cung cũng là xả giận cho người. Nếu thái tử phi uống thứ nước ấy, Chu quý phi cũng như vậy thì chẳng phải là chuyện lớn rồi hay sao? Chuyện này, bản cung không thể xem nhẹ được.”

“Nương nương nói đúng.” Gia Cát Linh Ẩn biết điều vâng dạ, “Cũng may thái tử phi không sao, Đại tỷ cũng đã bị trừng phạt rồi, Lục điện hạ còn có thể trách phạt tỷ ấy nữa. Cầu xin nương nương hạ thủ lưu tình.”

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu nhìn Sở Kim Triều.

“Được rồi.” Sở Kim Triều thở dài, “Người đâu, đưa Gia Cát trác phi quay về Lục vương phủ. Chuyện này đừng ở đây, Hoàng hậu cũng không nên truy cứu nữa. Gần đây hậu cung phát sinh nhiều chuyện như vậy, Hoàng hậu nên quản lý cho tốt vào.”

Hoàng hậu nghe vậy liền biến sắc, lập tức quỳ xuống trước mặt Sở Kim Triều khấu đầu một cái: “Thần thiếp biết tội, là thần thiếp không để ý tốt hậu cung, xin Hoàng thượng trách phạt.”

“Đứng lên đi, trăm mệt rồi. Tam nha đầu, con cùng với những người kia đưa Trác phi về Lục vương phủ. Hồi cung.”

“Cung tiễn Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Sở Kim Triều, trong khoảng thời gian này sắc mặt ông cũng không tốt, so với trước kia càng ngày càng kém. Mỗi lần nhìn ông, đều thấy vẻ mặt mệt mỏi, cứ tiếp tục như vậy nàng thật lo lắng sức khỏe ông có vấn đề. Một khi Hoàng thượng ngã xuống, cả Ngân Đô đều sẽ trở nên hỗn loạn.

Mấy người đưa Gia Cát Hồng Nhan đang hôn mê trở về Lục vương phủ. Sở Lăng Hiên nghe được tin liền đi ra nhìn thoáng qua, “Đưa Trác phi vào trong viện.”

Sở Lăng Hiên nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, không nghĩ tới nàng sẽ đến. Nàng luôn luôn tránh hấn còn không kịp, hôm nay chủ động đến Lục vương phủ, hấn thật đúng là không ngờ.

“Trác phi đã đưa trở về, ta xin cáo từ.”

“Đợi đã!” Sở Lăng Hiên tóm lấy cánh tay của nàng, thấy ánh mắt rét lạnh của nàng, hấn xấu hổ buông ra, “Trác phi của bản vương hôn mê bất tỉnh, hình như bị thương rất nghiêm trọng, Thất vương phi không thể cho bản vương một lời giải thích sao?”

“Giải thích?” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười, “Trác phi lén hại ta, thiếu chút nữa hại Thái tử phi sảy thai, phải là Trác phi nương nương cho ta một lời giải thích mới đúng chứ? Lục điện hạ muốn hỏi gì thì cứ hỏi Trác phi của người là được rồi! Cáo từ!”

“Gia Cát Linh Ẩn, là người đưa nàng trở về, làm sao bản vương biết là có phải do người rat tay độc ác hay không? Trước khi nàng tỉnh lại bản vương không thể để người rời khỏi đây!” Ánh mắt cao ngạo của nàng đối với hấn thực có lực hấp dẫn, nàng tự mình dâng đến cửa, làm sao hấn có thể dễ dàng thả nàng đi như vậy.

“Tốt thôi!” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, nàng đã cho người đi báo với Sở Lăng Thiên đến Lục vương phủ tìm nàng, cũng không lo lắng Sở Lăng Hiên làm gì với nàng, vừa lúc nàng muốn nhìn xem sau khi Gia Cát

Hồng Nhan tỉnh lại sẽ là tình cảnh gì, “Vây ta liền cùng Lục điện hạ chờ Trắc phi tỉnh lại. Tới viện của tỷ ấy thôi.”

Sở Lăng Hiên nhếch lên khóe miệng, cười cười, cùng nàng đến viện của Gia Cát Hồng Nhan.

Viện của nàng ta tràn ngập mùi máu tanh, mấy thị nữ bụng từng chậu máu loãng ra ngoài, bộ quần áo dính máu bị ném vào trong góc.

“Nàng bị thương nghiêm trọng như vậy?” Thấy tình cảnh đó Sở Lăng Hiên nhíu mày, nhưng mà trong giọng nói không có một chút âm áp.

“Tỷ ấy mang thai, người biết không?”

240. Chương 240: Bản Vương Thấy Là Người Chán Sống Rồi!

“Mang thai?” Sắc mặt Sở Lăng Hiên nhất thời sụp đổ, hắn nhớ rõ lần trước muốn chạm vào nàng, nhưng cơ thể nàng không tiện, từ sau lúc đó cũng không chạm qua nàng, trừ phi, đứa bé không phải là của hắn! Hắn gọi một nha hoàn đến, lớn tiếng hỏi, “Trắc phi có thai?”

“Vương gia, nguyệt tín của nương nương vừa hết, sao có thai được chứ?” Nha hoàn lo lắng biện hộ giúp chủ tử của mình, “Vương gia, xin vương gia hãy tin tưởng, Trắc phi nương nương không hề làm chuyện gì có lỗi với người.”

“Vây thì sao trắc phi lại mang thai?” Sở Lăng Hiên phẫn nộ không thôi, sự phẫn nộ của hắn bắt nguồn từ chính ả tiện nhân Gia Cát Hồng Nhan này, lại dám cấm sừng hắn.

Gia Cát Linh Ẩn không ngờ nàng ta sẽ mang thai, theo lời nói của nha hoàn, nguyệt tín vừa hết, không thể có thai, nhưng nàng tin, Gia Cát Hồng Nhan không có lá gan dám phản bội Sở Lăng Hiên. Vây thì chỉ có một khả năng, có người vì đặc thù cơ thể, cho dù có thai thì nguyệt tín cũng bình thường. Nhưng mà nàng cũng không định nói điều này với Sở Lăng Hiên.

“Nô tỳ, nô tỳ cũng không biết!” Nha hoàn sợ đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Cút!” Sở Lăng Hiên bật ra một chữ qua khế răng, hắn hung ác nhìn Gia Cát Hồng Nhan, bàn tay hắn vươn về phía cổ nàng.

“Lục điện hạ muốn bóp chết tỷ ấy?”

Giọng của Gia Cát Linh Ẩn khiến hắn ngừng tay lại: “Ẩ còn có thể sống?”

“Chẳng lẽ Lục điện hạ không muốn biết nam nhân kia là ai à? Còn khiến cho trắc phi mang thai. Nếu ta là người, sẽ chờ tỷ ấy tỉnh lại, hỏi rõ nam nhân kia là ai, sau đó từ từ tra tấn họ đến chết!”

Quả nhiên, tay Sở Lăng Hiên đặt trên cổ Gia Cát Hồng Nhan bỗng thu trở về.

“Lục điện hạ có điều còn chưa biết, cả đời này tỷ ấy không thể mang thai được nữa, đó đã là trừng phạt rất nặng rồi. Chi bằng tha mạng cho tỷ ấy.”

“Hừ! Hề là người phản bội bản vương, bản vương cũng không cho phép chúng sống trên đời! Người cũng vậy.” Sức khỏe của Gia Cát Hồng Nhan thế nào, một chút hắn cũng không quan tâm.

Gia Cát Linh Ẩn khinh thường cười nhạt: “Lời này của Lục điện hạ cũng lạ thật. Ta thì có liên quan gì đến người, làm gì có chuyện phản bội.”

“Bởi vì...” Sở Lăng Hiên tiến lại gần, “Một ngày nào đó người sẽ trở thành nữ nhân của bản vương. Bản vương cưới Gia Cát Hồng Nhan cũng là bởi vì người!”

Bản vương cưới Gia Cát Hồng Nhan cũng là bởi vì người... Đây là câu nói đầu tiên Gia Cát Hồng Nhan nghe được sau khi tỉnh lại, nàng chậm rãi mở mắt, Sở Lăng Hiên và Gia Cát Linh Ẩn đang đứng đối mặt nhau, không nhìn thấy nàng.

“Lục điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan nhỏ giọng nói, “Thần thiếp đau quá! Con của chúng ta... mất rồi...”

Con? Sắc mặt Sở Lăng Hiên u ám như bịt kín một lớp vải đen, hắt đi qua, hung hăng giáng cho Gia Cát Hồng Nhan một cái tát, “Tiện nhân! Nói mau, nam nhân kia là ai?”

Má trái của Gia Cát Hồng Nhan nhất thời sưng lên. Nàng ôm mặt nóng rát, khoe miệng còn có mùi máu: “Điện hạ... Nam nhân nào? Thần thiếp không biết.”

“Không biết! Vậy bản vương sẽ đánh đến chừng nào người biết!” Sở Lăng Hiên lại đánh thêm một bạt tai, “Dám mang thai nghiệt chủng của nam nhân khác, Gia Cát Hồng Nhan, bản vương thấy người chán sống rồi! Nói!”

“Điện hạ, thần thiếp thật sự không có...”

“Còn nguy biện!” Sở Lăng Hiên bóp mạnh cổ của Gia Cát Hồng Nhan, “Còn bao che tên đó? Được, bản vương tự có cách để người nói! Mang roi đến cho bản vương!”

“Á!” Gia Cát Hồng Nhan đột nhiên hét lên, Sở Lăng Hiên lại có thể cho rằng đứa con kia không phải của hắn, hắn nhất định sẽ giết nàng, nàng không quản cơ thể suy nhược, xuống giường đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Tam muội, van xin muội, muội nói với Lục điện hạ giúp đứa con kia của của chàng đi. Ta không hề phản bội chàng! Tam muội, muội giúp ta van xin đi, chàng nhất định sẽ đánh chết ta mất.”

Gia Cát Linh Ẩn nhếch môi, nhớ lại kiếp trước, cảnh tượng nàng phủ phục bên chân Gia Cát Hồng Nhan. Nàng không bao giờ quên, thời điểm nàng nghĩ đã là thê thảm tuyệt vọng nhất rồi, Gia Cát Hồng Nhan còn nói với nàng, vậy còn chưa đủ. Vì thế, nàng ta dùng biện pháp rất tàn nhẫn để tra tấn nàng, để nàng sống không bằng chết, rồi lại muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Nhìn đến Gia Cát Hồng Nhan phủ phục dưới chân nàng, nàng không có chút lòng trắc ẩn nào, nàng còn cảm thấy vẫn chưa đủ, còn kém xa sự tra tấn và lăng nhục mà nàng đã phải chịu, cái này có đáng là gì.

Nàng thở dài: “Đại tỷ à, sao muội có thể kết luận đứa con là của ai chứ? Muội khuyên tỷ vẫn nên nói thật đi, bằng không người chịu khổ sẽ là tỷ đó.”

“Ta không có! Là người, người đồ oan cho ta phải không?”

“Đại tỷ nói gì vậy, ta quả thật rất vô tội.”

Lúc này, nô tài trong phủ đã mang roi đến, Gia Cát Hồng Nhan nhìn thấy ánh mắt của Sở Lăng Hiên và chiếc roi kia, nhìn không được run lên, “Lục điện hạ, thiếp không có... Người tin thiếp đi!”

“Vút! Vút!”... Con mưa roi da trút xuống thân thể Gia Cát Hồng Nhan, nàng oằn mình, không ngừng lăn lộn trên đất, miệng phát ra tiếng tru thê lương!

Kêu đi! Gia Cát Hồng Nhan, người còn nhớ không, kiếp trước, lúc Sở Lăng Hiên đánh ta như thế, thì người ở bên cạnh cười tươi như hoa.

Sở Lăng Hiên xuống tay vô cùng ngoan độc, ánh mắt hắt hủi quạch như máu, mấy roi đánh xuống, Gia Cát Hồng Nhan đã bong da tróc thịt. Nàng hét lớn, bất giác ngất đi.

“Lục điện hạ, tỷ ấy ngất rồi, đánh nữa cũng không có cảm giác.”

Lời nói của Gia Cát Linh Ẩn làm Sở Lăng Hiên dừng tay, hắn ghét bỏ liếc Gia Cát Hồng Nhan một cái, ném chiếc roi trong tay đi.

“Lục điện hạ, Thất vương phi, Thất điện hạ đến.”

“Thất điện hạ đến đón ta rồi, Lục điện hạ, cáo từ.”

Sở Lăng Hiên nhìn nàng chằm chằm, “Là người gọi hắn tới? Người lo sợ bản vương làm gì người nên mới gọi hắn đến? Người cho là hắn đến, bản vương không dám làm gì người sao?” Hắn đến gần nàng.

Nàng lui về sau từng bước: “Sở Lăng Hiên, người muốn làm gì?”

Hắn lại tiến gần, bắt lấy tay nàng, đưa ngón tay đặt lên miệng nàng, vuốt ve, “Mềm mại ấm áp, bản vương thật sự rất muốn nếm thử mùi vị của người đó!”

“Sở Lăng Hiên, người đang làm gì!” Lúc này, Sở Lăng Thiên đi vào, nhìn thấy hành động của Sở Lăng Hiên, liền tung ra một chưởng.

Sở Lăng Hiên đẩy Gia Cát Linh Ẩn về hướng Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Thiên lập tức thu tay về, đón lấy nàng. Sau khi kéo nàng ra sau lưng, y lại ra tay với Sở Lăng Hiên.

“Thất gia, đừng, chúng ta về đi.”

“Nghe thấy chưa?” Sở Lăng Hiên đắc ý cười cười, “Thất vương phi của người đang cầu xin giúp ta đó.”

“Sở Lăng Hiên...” Sở Lăng Thiên vừa định xuất chiêu, lại bị Gia Cát Linh Ẩn giữ chặt, y tức giận, lôi kéo Gia Cát Linh Ẩn, thở hổn hển rời khỏi Lục vương phủ.

Y đi nhanh phía trước, mặc cho Gia Cát Linh Ẩn có đuổi kịp hay không. Gia Cát Linh Ẩn dứt khoát không để ý đến y, chậm rãi đi đằng sau. Nàng biết tính khí của y, lúc tức giận, thế nào cũng phải dỗ dành mới được.

Thấy nàng chưa đi đến, trong lòng y lại lo lắng, thở phì phò đi ngược trở về. Nhìn thấy bóng dáng mỏng manh của nàng thì không khỏi đau lòng, chỉ là nghĩ đến hành động vừa rồi Sở Lăng Hiên đã làm với nàng, sắc mặt lại âm u bất định. Y đứng lại chờ nàng.

Nàng lại làm như không thấy y, cứ thế đi ngang qua y.

“Đứng lại!” Sở Lăng Thiên gọi, “Nàng không có gì giải thích với ta ư?”

“Nếu chàng tin ta, cho dù ta không giải thích thì chàng vẫn tin, còn nếu không tin, ta giải thích gì cũng vô dụng!”

“Nàng còn nói lý!” Sở Lăng Thiên giữ nàng lại, ôm nàng vào lòng, “Hắn làm vậy với nàng, nàng còn cầu xin thay hắn? Hay là trong lòng nàng thật sự có vị trí của hắn?”

Nghe y nói thế, Gia Cát Linh Ẩn dờ khóc dờ cười, xoay mặt đi chỗ khác không thèm để ý đến y.

“Nói mau!” Sở Lăng Thiên lại không thả nàng ra, “Biết rõ hắn vẫn luôn có ý xấu với nàng, còn đến Lục vương phủ! Còn nói giúp hắn! Ta đánh hắn, nàng đau lòng đúng không?”

“Sở Lăng Thiên, chàng là đồ khốn!” Gia Cát Linh Ẩn giãy ra, “Sáng nay, Gia Cát Hồng Nhan đổi nước rửa đầu của ta thành nước cam, hơn nữa trong đó còn bỏ thêm thuốc sảy thai. Ắ vốn định hãm hại ta, còn định hại Thái tử phi sảy thai, không ngờ bản thân ả lại có mang, uống nước cam xong liền sảy thai. Hoàng thượng bảo ta đưa ả về, chàng cũng biết ân oán giữa ta với ả mà, ta chỉ muốn... muốn xem một chút bộ dạng khốn khổ của ả.”

“Vậy sao xem rồi còn chưa đi? Là đang mong chờ gì à?” Y nắm chặt tay nàng, đau lòng thay những chuyện nàng đã phải trải qua ở kiếp trước, cũng nghĩ mà sợ nếu hôm nay Gia Cát Hồng Nhan đạt được mục đích, nàng phải làm sao? Nhưng trong đầu y lại cứ hiện lên hành động ban nãy của Sở Lăng Hiên, nhin không được nói ra lời làm tổn thương nàng.

“Đúng, ta đang chờ đợi Gia Cát Hồng Nhan không còn, có phải Sở Lăng Hiên sẽ nạp ta làm phi không!” Nàng đã giải thích rồi, vì sao y còn chưa tin, còn nói ra lời làm tổn thương người khác như vậy. Nàng cũng là người có lòng tự trọng cao, không chịu cúi đầu.

“Được!” Sở Lăng Thiên buông nàng ra, “Bản vương tác thành cho nàng!” Nói xong, y tự mình trở về phủ, dọc theo đường đi, đều không quay đầu lại.

Trở về phủ, thấy nàng chưa về cùng, trong lòng y thấp thỏm, muốn đi tìm nàng, bước chân bước ra rồi lại bỗng nhiên dừng lại, rõ ràng là lỗi của nàng, sao y lại phải đi tìm nàng?

“Kính Phong!” Sở Lăng Thiên gọi lớn.

“Gia.” Kính Phong xuất hiện.

“Đi xem vương phi đã về chưa?”

“Dạ, gia.” Kinh Phong thấy sắc mặt Sở Lăng Thiên u ám, không dám chậm trễ, mau chóng ra ngoài tìm, không lẽ họ cãi nhau, từ lúc hai người thành thân đến nay vẫn luôn tốt, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Kinh Phong nhanh chóng bắt gặp bóng dáng của Gia Cát Linh Ẩn, nàng đang đứng ngăn người dưới một tàng cây. Kinh Phong lắc đầu, xem ra hai người họ thực sự có vấn đề.

“Tiểu thư, sao còn chưa về phủ? Gia lo lắng cho tiểu thư lắm.”

“Y? Y sẽ không lo đâu!” Gia Cát Linh Ẩn cắn môi, Sở Lăng Thiên, tên khốn, “Ta qua chỗ Ngụy Thành xem nhà đã xây đến đâu rồi.”

Như Phong sẽ mau chóng quay về, nàng bảo Ngụy Thành đẩy nhanh tiến độ. Nhà được xây ở một nơi phồn vinh của Ngân Đô, đây là nhà thuộc về nàng và Như Phong, đồ khốn Sở Lăng Thiên kia nếu không quan tâm đến nàng, nàng cũng có chỗ để đi! Xem nhà xong, nàng lại đi loanh quanh trên đường một hồi, không chịu về nhà.

“Tiểu thư, trời sắp tối rồi, mau chóng hồi phủ đi. Gia sẽ rất lo lắng.”

“Kinh Phong, người nói xem ta đối với người thế nào.”

Kinh Phong ngạc nhiên, “Tiểu thư đối đãi với thuộc hạ rất tốt.” Gia Cát Linh Ẩn đã gả vào Thất vương phủ rồi, nhưng họ vẫn gọi nàng là tiểu thư, mà không phải là Thất vương phi, có thể thấy được trước khi nàng thành thân với Sở Lăng Thiên, họ đã xem nàng thành chủ tử rồi.

“Vậy thì tốt! Đêm nay ta tìm một khách điểm ngủ lại, người đừng nói với hần ta đi đâu.”

“Tiểu thư...” Kinh Phong gãi đầu khó xử, vậy Sở Lăng Thiên kia còn không xé hần ra ư.

“Vậy người hãy đi cùng ta, đỡ phải khó xử! Đến lúc đó cứ nói là ta không cho người về!”

“Thuộc hạ...”

“Đi thôi!”

Hết chương 240

241. Chương 241: Một Bước Cuối Cùng

Kinh Phong lắc đầu, đành phải đuổi theo Gia Cát Linh Ẩn. Gia, thuộc hạ cũng vì bất đắc dĩ mới bảo vệ tiểu thư, người ngàn vạn lần cũng đừng trách phạt thuộc hạ!

Mang theo Kinh Phong dùng cơm chiều xong lại tìm một khách điểm, thuê hai gian phòng gần nhau. Đi vào, nàng lại nói với Kinh Phong: “Không được nói cho y biết.”

“Đã biết, tiểu thư.”

Sở Lăng Thiên trái chờ phải chờ vẫn không thấy bóng dáng của Kinh Phong, đang chuẩn bị đi ra ngoài lại thấy Kinh Phong lén lén lút lút trở lại.

“Nàng đâu rồi?”

“Gia, tiểu thư đang ở khách điểm. Người không được nói cho tiểu thư biết là thuộc hạ đã báo tin.” Tiểu thư, không nên trách thuộc hạ, thuộc hạ chỉ là không muốn người cùng Thất gia không vui về.

“Có bản lĩnh thật, dẫn ta tới đó.” Yên tĩnh một khoảng thời gian nên tâm tình Sở Lăng Thiên cũng bình tĩnh trở lại. Y biết những chuyện nàng gặp phải ở kiếp trước, tự trách chính mình nói chuyện khiến nàng tổn thương.

Đi vào khách điểm, Sở Lăng Thiên gõ cửa, bên trong không đáp lại. Y lại gõ cửa vài cái, vẫn không có đáp lại. Y lập tức đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy chần đệm bên trong hỗn độn, cũng không thấy bóng dáng người kia.

“Linh nhi!” Sở Lăng Thiên sốt ruột kiểm tra xung quanh, “Linh nhi! Nàng ở đâu? Kinh Phong, người ra phía sau xem, ta đi hỏi chừng quây một chút xem có người nào khả nghi hay không!” Linh nhi, nàng ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Y đang chuẩn bị lao ra thì thấy một bóng hình xinh đẹp xuất hiện ở cửa, gập lưng, ôm bụng. Gia Cát Linh Ân xoay người tựa vào khung cửa: “Người tới làm gì?”

“Linh nhi, làm sao vậy?” Thấy sắc mặt nàng trắng bệch, y đau lòng không thôi, “Ta đưa nàng hồi phủ, để đại phu xem giúp nàng.”

“Không có gì phải xem hết, chỉ là ăn phải đồ hư nên bị đau bụng!”

“Còn đang giận ta sao? Nương tử, xin lỗi nàng!” Y đi tới ôm nàng vào trong ngực, bàn tay to xoa bụng của nàng, “Mới rời khỏi vi phủ trong chốc lát liền biến thành cái dạng này, còn dám bỏ nhà trốn đi nữa không? Hả?”

“Sở Lăng Thiên, mời người đi khỏi đây, ta muốn ngủ!”

“Còn ngang bướng! Ta đã giải thích rồi sao còn giận ta nữa chứ? Ai bảo nàng cầu xin cho hần...”

“Ta sợ người làm hần bị thương, hần không còn hơi sức tra tấn Gia Cát Hồng Nhan! Không có việc gì thì đừng suy nghĩ lung tung!”

Hóa ra là như vậy? Sở Lăng Thiên áy náy cười, y chỉ biết Linh nhi của y làm sao có thể động tâm với Sở Lăng Hiên chứ? “Nương tử, bà xã, ta sai rồi, theo ta về nhà được không?”

“Không được!”

“Bản lĩnh lớn thật!” Không cần phân bua nữa, Sở Lăng Thiên vác nàng trên vai, vỗ vào mông nàng hai cái, khiêng nàng về Thất vương phủ. Nữ nhân trước sau vẫn là nữ nhân, thay tính đổi nết chỉ vì một chuyện nhỏ.

Kinh Phong nhanh chóng trở lại, nhìn thấy người trên vai Sở Lăng Thiên mới thở dài một hơi nhẹ nhõm chạy nhanh theo phía sau cùng trở về Thất vương phủ. Gia Cát Linh Ân trừng mắt với hần, hần liền cười ngượng ngùng với nàng.

Trở lại phủ, Sở Lăng Thiên nhanh chóng triệu đại phu tới xem bệnh cho nàng. Sau khi uống xong hai chén thuốc Gia Cát Linh Ân mới hết đau bụng. Sở Lăng Thiên vỗ về bụng nàng: “Nương tử, xin lỗi nàng!”

“Hừ!” Gia Cát Linh Ân xoay người, chặn lại tay y, “Không được đụng vào ta!”

“Hi hi!” Sở Lăng Thiên cười hi hi hai tiếng, tay chậm rãi hướng lên trên, phủ lên ngực nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, “Hình như là lớn hơn một chút.”

“Đồ vô lại!”

Thấy bộ dáng then thùng của nàng, Sở Lăng Thiên nâng mặt nàng lên, cúi người xuống hôn lên môi nàng. Nụ hôn này tới đột ngột mà nhiệt tình, hôn đến nàng suýt nghẹt thở. Đầu lưỡi của y ở trong miệng nàng khiêu khích, đuối theo cái lưỡi thơm tho không có chỗ trốn của nàng. Sau khi hôn đến trời đất quay cuồng y mới buông nàng ra, nếu không phải thân thể nàng không khỏe y nhất định sẽ hung hăng muốn nàng!

Lúc Gia Cát Hồng Nhan yếu ớt tỉnh lại đã là sáng ngày hôm sau. Toàn thân nàng đều nóng rất đau nhức, thất lưng như bị xé rách đau đến mức khiến nàng nhịn không được lớn tiếng rên rỉ. Hai hàng nước mắt mịt mịt theo khóe mắt nàng chảy xuống. Nàng cái gì cũng đều không có, đứa nhỏ không có, cơ hội làm mẹ không có, sợi dây bám trụ duy nhất là Sở Lăng Hiên cũng bị chặt đứt, còn bị Sở Lăng Hiên đổ oan đứa nhỏ kia là của người khác. Chính nàng còn không biết chuyện có đứa nhỏ là chuyện gì xảy ra, cũng khó trách Sở Lăng Hiên hiểu lầm.

Gia Cát Linh Ân, vì sao? Vì sao người lại đối với ta như vậy? Thực sự thì ta cái gì cũng đều hơn người, nhưng mà ta cái gì cũng không có, còn người, vẫn sống rất vui vẻ! Dựa vào cái gì?

Nhớ tới sự ngoan độc cùng quyết tuyệt của Sở Lăng Hiên, thân thể của nàng không tự chủ được run rẩy. Sở Lăng Hiên nhất định sẽ không buông tha cho nàng như vậy, ở trong lòng hấn, nàng đã là người phản bội hấn, nàng cái gì cũng đều không có. Lê tẩm thân rách nát, nàng không có một ý niệm sống nào nữa.

Đột nhiên, bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân, nàng theo bản năng dùng chân trùm đầu lại, thân thể run lên, “Sở Lăng Hiên, đồ ma quỷ, không được qua đây!”

“Nương nương, là nô tỳ, nương nương đừng sợ.”

Gia Cát Hồng Nhan hoảng sợ thò đầu ra, nhìn thấy tì nữ của mình ánh mắt hoảng sợ nháy mắt bị thay thế bằng ánh mắt thâm độc: “Xuân Nhi, người giúp bản cung đi tìm Thần phi nương nương, mời Thần phi nương nương đến Lục vương phủ một chuyến.”

“Vâng, nương nương.”

“Xuân Nhi, Lục điện hạ vào triều rồi sao?”

“Vẫn chưa...”

“A.” Thân thể Gia Cát Hồng Nhan thoáng cái run rẩy, một nỗi sợ hãi không biết từ đâu xông tới: “Người nhanh đi mời Thần phi nương nương đi.”

Chân trước Xuân Nhi mới rời khỏi viện, trong viện lại vang lên tiếng bước chân, đó chính là Sở Lăng Hiên. Gia Cát Hồng Nhan vẫn từng hy vọng nghe thấy tiếng bước chân này, nhưng chính giờ khắc này nàng lại cảm thấy được ma quỷ đang đến, Sở Lăng Hiên sẽ mang nàng tới địa ngục.

“Điện... Điện hạ...” Gia Cát Hồng Nhan nơm nớp lo sợ hô lên một tiếng.

“Trắc phi bị thương nhiều không? Để bản vương xem thử!” Sở Lăng Hiên xốc chân nàng lên, một trận tanh tưởi khiến cho dạ dày của hấn cuộn lên, “Bản vương chuẩn bị nước ấm, Trắc phi đi ngâm mình một chút đi.”

“Không! Không cần!” Gia Cát Hồng Nhan ngồi dậy, lui về phía đầu giường, “Lục điện hạ, ta thực sự không làm chuyện có lỗi với người, người buông tha cho ta đi. Người hừ ta, để ta tự sinh tự diệt, được không? Nể mặt Gia Cát Linh Ẩn mà buông tha cho ta.”

“Ngay cả một ngón tay của nàng bản vương cũng chưa đụng tới, vì sao phải nể mặt nàng chứ?”

“Ta có thể giúp người, giúp người có được nó!”

“Những lời này, bản vương nghe đến phát chán rồi.” Hấn tiến lên từng bước lôi Gia Cát Hồng Nhan từ trên giường xuống, kéo đến bể tắm.

Hai hạ nhân đang đổ muối vào thùng chứa nước, ra sức mà khuấy.

“Không cần! Không cần!” Gia Cát Hồng Nhan hoảng sợ kêu lên, Sở Lăng Hiên vẫn im lặng. Vết thương của nàng vẫn chưa lành, hôm qua còn sảy thai, vậy mà hấn lại ngâm nàng vào trong nước muối, xát muối vào miệng vết thương của nàng!

“Muộn rồi!” Sở Lăng Hiên túm lấy tóc nàng, ném nàng xuống.

“A!” Nháy mắt nàng cảm thấy đau đớn như ngàn vạn cây kim đâm vào người, vọt tới cổ họng nàng, nàng thê lương kêu to, giãy dụa giống như quỷ sắp chết. Cái loại đau đớn này nàng không thể dùng lời nói để hình dung được, chết, cũng không khó chịu đến như vậy!

“Nói, nam nhân kia là ai?” Sở Lăng Hiên đứng ở bên cạnh, trên mặt không có biểu hiện gì.

“Không có, không có ai cả.” Cổ họng Gia Cát Hồng Nhan bật ra vài chữ.

“Không nói, được rồi, ngày nào bản vương sẽ chuẩn bị nhiều loại nước tắm khác nhau cho Trắc phi. Hôm nay là muối, ngày mai, có lẽ là nước bò cạp. Sau này trở đi có thể là nước bọt rắn độc.”

“Sở Lăng Hiên, người... Đúng là độc ác! Nếu là Gia Cát Linh Ẩn, người... người có đối xử với nó như vậy không?”

“Đương nhiên sẽ không, bản vương sẽ khiến nàng ấy chết ở dưới thân của ta!”

Không biết qua bao lâu, ngay lúc Gia Cát Hồng Nhan cảm thấy mình sẽ chết, Sở Lăng Hiên mới sai người lôi nàng lên. Nàng còn chưa khai ra nam nhân kia, hẳn sẽ không thể dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy...

Gia Cát Hồng Nhan bị đuổi về viện không lâu thì Chu Tuyết Tranh cũng tới. Chuyện của Gia Cát Hồng Nhan nàng ta đã nghe qua, đoán là Sở Lăng Hiên sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Giờ phút này nhìn thấy bộ dạng của nàng, Chu Tuyết Tranh vẫn kinh hãi không thôi.

“Ta có mang theo ít thuốc, Trắc phi hãy xoa lên vết thương trước đã, thuốc này rất công hiệu.” Khó có được người hợp tác, nàng cũng không muốn cứ như vậy mà mất đi nàng ta.

“Cám ơn Thần phi nương nương. Bôi hay không bôi thuốc có gì khác nhau đâu. Mỗi ngày chịu tra tấn như hôm nay, chi bằng chết đi thì hơn.”

“Nếu Trắc phi muốn chết thì sẽ không tìm ta. Nói đi, tìm ta đến có chuyện gì?”

“Lần này, Sở Lăng Hiên nhất định sẽ không bỏ qua cho ta. Cho dù ta chết, ta cũng muốn Gia Cát Linh Ẩn lót đường cho ta! Không phải hấn thương yêu ả sao? Ta sẽ lấy mạng của ả! Nếu không phải tại ả, ta cũng sẽ không biến thành cái dạng này, ta vẫn còn là Đại tiểu thư phủ Thừa tướng cao cao tại thượng! Thần phi nương nương, chẳng phải người cũng muốn mạng của ả sao?”

“Nhưng mà ta không vội. Nóng vội sẽ hỏng hết mọi việc.”

“Đêm dài lắm mộng. Ừ da!” Đau đớn trên người khiến cho Gia Cát Hồng Nhan phải hé răng kêu lên, “Ta chỉ muốn Thần phi nương nương nghĩ biện pháp giúp ta giữ Sở Lăng Thiên ba ngày, giúp ta tìm một vài cao thủ bắt Gia Cát Linh Ẩn, chuyện còn lại ta sẽ làm.”

“Ả rất giỏi hoạt, người định làm như thế nào? Đừng để trộm gà không được còn mất

nắm thóc.” Lần nào Chu Tuyết Tranh ra tay với nàng đều thất bại, không có một lần nào thực hiện được.

“Ta muốn dùng biện tàn khốc nhất, bỉ ổi nhất để tra tấn ả, khiến cho ả ném hết thống khổ cùng cực, nhận hết tra tấn mà chết. Ả chết, Thần phi nương nương không phải là có cơ hội sao?”

“Ta thật có thể giúp người! Năm ngày sau hành động, thế nào?”

“Quá muộn! Ta khó có thể sống được đến năm ngày sau, hôm nay luôn đi, ta không thể chờ đợi được! Thần phi nương nương, sau hôm nay, Sở Lăng Thiên chính là của người.”

“Quả thực rất hấp dẫn. Được rồi, người hãy bôi thuốc ta đưa trước đã, đến chiều là người đã có thể xuống giường đi lại, ta chỉ phụ trách giữ chân Sở Lăng Thiên cùng với tìm cao thủ, những chuyện khác người tự mình sắp xếp lấy.”

“Yên tâm, đây là bước cuối cùng của ta, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại.”

“Tốt lắm, ta sẽ mau chóng sắp xếp. Ta sẽ nói Hoàng thượng giữ y lại dùng bữa trong cung, bởi Hoàng thượng, người mà người muốn, ta cũng sẽ sắp xếp. Cáo từ trước.”

“Thần phi nương nương, mời.”

Trong mắt Gia Cát Hồng Nhan lóe lên tia sáng, hưng phấn, kích động, thù hận, tàn nhẫn, không lời nào có thể diễn tả được. Gia Cát Linh Ẩn, đấu lâu như vậy đều là ta thua, nhưng mà không sao, bởi vì lần này, người sẽ thất bại hoàn toàn triệt để, so với người sống lâu hơn, thì chính là thắng lợi của ta.

Nàng để thị nữ giúp nàng bôi thuốc, không hổ là thuốc trong cung, thuốc kia quả nhiên dùng rất tốt, mới vừa tiếp xúc miệng vết thương, cảm giác đau đớn liền giảm đi nhiều. Nàng đổi xiêm y, một khắc cũng không ngồi yên được, vẻ mặt kích động. Thị nữ của nàng cảm thấy nàng điên rồi, bị Lục điện hạ bức điên rồi.

Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn nhận được tin tức của Kinh Phong, nói cho nàng biết Sở Lăng Hiên trừng phạt Gia Cát Hồng Nhan như thế nào. Nàng cười lạnh, thủ đoạn của Sở Lăng Hiên vẫn không thay đổi, nhưng mà kiếp trước người chịu những đau khổ này chính là nàng. Nực cười chính là, nàng vẫn không biết bản thân mắc lỗi gì mà phải chịu trừng phạt nghiêm trọng như vậy.

242. Chương 242: , Người Thua

“Còn tin gì khác không?”

“Sau khi Sở Lăng Hiên rời phủ, Thần phi liền đến Lục vương phủ, chắc là đến gặp Trắc phi.”

“Quả nhiên.” Không nằm ngoài dự đoán của nàng, Gia Cát Hồng Nhan nhất định sẽ có hành động, sáng sớm nay nàng đã sai Kinh Phong âm thầm quan sát động tĩnh ở Lục vương phủ, lúc này có thể nghĩ đến chuyện cầu xin sự giúp đỡ của Chu Tuyết Tranh, nàng ta vẫn không ngốc lắm.

“Tiểu thư, Trắc phi có khi nào sẽ gây bất lợi với tiểu thư không? Gia căn dặn, hôm nay tiểu thư cứ ở yên trong phủ, thế nào cũng đừng ra ngoài.”

“Ta biết rồi, để ta xem, đây là lần nổi điên cuối cùng của ả, ta sẽ chơi với ả!”

“Tiểu thư... có quá nguy hiểm không?”

Đoán được Gia Cát Hồng Nhan đã đến đường cùng, lần này nhất định sẽ hạ độc thủ với nàng, đây là ngày nàng vẫn luôn chờ đợi.

Mặc cho người gào thét giận dữ hay nổi điên, ta sẽ tặng người một phát trí mạng.

Ném được thủ đoạn hung tàn của Sở Lăng Hiên, Gia Cát Hồng Nhan nhất định sẽ không tiếp tục trì hoãn, nhân lúc còn chút hơi tàn, sẽ mau chóng hành động. Có lẽ là hôm nay, chậm nhất là ngày mai.

Gia Cát Linh Ẩn ngồi trong thư phòng, trầm ngâm. Gia Cát Hồng Nhan, kiếp này, định dùng biện pháp gì đối phó với nàng đây? Bẻ gãy chân? Lãng nhục? Rắn độc?

Kinh Phong canh giữ ở bên ngoài, một khắc cũng không dám rời, vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, người ngoài muốn vào là vô cùng khó khăn.

“Vương phi nương nương, quận chúa Cẩm Phàm có chuyện muốn nói với người.” Ứng tổng quản dẫn theo một nha đầu đi vào thư phòng.

Gia Cát Linh Ẩn liếc mắt đã nhận ra là nô tỳ của Trần Cẩm Phàm, “Cẩm Phàm tỷ tỷ có chuyện gì?”

“Vương phi nương nương, không phải tiểu thư, là... là tướng quân Như Phong gặp nguy hiểm...” Nô tỳ nọ khóc nức nở, “Quận chúa đã nghĩ biện pháp để cứu viện, bảo ta đến thông báo với Vương phi nương nương.”

“Đại ca!” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cả kinh, “Đại ca ở đâu?”

“Quận chúa nhận được thư, tướng quân còn đang ở Vinh Thành. Hiện tại không biết tình hình cụ thể.”

“Kinh Phong, đi! Cùng ta đến Vinh Thành!” Nghe Như Phong gặp nguy hiểm, Gia Cát Linh Ẩn bất chấp tất cả.

“Tiểu thư, người ở lại vương phủ, thuộc hạ đi là được rồi!”

“Kinh Phong, đó là đại ca của ta.”

“Tiểu thư, người không có võ công, đi cũng vô ích.”

“Được!” Gia Cát Linh Ẩn có chút bối rối, “Kinh Phong, nhờ vào người!”

“Tiểu thư yên tâm!”

Sau khi Kinh Phong đi rồi, Gia Cát Linh Ẩn làm thế nào cũng không bình tâm được, nàng không ngừng đi đi lại lại trong thư phòng, đại ca, huynh tuyệt đối đừng có chuyện gì. Không được, nàng quyết định đi tìm Sở Lăng Thiên.

“Vương phi nương nương!” Ứng tổng quản thấy nàng hấp tấp ra ngoài, lập tức gọi nàng lại, “Vương gia có căn dặn, người không thể ra ngoài.”

“Ứng tổng quản, ta có chuyện rất quan trọng, mau chuẩn bị xe! Ta muốn đi tìm Thất điện hạ.” Gia Cát Linh Ẩn một khắc cũng không thể chờ đợi được nữa. Trễ một khắc, Như Phong liền nhiều nguy hiểm hơn.

“Các người đi theo nương nương đi.” Ứng tổng quản phân phó thủ vệ của vương phủ, “Bảo đảm sự an toàn của vương phi.”

Gia Cát Linh Ẩn lên xe ngựa, lập tức chạy về hướng quân doanh của Sở Lăng Thiên. Mấy bóng đèn theo sau, cảnh giác nhìn động tĩnh xung quanh chiếc xe ngựa.

Vì sao Như Phong không đến tìm mình trước mà lại đi tìm Trần Cẩm Phàm? Huynh ấy hẳn là không muốn để quận chúa lo lắng mới đúng. Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn thấp thỏm, hay là diệu hổ ly sơn?

Nàng vén màn xe ngựa lên, nói với người đánh xe: “Hồi phủ! Ngay bây giờ!”

Người đánh xe túm lấy dây cương, nhanh chóng quay lại. Bỗng nhiên trong tửu lâu bên cạnh có mấy chục tên bịt mặt bay ra, tấn công xe ngựa. Thủ vệ của vương phủ vẫn theo đằng sau nháy mắt chạy đến tiếp chiêu, nhưng người của đối phương quá nhiều, thủ vệ của vương phủ liều mạng chống cự, vẫn dần dần rơi vào thế hạ phong.

“Bảo vệ vương phi!” Thủ vệ rút về vây quanh xe ngựa, bọn họ đều là thủ vệ được huấn luyện kỹ càng của Thất vương phủ, cho dù đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình, cũng sẽ không tan tác trong chớp mắt.

“Không cần lo cho ta, các người đi trước đi.” Gia Cát Linh Ẩn biết đám thủ vệ này nhất định sẽ sống chết bảo vệ nàng, Gia Cát Hồng Nhan có chuẩn bị mà đến, không đáng liệu tính mạng của họ.

“Không được! Vương phi nương nương, thuộc hạ dù có liều mạng cũng phải bảo vệ nương nương!”

“Lui đi!” Gia Cát Linh Ẩn quát, “Nếu các người còn xem ta là chủ tử, liền thối lui ngay.” Nàng nhảy xuống xe ngựa, “Mục tiêu của các người là ta, ta đi cùng các người, đừng làm họ bị thương.”

“Vương phi!”

“Đừng nói nữa!” Gia Cát Linh Ẩn đi đến trước mặt đối phương, “Ta đi cùng các người!”

Gia Cát Hồng Nhan cũng biết nhược điểm của nàng, Như Phong gặp nguy hiểm, nàng nhất định sẽ xông pha ngay, nàng quá mức lưu tâm, thế nhưng lại không cần thận cân nhắc sơ hở bên trong.

Sở Lăng Thiên hạ triều, đi ngang qua viện của Gia Cát Hồng Nhan liền nhớ tới chuyện kia, hẳn thông thả bước qua đó, muốn ép hỏi một phen, hẳn không tin là không thể hỏi được nam nhân kia là ai.

Chính là, không ngờ Gia Cát Hồng Nhan không có trong phòng, mấy nha hoàn kinh hồn bạt vía nhìn Sở Lăng Thiên, không dám ngăn đầu.

“Trắc phi đâu?” Sở Lăng Thiên lạnh lùng hỏi.

“Hồi bẩm điện hạ, Trắc phi nương nương vừa mới vội vàng ra ngoài.”

“Đi đâu?”

“Nô tỳ không biết.”

Sở Lăng Thiên nheo mắt, ả có thể đi đâu? Lúc này, ả đi đâu được chứ? Đi tìm nam nhân kia ư? Hẳn nhếch môi cười lạnh một tiếng, xem ra, thủ đoạn của hắn còn chưa đủ.

“Tham kiến Thần phi nương nương.”

Tiếng hô của nô tỳ cắt ngang dòng suy nghĩ của Sở Lăng Thiên, Chu Tuyết Tranh đi vào, trên mặt hiện lên vẻ bối rối, “Lục điện hạ, Trắc phi nương nương có khỏe không?” Nàng che giấu cảm xúc, không thể giữ chân được Sở Lăng Thiên, nàng đoán chuyện không hay rồi nên lập tức đến thông báo cho Gia Cát Hồng Nhan, không ngờ nàng ta đã gấp gáp động thủ.

“Thần phi nương nương tìm nàng có chuyện gì?” Nàng cùng Gia Cát Hồng Nhan thường ngày không lui tới, Sở Lăng Thiên nhất thời sinh nghi.

“Lục điện hạ, có thể nàng ấy sẽ gây bất lợi cho Thất vương phi!” Chu Tuyết Tranh dứt khoát nói với Sở Lăng Hiên, nàng và Sở Lăng Hiên là quan hệ liên minh, nhất định không thể để hắc nhìn ra nàng cũng có tham gia vào chuyện này, dù sao lúc này hắc là Gia Cát Hồng Nhan đã ra tay rồi.

“Cái gì? Nàng ở đâu? Sao Thần phi lại biết chuyện này?”

“Nàng ấy đến tìm ta, nhờ ta giúp nàng ấy! Nhưng ta biết lòng dạ của người đối với Thất vương phi nên không đồng ý, nàng ấy nhất định tự tiện hành động. Ta đến là muốn khuyên nàng ấy hãy từ bỏ ý định này đi...”

Sở Lăng Hiên không đợi nàng nói xong đã lập tức lao ra ngoài, triệu ám vệ, phân phó đi tìm các nàng. Hắc thật không ngờ, ả lại có thể đi tìm nàng.

Trong một ngôi miếu đồ nát ở ngoại thành Ngân Đô, tay chân Gia Cát Linh Ẩn đều bị trói chặt, miệng bị nhét vải, khóe miệng bị rách da rướm máu.

Gia Cát Hồng Nhan rút miếng vải nhét trong miệng nàng ra, đôi mắt đỏ ngầu, hiện rõ vẻ điên cuồng, “Gia Cát Linh Ẩn, ngươi thua.” Ngữ điệu thản nhiên, khiến Gia Cát Linh Ẩn có chút bất ngờ.

“Tin tức đại ca gặp nguy hiểm, là ngươi tung ra?”

“Không phải ta tung ra, là ta bảo người ta đi truyền tin, bằng không, làm sao dụ được người ra khỏi Thất vương phủ?”

“Lần này trái lại có chút thông minh.”

“Gia Cát Linh Ẩn, ngươi thắng nhiều lần như vậy thì sao, ta chỉ cần thắng một lần là đủ. Người biết không, ta rất hận người! Từ khi người trở về phủ, mỗi thời mỗi khắc, ngay cả nằm mơ ta cũng muốn giết người.”

“Hại người ban đêm không ngủ được, đúng là ngại quá. Người đáng lẽ nên cảm kích ta, nếu không phải ta trở về, thì người sẽ bị đưa đến Thiên Thai Tự.”

“Ai bảo Thái hậu khi chết không đúng lúc! Gia Cát Linh Ẩn, người nơi nơi đoạt lấy nỗ lực của ta cũng liền thôi, vì sao còn muốn tranh đoạt Lục điện hạ với ta?”

“Người hiểu sai rồi, trước giờ ta chưa từng tranh đoạt hắc với người! Là bản thân người không có bản lĩnh khiến hắc coi trọng mà thôi!”

“Chết đến nơi mà còn cứng miệng! Ta thành ra hôm nay, tất cả đều do người ban tặng! Ta biết, mỗi một chuyện ta trải qua đều có liên quan đến người! Không có chuyện nào là không có người trợ giúp!”

“Đúng vậy, người nói đúng đó! Từ lúc ta mới vừa hồi phủ, người đã muốn giết ta, vận rủi của người cũng bắt đầu từ đó! Nhìn thấy người xúi quẩy, ta thật sự rất vui!”

“Gia Cát Linh Ẩn, con nữ nhân rắn rết này, người dựa vào đâu mà được tình yêu của Lục điện hạ? Người hại ta mất con, mất luôn cơ hội để làm mẫu thân, còn có niềm tin của Lục điện hạ! Hết thấy người phải hoàn trả lại gấp bội cho ta!”

“Còn không phải do người ngu? Con của người rõ ràng do chính người hại chết! Mỗi chuyện người trải qua đều là gieo gió gặt bão! Chính là không ngờ, không phải người yêu Sở Lăng Hiên à, sao ở sau lưng hắc tìm nam nhân khác chứ, còn có con nữa?”

“Ta không có!” Phản bội mới là nguyên nhân chân chính Sở Lăng Hiên muốn nàng chết, Gia Cát Hồng Nhan lên cơn điên, toàn thân rồ dại, “Ta không hề phản bội hắc! Vì sao? Vì sao hắc không tin ta?”

“Bởi vì hắc không biết, có người thể chất đặc biệt, dù mang thai vẫn có nguyệt tín.” Gia Cát Linh Ẩn liếm khóe môi, có mùi của máu.

“Người biết, người biết hết đúng không?” Tiến lên túm tóc của Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Hồng Nhan kêu to, “Người đi nói với hắc đi, ta không phản bội hắc! Nói với hắc, con là của hắc!”

“Dựa vào cái gì?”

“Chát!” Gia Cát Hồng Nhan tát nàng một cái, “Tiện nhân, có đi không? Không đi à? Ta có biện pháp đối phó người!” Nàng bực bội đi qua đi lại, “Trước tiên ta sẽ đánh gãy hai chân người, sẽ ném người đến trước mặt bọn hành khất, để từng người một chà đạp người. Chém rớt hai tay người, ngâm người mấy ngày trong rượu, cuối cùng, ta còn chuẩn bị rắn độc cắn người, cho người ném thử một chút mùi vị sống không bằng chết!”

Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn phát ra sát ý, lời nói của Gia Cát Hồng Nhan giống hệt như kiếp trước. Cơ thể nàng vì phần nộ mà run rẩy, Gia Cát Hồng Nhan, kiếp này, ta tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ! Người nói, ta sẽ cho người ném đủ từng thứ từng thứ một! Thù oán kiếp trước, cũng nên có kết thúc.

“Thật đúng là không có ý tưởng mới, người chỉ biết xài mấy chiêu này thôi à?”

“Câm mồm!” Hai mắt Gia Cát Hồng Nhan đỏ au, như sư tử cái tức giận, “Có tin hiện giờ ta cắt lưỡi người không? Không được, cắt lưỡi người thì ta không nghe được tiếng kêu thảm thiết của người rồi, ta còn muốn nghe người cầu xin ta nữa. Ha ha, Gia Cát Linh Ẩn, hiện giờ người xin ta, ta sẽ để người chết để chịu hơn một chút.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Ta xin người... đừng có khờ như vậy!”

“Vô sỉ!”

“Chát!” Lại một cái tát giáng xuống, “Gia Cát Linh Ẩn, để ta xem người còn cười được bao lâu. Gọi bọn chúng vào!”

Một hắc y nhân mở cửa ngôi miếu ra, một đám hành khất quần áo rách bươm tanh tưởi vọt vào, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt bọn chúng lóe ra ánh sáng tà dâm, ước sao có thể ăn tươi nuốt sống nàng.

“Thấy được chưa?” Gia Cát Hồng Nhan rút thanh dao găm bên hông ra, rê lên mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Không phải người thích quyến rũ nam nhân lắm sao? Họ chính là tỷ tỷ chuẩn bị cho người đó, lát nữa người phải từ từ hưởng thụ nhé. Ai da, gương mặt trắng trẻo thế này, nếu ta rạch một đường sẽ thế nào nhỉ?”

243. Chương 243: Nợ Máu Trả Máu

Lưỡi đao cửa nghiêng, trên mặt Gia Cát Linh Ẩn rạch một đường, có máu chảy ra.

“Hủy đi người, bọn họ sẽ rất hưng phấn. Nhưng mà vẫn nên đánh gãy hai chân của người trước. Các người, đánh gãy chân ả cho ta, nhớ kỹ, không được đánh gãy xương ngay, mà phải gãy từ từ. Ha ha ha ha! Gia Cát Linh Ẩn, người rốt cục cũng chết ở dưới tay ta!” Gia Cát Hồng Nhan cười đến chảy nước mắt, nàng kích động, hưng phấn, thống khoái, “Lục diện hạ, chẳng phải người mà diện hạ yêu thương nhưng nhớ là ả hay sao? Hôm nay ta sẽ hủy ả khiến người vĩnh viễn cũng không có được ả! Đánh!”

Hai hắc y nhân cầm gậy gỗ trong tay, chậm rãi tới gần Gia Cát Linh Ẩn. Gia Cát Linh Ẩn trấn định nhìn chằm chằm vào bọn họ, nàng biết y nhất định sẽ đến, y nhất định sẽ tìm được nàng. Vì lo nàng gặp nguy hiểm nên y đưa cho nàng một loại hương kỳ lạ, lần theo mùi hương, y sẽ có thể tìm được nàng.

“Vút!” Tiếng gậy gỗ xé gió vang lên ở bên tai nàng.

Gia Cát Hồng Nhan cười tươi như hoa, trong lòng rít gào, đánh gãy chân của ả, đánh gãy chân tiện nhân này!

“Rầm!” Trong phút chốc, khi gậy lớn sắp nện lên đùi Gia Cát Linh Ẩn, hai bóng người phá cửa bay vào, trong đó một bóng người bay nhanh tới phía nàng, đá văng gậy gỗ sắp nện lên người nàng, nàng ngửi được một mùi hương quen thuộc.

“Thất gia, chàng đến rồi!”

“Thực xin lỗi, ta tới chậm!”

“Lục diện hạ...” Một bóng người khác đi về phía Gia Cát Hồng Nhan. Nàng thấy sắc mặt Sở Lăng Hiên làm cho người ta sợ hãi, nhất thời mặt không cắt ra máu, “Ta... Ta không có phản bội người...”

Ngón tay không có độ ấm của Sở Lăng Hiên nắm lấy cằm nàng, “Người muốn đánh gãy chân nàng? Ai cho người lá gan đó?”

“Điện hạ... Ta... Ta không có, ta không muốn đánh gãy chân nó. Gia Cát Linh Ẩn, người mau nói cho điện hạ. Ta không phản bội người, đứa con kia là của người.”

Gia Cát Linh Ẩn được Sở Lăng Thiên đỡ đứng lên, “Đại tỷ, đứa nhỏ của ai, làm sao ta biết được?”

“Linh nhi, ta sai rồi! Ta sai rồi! Cầu xin muội giúp ta cầu xin Lục điện hạ, nếu không người sẽ giết chết ta!”

“Lấy ơn báo oán không phải tính cách của ta. Mới vừa rồi Đại tỷ còn muốn đánh gãy chân ta, để mấy tên ăn mày kia lăng nhục ta, ngăm ta vào rượu, vứt vào hầm rắn độc, tỷ cho rằng ta sẽ giúp tỷ cầu xin sao?”

Lời nói của Gia Cát Linh Ẩn khiến mắt hai nam nhân kia tóe lửa. Sở Lăng Thiên gắt gao ôm nàng vào trong ngực, cảm nhận được thân thể nàng đang run rẩy, lòng y giống như bị đâm nát. Những đau khổ này kiếp trước nàng đã từng chịu qua, là người phải bảo vệ nàng, vì sao mỗi khi nàng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, bản thân mình lại không ở bên cạnh nàng.

Sở Lăng Hiên tới gần Gia Cát Hồng Nhan, nếu như muốn một khắc, có phải nàng sẽ hành động ngay? Hắn hận Gia Cát Linh Ẩn, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác thương tổn nàng. Cho dù chết, cũng chỉ có thể chết ở trong tay hắn. Hắn giơ tay lên, đánh hai chưởng, chỉ nghe thấy xoạch xoạch hai tiếng, chân Gia Cát Hồng Nhan liền mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Sắc mặt bởi vì cơn đau từ đùi truyền đến mà trở nên biến đổi, nàng thử đứng lên, nhưng vừa động lại không động được: “Lục điện hạ, người... Đánh gãy hai chân của ta?”

“Gia Cát Linh Ẩn, con tiện nhân này lại dám bất kính với ái phi của trẫm. Người đâu, mau đánh gãy hai chân của ả!” Những lời này quanh quẩn trong đầu Gia Cát Linh Ẩn. Thật sự là không thể tưởng tượng được, kiếp này, tự tay hủy đi hai chân của Gia Cát Hồng Nhan lại là Sở Lăng Hiên.

Sở Lăng Thiên nghiêng chặt răng, y nghiêng đầu nhìn nữ nhân trong lòng, xem ra, Sở Lăng Hiên thật đúng là động tâm với nàng rồi.

“Bản vương đã từng nói, không được làm tổn thương đến nàng!”

Tiếng thống khổ rên rỉ của Gia Cát Hồng Nhan xen lẫn với tiếng cười lạnh, “Lục điện hạ, người đối tốt với ả như thế thì sao? Người xem xem, hiện giờ ả đang ở trong lòng ai? Cả đời người cũng không có được ả! Uống công ta thực lòng với người, người lại đối xử với ta như vậy? Con của chúng ta không còn, con của chúng ta không còn nữa rồi!”

“Tiện nhân!” Nghe nàng nhắc đến đứa con, lửa giận của hắn lại càng tăng, nhắc chân lên giẫm nát lên chỗ đùi bị gãy của nàng, dùng sức chà.

“A!” Gia Cát Hồng Nhan hét lên, mồ hôi hột toát ra trên trán, “Ta nguyện rửa các người, tất cả các người đều chết cũng không được tử tế!”

“Lục điện hạ, có thể giao tỷ ấy cho ta không?” Gia Cát Linh Ẩn mang theo ánh mắt dò hỏi nhìn Sở Lăng Hiên.

“Đừng mà!” Chân Sở Lăng Hiên giữ chặt, Gia Cát Hồng Nhan hoảng sợ nói. Rơi vào trong tay Gia Cát Linh Ẩn so với ở trong tay hắn cũng không dễ chịu hơn.

Sở Lăng Hiên quay đầu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, không nói gì, hắn trừng mắt nhìn Gia Cát Hồng Nhan, sau đó tự mình rời khỏi ngôi miếu. Hắn nhận được tin tức của ảnh vệ liền đánh ngựa nhanh chóng tới đây, nghĩ đến nàng có thể bị Gia Cát Hồng Nhan làm bị thương, nơi nào đó trong lòng hắn lại đau âm ỉ. Nhìn thấy nàng ở trong lòng người khác, hắn hận không thể lập tức đoạt lấy nàng, nhưng mà, hắn có việc quan trọng hơn cần phải hoàn thành, không thể bởi vì một nữ nhân mà làm hỏng đại sự. Nàng hận hắn, hắn yêu nàng, yêu đến điên cuồng. Nhưng mà so với ham mê giang sơn thì nàng vẫn kém xa.

“Linh nhi, giao ả cho ta đi.” Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Hồng Nhan, dám động đến nữ nhân của y, y nhất định khiến ả phải hối hận vì mình còn sống.

“Thất gia, để tự ta xử lý.” Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, nàng ngồi xổm xuống nhìn nàng ta, “Đại tỷ không cần phải nhìn ta với vẻ bất mãn như vậy, rất nhanh ta sẽ cho tỷ nếm thử mùi vị của nam nhân. Một trăm tên ăn mày đại tỷ chuẩn bị cho ta, ta không cần vậy thì... để cho tỷ dùng đi.”

“Linh nhi, để ta xử lý.” Sở Lăng Thiên không muốn để nàng phải nhớ lại những ký ức khủng khiếp kia.

“Thất gia, ta không sao, chàng không biết rằng có thể tự tay mình báo thù, ta vui vẻ biết bao nhiêu.”

“Linh nhi...” Nhìn thấy ánh mắt điên cuồng của nàng, y chỉ đành để mặc nàng, chỉ canh giữ ở bên cạnh nàng, “Không phải sợ.”

“Các người...” Gia Cát Linh Ẩn nói với mấy tên ăn mày đứng một bên, “Ả là của các người, tận tình hưởng dụng đi. Các người hãy ra sức một chút, xong việc thì ra ngoài lĩnh thưởng, mỗi người năm mươi lượng bạc.”

“Gia Cát Linh Ẩn, người... Đúng là độc ác! Ta vừa mới sẩy thai...”

Tiếng nói của Gia Cát Hồng Nhan bị giọng của nam nhân bao phủ, một đám nam nhân vây quanh nàng, khẩn cấp giơ tay ra. Mấy tên hắc y nhân thì lén lút chạy tới cửa trước chuồng đi, muốn nhân cơ hội trốn thoát.

Sở Lăng Thiên nhất kiếm trên mặt đất phóng một cái, trong giây lát đã kết thúc tính mạng những người đó.

“Linh nhi, chúng ta ra ngoài đi.”

Cảnh tượng nơi này quả thật không thích hợp cho người ta xem. Gia Cát Linh Ẩn gạt đầu, cùng đi với y. Trong ngôi miếu trống trải, chỉ có tiếng gào thét thê lương của Gia Cát Hồng Nhan.

Gia Cát Hồng Nhan đã mất đi tri giác, đau đến tận cùng nên cái gì cũng đều không cảm nhận được. Gia Cát Linh Ẩn, nữ nhân độc ác này, vì sao ta vẫn luôn thua ở trong tay người? Ý thức của nàng dần dần mơ hồ, dường như nhìn thấy bản thân mình cả người phục sức lộng lẫy, lạnh lùng đứng ở trên phố, một nữ nhân đang bị vô số người chà đạp, nữ nhân kia, chính là Gia Cát Linh Ẩn

“Gia Cát Linh Ẩn, tỷ tỷ cho người làm một con quỷ phong lưu.”

“Gia Cát Linh Ẩn, Hoàng thượng chưa từng yêu người. Người chẳng qua chỉ là một công cụ có giá trị lợi dụng mà thôi.”

“Người chàng yêu chính là ta.”

Nữ nhân trên mặt đất phun ra một ngụm máu đỏ tươi, “Ta chết cũng sẽ bỏ qua cho người! Nếu có kiếp sau, ta nhất định khiến các người nợ máu phải trả bằng máu.”

Ý thức của Gia Cát Hồng Nhan bị kéo quay về thực tại. Điều nàng vừa nhìn thấy là cái gì, là mộng sao? Hay là kiếp trước? Thì ra nàng cùng Gia Cát Linh Ẩn có ân oán thâm sâu như vậy. Nhưng mà vì sao người thua lại là mình? Rõ ràng là ta thắng, kiếp trước người Lục điện hạ chân chính yêu là ta đúng hay không? Nhưng vì sao kiếp này lại đối xử với ta như vậy, còn đánh gãy hai chân của ta, cho dù tiện nhân kia chà đạp ta cũng không quan? Nhân quả tuần hoàn sao?

Sau vài ba lần ngất đi rồi tỉnh lại, sự chà đạp vẫn chưa chấm dứt. Gia Cát Linh Ẩn, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người!

Từ ngày đến đêm, nhóm ăn mày có người chưa được phát tiết được tinh lực, có người chờ không kịp nữa, đem thứ bẩn thỉu kia nhét vào miệng nàng. Bọn họ đắc ý cười, nói những lời dâm ô.

“Tốt lắm, rất cừ!” Gia Cát Linh Ẩn tiến vào. Nếu còn tiếp tục nữa, ả sẽ không được toàn mạng, dễ dàng tiến ả xuống suối vàng như vậy thì thật đáng tiếc.

Có tên ăn mày còn chưa thỏa mãn, không chịu rời đi.

“Ta bảo các người đi ra ngoài! Không nghe thấy sao?”

Bị khí thế của nàng uy hiếp, trăm tên hành khất liền chạy nhanh ra khỏi miếu hoang. Lại nhìn nữ nhân trên mặt đất, nàng không thể nhìn thêm lần nữa, người kia vẫn còn là một con người sao?

Không đợi nàng nói chuyện, Sở Lăng Thiên nhắm mắt lại, xoạch xoạch hai tiếng chặt đứt hai tay của Gia Cát Hồng Nhan.

Miệng Gia Cát Hồng Nhan phát ra thanh âm khàn khàn, không nhúc nhích được. Nàng hung hăng nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, nàng phải nhớ kỹ nó, có làm ma cũng trở về tìm được.

“Linh nhi, có muốn móc mắt ả ra không?” Con vật tụ hợp theo loài, con người phân nhóm theo tính cách, sự độc ác của người này so với nàng cũng không hề kém.

“Vậy ả không nhìn được ta, chẳng phải là rất thất vọng sao?”

“Nghe lời nàng vậy.”

“Đại tỷ, tỷ không cần nhìn ta như vậy, thiện ác cuối cùng đều có báo, kiếp trước kiếp này, nhân quả tuần hoàn, tỷ có tin rằng trên đời này có báo ứng không?”

Kiếp trước kiếp này, nhân quả tuần hoàn? Gia Cát Hồng Nhan nhớ tới cảnh trong mơ vừa rồi, đó không phải là mộng, đó là sự thật. Miệng nàng giật giật, cổ họng đau đến không thể nói nổi một câu. Ít nhất ở kiếp trước nàng từng là người thắng, không phải thế sao? Nàng nở nụ cười, cười đến thực thê lương, cười đến thực quỷ dị. Gia Cát Linh Ẩn, nếu còn có kiếp sau nữa, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, không chết không ngừng!

“Linh nhi, chuẩn bị rượu cồn, có muốn khử độc cho Trắc phi hay không?”

“Đương nhiên!”

“Người đâu!” Sở Lăng Thiên ra hiệu, mấy thị vệ nâng một chum rượu tiến vào, lúi Gia Cát Hồng Nhan dậy, ném vào trong.

“Á.” Nàng phát ra tiếng khàn khàn, cổ họng như bị xé rách đến không thở nổi. Đau đớn không thể tả này nhất mất khiến nàng ngất lịm.

Một lúc lâu sau, Gia Cát Linh Ẩn sai người lôi nàng ra.

“Soạt!” Một chậu nước lạnh dội vào mặt Gia Cát Hồng Nhan, nàng cố hết sức mở to mắt, trước mắt là một mảnh mơ hồ, nhưng hận ý trong mắt chưa hề giảm. Gia Cát Linh Ẩn, ngươi không được chết tử tế! Ta làm ma cũng sẽ không tha cho ngươi!

“Người đâu, đem ả ném vào hầm rắn độc! Mùi vị đục khoét xương cốt này, đại tỷ nhất định sẽ rất thích!” Chuyện kiếp trước ả làm, kiếp này nàng đều sẽ trả lại ả!

“Đừng, đừng...” Gia Cát Hồng Nhan liều mạng lắc đầu, nàng tình nguyện bị nam nhân chà đạp đến chết.

Mấy thủ vệ của vương phủ tiến lên, “Điện hạ...”

“Không nghe thấy Vương phi phân phó sao?”

“Dạ.”

Mấy người giống như tha một con chó, kéo Gia Cát Hồng Nhan đi rồi, trên mặt đất còn lại hai vệt máu! Tận mắt nhìn thấy ả bị ném xuống, hai mắt Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên tối sầm, té xỉu trong lòng Sở Lăng Thiên.

244. Chương 244: Kể Ngụ Thì Không Xứng Sống Trên Đời

Khi tỉnh lại đã là giữa trưa hôm sau.

“Tỉnh rồi?” Trong mắt nam nhân bên giường giăng kín tơ máu, y canh giữ bên cạnh nàng suốt mười canh giờ không chớp mắt, thấy nàng tỉnh lại, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Chỉ một đêm thôi. Tốt lắm, không sao rồi.” Y cúi người hôn lên trán nàng, “Đều đã qua rồi.”

“Chàng luôn không ngủ?”

“Nhìn nàng ta mới yên tâm, đôi không?”

“Đói.” Gia Cát Linh Ẩn xốc chăn lên, ngồi dậy, “Ta muốn ăn gì đó.”

Gia Cát Linh Ẩn ăn sạch hai chén cháo, dạ dày thoải mái hơn nhiều. Nàng tựa như có chút không thể tin, Gia Cát Hồng Nhan đã không còn. Đấu lâu như vậy, rốt cục không cần nhìn thấy gương mặt đáng ghét kia nữa.

Thấy nàng ngẩn ngơ, Sở Lăng Thiên nhéo mũi nàng, “Nghĩ ngợi gì đó? Đã qua hết rồi.”

“Chỉ là cảm thấy có chút xúc động mà thôi. Khi một con ruồi thường xuyên vo ve bên cạnh đột nhiên lại không còn, nên có chút không quen. Sở Lăng Thiên, ta vẫn còn buồn ngủ.”

“Vậy nghỉ ngơi thêm chốc lát đi.”

“Chàng nghỉ cùng ta nhé.”

“Ừm.”

Bế nàng lên, đi vào trong phòng ngủ, nàng quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi thêm một lát.

Lục vương phủ truyền ra tin tức, Trắc phi bị đau ốm nên chết bất đắc kỳ tử, vội vàng hạ táng. Kỳ thực, ngay cả hài cốt của nàng ở nơi nào Sở Lăng Thiên cũng chẳng thèm quan tâm, nữ nhân không liên quan đến hắn, hắn không cần để ý.

Ngày đó Chu Tuyết Tranh chỉ biết Gia Cát Hồng Nhan thất bại, có thể nào Gia Cát Linh Ẩn là thần linh chuyển thế, vậy mà không chết được?

“Lục điện hạ, Trắc phi nương nương chết ở trong tay của Thất vương phi à?” Chu Tuyết Tranh hái một đoá hoa cúc, bứt cánh hoa, bỏ nhụy hoa xuống chân, hỏi Sở Lăng Thiên đang đứng trước mặt nàng.

“Ả tổn thương người không nên tổn thương, còn có, Thần phi hẳn đã biết, bản vương không thích xưng hô Thất vương phi này.”

“À, ta quên mất, Lục điện hạ không giải quyết tang sự của Trắc phi, đến tìm ta có chuyện gì?”

“Bản vương muốn biết, chuyện này có liên quan gì đến Thần phi hay không? Gia Cát Hồng Nhan không thể tìm được đám cao thủ đó. Ngày ấy, Thần phi nương nương vội vàng chạy đến Lục vương phủ, có phải có chuyện tìm Trắc phi không?”

“Điện hạ, nếu ta có tham dự vào, cần gì nói với người Trắc phi định làm gì chứ? Nàng ấy có tìm đến ta, nhưng ta không đáp ứng. Ta hận Gia Cát Linh Ẩn, nhưng biết địa vị của nàng ấy trong lòng Lục điện hạ, ta sẽ không vì lòng riêng tư mà phá hỏng đại sự.”

“Vậy là tốt, Thần phi nương nương tốt nhất phải hiểu, nền móng để chúng ta thiết lập liên minh này là gì? Nếu Thần phi nương nương vi phạm quy tắc, bản vương không dám khăng định, có thể sơ ý lấy mạng của Sở Lăng Thiên hay không.”

Trong mắt Chu Tuyết Tranh lộ vẻ mất tự nhiên: “Đương nhiên, cho nên Lục điện hạ đừng nên lo lắng.” Những hắc y nhân kia đều là người của Chu gia, nếu hắn muốn tra, thì sẽ nhanh chóng tra ra được, chỉ là hắn không dụng tâm tra mà thôi.

Cuối cùng, trước khi Sở Lăng Thiên đi, lại bỏ lại một câu: “Thần phi nương nương, bản vương đã nói qua, nàng chết, cũng phải chết ở trong tay của bản vương.”

Sở Lăng Thiên vừa đi khỏi, thị nữ liền đến thông báo, Thất vương gia cầu kiến. Chu Tuyết Tranh vẽ mặt kinh hãi, Thiên ca ca, huynh ấy chủ động đến tìm ta.

“Hạ Vũ, mau nhìn mặt ta có nhợt nhạt không?”

“Không có, nương nương, nương nương là người xinh đẹp nhất.”

Lo lắng, Chu Tuyết Tranh vẫn nhanh chóng nhìn gương sửa soạn một hồi, mới vui sướng đi ra, nhìn thấy bóng lưng cao ngất kia, nàng không nhịn được bèn gọi: “Thiên ca ca!”

Sở Lăng Thiên vẻ mặt lạnh lẽo, giọng điệu sắc lạnh: “Tham kiến Thần phi nương nương!”

“Thiên ca ca.” Tim nàng chìm xuống đáy cốc, muốn giữ tay y, lại bị y tránh đi, “Giữa chúng ta nhất định phải xa cách thế sao?”

“Thần phi nương nương, xin tự trọng.”

Chu Tuyết Tranh thu lại vẻ ai oán, thẳng lưng ưỡn ngực, “Thất diện hạ tì bản cung có chuyện gì? Chỗ hậu cung, Thất diện hạ tự tiện xông vào, không sợ bản cung nói với Hoàng thượng à?”

“Ta chỉ muốn xác nhận một chuyện với nương nương, người ngày ấy giúp đỡ cho Gia Cát Hồng Nhan, có phải do người tìm hay không?”

“Giúp đỡ cái gì? Bản cung chẳng biết gì cả.”

“Che giấu không tệ, chỉ là, bản vương phát hiện ra thứ này ở trên người họ.” Sở Lăng Thiên lấy ra một lệnh bài, “Đây là dấu hiệu của Chu gia nhỉ?”

“Cái này... Ta cũng không biết sao lại như vậy.”

“Không sao, toàn bộ bọn chúng đã bị ta giết hết.”

“Thiên... Thất... Họ có ý đồ mưu sát Thất vương phi, chết chưa hết tội!”

Sở Lăng Thiên tới gần, “Bản vương vẫn chưa nói là chuyện gì, sao người lại biết chúng mưu sát Linh nhi?”

“Ta...” Chu Tuyết Tranh lui về sau theo bản năng, “Trước đó Gia Cát Hồng Nhan có đến tìm ta, muốn ta giúp đỡ, nhưng ta từ chối!”

“Bản vương không biết, Thần phi nương nương từ lúc nào lại tốt như vậy.”

“Mặc kệ người tin hay không tin, chuyện này không liên quan đến ta.”

“Nếu bản vương tra được vẫn có kẻ liên quan đến chuyện này, kết cục của kẻ đó, cũng giống như bọn chúng!”

“Bản cung và chuyện này, quả thật một chút quan hệ cũng không có.”

“Hy vọng là vậy, ta sẽ tra rõ chuyện này, mong là đến lúc đó, nương nương vẫn còn bình tĩnh tự nhiên như vậy.”

“Tùy Thất diện hạ.”

Nhìn theo bóng lưng của Sở Lăng Thiên, sắc mặt Chu Tuyết Tranh khó coi đến cực điểm, nữ nhân thối tha kia có cái gì đáng để hai nam nhân ấy ra mặt cho ả? Đáng giận chính là, hai nam nhân đều làm nàng khó xử, chỉ vì nữ nhân đó! Gia Cát Hồng Nhan, ả ngu xuẩn, bản cung cho người nhiều người như vậy, người cũng làm không xong chuyện, xứng đáng đi tìm chết. Kẻ ngu thì không xứng sống trên đời.

Tiết trời đã vào thu, Lục Quốc Đại Diễn năm nay tổ chức ở nước Nam Chiếu, Nam Chiếu ở cực nam, cho dù đến mùa đông, cũng ấm áp như xuân. Lục Quốc Đại Diễn định cử hành vào tháng mười hai, không biết có phải cố ý nhắm vào Gia Cát Linh Ẩn hay không, mà quy định của đại diễn năm nay, nam nữ đã thành thân thì không được tham gia nữa.

Kinh Phong và Phá Trận lần trước đi tiếp ứng Như Phong vẫn chưa trở về. Tin tức Như Phong gặp nạn, có thể xác định là tin đồn do Gia Cát Hồng Nhan truyền ra, nhưng vì sao Kinh Phong và Phá Trận lại bắt vô âm tín? Gia Cát Linh Ẩn âm thầm cảm thấy có chút bất an, tựa như sắp có chuyện xảy ra.

Ban đêm, Sở Lăng Thiên vẫn chưa về, nàng trần trọc, trong lòng rối bời, làm sao cũng không ngủ được. Cũng đã một thời gian, Như Phong không có thư từ gì, có phải đã xảy ra chuyện không?

“Thùng thùng thùng!” Bỗng nhiên, ngoài phòng ngủ vang lên tiếng đập cửa dồn dập, “Nương nương, nương nương!”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cả kinh, nhanh chóng mặc xiêm y, đi ra mở cửa. Người gõ cửa chính là Ứng tổng quản, theo sau ông là ba người mình đầy máu.

“Ứng tổng quản, chuyện gì xảy ra?”

“Nương nương, là Kinh Phong và Phá Trận mang Như Phong tướng quân trở về.”

“Mau gọi đại phu!”

Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng sai người đưa ba người vào phòng, ba người đều bị thương rất nghiêm trọng. Ngực Như Phong cắm một mũi tên nhọn, toàn thân là vết thương, đã bất tỉnh. Một cánh tay Kinh Phong thông xuống, chắc là đã bị chặt. Một chân của Phá Trận lại khập khiễng.

“Tiểu thư, mau để đại phu trị liệu cho tướng quân, trong tên có độc!”

“Ta biết. Các người đều bị trọng thương? Mau ngồi xuống.”

“Tiểu thư, cuối cùng chúng thuộc hạ cũng không phụ sự kỳ vọng của người.” Cánh tay buông thông của Kinh Phong còn đang nhỏ máu.

“Kinh Phong, Phá Trận, cảm ơn các người.”

“Tiểu thư, mạng của chúng thuộc hạ đều là của gia, những chuyện này đều là chúng thuộc hạ nên làm. Để cho tướng quân bị thương, xin tiểu thư trách phạt.”

“Các người đã tận lực rồi! Đa tạ các người đã đưa huynh ấy về. Rốt cục sao lại vậy?”

Có thể đã thương Kinh Phong và Phá Trận ra nông nổi này, thực lực của đối phương mạnh bao nhiêu? Gia Cát Linh Ẩn nghĩ tới Sở Lăng Hiên, Như Phong trở về, là uy hiếp lớn nhất đối với Sở Lăng Hiên và Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Thiên chắc chắn sẽ không làm ra chuyện này, vậy chỉ có Sở Lăng Hiên.

Đại phu của vương phủ vội vàng đến, nhìn thấy vết thương của ba người đều khiếp sợ không thôi. Độc trong tên đã xâm nhập vào bên trong cơ thể Như Phong, trước tiên phải xẻo bỏ nơi trúng độc trước ngực.

“Xẻo đi!” Gia Cát Linh Ẩn nhắm mắt lại, cái gì cũng không quan trọng bằng mạng sống.

Lúc này, Sở Lăng Thiên cũng đã về, nhìn thấy thương tích của ba người, ánh mắt y vô cùng u ám, “Lâm Dạ đâu? Tại sao không bảo vệ tướng quân?”

“Gia, tướng quân khởi hành trước hạn, nên không gặp Lâm Dạ. May mắn là thuộc hạ và Phá Trận đúng lúc đuổi tới Vinh Thành, nhưng thực lực đối phương quá mạnh, thuộc hạ vô năng, xin gia trách phạt.”

“Đừng trách họ.” Gia Cát Linh Ẩn giữ tay Sở Lăng Thiên lại, “Nếu không phải họ, chỉ e đại ca đã...” Không ngờ tin tức giả của Gia Cát Hồng Nhan lại chó táp phải ruồi, để Kinh Phong và Phá Trận bất ngờ cứu được Như Phong.

“Đối phương là ai?”

“Là người của Thánh Điện, ít nhất hai điện cùng ra tay, tân điện chủ điện Hắc Ám và điện chủ điện Lăng Tiêu cùng ở đó. Đối phương có chuẩn bị chu toàn. Khi ở bên ngoài không cầm cự được, Lâm Dạ mang người của Cửu Thiên Cung đuổi theo. Bằng không...”

“Điện Hắc Ám, điện Lăng Tiêu.”

“Ái da, Tiểu Bạch à, tay người làm sao vậy?” Một giọng nói không hợp thời vang lên ngoài phòng, rồi một bóng người vụt bay vào.

Không cần nhìn, xưng hô Kinh Phong như vậy thì chỉ có một người. Kinh Phong liếc Thanh Y một cái, không thèm để ý đến hắn.

“Tiểu Bạch à, người không nhớ ta sao? Tốt xấu gì cũng ta cũng đã từng đồng giường chung gối mà. Người đúng là kẻ bội bạc! Người xem, ông trời trừng phạt tên bội bạc nhà người, để tay người cũng bị chặt đứt.”

Kinh Phong hung tợn, cái gì mà đồng giường chung gối, chỉ cùng người đứng chung trên một cái cây mà thôi.

Theo sau Thanh Y còn có một người. Vừa thấy phong thái ăn mặc cùng cặp mắt hoa đào kia, ngoại trừ Thương Y còn có thể là ai?

“Tiểu Thiên Thiên, Tiểu Linh Nhi, hy vọng ta không đến muộn.” Y nhìn mấy người bị thương, “Ái da, ta vẫn là tới chậm rồi.”

“Người biết tin?” Sở Lăng Thiên nhìn Thương Y.

“Người nghĩ rằng trong khoảng thời gian này vì chịu đựng nỗi nhớ nhung Tiểu Linh Nhi mà ta đi du sơn ngoạn thủy sao? Ta đi tra xét tình hình của Thánh Điện, căn cứ của điện Hắc ám và điện Lăng Tiêu đều đặt tại nước Lăng Nguyệt. Không ngờ, họ lại động thủ với tướng quân.”

Nhìn đến đại phu đang chuẩn bị xẻo đi nơi bị trúng độc trên cơ thể của Như Phong, Thương Y lập tức ngăn lại, “Tên lang băm nhà ngươi, chẳng qua chỉ trúng tí độc thôi mà, không cần phải xẻo thịt!” Y lấy ra một viên thuốc, nhét vào miệng của Như Phong.

“Đó là gì?”

“Tiểu Linh Nhi yên tâm, tướng quân uống thuốc này vào, độc sẽ nhanh chóng bị loại bỏ, ta vừa nhìn là biết đám Thánh Điện khôn kiếp đó làm. Cùng Thánh Điện quần nhau nhiều năm như vậy, độc của chúng, ta nắm trong lòng bàn tay, đây là thuốc giải được nghiên cứu chế ra chuyên nhắm vào độc dược của Thánh Điện. Tiểu Linh Nhi, ta lợi hại lắm đúng không?”

“Khụ!” Sở Lăng Thiên lạnh lùng liếc Thương Y một cái, “Môn chủ Thương Y, mời gọi nàng là Thất vương phi!”

“Tiểu Thiên Thiên à, đừng có nhỏ mọn vậy chứ, ta đang cứu anh vợ của người đó.”

Thanh Y hé miệng cười trộm, môn chủ uy vũ, trên phương diện đấu võ mồm, ngoại trừ Tam tiểu thư, không có người nào thắng được y.

Uống thuốc giải vào, Như Phong quả thực tỉnh lại.

245. Chương 245: Huyết Tẩy Thánh Điện

“Đại ca!” Gia Cát Linh Ẩn chạy vội đến bên người Như Phong, “Đại ca, cuối cùng huynh cũng tỉnh.”

“Linh nhi, là muội sao? Ta còn sống?”

“Ừ, huynh còn sống. Kinh Phong cùng Phá Trận cứu huynh về.”

“Thất điện hạ...” Như Phong khó khăn ngồi dậy, “Kinh Phong, Phá Trận, ơn cứu mạng, vô cùng cảm kích.”

“Đại ca mau nằm xuống, thương thế của huynh rất nghiêm trọng, không nên cử động.” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn đau long.

“Linh nhi, có thể gấp lại muội, thật tốt.”

“Đại ca...” Mắt Gia Cát Linh Ẩn hồng hồng, cố chịu đựng không cho nước mắt chảy xuống.

Bên kia, đại phu rửa sạch bằng bó miệng vết thương cho Kinh Phong cùng Phá Trận. Cánh tay của Kinh Phong bị thương cũng phải mất một thời gian mới có thể khỏi hẳn.

Thương Y nháy mắt ra hiệu cho Sở Lăng Thiên một cái, Sở Lăng Thiên đi theo y ra sân.

“Đại ca của Tiểu Linh nhi trên chọc vào Thánh Điện lúc nào vậy?”

“Chú ý cách dùng từ của người, là Thất vương phi!”

“Hừ! Kiếp sau ta nhất định sẽ khiến nàng phải gả cho ta! Tốt xấu gì ta cũng đến giúp người, đây là thái độ với bằng hữu tốt sao?”

“Bớt nói nhảm đi, nói chỗ cho ta biết.”

“Người muốn làm gì?”

“Người nói xem? Bọn họ thương tổn đại ca của nữ nhân của ta, khiến nàng đau lòng, người nói xem ta muốn làm gì?”

Đương nhiên là huyết tẩy điện Hắc Âm cùng điện Lăng Tiêu.”

“Chuyện hung tàn thế này, thật sự là khiến kẻ khác hưng phấn mà. Ta cũng đi! Dù sao... Dù sao Tiểu Linh nhi cũng là nữ nhân trong lòng ta yêu.”

“Thương Y!”

“Tiểu Thiên Thiên bớt giận! Đi thôi! Lão tử không quen nhìn đám Thánh Điện ngu ngốc kia lâu như vậy! Thanh Y, đi.”

Ba bóng người vèo một cái biến mất khỏi Thất vương phủ. Gia Cát Linh Ẩn đi ra không thấy Sở Lăng Thiên cùng Thương Y, đi không già từ, chẳng lẽ bọn họ đi tìm người của Thánh Điện?

“Kính Phong, Phá Trận, các người trông coi ở trong phủ, ta ra ngoài xem thử.”

“Tiểu thư, họ đi tìm người của Thánh Điện. Công phu của gia cùng Thương Y môn chủ so với bọn thuộc hạ cao hơn nhiều, người không cần phải lo lắng.”

“Nhưng mà...”

“Yên tâm đi, môn chủ Thương Y còn bố trí cao thủ của Thanh Ngọc Môn nữa.”

Nhìn Như Phong, Gia Cát Linh Ẩn vẫn ở lại.

Đến khi trời sáng, Sở Lăng Thiên cùng Thương Y, Thanh Y mới cùng nhau trở về. Toàn thân ba người đều là máu tươi. Gia Cát Linh Ẩn thấy vậy lập tức đi tới: “Thất gia, mọi người không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Tay Sở Lăng Thiên muốn sờ đầu của nàng, lại nhìn thấy trên tay đầy máu nên rút trở về, “Còn không tin tưởng công năng sao?”

“Mệt quá!” Thương Y xoay xoay thân mình.

“Thuộc hạ cũng vậy.” Thanh Y gấp một cái, “Cả người đều đau nhức.” Nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Kính Phong, hắn lập tức reo lên, “Người thử giết người cả đêm xem có mệt hay không?”

“Tiểu... Vương phi, có nước ấm không? Ta muốn tắm một cái. Những thứ ghê tởm này thật sự khiến người ta nhìn liền thấy phiền.”

“Ứng tổng quản, người mau dẫn môn chủ Thương Y đi đi.”

Sau khi mấy người tắm rửa xong, thay quần áo sạch sẽ, lại ăn no nê, ai cũng không nhắc đến chuyện đã xảy ra tối hôm qua. Giết người không gớm tay, thầy chất thành núi, như thế này có là gì.

Gia Cát Linh Ẩn dứt từng ngụm từng ngụm cháo cho Như Phong, nghĩ mà sợ không thôi. Nếu không phải Gia Cát Hồng Nhan ngoài ý muốn nói ra tin tức, nàng không thể tưởng tượng đến hậu quả.

“Linh nhi.” Giọng Như Phong khàn khàn, “Chuyện của ta không cần nói với Cẩm Phàm. Ta sợ nàng lo lắng.”

“Yên tâm, muội biết! Huynh không sợ muội lo lắng sao?”

Như Phong cười cười, “Hai người không giống nhau.”

“Không giống chỗ nào? Đại ca, đại tỷ đã chết. Chết ở trong tay muội.” Chuyện này Gia Cát Linh Ẩn suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định nói cho y.

“Có phải muội ấy muốn ra tay với muội hay không? Linh nhi, muội có bị thương không?”

Không hổ là ca ca ruột, điều đầu tiên y nghĩ đến là an nguy của nàng. Gia Cát Linh Ẩn lại kể cho y nghe một số chuyện đã xảy ra.

“Không nghĩ tới trong khoảng thời gian này, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. Linh nhi, muội phải một mình đối mặt với nhiều chuyện như vậy, đại ca thực xin lỗi muội.”

“Đại ca, phủ Thừa tướng đã sụp đổ, chuyện này có liên quan vô cùng lớn tới muội. Còn chuyện đại tỷ chết, cũng là do muội tạo thành, huynh không trách muội sao?”

“Nha đầu ngốc.” Như Phong cố hết sức nâng tay lên, vuốt vuốt tóc nàng, “Đại ca không trách muội, nhất định là vì bọn họ xuống tay với muội nên muội mới có thể làm như vậy. Đại ca thực có lỗi, trải qua nhiều chuyện như vậy đại ca đều không ở bên cạnh muội.”

Động tác của Như Phong rơi vào trong mắt người nào đó. Ngay sau đó, Gia Cát Linh Ẩn liền bị một vòng ôm quen thuộc ôm lấy.

“Đại ca, đỡ hơn không? Linh nhi, nàng cũng mệt rồi, ở đây cứ để hạ nhân làm cho.”

Cảm nhận được sự ghen tuông không thể giải thích được, Gia Cát Linh Ẩn liếc Sở Lăng Thiên trắng mắt. Như Phong nhìn thấy, nhin không được cười cười: “Linh nhi, muội đi nghỉ ngơi đi, ta không sao.”

Gia Cát Linh Ẩn đi ra khỏi phòng Như Phong, bấm vào trên cánh tay Sở Lăng Thiên một cái, “Đó là đại ca của ta!”

“Cứ là nam nhân đều không được! Không được để cho huynh ấy tiếp xúc tay chân, biết không?”

Gia Cát Linh Ẩn đầu đầy đường đen, chẳng lẽ ham muốn chiếm giữ của nam nhân đều mạnh mẽ như vậy. Nghĩ đến Kinh Phong cùng Phá Trận vì cứu Như Phong mà bị thương, vẫn hướng y cười cười: “Biết rồi! Lòng dạ hẹp hòi!”

“Này, Tiểu Linh nhi.” Thương Y đi tới từ hướng khác, “Tiểu Thiên Thiên, ta phải ở nhờ nơi này của ngươi vài ngày.”

Sở Lăng Thiên cảnh giác nhìn y: “Phủ đệ của ngươi so với Thất vương phủ còn lớn hơn...”

“Đang sửa sang.”

“Không phải tháng trước ngươi mới sửa sang xong sao?”

“Ta lại không thiếu tiền! Không phải chỉ ở vài ngày thôi sao? Nhìn bộ dáng keo kiệt của ngươi, vẫn còn lo lắng ta lừa Tiểu Linh Nhi của ngươi chạy mất sao?”

“Ngươi thử xem.” Quay đầu lại nhìn nữ tử phía sau, “Không có sự cho phép của ta, không được nói chuyện cùng hắn. Đi, về phòng ngủ cùng ta.”

Thanh Y tiến lên, lấy tay chọt chọt Thương Y, “Môn chủ, cần thuộc hạ ngủ cùng người không?”

“Phụt! Cách xa lão tử một chút!”

“Chuyện này người thấy thế nào?” Gia Cát Linh Ẩn vừa trải giường chiếu vừa hỏi, “Khẳng định là đại ca sẽ không đụng vào người của Thánh Điện.”

“Là Sở Lăng Hiên. Hắn thật đúng là có kế hoạch lớn, Thánh Điện điều động hai điện.”

“Sở Lăng Hiên... Đáng tiếc không có chứng cứ, không thể khiến Hoàng thượng định tội hắn.”

“Ta sẽ nghĩ cách. Nghỉ ngơi chút đi.”

Sở Lăng Thiên ôm nàng vào trong lòng, rất nhanh, hai người đều ngủ say.

Lúc tỉnh lại, trong cung truyền đến tin tức, Chu quý phi mang thai mười tháng đã sinh hạ long tử. Dựa theo quy củ, Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn tiến cung chúc mừng. Đứa nhỏ này sinh ra, trực tiếp phá vỡ liên minh giữa Lục vương phủ cùng Chu gia, Chu gia đã có đối tượng bảo hộ chân chính.

Dịch Khôn Cung, sắc mặt Hoàng Hậu nghiêm trọng, rốt cục vẫn để Chu quý phi sinh ra một nam hài. Bà thấy, mỗi một hoàng tử đối với Sở Lăng Dực đều có uy hiếp rất lớn. Tin tức có lợi là thế lực của Lục vương phủ bị suy yếu hơn.

Đợi tất cả mọi người vẫn an xong, Chu Lâm Quân cùng Chu thái phó mới đi tới Thần cung. Hai cha con nhìn đứa bé trong bọc tã liền vui sướng không thôi. Nhưng Chu gia phải ủng hộ đứa bé này lên ngôi cao, đúng là vô cùng khó khăn.

Hai cha con Chu thái phó hồi phủ, trên đường đi đều khó nén được ý cười.

“Cha, con của Quý phi nương nương ra đời rất đúng thời điểm. Cha tính như thế nào?” Hai chòm râu Chu Lâm Quân nhếch nhếch, trong mắt không dấu được ánh sáng.

“Đương nhiên là phải đưa nó lên làm Thái tử, rồi giành lấy vương vị. Để nước Lăng Nguyệt thành thiên hạ của họ Chu.”

“Cha, con đường này không dễ đi.”

“Không dễ đi không có nghĩa là không thể đi. Cha đã già rồi, chẳng phải cuối cùng cũng là của con sao.”

“Cha anh minh!”

Chu quý phi sinh con xong, tình hình trong cung càng trở nên phức tạp, càng cần có đầu mối truyền tin tức. Gia Cát Linh Ẩn sớm đã chọn trúng một người, nhưng mà không có cơ hội gặp.

Hôm nay, nàng vừa mới tỉnh an xong, chuẩn bị rời khỏi cung liền nhìn thấy Liên công công nhăn mặt như mày đang đi đến, nhìn thấy nàng cũng quên mất phải tỉnh an.

“Liên công công.”

“A! Thất vương phi, nô tài thỉnh an Thất vương phi! Vừa rồi nô tài đang mải nghĩ chuyện không nhìn thấy người, xin người thứ tội.”

“Liên công công, xin đứng lên đi!” Gia Cát Linh Ẩn ôn hòa cười. “Công công gặp chuyện gì phiền toái sao? Nếu chuyện không cần phải đề phòng thì nói cho ta, xem ta có thể giúp công công hay không.”

“Một chút việc nhỏ, không dám làm phiền Thất vương phi, nô tài đa tạ Thất vương phi.”

“Công công không muốn nói thì thôi vậy. Nếu công công có chuyện gì cần, ta nhất định sẽ hết sức giúp đỡ.”

“Đa tạ Vương phi.” Liên công công thở dài, dường như có gì lo âu nhưng không thể nói, có nên tin tưởng nàng hay không đây? Quả thật ông cần một người giúp ông, thoáng suy nghĩ trong chốc lát, ông rất cục hạ quyết tâm, nếu người trước mắt không thể tin tưởng được thì còn có ai có thể tin tưởng đây? “Thất Vương phi, đợi một chút!”

Gia Cát Linh Ẩn dừng lại, xoay người: “Công công, chuyện gì?”

“Vương phi có thể nói chuyện một chút không?”

Hai người đi đến một chỗ hẻo lánh, Gia Cát Linh Ẩn đi thẳng vào vấn đề, hỏi: “Dường như công công đang có chuyện gì khó nói?”

“Nô tài không dối gạt người, nô tài quả thật gặp một chuyện phiền phức, không biết người có thể giúp nô tài không?”

“Nói một chút xem.”

“Vương phi nương nương cũng biết đối thực?”

“Đối thực?” Nàng đương nhiên biết, cung nữ cùng thái giám kết làm vợ chồng trên danh nghĩa, hai người có quan hệ luyến ái, sẽ góp gạo thổi cơm chung, “Đương nhiên biết, người đối thực của công công gặp rắc rối?”

Liên công công sững sốt, thầm nghĩ Thất vương phi đúng là vô cùng thông minh, ông chỉ nói một câu, nàng liền đoán được về sau.

“Chuyện này phải nhắc đến ba mươi năm trước, lúc ấy nô tài mới mười mấy tuổi, cùng A Thu là thanh mai trúc mã, chúng nô tài ước định đợi nàng cập kê thì sẽ thành thân. Nhưng mà, sau khi nàng cập kê, cha mẹ nàng vì muốn cuộc sống sau này của họ trở nên tốt hơn liền đưa nàng vào trong cung làm cung nữ.”

“Vì thế người cũng đi theo vào cung, làm công công?”

“Vâng, vì để bảo vệ nàng, nô tài tiến cung làm hoạn quan. Từng bước một từ cấp thấp đến khi nhận được ân điển của Hoàng thượng, có thể được theo bên cạnh người. A Thu cũng từ cung nữ giặt quần áo hạ đẳng lên làm chưởng ti của ti chế phòng. Chúng nô tài ước định, qua vài năm nữa sẽ xin Hoàng thượng cùng nương nường cáo lão, ra khỏi cung, sống cuộc sống nông thôn bình dị. Nhưng mà, lần trước lúc A Thu mang trâm cài tóc cho công chúa Triều Hoa, bình hoa ngọc trong phủ của công chúa Triều Hoa bị gió thổi rơi xuống mặt đất vỡ mất, công chúa Triều Hoa cho rằng là nàng ấy làm vỡ, liền không nói một lời đánh nàng, còn đổ oan cho nàng nhận hối lộ, trộm cắp tiền của trong cung.”

“Trộm cắp tiền của trong cung, là một trong những hành vi Hoàng hậu ghét nhất.”

“Đúng vậy.” Liên công công thở dài, “Hoàng hậu nương nường định tội chết cho A Thu, ngày mai xử trảm. Nô tài thực không có cách nào mới cầu xin vương phi giúp đỡ, người có thể cứu A Thu không? Nô tài cầu xin người!”

“Ngày mai xử trảm thì tìm chứng cứ sẽ không kịp nữa rồi. Hơn nữa đột nhiên ta nhúng tay vào chuyện này nhất định sẽ khiến cho Hoàng hậu nương nường hoài nghi, sẽ cho rằng công công cùng Thất vương phủ có qua lại với nhau.”

“Nô tài biết người khó xử, là nô tài lỗ mãng.”

“Công công, không phải ta không giúp người, chỉ là đổi cách khác.”

“Vương phi, người có cách sao?”

“Trộm long tráo phụng, chuyện này hẳn là công công biết?”

“Vương phi, chuyện này.... Là tội lớn đó, nô tài làm sao có thể để người mạo hiểm như vậy được?”

246. Chương 246: Đồ Kị, Một Trong Thất Xuất

“A Thu là bị oan, không thể chết oan được. Ta sẽ nghĩ cách giữ lại tính mạng của A Thu trước, sau đó sẽ từ từ tra ra chân tướng chuyện này, như vậy, cho dù Hoàng thượng có biết, cũng có cơ hội điều tra rõ chân tướng. Yên tâm đi, chuyện này giao cho ta.”

“Đại ơn đại đức của Vương phi, nô tài khắc sâu trong lòng.”

“Công công không cần lo lắng, người hãy yên tâm chờ tin tốt đi. Chút chuyện ấy, ta vẫn có khả năng giúp được.”

“Ân tình này của vương phi, nô tài và A Thu suốt đời khó quên. Ngày sau, nô tài nguyện ý ở trong cung bên ba giúp người và Thất điện hạ, nô tài mặc dù đã già không còn dùng được, nhưng vẫn có thể truyền tin.”

“Vậy đa tạ công công.” Cơ hội đã đến tay, người Gia Cát Linh Ẩn muốn đúng là Liên công công, ông là người bên cạnh Hoàng thượng thời gian dài, rất nhiều chuyện, Hoàng hậu chưa chắc biết, nhưng ông lại biết. Thói quen ăn uống của Hoàng thượng, Hoàng thượng gặp ai, ông không thể không rõ ràng.

A Thu không phải tội ác tày trời, chỉ là vì để công chúa Triều Hoa vui vẻ, mới bị phán tội chết. Cho nên, với thân phận của Gia Cát Linh Ẩn, tráo một người đi ra vẫn là không có gì khó khăn.

A Thu được đưa đến Thất vương phủ, nghĩ bản thân đã chết, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, lập tức quỳ xuống thỉnh an: “Tham kiến Thất vương phi, thỉnh an Vương phi. Sao nô tỳ lại ở đây?”

“A Thu cô cô, là Liên công công nhờ ta cứu cô cô. Còn có, cô cô tốt nhất nên đổi tên, bởi vì A Thu đã chết rồi. Sau này, nếu cô cô không chê, cứ sống ở Thất vương phủ đi, gặp mặt Liên công công cũng tiện hơn.”

A Thu dập đầu mấy cái với Gia Cát Linh Ẩn: “Nô tỳ đa tạ ơn cứu mạng của vương phi. Sau này, mạng của nô tỳ chính là của Thất vương phi.”

“Đừng nói vậy, vì cứu cô cô, Liên công công đã nghĩ không ít biện pháp, mạng của cô cô nên giữ lại cho ông. Sau này ta sẽ gọi cô cô là A Cần, thay ta quản giáo nha hoàn trong phủ. Hôm nay ta sẽ sắp xếp cho cô cô và Liên công công gặp mặt. Sống sót sau tai ương, nhất định có nhiều chuyện để nói.”

“Đa tạ vương phi! Nô tỳ nhất định tận tâm hết sức, hầu hạ vương phi, trả lại ân tình của người.”

Buổi tối, khi Sở Lăng Thiên trở về, Gia Cát Linh Ẩn nói với y chuyện của A Cần, y không nói gì cả. Chỉ cần là chuyện nàng muốn làm, y đều ủng hộ, ở trong cung có thêm tai mắt, đối với họ mà nói là chuyện rất quan trọng.

“Hoạt động của Thánh Điện ngày càng thường xuyên, theo tin tức các nơi thu được, Thánh Điện cùng nước Đông Lan, Đại Mạc, Tinh Long đều có lui tới.”

“Nước Đông Lan?” Gia Cát Linh Ẩn vẻ mặt hoài nghi, “Là Liên Mộ Dương? Hắn đã làm Thái tử, các hoàng tử khác cũng không có sức cạnh tranh, hắn còn cần mượn sức mạnh của Thánh Điện ư?”

“Đây cũng là điểm ta hoài nghi. Hy vọng ngoại tổ phụ không có gì nguy hiểm.”

“Chi bằng ngày mai gửi cho ngoại tổ phụ một phong thư, hỏi ông tình hình gần đây một chút?”

“Ừ.” Bỗng nhiên, Sở Lăng Thiên vểnh tai, vụt bay lên, mở cửa sổ thò đầu ra ngoài, “Đứng lại!”

Chỉ nháy mắt, y bắt lấy hai người ném tới một bên. Gia Cát Linh Ẩn chạy theo ra thì thấy, hai người nằm trên đất đúng là Lưu Vân và Cẩm Vân.

“Các người trốn ở bên ngoài phòng của bản vương và vương phi để làm gì?” Sở Lăng Thiên sắc mặt u ám, hỏi.

“Thiếp... Thiếp chỉ muốn nghe thử xem buổi tối vương gia và vương phi làm gì thôi?” Cẩm nhận được cơn giận của Sở Lăng Thiên, Lưu Vân nơm nớp lo sợ nói.

“Hả? Nghe cái gì chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn ngượng ngùng vô cùng, cũng may mà vừa rồi chỉ tán gẫu cùng Sở Lăng Thiên, nếu là... bị nghe được, vậy phải mắc cỡ chết mất. Nhìn bộ dạng xấu hổ của nàng, Sở Lăng Thiên biết ngay nàng đang nghĩ gì.

“Nghe... Bởi vì vương gia chưa bao giờ chạm vào chúng thiếp, chúng thiếp... chỉ muốn nghe một chút. Vương gia và vương phi...” Cẩm Vân cúi đầu, ngượng ngùng nói.

“Hừ!” Sở Lăng Thiên hừ lạnh, “Chỉ sợ rằng thứ các người muốn nghe cũng không phải là chuyện đó. Mới vừa rồi bản vương thấy bước chân của các người, là người biết võ công. Hoàng hậu nương nương tặng hai thị thiếp biết võ công cho bản vương, có mục đích gì không muốn cho ai biết chăng?”

“Thất diện hạ, người hiểu lắm rồi. Từ nhỏ tỷ muội chúng thiếp có luyện võ, nương nương bảo chúng thiếp đến bảo vệ người. Không biết vương gia chừng nào mới để cho tỷ muội chúng thiếp thị tẩm vậy?”

“Chuyện này các người hãy hỏi vương phi đi.” Sở Lăng Thiên nheo mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn, phiền phức do bản thân chuốc lấy thì tự đi mà giải quyết.

Gia Cát Linh Ẩn lườm y một cái, ta mà có chức năng kia thì ta đi cũng được nhé.

“Không phải bản cung đã nói với các người, quỳ lạy tượng bạch ngọc quan âm kia đủ một trăm ngày thì vương gia sẽ đến viện của các người à.”

“Năm ngày sau chính là đủ một trăm ngày.”

“Vậy thì đợi năm ngày sau đi!” Gia Cát Linh Ẩn trừng mắt, nhìn Lưu Vân và Cẩm Vân, cướp nam nhân của nàng, cũng quá trắng trợn rồi. Còn có thời gian năm ngày, nhất định phải tống khứ mấy nữ nhân đáng ghét này mới được!

Đối với thay đổi cơ thể của Lưu Vân và Cẩm Vân, Gia Cát Linh Ẩn xem ở trong mắt, từ khi vào Thất vương phủ, cơ thể hai người càng lúc càng gầy. Nàng căn dặn phòng bếp hầu hạ ăn uống đầy đủ, ngoại trừ

việc không được sung hạnh ra, các thứ khác đều ứng theo cấp bậc của các nàng mà cung cấp, không đến mức chịu đói. Khả năng duy nhất chính là bạch ngọc quan âm kia có vấn đề.

Như Nguyệt trái lại hiểu rõ ràng, làm như không thấy tượng bạch ngọc quan âm kia, một lần cũng không bái lạy. Có thể nàng ấy biết trong tượng có gì đó, nhưng không nói với Lưu Vân và Cẩm Vân.

Ngày hôm sau khi thảnh an, theo ý chỉ của Hoàng hậu, nàng dẫn theo Lưu Vân và Cẩm Vân đến. Vừa thấy dáng vẻ của hai nàng. sắc mặt Hoàng hậu liền không vui.

“Thất vương phi, Lưu Vân và Cẩm Vân là bản cung ban cho Thiên nhi, sao con lại ngược đãi chúng, cũng quá xem thường bản cung rồi.”

“Nương nương, oan uổng quá.” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn vô tội, mờ mịt nhìn Lưu Vân và Cẩm Vân, “Thần nữ đối đãi với các nàng ấy vô cùng tốt. Chi phí ăn mặc đều chu cấp theo cấp bậc, nương nương không tin có thể hỏi các nàng.”

Hoàng hậu thu hồi ánh mắt, chuyển sang hai người gầy rộc kia: “Hai người nói đi, có bản cung ở đây, cứ việc có sao nói vậy, bản cung sẽ làm chủ thay các người.”

“Nương nương, điều vương phi tỷ tỷ nói đều là thật, ăn mặc chưa từng hà tiện với chúng con.”

“Vậy tại sao lại gầy như thế? Thất vương phi, có phải con làm gì với chúng nó không? Chúng nó gầy như vậy, làm sao giúp Thiên nhi khai chi tán điệp. Hay là con hoàn toàn không muốn để chúng nó sinh con nối dõi cho Thiên nhi?”

“Nương nương, người hiểu làm vương phi rồi.” Lưu Vân lập tức giải thích, “Vương phi tỷ tỷ bảo chúng con mỗi ngày đều cung phụng quan âm tổng tử nương nương ban cho...”

“Quan âm tổng tử?” Hoàng hậu nhớ tới tượng phật bà cho Gia Cát Linh Ẩn, sắc mặt âm thầm thay đổi, “Thỉnh thoảng bái lạy là được rồi, thành sự ở người, không cần tin tưởng quá mức.”

“Nương nương, không phải người bảo thần nữ ngày nào cũng phải cung phụng sao?” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Vì để các nàng sớm ngày sinh con cho điện hạ, nên mỗi ngày vẫn cứ bái lạy đi.”

“Vậy tùy các người. Lưu Vân, Cẩm Vân, cơ thể hai người gầy như vậy, có thấy chỗ nào không khỏe không?”

Hai người họ liếc nhìn nhau, “Hoàng hậu nương nương, có một chuyện không biết có nên nói không?”

“Nói đi!”

Lưu Vân gật đầu: “Nguyệt tín của con và Cẩm Vân đã một tháng không thấy rồi. Đã mời đại phu ở vương phủ xem, cũng đã uống thuốc, nhưng vẫn không có chuyển biến tốt.”

“Thất vương phi, người giải thích cho bản cung xem, người đang khỏe mạnh đến Thất vương phủ, sao lại bị tra tấn thành như vậy? Nếu con không có thói dối kị, Lưu Vân và Cẩm Vân bị con hiếp bức cũng không dám nói thật. Dối kị là một trong thất xuất, xem ra bản cung phải trình tấu lên Hoàng thượng, xin cho Thiên nhi một nữ tử nhà khác để làm phi.” Trong lòng Hoàng hậu cười lạnh, xem ra Gia Cát Linh Ẩn chưa phát hiện ra bí mật trong quan âm tổng tử, cho nên vẫn không có thai. Nhưng bà lại có chút nghi ngờ, vì sao cơ thể Lưu Vân và Cẩm Vân thay đổi lớn như vậy, nhưng nha đầu kia lại không có.

“Nương nương, thần nữ nói rồi, người hỏi các nàng ấy là được.”

“Được! Bản cung nhất định sẽ điều tra chuyện này!”

“Thần nữ nghĩ nên tra từ chỗ tượng bạch ngọc quan âm.”

“Tra nó làm gì?” Trong lòng Hoàng hậu hồi hộp, nếu tra ra nó có vấn đề, không phải chính mình bị lộ tẩy sao?

“Bởi vì thần nữ nghĩ tới nghĩ lui, vấn đề chỉ có thể xuất hiện trên tượng quan âm tổng tử thôi, chỉ sợ có người động tay động chân vào đó, vẫn nên điều tra rõ ràng tốt hơn.”

Cho dù tra được vấn đề, bản thân cũng có thể chối, dù sao vật đó cũng đưa đi lâu như vậy rồi, huống chi huyền bí của nó, đều không phải là thứ người bình thường có thể nhận ra. Hoàng hậu yên lòng, “Điều tra rõ cũng tốt, con mang tượng quan âm đó đến đây.”

“Thần nữ vẫn nên không tiếp xúc với nó thì hay hơn, tránh để bị hiểu lầm đã động tay động chân vào đó, thần nữ khẩn cầu Hoàng hậu nương nương phái người đến Thất vương phủ cầm đi.”

Hoàng hậu âm thầm trừng mắt liếc nàng một cái, nha đầu thối này, vẫn luôn cẩn thận như thế, đúng là khó giải quyết, “Tiêu Ôn, người đi cầm đến. Bản cung thật muốn xem cái gì đã hại Lưu Vân và Cẩm Vân thành ra như vậy! Ninh Hạ, người đi truyền thái y.”

“Dạ, nương nương.”

“Tiêu công công, để ta nói cho công công biết vật đó để ở đâu.” Gia Cát Linh Ẩn đi theo Tiêu Ôn ra ngoài, nhỏ giọng nói, “Làm phiền công công mời Hoàng thượng đến đây một chuyến.”

“Dạ, Thất vương phi, nô tài đã biết.”

Sau khi Chu quý phi hạ sinh long tử, tâm trạng của Hoàng hậu cực kỳ kém, trong lòng ngày càng bức thiết, ngoại trừ thái tử ra, hận không thể giết chết hết tất cả con của Sở Kim Triêu.

Tiêu Ôn nhanh chóng lấy tượng bạch ngọc quan âm đến, Sở Kim Triêu và thái y cũng đồng thời đến Dịch Khôn Cung.

“Hoàng thượng, sao người lại đến đây?” Hoàng hậu cười ngượng ngùng, tuyệt đối không thể để Hoàng thượng biết bà đã động tay vào tượng quan âm tổng tử này.

“Xử lý xong chuyện triều chính, đã nhiều ngày trăm đều đến chỗ Quý phi, cho nên hôm nay đến chỗ Hoàng hậu xem thử. Tam nha đầu, đã lâu trăm không gặp con.”

“Thần nữ tham kiến Hoàng thượng.”

“Không cần đa lễ.” Sở Kim Triêu thấy Tiêu Ôn đang bưng gì đó, “Đây là quan âm tổng tử?”

“Thần thiếp thấy Thất vương phi thành thân lâu rồi vẫn không có tin vui, liền cầu tượng quan âm này cho nó. Không ngờ lại có vấn đề, sau khi hai thị thiếp của Thiên nhi bái lạy thì cơ thể ngày càng yếu. Thần thiếp hoài nghi có người động tay vào đó, người không muốn để các nàng ấy không có thai, ngoài Tam nha đầu ra còn ai!”

“Tam nha đầu, con nói xem, rốt cục sao lại vậy?” Sở Kim Triêu nhìn Gia Cát Linh Ẩn, giống như ông đang dè nén tức giận.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, thần nữ thấy vẫn nên kiểm tra trước xem có gì khác thường không đã.”

“Thất vương phi, điều làm bản cung nghi ngờ chính là, vì sao Lưu Vân và Cẩm Vân biến thành như vậy, còn con ngay cả thay đổi cũng không có? Điều này làm sao để người khác tin rằng không phải do một tay con tạo thành?”

“Hoàng hậu nương nương, con không bái lạy nó, cho nên con mới cảm thấy nguyên nhân là ở nó.”

“Cái này càng có thể chứng minh được rằng, con động tay động chân, giăng bẫy Lưu Vân và Cẩm Vân.”

247. Chương 247: Cảnh Cáo Cuối Cùng

“Đừng nói nữa.” Sở Kim Triêu phát tay, không biết vì sao vừa thấy xung quanh ồn ào nhốn nháo là ông liền đau đầu muốn chết, “Thái y, kiểm tra được kết quả gì không?”

Thái y lắc đầu, “Hoàng Thượng, tượng quan âm này là bạch ngọc thượng đẳng được điêu khắc mà thành, không có gì khác thường.”

Gia Cát Linh Ẩn lấy lại, trình lên trước mặt Hoàng hậu, “Nương nương, mời người xác nhận xem đây có phải là tượng quan âm người ban cho con hay không?”

Hoàng hậu nhìn trái nhìn phải, gật gật đầu: “Đúng, Hoàng thượng, quan âm tổng tử này không có vấn đề, chứng tỏ rằng chỗ khác có kỳ lạ. Thất vương phi, người vẫn nên nhận tội đi. Tiếp tục như vậy, Lưu Vân và Cẩm Vân sẽ bị hại chết. Đồ kị là một trong thất xuất, Hoàng thượng, thần thiếp khẩn cầu người hạ chỉ để Thiên nhi hừ nữ nhân có lòng đồ kị này, nếu không đến lúc nào người mới có cháu để ẵm bồng đây.”

“Thì ra Hoàng hậu nương nương muốn Thất điện hạ có con nối dõi?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười.

“Tam nha đầu, con còn nói gì đó? Thiên nhi thương yêu con, điều này trăm cũng không quản. Nhưng có nam tử nào không tam thê tứ thiếp, các con thành thân đã một năm, con còn chưa có tin vui lại vì Hoàng hậu nạp thiếp cho Thiên nhi mà kiếm chuyện, con cố ý để Thiên nhi tuyệt hậu sao?” Sở Kim Triều nhún mày lại, càng cảm thấy đau đầu hơn.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn ông, trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Về mặt của Hoàng thượng càng ngày càng kém, nếu như là trước kia ông sẽ không nói như vậy với mình. Khiến Thất gia tuyệt hậu, đây là lời nói rất nặng.

“Hoàng thượng, thần nữ quả thật không có gây khó dễ với các nàng, điều này Lưu Vân cùng Cẩm Vân đều có thể làm chứng. Nếu Hoàng thượng cảm thấy thần nữ không xứng làm Vương phi thì có thể hừ thần nữ, nhưng mà thần nữ không cam lòng vô duyên vô cớ bị hừ. Huống hồ, quyết định hừ thần nữ hẳn phải do Thất điện hạ làm mới đúng.”

“Con đang uy hiếp trăm?”

“Thần nữ không dám.”

“Thất vương phi, người thật sự là vô pháp vô thiên, ngày thường người không để bản cung vào mắt cũng được, nhưng mà ngay cả Hoàng thượng người cũng dám chống đối. Đúng là không có phép tắc!” Thấy Hoàng thượng tức giận, Hoàng hậu nhân cơ hội lửa cháy đổ thêm dầu.

“Thất vương phi, con cho rằng trăm không dám hạ chỉ để Thiên nhi hừ con sao?”

“Hoàng thượng, chỉ cần có chứng cứ, không cần điện hạ hừ, thần nữ cũng sẽ tự rời khỏi phủ. Nhưng mà thần nữ không muốn nhận lấy sự nhục nhã không rõ ràng này. Xin Hoàng thượng bớt giận, thần nữ nhất định tìm ra thủ phạm hạ thủ với Lưu Vân cùng Cẩm Vân.”

“Thất vương phi, không cần phải ngại biện nữa, người bản cung giao cho người vốn rất khỏe mạnh, bây giờ lại biến thành như vậy, còn có cái gì để nói nữa?”

“Thần nữ cũng không muốn nhiều lời.”

Gia Cát Linh Ẩn cầm lấy bạch ngọc quan âm, ném mạnh xuống đất, rầm một tiếng, bạch ngọc vỡ thành nhiều mảnh nhỏ trên mặt đất.

“Người!” Thấy hành động này của nàng, Hoàng hậu tức giận chỉ vào nàng, “Lá gan thật lớn! Làm trò nổi giận trước mặt Hoàng thượng cùng bản cung, còn ném đồ vật nữa, quan âm tổng tử này là bản cung ban cho người! Hoàng thượng, này... Nha đầu này thật không có phép tắc!”

Sở Kim Triều sắc mặt âm trầm, “Thất vương phi, con làm càn!”

Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Hoàng thượng bớt giận, thần nữ cũng là bị buộc làm như vậy, bởi vì điều kì lạ nằm trong tượng quan âm này, nếu không đập vỡ nó thì vĩnh viễn cũng sẽ không tìm thấy chân tướng!”

Nàng nhặt một mảnh nhỏ, trình lên Sở Kim Triều: “Hoàng thượng, người xem. Ở giữa có một lớp màu ngả vàng, căn bản không phải là bạch ngọc, điều kì quái nằm ở chỗ này.”

“Con nói thử xem!”

“Thần nữ không dám xác định, chỉ là phỏng đoán. Lớp vàng này sẽ tỏa ra khí không màu không mùi, nếu như tiếp xúc lâu ngày sẽ phá hỏng sức miễn dịch của con người, thẩm thấu vào da thịt, khiến người ta bị bệnh giống như Lưu Vân cùng Cẩm Vân! Nếu thần nữ đoán không sai, còn có ảnh hưởng mạnh đến việc lưu thông máu nữa.”

Tuy là Gia Cát Linh Ẩn đoán, nhưng đã khiến cho sắc mặt Hoàng hậu biến đổi, bởi vì đó không phải đoán. Không có khả năng, thủ đoạn bí mật như vậy nó làm sao có thể nhìn thấu chứ? Gia Cát Linh Ẩn, người rốt cục là người hay là yêu? Sao thủ đoạn ỉn như vậy, người vẫn có thể biết được? Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn chằm chằm, trong mắt tràn ngập hoảng sợ, người này, thật là đáng sợ.

Đã bao lâu rồi bà không đụng phải đối thủ như vậy. Chỉ là một nha đầu hơn mười tuổi mà thôi, vì sao mình lại liên tiếp bại trên tay nó!

Nhìn thấy ánh mắt quan sát kĩ lưỡng của Sở Kim Triều, trong lòng Hoàng hậu sững sốt: “Đây... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đạo quan đáng chết, vậy mà có thể đưa đồ giả lừa gạt bản cung.”

“Nương nương, bây giờ có thể chứng minh tượng quan âm này có vấn đề rồi chứ?”

“Thất vương phi, bản cung bị lừa gạt là thật, nhưng chỉ có thể chứng minh tượng quan âm này không được điêu khắc từ bạch ngọc thuần khiết, những thứ khác, có độc hay không cũng không thể chứng minh. Thất vương phi muốn đổ oan cho bản cung sao?” Không màu không mùi, căn bản không thể nào chứng minh, cần chết không buông, người có bản lĩnh so với ta sao?

“Rất đơn giản, chỉ cần tìm một vài con gì đó đặt chung với những mảnh vỡ này, dưới tình huống không có thứ bên ngoài tác động, xem sẽ xảy ra chuyện gì là biết ngay thôi.” Không màu không mùi sẽ không có cách để kiểm chứng sao?

“Hoàng thượng...” Trong lòng Hoàng hậu chùn xuống, vừa rồi quá mức nóng vội, thế nào cũng không ngờ đến cách này, “Chứng minh một chút cũng tốt, nếu thật sự tượng quan âm này có vấn đề, bản cung nhất định hủy đi đạo quán kia, bắt đạo trưởng nghiêm hình tra khảo, làm chủ cho Lưu Vân cùng Cẩm Vân!”

Gia Cát Linh Ẩn nhú mày lại, thật đúng là giáo hoạt, đem nước bẩn hắt hết lên người đạo quán kia.

“Thần nữ chỉ muốn chứng minh mình không hạ độc Lưu Vân cùng Cẩm Vân, chuyện còn lại xin nương nương minh xét!”

“Được rồi, chuyện này là bản cung hiểu lầm người!”

“Hoàng hậu, trăm hy vọng sau này hậu phải làm gương tốt, không được hồ ngôn loạn ngữ, nếu trăm nhất thời hồ đồ, hạ chỉ để Thiên nhi hưu Tam nha đầu, hậu quả này không phải hậu có thể gánh các được!”

“Vâng, thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp nhất định sẽ điều tra ra chân tướng, cho Thất vương phi một câu trả lời rõ ràng!”

“Các người đều lui ra đi!”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Sau khi tất cả mọi người lui ra, trong điện chỉ còn lại Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu.

Thấy vẻ mặt ông mệt mỏi, Hoàng hậu vươn tay ra, lại dừng giữa chừng: “Hoàng thượng mệt sao? Thần thiếp đỡ người đi nghỉ nhé!”

“Không cần!” Sắc mặt Sở Kim Triều lạnh lùng, “Trăm sợ Hoàng hậu hạ độc với trăm! Hoàng hậu, Thiên nhi lớn lên dưới sự chăm sóc của nàng, trăm nghĩ rằng nàng đối với nó ít nhất cũng có vài phần tình cảm mẫu tử...”

“Hoàng thượng...” Nghe lời nói ấy, Hoàng hậu thất kinh, “Người tin tưởng thần thiếp, thần thiếp luôn xem mấy đứa chúng như con ruột, chuyện này thực sự không liên quan đến thần thiếp! Là do đạo trưởng mà thần thiếp đã nhắc tới!”

“Bốp!” Một tiếng giòn vang.

Hoàng hậu chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát, một lúc lâu sau bà mới có phản ứng lại, Hoàng thượng đánh bà. Là vì nha đầu thối kia mà Hoàng thượng cho bà một cái tát!

“Ở trước mặt trăm còn dám ngụy biện sao! Đây là lần cảnh cáo cuối cùng của trăm, nếu có lần sau người nên biết là có hậu quả gì!”

“Thần thiếp biết sai rồi! Hoàng thượng, người đừng tức giận mà ảnh hưởng đến long thể, thần thiếp phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị thức ăn, người ở lại đây dùng bữa rồi hẵng đi!”

“Hừ! Đồ ăn của Hoàng hậu trăm thật không dám ăn! Gần đây đến Dịch Khôn Cung này của người đều chỉ có cải vã, vẫn là đến chỗ của Thần phi là thanh tịnh nhất!”

Sở Kim Triều không kiên nhẫn vung tay áo bào lên, khởi giá đi về phía tấm cung của Thần phi.

Trên mặt còn cảm giác nóng rát đau đớn, Hoàng hậu xoa má, “Ninh Hạ, lấy gương đến đây cho bản cung!”

Năm ngón tay thật dài hằn rõ trên mặt, má trái đã sưng lên đỏ ửng. Gia Cát Linh Ẩn, Hoàng thượng chưa bao giờ đối xử với ta như vậy, một cái tát này bản cung sẽ ghi nhớ lên đầu người, người nhớ kỹ cho ta, ngày sau ta nhất định sẽ trả lại cho người gấp trăm gấp ngàn lần!

“Nương nương, Thái tử điện hạ tới.” Tiêu Ôn tiến vào thông báo.

“Truyền!”

Sở Lăng Dực nhìn mặt Hoàng hậu, ngăn người: “Mẫu hậu, sao lại thế này? Vừa rồi con nhìn thấy phụ hoàng nổi giận dùng dùng rồi đi, mẫu hậu khiến người tức giận sao?”

“Còn không phải bởi vì con sao!” Hoàng hậu quát, “Vì củng cố địa vị của con, bản cung đã nghĩ đến hết tất cả các biện pháp, con lại tuyệt không sót ruột! Sở Lăng Hiên cùng Sở Lăng Thiên cầm trọng binh trong tay, đối với con là uy hiếp rất lớn.”

“Mẫu hậu không biết sao? Quyền thống lĩnh cấm quân rất nhanh thôi sẽ giao cho tướng quân Như Phong!”

“Cái gì? Vậy thế lực của Thất vương phủ chẳng phải sẽ lớn hơn nữa hay sao?”

“Mẫu hậu, con thấy cũng không hẳn thế!” Trong mắt Sở Lăng Dực phát ra ánh sáng, “Người đã quên chuyện của Cẩm Phàm cùng tướng quân Như Phong sao? Cẩm Phàm chính là người của Trần gia, con thấy chúng ta rất có hy vọng kéo Gia Cát Như Phong về phía bên này.”

Hoàng hậu không thể tin được nhìn Sở Lăng Dực, nếu như là trước kia, y nhất định sẽ giảng giải một đồng đạo lý với bà, nhưng mà hôm nay, coi như đã thay đổi rất nhiều.

“Con rốt cục cũng thông suốt rồi! Một khi đã như vậy, bản cung sẽ mau chóng tứ hôn cho chúng nó rồi thu xếp để thành hôn! Cho Gia Cát Như Phong lợi ích quan trọng như vậy, thật ra cấm quân lại nằm trong tay của con. Dực nhi, con rốt cục cũng khiến bản cung yên tâm rồi.”

Khóe miệng Sở Lăng Dực nhếch lên, cười lạnh lùng, “Đối với thứ gì thuộc về mình, con là người sợ mất đi hơn bất kỳ ai!”

Nhìn thấy ánh sáng trong mắt y, Hoàng hậu âm thầm vui vẻ. Đứa con này rốt cục cũng không phụ khổ tâm của bà. Y so với bà càng biết chịu đựng hơn.

“Tiểu thư.” Mộc Tê đuổi kịp Gia Cát Linh Ẩn, “Vừa rồi làm muội sợ muốn chết!”

“Còn gọi ta là tiểu thư?” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười.

“Thất... Thất tẩu, thật đúng là không quen. Không thể tưởng tượng được Hoàng hậu nương nương tàn nhẫn như thế.”

“Cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Mộc Tê le lưỡi, hạ giọng, “Trước kia, muội chỉ cho rằng chỉ cần ở bên Cửu điện hạ là tốt rồi, không nghĩ tới phải đối mặt với nhiều chuyện như vậy. Tình huống của tẩu so với muội hẳn là căng thẳng hơn nhiều?”

“Sao vậy? Muội cũng gặp chuyện phiền phức?”

“Không sao, muội có thể tự mình xử lý tốt.”

“Linh nhi, đã lâu không gặp!” Hai người đang trò chuyện thấy Trần Cẩm Phàm bước nhanh tới, “Cửu vương phi cũng ở đây.”

“Thỉnh an Quận chúa, tiểu... Thất tẩu, muội đi trước, hai người cứ trò chuyện đi.”

“Cửu vương phi đa lễ, ta không nhận nổi.” Trần Cẩm Phàm cười, “Linh nhi, muội có tin tức của Đại ca không? Ta muốn tìm huynh ấy.”

Gia Cát Linh Ẩn khẽ nhú mày, nghĩ đến thương thế của Như Phong không đáng ngại, vẫn nên để cho nàng biết mới thỏa đáng: “Cẩm Phàm tỷ tỷ theo muội đến Thất vương phủ đi, muội có kinh hỷ cho tỷ đây!”

“Cái gì vậy?”

“Tỷ đi thì biết.”

Như Phong vừa thay thuốc, trong tay cầm một chiếc khăn, đặt lên mũi tham lam hít vào. Đó là của Trần Cẩm Phàm tặng y, y vẫn mang ở trên người, lúc gặp phải tình cảnh nguy hiểm y cũng che chở nó, bởi vì trên đó có mùi hương của nàng.

Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, trong lòng y bỗng nhiên trở nên kinh hoảng, có thể là nàng hay không?

“Đại ca, đỡ hơn nhiều không?”

Trong mắt Như Phong hiện lên một tia thất vọng: “Linh nhi sao, ta tốt hơn nhiều rồi.”

“Đại ca tưởng là Cẩm Phàm tỷ tỷ sao?”

“Ta... Nàng sẽ không tới.”

“Như Phong đại ca!” Trần Cẩm Phàm đi ra từ sau lưng Gia Cát Linh Ẩn.

“Phàm nhi!”

Nhìn thấy người trước mắt, Như Phong cố gắng đứng lên, trước ngực lại ứa máu.

Hết chương 247

248. Chương 248: Để Thiếp Hầu Hạ Người Đi

“Chàng bị thương?” Trần Cẩm Phàm chạy đến, nhìn thấy y ứa máu, nước mắt chực trào, tay run rẩy chạm vào băng gạc, “Là ai? Là ai làm chàng bị thương?”

“Nha đầu ngốc, ta không sao.” Như Phong vuốt tóc nàng, nhẹ giọng dỗ dành, y ngẩng đầu liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, còn đứng ở đây làm gì?

Gia Cát Linh Ẩn rùng mình, chớp chớp mắt lại với y rồi rón rén lui ra ngoài! Có người thấy thê tử là quên mất muội muội.

Ra khỏi phòng Như Phong, nàng lại thăm Kinh Phong và Phá Trận, thương thế của hai người tương đối khá hơn, đã khép miệng hơn phân nửa.

Lúc dùng cơm trưa, Trần Cẩm Phàm mới từ phòng của Như Phong đi ra. Nhìn thấy làn môi hơi sưng đỏ của nàng, Nguyệt Lan tò mò hỏi: “Quận chúa Cẩm Phàm, môi người bị sao vậy? Có phải bị con gì cắn không?”

Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu cười khẽ.

Mặt Trần Cẩm Phàm đỏ bừng, “Hình như bị muỗi đốt, vào thu rồi, sao lại còn có muỗi.” Nhớ đến nụ hôn mãnh liệt làm người ta ngạt thở của Như Phong, nàng không khỏi đỏ mặt tim đập.

“Nguyệt Lan, đi đốt một ít hương xua côn trùng trong phòng tướng quân đi.” Gia Cát Linh Ẩn cố tình giải vây cho nàng.

“Đạ, tiểu thư.” Nguyệt Lan nhìn chăm chăm vết đỏ sậm như ản như hiện trên cổ Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư, cổ của người có phải cũng bị muỗi đốt đúng không? Đêm nay nô tỳ cũng sẽ đốt một ít hương xua côn trùng trong phòng của người và vương gia.”

“Khụ khụ!” Gia Cát Linh Ẩn ngồi ngay ngắn lại, “Ừm.”

Thấy bộ dạng ngượng ngùng của nàng, Trần Cẩm Phàm cũng không vạch trần, nha đầu thối, ai bảo muỗi giễu cợt ta, “Linh nhi, con muỗi chích cổ của muội nhất định lớn lắm nhỉ?”

Gia Cát Linh Ẩn kéo y phục che lại, “Có lẽ vậy. Cẩm Phàm tỷ tỷ, mau ăn đi!” Sở Lăng Thiên, chàng là tên khốn!

Con nước xong, Trần Cẩm Phàm kéo Gia Cát Linh Ẩn đến chùa miếu tạ lễ, nói rằng nàng từng cầu bình an cho Như Phong với bồ tát, tuy rằng không bình an lắm, nhưng cũng may là người đã trở về, nên nhất định phải đi tạ lễ.

Ngôi chùa ở ngoại thành Ngân Đô mười dặm, nếu đi, e rằng hôm nay không về được. Nhưng lại không muốn từ chối nàng, Gia Cát Linh Ẩn căn dặn Ứng tổng quản một hồi, liền cùng Trần Cẩm Phàm đi khỏi.

Hai người đi rồi, Như Nguyệt từ một bên đi tới, hôm nay Gia Cát Linh Ẩn không về, vậy chính mình còn có cơ hội. Nàng gọi thị nữ đến, đi lĩnh hương xông mà thường ngày vương phi nương nương hay dùng.

Màn đêm buông xuống, Gia Cát Linh Ẩn quả nhiên không trở về, Như Nguyệt tắm nước hoa hồng, lại cố ý chọn bộ y phục mỏng manh như ản như hiện, đi về hướng phòng ngủ của Sở Lăng Thiên. Nàng đang định đẩy cửa ra, lại bị người khác gọi lại.

“Trắc phi nương nương, phòng của vương gia, người không thể vào!” Ứng tổng quản nói.

“Gi?” Như Nguyệt cao giọng, “Vì sao Tam tỷ có thể tự ý ra vào?”

“Chuyện này...” Ứng tổng quản ra chiều khó xử, “Đây là mệnh lệnh của vương gia.”

Như Nguyệt rút tay về, “Được rồi, đa tạ Ứng tổng quản đã nhắc nhở, người lui xuống trước đi.”

Thấy Ứng tổng quản vẫn đứng yên không nhúc nhích, giây lát, nàng mới hiểu ra, ông là đang giám thị nàng, muốn nhìn nàng rời khỏi. Nàng lạnh lùng cười, cũng rời đi, nhưng không đi quá xa.

Bóng lưng Ứng tổng quản mất hút trong màn đêm, nàng lại quay trở về, không ai thấy, nàng lập tức lên vào, thối tất nền trong phòng, nằm lên giường của y.

Đêm khuya, rốt cục cũng nghe được tiếng đẩy cửa vào phòng. Như Nguyệt túm chặt chăn, vừa hồi hộp vừa hưng phấn, qua đêm nay, bản thân có thể trở thành nữ nhân của chàng rồi.

Trong bóng đêm, thân hình cao lớn chậm rãi đến gần. Hơi thở của nàng ngày càng dồn dập, nàng cảm nhận thấy hơi thở nam nhân càng lúc càng gần, bàn tay ấm nóng đặt bên sườn của nàng, nàng không nhìn được mà co giật.

“Còn chưa ngủ à?” Là sự quan tâm dịu dàng của y, đáng tiếc, sự quan tâm này không phải dành cho nàng.

Lo lắng nói chuyện sẽ bại lộ thân phận, Như Nguyệt chỉ khẽ ừm một tiếng, vươn tay choàng qua cổ y, hôn tới.

“Người là ai?” Ngay tại thời điểm sắp đạt được, Sở Lăng Thiên đột nhiên hỏi.

“Điện hạ, thiếp là Như Nguyệt!” Dứt khoát thừa nhận, “Đêm nay Tam tỷ không về, để thiếp hầu hạ người nhé!”

“Cút ra ngoài!” Sở Lăng Thiên gỡ tay nàng ra.

“Điện hạ...” Như Nguyệt thuận tay xé một cái, y phục rơi xuống, bộ ngực trắng ngần suýt nữa làm mù hai mắt của Sở Lăng Thiên.

“Ra ngoài ngay!”

“Ai đang ở trong? Đừng cử động!” Một tiếng nói vang lên trong phòng, theo sau là tiếng đi vào, thấp nện lên, Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy một màn như vậy.

Cơ thể Sở Lăng Thiên còn chống đỡ phía trên Như Nguyệt, Như Nguyệt lộ bộ ngực sữa, hai tay thì đang quần lấy cổ của Sở Lăng Thiên.

“Tam tỷ, không phải tỷ nói không về à? Cho nên muội đến hầu hạ điện hạ.” Lời nói lập lờ thốt ra.

“Gia Cát Như Nguyệt, ngay bây giờ, liền lập tức, buông nam nhân của ta ra, che lại thứ làm người ta ghê tởm kia, rút khỏi phòng ta ngay!”

“Điện hạ...” Như Nguyệt ưỡn người lên, bắt gặp sắc mặt u ám của Sở Lăng Thiên.

“Cút!” Sở Lăng Thiên chỉ nói một chữ, thấy nàng không chịu động đậy, trực tiếp nhấc nàng ra khỏi giường, định ném thẳng xuống đất.

Lúc này Như Nguyệt mới sợ hãi, nàng lập tức dùng xiêm y bao lấy thân thể, “Điện hạ, ả ấy có gì tốt? Gia Cát Linh Ẩn, người nhớ kỹ cho ta!”

“Linh nhi, nàng nghe ta giải thích đã!” Sở Lăng Thiên nhíu mày, “Ta không có làm gì nàng ấy...”

“Sở Lăng Thiên, mau chóng đổi giường! Ta ngửi thấy mùi lẳng lơ trên đó, có chút nhạy cảm!”

“Được, nương tử!” Sở Lăng Thiên thở phào, vẫn là nương tử hiền lành thấu hiểu.

Gia Cát Linh Ẩn ra khỏi phòng, nhìn về phía viện của Như Nguyệt. Nể tình tỷ muội, nàng định thả cho nàng ta một con đường, không ngờ nàng ta còn dám mơ tưởng đến Sở Lăng Thiên, vậy thì đừng trách nàng. Tình tỷ muội ở trong lòng Như Nguyệt, hoàn toàn không có.

Hạ nhân trong vương phủ đến thay giường ngay, trải tấm lót giường mới, Gia Cát Linh Ẩn mới nằm xuống.

“Nương tử...” Sở Lăng Thiên đi tới giường, tuy rằng y không làm gì, nhưng lại bất giác thấy có lỗi.

“Nếu ta không về, có phải đã bị ả cám dỗ mất rồi không? Hà?”

“Ta đã bảo ả cút đi rồi!” Sở Lăng Thiên cúi xuống nhìn nữ nhân đang thở hổn hển vì giận, lập tức hôn nàng. Nụ hôn mãnh liệt.

Nếu không phải sợ nàng bị ngạt thở, y thật sự rất muốn hôn nàng đến tận sáng mai.

“Ngày mai, ta sẽ tổng cổ trắc phi cùng hai thị thiếp của chàng ra khỏi phủ.” Gia Cát Linh Ẩn sợ y lại tập kích, lấy tay chống đỡ mặt y.

“Phải sớm làm vậy rồi.”

“Còn nhớ tượng quan âm tổng tử Hoàng hậu ban cho ta không?”

“Nhớ chứ, có vấn đề gì?”

“Không có gì, bị ta đập nát mà thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn không muốn nhiều lời để tránh y lo lắng. Như Nguyệt, Lưu Vân và Cẩm Vân cũng không thể tiếp tục giữ lại nữa.

Hôm sau, Như Nguyệt làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, theo thường lệ đến vấn an Gia Cát Linh Ẩn. Bản thân từ khi nào lại trở nên vô liêm sỉ như thế, có lẽ là bắt đầu từ lúc phải nịnh bợ Đại phu nhân, có lẽ bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy Sở Lăng Thiên, có lẽ bắt đầu từ lúc bán đứng Như Sương.

Đều là thứ nữ, tại sao cảnh ngộ lại bất đồng? Kẻ mạnh hiếp yếu, chỉ có người đủ ác mới có thể tiếp tục sinh tồn. Có lẽ, đây là cơ hội cuối cùng của nàng.

“Trắc phi tỷ tỷ, đang nghĩ ngợi gì vậy?” Lưu Vân đi ngang qua, thấy nàng mặt cau mày có, tò mò hỏi.

“Không... Không có gì. Có chuyện này, không biết ta có nên nói với các muội không.”

“Chuyện gì?” Lưu Vân bị khơi dậy lòng hiếu kỳ, hỏi, “Tỷ tỷ mau nói đi.”

Như Nguyệt quay đầu nhìn Gia Cát Linh Ẩn ở cách đó không xa, sắc mặt khó xử, “Đến viện của các muội rồi nói.”

“Đi.”

Trở lại viện, chưa kịp ngồi xuống, Lưu Vân đã lôi kéo Như Nguyệt, “Tỷ tỷ, có phải chuyện về vương phi không?”

“Ừ.” Như Nguyệt gật đầu, cười xớt xà, “Chuyện này vốn không muốn nói với các muội, nhưng ta thật sự nuốt không trôi cục tức này. Dựa vào cái gì mà một mình tỷ ấy độc chiếm điện hạ, điện hạ ngay cả liếc mắt cũng chẳng thèm ngoảnh chúng ta lấy một cái. Ngày nào tỷ ấy còn ở đây, chúng ta sẽ không có bất cứ cơ hội nào.”

“Có phải... điện hạ rất ghét chúng ta không?”

“Có nam nhân nào không tam thê tứ thiếp, có nam nhân nào có người ngồi trong lòng mà tim không loạn chứ? Hôm qua ta mới biết được, điện hạ không chạm vào chúng ta là do có nỗi khổ. Trong tay vương phi nắm nhược điểm của vương gia, cho nên không thể không bị tỷ ấy quản thúc. Vương gia âm thầm bảo ta diệt trừ tỷ ấy, ta thấy hai muội là người biết vô công, mới đến tìm hai muội!”

“Diệt... Diệt trừ vương phi?” Cẩm Vân dừng một chút, tuy rằng Hoàng hậu cũng có bày mưu tính kế như vậy, không ngờ Thất điện hạ cũng muốn diệt trừ Vương phi? Chẳng lẽ điện hạ đối xử tốt với vương phi, đều là giả bộ?

“Điện hạ cũng chỉ là bất đắc dĩ! Hôm qua điện hạ vốn muốn đến viện của Cẩm Vân, lại bị vương phi ép trở về. Nếu các muội có thể giúp điện hạ diệt trừ mối họa lớn trong lòng này, điện hạ nhất định sẽ đối tốt với các muội gấp bội! Vương gia nói, ai có thể diệt trừ tỷ ấy, liền sắc phong người đó làm chính phi!”

“Vậy ư? Nếu vậy thì nữ nhân kia cũng quá ghê gớm rồi! Dám cưỡng ép vương gia! Tỷ tỷ, nếu tỷ không nói cho các muội biết, không biết vương gia còn bị ả uy hiếp bao lâu!”

“Mấy hôm nay, hai thủ vệ đi theo tỷ ấy đều bị thương, là cơ hội tốt. Chỉ cần diệt trừ tỷ ấy, vị trí chính phi kia là của các muội rồi!”

Lưu Vân và Cẩm Vân liếc nhau, các nàng không có sức chống trả lại Sở Lăng Thiên, nhưng đối phó với Gia Cát Linh Ẩn tay không tác sát, lại thật dễ dàng.

Trong lòng Như Nguyệt cười lạnh, hai đứa ngu xuẩn, cực kỳ ngốc nghếch, đi đi, mau giết ả tiện nhân kia!

“Tỷ tỷ yên tâm, các muội nhất định sẽ giúp điện hạ diệt trừ ả!”

“Vương phi quỷ kế đa đoan, các muội phải cẩn thận!”

Kinh Phong ngồi trên mái ngói phòng của Lưu Vân, lập tức trở về bẩm báo chuyện hẩn nghe được với Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn dờ khóc dờ cười, vương gia bị nàng cưỡng ép? Khổ cho Như Nguyệt nghĩ ra kế sách vụng về như vậy rồi, vậy mà Lưu Vân và Cẩm Vân cũng tin? Xem ra, lần này Như Nguyệt muốn dồn nàng vào chỗ chết. Tốt lắm!

“Tiểu thư, bây giờ nên làm gì?” Kinh Phong hỏi, thương thế trên cánh tay y còn chưa khỏi hẳn, nhưng đối phó với hai nữ nhân kia vẫn không thành vấn đề.

“Người đi mời Trắc phi đến hậu viện.”

“Dạ, tiểu thư.”

Gia Cát Linh Ẩn ngồi trong đình nghỉ chân ở hậu viện, không lòng dạ thưởng thức cảnh đẹp. Nghe thấy tiếng bước chân thong thả, nàng quay đầu, “Như Nguyệt, người đến rồi?”

“Tam tỷ, tìm ta đến có chuyện gì?”

“À, không có gì.” Gia Cát Linh Ẩn nhấp ngụm trà, “Ta chỉ muốn hỏi thử Tứ muội, vương gia có nhược điểm gì bị ta nắm trong tay vậy?”

Trong lòng Như Nguyệt sững sốt, sắc mặt tái đi, “Tam tỷ... Ta... Ta chỉ nói đùa với các nàng ấy thôi.”

“Đùa à? Hiện giờ Lưu Vân và Cẩm Vân nhất định là đang lau kiếm rồi?”

“Tam tỷ, ta thực sự không phải cố ý, chỉ là nhất thời quá tức giận, mới nói vậy thôi.”

“Như Nguyệt à...” Gia Cát Linh Ẩn nghiêm mặt, “Ta mới vừa hồi phủ, người liền muốn đẩy ta xuống hồ, sau đó đủ thứ chuyện, ta không muốn nhắc lại! Ta giữ người lại trong Thất vương phủ, ít ra người không cần màn trời chiếu đất, tại sao còn không biết chừng mực?”

“Ta... Ta thực sự biết sai rồi, Tam tỷ tha cho ta lần này đi.”

“Ta đã tha cho người bao nhiêu lần rồi? Người tuyệt đối, tuyệt đối không nên động lòng với Thất gia!”

Hết chương 248

249. Chương 249: Hai Hổ Tranh Chấp

“Thích một người là sai sao?”

“Thích một người không sai, sai chính là làm chuyện người không nên làm!” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, “Như Nguyệt, lần này người muốn lấy mạng của ta, đừng trách ta không để ý đến tình cảm tỷ muội!”

“Người...” Cẩm thấy được ác ý của nàng, Như Nguyệt lui về sau vài bước, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, “Người muốn giết ta? Gia Cát Linh Ẩn, người là tiện nhân độc ác, nhất định sẽ gặp báo ứng! Cứu...”

Kinh Phong bỗng nhiên xuất hiện, điểm vào huyệt tâm của Như Nguyệt, khiêng nàng vào trong đình.

“Kinh Phong, người xoay người sang chỗ khác!”

Gia Cát Linh Ẩn cởi áo choàng, tráo đổi với Như Nguyệt, sau đó đặt nàng ta ngồi trên ghế đá.

Biết được ý đồ của nàng, Như Nguyệt sợ hãi không thôi, thân thể kịch liệt run rẩy, nhưng động cũng không động được. Trong mắt tràn đầy nước mắt, đáng thương mà nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

“Đừng nhìn ta như vậy, nước mắt của người chẳng đáng tiền! Sớm biết có ngày hôm nay lúc trước hà tất phải làm? Xuống dưới kia gặp Gia Cát Hồng Nhan, thay ta gửi lời hỏi thăm đến tỷ ấy! Kinh Phong, chúng ta đi!”

Hai người cũng không đi xa mà là đi đến một chỗ kín đáo, núp vào.

Quả nhiên, không lâu sau đó chỉ thấy Lưu Vân cùng Cẩm Vân lén lút đi vào hậu viện, trong tay hai người cầm hai thanh kiếm sáng loáng. Nhìn thấy ‘Vương phi’ ngồi trong đình, không chút nghĩ ngợi liền một kiếm đâm tới.

“Xoẹt!” Hai thanh kiếm đồng thời xuyên qua thân thể Như Nguyệt.

Máu tươi phun tung tóe lên người hai người, hai người cười đắc ý.

“Vương phi nương nương, xin lỗi, người muốn người chết nhiều lắm.” Lưu Vân nói.

“Đúng vậy, người dựa vào cái gì mà độc chiếm sủng ái của Vương gia?”

“Chỉ bằng ta là Vương phi!” Phía sau hai người đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn, “Lưu Vân, Cẩm Vân sát hại Trắc phi nương nương, bắt lại cho ta”

“Vương phi...” Lưu Vân xoay người, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn đang đi về phía mình, “Người... Người không phải đã...”

“Bịch!” Thi thể Như Nguyệt ngã xuống đất, các nàng mới nhìn rõ khuôn mặt của người nọ, hóa ra là Trắc phi! Trắc phi vì sao lại mặc quần áo của Vương phi?

“Ta vẫn chưa chết, không cần phải sợ!”

Ứng tổng quản trối hai người lại, “Nương nương, xử trí hai người này như thế nào?”

“Nếu là người Hoàng hậu nương nương ban cho Thất gia, vậy thì cứ giao cho nương nương xử lý, tránh để ta phá hoại thanh danh của mình. Ứng tổng quản, làm phiền người đưa hai ả vào trong cung. Trắc phi nương nương ngoài ý muốn gặp chuyện bỏ mình, an táng cho thật tốt!”

“Dạ, nương nương!”

Lưu Vân cùng Cẩm Vân bị đưa đến Dịch Khôn Cung, Hoàng hậu để che đậy cho bản thân mình liền hạ chỉ ban chết cho hai người kia. Ra tay với Thất vương phủ đúng là rất khó.

Mấy hạ nhân mang thi thể Như Nguyệt đến linh đường, Gia Cát Linh Ẩn xa xa đứng nhìn, trong mắt mang theo tia sáng. Vốn là tỷ muội ruột thịt, há tất phải đau đến sứt đầu mẻ trán như vậy.

“Linh nhi, sao vậy?”

Quay đầu lại nhìn Như Phong, trên mặt nàng hiện lên lo lắng: “Đại ca, sao lại rời giường? Không vào nghỉ ngơi cho tốt đi?”

“Ta muốn hít thở không khí cho nên ra ngoài một chút. Linh nhi có tâm sự?”

“Đại ca...” Gia Cát Linh Ẩn thở dài, chỉ vào cổ thi thể kia, “Đó là Như Nguyệt, Như Nguyệt đã chết. Nó muốn giết muội... Đại ca, huynh trách muội không?”

“Linh nhi, muội chịu khổ rồi.” Như Phong cái gì cũng không nói, yên lặng cùng nàng tiếp nhận mọi chuyện. Nếu không phải Như Nguyệt không biết thu liễm thì muội muội nhất định sẽ không xuống tay với muội ấy.

Đối với biến cố của phủ Thừa tướng, hẳn là nàng có cảm xúc lớn nhất.

Gia Cát Linh Ẩn đi vào trong thư phòng, mơ mơ màng màng mà tựa vào ghế ngủ trong chốc lát.

“Cốc cốc!” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Tĩnh lại, nàng xoa đầu có hơi đau nhức, “Vào đi.”

A Cần bưng một chén cháo, “Vương phi, người không dùng bữa tối, ăn ít cháo đi.”

“Để đó đi, lát nữa ta ăn.”

Thấy A Cần còn chưa đi, Gia Cát Linh Ẩn nhìn bà, “A Cần, còn có việc gì?”

A Cần dừng một chút, “Không... Có... Vương phi, nô tỳ muốn nói với người, nhưng không chắc chắn là có thật hay không.”

“Chuyện gì?”

“Về Tĩnh quý phi.”

“Tĩnh quý phi?” Mẹ đẻ của Sở Lăng Thiên? Nàng lập tức ngồi thẳng dậy.

A Cần nhìn ra ngoài, đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, nhỏ giọng nói, “Có thể Tĩnh quý phi không phải bị bệnh mà chết.”

“Nói rõ xem nào!”

“Khi đó nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ, phụ trách việc mang vật phẩm cho các nương nương. Có một lần mang trâm cài đến cho Chu quý phi, vô tình nghe được đoạn đối thoại của Chu quý phi cùng Chu Thừa tướng. Chu quý phi nói: Nếu ả ta đã chết thì không cần giữ lại Liên Thương Tĩnh nữa. Chu Thừa tướng nói: Để cho ả sống thêm hai ngày nữa thì giết ả. Nô tỳ nghe được liền mau chóng lui ra ngoài.”

“Lúc nô tỳ trở về đã suy nghĩ rất nhiều, có chỗ nào đó không thích hợp. Sau đó nô tỳ mới nghĩ ra, Tĩnh quý phi đã qua đời được nửa tháng, nhưng mà nghe ý tứ của bọn họ thì rõ ràng là quý phi còn sống.”

“Đã chết, còn sống?” Gia Cát Linh Ẩn nắm lấy chỗ máu chót, “Cũng chính là Tĩnh quý phi thực sự chết trong tay Chu quý phi cùng Chu Thừa tướng? Vậy Tĩnh quý phi đã chết kia là như thế nào?”

“Đây cũng là chỗ mà nô tỳ nghi hoặc, thời điểm nhập liệm nô tỳ cũng ở đó, nằm trong quan tài kính rõ ràng là Tĩnh quý phi.”

“Ta biết rồi, A Cần, cảm ơn người đã nói cho ta biết chuyện này.”

“Vương phi nương nương cứu nô tỳ một mạng, chuyện này có là gì đâu. Nhưng mà không biết có giúp được người chuyện gì không.”

“Ừ, chuyện này ta sẽ điều tra cẩn thận, người còn có chuyện khác sao?”

“Tiện thể Lão Liên bảo nô tỳ nhắc lại, nói rằng cha con Chu gia đã nhiều ngày nay vào trong cung. Còn có Hoàng thượng hình như có ý tứ hôn cho tướng quân Như Phong cùng Quận chúa.”

“Tứ hôn?” Tin tức tốt như thế, “Hoàng hậu nương nương không phản đối sao?”

“Là do Hoàng hậu nương nương đề nghị. Nô tỳ thấy chuyện vui của tướng quân Như Phong sắp tới rồi.”

“Ta biết rồi, có tin tức gì lập tức đến nói cho ta biết.”

“Vâng, Vương phi nương nương, không còn chuyện gì nữa thì nô tỳ xin cáo lui.”

“Ừ, người lui xuống đi.”

Gia Cát Linh Ẩn có chút dăm chiêu ăn cháo, cái chết của Tĩnh quý phi chẳng lẽ không đơn giản như vậy? Nếu theo như lời A Cần nói, trong đó có âm mưu của người khác. Chu quý phi, Chu Thừa tướng...

Thần cung, chẳng hiểu vì sao tìm Chu quý phi cứ đập thành thịch.

“Nương nương, Thừa tướng đại nhân cầu kiến.”

“Mời Thừa tướng vào.”

Chu Lâm Quân tiến vào nhìn thấy sắc mặt Chu quý phi có chút không tốt, “Nương nương thấy không khỏe sao?”

“Không sao, cha, tối hôm qua con mơ thấy Liên Thương Tĩnh.”

“Ả ta?” Sắc mặt Chu Lâm Quân thay đổi. “Chẳng qua chỉ là một người chết thôi mà, có gì phải sợ. Không sao đâu.”

“Con giống như cảm thấy được, có chuyện lớn gì đó sắp phát sinh.”

“Người đã chết lâu như vậy rồi còn có thể có chuyện gì? Con đừng dọa chính mình.”

“Hy vọng là như vậy.”

Qua nửa tháng, thương thế của Như Phong đã tốt hơn nhiều liền tiến cung bẩm báo. Kỳ quái chính là Hoàng thượng không hề đề cập đến chuyện cấm quân.

Dịch Khôn Cung, Trần Cẩm Phàm ngồi bên cạnh Hoàng hậu, “Nương nương, truyền Cẩm Phàm tiến cung là có chuyện gì?”

“Đương nhiên là chuyện tốt.” Hoàng hậu cười cười, “Bản cung đã thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn cho con cùng tướng quân Gia Cát Như Phong!”

“Thật.... Thật sao?” Về mặt Trần Cẩm Phàm vui sướng, “Thần nữ cảm tạ nương nương.”

“Nha đầu nhà người, khách khí như vậy làm gì? Chúng ta đều là người một nhà, ta là cô cô của con. Tướng quân Như Phong tuần tú lịch sự, lại là tướng quân anh dũng thiện chiến, cùng con thật đúng là trai tài gái sắc.”

“Đa tạ cô cô.”

“Phàm nhi, cho dù thành thân con cũng không được quên mình là người của Trần gia, vinh quan của Trần gia chính là vinh quang của Thái tử. Cũng giống như vậy, vinh quang của Thái tử thì người Trần gia cần phải sống chết bảo vệ.”

“Phàm nhi cần tuân lời dạy, nhưng mà đại ca Như Phong không phải người Trần gia, cô cô không nên làm khó chàng.” Trần Cẩm Phàm thập phần trí tuệ, nghe qua đã hiểu ý đồ của Hoàng Hậu.

“Con nói lại những lời này với tướng quân Như Phong là được rồi.” Bà tin tưởng Gia Cát Như Phong sẽ không thể ngu ngốc đến mức không rõ tình hình được.

Trần Cẩm Phàm cười lạnh, nàng nguyện ý vì Trần gia mà nỗ lực, nhưng không thể để cho Như Phong hy sinh như vậy được.

Ngày thứ hai, Sở Kim Triều đã xuống chỉ, tứ hôn cho Như Phong cùng Trần Cẩm Phàm. Phủ mới của họ Gia Cát đã xây xong, thương thế của Như Phong cũng tốt hơn nên liền dọn về nhà mới. Phủ Gia Cát Thừa tướng trước kia đã bị cỏ dại mọc um tùm.

Đối với tin tức trong quân, tin tức Sở Lăng Thiên có chút nhanh nhạy hơn. Lúc y hồi phủ, Gia Cát Linh Ẩn liền hỏi y là có tin tức không.

“Chu Nham đã trở lại. Phụ hoàng tạm thời gác lại chuyện này. Người muốn chọn một trong hai người Chu Nham cùng đại ca.”

“Chu Nham?” Chu Lâm quân có đứa con lớn có danh xưng là tiểu chiến thần, danh tiếng ở trong quân gần bằng Sở Lăng Thiên, “Đại ca phải được chức vị này! Nếu Chu Nham nắm giữ cấm quân thì thật là đáng sợ! Thế lực Chu gia càng lúc càng lớn, Hoàng thượng không cố kỵ sao?”

“Chu quý phi vừa mới sinh hạ long tử, được phụ hoàng sủng ái, bà ta nhất định hết sức lợi dụng dịp này.”

“Đại ca đâu?”

“Huynh ấy trở về luyện kiếm.”

“Huynh ấy điên rồi sao? Trên người huynh ấy còn bị thương.”

“Huynh ấy cùng phụ hoàng đánh cuộc với nhau, Chu Nham cùng huynh ấy, ngày mai tỷ thí võ công một trận, ai thắng sẽ đạt được quyền thống lĩnh cấm quân.”

“Đại ca có thương tích.”

“Nhưng đây là cơ hội duy nhất.”

Gia Cát Linh Ẩn im lặng, không biết nói cái gì nữa. Chu Nham võ công cao cường, hơn nữa trên người Như Phong có thương tích, không thể nghi ngờ là Như Phong sẽ thua.

“Hay là, chúng ta có thể đề nghị phụ hoàng ngoài luận võ còn thêm vào tỷ thí khác.”

Đây đúng là suy nghĩ trong lòng Gia Cát Linh Ẩn, nhưng phải nói như thế nào để Hoàng thượng tiếp nhận đề nghị này thì cần phải nghĩ cách, “Chỗ Hoàng thượng giao cho ta.”

Hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn giả trang thành Đại tiểu thư cửa hiệu Linh Thiên tiến cung diện kiến. Sở Kim Triều nhiệt tình khoản đãi nàng, từ trên người nàng ông có thể tìm được cảm giác Gia Cát Linh Ẩn. Ông im lặng nghĩ, nếu Sở Lăng Thiên cũng có thể cưới Đại tiểu thư vào Thất vương phủ thì quá viên mãn. Nhưng mà ngẫm lại, Tam nha đầu là cái bình dấm chua.

“Việc buôn bán của Đại tiểu thư thế nào?”

“Nhờ có Hoàng thượng chiếu cố, không có trở ngại gì. Dân nữ nghe nói hôm nay Chu tướng quân cùng Gia Cát tướng quân sẽ có một trận đấu võ, thật rất chờ mong, hai người đều anh dũng, không biết ai sẽ thắng đây?”

“Không nghĩ tới tin tức truyền đi nhanh như vậy. Hai người bọn họ trầm đều xem trọng, lớp trẻ quả thực khiến trầm rất vừa lòng. Nếu Đại tiểu thư có hứng thú có thể đến xem.”

“Nhất định... Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Đứng đầu một quân chỉ có võ công cao cường e rằng chưa đủ. Hai quả đấm khó địch lại bốn tay, mấy lần đối mặt với quân địch của mình thì cung tên bên mình vẫn có thể ngăn được địch. Có lối suy nghĩ nhạy bén cũng vô cùng quan trọng.”

“Ừ, Đại tiểu thư nói rất có lý, không biết tiểu thư có cao kiến gì?”

250. Chương 250: Thắng Cũng Chẳng Về Vang

“Chỉ bằng thêm tỷ thí khác nữa? Ngựa là phương tiện không thể thiếu trong chiến tranh, chăn nuôi ngựa thể nào thì có thể thấy được sức chiến đấu của quân đội. Dân nữ đề nghị hai người họ có thể đua ngựa, ngựa của mỗi người chia làm ba loại thượng trung hạ, tỷ thí ba hiệp, người thắng thắng hai hiệp thì coi như thắng.”

“Nghe nói trong quân của Nham nhi có một bầy ngựa hãn huyết, cơ hội Như Phong thắng sẽ không lớn.”

“Cho nên cần thử thách thêm trí khôn của họ có nhạy bén không. Thành Đông có một tảng đá lớn, nhiều năm qua, không có người nào có thể cân được sức nặng của nó, chỉ bằng lấy đây làm đề thi thứ ba, xem ai có thể trong thời gian ngắn nhất tính ra được nó nặng bao nhiêu.”

Sở Kim Triều neho mắt, Đại tiểu thư này quả thực thú vị, ra toàn đề khó, nhưng thật sự có thể dùng mấy đề này thử thách Như Phong và Chu Nham. Ông gật gù tán thành, “Vậy làm theo Đại tiểu thư, thêm vào hai cuộc tỷ thí, ai muốn đạt được chức vị này, phải dốc hết bản lĩnh thật sự ra! Thời gian sắp đến rồi, Đại tiểu thư theo trẫm cùng đến lời đài chứ?”

“Dạ, Hoàng thượng, mời.”

Đúng mực, có dũng có mưu, đúng là cực kỳ giống Tam nha đầu.

Lời đài đấu võ được dựng ở trường đua ngựa trong cung, giữa trận doanh của Chu gia, một công tử một thân áo trắng anh tuấn ngồi đó, hấp dẫn không ít ánh mắt của nữ tử.

“Nham ca ca, đã lâu không gặp.” Công chúa Triều Hoa đi đến bên cạnh công tử áo trắng kia, vẻ mặt vui sướng, nâng ngượng nghịu vịn một cái túi tiền bằng gấm, “Tặng cho huynh.”

Chu Nham cười cười, “Đa tạ công chúa.”

“Biểu ca...” Công chúa Triều Hoa thuận thế ngồi xuống bên cạnh hắn, ôm lấy cánh tay hắn, “Người ta đã nói, huynh gọi người ta là Triều Hoa được rồi, gọi công chúa xa cách quá à.”

“À, Triều Hoa.” Trong giọng nói của Chu Nhan hàm chứa vẻ hờ hững.

“Tranh nhi, mọi người xem Triều Hoa và Nham nhi kìa, thật xứng đôi.” Chu quý phi nhìn hai người, nói.

“Nham nhi không thích nữ tử như Triều Hoa đâu.”

“Tranh nhi, mọi người sao vậy chứ?” Chu quý phi trừng mắt liếc Chu Tuyết Tranh.

“Mọi người chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.”

“Hoàng thượng giá lâm!” Liên công công cao giọng hô to, mọi người lập tức quỳ xuống cung nghênh.

“Á tới làm gì?” Chu quý phi nhìn thấy Đại tiểu thư Linh Thiên, sắc mặt trở nên khó coi, “Tranh nhi, mọi người nên hỏi thử Hoàng thượng, có quan hệ gì với á?”

“Quan hệ của tỷ tỷ và Hoàng thượng thân mật hơn, vẫn là tỷ tỷ hỏi đi.” Á là ai có liên quan gì đến mình? Cần gì phải chọc Hoàng thượng không vui.

Ánh mắt Chu Nham rơi vào trên người Đại tiểu thư Linh Thiên đi bên cạnh Sở Kim Triều, khóe miệng hắn hiện lên nụ cười nghiền ngẫm.

“Là Đại tiểu thư của cửa hiệu Linh Thiên, không ngờ tiểu thư ấy cũng đến?”

“Hoàng thượng đích thân dẫn tiểu thư ấy đến, có thể thấy được tầm quan trọng của nàng.”

“Linh Thiên gần đây lại mở thêm rất nhiều cửa hiệu, ngành nghề kinh doanh càng lúc càng rộng.”

Từ nghị luận của người khác, Chu Nham biết được nữ tử này chính là Đại tiểu thư của cửa hiệu Linh Thiên. Cửa hiệu Linh Thiên hẳn đã từng nghe nói, thanh lâu của Chu gia, cũng là bởi vì nó mới bị đóng cửa. Một nữ tử lại làm ăn lớn như vậy, quả thực làm người ta ngạc nhiên không ngờ.

“Biểu ca.” Công chúa Triều Hoa thấy Chu Nham nhìn Đại tiểu thư Linh Thiên không chớp mắt, không khỏi bĩu môi, “Nữ nhân kia có gì mà đẹp, xấu muốn chết!”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Sở Lăng Thiên gật đầu, y liền biết Hoàng thượng đã đồng ý. Vì tránh nghi ngờ, nàng đặc biệt thay đổi thân phận trung lập.

“Hoàng thượng, Nham nhi cùng tướng quân Như Phong đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu chưa?” Chu Lâm Quân đã gấp gấp lắm rồi, ông rất có lòng tin với cháu trai mình, đánh bại Như Phong không thành vấn đề, có thể đạt được quyền thống lĩnh cấm quân, thực lực của Chu gia lại gia tăng không ít, điểm mấu chốt nhất chính là, cấm quân trấn thủ hoàng thành, tới một ngày nào đó đại sự đến, sẽ dễ dàng hơn.

“Trẫm thay đổi chủ ý, tỷ thí từ một trận thành ba trận. Trận đầu là đấu võ; trận thứ hai là đua ngựa, nhìn thử sức ngựa ai chăn nuôi chạy khỏe hơn; trận thứ ba, đấu trí, xem ai có thể trong thời gian ngắn cân được trọng lượng của tảng đá ở Thành Đông kia.” Sở Kim Triều nói.

“Chuyện này... Hoàng thượng, đấu võ và thi đua ngựa thần đều có thể lý giải, nhưng chuyện cân sức nặng của tảng đá, vì thần không hiểu. Tảng đá kia ít nhất cũng mấy ngàn cân, làm thế nào để cân được? Không có cái cân nào lớn như vậy.”

“Dẫn binh đánh giặc, chỉ dựa vào sức mạnh thì sao mà được? Quan trọng nhất là dựa vào cái đầu. Cân như thế nào, để họ tự suy nghĩ, đấu võ trước đi!”

“Dạ, Hoàng thượng.”

Chu Nham và Như Phong cùng lên đài, người bên dưới trầm trồ khen ngợi. Gia Cát Linh Ẩn lo lắng nhìn Như Phong, vết thương của y vừa động một chút đã ứa máu.

“Gia Cát tướng quân, xin chỉ giáo!”

“Chu tướng quân, mời!”

Hai người cúi chào đối phương, rồi rút kiếm của mình ra, đánh trực diện. Cả hai đều là tướng quân được mài giũa trên chiến trường, thế kiếm có phát có thu, tấn công, phòng thủ, ai cũng không áp sát được đối phương.

Cứ như vậy hơn mười hiệp, trước ngực Như Phong thấm máu đỏ tươi một khoảng, nhưng tấn công vẫn không suy giảm, tử thủ nghiêm ngặt, Chu Nham không tìm thấy sơ hở.

“Đại ca Như Phong...” Hai mắt Trần Cẩm Phàm đong đầy nước mắt, ước sao có thể xông lên lôi đài.

Vết máu trước ngực Như Phong lan rộng, nhỏ giọt chảy xuống đất, y lại không chút nào để ý.

“Trên người Gia Cát tướng quân bị thương à?” Sở Kim Triều nhíu mày, “Sao hắn lại không nói với trẫm, trẫm có thể dời lại thời gian tỷ thí.”

“Hoàng thượng, đây chính là Gia Cát Như Phong tự mình tấn thành, thua cũng không phải do người khác.” Chu quý phi nói.

Lòng Gia Cát Linh Ẩn thấp thỏm, nàng hy vọng mau chóng chấm dứt trận đấu này, còn tiếp tục như vậy, vết thương của Như Phong sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Trong mắt Sở Lăng Hiền hiện lên vẻ sắc lạnh, Gia Cát Như Phong, mạng của người lớn thật.

“Tướng quân Như Phong có thương tích trong người, Chu tướng quân có thắng cũng chẳng vẻ vang.”

“Cái gì mà thắng không vẻ vang, đây chính là cạnh tranh công bằng.”

Chu Lâm Quân vượt chòm râu, thương thế của Gia Cát Như Phong không nhẹ, cứ như vậy mà kết thúc mạng sống thì hay quá.

Dần dần, Như Phong rốt cục cũng chống đỡ không nổi, có chút lực bất tòng tâm, Chu Nham nhìn thấy sơ hở, cười lạnh, đâm kiếm đến chỗ bị thương của Như Phong.

“Đình!” Kiếm của hắn đột nhiên bị một kiếm khác ngăn trở, “Thất điện hạ, cũng không hề nói trận tỷ thí này có thể tìm trợ giúp mà.”

“Chu tướng quân, một kiếm này của người xuất ra, chính là đâm thẳng vào tim của Gia Cát tướng quân, tỷ thí thôi mà, không thể lấy mạng người khác.” Đáy mắt Sở Lăng Thiên sáng trong, mới vừa rồi Chu Nham có lòng giết người.

“Thất điện hạ lo lắng nhiều rồi, thần không biết vết thương của Gia Cát tướng quân lại nghiêm trọng như vậy.” Chu Nham thu kiếm, nhún vai.

“Đại ca, nhận thua đi.” Sở Lăng Thiên quay sang Như Phong, “Đại ca có thương tích trong người, không phải đối thủ của hắn. Nếu đại ca gặp bất trắc, Linh nhi sẽ rất đau lòng.”

Như Phong gật đầu, cung tay với Chu Nham, “Ta thua.”

“Gia Cát tướng quân, đa tạ.”

“Trận đầu, Chu tướng quân thắng! Trận tiếp theo, đua ngựa.”

“Nham nhi giỏi quá! Gia Cát Như Phong đúng là không biết lượng sức. Dám khiêu chiến với Nham nhi, quả thực tự rước lấy nhục.” Chu quý phi nhướn đôi mày thanh tú, dương dương tự đắc.

Sở Kim Triều không vui liếc bà một cái, “Không nói chuyện cũng không ai nói nàng câu đâu.”

Chu quý phi không phục nhướn mắt, ngậm miệng lại.

Chu Nham đi đến bên cạnh Như Phong, nhỏ giọng nói: “Gia Cát tướng quân, ngựa của ta đều là ngựa tốt của Tây Vực, tướng quân có thể trực tiếp bỏ cuộc, ta thấy bộ dạng của tướng quân, chống đỡ không được bao lâu nữa nhỉ?”

“Chu tướng quân, chưa đấu đã nhận thua, không phải truyền thống của nhà Gia Cát.”

“Được lắm.” Chu Nham nhếch môi, “Vậy ta sẽ để người thua tâm phục khẩu phục!”

Thái y tiến lên cầm máu cho Như Phong, băng lại vết thương cho y. Cũng may hai trận sau không cần y đích thân so tài, chỉ cần sắp xếp lên kế hoạch là được.

Qua nửa canh giờ, ngựa thi đấu của hai người đều chuẩn bị xong. Mỗi người chọn ra loại thượng đẳng, trung đẳng và hạ đẳng, tuy rằng ngựa của Sở Lăng Thiên là trăm dặm mới tìm được một con, nhưng so với ngựa của Chu Nham, vẫn kém hơn một chút.

“Đại tiểu thư, trận kế tiếp, tiểu thư thấy thế nào?” Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

“Chắc Gia Cát tướng quân sẽ thắng.”

“Hừ!” Chu quý phi hừ lạnh, “Ngựa của Nham nhi tốt hơn của hắn nhiều, bản cung thật muốn nhìn xem, hắn làm thế nào để thắng? Đại tiểu thư, chỉ bằng chúng ta đánh cược đi, nếu Nham Nhi thắng, tiểu thư sẽ cúi đầu nhận lỗi với ngựa của nó, cho đến khi đám ngựa ấy chịu nhận lỗi của tiểu thư mới thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười: “Nếu Gia Cát tướng quân thắng thì sao?”

“Vậy bản cung sẽ đi nhận lỗi với đám ngựa của Gia Cát tướng quân, sao nào?”

“Vâng, một lời đã định!”

“Hoàng thượng, người phải làm chứng nhé, tránh để lát nữa nàng ấy chối!”

Sở Kim Triều gật đầu, “Trăm sẽ làm chứng, ai cũng không được chối!”

Nghe đến tình cảnh một nữ nhân, không ngừng cúi đầu nhận lỗi với bảy ngựa, Chu quý phi không nén được che miệng cười, đúng là rất thú vị! Đại tiểu thư à, người hại thanh lâu của Chu gia bị Hoàng thượng niệm phong, hôm nay sẽ cho người một bài học nho nhỏ.

Chu Nham đích thân vào sân đưa ngựa, thương thế Như Phong quá nặng, không thể vào sân.

“Hoàng thượng, dân nữ khẩn xin được tỵ thí thay Gia Cát tướng quân, được không?” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, thỉnh cầu Sở Kim Triều.

Chu quý phi cười nhạo, chỉ bằng người? Làm sao có thể so bì với Nham nhi?

“Không ngờ Đại tiểu thư lại có lòng can đảm như thế, trăm chuẩn tấu. Nhưng tiểu thư vẫn phải được sự đồng ý của Như Phong mới được.”

“Đa tạ Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Như Phong, “Dân nữ nghe thấy đại danh của tướng quân Như Phong đã lâu, tình nguyện thay tướng quân ứng thí, ý của tướng quân thế nào?”

“Không cần!” Trần Cẩm Phàm ngăn trước mặt Như Phong, cảnh giác nhìn nữ tử trước mặt, “Đại ca Như Phong, để ta giúp chàng!”

“Phàm nhi, đừng làm loạn, muội không biết cưỡi ngựa mà.” Sở Lăng Thiên khuyên nhủ nói, “Đại tiểu thư thân thể quý giá, nhiệm vụ ứng thí này, vẫn là giao cho ta đi.”

Như Phong lạ lùng nhìn nữ tử trước mặt, y và nàng chưa từng gặp gỡ, vì sao lại muốn giúp y? “Vị cô nương này, tại hạ cảm tạ trong lòng, xin tránh đường.”

“Tướng quân bị thương thế này còn vào sân làm sao được?” Gia Cát Linh Ẩn lo lắng, “Ta giúp tướng quân!”

“Không cần!” Trần Cẩm Phàm lạnh lùng nhìn nàng, “Đại ca Như Phong, vẫn là để cho ta đi.”

“Để tiểu thư ấy đi đi.” Sở Lăng Thiên lên tiếng, thấy vẻ kiên định trong mắt nàng, y biết nàng nhất định không chịu thỏa hiệp, y hiểu nàng, muốn làm chút gì đó để vực dậy nhà Gia Cát, đành phải dặn dò nàng cẩn thận.

“Thất ca...” Trần Cẩm Phàm vẻ mặt âm ỉ, trong lòng xót xa, sao ngay cả Thất ca cũng che chở nàng ta?

“Cẩm Phàm, hiện giờ quan trọng nhất là giúp Như Phong thắng được lần này.” Không tiện để lộ thân phận của Gia Cát Linh Ẩn, y đành phải an ủi Trần Cẩm Phàm.

“Đại tiểu thư vào sân giúp Gia Cát Như Phong? Bản tướng quân sẽ không vì nàng là nữ tử mà thủ hạ lưu tình đâu.” Chu Nham cân nhắc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Nàng thay hấn tỵ thí, trong lòng ta rất không vui. Đại tiểu thư, mới vừa rồi lần đầu tiên thấy nàng, ta đã biết, nàng chính là nữ tử mà ta thích.”

“Đó là chuyện của người, chẳng liên quan gì đến ta. Bắt đầu đi!”

251. Chương 251: Chu Tướng Quân, Người Lại Thua Rồi

Chu Nham nhìn con ngựa nàng dắt, so với ngựa hấn mang tới kém rất nhiều, không khỏi cười hỏi, “Đại tiểu thư muốn dùng nó so với ngựa tốt của ta sao?”

“Có vấn đề à?”

“Nham ca ca, các người đang nói gì?” Thấy Chu Nham cùng Đại tiểu thư nói nói cười cười, công chúa Triều Hoa bước nhanh tới, hận không thể đẩy ngã Đại tiểu thư xuống đất, “Người, cách xa Nham ca ca một chút!”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn nàng một cái, xoay người lên ngựa, động tác thành thục, tư thế hiên ngang oai hùng khiến cho không ít người sáng mắt lên. Kiếp trước, Sở Lăng Thiên nam chinh bắc chiến, cưỡi ngựa đối với nàng mà nói là chuyện dễ dàng.

Chu Nham ngừng một lát suy nghĩ, “Đại tiểu thư thân thủ thật tốt, bản tướng quân đối với người càng cảm thấy hứng thú.”

“Đáng tiếc, ta đối với nam nhân xấu không có hứng thú!”

Nam nhân xấu? Chu Nham tự nhận không so được với Sở Lăng Thiên, nhưng mà mỹ nam cũng không tính là nhiều, nữ tử nước Lăng Nguyệt muốn gả cho hắn có thể xếp từ Ngân Đô đến Vinh Thành, ngay cả công chúa Triều Hoa luôn luôn cao ngạo cũng một lòng ái mộ hắn.

“Thế nào, không ai nói với người rằng người rất xấu sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Thực đáng buồn, người vẫn luôn sống trong dối trá.”

“Thú vị, Đại tiểu thư, bản tướng quân đối với người rất có hứng thú!”

Chu Nham thúc ngựa, cùng Gia Cát Linh Ẩn đứng ở vạch xuất phát.

Ngựa thượng đẳng quyết đấu với ngựa thượng đẳng.

“Chuẩn bị, bắt đầu!”

Ngựa của Chu Nham liền xông ra ngoài, rất nhanh đã bỏ lại Gia Cát Linh Ẩn một khoảng khá xa. Ngựa của Gia Cát Linh Ẩn tuy rằng cũng cố gắng chạy rất nhanh, nhưng mà làm thế nào cũng không đuổi kịp Chu Nham.

Chu quý phi cười tươi như hoa, “Nham nhi thắng rồi, Gia Cát Như Phong làm sao có gan tỷ thí cùng Nham nhi.”

Chu Tuyết Tranh gắt gao nhìn phía dưới, không biết vì sao cảm giác đối với Đại tiểu thư Linh thiên khiến nàng bất an.

Công chúa Triều Hoa lén lút lui đến phía sau, tìm một thị vệ, vẻ mặt mắt hứng nói gì đó với hắn. Vẻ mặt thị vệ khó xử, miễn cưỡng gật đầu.

Rất nhanh, ngựa của Chu Nham đã tới đích, Gia Cát Linh Ẩn còn cách hai mươi mấy thước. Nàng không chút hoang mang mà xông qua vạch cuối.

“Ván thứ nhất, Chu tướng quân thắng!”

Ván thứ hai, hai người đối một con ngựa khác. Chu Nham nhìn Gia Cát Linh Ẩn trêu tức, “Đại tiểu thư, thắng nữ nhân đúng là không có cảm giác thành tựu.”

“Phải không? Lần này người sẽ càng không có cảm giác thành tựu, bởi vì người sẽ thua!”

“Ha ha, Đại tiểu thư thực giỏi pha chuyện cười!”

Ngựa trung đẳng đấu với ngựa trung đẳng!

“Chuẩn bị, bắt đầu!”

Hai con ngựa cùng nhau lao khỏi vạch xuất phát. Khoảng cách đầu gần như là cùng cỡi song song. Dần dần, Gia Cát Linh Ẩn chạy lên phía trước, bỏ Chu Nham lại một khoảng.

“Cha!” Chu Nham quát mạnh roi.

“Cha!” Gia Cát Linh Ẩn hung hăng quát một roi vào mông ngựa. Con ngựa bị đau, phóng về phía trước. Tóc đen tung bay, làn váy bay múa, vô số người bị say đắm bởi tư thế oai hùng của nữ tử.

Giữa tiếng thán phục của mọi người, Gia Cát Linh Ẩn dẫn đầu xông qua điểm đích, Chu Nham ảo não theo sát phía sau. Nàng nói đúng, ván này hắn càng không có cảm giác thành tựu.

“Ván thứ hai, Gia Cát tướng quân thắng!”

“Chu tướng quân thua, Đại tiểu thư Linh Thiên cũng thật lợi hại!”

“Đúng vậy, một nữ tử vậy mà có thể thắng tướng quân.”

“Nữ tử không thua đấng nam nhi mà.” Sở Kim Triều vẻ mặt tươi cười, “Đại tiểu thư Linh Thiên cùng Tam nha đầu là những nữ nhân khiến trẫm gặp qua đều khó có thể quên.”

Chu quý phi không phục mà vặn người, có điều chỉ là cái bị thịt mà thôi, “Vừa rồi là Nham nhi sơ ý, nếu không làm sao lại bại bởi một nữ tử chứ.”

“Thua chính là thua.” Sở Kim Triều thấp giọng nói.

Sở Lăng Thiên nhìn nữ nhân của y, bất luận lúc nào, nàng cũng có thể khiến người khác kinh ngạc.

“Thực sự thắng? Nhất định phải cảm ơn Đại tiểu thư.” Vẻ mặt Như Phong kích động. Không biết vì sao Đại tiểu thư Linh Thiên lại mang đến cho y một cảm giác quen thuộc.

“Như Phong đại ca!” Trầm Cẩm Phàm di chân, mùi giấm chua quá nặng, “Để muội đi tạ ơn nàng ta giúp chàng!”

“Phàm nhi ghen sao?” Trong lòng vui rạo rức, “Phàm nhi yên tâm, ta không nhìn trúng nàng ấy đâu.”

“Vậy mà chàng còn nhìn nàng ta chằm chằm!”

“Nàng ấy cũng là giúp ta thôi mà!” Như Phong tỏ vẻ thực vô tội.

Ván thứ ba, ngựa hạ đẳng đấu với ngựa hạ đẳng.

“Đại tiểu thư, một ván này, bản tướng quân sẽ không để cho người thắng.” Chu Nham nói, hẳn nhất định phải thắng trận đấu này, hẳn cũng không có biện pháp cản ra trọng lượng của tảng đá lớn kia.

“Ván trước Chu tướng quân cũng không để cho ta thắng mà.”

Chu Nham quần bách, nữ tử này thông minh hơn, thú vị hơn so với hẳn tướng tượng!

“Chuẩn bị, bắt đầu!”

Ván thứ ba, gần như là lặp lại ván thứ hai. Điểm cuối cùng ngay tại trước mắt, Chu Nham cùng Gia Cát Linh Ẩn kén nhau một chút, hẳn hỗn hển quất dưới thân ngựa, con ngựa tăng tốc độ phóng tới nhanh hơn!

“Cha!” Gia Cát Linh Ẩn quất mạnh mấy roi, con ngựa phóng bán sống bán chết về trước.

Công chúa Triều Hoa nhìn thấy con ngựa của nữ tử lao nhanh, khuôn mặt nàng ta khiến nàng không thoải mái, nàng hận không thể đến trước mặt của nàng ta mà chém mấy đao.

“Bắn tên!” Nàng hùng hổ trừng mắt thị vệ.

“Công chúa...” Ngang nhiên bắn chết Đại tiểu thư Linh Thiên, đây là tội lớn nha!

“Mau bắn tên! Bản công chúa chịu trách nhiệm cho người! Nếu không, bản công chúa sẽ giết người!”

Thị vệ không dám cãi mệnh lệnh, lấp tên, bắn đi, mũi tên lao vút vào không trung.

Gia Cát Linh Ẩn từ xa nhìn thấy mũi tên bay đến, thấp người lật xuống bụng ngựa, mượn lực lui về sau, hung hăng quất roi vào mông ngựa.

Chu Nham cả kinh, lập tức phi thân lên, hai chân đứng trên lưng ngựa, rồi bay đến chỗ nữ tử đang bám dưới bụng ngựa kia.

Vào lúc hắn sắp đón được nàng, một bóng người nhanh hơn đón được nàng trước. Ngựa của Chu Nham điên cuồng lướt ngang qua ba người họ.

“Là ai!” Sở Kim Triều tức giận, “Bắt hung thủ lại cho trẫm!” Mấy thị vệ tiến lên, bắt lấy tên hung thủ táo bạo kia.

“Thân thủ Thất điện hạ thật là nhanh!” Chu Nham quên phải tính khoảng cách, khoảng cách của Sở Lăng Thiên chỉ ít gấp ba lần của hắn.

“Quá khen!”

Nhìn thấy hai con ngựa một trước một sau hướng về điểm cuối, Gia Cát Linh Ẩn nhếch lên khóe miệng, “Chu tướng quân, người lại thua rồi!”

“Ta...”

“Đừng nói là vì người cứu ta mới thua, là nam nhân sẽ không tìm cớ ỉn.”

Chu Nham yên lặng, điều nàng nói là sự thật. Cho dù không có chuyện ngoài ý muốn này hẳn cũng không thắng được, “Nghe nói Thất vương phi mỹ mạo tuyệt thiên hạ, tài nghệ vô song, Thất điện hạ ôm nữ tử khác có nghĩ đến cảm nhận của Thất vương phi?”

Sở Lăng Thiên cười cười, “Đây là việc riêng của bản vương, không nhọc lòng Chu tướng quân quan tâm. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

“Thất điện hạ không ngại ta và người phối ngẫu chứ?”

“Ngại chứ.” Sở Lăng Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy hung thủ đã bị bắt lại, trong mắt ngưng tụ một tầng băng lạnh.

“Thất ca!” Trần Cẩm Phàm chạy tới, nhìn thấy tay Sở Lăng Thiên đặt trên lưng Đại tiểu thư, trên mặt nàng mây đen dày đặc, “Huynh mau buông nàng ta ra! Để Linh nhi biết muội ấy sẽ đau lòng!”

“Ta...” Sở Lăng Thiên thu tay lại, dờ khóc dờ cười.

“Hừ!” Trần Cẩm Phàm liếc mắt nhìn Đại tiểu thư một cái, lại trừng mắt nhìn Sở Lăng Thiên, “Nam nhân đều giống nhau cả!”

Gia Cát Linh Ẩn cười nhạo một tiếng, Cẩm Phàm tỷ tỷ, tỷ thật đáng yêu. Tha thứ uội bây giờ không thể nói với tỷ thân phận của muội, “Quận chúa Cẩm Phàm, phiền người nói với Thất vương phi rằng bản tiểu thư rất vừa ý nam nhân của nàng.”

“Người! Không biết xấu hổ! Thất ca, nếu huynh còn như vậy với nàng ta, muội sẽ... Coi như không quen biết huynh nữa!”

“Ván thứ ba, Gia Cát tướng quân thắng!”

Gia Cát Linh Ẩn cười liếc mắt nhìn Chu Nham một cái, trở lại chỗ ngồi bên cạnh Hoàng thượng.

Chu quý phi oán giận liếc nhìn nàng một cái, nàng ta vậy mà có thể thắng Chu Nham? “Đại tiểu thư thắng được cũng là may mắn, có gì mà đắc ý chứ!”

“Sự thật là ta thắng. Quý phi nương nương, người không quên đánh cược của chúng ta lúc nãy chứ?” Gia Cát Linh Ẩn cười, “Hoàng thượng, nương nương thân phận cao quý, đánh cuộc lần hủy bỏ đi.”

“Dám chơi dám chịu!” Sở Kim Triều nhìn Chu quý phi, “Ái phi, dựa theo những gì các người đánh cược trước đó, tới chỗ ngựa của Gia Cát tướng quân xin lỗi đi chứ.”

“Hoàng thượng...” Chu quý phi nước mắt lưng tròng, vậy thì quá mất mặt rồi!

“Trẫm là người làm chứng lần đánh cược này, Quý phi muốn trẫm nói lời không giữ lời sao? Quân vô hí ngôn, ái phi không phải là không biết chứ?”

Thấy vẻ mặt Sở Kim Triều có vẻ giận, Chu quý phi ngượng ngùng đứng dậy, ưỡn ẹo đi đến cạnh đám ngựa.

“Quý phi nương nương, người nhất định phải thành tâm. Nhận được sự tha thứ của con ngựa mới được.” Gia Cát Linh Ẩn nghiêm mặt nói, nàng thực sự không nói giỡn.

“Đúng... Thực xin lỗi.” Chu quý phi đối mặt với con ngựa, con ngựa phát ra tiếng phì phì trong mũi. Một mùi hôi thối phun lên mặt bà, bà nôn khan một trận, ghê tởm không thôi.

Những người khác nhìn thấy bộ dạng quần bách của Chu quý phi, muốn cười lại không dám cười đành phải cúi đầu cười trộm.

Chu Nham nhìn Đại tiểu thư, nữ tử này rất can đảm, mình thua ở trong tay nàng, Chu quý phi cũng thua bởi lời nói của nàng, nàng cùng Chu gia thật đúng là có duyên phận.

Chu Lâm Quân tức giận đến mức chòm râu giật giật, cháu ông thua, con gái thì bị trêu chọc. Đại tiểu thư Linh Thiên thật đúng là đáng ghét.

Sở Lăng Thiên nhìn thấy bộ dạng quần bách của Chu Quý phi, trên mặt mang ý cười. Nữ nhân của y đúng là đủ trò. Y biết Chu Nham trong quân có hãn huyết, ngựa của Như Phong làm sao có thể so được với của hắn. Không nghĩ tới nàng lại có thể đảo ngược trật tự, người khác không biết nhưng y đã nhìn ra, hạ đẳng đấu thượng đẳng, thượng đẳng đấu trung đẳng, trung đẳng đấu hạ đẳng, ba ván thắng hai, thay Như Phong thắng một trận.

“Gia Cát tướng quân, người nói với ngựa của mình, bảo nó mau chóng tha thứ cho Quý phi nương nương đi.” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn lo lắng.

“Chuyện này...” Đầu Như Phong đầy vạch đen, con ngựa không biết nói chuyện, làm sao mà tha thứ cho quý phi được?

“Được rồi.” Chu quý phi cũng đã bị trừng phạt rồi, Sở Kim Triều nói, “Hai người Chu tướng quân cùng Gia Cát tướng quân đều thắng mỗi người một trận, trận cuối cùng xem ai có thể dùng tốc độ nhanh nhất nhắc cân được trọng lượng của tảng đá ở Thành Đông kia. Các người đều chuẩn bị đi.”

Chu Quý phi như được đại xá, hung tợn trừng mắt liếc nhìn Đại tiểu thư một cái, nữ nhân này bà sẽ nhớ kỹ!

Chu Nham kéo Chu Tuyết Tranh đến một bên, “Tiểu cô cô, cô cô là người thông minh nhất Chu gia chúng ta, cô cô nghĩ cách giúp ta. Tảng đá kia lớn như vậy làm sao có thể cân được?”

Chu Tuyết Tranh trầm tư trong chốc lát, mày giãn ra, nói nhỏ vào tai Chu Nham một biện pháp.

Chu Nham nghe xong liên tục khen ngợi, “Hay hay, rất tuyệt! Vẫn là tiểu cô cô có biện pháp, chỉ là cần nhiều thời gian cùng nhân lực một chút. Nhưng mà, Gia Cát Như Phong có chết cũng không thể nào nghĩ ra cách này.”

“Đi đi, có kết quả đến nói cho trẫm!” Sở Kim Triều lắc đầu, ông không trông cậy bọn họ có thể cân được trọng lượng của tảng đá kia.

Như Phong có thương tích trong người, về phủ chữa thương trước. Nhìn thấy sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên cũng đi theo, bảo vệ Như Phong. Nàng thì ở lại, còn có một chuyện vẫn chưa giải quyết.

Hết chương 251

252. Chương 252: Tào Xung Cân Voi*? Rất Ngốc!

“Hoàng thượng, dân nữ muốn tự thăm vấn người vừa rồi muốn sát hại mình, không biết hắn có thâm thù đại hận gì với dân nữ mà muốn dồn dân nữ vào chỗ chết.”

“Trẫm nhất định sẽ giúp tiểu thư hỏi cho rõ ràng.” Sắc mặt Sở Kim Triều âm trầm, Đại tiểu thư Linh Thiên có giao tình tốt với triều đình, nhưng lại có người gây bất lợi cho nàng ngay trong cung.

Thị vệ bắn tên bị đưa đến ngự thư phòng, hắn không chút do dự nói là chủ ý của công chúa Triều Hoa. Sở Kim Triều lại sai người đưa công chúa Triều Hoa đến.

“Triều Hoa, là con sai người bắn chết Đại tiểu thư?”

“Phụ hoàng, nhi thần không thích nhìn thấy ả, ai bảo ả cứ liếc mắt đưa tình với Nham biểu ca! Một đứa dân đen thôi mà, giết ả thì thế nào?”

“Dân nữ nghe nói Hoàng thượng trị quốc nghiêm minh, thế nhưng trị gia... công chúa cũng hơi quá quắt rồi.”

“Đồ tiện nhân! Nói gì?” Công chúa Triều Hoa giơ tay về phía Đại tiểu thư.

“Bốp!” Sở Kim Triều tát cho công chúa Triều Hoa một cái, “Hỗn xược! Triều Hoa, tuổi con không còn nhỏ, tại sao vẫn chưa hiểu chuyện? Đúng là bị mẫu phi con chiều hư!”

“Phụ hoàng...” Công chúa Triều Hoa xoa gò má đau đớn, “Phụ hoàng vì ả mà đánh con!”

“Ai bảo con quá quắt như thế!”

“Con... con giết chết ả!” Công chúa Triều Hoa một phen rút kiếm ra, đâm về phía Đại tiểu thư.

“Triều Hoa!” Sở Kim Triều chợt quát lên một tiếng, làm cho nàng ngưng lại động tác, “Người đâu, mau dẫn công chúa đi, đánh hai mươi trượng!”

Hai thị vệ tiến vào, hùng hăng hốt hốt kéo công chúa Triều Hoa ra ngoài. Nàng vừa vùng vẫy, vừa mắng Gia Cát Linh Ẩn, hận không thể xé Gia Cát Linh Ẩn làm hai nửa.

Sở Kim Triều có chút xấu hổ: “Để Đại tiểu thư chê cười rồi.”

“Hoàng thượng quá lời, dân nữ không dám nhận. Hôm nay đa tạ Hoàng thượng nhiệt tình khoản đãi, dân nữ cáo từ trước.”

“Đại tiểu thư...” Sở Kim Triều muốn nói lại thôi, “Thiên nhi... Nó đã có nữ tử yêu thương, tình cảm giữa chúng nó rất tốt, trẫm cũng rất thích Tam nha đầu. Đại tiểu thư hiền lương thực đức, nhất định có thể tìm được nam tử ngưỡng mộ trong lòng.”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cảm động, việc kinh doanh của Linh Thiên ngày càng lớn, có thể qua lại với Linh Thiên nhất định là chuyện tốt. Ý của Sở Kim Triều, là bảo nàng duy trì khoảng cách với Sở Lăng Thiên, hạnh phúc của nữ tử quan trọng hơn so với nhiều thứ. Điều mấu chốt chính là, trong xã hội phong kiến nam nhân tam thê tứ thiếp này, ông đủ xem trọng với thê tử của Sở Lăng Thiên.

“Dân nữ đa tạ Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn xuất cung, đi vào một cửa hiệu Linh Thiên, nhanh chóng đổi mặt, cả ngày đeo mặt nạ, thật khó chịu.

“Kính Phong, người đến Chu gia nghe ngóng chút tin tức đi.” Gia Cát Linh Ẩn căn dặn, lại ghé vào lỗ tai hẩn dặn dò một hồi.

Quay trở về thân phận lúc đầu, nàng đi xem nhà mới của Như Phong. Đại phu đã thay thuốc giúp y, băng lại vết thương, cho y uống thuốc.

Trần Cẩm Phàm ở bên cạnh, nàng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nuốt lời nói trở vào, Thất ca, nếu huynh còn dám có quan hệ dây dưa không rõ với nữ nhân kia, muội sẽ nói với Linh nhi.

Vẫn bị Trần Cẩm Phàm đối xử lạnh lùng, Sở Lăng Thiên khóc không ra nước mắt.

“Linh nhi, muội đến đúng lúc lắm, nghĩ cách giúp huynh đi. Làm sao để tính ra trọng lượng của tảng đá ở Thành Đông kia?” Như Phong am hiểu dụng binh đánh giặc, nhưng đối với chuyện này, y còn chưa nghĩ ra cách gì.

“Đại ca yên tâm, chuyện này muội đã bảo Kính Phong đi làm rồi.”

“Muội... Sao muội biết?”

“Muội...” Gia Cát Linh Ẩn chợt dạ, “Muội nghe nói.”

Lát sau, Kính Phong trở về, bẩm báo với Gia Cát Linh Ẩn: “Tiểu thư, Chu gia điều động rất nhiều người, lẫn tảng đá kia tới bờ sông.”

“Việc ta sai người đã làm xong chưa?”

“Dạ rồi.” Kính Phong lấy ra bản vẽ. Trên đó có hình dáng và kích thước mặt cắt tảng đá, hẩn lại mang vào một hòn đá nhỏ cắt từ tảng đá lớn.

“Linh nhi, đây là?” Như Phong lòng đầy hoài nghi.

“Đại ca, có những thứ này là có thể tính được trọng lượng của tảng đá kia.”

“Hả?” Như Phong kinh ngạc, “Không cần đi cân sao?”

“Đương nhiên là không, đại ca, huynh không tin muội à.”

“Tin, tin chứ.”

Ngoài Như Phong, ai nấy đều cảm thấy khó tin, chỉ dựa vào tờ giấy cùng hòn đá nhỏ, có thể tính ra trọng lượng của tảng đá kia?

“Thất gia, người đến giúp ta đi.”

“Ừ.” Sở Lăng Thiên gật đầu, cùng cô ra ngoài sân, “Cái này cũng là biện pháp ở chỗ của nàng?”

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười xảo quyệt, “Học sinh trung học đều biết! Xem ta nè!”

Nàng ngồi xổm xuống đất, dựa theo kích thước bản vẽ, bắt đầu viết viết vẽ vẽ gì đó. Một khắc sau, nàng ghi ra vài chữ, năm ngàn bốn trăm cân.

“Nhanh như vậy?” Sở Lăng Thiên suýt nữa kinh ngạc đến rớt cằm, “Có thể xảy ra sai sót không?”

Để chắc chắn, Gia Cát Linh Ẩn lại tính toán thêm lần nữa, sau khi xác định không nhầm, mới phái người đưa kết quả này cho Liên công công.

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn và Như Phong cùng nhau tiến cung, chờ đợi kết quả của Chu gia. Hoàng hậu miễn ọi người thỉnh an, cùng nhau đến điện của Sở Kim Triều.

“Tam nha đầu, con và Thiên nhi có ổn không?” Sau khi dẫn đo hồi lâu, Sở Kim Triều vẫn không nhin được bèn hỏi, “Đã lâu không gặp con, không biết các con thế nào?”

“Chúng con rất tốt, đa tạ Hoàng thượng đã quan tâm.”

“Vậy là tốt rồi, Thiên nhi tuổi trẻ anh tuấn, con cần phải giám sát nó chặt chẽ hơn.” Tam nha đầu, con phải quản lý sít sao nhé.

“Dạ, Hoàng thượng.”

Chu quý phi liếc Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi và tướng quân Như Phong còn có tâm trạng ở đây tán gẫu à? Nham nhi chắc là sẽ mau chóng có kết quả.”

“Chúng ta mỗi mắt trông chờ.”

“Gia Cát tướng quân, kết quả của người có chưa?” Sở Kim Triều hỏi Như Phong.

“Hoàng thượng, lát nữa người sẽ biết.”

Liên công công ở một bên mỉm cười, không nói gì cả.

Lấy được kết quả cuối cùng, Chu Nham vẽ mặt hưng phấn nhập cung. Hắn vừa đi vừa xác nhận với tùy tùng.

“Gia Cát Như Phong thực sự không đi?”

“Tướng quân, không có. Chỉ có một tên tiểu tử ở đó viết viết vẽ vẽ, sau đó chúng ta liền đem tảng đá đi.”

“Vậy là tốt rồi! Gia Cát Như phong, người thua chắc rồi, thật hâm mộ ta có một tiểu cô cô thông minh!”

Chu Nham hết sức phấn khởi đi đến điện, chưa kịp chờ thông báo, hắn đã bước vào, “Hoàng thượng, thần có kết quả rồi. Thần đã cân được trọng lượng của tảng đá kia!”

Chu quý phi cùng Chu Tuyết Tranh vẽ mặt rạng rỡ, Chu gia thắng rồi.

“À, đưa trẫm xem!”

Chu Nham trình lên, “Là năm ngàn bốn trăm cân.”

“Giỏi giỏi lắm!” Sở Kim Triều cười vui vẻ. “Chu tướng quân có thể nói một chút, làm thế nào để cân được không?”

Chu Nham nhìn Chu Tuyết Tranh, hưng phấn nói, “Chuyện này phải đa tạ Thần phi nương nương, là cô cô nghĩ biện pháp cho thần. Thần vận chuyển tảng đá đến bờ sông, đặt lên thuyền, đánh dấu mực nước thuyền lún xuống, rồi đưa tảng đá lớn lên, đặt mấy tảng đá nhỏ xuống thuyền, cho đến khi thuyền ngập đến mức đã đánh dấu, rồi lại cân trọng lượng của mấy tảng đá nhỏ đó, cộng lại cho ra trọng lượng của tảng đá lớn kia.”

“Hay hay hay!” Sở Kim Triều trầm trồ khen ngợi, yêu chiều nhìn Chu Tuyết Tranh, “Thần phi quả thực thông minh tuyệt đỉnh, có thể nghĩ ra cách hay như vậy. Chu Nham, người có cô cô giỏi rồi! Học hỏi nàng nhiều một chút!”

“Đạ, Hoàng thượng!” Chu Nham vui vẻ cười, “Gia Cát tướng quân, người thua rồi.”

“Không hề, Chu tướng quân, hôm qua ta đã đưa kết quả cho Liên công công rồi.” Như Phong ung dung nói.

“Làm sao có thể?” Chu Nham kinh ngạc. Tảng đá lớn luôn ở chỗ Chu gia, làm sao hắn có thời gian đi cân, hơn nữa, ngoại trừ cách của Chu Tuyết Tranh, không có cách nào nhanh hơn thế nữa, “Gia Cát tướng quân, ở trước mặt Hoàng thượng lại dám ăn nói hàm hồ!”

Sở Kim Triều nhìn Liên công công, Liên công công trình lên tờ giấy, “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, đây là hôm qua Gia Cát tướng quân đưa tới, kết quả cũng là năm ngàn bốn trăm cân!”

“Không thể nào!” Chu quý phi lên tiếng đầu tiên, “Nhất định là người nghe thấy kết quả của Nham nhi rồi mới viết ra giấy!”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Quý phi nương nương, mới vừa rồi Liên công công vẫn luôn ở trước mặt chúng ta, làm sao có cơ hội làm giả được? Vả lại, nhìn vết mực này thì biết đã viết lâu rồi.”

“Không có khả năng! Các người có biện pháp nào còn hay hơn cả Tranh nhi?”

Về mặt của Chu Nham và Sở Kim Triều cũng hoài nghi, họ cho rằng biện pháp của Chu Tuyết Tranh đã là tốt nhất rồi, không thể nào có cách tốt hơn được nữa.

Hoàng hậu hết nhìn Chu Nham, lại nhìn Như Phong, vì Trần Cẩm Phàm, trong lòng bà luôn hy vọng Như Phong thắng. Nhưng khi nghe biện pháp của Chu Tuyết Tranh, bà cảm thấy kinh ngạc quá đổi.

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, Tào Xung cân voi? Quả thật là một biện pháp không tồi, nhưng người hiện đại có cách nhanh và tiện hơn nhiều.

“Gia Cát tướng quân, nói biện pháp của khanh đi.” Sở Kim Triều gấp gáp muốn biết.

Như Phong vạch bản vẽ ra, bắt đầu giảng giải, trước tiên cắt lấy một hòn đá nhỏ trên tảng đá, căn cứ vào khối lượng (m) và thể tích (V) của hòn đá nhỏ, tính ra mật độ khối lượng của tảng đá (Mật độ khối lượng hay còn gọi là khối lượng riêng (D), công thức tính khối lượng riêng: $D=m/V$). Rồi căn cứ vào kích thước dài rộng cao của tảng đá lớn, tính ra thể tích, lấy mật độ khối lượng nhân với thể tích thì ra được trọng lượng của tảng đá.

“Thể tích là gì? Mật độ là gì vậy?” Về mặt mọi người đều mờ mịt.

“Đây chỉ là một danh từ, tóm lại, tính ra được kết quả căn cứ vào công thức này, cho ra con số hệt như Chu tướng quân. Nhưng thần tốn ít thời gian, nhân lực và vật lực hơn Chu tướng quân rất nhiều. Hoàng thượng, nếu không tin, thần có thể lấy một vật ngay tại đây làm thí nghiệm, kết quả nhất định chính xác.”

“Ta không tin, mời Gia Cát tướng quân dùng vật khác thử tính xem.” Chu Nham trong lòng không phục, hắn sao có thể thua được?

Như Phong lại tìm một vật khác nhỏ hơn, dùng phương pháp tính toán theo công thức một lần, rồi sau đó đem cân, kết quả không sai lệch chút nào. Sở Kim Triều cũng kinh ngạc ngây người.

“Gia Cát tướng quân dùng thủ đoạn không quan minh chính đại, cho dù thắng cũng không vẻ vang gì.” Chu Tuyết Tranh không cam lòng, làm sao có biện pháp đơn giản nhanh gọn như thế được? Đem ra so sánh, biện pháp của mình quả thực ngu ngốc không chịu nổi.

“Thứ mà Thần phi nương nương không biết, cũng không chứng tỏ là nó không tồn tại.” Gia Cát Linh Ẩn trả lời lại một cách mỉa mai, “Hoàng thượng, đại ca của thần nữ đã thắng, hơn nữa so với Chu tướng quân, huynh ấy tốn rất ít thời gian, nhân lực cùng tài lực. Hành quân đánh giặc cũng như thế, binh quý thần tốc, dùng nhân lực, vật lực làm sao ít nhất để giành được thắng lợi, là chuyện mà một tướng quân phải đi điều động phân phối. Điểm này, thần nữ dám nói còn rằng, đại ca làm tốt hơn Chu tướng quân nhiều!”

“Tam nha đầu nói có lý.” Sở Kim Triều gật đầu, “Chu tướng quân, còn cần tôi luyện nhiều hơn. Một tướng quân giỏi, cũng không phải là chỉ động đao múa kiếm là được.”

Chu Nham không cam lòng cúi đầu, “Vi thần xin ghi nhớ lời dạy của Hoàng thượng.”

“Gia Cát tướng quân, ngày mai tiến cung, trăm sẽ chính thức giao quyền thống lĩnh Cẩm quân cho khanh!”

Gia Cát Như Phong quỳ xuống, “Thần đa tạ Hoàng thượng!”

“Các người lui xuống hết đi, trăm mệt rồi. Thần phi, trăm xử lý xong chính sự, thì sẽ đến cung của nàng. Nàng chuẩn bị ngộ thiện nhé!”

“Dạ Hoàng thượng.”

Đi ra khỏi điện, Chu Nham đến trước mặt Như Phong, vẻ mặt không cam: “Gia Cát Như Phong, chẳng qua người gặp may mà thôi! Quyền thống lĩnh cẩm quân, bản tướng quân nhất định sẽ đoạt lại.”

Chú thích:

(*) Vào thời Tam Quốc, Tôn Quyền, người cai trị Đông Ngô vì muốn lấy lòng nước Ngụy đã gửi cho Tào Tháo một con voi làm quà. Vào thời ấy, ở phương Bắc, voi là loài vật hiếm cho nên khi con voi được gửi tới Kinh đô Hứa Xương, Tào Tháo dẫn văn võ bá quan cùng con trai Tào Xung tới xem con thú.

Tào Tháo chưa từng trông thấy con voi bao giờ nên coi đó là kỳ lạ. Con voi rất cao và to, chân của nó dày như chiếc cột nhà và người ta có thể đi dưới bụng của nó. Ông ta hiếu kỳ và muốn biết voi nặng bao nhiêu nên bảo với quần thần tìm cách đo trọng lượng của voi. Điều này khiến mọi người bối rối vì khó có thể tìm được một cái cân to để cân voi. Tào Xung lúc này mới 6 tuổi đã đề nghị được cân voi. Tào Tháo chấp thuận.

Tất cả văn võ bá quan đi theo Tào Tháo ra bờ sông, nơi một chiếc thuyền lớn neo đậu ở đó. Tào Xung yêu cầu lính gác dẫn con voi lên trên thuyền. Khi chiếc thuyền đã thẳng bằng, cậu bé vạch một vạch đánh dấu mức nước lên thân chiếc thuyền. Rồi cậu hạ lệnh đưa con voi ra khỏi chiếc thuyền. Lúc đó thuyền lại nổi lên như khi chưa có voi xuống. Sau đó cậu yêu cầu lính gác khuân những khối đá với nhiều kích cỡ lên trên thuyền, và chúng khiến chiếc thuyền chìm thêm xuống mặt nước. Khi mực nước đã đến mức được đánh dấu trên thân thuyền, cậu ra lệnh cho lính gác ngừng khuân đá. Sau đó sai lính lần lượt cân số gạch đá này.

Đến lúc này thì mọi người hiểu ra và khâm phục Tào Xung, Tào Tháo thì cảm thấy vô cùng hãnh diện vị người con thông minh của mình.

253. Chương 253: Tướng Quân, Mời Lớn Tiếng Một Chút!

Như Phong cười khiêu khích: “Chu tướng quân, người có cô cô thông lại mình, ta lại có muội muội càng thông minh hơn.”

Người có cô cô thông minh, ta lại có muội muội thông minh hơn? Chu Tuyết Tranh đi phía trước sững sốt, biện pháp này là Gia Cát Linh Ẩn nghĩ ra?

Nàng dừng chân, quay đầu nhìn lại Gia Cát Linh Ẩn, làm sao nàng ta biết được cách mà chưa ai từng nghe thấy này? Đừng nói đến Chu Tuyết Tranh, cả nước Lăng Nguyệt cũng chưa từng nghe qua phương pháp đơn giản như vậy.

Chu Nham cười lạnh, Gia Cát Như Phong, tạm thời để người vui sướng vài ngày, vị trí này là của Chu Nham ta, ta nhất định sẽ đoạt lại.

“Người đến báo với Đại tiểu thư của cửa hiệu Linh Thiên, nói bản tướng quân muốn gặp nàng.” Chu Nham phân phó tùy tùng.

“Tướng quân, thuộc hạ nghe nói Đại tiểu thư Linh Thiên không nhận lời mời, ngay cả Hoàng thượng cũng vậy, chỉ có Đại tiểu thư chủ động tiến cung mới có thể gặp được nàng ấy.” Về mặt tùy tùng khó xử, đến hoàng đế cũng không chắc làm gì được nữ nhân này, hẳn làm sao có biện pháp?

“Nếu người không làm được thì chính là người không làm được việc, bản tướng quân không cần người không có năng lực đi theo.”

Gia Cát Linh Ẩn nhỏ giọng cười nhạt một tiếng, tiếng cười rơi vào tai Chu Nham.

“Thất vương phi có ý gì?” Chu Nham nhìn Gia Cát Linh Ẩn, một bộ cao ngạo, “Thất vương phi rất hợp với sở thích của bản tướng quân, đáng tiếc thân thể đã không còn nguyên vẹn.”

“Bản cung cười, là bởi vì bản cung cảm thấy Chu tướng quân không có khả năng mời được Đại tiểu thư Linh Thiên, bởi vì nghe nói Đại tiểu thư không thích nam nhân bộ dáng xấu xí.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói, không vì Chu Nham vô lễ mà tức giận.

Chu Nham tức nghẹn ở cổ, nàng là người thứ hai nói hắn xấu!

“Thất vương phi, nếu không chúng ta đánh cuộc, nếu bản tướng có thể mời được Đại tiểu thư Linh thiên, Thất vương phi phải ở ngay tại trên phố của Ngân Đô thổ lộ với bản tướng quân.” Sau đó bản tướng quân sẽ nhục nhã người, Sở Lăng Thiên nhất định sẽ hờn người.

“Nếu tướng quân thua...” Ngón tay Gia Cát Linh Ẩn chỉ về phía người tùy tùng cao lớn, “Tướng quân phải thổ lộ với hắn.”

Chu Nham nghe thấy vậy trong lòng liền có âm thanh gì đó như vỡ ra, “Được! Một lời đã định!”

“Ngày mai, chờ tin tốt của tướng quân. Đại ca, chúng ta đi.”

Như Phong đi phía sau Gia Cát Linh Ẩn, trên mặt tràn đầy lo lắng. Nếu Chu Nham mời được Đại tiểu thư Linh Thiên tới thì danh dự của Linh nhi sẽ mất hết. Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn lại nói cho y hãy yên tâm.

“Nham nhi, người cùng nó đánh cuộc cái gì. Nữ nhân kia còn giáo hoạt hơn cả hồ ly.” Chu quý phi nói.

“Hừ!” Chu Nham hừ lạnh một tiếng, “Cô cô, có giáo hoạt đến mấy cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, người không có lòng tin với con như thế sao? Người chờ xem, con nhất định sẽ cưới Đại tiểu thư Linh Thiên vào cửa!”

“Nham nhi, Đại tiểu thư Linh Thiên tốt sao? Bản cung cảm thấy ả ta so với Triều Hoa còn kém xa. Triều Hoa một lòng chân thành đối với người, không phải là người không biết đáy chứ?”

“Cô cô, đó là chuyện của Triều Hoa, con thích Đại tiểu thư.”

Chu quý phi lắc đầu, diệp nhi này của bà vốn là người cuồng ngạo không chịu thua kém, là nam đinh duy nhất của Chu gia này, từ nhỏ đã có hàng nghìn hàng vạn sủng ái, thế cho nên cũng không hề có trên dưới đối với cô cô là quý phi bà.

“Nếu người có thể cưới được ả ta thì cũng là tranh thủ cho Chu gia một chouxo dựa tốt.”

Chu Tuyết Tranh không tham dự thảo luận của mấy người, tự ý hồi cung.

Gia Cát Linh Ẩn trở lại Thất vương phủ. Trong chốc lát Ngụy Thành liền vội vàng tới, đưa lên một tờ giấy.

“Tiểu thư, Chu Nham muốn gặp người, đây là lễ vật hắn đưa tới.”

“A?” Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy, xem một lần, “Nhân sâm trăm năm, ngọc hòa điền, gấm Giang Nam tiến cống... Khó dần nổi. Nghe nói Chu gia có một viên dạ minh châu Nam Hải...”

Ngụy Thành gật đầu, “Tiểu thư, thuộc hạ hiểu rồi.”

“Đi đi.” Cùng người thông minh nói chuyện đúng là không mất sức.

Qua hai canh giờ, Ngụy Thành cầm một viên châu ngọc màu xanh trở về, “Tiểu thư, dạ minh châu tới rồi!”
Dạ minh châu sáng trong, tản ra ánh sáng yếu ớt.

“Nói với Chu Nham, ngày mai ta sẽ tới, gặp ở tửu lầu Linh Thiên.”

“Tiểu thư, người đi chẳng phải sẽ thua sao?”

“Ngày mai người sẽ biết.”

Ngụy Thành gật gật đầu, không hỏi nhiều, nghĩ đến Chu Nham thổ lộ với một nam nhân, hắn liền nhin không được cười. Sợ là tiếng xấu của Chu Nham sẽ lan xa khắp nơi.

Hôm sau, đúng giờ hẹn, Chu Nham đã ngồi chờ. Vì để gặp Đại tiểu thư Linh Thiên, hắn đã trộm đi bảo vật dạ minh châu Nam Hải, nếu để gia gia của hắn biết nhất định sẽ đánh hắn một trận.

Gia Cát Linh Ẩn mang theo Nguyệt Lan cùng Tiểu Điệp đến, Chu Nham buồn bực uống trà, không để ý đến nàng.

“Chu tướng quân rất đúng giờ, Đại tiểu thư Linh Thiên còn chưa đến à? Muốn đi thúc giục chút không?”

“Nàng sẽ đến.” Giọng điệu Chu Nham chắc chắn, nàng nói sẽ đến.

“Chúng ta đợi nửa canh giờ nữa, nếu nàng còn không tới vậy tướng quân thua.” Gia Cát Linh Ẩn nhàn nhã uống trà, nàng ở đây, Đại tiểu thư Linh Thiên tuyệt đối không có khả năng xuất hiện.

Qua một khắc, Đại tiểu thư vẫn không tới, Chu Nham lại không sốt ruột chút nào, nhưng trong lòng lại mắng: nữ nhân thôi, nếu dám đùa giỡn hắn, hắn nhất định cho nàng biết tay.

Thời gian lần lượt qua đi, bóng dáng Đại tiểu thư Linh Thiên cũng không thấy, Chu Nham trong lòng tức giận. Hắn đã có kế hoạch khá tốt, hắn gọi tùy tùng tới, nhỏ giọng phân phó.

Nửa canh giờ lại qua đi.

“Tướng quân, người thua rồi, muốn nói gì với tùy tùng của người không?”

“Thất vương phi, chưa đến thời khắc cuối cùng sao biết ai thắng ai thua chứ?” Chu Nham nhếch môi lên, hắn đã có kế hoạch phòng bị, tuyệt đối không sơ hở.

Nén nhang trong góc phòng sắp hết, thời hạn nửa canh giờ đã tới.

“Chu tướng quân, ngại quá, ta đã tới trễ, hy vọng ngài không trách tội.” Một bóng dáng xinh đẹp từ ngoài nhẹ nhàng tiến vào phòng.

“Đại tiểu thư không cần khách khí, tại hạ rất sẵn lòng chờ nàng.”

Chu Nham khiêu khích nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, người thua.”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn lộ bộ một chút, nhìn thấy y phục trước mặt, bộ dáng cùng với chính mình mấy ngày trước giống nhau như đúc, trong lòng cười lạnh, hóa ra là có chuyện như vậy, hèn chi Chu Nham lại tỏ ra nhàn nhã như vậy.

Không thể không nói, nữ tử này bắt chước giống như đúc, người bình thường đúng là nhìn không ra.

“Đại tiểu thư, bản cung có mấy vấn đề muốn hỏi người.”

“Thất vương phi xin cứ hỏi, nhưng mà phải nhanh một chút, bản tiểu thư bận rộn việc buôn bán, thời gian quý giá, người làm chậm trễ thì không cần được đâu.” Nữ tử ngẩng đầu, khinh thường nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

“Vấn đề của bản cung rất đơn giản, cửa hiệu Linh Thiên buôn bán có những nghề nào? Tửu lầu có mấy gian? Lương thực mấy nhà? Người làm bao nhiêu? Ngày kiếm được bao nhiêu?”

“Này....” Nữ tử cúi đầu, mấy chuyện này nàng ta đâu có biết.

“Thất vương phi, đây là cơ mật buôn bán, không tiện nói cho người.” Chu Nham nói.

“Đúng, cơ mật buôn bán, chuyện này Thất vương phi không phải là không hiểu chứ?”

“Là ta thất lễ.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười.

Chu Nham đứng lên, vẻ mặt âm hiểm cười, “Thất vương phi, người thua. Còn nhớ rõ chuyện đánh cuộc của chúng ta không? Người phải ở trên đường thổ lộ với tại hạ, bản tướng quân rất gấp gáp rồi.”

“Đại tiểu thư Linh Thiên, người lại đây một chút, bản cung có lời muốn nói với người!” Gia Cát Linh Ẩn vẫy tay với nữ tử.

Nữ tử đến gần, Gia Cát Linh Ẩn thừa dịp nàng ta còn chưa chuẩn bị, liền từ trên mặt nàng ta kéo lớp mặt nạ xuống một cái, phía dưới mặt nạ lộ ra một gương mặt xa lạ.

Đem mặt nạ ném tới trước mặt Chu Nham, “Tướng quân, lừa rất hay, nàng ta không phải là Đại tiểu thư chân chính.”

Chu Nham xấu hổ không thôi, nữ tử này là hắc chuẩn bị, ngộ nhờ Đại tiểu thư Linh Thiên không tới thì có thể dùng nàng ta để cứu vãn, lấy lại mặt mũi, không nghĩ tới vậy mà bị nhìn thấu.

“Tướng quân... Nô tỳ...” A hoàn thấy trên mặt hắc có vẻ tức giận sợ tới mức quỳ trên mặt đất, “Là lỗi của nô tỳ, xin tướng quân trách phạt.”

“Thì ra tướng quân muốn dùng Đại tiểu thư giả để lừa gạt ta, thủ đoạn như vậy cũng làm người ta quá khinh thường. Tướng quân, người thua!”

“Hừ! Đi!” Chu Nham tức giận đến mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Tướng quân đã quên đánh cuộc giữa chúng ta sao? Người thua, vẫn chưa thổ lộ với tùy tùng của người mà.”

Chu Nham xoay người, lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Người muốn thế nào?”

Gia Cát Linh Ẩn chỉ vào tùy tùng của Chu Nham, “Người tên là gì?”

“Trương Đông Phong!” Hắc lớn tiếng trả lời.

“Người đi xuống dưới.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Chu Nham, “Tướng quân chỉ cần ở trên lầu hô to với hắc ba tiếng: Trương Đông Phong, ta yêu người là được!”

“Thất vương phi, người quá làm càn rồi đó.” Chu Nham bình tĩnh, hắc còn mặt mũi tiếp tục ở Ngăn Đô nữa sao?

“Đánh cuộc thua rồi, nếu tướng quân không muốn, vậy nói với mọi người rằng người là một kẻ lật lọng, người nói lời không giữ lời!”

“Hừ! Hô thì hô!” Mặt Chu Nham nghiêm lại, đỏ lên, đi đến trên hành lang. Trương Đông Phong đứng ở phía dưới, vẻ mặt nhìn hắc thông cảm.

“Bắt đầu đi. Tướng quân, mời lớn tiếng một chút!”

“Trương...” Chu Nham há miệng thở dốc, thế nào cũng không làm được, nuốt nước miếng, nhắm mắt lại, liên tục hô ba tiếng.

“Trương Đông Phong, ta yêu người!”

“Trương Đông Phong, ta yêu người!”

“Trương Đông Phong, ta yêu người!”

Giọng hô của Chu Nham thu hút không ít người đứng lại, nhìn thấy một nam nhân thổ lộ với một nam nhân đều kinh ngạc không thôi, có chút nhẹn không được cười ha ha.

“Đó là cháu trai của Chu Thừa tướng, không nghĩ tới hắn lại thích đàn ông.”

“Đúng vậy, Trương Đông Phong cao lớn thô kệch, nội tâm Chu tướng quân lại là một nữ nhân.”

“Thì ra Chu tướng quân là như vậy, ta vẫn còn ngưỡng mộ hắn trong lòng. Không nghĩ tới hắn lại là người biến thái như vậy!”

“Buồn nôn quá! Thật ghê tởm!”

“Ta còn chuẩn bị mang con vào xung quân dưới trướng hắn, vẫn nên thôi đi.”

“Người như vậy sao có thể làm tướng quân chứ?”

Nghe được bàn luận của mọi người, trên mặt Chu Nham mây đen dày đặc, hận không thể xé nát Gia Cát Linh Ẩn. Đại tiểu thư, người hại ta thảm như vậy, bản tướng quân sẽ không bỏ qua cho người!

“Ai da, tiểu thư, xem nào nhiệt xong rồi, chúng ta đi thôi.” Nguyệt Lan đuổi người, “Chu tướng quân, nô tỳ chúc tướng quân cùng Trương đại nhân hạnh phúc nha!”

Chu Nham trừng mắt nhìn Nguyệt Lan, trốn tránh mà rời khỏi tửu lâu. Nghĩ hắn tung hoành sa trường, cuộc đời vẻ vang như vậy lại bị một tiểu nữ tử trêu đùa. Mà thanh danh yêu nam nhân này của hắn nhất định sẽ truyền khắp cả nước Lăng Nguyệt, thậm chí có thể rơi vào tai của quân địch nữa. Hắn càng nghĩ càng giận. Thất vương phi, bản tướng quân sẽ khiến người phải trả giá!

“Tiểu thư, bộ dạng của Chu tướng quân rất tức giận, có thể gây bất lợi với người cùng tướng quân Như Phong hay không?” Tiểu Diệp có chút lo lắng.

“Không sao, sớm để hắn lòi đuôi cáo ra cũng tốt.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn ra Chu Nham tuổi trẻ đầy sức sống, kiêu ngạo tự phụ, là điểm đột phá của Chu gia.

Chu Nham hầm hừ ra khỏi tửu lâu, vốn muốn quay về phủ Thừa tướng, nghĩ nghĩ lại quay đầu vào cung, đến chỗ của Chu Quý phi.

Hết chương 253

254. Chương 254: Gặp Nạn

“Cô cô, Giá Cát Như Phong giành mất vị trí của con, Gia Cát Linh Ẩn lại hại con mang tiếng xấu như vậy, con nhất định phải khiến bọn chúng mất mặt.”

“Ta đã sớm nói, nữ nhân kia vô cùng gian xảo, con cố tình không nghe, giờ thì hay rồi, thể diện Chu gia đều bị con làm mất hết. Nghe gia gia con nói, không thấy dạ minh châu Nam Hải đâu, có phải con lấy không?”

“Con... Còn không phải con không muốn bị thua ả sao! Đại tiểu thư Linh Thiên nói thích, con liền tặng nàng, nàng ấy cũng đồng ý hôm nay đến, nhưng lại không tới!”

“Con là tên ngốc, bị người khác lừa còn không biết!” Chu quý phi giận không chỗ trút, “Mất cả chì lẫn chài, về nhà, gia gia con sẽ nghiêm trị con cho xem!”

“Đợi con nắm được quyền thống lĩnh cấm quân rồi, gia gia sẽ không truy cứu nữa. Một viên dạ minh châu và chức vị thống lĩnh cấm quân, gia gia sẽ không thể không biết bên nặng bên nhẹ chứ.”

“Đã bị Gia Cát Như Phong giành mất rồi, con còn lấy lại được sao? Đừng đi chọc Hoàng thượng tức giận.”

“Cô cô, cô cô yên tâm, con ngu xuẩn như vậy sao?” Khóe miệng Chu Nham hiện lên tia cười lạnh, “Cô cô, ngày mai cô cô nói sẽ thắp hương tưng kinh cho Thái hậu mà, bảo Gia Cát Như Phong hộ tống cô cô đi, nếu trong lúc đó xảy ra tai vạ, không phải là có thể...”

“Nếu bị thương đến bản cung thì sao?”

“Cô cô yên tâm, người của con đều được huấn luyện cả rồi, tuyệt đối sẽ không làm cô cô bị thương! Hắn có thương tích trong người, con sai người nhân cơ hội giết hắn, Hoàng thượng sẽ nghĩ hắn bị bọn giặc cỏ giết chết, Gia Cát Như Phong không còn, con chính là sự lựa chọn duy nhất. Cô cô, cô cô giúp con một lần đi!”

“Được rồi được rồi! Theo ý con đi!” Chu quý phi đồng ý, mắt bà đảo quanh, “Bản cung sẽ gọi Gia Cát Linh Ẩn đi cùng luôn, bảo người của con giết luôn cả ả! Diệt cỏ tận gốc cả nhà Gia Cát!”

“Ý hay!” Chu Nham nheo mắt, hần cũng hận nữ nhân kia lắm, “Nhưng mà gọi một mình ả đi, ả sẽ đi ư?”

“Con cho là bản cung ngốc như vậy? Bản cung cũng sẽ gọi Tranh nhi, Cửu vương phi đi cùng, thái tử phi thân mang thai thì khỏi đi, bản cung sẽ truyền chỉ ngay.”

“Cô cô anh minh!”

Gia Cát Linh Ẩn nhận được truyền chỉ từ trong cung, bảo nàng cùng Chu quý phi đi tụng kinh cho Thái hậu, trong lòng do dự, chẳng lẽ trong lòng Chu Nham bất bình, muốn làm gì nàng?

Hoài nghi thì hoài nghi, nhưng hôm sau nàng vẫn đi. Đến cửa cung, nhìn thấy Mộc Tê, Chu Tuyết Tranh đã ở đó. Như Phong đứng ở một bên, phụ trách bảo vệ sự an toàn của các nàng. Sắc mặt Như Phong không tốt lắm, miệng vết thương bị rách ra, y vốn phải nghỉ ngơi thêm một thời gian, nhưng Chu quý phi chỉ đích danh y phải đến hộ tống.

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng hồi hộp, đây chẳng lẽ mới là mục đích của Chu Nham? May mà Kinh Phong và Phá Trận cũng đến đây, có chuyện gì có thể tiếp ứng.

Mang theo cảnh giác cùng nghi vấn, nàng lên xe ngựa với Mộc Tê. Xe ngựa của Chu quý phi và Chu Tuyết Tranh đi ở đằng trước, của hai nàng thì theo sau.

Như Phong cưỡi ngựa đi song song với xe ngựa, Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy y thì thoáng ôm ngực, lấy tay bịt miệng vết thương, nàng cau chặt mày, cảm thấy rất đau lòng.

Xe ngựa ra khỏi Ngân Đô, đi men theo đường nhỏ đến ngoại thành. Tuy rằng hai bên đường hoang vu, nhưng người qua lại không ít, đây là con đường duy nhất dẫn đến Thiên Thai Tự, không ít thiện nam tín nữ đi dâng hương bái phật.

“Tiểu... Thất tẩu, có tiếng bước chân hỗn loạn!” Mộc Tê là người luyện võ, thính giác nhạy cảm hơn so với người thường, “Có không ít người!”

Gia Cát Linh Ẩn còn chưa kịp xem rốt cục là gì, bên ngoài xe ngựa đã bị đánh úp. Tiếng binh khí va chạm vào nhau leng keng, Kinh Phong và Phá Trận nhìn thấy trong rừng cây có hai bóng đen, hình như là thủ lĩnh của đám người này, nên phân công nhau đuổi theo.

“Tiểu thư, người đừng nên ra ngoài, để ta đi giúp công tử!” Mộc Tê phi thân ra ngoài, nhặt lấy một thanh kiếm trên đất, xông lên.

“Mộc Tê!” Gia Cát Linh Ẩn hô to một tiếng, đối phương có chuẩn bị mà đến, người nhiều hơn họ, Như Phong bị thương, chắc chắn không chống đỡ được.

“Xoẹt!” Một thanh đao lớn đâm thủng vách xe ngựa, xẹt ngang trước mặt nàng.

“Linh nhi, cẩn thận!” Như Phong phi thân đá văng tên bịt mặt tấn công xe ngựa, đâm một nhát vào hông ngựa, con ngựa bị đau, lao vun vút về trước. Y bởi vì đánh nhau kịch liệt, miệng vết thương lại bị nứt ra, trước ngực đầm máu.

Đoàn người vốn đi có trật tự nay tan tác bốn phía, xe ngựa của Gia Cát Linh Ẩn lao điên cuồng, nhất thời gây dôi, xem ra Chu quý phi đã sớm động tay vào xe ngựa rồi.

Nàng lặn một vòng để giảm xóc mới không bị thương. Đang chuẩn bị đứng lên, nàng thấy đôi bàn chân mang hài tinh xảo xuất hiện trước mặt, nhìn lên trên, Chu Tuyết Tranh đang từ trên cao nhìn xuống nàng. Trong mắt Chu Tuyết Tranh ánh lên vẻ ngoan độc.

“Thất vương phi ở đây, bảo vệ Thất vương phi!” Chu Tuyết Tranh la lên.

Nghe được tiếng hô hoán của nàng, mấy tên bịt mặt vội chạy đến, gươm đao lên, chém về phía Gia Cát Linh Ẩn. Chu Tuyết Tranh lạnh lùng đứng nhìn.

“Tiểu thư!” Mộc Tê vọt đến, phi thân đá văng mấy tên kia, đứng che chắn trước mặt Gia Cát Linh Ẩn.

Như Phong liên tiếp kết thúc mạng sống của mấy đối thủ, cũng thối lui đến bên này, đứng sóng vai cùng Mộc Tê.

“Thần phi nương nương, người và Quý phi nương nương rời khỏi trước đi!” Như Phong biết, hôm nay mấy nữ nhân ở chỗ này có ai bị thương thì y cũng không tránh được trách phạt, “Linh nhi, Mộc Tê, để ta bảo vệ các muội chạy trước đi, ta cản ở phía sau!”

Chu Tuyết Tranh nghiêm mặt lạnh lùng, trở vào xe ngựa. Nàng đã sớm nhìn ra, những tên đó chỉ công kích ba người Như Phong, không có lòng sát hại nàng và Chu quý phi, đây hiển nhiên là một cái bẫy.

“Đúng là vô dụng, lâu vậy rồi còn không kết liễu được.” Chu quý phi ngáp một cái, “Nhà Gia Cát sẽ bị loại bỏ hoàn toàn ngay tại chỗ này.”

“Là tỷ an bài?” Chu Tuyết Tranh nhìn bà, “Vì sao lại lôi ta vào?”

“Bản cung cũng vì không muốn để ả hoài nghi, Gia Cát Linh Ẩn có bao nhiêu gian trá, muội không phải là không biết. Bản cung cũng vì giúp Nam nhi trút giận thôi, vả lại, Gia Cát Linh Ẩn biến mất, không phải là hợp tâm ý của muội à?”

Chu Tuyết Tranh cười lạnh, quay đầu nhìn cảnh giết chóc bên ngoài.

“Tướng quân, người đi trước đi! Để thuộc hạ giữ chân chúng!” Một cấm vệ quân vừa chống đỡ tấn công của bọn bịt mặt, vừa nói.

Như Phong lắc đầu, y không thể bỏ lại thuộc hạ mà chạy trước như vậy, máu tươi chảy ồ ạt trước ngực y, cầm cũng cầm không được.

“Đại ca, huynh đi trước đi.” Gia Cát Linh Ẩn đỡ Như Phong, tiếp tục thế này, y sẽ chết mất.

“Linh nhi, chờ một chút, sắp rồi!”

“Đại ca, sắp cái gì?”

“Tiểu thư, người xem!” Giọng nói Mộc Tê mang theo kinh ngạc vui mừng, chỉ thấy từng kẻ bịt mặt lúc đầu còn hùng hổ, sau đó từ từ ngã xuống đất.

“Huynh lo lắng sẽ gặp bất trắc, cho nên mang theo một loại độc có khả năng phát tán trong không khí.” Như Phong bùm miệng vết thương, nhìn thấy toàn bộ kẻ địch đều ngã xuống, mới yên tâm.

“Công tử, tại sao chúng ta không trúng độc?” Mộc Tê hoài nghi hỏi.

“Bởi vì trên xe ngựa của các muội, trước đó đã thả thuốc giải. Đi xem là kẻ nào?” Như Phong móc ra viên thuốc, nuốt vào.

Mộc Tê đến gần, lột tấm vải đen trên mặt một tên, chỉ thấy vẻ mặt người nọ tím tái, máu tươi trào nơi khóe miệng, “Tiểu thư, công tử, hẳn chết rồi!”

“Chết rồi?” Như Phong kinh ngạc, độc của y chỉ làm người ta bất tỉnh mà thôi.

Y đích thân vạch mặt vài kẻ, không một ai may mắn sống sót.

“Sao lại thế này?” Chu quý phi nhìn thấy từng tên hắc y nhân lần lượt ngã xuống, sắc mặt tái nhợt, “Đúng là đồ ăn hại, người Nham nhi an bài, ngay cả chúng cũng không đánh lại.”

Bỗng nhiên, màn xe ngựa bị người khác vén lên, một tên bịt mặt chui vào, đoản kiếm trong tay lóe sáng.

“Người làm gì?” Chu quý phi rút người, đẩy Chu Tuyết Tranh lên phía trước chống đỡ, “Mau giết ba người ở bên ngoài cho bản cung!”

Người bịt mặt không động, càng lúc càng tiếp cận hai người, bà sợ đến mức mất đi ý thức, chỉ cảm thấy nơi ngực chột lạnh, có màu đỏ tràn ngập trước mắt, nhất thời ngất đi!

“Kẻ nào?” Mộc Tê vội chạy đến, chỉ thấy một bóng lưng nhanh chóng biến mất trong bụi cỏ, nàng vén màn, thấy Chu quý phi té ngã trên vũng máu, “Quý phi nương nương?”

Kinh Phong và Phá Trận chạy vội về, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, biến sắc, thấy Gia Cát Linh Ẩn lông tóc không tổn hao gì, mới thở phào. Vừa rồi họ đã trúng kế diệu hổ ly sơn của đối phương, hai người nọ dẫn dụ họ đi khá xa, đến khi họ nhận ra, lập tức trở về ngay, không ngờ vẫn trễ.

“Thần phi nương nương, người có nhìn thấy là ai đâm Quý phi nương nương không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Một tên bịt mặt, ta cũng không rõ.” Chu Tuyết Tranh cũng cảm thấy lạ, người nọ nhắm vào Chu quý phi, nhưng lại không lấy mạng của nàng, tình huống đó, hẳn muốn giết nàng là hoàn toàn có cơ hội, “Lập tức hồi cung, vào thành tìm đại phu cho Quý phi!”

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh một thi thể, căn dặn Kinh Phong và Phá Trận kiểm tra kỹ lưỡng.

Xe ngựa vội chạy về Ngân Đô, Mộc Tê tìm một đại phu trên đường, trị thương giúp Chu quý phi. Đoàn kiểm đâm vào ba tấc, chưa tổn hại đến nội tạng, Chu quý phi không nguy hiểm đến tính mạng.

Mấy người đều im lặng đi vào hoàng thành.

Quý phi nương nương bị ám sát, trong cung như nổ tung.

Sở Kim Triều đang thương nghị quốc sự cùng Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Dực, bỗng nghe cấp báo: “Hoàng thượng, Thái tử điện hạ, Thất điện hạ, Quý phi nương nương bị đâm.”

“Thất vương phi đâu?” Sở Lăng Thiên hoảng hốt đứng lên, nàng đã nói với y cùng Chu quý phi đến Thiên Thai Tự.

“Thất điện hạ, Thất vương phi không sao, Thần phi nương nương và Cửu vương phi cũng vô sự, còn tướng quân Như Phong thì bị trọng thương.”

Sở Lăng Thiên mới nhẹ nhõm thì tim lại thót lên, Như Phong vốn có thương tích trong người, giờ lại bị thương nặng. Nhưng đây chưa phải là nghiêm trọng nhất, dưới sự hộ tống của y mà Chu quý phi gặp chuyện mới là điểm mấu chốt.

“Trẫm đi thăm Quý phi!” Sở Kim Triều đứng lên, cùng Sở Lăng Dực và Sở Lăng Thiên qua đó.

Chu quý phi hôn mê trên giường, tiểu hoàng tử vì đói bụng mà khóc xé ruột xé gan. Sở Kim Triều mặt mày u ám, nhìn Như Phong đang quỳ một gối dưới đất.

“Gia Cát Như Phong bảo hộ bất lực, lập tức tống giam, chờ xử lý.” Giọng điệu lạnh băng, làm cho nhiệt độ bên trong điện cũng giảm theo.

“Phụ hoàng, tướng quân có thương tích trong người.” Sở Lăng Thiên nói.

“Mời ngự y hằng ngày vào nhà lao trị liệu cho hần!”

Sở Kim Triều khai ân, Sở Lăng Thiên không tiện được dâng chân lân cận đầu, đành phải về trước để nghĩ cách khác.

Y vội vàng hồi phủ, bình tĩnh gọi Kinh Phong và Phá Trận vào thư phòng, “Các người thì không sao, còn tướng quân bị thương thành như vậy, chuyện là thế nào?”

“Gia, chúng thuộc hạ bị trúng kế diệu hổ ly sơn.” Kinh Phong cúi đầu, lí nhí nói, “Thuộc hạ biết lỗi, xin gia trách phạt.”

“Thất gia, đừng trách họ.” Gia Cát Linh Ẩn đi vào, “Là có kẻ cố ý giăng bẫy.”

“Rốt cục chuyện là thế nào?” Nhìn thấy nàng, sắc mặt y cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường, giọng điệu cũng hòa hoãn hơn, “Ta rất lo lắng cho nàng, biết không?”

“Ta biết.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Hoàng thượng định xử phạt đại ca thế nào?”

“Đợi xử lý, nếu có người cố ý giăng bẫy, ta lo chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy. Nếu chuyện này do Chu quý phi bày ra, tại sao bà ấy vô duyên vô cớ lại bị thương?”

“Là Chu Nham!”

“Là Chu Nham!”

Hai người đồng thanh nói, Chu Nham chính là kẻ đầu tiêu, làm bị thương Chu quý phi cũng là hắn.

255. Chương 255: Biến Ngụy Thành An

“Mục đích của hắn là giết đại ca nhưng không thành, thương thế của Chu Quý phi có thể tăng thêm tội của đại ca. Vì đạt được mục đích, Chu Nham đúng là không từ thủ đoạn.”

Bỗng nhiên Gia Cát Linh Ẩn nghĩ đến một vấn đề, sắc mặt của nàng trở nên âm trầm, đứng lên đi qua đi lại một hồi, “Nếu là nhằm vào đại ca vì sao lại bảo ta đi? Mục đích của bọn họ không chỉ dừng ở Đại ca mà là nhằm vào nhà Gia Cát, đuổi tận giết tuyệt!”

“Chu gia này, cũng nên loại bỏ rồi.” Ánh mắt Sở Lăng Thiên lấp lánh, lần này bọn họ chạm tới giới hạn của y.

Trước khi chưa có chứng cứ, Gia Cát Linh Ẩn vẫn không nói với y về chuyện của Tĩnh quý phi. Đấu cùng Chu gia cũng đủ mệt rồi.

Thần cung, Chu quý phi từ trong hôn mê tỉnh lại, ngực kịch liệt đau đớn. Nhớ tới ánh mắt hung ác của hắc y nhân kia liền nhin không được mà sợ hãi.

“Quý phi, nàng tỉnh rồi?”

“Hoàng thượng... Chu quý phi nhìn người ở bên giường, “Thần thiếp còn sống không?”

“Nói bậy bạ gì đó, đương nhiên còn sống. Nàng tỉnh lại là tốt rồi, thái y đã chẩn đoán cho nàng, không có gì đáng ngại, nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt. Trẫm còn có việc phải đi trước.”

“Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng.”

“Không cần ngồi dậy, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Vâng. Nhũ mẫu, ôm hoàng nhi tới đây để bản cung nhìn xem.”

Nhũ mẫu ôm hoàng tử tới, trên mặt Chu quý phi lộ ra nét tươi cười, nghĩ đến mình thiếu chút nữa không còn được gặp lại nó trong lòng vừa sợ vừa hận. Sợ chính là suýt nữa chết, hận chính là sao chổi Gia Cát Linh Ẩn kia, mỗi lần ở cùng nàng ta đều có chuyện không tốt! Nàng không có việc gì nhưng ngược lại chính mình lại trúng một đao.

“Nương nương, Chu tướng quân cầu kiến.”

“Để nó vào đi.” Bà đang muốn hỏi hắn một chút, rốt cuộc sao lại thế này.

“Cô cô, làm sao vậy?” Về mặt Chu Nham kinh ngạc, “Sao người lại bị thương?”

“Con còn hỏi.” Chu quý phi lui trái xoay phải, “Con tìm người nào? Sao lại ăn hại như vậy? Còn làm hại ta bị thương!”

“Không nghĩ đến Gia Cát Như Phong lại xảo quyệt như vậy, lại có thể mang theo độc được.”

“Những người đó con xử lý tốt chưa?”

“Yên tâm đi, cô cô. Đến hải cốt cũng không tồn tại nữa rồi. Người thực sự không thấy rõ là ai đã thương sao? Dám dả thương cô cô, con nhất định thay cô cô báo thù rửa hận!”

Sắc mặt Chu quý phi trầm xuống, “Con có lòng như vậy là được. Người kia che mặt, ta không thể thấy rõ là ai.”

“Cô cô, không bằng như thế này.” Chu Nham cười lạnh, “Người đã bị thương, thôi thì nói luôn là Gia Cát Như Phong muốn giết người, vậy thì thêm cho hắn một tội danh, con không tin không thể xử chết hắn!”

Chu quý phi trầm tư, gật gật đầu, “Vậy làm theo ý con.”

Trong mắt Chu Nham hiện lên vẻ độc ác, đối phó với Gia Cát Như Phong trước, rồi lại chinh Gia Cát Linh Ẩn sau, còn có Đại tiểu thư Linh Thiên.

Gần như một đêm không ngủ, Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn mới rời giường. A Cần chờ ở ngoài phòng ngủ, thấy bọn họ đi ra lập tức hành lễ: “Điện hạ, Vương phi, lão Liên gửi thư nói Quý phi nương nương đã tỉnh lại, sau đó nói Gia Cát tướng quân có ý đồ sát hại người mới khiến cho người bị thương.”

“Cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn biến sắc, “Bà ta thực sự nói như vậy?”

“Đúng vậy.”

“Tiến cung.” Sở Lăng Thiên vội kéo Gia Cát Linh Ẩn, không kịp dùng bữa sáng, vội vàng vàng tiến cung.

Gia Cát Linh Ẩn chờ ở bên ngoài, y tới gặp Sở Kim Triều trước. Sau nửa canh giờ, y ra khỏi ngự thư phòng, trên mặt không có một chút vui mừng.

“Thất gia, Hoàng Thượng nói thế nào?”

“Phụ hoàng cho thời gian hai ngày, nếu không tìm ra hung thủ Đại ca sẽ bị đày đi biên cương.”

“Còn có thời gian hai ngày.”

“A, đây không phải là Thất điện hạ cùng Thất vương phi sao?” Chu Nham hí mắt, mang theo ý cười đi tới, “Thất vương phi, hình như tình hình của Gia Cát tướng quân không ổn.”

“Chu Nham, ta sẽ bắt được người.”

“Ta sẽ ở đây chờ Thất vương phi.” Chu Nham cười cười, vẻ mặt khiêu khích. Nha đầu thối, hại ta mang tiếng xấu như vậy, đây chỉ là giáo huấn nho nhỏ giành cho người mà thôi, “Nghe Thần phi nương nương cùng Quý phi nương nương nói Thất vương phi vô cùng trí tuệ, lần này nhìn xem người có thể khiến cho Gia Cát Như Phong biến nguy thành an hay không.”

Gia Cát Linh Ẩn xoay người, không nói gì. Như Phong luôn chống chọi với bọn cường bạo, làm sao có thể gây thương tổn cho Chu quý phi? Nhưng mà Chu quý phi một mực khẳng định là huynh ấy hạ thủ, đúng là có chút khó giải quyết.

“Ta đi vấn an Quý phi nương nương.”

“Ai da, từ từ.” Chu Nham chặn ngay trước mặt nàng, “Nương nương quá mức sợ hãi, bất kể ai cũng không gặp. Hoàng thượng hạ chỉ những người có quan hệ với Gia Cát tướng quân cũng không thể tới Thần cung, tránh cho nương nương không thể khống chế được cảm xúc.” Cô cô này của hắn có khi lại hồ đồ, vẫn là không nên để cho Gia Cát Linh Ẩn tiếp xúc mới tốt.

“Được, Chu Nham! Người cho rằng không tiếp xúc với Quý phi nương nương thì ta sẽ không tìm ra được những thứ khác hay sao?”

“Xin đợi Thất vương phi.”

Trở về Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên triệu Kinh Phong cùng Phá Trận, hỏi bọn hắn trên người những người kia có phát hiện gì không. Kinh Phong cùng Phá Trận im lặng lắc đầu.

“Gia, trước khi bị tướng quân hạ độc, mấy hắc y nhân đã trúng một loại độc thông thường rồi. Người hạ độc rất xảo hoạt, nếu như dùng kì độc thì rất dễ dàng bại lộ thân phận, độc thông thường thì thật không thể nào tra ra được.”

“Trên thi thể không có gì sao?”

“Không có, ngay cả thân phận bọn họ cũng đều không thể tra được. Hôm nay thuộc hạ lại tới, nơi đó đã không còn dấu vết gì nữa, thi thể đã bị xử lý sạch sẽ.”

“Có thể tìm ra hiệu thuốc không? Mấy ngày gần đây có người nào đi mua độc được không?”

“Hôm qua tiểu thư đã phân phó thuộc hạ tra qua, tất cả các hiệu thuốc ở Ngân Đô, trong vòng một tháng nay đều không có người nào từng mua độc cả.”

Tay Sở Lãng Thiên đỡ trán, hành động của Chu Nham nhanh thật, hủy thi diệt tích, muốn tra ra được điều gì cũng đều rất khó khăn.

“Gia, tiểu thư, điểm mấu chốt hiện giờ là làm rõ chân tướng của việc Quý phi nương nương bị thương. Đám bà bị thương là một người khác.”

“Hoàng thượng đã hạ lệnh không thể tiếp cận bà ấy, muốn bắt tay từ bà ấy là không có khả năng.” Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày, người mấu chốt vẫn là Chu Nham, “Kính Phong, người đi tra tin tức của Chu gia, chuyện lớn chuyện nhỏ, chuyện mấy đời trước cũng điều tra cho rõ.”

“Linh nhi, vì sao phải làm vậy?” Sở Lãng Thiên khó hiểu.

“Đột phá chính diện có vẻ khó khăn, vậy thì bắt tay từ mặt bên đi.”

Sở Lãng Thiên bình tĩnh đại ngộ, nếu có thể từ chỗ khác tra ra được chuyện xấu của Chu Nham thì có thể khiến cho Chu Nham phải thỏa hiệp.

Ngày thứ hai, Kính Phong vẫn chưa có tin tức về. Sở Lãng Thiên lại tiến cung, muốn trì hoãn Hoàng thượng.

“Tiểu thư, Chu tướng quân cầu kiến.” Gia Cát Linh Ẩn đang chuẩn bị rời phủ, nghe Ứng tổng quản báo lại.

“Hắn?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh. Chu Nham, người có lòng dạ độc ác còn hơn cả Chu Tuyết Tranh. Hắn đến nhất định là muốn nhìn thấy bộ dáng bất lực của nàng, “Mời hắn vào.”

Chu Nham tiến vào, người đầy khí thế.

“Chu tướng quân có chuyện gì sao?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn hắn một cái, không mời ngồi, cũng không dâng trà.

“Đây là đạo đãi khách của Thất vương phủ? Hay là Thất vương phi quá lo lắng cho Gia Cát tướng quân nên ngay cả lễ nghi cơ bản cũng đều quên?”

“Thất vương phủ chỉ đón tiếp bằng hữu.” Gia Cát Linh Ẩn cười, “Chu tướng quân rốt cuộc có chuyện gì?”

“Ta chỉ là muốn nhắc nhở Thất vương phi hôm nay là ngày cuối cùng. Qua hôm nay, vận mệnh của Gia Cát tướng quân sẽ hoàn toàn thay đổi. Thất vương phi, ngày đó vũ nhục bản tướng quân không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay phải không? Thất vương phi, có một số việc, có một số người, là không thể chọc vào được.” Chu Nham tự tiện ngồi xuống, vẻ mặt quái đản, đáng vẻ bề bề kiêu ngạo, thật sự là đáng ghét đến cực điểm.

“Bản vương phi vẫn cứ chọc đấy.”

“Vậy chờ xem.” Chu Nham nhướn mày, “Kỳ thực, sự việc cũng không cần phải như thế. Nếu Thất vương phi thổi gió bên gối Thất điện hạ, để Thất vương phủ chỉ bắt tay với một mình Chu gia, thì chuyện này ta sẽ xử lý.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Người nên bỏ ý định này đi.”

“Tốt lắm.” Chu Nham đứng dậy, “Người hãy chờ kết cục cả Đại ca người vào ngày mai đi.” Vẻ mặt hắn tức giận, nữ nhân này thật đúng là khó trị.

Gương mặt Gia Cát Linh Ẩn bình tĩnh, bắt đầu bất an, đang chuẩn bị ra khỏi phủ thì Kính Phong trở lại.

Hắn viết tin tức thu thập được ở trên giấy đưa cho Gia Cát Linh Ẩn xem.

Gia Cát Linh Ẩn đóng cửa thư phòng lại, cẩn thận xem xét.

Tới nửa đêm, Sở Lãng Thiên từ trong cung trở về. Y ở trong cung tranh luận cùng Sở Kim Triều suốt một ngày, vẫn không thể kiên trì nổi, y đành phải trở về, làm chuẩn bị cuối cùng.

“Vương phi đâu?” Y hỏi Ứng tổng quản.

“Bẩm Vương gia, Vương phi ở thư phòng.”

Y đang chuẩn bị đẩy cửa đi vào, cửa kết một tiếng mở ra từ bên trong. Gia Cát Linh Ẩn từ trong đi ra, vẻ mặt hưng phấn. Qua mấy canh giờ xem xét, nàng rốt cục tìm được một cửa để đột phá.

“Thất gia, người đã trở lại? Cùng ta tới Chu gia!”

“Linh nhi nghĩ ra biện pháp gì sao?”

“Ừ, đi!”

Hai người vội vàng vàng đi tới Chu gia. Chu Lâm Quân cùng Chu Nham nghe thấy có người báo Thất vương gia cùng Thất vương phi đến đây liền lập tức ra gặp.

“Thần tham kiến Thất điện hạ, Thất vương phi.”

Chu Lâm Quân cùng Chu Nham nhìn nhau cười. Hai người này nhất định là đến để thỏa hiệp. Có thể đoạt được tương trợ của Thất vương phủ, vậy thì như hổ thêm cánh.

“Thừa tướng đại nhân, Chu tướng quân, không cần đa lễ, xin đứng lên.” Sở Lăng Thiên đi đến vị trí chủ tọa, ngồi xuống.

“Không biết Điện hạ cùng Vương phi nương nường tìm vi thần có chuyện gì?” Trong lòng Chu Lâm Quân hiểu rõ, hai người này chủ động tới cửa nhận sai với ông, sự việc đủ tốt rồi.

“Thất vương phi, còn nhớ rõ lời nói của người với bản tướng quân ngày hôm nay chứ?” Chu Nham nhếch miệng, cười lạnh, “Vương phi rốt cuộc nghĩ thông suốt rồi sao? Nếu chiều nay vương phi đồng ý thỏa thuận với ta, sao đến nỗi phải tự mình đi một chuyến chứ?”

“Bản vương rất muốn biết chiều nay Chu tướng quân nói với Vương phi những gì?”

“Bản tướng quân cảm thấy quan hệ giữa Thất vương phủ cùng Chu gia có thể càng thêm chặt chẽ, vậy thì chuyện của Gia Cát tướng quân bản tướng sẽ nghĩ cách giải quyết. Ý Thất điện hạ như thế nào?”

“Nham nhi, không được vô lễ!” Chu Lâm Quân giả bộ khiển trách, lời ông khó nói vừa lúc Chu Nham lại nói thay ông.

“Vâng, gia gia. Thất điện hạ, người cảm thấy đề nghị này như thế nào?”

“Chu Nham, lá gan của người thật lớn!” Sở Lăng Thiên không thể hiện thái độ, “Người cũng biết Hoàng thượng rất không thích chuyện kết bè kết cánh?”

Chu Nham sửng sốt, thầm nghĩ lúc này chuyện đã rồi, còn bày ra vẻ tự cao tự đại gì chứ? “Thất điện hạ, vận mệnh của Gia Cát tướng quân, chỉ nằm trong một ý niệm của người. Như vậy, không biết Thất điện hạ cùng Thất vương phi đến đây là vì cái gì?”

Gia Cát Linh ẩn cười cười, “Bản vương phi tới đây là muốn Chu Thừa tướng mau chóng thuyết phục Chu quý phi nói rõ chân tướng sự việc đi.”

“Thất vương phi, chuyện này Hoàng thượng đã biết, xin thứ cho vi thần cùng Nham nhi bất lực.” Chu Lâm Quân khom lưng, làm ra vẻ khó xử.

“Không sao.” Gia Cát Linh Ẩn vòng vo câu chuyện, “Thừa tướng đại nhân, hình như tổ tiên của ngài không phải là họ Chu, mà là họ Bạch phải không?”

256. Chương 256: Chu Quý Phi Buông Tha

“Gì cơ?” Chu Lâm Quân không hiểu ra sao, tổ phụ của ông quả thực họ Bạch, sau lại được một quan viên họ Chu nhận làm nghĩa tử, tổ phụ của ông lại giăng bẫy hại chết con nối dõi của Chu gia, quan viên họ Chu đó đã sửa lại họ cho tổ phụ ông, cho tổ phụ ông kế thừa quan chức, tin này rất hiếm người biết, “Tại sao Thất vương phi lại hỏi như vậy?”

“Chỉ cần ông nói cho ta biết, đúng hay không?”

“Đúng vậy.” Chu Lâm Quân nói.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Theo bản vương phi được biết, người của Chu gia chỉ cưới nữ tử họ Vương?”

“Vậy thì sao?” Đây là quy tắc truyền từ tổ tiên Bạch gia xuống, nói nữ tử họ Vương có thể giúp trưởng phu đại phú đại quý, “Đây là quy tắc của tổ tiên.”

“E rằng đây không phải là quy tắc của Chu gia, mà là của Bạch gia đúng không?”

“Hừ!” Chu Nham hừ lạnh, “Thất vương phi, đêm hôm khuya khoắt, vương phi đến để tìm hiểu nguồn gốc của Chu gia à?”

“Chu tướng quân, có biết tại sao tổ tông Bạch gia các người phải cưới nữ tử họ Vương hay không?”

Trong lòng Chu Lâm Quân và Chu Nham tràn đầy hoài nghi, đây quả thực là điều họ không biết. Theo họ Chu rồi, ai còn quan tâm đến họ Bạch làm gì? Chỉ còn nhớ một điều duy nhất chính là cưới nữ tử nhà họ Vương. Chu gia luôn thuận buồm xuôi gió, cũng quy kết nguyên nhân là vì cưới nữ tử họ Vương.

“Thất vương phi nói vậy có ý gì?” Chòm râu của Chu Lâm Quân giật giật.

“Thừa tướng đại nhân chưa từng suy nghĩ kỹ càng sao? Bạch Vương làm hoàng, tổ tiên Bạch gia các người, đã tâm cũng không nhỏ. Chu gia đến nay vẫn còn duy trì tổ huấn này, có phải trong lòng có gì đó không?”

Trong lòng Chu Lâm Quân thấp thỏm, hiểu được ý của Gia Cát Linh Ẩn, bỗng thấy lạnh dọc sống lưng. Ông thực sự chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Thất vương phi, người nói vậy là có ý gì?” Sắc mặt Chu Nham u ám, “Chu gia vẫn luôn cúc cung tận tụy với Hoàng thượng, sao có lòng khác thường được? Vương phi đừng ở đây châm ngòi ly gián!”

“Vậy phải xem Hoàng thượng có tin hay không.” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Thừa tướng đại nhân, ông nói thử xem Hoàng thượng có tin hay không chứ?”

“Gia gia, đừng để nàng ta lừa.”

“Nham nhi!” Chu Lâm Quân nhìn hẩn, chuyện này nghiêm trọng bao nhiêu, trong lòng ông rõ nhất, “Vương phi nương nương, đây chỉ là trùng hợp mà thôi, nên không cần kinh động đến Hoàng thượng. Chuyện của Gia Cát tướng quân, vì thần sẽ thay tướng quân cầu tình.”

“Thời gian hai ngày sắp hết, xin Thừa tướng đại nhân theo bản vương cùng nhau tiến cung khuyên nhủ Quý phi nương nương đi.”

“Dạ, dạ!” Chu Lâm Quân khom lưng, “Vi thần sẽ tiến cung cùng điện hạ.”

“Gia gia, con cũng đi!” Chu Nham không phục, hẩn tử mĩ sắp đặt chuyện này, thậm chí không tiếc đả thương Chu quý phi, hủy diệt toàn bộ chứng cứ, không ngờ nha đầu thối này lại có thể tự mở ra một con đường, tìm được một cửa đột phá tuyệt diệu, hẩn phải nghĩ lại cách khác.

Bốn người vội vàng tiến cung, Chu Lâm Quân đi gặp Chu quý phi, Sở Lăng Thiên đi gặp Sở Kim Triều, Gia Cát Linh Ẩn và Chu Nham chờ ở bên ngoài.

Chu Nham bồn chồn đi qua đi lại, hẩn không cam lòng, hẩn sao lại thua trên tay một nữ nhân!

“Thất vương phi, người đừng nghĩ chỉ có vậy mà Hoàng thượng sẽ thả Gia Cát Như Phong ra! Cho dù hẩn không đâm Chu quý phi, nhưng bảo vệ bất lực, cũng đủ để định tội hẩn!”

“Đại ca có thương tích trong người, Quý phi nương nương còn muốn huynh ấy đích thân hộ tống, ta hoài nghi, đây là khổ nhục kế của Quý phi.”

“Tiện nhân! Chỉ biết sử dụng mấy chiêu đề tiện thôi sao?”

“Chu tướng quân cứ tiếp tục, bản cung xem như người đang khen ta!”

“Hừ!” Chu Nham gấp gáp, thấy Gia Cát Linh Ẩn bình thản, lại tức giận đến dậm chân.

Một lát sau, Sở Lăng Thiên và Chu Lâm Quân cùng đi ra. Trên mặt Sở Lăng Thiên cười cười, Gia Cát Linh Ẩn nhìn biểu hiện của y, trong lòng lập tức nhẹ nhõm.

“Thế nào?”

“Đi đón đại ca đi, Chu quý phi chuyển lời, bà nghĩ là do cường đạo gây thương tích! Đại ca bị thương trong người, ra sức bảo vệ chủ, Hoàng thượng đồng ý không truy cứu nữa, bảo huynh ấy ở lại trong phủ dưỡng thương, sau khi khỏi hẳn hãy đến quân doanh, thời gian này để ta tạm thay mặt.”

“Ừ, vậy hay rồi.” Gia Cát Linh Ẩn kéo Sở Lăng Thiên, gấp gấp đi về hướng nhà lao.

Chu Nham buồn bực, “Gia gia, cứ như vậy buông tha cho tiểu tử Gia Cát Như Phong kia à?”

“Con nên biết, nếu Hoàng thượng biết được những lời nha đầu thối đó nói, không chừng sẽ đưa tới tai họa ngập đầu cho Chu gia! Nhịn nhục nhất thời sống êm gió lặng, không thể được lợi nhỏ mà mất lợi lớn được! Từ từ sẽ trừng trị chúng sau, không phải rất tốt ư?”

“Gia gia...” Chu Nham không cam lòng.

“Được rồi.” Chu Lâm Quân nói sâu xa, “Nham nhi, con còn trẻ, không thể hành động theo cảm tính được. Hưng vong nghìn đời, thịnh suy chỉ trong một đêm, bất cứ lúc nào cũng không được khinh suất!”

“Gia gia, vậy ả có khi nào nói thẳng với Hoàng thượng không?”

“Tạm thời sẽ không đâu, ả nói, Hoàng thượng cũng không nhất định sẽ tin. Biểu hiện chân thành với Hoàng thượng mới là điều quan trọng nhất! Mọi sự cẩn thận làm đầu. Nha đầu nhà Gia Cát kia quả thực tà môn, chưa có bất cứ người nào hiếp đáp được ả! Con là huyết mạch duy nhất của Chu gia, không thể tùy tiện làm bậy!”

“Con hiểu rồi, xin ghi nhớ lời dạy của gia gia.”

Rất tà môn ư? Bản tướng quân càng muốn thử xem!

Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên đón Như Phong, cùng nhau đưa y về phủ, đại phu kiểm tra lại vết thương cho y, sau khi không có gì đáng ngại, hai người mới quay về Thất vương phủ.

Như Phong bình an vô sự, cả hai đều an tâm, trở về phủ đã là rạng sáng.

Nằm trên giường, nhìn tiểu nương tử trong lòng, Sở Lăng Thiên hôn lên môi nàng, trắng trợn mút vào. Nàng cũng kịch liệt đáp lại y, áp lực dồn nén mấy hôm nay, giờ phút này mới được phóng thích.

Triền miên đến trời dần sáng, hai người mới từ từ thiếp đi, khi thức dậy đã là buổi trưa.

Gia Cát Linh Ẩn huých người bên cạnh, “Thất gia, trưa rồi kia! Nếu không đến quân doanh, Hoàng thượng sẽ trách người lười biếng đó!”

Sở Lăng Thiên mở mắt, nhìn thấy người trước mặt, cười mờ ám, kéo ôm vòng eo mềm mại của nàng, “Vậy ta sẽ nói với phụ hoàng, ta là đang vì cháu của phụ hoàng mà cố gắng.”

“Cháu...” Trong lòng nàng âm ỉ đau, lâu như vậy rồi, vì sao nàng còn chưa mang thai.

“Cốc cốc!” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, “Vương gia, Hoàng thượng truyền người tiến cung.”

Sở Lăng Thiên rời giường một cách không cam lòng, Gia Cát Linh Ẩn lúc này mới nhớ, hôm nay không tiến cung thỉnh an.

“Không đi thỉnh an, Hoàng hậu nương nương có trách cứ không nhỉ?” Tuy rằng nàng không để ý, nhưng cũng không muốn để lại ấn tượng xấu cho Sở Kim Triều.

“Yên tâm đi, ta sẽ đi nói với bà.” Sở Lăng Thiên thương yêu nhìn nàng, mặc xiêm y vào giúp nàng.

Sở Lăng Thiên đi rồi, Gia Cát Linh Ẩn ăn hết hai chén cháo. Chu gia, các người xuống tay với đại ca của ta trước, thế thì đừng trách ta. Nàng cải trang thành Đại tiểu thư Linh Thiên, chủ động đi gặp Chu Nham.

Chu Nham nghe nói Đại tiểu thư Linh Thiên cầu kiến, nhất thời mở cờ trong bụng. Hắn đang lo không tìm thấy nàng, nhất định phải báo mối thù bị Gia Cát Linh Ẩn vũ nhục, ngày đó nếu nàng đến, bản thân cũng không mất hết mặt mũi như vậy.

Hạ nhân đưa Gia Cát Linh Ẩn vào phòng, Chu Nham trừng mắt lạnh lùng, “Đại tiểu thư còn có mặt mũi đến gặp ta? Dạ minh châu Nam Hải, cũng nên trả lại cho bản tướng quân đi.”

“Nghe nói mấy ngày trước Chu tướng quân tỏ tình với thuộc hạ của mình, không ngờ tướng quân lại mạnh miệng như vậy!” Gia Cát Linh Ẩn che miệng cười khúc khích.

“Đại tiểu thư, bản tướng quân nói người mau đem trả dạ minh châu cho ta!” Chu Nham như mèo bị dẫm phải đuôi, “Ngày đó tại sao người không đến? Hôm nay nếu người không giải thích rõ với bản tướng quân, thì đừng trách bản tướng quân nhé!”

“Tướng quân bớt giận, ngày ấy ta có chuyện quan trọng, không thể đi được. Mới trở về Ngân Đô liền đến thỉnh tội đây! Huống hồ lúc trước tướng quân cũng không nói với ta, vì sao nhất định phải đến. Nếu ta mà biết ta nhất định sẽ đi gặp tướng quân!”

“Hừ! Vậy người tính bồi thường cho bản tướng quân thế nào?” Chu Nham nheo mắt, mỹ mạo của Đại tiểu thư, hấn thêm nhỏ dãi đã lâu.

Gia Cát Linh Ẩn nghĩ nghĩ, “Thay vì bồi thường cho tướng quân, chi bằng chúng ta hợp tác. Chu gia ở nước Lăng Nguyệt cao cao tại thượng, Quý phi nương nương lại hạ sinh long tử, tại sao lại không phò trợ tiểu hoàng tử lên làm thái tử chứ?”

“Đại tiểu thư, người có biết mình đang nói gì không?” Chu Nham đánh mặt lại, “Không sợ bản tướng quân tố giác người với Hoàng thượng à?”

“Tướng quân có thể đi! Không biết tướng quân có hứng thú nghe ta kể chuyện không?”

“Gì cơ? Vậy phải xem chuyện của người có êm tai không đã.”

“Tướng quân biết nước Phụng Khê chứ?”

“Nước Phụng Khê? Không phải mười năm trước đã bị diệt sạch rồi sao?”

“Đúng vậy! Mười năm trước, gót sắt của Lăng Nguyệt đã san bằng Phụng Khê, không người nào trong hoàng tộc may mắn thoát khỏi. Họ không biết, có một người may mắn sống sót, là công chúa của nước Phụng Khê.”

Chu Nham nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nửa tin nửa ngờ, “Người đừng nói mình chính là công chúa kia nhé?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, tiếp tục kể, “Phụng Khê máu chảy thành sông, nhìn người thân của mình từng người ngã xuống trước mặt, tâm trạng sợ hãi và thù hận này, tướng quân sẽ không hiểu được đâu. Một khắc đó, ta đã thề, thề phải để Lăng Nguyệt nợ máu trả máu! Cho nên ta đến Ngân Đô, bắt đầu kinh doanh, tích lũy tiền tài, chính là muốn tìm người có thực lực để hợp tác, để một ngày nào đó báo thù rửa hận!” Chuyện này nàng đã sớm thảo sẵn trong đầu, muốn lấy được lòng tin của Chu Nham, chỉ có thể dùng thủ đoạn không theo lệ thường.

“Cho nên Đại tiểu thư nhắm vào Chu gia?” Chu Nham cười cười khinh bỉ, “Người dựa vào cái gì mà nghĩ Chu gia sẽ hợp tác với người? Không phải không thể, chỉ cần người kết thành phu phụ với bản tướng quân.”

“Nếu Chu tướng quân không có thành ý, vậy thì không cần! Thực lực của Linh Thiên, tướng quân hẳn đã biết, mà việc buôn bán của Chu gia bây giờ còn có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Muốn làm đại sự, cần bao nhiêu ngân lượng, tướng quân không phải không rõ.”

“Ha ha! Bản tướng quân chỉ đùa một chút thôi mà!” Có thể hợp tác với Linh Thiên, gia gia mà biết nhất định sẽ rất vui, “Chuyện này, bản tướng quân cần hỏi lại ý kiến của gia gia. Chu gia luôn trung thành với Hoàng thượng, Đại tiểu thư không nên nói lung tung.”

“Được thôi.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, “Ta xin cáo từ trước, tướng quân nếu có chuyện gì, cứ đến tửu lâu Linh Thiên để lại lời nhắn, ta sẽ tới gặp tướng quân.”

“Đại tiểu thư không ngồi thêm chút lát à? Mấy ngày không gặp, bản tướng quân rất nhớ tiểu thư. Mùi vị một ngày không gặp như cách ba thu, chính là như vậy đây.”

“Tướng quân, ta và tướng quân chỉ là quan hệ hợp tác, xin tự trọng!”

“Quan hệ hợp tác, chung quy vẫn không ổn định, chỉ bằng Đại tiểu thư gả cho bản tướng quân, không phải càng bền vững hay sao?”

“Không phải tướng quân thích nam nhân à?”

“Người...” Chu Nham bỗng nhiên buồn nôn, “Tóm lại, lòng ta đối với Đại tiểu thư, vẫn sẽ không thay đổi.”

“Biểu ca! Huynh nói gì?”

Hai người nhìn qua, công chúa Triều Hoa không biết đứng ở bên ngoài khi nào, giờ phút này, đang thịnh nộ ngút trời nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong tay đang bầu một con mèo, con mèo kêu thật thê lương dưới sự ngược đãi của nàng.

Hết chương 256

257. Chương 257: Vào Di Hồng Viện

“Triều Hoa, sao muội lại tới đây?” Chu Nham cau mày, trong giọng nói có một chút tức giận.

“Bản công chúa không đến chẳng phải các người sẽ lên giường hay sao?”

Gia Cát Linh Ẩn đầu đầy vạch đen, nói vậy cũng quá trắng trợn đi...

“Triều Hoa có nói cũng đừng khó nghe quá! Không được nói bậy!”

“Biểu ca, chẳng phải là huynh không thích ả sao?” Công chúa Triều Hoa đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, từ trong giày rút ra một cây dao, “Hôm nay bản công chúa sẽ giết người.”

“Triều Hoa!” Chu Nham bắt tay nàng lại, “Nếu muội còn làm loạn, ta sẽ ra lệnh, không uội bước vào Chu gia nửa bước.”

“Biểu ca...” Công chúa Triều Hoa rũ người, trong mắt tràn đầy chán ghét, không cam lòng thu hồi đoản đao.

“Chu tướng quân, sắc trời không còn sớm nữa, ta xin cáo từ. Đề nghị của ta hôm nay, người có thể suy nghĩ, nghĩ thông suốt thì đến cho ta biết.” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy cáo từ.

“Đại tiểu thư, mời!” Hắc trùng mắt nhìn Triều Hoa, cánh cáo nàng không được làm bậy. Loại yêu nghiệt xinh đẹp thế này hắc không chơi đùa thì sẽ không thể nào cam lòng.

Công chúa Triều Hoa thấy Chu Nham không để ý đến mình, liền lén lút đuổi theo Gia Cát Linh Ẩn. Nữ nhân thói, dám câu dẫn biểu ca, bản công chúa liền hủy người, khiến người biến thành tàn hoa bại liễu, như vậy biểu ca sẽ không thích người.

Nàng vẫy vẫy người gác ngoài cổng, một ảnh vệ xuất hiện trước mặt nàng, “Nhìn thấy nữ nhân phía trước kia không? Đi bắt ả về đây cho bản công chúa, đi đi!”

“Vâng, công chúa!” Ảnh vệ gật gật đầu, nhanh chóng đuổi kịp Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn vào tửu lâu Linh Thiên, ảnh vệ cũng đi vào theo. Ảnh vệ thấy nàng vào phòng, lặng lẽ tới gần cửa sổ chọc một cái lỗ, thổi khói mê vào bên trong.

“Bụp!” Bỗng nhiên hắc chỉ cảm thấy đỉnh đầu đau nhức, rồi hôn mê bất tỉnh.

Ngụy Thành kéo hắc vào, ném trên mặt đất, “Tiểu thư, người này đi theo người suốt.”

“Làm cho hắc tỉnh lại!”

Ngụy Thành gật gật đầu, dùng chân đá đá người nằm trên mặt đất, “Này, tỉnh dậy, tỉnh dậy mau!” Thấy người nằm đó không có phản ứng, hắc đá mạnh một cước vào trên đùi tên kia, đùi phát ra một tiếng răng rắc.

Gia Cát Linh Ẩn đảo mắt, thế này cũng quá là bạo lực rồi!

“Á!” Người trên mặt đất kêu thảm một tiếng, định ngồi dậy lại phát hiện chân đã bị gãy, “Các người...” Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn liền nhất thời sửng sốt. Không phải mình theo dõi nàng ta sao? Mới vừa rồi thối khỏi mê vào trong phòng của nàng, sau đó đã xảy ra chuyện gì?

“Nói, là ai sai người theo dõi tiểu thư chúng ta?” Ngụy Thành từ trên cao nhìn xuống, hùng hổ hỏi.

“Không ai hết. Là ta tự mình phát hiện thấy vị tiểu thư này xinh đẹp liền nổi lên sắc tâm, cho nên...”

“Nổi sắc tâm?” Ngụy Thành nhìn xuống dưới thắt lưng hắn, “Dám nổi sắc tâm với tiểu thư nhà ta, ta đây sẽ khiến cho người... không dám nữa!” Hắn nhìn trái nhìn phải, “Nên dùng kiếm hay là dùng kéo nhỉ?”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, Ngụy Thành còn biến thái hơn cả Kinh Phong và Phá Trận nữa.

Ảnh vệ thấy vẻ mặt của Ngụy Thành rất nghiêm túc, sợ tới mức bùm lại, “Vị đại hiệp này, có... có chuyện gì cứ thương lượng trước đã.”

“Là ai phái người tới?”

“Là...” Tròng mắt ảnh vệ đảo qua đảo lại, “Là Thất vương phi, người ghen tỵ mỹ mạo của tiểu thư, còn có, thời điểm Gia Cát tướng quân cùng Chu tướng quân đưa ngựa, Thất điện hạ cứu tiểu thư nên Thất vương phi trong lòng bất mãn, muốn ta bắt tiểu thư vào thanh lâu.”

“Còn nói vậy!” Ngụy Thành nhếch miệng cười, ngược ngùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư, làm phiên người quay đầu đi! Tiếp theo đây sẽ rất là bạo lực.” Hắn dùng thanh kiếm sắc bén cắt đi quần của tên ảnh vệ, lưỡi kiếm lạnh như băng kề vào bộ phận trọng yếu của hắn, “Nếu không nói thật, bản đại gia sẽ dùng sức đấy!”

“Đại hiệp, đại hiệp hạ thủ lưu tình!” Ảnh vệ cảm giác được đau đớn, lập tức cầu xin tha thứ, “Là công chúa Triều Hoa sai tiểu nhân tới, tiểu nhân cũng là bất đắc dĩ, đại hiệp tha mạng!”

“Như vậy vẫn còn kém lắm!” Ngụy Thành bắt lấy chân hắn, dùng sức đẩy, chỗ bị sai khớp liền được nối lại.

“Á!” Ảnh vệ tru lên một tiếng như heo bị giết.

“Tiểu thư, tiếp theo phải làm sao?”

“Để hắn tới nói với công chúa Triều Hoa, ta đã bị hắn bắt đi.”

“Cút đi!” Ngụy Thành đá vào mông hắn một cước, hắn lập tức đứng dậy, hướng ra phía ngoài chạy đi, bỗng nhiên lại bị Ngụy Thành kéo trở lại, nhét một viên thuốc vào trong miệng hắn.

“Như vậy đã muốn chạy? Xem bản đại gia thành kẻ ngốc sao? Nếu làm tốt thì tới nơi này của bản đại gia lấy thuốc giải, nếu không vậy thì cái kia của người sẽ vĩnh viễn không cử động được! Không nên uống thuốc nào khác, như vậy sẽ càng hỏng thêm. Không chỉ có không cử động được mà còn có thể bị thu nhỏ lại, rồi ngán đi!”

Ảnh vệ hoảng sợ nhìn Ngụy Thành, làm thủ vệ bên cạnh công chúa Triều Hoa nhiều năm như vậy, chưa bao giờ hắn gặp qua người nào biến thái như thế này, “Đại hiệp yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ làm theo!”

“Đi thôi! Tiểu thư, làm thế nào để đối phó với công chúa kia?”

“Đi!”

Thu được tin tức ảnh vệ mang về, công chúa Triều Hoa vui vẻ, lập tức chạy tới, nàng muốn đích thân nhìn thấy kết cục của nữ nhân kia.

Ảnh vệ mang nàng vào một gian phòng, lập tức sợ chết khiếp bỏ chạy.

Nghe được âm thanh khe khẽ bên trong, công chúa Triều Hoa nhất thời mặt đỏ tai hồng, rồi lại muốn vào xem thành quả, nàng nhất định phải tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia bị đàn ông chà đạp, như vậy biểu ca nhất định sẽ không muốn nàng ta nữa!

Nàng đẩy cửa đi vào, trong không khí tản ra mùi rượu. Chỉ thấy mấy người đàn ông đang giở trò với nữ nhân trên giường, nói những từ ngữ thật ô uế.

“Rằm!” Nàng đang chuẩn bị rời khỏi, không nghĩ tới là lại đụng phải cái gì đó ở chân tường.

“Ai?” Một người vạm vỡ ngẩng đầu lên, thấy công chúa Triều Hoa liền lập tức đi qua, “Không nghĩ tới còn có cô nương thanh thuần như vậy, nào nào nào, đến bồi đại gia chơi đùa!”

“Buông ra! Ta là công chúa Triều Hoa! Người dám đụng vào ta, ta liền diệt chín đời nhà ngươi!” Công chúa Triều Hoa lui về sau, xoay người muốn chạy lại bị kẻ say rượu kia bắt lấy mắt cá chân lôi vào.

“Công chúa? Còn Hoàng hậu đâu? Vậy bổn đại gia hôm nay liền nếm thử một chút mùi vị của công chúa, ha ha ha!” Tên say rượu kia đóng “rằm” cửa một cái, ném nàng tới trên mặt đất, “Các huynh đệ, nơi này có một cô nương, hôm nay ma ma sao mà biết điều thế, lại an bài đến hai cô nương!”

“A, cô nương này còn trắng mịn hơn này!” Hai tên say đi tới, ba người cùng nhau không kiêng nể gì mà vuốt ve trên người nàng!

“Các người buông ra!” Công chúa Triều Hoa dùng sức giãy dụa, “Ta phải giết các người! Phụ hoàng nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!”

“Vẫn còn nằm mơ à!” Một tên say xé mở quần áo của nàng, da thịt tuyết trắng càng khơi dậy dục vọng của bọn họ, “Tiểu cô nương làn da thật trắng trẻo, còn có món hàng như vậy luôn à! Bổn đại gia nếm thử trước!”

“Đại ca, đại ca phải nhanh lên!”

“Yên tâm!” Nam nhân vạm vỡ phát hiện ra công chúa Triều Hoa đầu tiên liền kéo toàn bộ quần áo của nàng xuống, trong mắt hiện lên ánh tà dâm, “Tiểu cô nương, ta đến đây!”

“Ôi. Đại gia, đại gia!” Ma ma phá cửa mà vào, dẫn theo mấy nam nhân nữa tiến vào, ngăn mấy người say kia lại, “Các người đừng có gây đại họa!”

“Nghiêm ma ma, bà cũng muốn chơi đùa với bọn ta sao?”

“Chơi đùa cái đầu người đó! Mau mau, mặc quần áo vào cho công chúa, bị các người hại chết rồi!”

Một đội thị vệ vọt vào, nháy mắt giết hết mấy nam nhân trong phòng.

Nghiêm ma ma sợ tới mức ngất đi. Công chúa Triều Hoa được cứu, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nàng hung tợn liếc mắt nhìn Nghiêm ma ma nằm trên mặt đất cùng mấy tên say kia, rút kiếm của thị vệ, chém đứt đầu và tứ chi của mấy tử thi kia.

Lại nhìn nữ nhân trên giường, căn bản không phải là Đại tiểu thư Linh Thiên. Là một nữ nhân xa lạ về mặt ứng hồng.

“Người là ai?” Công chúa Triều Hoa tới gần, “Đại tiểu thư Linh Thiên đâu?”

Về mặt nữ nhân mờ mịt, tình cảnh trước mặt đã khiến ả sợ tới mức hoảng hốt.

“Nữ nhân ngu xuẩn!” Công chúa Triều Hoa nâng kiếm trong tay lên, ánh mắt cũng không dao động mà đâm về phía ngực ả.

“Đem đốt hết cho bản Công chúa!”

“Dạ, Công chúa! Mời công chúa về cung trước!”

Cho một mối lửa, Công chúa Triều Hoa trở lại trong cung, lập tức đi tới chỗ của Chu quý phi khóc lóc kể lể.

“Cái gì?” Chu quý phi vỗ mạnh xuống ghế, “Người nào dám lớn mật như vậy? Dám vô lễ với công chúa?” Bà chỉ vào một đám thị vệ, “Đem những người đó giết hết cho bản cung! Diệt cứu tộc!”

“Nương nương, những người đó đã bị giết hết rồi!”

“Diệt cứu tộc!”

“Nương nương...”

“Lời nói của bản cung còn không rõ sao?”

“Dạ, nương nương!”

“Triều Hoa, con không sao chứ?” Chu quý phi tiến lên, nhìn thấy trên người Công chúa Triều Hoa đầy vết cào xanh tím càng thêm phần nộ, “Rốt cuộc là có chuyện gì? Ai hại con?”

“Mẫu phi, con... là con cho người đưa Đại tiểu thư Linh Thiên tới đó, muốn tự mình tới xem kết cục của ả, sau đó... Sau đó liền... không biết sao lại thế này, nữ nhân trong phòng lại không phải là ả!”

“Con tới trêu chọc ả làm gì? Trước kia là Gia Cát Linh Ẩn, bây giờ là Đại tiểu thư Linh Thiên. Con thua thiệt như vậy còn chưa đủ sao?”

“Con... Ai bảo ả ta câu dẫn biểu ca? Con thích biểu ca, mẫu phi, người không phải là không biết chứ? Hôm nay con tới phủ Thừa tướng tìm biểu ca, không nghĩ tới ả ta lại ở đó, biểu ca còn thổ lộ với ả nữa!”

“Con thật đúng là to gan lớn mật, để phụ hoàng con biết thì con phải chịu tội! Nói như vậy thì chuyện này có liên quan tới ả?”

“Người con phải đi, lúc mang con tới xong không thấy tăm hơi nữa. Chắc chắn là bị ả uy hiếp, nữ nhân thối! Con sẽ không để yên cho ả! Mẫu phi, người mau giúp con nghĩ cách, con nhất định phải để ả nếm thử kết cục của việc chọc giận con!”

“Đối phó với ả không thể dùng cứng đối cứng được, phải có sách lược!” Chu quý phi bắt đầu dĩ liễm nhìn công chúa Triều Hoa một cái, “Cái đầu này của con đúng là không dùng được!”

“Vậy mẫu phi giúp con nghĩ cách đi!” Công chúa Triều Hoa ôm lấy tay Chu quý phi, “Con nhất định phải giết ả!”

“Để bản cung nghĩ xem, yên tâm, ả muốn xuống tay với con, bản cung nhất định sẽ thay con đòi lại công đạo. Ngày mai phụ hoàng con sẽ triệu ả tiến cung, con nhớ phải an phận một chút, có biện pháp tốt rồi thì sẽ lại xuất kích!”

“Con biết rồi!”

Công chúa Triều Hoa cúi đầu xuống, trong mắt tràn đầy ánh sáng lạnh. Đại tiểu thư Linh Thiên, biểu ca là của ta, người đừng mơ tưởng cướp đi!

Từ lâu Linh Thiên, Gia Cát Linh Ẩn đã đổi lại diện mạo, chuẩn bị quay về Thất vương phủ.

“Tiểu thư, vì sao lại tha cho ả công chúa xấu tính kia? Còn báo tin cho thị vệ của ả đi cứu ả nữa? Để cho ả nếm thử một chút kết cục của kẻ hại người không phải tốt hơn sao?”

“Ta cho nàng ta cơ hội lần này, nếu nàng ta chỉ là tính tính không tốt một chút thì ta sẽ không so đo. Nếu nàng ta còn không an phận, vậy thì cũng đừng trách ta.”

“Hoàng thượng truyền tin, ngày mai triệu người tiến cung.”

“Ta sẽ đi!”

Trở về Thất vương phủ, Ứng tổng quản lập tức chào đón, “Vương phi nương nương, người đã trở về? Hoàng Thượng truyền chỉ, mời người ngày mai tiến cung dùng cơm trưa, Hoàng thượng thiết yến chiêu đãi Đại tiểu thư Linh Thiên.”

“À...” Gia Cát Linh Ẩn nhíu nhíu chân mày. Hai người kia không thể đồng thời xuất hiện ở một chỗ, “Ta biết rồi.”

258. Chương 258: Độc Là Do Dân Nữ Hạ

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng biến đổi, trở thành Đại tiểu thư Linh Thiên, tiến cung diện thánh. Sáng sớm nàng đã nói Sở Lăng Thiên báo với Hoàng thượng rằng nàng thấy không khỏe nên không tiến cung.

Khi nàng vào trong cung, Chu Nham, Sở Lăng Thiên đã ở đó.

“Đại tiểu thư, tiểu thư tới rồi, mau ngồi đi!” Sở Kim Triều nhiệt tình nói.

“Dân nữ tham khiến Hoàng thượng, Thất điện hạ, Chu tướng quân.”

“Đại tiểu thư không cần đa lễ, mời ngồi!”

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Sở Lăng Thiên ngồi xuống một cách tự nhiên.

Về mặt của Chu Nham thay đổi, tròng mắt liếc hai người, “Đại tiểu thư, nghe nói hôm nay Thất vương phi cũng tiến cung, tiểu thư ngồi đó, hình như không ổn lắm nhỉ? Chi bằng đến ngồi bên ta?”

“Thất điện hạ, Thất vương phi cũng đến à?” Gia Cát Linh Ẩn giương đôi mắt to tròn long lanh nhìn Sở Lăng Thiên.

“Không, nàng ấy không khỏe nên không đến.”

“Thất điện hạ, sẽ không vì mỹ nhân mà cố ý xem nhẹ Thất vương phi chứ?” Chu Nham trong lòng ghen tị không thôi, Sở Lăng Thiên, người đứng là vô cùng diễm phúc, Thất vương phi đã là mỹ nhân hiếm có, Đại tiểu thư lại chung tình với người, ta nhất định phải đoạt được Đại tiểu thư về.

Sắc mặt Sở Kim Triều có chút không vui, ông nhìn Sở Lăng Thiên, “Thiên nhi, Tam nha đầu sức khỏe thế nào? Nó không khỏe, con nên ở lại trong phủ với nó mới đúng.”

“Đa tạ phụ hoàng dạy dỗ, nhi thần biết rồi.” Sở Lăng Thiên có lời khó nói, tiểu nương tử của y làm hại y trở thành một người hay thay đổi thất thường trong mắt người khác.

“Đại tiểu thư...” Sở Kim Triều nheo mắt, “Nham nhi bày tỏ với trẫm rằng tiểu thư chính là nữ tử hán ngưỡng mộ đã lâu, trẫm tứ hôn cho hai người, được không?”

“Hoàng thượng.” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Xin thứ cho dân nữ vô lễ, dân nữ đối với phu quân tương lai không có yêu cầu nào khác, nhưng nhất định tướng mạo phải đoan chính, hợp nhãn. Chu tướng quân, không phù hợp với người trong lòng dân nữ chọn.”

Nữ nhân thôi! Trong lòng Chu Nham mắng, đây là đang gián tiếp nói hán xấu?

“Mắt nhìn người của Đại tiểu thư cũng cao lắm, không biết Đại tiểu thư cảm thấy, người thế nào mới là hợp nhãn?” Chu Nham không phục, hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn sòng mắt đung đưa, nhìn Sở Lăng Thiên, khẽ nói, “Đương nhiên là người như Thất điện hạ.”

“Khụ khụ!” Sở Kim Triều ho khan hai tiếng, “Đại tiểu thư ném thử nước trái cây này đi, mùi vị thế nào?”

Gia Cát Linh Ẩn uống một hớp, mùi vị ngọt ngào ngon miệng, “Uống ngon lắm!”

“Đây là thức uống do vương phi của Thiên nhi, Tam nha đầu, phát minh ra.”

Sở Kim Triều ngẫm ám chỉ với nàng rằng, bên cạnh Sở Lăng Thiên đã có nữ tử, hơn nữa lúc nào cũng luôn luôn bảo vệ nàng.

“Nghe nói Thất vương phi vô cùng trí tuệ, có cơ hội, dân nữ thật muốn gặp thử.”

Sở Kim Triều im lặng, hai người vẫn nên dừng gặp thì hơn. Hai nữ tử này mà gặp nhau thì sẽ có tình cảnh thế nào đây?

“Ha ha, có cơ hội, có cơ hội mà.” Sở Kim Triều cười, “Đại tiểu thư, mời dùng bữa, đây là món mới của ngự thiện phòng.”

“Đa tạ Hoàng thượng.” Gia Cát Linh Ẩn ném thử, liên tục gạt gù, lại gấp một miếng đặt vào trong chén của Sở Lăng Thiên, “Thất điện hạ cũng ném thử đi.”

Sở Kim Triều bắt đắc dĩ, mấy lời tình cảm ông vừa mới nói đều là vô ích.

Chu Nham nhìn chằm chằm hai người liếc mắt đưa tình ở đối diện, ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Lúc này, Liên công công đi đến, “Hoàng thượng, quý phi nương nương cầu kiến, nói tiểu hoàng tử muốn gặp người.”

“VẬY Ạ? Mau truyền!” Sở Kim Triều vui vẻ ra mặt, ông vô cùng yêu thương tiểu hoàng tử, nghe nói tiểu hoàng tử đến, ông nhanh chóng buông đũa, lau sạch tay.

Chu quý phi bế tiểu hoàng tử đi vào, trong mắt hiện lên tia đau lòng, vì báo thù giúp tỷ tỷ, con trai à, con phải chịu lắm một chút rồi.

“Hoàng thượng, tiểu hoàng tử thức dậy liền quấy khóc, thần thiếp đỡ nó đừng khóc sẽ bế nó đi gặp phụ hoàng, nó thực sự ngừng khóc.”

“Thật à?” Sở Kim Triều đón lấy, đùa với tiểu hoàng tử, “Sau này con trưởng thành, phải đa mưu túc trí, anh dũng thiện chiến như Thất ca con, đừng khiến phụ hoàng thất vọng nhé!”

“Hoàng thượng, tiểu hoàng tử còn nhỏ như vậy, làm sao nghe hiểu được.” Chu quý phi cười, thỉnh thoảng liếc sang Gia Cát Linh Ẩn.

“Nhi tử của trẫm đương nhiên nghe hiểu được!”

“Hoàng thượng, hay đưa tiểu hoàng tử cho thiếp đi!” Chu quý phi bế lấy tiểu hoàng tử, đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Đại tiểu thư, tiểu thư xem tiểu hoàng tử cứ nhìn tiểu thư, chắc là bị mỹ mạo của tiểu thư thu hút rồi, tiểu thư bế giúp bản cung một chút, bản cung đi lấy đồ chơi đến cho nó.”

Lại muốn giở trò gì đây? Gia Cát Linh Ẩn cười cười, bế tiểu hoàng tử, “Vâng, nương nương.”

Sở Kim Triều lại gọi mọi người dùng bữa, dụng ý hôm nay của ông chính là muốn tác hợp Đại tiểu thư Linh Thiên và Chu Nham, nhưng Đại tiểu thư đã tỏ rõ nàng cảm thấy hứng thú với Sở Lăng Thiên, đáng giận chính là tiểu tử khốn kia lại chẳng từ chối!

Một lát sau, Chu quý phi và nhũ mẫu cầm một cái trống bỏi quay lại. Bà đang chuẩn bị nhận lại tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử bất giác khóc to lên.

“Sao vậy? Để mẫu phi ôm con nào!” Chu quý phi dỗ dành tiểu hoàng tử, trong mắt lóe sáng.

Gia Cát Linh Ẩn nhấp nhồm, cảm thấy cánh tay hơi ngứa, giống như bị kiến cắn.

“Hoàng thượng!” Chu quý phi bỗng nhiên la lên, “Hoàng thượng xem! Tiểu hoàng tử làm sao vậy?”

“Làm sao?”

Chu quý phi vạch áo trước ngực tiểu hoàng tử ra, chỉ thấy nơi đó đỏ ửng, bàn tay nhỏ xíu của tiểu hoàng tử càng không ngừng quơ quào vào đó, “Hình như bị dị ứng, Đại tiểu thư, tiểu thư đã làm gì hoàng nhi? Đang yên ổn, tại sao tiểu thư bế một chút liền biến thành như vậy?”

Tiểu hoàng tử không chịu được ngứa, khóc xé ruột xé gan.

Chu quý phi đưa tiểu hoàng tử cho nhũ mẫu, bước qua kéo ống tay áo của Gia Cát Linh Ẩn lên, chỉ thấy tay của nàng cũng ửng đỏ.

“Hoàng thượng, hoàng nhi còn nhỏ như vậy, Đại tiểu thư lại có thể hạ độc nó, xin Hoàng thượng lấy lại công đạo cho hoàng nhi!” Chu quý phi khóc lóc, nói.

“Đại tiểu thư...” Sở Kim Triều không tin nàng sẽ xem thường mình mà xuống tay với tiểu hoàng tử, nàng sẽ không ngu xuẩn như vậy, vả lại, có thù hận lớn bao nhiêu mới độc ác như thế với một đứa con nít chứ.

“Phụ hoàng, vừa rồi Đại tiểu thư chỉ bế đệ ấy, cũng không có hành động gì, cho nên không thể hạ độc.” Sở Lăng Thiên nói.

“Thất điện hạ...” Chu quý phi nói, “VẬY ĐIỆN HẠ NÓI XEM, MỚI VỪA RỒI VẪN CÒN KHỎE, TẠI SAO TIỂU THƯ BẾ MỘT CHÚT LẠI BIẾN THÀNH NHƯ VẬY?”

“Mau truyền thái y!” Sở Kim Triều bình tĩnh nói, “Đại tiểu thư, tiểu thư có gì giải thích với trẫm không?”

“Hoàng thượng, dân nữ không có lời gì để nói.”

“Hoàng thượng...” Chu quý phi cướp lời, “Nàng ấy nhất định là có ý đồ xấu, tử mĩ thiết kế, từng bước lấy lòng tin của người, chỉ là vì để hãm hại con của thần thiếp.”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, bà đúng là quá coi trọng bản thân đó! Hóa ra đây mới là mục đích thực sự của bà, đúng là một người mẹ nhẫn tâm, chắc là vì công chúa Triều Hoa rồi, ngay cả con ruột của mình cũng hại.

Sở Lăng Thiên âm thầm nhìn nàng, bảo nàng đừng lo lắng.

Gia Cát Linh Ẩn cũng biết, kia dù sao cũng là con của bà ấy, bà ấy sẽ không ra tay độc ác đâu.

“Đại tiểu thư, đúng là như vậy ư? Nếu tiểu thư không thể chứng minh bản thân không liên quan thì trăm sẽ nghiêm trị người!”

“Hoàng thượng, quý phi nương nương nói đúng đó, độc kia là do dân nữ hạ! Dân nữ đã hạ phần ngũ độc của Tây Vực lên người tiểu hoàng tử.” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, lớn tiếng nói.

“Cái gì?”

“Người...”

Sở Kim Triều và Chu quý phi cùng sửng sốt.

Đúng là nàng ta?

Tại sao ả lại thừa nhận?

Chu Nham nhếch môi, nữ nhân ngu ngốc.

“Hoàng thượng, người thấy chưa, chính ả cũng đã thừa nhận, mưu hại hoàng tử là tội chết, thần thiếp cầu xin Hoàng thượng ban chết cho ả, lấy lại công đạo cho hoàng nhi!” Chu quý phi khóc như hoa lê trong mưa, đáng về cực kỳ thương tâm.

“Đại tiểu thư, tại sao người lại làm vậy?” Sở Kim Triều thấy nàng thừa nhận thì tức giận không thôi, “Mau lấy thuốc giải độc ra!”

“Phụ hoàng...” Sở Lăng Thiên chau mày, “Phần ngũ độc chỉ có thể dùng ngũ độc mới giải được. Người trúng phải ngũ độc phần này, sau khi uống thuốc giải xong sẽ lập tức hết ngay, nhưng nếu không bị trúng độc phần ngũ độc mà uống thuốc giải, thì thất khiếu sẽ chảy máu mà chết!” Sở Lăng Thiên nói.

“Đại tiểu thư, sao người lại nhẫn tâm như vậy? Lại có thể hạ độc một đứa trẻ?” Chu quý phi nhìn chăm chăm Gia Cát Linh Ẩn, xông đến, muốn tát cho nàng một cái, lại bị Sở Lăng Thiên ngăn lại.

Chu quý phi hung hăng liếc y, “Thất diện hạ, diện hạ ở bên ngoài bảo vệ nữ tử này, thân mật với ả như thế, Thất vương phi có biết không?”

“Đây là chuyện của ta, không cần quý phi nương nương quan tâm.”

“Đủ rồi!” Nhìn thấy trong điện hỗn loạn, Sở Kim Triều quát lớn, “Đại tiểu thư, mau mang thuốc giải ra!”

“Dạ, Hoàng thượng!” Gia Cát Linh Ẩn tươi cười, “Vừa rồi dân nữ chỉ đùa một chút với tiểu hoàng tử thôi, xin Hoàng thượng bớt giận, dân nữ lấy thuốc giải ra đây.”

Nàng móc trong ngực ra một chiếc bình sứ, đổ một viên thuốc đen tuyền ra, “Đây là thuốc luyện chế từ nước rết, nhện, bò cạp, rắn, cóc; tiểu hoàng tử uống vào sẽ lập tức được giải độc ngay. Quý phi nương nương, nếu người mà không trúng phần ngũ độc uống vào thì thất khiếu sẽ chảy máu, ruột gan đứt lìa mà chết!”

Nàng cầm viên thuốc đi qua, Chu quý phi hoảng sợ nhìn theo nàng. Trên người tiểu hoàng tử chỉ dính phần ngũ độc thông thường mà thôi, cái gì mà phần ngũ độc, không đúng, là nữ nhân này tự ý nhượng bộ, cố ý thừa nhận, bây giờ còn muốn độc chết con của bà!

“Nương nương, mau cho tiểu hoàng tử uống đi, người xem, hoàng tử khóc thương tâm quá!”

Tiểu hoàng tử như nghe được lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, khóc càng lớn hơn. Gia Cát Linh Ẩn bước tới, Chu quý phi liền đi giật lùi lại, thất khiếu đổ máu, ruột gan đứt lìa ư?

“Hoàng thượng, nương nương không cho tiểu hoàng tử uống thuốc giải, dân nữ không còn cách nào!” Gia Cát Linh Ẩn vẻ mặt ủ dột.

“Quý phi, nàng đang làm gì vậy? Mau để hoàng nhi uống thuốc giải!” Nhìn thấy tiểu hoàng tử khóc sắp khản giọng, Sở Kim Triều đau lòng không thôi, thái độ của Chu quý phi làm ông vô cùng ngạc nhiên.

Chu quý phi ôm chặt tiểu hoàng tử, “Hoàng thượng, đó là kịch độc mà, làm sao có thể cho hoàng nhi uống được? Nếu có gì không hay xảy ra, thần thiếp không muốn sống nữa!”

“Nương nương không tin à? Vậy dân nữ uống trước nhé.” Gia Cát Linh Ẩn nuốt viên thuốc vào, mắng đổ trên tay lập tức biến mất không thấy, khôi phục như bình thường, “Bây giờ nương nương tin chưa?”

“Quý phi, mau cho hoàng nhi uống thuốc giải đi!” Sở Kim Triều ra lệnh.

Ông sai người bế tiểu hoàng tử từ trong tay của Chu quý phi đi, Gia Cát Linh Ẩn cầm một viên thuốc, đến gần tiểu hoàng tử.

“Đừng mà! Đừng mà!” Chu quý phi hét to lên, tiến lên đoạt lấy tiểu hoàng tử, quỳ phịch xuống đất, “Hoàng thượng, xin đừng, đừng cho hoàng nhi uống ngũ độc, trên người hoàng nhi chỉ dính phần ngứa bình thường thôi, là thần thiếp bôi cho nó, không liên quan đến Đại tiểu thư!” Bạn đang đọc truyện trên

259. Chương 259: Biếm Vào Lãnh Cung

“A?” Gia Cát Linh Ẩn thu hồi viên thuốc, “Chẳng phải nương nương một mực chắc chắn là ta sao? Làm sao lại biến thành người vậy?”

Chu quý phi cố bỏ qua câu hỏi của nàng, quay qua phía Sở Kim Triều thỉnh tội, “Thần thiếp biết sai rồi.”

Trên mặt Sở Kim Triều mây đen dày đặc, khiếp sợ không thôi, “Đại tiểu thư, xin lỗi, vừa rồi là trẫm lỡ mồm. Hôm nay rời khỏi nơi này đã. Thiên nhi, Nham nhi, các người cũng lui trước đi.”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Gia Cát Linh Ẩn nhếch đôi mày thanh tú, mỉm cười liếc mắt nhìn Chu quý phi một cái, tự làm tự chịu!

Chu Nham nhìn nữ tử đối diện, lật mềm buộc chặt, đúng là thủ đoạn hay! Bản tướng quân thích nữ tử thông minh.

Lúc này, thái y chạy tới, đưa thuốc cho tiểu hoàng tử. Uống xong thuốc giải, tiểu hoàng tử liền không khóc nháo nữa.

“Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi!” Chu quý phi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Sở Kim Triều, cả người nơm nớp lo sợ, “Thần thiếp buồn bực chuyện Đại tiểu thư hạ độc thủ với Triều Hoa, ả ta, ả ta lừa Triều Hoa, thiếu chút nữa... đã bị...”

“Chu Tuyết Viện! Triều Hoa từ nhỏ tính tình đã không tốt, chỉ sợ là nó muốn xuống tay với Đại tiểu thư phải không?”

Lần đầu tiên Hoàng thượng kêu thẳng tên bà, Chu quý phi sợ tới mức thân thể run lên, “Hoàng thượng, Triều Hoa là nữ nhi của người, thần thiếp là vì thay nó lấy lại công đạo mới bắt đắc dĩ làm như vậy.”

“Trẫm không có nữ nhi không tốt như vậy! Đều là người dạy hư nữ nhi của trẫm, bây giờ còn muốn lợi dụng con của trẫm để diễn khổ nhục kế! Bối cảnh của cửa hiệu Linh Thiên rất là bí ẩn, ngay cả trẫm cũng đoán không ra, Chu Tuyết Viện, người thật sự rất tốt! Trẫm thấy danh hiệu quý phi này người cũng không cần nữa thì phải!”

“Hoàng thượng!” Chu quý phi hoảng sợ mở to hai mắt, “Thần thiếp thực sự biết sai rồi. Hoàng nhi đã không có việc gì rồi, người tạm tha cho thần thiếp lần này đi.”

“Người đầu, truyền ý chỉ của trẫm, Chu quý phi đầu độc Hoàng tử, tội không thể tha, ngay lập tức biếm vào lãnh cung!”

“Hoàng thượng!” Chu quý phi đi tới, nắm lấy long bào của Sở Kim Triều, “Thần thiếp bồi người mười mấy năm, không có công lao cũng có khổ lao, mong người nể mặt thần thiếp đã tận tâm hết sức với người, cho thiếp... một cơ hội nữa đi.”

“Cơ hội? Trẫm cho người còn ít cơ hội sao? Người đầu, không nghe trẫm nói gì hay sao?”

“Hoàng thượng, hoàng nhi không thể rời khỏi thần thiếp được. Cầu xin người nể mặt hoàng nhi mà tha cho thần thiếp một lần.”

“Đem tiểu hoàng tử giao cho Hoàng hậu chăm sóc!”

“Hoàng thượng...” Chu quý phi một chút sức lực cũng không còn nữa, hai mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

Vài người tiến lên, lột bỏ đồ trang sức trên người bà, nâng bà dậy kéo về phía lãnh cung.

Ngự hoa viên, Sở Lăng Thiên kéo Gia Cát Linh Ẩn đi vào sâu bên trong.

“Thất điện hạ, người muốn làm gì với dân nữ?” Gia Cát Linh Ẩn làm bộ sợ hãi nhìn nam nhân trước mặt, “Dân nữ vẫn là khuê nữ, xin Thất điện hạ tự trọng.”

“Không phải Đại tiểu thư thích bản vương hay sao? Bản vương cảm thấy cần phải giao lưu tình cảm với Đại tiểu thư một lần.”

“Thất...”

Còn chưa nói xong liền bị nụ hôn của y chặn lại.

“Đừng... Sở Lăng Thiên...” Nàng vẫn chưa nói xong thì đã bị bao phủ trong sự cướp bóc bừa bãi của y.

Một bóng hình xinh đẹp xuất hiện ở một góc trong ngự hoa viên, nhìn thấy hai người đang hôn nhau nồng nhiệt liền lập tức nấp vào một bên.

Trần Cẩm Phàm che miệng, sợ bản thân mình sẽ kêu ra tiếng. Trời ạ, Thất ca cùng Đại tiểu thư Linh Thiên? Bọn họ... Thất ca, sao huynh có thể làm như vậy?

“Đại tiểu thư, được bản vương hôn, có phải càng thích bản vương hơn không?”

“Đương nhiên, lần đầu tiên ta nhìn thấy Thất điện hạ, ta đã thích người rồi.”

“Chờ đó, bản vương nhất định sẽ cưới nàng vào cửa.”

“Vậy xin chờ tin tốt của Thất điện hạ.”

Đối thoại của hai người truyền vào tai của Trần Cẩm Phàm, rất nhanh nàng liền nổi cơn thịnh nộ! Thất ca, lần trước ta cho huynh một cơ hội, là chính huynh không biết quý trọng! Lần này ta nhất định phải nói cho Linh nhi biết.

Gia Cát Linh Ẩn ra khỏi ngự hoa viên trước, một lát sau Sở Lăng Thiên mới đi ra.

“Thất ca!” Trần Cẩm Phàm gọi y lại, “Huynh vào ngự hoa viên làm cái gì?”

“Tùy tiện đi dạo thôi, Phàm nhi tìm ta có việc sao?”

“Thất ca, ta không nghĩ rằng huynh lại là người xấu xa như vậy!” Trong mắt Trần Cẩm Phàm đều là thất vọng, phẫn nộ, chán ghét. Nàng vươn hai nắm tay đánh vào trên người Sở Lăng Thiên mấy cái, “Ta ghét huynh!”

Sở Lăng Thiên kinh ngạc không hiểu gì, nha đầu kia làm sao vậy? Vì sao đột nhiên lại ghét mình như thế chứ?

Gia Cát Linh Ẩn mới ra khỏi cung, chuẩn bị lên kiệu, một giọng nói đáng ghét vang lên ở sau lưng nàng.

“Đại tiểu thư sao đi vội như vậy? Chi bằng bồi bản tướng quân uống trà đi? Vừa rồi tiểu thư ngồi bên cạnh Sở Lăng Thiên khiến bản tướng quân rất không vui!”

Nàng nhìn Chu Nham, “Đó là chuyện của người, với ta thì có quan hệ gì đâu? Bản tiểu thư bề bộn nhiều việc, không rảnh làm tướng quân vui vẻ!”

“Đại tiểu thư, về chuyện Chu gia cùng cửa hiệu Linh Thiên hợp tác, có hứng thú không?”

“Dẫn đường đi!” Chuyện này khiến nàng cảm thấy thực hứng thú.

“Thẳng thắn lắm, bản tướng quân rất thích Đại tiểu thư như vậy. Đi, đi đến trà lâu!”

Công chúa Triều Hoa nhìn chằm chằm hai cổ kiệu đi xa, kéo ảnh vệ qua, “Đi, đi theo dõi cho bản công chúa xem xem hai người bọn họ đến nơi nào.” Không phải mẫu phi nói sẽ ra tay đối phó với ả sao? Sao lại không có xảy ra chuyện gì cả?

“Công chúa, công chúa, không xong rồi!” Một cung nữ hoang mang rối loạn chạy tới, “Công chúa, người mau tới xem quý phi nương nương một chút đi.”

“Mẫu phi làm sao vậy?”

“Hoàng thượng biếm người vào lãnh cung, người nhanh tới cầu xin Hoàng thượng đi!”

“Ta còn tưởng chuyện gì!” Công chúa Triều Hoa lại không đồng ý, tức giận nói, “Loại việc nhỏ nhặt này đừng có đến làm phiền bản công chúa! Cũng không phải mẫu phi chưa từng bị biếm vào lãnh cung, qua vài ngày là được ra thôi!”

“Nhưng mà công chúa... Hoàng thượng giao tiểu hoàng tử cho Hoàng hậu nương nương chăm sóc rồi.”

“Thật à? Vậy thì tốt quá! Đứa nhóc thối tha kia cứ khóc suốt ngày khiến ta rất phiền, từ sau khi có nó mẫu phi đối với ta cũng không được tốt lắm, nó sớm nên tới đó mới phải!”

Cung nữ im lặng nuốt nước bọt, hoàng gia vô tình, thế nhưng lại có thể vô tình đến như vậy sao?

“Đi mau, đi mau, đuổi không kịp bây giờ!” Công chúa Triều Hoa thúc giục ảnh vệ đuổi theo hướng đi của Chu Nham cùng Gia Cát Linh Ẩn.

Chu Nham chọn một trà lâu thanh nhã, bao hẩn một gian. Công chúa Triều Hoa chọn một gian phòng đối diện, từ cửa sổ nhìn vào đúng lúc có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của hai người.

“Chu tướng quân, về chuyện hợp tác, ý người như thế nào?”

“Đại tiểu thư Linh Thiên, nói thật, Chu gia cũng không thiếu tiền tài, nhưng mà thấy thân thể của tiểu thư thâm thương như vậy nên Chu gia sẽ giúp người một lần.”

“Xem ra Chu gia không có thành ý, bản tiểu thư sẽ tìm người khác hợp tác.” Gia Cát Linh Ẩn nhún mày, đứng lên.

“Đại tiểu thư, những nhà khác chưa hẳn có cơ hội được Chu gia ưu ái như vậy đâu. Nói thẳng ra đi, chỉ cần tiểu thư chu cấp tiền tài cho Chu gia, tiểu thư muốn cái gì Chu gia cũng có thể thỏa mãn!” Chu Nham thấy cách áp chế vô dụng, đành phải đưa ra con bài cuối cùng.

“Không thành vấn đề.”

“Hoàng thượng muốn sửa chữa kênh đào, muốn các quan lại quyên tiền. Đại tiểu thư cũng biết, việc buôn bán của Chu gia bị Linh Thiên cản nuốt hơn nửa, khổ phòng có chút kẹt.”

“Không sao. Linh thiên sẽ cấp năm mươi vạn lượng bạc cho Chu gia. Ngày mai đưa đến!”

Chu Nham giật mình, chợt lộ ra một tia mỉm cười, “Đại tiểu thư thật hào phóng, sự hợp tác này của tiểu thư, Chu gia xin nhận. Có điều bản tướng quân cảm thấy quan hệ của chúng ta có thể tiến thêm một bước.”

Chu Nham đứng dậy, từ phía đối diện đi đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, ngồi xuống, “Đại tiểu thư, tiểu thư nói xem?”

“Bản tiểu thư từng nói, không thích nam nhân xấu. Chu tướng quân nên quên cái ý niệm này đi. Chuyện cũng đã nói xong, cần phải đi rồi!”

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, lại bị Chu Nham chặn lại.

“Đại tiểu thư, không cần phải gấp như vậy. Chuyện làm ăn bàn bạc xong rồi vậy chúng ta lại bàn đến chuyện khác. Chuyện phía sau mới là chuyện lớn, chung thân đại sự! Đại tiểu thư, gả cho ta đi?”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn hắn, gần từng tiếng, nói, “Người, quá, xấu!”

“Bản tướng quân xấu chỗ nào?” Chu Nham giận dữ, tóm lấy cánh tay Gia Cát Linh Ẩn, “Đại tiểu thư, hôm nay bản tướng quân sẽ khiến cho tiểu thư nếm thử chút mùi vị của nam nhân xấu!”

Nói xong hắn đánh vào sau gáy nàng.

“Ôi...” Bỗng nhiên Chu Nham ôm bụng kêu lên, “Nữ nhân thối, người hạ độc ta?”

“Chu tướng quân, nếu người không thành thực, vậy thì sau này mỗi lần bản tiểu thư đều sẽ hạ độc người! Tránh ra!”

“Các người đang làm cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn đang muốn đi ra khỏi gian phòng, bên ngoài đột nhiên xông tới một khách không mời. Công chúa Triều Hoa nổi giận dửng dưng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tiện nhân, lại câu dẫn biểu ca!”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, chỉ cười cười, bước qua nàng ta ra khỏi gian phòng.

“Biểu ca, huynh không sao chứ? Biểu ca, huynh làm sao vậy?” Công chúa Triều Hoa đỡ Chu Nham, không ngừng hỏi.

“Đừng hỏi nữa, có thấy phiền hay không!” Bị Đại tiểu thư Linh Thiên tính kế, trong lòng hắn rất không vui!

“Biểu ca...” Công chúa Triều Hoa ủy khuất đến cực điểm, đem mọi tức giận trút lên đầu Đại tiểu thư Linh Thiên. Nữ nhân thối, ta nhất định khiến người trả giá lớn.

Gia Cát Linh Ẩn không dừng hắt hơi một cái, nhất định là có người mắng nàng.

Nàng trở lại Thất vương phủ, Trần Cẩm Phàm lập tức chạy ra, lôi kéo nàng, “Linh nhi, sao giờ mới trở về? Đi gặp ai vậy?”

“Cẩm Phàm tỷ tỷ đến đây à? Muội ra ngoài đi dạo thôi. Cẩm Phàm tỷ tỷ có chuyện gì sao?”

“Không... Không có gì.” Trong lòng Trần Cẩm Phàm rối rắm. Linh nhi mà biết nhất định sẽ rất thương tâm. Nhưng mà không nói uội ấy thì trong lòng lại cảm thấy khó chịu, “Ta đến để nói với muội, thương thể của Như Phong đại ca tốt hơn nhiều rồi.”

“Cẩm Phàm tỷ tỷ, có chuyện gì tỷ nói đi.” Từ ánh mắt trốn tránh của nàng, Gia Cát Linh Ẩn đã nhìn ra nàng có tâm sự.

“Linh nhi, thực sự không có gì. Muội cùng Thất ca có tốt không?”

“Rất tốt. Cẩm Phàm tỷ tỷ, rốt cuộc làm sao vậy?” Lòng của nàng cũng bắt đầu không yên, hay là Sở Lăng Thiên làm chuyện gì có lỗi?

“Thất ca có nhắc với muội về chuyện nạp thiếp?”

“Nạp thiếp? Y nạp thiếp?” Gia Cát Linh Ẩn lớn giọng, giống như con gà trống xù lông, “Cẩm Phàm tỷ tỷ, tỷ biết chuyện gì sao? Mau nói uội biết! Sở Lăng Thiên dám nạp thiếp, muội sẽ không để yên cho y!”

“Linh nhi, muội hãy nghe ta nói! Ngàn vạn lần không nên tức giận mà hại thân mình. Hôm nay ta thấy huynh ấy dính lấy một nữ nhân, còn rất thân mật.” Nàng không nói thẳng là thấy bọn họ hôn nhau.

“Ai?” Gia Cát Linh Ẩn thu lại cơn tức giận, hết sức bình tĩnh. Nếu thật như vậy, nàng sẽ không tức giận, mà sẽ rời khỏi nam nhân kia.

“Linh nhi, ta đã trở về.” Sở Lăng Thiên bỗng nhiên đi vào phòng, “Cẩm Phàm ở đây sao? Hai người làm sao vậy?”

Trần Cẩm Phàm hắt mặt quay đi, như nhìn thấy một người mình cực kỳ chán ghét.

Gia Cát Linh Ẩn mặt không chút thay đổi, không đoái hoài đến y, “Cầm Phàm tỷ tỷ, muội tiền tỷ về.”
Sở Lăng Thiên không hiểu ra sao, y không biết mình chọc giận hai nữ nhân này lúc nào.
“Cầm Phàm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Y hy vọng moi được tin gì đó từ Trần Cầm Phàm.

260. Chương 260: Huynh Không Được Phép Thích Ẩ]

Thất ca, huynh đã hỏi thì muội nói luôn.” Trần Cầm Phàm thấy Gia Cát Linh Ẩn phải chịu ầm ức, một lòng muốn lấy lại công bằng giúp nàng, “Huynh từng nói, cả đời này chỉ cưới một mình Linh nhi, tại sao còn dây dưa không rõ với nữ nhân khác?”

“Cầm Phàm tỷ tỷ, đừng nói nữa.” Gia Cát Linh Ẩn kéo Trần Cầm Phàm đi, nàng không muốn nhìn thấy người nam nhân trước mặt này nữa. Nụ hôn trong ngực hoa viên, nàng vẫn còn nhớ rõ hương vị đó, chớp mắt đã thay đổi rồi sao?

“Linh nhi, để tỷ nói hết đã!” Trần Cầm Phàm giống như gà mái mẹ che chở cho gà con, “Huynh ấy làm sai chuyện, nên bị trừng phạt!”

“Ta...” Nhìn thấy ánh mắt không hề ảm áp của Gia Cát Linh Ẩn, tay chân y luống cuống, “Cầm Phàm, muội nói cho rõ! Ta làm gì chứ? Đừng để Linh nhi hiểu lầm!”

“Thất ca, muội muốn nói, hôm nay ở ngực hoa viên trong cung, huynh ở cùng với ai? Là Đại tiểu thư Linh Thiên!”

“Phù!” Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng thở ra, hóa ra là nàng hiểu lầm, “Chuyện này muội phải hỏi Linh nhi, Linh nhi, người ta hôn ở ngực hoa viên là ai?”

Hóa ra là Đại tiểu thư Linh Thiên, Gia Cát Linh Ẩn đỡ khóc đỡ cười, không ngờ lại gây ra hiểu lầm lớn như vậy.

“Huynh... Huynh nói nghe hay thật!” Trần Cầm Phàm tức giận, thở hổn hển nói.

“Cầm Phàm tỷ tỷ.” Gia Cát Linh Ẩn ngưỡng ngừng kéo tay nàng, “Thực sự thì muội chính là Đại tiểu thư Linh Thiên.”

“Cái gì?” Trần Cầm Phàm kinh ngạc nhìn nàng, “Muội là Đại tiểu thư Linh Thiên? Đây rốt cuộc là chuyện gì? Nói vậy, toàn bộ sản nghiệp của Linh Thiên đều là của muội?”

“Còn có ta, cũng là của nàng ấy.” Sở Lăng Thiên lập tức tuyên bố bản thân thuộc quyền thuộc sở hữu của ai.

“Hai người... giỏi lắm!” Trần Cầm Phàm thực sự tức giận, bỏ tay Gia Cát Linh Ẩn ra, “Hai người lại giấu ta, hại ta còn lo lắng hai người xảy ra vấn đề nữa chứ, ta bị hai người đùa giỡn xoay như chong chóng, có phải vui lắm không?”

“Cầm Phàm, chẳng lẽ muội hy vọng ta yêu người khác à?”

“Đương nhiên là không! Dù sao, hai người, đúng là tức chết ta!”

“Cầm Phàm tỷ tỷ, chuyện này là lỗi của chúng ta.” Gia Cát Linh Ẩn không để ý đến tức giận của nàng, kéo tay nàng qua, “Là do không có cơ hội nói với tỷ thôi. Chuyện này liên quan trọng đại, không biết là chuyện tốt, Cầm Phàm tỷ tỷ xin tạm thời đừng nói với đại ca.”

“Như Phong đại ca cũng không biết?”

Gia Cát Linh Ẩn lặng lẽ gật đầu.

“Muốn tỷ nói gì cho phải đây! Dù sao giữa hai người không có gì là tốt rồi! Tỷ về đây!”

“Cầm Phàm tỷ tỷ, ở lại dùng bữa tối đi?”

“Không cần, bị tức đến no rồi!” Trần Cẩm Phàm không ở lại, tức giận bỏ về.

Hai người còn ở lại đưa mắt nhìn nhau.

“Yên tâm đi, Cẩm Phàm rộng lượng lắm, sẽ không vì chuyện này mà nổi giận đâu. Chờ muội ấy hết giận thì ổn rồi.” Sở Lăng Thiên nói.

“Ừ, ăn cơm thôi!”

Sở Lăng Thiên đi sóng vai với nàng, “Linh nhi, nếu chuyện này không sáng tỏ, muội sẽ làm gì?”

“Đương nhiên là rời khỏi chàng rồi! Ta đi đường dương quan của ta, chàng đi cầu độc mộc của chàng!”

“Đúng là nhẫn tâm!”

“Chàng thử xem!”

Y vươn tay, bỗng nhiên ôm chầm lấy nàng từ phía sau, tì cằm lên đầu nàng, dịu dàng nói: “Linh nhi, vĩnh viễn cũng không xảy ra chuyện như vậy, đừng rời xa ta.”

“Để xem biểu hiện của chàng đã!”

“Được đằng chân lại lân đằng đầu!” Xoay mặt nàng qua, cúi xuống ngậm lấy môi nàng, tàn sát bữa bãi một hồi, “Nương tử, vi phu không muốn ăn cơm, vi phu muốn ăn nàng trước.”

“Sở Lăng Thiên...” Còn chưa nói xong, liền bị y bế lên, đi nhanh về hướng phòng ngủ.

Ứng tổng quan mới vừa đến mời ăn cơm, lặng lẽ lui xuống, bảo nha hoàn đưa cơm quay về phòng ăn.

Ngày hôm sau, y theo lời hẹn, Gia Cát Linh Ẩn cấp cho Chu gia năm vạn lượng ngân phiếu.

Chu Nham kiểm tra ngân phiếu thật giả, “Đại tiểu thư thật tuân thủ lời hứa, bản tướng quân rất thích. Vì đáp tạ Đại tiểu thư, gia gia lệnh cho ta đón tiếp tiểu thư chu đáo, bản tướng quân đã thiết yến khoản đãi Đại tiểu thư, mong rằng sẽ được hân hạnh.”

“Bản tiểu thư còn có việc, không quấy rầy.”

Sắc mặt Chu Nham lạnh lùng, khi nào thì hắn vì đoạt một nữ nhân về tay mà tổn nhiều tâm tư như vậy, nhưng nàng lại không cảm kích.

“Đại tiểu thư lo lắng bản tướng quân hạ độc trong rượu à?”

“Vậy phải xem tướng quân có bản lĩnh đó không. Bản tiểu thư thực sự có việc, cáo từ!”

Gia Cát Linh Ẩn mới vừa đi ra, lại gặp một bóng hồng hùng hổ vọt đến, “Nữ nhân thôi, lại đến cáng dỡ biểu ca!”

Gia Cát Linh Ẩn ngay cả liếc mắt cũng lười xem nàng, lách người đi lướt qua nàng.

“Đứng lại!” Công chúa Triều Hoa quát, “Nhìn thấy bản công chúa, lại có thể không quỳ, buồn cười! Bản công chúa sẽ trị người tội bất kính.”

Cười lạnh, Gia Cát Linh Ẩn xoay người, “Công chúa điện hạ, Hoàng thượng đặc biệt cho phép dân nữ gặp người cũng không cần quỳ xuống, chẳng lẽ công chúa còn lớn hơn cả Hoàng thượng?”

“Người! Bản công chúa không biết, tóm lại, hôm nay ta bảo người phải quỳ!”

“Triều Hoa, đừng gây sự nữa!” Chu Nham nhún mày, không vui nhìn Công chúa Triều Hoa, “Nàng ấy là tẩu tẩu tương lai của muội, không được vô lễ!”

“Tẩu tẩu?” Công chúa Triều Hoa khó thở, “Nham ca ca, mắt huynh bị mù à? Lại có thể xem trọng một nữ nhân xấu xí vô phép như thế! Huynh không được phép thích ả!”

“Triều Hoa, đây là chuyện của ta!”

“Muội mặc kệ, chính là không cho phép huynh thích ả! Còn có người, đừng tưởng rằng có chút tiền là có được Nham ca ca, ngân lượng của bản công chúa có thể mua đứt mấy chục cái Linh Thiên!”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, hai người này đúng là quá nhàm chán, nhân lúc họ đang dây dưa, nàng ra khỏi phủ thừa tướng.

Nàng đi rồi, Chu Nham cũng vội vàng trở lại thư phòng, để lại một mình Công chúa Triều Hoa.

“Tiện nhân! Đừng trách ta không cảnh cáo ngươi!” Công chúa Triều Hoa nheo mắt, ý vào sự che chở của phụ hoàng mà ngươi không để bản công chúa vào mắt, ngươi nhất định sẽ hối hận.

Tính tình Công chúa Triều Hoa cực kỳ nóng nảy, bình thường thùng rỗng kêu to, nhưng lại là người chẳng có chú kiến gì. Lần trước nhục nhã Đại tiểu thư bất thành, lại thấy nàng ở cùng một chỗ với Chu Nham, phổi cũng bị tức giận sắp lủng. Lúc này nàng mới nhớ đến Chu quý phi bị biếm vào lãnh cung kia.

Đại tiểu thư Linh Thiên, ngươi chờ đó cho ta! Công chúa Triều Hoa hậm hực vội vàng đi tìm Chu Tuyết Tranh, để nàng ra chủ ý ỉn.

“Dì à, dì giúp Triều Hoa đi.” Công chúa Triều Hoa ôm cánh tay Chu Tuyết Tranh, lay lay, “Con hận nữ nhân kia muốn chết! Con nhất định phải làm nó chết! Mẫu phi bị biếm vào lãnh cung rồi, bà Hoàng hậu kia sẽ không giúp con đâu. Dì, chỉ có dì mới có thể giúp con!”

Chu Tuyết Tranh im lặng uống trà, nàng đối với đứa cháu này chẳng có chút thiện cảm, để mặc nó phần nộ lên án Đại tiểu thư Linh Thiên, một câu cũng không nói.

“Dì, dì nói gì đi! Chỉ có dì mới giúp được con!” Công chúa Triều Hoa níu kéo không thôi, “Dì không biết chứ, nữ nhân kia dây dưa không rõ với Thất ca, ngày đó dì cũng thấy rồi, Thất ca đã cứu ả ở trước mặt bao nhiêu người.”

“Được rồi!” Chu Tuyết Tranh mất kiên nhẫn cắt ngang lời nàng, “Ngày thường không học được cái gì, gặp chuyện liền mất chủ kiến? Bình thường dùng thời gian bú đống bình của ngươi để đọc thêm sách, sẽ không phải luống cuống như bây giờ rồi!”

“Dì nói phải!” Trong lòng Công chúa Triều Hoa nhanh chóng oán hận, nữ nhân thối, không phải chỉ hơn ta có vài tuổi thôi sao? Ra vẻ trưởng bối cái gì chứ, nếu không phải thật sự có chuyện, bản công chúa cũng chẳng đến xin người!

“Dì, con nhất định sẽ theo mấy ca ca ngoan ngoãn học hành, dì giúp con một lần đi. Yên tâm, con sẽ không để dì giúp không con đâu, phụ hoàng thương con, con có thể nói giúp vài lời ở trước mặt phụ hoàng cho dì.”

“Triều Hoa, ngươi biết không? Ngu xuẩn không đáng sợ, đáng sợ chính là người ngu xuẩn mà tự ỉn là thông minh! Bản cung không cần ngươi nói giúp gì ở trước mặt Hoàng thượng hết.”

“Dì, vậy rốt cục dì có giúp con hay không?”

“Nể mặt trên người ngươi có chảy dòng máu của Chu gia, bản cung sẽ giúp ngươi một lần.” Một Gia Cát Linh Ẩn đã khiến nàng cảm thấy cổ hết sức rồi, lại thêm một Đại tiểu thư Linh Thiên, nàng nhất định phải ra tay diệt trừ.

“Cám ơn dì!” Công chúa Triều Hoa lập tức vui vẻ ra mặt, “Dì định đổi phó ả thể nào?”

“Ta sẽ nghĩ cách. Ngươi trở về liền giả bệnh, hôm nay và ngày mai cũng đừng dùng thiện, ngay cả nước cũng không thể uống! Chuyện còn lại cứ giao cho ta!”

“Dì, không ăn cũng không uống, làm sao con chịu được? Con sẽ đói chết.” Công chúa Triều Hoa ầm ức ra mặt.

“Vậy ta không giúp được ngươi chuyện này rồi, tự mình nghĩ cách đi!”

“Được được được rồi, làm theo lời dì nói là được chứ gì? Làm trò quỷ gì không biết!” Công chúa Triều Hoa nói thảm.

“Ngươi lại đây, ta nói với ngươi phải làm sao.”

Hoàng hậu đã nhiều ngày bận rộn ứng phó với tiểu hoàng tử mà Chu quý phi sinh ra, miễn hết quy tắc mỗi ngày mọi người đến Dịch Khôn Cung thỉnh an. Ngày hôm đó, vất vả lắm tiểu hoàng tử mới ngoan ngoãn, Hoàng hậu liền truyền mọi người đến.

“Mấy ngày rồi bản cung không gặp các người, khỏe cả chứ?”

“Hồi bẩm nương nương, đều khỏe.”

“Vậy thì tốt, một thời gian nữa, Sướng Uyển sẽ hạ sinh thế tử, Thất vương phi, bụng con sao vẫn chưa có động tĩnh gì? Con với Thiên nhi không vội, nhưng bản cung rất vội. Hôm qua, Hoàng thượng còn hỏi đến.”

Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Đa tạ nương nương quan tâm, có một số chuyện cứ nghe theo ý trời vậy!”

“Nói dễ dàng nhỉ...”

“Nương nương, nương nương, tiểu hoàng tử thức rồi.” Ninh Hạ vừa đỡ dành tiểu hoàng tử đang khóc nháo, vừa nói.

“Đến đây ta bế nào!” Giọng điệu Hoàng hậu có phần dịu dàng, bế tiểu hoàng tử vào lòng như mẹ thân sinh, nhẹ nhàng đỡ dành nó. Hoàng thượng giao tiểu hoàng tử cho bà, xảy ra sơ suất thì coi như tiêu.

“Tiểu hoàng tử thật thích Hoàng hậu nương nương, thấy nương nương liền nín khóc.” Một hậu phi nịnh hót nói.

“Nó trưởng thành còn phải gọi ta một tiếng mẫu hậu mà.” Tay bà âm thầm bấu vào mông của tiểu hoàng tử, nó liền oa oa khóc lớn.

“Ninh Hạ, nhất định là tiểu hoàng tử đói rồi, mau để mẫu hậu dứt sữa đi!” Hoàng hậu đưa tiểu hoàng tử cho Ninh Hạ, nàng nghĩ đến khuôn mặt Chu quý phi khiến người ta chán ghét kia, “Chu quý phi bị biếm vào lãnh cung, ngay cả con ruột của mình cũng không chăm sóc được. Các người đều phải nhớ rõ bài học này, cho dù là quý phi, một khi làm sai chuyện, cũng phải bị trừng phạt!”

“Dạ, đa tạ Hoàng hậu nương nương dạy bảo.”

“Nương nương, đại a đầu của Công chúa Triều Hoa cầu kiến.” Tiêu Ôn tiến vào bẩm báo.

“Vào đi, mấy ngày rồi không gặp nha đầu Triều Hoa, cũng không biết thế nào rồi.”

Chu Tuyết Tranh khẽ nhấp ngụm trà, khéo miệng nhếch lên.

“Nương nương, mau cứu công chúa đi!” Cung nữ nọ quỳ xuống trước mặt Hoàng hậu, lo lắng nói, “Mấy ngày rồi công chúa không ăn không uống, cứ nói lảm nhảm, sức khỏe ngày càng suy yếu, gầy rộc đi, thái y cũng không đoán được là bệnh gì.”

“Thái y cũng không chẩn ra bệnh à? Có phải do lo lắng cho Chu Tuyết Viện không? Chi bằng để Triều Hoa đến chăm sóc muội ấy, để mẹ con họ sống chung với nhau, sẽ khỏe hơn chăng.” Tiểu nha đầu, chẳng lẽ muốn giành được lòng thương hại của Hoàng thượng, thả Chu Tuyết Viện ra?

261. Chương 261: Trúng Tà?

Nương nương...” Cung nữ sợ tới mức thân thể run run, “Công chúa trước đó vẫn rất tốt, ngày hôm qua từ bên ngoài trở về liền trở nên kì quái, cứ hét lên có quỷ, có quỷ... Không biết có phải công chúa bị thứ gì không sạch sẽ dính lên người hay không? Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương không có ở đây, Công chúa Triều Hoa không có nơi để dựa vào, cầu xin nương nương tới xem công chúa một chút.”

“Không sạch sẽ? Sợ là có người ở đây giả thần giả quỷ?” Hoàng hậu thấp giọng nói, “Nếu thái y cũng không xem được thì tìm một đạo trưởng đến xem đi. Bản cung không muốn bị dèm pha, cứ đón Công chúa Triều Hoa tới Dịch Khôn cung chiếu cố!”

“Vâng, nương nương.” Cung nữ lập tức chạy tới phủ Công chúa.

Qua thời gian nửa nén hương, mấy cung nữ đỡ Công chúa Triều Hoa vào Dịch Khôn Cung, mọi người vừa thấy đều giật mình không thôi. Công chúa Triều Hoa không thích vận động, thân thể vốn có chút đầy đặn, nhiều ngày qua thực gầy đi không ít, bước đi nhìn qua thật mềm nhũn, một trận gió là có thể thổi bay.

Hoàng hậu nhíu mày, “Sao lại biến thành cái dạng này? Tiêu Ôn, mau mời thái y tới xem cho công chúa.”

“Dạ, nương nương, nô tài đi ngay.”

Cung nữ đỡ Công chúa Triều Hoa đến một bên trường kỷ, Công chúa Triều Hoa đỏ đến hai mắt mơ màng, nói chuyện cũng không có sức lực, “Mẫu hậu, có quý, có một nữ quý vẫn đi theo con, mẫu hậu, Triều Hoa sợ...”

Hoàng hậu đi tới, vỗ về đầu của nàng, “Đừng sợ, có bản cung ở đây, ma quỷ gì cũng không dám đến!”

“Mẫu hậu, nó... Nó đứng ở cửa nhìn con, cái lưỡi rất dài, hai mắt đều chảy máu.” Công chúa Triều Hoa rút người lại, cả người run rẩy.

Lời nói của Công chúa Triều Hoa khiến mọi người trong điện cảm thấy một cỗ âm khí, giống như thực sự có một nữ nhân đứng ở nơi đó nhìn mọi người bên trong.

“Triều Hoa, không được nói bậy.”

“Không được lại đây! Không được lại đây!” Công chúa Triều Hoa hoảng sợ nhìn chằm chằm phía trước, ôm mặt cúi đầu, “Đừng đánh ta. Đừng đánh ta!”

“Triều Hoa!” Hoàng hậu bị nàng làm cho tâm phiền ý loạn. Chu Tuyết Viện, người đã vào lãnh cũng rồi còn để hai đứa tiểu quý này đến giày vò ta. Bà dùng sức xoay phía công chúa Triều Hoa lại, nhất thời ngăn cả người.

Trên mặt Công chúa Triều Hoa hằn lên năm dấu tay rõ ràng, vừa rồi không ai làm gì nàng, cũng không nghe nghe thấy tiếng bạt tai, tại sao có thể như vậy? Hoàng hậu chỉ cảm thấy cả người một trận lạnh toát, theo bản năng lui về sau.

“Sao lại thế này? Dấu tay trên mặt Công chúa...”

“Chẳng lẽ thực sự có quỷ? Nương nương, thần thiếp cảm thấy hơi lạnh...”

“Thật là khủng khiếp. Công chúa Triều Hoa rốt cuộc là chạm phải thứ dơ bẩn gì?”

“Điều cam mồm hết cho ta!” Hoàng hậu lớn tiếng quát, “Thái y sao còn chưa đến?” Bà có chút hối hận khi đem Công chúa Triều Hoa đến đây. Ngộ nhờ cái thứ kia cũng tới đây thì phải làm sao bây giờ?

“Đến đây, đến đây! Nương nương, thái y đến đây!” Tiêu Ôm chạy tới, dẫn một thái y tiến vào, “Mau, các vị đại nhân mau xem cho Công chúa thử.”

Một đám thái y tiến lên xem bệnh cho Công chúa Triều Hoa. Xem bệnh xong tất cả mọi người không dám nói lời nào, cứ người chờ chỉ thị của Hoàng hậu. Bọn họ hai mắt nhìn nhau, bệnh của Công chúa, quả thực là tà môn.

Hoàng hậu ngẩng đầu, “Điều lui xuống đi, đi nghĩ biện pháp.”

“Tạ ơn nương nương.” Mấy thái y được phóng thích, lập tức thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Sau khi thái y lui ra, Công chúa Triều Hoa vẫn nói năng xằng bậy, trong chốc lát lại khóc sụt sùi rồi lại đối thoại với không khí. Trong chốc lát lại thê lương mà đáng sợ, giống như một kẻ điên.

Mấy phi tần nhất gan tụ lại một chỗ, ôm lấy thân thể đang phát run, “Nương nương, thân thể thần thiếp không khỏe, muốn cáo lui trước, có được không ạ?”

“Lui ra cả đi!” Nhìn thấy một đoàn người ôm nhau, Hoàng hậu trở nên tức giận, lá gan lúc tranh giành Hoàng thượng thì lại rất lớn, “Thần phi, Thất vương phi, hai người ở lại.” Rốt cuộc bà vẫn sợ hãi, giữ lại hai người quan trọng không hoảng sợ như mấy người kia.

“Vâng, nương nương.” Gia Cát Linh Ân gật gật đầu, Công chúa Triều Hoa nhìn qua thì có vẻ mơ mơ màng màng, nhưng mà ánh mắt lại không lừa được nàng, “Nương nương, không biết Công chúa trước khi tới đây đã gặp qua ai?”

“Người nói xem!” Hoàng hậu nhìn cung nữ của Công chúa Triều Hoa, “Trước khi Công chúa gặp chuyện không may, đã gặp người nào, làm chuyện gì?”

“Bẩm nương nương, ngày hôm trước Công chúa đi gặp Chu tướng quân, người còn nói gặp Đại tiểu thư Linh Thiên.” Cung nữ dừng một chút, muốn nói lại thôi, “Kỳ thật trước đó... Công chúa sau mỗi lần nhìn thấy Đại tiểu thư Linh Thiên, lúc trở về liền cảm thấy không thoải mái.”

“Đại tiểu thư Linh Thiên?” Hoàng hậu lặp lại, “Nha đầu kia quả thực là tà môn, không hiểu ở đâu xuất hiện, cả ngày không thấy đầu không thấy đuôi, giống như không hề tồn tại. Sau đó thì sao?”

“Sau đó Công chúa thành như vậy! Công chúa vẫn không ngừng nói có quỷ ở trước mặt người, bộ dạng con quỷ kia vừa lúc giống với bộ dáng của Đại tiểu thư.”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, lẳng lặng nửa ngày, mũi nhọn lại chĩa vào Đại tiểu thư Linh Thiên. Nàng thật muốn nhìn một chút mặt người kia đang diễn cái gì.

Về mặt nàng nghiêm nghị, “Nương nương, bộ dáng của Công chúa quả thật như là trúng tà, vẫn nên mau chóng mời đạo trưởng đến xem thử.”

“Tiêu Ôn, nhanh đi!”

Sở Kim Triều hạ triều, nghe nói đến chuyện của Công chúa Triều Hoa cũng lập tức tới Dịch Khôn Cung. Thấy thần trí nàng không rõ cũng rất lo lắng. Tất cả mọi người đem hy vọng gởi gắm trên người đạo trưởng.

“Hoàng thượng, thần thiếp vẫn cảm thấy Đại tiểu thư Linh Thiên thực sự rất kỳ quái. Bệnh của Công chúa Triều Hoa nhất định có liên quan với nàng ta. Người không nên triệu kiến nàng ta, tránh cho việc nàng ta mang đến tai họa gì trong cung.”

“Nói vậy!” Sở Kim Triều quát mắt, “Đại tiểu thư người đầy chính khí, giúp trăm không ít việc, làm sao có thể có cái gì cổ quái được?”

“Hoàng thượng, Công chúa Triều Hoa đã như vậy rồi, nếu như không điều tra rõ ràng thần thiếp lo lắng ngộ nhỡ, Dục nhi, Thiên nhi bọn chúng cũng...”

“Cầm mồm!”

Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng, lẳng lẽ liếc nhìn Hoàng hậu một cái, đây là đang nguyên rửa nam nhân của nàng sao?

“Nhưng mà, Triều Hoa quả thực là sau khi nhìn thấy nàng ta liền bị như vậy.” Hoàng hậu kinh hồn bạt vía, sợ liên lụy đến chính mình.

“Hoàng thượng, nương nương, đạo trưởng đến rồi.” Tiêu Ôn dẫn một người phong thái bất phàm đi vào.

“Bần đạo tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.”

“Mau mau, xem cho Công chúa thử xem.” Hoàng hậu vội vàng nói, “Luôn nói lắm nhảm vậy bà.”

“Nương nương đừng lo lắng quá, đợi bần đạo xem trước đã.”

Đạo trưởng lấy ra một cái la bàn, đi xung quanh Công chúa Triều Hoa, trong miệng lầm bầm cái gì không rõ. Khi thì ông cau mày, khi thì lắc đầu. Bỗng nhiên ông hét lên một tiếng. “Nghiệt súc, còn chưa chịu chịu đi!”

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu vô thức tới gần Sở Kim Triều, “Có phải thực sự có cái gì đó đi theo Triều Hoa hay không?”

“Đừng nói.” Mặt Sở Kim Triều bình tĩnh, nhìn bộ dạng tiều tụy của Công chúa Triều Hoa, ông đau lòng không thôi. Công chúa Triều Hoa không tốt, nhưng cũng là nữ nhi duy nhất của ông, hề có một chút biện pháp nào ông cũng sẽ cứu nàng. Lúc này ông là một người cha.

Đạo trưởng lui về phía sau vài bước, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, “Hoàng thượng... Yêu nghiệt này quá lợi hại, bần đạo không khuất phục được nó.” Ông ôm lấy ngực, nặng nề thở phì phò.

“Đạo trưởng, rốt cuộc đó là thứ gì?” Hoàng hậu thật cẩn thận hỏi.

“Nương nương, bần đạo cũng thấy không rõ, chỉ có thể nhìn thấy là một nữ tử rất xinh đẹp, thật ra hơi giống với Đại tiểu thư Linh Thiên.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn đạo trưởng, hỏi han một cách sâu xa, “Nghe nói Đại tiểu thư Linh Thiên rất ít lộ diện, những người ở Ngân Đô chân chính gặp qua nàng lại càng ít, sao đạo trưởng lại có thể biết được nàng ấy trông như thế nào?”

Đạo trưởng sững sốt, trong lòng lộp bộp một chút, “Bẩm Vương phi nương nương, Đại tiểu thư Linh Thiên nổi tiếng xa gần, bộ dạng của nàng dân chúng Ngân Đô đều truyền miệng khắp nơi, bản đạo cũng có thể đoán ra được bộ dáng của nàng. Hơn nữa, trước khi công chúa bị bệnh quả thật là có gặp nàng ta nên bản đạo lại càng chắc chắn.”

“Đại tiểu thư Linh Thiên thần thiếp cũng đã thấy qua, chỉ là một nữ nhân bình thường, sao có thể là yêu ma quỷ quái được chứ?” Chu Tuyết Tranh nói, “Đạo trưởng, không phải người đang lừa gạt Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương đấy chứ?”

“Thần phi nương nương, bản đạo không dám. Đại tiểu thư Linh Thiên quả thật rõ ràng là người, nhưng mà lại bị ma quỷ phủ phục mới có thể trở nên đáng sợ như thế. Nếu không diệt trừ, không chỉ có Đại tiểu thư sẽ gặp bất trắc, mà có thể gieo rắc xuống hại cả Ngân Đô.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Sắc mặt Hoàng hậu trở nên cực kỳ khó coi.

“Nương nương không cần lo lắng, xin nương nương mời nàng ta vào trong cung. Tuy rằng nghiệp chướng kia rất mạnh nhưng lại có nhược điểm. Buổi trưa canh ba, là thời điểm vượng dương khí nhất, lúc này linh lực của nàng ta là yếu nhất, bản đạo liền nhân cơ hội thu phục nàng ta.”

“Ma quỷ xấu xí, ma quỷ xấu xí không được lại đây!” Hai tay Công chúa Triều Hoa quơ lung tung trong không khí, “Mẫu hậu, mau giúp ta bắt lấy ma quỷ kia!”

Hoàng hậu sợ hãi lui ra phía sau, đẩy tay Công chúa Triều Hoa đi. Sở Kim Triều bất mãn nhìn bà một cái, bà xấu hổ đi qua, ôm lấy Công chúa Triều Hoa, “Triều Hoa, đừng sợ, có Hoàng Thượng cùng ta ở đây. Đạo trưởng, không phải người nói nàng ta là một nữ tử xinh đẹp sao? Vì sao Triều Hoa lại nói nàng ta là ma quỷ xấu xí?”

“Nương nương,” Đại trưởng cúi thân người, “Bản đạo nhìn thấy là vẻ bề ngoài mê hoặc, Công chúa nhìn thấy là nguyên hình của nàng ta. Nương nương yên tâm, sau đó bản đạo sẽ khiến cho nàng ta hiện ra nguyên hình xấu xí.”

“Đạo trưởng, chuyện này giao cho người.” Sở Kim Triều thấp giọng nói, “Lão Liên, người đi truyền Đại tiểu thư tiến cung!”

Liên công công không dám chậm trễ, nhanh chân đi truyền Đại tiểu thư Linh Thiên. Nhưng mà ông mang về tin tức là Đại tiểu thư không ở Ngân Đô, ngày mai mới trở về.

“Hoàng thượng, có nên phái người bắt nàng ta trở về?” Nghĩ đến có một con quỷ đang ở trong điện của mình, Hoàng hậu lo lắng không thôi.

Sở Kim Triều nhìn sắc trời, “Không kịp nữa rồi, Đại tiểu thư Linh Thiên là người không chịu trói buộc, để ngày mai đến đây đi. Đạo trưởng, có được không?”

“Liền theo ý của Hoàng thượng, bản đạo cũng sẽ chuẩn bị tốt một chút, ngày mai lại đến bắt. Xin Hoàng thượng, nương nương cứ yên tâm.”

“Hoàng thượng, thần thiếp rất sợ, người không thể ở lại với thần thiếp được sao?” Hoàng hậu nhỏ giọng nói, bà thật sự rất sợ.

“Ừ, đều lui đi. Thần phi, Tam nha đầu, các người về trước đi.”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn cùng Chu Tuyết Tranh đi ra, hai người một trái một phải xoay người, ai cũng không để ý đến ai. Sau lưng Gia Cát Linh Ẩn truyền đến đoạn đối thoại của chủ tớ Chu Tuyết Tranh.

“Nương nương, trâm cài tóc này của người đã cũ rồi, để nô tỳ bảo ti chế phòng mang một vài cái mới đến để cho người chọn nhé?”

“Không cần, người có điều không biết, trâm cài tóc này là của Thiên ca ca tặng cho ta, nếu ta không mang huy nh ấy sẽ không vui.”

“Nương nương, người nhỏ giọng chút.”

“Hừ.”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, đúng là nữ nhân tế nhạt. Ngày mai Dịch Khôn Cung còn có một tuồng kịch chờ nàng, nàng phải chuẩn bị thật tốt. Nàng cẩn thận suy nghĩ lại lời nói của Công chúa Triều Hoa cùng đạo trưởng. Muốn cho nàng hiện ra nguyên hình xấu xí? Rốt cuộc là ám chỉ cái gì?

Xinh đẹp? Xấu xí? Chẳng lẽ là sẽ làm gì với khuôn mặt của nàng?

Hết chương 261

262. Chương 262: Bần Đạo Cũng Lực Bất Tòng Tâm

Nàng vội vàng hồi phủ, gọi Kinh Phong đến.

“Kinh Phong, mau đi giúp ta chế tạo gấp mặt nạ cho Đại tiểu thư Linh Thiên.”

“Tiểu thư, mặt nạ trước đó đã dùng hết rồi à?”

“Ngày mai ta muốn có tác dụng đặc biệt hơn. Vật liệu toàn bộ dùng sợi vàng ròng tạo thành, không thể xảy ra chút sai lầm nào. Còn có, chế tạo gấp cho ta tóc giả cùng găng tay, toàn bộ đều dùng sợi vàng ròng hết.”

“Dạ, tiểu thư.” Tuy rằng thời gian có chút gấp gáp, nhưng đối với Thất vương phủ mà nói, không phải là việc gì khó khăn.

Sở Lăng Thiên vừa ra khỏi quân doanh, liền biết trong cung đã xảy ra chuyện gì. Thần côn đạo trưởng sẽ đối phó với Đại tiểu thư Linh Thiên, vậy không phải sẽ đối phó với Linh nhi sao? Y không vội vàng hồi phủ mà đi tìm Sở Kim Triều trước.

“Phụ hoàng, nhất định là đạo trưởng kia nói xằng bậy, không thể tin tưởng. Nếu bị thương đến Đại tiểu thư...”

“Được rồi...” Sở Kim Triều thấy y đặc biệt đến vì Đại tiểu thư, không khỏi có chút tức giận, “Thiên nhi, con nói thật với phụ hoàng đi, có phải con có ý với Đại tiểu thư không? Con làm sao ăn nói với Tam nha đầu?”

“Phụ hoàng, nhi thần và Đại tiểu thư, chỉ là tán thưởng lẫn nhau, không có quan hệ gì khác.”

“Tán thưởng lẫn nhau?” Có thể gạt được phụ hoàng người ư?

“Trẫm đã nói rồi, nếu con tổn thương Tam nha đầu, nó muốn rời khỏi con, thì trẫm nhất định sẽ giúp nó!”

“Phụ hoàng, con là con ruột của người mà!”

“Vậy thì sao? Nếu con làm ra chuyện như vậy, trẫm sẽ không nhận đứa con như con nữa!”

Sở Lăng Thiên trách thầm, làm gì có người có con dâu thì quên mất con trai.

“Phụ hoàng, tóm lại chuyện ngày mai nhi thần vẫn cảm thấy không ổn, điều tra rõ ràng rồi nói sau.”

“An nguy của Triều Hoa mông manh, trẫm cũng chỉ thử một lần. Trẫm thấy con thật sự bị Đại tiểu thư làm ê muội rồi, nếu con cứ khẳng khẳng một mực, đừng trách trẫm ra mặt giúp Tam nha đầu.”

“Phụ hoàng...” Sở Lăng Thiên không nói gì, “Ngày mai con cũng sẽ tiến cung, con sẽ không để bất cứ ai làm Đại tiểu thư bị thương!”

“Con! Tức chết trẫm!”

“Phụ hoàng, người bảo trọng long thể, nhi thần cáo lui.”

“Đi đi, đi đi, tức chết lão tử!”

Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn kể lại mọi chuyện với Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Thiên lo lắng không thôi. Ngày mai nếu tên đạo trưởng kia làm nữ nhân của y bị thương, y nhất định khiến ông ta sống không bằng chết.

“Thất gia, yên tâm đi.” Gia Cát Linh Ẩn nắm tay y, “Ta đã chuẩn bị xong rồi, bộ giáp tơ vàng tốt cực cũng có thể phát huy công dụng rồi.”

“Bộ giáp tơ vàng?”

“Ừ, ta còn chưa xác định được họ sẽ làm gì với ta, nhưng bộ giáp tơ vàng có thể chống đỡ được đao thương, không bị nước thuốc thông thừa ăn mòn, hơn nữa mặt nạ tơ vàng, bao tay, tóc giả đều không chút sơ suất, mặc kệ họ làm gì cũng không hại được ta.”

“Ta cũng sẽ ở đó, nàng nhất định phải cẩn thận.”

“Ừ, ta biết. Ta cũng rất muốn biết, ngày mai họ sẽ làm gì.”

Mặt trời lặn rồi mọc, ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn mặc bộ giáp tơ vàng bên trong, lại đội mấy thứ chế tạo gấp gáp lên, muốn làm nàng bị thương cũng khó lắm.

Nàng đứng hẹn xuất hiện trong cung, Sở Kim Triều đang ở đại điện chờ nàng. Không hổ là cáo già, nhìn thấy nàng, sắc mặt ông bình thường, không chút thay đổi.

“Đại tiểu thư lại đang bận gì? Trẫm muốn gặp tiểu thư đúng là không dễ dàng.”

“Hoàng thượng nói quá lời rồi, dân nữ đúng lúc đi thương lượng một vụ làm ăn, không biết Hoàng thượng triệu kiến, tới muộn, xin người thứ tội.”

“Đại tiểu thư khách sáo rồi, việc làm ăn của Đại tiểu thư thuận lợi, không biết tổ tiên là người ở đâu? Linh Thiên, trước kia chưa từng nghe nói qua?”

“Hoàng thượng là đang thăm dò thân thế của dân nữ à? Dân nữ chỉ là thứ nữ của một gia tộc nhỏ, bị đuổi khỏi phủ, dựa vào chút ngân lượng để làm ăn, cho đến buôn bán có chút tích góp, mới mở rộng kinh doanh. Đây toàn bộ đều nhận được ân điển của Hoàng thượng.”

“Ha ha, Đại tiểu thư nói cũng hay lắm. Đại tiểu thư vào nam ra bắc, ánh mắt bắt phàm, trẫm có một khối đá lạ, mời Đại tiểu thư xem thử là chất liệu gì.”

“À? Đá lạ ở đâu? Dân nữ nghe cũng cảm thấy rất hứng thú đó.”

“Ngay tại bên ngoài sân chầu.” Trong lòng Sở Kim Triều thở ra nhẹ nhõm, dựa theo sắp xếp của đạo trưởng, ông phải dẫn nàng đến trung tâm sân chầu, để đạo trưởng hàng yêu trừ ma, “Đại tiểu thư đi cùng trẫm nhé.”

“Dạ, Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Kim Triều ra khỏi đại điện, đi vào sân chầu, nơi đó quả thật có một khối đá, nhưng nhìn thế nào cũng không nhìn ra được chỗ lạ của nó.

“Phụ hoàng, đây là tảng đá gì?” Sở Lăng Thiên không biết từ đâu đi ra.

“Con tới làm gì?” Sở Kim Triều không ngờ y thực sự đến, chẳng lẽ tiểu tử thối này cùng Đại tiểu thư Linh Thiên thực sự có chuyện gì đó?

“Đi ngang qua, đến xem bắt quý.” Sở Lăng Thiên nhỏ giọng nói.

Bên cạnh có đám người đi tới, vây quanh Gia Cát Linh Ẩn bên trong, một người mặt áo bào đứng ở phía trước, trong miệng không biết niệm lầm rầm cái gì.

“Á! Quý đó! Mau! Mau bắt nó lại!” Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, công chúa Triều Hoa gào lên thất thanh.

“Triều Hoa, đừng sợ!” Hoàng hậu kiên trì an ủi.

Gia Cát Linh Ẩn xoay người, Sở Kim Triều vốn đi bên cạnh nàng thì lại đi đến bên cạnh đạo trưởng, nhìn nàng đầy cảnh giác. Chỉ có Sở Lăng Thiên vẫn còn đứng bên nàng, sáng sớm nàng đã nói với y, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng đừng ra tay.

“Yêu nghiệt, còn không hiện nguyên hình!” Đạo trưởng cầm la bàn, vừa đi vòng quanh Gia Cát Linh Ẩn, vừa quát lớn.

Gia Cát Linh Ẩn đứng ở chính giữa, nhìn đạo trưởng giả vờ giả vịt, vẻ mặt nàng hoài nghi, “Hoàng thượng, có chuyện gì vậy? Dân nữ làm sai cái gì à?”

“Đại tiểu thư, đạo trưởng nói tiểu thư xúc phạm công chúa, bắt đắc dĩ mới làm như vậy.” Sở Kim Triều có chút xấu hổ.

“Hoàng thượng... lại có thể tin vào tà thuyết này? Nếu dân nữ thực sự là yêu quái gây hại cũng được, nhưng nếu không phải, dân nữ hy vọng Hoàng thượng chủ trì công đạo cho dân nữ. Cửa hiệu Linh Thiên tuy rằng không quyền không thế, nhưng không thể để bất cứ ai khinh khi.”

“Đại tiểu thư yên tâm, nếu thật sự là tên đạo trưởng này nói bậy, trăm nhất định sẽ trừng trị hắn. Đồng thời, trăm có thể đồng ý với tiểu thư một thỉnh cầu, tiểu thư thấy thế nào?”

“Dân nữ không có dị nghị.”

“Đạo trưởng, người bắt đầu đi.”

“Hoàng thượng, yêu nghiệt công lực quá mạnh, cho bản đạo một chút thời gian.” Đạo trưởng hoa chân múa tay múa kiếm, “Yêu nghiệt, mau hiện thân!”

“Hửm?” Nhìn thấy nữ tử xinh đẹp đứng trước mặt, đạo trưởng nhú mày, “Đúng là gian ngoan mất linh! Vậy đừng trách bản đạo.” Ông bưng một chén máu gà lên, hất qua đó, xiêm áo của Gia Cát Linh Ẩn nhất thời đỏ tươi.

“Người!” Sở Lăng Thiên đỏ mắt, nhìn thấy ánh mắt truyền đạt của Gia Cát Linh Ẩn, y nhịn nhục không ra tay.

“Đạo trưởng, vẫn chưa hiện nguyên hình hả?” Hoàng hậu có hơi sợ hãi, thân thể run nhè nhẹ.

“Hừ, bản đạo còn rất nhiều pháp bảo, sẽ cho người nếm từng thứ một!” Đạo trưởng rút ra một thanh kiếm bằng gỗ đào, đâm về phía nàng, lại ngừng lại cách chỗ nàng không xa mà phun rượu vào.

Đạo trưởng hình như rất cố gắng muốn tiếp cận nàng, lại bị sức mạnh gì đó cản trở, kiếm gỗ đào làm sao cũng không thể đến gần cơ thể nàng, “Phụt!” Ông phun ra ngụm máu tươi, thở hổn hển.

“Đạo trưởng, sao lại thế này?” Hoàng hậu hỏi.

Những người khác cũng hai mặt nhìn nhau, không dám nói câu nào.

Sắc mặt đạo trưởng nghiêm trọng, “Nương nương, nghiệt súc này quá mức lợi hại, xem ra dùng những biện pháp này đã không thể đối phó với ả, đợi bản đạo xuất ra pháp bảo trấn gia! Còn chưa có yêu nghiệt nào có thể tránh được!”

Nói xong, đạo trưởng móc một chiếc bình sứ lớn từ trong ngực ra.

Công chúa Triều Hoa kéo tay của Chu Tuyết Tranh, trong lòng hưng phấn không thôi, tiện nhân, thu dọn người, bản cung chúa có thể ăn ngon rồi. Chu Tuyết Tranh nhú mày, Đại tiểu thư Linh Thiên, Thiên ca ca không phải người mà người có thể tranh giành, đừng trách bản cung.

Rào, đạo trưởng hất nước trong bình sứ về phía Gia Cát Linh Ẩn, Gia Cát Linh Ẩn lập tức giơ tay che mắt, tránh để chất lỏng bắn vào mắt mình.

Chỗ Gia Cát Linh Ẩn đứng thoáng bốc lên làn khói dày đặc, còn phát ra tiếng lít chít lít chít.

Đạo trưởng thu tay về, trên mặt đầy vẻ đắc ý, “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, yêu nghiệt đã bị lão đạo thu phục, chờ sương khói tan hết, là có thể nhìn thấy khuôn mặt như bộ xương khô của ả.”

Chúng kiến cảnh tượng trước mắt, gần như tất cả mọi người đều rùng mình, cũng thở phào nhẹ nhõm. Chu Tuyết Tranh trộm cười, Đại tiểu thư Linh Thiên dễ đối phó hơn Gia Cát Linh Ẩn rất nhiều, đây là kết cục người dám động lòng với Thiên ca ca.

Khói đặc dần dần tản đi, trong sự chờ mong của mọi người, rốt cục vẫn thấy được bộ mặt thật của ‘yêu nghiệt’, Đại tiểu thư ở trước mặt bọn họ vẫn giống hệt như lúc đầu, trên mặt không có biến hóa gì, chỉ là xiêm y trên người đã biến thành tro bụi. Một thân mặc bộ giáp tơ vàng phát ra hào quang dưới ánh mặt trời.

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Đạo trưởng, nhìn thấy diện mạo thực sự của ta chưa?”

“Hả?” Đạo trưởng khiếp sợ không thôi, sao lại không có biến hóa gì? Đó là một loại chất lỏng có tính ăn mòn cực mạnh, không có đồ vật nào có thể ngăn cản, vì sao lại như vậy?

Chu Tuyết Tranh kinh ngạc, Đại tiểu thư Linh Thiên rốt cục là thần thánh phương nào? Nàng đã thử qua rất nhiều lần, ngoại trừ những thứ như gốm sứ, tất cả đều bị nó ăn mòn. Nếu vàng là kim loại không thể bị ăn mòn, tại sao mặt cùng những chỗ khác trên cơ thể nàng ta cũng không có gì biến hóa? Nàng đã thử qua với vô số người, làn da con người một khi tiếp xúc với loại chất lỏng này, nháy mắt sẽ bị ăn mòn, lòi cả xương cốt. Nàng ta không thể hiểu biết nhiều hơn cả nàng được.

“Sao lại như vậy?” Hoàng hậu túm chặt lấy khăn tay, “Đạo trưởng, mau giải thích với bản cung!”

“Nương nương...” Đạo trưởng lau mồ hôi lạnh trên trán, “Yêu nghiệt này quá lợi hại, bản đạo cũng lực bất tòng tâm.”

“Đúng đúng đúng! Nhất định là ả quá lợi hại!” Công chúa Triều Hoa yếu ớt nói, “Phụ hoàng, mau giết ả! Nếu ả làm ác, sẽ không ai có thể ngăn cản ả! Dân chúng nước Lăng Nghiệt sẽ tiêu tòng!” Nàng hạ lệnh với thị vệ bên cạnh, “Giết ả!”

“Giết ta?” Gia Cát Linh Ẩn bắt đầu phản kích, nàng cười lạnh, “Công chúa, người quá ngây thơ rồi đó, nếu đạo trưởng đã nói không có cách nào, với mấy cách tầm thường có thể giết được ta sao?”

“Người... Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Lập tức giết ả, nếu không bản công chúa sẽ giết các người!”

Thị vệ vây quanh Gia Cát Linh Ẩn, lại chần chừ không dám đến gần, giống như nàng thực sự là yêu nghiệt không thể hàng phục.

“Công chúa điện hạ, công chúa còn muốn diễn trò đến khi nào?” Gia Cát Linh Ẩn cười, “Ta là người hay là quỷ, ta nghĩ ai ai cũng vô cùng rõ ràng, công chúa cứ liên tục hãm hại ta, không tiếc tìm đạo trưởng đến hủy danh dự của ta, chẳng lẽ công chúa ghi hận trong lòng bởi vì ta nói mấy câu với Chu tướng quân sao?”

Hết chương 262

263. Chương 263: Chính Là Muốn Giết ả!

Ai ghen tị nữ nhân xấu như ngươi!” Công chúa Triều Hoa la lớn, “Ngươi chính là yêu nghiệt, còn nói xạo!”

“Ngươi nói xem, rốt cuộc là có chuyện gì?” Trong mắt Sở Kim Triều phát ra ánh sáng lạnh.

“Bản đạo... Bản đạo...” Ánh mắt đạo trưởng mập mờ, thân thể càng không ngừng run rẩy, chuyện không có gì sai sót, sao lại đột ngột thay đổi? Nhìn thấy ánh mắt lạnh thấu xương của Sở Kim Triều, không tự chủ được nói, “Hoàng thượng tha mạng, bản đạo cũng là bị người ta sai khiến.”

“Không được nói bậy!” Công chúa Triều Hoa trừng mắt nhìn ông, trong lòng trầm xuống, “Phụ hoàng, nhất định là ma quỷ uy hiếp ông ta nên ông ta mới nói bậy.”

“Công chúa điện hạ, đạo trưởng còn chưa nói là ai sai khiến, người biện hộ cái gì, là muốn che giấu cái gì sao?”

“Ta...” Công chúa Triều Hoa ý thức được mình nói lỡ lập tức sửa lời, “Ta chỉ là hy vọng phụ hoàng đừng nên oan uổng người vô tội.”

Sở Lăng Thiên nhìn ra manh mối, bước đi qua đó, dùng sức kéo đạo trưởng lên ném tới giữa, cầm lấy một ít chất lỏng trong bình sứ, “Ý của đạo trưởng là đánh nó lên người trúng tà thì sau đó sẽ hiện nguyên hình? Nếu là người bình thường tiếp xúc thì sao?”

“Bầm điện hạ, nếu là người bình thường thì sẽ không có biến hóa gì cả.”

“Đại tiểu thư cũng không có biến hóa gì, vậy chứng minh nàng là một người bình thường. Chỉ là...” Sở Lăng Thiên nheo mắt lại, “Đời này của đạo trưởng nhất định là vì dân mà trừ hại không ít nhỉ?”

“Đúng, đúng, ở đâu có yêu ma quỷ quái, bản đạo sẽ hết sức vì Hoàng thượng phân ưu.”

“Đạo trưởng quanh năm cùng tiếp xúc với những thứ không sạch sẽ gì, trên người khó tránh khỏi việc vương phải tà khí, không bằng bản vương dùng nó đuổi tà cho đạo trưởng.” Nói xong y giờ bình sứ lên, chậm rãi tới gần đạo trưởng.

Đạo trưởng hoảng sợ, vùng người chạy đến chỗ cách Sở Lăng Thiên rất xa, “Thất điện hạ, bản đạo dĩ nhiên là người bình thường, không cần trừ tà.”

“Không thì thử làm sao biết được? A, đúng rồi, Triều Hoa cũng trúng tà, vậy dùng Triều Hoa thử một chút xem.” Sở Lăng Thiên chuyển hướng về công chúa Triều Hoa, “Nếu như Triều Hoa trúng tà thì hẳn là phải trừ tà giúp nó mới phải.”

“Không muốn, không muốn!” Triều Hoa không ngừng lui về sau. Tuy rằng nàng không biết đó là cái gì, nhưng nhất định không phải là thứ tốt đẹp gì, “Con không sao, phụ hoàng, mẫu hậu, hai người nhìn xem, con không sao.”

“Vậy, đạo trưởng, vẫn nên thử người đi.” Sở Lăng Thiên bắt lấy tên đạo trưởng đang muốn chuồn, nhỏ một giọt chất lỏng lên trên tay hắn.

“Đừng mà!” Đạo trưởng tuyệt vọng kêu lên thật thê lương.

Trên tay đạo trưởng lập tức bốc lên một luồng khói trắng, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, da thịt trên tay hắn phát ra âm thanh xèo xèo, nhanh chóng bị ăn mòn đến không còn thịt, lộ ra cả xương cốt bên trong.

“A? Đạo trưởng, đây mới là nguyên hình của ngươi sao? Xem ra đạo trưởng thực sự trúng tà. Bản vương thử lại lần nữa.” Nói xong liền nắm lấy một bàn tay khác của ông.

Thịt trên tay đạo trưởng bị mòn dần đến nỗi hầu như không còn nữa, ông đau đến nỗi kêu cũng không kêu được. Mắt thấy một bàn tay khác cũng không thể giữ nổi liền lập tức quỳ xuống trước mặt Sở Lăng Thiên: “Thất điện hạ tha mạng, Thất điện hạ tha mạng, bản đạo là bị Công chúa uy hiếp, bắt đắc dĩ nên mới nói dối để diệt trừ Đại tiểu thư Linh Thiên. Đây là một loại thuốc kỳ quái, có thể ăn mòn thân thể cùng rất nhiều vật khác. Cầu xin Thất điện hạ tha mạng.”

“Ngươi đừng ngậm máu phun người, bản công chúa uy hiếp ngươi khi nào!” Công chúa Triều Hoa nhìn đôi vai ngày, thân thể vốn suy yếu giờ phút này lại hoảng sợ cộng thêm tức giận nên suýt nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt Sở Kim Triều trầm xuống, ông đã mơ hồ đoán ra được, chuyện này căn bản là một trò hề, “Đủ rồi! Người đâu, đem tên đạo sĩ giả danh lừa bịp này bắt lại cho trảm!”

“Hoàng thượng, thảo dân đúng là bị Công chúa uy hiếp, người nói nếu không đồng ý làm theo thì sẽ giết vợ con thảo dân, cầu xin Hoàng thượng minh giám.”

“Dẫn đi!” Sở Kim Triều giận không thể át được, trong cung này, càng ngày càng trở nên vắng vẻ, “Triều Hoa, chuyện này con còn có gì để giải thích? Trảm thật sự rất tin tưởng con, cũng không nghĩ rằng con lại có thể dùng loại biện pháp ngu xuẩn này để lừa gạt trảm!”

“Phụ hoàng...” Công chúa Triều Hoa không thể không thừa nhận, “Con... Con là vì rất thích Nham ca ca, nữ nhân này dựa vào cái gì mà đến gần Nham ca ca! Con chính là không muốn nhìn thấy ả ta, chính là muốn giết ả!”

“Bốp!” Dưới cơn thịnh nộ, Sở Kim Triều hung hăng cho Công chúa Triều Hoa một cái tát, “Bình thường là trăm quá dung túng cho ngươi! Mẫu phi ngươi không để ý dạy dỗ ngươi cho tốt, hôm nay trăm sẽ thay nàng dạy dỗ ngươi! Lấy roi đến đây!”

“Phụ hoàng, đừng!” Công chúa Triều Hoa vội vàng quỳ xuống, ôm lấy chân Sở Kim Triều, “Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, nhi thần không dám nữa!”

“Hoàng thượng...” Hoàng hậu cau mày, “Triều Hoa hai ngày đã không ăn cơm, làm sao chịu đánh nổi!”

“Trẫm chính là muốn nó khắc sâu được sự dạy dỗ này, xem nó còn dám tùy ý làm bậy nữa không! Roi!”

“Phụ hoàng, đừng!” Ngẩng đầu nhìn về mặt đang phẫn nộ của người trước mặt, trông mắt Công chúa Triều Hoa chuyển động, “Phụ hoàng, là Thần phi, là Thần phi nương nương bảo con làm như vậy. Tất cả mọi chuyện đều là người bày ra!”

“Thần phi!” Sở Kim Triều quát lớn, “Được lắm, các ngươi phải giải thích rõ ràng cho trẫm, rốt cuộc chuyện ra làm sao?”

Chu Tuyết Tranh oán hận liếc mắt nhìn Công chúa Triều Hoa một cái, nàng biết nha đầu dê tiện này không đáng tin, “Hoàng thượng, chuyện này thần thiếp thực sự không biết. Công chúa là vì không biết đồ tội cho ai nên mới vu oan cho ta sao? Hoàng thượng, người hỏi đạo trưởng kia một chút thì sẽ biết rốt cuộc là ai muốn sát hại Đại tiểu thư. Thần thiếp cùng Đại tiểu thư không thù không oán, xuống tay với nàng ấy thì thiếp có lợi gì chứ?”

“Bởi vì người ghen tị Thất ca thích ả!” Công chúa Triều Hoa lớn tiếng nói.

Sắc mặt Sở Kim Triều càng trở nên khó coi hơn, nàng còn nhớ đến Sở Lăng Thiên? “Đi, hỏi đạo sĩ thối kia xem, rốt cuộc là ai bắt hãm làm như vậy.”

Chu Tuyết Tranh cũng sợ không ít, phịch một tiếng quỳ xuống, “Hoàng thượng, thần thiếp đối với Thất điện hạ sớm đã chết tâm, xin Hoàng thượng tin tưởng. Cho dù Hoàng thượng không tin thần thiếp chẳng lẽ lại không tin Thất điện hạ sao?”

Thị vệ vừa mới đi dò hỏi trở về, “Khởi bẩm Hoàng thượng, ông ta nói đều là do Công chúa Triều Hoa sai khiến.”

“Ngươi...” Công chúa Triều Hoa chỉ vào Chu Tuyết Tranh, một câu cũng không nói nên lời, “Ngươi nhất định sẽ gặp báo ứng, sau khi mẫu phi ra được người nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Còn dám nói năng lỗ mãng!” Sở Kim Triều nhận lấy roi Liên công công mang tới, ở trước mặt mọi người hung hăng đánh mấy roi vào Công chúa Triều Hoa.

Chu Tuyết Tranh đứng lên, nép sang một bên, hung hăng liếc mắt nhìn Công chúa Triều Hoa một cái. Nha đầu thối, ai bảo ngươi nói hươu nói vượn.

“Hoàng thượng, loại nước thuốc này có năng lực phá hủy mạnh như vậy nhất định không thể để cho người khác biết, nếu không thiên hạ sẽ rối loạn.” Chu Tuyết Tranh dừng một chút, “Nó hoàn toàn có khả năng làm vũ khí bí mật của nước Lăng Nguyệt, cùng nước khác chiến tranh, phun nó ra nhất định sẽ khiến cho đối phương trở tay không kịp.” Trong lòng nàng vẫn không cam lòng. Đây là thứ nàng thật vất vả mới phát hiện ra, vốn muốn giữ nó lại vì tác dụng lớn hơn nữa, không nghĩ tới lại bị bại lộ trước mặt người khác. Ngàn vạn lần không thể để cho càng nhiều người biết cách điều chế nó.

“Ừ, Thần phi nói rất có lý.” Sở Kim Triều gật đầu, sắc mặt vẫn rất lạnh lùng.

“Hoàng thượng, thần thiếp cả gan xin người giao việc nghiên cứu loại thuốc này cho thần thiếp, thần thiếp nhất định sẽ mau chóng nghiên cứu chế tạo ra càng nhiều, nước Lăng Nguyệt sẽ trở thành bá chủ.”

“Chuyện này liền giao cho nàng!”

“Tạ ơn Hoàng thượng. Thần thiếp nhất định không phụ sự kỳ vọng của người! Thất điện hạ, còn không đưa thuốc đó cho ta, ta cần nó.”

“Được thôi! Có gì không thể!” Sở Lăng Thiên không chút do dự, giao bình sứ cho nàng.

Chu Tuyết Tranh cầm lại nước thuốc, lòng nổi lên nghi hoặc. Vừa rồi đạo sĩ đã chứng thực được, nó quả thật là có tác dụng ăn mòn rất mạnh, vì sao thân thể Đại tiểu thư Linh Thiên lại không có chút biến đổi nào? Bỗng nhiên, ánh mắt nàng sáng lên, đúng rồi, nhất định là như vậy! Hôm nay bản cung thật muốn nhìn xem, rốt cuộc người là ai?

“Hoàng thượng, nói đến quỷ quái, là đạo trưởng kia lừa gạt mọi người, nhưng nước thuốc này có tác dụng phá hủy, vừa rồi chúng ta đều thấy được, thần thiếp đang hoài nghi một chuyện, đó là vì sao Đại tiểu thư Linh Thiên lại không bị thương tổn gì?”

“Sao vậy? Ta không bị thương tổn gì, chẳng lẽ Thần phi nương nương thất vọng sao?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi sâu xa.

“Bản cung chỉ là cảm thấy kỳ quái mà thôi, Đại tiểu thư lo lắng nhiều rồi.”

“Hoàng Thượng, đúng là có chút kỳ quái.” Hoàng hậu cũng khôi phục lại tinh thần, “Hay là, Đại tiểu thư thật đúng là yêu tinh gì đó?”

“Câm miệng! Còn dám ăn nói bừa bãi!” Sở Kim Triều cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ trên người Đại tiểu thư Linh Thiên thực sự có điều gì cổ quái?

Chu Tuyết Tranh tới gần Gia Cát Linh Ẩn, Đại tiểu thư, bóc mặt nạ của người ra, để cho chúng ta nhìn xem diện mạo chân chính của người đi chứ?”

“Mặt nạ?”

“Chẳng lẽ Đại tiểu thư chưa từng lộ ra diện mạo thật?”

Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, lại nhìn Chu Tuyết Tranh, “Thần phi, không được vô lễ với Đại tiểu thư.”

“Hoàng thượng, nếu thần thiếp có thể chứng minh đây không phải là gương mặt thật của Đại tiểu thư thì sao?” Nàng nhìn chằm chằm nữ tử xinh đẹp trước mặt, nàng xác định, nàng ta nhất định là đeo mặt nạ, nếu không, không có khả năng không bị nước thuốc kia ăn mòn.

“Nếu Thần phi nương nương không chứng minh được?” Gia Cát Linh Ẩn cười.

“Vậy bản cung tự nhân trừng phạt của Hoàng thượng.”

“Người là phi tử của Hoàng thượng, Hoàng thượng nhất định sẽ không trừng phạt người, còn dân nữ lại bị nương nương vô cớ nhục nhã một phen, bất kể là thế nào cũng đều là mình dân nữ chịu thiệt.”

“Người muốn thế nào?” Chu Tuyết Tranh tức giận, nữ nhân này thực sự là đáng ghét y như Gia Cát Linh Ẩn.

“Nếu như Thần phi nương nương thua, trừng phạt nương nương như thế nào là ta quyết định, được chứ?”

“Người định làm gì? Người có quyền gì mà trừng phạt bản cung?”

“Còn chưa bắt đầu nương nương đã muốn nhận thua sao? Không biết Hoàng thượng cảm thấy đề nghị này của dân nữ như thế nào?”

Sở Kim Triều gật gật đầu, hôm nay quả thật là bọn họ vô lễ trước, vô duyên vô cớ lại khiến Đại tiểu thư bị nhục nhã như vậy, thân thể của nàng thậm chí bị hắt máu gà, trên còn để lại một mảnh màu đỏ, “Liên y như lời Đại tiểu thư. Nhưng mà, trăm nói trước, nếu Đại tiểu thư một mực lừa gạt trăm, cũng đừng trách trăm không nể nang!”

“Đương nhiên! Thần phi nương nương, xin mời!” Nàng chủ động đến trước mặt Chu Tuyết Tranh, đưa mặt qua.

Chu Tuyết Tranh cười lạnh, ngón tay thon dài giơ lên, chạm đến trên chiếc cổ khác thường của nàng, lạnh lùng cười, móng tay cắm vào, giật mạnh một cái kéo xuống một cái mặt nạ,

“Là mặt nạ ư?”

“Đại tiểu thư Linh Thiên rốt cuộc là có bộ dáng gì đây?”

Chu Tuyết Tranh vẫn còn vô cùng đắc ý, nhưng mà nhìn thấy người trước mặt liền nhất thời chần động, gương mặt trước mặt nàng cùng với người trước đó giống đúc nhau. Nàng không cam lòng lại giơ tay sờ sờ lên cổ của Gia Cát Linh Ân, nhưng không phát hiện ra có vấn đề gì.

Hết chương 263

264. Chương 264: Mắt Trầm Đúng Là Bị Mù

Thần phi nương nương đang tìm gì vậy?” Gia Cát Linh Ân cười cười, vì để đề phòng ngộ nhỡ, khi nàng giả trang thành Đại tiểu thư Linh Thiên đều mang hai mặt nạ, thợ thủ công của Thất vương phủ tay nghề tỉ mỉ, lớp mặt nạ bên trong này dung hợp với da nàng đến không chút sơ hở.

“Người... Người...” Chu Tuyết Tranh nhất thời không biết nên nói gì, “Người đúng là điên! Không có việc gì tại sao lại mang mặt nạ ra ngoài chứ?”

“Cửa hiệu Linh Thiên gia đại nghiệp đại, số người mơ tưởng tiền tài của dân nữ không ít, dân nữ cũng chỉ tự vệ mà thôi. Ví dụ như chuyện hôm nay, nếu không phải mang chiếc mặt nạ vàng ròng này, chỉ sợ dân nữ đã sớm biến thành bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ rồi.”

“Người đeo mặt nạ thì chính là lừa gạt!”

“Hoàng thượng, tuy dân nữ đeo mặt nạ, nhưng mặt nạ và diện mạo thật của dân nữ giống nhau như đúc, làm sao có thể tính là lừa gạt đây?”

“Phụ hoàng, Đại tiểu thư nói đúng.” Sở Lăng Thiên nói.

Sở Kim Triều thở nặng nề, “Đại tiểu thư, tiểu thư muốn xử phạt Thần phi thế nào?”

“Hoàng thượng...” Mắt Chu Tuyết Tranh rưng rưng, “Thần thiếp cũng chỉ vì không muốn người bị nàng ta gạt...”

“Thần phi tình nguyện đánh cược thì thua phải chịu. Đại tiểu thư, tiểu thư nói đi.”

“Thần phi nương nương thân phận cao quý, dân nữ không dám tùy tiện làm bậy, dân nữ chỉ cần nương nương học theo một tiếng chó sủa là được.”

“Người!” Chu Tuyết Tranh tức giận không thôi, tiện nhân, vốn định vạch trần diện mạo thật sự của ả, không ngờ không đạt được mục đích, còn chịu vũ nhục như thế. Nàng chỉnh sửa lại trang phục, cười cười, “Được! Bản cung nguyện chịu thua. Gâu!”

“Thần phi nương nương nói được làm được, dân nữ bội phục bội phục!”

Sở Lăng Thiên bật cười, muốn hại nàng à, ai cũng phải tự chuốc báo ứng. Vậy mà lại có nhiều người cứ cố tình lao vào.

Lúc này, mấy hòn đá nhỏ trong lúc không ai chú ý rơi từ trong tay áo của Gia Cát Linh Ân xuống, lăn đến dưới chân Chu Tuyết Tranh.

“Được rồi, chuyện hôm nay kết thúc ở đây! Hoàng hậu, nàng đứng đầu hậu cung, lại có thể để chuyện vớ vẩn thế này xảy ra, không có năng lực phán đoán cơ bản, còn giết dây trảm suất nữa hại Đại tiểu thư, trẫm quá thất vọng với nàng rồi!”

“Hoàng thượng, thần thiếp biết lỗi, thần thiếp nhất định sửa chữa.” Bị hoàng thượng răn dạy ở trước mặt nhiều người, mặt Hoàng hậu lúc xanh lúc trắng.

“Hừ! Lần này trẫm sẽ xem nàng lo lắng cho Triều Hoa, vội vàng nên làm lỗi. Lần sau không được viện cớ này nữa!”

“Dạ, thần thiếp xin ghi nhớ lời dạy của Hoàng thượng.”

“Còn có nàng...” Sở Kim Triều chuyển hướng sang Chu Tuyết Tranh, “Trẫm vẫn nghĩ nàng biết nặng nhẹ, là người am hiểu, sao cũng trở nên lỗ mãng như vậy, động chạm Đại tiểu thư!”

“Hoàng thượng, thần thiếp biết lỗi, thần thiếp sẽ nhận lỗi với Đại tiểu thư. Đại tiểu thư, hôm nay là ta lỗ mãng, xin lỗi, mong tiểu thư đại nhân đại lượng.”

“Nương nương quá lời rồi, chỉ cần chứng minh dân nữ trong sạch là được. Ấm ức nào dân nữ không phải chịu thì sẽ không buồn để trong lòng.”

Sở Kim Triều ngượng ngùng đứng một bên, trên mặt đầy vẻ xấu hổ, “Đại tiểu thư yên tâm, Linh Thiên cần trợ giúp gì cứ lên tiếng với trẫm...”

“Á!” Chu Tuyết Tranh vốn định đi đến bên người Hoàng hậu, không ngờ lại bị trượt chân, bình sứ chứa nước thuốc trong tay tuột khỏi tay nàng, bay về phía Hoàng hậu và công chúa Triều Hoa.

Hoàng hậu và công chúa Triều Hoa đều biến sắc, Hoàng hậu theo bản năng lấy tay che chắn, nước thuốc trong bình đổ thẳng xuống lưng của công chúa Triều Hoa.

“Á!” Cảm nhận được đau đớn trên lưng, công chúa Triều Hoa kêu thảm một tiếng rồi ngất đi.

“Chát!” Sở Kim Triều gần như dùng hết sức lực toàn thân, tát cho Chu Tuyết Tranh một cái, “Tiện nhân! Người muốn hại chết Triều Hoa!”

Chu Tuyết Tranh ngớ ngàng, “Hoàng thượng, thần thiếp không phải cố ý! Mau, mau lấy nước rửa cho công chúa.”

Một công công lập tức mang chậu nước đến, định rửa giúp công chúa Triều Hoa.

“Đội đã!” Gia Cát Linh Ẩn lập tức ngăn hấn lại, “Không thể để công chúa chạm nước!” Loại axit sunfuric này, khi tên đạo trưởng đó dội lên người nàng thì nàng đã biết. Axit sunfuric một khi gặp nước sẽ sinh ra phản ứng hóa học mạnh.

“Đại tiểu thư có ý gì?” Chu Tuyết Tranh nhìn nàng, “Tiểu thư muốn ngăn cản việc cứu công chúa? Để công chúa bị thương tổn lớn hơn nữa à? Công chúa đã bị trách phạt rồi, tại sao người còn không chịu buông tha công chúa?” Nếu công chúa Triều Hoa chết, Hoàng thượng nhất định không bỏ qua cho nàng. Nàng một lòng muốn cứu công chúa Triều Hoa, lại không biết axit sunfuric gặp nước sẽ phát sinh hậu quả gì?

“Nương nương muốn giết công chúa à?” Vấn đề cho thương tích của công chúa Triều Hoa nặng hơn, cũng là người thích xem trò vui, nhưng Gia Cát Linh Ẩn thấy dường như Chu Tuyết Tranh không biết chuyện này, liền có suy nghĩ khác. Nàng lệnh một tiểu công công cỡi y phục, nhẹ nhàng lau sạch nước thuốc trên lưng giúp công chúa Triều Hoa.

“Hoàng thượng, thần thiếp sẽ không hại công chúa, mau dùng nước rửa sạch vết thương cho công chúa đi.”

“Thần phi nương nương, nương nương có biết sau khi dùng nước rửa vết thương cho công chúa sẽ phát sinh chuyện gì hay không?” Gia Cát Linh Ẩn nhặt lên một mảnh sứ nhỏ còn lưu lại chút axit sunfuric, ném vào bồn nước ở bên cạnh, mặt nước lập tức tỏa ra làn khói trắng dày đặc, nước trong bồn sủi bọt lên ừng ực.

Mọi người biến sắc, trong mắt đầy vẻ kinh hãi, nếu vừa rồi dùng nước rửa cho công chúa, vậy tương đương với việc hắt một chậu nước sôi nóng bỏng lên lưng công chúa, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

“Thần phi nương nương, nương nương kiên trì muốn dùng nước rửa cho công chúa, có rắp tâm gì? Theo huyết thống mà nói, công chúa là cháu của nương nương đó.”

“Chu Tuyết Tranh...” Sắc mặt càng Sở Kim Triều u ám, “Mắt trẫm đúng là bị mù!”

“Hoàng thượng!” Chu Tuyết Tranh tay chân luống cuống, “Thần thiếp không biết tính chất của loại nước thuốc này, cũng là có ý tốt mà thôi! Triều Hoa là nữ nhi duy nhất của tỷ tỷ thiếp, trước giờ thiếp yêu thương nó, sao lại hại nó được?”

“Hừ! Người trở về suy ngẫm lại, tốt nhất cho trẫm một lời giải thích hợp lý! Bằng không, hậu quả người không thể gánh nổi đâu!”

“Hoàng thượng...”

“Triệu thái y chữa thương cho công chúa. Mặt khác, Hoàng hậu, truyền ý chỉ của trẫm, khôi phục vị trí quý phi cho Chu Tuyết Viên, để nàng ấy chăm sóc cho Triều Hoa.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Hoàng hậu nhú mày, Chu Tuyết Viên, xem như người gặp may, lần này nữ nhi người đã giúp người.

“Thiên nhi, Đại tiểu thư, đến thư phòng của trẫm!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, có phải Hoàng thượng phát hiện ra gì không?

Ba người đến ngự thư phòng, Sở Kim Triều đi thẳng vào vấn đề, “Đại tiểu thư, bộ giáp tơ vàng tiểu thư mặc trên người, là ở Lục Quốc Đại Điện, trẫm ban cho Thất vương phi, vì sao tiểu thư lại có? Hai người, không có gì giải thích với trẫm à?”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên chùn xuống, chẳng lẽ ông thực sự đã phát hiện thân phận thật sự của Đại tiểu thư Linh Thiên chính là Gia Cát Linh Ẩn?

“Phụ hoàng...” Sở Lăng Thiên không biết nên mở miệng thế nào, “Phụ hoàng nghe con giải thích!”

“Còn gì để giải thích!” Sở Kim Triều không kiên nhẫn, phát phát tay, “Con mang thứ trẫm ban cho Tam nha đầu đưa ột nữ nhân khác, có nghĩ tới cảm nhận của Tam nha đầu không?”

Hóa ra là ông hiểu lầm, hai người đều yên tâm.

“Hoàng thượng...” Gia Cát Linh Ẩn khom người, “Người có điều không biết, bộ giáp tơ vàng này là Thất vương phi tặng cho ta, không liên quan đến điện hạ.”

“Tam nha đầu? Hai người đã gặp nhau?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, dân nữ và Thất vương phi vừa gặp như đã quen, cho nên vương phi mới mang thứ quý trọng thế này tặng cho dân nữ.”

“Thật là như vậy?”

“Đích thực là vậy, nếu Hoàng thượng không tin có thể hỏi Thất vương phi. Dân nữ biết Hoàng thượng đang lo lắng điều gì, dân nữ và Thất vương phi chỉ là tán thưởng lẫn nhau, cũng không làm điều gì quá phận. Thực sự thì... không ngại nói với Hoàng thượng, dân nữ thích nữ nhân.”

“Cái gì?” Sở Kim Triều suýt nữa kinh hãi đến rút cằm, “Tiểu thư nói gì?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Xin Hoàng thượng hãy giữ bí mật giúp dân nữ, nếu truyền ra ngoài, việc làm ăn của Linh Thiên sẽ tiêu tụt.”

Sở Kim Triều đỡ trán, đây rốt cuộc là thời thế gì thế này... “Đại tiểu thư yên tâm, trẫm nhất định sẽ không nói với bất cứ ai. Vì tránh nghi ngờ, Đại tiểu thư vẫn nên cách xa Thiên nhi một chút, đừng để Thất vương phi hiểu lầm, ảnh hưởng đến tình cảm của chúng.”

“Dạ, dân nữ biết rồi.”

“Được rồi, lui cả đi! Thiên nhi, ngày mai dẫn Tam nha đầu đến chỗ trẫm, lâu rồi trẫm không gặp nó, có nhiều chuyện muốn đích thân hỏi rõ, xem con có ức hiếp nó không.”

“Dạ, phụ hoàng.” Ai dám ức hiếp nàng?

“Hoàng thượng...” Gia Cát Linh Ẩn lại không có ý muốn đi.

“Chuyện gì?” Sở Kim Triều ngắc đầu, “Đại tiểu thư còn có việc?”

“Hoàng thượng, nếu dân nữ nhớ không nhầm, lúc này người có hứa, nếu dân nữ không phải yêu ma quỷ quái gì, thì sẽ đồng ý một thỉnh cầu của dân nữ. Mới vừa rồi đã chứng minh được là công chúa Triều Hoa muốn hãm hại dân nữ, lời hứa của Hoàng thượng, vẫn còn hiệu lực chứ?”

“Đương nhiên là tính rồi!” Sở Kim Triều cao giọng, “Điểm này tiểu thư thật giống với Tam nha đầu, không bỏ qua bất cứ cơ hội đàn áp trẫm, nói hai người mới gặp như đã quen, trẫm không thể không tin. Nói đi, tiểu thư muốn trẫm đáp ứng chuyện gì?”

“Hoàng thượng, dân nữ muốn phát triển thông thương với nước ngoài, xin Hoàng thượng cho phép.”

“Ngoại thương?” Sở Kim Triều nhíu mày, ngoại thương là mạch máu của quốc gia, chỉ có được sự đồng ý của hoàng đế mới có thể phát triển. Từ xưa đến nay, kinh doanh đối ngoại từng quốc gia, đều nằm trong tay người của hoàng thất, tất cả kinh doanh đối ngoại của nước Lăng Nguyệt, toàn bộ đều do Lục vương phủ khống chế.

“Kính xin Hoàng thượng cho phép. Dân nữ cam đoan trên nền móng hiện có, để hạng ngạch ngoại thương của nước Lăng Nguyệt tăng lên ít nhất gấp đôi!”

“Gấp đôi?” Mắt Sở Kim Triều sáng ngời, quả thực hấp dẫn, nhưng dù sao chuyện này cũng quan trọng, “Hiên nhi đã làm rất tốt, Đại tiểu thư vẫn nên nghĩ điều kiện khác đi, chuyện này, trẫm không thể đồng ý.”

“Hoàng thượng, nước Tinh Long và Đại Mạc đều mài dao soàn soạt, các nước khác nhìn như sóng yên biển lặng, kì thực chiến tranh hết sức căng thẳng. Chiến tranh cần nguồn dầu tư tài lực dồi dào, nên sớm làm công tác chuẩn bị, hạng ngạch mậu dịch của Linh Thiên, có thể xuất ra ba phần quyền cho triều đình.” Nàng lại thả mồi nhử.

“Đại tiểu thư, để trẫm cân nhắc đã.”

“Hoàng thượng, dân nữ đã điều tra, năm nay, lợi nhuận ngoại thương của Lăng Nguyệt thấp hơn, các quốc gia khác thì tăng không ngừng. Lục điện hạ bận rộn quân vụ, chỉ sợ không có tâm tư kinh doanh. Tiếp tục như vậy, ngân lượng của nước Lăng Nguyệt sẽ chảy vào nước khác, nước khác sẽ dùng chỗ ngân lượng này chiêu binh, mua lương thực, chế tạo binh khí, rồi tấn công nước Lăng Nguyệt, giết hại dân chúng Lăng Nguyệt, dân nữ không đành lòng nhìn thấy ngày đó! Dân nữ không phải là vì mở rộng việc buôn bán của Linh Thiên, mà là thật sự suy nghĩ cho dân chúng trong thiên hạ.”

Gia Cát Linh Ẩn nói có tình có lý, Sở Kim Triều im lặng, nếu thực sự có ngày đó, ông làm sao đối mặt với tổ tông Sở gia, làm sao ăn nói với dân chúng?

Hết chương 264

265. Chương 265: Tiệp Nhân, Lần Này Người Chết Chắc Rồi!

“Đại tiểu thư, trẫm đồng ý với tiểu thư! Tiểu thư đi làm đi.”

Gia Cát Linh Ẩn vui sướng không thôi, “Dân nữ đa tạ Hoàng thượng.”

“Phụ hoàng, nhi thần cũng có chuyện!” Sở Lăng Thiên chậm rãi nói, “Nhi thần âm thầm điều tra được, gần đây Thánh điện cùng với nước Đại Mạc, Tinh Long và Đông Lan liên minh với nhau rất chặt chẽ, nếu mấy nước đó cùng xuất binh thì chúng ta căn bản không thể ứng phó nổi. Nhi thần đề nghị đốc suất mộ binh, phòng bị chu đáo.”

“Nước Đông Lan?” Sở Kim Triều nhíu mày. Nước Đông Lan luôn luôn cùng nước Lăng Nguyệt đứng một phe, làm sao lại có quan hệ với Thánh điện?

“Phụ hoàng, mặc kệ là như thế nào, vẫn nên sớm chuẩn bị đi. Đừng đợi đến lúc các nước ồ ạt tấn công mới mộ binh sẽ không kịp.”

“Được, chuyện này trẫm giao cho con đi làm!”

“Phụ hoàng, nhi thần bận việc thao luyện, sợ rằng không làm xong chuyện này, chi bằng giao việc này cho Chu tướng quân đi?”

“Chu Nham? Cũng tốt, Chu Lâm Quân vẫn ăm ỉ việc trẫm không cho cháu hấn làm, trẫm sẽ cho hấn một cơ hội. Nhưng mà, đây là một cơ hội tốt vì sao Thiên nhi lại trao cho người khác?”

“Phụ hoàng, nhi thần chưa từng làm qua chuyện này kinh nghiệm không đủ, mà Chu tướng quân kinh nghiệm có đầy, nhất định sẽ làm tốt hơn nhi thần.”

“Ừ, tốt lắm. Chuyện này giao cho Chu Nham đi. Các người đều lui xuống trước đi, trẫm muốn đến thăm Triều Hoa.”

Sở Kim Triều đứng dậy, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, lại lén lút ngồi xuống, rất sợ bị hai người phát hiện ra có sự khác thường. Ông cũng không biết sao lại vậy, thân thể càng ngày càng kém, chỉ có uống thuốc mà Thần phi sai người điều chế thì tinh thần mới tốt lên một chút.

Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn đi ra khỏi ngự thư phòng, nhớ tới chuyện hôm nay vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

“Thất gia, người thấy chuyện hôm nay thế nào?” Gia Cát Linh Ẩn vẫn cảm thấy rằng cách làm như vậy không thể nào là do Công chúa Triều Hoa nghĩ ra.

“Triều Hoa nói thật, chuyện này là Chu Tuyết Tranh nghĩ ra. Muốn hại muội là Triều Hoa, nhưng chủ ý lại là của Chu Tuyết Tranh.”

“Hoàng thượng dường như không quá lưu tâm?”

“Trong lòng phụ hoàng nghĩ như thế nào chúng ta cũng không rõ. Nhưng mà, người nhất định sẽ không làm như không có chuyện gì xảy ra, đối với nàng ta sau này người sẽ có phòng bị. Đi, chúng ta tới xem tên đạo sĩ kia!”

Hai người tới nhà lao, chỉ thấy đạo sĩ mình đầy thương tích, máu thịt lẫn lộn, đã không còn hơi thở. Xem ra cái gì cũng đều không hồi được đành thất vọng rời đi.

Nghỉ ngơi mấy ngày, vết thương của Công chúa Triều Hoa tốt lên nhiều. Đã nhiều ngày, nàng đau đến mức chết đi sống lại, trên lưng phải đợi cho len lớp da non, làn da cũng không thể khôi phục lại trắng nõn như trước, trên lưng sẽ có những vết sẹo nông sâu khác nhau. Nghĩ vậy, nàng liền hận không thể đem Đại tiểu thư Linh Thiên lột thịt khỏi xương, sau cùng dùng lửa thiêu sống. Nàng càng nghĩ càng giận, thừa dịp không có Chu quý phi ở đó liền truyền ảnh vệ vào: “Các người, đi chuẩn bị cho bản Công chúa mười cân độc dược!”

“Công chúa...” Ảnh vệ có chút khó xử nhìn nàng, bạn hấn vì Công chúa Triều Hoa mà liền tiếp mất mạng, “Quý phi nương nương có lệnh, bảo người dưỡng sức cho khỏe trước đã.”

“Không nghe lời của bản công chúa sao?” Công chúa Triều Hoa lạnh lùng nói, “Phụ hoàng lệnh các người đến bảo vệ ta, vậy thì phải nghe ta! Nếu không nghe, bản công chúa liền xử người tội kháng chỉ, chém đầu người!”

“Công chúa, thuộc hạ tuân mệnh!”

Trên mặt Công chúa Triều Hoa hiện lên nụ cười lạnh, Đại tiểu thư Linh Thiên, lần này bản công chúa nhất định đẩy người vào chỗ chết! Đâu cùng bản công chúa, người còn chưa đủ tư cách! Trải qua mấy ngày suy xét, nàng rốt cuộc cũng suy nghĩ cẩn thận, Hoàng thượng sở dĩ coi trọng Đại tiểu thư Linh Thiên là vì sao? Tiệt nhân, lần này người chết chắc rồi!

Hôm nay, Gia Cát Linh Ẩn đến thăm Như Phong, Trần Cẩm Phàm cũng đến thấy y, thấy nàng liền tiếp đón.

“Đại ca, hồi phục như thế nào rồi?”

“Linh nhi, ta không sao, không cần lo lắng.”

“Ăn ngon, ngủ ngon, có thể có chuyện gì?” Trần Cẩm Phàm tiếp nói câu chuyện. Nàng không muốn tức giận, nhưng nghĩ đến chính mình ngổ ngán như vậy lại nuốt không trôi.

“Cẩm Phàm tỷ tỷ, tỷ ra ngoài một chút, muội có lời muốn nói với tỷ.”

Hai người đi đến trong sân, Trần Cẩm Phàm không được tự nhiên ngồi xuống ghế đá, “Chuyện gì? Nói đi!”

“Cẩm Phàm tỷ tỷ, không phải là tỷ vẫn còn tức giận đấy chứ!”

“Ta cũng không tức giận...”

“Muội chỉ biết rằng tỷ không phải là người nhỏ nhen mà tức giận lâu như vậy. Thời điểm tỷ cùng Đại ca thành thân, muội nhất định tặng một phần hậu lễ để bồi tội.”

“Ai cần chứ!” Trần Cẩm Phàm không kìm được xì một tiếng, bật cười.

“Cười rồi tức là không giận nữa? Muội còn lo lắng Cẩm Phàm tỷ tỷ vẫn còn giận thì làm sao bây giờ.”

“Không phải là vì muội mà lo lắng sao! Nếu Thất ca dám lén lút với nữ nhân khác sau lưng muội, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho huynh ấy, thế nhưng ta lại giúp chuyện không đâu rồi!”

“Muội biết, Cẩm Phàm tỷ tỷ tốt nhất! Cám ơn tỷ!”

“Được rồi, được rồi, hai người không có việc gì là tốt rồi! Ở lại đây dùng bữa đi, Như Phong đại ca còn nhắc muội không thêm để ý đến huynh ấy đấy!”

Hai người cuối cùng lại hòa hảo như lúc ban đầu. Dùng xong cơm trưa, trên trời bỗng nhiên kéo đến mây đen, nhìn qua thấy trời sắp mưa nên Gia Cát Linh Ẩn chạy nhanh về Thất vương phủ.

Mưa mùa thu kéo dài, đến vài ngày vẫn chưa tạnh.

Ngày hôm đó, Gia Cát Linh Ẩn đang ở trong thư phòng, một người toàn thân ướt đẫm chạy vào.

“Tiểu thư, không xong rồi!” Ngụy Thành không đợi Ứng tổng quản thông báo liền tiến vào.

“Sao vậy?” Nàng đứng lên, “Xảy ra chuyện gì?”

“Có người ăn lương thực của cửa hiệu chúng ta bị trúng độc.”

“Trúng độc?” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn bỗng nhiên trầm xuống, “Trúng độc gì? Mau dẫn ta đi xem!”

“Tiểu thư, người nên giả trang trước đã!”

“Chờ ta một chút!” Quá mức khẩn cấp, nàng suýt chút nữa đã quên mất thân phận.

Giả trang xong, dưới sự yểm trợ của Ngụy Thành, nàng ra khỏi Thất vương phủ, nhanh chóng đến cửa hiệu lương thực.

Hai người vừa mới xuống xe ngựa, quản sự của cửa hiệu lương thực liền chạy nhanh tới, vẻ mặt lo lắng báo cáo với Ngụy Thành, “Công tử, hôm nay tất cả mọi người mua lương thực của cửa tiệm lương thực Linh Thiên đều xuất hiện triệu chứng trúng độc, thổ tả, rất nghiêm trọng, giờ đã hôn mê.”

“Cứu người trước!” Gia Cát Linh Ẩn làm ình tỉnh táo lại, “Phong tỏa tất cả cửa hiệu lương thực, không được bán ra ngoài bất cứ thứ gì. Ngụy Thành, báo tất cả đại phu ở Ngân Đô tập trung lại một chỗ, khám chữa bệnh ọi người, tất cả mọi chi phí đều do cửa hiệu Linh Thiên trả, cứ việc dùng thuốc tốt! Đồng thời đi mời đại phu của Thất vương phủ cùng với ngự y trong cung đến đây.”

“Tiểu thư,” Ngụy Thành chần chờ, “Chuyện này sẽ rất nhanh truyền tới trong cung... Chỗ Hoàng thượng...”

“Quản không được nhiều như vậy, cứu người quan trọng hơn!” Nếu Hoàng thượng muốn giết cũng phải chờ xong chuyện đã.

“Vâng, thuộc hạ đi làm ngay!”

Cùng lúc đó, Gia Cát Linh Ẩn mang theo người đi đến kho hàng. Nếu như tất cả cửa hiệu đều có vấn đề, vậy thì chỗ này là ngọn nguồn gây ra!

Mở kho hàng ra, chỉ thấy thi thể cứng ngắc của mấy con chuột nằm trên mặt đất.

“Lúc nào thì phát hiện ra có chuột chết?”

“Tối hôm qua phát hiện mấy con.” Quản sự Vương Nhị nói.

“Lúc ấy vì sao không nghĩ gì? Khi không khi không xuất hiện chuột chết, cũng rất không bình thường!” Gia Cát Linh Ẩn kiểm chế tức giận, sinh mệnh vô tội ở Ngân Đô nhiều như vậy, nàng có chết muôn lần cũng không đủ để chuộc tội.

“Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân tưởng con chuột tham ăn, ăn no quá nên bội thực, cũng không cẩn thận suy nghĩ. Không nghĩ tới... tiểu thư, tiểu nhân nguyện ý dùng mạng của mình để bù lại tính mạng của các hương thân phụ lão!” Về mặt Vương nhị xấu hổ, nếu hắn cẩn thận nghĩ một chút thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

“Người chết có lợi ích gì?” Gia Cát Linh Ẩn đầy tức giận, nói, “Người chết là bọn họ có thể thoát được sao? Giữ lại mạng của người cho đến ngày ta tìm ra được chân tướng sự việc!”

“Vâng, tiểu thư, tiểu nhân đáng chết !”

“Nhiều ngày nay ở kho hàng có người nào kỳ quái xuất hiện hay không?” Gia Cát Linh Ẩn vừa kiểm tra kho hàng, vừa hỏi.

Vương nhị cẩn thận nhớ lại một chút, lắc đầu, “Nơi này mỗi ngày chỉ có người vận chuyển lương thực đến, những người đó thì tiểu nhân lại quá quen thuộc, ngoài bọn họ ra không có người nào lạ.”

“Người vẫn nên suy nghĩ lại xem!”

“Tiểu thư, thực sự không có!”

“Có phải tất cả lương thực đều có độc hay không?”

“Tiểu nhân đã kiểm tra hết, tất cả lương thực đều có độc.”

“Người lên trên mái nhà nhìn xem!”

Vương nhị trèo thang, leo lên mái nhà. Bỗng nhiên chỉ nghe thấy hắn la lớn, “Tiểu thư, trên mái nhà có rất nhiều bột phấn màu trắng.”

“Lấy một ít xuống đây!”

Vương nhị gỡ một phiến ngói, trèo xuống thang.

Gia Cát Linh Ẩn sai người cất đi, lại kiểm tra xung quanh kho hàng một vòng, không phát hiện ra dấu vết gì, nàng có thể kết luận là có người cố ý hạ độc.

Trở lại cửa hiệu, Ngụy Thành làm theo những gì mà nàng phân phó. Triệu tập tất cả đại phu khám chữa bệnh cho dân chúng bị trúng độc. Tất cả bọn họ đều sắc mặt xanh mét, ôm bụng, thống khổ rên rỉ.

“Tiểu thư, Hoàng thượng cho người trong vòng ba ngày phải điều tra rõ, nếu không sẽ đóng cửa tất cả cửa hiệu Linh Thiên, còn muốn hỏi tội!” Về mặt Ngụy Thành lo lắng, hắn áy náy không thôi, nếu hắn không bận lo việc khác thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

“Ta biết rồi, còn có thời gian ba ngày!” Nàng bảo người mang thứ bột trắng lấy được từ kho hàng về, “Đây là thứ phát hiện ra ở trên mái nhà của kho hàng, người kiểm tra thực hư kỹ lưỡng một chút.”

“Vâng, tiểu thư.”

Ngụy Thành đối với độc dược hiểu biết không ít, hắn có thể kết luận bột phấn màu trắng này đúng là thứ độc dược trộn trong lương thực, nhưng mà nhất thời không điều tra được thành phần bên trong.

“Tình hình của mọi người thế nào rồi?”

“Tiểu thư xử lý thỏa đáng, tất cả mọi người đều được trị liệu, không có người nào tử vong. Nếu kéo dài thêm một ngày, chỉ cần là người trúng độc cũng sẽ phải bỏ mạng!”

Gia Cát Linh Ẩn chợt cảm thấy lạnh run người, là ai? Cho dù muốn dồn ép nàng, dựa vào cái gì lại đem tính mạng của người dân ở Ngân Đô ra làm trò đùa! Thủ đoạn của người này thật quá tàn nhẫn!

Cửa hiệu lương thực gặp chuyện không may, lòng Sở Lăng Thiên cũng nóng như lửa đốt, nhưng không tiện ra mặt nên đành phải âm thầm điều tra. Nhưng mà hai ngày qua đi, vẫn không có chút manh mối gì.

“Tiểu thư, làm sao bây giờ? Căn bản là tra không được tin tức gì, hỏi hiệu thuốc cũng không có nơi nào bán loại độc dược này.” Kinh Phong vô cùng lo lắng, chuyện rất hệ trọng, Hoàng thượng nhất định tức giận, không biết sẽ định cho nàng tội gì nữa.

“Đi tra từng hiệu thuốc, những ngày gần đây có bán ra các loại thuốc khác hay không, người mua những loại thuốc này có đặc điểm gì không?”

“Vâng, tiểu thư.”

Kinh Phong đang chuẩn bị đi điều tra, thấy Sở Lăng Thiên vội vàng đi đến. Y đã tra ra được manh mối trước Gia Cát Linh Ẩn.

“Linh nhi, ta đã tra ra được, bốn ngày trước có mấy hiệu thuốc bán ra những dược liệu này, hơn nữa lúc trả tiền đều dùng một loại ngân phiếu có mùi hương, tổng cộng có năm loại dược liệu.”

“Khó trách tìm không được độc dược này, hóa ra là do mua năm loại thuốc ở năm hiệu thuốc khác nhau rồi chế ra. Kinh Phong, mau mời đại phu đến xem thử những loại dược liệu này nếu trộn cùng với nhau sẽ có dược tính như thế nào?”

“Vâng, tiểu thư!”

Hết chương 265

266. Chương 266: Dám Đổ Oan Cho Bản Công Chúa!

Đại phu cẩn thận xem xét mấy loại dược liệu, nhíu mày, “Điện hạ, vương phi nương nương, mấy loại dược liệu này không có gì không ổn, cho dù trộn chung với nhau, cũng không có độc tính gì.”

“Tại sao lại như vậy?” Gia Cát Linh Ẩn thất vọng, rồi lại không cam tâm, “Người cẩn thận nghĩ lại xem, có thể sau khi thêm dược liệu nào khác, sẽ sản sinh ra kịch độc không?”

Đại phu nhờ nhắc nhở của Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt sáng lên, “Vương phi nương nương, người nói như vậy, thuộc hạ lại nhớ ra một thứ, nhưng mà, thứ này rất hiếm gặp ở Trung Nguyên.”

“Nói mau!”

“Là Tây Vực ngũ độc quả! Quả này màu đỏ rất đẹp, tuy rằng tên là ngũ độc quả, nhưng bản thân nó không có độc, chỉ khi nào kết hợp với mấy dược liệu này, luyện chế thì mới thành độc tính cực mạnh. Người trúng độc, biểu hiện rõ ràng nhất chính là thổ tả, đau bụng quằn quại.”

Sở Lăng Thiên hình như nhớ ra điều gì, sắc mặt vô cùng khó coi, “Trong phủ của Triều Hoa, có một loại cây như vậy, cây giống là Tây Vực tiến cống, phụ hoàng thấy nó thích, nên trồng trong phủ nó.”

“Là công chúa?” Gia Cát Linh Ẩn nghĩ, nàng tưởng công chúa Triều Hoa chỉ là tính tình không tốt, sao lại có lòng dạ độc ác như thế?

“Linh nhi, nàng không cần lo ngại ta đâu, Triều Hoa làm ra chuyện như vậy, lý ra phải nhận lấy trừng phạt! Nếu lần này không nghiêm trị, về sau không biết sẽ làm ra chuyện gì.”

“Nàng ta đúng là tính xấu không đổi!”

“Tiến cung trước, vạch rõ chuyện này.”

“Đợi đã, cho dù ngũ độc quả có trong phủ của công chúa, nếu công chúa không nhận, cũng không thể làm gì. Ta đi tìm Chu Nham, để hắn phối hợp diễn xuất một chút.”

“Linh nhi...” Sở Lăng Thiên lập tức ngăn cản, lòng của Chu Nham đối với nàng, người qua đường cũng biết, “Ta cũng đi.”

“...” Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, “Tùy chàng, ta hẹn hắn ra, chàng đi theo là được rồi, đừng để hắn biết Linh Thiên và Thất vương phủ có quan hệ gì.”

“Được!”

Việc này không thể chậm trễ, Gia Cát Linh Ẩn lập tức cải trang, hẹn Chu Nham đến một trà lâu, Sở Lăng Thiên ngồi ở phòng đối diện, quan sát tỉ mỉ tình huống bên này.

Chu Nham nhếch môi cười, “Đại tiểu thư, hôm nay chủ động hẹn bản tướng quân, có chuyện à? Nhớ ta sao? Ta cũng nhớ tiểu thư muốn chết. Nhưng hẹn ở chỗ thế này, bản tướng quân không thích đâu, bản tướng quân thích ở trên giường hơn.”

“Tướng quân xin hãy tự trọng, bản tiểu thư tìm tướng quân là xin tướng quân giúp đỡ.”

“Giúp đỡ? Ta rất sẵn lòng! Nhưng nếu tìm ta giúp đỡ, có phải Đại tiểu thư nên có chút thành ý hay không? Chi bằng chúng ta lên giường bồi dưỡng tình cảm trước đã?”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Tướng quân đừng quên, cửa hiệu Linh Thiên đã vì Chu gia mà ra năm vạn lượng bạc. Cùng Chu gia hợp tác, vì Chu gia, trăm lợi không một hại, còn ta, cũng không đầu tư mạo hiểm, tương lai mù mịt. Ta muốn nhờ tướng quân trợ giúp, cũng chẳng quá phận.”

“Chuyện gì?”

Gia Cát Linh Ẩn nhỏ giọng, thì thầm nói ý định của mình.

Chu Nham cười khế, “Đại tiểu thư, đây cũng chẳng phải chuyện bình thường, ta muốn cân nhắc kỹ càng đã!”

“Nghe nói Hoàng thượng chuẩn bị mộ binh, nói vậy chắc cần một ít chi phí chứ? Linh Thiên bất cứ lúc nào cũng sẽ cung cấp ngân lượng cho Chu gia.”

“Được! Đại tiểu thư hào phóng, chuyện này cứ theo lời tiểu thư đi. Ta giúp tiểu thư việc này, Đại tiểu thư cũng đừng quên lời mình đã nói.”

“Đương nhiên, nếu Chu tướng quân đã đồng ý, thì tiến cung thôi.”

“Thành giao, bản tướng quân đi chứ!”

Nhìn thấy hai người đi ra, Sở Lăng Thiên yên lòng ra khỏi phòng, chặn hai người lại.

“Tham kiến Thất điện hạ.” Giọng điệu của Chu Nham tràn đầy kiêu ngạo, hần vẫn luôn không phục Sở Lăng Thiên, dựa vào cái gì mà hần ta có thể là chiến thần, còn bản thân hần chỉ có thể là tiểu chiến thần.

“Tướng quân miễn lễ. Đại tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau, thật khéo.”

“Dân nữ tham kiến Thất điện hạ!” Gia Cát Linh Ẩn oán thầm, có tâm bệnh mà!

“Đại tiểu thư muốn đi đâu?”

“Tiến cung.”

“Đúng lúc bản vương cũng muốn tiến cung, cùng nhau đi thôi.”

Sở Kim Triều không ngờ Đại tiểu thư Linh Thiên sẽ chủ động tiến cung, mấy hôm nay ông cũng một mực chú ý đến chuyện dân chúng Ngăn Đô bị trúng độc, cửa hiệu Linh Thiên ở trong lòng ông có ấn tượng rất tốt, trải qua chuyện này, thì biến mất hầu như không còn.

“Đại tiểu thư, chuyện trúng độc đã điều tra rõ chưa?” Sắc mặt Sở Kim Triều u ám, không vui hỏi.

“Hoàng thượng, dân nữ đã điều tra rõ, khẩn xin Hoàng thượng truyền công chúa Triều Hoa đến, dân nữ có chuyện muốn chứng thực với công chúa.”

“Liên quan gì đến nó?”

“Dân nữ chỉ cần công chúa Triều Hoa hỗ trợ, để mau chóng điều tra rõ chân tướng, đòi lại công bằng cho người trúng độc.”

“Được, Liên công công, người mau đi truyền công chúa Triều Hoa đến!”

Một lát sau, Công chúa Triều Hoa không vui đi theo Liên công công vào ngự thư phòng, nhìn thấy Đại tiểu thư Linh Thiên thì ngẩn người, “Người đến làm gì? Phụ hoàng, nữ nhân này che giấu lương tâm mà kinh doanh, làm hại nhiều dân chúng Ngân Đô bị trúng độc, phụ hoàng hẳn nên giết ả!”

“Triều Hoa, không được vô lễ!”

“Phụ hoàng...” Công chúa Triều Hoa giậm chân, neho mắt, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hừ, người chết chắc rồi!

“Phụ hoàng triệu nhi thần đến có chuyện gì không?” Công chúa Triều Hoa không kiên nhẫn, hỏi.

“Đại tiểu thư, tiểu thư có thể nói rồi chứ?” Ánh mắt Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Rốt cục là xảy ra chuyện gì?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, dân nữ đã tra rõ, có người đã hạ độc ở kho hàng của lương thực Linh Thiên, độc được chế từ năm loại dược liệu, nhất định là có người cố ý làm vậy.”

Sắc mặt Công chúa Triều Hoa biến đổi, năm loại dược liệu, làm sao ả biết được? Không sao, ả không biết mấu chốt của độc được ở chỗ nào đâu.

“Nói tiếp đi.” Có người cố ý hạ độc? Sở Kim Triều im lặng, mọi người trong điện cảm nhận được bầu không khí vô cùng áp lực.

“Năm loại dược liệu này, thực ra chỉ là thuốc dẫn, độc được chôn chính tên là Tây Vực ngũ độc quả. Cây ngũ độc quả này chỉ có ở Tây Vực mới có, Trung Nguyên hiếm gặp, nhưng mà ở Ngân Đô đúng lúc có một cây, Hoàng thượng biết nó ở nơi nào không?”

“Ngũ độc quả?” Sở Kim Triều thu hồi ánh mắt, ông vô cùng rõ ràng, Ngân Đô chỉ có một cây, hơn nữa còn ngay tại trong phủ của Công chúa Triều Hoa, “Triều Hoa, chuyện này là sao?”

“Phụ hoàng...” Công chúa Triều Hoa thất kinh, không thể nào, làm sao ả biết được? ả làm sao tra ra được ngũ độc quả, chính mình đã làm rất bí mật mà, “Con.. Con cũng không biết sao lại vậy, nhất định là có người lén vào phủ công chúa trộm ngũ độc quả rồi. Phụ hoàng, con không làm gì cả.”

“Công chúa điện hạ, quý phủ của công chúa canh phòng nghiêm ngặt, người khác có thể vào sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Dân nữ cho rằng, công chúa hiền nghi lớn nhất.”

“Người nói vậy! Dám đổ oan cho bản công chúa ả!” Về mặt Công chúa Triều Hoa đỏ bừng, “Phụ hoàng, mau kéo yêu nữ ăn nói bậy bạ này ra ngoài chém!”

“Triều Hoa, để Đại tiểu thư nói tiếp!”

“Phụ hoàng...”

“Hoàng thượng, điều dân nữ muốn nói cũng đã nói xong. Dân nữ cũng không nói chuyện này có liên quan đến công chúa, chỉ là sự tình liên quan đến nhiều dân chúng ở Ngân Đô, xin Hoàng thượng tra rõ, nghiêm trị hung thủ.”

Sở Kim Triều trầm ngâm, tình cảm Triều Hoa dành cho Chu Nham, trong lòng ông biết rất rõ, tâm tư của Chu Nham với Đại tiểu thư Linh Thiên, ông cũng đã nhìn ra. Triều Hoa âm thầm bắt mối với Đại tiểu thư, ông xem ở trong mắt. Chẳng lẽ, lá gan của Triều Hoa thực sự lớn đến vậy, vì trả thù Đại tiểu thư, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo? Hay là lần trước dạy dỗ nó còn chưa đủ?

“Triều Hoa!”

Nghe thấy tiếng của Sở Kim Triều, Công chúa Triều Hoa run rẩy. Một giọng nói quanh quẩn trong đầu nàng, sẽ không đâu, ả không có bằng chứng, đừng thừa nhận, đừng thừa nhận.

“Triều Hoa, thành thật nói với trẫm, chuyện này có liên quan đến con không?”

“Phụ hoàng, không liên quan đến con! Con chẳng làm gì hết! Phụ hoàng thà tin tưởng một người ngoài không có quan hệ gì, cũng không tin con sao? Phụ hoàng biếm mầu phi vào lãnh cung, đưa hoàng đệ cho Hoàng hậu nuôi nấng, con cái gì cũng không có, tại sao phụ hoàng còn ép con như vậy? Con... Chi bằng con chết đi, để phụ hoàng được như ý.”

“Công chúa, dừng!” Công chúa Triều Hoa giả vờ định tông vào cây cột bên cạnh, lại sà vào vòng ôm của một nam nhân, “Ta không muốn công chúa có chuyện.”

“Nham ca ca!” Nhìn thấy người ngăn mình lại, hai mắt Công chúa Triều Hoa ánh lên ánh sáng khác thường, “Nham ca ca, huynh tin muội có đúng không?”

“Ừ.” Chu Nham gật đầu, “Chuyện này không liên quan đến muội, Hoàng thượng, Đại tiểu thư, chuyện này là do thần làm! Tội thần xin Hoàng thượng trách phạt!”

“Nham ca ca!” Công chúa Triều Hoa ngạc nhiên, trong lòng nhảy nhót không thôi, chẳng lẽ Nham ca ca lo lắng nằng bị phụ hoàng trách phạt, chủ động nhận tội vào mình, “Nham ca ca, dừng...”

“Hoàng thượng, nếu Chu tướng quân đã thừa nhận, dân nữ không còn gì để nói, hết thấy để Hoàng thượng làm chủ.” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, cung kính nói.

“Chu Nham, khanh có gì xích mích với Đại tiểu thư, đến mức phải liên lụy dân chúng Ngân Đô?” Trong lòng Sở Kim Triều hoài nghi, Chu Nham tuy tuổi trẻ khí thịnh, tính cách kiêu ngạo, nhưng sẽ không có chừng mực như vậy.

“Bẩm Hoàng thượng, bởi vì tội thần và Thất vương phi đánh cược, nếu không hẹn được Đại tiểu thư Linh Thiên, phải ở trên phố Ngân Đô nói... những lời nhố nhăng với Trương Đông Phong. Nàng ấy cố tình không đến, tội thần mang tiếng xấu như vậy, ghi hận trong lòng nên nhất thời tức giận, mới làm ra chuyện ngu xuẩn.”

“Như vậy thì, Chu Nham, mấy năm nay khanh nam chinh bắc chiến thay trăm, thứ trăm ban được cho khanh đều đã ban hết. Khanh nên biết trăm để ý nhất là điều gì! Khanh phạm vào đại tội như thế, trăm phải xử lý theo lẽ công bằng!”

“Phụ hoàng, đợi đã!” Trong lòng Công chúa Triều Hoa chùn xuống, giữ chặt Chu Nham, “Nham ca ca, huynh theo muội, muội có chuyện muốn nói!”

Không thêm phân bua, nàng kéo Chu Nham đến Thiên điện, đuổi hết đám nô tài bên trong đi, lại sai người canh gác ở ngoài, mới yên lòng nói chuyện với Chu Nham.

“Nham ca ca, huynh tuyệt đối đừng thừa nhận, chuyện này chẳng liên quan đến huynh, muội sẽ nghĩ cách để trốn tránh trách nhiệm, không ngờ nữ nhân kia lại khó đối phó như vậy. Nham ca ca, huynh có thể nói hộ muội, muội thật sự rất vui, người huynh thích là muội, không phải ả, có đúng không?”

“Nha đầu ngốc, Nham ca ca vẫn luôn thích muội mà.” Chu Nham nhẹ nhàng vỗ về đầu nàng, “Vết thương của muội còn chưa khỏi, còn chưa rút ra được giáo huấn lần trước, đi chọc vào nằng ta làm gì?”

“Nham ca ca, muội không thích ả! Lần trước chẳng những không chính chết ả, còn hại muội thành ra như vậy, muội nhất định sẽ không bỏ qua cho ả! Không trút được cơn giận này, đời này của muội sẽ khó sống bình yên được.”

“Nói như vậy, chuyện hạ độc lần này, thật sự có liên quan đến muội à? Vậy không uống cho ta gánh tội thay muội, nếu không liên quan đến muội, tâm huyết này của ta sẽ uống phí mất.” Trong mắt Chu Nham chan chứa thâm tình, hòa tan cả trái tim của Công chúa Triều Hoa.

267. Chương 267: Trục Xuất Khởi Hoàng Cung, Biếm Làm Thứ Dân

“Nham ca ca...” Công chúa Triều Hoa dừng một chút, như là hạ quyết tâm, “Chuyện này muội chỉ nói với một mình huynh, huynh ngàn vạn lần không được nói cho người khác, huynh yên tâm, muội nhất định sẽ nghĩ cách, sẽ không để cho nữ nhân kia thực hiện được.”

“Rốt cuộc có phải muội làm hay không?”

“Phải...” Công chúa Triều Hoa gật đầu, “Là muội sai người tìm được kho hàng của lương thực Linh Thiên, hạ độc vào bên trong. Chuyện náo loạn lớn, phụ hoàng nhất định sẽ không nhân nhượng ả, sẽ giết chết ả.”

“Là vì để giết nàng ta mà muội không để ý đến tính mạng của dân chúng? Nếu để Hoàng thượng biết, không biết sẽ xử phạt muội thế nào nữa.”

“Nham ca ca, nhất định không được để phụ hoàng biết. Chỉ cần muội không thừa nhận, phụ hoàng không có chứng cứ thì tất cả mọi chuyện đều là do ả ta làm, phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho ả.”

“Muội đúng là làm càn!”

“Ai bảo ả ta không biết tốt xấu như vậy! Nếu ả còn dám dây dưa với huynh, muội sẽ dùng biện pháp càng độc ác hơn để đối phó với ả! Nham ca ca, lát nữa huynh đi ra ngoài nói chuyện này với huynh không có liên quan gì, muội không nhận, không ai có thể chỉ chứng muội được!”

Chu Nham cười lạnh một tiếng, lắc đầu, “Triều Hoa, muội quá ngây thơ rồi, muội đã chỉ chứng chính mình!”

“Cái gì?” Nhìn nụ cười lạnh trên mặt hắn, trong lòng Công chúa Triều Hoa dâng lên dự cảm không rõ ràng, “Nham ca ca, vì sao huynh lại nhìn muội như vậy? Huynh cười thật đáng sợ.”

“Rầm!” Cửa phòng bị đá văng ra, Sở Kim Triều và Gia Cát Linh Ẩn cùng nhau đi vào, sắc mặt của ông âm u đến đáng sợ, không nghĩ tới thật đúng là Triều Hoa làm.

“Phụ hoàng...” Ý thức được lời nói vừa rồi bị ông nghe được, Công chúa Triều Hoa bối rối không thôi, “Vừa rồi là còn nói bậy, con cùng biểu ca hay nói giỡn, con không có hạ độc, cái gì con cũng không làm! Phụ hoàng, Đại tiểu thư Linh Thiên hãm hại con!”

“Hãm hại?” Sở Kim Triều hừ lạnh một tiếng, “Vừa rồi Đại tiểu thư cùng trẫm ở bên ngoài, những lời kia là chính miệng con nói ra, nàng ta làm sao lại có thể hãm hại con? Nếu không phải có Chu Nham phối hợp thì trẫm không bao giờ biết được nữ nhi của trẫm vậy lại ngoan độc như thế. Con có biết con phạm vào rất nhiều trọng tội không?”

“Phụ hoàng, biểu ca, các người...” Công chúa Triều Hoa đột nhiên cười to vài tiếng, “Được, các người đều nói hay lắm. Cố ý diễn trò gạt ta nói ra chân tướng. Biểu ca, huynh khiến ta thất vọng rồi, thật uổng phí ta đối với huynh toàn tâm toàn ý, huynh lại liên hợp với tiện nữ này để lừa gạt ta!”

“Triều Hoa, còn không nhận tội?” Sở Kim Triều quát.

“Nhận tội? Ha ha! Phụ hoàng, không phải người biết hết rồi sao? Đến đây đi, chém đầu con đi! Dù sao không chiếm được Nham ca ca, con cũng không muốn sống.”

“Người!” Sở Kim Triều giơ tay phải lên, lại dừng lại ở không trung.

Công chúa Triều Hoa đưa mặt lại gần, “Đánh đi. Vì một nữ nhân chẳng có liên quan gì mà người đánh con lần này đến lần khác, còn dùng roi đánh con, con rất hoài nghi con có phải là con đẻ của người không!”

“Láo xược!” Bàn tay Sở Kim Triều vẫn hạ xuống, mặt của Công chúa Triều Hoa lập tức sưng đỏ lên, “Còn không biết tội? Nếu người không làm những chuyện không có tính người như thế này thì trẫm sẽ đánh người sao?”

“Đánh đi, đánh chết con đi!” Công chúa Triều Hoa khóc hô, “Dù sao trong mắt người cũng chỉ có con của người, chỉ có Thất ca, con trong mắt người ngay cả một người ngoài cũng không bằng, vậy thì chết quách đi cho xong! Từ nhỏ đến lớn, người đối với Thất ca tốt như thế, đối với con không phải khiển trách thì chính là lạnh nhạt, cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì nữa!”

“Nếu như người không ương ngạnh như thế này, trẫm sẽ khiển trách người sao? Đến bây giờ người còn không biết hối cải, chỉ biết trách người khác, rốt cuộc là bị làm hư, trẫm thấy hối hận không dạy dỗ người từ nhỏ, để giờ người gây nên họa lớn như vậy! Tính mạng dân chúng Ngân Đô nhiều như vậy, người chết vài lần cũng không đủ!”

“Không sao cả, người muốn cho con chết mấy lần thì chết mấy lần, dù sao ngay cả Nham ca ca cũng không thích con, chết cũng tốt.”

“Được, người đâu, mang Công chúa ra ngoài, chém...”

“Phụ hoàng, đừng mà!” Công chúa Triều Hoa ra sức bổ nhào vào trên người Sở Kim Triều, dùng sức ôm lấy ông. Những lời nàng vừa nói chẳng qua là tức giận quá nói giỡn chơi, nếu như vậy mà phải chết sao nàng cam tâm chứ, “Nhi thần biết sai rồi, đừng mà, con đồng ý với người sau này sẽ ngoan ngoãn, nghe lời người nói, tuyệt đối không làm chuyện gì sai nữa.”

Sở Kim Triều nhắm mắt lại, không nhìn bộ dáng diễm đạm đáng yêu của nàng, trong lòng ông nặng trĩu, rối rắm, đau lòng.

“Hoàng thượng, Công chúa điện hạ chỉ là ham chơi, cũng không phải là người tội ác tày trời. Dân chúng Ngân Đô đều dựa vào ân điển của Hoàng thượng mới không lo áo cơm, bọn họ nhất định sẽ tha thứ cho Công chúa, Công chúa cũng không phải là cố ý.” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi nói.

“Phụ hoàng, nàng ta nói đúng, con không phải cố ý, chỉ là muốn đùa với nàng ta một chút. Chỉ cần không nói với những người dân này, bọn họ sẽ không biết. Phụ hoàng, con thực sự biết sai rồi.”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, Triều Hoa đâu?” Lúc này, Chu quý phi vừa gọi vừa chạy vào, “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi. Hoàng thượng, Triều Hoa vẫn còn nhỏ, làm sai chuyện gì cũng có thể bỏ qua, người tha thứ cho nó đi.”

“Nhỏ ư?” Lửa giận Sở Kim Triều cố gắng áp chế lại bùng lên, “Người xem Thất vương phi cùng Đại tiểu thư so với nó cũng lớn hơn mấy tuổi đâu, hai người đó làm cái gì, còn nó đang làm cái gì?”

“Mặc kệ như thế nào, thần thiếp không cho phép người khác thương tổn đến Triều Hoa dù chỉ một chút. Nó tốt xấu gì cũng là kim chi ngọc diệp, Hoàng thượng thực sự sẽ vì đám dân đen này mà trách phạt chính nữ nhi của mình sao?”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, để người khác đi thông báo với Chu quý phi thật là làm đúng, nữ nhân ngu xuẩn này đang từng bước một đẩy công chúa Triều Hoa xuống vực sâu.

Quả nhiên, trên mặt Sở Kim Triều từ trắng sang đỏ, trên trán nổi lên gân xanh. Lời nói của Chu quý phi khiến ông tức giận đến bộc phát ra tất cả, “Dân đen? Chu Tuyết Viện, người chớ quên, nếu không phải trăm phong người làm Quý phi thì người cùng bọn họ có khác gì nhau?”

“Hoàng thượng...” Chu quý phi vì nữ nhi của mình mà không đếm xỉa gì, “Thần thiếp nói sai sao? Triều Hoa kim chi ngọc diệp, cho dù tính mạng của toàn bộ dân đen Ngân Đô so với nó cũng không trân quý bằng!”

“Tốt, Chu Tuyết Viện, hôm nay trăm mới biết được bụng dạ người tàn nhẫn như thế. Nước có thể đẩy thuyền thì cũng có thể lật thuyền, đạo lý đơn giản như vậy mà một quý phi như người cũng không hiểu. Vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân.”

Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Hoàng thượng, may mà dân chúng trúng độc đều được trị liệu, đã không có việc gì, dân nữ tin tưởng Công chúa điện hạ cũng không phải là cố ý. Dân nữ khẩn cầu, chỉ cần Công chúa nguyện ý xin lỗi với những dân chúng kia, nói rõ chuyện này không có liên quan gì với Linh Thiên thì dân nữ sẽ không truy cứu nữa.”

“Không hề truy cứu?” Chu quý phi hung hăng nhìn chằm chằm Gia Cát Linh Ẩn, “Người tính chuyện gì vậy? Người dựa vào gì mà quyết định vận mệnh của Triều Hoa? Thật là nực cười, cũng không nhìn xem thân phận của mình, lại đi cầu xin cho Công chúa, người có tư cách sao?”

“Trẫm có tư cách không?” Sở Kim Triều nhỏ giọng hỏi Chu quý phi, ngữ khí của ông lạnh như băng khiến cho bà ngẩn ra, “Truyền ý chỉ của trẫm, Công chúa Triều Hoa tính tình không tốt, trục xuất khỏi hoàng cung, biếm làm thứ dân, bất luận kẻ nào hay nhà nào cũng không được thu nhận, giúp đỡ! Đem thông cáo cấp phát đến các cấp quan phủ, thông cáo đến toàn thể nước Lăng Nguyệt.”

“Hoàng thượng...” Thân thể Chu quý phi mềm nhũn, xụi lơ ngồi dưới đất, miệng thì thào nói, “Không được, không được, ta nhất định là đang nằm mơ. Hoàng thượng, nó là nữ nhi của người mà.”

Công chúa Triều Hoa đã kinh sợ đến không nói được một câu, bên tai chỉ có một câu nói không ngừng vang vọng, trục xuất khỏi hoàng cung, biếm làm thứ dân. Nàng ngay cả khóc cũng không được.

Gia Cát Linh Ẩn lặng lẽ rời đi. Biếm làm thứ dân, đối với công chúa Triều Hoa mà nói thì chuyện này so với giết nàng còn khó chấp nhận hơn. Một công chúa cao cao tại thượng, bỗng chốc biến thành một người có nhà nhưng không thể về, thật thú vị. Nhưng mà trừng phạt này so với việc làm của nàng căn bản là không nhằm nhò gì. Sở Kim Triều rốt cuộc vẫn niệm tình phụ tử.

“Đại tiểu thư, ta giúp người chuyện lớn như vậy, nên cảm tạ ta thế nào?” Chu Nham cùng đi ra, cười hì hì hỏi.

“Tướng quân hẳn là phải cảm tạ ta mới đúng. Ta giúp tướng quân cắt đứt cái đuôi này.”

“Nói đúng ra, tiểu thư mới là người thực sự đạt được lợi ích lớn nhất. Ta cái gì cũng không có, còn hại chính biểu muội của mình, tiểu thư xem, vì tiểu thư mà ngay cả tình thân ta cũng không cần, ngân ấy cũng không cảm động được nàng sao?”

“Chu tướng quân, chuyện này sao có thể nói là giúp ta chứ? Đây là vì Hoàng thượng phân ưu, là nghĩa vụ của mỗi thần dân. Chu tướng quân làm tốt lắm, Hoàng thượng sẽ nhớ kỹ việc tốt lần này của người.”

“Hừ! Bản tướng quân hại nữ nhi của người, người sẽ nhớ kỹ ta! Cô cô cũng nhất định sẽ nhớ kỹ ta, ta thấy ở Chu gia đã không thể sống yên ổn rồi.”

“Chu quý phi không phải là người không rõ đại cục. Đúng rồi, nghe nói hiện tại Chu tướng quân đang mộ binh trong cả nước, việc mộ binh nhất định cần không ít ngân lượng, lúc này nếu có người chủ động nguyện ý chu cấp ngân lượng, giảm bớt thuế má dân chúng thì Hoàng thượng chắc chắn sẽ có thưởng. Tướng quân vẫn nên nghĩ đến chính sự đi.”

“Ngân lượng? Chu gia thu vào không đủ để trả vốn, làm sao có tiền nhàn rỗi để làm việc này được?”

“Linh Thiên có mà.” Gia Cát Linh Ẩn nhếch khóe miệng, “Chu tướng quân đã quên chúng ta là quan hệ hợp tác sao? Linh Thiên toàn lực hỗ trợ Chu gia hoàn thành việc lớn. Chỉ cần sau khi Chu gia hoàn thành việc lớn không vong ân phụ nghĩa là được.”

“Đại tiểu thư yên tâm, có những lời này của người là được rồi, người nguyện ý cung cấp bao nhiêu ngân lượng?”

“Một trăm vạn lượng!”

“Một trăm vạn lượng?” Chu Nham mở lớn miệng, giật mình nhìn nữ tử trước mắt, nàng không phải điên rồi chứ? “Một trăm vạn lượng, nàng xác định?”

“Xác định!” Gia Cát Linh Ẩn kiên định nói, “Vì những thần dân bị giết hại của nước Phượng Khê, nhiều ngân lượng hơn nữa cũng đáng giá.”

“Được! Đại tiểu thư thật hào phóng! Yên tâm, nàng muốn gì Chu Nham nhất định sẽ cho nàng!” Trong lòng Chu Nham nhảy nhót không thôi. Có một trăm vạn này, Chu gia nhất định được Hoàng thượng tín nhiệm thêm một bước. Hấp hối mất lại, Đại tiểu thư Linh Thiên, mục đích đơn giản chỉ là muốn Sở gia mất nước thôi sao?

“Ngân phiếu năm ngày sau đưa đến, Chu tướng quân có thể tấu trình với Hoàng thượng mình nguyện ý quyên tặng một trăm vạn lượng, Hoàng thượng nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Đại tiểu thư sẽ không nuốt lời chứ? Nếu ta tấu với Hoàng thượng trước, đến lúc đó lại không thấy ngân lượng chẳng phải là tự hại mình hay sao? Bản tướng quân sẽ không làm chuyện mạo hiểm như vậy.”

“Chu tướng quân yên tâm, ta sẽ viết giấy làm bằng chứng.” Gia Cát Linh Ẩn nói năng khí phách, “Bây giờ ta sẽ viết giấy cho tướng quân ngay, có thể chứ?”

“Đương nhiên!”

Hai người đến từ lâu Linh Thiên, Gia Cát Linh Ẩn viết giấy làm chứng, cùng Chu Nham ký tên lên. Văn tự được phân làm hai, mỗi người giữ một bản.

Gia Cát Linh Ẩn nhận văn tự, “Tướng quân yên tâm, ngân phiếu ta sẽ đúng hẹn đưa đến.”

“Vây xin đợi Đại tiểu thư.”

Hết chương 267

268. Chương 268: Linh Nhi, Nàng Quá Xấu Rồi!

Gia Cát Linh Ẩn rời khỏi tửu lâu Linh Thiên, vận rủi của Chu gia đã bắt đầu rồi, công chúa Triều Hoa, chẳng qua chỉ là khởi đầu thôi. Còn có cái chết của Tĩnh quý phi, nàng nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Sở Kim Triều sủng ái Tĩnh quý phi, nước Lăng Nguyệt người người đều biết, sau khi bà chết, di thể của bà luôn được bảo tồn trong quan tài bằng, nơi đó canh phòng nghiêm ngặt, ngoại trừ Sở Kim Triều và Sở Lăng Thiên, không ai có thể vào trong.

Ngày hôm sau, Sở Lăng Thiên hồi phủ tìm nàng, “Linh nhi, hôm nay Chu Nham khi lâm triều đã đề nghị bá quan văn võ quyên ngân lượng để mộ binh, có vẻ, Chu gia sẽ bỏ ra một con số đáng kể.”

“Ừm, ta lấy danh nghĩa Đại tiểu thư Linh Thiên, hứa cho hần một trăm vạn!”

“Một trăm vạn?” Sở Lăng Thiên kinh ngạc, “Nàng có kế hoạch gì?”

“Thất gia yên tâm đi, ta sẽ không để hần cầm không số ngân lượng này đâu, qua vài ngày nữa, người sẽ biết thôi.”

“Vây nàng cẩn thận một chút.” Y không hỏi nữa, ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng.

“Thất gia, ta muốn đến xem Tĩnh phi nương nương.”

“Mẫu phi? Linh nhi, nàng sao vậy? Sao đột nhiên muốn đến xem mẫu phi?”

“Thất gia, chúng ta thành thân đã lâu, ta vẫn từng nhìn thấy bà, chẳng phải là bất hiếu sao? Chỉ là nghe nói nơi đó chỉ có Hoàng thượng và người có thể vào, người có thể dẫn ta đi không?”

“Là ta sơ ý.” Sở Lăng Thiên có chút áy náy, “Nên dẫn nàng đi từ sớm, nào, hiện giờ ta sẽ đưa nàng đi.”

“Bây giờ à?” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, “Vâng.”

Hai người vội vàng tiến cung, quan tài bằng của Tĩnh quý phi ở tầng hầm của hoàng cung, tầng hầm này được xây nên là để bảo tồn di thể của Tĩnh quý phi. Nơi này canh phòng nghiêm ngặt, ngay cả một con ruồi cũng không thể bay vào.

Thấy Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn cùng nhau đến, thị vệ không ngăn cản, lập tức mở cửa, để hai người đi vào. Trước khi vào bên trong, có người đưa áo bông dày, Sở Lăng Thiên khoác thêm giúp Gia Cát Linh Ẩn.

“Bên trong rất lạnh, mặc áo ấm vào, sẽ không sợ lạnh nữa.”

Cách lăng mộ còn rất xa, tuy rằng mặc áo dày, Gia Cát Linh Ẩn vẫn cảm thấy rất lạnh. Cửa đá lăng mộ mở ra, một luồng khói trắng từ bên trong bay ra, nàng nhất thời rùng mình.

Sở Lăng Thiên ôm chặt nàng vào lòng, muốn mang đến cho nàng chút ấm áp.

Tĩnh quý phi an tường nằm trong quan tài bằng, vẫn dung nhan lúc đó, trẻ trung, xinh đẹp, khóe miệng vẫn còn mỉm cười, thì ra đây chính là Tĩnh quý phi.

“Thất gia, mẫu phi làm sao lại qua đời?”

Sở Lăng Thiên hình như không muốn nhớ lại, “Bệnh lâu không khỏi, sức khỏe mẫu phi luôn yếu ớt, sau khi sinh ta và Cửu đệ thì càng yếu hơn.”

“Thất gia, ta vẫn cảm thấy lạnh, có thể lấy thêm áo choàng đến giúp ta không?” Gia Cát Linh Ẩn xoa tay, cơ thể run rẩy.

“Ừ, chờ ta, ta sẽ trở lại nhanh thôi.”

Đội cửa lằng mộ đóng lại ngăn cách Sở Lăng Thiên ở bên ngoài, nàng lập tức bước đến di chuyển cơ quan, như vậy từ bên ngoài sẽ không cách nào mở cửa đá ra. Nàng đi vào trước cỗ quan tài bằng, cố gắng đẩy ra một khe hở, với tay vào bên trong, sờ soạng trên mặt Tĩnh quý phi.

Đột nhiên, nàng chạm đến một chỗ khác thường, nàng trường kỳ mang mặt nạ, vô cùng rõ ràng đây là gì. Nàng dùng móng tay khơi ra một khe hở, xé lớp mặt nạ kia xuống.

Bên dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

Người nằm trong quan tài không phải Tĩnh quý phi? Gia Cát Linh Ẩn vô cùng khiếp sợ, vậy Tĩnh quý phi chân chính đang ở đâu? Người Sở Kim Triêu và Sở Lăng Thiên luôn canh giữ, lại không phải Tĩnh quý phi? Người kia là ai? Vì sao lại ở đây?

“Linh nhi, nàng có ở bên trong không? Mau trả lời ta!”

Giọng nói lo lắng của Sở Lăng Thiên kéo nàng trở về hiện thực, nàng lập tức đội mặt nạ cho người kia, đóng nắp quan tài bằng lại, lúc này mới mở cửa ra.

“Linh nhi, không sao chứ?” Về mặt Sở Lăng Thiên lo lắng, túm lại xiêm y trên người nàng, “Làm ta sợ muốn chết, sao đột nhiên cánh cửa này lại không mở được.”

“Vừa rồi ta không cẩn thận chạm vào chỗ này...” Gia Cát Linh Ẩn chỉ vào cơ quan trên tường.

Sở Lăng Thiên cười bất đắc dĩ, “Nàng đó, nếu như bị nhốt ở trong thì phải làm sao? Nàng không sợ à?”

“Tĩnh quý phi là mẫu phi của người, mẫu phi nhất định không hại ta, cho nên ta tuyệt đối không sợ.”

“Lại đây.” Sở Lăng Thiên kéo nàng đến trước cỗ quan tài bằng, “Mẫu phi, mẫu phi xem, nhi thần dẫn Linh nhi đến thăm mẫu phi đây. Trước kia người luôn chọc nhi thần, nói nhi thần bướng bỉnh sẽ không cưới được vương phi, mẫu phi không ngờ nhi thần có thể lấy được nữ tử xinh đẹp trí tuệ như vậy phải không?”

Thất gia, chàng yên tâm, ta nhất định sẽ giúp chàng tìm được Tĩnh quý phi chân chính. Xin hãy tha thứ cho ta tạm thời không thể nói cho chàng chân tướng, ta chỉ là lo lắng đánh rần động cỏ.

Hai người ở lại chốc lát mới ra về. Xác định người nằm trong cỗ quan tài không phải là Tĩnh quý phi, tiếp theo, phải tìm được Tĩnh quý phi thật sự. Căn cứ theo tin của A Cần, chắc chắn Tĩnh quý phi đã không còn ở nhân gian, mà chuyện này có liên quan mật thiết đến Chu gia.

Năm ngày sau, Gia Cát Linh Ẩn lại đem một trăm vạn lượng ngân phiếu đưa cho Chu Nham. Hắn kiểm kê xong, vô cùng hài lòng.

“Hợp tác với Đại tiểu thư, chính là thư thái như vậy. Không biết làm phu thê với Đại tiểu thư, có phải cũng thư thái thế không?”

“Chu tướng quân, xin tự trọng. Ngân phiếu đã đưa đến, ta cáo từ.”

“Chi bằng Đại tiểu thư ở lại dùng cơm trưa với bản tướng quân?”

“Không cần.”

“Bản tướng quân thật có thể ăn nàng à?”

“Thật ra không phải, chỉ là nhìn thấy người xấu xí, bản tiểu thư nuốt không trôi. Cáo từ!”

Gia Cát Linh Ẩn đi ra, lơ mơ cảm thấy có người đi theo sau mình, đi đến một khúc quanh, nàng đột nhiên nhìn lại, không có phát hiện khác thường, mới vừa quay đầu, lại bị hết hồn.

“Đại tiểu thư, không biết ta à? Vừa rồi người lại đi gặp Nham ca ca đúng không?” Một nữ tử tóc tai bù xù, y phục rách bươm, toàn thân phát ra mùi tanh tưởi đứng ngay trước mặt nàng, trong tay nàng ta cầm đoản kiếm, trong mắt tràn đầy ác ý.

“Công chúa Triêu Hoa, tìm bản tiểu thư có chuyện gì?”

“Người nói xem?” Trong mắt công chúa Triều Hoa phát ra sát ý, “Người hại bản công chúa thê thảm thế này, nghĩ vậy là có thể quên được sao? Bản công chúa cũng chẳng phải người thiện lương, có qua có lại thôi, Đại tiểu thư không cần lo lắng.”

“Rốt cục công chúa muốn làm gì?” Gia Cát Linh Ẩn vô cùng bình tĩnh, không mấy may bối rối, “Toàn bộ chuyện này đều là công chúa gieo gió gặt bão, công chúa có từng nghĩ tới, Ngân Đô nhiều dân chúng như vậy, thực sự bởi vậy mà chết, lương tâm công chúa không cần rút sao?”

“Chẳng qua chỉ là một đám dân đen mà thôi, chết thì sao chứ? Còn có người, phụ hoàng che chở người, bản công chúa không thể làm gì người, hôm nay, người sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay ta. Ra mau!”

Một đám hắc y nhân từ bên cạnh nhảy ra, trong tay cầm đại đao, nhìn Gia Cát Linh Ẩn như hổ rình mồi.

“Mau! Bắt ả lại cho bản công chúa!”

Mấy hắc y nhân đang định xông lên, đột nhiên, một bóng dáng màu trắng bay đến, nháy mắt đã đoạt đi tính mạng của đám hắc y nhân này.

“Người là ai?” Công chúa Triều Hoa thẳng thốt nhìn thiếu niên trước mặt, “Sao người lại cứu ả?”

Kinh Phong liếc cũng liếc nhìn nàng ta, lo lắng chạy đến bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư, không sao chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, bỗng nhiên xoay người chạy ra ngoài đường lớn.

“Muốn chạy? Bản công chúa nhất định phải giết người!” Công chúa Triều Hoa cầm đoản kiếm đuổi theo.

Gia Cát Linh Ẩn quay đầu nhìn lại, vừa chạy, vừa la lớn, “Công chúa Triều Hoa, dừng mà! Chuyện người hạ độc ở lương thực Linh Thiên không phải do ta tố giác với Hoàng thượng, hiện giờ người lại muốn giết ta, làm sao có đạo lý như thế! Van xin người, dừng mà!”

Người trên đường nghe được tiếng la của Gia Cát Linh Ẩn lập tức dừng chân lại.

“Cái gì, ả chính là công chúa Triều Hoa? Đã bị biếm thành thứ dân còn kiêu ngạo như vậy?”

“Công chúa Triều Hoa nổi tiếng kiêu ngạo mà, nghe Đại tiểu thư nói vậy, trước đó mấy ngày chuyện mọi người trúng độc, chính là công chúa làm ả.”

“Nữ nhân này quá độc ác, Đại tiểu thư tâm địa thiện lương, làm sao hại chúng ta được? Chúng ta hiểu lầm Đại tiểu thư rồi.”

“Đúng vậy, không thể để ả công chúa đó làm Đại tiểu thư bị thương được, chúng ta mau đi giúp tiểu thư đi.”

“Mọi người mau ngăn ả lại, ả chính là người hạ độc hại chúng ta đó, không thể để ả làm tiểu thư bị thương!” Trong đám đông có người cao giọng hô, những người khác lập tức bu lại, cầm lấy rau xanh, trứng thối, khoai lang ném về phía công chúa Triều Hoa.

“Các người...” Trước mắt công chúa Triều Hoa đều là rau dưa củ quả xanh đỏ trắng bay vèo đến, trúng vào người nàng sinh đau, “Bản công chúa sẽ giết các người!”

Nàng giẫm phải một trái táo, trượt chân, té ngã xuống đất. Lúc này, một chậu nước bắn từ trên cao đổ xuống, dội thẳng vào người nàng.

“Đám dân đen chúng bây, bản công chúa sẽ giết hết toàn bộ! Dám vũ nhục bản công chúa, mẫu phi nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng bây!”

“Vậy còn công chúa? Hiện tại người cũng là dân đen như chúng ta thôi.”

“Đúng vậy, công chúa, mau bảo quý phi nương nương đón công chúa hồi cung đi.”

“Làm gì có công chúa nghèo nàn rách rưới như thế.”

“Các người...” Công chúa Triều Hoa đứng dậy, dùng đoản kiếm chĩa vào những người đó, “Các người chờ đó cho ta, có một ngày ta hồi cung, nhất định sẽ tru cửu tộc tất cả các người! Xẻo thịt bọn bây! Hừ!”

Nàng đẩy đám đông ra, sớm đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Đại tiểu thư. Nàng tức giận giậm chân, Đại tiểu thư Linh Thiên, người chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ lấy mạng của người!

Trăm vạn ngân phiếu về tay, ngày hôm sau, khi lâm triều, Chu Nham liền tình nguyện quyên ra trăm vạn ngân lượng cho chuyện mộ binh. Sở Kim Triều vui vẻ rất nhiều, hạ chỉ thăng Chu Nham lên làm Đại tướng quân, công việc mộ binh để hẳn toàn quyền xử lý, triều đình không trích cấp thêm khoản tiền nào.

Thăng chức, Chu Nham và Chu Lâm Quân cười không khép miệng lại được. Ngày đó, các quan viên có giao hảo với Chu gia đều đến chúc mừng, Chu Lâm Quân ngày càng cảm thấy, lựa chọn hợp tác với Linh Thiên là chuyện chính xác biết bao nhiêu.

Chu gia ồn ào náo nhiệt, ăn uống linh đình, không ai chú ý đến hai bóng người đang chạy trên nóc nhà Chu gia, cho đến khi hai người mang theo thứ đó rời đi, cũng không có ai phát hiện.

Kinh Phong và Phá Trận trở về Thất vương phủ, lập tức đến thư phòng phục mệnh với Gia Cát Linh Ẩn.

“Thành công không?” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy.

Kinh Phong gật đầu, “Tiểu thư yên tâm, tất cả ngân phiếu đã thu về hết, đưa vào tiền trang của điện hạ.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn nhú mày, “Lời cũng đã nói rồi, chức quan của Chu Nham cũng thăng rồi, để ta xem bọn họ lấy gì giao phó với Hoàng thượng.”

“Giao phó cái gì?” Sở Lăng Thiên từ ngoài cửa đi vào, “Linh nhi lại đang chơi trò gì vậy?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Ta chỉ là bảo Kinh Phong và Phá Trận trộm hết trăm vạn ngân phiếu ta cấp cho Chu gia trở về mà thôi.”

“Gì cơ? Trộm về?” Sở Lăng Thiên nghĩ đến ngày mai Chu gia phát hiện thấy mất ngân phiếu, liền không nhịn được, bật cười, “Linh nhi, nàng quá xấu rồi!”

“Vậy à?”

“Nhưng mà, ta thích.”

Kinh Phong và Phá Trận liếc nhau, lặng lẽ lui ra ngoài. Chủ tử của họ, từ sau khi gặp tiểu thư, liền biến thành người như vậy, họ đã quen rồi.

Hết chương 268

269. Chương 269: Ngụy Cơ Chu Gia

Hôm sau, bởi vì đêm qua say rượu, Chu Nham đến buổi trưa mới rời giường. Chỉ cần lần này mộ binh thuận lợi, có thể đến trước mặt Hoàng thượng tranh công, lại thăng quan tiến chức, chỉ ngày một ngày hai thôi.

“Công tử, công tử, không xong rồi, không xong rồi!” Chu Nham vừa mới đi ra khỏi phòng, chỉ thấy quần gia vội vàng vàng chạy tới, chân trước đạp chân sau.

“Chuyện gì mà hoảng hốt như vậy? Nói xem nào!” Chu Nham tức giận nói, “Quên quy củ rồi sao?”

“Công tử, ngân phiếu, ngân phiếu không thấy!”

“Ngân phiếu nào không thấy? Không thấy là không thấy thế nào, Chu gia còn thiếu ngân phiếu sao?” Chu Nham không cho là đúng.

“Công tử,” Quần gia gấp đến độ suýt nữa nói không nên lời, “Là một trăm vạn ngân phiếu kia, không thấy!”

“Cái gì?” Chu Nham sợ tới mức sắc mặt trở nên trắng bệch, “Sao lại không thấy? Mau dẫn ta đi xem!”

Hai người vội vàng đi vào phòng để ngân phiếu, rưng rưng ngân phiếu rỗng tuếch. Chu Nham tức giận đến mức đá quần gia một cước, “Bản công tử không phải bảo các người trông coi cẩn thận sao? Sao lại không thấy tăm hơi?”

“Công tử...” Quản gia đứng lên, quỳ trên mặt đất, “Hôm qua nô tài đã hạ lệnh canh phòng nghiêm ngặt ở ngoài cửa, tất cả hộ vệ trong phủ đều điều đến đây, một con ruồi cũng không thể tiến vào.”

“Vậy người giải thích cho bản công tử xem, vì sao ngân phiếu không cánh mà bay?”

“Chuyện này... Chuyện này...” Quản gia không nói gì, mà chống chế, “Công tử, nô tài đã xem xét kỹ, cửa sổ vẫn đóng kín, không có dấu vết mở ra, chuyện này thực kỳ quái.”

“Cửa sổ đều đóng kín? Không phải là người không trông coi cẩn thận chứ?”

Quản gia dập đầu liên tục, “Công tử, cho nô tài một trăm một nghìn lá gan nô tài cũng không dám.”

Chu Nham ngẩng đầu, phát hiện một mảnh ngói cũng không có dấu hiệu gì, lại có một khe hở nhỏ. Hắn đánh một quyền vào mặt bàn, cái bàn không chịu nổi lập tức vỡ ra.

“Đi thăm dò cho bản công tử, nhất định phải đem ngân phiếu tìm ra! Tìm không thấy thì mang mạng đến gặp bản công tử!”

“Vâng, nô tài đi làm ngay!”

Chu Nham ra khỏi phòng, nhú nhú mày lại, hắn thật hy vọng đây là một giấc mộng. Một trăm vạn lượng mất đi này làm sao có thể bù lại được? Nếu là Chu gia của trước kia, thì con số kia vẫn xoay sở được. Nhưng hiện tại việc buôn bán xuống dốc như vậy, sau khi Chu quý phi hạ sinh tiểu hoàng tử, Chu gia bắt đầu không ổn định, tiền tài không thể kiếm vào được. Chu Nham đi về hướng thư phòng Chu Lâm Quân.

“Gia gia, không xong rồi! Một trăm vạn ngân phiếu mà cửa hiệu Linh Thiên cấp cho không thấy nữa.”

“Cái gì?” Chén trà trên tay Chu Lâm Quân rơi xuống đất, “Mau sai người đi tìm đi! Sao lại không thấy chứ? Không phải con phái thêm thủ vệ canh chừng rồi sao?”

“Gia gia, hôm qua tất cả hộ vệ đều được điều qua đó, con đã xem xét, hẳn là vào từ trên mái nhà.”

“Chuyện Linh Thiên cấp ngân phiếu cho Chu gia có rất ít người biết, ngoại trừ Đại tiểu thư, con và ta cũng không có người thứ tư biết, sao lại trùng hợp như vậy. Lại có người cố tình đến phủ Thừa tướng lấy trộm? Còn là ngân phiếu kia nữa?”

“Gia gia, con cũng thấy kỳ quặc, người nói xem có khi nào là nữ nhân kia sai người tới trộm về, muốn hại chúng ta hay không?”

“Không loại trừ khả năng này. Nếu thật sự là như vậy thì ngân phiếu khẳng định là không lấy lại được.”

“Gia gia, làm sao bây giờ? Chỗ Hoàng thượng chúng ta làm sao mà ăn nói đây?”

“Con cảm thấy nữ nhân kia có thể tin hay không?”

“Bây giờ nói chuyện này cũng vô dụng. Tin hay không chúng ta cũng có thể kết luận nàng ta có liên quan đến chuyện này. Đúng là một nữ nhân độc ác, từng bước tạo ra bầy, trước dùng chút ơn huệ để lấy được tín nhiệm của chúng ta, sau đó lại làm ra việc này khiến chúng ta chịu một kích trí mệnh! Mấu chốt hiện giờ là phải chuẩn bị ngân lượng để đưa vào cung, phải qua ải của Hoàng thượng trước đã.”

Chu Lâm Quân gật đầu, “Con nói đúng! Ta và con chia nhau đi mượn, nhất định phải nhanh lên.” Trong ngực Chu Lâm Quân nghẹn một cổ khí giận. Ông tung hoàng quan trường mấy chục năm thế nhưng lại bị một con nhóc đùa giỡn!

“Vâng, gia gia!”

Chu Lâm Quân ở trong triều rất có danh tiếng nên bọn họ rất nhanh liền mượn được năm mươi vạn lượng, số còn lại có chút khó khăn. Một số quan viên đối với đề nghị hiến cho quân binh của Chu Nham liền cảm thấy bất mãn, lại thấy hai ông cháu đi mượn tiền đều tỏ ra không vui vẻ.

Thấy chuyện không có cách nào, Chu Nham lấy hết can đảm tới Thất vương phủ vay tiền, vừa đúng lúc Gia Cát Linh Ẩn từ trong cung trở về. Chuyện Chu gia đi khắp nơi vay tiền nàng đã nghe nói qua.

“Chu tướng quân có chuyện gì?”

“Vương phi nương nương, thật không dám giấu diếm, trong nhà xảy ra việc cần ngân lượng, có thể cho ta vay một ít để dùng không? Lãi tính gấp đôi tiền trang.” Sở Lăng Thiên mở tiền trang, đến vay tiền chắc là không có vấn đề.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Đương nhiên không có vấn đề. Nhưng mà ta có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Mặc kệ nàng có điều kiện gì, Chu Nham ngoại trừ đồng ý ra thì không thể có con đường nào khác.

“Chỉ cần Chu tướng quân cùng tùy tùng của người là Trương Đông Phong nắm tay nhau đi một vòng Ngân Đô thì bản vương phi đồng ý cho người vay mười vạn lượng bạc, hơn nữa không lấy lãi.”

“Người...”

“Đương nhiên, quyền lựa chọn là ở Chu tướng quân, người cũng có thể không đáp ứng. Mười vạn lượng bạc thôi mà, đối với Chu gia mà nói cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc.”

“Được! Ta đáp ứng người!” Chu Nham không có lựa chọn nào khác, “Hy vọng Thất vương phi nói được thì làm được.”

“Yên tâm, nhất định! Lấy danh nghĩa Thất vương phủ ra đảm bảo!”

Chu Nham gọi Trương Đông Phong tới, căn dặn cùng với hắn tay trong tay đi trên đường khiến rất nhiều người đi theo xem.

“Mau nhìn xem, mau nhìn xem, là Chu tướng quân cùng tùy tùng của hắn.”

“Có gì kỳ lạ đâu, lần trước Chu tướng quân cũng đã thổ lộ với hắn rồi mà.”

“Thổ lộ? Thật thú vị!”

“Nghe nói Chu tướng quân phụ trách chuyện mộ binh lần này, ai dám mang con đến chỗ đó chứ. Ta còn chờ để ôm cháu trai mà.”

“Đúng vậy, vụng trộm còn chưa tính, lại còn muốn rêu rao khắp nơi!”

Nghe thấy những lời nói chói tai đó Chu Nham siết chặt nắm tay lại. Đại tiểu thư Linh Thiên, đừng để ta nhìn thấy người, nếu không bản tướng quân nhất định sẽ khiến cho người sống không bằng chết!

Đi hết một vòng, Chu Nham thuận lợi vay được mười vạn lượng bạc của Thất vương phủ.

Qua hai ngày vay mượn khắp nơi, rốt cục cũng gom góp đủ một trăm vạn lượng bạc. Chỗ Hoàng thượng cuối cùng cũng có thể trình báo kết quả.

Người của Chu gia thở ra nhẹ nhõm một hơi, lại không biết Gia Cát Linh Ẩn đã bắt đầu thực hiện kế hoạch tiếp theo. Chu gia sớm không nên tồn tại nữa.

“Tiểu thư, những người này đều cho Chu gia vay tiền.” Kinh Phong chỉ vào tờ giấy, mặt trên là danh sách những người cho Chu gia vay tiền.

“Ta thực sự bội phục Chu Lâm Quân, có thể ưỡn ngực đi vay tiền như vậy. Bảo Nguyệt Lan viết thiệp mời, mời phu nhân của những quan viên cho Chu gia vay tiền này đến Thất vương phủ uống trà.”

“Vâng, tiểu thư.”

Thất vương phi mời, những phu nhân này không dám chậm trễ. Tới ngày được mời, sáng sớm họ đã rời nhà đi tới Thất vương phủ, mỗi người còn mang theo một số lễ vật quý giá đến tặng.

Gia Cát Linh Ẩn bảo Nguyệt Lan dẫn họ đến đình ở hậu viện, chuẩn bị trà cùng điểm tâm. Thất vương gia ở trong triều chạm tay vào có thể bỏng, Hoàng thượng lại rất quý mến Thất vương phi, mấy phu nhân đều hết sức lấy lòng.

“Thất vương phi, đã lâu không gặp, người một chút cũng không thay đổi, vẫn xinh đẹp giống ngày thành thân vậy.” Lý phu nhân cười nói.

“Lý phu nhân quá khen rồi, ta mới phải hâm mộ phu nhân. Con cái đều lớn như vậy rồi mà nhìn qua phu nhân như chỉ mới hai mươi tuổi.”

“Thất vương phi nói như vậy làm thần phụ không dám nhận.”

“Lý phu nhân, vòng tay trên tay phu nhân chất lượng hảo hạng, Lý đại nhân đối với phu nhân thật tốt.” Vương phu nhân nhìn vòng tay trên tay Lý phu nhân, hâm mộ nói.

Trong mắt Lý phu nhân lộ ra đắc ý, “Cái này thì có tính là gì, ta vốn coi trọng một thứ còn tốt hơn, nhưng mà lão gia nói Chu Thừa tướng cần ngân lượng dùng gấp, cho nên mượn ngân lượng cho Thừa tướng gia, để qua một thời gian nữa rồi sẽ mua cho ta.”

“Chu thừa tướng cũng đến tể phủ vay tiền.” Vương phu nhân nói.

“A? Không thể nào? Chu tướng quân đến nhà của ta, chẳng lẽ cũng là để vay tiền? Lát về ta phải hỏi một chút.”

“Dù sao nhà ta cũng ượn một vạn lượng.”

“Nhà ta cũng ượn năm vạn lượng.”

Những phu nhân khác cũng nói, cuối cùng kết luận lại, Chu gia đều tìm đến nhà những người ngồi đây vay tiền.

“Các người nói xem Chu Thừa tướng vay tiền để làm gì nhỉ? Ông ấy là Thừa tướng gia, không thiếu tiền mới đúng. Dù thế nào thì một hai vạn lượng cũng đâu có nhiều?”

“Đúng vậy, ta cũng thấy kỳ quái. Chu gia buôn bán lớn như vậy mà thiếu tiền, không đúng mà? Chuyện này có phải là có âm mưu gì hay không?”

“Đừng nói bậy, Lưu đại nhân nhà bà không muốn ở lại trong triều nữa sao?”

Lưu phu nhân khiếp đảm liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, nhanh chóng ngậm miệng lại.

Gia Cát Linh Ẩn nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói, “Các phu nhân không nghe nói sao? Việc buôn bán của Chu gia đã bị cửa hiệu Linh Thiên từng bước xâm chiếm đến hầu như không còn, bây giờ số tiền vào không bằng số ra, không có tiền lời, chi lại nhiều như vậy, không vay tiền được sao? Việc này, mọi người biết là tốt rồi, không cần bàn luận.”

“Vâng, Vương phi nương nương. Nhưng mà... Nói như vậy, chúng ta cho vay tiền như vậy rất khó lấy về được?”

“Đúng vậy, nếu điều này đúng thì sẽ là như vậy. Ngân lượng này là lão gia vất vả làm quan cả đời mới kiếm được, chuẩn bị cáo lão hồi hương, mở một trường học tư ở nông thôn dạy bọn nhỏ đọc sách.”

“Nhà ta cũng có khác gì. Lão gia nhà ta cả đời thanh liêm mới có thể dành giùm được ngần ấy ngân lượng, cứ như thế này không còn nữa, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Lão phu nhân nhà ta còn bệnh, chờ tiền này để cứu mạng. Không được, ta phải trở về nói với lão gia đòi ngân lượng về.”

“Người ta là Thừa tướng gia thì phải làm sao?”

“Không có việc gì, mọi người cùng đi, cùng lắm thì âm ỉ đến tận Hoàng thượng, cầu xin Hoàng thượng làm chủ!”

“Đúng, cầu xin Hoàng thượng làm chủ! Chúng ta nói đến đây thôi, sau đó trở về nói tiếp, phải mau chóng đem bạc về.”

“Ừ, làm như vậy đi.”

Khóe miệng Gia Cát Linh Ẩn gợn lên ý cười, mục đích hôm nay của nàng đã đạt được, những người này tới Chu gia đòi tiền, Chu gia nhất định sẽ rối loạn. Chu Lâm Quân sẽ lựa chọn cách gì đây?

Ba người Chu gia là Chu Nham, Chu Lâm Quân, Chu thái phó đang bàn bạc.

“Các người có cách gì?” Chu thái phó hỏi Chu Lâm Quân cùng Chu Nham.

“Thái gia gia.” Chu Nham đứng lên, nôn nóng đi qua đi lại, “Diện tại đã không có cách nào khác, những người kia cứ như điên rồi, mỗi ngày đều đến phủ Thừa tướng thúc giục, con cũng không thể nào cản nổi nữa! Thái gia gia, nghĩ biện pháp tiếp đi.”

“Đúng vậy, cha, ngộ nhờ Hoàng thượng biết chuyện thì sẽ không xong đâu.” Rìa mép Chu Lâm Quân rụt xuống.

“Hừ!” Chu thái phó khinh thường hừ một tiếng, “Hai người là đồ vô dụng, bị nói mấy câu liền bị dọa đến vậy rồi, cũng không ngần ngại xem tiền của họ có chỗ nào là sạch sẽ? Ổn ào đến tận Hoàng thượng, bản thái phó liền thượng tấu Hoàng thượng điều tra tiền của của bọn họ, bọn họ sẽ không ngu ngốc đến mức bê đá đập vào chân mình đâu!”

“Nhưng mà gia gia, có mấy người trong số đó muốn làm khó, nói không chừng sẽ âm ỉ đến tận chỗ Hoàng thượng thật, nếu vậy mọi người sẽ xong đời.”

“Biện pháp thì vẫn có một, nhưng mà rất mạo hiểm.”

“Biện pháp gì?”

“Thái gia gia nói mau.”

“Gia tăng thuế má!”

Hết chương 269

270. Chương 270: Người Đã Đến Rồi, Còn Đi Được Sao?

“Chuyện này...” Chu Lâm Quân nhíu mày, “Thuế má là do triều đình thống nhất, vả lại thuế má đều sung vào quốc khố, cũng chẳng đến tay chúng ta được.”

“Ta thấy người đúng là già lắm lắm!” Chu thái phó tức giận nói, “Nhiều năm như vậy, có bao nhiêu môn sinh của Chu gia đến địa phương nhậm chức quan? Người cho là lão phu tốn sức lực bồi dưỡng họ, là làm việc thiện sao? Hiện tại phải dùng đến rồi, trên đất nước này, họ là quan, thuế má trưng thu nhiều ít, đều do họ định đoạt! Bớt ra một phần cấp cho triều đình, số còn lại, chẳng phải là của Chu gia à?”

“Cha anh minh, sao con lại không nghĩ tới nhỉ?” Hai chòm râu Chu Lâm Quân lại vểnh lên, “Đây đúng là biện pháp tốt! Để con viết thư cho bọn họ, bảo bọn họ gia tăng thuế má lên năm lần. Có bạc, là có thể trả nợ.”

“Người mau đi làm đi! Làm kín đáo một chút, đừng cho bất cứ ai biết.”

“Cha yên tâm, con nhất định làm tốt.”

“Mặt khác...” Chu thái phó nói tiếp, “Vì mau chóng gom góp ngân lượng, Nham Nhi ở trong quân có thể giảm trừ một ít quân lương. Cứ nói quốc khố eo hẹp, sau này sẽ bổ sung ọi người sau. Nếu có người dám phản đối, thì liền...” Chu thái phó làm động tác cắt cổ.

“Con hiểu rồi.” Chu Nham gật đầu, cắt xén quân lương, hẳn làm rất thành thạo.

“Tướng quân...” Trương Đông Phong đi vào, nhìn Chu Nham, nháy mắt với hắn.

“Thái gia gia, gia gia, con còn có việc ra ngoài một chút.”

“Đi đi.” Chu Lâm Quân phất tay, mây đen trên mặt cũng không thấy nữa, dựa theo cách này, sẽ nhanh chóng trả hết số nợ trăm vạn lượng bạc.

Chu Nham và Trương Đông Phong đi tới một ngõ nhỏ, Trương Đông Phong nói nhỏ với hắn, “Tướng quân, Đại tiểu thư Linh Thiên đã quay về, thuộc hạ thấy nàng ấy, liền lập tức trở về bẩm báo.”

“Ừ, làm tốt lắm.” Trong mắt Chu Nham phát ra sát ý, “Người đưa một phong thư cho nàng giúp bản tướng quân, nói ta muốn gặp mặt nàng, cảm tạ nàng đã chu cấp ngân lượng!”

“Dạ, tướng quân.”

Từ lâu Linh Thiên.

Trước mặt Gia Cát Linh Ẩn là phong thư của Chu Nham, Ngụy Thành thì ngồi bên cạnh phản đối.

“Tiểu thư, tiểu thư bảo thuộc hạ làm gì cũng được, nhưng bắt thuộc hạ cải trang thành nữ nhân, tiểu thư xem đáng người thuộc hạ cao lớn thô kệch, tuyệt đối không giống nữ nhân, chi bằng để Kinh Phong làm đi?”

“Mặt của người thích hợp hơn.”

“Tiểu thư... Thực sự không được! Thanh danh của đời thuộc hạ sẽ bị hủy mất!”

Kinh Phong liếc trắng mắt, người có thanh danh lắm à?

“Kinh Phong chết bầm, nhìn cái gì? Tiểu thư, tiểu thư xem, hấn hiện giờ đã nhìn thuộc hạ như vậy, nếu thuộc hạ giả làm nữ nhân, thì cả đời này sẽ không ngóc đầu dậy nổi.”

“Ai có nhiều thời gian như vậy để chú ý đến người?” Kinh Phong tức giận nói, “Không phải người mơ ước bộ giáp tơ vàng của tiểu thư đã lâu sao? Mau chóng nói thẳng vào trọng điểm đi.”

“Ngụy Thành, chỉ cần người đồng ý, bộ giáp tơ vàng kia sẽ...”

“Được được được! Thuộc hạ đồng ý, đồng ý!” Ngụy Thành gấp gáp nói.

“Sẽ cho người mượn xem.”

“Tiểu thư... cũng quá keo kiệt rồi.” Ngụy Thành vô cùng ầm ức, “Được rồi được rồi, ai kêu người là tiểu thư nhà thuộc hạ chứ! Tiểu thư, tên Chu Nham kinh tởm kia sẽ không làm gì thuộc hạ chứ? Ngộ nhờ để lại ám ảnh trong lòng thuộc hạ?”

“Người đừng cho hấn lưu lại ám ảnh là được rồi.” Sự biến thái của Ngụy Thành, Gia Cát Linh Ẩn đã từng chứng kiến rồi.

“Tiểu thư yên tâm, thuộc hạ nhất định để cho hấn trải qua một đêm tốt đẹp. Tiểu thư, Mộc Dương đến rồi.”

“Tỷ tỷ, lâu rồi không gặp!” Mộc Dương đi vào, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, lập tức chạy đến túm lấy cánh tay nàng, “Có thể gặp tỷ thật vui quá!”

“Ta cũng nhớ đệ và mọi người lắm. Qua thời gian bận rộn này, nhất định sẽ đến thăm mọi người! Nhiệm vụ đêm nay, Ngụy Thành đã nói với đệ chưa?”

“Dạ rồi! Chỉ cần có thể giúp được tỷ tỷ, Mộc Dương tình nguyện làm mọi thứ.”

Mộc Dương và Gia Cát Linh Ẩn cao xấp xỉ nhau, Gia Cát Linh Ẩn bảo người ta cải trang Mộc Dương thành Đại tiểu thư Linh Thiên, còn nàng và Ngụy Thành thì cải trang thành nô tỳ của Đại tiểu thư, hai người đều mang mạng che mặt.

Ba người đứng giờ đến địa điểm Chu Nham đã hẹn, Chu Nham tới cùng lúc với họ.

“Đại tiểu thư, đã lâu không gặp!”

“Chu tướng quân khách sáo!” Dựa theo lời dạy của Gia Cát Linh Ẩn, Mộc Dương bắt chước trả lời rất giống.

“Đại tiểu thư cũng biết, trăm vạn ngân phiếu tiểu thư chu cấp cho Chu gia đã bị mất trộm, chẳng còn để lại chút gì.”

“Cái gì?” Mộc Dương ra vẻ kinh ngạc, “Tại sao lại như vậy? Có biết do ai trộm không? Tìm được về chưa? Vì sao không sớm nói cho ta biết?”

“Đại tiểu thư, không cần ở trước mặt bản tướng quân giả vờ giả vịt nữa. Chuyện này, chỉ có tiểu thư và ta, cùng gia gia biết mà thôi, không thể có người thứ tư biết được, bản tướng quân thấy tại sao Đại tiểu thư lại hào phóng đến vậy, bỏ ra một trăm vạn lượng cũng chẳng buồn chớp mắt. Hóa ra là đã nghĩ cách lấy trở về rồi, là ta sơ ý, nghe lời của người.”

“Tướng quân đang nói gì, bản tiểu thư nghe không hiểu.”

“Đại tiểu thư từng bước một đưa bản tướng quân vào đây, muốn dùng một trăm vạn này đẩy Chu gia vào đường cùng, nhưng mà, nếu Chu gia dễ dàng rơi vào đường cùng như thế thì sẽ không là Chu gia. Đại tiểu thư, làm tiểu thư thất vọng rồi.”

“Bản tiểu thư quả thực rất thất vọng, có lòng tốt giúp Chu gia nhiều như vậy, lại bị nghe trách móc. Nếu như vậy, quan hệ hợp tác của chúng ta ngừng hẳn đi, bản tiểu thư vẫn nên đi tìm người có thành ý để hợp tác thì hơn.” Mộc Dương đứng dậy, muốn bỏ đi.

Chu Nham đứng lên, ngăn trước mặt hắn, “Đại tiểu thư chưa từng nghĩ, hôm nay người đã đến rồi, còn đi được sao?”

“Người muốn thế nào?”

Chu Nham tới gần, nhìn mảng ngực trắng trẻo lộ ra của Mộc Dương, “Người nói xem? Đùa bỡn với bản tướng quân, đương nhiên phải trả giá lớn rồi! Hôm nay, bản tướng quân sẽ ở trước mặt đám nô tỳ của người muốn người, rồi giết các người! Chu gia, không phải chỗ người có thể chọc vào đâu.”

“Người...” Mộc Dương liên tục lùi về sau, “Người đừng đến đây! Ta thà chết, cũng sẽ không để người được như ý!”

“Chết? Chết quá lợi cho người rồi!” Mắt Chu Nham phóng ra ánh nhìn sắc lạnh, “Bản tướng quân muốn người đạt được cực khoái, rồi sống không bằng chết.”

Hắn lại tới gần, hung hăng lôi kéo tay của Mộc Dương.

“Tướng quân, tướng quân, tiểu thư nhà ta đã hứa gả cho người khác, tướng quân không thể đối với tiểu thư như vậy.” Ngụy Thành cất giọng the thé.

“Hứa gả cho người khác? Vậy bản tướng quân cũng có hứng thú! Các người hãy nhìn cho kỹ, bản tướng quân muốn tiểu thư các người thế nào!” Hắn đề Mộc Dương lên trường kỷ, Mộc Dương tránh đi.

“Hu hu hu, tiểu thư, tiểu thư thảm quá! Tướng quân, nô tỳ tình nguyện thay thế tiểu thư, người mau tới làm nhục nô tỳ đi, buông tha cho tiểu thư.” Ngụy Thành vừa khóc nức nở, vừa ông ọ nói.

“Tiểu nương tử, người muốn chơi sao? Bản tướng quân ném thử tiểu thư của người trước đã, rồi lại nhắm nháp đến các người.” Chu Nham cười lạnh, tay vuốt ve lưng tung trước ngực Mộc Dương.

“Hu hu hu, tiểu thư, người thảm quá đi! Tiểu thư, sao tiểu thư lại tệ thảm như vậy, tiểu thư vẫn là hoàng hoa khuê nữ, sau này làm sao thành thân đây?”

Chu Nham mất kiên nhẫn liếc Ngụy Thành, “Câm miệng! Còn làm ồn nữa, bản tướng quân sẽ giết người trước!”

“Hức hức, tướng quân vừa rồi còn nói muốn người ta, bây giờ đòi giết người ta. Tướng quân à, lòng dạ tướng quân đúng là độc ác đó.”

Chu Nham không nói gì, không để ý tới Ngụy Thành nữa, mạnh tay xé rách váy của Mộc Dương, Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác.

Mặt Chu Nham lập tức đen đi, còn đen hơn cả than, “Người là ai?”

“Ta... Ta là Đại tiểu thư Linh Thiên.” Mộc Dương che bộ phận trọng yếu lại.

“Người không phải!” Chu Nham rút kiếm ra, “Dám lừa gạt bản tướng quân, bản tướng quân phải lấy mạng của người!”

“Ta vẫn luôn là nam nhân, chỉ là người không phát hiện mà thôi. Ai kêu người ngu quá làm gì!”

“Keng!” Ngụy Thành ngăn kiếm của Chu Nham lại, “Tướng quân, mạng của y, không phải thứ người dám lấy đâu.” Hắn nháy mắt với Gia Cát Linh Ẩn, “Tỷ tỷ, tiếp theo sẽ có chút máu me, tỷ ra ngoài chờ chúng ta đi nhé.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, mới ra khỏi phòng lại nghe thấy bên trong truyền đến tiếng hét thảm thiết. Một lát sau, Ngụy Thành và Mộc Dương đi ra, Ngụy Thành còn lau vết máu trên kiếm.

“Người làm gì hần vậy?”

Ngụy Thành cười cười, “Chu Nham, không thể có đời sau rồi.”

“Đi thôi.”

Chu Nham bị thiến, Chu Lâm Quân tức giận, muốn đến trước mặt Sở Kim Triều đòi công đạo, lại bị Chu thái phó ngăn cản.

“Không bằng không có, ả hoàn toàn có thể không nhận, đến lúc đó tố ngược lại người tội vu cáo hãm hại, vậy thì rất phiền.”

“Cha, chẳng lẽ để Chu Nham ảm ức chịu khổ sao?” Chu Lâm Quân tức giận bất bình.

“Dùng biện pháp khác. Hoàng thượng vô cùng tin tưởng cửa hiệu Linh Thiên, hơn nữa, mấy lần Nham Nhi vô lễ với nha đầu kia ở trước mặt hoàng thượng, nếu ả nói Nham Nhi muốn xâm phạm ả, bắt đắc dĩ mới làm nó bị thương, Hoàng thượng cũng sẽ không truy cứu. Cho nên, không thể lấy chuyện này ra nói, phải nghĩ biện pháp chu toàn, không nên đột phá chính diện!”

“Dạ, cha, mặc kệ thế nào, con nhất định phải giết ả!”

Lúc này, quần gia đi vào, đưa tới một phong thư, “Lão gia, là thư của người.”

Chu Lâm Quân mở ra, xem nội dung trong thư xong, sắc mặt đột ngột thay đổi, “Cha, không xong rồi!”

“Chuyện gì?”

“Thứ sử Tần Châu gửi thư đến, bởi vì gia tăng thuế má, khiến cho lòng dân bất mãn, muốn đến Ngân Đô cáo ngự trạng.”

“Hừ, đồ vô dụng!” Chu thái phó thổi râu tròng mắt, “Hồi âm cho hần, giết vài kẻ định cáo ngự trạng, giết một rần trăm, lão phu không tin chúng không sợ chết! Nếu lại có thêm người không thức thời, giết tất bất luận tội.”

“Dạ, cha, để con hồi âm cho hần!”

“Hạ lệnh cho người thủ thành canh phòng nghiêm ngặt, phàm là mấy người đến từ nơi gia tăng thuế má, đều không cho vào thành!”

“Cha yên tâm, con sẽ an bài. Sắp tới, Hoàng thượng thiết yến trong cung, triệu Đại tiểu thư Linh Thiên tiến cung, cha, có cách nào không?”

“Ừ, yên tâm, tới lúc đó lão phu sẽ lấy mạng ả, vì Nham Nhi trút cơn giận này! Nha đầu thói, dám đối đầu với Chu gia, đúng là không biết lượng sức!”

Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn ngồi ở thư phòng, “Kính Phong, sau khi các nơi truyền tin đến cho Chu gia, họ có hành động gì không?”

“Hôm nay có hồi âm cho Tần Châu.”

“Nội dung là gì?”

“Tần Châu có dân chúng phản kháng. Chu gia hồi âm lại, bảo giết một người rần trăm người!”

“Đúng là độc ác, hủy hồi âm của Chua gia.”

“Dạ, tiểu thư.”

Chu Lâm Quân và Chu thái phó vẫn không biết, thư hồi âm của Chu gia đến các địa phương đều thông qua vận chuyển Linh Thiên. Quần gia cũng không biết ân oán của Chu gia với cửa hiệu Linh Thiên.

“Còn có kẻ ác hơn!” Sở Lăng Thiên bước vào, “Trong quân Chu Nham có thuộc hạ cũ của ta, hôm nay hắn đến tìm ta, nói Chu Nham cắt xén quân lương, các tướng sĩ oán than dậy đất nhưng giận mà chẳng dám nói gì, xem ra số nợ trăm vạn này, đã bức Chu gia đến đường cùng rồi.”

“Không ngờ gốc rễ của Chu gia yếu như vậy, ngày một Hoàng thượng thiết yến trong cung, cũng triệu ta đi, ta đoán, Chu gia ắt sẽ có hành động. Bọn họ nhất định sẽ báo thù cho Chu Nham.”

“Ừ, phụ hoàng cũng bảo ta dẫn nàng đến.”

“Cứ nói sức khỏe ta không tốt, ta vẫn phải lấy thân phận Đại tiểu thư đến đó.”

Hết chương 270

271. Chương 271: Nghiệm Thân

Qua hai ngày, Sở Kim Triều ở trong cung thiết yến, mở tiệc chiêu đãi các quan lại. Đại tiểu thư Linh Thiên được mời làm khách quý, ngồi ở vị trí cách Sở Kim Triều rất gần.

Uống được vài chén rượu, Chu Lâm Quân nhìn thấy Đại tiểu thư, nàng ta là một nam nhân? Sao chưa từng có ai biết? Việc hôm nay ông phải làm chính là lột trần thân thể của hắn.

Sở Kim Triều giơ chén rượu lên, “Chu Thừa tướng, phủ Thừa tướng dốc sức mộ binh, hiến tặng triều đình một trăm vạn lượng bạc, trăm thực rất vui mừng. Được các khanh trợ giúp ít nhiều như vậy, nước Lăng Nguyệt mới quốc thái dân an, nào, trăm kính Thừa tướng cùng Thái phó một ly.”

Chu Lâm Quân cùng Chu thái phó đứng lên, “Thần đa tạ ân điển của Hoàng thượng.”

Sở Kim Triều lại giơ lên chén rượu, “Đại tiểu thư Linh Thiên, ly này, trăm kính tiểu thư! Đại tiểu thư tuy rằng là nữ tử, nhưng những chuyện tiểu thư làm có rất nhiều nam nhân không làm được.”

“Dân nữ đa tạ Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng, thực ra người phải gọi y là Đại công tử Linh Thiên mới đúng.” Hai chòm ria mép của Chu Lâm Quân vểnh lên, “Các vị, các vị còn không biết? Đại tiểu thư Linh Thiên thực ra là nam nhân.”

“Gi chi chứ?” Về mặt Sở Kim Triều nghi hoặc, “Thừa tướng, Đại tiểu thư rõ ràng là nữ tử, sao có thể là nam nhân?” Ông nhớ qua nàng từng nói là nàng thích nữ nhân, chẳng lẽ nàng thật đúng là nam nhân?

“Hoàng thượng, cái này phải hỏi Đại công tử. Rõ ràng là một nam tử, vì sao phải giả làm nữ nhân? Không quản hao phí bao nhiêu tiền tài để chiếm được cảm tình của Hoàng thượng, chỉ sợ là có âm mưu gì đó không thể nói cho ai biết?”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Thừa tướng thật hay nói đùa, ta giống nam nhân chỗ nào? Thừa tướng gia ở trước mặt Hoàng thượng ăn nói bừa bãi chính là tội khi quân!”

“Đại công tử, người không cần phải giả trang!” Chu Lâm Quân âm hiểm cười. Chu Nham có nói qua, lúc cởi váy của nàng đã thấy rõ ràng nàng là một nam nhân, “Người vẫn nên thành thật chút đi, trà trộn vào nước Lăng Nguyệt là có mục đích gì không thể nói cho ai biết? Có phải là mật thám do nước khác phái tới hay không? Hoàng thượng, vì sự an nguy của nước Lăng Nguyệt, lão thần khẩn cầu đưa người không rõ lai lịch này ra chém đầu.”

“Chu Thừa tướng, chỉ dựa vào phán đoán của ông mà coi mạng người như cỏ rác như vậy chẳng khác nào đang làm trò cười.” Về mặt Sở Lăng Thiên bình tĩnh, “Sao ông biết Đại tiểu thư là nam nhân? Bản vương không hề nghe nói các người quen thân mà.”

“Thất diện hạ, chuyện liên quan đến an nguy của hoàng thất nước Lăng Nguyệt, thà rằng giết sai một ngàn cũng không thể bỏ qua một người.”

“Thì ra trong lòng Chu thừa tướng, mạng của người khác đều không đáng giá như vậy sao?”

“Được rồi, đừng nói nữa.” Sở Kim Triều khoát tay, “Chu ái khanh, khanh nói Đại tiểu thư là nam tử, có chứng cứ gì không?”

“Hoàng thượng, hẳn quả thực là nam tử, điểm ấy thần có thể cam đoan. Hẳn mấy lần quyền tiền cho triều đình, trợ giúp dân chúng, đều làm ra vẻ làm việc thiện như Bồ tát, thực ra là muốn lấy được sự tín nhiệm của Hoàng thượng, từng bước một thực hiện kế hoạch của mình.”

“Chu Thừa tướng rất có năng lực dựng chuyện, thực sự là làm cho người ta bội phục!” Gia Cát Linh ản cười, “Thời gian bản tiểu thư ở Ngân Đô cũng không nhiều, càng không có chuyện từng bí mật lui tới với Chu Thừa tướng, không biết thừa tướng làm sao biết ta là nam tử?”

“Hừ! Đại công tử, tìm người nghiệm thân một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

“Chu thừa tướng có từng nghĩ qua, chuyện này đối với ta mà nói chính là vũ nhục lớn nhất. Một nữ tử, bị nghiệm thân ở trước mặt mọi người, nếu như truyền ra ngoài, bản tiểu thư làm sao có thể gặp người khác?”

“Vẫn là không dám nghiệm thân?” Chu Lâm Quân từng bước ép sát.

“Có gì không dám!” Gia Cát Linh ản trấn định nói, “Hoàng thượng, để chứng minh sự trong sạch của mình, dân nữ nguyện ý... nguyện ý nhận lấy sỉ nhục này. Nhưng nếu chứng thực dân nữ là nữ tử, Thừa tướng nguyện ý nhận trừng phạt gì đây?”

“Vây chỉ có thể chứng minh người là nữ tử, nhưng không thể chứng minh người chưa từng có tâm tư khác với nước Lăng Nguyệt.”

“Thừa tướng nói như vậy chính là già mồm át lễ phải! Xin hỏi Thừa tướng, thừa tướng làm sao chứng minh lòng trung thành của mình với nước Lăng Nguyệt.”

“Người!” Chu Lâm Quân chán nản, lại là một tiểu tử thối nhanh mồm nhanh miệng, “Ta luôn trung thành với Hoàng thượng!”

“Mời chứng minh xem!”

“Ta... Người muốn thế nào?”

“Rất đơn giản!” Gia Cát Linh ản nhếch khóe miệng, “Nếu chứng minh ta là nữ tử, Thừa tướng gia cũng phải chứng minh mình là nam nhân! Mời Thừa tướng gia ở trước mặt mọi người cởi xiêm y ra.”

“Vô liêm sỉ!” Chu Lâm Quân tức giận đến mặt đỏ bừng lên, “Lão phu là nam tử, điều này còn cần chứng minh sao?”

“Chuyện này mặc kệ là thế nào, người có hại cũng chỉ có mình ta. Thừa tướng gia cũng thật quá lợi rồi!”

“Người! Được! Lão phu đáp ứng người!” Dù sao người là nam tử, điều này có trốn cũng không thoát! Chu Nham đã nhìn thấy, biết chắc chắn người là một nam nhân, “Hoàng thượng, để cho công bằng, vẫn xin tìm người kiểm nghiệm được mọi người tín phục.”

“Cầm Phàm, con đi đi!” Hoàng thượng nói với Trần Cầm Phàm, “Nhân phẩm của Quận chúa Cầm Phàm, các người hẳn là tin tưởng rồi chứ?”

“Quận chúa Cầm Phàm quả thật là chọn lựa tốt nhất.” Chu Lâm Quân cười, “Vây làm phiền Quận chúa!”

“Ừ!” Trần Cầm Phàm gật gật đầu, “Hoàng thượng, nếu nàng là nam nhân, Phàm nhi cũng không tiện, chỉ bằng để Thất ca đi cùng con, dù sao có cả nam cả nữ cũng khác hơn, người thấy thế nào?”

“Được! Vây theo ý Cầm Phàm. Thiên nhi, con đi cùng Cầm Phàm đi!”

“Vâng, phụ hoàng.” Sở Lăng Thiên đứng lên, đi đến trước mặt Gia Cát Linh ản, “Đại tiểu thư, xin mời!”

Gia Cát Linh ản gật gật đầu, đi theo Sở Lăng Thiên cùng Trần Cầm Phàm vào một gian phòng phía sau. Trần Cầm Phàm đẩy mạnh hai người, cười hì hì nói, “Thất ca nhớ kiểm tra thật tốt, muội sẽ không vào!” Nói xong, nàng tùy tay đóng cửa lại, “Thất ca, Thất tẩu, hai người cứ từ từ nhé, muội sẽ canh chừng, yên tâm đi!”

“Nha đầu quỷ quyệt!”

Đi vào phòng trong, ánh mắt Sở Lăng Thiên sáng lên, Gia Cát Linh Ẩn nhú mào, “Sở Lăng Thiên, chàng định làm thật? Đi ra ngoài cho ta!”

“Đại tiểu thư, Hoàng thượng lệnh bản vương kiểm tra cẩn thận, ta không dám chậm trễ, đương nhiên phải kiểm tra thật tốt!” Sở Lăng Thiên đi vào, ôm nàng vào trong ngực.

“Sở Lăng Thiên, đừng quấy mào!”

“Hu! Cẩm Phàm ở ngay bên ngoài! Nàng không sợ muội ấy nghe thấy sao?”

“Chàng...”

Thấy đôi môi đỏ mọng mê người của nàng, y cười tà mị, “Nghe nói môi của nam tử thô ráp, của nữ tử mềm mại, bản vương trước tiên kiểm tra môi của Đại tiểu thư.” Nói xong, y cúi người xuống hôn nàng.

“Ưm ưm ưm!” Gia Cát Linh Ẩn càng không ngừng trốn tránh, y không để ý đến phản kháng của nàng, bá đạo mút vào sự thơm mát của nàng, cho đến lúc nàng thở phì phò mới buông ra.

“Ừ, không tồi, môi thực mềm mại, có thể là nữ tử. Nhưng mà, còn phải tiến thêm một bước nữa mới biết được!”

“Sở Lăng Thiên, không được quá đáng! Được rồi! Mau đi ra thôi!”

“Còn chưa có nghiệm thân xong mào!” Sở Lăng Thiên nhìn chằm chằm trước ngực nàng, “Bản vương phải kiểm tra xem chỗ này có phải là thật không.” Nói xong, kéo nàng vào trong lồng ngực mình, ngực y dán vào sau lưng nàng, đưa bàn tay cực nóng theo cổ áo của nàng đi vào trong.

“Đừng!” Gia Cát Linh Ẩn giãy dụa vài cái, cảm nhận được bàn tay y cực nóng, thân thể mẫn cảm run lên một chút.

“Còn nói đừng?” Tay Sở Lăng Thiên cầm lấy nơi tròn đầy mềm mại, hôn lên vành tai của nàng.

“Đừng lại!” Gia Cát Linh Ẩn xoay người, đẩy y ra, không thể để tiếp tục nữa, nếu không nàng thật sẽ rơi vào tay giặc mất, “Thất diện hạ, kiểm tra xong rồi chứ?”

“Còn mục cuối cùng!” Y ôm lấy nàng, đặt vào trên trường kỷ ở một bên, “Kiểm tra xong cái này là hoàn tất!”

“Không phải là chàng muốn...” Trên mặt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên vẻ ngượng ngùng, “Chàng dừng tay cho ta! Chàng điên rồi sao? Mau đứng lên.”

“Được rồi!” Sở Lăng Thiên âm ỉm đứng dậy, “Buổi tối phải cho bản vương kiểm tra thật tốt.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, chỉnh lại xiêm áo, lại xem xét trong gương, xác nhận ổn thỏa mới cùng Sở Lăng Thiên ra khỏi phòng.

Về mặt Sở Lăng Thiên nghiêm túc nhìn Trần Cẩm Phàm, nói, “Cẩm Phàm, ta đã kiểm tra qua. Đại tiểu thư là nam nhân! Ta đã cưới nam nhân về nhà!”

Trần Cẩm Phàm bật cười, “Thất ca, huynh nói đùa hay thật. Đi nhanh đi, Hoàng thượng còn đang chờ.”

Ba người trở lại đại điện, Sở Kim Triều lập tức hỏi, “Thiên nhi, Phàm nhi, thế nào?”

Trần Cẩm Phàm cúi người, “Hoàng thượng, là nữ nhân. Thần nữ đã kiểm tra qua, là nữ tử không thể nghi ngờ!”

“Cái gì? Không thể nào!” Chu Lâm Quân kêu lên, “Không thể là nữ nhân! Quận chúa Cẩm Phàm, lừa gạt Hoàng thượng chính là tội lớn, quận chúa hiểu rõ rồi chứ?”

Hoàng hậu không vui liếc mắt nhìn Chu Lâm Quân một cái, con cháu của Trần gia là người ông có thể tùy tiện khiển trách sao? “Phàm nhi là nhận chỉ thị của Hoàng thượng, Chu thừa tướng là đang nghi ngờ Hoàng thượng?”

“Nương nương, vi thần không dám!” Ánh mắt ông chuyển về phía Gia Cát Linh Ẩn, “Người nói đi, người dùng thủ thuật che mắt gì để mê hoặc Quận chúa?”

“Hoàng thượng...” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Thừa tướng gia lại lần nữa gây khó dễ cho dân nữ, dân nữ không biết đã đắc tội ngài ý khi nào. Thừa tướng gia, nếu dân nữ thực sự có chỗ đắc tội với thừa tướng, vậy xin mời cứ nói ra.”

“Hừ!” Chu Lâm Quân dừng một chút, phịch một tiếng quỳ trên đất, “Xin Hoàng thượng làm chủ cho Nham Nhi! Ắ ta thật đúng là nam tử. Ngày ấy, Nham Nhi hẹn ắ ở một gian trà lâu, ắ có ý đồ câu dẫn Nham Nhi, sau đó Nham Nhi phát hiện ắ là nam tử nên nói rằng sẽ bẩm báo với Hoàng thượng, ắ lo lắng sự tình bại lộ, cho nên... cho nên đã cắt đi của quý của Nham Nhi. Hoàng thượng, Nham Nhi là độc đinh của Chu gia!” Nói đến đây, Chu Lâm Quân đã chảy nước mắt.

Sở Kim Triều nhú mày, khó trách Chu Lâm Quân lúc nào cũng nhằm vào Đại tiểu thư, thì ra bên trong còn có chuyện như vậy, “Thừa tướng, người mới vừa nói người Chu Nham gặp chính là một nam tử, mà Đại tiểu thư rõ ràng là nữ tử, căn bản không phải cùng một người. Người phải đi tìm người kia báo thù mới đúng, sao lại đổ lên người Đại tiểu thư?”

“Hoàng thượng minh xét, nhất định là có người giả mạo dân nữ. Chu Thừa tướng, Chu tướng quân xảy ra chuyện như vậy dân nữ thấy thật có lỗi. Nhưng mà oan có đầu, nợ có chủ, Thừa tướng đem chuyện không nguyên do này trút hết lên đầu dân nữ, thật sự là oan uổng!”

“Người, ắ yêu nữ này! Nhất định là dùng yêu thuật gì đó!” Chu Lâm Quân không cam lòng, “Chu dù là có người giả mạo người, vậy người cũng có trách nhiệm!”

Về mặt Gia Cát Linh Ẩn ừm khuất, “Thừa tướng gia nói vậy cũng quá ngang ngược rồi, việc người khác giả mạo dân nữ là dân nữ có thể quyết định sao? Hơn nữa, nếu Chu tướng quân có thể tự giữ được mình thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy!”

“Người!” Chu Lâm Quân vô cùng tức giận.

“Hoàng thượng...” Gia Cát Linh Ẩn nhìn Sở Kim Triều, “Vừa rồi dân nữ cùng Thừa tướng còn có giao hẹn, Quận chúa Cẩm Phàm đã chứng minh dân nữ là nữ tử, cũng đến lúc Thừa tướng gia nên chứng minh mình là nam nhân rồi.”

“Nha đầu thôi! Người không nên được một tác lại muốn tiến thêm một bước! Bản thừa tướng không muốn so đo với người!”

Hết chương 271

272. Chương 272: Nhục Nhã Vô Cùng

“Thừa tướng gia, nếu thừa tướng ở trước mặt mọi người thừa nhận mình là người nói không giữ lời, thì coi như xóa bỏ, không cần cớ!”

Những người khác quay qua nhìn nhau, Chu Lâm Quân ở trong triều rất có thế lực, rất nhiều quan lại bắt mối với ông, nhưng ít có ai dám chống lại ông. Nhà Gia Cát không còn, dòng họ duy nhất dám đối kháng với Chu gia chỉ có Trần gia. Nữ tử này nhiều lần khiêu khích Chu Lâm Quân, để cho rất nhiều người vì nàng mà tóa mồ hôi lạnh, đồng thời trong lòng cũng vô cùng hả hê.

“Hoàng thượng...” Chu quý phi nhú mày, “Phụ thân là thừa tướng một nước, phải làm chuyện xấu hổ thế này, phụ thân làm sao tiếp tục sống ở nước Lăng Nguyệt chứ? Truyền ra ngoài, đâu chỉ đánh mất thể diện nước Lăng Nguyệt, còn có thể diện của Hoàng thượng. Chẳng qua chỉ là một câu nói đùa với Đại tiểu thư, không phải làm thật chứ.”

“Muội muội, nếu Thừa tướng biết thua, vừa rồi muội nên ngăn thừa tướng lại mới đúng! Hiện giờ phóng lao phải theo lao, Hoàng thượng cũng rất khó xử.” Hoàng hậu cười, nghiêm túc nói.

“Hoàng thượng...” Chu quý phi liếc Hoàng hậu, “Coi như thôi đi.”

Sở Kim Triều nhìn bà, không nói gì.

Thấy Chu Lâm Quân lần nữa không hành động, Gia Cát Linh Ẩn lại hỏi, “Thừa tướng gia, nghĩ xong chưa? Là cời? Hay là thừa nhận mình nói không giữ lời?”

Chu Lâm Quân nhìn nàng một cái, trong mắt hiện lên vẻ bất chấp, nha đầu thối, để người đắc ý chốc lát, bản thừa tướng sẽ làm cho người biết, đắc tội với ta sẽ có kết cục gì! Ông cắn răng, “Hoàng thượng, xin mời các nương nương cùng với nữ quyền lãnh mặt một chút.”

“Mọi người đến Dịch Khôn Cung ngồi đi.” Hoàng hậu đứng dậy, Đại thiếu thư hôm nay để Chu Lâm Quân xấu mặt như thế, không biết sẽ có kết cục gì.

Trong gió lạnh, Chu Lâm Quân đứng giữa điện, cời từng lớp y phục trên người mình. Ở đây đều là nam nhân, cả đám đều nhìn ông chằm chằm, Thừa tướng gia bình thường oai phong凛冽, ở trước mặt họ làm ra chuyện dọa người như thế, đúng là sáng khoái.

Chu Lâm Quân đỏ mặt, cời hết áo, trì trệ không dám cời quần.

“Chu thừa tướng, ông mau lên đi!” Trần quốc công ngừng cười, thúc giục, “Mau cời cho xong rồi mặc lại đi, đừng để cảm lạnh!”

“Ông! Ông chớ đắc ý!” Chu Lâm Quân nhìn Trần quốc công, tức giận nói. Ông vịn vịn để lộ chiếc hông khô quắt, đang chuẩn bị tiếp tục, Sở Kim Triều không nhìn nổi nữa.

“Đủ rồi đủ rồi! Mặc xiêm y vào cho trẫm ngay, đừng làm ô uế mắt trẫm.”

“Hoàng thượng...” Trần quốc công tiến lên, “Thừa tướng gia là người giữ chữ tín, Hoàng thượng bảo ông ta đừng cời, không phải cho rằng ông ta là người không giữ lời ư. Thừa tướng gia nhất định phải tiếp tục.”

Sở Kim Triều liếc Trần quốc công, không nói gì thêm. Một người là quốc công, một người là thừa tướng, một người là cha ruột của Hoàng hậu, người kia là cha ruột của Quý phi, ông vẫn nên không nói gì là tốt nhất!

Tay Chu Lâm Quân vốn định mặc lại quần liền dừng lại, đành phải cố gắng, tiếp tục tụt xuống đến mắt cá chân.

Lúc này, một cung nữ tiến lên dâng rượu, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sợ đến nỗi tay run lên, bầu rượu nghiêng ngã rồi rơi xuống đất.

“Á!” Cung nữ nọ thét lên, chạy trốn chết hệt như thấy quỷ.

Chu Lâm Quân tức giận mặc xiêm y vào, xấu hổ đến nỗi hận không thể kiếm cái lỗ để chui xuống! Nha đầu thối, người chờ đó cho ta, để lão phu bị sỉ nhục lớn như vậy, lão phu nhất định sẽ hoàn trả gấp bội!

Những người khác giả vờ uống rượu, miệng lại không nhịn được cười. Thừa tướng gia thoát y trước mặt mọi người, e rằng đời này không nhìn thấy lần thứ hai, lúc về có lẽ phải kể cho người khác nghe mới được.

Cho đến khi tàn tiệc, Chu Lâm Quân cũng không ngẩng đầu lên. Ông và Chu thái phó xuất cung, bọn quan viên đi cùng ra khỏi cung, thỉnh thoảng có người chỉ trỏ ông.

“Thừa tướng gia hôm nay bê mặt một phen.”

“Đúng vậy, tuổi tác đã cao, thể diện về già phải để ở đâu đây?”

“Nhưng Đại thiếu thư Linh Thiên cũng thật to gan, dám đối chọi với Thừa tướng gia.”

“Thừa tướng gia đã mất mặt như vậy, những ngày sau này của Đại thiếu thư khổ rồi.”

“Vậy chưa chắc, Đại thiếu thư có Hoàng thượng làm chỗ dựa.”

“Ha ha, dù sao hôm nay cũng có trò hay để xem.”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, ông ta đến đó.” Thấy Chu Lâm Quân đến gần, người nọ lập tức thay đổi đề tài, “Lão huynh à, đối với chuyện sửa chữa kênh đào, huynh thấy thế nào?”

“Cần khai thông không nên ngăn chặn, trở về chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ hơn.”

Chu Lâm Quân hung hăng liếc họ: “Đừng tưởng bản tướng quân không biết các người đang nói gì, các người nhớ đó!”

“Thừa tướng gia, hạ quan đang thảo luận chuyện sửa chữa kênh đào, đang muốn nghe một chút ý kiến của thừa tướng.”

“Bản tướng không rảnh! Hạn các người trong vòng hôm nay, đề ra một phương án hợp lý nhất tiết kiệm nhất cho bản tướng, nếu không, về quê dưỡng lão đi!”

“Dạ, Thừa tướng gia, hạ quan nhất định dốc hết sức.”

Cha con Chu Lâm Quân đi đến cửa cung, nhìn thấy Đại tiểu thư Linh Thiên cũng đang định xuất cung, “Nha đầu thối, đứng lại cho ta!” Chu Lâm Quân quát.

“Tham kiến Chu thừa tướng, Chu thái phó.” Gia Cát Linh Ẩn lễ độ chào hỏi.

“Hừ! Người đừng nghĩ hại bản tướng xấu mặt như thế là xong, nhớ kỹ cho ta, ta nhất định khiến người sống không bằng chết!”

“Thừa tướng gia nói vậy, dân nữ nghe rất sợ, xem ra, dân nữ phải tiến cung xin Hoàng thượng vài thị vệ, bằng không, ngày nào đó sẽ phơi thây đầu đường mất.”

“Có Hoàng thượng chống lưng cho người thì người không để bản tướng vào mắt sao? Người chờ đó cho ta!”

“Thừa tướng gia đúng là kẻ vong ân phụ nghĩa, cửa hiệu Linh Thiên tốt xấu gì cũng cho Chu gia một trăm vạn lượng, thừa tướng lại đối đãi với ân nhân của mình như thế sao?”

Chu Lâm Quân định nói gì thêm nữa, lại bị Chu thái phó ngăn cản, “Tiểu nha đầu, người còn rất trẻ, có vài người không dễ trêu chọc đâu. Nếu trêu chọc, sẽ phải ngấm lại hậu quả. Một trăm vạn lượng ngân phiếu hiện giờ đang ở đâu, người rõ ràng hơn bất cứ ai!”

“Ha ha!” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Chu thái phó nói gì? Dân nữ nghe không hiểu! Cáo từ!”

Mắt Chu Lâm Quân đỏ ngầu, nha đầu thối, bản tướng nhất định khiến người sống không bằng chết! Để cho người thấy, đắc tội Chu gia sẽ có hậu quả gì!

Cha con Chu Lâm Quân hồi phủ, Chu Nham đang ngồi ở sảnh chờ họ. Sắc mặt Chu Nham lợt lạt, ho khan không ngừng.

“Nham nhi, con ra đây làm gì? Đại phu chẳng phải kêu con nằm nghỉ hay sao?” Về mặt Chu Lâm Quân lo lắng.

“Chẳng qua chỉ là một phé nhân, khỏe hay không khỏe có gì khác nhau. Gia gia, Đại tiểu thư Linh Thiên đã bị Hoàng thượng phạt nặng chưa? Tội khi quân đủ để chém đầu. Cho dù không chém đầu, đuổi ả khỏi Ngân Đô chắc là không thành vấn đề.”

Nhớ tới nỗi nhục bản thân gặp phải, Chu Lâm Quân xấu hổ, “Nữ tử kia đúng là gian xảo.”

“Nữ tử?” Chu Nham ngẩng đầu, “Hôm đó con đã thấy rõ, hẳn thực sự là nam nhân!”

“Hôm nay Trần Cẩm Phàm và Sở Lăng Thiên cùng nhau nghiệm thân thể của Đại tiểu thư, là nữ tử! Ngày đó, người con gặp nhất định không phải ả, có thể là ả bảo người khác giả làm mình! Chắc ả đã sớm đoán được con sẽ gây bất lợi cho ả, mới để một nam tử tới gặp con!”

“Đúng là gian xảo!” Chu Nham nén giận, “Con từng dẫn dắt thiên binh vạn mã, đánh thắng vô số trận, lại có thể bại trong tay một nữ tử! Gia gia, con không phục!”

“Nham nhi, trước mắt, con phải nghỉ ngơi cho khỏe đã, thù này, gia gia và thái gia gia nhất định sẽ báo giúp con. Con đừng quên, Chu gia còn đại sự phải làm!”

“Gia gia, con biết rồi.” Chu Nham không cam lòng, nhưng phải dè nén xúc động đi tìm nàng tính sổ.

“Lão gia, công tử, có tin mới.” Quản gia vội vàng chạy vào, không kịp lau mồ hôi đầy đầu, vội vàng nói, “Nô tài hỏi thăm nhiều nơi, rốt cục cũng nghe được một tin quan trọng, mấy ngày trước có người gửi một số lớn ngân phiếu vào tiền trang của Thất điện hạ.”

“ Bao nhiêu?”

“ Một trăm vạn!”

“ Một trăm vạn?” Mắt Chu Nham sáng lên, “ Gia gia, thái gia gia, nhất định là số ngân phiếu đã mất của chúng ta! Hay là chuyện này có liên quan đến Sở Lăng Thiên?”

Chu Lâm Quân gật đầu, “ Đại tiểu thư Linh Thiên nhiều lần tỏ rõ côi lòng với Sở Lăng Thiên, nói hai người họ có âm thầm qua lại cũng không có gì lạ. Nhưng cho dù là vậy, cũng không thể chứng minh chuyện này có liên quan đến Sở Lăng Thiên. Nữ tử này lai lịch không rõ, thân thể của ả vẫn còn là dấu hỏi, rốt cục ả muốn làm gì?”

“ Gia gia, có chuyện con vẫn không nói với hai người!” Chu Nham nhớ tới một chuyện, “ ả có nói với con, ả chính là công chúa của nước Phượng Khê.”

“ Nước Phượng Khê?” Chu Lâm Quân nheo mắt, “ Nước Phượng Khê đã sớm vong quốc, hơn nữa là do Hoàng thượng đích thân dẫn binh tiêu diệt, ả đến nước Lăng Nguyệt vì cái gì? Thân phận này của ả chính xác không?”

“ Không cách nào kiểm chứng! Nhưng ngoại trừ như vậy, ả còn có thể ai là chứ? Gia gia, gia gia còn nhớ, môn chủ Thanh Ngọc Môn từng tỏ vẻ có giao hảo với Linh Thiên không?”

“ Thương Y? Vậy thì sao?”

“ Con từng phái người điều tra, tổ tiên của Thương Y là trung thần của nước Phượng Khê, mà hắn lại có giao hảo với ả tiện nhân đó.”

“ ả thật sự có thể là người của nước Phượng Khê? Chuyện này dễ xử rồi, công chúa Phượng Khê lên vào nước Lăng Nguyệt, ý đồ gây rối, Thất điện hạ Sở Lăng Thiên và Thanh Ngọc Môn có âm thầm lui tới với Phượng Khê. Đó là một mũi tên trúng ba đích, thật là cơ hội tốt. Chúng ta phải nghĩ cách nào đó, diệt trừ cửa hiệu Linh Thiên, Thất vương phủ cùng Thanh Ngọc Môn.”

“ Gia gia, Thanh Ngọc Môn thế lực quá lớn, Hoàng thượng chưa chắc dám đụng vào.”

“ Không phải có dám hay không, phải xem Hoàng thượng có muốn hay không đã. Chuyện này bày mưu cho kỹ, không thể để có chút sơ suất.”

Thất vương phủ, Thương Y ngồi đối diện Gia Cát Linh Ẩn thưởng trà. Thời gian này, Thương Y luôn xuất quỹ nhập thần, phần lớn thời gian đều không ở nước Lăng Nguyệt, chỉ cần trở về, y sẽ ghé Thất vương phủ một chuyến.

“ Tiểu Linh Nhi, người đúng là càng ngày càng đẹp. Ta đến bây giờ cũng không hiểu được, rốt cục ta kém Sở Lăng Thiên chỗ nào? Người xem cả ngày hắn không có thời gian ở cùng người, ta thì khác, ta có thể ngày ngày cùng người du sơn ngoạn thủy, ngắm hoa thưởng trà.”

“ Người nhất định sẽ tìm được một nữ tử như vậy.”

“ Nhưng ta chỉ thích người, phải làm sao đây?”

“ Đủ rồi.” Gia Cát Linh Ẩn chuyển đề tài, “ Chuyện tiến hành ra sao rồi?”

“ Yên tâm, đều ổn thỏa, đã rải tin tức đến người của Chu gia, nói tổ tiên của ta từng làm quan ở nước Phượng Khê. Còn họ có tin hay không thì ta không biết.”

“ Vậy là được rồi. Lâu rồi không gặp người, đang bận gì à?”

“ Linh Nhi nhớ ta đúng không? Thực sự ta cũng rất nhớ người.”

“ Thương Y, nhân lúc bản vương không ở nhà, lại đến dụ dỗ vương phi của bản vương à?” Sở Lăng Thiên đen mặt bước đến, “ Linh Nhi chỉ yêu mỗi ta thôi!”

Hết chương 272

273. Chương 273: Nghiệm Thân Bước Cuối Cùng

“Im!” Thương Y nhú mày lại, “Đây là chuyện của ta với Linh nhi, người không cần phải lo! Linh nhi, chúng ta đi, không cần để ý đến cái kẻ nhàm chán này.”

Nói xong y kéo Gia Cát Linh Ẩn muốn đi.

“Thương Y! Người buông tay ra cho ta!” Thấy y lôi kéo tay Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên nổi ghen.

“Sở Lăng Thiên, ta tới là có việc.”

“Có chuyện gì tìm ta mà nói.”

“Được rồi, đừng làm ồn nữa.” Gia Cát Linh Ẩn rút tay mình ra khỏi tay Thương Y, “Bây giờ chắc chắn Chu gia đang tụ họp lại để bàn cách đối phó với chúng ta. Dựa vào bản tính của Chu Lâm Quân thì chắc chắn sẽ nhằm vào mấy cửa hiệu Linh Thiên, Thất vương phủ, Thanh Ngọc Môn mà ra tay. Chúng ta rải tin tức cho ông ta nhiều như vậy chính là hy vọng bọn họ có thể từ đó mà tìm ra được vài mối liên hệ.”

“Linh nhi thật thông minh!” Thương Y vỗ tay, “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Gặp chiêu phá chiêu thôi! Chu Lâm Quân cùng Chu thái phó đều là cáo già, cũng không biết bọn họ sẽ ra chiêu gì. Ta đoán là ông ta nhất định sẽ tìm cơ hội để Hoàng thượng triệu chúng ta tiến cung, ở trước mặt mọi người vạch trần chuyện này.”

Thương Y lắc đầu, “Đáng tiếc, Chu gia lại đi vào lịch sử.”

Ứng tổng quan đi đến, thấy có khách liền chờ ở bên ngoài. Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn ra hiệu mới nói.

“Vương phi nương nương, nha hoàn của Quận chúa Cẩm Phàm tới hỏi, ngày mai người có thời gian cùng Quận chúa đi chùa thắp hương hay không? Đi cầu phúc cho tướng quân Như Phong.”

“Ừ.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, “Ngày mai ta sẽ đi.”

“Vậy nô tài trở lại báo với nha hoàn kia.”

“Tình hình Thánh Điện thế nào?” Sở Lăng Thiên hỏi Thương Y, “Chặn đứng hai điện thế mà không có động tĩnh gì, chuyện này rất khác thường.”

“Có lẽ là có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.” Sắc mặt Thương Y đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Nước Đông Lan, người phải chú ý kỹ hơn, đó là nước có liên hệ chặt chẽ nhất với Thánh Điện.”

“Nước Đông Lan?”

Trong lòng Sở Lăng Thiên nổi lên lo lắng, y gửi thư cho Thái thượng hoàng nhưng vẫn không nhận được hồi âm.

“Có phải là xảy ra chuyện gì hay không? Kinh Phong, đến đây.”

Kinh Phong tiến vào. “Gia, có gì phân phó?”

“Báo tin cho Lâm Dạ, thăm dò một chút tình hình của nước Đông Lan, nhanh chóng báo tin cho ta.”

“Vâng, gia, thuộc hạ đi ngay.”

Thương Y ở lại dùng bữa tối, mấy người thảo luận một chút đối sách ứng phó với Chu gia, cho đến tận khuya Thương Y mới rời đi.

“Điện hạ, tiểu thư, nước ấm đã chuẩn bị xong, có thể tắm rửa rồi.” Tiểu Đệ thấy mấy mọi người cuối cùng cũng tan cuộc, vừa ngáp vừa nói.

“Tiểu Đệ, người đi nghỉ ngơi trước đi.”

Gia Cát Linh Ẩn có chút áy náy, nàng thức đêm, bọn a hoàn cũng không được nghỉ ngơi, “Sau này không cần thức cùng ta nữa.”

“Tiểu thư, không được. Làm gì có chuyện chủ tử chưa ngủ mà nô tỳ ngủ trước chứ. Nô tỳ không mệt chút nào.”

“Người lui xuống đi.” Sở Lăng Thiên nắm tay Gia Cát Linh Ẩn đi về phía phòng tắm, “Nàng không cần phải áy náy, nếu nàng không cần đến bọn họ, bọn họ mới lo lắng hơn.”

“Người cổ đại thật đúng là kỳ quái, mỗi người đều có thể tự lập, giữa người với người luôn luôn bình đẳng với nhau.”

“Nữ tử ở chỗ nàng nhất định là rất hạnh phúc? Không cần khuất phục nam quyền.”

“Haiz, cũng không hạnh phúc, chàng không biết chứ nữ tử ở chỗ ta rất khó tìm bạn trai.”

“Không phải nàng cũng nằm trong số đó chứ, nên mới tới nơi này?”

“Sở Lăng Thiên!” Gia Cát Linh Ẩn mất hứng, “Những người theo đuổi ta có thể xếp hàng dài đến tận Thiên An Môn! Chàng là nhật được trân bảo, có biết hay không!”

“Biết rồi, cho nên chúng ta vào bồn tắm làm chuyện mà ngày hôm nay chúng ta chưa làm xong nhé?”

“Chuyện gì?”

“Nghiệm thân bước cuối cùng.”

Trải qua một đêm tuyệt diệu, Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy xương sống thắt lưng đau nhức. Vì sao tên khốn nào đó tinh lực lại tốt như vậy? Ban ngày ở trong quân thao luyện cả ngày, buổi tối còn có sức lực như vậy. Nhớ tới lời hẹn với Trần Cẩm Phàm, nàng không dám chậm trễ, chịu đựng thân thể khó chịu rời giường trang điểm, ăn mặc chỉnh chu.

Thấy nàng chống thắt lưng, Tiểu Diệp bỏ dở việc đang làm, bước nhanh đi tới đỡ nàng, “Tiểu thư, người làm sao vậy? Có phải cảm thấy không thoải mái không?”

Mặt Gia Cát Linh Ẩn đỏ lên, liên tục xua tay, “ta không sao, chuẩn bị cho ta ít đồ, ta cùng với Cẩm Phàm tỷ tỷ tới chùa thắp hương.”

“Vâng, tiểu thư.”

Qua thời gian một chén trà, Tiểu Diệp xách một cái giỏ đi tới.

“Tiểu thư, đã chuẩn bị xong.”

“Gọi Nguyệt Lan cùng Kinh Phong, chúng ta xuất phát.”

“Vâng, nô tỳ đi gọi.” Nghe thấy có thể ra ngoài, Tiểu Diệp nhảy cẫng lên chạy nhanh đi gọi người.

Sau khi đến chỗ Trần Cẩm Phàm, mấy người chia ra hai xe ngựa, Trần Cẩm Phàm cùng Gia Cát Linh Ẩn ngồi cùng nhau, mấy a hoàn ngồi cùng nhau. Hai xe ngựa hướng về phía ngoại thành Ngân Đô chạy đi. Ra khỏi cửa thành, nhìn thấy sáng sớm ngoài cửa thành nhiều người xếp thành hàng dài. Các nàng cũng không để ý, tranh thủ thời gian đi về phía chùa. Cỏ cây hai bên đường đã xơ xác, người đi đường thì vội vàng vàng.

“Ông à, đi nhanh đi, còn chậm nữa là không vào được thành.”

“Bà à, ta thật sự đi không nổi, cũng không biết quan phủ đang làm cái gì mà vào thành lại tra xét nghiêm ngặt như vậy nữa, có phải là sắp có đánh nhau?”

“Miệng quạ đen, vất vả mấy chục năm mới sống yên ổn được, mong đừng có đánh nhau nữa.”

Nghe được đoạn đối thoại, Gia Cát Linh Ẩn vén rèm lên nhìn thấy một đôi phu thê tóc hoa râm đang đỡ nhau đi về phía Ngân Đô. Nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, trong lòng nàng nổi lên nghi hoặc, sao đột nhiên lại tra xét nghiêm như vậy?

Đến chùa, chú tiểu nhìn thấy các nàng liền lập tức chào đón, “Quận chúa, Vương phi, hiện giờ phương trượng đang tiếp khách, mời hai người chờ chốc lát.”

“Không sao, chú tiểu vội thì cứ đi đi.” Trần Cẩm Phàm cười cười, nhẹ nhàng nói, “Chúng ta ở đây chờ phương trượng.”

Nguyệt Lan nhìn thấy cách đó không xa có một nha đầu liền gãi gãi đầu suy nghĩ, “Tiểu thư, nô tỳ thấy nha đầu kia nhìn rất quen?”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn qua, “Là cung nữ bên cạnh Thần phi nương nương.”

“Hay là người mà phương trượng gặp là Chu Tuyết Tranh?” Trần Cẩm Phàm có chút giật mình, “Nàng ta tới nơi này làm gì?”

Gia Cát Linh Ẩn đưa mắt ra hiệu cho Kinh Phong một cái, Kinh Phong gật đầu, lặng lẽ ra khỏi phòng, nghiêng tai nghe ngóng xem người bên trong đang nói những gì.

Một lát sau, chỉ thấy hần mang vẻ mặt bình tĩnh đi tới.

Thấy vậy, Gia Cát Linh Ẩn có chút nghi hoặc, “Sao vậy? Nghe được cái gì?”

Kinh Phong cười cười, “Thần phi nương nương bảo phương trượng xem tướng cho nương nương cùng gia, còn muốn phương trượng sửa vận mệnh, làm cách nào để cho gia một lần nữa thích nương nương.”

“Thật sự là không biết liêm sỉ!” Trần Cẩm Phàm tức giận nói, “Linh nhi, muội yên tâm, Thất ca sớm đã chết tâm với nàng ta rồi, muội không cần phải tức giận. Nếu để Hoàng thượng biết, xem nàng ta có dễ sống không, đừng liên lụy đến Thất ca là được.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, không nói gì. Chu Tuyết Tranh, người vẫn chưa hết hy vọng sao? Nếu người thật lòng thương chàng thì tại sao lại chịu gả cho người khác? Nàng chưa bao giờ coi Chu Tuyết Tranh là sự uy hiếp với mình, bởi vì nàng ta không xứng.

Lúc này, cửa kết một tiếng mở ra, Chu Tuyết Tranh đi ra, nàng ta không thấy mấy người họ, sau đó cùng cung nữ của mình rời đi. Thấy vẻ u ám và tức giận trên mặt nàng là biết rõ vừa rồi không có được đáp án vừa lòng.

Thắp hương xong lại ở trong chùa dùng cơm chay rồi mấy người bọn họ mới khởi hành quay về Ngân Đô. Ngoài cửa thành Ngân Đô, người xếp thành một hàng dài đến mấy dặm. Dọc đường đi tới, tiếng oán hờn khắp nơi, đều đang mắng chửi người gác thành.

“Cẩm Phàm tỷ tỷ, gần đây trong cung xảy ra việc gì sao? Làm sao vào thành lại kiểm tra nghiêm ngặt như vậy?” Gia Cát Linh Ẩn nghi hoặc.

“Không nghe nói tới, nếu có chuyện gì chắc chắn là đã có tin tức. Ta trở về hỏi gia gia một chút.”

Xe ngựa của các nàng đi lên trước, đi vào bên ngoài cửa thành, lính gác thành nhận ra được xe ngựa lập tức cho đi.

“Quan gia, van cầu ngài cho chúng tôi vào thành đi. Chúng tôi vào trong cung thăm nữ nhi, nếu để lỡ lần này không biết phải chờ bao lâu nữa.” Một giọng nói già nua mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin.

“Đi đi đi, ra phía sau xếp hàng đi! Nhiều người như vậy, ai cũng chen ngang thì khó mà làm việc! Đây là Ngân Đô, không phải là ở nông thôn không có quy tắc.”

“Quan gia, chút nữa là sẽ hết thời gian, cầu xin quan gia thương xót.”

“Không được, không được!”

Gia Cát Linh Ẩn vén rèm che lên, chỉ thấy một cặp phu thê tóc bạc đang quỳ gối dưới chân thị vệ, cầu xin hần. Nàng nhớ đến thời điểm các nàng đi qua có nhìn thấy đôi phu thê ấy. Sắc mặt hai người đều vô cùng lo lắng, bà lão gấp đến độ nước mắt đều rơi xuống.

Nàng thấy không yên nên xuống kiệu, đi qua đó.

Thị vệ canh gác thành nhìn thấy nàng liền thay đổi bộ mặt ngay lập tức, vẻ mặt tươi cười, “Tham kiến Thất vương phi.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm Thất vương phi, bọn họ muốn vào thành, nhưng mà người xem, tất cả mọi người đều phải xếp hàng, ai cũng có việc cần làm cả. Hai kẻ điều dân này lại không chịu xếp hàng.”

“Quan gia, chúng tôi xếp hàng đã hai canh giờ rồi.” Ông lão nói.

“Xảy ra chuyện gì? Vì sao lại phải kiểm tra cẩn thận như vậy?”

“Bẩm Thất vương phi, là mệnh lệnh của Thừa tướng gia, tiểu nhân chỉ là chấp hành lệnh lệnh. Sắc trời không còn sớm nữa, Vương phi nên vào thành nhanh đi.”

“Cho bọn họ vào đi.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn hai lão phu thê, “Bọn họ đến cửa cung để gặp nữ nhi, là tình huống đặc biệt.”

“Được rồi, nếu Thất vương phi đã mở lời vậy tiểu nhân liền cho qua một lần. Hộ tịch của các người là ở đâu? Có công văn của quan phủ không?”

“Có, có. Quan gia chờ một chút.” Thấy sự tình có chuyển biến, ông lão kích động không thôi, tay cầm lấy công văn cũng đang run lên, “Quan gia, người xem!”

Thị vệ nhìn lướt qua, “Tần Châu? Thất vương phi, xin thứ lỗi, Thừa tướng gia có lệnh, Tần Châu, Tân Châu, Lương Châu, Vân Châu, Doanh Châu, Thanh Châu, mấy địa phương này đều không được vào Ngân Đô. Hai vị, mời trở về đi, Ngân Đô các người không thể vào được.”

“Cái gì?” Hai ông bà vẫn chưa kịp vui vẻ đã nhận một gáo nước lạnh, “Quan gia, xin thương xót, tạm thời chậm chước cho chúng tôi đi.”

“Đừng dấy dưa nữa, không thấy còn có nhiều người chờ vào thành hay sao? Đã lãng phí nhiều thời gian vào các người như vậy.”

“Cho bọn họ đi vào!” Giọng Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng.

“Thất vương phi...” Thị vệ có chút khó xử, “Mệnh lệnh của Thừa tướng gia, tiểu nhân không dám cãi lời, nếu có chuyện gì xảy ra, một thủ vệ nho nhỏ như tiểu nhân làm sao gánh vác nổi.”

“Các người chịu sự quản lý của cánh quân nào?”

“Tả quân.”

“Tướng quân của tả quân là ai?”

“Thất điện hạ...”

“Những lời tiếp theo còn muốn bản vương phi nói tiếp sao?”

“Thất vương phi, tiểu nhân biết sai rồi.” Thị vệ đem công văn trả lại cho hai ông bà lão, nói, “Hôm nay các người vận khí tốt nên gặp được người có lòng tốt như Thất vương phi, vào đi.”

“Đa tạ Thất vương phi.” Hai lão phu thê nặng nề khấu đầu với nàng, đứng dậy tập tễnh bước đi được hai bước.

“Chờ một chút.” Gia Cát Linh Ẩn gọi bọn họ lại.

Hai người biến sắc, sợ hãi nhìn Gia Cát Linh Ẩn. Chẳng lẽ lại có chuyện gì nữa?

“Hai ông bà đừng sợ. Nếu hai người cứ đi như vậy cửa cung sẽ đóng mất. Kinh Phong, đưa hai ông bà ấy đi đi.”

“Dạ.” Kinh Phong dắt xe ngựa qua, “Hai vị, xin mời.”

Hết chương 273

274. Chương 274: Âm Mưu Động Trời

Hai người lại tạ ơn Gia Cát Linh Ẩn một hồi mới lên xe ngựa, Kinh Phong đánh xe, chạy vội về hướng cửa cung.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn thị vệ lúc này, “Thừa tướng gia có nói vì sao không cho người dân của những địa phương này vào thành không?”

“Chuyện này tiểu nhân cũng không rõ.”

“Đây là quốc gia đại sự, Thất vương phi là nữ tử, không cần phải hỏi đến.” Chu Nham cười ngựa, chậm rãi đi tới, “Đều lấy lại tinh thần cho ta, bản tướng quân nhận được tin, mấy ngày gần đây, có rất nhiều do thám của nước khác tràn vào Ngân Đô, canh phòng kỹ càng cho bản tướng quân, đừng để bất cứ tên do thám nào lọt vào! Nếu để bản tướng quân tra ra được, sẽ chém đầu các người!”

“Ha ha, bản vương phi thấy thật nực cười, chuyện của tả quân, lúc nào đến lượt Chu tướng quân vung tay múa chân vậy? Là Hoàng thượng ban đặc quyền à? Thất điện hạ biết không?”

“Thất vương phi, đây chỉ là cách nghĩ của đám đàn bà, bảo vệ an toàn cho Ngân Đô, mỗi người đều có trách nhiệm. Bản tướng quân cũng là đang giúp Thất điện hạ, nếu có do thám lọt vào Ngân Đô, không phải Hoàng thượng sẽ truy cứu đến điện hạ à.”

“Chu tướng quân thật có lòng. Dù vậy, cũng chẳng phải ai ở những địa phương này đều là do thám, tất cả đều không được phép vào thành, cũng quá ngang ngược rồi.”

“Thất vương phi nói có lý, vậy thì trông có vẻ bản tướng quân rất không có tình người. Được rồi, người Tần Châu, Tân Châu, Lương Châu, Vân Châu, Doanh Châu và Thanh Châu đứng sang một bên, bản tướng quân sẽ chuẩn bị một nơi sạch sẽ thoải mái, đợi sau khi xác minh thân phận xong thì sẽ phê chuẩn cho vào thành. Thất vương phi, như vậy được rồi chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, nàng có chút dăm chiêu nhìn Chu Nham, cười cười, “Nghe nói tướng quân bị thương, nên nghỉ ngơi đừng đi lung tung, nhất là cưỡi ngựa, e rằng rất bất lợi cho việc hồi phục vết thương. Còn nữa, ngay cả sự an toàn của chính mình mà tướng quân còn không bảo vệ được, nói chi đến bảo vệ an toàn của Ngân Đô, đúng là buồn cười.”

“Người...”

Gia Cát Linh Ẩn xoay người lên xe ngựa.

Lần trước hủy thư hồi âm, chính là đến từ Tần Châu. Đã nhiều ngày, lại liên tục có tin từ Lương Châu, Chu Lâm Quân nhất định lo lắng những dân chúng ở các địa phương này đến Ngân Đô để vạch trần hành vi phạm tội của ông ta, mới cố tình ngăn cản họ vào thành. Trong lòng nàng cả kinh, nếu là như vậy, những người đi theo Chu Nham, nhất định có nguy hiểm.

Hai ngày trôi qua, Ngụy Thành nhận được tin tức, Hoàng thượng truyền Đại tiểu thư Linh Thiên tiến cung. Gia Cát Linh Ẩn biết, Chu gia cuối cùng cũng ra tay. Thay đổi diện mạo, nàng lập tức tiến cung. Nàng cũng có chút không chờ nổi, để cho Chu gia ngang ngược lâu như vậy, giờ đã đến lúc rồi.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của nàng, Sở Kim Triều cũng triệu cả Thương Y và Sở Lăng Thiên vào cung. Đang là lúc lâm triều, các quan lại đều ở trong cung, đây là mục đích của Chu Lâm Quân, để cho ‘âm mưu’ của họ bị bại lộ trước mặt mọi người.

Sắc mặt Sở Kim Triều không tốt lắm, nhìn ba người đứng ở giữa điện, nặng nề thở ra, “Thừa tướng, trăm đã truyền tất cả đến, có gì để nói khanh nói đi.”

“Dạ, Hoàng thượng.” Chu Lâm Quân khom lưng, khoe miệng hiện lên ý cười lạnh lùng, Đại tiểu thư, Sở Lăng Thiên, Thương Y, hôm nay chính là ngày chết của các người, nơi này chính là nơi táng thân của các người đó, “Chuyện thứ nhất thần muốn nói, chính là thân phận thật sự của Đại tiểu thư Linh Thiên.”

“Hửm?” Sở Kim Triều chau mày, “Lần trước khanh nói Đại tiểu thư là nam tử, lần này lại muốn nói tiểu thư ấy là gì?”

“Hoàng thượng, lần trước là vì thần nóng lòng muốn lấy lại công bằng cho Nham nhi, thiếu cân nhắc, lần này quả thực vì thần có chứng cứ. Đại tiểu thư Linh Thiên, thân phận thật sự là công chúa nước Phượng Khê!”

Nghe Chu Lâm Quân nói vậy, tất cả mọi người đều biến sắc. Nước Phượng Khê vì Lăng Nguyệt mà diệt quốc, công chúa Phượng Khê đến nước Lăng Nguyệt định làm gì, không cần nghĩ cũng biết.

“Hả? Đại tiểu thư Linh Thiên lại có thể là công chúa Phượng Khê? Rất khó tin!”

“Khó trách hoàn toàn không tra ra được lai lịch của nàng, hóa ra căn bản không phải là người của nước Lăng Nguyệt.”

“Nàng ta vẫn luôn ẩn núp ở Lăng Nguyệt, tiếp cận Hoàng thượng và Thất điện hạ, nhất định không có chuyện gì tốt.”

“May mà Chu tướng quân tra được thân phận của nàng ta, bằng không hậu quả đúng là không tưởng tượng nổi. Nữ tử này, lòng dạ quá khó lường.”

Sắc mặt Sở Kim Triều cũng biến đổi, “Thừa tướng, làm sao khanh biết được?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, đây là nàng ta tự nói với Nham nhi. Đại tiểu thư, ta nói đúng chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, vẻ mặt ngỡ ngàng, “Ta chưa từng nói như vậy, không biết Chu thừa tướng từ đâu mà biết? Cũng không biết tại sao Chu thừa tướng là bịa đặt ra lời nói dối thế này.”

“Còn tiếp tục ngụy biện!” Chu Lâm Quân cười lạnh, nói tiếp, “Hoàng thượng, có chuyện vì thần vẫn chưa nói với người, một trăm vạn lượng mà Nham nhi chuẩn bị, thực ra là Đại tiểu thư chu cấp. Nàng ta muốn mua chuộc Nham nhi để chuẩn bị chuyện báo thù của mình, nhưng Nham nhi một lòng tận trung với Hoàng thượng, đã không đồng ý.”

“Chuyện này thật buồn cười, nếu Chu tướng quân không đồng ý, tại sao lại nhận ngân lượng của dân nữ?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Hừ! Là bởi vì Nham nhi cân nhắc đến chuyện nếu nhận bạc của người, người sẽ không đủ tài lực để báo thù, đồng thời có thể dùng chỗ bạc này để giúp nước Lăng Nguyệt, nhất cử lưỡng tiện, cố sao lại không làm? Chỉ là một trăm vạn ngân phiếu, ngày hôm sau đã không cánh mà bay.”

“Không cánh mà bay?” Sở Kim Triều rướn người về trước, “Vậy số ngân lượng sung vào quốc khố kia từ đâu mà có?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, vì không chậm trễ đại sự mộ binh, lão thần cùng Nham nhi phân công nhau mượn mỗi vị đại nhân một ít ngân lượng. Nhận được ủng hộ của mọi người, mới giao nộp đúng hạn.”

“À, hóa ra là vậy. Chu ái khanh vất vả rồi.”

“Vì Hoàng thượng phân ưu là may mắn của lão thần. Hoàng thượng, điều thần muốn nói là một trăm vạn lượng kia lại có thể gửi vào tiền trang của Thất điện hạ. Thần cả gan phán đoán, người trộm số bạc này, rất có khả năng có quan hệ chặt chẽ với Thất điện hạ. Hơn nữa, người biết chuyện này cũng chỉ có Đại tiểu thư, Nham nhi và vì thần. Ngay cả phụ thân của thần cũng là sau này mới biết. Vì thần và Nham nhi sẽ không tự trộm của mình, vậy người hiềm nghi lớn nhất chính là Đại tiểu thư. Đại tiểu thư có quan hệ thân thiết với Thất điện hạ, ngân lượng gửi vào tiền trang của Thất điện hạ cũng không có gì là lạ.”

Sở Kim Triều nhìn Sở Lăng Thiên, vẻ mặt lạnh lùng, im lặng, ý bảo Chu Lâm Quân tiếp tục nói.

“Hoàng thượng, tất cả mọi người đều biết, Thanh Ngọc Môn và Linh Thiên có qua lại, môn chủ Thương Y từng ở trước mặt mọi người tuyên bố, Thanh Ngọc Môn là hậu thuẫn của cửa hiệu Linh Thiên, quan hệ giữa hai người họ không cần nói cũng biết.”

Hai tay Thương Y khoanh trước ngực, làm như chuyện này chẳng liên quan đến mình.

Chu Lâm Quân nhìn Thương Y, “Môn chủ Thương Y, vì sao không nói thân phận của môn chủ ọi người chứ? Thực sự thì môn chủ cũng là người của nước Phượng Khê, tổ phụ của môn chủ, là cánh tay đắc lực của vua nước Phượng Khê. Hoàng thượng, đây chính là quan hệ giữa ba người họ. Thương Y lập Thanh

Ngọc Môn ở nước Lăng Nguyệt, Đại tiểu thư lại kinh doanh cửa hiệu Linh Thiên, cầu kết cùng với Thất điện hạ. Họ muốn làm gì, thần không dám phỏng đoán nhiều hơn, vì thần đã nói xong.”

Nghe xong phân tích của Chu Lâm Quân, ai nấy đều im lặng, đây là một âm mưu động trời. Thanh Ngọc Môn có vũ lực, cửa hiệu Linh Thiên có tài lực, Thất vương phủ có quyền lực, phóng tầm mắt ra khắp đại lục, đối mặt với tổ hợp như vậy cũng không dám khinh thường.

Sở Kim Triều trầm ngâm, “Đại tiểu thư, môn chủ Thương Y, lão Thất, các người có gì muốn nói không?”

Gia Cát Linh Ẩn không nhịn được thật muốn vỗ tay khen ngợi Chu Lâm Quân, nàng chẳng những không nôn nóng, ngược lại dùng vẻ mặt sùng bái để nhìn Chu Lâm Quân, “Thừa tướng gia nói nghe hay quá, dân nữ nghe rất mới lạ, sao đột nhiên lại hết rồi? Dân nữ rất bội phục, Thừa tướng gia đúng là một tay biên soạn chuyện xưa cừ khôi.”

“Hừ! Đại tiểu thư, lúc này rồi, ngươi còn không thừa nhận sao? Nhiều lời vô ích, chỉ là vụng về lúc hấp hối mà thôi.” Chu Lâm Quân cười lạnh, khinh thường nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

“Thừa tướng gia, tất cả suy luận của thừa tướng, đều thành lập trên nền tảng dân nữ là người của nước Phượng Khê, đúng không?”

“Vậy thì sao?”

Gia Cát Linh Ẩn xoay người, hành lễ với Sở Kim Triều, trấn tĩnh nói, “Các vị, ai nấy cũng biết nước Phượng Khê được thành lập bởi một vị tướng quân trốn khỏi nước Lăng Nguyệt. Hoàng thượng có nhớ, vị tướng này thân mang bệnh khó nói, là nam nhân, cũng không thể... làm nam nhân chân chính, cưới Hoàng hậu, nhưng không sinh hạ bất cứ người con nào. Thừa tướng gia, công chúa nước Phượng Khê ở đâu ra vậy?”

Chu Lâm Quân không biết chuyện này, nhưng Sở Kim Triều biết. Sự thật chính như lời của Gia Cát Linh Ẩn nói, hoàng đế nước Phượng Khê, là tướng quân trốn khỏi nước Lăng Nguyệt, bệnh của hắn không tiện nói ra, nên có rất ít người biết.

“Chuyện này...” Chu Lâm Quân nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Đại tiểu thư, ngươi đang nói bậy! Sao ngươi biết hắn không có con nối dõi?”

“Chuyện này, Hoàng thượng hẳn là rất rõ.”

“Đại tiểu thư nói đúng, hắn không thể có con nối dõi.”

Sắc mặt Chu Lâm Quân biến đổi, “Vậy hắn cũng có thể nhận nuôi con để nối dõi mà Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn cười khẩy, “Chu thừa tướng, thừa tướng cho rằng, ai cũng có thói quen giống tổ tiên Chu gia, thích thu nhận con của người khác sao? Bản tiểu thư chẳng phải công chúa Phượng Khê, cho nên hết thấy tin do thám của thừa tướng đều không thành lập. Môn chủ Thương Y, chẳng phải môn chủ cũng nên giải thích một chút?”

Thương Y gật đầu, “Đương nhiên, này giờ ta cũng không nhịn được lão già họ Chu này ăn nói bậy bạ. Chu lão nhân, ông nói tổ phụ ta làm quan ở nước Phượng Khê? Đúng là nực cười, bản môn chủ hỏi ông, nước Phượng Khê lập quốc khi nào?”

Chu Lâm Quân bấm ngón tay nhắm tịt, “Mười lăm năm trước!”

“Vậy lạ nhỉ, tổ phụ ta, hai mươi năm trước đã tạ thế, sao có thể làm quan ở Phượng Khê được? Vì để hư cấu lời bịa đặt, bản môn chủ có phải nên cảm tạ ông đã cho tổ phụ ta sống thêm vài năm nữa không?”

“Chuyện này...” Sắc mặt Chu Lâm Quân càng trở nên khó coi, sự tình sao lại biến thành như vậy? Chẳng lẽ, đột nhiên, ông ngăn ra, chúng đã sớm giảng bày, chờ ông chui vào! Sao lại có thể?

“Môn chủ Thương Y, không phải là môn chủ đang dối gạt chúng ta chứ?”

“Chuyện này có thể điều tra, Chu lão nhân, ông cho rằng bản môn chủ giống ông, thích nói năng bậy bạ sao? Thanh Ngọc Môn luôn lấy chữ tín làm đầu.”

Sắc mặt của Sở Kim Triều cũng trở nên khó xem, “Thiên nhi, con giải thích chuyện một trăm vạn ngân phiếu xem.”

“Phụ hoàng, nhi thần mở tiền trang để làm ăn, có vụ làm ăn đến cửa, không thể không làm mà. Tin do thám của Chu thừa tướng thật xuất sắc, nhưng cũng không có căn cứ. Mới vừa rồi Đại tiểu thư và môn chủ Thương Y đã giải đáp những lời Chu thừa tướng nói, nhi thần không có lời nào để nói thêm.”

Trên mặt Sở Kim Triều đã có vẻ tức giận, bình thường Chu Lâm Quân tác oai tác quái ông không quản, chuyện này không thể dung túng ông ta thêm, “Thừa tướng, khanh còn gì để nói không? Vừa rồi Đại tiểu thư và môn chủ Thương Y nói đều là sự thật. Sự tình chưa điều tra rõ ràng, lại dám ở trước mặt trăm ăn nói quàng xiên, thật quá ngông cuồng! Hay là khanh dụng tâm kín đáo, muốn làm gì ba người họ?”

Chu Lâm Quân run rẩy không nói nên lời.

275. Chương 275: Táng Tận Lương Tâm

Thấy bộ dáng của Chu Lâm Quân, Chu Thái phó lập tức bước lên, “Hoàng thượng, Lâm Quân cũng là vì người cùng nước Lăng Nguyệt, tiểu tâm sử dắc vạn niên thuyền[1]. Bây giờ mọi chuyện đã được làm sáng tỏ, chúng ta cũng nên thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi đã vô lễ với Thất điện hạ, môn chủ Thương Y và Đại tiểu thư, lão phu thay mặt Lâm Quân nhận lỗi với các người. Nói cho cùng cũng là lo nghĩ cho Hoàng thượng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Hoàng thượng.” Chu Lâm Quân vội vàng nói tiếp, “Là vi thần quá mức cẩn thận, trông gà hóa cuốc. Về sau, vi thần nhất định tiếp tục tận tâm, hết lòng dốc sức vì Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn hai cha con này, thật đúng là biết diễn trò. Nhưng mà, chuyện cho đến lúc này nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Cha con Chu gia đã nói như thế, Sở Kim Triều đành phải nhượng bộ, “Lần này trăm không truy cứu, lần sau không được viện lý lẽ này nữa.”

Chu Lâm Quân đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, dáng vẻ cung kính, “Đại tiểu thư, vừa rồi là ta lỗ mãng.” Sau đó lại dùng giọng nói chỉ có hai người bọn họ nghe được, “Nha đầu thối, lần này xem như người gặp may mắn, lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa đâu.”

Gia Cát Linh Ẩn tươi cười hiền lành, “Chu Thừa tướng, không có lần sau đâu!” Nàng đang nói liên chuyển hướng, “Hoàng thượng, dân nữ còn có chuyện cần nói!”

Nhìn thấy vẻ tươi cười của nàng, không hiểu sao Chu Lâm Quân lại cảm thấy lạnh dọc sống lưng.

“Đại tiểu thư, tiểu thư còn có chuyện gì cần nói?” Sở Kim Triều hỏi.

“Hoàng thượng...” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn oán ức, “Kỳ thật một trăm vạn kia không phải là dân nữ tự nguyện hiến tặng, mà là Chu tướng quân ép dân nữ cho vay, nói là vay nhưng mà dân nữ là một nữ nhân, Chu gia không trả dân nữ cũng không có khả năng đòi lại được. Nếu dân nữ không cho vay sẽ không thể tiếp tục sống yên ở Ngăn Đô.”

“Đại tiểu thư, ngươi là đang nói bậy!” Nghe thấy lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, Chu Lâm Quân thiếu chút nữa phun ra máu. Chuyện của nàng mới là bịa đặt, “Rõ ràng là người chủ động hiến tặng cho Chu gia một trăm vạn lượng bạc, vì sao lại biến thành mượn?”

“Hoàng thượng, còn có các vị đại nhân. Các đại nhân nghĩ lại xem, một trăm vạn lượng bạc cũng không phải là con số nhỏ, không phải một trăm, một ngàn nói đùa là đùa ra được. Đây là một trăm vạn, là số bạc dân nữ vất vả lắm mới kiếm được, làm sao có thể tặng không đây?”

Những người khác đều gật đầu, số tiền lớn như vậy, dù bọn họ làm quan cả đời cũng chưa từng thấy.

“Ngươi!” Chu Lâm Quân bởi vì tức giận mà thân thể không ngừng run lên, “Ngươi nói hươu nói vượn!”

Chu thái phó liếc mắt nhìn ông một cái, “Lâm Quân, Nham nhi có phải từng nói qua có văn tự làm chứng hay không, ngươi lấy ra sẽ biết!”

“Đúng, đúng!” Chu Lâm Quân đột nhiên nhớ tới, nhanh chóng cho người thông báo với Chu Nham đem văn tự làm chứng tới. Chu Nham đang ở nhà dưỡng thương nên Sở Kim Triều miễn cho hắn khỏi lâm triều.

“Hoàng thượng, các vị đại nhân, biên nhận được làm thành hai bản, trong lúc chờ bản kia từ chỗ Chu tướng quân đưa tới thì xem của dân nữ trước đã.” Nàng trình biên nhận lên cho Sở Kim Triều. Chữ trên mặt giấy là màu đen rất rành mạch không thể nhầm lẫn được. Chu gia mượn của Linh Thiên một trăm vạn lượng bạc, không viết ngày nào trả lại, phía dưới là chữ ký của Chu Nham.

“Chu Lâm Quân, người còn có gì để giải thích!” Sở Kim Triều đem biên nhận truyền cho những người khác.

Lúc rơi vào tay Chu Lâm Quân, nhìn thấy nội dung trên giấy ông không khỏi tức giận, “Đại tiểu thư, văn tự này không phải là thứ mà trước đó người và Chu Nham lập.”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một tiếng, không nói gì cả. Thì ra, lúc nàng cùng Chu Nham ký tên thì trước đó đã chuẩn bị một nội dung khác bằng một loại mực đặc biệt, chẳng qua là trong một khoảng thời gian những chữ viết này mới hiện ra, còn lúc viết văn tự thì lại dùng một loại mực khác nữa, loại mực này theo thời gian sẽ dần phai mờ, cuối cùng mất đi.

Rất nhanh, Chu Nham đem chứng từ đã ký cùng Gia Cát Linh Ẩn đưa đến.

“Chờ một chút, đưa ta xem trước.” Chu Lâm Quân có một loại dự cảm không rõ ràng. Ông mở tờ giấy ra, sắc mặt nhất hồi trắng bệch, những gì viết trên tờ giấy này cùng với tờ giấy lúc này là hoàn toàn giống nhau.

“Gia gia, người sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt của Chu Lâm Quân, Chu Nhan lập tức lấy tờ giấy qua, nhìn thấy nội dung bên trong liền cả kinh, “Đây là cái gì?”

“Đưa trăm xem!”

Chu Lâm Quân chần chờ, không dám tiến lên.

“Đưa trăm xem!”

Chu Lâm Quân chậm chạp tiến lên, đưa văn tự cho Sở Kim Triều.

Sở Kim Triều nhìn xong một câu cũng không nói.

“Hoàng thượng, văn tự này không phải là thứ lần trước thần cùng Đại tiểu thư kí kết, nhất định là do nàng ta làm giả!” Chu Nham trừng mắt với Gia Cát Linh Ẩn, “Người nói đi, rốt cuộc người đã làm gì?”

“Chu tướng quân, văn tự vẫn luôn nằm ở chỗ của tướng quân, làm sao ta có thể làm giả được? Chẳng lẽ dân nữ có thể tới đó sửa nội dung sao?”

“Được lắm, Đại tiểu thư. Cho dù một trăm vạn lượng bạc là Chu gia vay của người thì chúng ta cũng nhất định trả lại!”

“Vậy thì tốt rồi!” Gia Cát Linh Ẩn không bức ép nữa, mà thay đổi đề tài, “Vừa rồi Chu Thừa tướng nói ngân phiếu mà Linh Thiên đưa cho Chu gia không cánh mà bay, Thừa tướng gia lại đi khắp nơi vay tiền để nộp vào quốc khố. Theo dân nữ biết, các đại nhân đều cả đời bần hà, thậm chí có người cả tiền để dưỡng lão cũng đưa ượn, sau đó có người thỉnh thoảng đến phủ Thừa tướng để đòi nợ. Chu thừa tướng, thừa tướng có dám nói ọi người ở đây biết để trả mấy khoản nợ kia Chu gia đã làm chuyện táng tận lương tâm gì không?”

Sắc mặt ba người Chu thái phó, Chu Lâm Quân, Chu Nham đều thay đổi, lời nói của Gia Cát Linh Ẩn như sấm sét giữa trời quan khiến cho cả ba người đều bị chấn động. Lời của nàng như một ngòi thuốc nổ vang dội trong điện, trong điện tĩnh lặng đến mức mỗi người đều có thể nghe thấy được hô hấp của mình.

“Nha đầu thói, đủ rồi đấy!” Chu thái phó quát lớn. Phải ngăn cản nàng ta lại, cứ để thế này thì việc làm của Chu gia sớm muộn gì Hoàng thượng cũng sẽ biết, “Hoàng thượng, đừng nên nghe nữ tử này nói xằng bậy!”

Sắc mặt Sở Kim Triều lúc này lại vô cùng bình tĩnh, “Đại tiểu thư, tiểu thư nói tiếp đi!”

“Vâng, Hoàng thượng.” Gia Cát Linh Ẩn điều chỉnh cảm xúc một chút, “Chu thái phó, Chu thừa tướng, Chu tướng quân, vì để mau chóng trả nợ, bọn họ... lại dám tự tiện thông báo cho các môn sinh nhậm chức quan ở các địa phương gia tăng thuế má! Dân chúng không gánh nổi thuế má nặng nề nên muốn đến Ngân Đô để cáo trạng. Nhưng mà Chu thừa tướng đã làm gì? Thừa tướng hạ lệnh ôn sinh của mình giết chết những dân chúng dám phản kháng, giết một người răn trăm người, những lời này là do chính thừa tướng nói đúng chứ? Vì lo lắng có cá lọt lưới cho nên thừa tướng đích thân hạ lệnh cho thị vệ giữ thành ngăn cản dân chúng ở Tần Châu, Lương Châu vào thành, chính là vì lo lắng Hoàng thượng biết được chuyện này!” Vì xuất phát từ sự phẫn nộ nên tiếng của Gia Cát Linh Ẩn càng nói càng lớn, nói đến chỗ này, nàng rất cục nói không được nữa.

“Khốn kiếp!” Chu Thái phó đột nhiên vọt tới, bóp lấy cổ Gia Cát Linh Ẩn, “Tiện nhân! Ở trước mặt Hoàng thượng cũng dám nói hươu nói vượn! Hiện tại lão phu bóp chết ngươi, vì dân trừ hại!”

Trong lòng Sở Lăng Thiên căng thẳng, thoáng cái đá văng Chu thái phó, đau lòng ôm Gia Cát Linh Ẩn vào trong ngực, trong mắt phát ra lửa.

“Hoàng thượng, lời ả nói đều là lời xằng bậy, ngàn vạn lần không nên tin tưởng ả!” Trong đầu Chu Lâm Quân trống rỗng, theo bản năng giải thích, “Đại tiểu thư, người có chứng cứ gì chứng minh?”

“Chu thái phó, có lẽ thái phó không biết rằng những địa phương mà Chu gia gửi thư tới và hồi âm thư lại đều thông qua Linh Thiên vận chuyển!”

“Cái gì?” Chu Lâm Quân suýt chút nữa không thể đứng nổi, nếu không có Chu Nham đỡ lấy, chỉ sợ ông đã té ngã xuống.

“Chu Thừa tướng, ở chỗ ta có sao chép lại tất cả thư tín mà các người gửi qua lại.” Gia Cát Linh Ẩn lấy từ trong ngực ra một xấp thư đưa cho Sở Kim Triều cùng những người khác, “Hoàng thượng, người chỉ cần phái người đến những địa phương này kiểm chứng thì chắc chắn sẽ nhanh chóng biết được chính xác mọi chuyện. Còn có, Chu tướng quân, dân nữ cũng muốn hỏi tướng quân. Hôm qua tướng quân dẫn người dân của Tần Châu tới nơi nào rồi?”

Chu Nham chợt sững sốt, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, “Đương nhiên là an bài ở một nơi thỏa đáng, bọn họ làm xong mọi việc đã rời khỏi Ngân Đô cả rồi.” May mắn ngày hôm qua đã giết người diệt khẩu, nếu không sẽ thành chứng cứ rồi.

“Rời khỏi Ngân Đô?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Chu tướng quân, hôm qua tướng quân cho bọn họ ăn, chẳng qua chỉ là cháo có hạt đỉnh hồng! Bọn họ không chết, bây giờ đang ở ngoài cửa cung chờ Hoàng thượng triệu kiến!”

“Cái gì? Ngươi!” Chu Nham lùi mấy bước, vẻ mặt hoảng hốt, “Không có khả năng, không có khả năng.”

“Truyền dân chúng vào!” Sắc mặt Sở Kim Triều vô cùng bình tĩnh.

Liên công công chạy nhanh ra cửa cung, đưa những người đang chờ ở ngoài cửa cung tiến vào.

Nhìn thấy hoàng đế, nhóm dân chúng kích động đến lệ rơi đầy mặt, quỳ rạp xuống đất mà khóc. Bọn họ vì bị quan phụ mẫu bức bách nộp thuế má, dọc đường đi đòi lại công đạo lại bị người chặn đường truy đuổi. Ông cháu Chu gia ba người mặt đã không còn một chút máu, không biết nên làm gì bây giờ.

Lúc này, Chu thái phó phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, “Hoàng thượng, việc này đều là do tội thần làm, Lâm Quân cùng Nham nhi cái gì cũng không biết, cầu xin người nể mặt tội thần tuổi đã già mà cho tội thần cáo lão hồi hương. Không nên trách cứ Lâm Quân cùng Nham nhi.”

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào tranh chấp, như là Liên công công đang ngăn cản người nào đó.

Liên công công đi vào, cảm nhận được bầu không khí đầy áp lực, ông suy nghĩ một lát rồi mới mở miệng, “Hoàng thượng, Hàn tướng quân cầu kiến.”

Nghe thấy ba chữ ‘Hàn tướng quân’, sắc mặt Chu Nham chợt thay đổi. Hàn tướng quân là người phản đối kịch liệt việc cắt giảm quân lương, trước kia hắn là thuộc hạ dưới trướng Sở Lăng Thiên, vì để cho hắn

không làm hỏng việc, cho nên Chu Nham cố ý điều hấn đến một địa phương khác, sao giờ hấn lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

“Hoàng thượng, thần lệnh Hàn tướng quân dẫn binh ra tiền tuyến, hấn tự ý lui binh hấn là phải chịu hình phạt nghiêm trọng. Hàn tướng quân, người lui xuống trước đi, có chuyện gì thì báo cáo với bản tướng quân!”

Hàn tướng quân không để ý đến Chu Nham, phịch một tiếng quỳ rạp trên mặt đất, “Hoàng thượng, thần tới gặp Hoàng thượng thay hàng nghìn hàng vạn tướng sĩ, Hoàng thượng sau khi nghe thần nói xong rồi xử phạt thần cũng không muộn.”

“Người nói đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng. Hoàng Thượng, hiện giờ đã cuối thu, các tướng sĩ vẫn phải mặc y phục mỏng, lương thực mỗi ngày của mỗi người không đến hai bữa. Bọn họ đều là nam nhi tuổi trẻ, mặc ít xiêm ý một chút cũng không sao, nhưng không đủ cơm ăn, vậy thì làm sao mà chịu nổi? Chu tướng quân nói cho chúng thần là bởi vì quốc khố cạn kiệt, nay thần cả gan đến tìm Hoàng thượng hỏi thực hư. Nếu thật sự là Hoàng thượng gặp khó khăn, thần và các tướng sĩ nhất định cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này cùng người.”

“Chu tướng quân, quân lương cấp cho quân đội chẳng phải đã sớm phát xuống rồi sao? Vì sao lương thực các tướng sĩ không đủ ngày hai bữa.”

“Hoàng thượng... Hoàng...” Đối với khí thế uy nghiêm của Sở Kim Triều, một câu Chu Nham cũng không thể nói nên lời.

Về mặt của Chu Nham đã nói lên tất cả, sắc mặt Sở Kim Triều bình tĩnh đến đáng sợ, khiến cho những người ở đây một câu cũng không dám nói. Ông dường như đang cố hết sức không chế cảm xúc của mình.

[1] Nguyên văn (tiểu tâm sử đặc vạn niên thuyền): xuất phát từ câu nói “Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đặc vạn niên thuyền” (,) – cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm – của Trang Tử. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kỹ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Hết chương 275

276. Chương 276: Cho Ông Chết Minh Bạch

Thật lâu sau, Sở Kim Triều mới lên tiếng, giọng ông lạnh băng khiến mấy người Chu gia không ngừng run rẩy:

“Chu thái phó, tội chết, ngũ mã phanh thây, lập tức hành hình! Chu Lâm Quân, một trăm đại bản, lột bỏ chức Thừa tướng, giam vào thiên lao, tù chung thân, bất cứ ai cũng không được thăm non, tịch biên tài sản! Chu Nham, một trăm đại bản, lột bỏ phong hiệu trong quân, biếm làm thứ dân, lưu đầy đến biên cương, trọn đời không được quay về Ngăn Đô! Quân đội của Chu Nham, để Sở Lăng Thiên tiếp quản!”

“Hoàng thượng...” Chu thái phó thét lên một tiếng, hai mắt tối sầm, ngất đi.

Ngay sau đó, Sở Lăng Thiên cũng cảm giác được cơ thể người trong tay y mềm nhũn, ngất xỉu trong lòng y, “Linh... Linh Thiên Đại tiểu thư! Mau truyền ngự y!”

Gia Cát Linh Ẩn tĩnh lại, bên ngoài đã là buổi tối, vừa mở mắt, nàng liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Sở Lăng Thiên.

“Thất gia, ta bị sao vậy?” Nàng định ngồi dậy, lại cảm thấy không còn sức, “Thất gia, vừa rồi ta nằm mơ, mơ thấy người Chu gia đã nhận lấy trừng phạt.”

Sở Lăng Thiên vuốt ve mặt nàng, “Linh nhi, không phải mơ đâu. Là sự thật, Chu thái phó đã bị ngũ mã phanh thây rồi, Chu Lâm Quân sau khi bị đánh một trăm hèo thì bị giam vào thiên lao, ngày mai Chu Nham sẽ bị lưu đầy đến biên cương. Linh nhi, nàng mệt mỏi rồi.” Y ôm chặt nàng, thấy đau trong lòng. Nói phải bảo vệ nàng, lại lần nữa để nàng lâm vào hiểm cảnh.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn căn phòng, thật lạ lẫm, “Đây là chỗ nào?”

“Là trong cung, hiện giờ, nàng vẫn là Đại tiểu thư Linh Thiên.”

“Vậy chúng ta về thôi.”

Sở Lăng Thiên gật đầu, căn dặn cung nữ gác cửa báo cho Hoàng thượng, Đại tiểu thư đã tỉnh nên xuất cung trước. Trong bóng đêm, một bóng người lén lút theo sát sau lưng họ, Sở Lăng Thiên dừng bước, Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy y có chút khác thường, khẽ nói: “Đến khách điểm Linh Thiên đi.”

Ngự thư phòng, Chu quý phi khóc suốt suốt quỳ gối trước mặt Sở Kim Triều. Lốp trang điểm trên mặt bị trôi hết, bà đã khóc đến chẳng còn chút sức lực. Khi bà biết biến cố của Chu gia, thì té xỉu tại chỗ, sau khi tỉnh lại liền đến tìm Sở Kim Triều cầu xin.

“Hoàng thượng, thần thiếp van xin người, thả phụ thân và Nham nhi đi. Thần thiếp cầu người mà! Người xem như nể tình thần thiếp hầu hạ người nhiều năm rồi, thả họ đi!”

“Thả họ?” Sở Kim Triều cười lạnh, nhìn ra được, ông đang khống chế cơn giận, “Người không thấy bọn chúng phạm nhiều tội, có chết mười lần cũng không đủ bù đắp lại! Trẫm chỉ lấy mạng của gia gia người, chừa đường sống cho Chu Lâm Quân và Chu Nham, đã là niệm tình lắm rồi!”

“Hoàng thượng, cầu xin Hoàng thượng nể mặt hoàng nhi, sau này họ sẽ không dám làm chuyện như vậy nữa đâu.” Chu quý phi ôm chân Sở Kim Triều, đau khổ cầu xin.

“Chu Tuyết Viện, nếu người còn không thức thời, trẫm sẽ trị tội luôn cả người! Tội của chúng đủ để diệt cửu tộc!”

Chu quý phi ngồi xụi lơ dưới đất, một câu cũng nói không nên lời, chỉ có nức nở. Trong mắt bà tràn ngập phần nộ và tuyệt vọng, Đại tiểu thư Linh Thiên, bản cung nhất định không tha cho người! Bản cung muốn người phải chết không toàn thây!

Bà chậm rãi đứng lên, trong mắt ngập tràn oán hận, Chu gia không còn, chỗ dựa vững chắc của bà cũng không còn. Gia gia, phụ thân, Triều Hoa, Nham nhi, các người hãy yên tâm, bản cung nhất định sẽ báo thù cho các người! Đại tiểu thư Linh Thiên, bản cung và người không đội trời chung!

Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên đi đến cửa cung, nàng đột nhiên xoay người, “Thất gia, chúng ta đi thăm Chu Lâm Quân đi.”

“Phụ hoàng hạ lệnh bất cứ ai cũng không được thăm hỏi.”

“Ta có thứ này!” Gia Cát Linh Ẩn lấy ra lệnh bài Hoàng thượng ban cho nàng, “Lệnh bài này có thể tùy lúc gặp Hoàng thượng, đến thiên lao thăm hỏi chắc cũng có thể chứ.”

“Ừ, đi thôi!”

Có lệnh bài của Sở Kim Triều, hai người thuận lợi vào thiên lao. Chu Lâm Quân bị đánh một trăm hèo, giờ phút này đang thoi thóp, toàn thân không thể động đậy. Nghe được tiếng cửa nhà lao mở ra, cặp mắt trống rỗng của ông lập tức dấy lên ngọn lửa hy vọng, trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý, ông biết, hai nữ nhi thân là hậu phi, nhất định sẽ cứu ông ra khỏi đây. Ông bầu vúi vào song sắt trước mặt, cố gắng đứng lên.

Ánh sáng bên ngoài chui vào, ánh sáng đột ngột khiến Chu Lâm Quân nhanh chóng nhắm mắt lại, một lát sau mới từ từ mở ra, thấy một nam một nữ đứng trong ánh sáng, trái tim của Chu Lâm Quân nhất thời chìm tới đáy cốc.

“Các người, các người đến làm gì?”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn quanh thiên lao, bốn phía là tường đá lộ vẻ lạnh lẽo vô tận, cửa sắt hoen gỉ, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ, là nơi duy nhất có thể nhìn thấy ánh sáng khi mở ra. Trên mặt đất thiên lao trải đầy rơm rạ ẩm ướt.

Nhà lao nhỏ hẹp, việc ăn uống giải quyết vệ sinh của Chu Lâm Quân đều ở bên trong, trong nhà lao tràn ngập mùi hôi thối gay mũi.

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, “Đương nhiên là tới thăm ông rồi. Chu thừa tướng, xem ra sống chẳng được bao lâu nữa. Chiều nay, phụ thân của ông đã bị xử tử rồi.”

“Cút...” Chu Lâm Quân nặn ra một chữ, “Cút, bản thừa tướng không muốn thấy người! Người... Người sẽ gặp báo ứng!”

“Ha ha! Báo ứng! Chu Lâm Quân, lúc ông xuống tay với nhà Gia Cát và cửa hiệu Linh Thiên, có nghĩ tới báo ứng không? Lúc xuống tay với dân chúng tay không tắc sắt, ông có từng nghĩ tới báo ứng không? Biết Chu gia tại sao lại biến thành thế này không? Chính là báo ứng!”

“Chuyện của bản thừa tướng và nhà Gia Cát thì có liên quan gì đến người?” Chu Lâm Quân nghe nàng nhắc tới nhà Gia Cát, vẻ mặt hoài nghi.

“Sau khi ông biết thân phận thật sự của ta, thì sẽ hiểu được rốt cục ta có liên quan gì đến nhà Gia Cát!” Gia Cát Linh Ẩn duy trì nụ cười, “Đêm nay ta đến, chính là muốn nói cho ông biết rốt cục ta là ai! Ông xem cho rõ nhé!” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi kéo mặt nạ xuống, để lộ gương mặt của mình trước mắt Chu Lâm Quân.

“Là người!” Chu Lâm Quân lão đảo, miệng hộc máu, giơ tay cố gắng chỉ vào nàng, “Là người... Ha ha, lại có thể là người! Lão phu luôn bị người lừa!”

“Hiện giờ, ông có thể chết minh bạch rồi!”

“Hừ, nha đầu thối tha! Không ngờ lão phu lại rơi vào tay người! Toàn bộ đều do người giăng bẫy, người đúng là độc ác! Sớm biết vậy, lão phu nên trừ khử người trước, cho người đi chầu diêm vương với Gia Cát Chiêm! Lão phu sai vì đã quá xem thường người!”

“Thừa tướng gia, bây giờ ông còn chưa suy nghĩ cẩn thận sao? Không phải ông sai vì đã xem thường ta, mà là lòng dạ ông quá xấu xa! Ác giả ác báo!”

Chu Lâm Quân nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nha đầu thối, lão phu nhất định sẽ truyền ra ngoài người chính là Đại tiểu thư Linh Thiên, xem Hoàng thượng trừng phạt người thế nào.

“Thừa tướng gia, ta đoán ông nhất định đang nghĩ, nên để cho càng nhiều người biết được thân phận thật sự của ta, nhưng mà, ông đã hết cơ hội rồi. Hoàng thượng hạ lệnh không cho bất cứ ai thăm ông, không ai thăm, ông chỉ có thể sống với bóng tối và tuyệt vọng vô tận, sống nốt nửa đời còn lại. Đừng hy vọng vào hai nữ nhi của ông, hiện giờ hai người đó đang suy nghĩ làm sao để bảo vệ chính mình.”

Chu Lâm Quân phẫn nộ bầu vào cửa ngục, tay vừa nhúc nhích, gong cùm nặng nề vang lên leng keng, “Tiện nhân, người nhất định sẽ bị báo ứng! Lão phu thành ma cũng không tha cho người!”

“Ta sẽ chờ! Hiện giờ ông thua trong tay ta, làm ma vẫn chẳng phải đối thủ của ta, không tin thì ông tới thử xem.” Thành ma, bản tiểu thư có kinh nghiệm hơn ông nhiều.

“Người chờ đó, ta nhất định để mọi người biết được thân phận thật sự của người!”

“Nếu hai nữ nhi của ông còn nhớ đến thăm ông, đến lúc đó, nhất định phải nói với họ nhé. Bằng không, ta sẽ rất thất vọng.”

Gia Cát Linh Ẩn cười, nụ cười của nàng, khiến Chu Lâm Quân cảm thấy vô cùng sợ hãi. Xiềng xích nặng nề cũng không áp chế được sự bất phục cùng phẫn nộ trong nội tâm ông. Chu gia to như vậy, tích lũy mấy đời, lại có thể bại trong tay một nữ tử. Nữ tử? Đúng, Chu gia vẫn còn hai nữ tử, đều là phi tử của Hoàng thượng. Trong mắt Chu Lâm Quân lóe lên ánh sáng khác thường, Chu gia vẫn không biến mất.

“Thất vương phi, Chu gia còn có Chu quý phi và Thần phi, người chờ đợi sự trả thù của chúng đi.”

Gia Cát Linh Ẩn nhếch môi cười, ra vẻ tỉnh ngộ, “Thừa tướng gia, không cần ông nhắc nhở, ta vẫn nhớ rõ hai người đó. Ông nhất định đừng chết sớm quá nhé, bằng không, sẽ không nhìn thấy được kết cục của họ đâu.”

“Người!” Chu Lâm Quân bỗng nhiên nhìn Sở Lăng Thiên, “Thất điện hạ, ả, ả nhất định là yêu nữ, hừ ả đi! Hừ ả! ả nhất định sẽ hại chết Thất vương phủ đó.”

Sở Lăng Thiên mắt sáng như đuốc, lạnh lùng nhìn ông.

“Chu Lâm Quân, còn dám vũ nhục vương phi của bản vương, bản vương không ngại dấn dò với cai ngục, mỗi ngày đều chiếu cố ông thật tận tình đó nhé. Linh nhi, đi thôi.”

“Dạ.” Gia Cát Linh Ẩn xoay người, chuẩn bị rời đi lại quay đầu lại, “Thừa tướng gia, ông hẳn nên quý trọng cơ hội lần này đi, bởi vì sau này, ông sẽ không còn được gặp bất cứ ai đâu.”

Chu Lâm Quân ngẩng đầu, trong lòng hoảng sợ, “Người! Người muốn làm gì?” Không ai gặp ông? Không được! Ông vẫn hy vọng Chu Tuyết Viện và Chu Tuyết Tranh có thể tới cứu ông.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, cùng Sở Lăng Thiên ra khỏi thiên lao. Bên ngoài truyền đến tiếng Sở Lăng Thiên dặn dò cai ngục, không cho bất cứ kẻ nào vào thăm. Chu Lâm Quân biết nhất định là cố ý để ông nghe thấy, nằng chính là muốn để ông tuyệt vọng. Yêu nữ này thật độc ác!

“Á!” Ông giật mớ xiềng xích, ngửa mặt lên trời quát lớn. Ông chết cũng không cam tâm. Ông không biết, lúc này còn chưa phải là lúc tuyệt vọng nhất.

Thần cung, Chu quý phi không ngừng đi qua đi lại trước mặt Chu Tuyết Tranh, tóc bà rối tung, không còn bộ dạng của quý phi nữa. Bà không tin Hoàng thượng sẽ thực sự đối với Chu gia như thế, Chu gia tồn tại nhiều đời, bà không thể tin cứ như vậy mà bị hủy trong một lúc. Bà chưa bao giờ nghĩ tới, chuyện ác Chu gia tích tụ mấy đời đã đề sập Chu gia. Bởi vì có Chu gia hậu thuẫn, bà ở hậu cung chẳng sợ hãi, ngay cả Hoàng hậu cũng xem thường, lại sinh hoàng tử, đúng thời điểm đường quan rộng mở, lại đột nhiên gặp phải đả kích như thế. Đại tiểu thư Linh Thiên, hết thấy đều bởi vì người!

Giờ phút này, bà gấp đến độ như kiến bò chảo nóng, ngay cả tiểu hoàng tử khóc lóc cũng không để tâm đến. Thấy Chu Tuyết Tranh bình thường, làm như chẳng có việc gì, bà nổi giận, “Muội mau nghĩ cách đi, còn ngồi đó làm gì? Muội đi cầu xin Hoàng thượng thả phụ thân đi. Chu gia không còn, chúng ta ở trước mặt ả tiện nhân Hoàng hậu kia còn có thể ngẩng đầu sao?”

Chu Tuyết Tranh chậm rãi giương mắt nhìn bà, “Không phải tỷ đã đến cầu xin Hoàng thượng rồi à? Kết quả thế nào? Hiện giờ tỷ mới biết tầm quan trọng của Chu gia? Nếu tỷ quản lý tốt Triều Hoa, nó sẽ đi trên chóc Đại tiểu thư Linh Thiên? Nếu lúc nào tỷ cũng ghi nhớ câu cây to đón gió, thì nên khuyên nhủ cha và Nham nhi thận trọng từ lời nói đến việc làm. Mà tỷ lại làm cái gì? Dung túng họ, hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của Hoàng hậu, Chu gia biến thành như vậy, trách nhiệm của tỷ là lớn nhất!”

Hết chương 276

277. Chương 277: Ngư Ông Đắc Lợi

Chu quý phi nhìn Chu Tuyết Tranh như nhìn người xa lạ, thân thể vì tức giận mà kịch liệt run rẩy. Bà mấp máy môi, một lúc lâu vẫn không nói được một lời. Thật lâu sau bà mới thốt ra được một câu, “Muội trách ta? Ta có trách nhiệm gì? Mọi chuyện ta làm đều là vì tốt cho Chu gia! Còn muội đã làm gì cho Chu gia?”

“Nói những điều này có ích gì? Hoàng thượng sẽ không thả phụ thân ra, đã thông báo đi khắp nước, sẽ không còn đường cứu vãn. Chu gia quả thật không còn nữa, tỷ nên chấp nhận sự thật này đi.”

“Chu gia quả thật không còn?” Chu quý phi lão đảo từng bước, túng quần bắt lấy cái ghế ở bên cạnh, xui lơ ở trên ghế. Ánh mắt bà trống rỗng, tuyệt vọng, Chu gia không còn, Chu gia không còn...

Bỗng nhiên, bà đứng mạnh lên bắt lấy tay Chu Tuyết Tranh, “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Không có Chu gia, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Cung nữ nhìn thấy Chu quý phi giống như điên rồi, nhanh chóng ôm tiểu hoàng tử đến trước mặt bà, “Nương nương, người còn có tiểu hoàng tử. Nương nương, người làm sao vậy? Nương nương, người đừng dọa nô tỳ.”

Nhìn thấy tiểu hoàng tử, tuyệt vọng trong mắt bà nhất thời biến mất không thấy, gắt gao ôm tiểu hoàng tử vào trong lòng. Bà quá mức vui sướng, cánh tay ghì mạnh đến nỗi khiến tiểu hoàng tử khóc toáng lên. Bà chỉ biết đây là lợi thế duy nhất của bà, “Ta còn có tiểu hoàng tử, ta còn có tiểu hoàng tử, ha ha!”

Chu Tuyết Tranh ra hiệu bảo cung nữ ôm tiểu hoàng tử đi. Chu quý phi ôm chặt như thể chỉ sợ hy vọng duy nhất cũng sẽ bị đoạt đi. Chu Tuyết Tranh thấy thế đi tới, dùng sức giành lấy đứa nhỏ, đưa cho cung nữ.

“Trả cho ta! Trả cho ta!” Chu quý phi điên cuồng hét lên, gần như điên cuồng chạy tới, muốn cướp lại đứa nhỏ.

“Đủ rồi!” Chu Tuyết Tranh giơ tay phải lên, hung hăng cho Chu quý phi một cái tát, “Tỷ tỉnh táo lại cho ta, bây giờ không phải là lúc giả điên!”

Chu quý phi ngây ngẩn cả người, bà vuốt chỗ sưng đỏ trên mặt, ánh mắt chậm rãi khôi phục lại như bình thường, chậm rãi tỉnh táo lại.

“Không được nổi điên nữa. Ngồi xuống!” Chu Tuyết Tranh quát.

Chu quý phi thực sự thanh tỉnh lại, “Muội nói đúng, ta không thể để mình bị rối loạn. Muội nói xem, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Chu gia không còn nữa, chúng ta có thể có nguy hiểm gì hay không?”

“Đến bây giờ tỷ còn nghĩ đến Chu gia!” Trong giọng nói của Chu Tuyết Tranh tràn đầy khinh thường, “Còn hơn cả gia, quan trọng đó là trí tuệ của chính mình. Tỷ nhìn Gia Cát Linh Ẩn xem, chỉ là một thứ nữ cũng có thể phát lên sóng vui vẻ như vậy, còn tỷ thì sao? Đại tiểu thư của Thừa tướng, thân phận tôn quý, vậy mà rơi vào hoàn cảnh này thì lại không bằng được ả!”

“Muội cũng kém ả mà!” Chu quý phi cười khẩy nói, “Không phải muội còn bị ả ta đoạt lấy nam nhân sao, một mình ăn năn hối hận, muội lợi hại như vậy, vì sao mỗi lần đều bại dưới tay ả ta chứ? Đừng ý mình được Hoàng thượng sủng ái mà ở đây giáo huấn bản cung.”

“Muội không bằng ả, nhưng muội tự mình biết mình, biết người nào có thể dây vào, người nào không nên đụng vào. Sao tỷ không nghĩ tới vì sao muội lại nhắc tới ả?”

“Gia Cát Linh Ẩn?” Chu quý phi trầm mồi không thể giải thích, “Chuyện này cùng với ả có quan hệ gì?”

Chu Tuyết Tranh cười lạnh. Tỷ tỷ này của nàng, Chu gia không còn nữa, chỉ dựa vào chỉ số thông minh của tỷ ấy thì không biết còn có thể ở trong cung được bao lâu, “Đại tiểu thư Linh Thiên có quan hệ thân thiết với Sở Lăng Thiên, họ nhiều lần ở trước mặt mọi người biểu hiện thân mật, nếu để Gia Cát Linh Ẩn biết thì sẽ như thế nào? Đại tiểu thư Linh Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn, muội thật muốn nhìn xem hai người họ đấu nhau sẽ có bộ dáng gì. Mặc kệ như thế nào, hai người bọn họ dù ai thắng ai thua thì chúng ta cũng đều có lợi.”

“Đúng!” Ánh mắt Chu quý phi sáng lên, điên cuồng cười rộ lên, “Sao bản cung lại không nghĩ tới nhỉ? Để cho Gia Cát Linh Ẩn đối phó với ả, tốt nhất để cho cả hai người bọn họ đều thiệt hại, chúng ta lúc đó chỉ cần làm ngư ông đắc lợi. Biện pháp này quả thật rất hay! Nhưng mà phải làm như thế nào?”

“Ta đã phái người canh giữ ở cửa cung, chỉ cần Đại tiểu thư Linh Thiên xuất cung thì sẽ đi theo xem ả ở chỗ nào. Ngày mai sẽ lấy danh nghĩa của ả gửi cho Sở Lăng Thiên một phong thư, lại đúng lúc báo tin cho Gia Cát Linh Ẩn. Tỷ đoán xem, Gia Cát Linh Ẩn thấy hai người kia tăng tị với nhau thì sẽ phản ứng như thế nào? Sẽ đối phó với bọn họ như thế nào?”

“Hay! Thật hay quá!” Vẻ mặt Chu quý phi tràn đầy tươi cười, “Gia Cát Linh Ẩn nhất định sẽ giống như một con gà xù lông, cùng với tiện nhân kia đấu đến người chết ta sống!”

Đối với biện pháp đối phó với Đại tiểu thư Linh Thiên, Chu Tuyết Tranh cũng không yên tâm dựa vào người chị được việc thì ít mà bại sự có thừa của mình, nàng nhìn bà, rất nghiêm túc nói: “Không có lời của ta thì không được làm bất cứ chuyện gì, tỷ chỉ cần chăm sóc tốt tiểu hoàng tử là được.”

“Ta biết, muội yên tâm, lần này đều nghe theo muội, chỉ cần có thể để tiện nhân kia nhận báo ứng thì bảo ta làm gì ta cũng làm.”

Chu Tuyết Tranh lo lắng gật đầu, nàng vốn không muốn tiếp tay làm việc xấu, Chu gia đối với nàng cũng không phải là vô cùng quan trọng như Chu quý phi. Nàng chỉ thầm muốn, mượn lần này để khiến Gia Cát Linh Ẩn bị thương nặng.

Thất vương phủ, bữa tối hôm nay Gia Cát Linh Ẩn ăn rất nhiều, nàng cảm thấy đã lâu mình chưa có thỏa mãn như vậy nên lại bắt Sở Lăng Thiên mang rượu ra, vụng về uống, lời kéo Sở Lăng Thiên cần nhẫn đến mấy canh giờ. Nàng cũng không nhắc đến chuyện Chu gia, nàng một mực nói về chuyện trời đất, nói đến lúc cảm thấy vui vẻ còn cất lên tiếng hát.

“Ta muốn bay thật cao...” Nàng đẩy ghế ra, giang hai cánh tay ra, thân thể loạn choạng.

Sở Lăng Thiên sợ nàng té ngã ngay lập tức đỡ lấy thất lưng của nàng, bất đắc dĩ nói, “Nương tử, cẩn thận một chút.”

Nàng nâng mặt Sở Lăng Thiên lên, cười hì hì, sau đó tiếp tục hát, “Bay thật cao... Sở Lăng Thiên, ta yêu chàng!”

“Cái gì?” Trái tim Sở Lăng Thiên run lên, “Nhắc lại lần nữa. Hửm? Nương tử, nói lại lần nữa!”

Trong lòng y tràn đầy chờ đợi, Gia Cát Linh Ẩn cười cười với y, giây tiếp theo, thân thể thẳng tắp ngã vào trên người y mà ngủ say sưa.

Sở Lăng Thiên lắc đầu, vòng tay bế lấy nàng đi về phía phòng ngủ. Tuy rằng nàng đột nhiên nói câu cuối cùng kia, nhưng y lại nghe rất rõ ràng, giờ phút này, trong lòng y thỏa mãn không gì có thể tả nổi. Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, lại tự mình đi chuẩn bị nước ấm để lau mặt cho nàng. Hầu hạ cho nàng xong, y mới có thời gian mà chăm sóc cho chính mình.

Vừa leo lên giường, nàng liền theo thói quen nghiêng người, một chân gác trên đùi y, hai tay ôm lấy thất lưng y, đầu cọ cọ vào ngực y, tìm một vị trí thoải mái, sau đó liền dán sát vào rồi nằm im lặng. Khỏe miệng y nhếch lên ý cười, nữ tử này, mỗi một mặt đều khiến cho y yêu thích đến không thể rời.

Thức dậy là lúc mặt trời đã lên cao, người bên cạnh không biết đã đi từ khi nào. Gia Cát Linh Ẩn day day huyết thái dương, say rượu khiến cho đầu của nàng đau không thôi. Nghe thấy tiếng động trong phòng, Nguyệt Lan lập tức tiến vào, hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Ẩn hết hai bát cháo loãng dạ dày cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhin không được ợ ra một tiếng thoải mái, Nguyệt Lan thấy thế nhin không được cười trộm.

“Được lắm, Nguyệt Lan, ngươi cũng dám cười ta!”

“Tiểu thư, người có muốn nữa không? Nô tỳ lấy thêm cho người một chén nữa.”

“Được rồi, ăn nữa sẽ bị các người cười chết.”

“Tiểu thư ăn uống được nô tỳ vui vẻ còn không kịp nữa là.”

Gia Cát Linh Ẩn vặn thất lưng một cái, Chu gia sụp đổ, thân phận Đại tiểu thư Linh Thiên này có thể từ từ biến mất được rồi. Nhưng mà chuyện này vẫn nên giao cho tỷ muội Chu gia thì hơn, họ sẽ giúp nàng việc này.

“Vương phi nương nương, ở đây có một phong thư gửi cho người.” Ứng tổng quản cầm một phong thư đưa cho Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy thư, có chút nghi hoặc, “Ai đưa tới?”

“Không biết. Người đưa đến chỉ nói giao cho Thất vương phi rồi đi.”

“Ta biết rồi.” Gia Cát Linh Ẩn mở ra, có mùi huân hương đặc biệt đã bán đứng người viết thư, loại huân hương này là mùi hương dành riêng cho Chu quý phi. Nàng nhìn kỹ nội dung bên trong, sắc mặt nhất thời trở nên khó coi đến cực điểm. Thì ra nội dung trong bức thư này là báo cho nàng đi bắt kẻ thông dâm.

“Sở Lăng Thiên, chàng giỏi thật, chờ đó cho ta!” Nói xong liền hấp tấp ra khỏi Thất vương phủ.

Thần cung, Chu quý phi nôn nóng bất an ở trong điện, thấy cung nữ truyền tin trở về liền vội vàng hỏi, “Thế nào? Gia Cát Linh Ẩn đọc thư xong có phản ứng gì?”

Nhớ tới vẻ mặt của Gia Cát Linh Ẩn, cung nữ nhện không được cười rộ lên, “Nương nương, người không thấy được, lúc Thất vương phi nhìn thấy lá thư này thì suýt nữa đốt luôn cả Thất vương phủ, càng không ngừng nguyện rửa Thất điện hạ, tựa như cọp cái vậy. Nương nương yên tâm, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Đại tiểu thư Linh Thiên.”

“Người chắc chắn là Sở Lăng Thiên tới khách điểm Linh Thiên? Đại tiểu thư Linh Thiên sẽ ở bên trong gian phòng mà người truyền tin đã nói?”

“Nương nương, ngày hôm qua sau khi nàng ta ra khỏi cung, Thần phi nương nương liền phái người đi theo, chắc chắn nàng ta ở đó.”

“Sở Lăng Thiên đâu?”

“Nhận được thư, Thất điện hạ liền lặng lẽ đến đó.”

“Hay lắm, bản cung đã không thể chờ được nữa. Tiệp nhân, người cứ chờ đi! Bản cung sẽ nhìn xem bộ dạng các người đánh nhau đến người sống ta chết.”

Buổi chiều hôm đó, mọi người ở Ngân Đô nghe được một tin tức kinh hoàng. Đại tiểu thư Linh Thiên đánh cược hết tất cả tài sản của cửa hiệu Linh Thiên với Thất vương phi, kết quả Đại tiểu thư Linh Thiên bại trận, Thất vương phi tiếp nhận cửa hiệu Linh Thiên, Đại tiểu thư Linh Thiên tuyên bố sẽ rời khỏi Ngân Đô, vĩnh viễn cũng không trở về nữa. Không ai biết giữa hai nữ nhân đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết kết quả cuối cùng là Thất vương phi thắng.

Tin tức truyền tới Thần cung, Chu quý phi cùng Chu Tuyết tranh đều khiếp sợ thật lâu mới khôi phục lại được tinh thần. Thất vương phi tiếp nhận cửa hiệu Linh Thiên, như vậy đối với Thất vương phủ mà nói, có ý nghĩa như thế nào? Đối với Thái tử, Lục vương phủ lại có ý nghĩa gì?

“Vĩnh viễn không trở về Ngân Đô? Không được, không thể để tiệp nhân kia lợi như vậy được!” Chu quý phi vẫn hận Đại tiểu thư Linh Thiên, “Muội phái người đi thăm do ả, ả tới nơi nào bản cung cũng sẽ lôi ả về! Tranh nhi, muội làm sao vậy?”

Chu Tuyết Tranh lấy lại tinh thần, “Không có gì.” Gia Cát Linh Ẩn vậy mà có thể chiếm được cửa hiệu Linh Thiên? Khi đó Đại tiểu thư Linh Thiên cùng nàng ta đã xảy ra chuyện gì? Đại tiểu thư Linh Thiên nói vứt bỏ tất cả là vứt bỏ? Vĩnh viễn không trở lại Ngân Đô? “Ta sẽ phái người đi thăm dò.”

“Hừ! Cửa hiệu Linh Thiên không còn, đợi bản cung bắt được ả, Hoàng thượng cũng sẽ không bao che cho ả nữa. Bản cung nhất định tra tấn ả thật tàn nhẫn cho đến chết.” Chu quý phi nhếch môi, giống như là Đại tiểu thư Linh Thiên đã bị bà chà đạp.

Lúc này, công công quản sự tiến vào thông báo, “Nương nương, Thất vương phi cầu kiến.”

Hai người ngẩn ra, nàng ta tới làm gì?

Chu quý phi đi đến thượng vị, “Để nàng ta vào đi! Nàng ta không phải là nên ở Thất vương phủ náo loạn với Sở Lăng Thiên sao? Sao đột nhiên lại tới nơi này?”

Gia Cát Linh Ẩn đi vào, cúi người hành lễ, “Thỉnh an Quý phi nương nương, thỉnh an Thần phi nương nương.”

Chu quý phi giương mắt lên, “Đứng lên đi. Thất vương phi tìm bản cung có chuyện gì? Nghe nói Thất vương phi chiếm được Linh Thiên, chúc mừng, chúc mừng.”

“Nương nương quá khen. Tin tức này đúng là rất nhanh. Ta đến chính là để cảm tạ nương nương. Nếu không phải nhờ nương nương báo tin, ta sẽ không thể nào đi tìm Đại tiểu thư, cũng sẽ không nhận được những thứ tốt đẹp như hôm nay.”

Hết chương 277 ‘”

278. Chương 278: Dưới Giường Khác Thường

Chu quý phi mỉm cười, có chút kinh ngạc, “Thất vương phi đang nói gì, bản cung không hiểu.”

“Nương nương không cần giấu giếm. Nương nương thích làm chuyện tốt không để lại tên, nhưng ta là người có ân sẽ báo, đặc biệt đến đây đa tạ nương nương.”

Đa tạ? Chu quý phi cười lạnh, hai tay trống không, vậy là đến cảm ơn sao? Trông có vẻ giống đến hỏi tội hơn nhỉ?

“Thất vương phi khách sáo, bản cung chỉ cảm thấy, có một số chuyện vẫn nên cho người biết mới tốt.”

“Thật sự cảm ơn quý phi nương nương rất nhiều.”

“Nương nương, tiểu hoàng tử đang khóc.” Nhũ mẫu hoang mang bế tiểu hoàng tử đến.

“Khóc thì người dỗ đi! Không thấy bản cung có khách sao? Dỗ không được bản cung sẽ bắt người hỏi tội!”

“Dạ, nương nương.” Nhũ mẫu sợ hãi liên tục gạt đầu, lập tức cầm cái trống bỏi ở một bên chơi với tiểu hoàng tử.

Tiểu hoàng tử không thèm để ý, tiếp tục khóc lớn. Đột nhiên, nó nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, lại đưa hai tay về phía nàng, cơ thể cũng chồm đến gần nàng. Nhũ mẫu nhìn Chu quý phi, Chu quý phi gạt đầu, bà mới dám bế tiểu hoàng tử đi về phía của Gia Cát Linh Ẩn.

Tiểu hoàng tử mập mạp trắng trẻo e dè bò đến trong lòng Gia Cát Linh Ẩn, nín lấy y phục nàng, không khóc không làm loạn nữa. Hai mắt đảo quanh, nó nhìn nàng cười hì hì.

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, đứa bé mềm mại trong lòng tạo thành chút rung động. Nàng ngẩng lên, “Quý phi nương nương, tiểu hoàng tử thật đáng yêu, nếu nương nương vẫn muốn hoàng tử ở bên cạnh mình, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, tự mình suy nghĩ kỹ đi.”

“Người! Người nói gì?” Chu quý phi bực bội chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, chú ý thân phận của người, người có tư cách gì dùng giọng điệu như thế để nói chuyện với bản cung!”

“Oa oa!” Tiếng của Chu quý phi lại làm cho tiểu hoàng tử khóc lên, càng chui rúc vào trong lòng Gia Cát Linh Ẩn hơn. Chu quý phi nhất thời tức giận không chỗ trút, tiểu tử thôi!

“Ta nói đến nước này, quý phi nương nương có nghe hay không thì do bởi nương nương thôi.”

“Bản cung không cần người tới dạy bảo ta phải làm gì! Thất vương phi, người cảm ơn cũng đã cảm ơn, nên đi rồi chứ?”

“Vâng, nương nương, ta xin cáo lui.” Nàng đứng lên, tiểu hoàng tử lại nắm lấy nàng, nhũ mẫu vừa định bước đến bế nó, nó liền khóc âm lên.

Khóc một hồi, tiểu hoàng tử lại ngủ thiếp đi.

“Phòng của tiểu hoàng tử ở đâu? Ta bế đệ ấy vào.” Chu quý phi khiến người ta chán ghét, nhưng tiểu hoàng tử lại rất đáng yêu. Gia Cát Linh Ẩn cười cười, đi theo nhũ mẫu bế tiểu hoàng tử vào phòng.

Trống bỏi trong tay tiểu hoàng tử rơi xuống đất, lăn xuống dưới giường. Nhũ mẫu lập tức đi nhặt lại. Gia Cát Linh Ẩn đặt tiểu hoàng tử xuống, đắp lại chăn cho nó, sau khi làm xong hết thấy, nhũ mẫu vẫn còn chu mỏ chui dưới giường.

“Để ta làm cho!” Gia Cát Linh Ẩn thấy bà mập mạp rất là cố gắng, thôi thì để nàng làm.

Nhũ mẫu đứng lên, thở hổn hển, “Thất vương phi, thôi, để nó tự thử lại.”

“Để ta.” Gia Cát Linh Ẩn chui xuống, với một chút đã tới cái trống bỏi.

Trống bỏi đập vào mặt sàn phát ra tiếng lanh lảnh. Nàng ngạc nhiên, lại gõ thêm vài tiếng, tiếng vang cũng giống hết vừa rồi. Nàng đứng lên, đưa trống bỏi cho nhũ mẫu.

Nhủ mẫu nói cảm ơn.

Gia Cát Linh Ẩn vừa nói dừng khách sáo, vừa phủ bụi bặm trên người.

Nàng đi trở về, Chu quý phi và Chu Tuyết Tranh vẫn còn ngồi đó, nàng lại cáo từ hai người họ. Hai người thân nhiên gật đầu xem như đã đáp lời nàng.

Gia Cát Linh Ẩn đi rồi, hai người im lặng thật lâu.

“Buồn cười!” Chu quý phi không nén được lửa giận trong lòng, “Dựa vào cái gì chuyện tốt đều để ả chiếm hết! Đúng là nực cười, không chinh được tiện nhân kia, ngược lại để ả nhặt của hồi.”

Chu Tuyết Tranh nhấp ngụm trà, không nói gì.

“Muội nói gì đi chứ!” Chu quý phi bắt mắt nhìn nàng một cái, “Bản cung nhất định phải làm ả nhỏ ra thứ đã ăn. Tranh nhi, muội nghĩ lại xem, nếu chúng ta có Linh Thiên trong tay, vậy thì có hậu thuẫn rồi. Đúng, nhất định phải nghĩ cách đoạt Linh Thiên về tay!”

Chu Tuyết Tranh liếc Chu quý phi, “Chưa từng thấy người nào ngốc như tỷ! Mới vừa rồi ả đụng vào tiểu hoàng tử, đây chẳng phải là cơ hội tốt lắm hay sao? Nếu tiểu hoàng tử có gì không khỏe...”

“Chu Tuyết Tranh, đó là con ta, bất kể thế nào cũng có thể đảm bảo cho ta một chút, ta không dễ dàng mang nó ra làm quân cờ đâu, muội đừng có rập tâm gì với nó.”

“Ta chỉ nói vậy thôi, tỷ muốn làm thế nào thì tùy.”

Qua hai canh giờ, người Chu Tuyết Tranh phái đi tìm Đại tiểu thư Linh Thiên đã trở lại, nhưng mang về cho hai người một tin tức khó tin, Đại tiểu thư Linh Thiên không thấy bóng dáng, giống như đã bốc hơi khỏi nhân gian. Từ sau khi tuyên bố để Thất vương phi tiếp nhận cửa hiệu Linh Thiên, nàng liền mất dạng, không có tung tích gì.

“Không thấy? Một người sống sờ sờ, sao lại đột nhiên không thấy? Đi tìm cho bản cung, nhất định phải tìm được! Tìm không thấy, bản cung sẽ hỏi tội các người.”

Chu quý phi lại nôn nóng bất an, không thấy? Yêu nữ, mặc kệ người trốn chỗ nào, bản cung cũng tìm ra người.

Chu Tuyết Tranh cũng cảm thấy chuyện này quá kỳ lạ, bên trong dường như có gì đó không thích hợp, nàng suy đi nghĩ lại, vẫn không tài nào rõ ràng được, nhưng chỉ lờ mờ cảm thấy, sự tình không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Ra khỏi hoàng cung, Gia Cát Linh Ẩn thở phào một hơi, rốt cục không cần đeo mặt nạ nữa rồi, bản thân cũng có thể quang minh chính đại tiếp nhận việc kinh doanh Linh Thiên. Nàng nghênh ngang đến các cửa hiệu Linh Thiên tuần tra một vòng, tất cả đều là cảnh không ngừng phát triển.

Tuần tra xong cửa hiệu, nàng cảm thấy nhàm chán, lại đi mua sắm vài thứ mang đến phủ mới họ Gia Cát, Như Phong đã đến cầm quân nhậm chức, không có ý, sau khi để đồ đạc xuống liền quay về Thất vương phủ.

Nàng cẩn thận nhớ lại sự khác thường bên dưới chiếc giường của tiểu hoàng tử, trông bối đập xuống sàn nghe được tiếng thùng thùng, giống như bên dưới rỗng, vì để xác định suy nghĩ của mình, lúc nàng phủ bụi có cố tình giậm chân, tiếng ở chỗ đó so với dưới giường rõ ràng khác nhau. Điểm này có gì đó kỳ hoặc, hay là nàng suy nghĩ quá nhiều.

Chu gia không còn nữa, không biết Chu quý phi và Chu Tuyết Tranh sẽ đáp trả thế nào. Nàng có thể đoán được, với tài trí thông minh của Chu Tuyết Tranh, có lẽ sẽ nhanh chóng điều tra ra quan hệ giữa nàng và Đại tiểu thư Linh Thiên.

Sắp đến mùa đông, ngày càng ngắn hơn, hơn nữa sắp mưa, trời càng âm u khiến người ta không thoải mái, thời tiết thế này, làm cho tâm trạng của mọi người cũng xuống dốc theo. Nàng không gọi Nguyệt Lan và Tiểu Diệp mà đi đến một nơi.

Bên trong giáo trường sĩ khí ngút trời, các tướng sĩ vung đao múa kiếm rất uy vũ. Kết thúc một ngày thao luyện, Sở Lăng Thiên lại dặn dò các phó tướng chuẩn bị áo ấm ọ người, sau khi bàn giao xong, liền gấp gáp ra khỏi giáo trường, muốn mau chóng hồi phủ gặp tiểu nương tử.

“Thất gia.” Y vừa ra khỏi giáo trường, chợt nghe tiếng gọi.

Tiếng nói quen thuộc khiến y vui mừng, nhìn thấy nữ tử đứng giữa trời chiều, mỗi một cả một ngày nhất thời tan biến, y tiến lên cầm tay nàng, “Sao lại đến đây? Ngộ nhờ bị cảm nhiễm phong hàn thì sao?” Y bao bọc lấy bàn tay nàng, hà hơi.

“Vì nhớ chàng.”

Trong lòng Sở Lăng Thiên ấm áp, lập tức ôm lấy nàng, cúi người hôn lên cánh môi nàng. Hơi thở của y khiến sự bất an trong lòng nàng nhất thời lắng xuống, thiên địa vạn vật, chỉ có mình y khiến nàng an tâm.

Thật lâu sau, y mới buông nàng ra, một lần nữa dắt tay nàng, cùng nhau hồi phủ.

Sáng sớm hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn dẫn theo Tiểu Điệp tiến cung thỉnh an Hoàng hậu, mọi người đến đông đủ, chỉ có mình Chu quý phi là chưa tới. Hoàng hậu có chút bất mãn, nhưng không nói gì. Thấy Trần Cẩm Phàm, Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh nàng ngồi xuống.

“Thất tẩu, chúc mừng tẩu, nắm được Linh Thiên rồi thì sau này Thất ca sẽ không lo lắng nữa. Thất ca có thể cưới được nữ tử có bản lĩnh như tẩu, đúng là may mắn của huynh ấy, nếu ta là nam nhi, nhất định sẽ đoạt tẩu từ chỗ của huynh ấy.” Trần Cẩm Phàm cười nói.

“Đúng vậy, Thất vương phi, Thiên nhi đúng là tốt số.” Trong lời nói của Hoàng hậu có chút châm chích, “Con vẫn nên giao chuyện làm ăn của Linh Thiên cho Thiên nhi đi, một nữ tử như con thì làm được gì? Đừng để Linh Thiên đang khấm khá, tới tay con rồi biến thành một đồng bần nhão.”

Gia Cát Linh Ẩn nhếch đôi mày thanh tú, cười cười, “Nương nương yên tâm, Thất vương phủ không cần chút bạc đó đâu, Thất gia nói, để con giải khuây, không có cũng không sao.”

Hoàng hậu tự chúc rắc tối, “Đại tiểu thư Linh Thiên và Thiên nhi rốt cục có quan hệ gì, lại có thể chấp tay dâng cả Linh Thiên như thế? Đây là dùng tôn nghiêm của Thất vương phủ đối lấy, cũng không thể cứ như vậy mà bại trong tay con!”

“Vậy thì đó cũng là chuyện của Thất vương phủ.”

Hoàng hậu liếc nàng, trong lòng hờn lạnh, nha đầu thối, càng ngày càng không xem bản cung ra gì.

Lúc này, Chu quý phi mới ẵm tiểu hoàng tử vội vàng đi vào, theo sau là nhũ mẫu mập mạp.

“Tỷ tỷ xin thứ lỗi, mới vừa rồi tiểu hoàng tử thức dậy thì làm ồn, muội vất vả lắm mới dỗ dành được nó, liền lập tức chạy đến đây, xin tỷ tỷ tha thứ.”

“Đứng lên đi.” Sắc mặt Hoàng hậu lạnh lùng. “Tiểu hoàng tử khỏe không?”

“Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, hết thấy đều ổn.” Chu quý phi vừa dứt lời, tiểu hoàng tử liền oa oa khóc lớn.

Hoàng hậu nhíu mày, vươn tay ra, “Sao vậy? Mau đưa bản cung xem thử.”

Chu quý phi ra hiệu cho nhũ mẫu bế tiểu hoàng tử đưa cho Hoàng hậu, Hoàng hậu nhận lấy tiểu hoàng tử, lơ đãng dỗ dành. Nhưng cho dù bà dỗ thế nào, tiểu hoàng tử vẫn không ngừng gào khóc, vùng vẫy trong lòng bà.

“Đang bình thường, đây là làm sao?” Hoàng hậu vạch áo tiểu hoàng tử ra, nhìn thấy da dẻ của tiểu hoàng tử, sắc mặt nhất thời sa sầm, “Sao lại thế này? Chu quý phi, muội chăm sóc tiểu hoàng tử thế nào vậy?”

Bị Hoàng hậu trách móc, Chu quý phi mờ mịt, bà bước qua, “Sao vậy?”

“Tự muội nhìn đi!” Hoàng hậu nổi giận, lật áo tiểu hoàng tử lên cho bà xem, “Bảo muội chăm sóc con thôi mà cũng chăm sóc không xong! Bản cung nhất định bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng!”

“Chuyện này... chuyện này là sao?” Nhìn thấy nhiều nốt đỏ trên người tiểu hoàng tử, Chu quý phi cũng giật mình, “Nhũ mẫu, chuyện gì vậy?”

Chu quý phi không nói nhiều lời, bước qua giáng cho nhũ mẫu một cái tát, “Người giải thích với bản cung, rốt cục sao lại vậy?”

“Nương nương...” Ánh mắt nhũ mẫu mập mờ một chút, vô thức giấu tay ra sau lưng, “Nô tỳ cũng không biết, hôm qua tiểu hoàng tử vẫn còn bình thường, nhưng mà, từ sau khi được Thất vương phi bế, tiểu hoàng tử lại khóc không ngừng.”

“Người, người đã làm gì con ta?” Chu quý phi chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, lớn tiếng hỏi.

“Bẩm nương nương, ta chẳng làm gì cả.” Gia Cát Linh Ẩn không nhanh không chậm đáp.

“Vậy sao tiểu hoàng tử lại biến thành như vậy?”

279. Chương 279: Không Tin Nàng Ta Không Nhận Tội

Nương nương...” Mộc Tê không nhìn được, bên vực Gia Cát Linh Ẩn, “Chuyện còn chưa điều tra rõ thì không nên trách tội Thất tẩu, làm như vậy có chút không thích đáng.”

“Hừ!” Chu quý phi nhìn Mộc Tê, cười khẩy nói, “Một con tiện tì thôi mà, thật vất vả mới leo lên được giường của lão Cửu, lại dám ở trước mặt bản cung điều võ dương oai.”

“Quý phi nương nương, ta trước kia là nô tỳ, nhưng hiện tại là Công chúa nước Ngạc Nguyệt, không biết sau lưng nương nương là cái gì? A? đúng rồi, là Chu gia đã đổ rồi.”

“Được lắm, đủ rồi, không cần phải ầm ĩ nữa.” Hoàng hậu quát lớn, “Một người là Quý phi, một người là Cửu vương phi, còn ra thể thống gì? Tiêu Ôn, mau truyền thái y.”

“Vâng, nương nương.” Tiêu Ôn không dám chậm trễ, chạy nhanh đi gọi thái y.

Rất nhanh thái y đã tới, hần lập tức kiểm tra thân thể cho tiểu hoàng tử, nhìn thấy bệnh trạng của tiểu hoàng tử, trong lòng lập tức có kết luận.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương, tiểu hoàng tử là bị dị ứng. Không biết là tiểu hoàng tử từng ăn hay tiếp xúc qua cái gì?”

“Nhũ mẫu!” Chu quý phi nhìn nhũ mẫu, chất vấn, “Người cho tiểu hoàng tử ăn qua thứ gì?”

“Nương nương, tiểu hoàng tử vẫn uống sữa của nô tỳ, vẫn bình thường, ngày hôm qua sau khi Thất vương phi bế người xong mới trở nên như vậy.”

Ánh mắt Chu quý phi ngưng lại, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, khó trách hôm qua người chủ động bế hoàng nhi, bản cung cũng biết người sẽ không có lòng tốt như vậy. Nhưng mà người thật ngu xuẩn, lại dám ra tay lộ liễu như vậy. Hoàng hậu nương nương, xin người hãy làm chủ cho thần thiếp cùng hoàng nhi!”

Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn mang theo sự tìm tòi nhìn Chu quý phi, không nghĩ tới mình hôm qua tiếp xúc với tiểu hoàng tử một chút, cơ hội nhỏ như vậy mà bọn họ cũng không buông tha. Vậy lại phải đóng kịch nữa rồi? Nàng không lên tiếng, trước cứ lấy tĩnh xem chuyện biến chuyển thế nào, nhìn xem bà ta rốt cuộc muốn làm cái gì. Chuyện vừa tới, nàng thật có chút trở tay không kịp.

Chu quý phi kêu gào thật to, Hoàng hậu không nhanh không chậm nói: “Muội muội đừng vội, đợi bản cung hỏi rõ ràng rồi nói sau. Thất vương phi không thể không có chừng mực như vậy. Thất vương phi, bản cung cho con một cơ hội giải thích.”

“Đa tạ nương nương!” Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Hôm qua thần nữ thấy tiểu hoàng tử đáng yêu liền bế một chút, tuyệt đối không làm gì với đệ ấy, nếu thần nữ thật sự có ý xấu nhất định sẽ không để cho thuốc phát tác nhanh như vậy. Hôm qua bế tiểu hoàng tử, hôm nay xảy ra chuyện, vậy không phải rất lộ liễu sao? Nương nương, người cho rằng có người nào ngu ngốc đến vậy không? Huống hồ, tiểu hoàng tử vẫn còn là một đứa trẻ, chẳng lẽ lại nhẫn tâm xuống tay với một đứa nhỏ như vậy?”

Nghe Gia Cát Linh Ẩn nói như vậy, Hoàng hậu gật đầu: “Thất vương phi nói rất có lý, Chu quý phi, muội nghĩ xem có chỗ nào khác không ổn nữa không?”

Chu quý phi làm sao nghe lọt tai được lời nói của Hoàng hậu, “Nương nương, yêu nữ này có bao nhiêu giáo hoạt, người cũng biết, thần thiếp kết luận đây là quỷ kế của nàng ta. Nàng ta sẽ nghĩ đến như vậy, sẽ không hoài nghi đến nàng ta. Nương nương, đưa nàng ta đi nghiêm hình tra tấn, không tin nàng ta không nhận tội!”

“Chu quý phi, hãy làm rõ mọi chuyện trước đã.. Muội nói là do Thất vương phi làm, có chứng cứ gì không? Thất vương phi hiền lành độ lượng, bản cung không tin là nó lại xuống tay với một đứa trẻ. Lại nói, nó cùng với tiểu hoàng tử không thù không oán, vì sao phải hại nó?”

Gia Cát Linh Ẩn giương mắt, vô ý liếc mắt nhìn Hoàng hậu một cái, bắt được sự sáng khoái lướt qua trong mắt Hoàng hậu. Hoàng hậu càng bảo vệ nàng, trong lòng Chu quý phi sẽ càng tức giận hơn.

“Nương nương, sau khi nàng ta bế hoàng nhi liền xuất hiện triệu chứng như vậy, điều này còn không thể chứng minh là nàng ta động thủ sao? Nếu như nương nương cứ mặc kệ, thần thiếp cũng chỉ có cách dùng biện pháp khác khiến nàng ta nhận tội. Bất kể như thế nào, thần thiếp cũng phải lấy lại công đạo cho hoàng nhi!”

“Chuyện này...” Hoàng hậu thở dài, sắc mặt vô cùng khó xử, “Quý phi, chuyện này bản cung xử lý như thế nào cũng không được. Phạt Thất vương phi, Thiên nhi nhất định sẽ trách ta, không phạt thì muội lại cảm thấy bản cung không công bằng. Chuyện này bản cung sẽ không tham gia, hai người tự mình giải quyết tốt, sau đó cho bản cung kết quả là được.”

Những người khác hai mắt nhìn nhau, trong lòng oán thầm Hoàng hậu quả rất khôn khéo, bà xử lý không được liền đem vấn đề hóc búa này giao cho hai người Chu quý phi cùng Thất vương phi, thoát nhìn rất công chính nghiêm minh.

Thực ra không hẳn là vậy, Gia Cát Linh Ẩn thấy rõ ràng mục đích của bà. Nếu Chu quý phi trừng phạt nàng, Sở Lăng Thiên nhất định sẽ quây Thần cung lên đến tận trời. Nếu Chu quý phi không được như ý nguyện thì nhất định ghi hận trong lòng, sau này sẽ mượn cơ hội tìm nàng gây chuyện. Bất kể là như thế nào đều có lợi đối với Hoàng hậu. Nàng một mực chắc chắn việc này cùng với mình không có quan hệ, Chu quý phi nhất định nổi giận đùng đùng nhưng lại không có biện pháp.

“Gia Cát Linh Ẩn, người không nhận tội bản cung sẽ không có cách nào hay sao?” Chu quý phi nhìn Gia Cát Linh Ẩn, ánh mắt hung ác, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng, “Người đâu, lời Thất vương phi xuống, đánh năm mươi trượng, để xem người có chịu nhận tội hay không?”

Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn không hề sợ hãi, chỉ bằng Chu quý phi, nàng đều có biện pháp để bà không thương tổn chính mình.

“Quý phi nương nương, mọi chuyện nói ra đều phải có chứng cứ, nếu không có chứng cứ, thần nữ sẽ không thừa nhận!”

Cảm nhận được khí thế cường đại của đối thủ, Chu quý phi không tự chủ được có vẻ luống cuống. Hai người đối đầu, phân thể cao thấp.

Có Hoàng hậu đứng đầu nên mọi người không thể nói một lời, nhìn hai người trong điện. Mộc Tê cùng Trần Cẩm Phàm đều âm thầm đổ mồ hôi vì Gia Cát Linh Ẩn.

“Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương, Thần nữ cảm thấy nếu chuyện này không thể phán xét vậy thì mời Hoàng Thượng tới đây giải quyết.” Mộc Tê nói.

Hoàng hậu nhìn nàng một cái, kéo dài âm điệu, “Cửu vương phi, Hoàng Thượng trăm công nghìn việc làm sao rảnh rỗi để quản mấy việc này. Cũng đã là Vương phi rồi sao còn không biết quy củ chứ.”

Lúc này, nhũ mẫu ấp a ấp úng nói, “Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương, nô tỳ đột nhiên nhớ tới một chuyện, không biết có nên nói hay không?”

Chu quý phi không kiên nhẫn nhìn nàng ta một cái, “Có chuyện gì cứ nói đi! Hy vọng lời người nói không phải là lời vô nghĩa!”

“Vâng, nương nương!” Nhũ mẫu liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, đuôi lông mày nhíu lại, “Ngày hôm qua trống bỏ của tiểu hoàng tử rơi xuống, nô tỳ cúi xuống nhặt lên, lúc đứng lên lại nhìn thấy Thất vương phi đang cho tiểu hoàng tử ăn thứ gì đó, lúc đó nô tỳ cũng không nghĩ nhiều, chỉ vừa rồi mới nhớ ra.”

Gia Cát Linh Ẩn không sợ hãi liếc nhìn nhũ mẫu một cái, nàng một mực nhìn về mặt của Chu quý phi, thật không giống như là đang giả bộ. Lời nói của nhũ mẫu khiến cho nàng cảm thấy có chỗ không hợp.

Nghe xong lời nói của nhũ mẫu, Chu quý phi không chút nào che giấu tức giận đối với Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, bây giờ người còn có gì để nói nữa không? Người thật đúng là nhẫn tâm!”

Trần Cẩm Phạm nhìn Gia Cát Linh Ẩn, ánh mắt ra hiệu cho nàng, nàng đứng lên, “Hoàng hậu nương nương, gia gia dặn con trở về sớm, con xin cáo lui trước.”

“Đi đi.” Hoàng hậu phất tay, “Trên đường cẩn thận chút.”

“Vâng, thần nữ tạ nương nương.”

“Thất vương phi, người tự mình nhận tội hay là để cho bản cung đánh người mới chịu nhận?” Chu quý phi hung hăng nhìn nàng, ánh mắt như giết người.

Gia Cát Linh Ẩn dáng vẻ tao nhã, “Quý phi nương nương, thần nữ không làm chính là không làm, ta...”

“Người không cần nói gì nữa!” Chu quý phi thô bạo cắt ngang lời nói của nàng, “Còn có lời nào để nói, Hoàng hậu nương nương, nhũ mẫu của thần thiếp đã nói rất rõ ràng rồi, chính là Gia Cát Linh Ẩn gây ra.”

Hoàng hậu ngồi thẳng người lên, “Thất vương phi, đã có nhân chứng rồi, con vẫn nên nhận tội đi, không nên trông cậy Thiên nhi có thể bảo vệ con! Bản cung tin tưởng Thiên nhi cũng sẽ đứng về phía công lý.”

“Nương nương, thần nữ vẫn giữ lời nói lúc này.”

Hoàng hậu bắt đầu dĩ lắc đầu, “Con đã vậy vẫn còn ngoan cố, vậy không nên trách bản cung! Người đâu, lôi Thất vương phi ra ngoài đánh năm mươi trượng!”

Tiêu Ôn dẫn hai công công tiến vào, ông có chút đồng cảm nhìn Gia Cát Linh Ẩn. Từ khi biết nàng, chuyện rơi trên người nàng lúc nào cũng không ngớt.

“Thất vương phi, xin lỗi, nô tài cũng là phụng mệnh làm việc.” Tiêu Ôn nhỏ giọng nói.

“Công công không cần phải khó xử, cứ việc chấp hành đi.”

“Còn không quỳ xuống!” Chu quý phi quát.

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Quý phi nương nương, trừ phi bọn họ có bản lĩnh đánh tới lúc ta quỳ xuống!”

“Được lắm! Còn cãi lại!” Chu quý phi cười lạnh, “Đánh cho bản cung, đánh cho tới lúc nó quỳ xuống mới thôi!”

Lòng Mộc Tê co rút lại, nàng gắt gao nắm chặt lấy khăn tay. Tiểu thư từ trước tới giờ đều đến bước cuối cùng mới phản kích lại, người nhất định đã có biện pháp rồi. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, nếu tiểu thư thực sự bị đánh, nàng sẽ bỏ nhào lên trên người tiểu thư, thay tiểu thư chịu đòn.

Hoàng hậu liếc liếc Gia Cát Linh Ẩn, nha đầu thối, lần này bản cung không để người bị đánh cho da tróc thịt bong thì người sẽ không nhớ được sự giáo huấn này! Dù sao người bị đánh Sở Lăng Thiên cũng sẽ tìm tiện nhân Chu Tuyết Viện kia, sẽ không liên can đến bản cung.

Chu Tuyết Tranh nhàn nhã uống một ngụm trà, mừng rỡ chuẩn bị xem trò vui. Nàng thật không nghĩ tới Chu quý phi ngày hôm qua nói năng đầy lý lẽ hung hồn như vậy, ra vẻ mẫu thân vĩ đại, đảo mắt lại mượn đứa con thơ để trả thù, nữ nhân nhẫn tâm, thật sự khiến người khác cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Những người khác cũng đều rướn dài cổ, sợ bỏ lỡ thời khắc đáng giá này. Thất vương phi bị đánh, đúng là chuyện hiếm có biết bao.

“Bắt đầu đi!” Tiêu Ôn hạ lệnh xong liền quay sang chỗ khác, không đành lòng nhìn. Tuy rằng ông ở ngoài điện đã từng dặn dò qua là xuống tay nhẹ một chút, nhưng năm mươi trượng này có nhẹ thế nào cũng sẽ tổn thương đến gân cốt.

Hai công công thi hành lệnh liền giơ cao gậy trong tay lên, bọn họ cũng chưa từng đánh người. Ngay lúc gậy sắp hạ xuống, ánh sáng trong điện đột nhiên tối sầm một chút, một người bóng dáng cao lớn đi đến.

Nhìn thấy người đến, công công không cố hành hình nữa, lập tức quỳ xuống cung nghênh. Hoàng hậu liền mang theo những phi tần ở đó quỳ xuống, “Tham kiến Hoàng thượng.”

Sở Kim Triều bước nhanh đi qua, ngồi vào vị trí chính giữa cao nhất, “Đứng lên đi.”

Mọi người đứng dậy, đều trở lại vị trí của mình. Hai công công hành hình cầm gậy gỗ không biết nên tiếp tục đánh hay nên dừng tay. Thấy ánh mắt của Tiêu Ôn, bọn họ buông gậy xuống, đứng vào bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn.

Sắc mặt Hoàng hậu có chút mất tự nhiên, đánh Gia Cát Linh Ẩn cũng là chủ ý trong lòng bà, nhưng mà ai cũng biết Sở Kim Triều yêu thương Gia Cát Linh Ẩn còn hơn cả công chúa Triều Hoa, lúc nào cũng tỏ ý bảo vệ nàng.

“Hoàng thượng, sao người lại đến đây?”

“Trẫm gặp Cẩm Phàm, nó bảo Dịch Khôn cung bây giờ đang rất náo nhiệt cho nên trẫm muốn tới xem thử, không nghĩ tới thực sự náo nhiệt như vậy.” Ai cũng đều nghe được, lời nói này có hàm ý khác.

Chu quý phi đi tới, quỳ xuống trước mặt Sở Kim Triều, mang theo nước nỡ lên án, “Hoàng thượng, Thất vương phi xuống tay với tiểu hoàng tử, cầu xin Hoàng thượng chủ trì công đạo. Nàng ta nhất định là lo lắng có hoàng nhi thì sau này Thất điện hạ sẽ bị thất sủng, cho nên muốn... Muốn lấy mạng của Hoàng nhi! Hoàng nhi thật đáng thương, còn nhỏ như vậy làm sao chịu được đau đớn này?”

280. Chương 280: Chân Tướng

Tam nha đầu, con nói xem, trẫm không tin con là người như vậy, nhưng nếu thật sự do con làm, trẫm sẽ xử lý theo lẽ công bằng.” Sở Kim Triều nói.

Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Hồi bẩm Hoàng thượng, hôm qua con quả thực có bế tiểu hoàng tử, nhưng không làm gì cả. Vì sao tiểu hoàng tử bị dị ứng, con thật sự không biết.”

“Hừ!” Có nhân chứng, Chu quý phi mạnh miệng hơn, “Nhũ mẫu cũng nói, thấy người cho hoàng nhi ăn gì đó, bản cung khuyên người đừng đấu tranh vô ích! Không phải người, còn có thể là ai? Chẳng lẽ bản cung sẽ xuống tay với con mình sao?”

Gia Cát Linh Ẩn nhếch môi cười, “Loại chuyện này, chẳng phải nương nương từng làm sao, thần nữ đã nghe Đại tiểu thư Linh Thiên nói...”

“Câm miệng!” Chu quý phi không muốn nhắc lại chuyện đó, mặt bà đỏ lên, “Bản cung sẽ không làm chuyện như vậy lần nữa! Hoàng thượng đừng nghe lời yêu nữ này, mau bắt ả lại!”

“Hoàng thượng, nếu đúng là do con làm, con cam nguyện chịu bất cứ hình phạt nào, nhưng nếu con không làm, Hoàng thượng cũng phải chủ trì công đạo cho con.”

Hoàng hậu nhú mày, không biết tại sao, mỗi lần bà nghe Gia Cát Linh Ẩn nói vậy, liền có dự cảm xấu, lần này cũng vậy, chẳng lẽ nó đã có biện pháp để thoát thân?

Động tác uống trà của Chu Tuyết Tranh rõ ràng có khựng lại một chút, ả muốn làm gì?

Tảng đá trong lòng Mộc Tê rốt cục cũng thả xuống, xem dáng vẻ của Gia Cát Linh Ẩn, nhất định đã có định liệu rồi, tiểu thư của nàng, vẫn luôn uy vũ như vậy.

Sở Kim Triều gật đầu không chút do dự, “Đương nhiên, trẫm sẽ không oan uổng một ai.”

“Đa tạ Hoàng thượng!” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, nàng mỉm cười tự tin, nhìn Chu quý phi, “Nương nương, thần nữ muốn hỏi nương nương một vấn đề, trước kia tiểu hoàng tử có tình trạng dị ứng với loại thức ăn nào không?”

“Đương nhiên là không!” Chu quý phi nhìn nàng, trong mắt đầy phòng bị, “Thất vương phi, người định đổ trách nhiệm lên người kẻ khác sao? Hoàng nhi từ khi sinh ra vẫn luôn uống sữa của nhũ mẫu, chưa từng ăn thứ gì khác.”

“Xin hỏi nương nương có dị ứng với thức ăn gì không?”

Chu quý phi đề phòng lui về sau, đánh giá nữ tử trước mặt, “Bản cung bị dị ứng với cá tôm hải sản, chuyện này thì có liên quan gì đến hoàng nhi?” Tiểu hoàng tử cũng không phải uống sữa của bà.

“Theo như thần nữ biết, dị ứng rất dễ di truyền, cho nên, có khả năng tiểu hoàng tử được di truyền thể chất của nương nương, bị dị ứng với một số thức ăn.”

“Vậy thì sao?”

Gia Cát Linh Ẩn thu hồi ánh mắt, chuyển đến nhũ mẫu đứng ở một bên không nói, “Nhũ mẫu, xin hỏi nhũ mẫu là người ở đâu? Lớn lên ở vùng nào?”

Ánh mắt nhũ mẫu thoáng lảng tránh, trong biểu hiện lộ ra chút khẩn trương, Chu quý phi hung hăng liếc nàng ta, tiện nhân, khủi đứng trước mặt mình thì chẳng hề sợ hãi, Gia Cát Linh Ẩn chỉ hỏi có một câu mà thôi lại khẩn trương đến vậy.

“Sợ cái gì? Có bản cung ở đây, ai dám làm gì người? Người cứ trả lời chi tiết là được.”

Nhũ mẫu gật đầu, nuốt nước miếng, lấy can đảm nói, “Nô tỳ là người Nam Thành nước Nam Chiếu, từ nhỏ lớn lên ở Trường Đại, sau đó quê nhà bị thiên tai nên lưu lạc đến Lăng Nguyệt. Vương phi nương nương, chuyện này và chuyện tiểu hoàng tử bị dị ứng thì có quan hệ gì? Chẳng lẽ vì nô tỳ nói người hạ độc thủ với tiểu hoàng tử, cho nên người muốn trả thù người nhà của nô tỳ? Nương nương, cha mẹ nô tỳ đều là nông dân già cả chất phác, xin người giơ cao đánh khẽ, buông tha cho họ, người nhắm vào một mình nô tỳ được rồi, hướng hồ điều nô tỳ nói đều là sự thật.” Nói xong lời cuối cùng, mắt nhũ mẫu lại rưng rưng, sụt sùi khóc lóc.

Chu quý phi hài lòng nhìn nhũ mẫu, lúc này mấy lời nói ra mới giống người đi theo bên cạnh bà, bà còn tưởng nhũ mẫu sợ hãi, không ngờ nàng ta còn có thể nói ra được lời như vậy. Bà hơi gật đầu với nàng ta, tỏ vẻ khen ngợi, bước qua kéo nàng ta đứng lên.

Nhũ mẫu nói đến đây có vài người vành mắt đều đỏ ửng, đúng là một nữ tử đại nghĩa. Nhưng Gia Cát Linh Ẩn không hề bị nàng ta làm cho cảm động.

“Vậy đúng rồi. Nam Thành nằm ven biển, người dân nơi đó đều thích ăn hải sản. Cho nên, chân tướng chuyện này chính là nhũ mẫu đã ăn hải sản, mới làm cho tiểu hoàng tử bị dị ứng.”

Nghe vậy, sắc mặt nhũ mẫu đại biến, nàng ta quỳ phịch xuống đất, liên tục khấu đầu với Gia Cát Linh Ẩn, khóc lóc nói, “Vương phi nương nương, người muốn nô tỳ chết thì để nô tỳ chết nhẹ nhàng đi, vì sao phải đổ tội danh này lên người nô tỳ? Nô tỳ đến từ Nam Thành, cũng thích ăn hải sản, nhưng quý phi nương nương đã căn dặn nô tỳ, bảo nô tỳ chú ý ăn uống, nhất là đừng ăn tôm cá, nô tỳ vẫn luôn ghi nhớ, mỗi lúc ăn cơm chỉ ăn món do thiện phòng đưa đến.”

Thấy Gia Cát Linh Ẩn lại có thể chĩa mũi dùi về phía người bên cạnh mình, Chu quý phi nổi trận lôi đình, “Gia Cát Linh Ẩn, ngươi còn dám ăn nói bậy bạ! Nàng ta là người thế nào bản cung hiểu rõ hơn ngươi, bản cung có cho nàng ta một trăm lá gan thì cũng không dám làm trái lời bản cung. Bản cung nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi đừng hòng động đến nàng ta.”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, có chút không biết làm thế nào, nữ nhân này đúng là không phải ngu bình thường, nàng là đang giúp bà ta mà.

“Nương nương, chỉ cần đến thiện phòng hỏi thăm, có phải từng nấu tôm cua gì đó không, sẽ biết thôi mà.”

Khóe miệng nhũ mẫu nhếch lên cười trộm, đi thăm dò đi, chẳng điều tra được gì đâu.

“Tiêu Ôn, ngươi đi hỏi thăm xem.” Hoàng hậu nói với Tiêu Ôn.

Tiêu Ôn nhận lệnh, đang chuẩn bị đi lại bị Gia Cát Linh Ẩn gọi lại, nàng ghé vào tai ông nhỏ giọng dặn dò mấy câu, Tiêu Ôn liên tục gật đầu.

Chu quý phi tức giận nhìn Gia Cát Linh Ẩn, không biết nàng lại giở trò gì, “Rốt cục ngươi muốn làm gì? Nàng ta tuyệt đối không dám làm trái ý của bản cung. Ngươi đổ oan lung tung, để xem ngươi làm sao ăn nói với Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn nhún người, “Chuyện này không cần quý phi nương nương quan tâm.”

Trong lúc nhất thời, trong điện im lặng như tờ, Sở Kim Triều uống trà, Hoàng hậu thì bưng trà nhưng lại có chút xuất thần, không biết đang nghĩ gì. Chu Tuyết Tranh lại nghiêng người tựa vào ghế, mí mắt cũng lười nâng lên. Chu quý phi thì đặc ý lắc đầu, nhìn Gia Cát Linh Ẩn với vẻ châm biếm. Mộc Tê chốc chốc lại nhìn ra bên ngoài, chốc chốc lại quay sang nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng vẫn có chút lo lắng. Ánh mắt nhũ mẫu không tập trung, nhìn nơi này một lát, chỗ kia một chút, càng không ngừng đảo qua đảo lại trên mặt những người khác, mắt lão liên một khắc cũng không ngừng.

Tiêu Ôn mau chóng trở lại.

Hoàng hậu ngồi thẳng dậy, lập tức hỏi, “Tra được gì rồi?”

“Hồi bẩm nương nương, nô tài đã hỏi thiện phòng, không nấu món nào đặc biệt cả.”

Chuyện này khiến Chu quý phi càng thêm đặc ý, “Gia Cát Linh Ẩn, hiện giờ ngươi còn có gì để chống chế? Lại dám đổ trách nhiệm lên người nhũ mẫu, khổ thân ngươi suy nghĩ rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn không để ý tới bà, nhìn Tiêu Ôn, “Công công, còn có phát hiện nào khác không?”

Tiêu Ôn gật đầu, hướng ra bên ngoài vẫy tay, một tiểu công công bưng một khay gì đó đi vào, trên mặt có che một miếng vải đen. Tiểu công công kéo miếng vải xuống, chỉ thấy bên dưới là một đồng vỏ cua.

Thấy thế, nhũ mẫu nhất thời đầu váng mắt hoa, tim sắp vọt khỏi miệng, không thể nào, làm sao có người biết chứ? Xong rồi, Chu quý phi nhất định sẽ giết nàng.

“Các người... các người tìm được thứ này ở đâu, muốn đổ oan cho nô tỳ?” Nhũ mẫu lớn tiếng chất vấn, “Thất vương phi, nhất định là người muốn hãm hại nô tỳ.”

“Đúng là.” Trong giọng nói của Chu quý phi tràn đầy khinh miệt, “Ngay cả thủ đoạn này cũng làm được!”

Gia Cát Linh Ẩn chẳng thèm chấp bà, “Tiêu Ôn, đồng vỏ cua này là lục soát được từ đâu?”

“Hồi bẩm Thất vương phi, là tìm được trong phòng của nhũ mẫu, trải qua nô tài tìm hiểu, là nhũ mẫu nhờ người bên ngoài mang vào cung. Nàng ta lo lắng nương nương biết, liền một mình ở trong phòng lén lút ăn, vỏ cua này còn chưa kịp vứt đi.”

Gia Cát Linh Ẩn nhún vai, nói với Chu quý phi đang có vẻ kinh ngạc, “Quý phi nương nương, chuyện trong cung của nương nương, thần nữ sẽ không nhúng tay vào.”

Chu quý phi lạnh lẽo bắn ánh nhìn về phía nhũ mẫu, bà thật không ngờ, nhũ mẫu dám khinh thường lời nói của mình, bề mặt hơn chính là, lúc này bà còn nói nhiều lời như vậy để bảo vệ nàng ta. Giờ phút này,

bà cảm thấy như xiêm y của chính mình bị Gia Cát Linh Ấn lột từng lớp từng lớp xuống, nhất thời xấu hổ và phần nộ không thôi.

Nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của Chu quý phi, hai chân nhũ mẩu nhũn ra, quỳ xuống, “Nương nương tha mạng, nô tỳ... nô tỳ thật sự rất thèm, cho nên lén luộc vài con cua ăn, nô tỳ nghĩ sẽ không sao, nô tỳ không dám nữa đâu, không dám nữa đâu, xin nương nương tha mạng! Nô tỳ biết lỗi rồi! Thực sự không dám nữa.”

“Tiện nhân!” Chu quý phi đá văng nhũ mẩu té xuống đất, lại bồi thêm mấy đạp lên người nàng, “Dám lừa bản cung, bản cung sẽ đánh gãy chân ngươi! Ngươi đâu, mau kéo ả tiện nhân này ra ngoài, đánh chết cho ta!”

Tiêu Ôn dẫn hai tiểu công công đi vào, kéo nhũ mẩu ra ngoài. Nhũ mẩu vừa kêu, vừa cố gắng giãy dụa. Nhưng bất kể nàng ta tru tréo thế nào, cũng không ai cầu tình giúp nàng, chờ đợi nàng chính là cái chết đau đớn.

Hoàng hậu lắc đầu, Gia Cát Linh Ấn, người rất cục là quái thai gì, chỉ từ nốt dị ứng trên người tiểu hoàng tử, liền dễ dàng bắt được hung thủ, xóa bỏ tội danh cho bản thân, nha đầu thối, người là đang ép bản cung động thủ với người đúng không, người quá thông minh đều không sống thọ đâu.

Bà háng giọng, “Quý phi, muội quá bất cẩn rồi, nhũ mẩu làm ra chuyện này mà muội lại hoàn toàn không biết, còn đổ oan cho Thất vương phi, nếu không phải Thất vương phi thông minh, giúp muội tìm ra hung thủ, hôm nay chẳng những Thất vương phi phải vô cớ chịu hàm oan, mà giữ người như vậy bên cạnh tiểu hoàng tử là chuyện nguy hiểm cỡ nào!”

Chu quý phi vốn tâm trạng vô cùng tồi tệ, lại bị Hoàng hậu chế giễu, nhất thời nổi nóng, đánh mất thân phận hình tượng.

“Nương nương, vừa rồi chẳng phải tỷ cũng hoài nghi Thất vương phi à? Cũng không thấy tỷ nói giúp nàng ta câu nào, còn bỏ đá xuống giếng, lúc này tỷ lại đóng vai người tốt, đúng là bạc mầu nghi thiên hạ.”

“Ngươi!” Hoàng hậu ừ ừ, “Bản cung chính là để hai người tự giải quyết chuyện này với nhau, cũng không bảo vệ ai, chèn ép ai. Quý phi nương nương, bản cung niệm tình muội lo lắng cho Chu Lâm Quân và tiểu hoàng tử mà khẩu xuất cuồng ngôn, không so đo với muội, nhưng đừng không biết tốt xấu như vậy nữa.”

Nghe được ba chữ Chu Lâm Quân, Chu quý phi ngẩn ra. Chỉ thời gian ngắn ngủi, Chu thừa tướng đã biến thành Chu Lâm Quân. Có lời nhắc nhở của Hoàng hậu, bà nhất thời ý thức được, bà đã mất Chu gia, còn Hoàng hậu, vẫn có Trần gia sừng sững. Bà tự giễu cười cười, im miệng.

281. Chương 281: Vi Phu Còn Chưa Bắt Đầu

Trong điện lại yên lặng, Sở Kim Triều thở dài, buông chén trà trong tay ra nhìn Hoàng hậu, lại nhìn Chu quý phi, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người của Gia Cát Linh Ấn.

“Tam nha đầu, chuyện này cùng với con không có quan hệ. Quý phi, trầm không hy vọng sẽ lại xảy ra chuyện như vậy, vì để có lợi cho sự trưởng thành của hoàng nhi, hoàng nhi từ giờ giao cho Thần phi nuôi dưỡng.”

Hoàng hậu cùng Chu quý phi đồng thời ngẩng đầu lên, trên mặt hai người đều tràn ngập kinh ngạc. Giao cho Thần phi, là có ý gì? Đối với Chu quý phi có nghĩa là bà mất đi chỗ dựa cuối cùng. Đối với Hoàng hậu nghĩa là Hoàng thượng không hề tín nhiệm bà, nếu không người có tư cách nuôi nấng tiểu hoàng tử nhất hẳn phải là Hoàng hậu bà.

“Không, Hoàng thượng!” Chu quý phi gục ở trước mặt Sở Kim Triều, kêu rên, “Hoàng thượng, về sau thần thiếp nhất định một tác cũng không rời, canh giữ bên cạnh hoàng nhi, cầu xin Hoàng thượng đừng mang con đi. Con là mạng sống của thần thiếp, hoàng nhi không ở bên cạnh, thần thiếp sống còn có ý nghĩa gì nữa. Hoàng thượng, cầu xin người cho thần thiếp một đao luôn đi.”

Sở Kim Triều nhìn nữ nhân nằm rạp dưới chân mình, mặt ông hàm chứa tức giận, ông phun ra vài chữ, “Nàng uy hiếp trẫm?”

“Thần thiếp không dám. Hoàng thượng, thần thiếp cầu xin người đừng đưa hoàng nhi đi. Không có nó thần thiếp thực sự sống không nổi. Người đã đuổi Triều Hoa ra ngoài rồi, giờ không biết sống hay chết, giờ lại muốn đoạt đi hoàng nhi của thần thiếp. Hoàng thượng, Tuyết Viện rốt cuộc làm sai điều gì? Sao lại phải nhận sự trừng phạt như vậy.”

Hai mắt Chu Tuyết Tranh cũng đỏ lên, nàng đi tới quỳ xuống trước mặt Sở Kim Triều, ôn nhu nói, “Hoàng thượng, thần thiếp không muốn để tỷ tỷ phải thương tâm. Trải qua chuyện này tỷ tỷ nhất định sẽ cẩn thận gấp bội để chăm sóc cho hoàng tử. Thần thiếp vẫn chưa có con, kinh nghiệm không đủ, ngộ nhờ chăm sóc không tốt lúc đó Hoàng thượng lại trách phạt thần thiếp.” Có một đứa bé dính ở bên người, như vậy làm việc gì cũng sẽ càng phiền hơn, dù sao nàng cũng tính không ở bên cạnh Sở Kim Triều lâu dài nên không cần phải dựa vào đứa nhỏ để củng cố địa vị của mình.

Sở Kim Triều lại thở dài một hơi, “Hiếm có người hiểu chuyện như Thần phi, nếu là người khác vui còn không kịp, nàng là một người biết cân nhắc nên mới bỏ qua cơ hội này. Quý phi, trẫm sẽ cho nàng một cơ hội nữa, nếu hoàng nhi lại xảy ra chuyện gì nữa thì nàng vĩnh viễn đừng mong được gặp lại con!”

“Thần thiếp khấu tạ Hoàng thượng.” Thân thể Chu quý phi xụi lơ, rốt cuộc cũng giữ được bảo đảm cuối cùng, “Thần thiếp nhất định tận tâm hết sức chăm sóc cho hoàng nhi, sẽ không để có chuyện gì xảy ra nữa.”

“Vậy thì tốt! Trẫm còn có việc phải đi trước.”

“Cung tiễn Hoàng thượng.”

Sở Kim Triều đi rồi, những người trong điện nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Về mặt Hoàng hậu có phần hổ thẹn, tuy rằng Hoàng thượng không trách cứ bà một câu, nhưng ông tự mình giao tiểu hoàng tử cho Chu Tuyết Tranh chăm sóc cũng đã nói lên thái độ của ông. Trong lòng bà có chút nặng nề, bắt đầu từ khi nào Hoàng thượng không tin bà rồi?

“Các người đều lui hết đi, ngày mai không có việc gì không cần phải tới Dịch Khôn cung thỉnh an. Quý phi, chăm sóc cho tiểu hoàng tử thật tốt để nó nhanh chóng hồi phục.”

“Vâng, nương nương.”

“Lui xuống đi.”

“Vâng, nương nương.”

Ra khỏi Dịch Khôn cung, Chu quý phi nghĩ mà còn cảm thấy sợ không thôi, không nghĩ đến nguy hiểm lại ẩn nấp ở bên người mình, xem ra đúng là phải cẩn thận hơn nữa. Bà không cho phép tiểu hoàng tử có nguy hiểm gì nữa, nếu không bà thực không biết nửa đời sau phải vượt qua như thế nào. Lần này cũng may chỉ là dị ứng mà thôi, bà quyết định ngày mai phải đi chùa để cầu phúc cho tiểu hoàng tử, phù hộ bình an cho nó.

Mộc Tê tiến lên cầm lấy tay Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu... Thất tẩu, vừa rồi thật làm muội lo lắng chết được, nhưng mà muội biết tẩu nhất định có biện pháp, không nghĩ tới nhũ mẫu kia lại ác thế, chỉ vì tham ăn mà hại tiểu hoàng tử thành ra như vậy.”

“Nhũ mẫu xấu tính, nhưng nếu Chu quý phi không ngu xuẩn thì nhũ mẫu của bà ấy cũng sẽ không dám không coi bà ấy vào mắt, muốn làm gì thì làm đâu. Đáng tiếc đứa nhỏ thông minh như tiểu hoàng tử lại có một bà mẹ như thế.”

“Cũng may tẩu có biện pháp, nếu không thực sự đã bị nhũ mẫu kia vu oan rồi. Thất tẩu, ngày mai tẩu đi dạo phố cùng muội đi, thế nào?”

“Cửu điện hạ không có ý kiến gì sao?”

“Ai quản y chứ!” Nhớ tới Sở Lăng Hàn, về mặt Mộc Tê tràn đầy ý cười, “Y giúp Thất điện hạ quản lý việc làm ăn của tiền trang, suốt ngày cũng không ở trong phủ, muội ở đó một mình cũng thấy nhàm chán.”

“Ta sẽ nói với Thất gia, sắp xếp cho Cửu điện hạ thật ít việc để người có thời gian ở bên cạnh nương tử.”

“Không cần phải vậy, nam nhân mà, làm việc vẫn là quan trọng.”

Hai người đi cùng nhau cho tới cửa cung mới lưu luyến không rời mà chia tay.

Trở lại Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn thấy Kinh Phong lén lút đứng sau một thân cây đang nhìn gì đó, nàng lặng lẽ đi tới. Nếu như trước kia, lấy thực lực của Kinh Phong thì đã sớm phát hiện ra nàng, nhưng hôm nay hẳn lại không có phản ứng gì.

Thấy vậy nàng rất hiếu kì, bước chân càng nhẹ hơn, rón rén đi tới. Bên kia, Nguyệt Lan cùng Tiểu Điệp đang ở trong đình trò chuyện, nàng chậm rãi đứng song song cùng Kinh Phong. Hắn vẫn không phát hiện ra, chỉ thấy trong mắt hắn lóe lên tia sáng nhu hòa. Chẳng lẽ? Là Nguyệt Lan hay là Tiểu Điệp?

Gia Cát Linh Ẩn chuẩn bị lén lút rời đi, dưới chân không cẩn thận lại giẫm phải cành cây khô, nhánh cây rắc rắc một tiếng, lúc này Kinh Phong mới bừng tỉnh.

“A! Tiểu thư, sao người lại ở chỗ này?” Kinh Phong giống như gặp phải quỷ, vèo một phát nhảy lên cách xa nàng mấy thước, mặt đỏ bừng, giống như bị người ta phát hiện ra bí mật.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn về phía đối diện, “Đang nhìn cái gì vậy?”

“Không... Không có gì.” Về ứng đồ trên mặt Kinh Phong vẫn không mất, ánh mắt hốt hoảng, có chút quần bách không thể tả.

Nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của hắn, Gia Cát Linh Ẩn cười trộm, vẫn không vạch trần, nàng đi về phía thư phòng. Nàng đẩy cửa ra, kinh ngạc một chút, Sở Lăng Thiên lại ở nhà.

“Không đi giáo trường sao?” Nhìn thấy y, tâm trạng tồi tệ nhất thời vút đến chín tầng mây, “Không phải sáng sớm phải đi sao?”

Y vẫy tay, đợi nàng đến gần liền kéo nàng ngồi trên đùi mình, “Mấy tháng này rốt cục vi phu cũng huấn luyện được một nhóm phó tướng khiến ta yên tâm, về sau, chuyện thao luyện có thể để bọn họ làm.”

“Vậy chàng làm cái gì? Nào có tướng quân như chàng chứ?”

“Ta làm...” Sở Lăng Thiên ghé sát vào bên tai nàng, xấp xỉ nói một chữ.

Hai má Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng đỏ lên, hờn dỗi nhéo y một cái, “Lưu manh!”

“Hôm nay trong cung có chuyện gì không? Sao giờ mới trở về?” Bất tri bất giác, bàn tay nóng rực của y theo thói quen đã thâm nhập vào trong vạt áo của nàng, nhẹ nhàng vờn ve.

Cả người Gia Cát Linh Ẩn như bị điện giật, run rẩy một chút.

“Nương tử vẫn cứ mãi cảm như vậy.” Sở Lăng Thiên tà mị cười nói.

Nàng lấy tay y ra, thừa dịp nàng thiếu phòng bị, y lại dò xét đi vào.

“Nương tử, nàng còn chưa trả lời vấn đề của vi phu.”

Gia Cát Linh Ẩn nhú mày, “Nhũ mẫu của tiểu hoàng tử ăn vụng cua, vì vậy mà đệ ấy bị dị ứng, nhũ mẫu bị đánh chết cho nên mới về trễ.”

“Chỉ như vậy?” Về mặt của y rõ ràng là không tin, nàng đang gạt y, “Nương tử hình như đang che giấu điều gì?” Nói xong câu đó, tay y gia tăng thêm lực.

“Nhũ mẫu nọ muốn hãm hại ta, bị ta vạch trần, chỉ có thể.”

“Làm gì có cái lý đó! Kinh Phong, vào đây một chút.”

Gia Cát Linh Ẩn rời khỏi đùi y, y lại gắt gao ôm nàng, không cho nàng nhúc nhích, thậm chí tay của y cũng không hề lấy ra. Cũng may Gia Cát Linh Ẩn mặc nhiều quần áo, Kinh Phong tiến vào cũng không nhìn thấy gì khác thường.

“Gia, có gì phân phó?”

“Đi xem xem thi thể nhũ mẫu của tiểu hoàng tử ở đâu? Lôi tới đầu đường Ngân Đô phơi thây ba ngày.”

“Thất gia, nàng ta đã chết rồi.” Nàng cảm thấy không cần gây khó dễ với nhũ mẫu kia.

“Nếu không phải nàng nhanh nhẹn hóa giải được nguy cơ thì người bị phơi thây chính là nàng.” Sở Lăng Thiên nghiêm mặt nói, “Kính Phong, đi mau đi.”

“Vâng, gia, thuộc hạ đi ngay.”

Gia Cát Linh Ẩn hiểu ý của y. Thời gian trước chỉ mãi đối phó với mấy người Chu Lâm Quân, ngược lại đã lâu không đếm xỉa đến tỷ muội Chu quý phi. Mấy ngày gần đây, hai người kia đều muốn để nàng và Đại tiểu thư Linh Thiên đấu nhau đến người chết ta sống, hôm nay Chu quý phi lại đổ oan cho nàng hạ độc thủ với tiểu hoàng tử. Trước đó, thân phận của Đại tiểu thư Linh Thiên đã giúp nàng thu hút không ít sự dòm ngó, bây giờ khó tránh khỏi việc bọn họ lại bắt đầu nhìn chằm chằm vào nàng. Hành động lần này của Sở Lăng Thiên là cảnh cáo những người đang rục rịch ý định động thủ.

“Đừng quậy nữa.” Nàng lấy tay y ra một lần nữa, “May mắn không bị Kính Phong phát hiện, nếu không thì mất mặt chết!”

Ngay sau đó, vành tai của nàng nhẹ nhàng bị ngậm lấy, “Hắn đã phát hiện.”

“Hả?” Gia Cát Linh Ẩn kêu lên một tiếng sợ hãi, trên mặt xấu hổ đến đỏ bừng, nàng định đẩy y ra, nhưng mà tay nàng hoàn toàn không thể làm bàn tay cứng như thép của y trong ngực mình dao động. Tay vừa mới bị lôi ra ngoài lại quay lại chỗ cũ.

“Yên tâm đi, hắn sẽ làm bộ như không phát hiện ra.” Trên tay nhẹ nhàng xoa nắn.

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, chưa từng thấy qua người nào biến thái như vậy, miệng thì nói chuyện quan trọng mà tay lại táy máy như thế. Nhưng mà nàng cũng không tốt hơn là bao, nói đến ngoan độc thì hai người chính là kẻ người tám lạng người nửa cân, nàng còn thấy may mắn là mình và y không phải là kẻ thù của nhau. Mỗi lần nguy hiểm qua đi vẫn có thể trước sau như một mà không quên việc hoan ái trên giường, điều này cũng chỉ có hai người bọn họ.

“Chàng muốn sao?” Nàng vặn vẹo, cảm giác được ở dưới móng có thứ gì đó đang chậm rãi ngóc đầu lên, “Sở Lăng Thiên, chàng buông ra, ta muốn tìm Nguyệt Lan có việc.”

“Còn chuyện gì so với chuyện này quan trọng hơn?” Tiếng nói của y mang theo sự kiềm nén hết sức.

Nàng đến tháng, đã vài ngày y bị cấm dục rồi, hôm nay vừa hay đã hết cho nên y phải gấp rút bàn giao lại công việc ấy phó tướng, chính là vì hôm nay có thể về sớm để phóng thích sự đè nén mấy ngày qua. Có trời biết, chỉ có thể ôm nàng mà không thể ăn khiến trong lòng y khó chịu biết bao, chỉ có thể hôn nhẹ, sờ sờ để cho đỡ thèm, hôm nay nhất định phải ăn nàng đến triệt để.

“Chàng cố ý có phải không?” Gia Cát Linh Ẩn rốt cuộc biết vì sao y lại ở trong phủ. Rõ ràng ban ngày không ở trong quân dĩ nhiên là vì việc này, tuy rằng nàng cũng có chút muốn, nhưng Thất gia à, chúng ta không thể đợi đến tối muộn rồi giải quyết sao? Nghĩ đến ngày thường sức chiến đấu của y dai dẳng, lại bị cấm dục vài ngày không biết sẽ tra tấn nàng đến thể nào, thân thể của nàng không khỏi sợ mà run lên một chút.

“Hửm?” Sở Lăng Thiên nhếch lên khóe miệng, “Vi phu còn chưa bắt đầu mà, đã đến rồi sao?”

“Đến cái quỷ gì!” Tức giận nhìn y, Gia Cát Linh Ẩn dùng sức giãy dụa, “Ta thực sự muốn tìm Nguyệt Lan có việc, với lại, rõ ràng đang là ban ngày, bị người khác nghe được sẽ không tốt.”

“Được rồi.” Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy trước ngực không còn áp lực, y thực sự dừng lại, “Nàng đi tìm Nguyệt Lan đi, nhưng mà, nếu chậm một khắc thì đến tối sẽ phải làm thêm hai lần, vi phu sẽ tính toán kĩ.”

“Chàng... Cho dù bây giờ có làm, buổi tối chẳng phải chàng cũng quần lấy không tha hay sao?” Cho nên nàng lấy cớ tìm Nguyệt Lan, tránh được một kiếp rồi nói sau.

“Đúng là rất hiệu vi phu, cho nên...”

Thừa dịp nàng không phòng thủ, y bất ngờ hôn xuống, nàng càng không ngừng tránh né. Y vươn một bàn tay giữ sau gáy của nàng khiến nàng không thể nào trốn được. Một bàn tay nhẹ nhàng xoa nắn, vuốt ve qua lại trên mặt nàng.

282. Chương 282: Vây Mới Ngoan

Nam nhân này đúng là yêu nghiệt, nụ hôn của y có ma lực làm cho người ta không thể kháng cự, tiếng rên động tình theo môi nàng tràn ra, lại bị y nuốt mất. Hay tay Gia Cát Linh Ẩn vô thức đặt lên vai y, chủ động đưa lưỡi qua, giây tiếp theo đã bị y mút lấy.

Thấy nàng không né tránh nữa, Sở Lăng Thiên dời tay đặt ở gáy nàng đi, thò vào trong váy nàng, chui vào quần trong.

“Ừm, ừm.” Tiếng ừm mê người càng không ngừng tràn ra, hai tay của y chuyển đến cặp mông căng tròn của nàng, mười ngón tay dùng sức nắn bóp, hôn lấy môi nàng.

Thả làn môi mềm mại của nàng ra, nụ hôn như mưa trút xuống chiếc cổ trắng trẻo của nàng, ngại y phục vướng víu, y chìa ra một tay, cởi bỏ đai lưng trên eo nàng, nhẹ nhàng giật một cái, toàn bộ cảnh xuân liên hiện ra trước mắt.

“Lạnh.” Gia Cát Linh Ẩn lâu bầu nói, nàng cũng không muốn vì phát tiết dục vọng mà bị cảm nhiễm phong hàn.

“Không sao.”

Được rồi, nàng nhìn quanh thư phòng một lượt, mấy bếp lò đang cháy hừng hực, khó trách lúc nàng bước vào đã cảm thấy nóng nực, tên khốn này, vì để chiếm dụng nàng, y chuẩn bị đúng là chu đáo.

Lại kéo nàng sát lại gần mình, cúi đầu ngậm lấy nụ hồng của nàng, chiếc lưỡi nhẹ nhàng đảo trên đó. Một ngón tay lên lút chui vào giữa hai chân nàng, cảm nhận được nơi đó thật khít và ẩm ướt.

Nam nhân này là ma quỷ, làm nàng cũng mê mẩn theo. Cơ thể Gia Cát Linh Ẩn hơi ngửa ra sau, may mà sau lưng là chiếc bàn, nàng không đến mức té ngã, cũng không phí sức chống đỡ cơ thể. Tiếng động tình để cho vật căng cứng kia của y cũng càng ngày càng nóng hổi.

Nơi đó ngày càng ẩm ướt, Sở Lăng Thiên xấu xa cười cười, “Xem ra nương tử cũng không thể chờ được nữa rồi.”

Sở Lăng Thiên hơi dời nàng ra đằng sau, khó khăn kéo quần mình xuống, rồi vợ nàng trở lại, nâng thất lưng mềm mại của nàng, áp sát vào.

“Á! Căng quá!” Gia Cát Linh Ẩn vô thức hô lên.

“Xem ra kích cỡ của vi phu cũng không tệ lắm!” Nơi đẩy đà của nàng ngay trước mắt, y ngậm lấy, nàng lại không tự chủ được mà run rẩy.

Nàng ôm lấy đầu y, tư thế này khiến cả hai hoàn toàn kết hợp một chỗ, mỗi cử động nhún xuống, đều có thể chạm đến tận cùng. Cơ thể của y không ngừng chuyển động lên xuống, trước ngực nàng ướt đầm, toàn là nước bọt của y.

Bỗng nhiên, y bế xốc nàng đặt lên mặt bàn rộng, chiều cao của y vượt quá chiếc bàn, nên đành phải khom xuống đè lên người nàng, mạnh mẽ tiến vào thật sâu.

Giấy bút trên bàn đều rơi hết xuống đất, Gia Cát Linh Ẩn vô thức đưa tay ra bắt lấy, hai tay lại bị Sở Lăng Thiên kiềm lại, “Lúc làm việc với phu quân thì không được phân tâm.”

“Vậy lúc làm với người khác là có thể đúng không?”

Y tàn nhẫn đâm mạnh vào, “Thử xem.”

Nàng đành phải buông xuôi, cảm giác tê dại sung sướng truyền đến mỗi một tế bào trong cơ thể. Nàng thoáng nâng eo lên, chủ động đón lấy y.

“Vậy mới ngoan.”

Như vậy mà qua một canh giờ, Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy lưng mình nhất định bị cạ đến rách da, nàng đã chịu mấy lần, giờ phút này sức cùng lực kiệt. Sở Lăng Thiên thấy nàng quả thực không còn sức nữa, chơi một mình thì chẳng thú vị gì, cúi đầu ngậm lấy vành tai nàng, nhẹ nhàng nói, “Kẹp chặt chút.”

Hai chân nàng kẹp chặt, sâu trong cơ thể lại bị kích thích, cả hai lần nữa lên đỉnh hoan ái.

Trên người cả hai đều phủ một lớp mồ hôi mỏng, môi Gia Cát Linh Ẩn khê mở, càng không ngừng thở hổn hển, cơ thể nàng mềm nhũn đến chẳng còn chút sức lực. Bỗng nhiên, nàng cảm giác có gì đó không đúng lắm, y còn ở trong nàng, hơn nữa đang từ từ căng ra.

Nàng giận dữ nhìn y, “Sở Lăng Thiên, không được! Ra ngoài cho ta!”

“Được rồi!” Y không cam lòng rút khỏi, giống như nàng dâu nhỏ phụng phịu, “Nương tử, tới đến chúng ta lại nữa nhé.”

“Đừng ra về dục cầu bất mãn (không được thỏa mãn nhu cầu tình dục) như thế! Chàng là rắn à!” Gia Cát Linh Ẩn nhồm dậy, y lại ngăn nàng.

Cho rằng y còn chưa chịu buông tha mình, nhưng y lại giúp nàng lau đi vật bẩn giữa hai chân, “Nương tử à, thứ nàng để lại còn nhiều hơn cả ta nữa, nàng mới là dục cầu bất mãn chứ?”

“Đồ khốn này!” Gia Cát Linh Ẩn giơ chân đạp y, đỏ mặt, nhanh chóng sửa sang lại y phục, “Sở Lăng Thiên, đêm nay ta ngủ ở chỗ Nguyệt Lan, tự chàng ngủ một mình đi.”

“Không sao, nếu nàng không để ý đến chuyện Nguyệt Lan nghe được hoặc nhìn thấy thứ gì không nên, vi phu không có ý kiến.”

“Chàng định làm gì?”

“Nàng đi, vi phu đương nhiên cũng đi. Thất vương phủ là của ta, ta muốn ngủ chỗ nào thì ngủ chỗ đó thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy không thể nói lý lẽ với một người bá đạo và đầy dục vọng như y được, trừng mắt với y, ý bảo y nhanh chóng mặc lại xiêm áo, tránh để một khi nàng mở cửa thì đám người bên ngoài nhào vào nhìn thấy chỗ kia của y.

“Ừ, chỉ để nương tử xem thôi.” Sở Lăng Thiên vừa nói, vừa chỉnh đốn lại chính mình, cầm một quyển sách, ngồi vào ghế làm như nghiêm túc lật xem.

Nàng mở cửa, Nguyệt Lan và Tiểu Diệp đứng ở bên ngoài, vẻ mặt lo lắng, thấy nàng đi ra lập tức tiến lên hỏi, “Tiểu thư, xảy ra chuyện gì? Nô tỳ nghe nói người vào trong thư phòng xong thì bên trong liền truyền đến tiếng đồ vật rơi ngã, có phải cãi nhau với vương gia không?”

Phá Trần bất lực lắc đầu, đã sớm nói với hai nha đầu ngốc này là không có gì, khi không lại lời hấn cùng đến khuyên nhủ, giờ thì tốt rồi, làm vương phi đỏ mặt tía tai rồi.

“À, không có gì, chỉ là không cẩn thận đụng rơi xuống đất thôi, hai người đi vào dọn dẹp đi.”

“Dạ.” Nguyệt Lan và Tiểu Diệp tưởng thật, đi vào chậm rãi thu dọn giấy bút đầy đất, chỉ cần tiểu thư và vương gia không cãi nhau là các nàng an tâm rồi.

Các nàng thu dọn xong, trở lại Ngâm Hương Các, phát hiện thấy Gia Cát Linh Ẩn không biết đến từ bao giờ. Nguyệt Lan lấy ra đôi hài mới thêu, “Tiểu thư, người xem đây là nô tỳ mới vừa học, đẹp không?”

“Đẹp.” Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy hình thù sinh động trên đó, tán thưởng tự đáy lòng.

“Tiểu thư thích là được rồi, qua hai ngày nữa là có thể thêu xong.”

“Cho ta à?”

“Đương nhiên, chẳng lẽ tiểu thư không muốn à?”

“Tiểu thư còn có nô tỳ nữa.” Tiểu Diệp cũng lấy ra khăn tay thêu của chính mình dâng lên.

“Đều đẹp.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười. “Nguyệt Lan và Tiểu Diệp của chúng ta khéo tay như vậy, không biết là ai có vận may tốt, cưới các người về nhà đây? Hai người mà có người ngưỡng mộ trong lòng thì nhất định phải nói cho ta biết nhé, ta sẽ giúp các người kiểm tra.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Tiểu Diệp cười cười, nàng đã xem Gia Cát Linh Ẩn là người thân, lời nói ra cũng thoải mái hơn, “Tiểu thư có thể lựa chọn được một nam tử xuất chúng như Thất điện hạ, mắt nhìn người đương nhiên không kém, nếu Tiểu Diệp có người mình thích, nhất định sẽ nói với tiểu thư đầu tiên.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Nguyệt Lan phụ họa theo.

Từ câu trả lời của hai nha hoàn, nàng đã có đáp án, nếu là trước kia, Nguyệt Lan chắc chắn sẽ chân thành nói: Tiểu thư, nô tỳ không xuất giá, tiểu thư, nô tỳ phải hầu hạ người cả đời. Hôm nay lại nói như vậy, đúng là khác thường, nhưng không biết người nàng ấy thích là ai?

“Các người có thể tìm được nam tử đáng để phó thác cả đời, ta sẽ không ngăn cản, còn chuẩn bị quà cưới hậu hĩnh cho các người. Các người cảm thấy Phá Trận thế nào?”

“Con người cũng tốt.” Hai nha hoàn đồng thanh đáp.

Không phải Phá Trận?

“Vậy nếu chọn một trong ba người Kinh Phong, Phá Trận, Ngụy Thành làm phu quân, các người sẽ chọn ai?” Vẫn là ưu tiên cho người nhà trước đã.

Tiểu Diệp lắc đầu, “Ngụy công tử thông minh tài cán, còn có võ công, là người không tệ; Phá Trận và Kinh Phong thì ít nói giống nhau, nếu như hằng ngày không đeo bản mặt lạnh lùng thì cũng là người không tồi. Nhưng nếu phải chọn một trong ba thì nô tỳ không chọn ai cả.”

Được rồi, nha đầu này không có tâm ý với ai.

“Nguyệt Lan còn người?”

“Nô tỳ?” Nguyệt Lan nghĩ, “Ngụy công tử dáng vẻ đường đường, lại trí tuệ hơn người, nữ tử được công tử lấy cưới về nhà nhất định vô cùng hạnh phúc. Phá Trận tuy rằng ít nói nhưng làm việc đáng tin cậy, thái độ làm người chính trực, còn rất trượng nghĩa, gả cho hắn cũng rất hạnh phúc. Còn Kinh Phong? Cả ngày chỉ biết giả bộ lạnh lùng, vác cái mặt giống như ai mắc nợ hắn, cả ngày không có việc gì cũng thích xuất quỷ nhập thần, hết như hồn ma vậy, mỗi lần xuất hiện đều hù chết người ta, đầu tóc thì trắng toát, không biết có phải bị bệnh khó trị gì đó không, nhìn thế nào cũng không vừa mắt, ai gả cho hắn, chính là xui xẻo tám kiếp.”

Tiểu Diệp kinh ngạc, “Kinh Phong làm gì tệ như vậy chứ?”

“Đó là muội không biết hắn đó thôi.”

“Nói như vậy tỷ rất hiểu hắn?”

“Tiểu thư, tối nay người muốn ăn gì, nô tỳ báo phòng ăn chuẩn bị.” Nguyệt Lan đứng lên, bực bội ra ngoài cửa.

“Như thường ngày là được rồi.”

“Vậy nô tỳ đi đây.”

Tiểu Diệp ngây thơ nhìn theo bóng lưng của Nguyệt Lan, có chút không hiểu ra sao, nàng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư, hình như Nguyệt Lan rất ghét Kinh Phong thì phải, có khi nào tỷ ấy đi đánh hắn không? Không biết có phải Kinh Phong từng ăn hiếp tỷ ấy không nữa?”

“Nàng ấy đánh thắng được Kinh Phong sao?”

“Cũng đúng, mà Kinh Phong có khi nào đánh tỷ ấy không?”

Gia Cát Linh Ẩn bất lực, Tiểu Điệp à, người ngây thơ thế này thì làm sao tìm được chàng rể tương lai cho cha mẹ người chứ? Nàng không tự chủ được nhếch môi cười, theo biểu hiện của Nguyệt Lan, trong lòng nàng đã nắm chắc, nhưng không biết người trong lòng Kinh Phong là ai.

Một lát sau, Nguyệt Lan vội vàng trở lại Ngâm Hương Các, phùng mang trợn má, thở hổn hển.

“Nguyệt Lan, tỷ làm sao vậy?” Tiểu Điệp lo lắng hỏi.

“Đúng là xúi quẩy, vừa ra ngoài liền đụng phải tên khốn Kinh Phong đó.”

“Hắn đánh tỷ à?”

Gia Cát Linh Ẩn: “... Ngày mai ta đi dạo với Mộc Tê, hai người cũng đi nhé.”

“Thật à, tốt quá rồi.”

“Đã lâu không gặp Mộc Tê.”

Đang lúc hoàng hôn, nha hoàn ở phòng ăn báo lại, bữa tối đã chuẩn bị xong, hỏi Gia Cát Linh Ẩn dùng bữa ở đâu. Gia Cát Linh Ẩn nói ở Ngâm Hương Các, nha đầu lập tức nói sẽ đi mời vương gia đến đây.

Gia Cát Linh Ẩn phóng tới, ngăn nàng lại, “Vương gia có chuyện quan trọng phải xử lý, không đến dùng bữa, người không cần báo với y, dọn bữa tối tới Ngâm Hương Các là được.”

“Dạ, vương phi nương nương.” Nha hoàn gật đầu, đi truyền lệnh.

Gia Cát Linh Ẩn đến Ngâm Hương Các rồi không định quay trở về, cơ thể của nàng vẫn còn ê ẩm, quay về thì tối nay lại mất ngủ.

Ăn xong bữa tối, nàng bảo Tiểu Điệp và Nguyệt Lan đóng cửa Ngâm Hương Các, rồi kêu Nguyệt Lan chuẩn bị chăn cho nàng, nàng muốn ngủ lại chỗ này.

“Tiểu thư, thật sự thì người và Vương gia không cãi nhau à?” Nguyệt Lan rất lo lắng.

“Không có, chỉ là lâu rồi ta không ở chỗ các người thôi.”

“À.” Nguyệt Lan gật đầu, tay chân mau lẹ trải đệm chăn ra.

“Cộc cộc cộc!” Bên ngoài Ngâm Hương Các truyền đến tiếng gõ cửa, Nguyệt Lan ra ngoài hỏi, “Là ai vậy?”

“Nguyệt Lan cô nương, là ta.”

Nghe tiếng của Ung tổng quản, Nguyệt Lan hỏi tiếp, “Ung tổng quản có chuyện gì sao?”

“Vương gia sai nô tài đến mời vương phi, vương gia nói nên trở về phòng ngủ rồi.”

“Nhưng mà...” Nguyệt Lan quay sang nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư đã ngủ rồi.”

“Vương gia nói, nếu vương phi không quay về, thì vương gia sẽ đến đây, người còn nói khinh công của người không tệ.”

283. Chương 283: Mẫu Phi Nhanh Thay Con Báo Thù

Gia Cát Linh Ẩn đảo mắt, tường vây quang Ngâm Hương Các không cao, quả thật ngăn không được Sở Lăng Thiên, bất đắc dĩ nàng bảo Nguyệt Lan mở cửa, trở về phòng ngủ.

Sở Lăng Thiên đã tắm rửa xong xuôi nằm lên giường, nửa người trên trần như nhộng, chân vừa vặn che khuất phần eo dưới, cổ vẻ rất thanh thoi. Gia Cát Linh Ẩn rửa mặt xong, lòng tràn đầy u oán bò lên giường.

“Sao vậy? Vì phu không thỏa mãn được nàng nên nàng đi tìm Nguyệt Lan cùng Tiểu Điệp để tìm thỏa mãn?”

“Ngủ đi.” Thân thể dán vào y, ra vẻ mặc kệ chàng nói cái gì ta cũng ngủ.

“Ban ngày vì phu còn chưa đủ.”

“Sở...”

Trong nháy mắt, nàng đã bị y đè dưới thân, may mà làm hai lần, sau đó nàng quyết liệt phản đối, Sở Lăng Thiên đành phải thu binh, y cũng không muốn làm nàng tức giận.

Ngày hôm sau, Nguyệt Lan cùng Tiểu Điệp đều tới sớm, bởi vì muốn gặp Mộc Tê nên các nàng rất vui. Chờ Gia Cát Linh Ẩn chuẩn bị xong, mấy người liền đến Cửu vương phủ đón Mộc Tê.

Lần này đi dạo lại khiến họ nhớ tới cảnh chủ tổ bốn người đi dạo phố trước kia, mấy người đều quyền uy trước các quầy hàng rực rỡ muôn màu. Mộc Tê thì không cần phải nói, còn Nguyệt Lan cùng Tiểu Điệp tuy rằng có tiền Thất vương phủ cấp ổi tháng, nhưng Gia Cát Linh Ẩn còn cấp thêm ngân lượng cho các nàng, trong đám a hoàn thì các nàng cũng được coi như người giàu có. Bởi vậy, bình thường thứ gì đó có thể mua thì thỉnh thoảng họ sẽ mua về tự thưởng cho chính mình.

Mấy người đang đứng trước một quầy hàng nặn tượng đất, quầy bánh bao bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng la lối.

“Đánh! Đánh! Đồ ăn mày thối tha, dám lấy trộm bánh bao của ta!”

“Một cái bánh bao thôi mà, bản công chúa lấy của người là nể mặt người lắm rồi!”

“Hừ! Còn tự xưng là Công chúa nữa, cũng không nhìn xem bộ dáng mình nghèo hèn ra sao, Công chúa mà sa sút đến mức này chỉ bằng chết quách đi.”

“Người dám vũ nhục bản công chúa? Xem bản công chúa trừng trị người thế nào!” Công chúa Triều Hoa tiến lên, hất đổ mấy cái tráp hấp bánh bao của ông chủ, khiêu khích nhìn ông ta, “Thế nào?”

Một người trong đám người vây xem chui ra, giơ một con dao lên, “Rốt cục cũng tóm được người! Lần trước chính người trộm bạc của ta hại ta bị vợ nghi oan là lấy bạc đi ăn chơi đàng điếm nên bà ấy khóc nháo lên rồi về nhà mẹ đẻ.”

“Ả còn trộm gà của ta!”

“Còn có thịt của ta!”

“Đánh đi, đánh ả chết đi!”

Không biết ai hô lên một tiếng, có vài người xông lên đâm đá Công chúa Triều Hoa.

Mấy người Gia Cát Linh Ẩn vẫn chú ý động tĩnh bên kia, Mộc Tê hừ lạnh một tiếng, “Hóa ra là Công chúa Triều Hoa, nàng ta nghĩ bên ngoài còn có thể muốn làm gì thì làm giống như trong cung hay sao? Nàng ta cũng là gieo gió gặt bão.”

Lúc này, một chiếc xe ngựa hoa lệ từ ngã tư đường bên kia đi đến, đám người nhao nhao vây xem đều tránh ra nhường đường. Ngân Đô nhiều quan gia, nhìn thấy cỗ xe hoa lệ kia, dân chúng đều tự giác tránh ra.

Mấy người đang đánh rất hăng say, không chú ý đến xe ngựa đang đi đến trước mặt bọn họ. Nhìn thấy người ngồi ở phía trên, dân chúng lập tức quỳ xuống thỉnh an.

“Thỉnh an Chu quý phi.”

“ Đứng lên đi.”

Mấy người động thủ lập tức ngừng tay, Quý phi nương nương không phải là mẫu thân thân sinh của Công chúa Triều Hoa sao? mấy người kia mặt mày xám ngoét, hai mắt nhìn nhau, thân thể run lẩy bẩy đứng lên, chuyện không tốt rồi.

“Mẫu phi!” Công chúa Triều Hoa bổ nhào vào trong lòng Chu quý phi, gào khóc, “Mẫu phi, bọn họ vừa mới hòa nhau đánh con, con đau quá. Mẫu phi mau thay con báo thù đi, mau giết hết bọn chúng.”

Chu quý phi đẩy nàng ra, xem xét thân thể nàng một chút, cánh tay, trên chân đều có thương tích, khoe miệng chảy máu, trong mắt bà tràn đầy đau lòng. Kim chi ngọc diệp biến thành chuột chạy qua đường, mọi người đều có thể đánh đắm, quát tháo. Ở trước mặt mọi người, bà đã làm một chuyện khiến người khác không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi kiểm tra thương tích trên người Công chúa Triều Hoa xong, bà hung hăng giáng cho nàng hai bạt tai. Hai bạt tai này khiến Công chúa Triều Hoa ngơ ngác, bà không phải tới để cứu nàng, là tới để hòa với người khác ức hiếp nàng.

“Mẫu phi, ngày cả người cũng đánh con?”

“Hừ! Nghĩ đến trừng phạt lần này có thể khiến người biết hối cải, không ngờ người lại có thể ăn trộm đồ của dân chúng, người đã quên phụ hoàng cùng bản cung đã dạy người như thế nào sao? Người làm chuyện như vậy người khác không đánh người thì bản cung cũng sẽ thay mặt bọn họ giáo huấn người!” Chu quý phi ăn nói chính nghĩa.

“Người...” Công chúa Triều Hoa không nghĩ tới bà cũng như vậy, “Ta hận bà! Bà đi chết đi!” Nói xong nàng dạt đám người ra, khóc lóc chạy đi.

Chu quý phi không đuổi theo, cũng không sai người đuổi theo, bà đi đến trước mặt mấy người vừa rồi động thủ, mấy người kia phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, “Nương nương tha mạng, thảo dân không biết người đó là Công chúa, còn tưởng là tên ăn mày giả mạo Công chúa, cho nên mới...”

“Đúng đúng đúng, chúng thảo dân cũng không biết người đó là Công chúa, xin nương nương tha mạng.”

Chu quý phi cười hiền lành khiến người ta cảm thấy như gió xuân, bà tự mình đỡ mấy người kia đứng dậy, “Đứng lên đi, chuyện này không trách các người, là tính tình Triều Hoa không tốt, còn điêu ngoa, có mọi người dạy dỗ như vậy bản cung còn phải đa tạ các người đã không cổ vũ nó làm chuyện xấu. Hơn nữa cũng là do nó sai trước, các người kiếm sống cũng không dễ dàng gì, bản cung sẽ bồi thường tổn thất của các người gấp đôi. Các vị, sau này nếu Triều Hoa còn tái phạm làm những chuyện như thế này nữa thì cứ đánh cho bản cung.”

Nhận được sự ra hiệu của Chu quý phi, thị nữ của bà tiến lên bồi thường cho tất cả mấy người bị tổn thất. Mấy người kia thở dài nhẹ nhõm một hơi, nghĩ rằng mình chết chắc rồi, không ngờ tới Chu quý phi lại là người biết lí lẽ như vậy. Những người vây xem đều nói Chu quý phi tốt tính, đều khen ngợi bà tấm lòng bao dung, có khí chất của bậc mẫu nghi thiên hạ. Xử lý xong chuyện, Chu quý phi lên xe ngựa, đến lúc gần cách với bên ngoài, sắc mặt của bà trở nên vô cùng khó coi, mấy người vừa rồi, ta sẽ nhớ kỹ.

Mộc Tê lôi kéo Gia Cát Linh Ẩn, “Thất tẩu, muội không nhìn lầm chứ, người vừa rồi là Chu quý phi sao? Bà ấy hẳn phải ban chết ấy người kia chứ? Còn ra tay đánh Công chúa, đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“Chỉ là đang giả vờ mà thôi.” Chu quý phi vẫn không quá ngu ngốc, biết thay đổi sách lược.

Mấy người lại vòng qua một số cửa hiệu, cuối cùng thu được chiến lợi phẩm trở về, chuẩn bị quay về thì bỗng nhiên trời lại nổi mưa to, may mắn lúc ra khỏi cửa thấy sắc trời không tốt nên có mang theo ô, nếu không thì sẽ ướt như chuột lột.

Đến xế chiều, Chu quý phi vào một trà lâu, chọn một gian phòng bí mật. Một lát sau có người dẫn theo Công chúa Triều Hoa tiến vào, mặt của nàng còn sưng đỏ, ăn mặc rách rưới.

“Gọi ta đến làm gì?” Nhớ tới hai bạt tai kia, Công chúa Triều Hoa liền giận đến nghiến răng, “Chê ta làm bà mất mặt sao? Muốn giáo huấn ta nữa à?”

“Ngồi xuống!” Chu quý phi tức giận nói.

Công chúa Triều Hoa đặt mông ngồi vào ghế, “Nếu không thể giúp ta khôi phục lại thân phận Công chúa thì không cần phải nói điều gì nữa.”

“Xem nha đầu người nói kia.” Chu quý phi lấy ra một lọ thuốc, đến trước mặt nàng, “Đau lắm không? Đến đây, mẫu phi bôi thuốc cho con, bôi vào sẽ không đau nữa.”

Công chúa Triều Hoa chán ghét đẩy tay bà ra, “Không cần phải già vờ giả vịt nữa.”

“Con thực sự làm mẫu phi tức chết mà!” Chu quý phi đứng lên, đi tới đi lui trong phòng, “Bản cung làm như vậy cũng là tốt cho con! Con nghĩ xem, nếu những việc con làm bị Hoàng Thượng biết được thì con còn cơ hội hồi cung nữa không? Con muốn hồi cung thì hãy ngoan ngoãn nghe theo lời mẫu phi.”

“Vậy vì sao hôm nay bà lại đánh ta? Còn không giúp ta giết mấy tên dân đen kia?”

“Giết thì thế nào? Chỉ thêm cho con một tội danh nữa mà thôi, cẩn thận kéo ngay cả Ngân Đô, Hoàng thượng cũng không cho con xuất hiện nữa đấy! Bản cung làm như vậy cũng là vì để con có thể hồi cung, nếu như con muốn trở lại thân phận Công chúa cao quý thì phải nhẫn nhịn cho bản cung, giả bộ cho đến khi Hoàng thượng nghĩ con đã thay đổi bản tính thì lúc đó mới có cơ hội! Về phần mấy người kia, tạm thời cứ để yên như vậy đã, đợi đến khi thân phận của con được khôi phục rồi lúc đó trừng trị chúng cũng chưa muộn.”

“Mẫu phi, người có biện pháp?”

“Phải xem con có làm được hay không đã.”

“Làm được, làm được, chỉ cần có thể hồi cung cái gì con cũng làm được! Mẫu phi muốn con làm như thế nào con sẽ làm như thế đó, người không biết rằng những dân đen kia có bao nhiêu đáng sợ đâu.”

“Được rồi, được rồi, chỉ là bọn dân đen thôi mà, nhất định phải thay đổi cho bản cung, bản cung sẽ phái người trợ giúp con, phải làm cho thật tốt.”

“Con biết rồi mẫu phi, người nhất định phải nhanh chóng làm cho con hồi cung đó.”

“Bản cung đã nói là làm, bảo đảm với con là sau một tháng có thể hồi cung. Sắc trời không còn sớm nữa, bản cung phải hồi cung rồi, con phải làm thật tốt cho bản cung, không được để gặp rắc rối.”

“Con biết rồi.” Thật là phiền phức !

Thất vương phủ, bên ngoài trời mưa to, đã đến nửa đêm mà Sở Lăng Thiên vẫn chưa trở về. Hôm qua có nói là có thể bớt đến giáo trường, không nghĩ tới hôm nay vẫn phải đi. Mưa càng rơi càng lớn, Gia Cát Linh Ẩn lo lắng chờ ở cửa thư phòng.

“Ứng tổng quản, lúc Vương gia xuất phủ có mang theo ô không?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Bẩm Vương phi nương nương, nô tài cũng không rõ lắm, để nô tài phái người mang tới cho Vương gia.”

“Không cần, để Kinh Phong cùng đi với ta.”

Ứng tổng quản lập tức mang tới hai cái ô, lại chuẩn bị xe ngựa. Nàng cùng Kinh Phong đang chuẩn bị lên xe chỉ thấy từ xa có một chiếc xe ngựa đang đi đến dừng ở trước cửa Thất vương phủ. Trên xe ngựa mấy người ba chân bốn cẳng khiêng một người.

“Thất gia, sao lại thế này?” Gia Cát Linh Ẩn vút cái ô trong tay, lập tức chạy tới, người được mấy người kia khiêng đúng là Sở Lăng Thiên.

Sở Lăng Thiên mơ hồ có chút ý thức, nhìn thấy nữ tử trước mặt liền vùng vẫy đứng lên, nắm lấy vai nàng, vẻ mặt y dịu dàng, nhếch miệng cười cười, “Linh nhi.”

Thì ra nữ tử xinh đẹp này là Thất vương phi, khó trách tướng quân mỗi lần thao luyện xong đều mặc kệ chuyện gì cũng phải chạy về Thất vương phủ, có một nương tử xinh đẹp như vậy ai mà nỡ bỏ mặc cho được. Mấy phó tướng cúi đầu, làm bộ cái gì cũng không thấy, Đại tướng quân mà bình thường bọn họ nhìn thấy là một người ý chí kiên cường, quân kỷ nghiêm minh, không biết rằng y cũng có một mặt như thế này, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, có lẽ là như vậy.

“Vương phi nương nương, hôm nay điện hạ bồi một binh lính luyện bắn tên, người giơ bìa ngấm để tiểu tử kia bắn, không nghĩ tới là tiểu tử kia hồn vía để ở đâu lại bắn trật...”

“Bắn trúng chỗ nào? Nghiêm trọng không?”

“Vương phi chớ vội, bắn trúng cánh tay của điện hạ, cũng không nghiêm trọng lắm nhưng mà do Điện hạ không chịu nghỉ ngơi, mặc đứng trong mưa bồi hấn luyện cho đến bây giờ, mới vừa luyện xong Điện hạ liền té xỉu thì chúng thuộc hạ mới phát hiện là người bị sốt.”

“Mau đưa người vào trong phòng, Ứng tổng quản, nhanh đi mời đại phu tới đây.”

Sắp xếp ổn thỏa cho Sở Lăng Thiên xong, mấy phó tướng mới yên tâm rời đi. Đại phu băng bó vết thương cho Sở Lăng Thiên, chẩn mạch, y bị cảm lạnh, hơn nữa dầm mưa một ngày nên vết thương bị nhiễm trùng, cũng may là không có gì đáng ngại. Uống xong một chén thuốc, Sở Lăng Thiên cảm thấy thoải mái hơn, nhưng mà quần áo vẫn còn nhớp nháp dính dính.

284. Chương 284: Sở Lăng Thiên, Một Lần Thôi Mà

Nương tử, mau giúp ta thay y phục đi.” Sở Lăng Thiên la lên.

“Đi tắm đi, ra mồ hôi, sẽ khỏe hơn.” Giọng điệu Gia Cát Linh Ẩn có chút lạnh nhạt.

“Được, nương tử tắm giúp ta nhé.” Thấy biểu hiện giận dữ của nàng, y lập tức bổ sung, “Tay vi phu bị thương.”

Gia Cát Linh Ẩn cũng đau lòng, sợ vết thương của y đọng nước. Dìu y vào phòng tắm, trong thùng đã đầy nước, nàng dùng tay thử, độ ấm vừa phải.

Sở Lăng Thiên ngoan ngoãn giơ tay lên, để nàng cởi xiêm y ỳnh, vài ba lớp áo rơi xuống, lúc còn lại quần, nàng do dự, “Tự cởi đi!”

“Nương tử à...” Lại là ánh mắt tủi thân kia, “Tay vi phu đau lắm! Dù sao cũng bị nàng xem hết rồi mà, có gì ngượng ngùng nữa chứ!”

“Bây giờ biết đau rồi sao? Lúc làm bìa ngấm sống cho người khác thì không biết đau? Không biết nếu chàng bị thương thì ta sẽ lo lắng? Ta sẽ đau lòng?” Vừa nói, nàng vừa mạnh tay giật mở quần của y, đi đến sau lưng y, thật muốn bồi thêm một cước vào mông y, nhưng nghĩ đến vết thương của y nên đành thu chân lại, “Được rồi, đi xuống đi.”

Sở Lăng Thiên xoay người, hôn nhẹ lên môi nàng một cái, “Ta thích nhìn thấy dáng vẻ nàng lo lắng cho ta.”

“Sở Lăng Thiên, chàng dám vác thây đầy thương tích trở về lần nữa xem!”

Sở Lăng Thiên nâng tay bị thương lên, ghé vào mép thùng nước, “Nương tử, kỳ lưng.”

Gia Cát Linh Ẩn đi qua, đang chuẩn bị cúi đầu chà lưng cho y, không ngờ tay y kéo một cái, nàng bất ngờ không kịp phòng bị rơi vào thùng nước, toàn thân ướt sũng.

“Sở Lăng Thiên, chàng bị thương còn không chịu yên hay sao?”

“Nương tử, ta không những phải kỳ lưng, còn có những chỗ khác cần phải tắm mà.”

Mặt Gia Cát Linh Ẩn đỏ lên, đương nhiên biết chỗ khác y nói là chỗ nào, ai bảo y bị thương chứ, ai bảo nàng đau lòng vì y chứ? Nàng đè nén lửa giận, “Lật người qua, đừng để chạm vào vết thương.”

Nàng mặc nhiều lớp y phục, lúc này đều bị ướt nhẹp, làm mỗi lần nâng tay đều xách theo một đồng nước, rất cục, nàng cởi bớt hai lớp bên ngoài, chỉ để lại một lớp y phục. Vậy thì nhẹ nhàng hơn, dù sao nhiệt độ trong phòng tắm cũng rất cao, không đến mức bị cảm lạnh.

“Lật lại!” Chà lưng xong, còn phải tắm những chỗ khác cho y.

Vì thế, Sở Lăng Thiên lật người lại, liền nhìn thấy mái tóc tiểu nương tử của mình ướt sũng dán trên trán, hai má bởi vì nước ẩm mà trở nên hồng nhuận, vừa rồi dùng sức làm nàng thở hổn hển. Lớp xiêm áo còn lại cùng váy quần dán chặt lên người nàng, làm tôn lên dáng người lả lướt, độ cong cùng sự căng tràn trước ngực gần trong gang tấc, hấp dẫn hơn bất cứ lần nào. Y vô thức vươn tay, phủ lên đó.

“Sở Lăng Thiên, còn một tay là đủ rồi, tự mình tắm đi.”

Sở Lăng Thiên nhanh chóng rút tay về, “Nương tử, ta sai rồi. Nương tử, ta đang bị sốt mà. Nương tử, ta bị thương.”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, cúi đầu, tiếp tục lau người cho y, không thềm để ý đến y, tên khốn, nếu mà bắn trúng tim, chẳng phải mất mạng rồi ư? Nàng nghĩ mà sợ vừa đau lòng vừa tức giận. Qua một khắc, rốt cục nàng cũng tắm sạch sẽ nửa thân trên và chân cho y, đương nhiên, trong cả quá trình một tay kia không ngừng quấy rối nàng, sờ chỗ này, nắn bóp chỗ kia, nhưng nàng chẳng còn lòng dạ nào quan tâm y.

“Xong rồi, chàng ngâm mình một chút đi, ra mồ hôi rồi sẽ hạ sốt.”

“Nương tử, còn sốt một chỗ chưa tắm mà.” Sở Lăng Thiên nóng bỏng gật đầu với Gia Cát Linh Ẩn, dưới sự chà xát khi tắm cùng vẻ quyến rũ vô thức của nàng, chỗ cực nóng kia đã phồng to đến cực hạn.

“Tự làm đi!”

Gia Cát Linh Ẩn lo lắng y không khống chế được, chạm đến tay y, nên không muốn kích thích y nữa, lại không biết rằng bản thân đã sớm khiêu khích y đến khó nhịn. Nàng đứng lên, chuẩn bị leo ra thay y phục, không ngờ bên hông bị một sức mạnh túm trở lại, ngã ngồi vào lòng y.

Nụ hôn như cơn mưa trút xuống, trong hô hấp toàn là mùi của y.

“Sở Lăng Thiên, chàng bị thương!”

“Cho nên nàng đừng cử động, chạm vào vết thương sẽ rất đau đấy.”

Có phải mỗi nam nhân đều có tiềm chất vô lại thể này không? Nàng quả nhiên không dám nhúc nhích, để mặc y mút vào rồi nhả ra vành tai của mình. Cánh tay không bị thương kia lại nhấc vạt áo nàng lên, luồn vào trong. Mái tóc dài bị thấm ướt dán vào trước ngực mông lung huyền ảo, đầy đều là hấp dẫn cực hạn.

Bàn tay y chậm rãi trượt xuống, thâm nhập vào nơi mềm mại của nàng, nàng động tình, mặc dù đang ở trong nước, y vẫn cảm nhận được nước có bình thường hay không, một ngón tay thuận lợi chui vào.

“Rút ra!”

Hai ngón tay.

“Đồ biến thái!”

Ba ngón.

“Ừm, căng quá!”

“Nương tử, vi phu cũng căng.”

Y dùng một tay lật người nàng lại, để nàng tì lên mép thùng, từ sau lưng nhấn xuống, chậm rãi đi vào nơi sâu nhất.

“Căng lắm, chậm một chút!”

Sở Lăng Thiên mỉm cười gian tà, bình thường bảo nàng thử tư thế này, nàng sống chết không chịu, hôm nay rốt cục nhân cơ hội này cũng thực hiện được. Lòng y tràn đầy vui thích, cây cây càng thêm hăng say. Y cúi người, hôn lên lưng nàng, tay kia đỡ lấy eo nàng, rồi từ thắt lưng trượt đến nơi mềm mại trước ngực nàng.

Sau hai khắc, “Sở Lăng Thiên, đủ rồi chứ?”

“Nương tử, nàng không thể không lo lắng cho vi phu như thế được. Ta có xem y thư, nói làm chuyện này rất cho lợi cho việc hồi phục sức khỏe.”

Gia Cát Linh Ẩn thật muốn đập bể thùng nước, giúp y tắm rửa, tuyệt đối là một sai lầm!

Qua thêm một khắc, lại lật người nàng lại, mặt đối mặt tiếp nhận lửa nóng của y.

Trong thùng tắm nóng hổi, nước bị sự sạo gợn sóng, tản ra bốn phía. Nụ hôn thâm tình trút như mưa xuống người nàng. Lại qua thêm một khắc, rốt cục y mới rút ra, Gia Cát Linh Ẩn một mình ngã vào trong thùng nước, động cũng chẳng buồn động dậy.

Tới lượt Sở Lăng Thiên khí thể bùng bùng, y dùng một tay chà lau cơ thể nàng, cho đến khi tắm nàng sạch sẽ, nhưng Gia Cát Linh Ẩn lại cảm thấy, phải gọi là sờ mó đến sạch sẽ.

“Nương tử, lau khô mặc quần áo lại cho vi phu.” Thấy tiểu nương tử không nhúc nhích, “Vậy để ta tự đến, á, đau!”

Quả nhiên, nàng vừa rồi vẫn không nhúc nhích đột nhiên đứng phắt lên, lau khô người cho y, lau tới đó, không tự chủ được tăng thêm chút sức. Sở Lăng Thiên nhũ mày, lại bật cười. Sau khi lau khô xong, lại mặc xiêm y sạch vào cho y. Lúc này Gia Cát Linh Ẩn mới lo ình, mặc xong, nàng lại dìu y về phòng.

Thuốc của phòng thuốc phát đến đúng là tiên dược, có lợi cho việc mau lành vết thương, thực sự Sở Lăng Thiên đã uống thuốc rồi, vết thương sẽ mau chóng khỏi hẳn, nhưng không muốn để Gia Cát Linh Ẩn biết.

Mới vừa nằm xuống, Sở Lăng Thiên lại đề lên Gia Cát Linh Ẩn, vùi đầu vào nơi non mềm trước ngực nàng.

“Sở Lăng Thiên, leo xuống.”

“Nương tử, chỉ lần nữa thôi, một lần thôi.”

“Lần nào chàng cũng nói như vậy.”

“Vết thương của ta đau lắm, chỉ có... ở trong cơ thể nàng mới có thể quên đi đau đớn.”

Đầu hàng luôn.

Vì thế, Sở Lăng Thiên lại nhiệt tình ăn nàng một lần.

Qua nửa canh giờ, bên tay lại có tiếng thở dốc ồ ồ của y, trước ngực có thêm một bàn tay.

“Sở Lăng Thiên, một lần thôi mà.”

“Đau quá không ngủ được.”

Đầu hàng tiếp.

Tiếp tục lần hai, Gia Cát Linh Ẩn một đến không chịu nổi, nặng nề đi vào giấc ngủ, thế nên Sở Lăng Thiên có quấy rầy thêm thì nàng cũng chẳng có phản ứng gì. Y đành phải hậm hực bỏ cuộc, ôm nàng vào lòng, áp lồng ngực vào lưng nàng. Không cho ăn, ôm cũng được.

Sáng ra, Sở Lăng Thiên đã hạ sốt, nhưng bắt đầu ho khan, Gia Cát Linh Ẩn xin không đến thỉnh an với Hoàng hậu, ở lại phủ chăm sóc y. Kết quả của việc chăm sóc y chính là một ngày lại bị y ăn những hai lần.

Vào đông, thời tiết càng lúc càng lạnh. Hôm nay, Gia Cát Linh Ẩn đang ở cùng với Sở Lăng Thiên, Ưng tổng quản vội vàng đến báo tin, “Vương gia, vương phi nương nương, thái tử phi sắp lâm bồn, nhưng hình như khó sinh, sinh cả ngày cũng chưa sinh ra được.”

Hai người đứng lên, không nhiều lời lập tức gọi đại phu của Thất vương phủ, cùng nhau đến phủ thái tử.

Trong phủ thái tử, một chậu máu loãng từ trong phòng bưng ra, thái y cùng đại phu đứng một dọc bên ngoài, cả đám sốt đầu mê trán, lại bó tay hết cách. Hoàng hậu quả trách họ, đó là cháu đầu của Hoàng thượng, không sinh được liền hỏng đại sự. Nếu Hà Sướng Uyển xảy ra chuyện gì, chắc chắn nước Nam Chiếu cũng đến trách móc.

Đại phu của Thất vương phủ vào trong nhìn thử, cũng lắc đầu đi ra.

“Sao vậy?”

“Vương phi nương nương, là sinh ngược, chỉ e...”

Nhìn sát mặt đại phu, Gia Cát Linh Ẩn biết tình huống sẽ thế nào, “Ta đi xem thử.”

Vài bà mụ đứng trước giường, chỉ kêu Hà Sướng Uyển dùng sức, nhìn ra được, nàng đã sức cùng lực kiệt, chỉ trông vào bản năng làm mẹ để kiên trì. Gia Cát Linh Ẩn biết, tiếp tục như vậy, sẽ một xác hai mạng. Làm sao đây? Hà Sướng Uyển là bằng hữu của nàng, nàng không thể trơ mắt nhìn nàng ấy chết, nhưng nàng cũng không phải đại phu.

“Tam tiểu thư.” Hà Sướng Uyển nhìn nàng, vươn tay về phía nàng.

Gia Cát Linh Ẩn đi qua, cầm lấy tay nàng.

“Tam tiểu thư, nếu ta có chuyện gì, làm ơn... làm ơn chăm sóc đứa bé giúp ta. Trong cung quá mức nguy hiểm, có tiểu thư bảo vệ nó, kiếp sau ta xin báo đáp.”

“Công chúa Sướng Uyển...” Gia Cát Linh Ẩn ra quyết định, “Ta có cách có thể cứu công chúa, nhưng không nắm chắc chắn lắm, có thể công chúa sẽ chết.”

Mắt Hà Sướng Uyển sáng lên, gật đầu, “Ta tình nguyện thử một lần, Tam tiểu thư, ta tin tiểu thư.”

Chuyện này không thể chậm trễ, Gia Cát Linh Ẩn ra ngoài, gọi Hoàng hậu và thái tử sang một bên.

“Hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ, nếu tiếp tục như vậy, thái tử phi nhất định sẽ chết. Thần nữ có một biện pháp, nhưng không nắm chắc chắn, xin để thần nữ thử một lần.”

“Cái gì?” Hoàng hậu nhìn nàng đầy cảnh giác, hẳn là nàng phải ước cho đứa bé không được sinh ra đời.

Đoán được tâm tư của Hoàng hậu, Gia Cát Linh Ẩn nén giận nhìn bà, “Hoàng hậu nương nương, thái tử phi là bằng hữu của con, con sẽ không hại nàng. Cách của con chính là mổ bụng, lấy đứa bé từ trong bụng ra.”

“Cái gì? Mổ bụng? Không phải mổ bụng sẽ chết chắc sao? Bản cung không cho phép!”

“Đệ muội, muội làm đi, ta tin muội!” Thái tử nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hạ quyết tâm.

“Dực nhi, con điên rồi sao? Nó không phải đại phu, biết cái gì, quả thực làm càn!”

“Mẫu hậu, không làm gì cả thì Sướng Uyển sẽ chết, đã có hy vọng, tại sao lại không thử?”

“Dực nhi, con có biết trong lòng nó rốt cục có ý định gì hay không?”

Gia Cát Linh Ẩn đã nổi cơn thịnh nộ, “Hoàng hậu nương nương, thái tử điện hạ, xin hai người trong vòng nửa khắc mau hạ quyết định, thái tử phi không cầm cự nổi rồi.”

“Làm đi!” Chưa đến nửa khắc Sở Lăng Dực đã ra quyết định, đó là nữ nhân cùng con của y, dù chỉ có chút hy vọng, y cũng sẽ không bỏ qua.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, lập tức đi qua phân phó thái y chuẩn bị những thứ nàng cần. Đám thái y dùng ánh mắt vui sướng khi thấy người gặp họa để nhìn nàng, chuyện thế này, cả thần y cũng hết cách, nàng cái gì cũng không hiểu, chắc chắn sẽ làm cho thái tử phi chết, đến lúc đó để xem nàng ăn nói thế nào với Hoàng hậu và thái tử

285. Chương 285: Chúng Ta Không Cần Con

Sở Lăng Thiên đi tới phía sau nàng, “Linh nhi, được không?”

“Chỉ có thể thử một lần.” Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng chuẩn bị xong xuôi, “Đại phu hiểu rõ các bộ phận cơ thể tới đây, Thất gia, chàng cũng qua đây.” Có một số bước cần phải có hai người phối hợp ăn ý với nhau.

“Không được.” Hoàng hậu là người đầu tiên đưa ra phản đối, vừa rồi các ngự y cũng chỉ ở bên ngoài, còn ở tình huống bên trong là do bà đỡ nói với họ, từ đó họ mới phán đoán. Nữ tử sinh con, nam tử không thể tới gần, tới gần thì nam tử sẽ dính phải xúi quẩy, “Thái tử phi là nữ tử, lúc này nam nhân đi vào làm cái gì?”

“Hoàng hậu nương nương, mạng của Thái tử phi quan trọng hay là phép tắc quan trọng hơn?” Gia Cát Linh Ẩn tức giận, giọng nói cũng vô cùng không tốt.

Những người khác nhìn Gia Cát Linh Ẩn bằng ánh mắt kì quái, dám ở trước mặt mọi người chống đối Hoàng hậu, lá gan Thất vương phi cũng thật là lớn.

“Đi thôi.” Thái tử đồng ý.

“Thất vương phi, Thái tử phi không sao thì bản cung sẽ không so đo với người, nhưng nếu xảy ra chuyện gì bản cung nhất định sẽ không tha cho người!”

Gia Cát Linh Ẩn không còn lòng dạ nào tranh luận với bà, mang theo ngự y cùng Sở Lăng Thiên lập tức tiến vào.

“Giúp ta chỉ ra vị trí tử cung cùng vị trí hiện tại của đứa nhỏ.” Gia Cát Linh Ẩn nói với ngự y.

Ngự y lập tức chỉ ra vị trí.

“Thuốc mê!”

Sở Lăng Thiên đưa tới, một lát sau thuốc mê có tác dụng.

“Đưa dao đã khử trùng tới.”

Lập tức đưa vào tay nàng, dựa vào chỗ ngự y đã chỉ, nàng mổ vào bụng Hà Sướng Uyển. Nàng đã quên đi sợ hãi, tính mạng của Hà Sướng Uyển cùng Thế tử khiến cho nàng đều quên hết tất cả. Sau đó nhau thai được tách ra.

Sở Lăng Thiên lau mồ hôi toát ra trên trán nàng, tiểu nương tử của y còn có cái gì không biết nữa.

“Vải thấm!”

Thấm hết nước ối, đã nhìn thấy đầu của đứa bé.

Gia Cát Linh Ẩn vui sướng không thôi, tay nàng nhẹ nhàng dò xét đi vào, trước hết nâng đầu đứa bé lên, chậm rãi lôi ra. Ngay sau đó là vai, rồi dần dần cả cuống rốn. Rốt cục thuận lợi đưa đứa bé ra, là một tiểu tử.

Bà đỡ ở bên cạnh đã bị một màn này làm cho khiếp sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

“Tiếp lấy đứa nhỏ!”

Lời nói của Gia Cát Linh Ẩn khiến bà thanh tỉnh lại, bà đỡ tiếp nhận đứa nhỏ, hăng hái vỗ vào cái mông của đứa nhỏ, đứa nhỏ lập tức khóc oa oa. Tiếng khóc to khiến Gia Cát Linh Ẩn rốt cục cũng yên tâm.

“Vải thấm khử trùng.”

“Kim may.”

Khâu xong mũi khâu cuối cùng, cả người Gia Cát Linh Ẩn đã mệt rũ rời. Lúc này thuốc mê hết tác dụng, Hà Sướng Uyển tỉnh lại.

“Tam tiểu thư...”

“Yên tâm, người không sao đâu, thể tử cũng rất khỏe. Cảm thấy thế nào?”

“Cảm ơn người. Đau.”

“Ngự y, thuốc giảm đau.”

Ngự y lập tức lấy ra một viên thuốc cho Hà Sướng Uyển uống vào.

Gia Cát Linh Ân xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, “Tạm thời không có nguy hiểm gì, nhưng vẫn cần phải chú ý, miệng vết thương không được để nhiễm trùng, nếu có dấu hiệu phát sốt thì phải lập tức gọi đại phu tới.”

“Cảm ơn Tiểu thư.” Hà Sướng Uyển không biết cảm tạ Gia Cát Linh Ân như thế nào, chỉ có thể không ngừng nói lời cảm ơn.

“Nghỉ ngơi cho tốt. Chúc mừng người.”

Gia Cát Linh Ân cùng Sở Lăng Thiên đi ra. Hoàng hậu đang ôm tiểu thể tử chơi đùa. Sở Lăng Dực lập tức đi lên, “Sướng Uyển thế nào rồi?”

“Tạm thời thì ổn rồi, chú ý nằm trên giường nghỉ ngơi, miệng vết thương không được để nhiễm trùng. Dựa vào nhắc nhở của ta với đại phu thì nên để cho Thái tử phi đứng giờ đứng lên đi lại một chút.”

“Cám ơn, cảm ơn!” Mẫu tử bình an, Sở Lăng Dực kích động đến run rẩy cả người. Y không để ý đến sự ngăn cản của Hoàng hậu, chạy ào vào xem Hà Sướng Uyển.

Lại nhắc đại phu một số việc cần chú ý xong Gia Cát Linh Ân mới rời khỏi phủ Thái tử.

Trên đường quay về Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên cứ muốn nói lại thôi. Gia Cát Linh Ân nhìn thấy bộ dáng của y, cười cười, “Chàng muốn hỏi ta, làm sao ta biết biện pháp này phải không?”

“Ừ.” Y thành thực gật đầu.

“Biện pháp này ở chỗ bọn ta là bình thường, chẳng qua ta không phải là đại phu nên làm có hơi nguy hiểm, cũng may là ông trời chiếu cố mẹ con họ.”

“Linh nhi, chúng ta không cần con.”

“Hả?” Gia Cát Linh Ân khó hiểu.

“Rất nguy hiểm, ta sẽ không để nàng phải mạo hiểm.”

Nói đến con, trong lòng Gia Cát Linh Ân liền chùn xuống, bọn họ thành thân chỉ trễ hơn Thái tử cùng Hà Sướng Uyển một tháng, hiện giờ con của Sở Lăng Dực cũng đã chào đời, thế mà nàng vẫn chưa có động tĩnh gì. Thấy nàng không nói lời nào, Sở Lăng Thiên nghĩ là nàng đã đồng ý. Vừa rồi chỉ có y biết, trong lòng y có bao nhiêu sợ hãi, nếu mọi chuyện xảy ra trên người y thì y không dám tưởng tượng được. Giờ phút này, trong lòng y cảm thấy may mắn khi bọn họ chưa có con, đời này chỉ cần có nàng, như vậy là đủ rồi.

Về đến phủ, dùng xong bữa tối, Gia Cát Linh Ân nằm xuống liền ngủ, đêm nay y phá lệ không quấy rầy nàng, y vẫn còn ám ảnh bởi cảnh máu me lúc ban ngày, y không muốn tiểu nương tử phải chịu khổ.

Hà Sướng Uyển vẫn không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, thân thể khôi phục rất tốt. Thể tử đầy tháng, văn võ cả triều đều đến chúc mừng, ngay cả Sở Kim Triều cũng tự mình đi, đây là tôn tử đầu tiên của ông nên ông đã dặn dò Liên công công chuẩn bị một phần hậu lễ. Ôm tiểu thể tử, đường thẳng tiến của Hoàng hậu rộng mở, Chu Tuyết Viện, người có con trai là có thể tranh giành cùng bản cung sao? Tôn tử của bản cung cùng với con trai người cũng ngang nhau thôi.

“Hoàng thượng, nương nương, chúc mừng chúc mừng, tiếng khóc tiểu thể tử vang dội, lúc trưởng thành nhất định rất giống Thái tử điện hạ.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Sở Kim Triều cười, “Lần này Thái tử phi có thể thuận lợi sinh hạ thể tử, mẫu tử bình an, công lớn thuộc về Tam nha đầu, nếu không phải con lớn mật dùng biện pháp kia thì hậu quả thật không thể lường được.

Tam nha đầu, trẫm cũng muốn tặng con một phần lễ, sau này, trẫm sai người dựa theo số quà hôm nay đưa đến phủ Thái tử, một món cũng không thiếu sẽ đưa đến Thất vương phủ.”

Gia Cát Linh Ẩn đi ra, cúi người, “Thần nữ đa tạ Hoàng thượng, đây đều là phúc khí của Thái tử phi cùng Thế tử, chẳng qua là thần nữ gặp may thôi.”

“Tam nha đầu không nên coi nhẹ mình, trẫm nuôi một đám thái y cũng đều bó tay không có biện pháp nào, có thể thấy được tình hình lúc đó nguy cấp cỡ nào. Con thật đúng là phúc tinh của Sở gia, trẫm phải để cho con ở trong cung mới được. Ha ha.”

“Hoàng thượng, người đừng tặng bốc thần nữ.”

Hoàng hậu bất mãn liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, đối với nàng cảm thấy thực chán ghét, nha đầu thối, ở đâu cũng có thể trở thành tiêu điểm, “Hoàng thượng, hôm nay là đầy tháng thế tử, những chuyện khác sau này hẵng nói.”

“Không có Tam nha đầu chẳng phải sẽ không có yến tiệc ngày hôm nay sao?”

Sở Lăng Dực gật đầu, “Mẫu hậu, đúng như lời phụ hoàng nói, nếu không nhờ Thất đệ muội thì Sương Uyển cùng đứa nhỏ chỉ sợ đã sớm... Thất đệ muội, ta thay mặt Sương Uyển cùng đứa nhỏ kính muội một ly.”

“Thái tử điện hạ nói quá lời.” Gia Cát Linh Ẩn bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Thấy nàng uống rượu, Sở Lăng Thiên nhíu đầu mày, muốn ngăn cản nhưng cũng không kịp.

“Thất vương phi, con uống rượu ít một chút.” Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn không vừa mắt, vẫn cứ tìm mọi cơ hội để khiến nàng không thoải mái, “Con cùng Thiên nhi thành thân không muộn hơn Thái tử là bao, vì sao các con vẫn không có động tĩnh gì? Có phải thân thể của con có vấn đề? Ngày mai bản cung bảo ngự y đến xem cho con.”

Sở Kim Triều đảo mắt liếc Hoàng hậu một cái, hiển nhiên ông rất bất mãn với lời nói này của bà.

“Mẫu hậu, thân thể Linh nhi không có vấn đề gì, chỉ là chúng con không muốn sinh con sớm như vậy mà thôi. Còn có, đây là chuyện riêng của con cùng Linh nhi, sinh con hay không, khi nào sinh thì chúng con đều có kế hoạch riêng, không nhọc người lo lắng. Thái y cũng không cần, thái y nào có y thuật giỏi hơn so với Linh nhi?”

Bị Sở Lăng Thiên làm ách mặt ở trước mặt mọi người, Sở Lăng Thiên nói năng lỗ mãng, Hoàng hậu lại không thể nói gì để chống đỡ, bà xấu hổ cười cười, trên mặt hiện lên vẻ tức giận, “Thiên nhi, bản cung cũng là vì tốt cho con. Lúc Tĩnh phi muội muội đi có nhờ bản cung chăm sóc con, bản cung không thể phụ muội ấy.”

Nghe được hai chữ Tĩnh phi, sắc mặt Sở Kim Triều cũng hơi thay đổi, “Lão Thất, ngày mai vẫn nên để Thái y xem cho Tam nha đầu một chút.” Còn hơn cả đứa con của Sở Lăng Dực, ông càng muốn nhìn thấy con của Sở Lăng Thiên.

“Phụ hoàng, thực sự là không cần. Thân thể nhi thần cùng Linh nhi đều rất tốt.”

“Tiểu tử thối, đúng là tức chết trẫm mà, không cần thì không cần.”

Hoàng hậu nháy mắt, nhũ mẫu liền nhanh chóng ôm thế tử đến trước mặt Sở Kim Triều, Sở Kim Triều đùa với cháu, hóa giải bầu không khí ngưng ngạt trong điện.

Hoàng hậu lén lén nhìn vào bụng Gia Cát Linh Ẩn, bà vẫn cảm thấy kỳ quái, vì sao nha đầu thối này vẫn không có con, có con là có thể củng cố thêm địa vị của Thất vương phủ, chẳng lẽ nó không thể sinh con? Hay là Sở Lăng Thiên có vấn đề?

“Hoàng thượng, thần thiếp nhớ rõ người từng nói qua rằng sau này người muốn đem trưởng tôn để ở bên cạnh, người xem khi nào thì thế tử được nhận vào cung?” Hoàng hậu hợp thời đưa ra ý kiến. Hoàng thượng có cảm tình với đứa nhỏ thì cũng sẽ nghiêng về Sở Lăng Dực một ít.

Ánh mắt Chu quý phi đóng băng, tiện nhân người nằm mơ đi, đứa nhỏ này vào cung chỉ sợ tiểu hoàng tử sẽ thất sủng, “Tỷ tỷ, thế tử còn nhỏ như vậy cần được Thái tử phi chăm sóc, hơn nữa, Thái tử cùng Thái phi chưa hẳn đã cam lòng. Thần thiếp thấy nên đợi thế tử lớn hơn chút nữa rồi tiến cung sẽ tốt hơn.”

“Dù sao tiến cung cũng thuận tiện, Thái tử cùng Thái tử phi suy nghĩ đi, vào cung ở vài ngày cũng được.” Hoàng hậu không thể nhượng bộ.

“Quý phi nói đúng, thế tử còn nhỏ, sau khi được một tuổi rồi hẵng tiến cung.” Sở Kim Triều nói. Ông ngày càng mất ngủ, nếu lại có một đứa nhỏ suốt ngày âm ỉ nhất định càng thêm nghiêm trọng.

“Vâng, Hoàng thượng.” Hoàng hậu chỉ có thể nhận kết quả này, dù sao chỉ có thời gian một năm, rất nhanh sẽ đến, chỉ cần trong một năm này không có đứa nhỏ nào được sinh ra thì thế tử sẽ không có uy hiếp gì.

Chu quý phi được như ý nên cười cười, một năm sau, bà nhất định có biện pháp khác ngăn cản.

Lúc này, bên ngoài phủ Thái tử truyền đến một trận tranh cãi âm ỉ, Sở Lăng Dực sai quản gia đi xem thử. Quản gia đi một chút liền trở lại, hóa ra là một đám ăn mày đến xin ăn, vì tranh giành đồ ăn mà làm ồn.

“Vậy thì cho nhiều một chút, để bọn họ ăn cho no.”

“Vâng, Thái tử điện hạ. Còn có một chuyện...”

“Chuyện gì?”

“Trong đó có một người, trông rất giống với Công chúa Triều Hoa, nhưng nô tài không dám khẳng định.”

“Triều Hoa?” Chu quý phi bỗng nhiên đứng lên, đi ra vài bước, lại ngừng lại, mang theo ánh mắt dò hỏi nhìn Sở Kim Triều.

“Đi xem đi.” Sở Kim Triều cũng đứng lên, rốt cục cũng là con mình, làm sao không đau lòng chứ. Ông cùng Chu quý phi cùng nhau đi ra ngoài.

Cách một khoảng cách rất xa, Chu quý phi dừng bước, Sở Kim Triều cũng dừng lại. Quản gia cầm một ít thức ăn, mới vừa đi ra ngoài mấy tên ăn mày liền đến giành nhận thức ăn, tranh giành kịch liệt nhất là Công chúa Triều Hoa. Nàng đá trái đá phải những người bên cạnh, đoạt năm cái bánh bao ôm vào trong ngực, nhanh chân chạy đi.

Hết chương 285

286. Chương 286: Đại Tiểu Thư Linh Thiên Chính Là

Sở Kim Triều nhíu chặt mày, vốn nghĩ công chúa Triều Hoa có bài học lần này, sẽ sửa chữa lại tính khí ngang ngược, không ngờ vẫn y như cũ, ông tức giận hừ một tiếng: “Đúng là tính xấu không đổi!”

“Hoàng thượng, hay chúng ta xem tiếp đi.”

Bụng đầy lửa giận, ông vẫn cùng Chu quý phi đi ra bên ngoài, tình cảnh trước mắt làm ông sững sờ, ở ngay khúc ngoặt, công chúa Triều Hoa mang bánh bao mình cướp được chia ấy đứa trẻ cùng người già đi lại bất tiện, không giữ lại cho bản thân cái nào. Chu quý phi thở phào nhẹ nhõm, bà trộm nhìn sắc mặt của Sở Kim Triều, chỉ thấy sắc mặt ông cũng chuyển biến tốt, trên mặt còn mang theo nụ cười tán thưởng. Sở Kim Triều đang muốn đi qua đó, lại bị Chu quý phi ngăn cản: “Hoàng thượng, cứ để nó chịu khổ thêm chút đi.”

“Nàng có thể nghĩ như vậy trăm rất vui, nếu không phải nàng chiều hư nó, cũng không đến nỗi biến thành như bây giờ.”

“Thần thiếp biết sai rồi, Hoàng thượng, mau vào thôi, hôm nay là tiệc đầy tháng của thế tử mà.”

“Không sao, trăm nhìn thêm lát nữa.”

Công chúa Triều Hoa đứng nép một bên, canh chừng họ ăn xong hết bánh bao, “Nãi nãi, tiểu đệ đệ, tiểu đệ muội, ta còn phải đi làm việc, các người ở đây chờ ta, ta lĩnh tiền công xong sẽ mua thức ăn ngon ọi người.”

“Tiểu Triều à, cháu cũng ăn một chút đi, đừng chỉ lo cho chúng ta.”

“Nãi nãi, cháu biết rồi.”

Công chúa Triều Hoa đứng lên, đang đi tới, lại bị hai đứa bé xa lạ chạy đuổi nô đùa với nhau đụng phải, một đứa té xuống đất oa oa khóc ầm lên. Nàng cúi xuống, ôm đứa bé bị té vào lòng, “Tiểu đệ đệ, đệ không sao chứ? Đừng khóc, là tỷ tỷ không tốt. Tỷ tỷ mua kẹo cho đệ ăn được không?”

Nụ cười trên mặt Sở Kim Triều càng sâu, ông không ngừng gật đầu.

Lúc này, một bà lão kéo xe đẩy đi ngang qua bên cạnh công chúa Triều Hoa, nàng bèn thả đứa bé đã đỡ dành xong ra, đi đến, “Bà bà, để cháu giúp bà.”

“Lại là cháu à, Tiểu Triều, cháu cũng thật nhiệt tình, đã giúp ta mấy lần rồi, cháu làm việc của cháu đi, chút việc này bà đây vẫn còn làm được.”

“Bà bà, lưng bà chẳng phải vẫn còn bị thương sao? Để cháu giúp đi.” Không khỏi phân trần, nàng tháo dây thừng trên lưng bà lão xuống, cột vào người mình, đi về hướng nhà của bà lão.

“Nàng phải người đi theo.” Sở Kim Triều nói với Chu quý phi, “Xem có phải nó đã thực sự đổi tính không, nếu thật, thì đón nó hồi cung đi.”

“Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy hay để nó chịu khổ thêm đi. Thời cơ đến rồi hẳn đón về.”

“Nếu nàng sớm dạy bảo nó như thế, sẽ không đến nỗi hư đốn.”

“Thần thiếp đã biết.”

Chu quý phi rất hài lòng với biểu hiện hôm nay của công chúa Triều Hoa, Sở Kim Triều đã mở kim khẩu, đón nàng hồi cung chỉ là chuyện sớm muộn, cũng không biết nàng có thể giả bộ cho đến lúc nào.

Mừng vì có cháu trai, lại nhìn thấy biểu hiện của công chúa Triều Hoa, tâm trạng của Sở Kim Triều vô cùng vui vẻ, nhất thời cao hứng nên uống thêm mấy chén.

Gia Cát Linh Ẩn hôm nay không uống rượu, nàng cũng không muốn mỗi lần sau khi say rượu tỉnh táo lại, lại bị Sở Lăng Thiên cười nhạo dáng vẻ thất thố của nàng. Hai người trở về Thất vương phủ, vừa vào thư phòng, một đại phu e ngại đi đến, cầm trong tay một túi gì đó cột rất kỹ càng.

“Điện hạ, đây là thứ người muốn.”

Sở Lăng Thiên hiểu ý gật đầu, “Để bản vương nhìn xem, thử qua chưa?”

Đại phu xấu hổ gật đầu, “Đã thử qua nhiều chất gỗ, loại này là tốt nhất.”

“Ừm, người lui ra đi.”

“Vâng.”

“Cái gì vậy?” Gia Cát Linh Ẩn tò mò hỏi y.

Sở Lăng Thiên giương mắt nhìn, cho đến khi đại phu ra khỏi thư phòng khép cửa lại, mới thần bí cười cười với nàng, “Nàng xem.”

Mở túi vải ra, bên trong là một chiếc hộp, trong chiếc hộp lớn lại có rất nhiều hộp nhỏ, Gia Cát Linh Ẩn lập tức mở một cái ra xem, nhìn thấy thứ bên trong, đỡ người, thứ bên trong lại có thể là ‘bao cao su’. Nhớ lại ánh mắt cùng biểu hiện ban nãy của đại phu, nàng thật muốn hành hung Sở Lăng Thiên.

“Sở Lăng Thiên, chàng bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi lăm!”

“Hai mươi lăm rồi mà không biết ngại à! Bảo người khác làm thứ này cho chàng mà không biết xấu hổ? Hiện giờ họ nhất định cười vỡ bụng rồi. Sở Lăng Thiên, đúng là bị chàng làm cho tức chết.”

“Nuôi họ ở Thất vương phủ, cũng không phải để ăn không ngồi rồi. Nương tử, chúng ta thử xem nhé?”

“Không thử.”

“Nương tử, dùng thứ này như vậy, nàng sẽ yên tâm không có thai.”

Hóa ra là như vậy, mới vừa rồi nàng không nghĩ nhiều, nghe y nói, lại cảm thấy bản thân lỗ mãng, “Chàng không thể tự cho ngoài à?”

“Dùng xong rồi thì cho ra ngoài, đừng nói nữa, đi thử nhé.”

Hôm nay không có chuẩn bị, bếp lò trong thư phòng không đủ, Sở Lăng Thiên bế xốc lấy nàng, đi về hướng phòng ngủ. Dọc đường đi vừa vận dụng phải đại phu đưa hàng lúc này, đại phu tự giác tránh sang một bên, làm bộ như cái gì cũng không nhìn thấy, Gia Cát Linh Ẩn xấu hổ giấu mặt vào ngực Sở Lăng Thiên, tay thì bầu mạnh vào thắt lưng y.

“Nương tử, không biết thắt lưng của vi phu rất miễn cảm hay sao?”

Đặt nàng lên giường, nụ hôn của y liền đổ ập xuống, vừa mút vào hương thơm của nàng, vừa nắm vào nơi mềm mại của nàng, mau chóng làm tiểu nương tử buông bỏ phòng bị, rơi vào tay giặc dưới thân của y.

Công thêm sự kích thích mờ ám dưới chăn, tiếng động tình từ giữa hàm răng nàng tràn ra. Cởi bỏ quần lót, mấy ngón tay thon dài của y trượt vào, lập tức cảm nhận được sự ấm áp. Sở Lăng Thiên đeo ‘bao cao su’ vào, vật cứng rắn dán vào chỗ mềm mại giữ hai chân nàng.

“Nương tử, vi phu đến đây.”

Động thắt lưng một cái, chậm rãi đưa vào, hình như cảm giác cũng không tồi, cũng giống như lúc không đeo vậy. Cúi người ngậm lấy đôi môi đang thở gấp của nàng, bàn tay to lớn cố định bàn tay nhỏ bé của nàng, ở trên người nàng mặc sức rong ruổi.

Từ giữa trưa đến lúc mặt trời lặn, đã muốn người dưới thân đến vài lần, y mới mất hứng rút lui.

“Sở Lăng Thiên, không được dùng thứ này nữa!” Bởi vì nàng phát hiện, có nó, thời gian của y càng kéo dài!

“Nương tử... Như vậy nàng sẽ mang thai.”

“Mang thai thì có gì không tốt?”

“Thái tử phi...”

Đẩy y trên người mình xuống, giọng điệu nàng chuyển nhẹ, “Không phải ai cũng sẽ bị như vậy, dù sao ngày đó chàng cũng nhìn thấy được ta đã làm thế nào, đến lúc đó chàng giúp ta lấy đứa bé ra là được.”

“Không được nói bậy!”

“Không có con, ta sẽ không có cảm giác an toàn đích thực, nữ nhân ở chỗ chúng ta đều dùng đứa bé để trói chặt phu quân. Vả lại, lâu như vậy rồi mà chúng ta vẫn có chưa con, chắc không sao đâu.”

“Dù sao ta cũng không để nàng mạo hiểm.”

Bỗng nhiên phát hiện giảng đạo lý với y đúng là uống phí sức lực.

Một tháng sau, người vẫn luôn đi theo công chúa Triều Hoa báo lại với Hoàng thượng và Chu quý phi, công chúa Triều Hoa bị bệnh, Chu quý phi đón nàng hồi cung để chăm sóc, rồi không thấy ra cung nữa.

Sở Kim Triều cũng ngầm ưng thuận, nhưng vẫn chưa khôi phục lại thân phận công chúa của nàng. Nhưng ai cũng biết, Sở Kim Triều đã mặc nhận thân phận của nàng, người trong cung vẫn gọi nàng là công chúa.

“Mẫu phi, đến giờ đại tiểu thư Linh Thiên vẫn không có tin tức sao?” Công chúa Triều Hoa bất an đi tới đi lui trước mặt Chu quý phi, “Ái hỡi Nham ca ca thành ra như vậy, con nhất định phải báo thù cho huynh ấy!”

“Con an phận một chút cho ta! Khó khăn lắm mới đón con hồi cung được, đừng khiến ta phải gặp rắc rối nữa! Con còn nhớ tiểu tử thối Chu Nham kia sao, đã quên nó bắt tay với đại tiểu thư Linh Thiên đối phó con thế nào rồi à?”

“Huynh ấy cũng là bị tiện nhân kia lừa gạt, không phải chủ ý của huynh ấy. Con nhất định phải nghĩ cách tìm được ả.” Nói xong, liền xông ra ngoài.

“Con đứng lại đó cho ta, đừng gây rắc rối!”

Công chúa Triều Hoa không đi tìm ai khác, mà đi tìm Gia Cát Linh Ẩn, nàng đi ra, ngăn Gia Cát Linh Ẩn vừa mới tỉnh an xong.

“Công chúa Triều Hoa, có chuyện gì?”

“Thất tẩu, nghe nói người cuối cùng gặp đại tiểu thư Linh Thiên chính là tẩu, tẩu có biết nàng ấy đi đâu không?”

Một tiếng thất tẩu này, gọi đến Gia Cát Linh Ẩn ớn lạnh dọc sống lưng, đây chính là lần đầu tiên phá lệ, “Công chúa tìm nàng ấy có chuyện à?”

“Không... Không có, ta chỉ là muốn xin lỗi nàng ấy, chuyện lúc trước là ta không đúng, ta muốn ở trước mặt nàng ấy sám hối, nhưng tìm thế nào cũng không gặp được.”

“Ta thật sự không biết nàng ấy đi đâu. Ta cũng không thân với nàng ấy lắm.”

“Thất tẩu thực sự không biết?”

“Tất nhiên.”

Công chúa Triều Hoa hiển nhiên không tin, “Thất tẩu, chỉ bằng chúng ta đánh cược, nếu ta thắng, tẩu phải nói cho ta biết tung tích của đại tiểu thư Linh Thiên, nếu tẩu thắng, tẩu muốn gì cứ nói, chỉ cần là thứ của phủ công chúa, tùy tẩu chọn.”

“Không có hứng thú. Nếu công chúa muốn tìm nàng ấy thì phái người đi dò la đi, ta thực sự không biết, nên không cần tốn thời gian trên người ta.”

“Được rồi.” Công chúa Triều Hoa không hỏi tiếp nữa, tiện nhân, lại có thể không nói cho ta biết, người chờ đó!

Chu Tuyết Tranh trở về tắm cung, lại nhìn thấy Sở Lăng Hiên đã lâu không lộ diện, nàng hơi giật mình, “Lục điện hạ, đã lâu không gặp.”

“Thần phi, đã lâu không gặp. Tình hình trong cung thế nào rồi?”

“Như điện hạ biết, Sở Lăng Dục có thêm con trai. Mấy hôm nay Lục điện hạ đang điều tra chuyện gì à?”

“Đúng vậy, về thân phận của đại tiểu thư Linh Thiên, Thần phi có cách nhìn thế nào?”

Nhắc tới nàng ấy, Chu Tuyết Tranh chau mày, “Thân phận của nàng ấy thật khả nghi, đến không thấy bóng đi không thấy tung tích, rồi lèo lái cả Linh Thiên. Nhiều lần thân mật với Sở Lăng Thiên ở trước mặt mọi người, Gia Cát Linh Ẩn lại không truy cứu. Cuối cùng giữa hai nàng ấy đã xảy ra chuyện gì, không có bất cứ ai biết, Linh Thiên cứ thế rơi vào tay của Gia Cát Linh Ẩn. Còn có Thương Y, nữ tử có thể khiến Thương Y bảo vệ như thế, ta nghĩ cũng chỉ có một người.” Chuyện này nàng suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không dám xác định.

“Thần phi nương nương quả nhiên thông minh!” Sở Lăng Hiên nhếch khóe miệng, “Đại tiểu thư Linh Thiên chính là Gia Cát Linh Ẩn. Bản vương nhiều lần theo dõi, quân sự Ngụy Thành của Linh Thiên sẽ định kỳ đến Thất vương phủ, Linh Thiên xảy ra chuyện, nơi đầu tiên hấn đi cũng là Thất vương phủ. Khi đại tiểu thư Linh Thiên tiến cung thì Gia Cát Linh Ẩn cáo bệnh không vào. Đại tiểu thư Linh Thiên vào khách điểm, Gia Cát Linh Ẩn sẽ đi ra từ cửa sau.”

“Hóa ra chuyện này là như vậy!” Tâm trạng Chu Tuyết Tranh chùn xuống, “Gia Cát Linh Ẩn đúng là rất đáng sợ.” Một nữ tử có thể chèo chống việc kinh doanh lớn như vậy, còn lật đổ cả Chu gia, đúng là khiến kẻ khác thấy kinh khủng, “Nếu Hoàng thượng biết thì có thể xử trí nàng ấy không?”

“Chuyện này bản vương mặc kệ, bản vương chỉ cần nắm lại quyền ngoại thương là được. Sau khi Linh Thiên nhúng tay vào, việc kinh doanh của Lục vương phủ giảm đi không ít.”

“Đúng là nàng ấy...” Trong lòng Chu Tuyết Tranh đã có chủ ý, chuyện này, cần mượn miệng của người khác nói với Sở Kim Triều, về phần chọn người thích hợp, nàng đã có, “Lục điện hạ không có hứng thú với Linh

Thiên sao? Linh Thiên chính là một món tài sản khổng lồ.”

287. Chương 287: Thất Vương Phi, Lá Gan Thật Lớn

“Bản vương chiếm được Gia Cát Linh Ẩn thì Linh Thiên đương nhiên cũng sẽ là của ta! Bên phía Hoàng Thượng thế nào?”

“Mỗi ngày đều uống thuốc đúng giờ, tinh thần vẫn không tốt, rất hay nổi giận so với trước kia.”

“Phụ hoàng không phát hiện ra điều gì khác thường chứ?”

“Không có, Hoàng thượng đã ỷ lại vào thuốc, mỗi đêm phải uống mới có thể ngủ được.”

“Không nên quá mức, tránh để bị người khác phát hiện ra manh mối.”

“Ta có chừng mực.”

Sở Lăng Hiên mới rời đi, Chu Tuyết Tranh liền đi đến Thần cung. Ngày mai Hoàng thượng mở gia yến ở trong cung, là một cơ hội tốt không thể bỏ qua, nếu ông biết Đại tiểu thư Linh Thiên gây ra nhiều chuyện thế này lại chính là Gia Cát Linh Ẩn thì không biết sẽ có phản ứng gì?

Thần cung, công chúa Triều Hoa đang thở phì phì mắng Gia Cát Linh Ẩn, “Tiện nhân, thật đúng là miệng kín như bưng, một ngày nào đó ta phải cạy cái miệng của ả, khiến ả nói cho ta biết Đại tiểu thư Linh Thiên ở đâu! Chờ ta tìm được ả ra, ta liền đem hai người hành hạ đến chết!”

“An phận một chút cho ta!”

“Thần phi nương nương đến!” Công công ngoài điện tiến vào thông báo.

“Cho vào!”

Từ lúc Chu gia không còn, Chu Tuyết Tranh đến Thần cung ngày càng nhiều.

“Tìm được Đại tiểu thư Linh Thiên rồi.”

“Cái gì? Thực sự?”

“Đi, ả ở đâu?”

Mẹ con Chu quý phi đồng thời hỏi. Lúc này, trong mắt Chu quý phi như phun ra lửa, trong mắt ngưng tụ sát ý, “Thật tốt quá! Mau nói cho ta biết ả ở đâu, bản cung nhất định phải đem ả chặt thành nhiều khúc!”

“Người này vẫn luôn ở trước mặt chúng ta, chưa bao giờ biến mất, chẳng qua là thay đổi một thân phận khác mà thôi.”

“Rốt cuộc là ai? Đừng thừa nước đục thả câu!” Chu quý phi tức giận nói.

“Tỷ nghĩ lại xem, ả ta, Sở Lăng Thiên cùng với Thương Y có quan hệ mật thiết, lại có quan hệ không rõ ràng với Sở Lăng Thiên, vậy mà Gia Cát Linh Ẩn lại không cảm thấy phiền lòng với ả, mỗi lần nói đến chuyện của Linh Thiên, Sở Lăng Thiên cũng rất để ý. Những lúc Đại tiểu thư Linh Thiên xuất hiện thì Gia Cát Linh Ẩn lại không có mặt, hai người kia chưa bao giờ cùng xuất hiện với nhau.”

Chu quý phi nghĩ nghĩ, trong lòng cả kinh, “Người nói là Đại tiểu thư Linh Thiên cùng với Gia Cát Linh Ẩn chính là một người. Gia Cát Linh Ẩn chính là Đại tiểu thư Linh Thiên! Khó trách, hai người họ chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau. Gia Cát Linh Ẩn...” Chu quý phi gất gao nắm chặt tay, móng tay suýt nữa thì đâm vào thịt.

“Chúng ta còn có ý đồ để Gia Cát Linh Ẩn cùng Đại tiểu thư Linh Thiên đấu nhau đến người sống ta chết còn chúng ta làm ngư ông đắc lợi nữa chứ, có phải là quá buồn cười rồi hay không? Chúng ta cái gì cũng

không có, nhưng ả lại được danh chính ngôn thuận tiếp nhận chuỗi cửa hiệu Linh Thiên. Khó trách vẫn không thể tìm thấy Đại tiểu thư Linh Thiên, bởi vì ả đã không còn tồn tại nữa.”

“Vô liêm sỉ!” Chu quý phi tức giận không thôi, vì bản thân mình bị nàng vây quanh đùa giỡn, vì sự sụp đổ của Chu gia, “Gia Cát Linh Ẩn, bản cung nhất định phải đem người thiên đao vạn quả!”

“Tỷ cũng đừng quá mức tức giận, Chu gia không còn nữa, dù sao chuyện của gia gia cũng là do bọn họ làm sai. Muốn động vào ả cũng phải bí mật một chút, phải thông minh, không nên công kích một cách không thỏa đáng.”

“Bản cung không cần người nhắc nhở! Ngày mai Hoàng thượng mở gia yến, ngay tại đó bản cung sẽ vạch trần bộ mặt thật của ả, tiện nhân, người đúng thực là ngoan độc!”

Công chúa Triều Hoa vẫn không nói gì, nàng gỡ thanh kiếm ở bên cạnh xuống, xông ra bên ngoài.

“Triều Hoa, đứng lại đó! Con định làm gì?” Chu quý phi khiển trách nàng. Bà cũng tức giận nhưng vẫn còn lý trí.

“Con đi giết ả.”

“Quay lại! Đã quên lời nói của ta rồi sao?” Chu quý phi lôi nàng quay lại, “Ả ta là một con yêu nữ giả hoạt đa đoan, lại có Sở Lăng Thiên che chở, không thể ra tay lung tung được. Muốn bị phụ hoàng con đuổi ra khỏi cung sao? Động não chút cho ta nhờ!”

Công chúa Triều Hoa không cam lòng quay đầu đi vào lại, bắt mắt liếc nhìn Chu quý phi một cái.

Chu Tuyết Tranh cười, hai mẹ con này chỉ số thông minh dường như ngang bằng nhau.

Chu quý phi nhìn Chu Tuyết Tranh, “Muội có biện pháp gì hay không?”

“Sở Lăng Thiên che chở ả như vậy là bởi vì ả là Thất vương phi, muốn động thủ với ả thì trừ phi có một ngày ả không phải là Thất vương phi. Hoàng thượng che chở cho ả là vì tin tưởng ả, muốn ả ở trước mặt Hoàng thượng bị thất sủng thì trước tiên phải khiến cho Hoàng thượng mất đi sự tín nhiệm với ả. Biện pháp thì các người tự mình nghĩ đi, ta đi trước.”

“Vậy bản cung sẽ nghĩ cách để Sở Lăng Thiên hừ ả.”

Chu Tuyết Tranh dừng một chút, không nói gì.

Buổi tối ngày hôm sau, gia yến. Hà Sướng Uyển cũng mang theo thế tử đến, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, đứa nhỏ liền giơ hai tay nhỏ bé về phía nàng, muốn nàng bế. Nàng bế nó, thế tử cười khanh khách, nắm lấy tóc nàng chơi đùa.

“Vũ nhi, đây là Thất phẩm của con, lớn lên nhớ phải báo đáp người đây, biết chưa? Không có người thì sẽ không có con, cũng không có mẫu thân.” Về mặt Hà Sướng Uyển chân thành nói, thế tử vẫn cứ cười khanh khách.

Gia Cát Linh Ẩn tìm một vị trí ngồi xuống, thế tử liền ghé vào trên người của nàng, Hà Sướng Uyển có muốn tách họ ra cũng không cách nào tách được. Sở Lăng Thiên thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cháu mình một cái. Tiểu tử thôi, bầm dím lấy nương tử của lão tử để làm gì, tức giận hơn nữa chính là nó còn ghé vào trước ngực nàng, tay nhỏ bé chạm ngực nàng. Nhìn thấy ánh mắt của y, Gia Cát Linh Ẩn liền lườm y một cái, chỉ là một đứa bé thôi mà.

Một lát sau, Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu tới, gia yến bắt đầu. Tất cả mọi người đều nô đùa với Tiểu hoàng tử cùng Thế tử, trong điện vang lên một tràng tiếng cười.

“Phụ hoàng, nhi thần có tin tức tốt phải tuyên bố!” Bỗng nhiên Sở Lăng Hàn đứng lên, kích động nói.

Biết y muốn nói gì nên Mộc Tề ngồi bên cạnh sắc mặt đỏ bừng. Nàng lôi kéo Sở Lăng Hàn, ở trước mặt nhiều người như vậy nói ra thực rất ngượng ngùng.

“Hả? Tin tức tốt gì?”

“Mộc Tề mang thai rồi.”

“Thật sao?” Sở Kim Triều nhất thời vui vẻ ra mặt, kìm lòng không đậu mà vỗ vỗ đùi, “Thật tốt quá! Thật tốt quá! Hàn nhi, giỏi lắm! Cứu vương phi, cần phải ở trong phủ dưỡng thai cho tốt.”

“Chúc mừng Hoàng thượng lại có thêm tôn tử.” Trên mặt Hoàng hậu cũng cười toe toét, trong lòng lại vô cùng mất hứng, may mắn người mang thai là Mộc Tê, không phải là Gia Cát Linh Ẩn.

Sở Kim Triều nhìn Sở Lăng Hiên cùng Sở Lăng Thiên, mày nhăn lại. Sở Lăng Thiên biết ông muốn nói cái gì, ngoảnh đầu sang một bên, không nhìn ông.

Sở Lăng Hiên làm như không có việc gì mà uống rượu.

Sở Lăng Dực giơ chén rượu lên, “Cứu đệ, nào, ta kính đệ một ly! Không nghĩ tới đệ còn nhanh hơn cả Thất đệ. Thất đệ, Tam tiểu thư, hai người phải cố lên!”

Chu quý phi háng giọng, “Tam tiểu thư cả ngày chỉ chăm lo việc buôn bán, chỉ sợ là không có thời gian để chuẩn bị cho việc này.”

“Tam nha đầu, việc buôn bán của Linh Thiên như thế nào? Vẫn ứng phó được chứ?” Nghe Chu quý phi nhắc tới, Sở Kim Triều cũng hỏi luôn.

“Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, tạm thời vẫn ứng phó được.”

Chu quý phi lạnh lùng cười, Gia Cát Linh Ẩn, người giả bộ thật là giỏi, hôm nay bản cung sẽ vạch trần bộ mặt thật của người, xem người làm sao mà giải thích với Hoàng Thượng! Bà tới gần Sở Kim Triều, “Hoàng thượng, người xem Thất vương phi đi, việc buôn bán của Linh Thiên hẳn là việc quen dễ làm đối với nàng ấy.”

Gia Cát Linh Ẩn quét mắt về phía Chu quý phi, chẳng lẽ bà ta đã biết được thân phận của nàng?

“Quý phi nói như vậy là có ý gì?” Sở Kim Triều nghi hoặc hỏi.

Chu quý phi lạnh lùng cười, “Hoàng thượng chẳng lẽ không biết sao? Đại tiểu thư Linh Thiên chính là Thất vương phi! Không biết Thất vương phi có gì khó nói hay là có ý đồ gì mà lại phải mượn một thân phận khác như vậy? Là để cho Thất vương phi thuận tiện làm những chuyện không thể làm sao?”

Lời vừa nói ra khiến mọi âm thanh trong điện nhất thời trở nên yên tĩnh.

Đại tiểu thư Linh Thiên chính là Thất vương phi? Sao có thể? Nói như vậy là không chỉ có bọn họ mà ngay cả Hoàng Thượng cũng đều bị nàng đùa giỡn. Chuyện này xem Gia Cát Linh Ẩn giải thích như thế nào với Hoàng thượng.

Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên liếc nhau, Sở Lăng Thiên gật đầu với nàng, ý bảo nàng không cần lo lắng.

Sở Kim Triều đang giơ chén rượu giữa không trung, quên mất phải uống, lại để xuống tại chỗ, ông gắt gao nhìn Gia Cát Linh Ẩn, trên mặt không có biểu cảm gì.

Sở Lăng Hiên cùng Chu Tuyết Tranh lại làm bộ như rất khiếp sợ, biểu lộ vẻ mặt giật mình.

Sở Lăng Dực cùng Hà Sướng Uyển thì người nhìn ta ta nhìn người, trong mắt là kinh ngạc nói không nên lời. Gia Cát Linh Ẩn thật sự là có bản lĩnh rất lớn, nhưng mà lừa gạt Hoàng thượng thì chỉ sợ không thể giải thích rõ được.

Về phần nộ của Hoàng hậu biểu lộ rõ trên mặt, khó trách mỗi lần bà nhìn Đại tiểu thư Linh Thiên lại thấy chán ghét một cách khó hiểu như vậy, thì ra ả lại là Gia Cát Linh Ẩn. Tội khi quân, Gia Cát Linh Ẩn, lần này để xem người làm sao mà ngụy biện.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Chu quý phi rất vừa lòng, bà cười đắc ý, “Xem ra tất cả mọi người không biết, Thất vương phi, người giấu mọi người thật giỏi, ngay cả Hoàng thượng người cũng giám lừa gạt.”

“Quý phi, trước khi mọi chuyện chưa điều tra rõ ràng thì không nên nói bậy.” Hoàng hậu biết, phải có căn cứ chính xác, như vậy mới có thể khiến Hoàng thượng tin được, “Muội nói Thất vương phi chính là Đại tiểu thư Linh Thiên, có chứng cứ gì không?”

“Chúng có? Mời mọi người nghĩ lại xem, mỗi lần Hoàng Thượng triệu Thất vương phi vào cung mà chỉ cần Đại tiểu thư Linh Thiên có mặt thì sẽ nhận được câu trả lời là thân thể Thất vương phi không khỏe, ngày khác tiến cung. Hai người họ chưa bao giờ xuất hiện cùng lúc với nhau, Đại tiểu thư Linh Thiên có thân mật với Thất điện hạ thì Thất vương phi cũng không hề truy cứu. Ta nghĩ cứ để cho Thất vương phi tự mình nói thì sẽ tốt hơn. Thất vương phi, người không cảm thấy rằng mình nên giải thích rõ ràng với mọi người hay sao?”

Gia Cát Linh Ẩn im lặng.

“Thất vương phi, không nói được gì sao, như vậy là thừa nhận rồi.”

“Thật là buồn cười!” Hoàng hậu phần nộ quát, “Thất vương phi, lá gan con thật là lớn, dám lừa gạt mọi người trong thiên hạ, ngay cả Hoàng thượng cũng bị con qua mặt. Tỷ thí của Gia Cát Như Phong cùng Chu Nham, vốn là Chu Nham chiếm ưu thế, thì con lại thay đổi thân phận khuyên Hoàng thượng thay đổi quy tắc trận đấu, làm việc tư để Gia Cát Như Phong giành được thắng lợi. Lại lợi dụng thân phận Đại tiểu thư Linh Thiên, vì Linh Thiên cũng chính là Thất vương phủ để tranh thủ nhiều lợi ích, trong đó có việc buôn bán giao thương với nước bên ngoài. Con thật sự là không biết sống chết, lại chọn dùng loại thủ đoạn đê tiện hạ lưu này để đoạt lấy việc làm ăn của Lục vương phủ! Hoàng thượng, yêu nữ này nhất định sẽ khiến hoàng thất không yên, huynh đệ bất hòa, nhất định phải xử trí yêu nữ này nếu không nhà cửa không yên!”

“Chuyện này...” Sở Kim Triều dừng một chút, “Trẫm đã sớm biết rồi, là trẫm đồng ý. Không cần tranh cãi nữa, hôm nay là gia yến, đừng nói đến những chuyện khác.”

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...”

Hoàng hậu cùng Chu quý phi đồng thời lên tiếng. Ngoại trừ hai người họ thì những người khác giật mình không thôi. Hoàng Thượng nói như vậy là bởi vì người thực sự đã biết, vậy mà vẫn bao che cho nàng?

Về mặt Chu Tuyết Tranh âm trầm, Hoàng thượng lại có phản ứng như vậy.

Sở Lăng Hiên ngửa đầu uống hết ly rượu, đoạt lấy việc giao thương nước khác của Lục vương phủ lại là Thất vương phủ, hần lạnh lùng cười cười, mang theo ánh mắt oán độc nhìn Sở Lăng Thiên. Sở Lăng Thiên, những gì của bản vương nhất định ta sẽ cướp về! Việc buôn bán, địa vị, cùng với nữ nhân.

Gia Cát Linh Ẩn liếc nhìn Sở Lăng Thiên, Hoàng thượng vì sao phải giúp nàng?

“Hoàng thượng,” Hoàng hậu không cam lòng, “Chuyện này nếu như Chu quý phi không nói thì chỉ sợ sẽ không ai biết. Thất vương phi làm ra loại chuyện đại nghịch bất đạo như vậy, hẳn là phải trả giá chứ, thần thiếp cảm thấy không thể lại bao che cho nó được.”

288. Chương 288: Mau Sinh Cháu Trai Cho Trẫm

Sở Kim Triều liếc mắt nhìn Hoàng hậu một cái, “Hoàng hậu, chuyện này Tam nha đầu đã sớm nói thật với trẫm rồi, là trẫm đồng ý.”

“Hoàng thượng, Thiên nhi và Hiên nhi là huynh đệ, làm như vậy, không phải khiến huynh đệ chúng nó trở mặt thành thù sao?”

“Nếu vì chuyện nhỏ thế này mà thành thù thì không phải là nhi tử của Sở Kim Triều ta!”

Cảm nhận được sự giận dữ trong lời nói của Sở Kim Triều, Hoàng hậu nhanh chóng cúi đầu, không dám nói gì nữa, “Thần thiếp đã nhiều lời.”

“Dùng bữa đi!”

Bữa gia yến này, thời gian về sau đều rất im lặng, khó khăn lắm Sở Kim Triều mới hạ lệnh giải tán, mọi người nhanh chóng rời khỏi cung. Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên đi đến cửa cung thì bị Liên công công chặn lại.

“Thất điện hạ, Thất vương phi, Hoàng thượng mời hai người đến ngự thư phòng.”

“Vây đi thôi, phiền công công.”

Gia Cát Linh Ẩn biết chuyện này không dễ dàng cho qua như vậy, Sở Kim Triều nhất định muốn hỏi cho rõ ràng. Hai người lập tức đến ngự thư phòng, sau án là vẻ mặt sa sầm của Sở Kim Triều.

“Tham kiến phụ hoàng.”

“Thỉnh an Hoàng thượng.”

Vẫn im lặng.

Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên hai mắt nhìn nhau, Sở Lăng Thiên tự đứng lên, “Phụ hoàng, hãy nghe nhi thần giải thích.”

Sở Kim Triều lật giở quyển sách trong tay, không nói gì.

Sở Lăng Thiên ngập ngừng, đành phải tự quyết, “Chuyện này là nhi thần và Linh nhi không đúng, đã che giấu người. Linh nhi làm như vậy chính là cảm thấy thân phận của nàng ấy không thích hợp, lo lắng có người sinh lòng nghi ngờ Thất vương phủ. Tuy Linh nhi đã gạt người, nhưng việc nàng ấy làm đều có lợi đối với triều đình.”

“Chuyện Chu gia, tuy rằng cũng có liên quan đến Linh nhi, nhưng đó là vì họ làm nhiều chuyện ác, đây đều là trừng phạt họ đáng nhận. Nếu không phải có Linh nhi, không biết Chu gia còn làm bao nhiêu chuyện ác nữa.”

“Phụ hoàng, người muốn thế nào cứ việc nói thẳng đi!” Sở Lăng Thiên mất kiên nhẫn.

“Hừ!” Sở Kim Triều rốt cục lên tiếng, “Chỉ có vậy mà mất kiên nhẫn rồi sao? Tam nha đầu, lợi dụng trẫm giúp con diệt trừ Chu gia vẫn luôn chèn ép nhà Gia Cát, đúng là kẻ hay! Hết lần này đến lần khác lấy lòng trẫm thay Linh Thiên, cuối cùng đều rơi vào tay Thất vương phủ! Đáng giận nhất chính là trẫm còn lo lắng thay các con, lo lắng... tên tiểu tử khốn này làm ra chuyện không nên làm! Hóa ra là trẫm xen vào việc của người khác!”

“Phụ hoàng...” Nghe được câu cuối cùng, Sở Lăng Thiên tươi cười, “Phụ hoàng, hiện giờ người có thể yên tâm, nhi thần chưa từng thay lòng đổi dạ với Linh nhi.”

“Vây mau sinh cháu trai cho trẫm đi!”

“Đang rất cố gắng đây!”

Gia Cát Linh Ẩn đỏ mặt, “Hoàng thượng, chuyện này là thần nữ sai trước, Hoàng thượng muốn trách phạt, thần nữ xin nhận. Thần nữ tình nguyện lập tức rút khỏi việc kinh doanh ngoại thương, không tham gia nữa, toàn bộ giao lại cho Lục điện hạ làm.”

“Trẫm sẽ lệnh cho lão Lục giao toàn bộ việc kinh doanh ngoại thương cho con làm, Lục vương phủ rút khỏi, với điều kiện là, lợi nhuận sang năm phải tăng gấp ba lần.”

“Hoàng thượng?” Gia Cát Linh Ẩn mừng rỡ, “Thần nữ xin đa tạ sự tin tưởng của Hoàng thượng! Thần nữ cam đoan, sang năm sẽ tăng gấp bốn lần!”

“Được! Nhưng Tam nha đầu à, chừng nào thì con mới gọi trẫm một tiếng phụ hoàng vậy?” Hai người thành thân đã lâu, ông đã từng bảo nàng gọi ông là phụ hoàng, nhưng nàng vẫn xưng hô với ông là Hoàng thượng, còn tự xưng là thần nữ.

“Đa tạ phụ... phụ hoàng.”

“Ha ha! Tốt lắm!” Sở Kim Triều cười sang sảng, “Có một tiếng phụ hoàng này, không uống hôm nay trăm bảo vệ con. Khó trách trăm cảm thấy Đại tiểu thư Linh Thiên và con có nhiều điểm tương đồng, không ngờ là cùng một người. Chuyện làm ăn của Linh Thiên hãy coi sóc cho tốt.”

“Dạ, thần... nhi thần tuân lệnh.”

Sở Kim Triều hài lòng cười, “Các con lui ra đi, mau chóng sinh cháu cho trăm.”

“Nhi thần cáo lui.”

Ra khỏi ngự thư phòng, Sở Lăng Thiên nắm vai Gia Cát Linh Ẩn, “Nương tử, đừng nghe phụ hoàng nói bậy, chúng ta không sinh con.”

“Thất gia, thực sự sinh con không phải nguy hiểm như vậy đâu.”

“Vi phu nói không là không.”

“Người xem, nữ nhân trong thiên hạ sinh con nhiều như vậy, tình huống như Thái tử phi lại rất hiếm có, ta tin rằng vận may của ta không kém như vậy.”

“Vi phu nhất quyết không cho phép. Cho dù tỉ lệ là một phần trăm vận thì vi phu cũng không cho.”

“Thất gia... Chẳng lẽ người không muốn chúng ta sinh con sao?”

“Không muốn.”

“Thất gia...”

“Đừng nói nữa, chuyện này miễn bàn.”

“Sở Lăng Thiên, người không cho ta sinh con, thì ta sẽ bỏ người! Tìm nam nhân khác sinh con với ta.”

Sở Lăng Thiên dừng bước, “Lặp lại lần nữa!”

“Ta muốn có con!”

“Không được!”

“Vậy bỏ người!”

“Vậy sinh con đi! Nhưng không được có chút nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng phải để đại phu chẩn mạch.”

Gia Cát Linh Ẩn khoát tay y, cười nói, “Yên tâm đi, tối nay trở về thì ném thứ đồ chơi kia cho bản vương phi, được không? Nhưng mà, chúng ta cũng lâu như vậy rồi mà bụng ta vẫn chưa rục rịch, có thể mang thai hay không còn chưa biết được.”

“Tùy ý nàng.” Vô quỷ dày có móng tay nhọn, Sở Lăng Thiên làm sao lại không muốn một đứa con thuộc về riêng họ, nhưng so với sự an nguy của nàng thì cái gì cũng có thể không cần, nhưng lại không lay chuyển được nàng, nếu nàng thực sự có thai, y đành phải tốn nhiều tâm sức hơn nữa.

Trở về Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn kéo y đến bể tắm, vội vàng tắm rửa, lại khăn trương đẩy y vào phòng ngủ. Chủ động đẩy ngã y lên giường, cơ thể mềm mại đè xuống.

“Nương tử, tối qua vi phu vẫn chưa cho nàng ăn no sao?” Bàn tay Sở Lăng Thiên vuốt ve qua lại nơi vòng eo trơn mượt của nàng, chậm rãi trượt đến trước ngực, nhẹ nhàng nhào nặn.

“Đừng nói gì cả!” Nàng cúi đầu hôn lên đôi môi tằm mịn của y, tay thì lại vuốt ve lung tung trên ngực y, “Một chút thịt cũng chẳng có!”

Sở Lăng Thiên kéo tay nàng dời xuống dưới, “Nương tử à, nơi này nhiều thịt hơn nè, tất cả đều là thịt của nàng đó. Ai da nương tử à, nàng chạm một chút, đều là của nàng mà.” Nơi nào đó trên cơ thể đang phồng to hết mức, y ôm nàng, trở người, đè nàng dưới thân, “Chơi đủ chưa? Đến lượt vi phu.”

Vùi đầu mút lấy nơi đầy đà trước ngực nàng, “Nơi này của nương tử nhiều thịt quá, sờ vào rất dễ chịu!” Bàn tay trượt xuống, tiến vào nơi tư mật trơn trượt của nàng, lại dứt một lóng tay vào.

Tiểu nương tử dưới thân đã vận vẹo khó nhìn, chủ động nộp mình.

Sở Lăng Thiên cười cười, đưa tay với lấy thứ ở đầu giường, lại bị nàng ngăn trở, “Sở Lăng Thiên, muốn dùng thứ đó thì leo xuống cho ta!”

Sở Lăng Thiên rút tay về. động thất lưng một cái, không đi vào toàn bộ, y cũng không lập tức chuyển động, hai tay nắm lấy mắt cá chân của nàng, kéo quần lên thất lưng mình, như vậy, mỗi lần nhúng xuống đều có thể xâm nhập đến tận cùng.

“Ừm a...” Tiếng ngâm khiến người khác tê dại tràn ra từ cuống họng nàng, tóc đen tán loạn, cảm dỗ người trên thân dốc toàn lực va chạm.

Một lúc lâu sau, Gia Cát Linh Ẩn đã bị muốn vài lần, giờ đây, nàng đang ngáp, tên khốn này, không dùng thứ đồ kia sao vẫn có thể kéo dài như thế?

“Được chưa nào? Đúng là xấu.”

“Kẹp chặt chút!”

Gia Cát Linh Ẩn giống như đệ tử lên lớp nghe được tiếng chuông tan học, buông hai chân đang quần lấy thất lưng y xuống, mũi chân dựng thẳng, người trên thân chuyển động gấp mấy cái, cảm giác được một dòng nhiệt nóng rót vào cơ thể nàng.

Trên thân hai người có một lớp mồ hôi mỏng, Gia Cát Linh Ẩn đẩy người đang đè lên mình xuống, Sở Lăng Thiên ngồi dậy, giúp nàng lau đi thứ không sạch sẽ kia.

Cơ thể Gia Cát Linh Ẩn áp sát, ôm lấy thất lưng y, “Thất gia, chàng nói xem, con của chúng ta sẽ trông thế nào nhỉ?”

Sở Lăng Thiên yêu chiều hôn lên trán nàng, “Giống nàng hết là tốt rồi.”

“Thất gia, chàng thích con trai hay con gái?”

“Tốt nhất là con gái đi, giống nàng, thông minh động lòng người. Í mà không được, không được, con gái thông minh như vậy, nhất định ta sẽ không nỡ để nó xuất giá, nếu gặp phải một kẻ xấu thì sao?”

“Còn có người xấu hơn cả chàng nữa à?” Cảm nhận chiều hướng phòng lên ở gần bên hông y, Gia Cát Linh Ẩn đưa tay vỗ vai y, “Nghiêm chỉnh một chút cho ta.”

“Ái phi à.” Sở Lăng Thiên cúi người, thì thầm vào tai nàng, “Thêm lần nữa nhé.”

“Mệt rồi.”

“Vậy sờ thôi.” Không khỏi phân trần, hai tay nóng hổi lại phủ lên nơi mềm mại của nàng, cúi đầu ngậm lấy cánh môi mê người, bàn tay chậm rãi lần mò xuống dưới.

“Sở Lăng Thiên, sờ ở đâu vậy?”

Bàn tay hăm hức rút lại, đặt lên eo nàng, không dám hành động nông nổi nữa.

Ngày kế tiếp, sáng sớm trong cung truyền đến tin tức, Hoàng thượng đột nhiên ngắt xỉu, Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên lập tức tiến cung thăm hỏi. Khi hai người đến, thái y đã chẩn mạch xong, đang mở đơn thuốc. Sở Kim Triều là bệnh cũ tái phát, qua một thời gian dài, sức khỏe đã suy yếu.

Cung nữ mau chóng sắc thuốc xong, Hoàng hậu đang chuẩn bị nhận lấy, Chu quý phi đã nháy mắt với công chúa Triều Hoa, “Triều Hoa, dứt thuốc cho phụ hoàng đi con.”

“Dạ, mẫu phi.” Công chúa Triều Hoa tay bưng chén thuốc, “Mẫu hậu, để nhi thần làm cho.”

Tay Hoàng hậu đưa ra nửa chừng thì rút trở về, sắc mặt thay đổi, liếc nhìn nàng một cái.

Công chúa Triều Hoa dứt từng muỗng thuốc cho Sở Kim Triều, sắc mặt ông tốt hơn một chút.

“Thái y, Hoàng thượng sao rồi?” Hoàng hậu lo lắng hỏi.

“Nương nương, Hoàng thượng uống thuốc xong, tịnh dưỡng vài ngày thì sẽ đỡ.”

“VẬY TỐT RỒI!” Hoàng hậu gật đầu, nói với Sở Lăng Dực, “Dực nhi, con ở lại đây chăm sóc Hoàng thượng đi, những người khác thì lui trước, đừng quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi.” Hoàng thượng đã đột nhiên ngất đi vài lần, lần này không biết có thể qua khỏi hay không, để Sở Lăng Dực trông chừng sẽ yên tâm hơn so với người khác, chuyện bóp méo di chiếu, trong lịch sử nước Lăng Nguyệt từng phát sinh mấy lần, bà không cho phép chuyện như vậy lại xảy ra.

Chu quý phi cười cười, “Tỷ tỷ, thái tử chính vụ bận rộn, lại là nam nhi, lòng dạ sao tinh tế bằng nữ nhi được. Để Triều Hoa ở lại chăm sóc đi, tỷ tỷ thấy sao?”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn giữ ai ở lại?” Hoàng hậu nhìn Sở Kim Triều, hỏi.

Sở Kim Triều giơ tay chỉ vào công chúa Triều Hoa và Gia Cát Linh Ẩn.

Trong mắt Hoàng hậu tràn đầy thất vọng, Hoàng thượng thà để một người ngoài như Gia Cát Linh Ẩn ở lại, cũng không giữ Sở Lăng Dực, “Triều Hoa, Thất vương phi, hai con ở lại, chăm sóc tốt cho Hoàng thượng, nếu có chút sơ suất, bản cung sẽ đến hỏi tội các con!”

“Dạ, nương nương.”

“Dạ, mẫu hậu.”

Gia Cát Linh Ẩn tiễn Sở Lăng Thiên đến cửa cung thì không đi tiếp nữa, Sở Lăng Thiên cứ dặn đi dặn lại là nàng phải cẩn thận. Hoàng hậu muốn điều mọi người đi hết, y tất nhiên hiểu được suy nghĩ của bà, nhưng ngoại trừ công chúa Triều Hoa, Hoàng thượng lại có thể giữ Gia Cát Linh Ẩn. Khó tránh mọi người liên hệ chuyện này với Thất vương phủ lại với nhau, như vậy, tình cảnh của nàng ở trong cung càng thêm nguy hiểm.

“Yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận, mấy chuyện yêu ma quỷ quái so chiều cũng chẳng phải lần đầu tiên. Trái lại là chàng, cho dù gặp phải chuyện gì cũng không được kích động.”

“Ta biết.” Sở Lăng Thiên ôm nàng, “Hằng ngày, ta sẽ tiến cung thăm nàng.”

289. Chương 289: Nàng Không Nhớ Bản Vương Sao

Trở lại tẩm cung Sở Kim Triều, Công chúa Triều Hoa đang cẩn thận lau mặt cho ông, những chuyện sau đó Công chúa Triều Hoa đều làm rất chu đáo, ít cần đến Gia Cát Linh Ẩn động tay vào. Sở Kim Triều đối với sự thay đổi của nữ nhi này thật rất thích cho nên lần này mới giữ nàng lại chăm sóc ỉn. Thừa dịp nàng đi làm chuyện khác, Sở Kim Triều gọi Gia Cát Linh Ẩn vào cạnh giường mình.

“Tam nha đầu, con nói xem, Triều Hoa là thay đổi thật hay là giả bộ cho trẫm xem?”

“Phụ hoàng, bản tính của Công chúa cũng không phải là xấu, chỉ là hơi ngang bướng chút thôi, lần giáo huấn trước đã khiến cho nàng nếm trải cực khổ cũng nhiều rồi, tình tình có thay đổi cũng chẳng có gì là lạ. Vả lại, là thật hay là giả thì lâu ngày người sẽ thấy.” Gia Cát Linh Ẩn một lời hai ý, Công chúa Triều Hoa có thể sửa đổi bản thân trừ khi mặt trời mọc đằng Tây. Chỉ cần là hồ ly thì làm sao có thể thành thổ trắng được chứ, rồi sẽ lộ ra cái đuôi cáo. Thứ mà tiểu bạch thổ ăn là cỏ, còn hồ ly ăn lại là thịt. Hồ ly thật lâu không được nếm mùi thịt thì làm sao chống cự lại được sức hấp dẫn.

“Lâu ngày sẽ rõ, đúng! Là trẫm nóng vội, đứa con này từ nhỏ trẫm không quản nó, trẫm cũng có sai. Trẫm chỉ có nó là nữ nhi, không giống những đứa khác, có chuyện là mắng. Trẫm không nỡ đánh nó, mắng nó, không nghĩ tới lại trở thành như vậy. Trẫm đích thân hủy bỏ thân phận Công chúa của nó bây giờ muốn khôi phục lại cũng khó khăn.”

“Phụ hoàng, nhi thần chỉ cần ở bên cạnh người tận hiếu thôi, như vậy là hạnh phúc lớn nhất rồi.” Công chúa Triều Hoa vừa đi vào vừa nói, “Nhi thần không cần thân phận Công chúa, chỉ cần có thể ở bên cạnh bồi phụ hoàng cùng mẫu hậu là đủ rồi.”

Sở Kim Triều gật đầu, “Con có thể nghĩ được như vậy khiến trẫm rất vui.”

“Phụ hoàng, nhi thần muốn về xem đệ đệ thế nào, có được không ạ?” Công chúa Triều Hoa hỏi.

“Đi đi, con ở đây cũng bận rộn mấy ngày rồi, ở đây có Tam nha đầu là được rồi.”

“Đa tạ phụ hoàng.”

Công chúa Triều Hoa vội vã chạy đến Thần cung, thấy nàng trở về, Chu quý phi nhanh chóng buông tiểu hoàng tử đang ẵm xuống.

“Chỗ Hoàng thượng thế nào rồi?”

“Chẳng phải vẫn vậy, muốn chết cũng chẳng chết được. Mau nói cho con biết, tiếp theo phải làm gì?”

“Hỗn láo!” Chu quý phi đánh một phát vào cánh tay Công chúa Triều Hoa, “Đó là phụ hoàng con, người mà chết đối với con có gì tốt! Nói, tình hình thế nào rồi?”

“Theo lời người dặn, con đã tỏ lòng hiếu thảo, mọi chuyện rất thuận lợi, nữ nhân thối kia ngay cả nhúng tay vào cũng không có cơ hội. Hôm nay phụ hoàng nói muốn khôi phục thân phận Công chúa của con.”

Chu quý phi trong lòng cả kinh, “Con có đồng ý không?”

“Không có! Chẳng phải người bảo con không nên đồng ý hay sao?”

Chu quý phi nở nụ cười, “Vậy là tốt rồi, nhớ kỹ lời mẫu phi dặn, mặc kệ như thế nào cũng không được đồng ý!”

“Vì sao?” Công chúa Triều Hoa rất bất mãn, “Là phụ hoàng muốn như vậy, vì sao con lại không cần?”

“Biết vì sao con có thể ở lại trong cung không. Đều là vì trong khoảng thời gian này con ỷ nhàn mà đổi lấy được! Nhấn nhẹn chút nữa là con có thể khôi phục thân phận Công chúa. Thời cơ đến, bản cung sẽ nói với con. Tóm lại, bây giờ con cứ nghe lời ta.”

“Con biết rồi! Còn gì dặn dò nữa không?”

“Hai ngày tới con không cần tới chỗ Hoàng thượng, cứ dựa theo lời ta nói mà làm.”

“Vâng.” Công chúa Triều Hoa miễn cưỡng đáp.

Suốt hai ngày, Công chúa Triều Hoa đều không xuất hiện, hai ngày này tình hình của Sở Kim Triều không tốt lắm, Gia Cát Linh Ẩn không chút nào chợp mắt được. Giờ phút này trên mặt tràn đầy mệt mỏi, nhưng vẫn không lơ là.

Sở Kim Triều đau lòng cho nàng, sai người gọi Công chúa Triều Hoa đến để nàng đi nghỉ ngơi một chút.

Hôm nay Công chúa Triều Hoa nói ít đi rất nhiều, chỉ lo cúi đầu làm việc, đôi mắt còn hồng hồng. Sở Kim Triều không hỏi thì nàng cũng không nói, Sở Kim Triều lại để ý.

“Triều Hoa, con chịu ủy khuất gì?”

“Phụ hoàng, không có, không có việc gì cả.”

“Có phải mẫu phi lại mắng con hay không?”

“Phụ hoàng, nhi thần thực sự không có việc gì, người đừng hỏi nữa.”

“Triều Hoa, con muốn trầm tức chết hay sao? Còn đang trách phụ hoàng? Nếu con không nói thì phụ hoàng sẽ không uống thuốc.”

“Được rồi.” Công chúa Triều Hoa làm như quyết tâm, “Nhi thần lo lắng, nói ra phụ hoàng cũng không tin. Nhi thần cảm thấy rằng con ở trong này làm vướng chân vướng tay Thất tẩu... Đường như Thất tẩu thấy không vui.”

“Hả? Ở đâu ra lời ấy?”

“Bởi vì việc này vốn là có công lao, Thất tẩu có thể... là cảm thấy nhi thần đoạt đi công lao của tẩu ấy. Hai ngày này không phải là nhi thần không muốn đến, mà là... Thất tẩu không cho nhi thần đến.”

“Tam nha đầu?” Sở Kim Triều nửa tin nửa ngờ, trong lòng ông, Tam nha đầu sẽ không làm loại chuyện như vậy.

Công chúa Triều Hoa lau nước mắt, “Phụ hoàng, người cứ coi như nhi thần chưa nói gì hết, nhi thần... không muốn làm Thất tẩu không vui, cũng không muốn phụ hoàng xa cách với Thất tẩu. Thất tẩu làm như vậy hoàn toàn là vì Thất ca, nhi thần hiểu cho tẩu ấy. Có lẽ là có chuyện gì đó, làm cho Thất tẩu luôn luôn bình tĩnh trở nên nóng nảy, dù sao hiện tại sức khỏe của phụ hoàng cũng không tốt, tuổi cũng đã cao.”

Sở Kim Triều im lặng, dăm chiêu nhắm hai mắt lại.

Rất nhanh đến buổi trưa, Công chúa Triều Hoa sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa liền chào từ biệt với Sở Kim Triều.

“Phụ hoàng, nhi thần cáo lui trước, không muốn để Thất tẩu mất hứng, chuyện nhi thần nói người cũng đừng nói với Thất tẩu. Con chịu chút âm ức cũng không sao.”

“Triều Hoa, Tam nha đầu một mình sẽ rất mệt, trầm lo lắng nó chống đỡ không được.”

“Phụ hoàng, trên đường đến đây nhi thần có gặp Lục ca, huynh ấy hỏi thăm tình trạng của Phụ hoàng, nhi thần muốn để Lục ca đến thay con vài ngày. Khụ khụ!” Nói xong, Công chúa Triều Hoa ho khan vài tiếng, nhìn qua rất khó chịu.

“Con bị cảm sao?”

Công chúa Triều Hoa gật đầu, “Phụ hoàng, nhi thần thấy vẫn nên để Lục ca đến đây đi.”

“Không được!” Nhớ tới tâm tư Sở Lăng Hiên đối với Gia Cát Linh Ẩn, Sở Kim Triều từ chối ngay lập tức.

“Phụ hoàng, Thất tẩu cùng Thất ca thành thân đã lâu như vậy, Lục ca cũng đã buông xuống rồi. Huynh ấy thực sự muốn ở bên người tận hiếu, người cho huynh ấy một cơ hội đi.”

Sở Kim Triều thở dài một hơi, “Được rồi.” Càng là lúc này, ông càng phải cân bằng thế lực các bên, hướng hồ oqr ngay dưới mắt ông thì Sở Lăng Hiên cũng không dám làm gì với Gia Cát Linh Ẩn.

Công chúa Triều Hoa vội vàng chạy về Thần cung, nói với Chu quý phi là đã làm xong những gì bà nói.

“Mẫu phi, Lục ca nhất định sẽ tới sao?”

“Đương nhiên, cơ hội này ngay cả Thái tử cũng không thể tranh thủ được, Sở Lăng Hiên cầu còn không được, huống hồ lại còn được ở cùng với Gia Cát Linh Ẩn nữa.”

“Bọn họ thật sự có thể hay không?”

“Chuyện khác con không nên biết.”

“Được rồi! Bây giờ con không cần con nữa phải không? Mấy ngày nay mệt chết con rồi, nữ nhân kia có gì tốt mà Thất ca cùng Lục ca đều bị ả biến thành như vậy. Loại nữ nhân này sao không chết đi!”

Chu quý phi nhếch miệng, lưới đã thả, cá cũng đã vào lưới, qua hai ngày nữa là kéo lưới được rồi. Lần này nhất định thu hoạch được mùa, cùng lúc diệt trừ Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Hiên. Cái bấy lần này là do một tay bà sắp đặt, ngay cả Chu Tuyết Tranh cũng không biết. Bà muốn để liệt tổ liệt tông Chu gia thấy, là bà, một tay bà vì Chu gia mà diệt trừ Gia Cát Linh Ẩn.

Lúc Gia Cát Linh Ẩn thức dậy đã là sau giờ Ngọ, nghĩ đến bệnh tình của Sở Kim Triều, nàng liền tự trách mình ngu quên. Nàng vội vàng ngồi dậy, mặc quần áo, lật đật đi tới tẩm cung của Sở Kim Triều.

Nhìn thấy có một bóng người ở cửa, nàng bỗng nhiên dừng lại. Bóng dáng kia nàng nhận ra, là người đã lâu không xuất hiện, Sở Lăng Hiên. Hắn tới đây làm gì? Suy nghĩ một lát, vẫn là đi về phía trước.

Sở Lăng Hiên dựa vào khung cửa, ánh mắt hỗn loạn phức tạp, chính là nàng, lừa việc buôn bán của Lục vương phủ về Thất vương phủ, càng tức giận hơn là Hoàng thượng lại đem toàn quyền giao thương với các nước cho nàng, Lục vương phủ lại mất đi một phần lợi nhuận đáng kể.

“Nàng đến rồi? Nghỉ ngơi thêm một chút đi.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn hẩn không nói gì, lập tức đi vào. Sở Kim Triều đã dùng xong bữa trưa, đang ngủ trưa. Nàng đi vào, tự động xem nhẹ người đang dựa vào khung cửa bên ngoài kia.

Sở Lăng Hiên cũng không cam tâm làm người vô hình, hẩn rút cục nhin không được, túm chặt lấy tay nàng, “Linh nhi, lâu như vậy không gặp, nàng không nhớ bản vương sao? Bản vương lại rất nhớ nàng.”

Gia Cát Linh Ẩn rút mạnh tay ra, hẩn dùng sức quá mức cho nên trên cổ tay nàng đỏ hồng một mảng.

“Đưa ta xem.”

Gia Cát Linh Ẩn từng bước lui về phía sau, lạnh lùng nhìn hẩn, “Sở Lăng Hiên, người tới làm gì? Hoàng thượng có chỉ, chỉ cần ta và Công chúa Triều Hoa ở trong này là được rồi, Lục vương gia muốn kháng chỉ hay sao?”

“Muốn kháng chỉ? Là phụ hoàng bảo ta tới đây.”

“Hoàng thượng?”

“Sao vậy? Sợ sao? Yên tâm, bản vương sẽ không ở trước mặt phụ hoàng làm gì nàng đâu. Gia Cát Linh Ẩn, nàng thật đúng là thủ đoạn, ngay cả bản vương cũng suýt nữa bị lừa, nếu không phải bản vương cảm thấy được trong đó có manh mối thì ea rằng chẳng ai biết nàng chính là Đại tiểu thư Linh Thiên. Việc giao thương bên ngoài, nàng ôm một mình không sợ phồng tay sao? Tất cả những điều nàng làm là vì Sở Lăng Thiên sao?”

“Chuyện đó có quan hệ gì tới người? Sở Lăng Hiên, có trách thì trách người không biết làm ăn, nếu không làm sao Hoàng thượng lại bỏ qua Lục vương phủ chứ? Khả năng không bằng người thì đừng nên oán người khác.”

“Bản vương thật đúng là xem thường nàng.” Sở Lăng Hiên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt bắn ra lửa, “Nhưng mà bản vương tuyệt đối không để ý, bởi vì những thứ này cuối cùng cũng sẽ thuộc về bản vương, kể cả nàng!”

“Lục vương gia, xin hãy tự trọng. Nơi này là tẩm cung của Hoàng thượng.”

Lúc này, cung nữ hầu hạ trong phòng vội vàng chạy ra, “Lục điện hạ, Thất vương phi, Hoàng thượng thức rồi, mời hai người vào.”

Hai người một trước một sau, về mặt khôi phục lại bình thường.

Sở Kim Triều được cung nữ đỡ ngồi dậy, Sở Lăng Hiên lập tức tiến lên lấy một cái gối để sau lưng ông, “Phụ hoàng, người thấy sao rồi?”

“Đỡ hơn rồi. Tam nha đầu, nghỉ ngơi tốt không? Nơi này có Lục ca con rồi, con đi nghỉ một lát đi, hai ngày nay con đã mệt lắm rồi.”

“Phụ hoàng, con không sao, con đã nghỉ ngơi rồi.”

“Các con đỡ ta ra ngoài một chút, ở trong phòng mãi cũng buồn, đứng lên đi lại mới tốt.”

Cung nữ lấy xiêm y tới, mặc vào cho Sở Kim Triều, lại phủ thêm áo choàng thật dày cho ông, hai người một trái một phải dìu ông đi ra ngoài.

Tuy rằng ăn mặc rất dày, nhưng vừa ra khỏi cửa, Sở Kim Triều vẫn không nhin được run rẩy. Liên công công lập tức mang một cái bếp lò đến, đi theo bên cạnh.

Mấy người họ dạo quanh trong cung, nhìn sắc trời, không bao lâu nữa tuyết lại rơi. Ở dưới một tán mai vàng, Sở Kim Triều bỗng nhiên dừng bước.

“Sắp đến tháng mười hai chưa?” Sở Kim Triều đột nhiên hỏi.

“Hoàng thượng, hôm nay mới mừng tám tháng mười, còn hai tháng nữa mới tới.” Liên công công nói.

“Tháng mười hai sẽ cử hành Lục quốc đại điển, dựa theo quy định cũ thì Tam nha đầu cùng Thiên nhi không thể tham gia được nữa. Tam nha đầu, nhưng mà lần này trọng trách chọn người ta giao cho con,

đến lúc đó con cùng Thiên nhi dẫn đội tới nước Nam Chiếu.”

290. Chương 290: Vì Sao Lòng Lại Đau

“Phụ hoàng, chuyện lớn như vậy, nhi thần không dám đồng ý.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Ngoại trừ con ra, trăm không yên tâm người khác, ngay cả Thiên nhi, trăm cũng không yên tâm. Dẫn đội đi tham gia, có đến là được, dù sao hai nơi có giá trị nhất Doanh Xuyên, con đã giúp Lăng Nguyệt giành được.”

“Vậy nhi thần cung kính chi bằng tuân mệnh.”

Sắc mặt Sở Lăng Hiên không tốt lắm, chuyện gì cũng để Thất vương phủ đoạt đi.

“Hiên nhi, con cùng với Thái tử giúp trăm để ý chuyện triều chính.”

Ánh mắt Sở Lăng Hiên đột nhiên sáng ngời, “Dạ, phụ hoàng, nhi thần tuân chỉ.”

“Dìu ta vào trong.”

Vì thế, hai người lại đỡ ông đi vào trong điện. Dọc đường Sở Kim Triều đều mỉm cười, “Hiên nhi, con còn nhớ hay không, lúc trước phụ hoàng cũng chính là như vậy, mang theo con và Thất đệ con cùng nhau nô đùa?”

“Đương nhiên nhi thần nhớ chứ, khi đó phụ hoàng còn khỏe mạnh, chớp mắt, Thất đệ và Cửu đệ đều lấy vợ sinh con. Nhưng phụ hoàng thì vẫn như năm đó, vẫn khỏe mạnh.”

“Ha ha! Tiểu tử thôi, không ngờ con cũng biết nịnh nọt. Đúng vậy, các con đều đã trưởng thành, trăm cũng già đi. Giang sơn nước Lăng Nguyệt này phải nhờ vào mấy huynh đệ các con thay trăm bảo vệ.”

“Phụ hoàng, người vẫn chưa già mà.” Sở Lăng Hiên chú ý nhện bước dưới chân, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn xem nữ nhân ở đối diện, “Hết lòng tận sức giúp phụ hoàng, là bổn phận của nhi thần.”

“Thiên hạ này là của Sở gia, không phải của một mình trăm. Tam nha đầu, Hiên nhi, các con hãy nhớ kỹ, nếu con cháu Sở gia không bảo vệ tốt, còn có người của Trương gia, Vương gia, Triệu gia muốn đến bảo vệ giúp các con. Bảo vệ giang sơn như thế nào, nền tảng không phải người lừa ta gạt, cũng không phải nghi kỵ lẫn nhau, mà là đoàn kết nhất trí, chống kẻ thù bên ngoài, mới có thể vĩnh viễn bảo vệ giang sơn. Các con đã hiểu chưa?”

“Nhi thần đã hiểu.”

“Đa tạ lời dạy của phụ hoàng.”

Gia Cát Linh Ẩn cảm nhận được dụng tâm lương khổ của Sở Kim Triều. Đã nhiều ngày, đầu ông lại bạc thêm không ít. Nhất định là đang lo lắng, ngộ nhỡ ông lìa khỏi nhân gian, các con ông sẽ xảy ra chuyện gì.

“Lục vương phủ, Thất vương phủ phải phò trợ thái tử, Dục nhi bản tính nhân hậu, sẽ không quên các con đâu. Trăm đã già rồi, huynh đệ các con đồng lòng, trăm cũng thấy an tâm.”

Gia Cát Linh Ẩn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nghe ông nói vậy, truyền ngôi cho Sở Lăng Dục sẽ không có thay đổi. Lòng của Sở Lăng Hiên thì lại chùn xuống, ý của Hoàng thượng chính là sẽ không dịch trừ (thay đổi thái tử). Hắn âm thầm cười cười, ông không cho cũng chẳng sao, đến tranh đoạt mới hứng thú chứ.

“Phụ hoàng yên tâm, nhi thần nhất định đứng cùng phía với Đại ca, Thất đệ và Cửu đệ.”

“Vậy trăm an tâm rồi.”

Đỡ Sở Kim Triều lên giường, Gia Cát Linh Ẩn rót một chén nước ấm, cung nữ mang thuốc đến, sau khi uống xong, chỉ chốc lát, ông lại ngủ thiếp đi. Gia Cát Linh Ẩn càng ngày càng cảm thấy ông có chỗ nào không ổn lắm, sức khỏe ngày càng xuống dốc, thái y lại tìm không ra nguyên nhân.

Nàng đi ra gian ngoài, tự rót ỉnh một chén nước, lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Sở Lăng Hiên vẫn canh chừng ở trước giường Sở Kim Triều, đến lúc trời tối, Hoàng thượng cũng không tỉnh lại.

Đợi sau khi các cung nữ đều lui hết, Sở Lăng Hiên đột nhiên đóng cửa lại, Gia Cát Linh Ẩn sững sốt, lập tức đứng lên, cảnh giác nhìn hắn, “Người làm gì?”

“Bản vương lo nàng bị cảm nhiễm phong hàn, ở trong lòng của nàng, bản vương kinh khủng như vậy sao?” Sở Lăng Hiên từng bước tiến đến, khóe miệng mang theo cười lạnh, “Nàng là nữ nhân đời này bản vương yêu nhất, nàng bị bệnh, bản vương sẽ rất đau lòng.”

“Sở Lăng Hiên, nơi này là tẩm cung của Hoàng thượng.”

“Bản vương chẳng qua chỉ nói thật mà thôi.”

Gia Cát Linh Ẩn không muốn ở cùng với hắn, đứng lên mở cửa ra ngoài. Trong mắt Sở Lăng Hiên ngưng tụ ngọn lửa, nữ nhân kia nhanh như vậy đã không muốn ở cùng với bản vương hay sao? Trong lòng hắn đau một chút, đối với nàng rốt cục là thứ tình cảm gì, chính hắn cũng không rõ ràng. Hắn nghĩ bản thân chỉ muốn nàng mà thôi, nàng đối với hắn, chỉ đặc biệt hơn nữ nhân khác một chút mà thôi, hắn tuyệt đối sẽ không động tình, nhưng mà, vấp phải sự lạnh lùng của nàng, vì sao lòng lại đau? Hắn đồng ý với Triều Hoa đến đây chăm sóc Sở Kim Triều, là bởi vì muốn tranh thủ gây thiện cảm với Hoàng thượng, hay là biết nàng ở chỗ này? Trong mắt hắn dần hiện lên vẻ tức giận, nữ nhân kia, dựa vào cái gì mà đối với bản vương như vậy?

Sở Lăng Hiên đi theo ra ngoài, nhìn thấy nàng đang đứng ngăn người dưới tàng cây, hắn nhẹ nhàng bước qua đó, choàng áo khoác lên người nàng.

“Không cần, đa tạ.” Giọng điệu Gia Cát Linh Ẩn hờ hững, trong mắt tràn ngập chán ghét, nếu là kiếp trước hắn đối với nàng như vậy thì tốt quá.

Phẫn nộ dâng trào, “Gia Cát Linh Ẩn, rốt cục nàng muốn thế nào? Bản vương quan tâm nàng, cũng là sai sao? Vì sao luôn ra vẻ lạnh lùng với bản vương? Rốt cục bản vương thua kém Sở Lăng Thiên điểm nào! Vì sao lại không cho bản vương một cơ hội?”

Trong mắt của Gia Cát Linh Ẩn cũng sắp phun ra lửa, “Sở Lăng Hiên, ta lặp lại lần nữa, nơi này là tẩm cung của Hoàng thượng! Chú ý lời nói và hành động của người!”

“Bản vương đương nhiên biết đây là chỗ nào.” Chỉ là nhìn thấy nàng, hắn sẽ không khống chế được tình cảm của bản thân, “Muốn nàng rời khỏi Sở Lăng Thiên khó như vậy sao? Thứ bản vương có thể cho nàng tuyệt đối không ít hơn hắn!”

Gia Cát Linh Ẩn khinh thường cười cười, “Sở Lăng Hiên, người cho rằng tình cảm là gì? Cũng đúng, nói chuyện này với người làm gì. Sở Lăng Hiên, nếu người đối địch với Thất gia, ta tuyệt không nương tay.”

“Hắn và nàng hoàn toàn khác nhau, đợi giết hắn xong, bản vương nhất định sẽ thay hắn chăm sóc nàng, chiếu cố nàng đến hắn cũng phải ghen tị!”

“Không thể có ngày đó.”

Sở Lăng Hiên nhếch môi, lại choàng áo lên vai nàng, nàng lại hất đi.

“Sở Lăng Hiên, người đang làm gì?” Hai người đang giằng co, không để ý Sở Lăng Thiên đến tự lúc nào, y cởi áo choàng của mình xuống, khoác lên vai Gia Cát Linh Ẩn, bọc cô thật chặt, ôm vào trong ngực.

Sở Lăng Hiên làm như không có gì, cười cười, “Thất đệ đến rồi à? Bản vương chỉ đang học chăm sóc nữ nhân là như thế nào thôi, nói không chừng sẽ có một ngày, nàng ấy sẽ cần sự chăm sóc của bản vương.”

“Sở Lăng Hiên, người đừng mơ! Cảnh cáo người, cách nữ nhân của bản vương xa một chút! Ai cho người đến tẩm cung của phụ hoàng?”

“Thất đệ, đây là ý chỉ của phụ hoàng, bản vương cũng không còn cách nào. Như thế nào, nhìn thấy bản vương và Linh nhi sớm chiều ở bên nhau, ghen tị à?”

“Sở Lăng Hiên, nơi này là tẩm cung của phụ hoàng, bản vương không muốn quấy nhiễu đến người, người theo ta ra đây!”

“Sở Lăng Thiên, người cho rằng ta ngốc như vậy ư? Ra ngoài với người làm gì, đánh ta? Chiều nay phụ hoàng nói hy vọng chúng ta có thể đoàn kết nhất trí, người mà làm bị thương đến ta, phụ hoàng sẽ rất thất vọng. Dù sao sức khỏe của phụ hoàng suy yếu, ngộ nhỡ tức giận công tâm...”

Sở Lăng Thiên dưới sự dỗ dành của Gia Cát Linh Ẩn thì bình tĩnh lại, nếu không phải nơi này đặc biệt, y đã sớm rút kiếm xông lên. Trong ánh mắt của nữ tử ở bên cạnh, y đọc được sức khỏe của phụ hoàng quan trọng hơn.

“Linh nhi, theo ta vào đây, ta nói phụ hoàng để nàng quay về Thất vương phủ.”

“Thất đệ, người như vậy, chỉ sợ phụ hoàng sẽ càng đau lòng hơn.”

“Người!”

“Thất gia...” Gia Cát Linh Ẩn kéo y sang một bên, hạ giọng, “Tình hình của phụ hoàng quả thực không tốt, lúc này ta đến chào từ biệt, phụ hoàng nhất định sẽ không vui, còn có thể giận cá chém thớt với chàng, hơn nữa phụ hoàng đối đãi không tệ, lúc nào cũng bảo vệ ta, ta sẽ không đi như vậy đâu.”

“Vậy nàng tình nguyện ở chung một chỗ với Sở Lăng Hiên sao?” Dem một con sói luôn mở mắt đến nữ nhân của mình đặt ở bên cạnh nàng, y tuyệt đối lo lắng.

“Thất gia, hiện tại là thời điểm nhạy cảm, ta tự có chừng mực, yên tâm đi, hắn không dám làm gì ta đâu. Đối sức khỏe phụ hoàng khá hơn, rồi tìm hấn tính sổ cũng không muộn.”

“Ta ở lại cùng nàng.”

“Lúc này, chàng ở lại nhất định sẽ khiến khắp nơi nghi kỵ, nếu ta đoán không sai, lát nữa thái tử chắc chắn sẽ dẫn người đến đây. Chàng đi đi, đại cục làm trọng.”

Sở Lăng Thiên vô cùng không cam lòng liếc Sở Lăng Hiên một cái, y móc ra con dao găm trong ngực ra, “Cái này cho nàng phòng thân.”

Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy, “Yên tâm đi, ta tiễn chàng ra ngoài.”

Hai người đi đến ngoài sân, quả nhiên nhìn thấy đoàn người thái tử và hoàng hậu đi tới đây. Hoàng hậu vừa nhìn thấy Sở Lăng Thiên, “Thiên nhi, con tới đây làm gì? Hoàng thượng có dặn, chỉ để Triều Hoa và Thất vương phi chăm sóc. Không phải con thấy sức khỏe Hoàng thượng suy yếu, nên có ý đồ khác?”

Sở Lăng Thiên lạnh lùng nhìn bà một cái, “Con tới chỉ để đưa xiêm y cho Linh nhi, không biết mẫu hậu cùng đại ca đến là vì cái gì? Có ý đồ gì?”

Hoàng hậu cùng Sở Lăng Dực trao đổi ánh mắt, “Bản cùng và Dực nhi đến đây hỏi thăm tình hình của Hoàng thượng, Thất vương phi, Hoàng thượng hiện tại thế nào?”

“Phụ hoàng sau buổi trưa đã ngủ, vẫn chưa thức, tình hình chuyển biến tốt hơn hai ngày trước, Hoàng hậu nương nương yên tâm đi.” Gia Cát Linh Ẩn nói chi tiết.

“Bản cung vào xem.” Hoàng hậu làm sao mà yên tâm, buổi chiều sau khi nghe nói Sở Lăng Hiên đối cho Triều Hoa, bà liền không yên, một Gia Cát Linh Ẩn, một Sở Lăng Hiên, đều vô cùng gian xảo, hơn nữa Sở Lăng Thiên đột nhiên tiến cung, bà quá sốt ruột, ngộ nhỡ họ mưu tính chuyện gì, gần quan được lộ, bà có muốn cứu vẫn cũng không còn kịp.

“Nương nương đã quên lời dặn của Hoàng thượng? Ông không muốn gặp ai khác, nơi này đã có thần nữ và Lục điện hạ, chẳng lẽ nương nương cũng không yên tâm về chúng con sao?”

“Hừ!” Hoàng hậu nhìn Sở Lăng Thiên, “Bản cung thấy lạ thật, Thiên nhi có thể đến, bản cung và Dực nhi thì không thể à? Bản cung là Hoàng hậu, Dực nhi là thái tử, lúc này, càng phải canh giữ bên cạnh Hoàng thượng.”

“Mẫu hậu, chúng ta trở về đi.” Sở Lăng Dực nói.

“Hôm nay bản cung nhất định phải vào xem!” Gia Cát Linh Ẩn càng ngăn cản, bà lại càng muốn vào xem, mới biết được nàng có giữ trò quỷ gì hay không.

“Nếu nương nương lo lắng, cứ đi vào xem Hoàng thượng đi.”

Gia Cát Linh Ẩn nghiêng người tránh đường, đợi đoàn người của Hoàng hậu đi vào, nàng đưa Sở Lăng Thiên ra đến cửa cung, Sở Lăng Thiên giống như đang nhìn thấy con cừu của chính mình từng bước một dằng đến miệng sói.

“Về đi chàng, sẽ không để sói tha đi mất đâu!” Nhìn ra được tâm tư của y, Gia Cát Linh Ẩn hôn lên mặt y một cái.

Y ôm lấy mặt nàng, “Vi phu nên hôn đáp lễ lại nàng mới phải.”

Nụ hôn sâu triền miên, khiến nàng có chút khó thở, mệt mỏi mấy ngày nay bởi vì nụ hôn này của y mà biến sạch.

Đẩy y ra, “Được rồi, ta phải quay lại rồi.”

Ôm nàng vào lòng, nắm chặt cánh tay mới buông ra, “Cẩn thận.”

Trở lại tẩm cung của Hoàng thượng, Hoàng thượng vẫn chưa thức. Hoàng hậu mặt âm trầm, ngồi ở bên giường, im lặng không nói. Sở Lăng Thiên và Sở Lăng Dực đứng ở một bên, nghe thấy tiếng bước chân, mấy người liền giương mắt nhìn.

291. Chương 291: Ác Mộng Kiếp Trước

Hoàng hậu bỗng nhiên đứng lên, “Gia Cát Linh Ẩn, người nói Hoàng Thượng đỡ hơn nhiều là như thế này sao? Vì sao lại hôn mê lâu như vậy rồi còn chưa tỉnh? Có phải các người làm gì Hoàng Thượng rồi không? Mau giải thích rõ ràng cho bản cung.”

“Nương nương, tối hôm qua Hoàng thượng không ngủ đủ giấc nên hôm nay nhất định là rất mệt, xin người nhỏ giọng một chút để cho Hoàng thượng nghỉ ngơi, có chuyện gì thì ra bên ngoài nói đi.” Gia Cát Linh Ẩn nhẹ giọng nói.

“Ra bên ngoài nói? Nhất định là làm chuyện không muốn người khác biết rồi. Gia Cát Linh Ẩn, người đứng là to gan, người cho rằng làm như vậy là Sở Lăng Thiên có thể ngồi lên ngôi vị Hoàng đế sao? Dực nhi là Thái tử, điều này không thể thay đổi được, người làm tốt bổn phận của mình thì hơn.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Nương nương, thần nữ cùng Thất gia vẫn an phận thủ thường, không dám quá phận dù chỉ một chút, không biết vì sao nương nương còn phỏng đoán ác ý như vậy.”

“Hừ, nói cho cùng, nếu hôm nay bản cung không đến, chưa biết chừng ngày mai Hoàng thượng băng hà cũng nên.”

“Mẫu hậu...” Sở Lăng Dực thấy bà hơi quá, “Sắc mặt phụ hoàng so với mấy ngày trước đã tốt hơn rồi, tin tưởng đệ muội cùng Lục đệ nhất định tận tâm hết sức.”

“Dực nhi, con cũng ở lại đây đi, ngộ nhỡ bọn họ làm chuyện gì bất lợi thì con cũng có thể ứng phó.”

“Khụ.” Sở Lăng Thiên ho khan một tiếng, “Mẫu hậu, phụ hoàng bảo con cùng Thất vương phi ở lại đây, đại ca vẫn nên về trước đi, trong triều còn nhiều chuyện cần đại ca xử lý, nơi này cứ giao cho chúng con đi.”

Ánh mắt Hoàng hậu lạnh lùng đảo qua Sở Lăng Hiên cùng Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi đối với Hiên nhi chẳng phải vẫn luôn tôn kính mà không thể gần gũi sao? Hoàng thượng hôn mê, hai người cô nam quả nữ thật khiến bản cung lo lắng.”

“Nương nương...” Giọng nói của Gia Cát Linh Ẩn không che giấu được sự tức giận, “Thần nữ cùng Lục điện hạ vẫn luôn trong sạch, người nói như vậy là có ý gì?”

“Trong sạch?” Hoàng hậu vẻ kỳ quái, “Dù sao cũng chỉ có hai người các người, làm cái gì cũng không ai biết, sự trong sạch của Thất vương phi cho ai xem chứ?”

“Nương nương...”

Dù sao trong lòng mấy người ở đây đều biết rõ, Hoàng hậu cũng không cần gì đắn đo, “Đừng cậy Hoàng thượng luôn bảo vệ người mà muốn làm gì thì làm, nếu một ngày Hoàng thượng mất...”

“Trẫm mất, thì sao?” Tiếng nói của Sở Kim Triều ở phía sau lưng Hoàng hậu vang lên.

Hoàng hậu sợ tới mức nhảy dựng, ba hồn bảy vía bay mất, bà kích động quỳ xuống, dập đầu bộp bộp, “Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp biết sai rồi. Thần thiếp lo lắng cho Hoàng thượng quá nên mới nhất thời tức giận. Thần thiếp cũng lo lắng Hiên nhi cùng Thất vương phi làm ra chuyện gì khiến cho huynh đệ chúng bất hòa.”

“Hoàng hậu cho rằng trẫm thực sự hôn mê sao? Từ lúc Hoàng hậu vào trẫm đã thức rồi! Khụ khụ!”

Gia Cát Linh Ẩn chạy nhanh tới đỡ Sở Kim Triều ngồi dậy, lấy một chén nước ấm đến cho ông, “Hoàng thượng bớt giận, sức khỏe quan trọng hơn.” Khóe miệng nàng gợi lên nụ cười lạnh nhìn vào mắt Hoàng hậu.

Trong lòng Hoàng hậu cả kinh, nhất thời hiểu được là nàng cố ý dẫn dụ ình nói ra những lời kia. Nàng đã sớm biết Hoàng thượng tỉnh lại rồi. Tiện nhân, thật đúng là tâm cơ!

“Hoàng thượng, Thất vương phi nhất định đã biết người tỉnh lại, cố ý dẫn dụ thần thiếp nói như vậy.” Hoàng hậu chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, làm giống như mình bị oan uổng.

“Hừ!” Sở Kim Triều hừ một tiếng, “Nếu trong lòng Hoàng hậu không nghĩ như vậy thì làm sao nói ra được chứ. Hoàng hậu, trẫm còn không biết, Hoàng hậu có thể nói ra lời như vậy! Trẫm nói cho Hoàng hậu hay, ngoại trừ trẫm ra, ai dám thương tổn Tam nha đầu dù chỉ một đầu ngón tay trẫm sẽ hỏi tội, nghe rõ rồi chứ?”

“Nghe rõ rồi.” Hoàng hậu khúm núm nói, trong mắt oán hận càng sâu hơn, “Thần thiếp ghi nhớ lời Hoàng thượng dạy bảo.”

“Trẫm coi như Hoàng hậu lo lắng cho trẫm quá nên nói hươu nói vượn, nếu có lần sau, trẫm tuyệt đối không tha!”

“Thần thiếp đa tạ ân điển của Hoàng thượng.”

“Hừ, đừng tưởng rằng trẫm không biết, một đám các người đều ngóng trông trẫm chết có đúng hay không?”

Mấy người trước giường không kịp nghĩ nhiều, nhất loạt quỳ trên mặt đất, “Nhi thần không dám.”

Hoàng hậu ngẩng đầu xem tình thế, “Hoàng thượng, người nghỉ ngơi cho tốt, thần thiếp cùng Dực nhi cáo lui trước, không quấy rầy người nữa.”

“Ừ.”

Hoàng hậu nháy mắt với Sở Lăng Dực, hai mẹ con cùng nhau đi ra. Mặt Hoàng hậu so với đêm tối còn đen hơn, “Buồn cười, Gia Cát Linh Ẩn, người quá ác độc! Để xem bản cung làm sao trừng phạt người!”

“Mẫu hậu.” Sở Lăng Dực nhíu mày, “An phận một chút đi, nhi thần thấy sức khỏe phụ hoàng có chút suy yếu, nhưng vẫn không quá đáng ngại, không cần phải việc nhỏ làm ảnh hưởng đại sự.”

“Con đang trách bản cung nhiều chuyện sao? Bản cung đều muốn tốt cho con thôi.” Hoàng hậu tức giận khiển trách.

“Người cứ an phận thật tốt đi đã, không cần phải tự tiện hành động, con tự có an bài.”

“An bài? Con xem xem, Lục vương phủ, Thất vương phủ đều lần mò đến gần Hoàng thượng rồi còn con vẫn không nhúc nhích gì, bản cung cũng là sốt ruột vì con. Hừ!” Hoàng hậu bỏ lại Sở Lăng Dực, một mình thở hổn hển trở về Dịch Khôn cung.

Dực nhi, mẫu hậu làm những điều này đều là vì con, con chờ xem, xem mẫu hậu làm thế nào thu dọn Sở Lăng Hiên cùng Gia Cát Linh Ẩn.

Sở Lăng Dực thở dài, bóng dáng biến mất ở trong màn đêm.

Gia Cát Linh Ẩn dặn dò cung nữ mang cháo vào, tâm tình Sở Kim Triều rất nặng nề, ông rõ ràng hơn ai hết tình hình căng thẳng giữa các con, cũng đau lòng hơn ai hết. Ông vừa phải cân bằng thế lực xung quang, vừa hi vọng các con có thể hiểu được dụng tâm của mình.

Bảo Sở Lăng Hiên rời đi, chỉ giữ lại Gia Cát Linh Ẩn.

“Tam nha đầu, con nói xem trăm nên làm thế nào?”

“Phụ hoàng, lấy bất biến ứng vạn biến vẫn có thể xem là một biện pháp tốt.”

“Lấy bất biến ứng vạn biến?” Sở Kim Triều nghiền ngẫm những lời này, chậm rãi gật gật đầu, “Chỉ sợ Dực nhi không rõ, kiềm chế không được lại gây ra đại họa.”

“Thái tử diện hạ thì không đến mức, mà là Hoàng hậu nương nương...”

“Haizz...” Sở Kim Triều thở dài.

“Phụ hoàng, mặc kệ như thế nào, sức khỏe người nhanh chóng tốt lên mới là việc quan trọng.”

“Ừ, gọi Hiên nhi vào cho trầm, để nó gác đêm, con đi nghỉ ngơi đi.”

“Không được!” Nghĩ đến việc làm kiếp trước Sở Lăng Hiên với ông, Gia Cát Linh Ẩn theo bản năng từ chối, “Nhi thần cùng Lục điện hạ cùng nhau canh giữ, có thể phụ giúp lẫn nhau.”

“Được rồi.”

Lệnh cung nữ tiến vào hậu hạ rửa mặt xong, Sở Kim triều lại ngủ tiếp.

Hai người đến gian ngoài, Sở Lăng Hiên ngồi cạnh cửa, Gia Cát Linh Ẩn ngồi xa xa bên kia, nàng tựa vào trên ghế, nhin hai ngày thật sự không chịu được nên cũng dần dần nhắm hai mắt lại. Sở Lăng Hiên liếc mắt nhìn, cầm áo choàng đi tới, nhẹ nhàng choàng lên người nàng.

“Sở Lăng Thiên. Tránh ra!” Giữa mơ hồ nàng tưởng Sở Lăng Thiên lại đến đòi hỏi, thôi thôi đẩy đẩy, bàn tay nhỏ bé rơi vào một bàn tay to nóng bừng, nàng không từ chối, tùy ý để hần vuốt ve.

Ánh mắt Sở Lăng Hiên lạnh băng mà tham lam, Gia Cát Linh Ẩn, nàng đối với hần thật là thâm tình. Thường thức bàn tay mềm mại không xương của nàng, giờ khắc này hần hy vọng nàng vĩnh viễn không thức dậy. Nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng, môi hần chậm rãi tới gần, đôi môi mềm mại kia vô cùng hấp dẫn hần.

“Sở Lăng Thiên, ta yêu chàng.”

Ngay sau đó, nàng choàng tỉnh bởi cơn đau, nhìn thấy Sở Lăng Hiên đang nắm lấy cảm nàng, con ngươi âm u, đen tối.

“Hần ở trong lòng nàng có trọng lượng như vậy sao? Bản vương ở trước mắt nàng, nàng lại gọi tên hần!”

Gia Cát Linh Ẩn tỉnh táo lại, bỗng nhiên đứng lên, áo choàng liền theo đó rơi xuống đất, “Người đang nói cái gì? Buông ra!” Đẩy tay hần, trong mắt có thể phun ra lửa.

“Sở Lăng Hiên, ngươi muốn làm gì?”

Sở Lăng Hiên nhặt áo choàng lên, phui phui, gọi lên một tia cười lạnh, “Không có gì, nàng ngủ tiếp đi.”

Nàng làm sao còn dám ngủ, vừa rồi là nàng quá mệt mỏi, không cẩn thận ngủ quên mất, cùng một kẻ đầu lang ở trong một phòng mà mất đi ý thức là chuyện vô cùng nguy hiểm. Nàng không nói gì, hai mắt mở lớn.

Sở Lăng Hiên thấy thế, lạnh lùng cười như cũ, nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

Không biết khi nào Gia Cát Linh Ẩn lại không khống chế được ý thức lại mơ mơ hồ hồ. Giữa mơ hồ, nàng thấy trước mặt là một khoảng máu tanh, trên người Sở Lăng Hiên mặc long bào, Gia Cát Hồng Nhan đội mũ phượng, còn nàng thì hai chân đã bị đánh gãy, đang kéo dài chút hơi tàn.

“Gia Cát Linh Ẩn, tiện nhân ngươi cũng dám bắt kính với ái phi của trẫm!”

“Tam muội, muội thấy rồi chứ? Hôm nay ta sẽ trở thành Hoàng hậu, còn muội, đi chết đi. Người đâu, mang ả ném vào hầm rắn độc!”

Gia Cát Linh Ẩn giật mình tỉnh lại, chén trà trong tay nàng vì bị hất mạnh mà rơi xuống mặt đất.

“Linh nhi, nàng sao vậy?” Sở Lăng Hiên tiến lên, “Có phải là gặp ác mộng không?”

Nhìn thấy người trước mặt, Gia Cát Linh Ẩn như còn chìm trong mộng, nàng đứng lên, nhanh chóng ôm lấy hai tai tránh đi nơi khác, “Không được lại đây, không được lại đây!”

Sở Lăng Hiên chậm rãi tới gần, “Nàng sợ bản vương? Vì sao lại sợ bản vương?”

“Không được lại đây, không được lại đây. Sở Lăng Thiên! Sở Lăng Thiên!”

Ngay sau đó nàng rơi vào một vòng ôm với hơi thở quen thuộc, nàng gắt gao nắm lấy cánh tay y, “Đừng cho hắn tới đây, không được tới đây.”

“Sở Lăng Hiên, ngươi đang làm cái gì?” Ánh mắt sâu thẳm của Sở Lăng Thiên tràn ra sự đau lòng, y vẫn luôn lo lắng cho nàng, không nghĩ tới vừa đến đây lại nghe thấy tiếng gọi kinh hoàng của nàng. Y nhẹ nhàng vuốt lên lưng nàng, “Đừng sợ, ta là Sở Lăng Thiên. Vì phu đến rồi, đừng sợ.”

Sở Lăng Hiên vuốt vuốt hai tay, “Có lẽ là nàng gặp ác mộng.” Trở lại trên ghế tiếp tục chớp mắt.

Sở Lăng Thiên ôm lấy thân thể mềm mại vào trong lòng mình, thân thể của nàng vẫn còn run rẩy. Ôm lấy nàng tìm một cái ghế ngồi xuống, để nàng tựa vào ngực mình, sủng nịch dỗ dành, “Đừng sợ, không có việc gì.”

Khẳng định là y đến đây thật, lòng nàng mới dịu xuống, hoảng sợ trong mắt biến mất, bàn tay lạnh như băng. Nàng giương mắt lên, nhìn Sở Lăng Hiên ở khoảng cách không xa, tựa đầu thật sâu chôn vào trong lòng Sở Lăng Thiên.

“Ngủ đi.”

Vỗ vỗ lưng nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái, cởi áo choàng của mình ra bọc lại người đang ở trong lòng.

Gia Cát Linh Ẩn rút cuộc khép mắt, đi vào giấc ngủ.

Sở Lăng Thiên ngẩng đầu, Sở Lăng Hiên vừa chớp mắt lúc này đang nhìn y, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đều là sự lạnh lùng. Sở Lăng Thiên hiểu được nên siết vòng tay thật chặt, đem người trong lòng chôn thật chặt vào trong lòng mình.

Sở Lăng Hiên lạnh lùng cười, hừ lạnh một tiếng, hạ giọng, “Sở Lăng Thiên, người bảo vệ nàng không tốt.”

“Vậy cũng không cần người phải quan tâm.”

Đối thoại ngắn gọn, hai người đều im lặng, cho đến lúc trời hửng sáng.

Gia Cát Linh Ẩn giật giật, tư thế này khiến thân thể của nàng có chút đau nhức, nàng ngáp một cái, mở mắt ra thấy ngay một gương mặt tuấn tú, nàng đưa tay chạm vào, rất chân thật.

“Nương tử, sờ ở phía dưới.” Sở Lăng Thiên nâng thân thể của y lên, ở bên tai nàng tà mị nói.

Gia Cát Linh Ẩn liếc mắt, đứng dậy, lấy áo choàng che đi cái nơi đang không yên phận của y, buổi sáng phản ứng của người anh em kia đúng là quá khích.

292. Chương 292: Bọ Ngựa Bắt Ve

Một lát sau, cung nữ liền đến hầu hạ, xem thử có gì cần hỗ trợ hay không. Sở Kim Triều vẫn chưa thức, mấy người Gia Cát Linh Ẩn lập tức lo liệu vệ sinh cho bản thân trước, Sở Lăng Thiên thì thể nào cũng không muốn nàng tiếp tục ở lại đây nữa.

“Thất gia, chỉ ngày hôm nay nữa thôi, tối nay nhất định ta sẽ hồi phủ, được không?” Gia Cát Linh Ẩn nhỏ giọng nói, “Chàng mau về đi, Hoàng thượng thấy được sẽ nổi giận đó.”

“Không được!” Nhó đến cảnh tượng tối qua y nhìn thấy, liền tức giận, “Bây giờ về ngay.”

“Đừng làm ồn nữa, hết hôm nay sẽ về, như thế nào cũng phải đợi Hoàng thượng thức dậy rồi báo một tiếng với người đứng không? Không nói tiếng nào đã đi, làm sao ăn nói với Hoàng thượng được?”

“Vậy ta ở đây chờ nàng.”

“Ban ngày ban mặt, có thể có chuyện gì chứ.”

“Nói cho ta biết, tối qua nàng mơ thấy gì?”

Cơ thể Gia Cát Linh Ẩn thoáng run lên, cũng không muốn gạt y, “Mơ thấy chuyện kiếp trước, đều đã qua rồi.”

Ôm chặt nàng vào lòng, nhìn thấy ánh mắt quật cường của nàng, y cũng chẳng còn cách nào, “Được rồi, chỉ ngày hôm nay nữa thôi, tối phải hồi phủ đó, ta đến đón nàng.”

“Dạ.” Nàng ngoan ngoãn gật đầu, trong cung này, nàng không ở nổi nữa, Chu quý phi bảo công chúa Triều Hoa giả vờ lâu như vậy, cũng sắp đến lúc động thủ rồi. Còn chỗ Hoàng hậu nữa, cũng nhất định sẽ có hành động.

Giờ phút này, Chu quý phi và công chúa Triều Hoa đang dẫn theo cung nữ nấp ở một góc, chỗ này là nơi phải đi qua của cung nữ đưa thức ăn mỗi ngày đến cho Hoàng thượng. Từ xa, nhìn thấy hai cung nữ đang bưng đồ đi đến, Chu quý phi bèn nháy mắt, gật đầu với công chúa Triều Hoa, đi ra chặn đường hai nàng.

“Nô tỳ tham kiến công chúa.”

“Đứng lên đi.” Công chúa nhìn thứ trong tay hai người, hỏi, “Đây là thức ăn của phụ hoàng? Để bản công chúa kiểm tra một chút.”

Cung nữ lắc đầu, “Hồi bẩm công chúa, Hoàng thượng còn chưa thức, đây là đưa đến cho Lục điện hạ và Thất vương phi.”

“Vậy à? Vậy bản công chúa càng phải kiểm tra, Lục ca và Thất tẩu tận tâm dốc sức phụng sự cho phụ hoàng, cũng không thể xảy ra sự cố gì.” Nói xong, nàng xốc nắp đậy, cầm ngân châm vào. Châm vào tất cả các chén, rồi hài lòng gật đầu, “Không có gì, đi đi.”

“Dạ, công chúa.”

“Còn có!” Công chúa Triều Hoa lạnh lùng nói, “Chuyện này không cần nói với Lục ca và Thất tẩu, nếu nói ra, bản công chúa sẽ dùng kim khâu miệng của các người lại, nghe không?”

“Dạ, dạ, nô tỳ không dám nói!”

Hai cung nữ sợ đến mức run lẩy bẩy, bởi vì chuyện may miệng lại, công chúa Triều Hoa đúng là đã từng làm, hơn nữa không chỉ một lần. Ở trong cung, đặc tội với ai cũng đừng đặc tội với vị công chúa xấu tính này, người có hàng trăm biện pháp khiến người khác sống không bằng chết.

Công chúa Triều Hoa hài lòng cười cười, trở lại trước mặt Chu quý phi, “Mẫu phi, làm xong cả rồi! Mẫu phi đã đồng ý với con đến lúc đó sẽ giao Gia Cát Linh Ẩn cho con.”

“Yên tâm đi, nhất định giao cho con. Ngay cả ả Tĩnh phi cũng không phải đối thủ của bản cung, huống chi nó chỉ là một con nha đầu thôi.”

Cung nữ đưa thức ăn một đường nơm nớp lo sợ, sợ công chúa Triều Hoa đột nhiên triệu các nàng đi. Công chúa Triều Hoa không để ý các nàng nữa, nhưng lại gặp phải một người khác.

“Nô tỳ tham kiến Ninh Hạ cô cô.”

“Đứng lên đi.” Ninh Hạ liếc mắt nhìn thức ăn các nàng bưng, “Thức ăn cho Hoàng thượng à?”

“Hồi bẩm cô cô, là của Lục điện hạ và Thất vương phi.”

“Vậy sao? Hoàng hậu bảo ta đến xem thử, nói đã nhiều ngày Lục điện hạ và Thất vương phi vất vả, phải bồi bổ thêm cho hai người, để ta xem thử các người nấu món gì?”

“Hồi bẩm cô cô, Thất vương phi đã dọn, điểm tâm sáng chỉ cần một ít cháo là được.”

“Ừ.” Ninh Hạ vừa gật đầu, vừa mở nắp dĩa ra, “Hoàng thượng ngã bệnh, thời gian đặc thù nhất định phải đảm bảo không có sơ suất gì, ta kiểm tra thử xem có gì khác thường không.”

Nói xong, nàng lấy ngân châm ra, khuấy vào trong cháo, ngân châm trắng như mới, “Không có gì, đi đi, đừng để điện hạ và vương phi chờ lâu. Còn nữa, chuyện này, ta không thích có người khác biết.”

“Dạ, cô cô.”

Hai cung nữ đi xa, một người không nhận được nói, “Hôm nay làm sao vậy nhỉ? Công chúa Triều Hoa và Ninh Hạ cô cô đều hoài nghi trong thức ăn này có độc? Là có người muốn hại Lục điện hạ và Thất vương phi sao?”

“Chuyện của chủ tử, đừng nhiều lời, chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được.”

“Biết rồi.”

Cung nữ đưa thức ăn sáng đến, là cháo gạch cua. Gia Cát Linh Ẩn ném một chút, nhú mày, để chén xuống.

“Vương phi nướng nướng, không hợp khẩu vị sao?” Cung nữ cẩn thận hỏi.

Cô lắc đầu, “Là ta nhạt miệng, cứ để ở đây đi, lát nữa ta ăn.”

“Dạ, vương phi nướng nướng.”

Hai cung nữ đang chuẩn bị lui ra, lại bị Gia Cát Linh Ẩn gọi lại.

“Vương phi nướng nướng, nướng nướng có gì cần dọn sao?”

“Giúp ta quét tước lại phòng một chút, nhất định phải quét đến không còn một hạt bụi nào, sau khi ta kiểm tra thấy được rồi mới được lui xuống.”

Hai cung nữ liếc nhìn nhau, đều cảm thấy quái lạ nhưng vẫn gật đầu.

Sở Lăng Hiên đi lâm triều, trong thời gian này, chuyện triều chính do Sở Lăng Dực xử lý, Gia Cát Linh Ẩn không động đến cháo nữa, cảm thấy thời gian sắp đến, nàng dặn dò cung nữ trong phòng bảo đi hâm cháo nóng lại. Sau đó nàng vội vàng ra ngoài, chặn đường Sở Lăng Dực.

“Thất đệ muội, đệ muội có chuyện gì sao?” Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Dực hỏi.

“Thái tử điện hạ, có thể nhờ thái tử đến thay y phục giúp Hoàng thượng không, Lục điện hạ không có ở đây, thân nữ thì không tiện lắm.”

“Nhưng phụ hoàng...”

“Điện hạ lo lắng Hoàng thượng thấy người sẽ tức giận? Không sao đâu, ta sẽ giải thích với Hoàng thượng.”

Sở Lăng Dực gật đầu, “Được rồi, vậy ta đi.” Thuận tiện cũng có thể xem tình hình của Hoàng thượng, nếu không ổn thì nói đến chuyện di chiếu luôn.

Đi theo Gia Cát Linh Ẩn vào tấm cung của Sở Kim Triều, Sở Lăng Hiên đã trở về, đang cúi đầu ăn cháo gạch cua trên bàn. Gia Cát Linh Ẩn ngưỡng ngùng cười cười với Sở Lăng Dực, “Thái tử điện hạ, ta không ngờ Lục điện hạ đã về rồi, để người đến một chuyến vô ích.”

“À, không sao, Thái đệ muội dẫn ta đi thăm phụ hoàng đi.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, đưa hân vào buồng trong.

Sở Kim Triều đã thức dậy, nhìn thấy Sở Lăng Dực, lập tức dùng giọng trách cứ nói, “Thái tử, chẳng phải trẫm đã nói, nơi này có lão Lục và Tam nha đầu là đủ rồi, con không yên tâm với chúng sao?”

“Phụ hoàng, nhi thần chỉ đến thăm người.”

“Phụ hoàng, là nhi thần nhờ thái tử đến, vừa rồi Lục ca không có ở đây, cho nên nhi thần mời thái tử đến thay y phục cho người, người muốn trách thì cứ trách nhi thần đi.”

“Được rồi, Tam nha đầu, trẫm không trách con.”

“Phụ hoàng, nhi thần còn có một thỉnh cầu quá đáng.”

“Tam nha đầu nói đi.”

Gia Cát Linh Ẩn khom lưng, “Phụ hoàng, hôm nay nhi thần cảm thấy không được khỏe, sáng thức dậy liền cảm thấy văng đầu, hình như bị sốt, muốn ngủ một chút, không biết có thể không? Để thái tử thay nhi thần ở bên cạnh người tận hiếu.”

Nghe được lời ấy, trong lòng Sở Kim Triều ngập tràn đau lòng, “Con đi nghỉ đi, Dực nhi ở lại là được, đều là trẫm hại các con vất vả.”

“Phụ hoàng, hầu hạ người là phúc của nhi thần. Nhi thần không vất vả.”

“Tam nha đầu đã lên tiếng cầu xin, mấy huynh đệ Dực nhi cũng chẳng so được với con, mau đi đi.”

“Đa tạ Hoàng thượng.”

Gia Cát Linh Ẩn lui ra ngoài, lại trở vào, trên tay có thêm chén cháo, “Điện hạ, người vẫn chưa ăn sáng đúng không? Ăn bát cháo lấp bụng đi.”

Thịnh tình không thể chối từ, Sở Lăng Dực nhận lấy, uống mấy ngụm, Gia Cát Linh Ẩn nhận lại bát, đưa cho cung nữ đứng bên cạnh.

“Phụ hoàng, người nghỉ ngơi nhé, nhi thần cáo lui trước.”

“Đi đi, bảo thái y đến chẩn mạch cho con thử.”

“Dạ, phụ hoàng.”

Gia Cát Linh Ẩn đi vào sương phòng chuẩn bị sẵn cho nàng ở bên cạnh, nằm xuống giường, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh lẽo, có người ở sau lưng muốn đỡ đỡ, hai chén cháo kia, nhất định có vấn đề.

Hai cung nữ quét dọn phòng thấy nàng trở về, lập tức bước lên bẩm báo: “Vương phi nương nương, phòng đã quét dọn xong, xin nương nương kiểm tra.”

Nàng ngồi dậy nhìn xung quanh một chút, cung nữ nhìn thấy sắc mặt ngày càng sa sầm của nàng, sợ tới mức không dám thở mạnh.

“Các người làm qua quýt lấy lệ với bản vương phi sao?” Gia Cát Linh Ẩn chất vấn, “Cái này là quét xong rồi? Tiếp tục quét cho bản vương phi, ta ngủ một lát, lại dậy kiểm tra!”

Hai cung nữ vẻ mặt không phục, nhưng không dám nổi giận cũng không dám nói gì, đành phải cúi đầu, tiếp tục quét dọn.

Gia Cát Linh Ẩn nghĩ đến tối nay là có thể quay về Thất vương phủ, khoe miệng nổi lên ý cười nhẹ nhàng, đó là nhà của nàng và Sở Lăng Thiên. Nàng nằm trên giường, mắt nhắm mắt mở, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Nửa mê nửa tỉnh, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, nàng lập tức ngồi dậy, hé mở cửa sổ ra nhìn, chỉ thấy bên ngoài Hoàng hậu và Chu quý phi đang nổi giận dùm dùm đi về phía sương phòng bên kia.

Chu quý phi cười lạnh, Gia Cát Linh Ẩn, lần này ngươi chết chắc rồi, còn có Sở Lăng Thiên, hai người cùng nhau xuống địa ngục đi. Huynh trưởng cùng em dâu dâm loạn, nghe thôi đã đủ kích thích rồi, nếu Sở Lăng Thiên bị tức đến chết đi cũng rất tốt.

Hoàng hậu thâm sâu liếc Chu quý phi, biết ả gọi mình đến nhất định có mục đích. Lại nhìn ánh mắt hiện giờ của ả, trong lòng Hoàng hậu nghi ngờ, hay là ả đã động thủ với Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên? Như thế thì tốt quá.

“Tỷ tỷ, tỷ nghe xem!” Chu quý phi chỉ vào sương phòng trước mặt, tiếng rên rỉ đang truyền ra bên ngoài, “Kẻ nào lớn gan như vậy, dám ở trong tắm cung của Hoàng thượng... quá ghê tởm.”

“Nhỏ giọng chút.” Hoàng hậu ra hiệu với cung nữ, “Đi xem Hoàng thượng thức chưa?”

Cung nữ đi một lát đã trở về, “Nương nương, Hoàng thượng đã thức, đang đợi Thất vương phi và Lục điện hạ dẫn người đi tản bộ.”

“Vậy sao? Lục điện hạ và Thất vương phi không ở bên trong à? Vậy họ ở đâu?”

“Thất vương phi ngã bệnh, Thái tử điện hạ có đến một lát, rồi không thấy bóng dáng đâu nữa, Lục điện hạ cũng không biết đã đi đâu rồi.”

“Quý phi, muội cùng bản cung đi thăm Hoàng thượng đi. Hai đứa con này, sao lại bỏ Hoàng thượng không lo thế này?”

“Dạ, tỷ tỷ.”

Nụ cười trên mặt Chu quý phi càng sâu, Hoàng thượng đi ra, chẳng phải sẽ nghe thấy âm thanh xấu hổ này sao?

Hoàng hậu bỗng nhiên dừng bước, “Ninh Hạ, người đi mời Thất điện hạ đến đây ngay!”

“Dạ, nương nương.”

“Không cần đâu nương nương, Thất vương phi ngã bệnh, Hoàng thượng đã sai người đi mời rồi.”

Hoàng hậu và Chu quý phi bước vào, Sở Kim Triêu đã tự xuống giường, tinh thần hôm nay của ông khá hơn rất nhiều, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng.”

Sở Kim Triêu nhìn hai nữ nhân trước mặt, “Sao các nàng lại đến đây?”

“Chúng thần thiếp...”

“Hoàng thượng, thiếp và quý phi đi ngang qua, cung nữ nói người muốn đi dạo, Hiền nhi và Thất vương phi cũng không có đây, chúng thần thiếp liền cả gan vào hầu hạ Hoàng thượng, cũng không biết chúng nó đi đâu.”

“Tam nha đầu bị bệnh, đi ngủ rồi.”

293. Chương 293: Đệ Muội Làm Sao Có Thể

Hóa ra là như vậy, không biết có nghiêm trọng không?” Đáy mắt Hoàng hậu ánh lên sự vui sướng khi người gặp họa, sinh bệnh? Sinh bệnh đến leo lên giường Sở Lăng Hiên.

“Trẫm cũng không biết, chỉ bằng các nàng đỡ trẫm qua xem sao.”

“Dạ.”

Hoàng hậu cùng Chu quý người bên trái người bên phải đỡ lấy ông, chậm rãi đi tới. Vừa mới đi đến trong sân liền nghe thấy âm thanh khiến người ta đổ mặt. Mặt Sở Kim Triều lập tức trở nên âm trầm, trong mắt bịt kín vẻ lạnh lẽo.

Lúc này Sở Lăng Thiên cũng chạy tới, thấy trong sân có một đám người, lại nghe thấy âm thanh không dứt bên tai, trong lòng sinh ra nghi hoặc, sau đó đã hiểu được vài phần.

“Thiên nhi, con nhất định phải bình tĩnh.” Hoàng hậu nhỏ giọng nói, “Bọn họ một người là Lục ca của con, một người là vương phi của con, để truyền ra ngoài thì rất không hay. Nghe mẫu hậu, ngàn vạn lần không được làm loạn, Hoàng thượng cùng bản cung sẽ xử trí chúng.”

“Ôi, thật sự là không ngờ mà, hai người kia không hầu hạ Hoàng Thượng mà lại đi phong lưu khoái hoạt. Thất điện hạ, tuyệt đối không được kích động, Lục điện hạ có tình cảm với Thất vương phi, cô nam quả nữ ở chung một chỗ cũng không trách được.” Chu quý phi che miệng cười, vui sướng khi người gặp họa nói.

“Câm miệng!” Sở Kim Triều trừng mắt liếc bà một cái, “Thiên nhi...” Sở Kim Triều áy náy không thôi, nếu không phải ông cứ muốn giữ Tam nha đầu ở lại, nếu như ông không đồng ý cho Sở Lăng Hiên ở lại thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

“Phụ hoàng, con không sao.” Giờ phút này Sở Lăng Thiên lại thấy yên lòng. Vì chỉ có ý chú ý tới tiểu nương tử đang ở sương phòng của nàng vậy tay với y.

“Thiên nhi, con yên tâm.” Hoàng hậu vỗ vỗ vai y, “Hoàng Thượng cùng bản cung sẽ làm chủ, hôm nay liền hưu nó! Sau này con lại cưới một nữ nhân tốt hơn là được. Nữ tử như vậy, cho dù Tĩnh phi muội muội có ở đây thì cũng sẽ bị nó làm cho tức chết! Hoàng thượng, người bớt giận, Hiên nhi bồi nhọ nề nếp gia phong, cho nên cũng phải bị trừng phạt.”

Sở Kim Triều không nói gì, về mặt âm u, “Vào xem.”

Hoàng hậu cùng Chu quý phi cúi đầu đi theo phía sau Sở Kim Triều, nghĩ đến cảnh tượng ướt át bên trong liền nhịn không được mà cảm thấy mở cờ trong bụng. Gia Cát Linh Ẩn, lần này người trốn không thoát được, bị nhiều người như vậy bắt quả tang thì dù không chết cũng phải lột da người.

Chu quý phi kích động đến mức cả bàn tay đều đầy mồ hôi, chỉ cần Gia Cát Linh Ẩn bị hưu thì bà có thể muốn làm gì nàng thì làm. Mối thù của Chu gia bà nhất định phải báo, bà muốn để nàng phải sống không bằng chết. Giống như Tĩnh phi, chết một cách thống khổ như vậy.

Bà vội vàng chạy ra phía trước Sở Kim Triều, đẩy cửa ra. Đã không còn thứ gì ngăn trở, tiếng thở ồ ồ càng lớn hơn, từng tiếng từng tiếng liên miên không dứt, vô cùng hấp dẫn.

Mấy người nhanh chóng đi vào bên trong, âm thanh càng lúc càng lớn. Chu quý phi cùng Hoàng hậu lại càng kích động, chỉ cần vén tấm rèm phía trước lên, trò hay sẽ bày ra ngay trước mắt.

Màn bị vén lên, chắn trên giường rung động mãnh liệt, đầu lộ ra ở bên ngoài đúng là của Sở Lăng Hiên.

Sở Kim Triều tức giận đến nổi trán nổi gân xanh.

Không ai tiến lên, người trên giường cũng không chú ý rằng đã có người vào.

Rốt cục Chu quý phi không nhịn được, trò hay ở ngay trước mắt làm sao có thể che giấu được, chỉ có làm cho người ta thấy rõ được nữ tử phía dưới thì màn diễn này mới được coi là hoàn hảo.

“Các người đang làm cái gì?” Bà đột nhiên phản nộ quát.

Sở Lăng Hiên ngẩng đầu, nhìn thấy người trước mặt lập tức hoảng hốt xoay người, dùng chăn che kín chính mình cùng người đang ở trên giường. Hắn đổ mồ hôi khiến cho người ta dễ dàng nghĩ đến hình ảnh của người dưới chăn. Sau đợt hoảng hốt này ý thức mơ hồ của hắn rất cực thanh tỉnh, hắn đang làm cái gì? Hắn cùng với Gia Cát Linh Ẩn?

“Hiên nhi, nữ nhân bên trong là ai?” Hoàng hậu hỏi.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, tất cả mọi chuyện nhi thần xin một mình gánh chịu.” Sở Lăng Hiên nói, “Thất đệ, việc đã đến nước này đệ liền hưu Linh nhi đi, bản vương sẽ lấy nàng ấy!”

“Vô liên sỉ!” Hoàng hậu quát, bà bước đến gần vài bước, “Một nữ nhân như vậy làm hại hai huynh đệ các con bất hòa, con còn muốn nó? Bản cung thấy nó chính là cố ý câu dẫn con, muốn châm ngòi ly gián quan hệ huynh đệ của hai con! Hoàng thượng, yêu nữ này không thể giữ lại được, nên giết nó đi!”

Chu quý phi lùi về bên người Sở Kim Triều, “Hoàng thượng, tỷ tỷ nói đúng, giữ lại ả trong nhà sẽ không được yên, vẫn nên giết ả đi.”

“Thiên nhi, con nói xem nên làm gì bây giờ?” Sở Kim Triều hết sức không chế tức giận trong lòng, Tam nha đầu, trẫm vẫn luôn bảo vệ con, con thực sự lại làm chuyện như vậy sao? Con có biết trẫm thất vọng về con cỡ nào không?

“Phụ hoàng, nhi thần từng nói đời này con chỉ cưới một nữ tử là Linh nhi, nhi thần tuyệt đối không nuốt lời, mặc kệ nàng có biến thành bộ dạng gì thì trong lòng nhi thần cũng sẽ không thay đổi.” Lời nói của Sở Lăng Thiên đầy khí phách.

Sở Kim Triều nhắm mắt lại, đây đúng điều ông lo lắng, nếu Sở Lăng Thiên đồng ý hưu nàng thì sự việc dễ giải quyết hơn.

“Thiên nhi, con điên rồi?” Hoàng hậu đi tới, kéo y đến bên giường, “Con xem nó cùng với người khác làm cái gì? Con lại có thể tha thứ cho nó? Không phải con bị nó cho ăn phải bùa mê chứ? Hoàng thượng, chuyện này tuyệt đối không thể nghe theo Thiên nhi, nếu không về sau nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn.”

“Đúng vậy, Hoàng thượng.” Chu quý phi phụ họa theo, “Hai hổ tranh chấp tất có một con bị thương. Lục điện hạ cùng Thất điện hạ vì ả mà đã loạn đến mức này rồi, Lục điện hạ người thực sự không nên! ả là đệ muội của người, làm sao người có thể... Làm sao có thể... Cho dù có thích ả thì cũng không được! Hoàng thượng, đây là hồng nhan họa thủy mà!”

“Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần nói rồi, chuyện này nhi thần tự mình chịu trách nhiệm, Thất đệ, đệ hưu nàng đi, ta nhất định sẽ cưới nàng.” Sở Lăng Hiên nói.

“Các người... Các người thực sự là làm trẫm tức chết mà! Khụ khụ khụ khụ! Chuyện này trẫm làm chủ, lão Lục, lão Thất, các con không nên dây dưa nữa, Tam nha đầu, con đi đi, trẫm sẽ không xử lý con.”

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thượng...”

Hoàng hậu cùng Chu quý phi đồng thời kêu lên, làm sao có thể buông tha cho ả như vậy?

Hoàng hậu phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, liên tục dập đầu mấy cái, “Hoàng thượng, thần thiếp cầu xin người, yêu nữ còn sống thì bọn chúng làm sao mà hết hy vọng được, chỉ có khi nó chết thì mới giải quyết được vấn đề!”

Giết Tam nha đầu? Sở Kim Triều như chưa từng nghĩ tới vấn đề này, “Thả nó đi thôi. Tam nha đầu, trẫm hy vọng con vĩnh viễn cũng không quay về nước Lăng Nguyệt, nếu không cũng đừng trách trẫm độc ác.”

Nói lâu như vậy vẫn không nghe thấy tiếng của Gia Cát Linh Ẩn, Hoàng hậu tức giận không thôi, “Gia Cát Linh Ẩn, người nói chuyện đi chứ, không để Hoàng thượng cùng bản cung vào mắt như vậy mà được sao?”

“Đúng vậy, Gia Cát Tam tiểu thư, trốn trốn tránh tránh trong đó tính cái gì? Hoàng thượng đã nói không truy cứu người, người còn không ra?” Chu quý phi nói, “Thất điện hạ, người nói một tiếng đi.”

Sở Lăng Thiên hít sâu một hơi, “Phụ hoàng, mẫu hậu, người trên giường tùy các người xử trí, nhi thần... không có ý kiến gì.”

Ánh mắt Hoàng hậu sáng lên, Sở Lăng Thiên sẽ không bảo vệ ả nữa.

“Nhi thần cười nàg!” Sở Lăng Thiên kiên trì nói.

“Hiên nhi...” Hoàng hậu giọng điệu bất lực, “Bây giờ ả vẫn còn là Thất vương phi, con không có quyền quyết định. Gia Cát Tam tiểu thư, ra đây nói chuyện đi.” Thấy người trên giường vẫn không động đậy, Hoàng hậu liền tức giận, “Người đâu, tới lời Thất vương phi ra cho bản cung!”

Hai cung nữ tiến lên, kéo chăn xuống, giương mặt phía dưới chăn xuất hiện trước mặt mọi người.

Lặng im, lặng im, lặng ngắt như tờ.

“Dực nhi?”

“Thái tử điện hạ?”

“Đại ca... Lục ca... Các người...”

“Đại ca!” Sở Lăng Thiên giật mình.

Biểu cảm trên mặt mỗi người đều không giống nhau, nhưng đều cực kỳ thú vị. Ngoại trừ Sở Lăng Thiên thì tất cả mọi người đều cho rằng người ở đó là Gia Cát Linh Ẩn, cho dù không phải là nàng thì một nữ nhân cũng tốt hơn, vì sao lại là Thái tử.

Về mặt của Hoàng hậu càng không ngừng biến đổi, đặc ý, khiếp sợ, bối rối, nghi hoặc.

Chu quý phi vẫn sững sờ tại chỗ, miệng mở lớn có thể nhét một chiếc bánh bao vào, “Hoàng thượng, đây... Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Sở Kim Triều cũng kinh ngạc, ông không biết là nên sợ hay là nên mừng, không phải là Tam nha đầu, nhưng vì sao lại là Dực như? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ông xoa xoa cái trán đau đớn, ông già rồi.

“Thì ra Lục ca thích Đại ca như vậy.” Về mặt Sở Lăng Thiên trêu tức, tiểu nương tử của y lại cho hắn kinh hãi rồi.

Sở Lăng Dực còn mơ mơ màng màng, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì. Hoàng hậu múc một gáo nước hắt lên trên mặt y, y nhất thời thanh tỉnh không ít, lẩm bẩm một tiếng, “Uyển nhi.”

“Dực nhi, tỉnh lại mau!” Hoàng hậu tức giận quát.

“Á!” Sở Lăng Dực ngồi bật dậy, nhìn đến cơ thể trần truồng của Sở Lăng Thiên, mà chính hắn cũng trần như nhộng.

Sở Kim Triều không biết nên nói cái gì, “Mặc quần áo vào, ra ngoài.”

Những người khác cũng theo Sở Kim Triều đi ra ngoài, Sở Lăng Thiên cùng Sở Lăng Dực mắt to trừng mắt nhỏ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ vừa mới làm cái gì? Yên lặng mời dậy mặc quần áo, hai người cúi đầu đi tới.

Lúc này, ngoài cửa có một người hấp tấp chạy tới, Gia Cát Linh Ẩn thở hồng hộc, “Phụ hoàng, sao người lại đến đây? A, Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương cũng ở đây sao? Thái tử điện hạ, Lục điện hạ, mặt hai người sao lại đỏ như vậy?”

Miệng Sở Lăng Thiên hơi nở nụ cười, nha đầu quỷ quyết, lần này hai người kia bị nàng chinh phục rồi. Gia Cát Linh Ẩn rất nhanh nở một nụ cười với y, lại lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường.

Hoàng hậu nhìn nhìn Gia Cát Linh Ẩn, bà đối với đứa con của mình vẫn luôn xác định nó bình thường, hơn nữa cũng sẽ không cùng với huynh đệ ruột của chính mình... Trừ phi, là trong tình huống ý thức không rõ ràng. Nếu Hoàng thượng nhận định Thái tử là người như vậy, liệu có thể dịch trừ hay không? Nghĩ đến đó, lòng bà chợt run lên.

“Dực nhi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Con nói xem có phải con bị người khác cố ý hãm hại hay không?”

“Mẫu hậu, lúc đó nhi thần chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng nặng nề, làm cách gì cũng không đứng dậy được, nhìn thấy Uyển nhi, nhi thần liền... Liền... Sau đó cái gì cũng không biết.”

“Hiên nhi, con thì sao?”

“Tình huống của nhi thần cũng giống Đại ca.” Hãn cũng không nói người hãn nhìn thấy là Gia Cát Linh Ẩn.

Trong lòng Hoàng hậu lộp bộp một chút, thuốc này đúng là bà đưa cho Ninh Hạ. Loại này là mê huyễn được, sau khi ăn vào sẽ coi người trước mắt mình là người mình yêu nhất, củi khô bốc lửa, tất cả đều thuận theo tự nhiên. Bà lo lắng Gia Cát Linh Ẩn không chịu thoe sự chi phối nên cố ý tìm loại thuốc này.

Chu quý phi nghi hoặc, bà chỉ là hạ mị được thôi, làm sao lại nhận thức cũng không rõ.

Mê huyễn được trộn với mị được, quả thực là khiến hai người không thể kiểm chế được.

Sở Kim Triều nghe ra được huyền cơ bên trong, “Các con có ăn qua thứ gì không? Hay là có đi tới chỗ nào không?”

Sở Lăng Dực nghĩ một chút, “Nhi thần hạ triều liền gặp Thất đệ muội, muội ấy mang con đến đây, sau đó con ăn hết một chén cháo.”

Sở Lăng Hiên cảnh giác, hãn cũng ăn một chén cháo, chẳng lẽ cháo có vấn đề?

294. Chương 294: Thất Vương Phi, Người Phải Giải Thích

Hoàng hậu vỗ mạnh xuống ghế, “Buồn cười! Thất vương phi, hết thảy do người thiết kế, cố ý làm cho chúng bẽ mặt có đúng không?”

Gia Cát Linh Ẩn về mặt oan ức, cơ thể yếu ớt dựa vào người Sở Lăng Thiên, “Nương nương, thần nữ chẳng làm gì cả.”

“Còn nguy hiểm!” Chu quý phi nói tiếp, chuyện này nhất định phải tìm kẻ chết thay, Gia Cát Linh Ẩn là lựa chọn không tồi, tránh được một nạn, người còn có thể thoát được nạn kiếp thứ hai sao?

“Thất vương phi, đúng là không thể tưởng tượng nổi, người lại có tâm tư như thế!”

Sở Lăng Thiên nhếch môi cười, “Các vị cảm thấy, Linh nhi làm vậy là có mục đích gì? Chỉ muốn làm Đại ca và Lục ca bẽ mặt ư? Ta nghĩ nàng ấy không nhằm chán như vậy đâu.”

“Ả biến thái như vậy, ai biết được?” Chu quý phi lẩm bẩm.

“Phụ hoàng, trái lại nhi thần rất nghi ngờ, vì sao đúng lúc này mẫu hậu và quý phi lại đến? Đến thật khéo như vậy.”

“Thiên nhi, con có ý gì?” Lòng Hoàng hậu nặng trĩu, “Không lẽ bản cung lại đi hại Dực nhi và Hiên nhi hay sao? Bản cung và quý phi là lo lắng cho Hoàng thượng mới đến thăm, trùng hợp bắt gặp thôi.”

Sở Lăng Thiên lắc đầu, “Vậy tại sao mẫu hậu lại chắc chắn đó là Linh nhi?”

“Nơi này chỉ có nó và Hiên nhi, chẳng lẽ còn có người khác?”

“Nơi này ra ra vào vào đều là cung nữ, cũng không chỉ có mình Linh nhi là nữ tử, mẫu hậu và quý phi cũng chưa nhìn thấy người trên giường, liền luôn miệng nói chính là Linh nhi, không khỏi cảm thấy rất lạ.”

“Không thấy bóng dáng nó đâu, bản cung có nghi ngờ này cũng rất bình thường.” Lòng Hoàng hậu càng nặng, chuyện này thoát nhìn không dễ dàng cho qua như vậy, “Thái tử và Hiên nhi cũng là ăn cháo mới này sinh ảo giác, chứng minh cháo này có vấn đề. Thất vương phi, người trái lại phải giải thích cho rõ.”

“Nương nương, người trong cung ra ra vào vào, vì sao lại kết luận là thần nữ chứ?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi lại, “Cháo này đưa tới tẩm cung của Hoàng thượng, sẽ không có người động qua. Cháo, trước kia đưa tới đây, đã có người chạm vào rồi! Hoàng thượng, thần nữ khẩn xin được truyền hai cung nữ đưa thức ăn đến hỏi, chuyện này sẽ rõ ràng cả thôi.”

Sở Kim Triều gật đầu, lệnh cho Liên công công truyền hai cung nữ kia đến. Đầu ông lại bắt đầu đau nhức, chuyện này là có người giăng bẫy hãm hại Tam nha đầu và lão Lục.

Trong mắt Chu quý phi hiện lên vẻ đắc ý, bà lo lắng giữa lúc này sẽ xảy ra chuyện nên buổi sáng đã sai người kết liễu hai cung nữ kia rồi.

Trong lòng Hoàng hậu cười lạnh, cũng may là bà có chuẩn bị, hai cung nữ kia nhất định chẳng còn ở nhân thế nữa. Bà lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, sao ngươi lại dám kết luận cháo trước khi mang đến còn có người động tay động chân? Chẳng lẽ là người phái người đi làm?”

“Nương nương, thần nữ không dám kết luận có người giở trò hay không, chỉ dám nói giữa đường có người đã từng mở nắp đây.”

Hoàng hậu và Chu quý phi đồng thời ngẩn ra, sao ả lại biết? Chẳng lẽ ả thấy à?

Gia Cát Linh Ẩn nhếch mày, liếc hai người một cái, thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói, “Cháo của thiện phòng đưa đến đều là mức từ trong nồi ra rồi đưa đến đây, lại dùng nắp đậy thật kín, từ thiện phòng đến chỗ này không xa, độ nóng của cháo sẽ không giảm nhanh, mà cháo của sáng nay, độ nóng rõ ràng thấp hơn cháo của mấy ngày trước, chứng minh rằng, trên đường đã bị chạm trề một thời gian, hơn nữa, nắp bị mở ra, mới có khác biệt lớn như vậy.”

Chu quý phi có chút kinh hoảng, lập tức hít sâu vào, cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, nha đầu thối, tâm tư sao lại kín đáo thế kia? Ngay cả bà cũng không ngờ đến điểm này, chỉ dựa vào độ nóng của cháo có thể suy đoán ra như vậy. Bà hắng giọng, “Thất vương phi, có lẽ thiện phòng chạm trề một lát mới mang đến đây.”

“Vậy thì chẳng phải hỏi thiện phòng một chút sẽ biết hay sao?”

Chu quý phi không thềm nói nữa, bầu không khí trong phòng thật gượng gạo, nhất là Sở Lăng Dục và Sở Lăng Hiên, hai huynh đệ lại làm ra chuyện như vậy... Tuy rằng họ chẳng làm gì, nhưng trần truồng da thịt thân cận, khiến người ta miên man bất định.

“Chuyện này bản cung hy vọng chỉ có vài người biết, nếu có ai khác biết được, bản cung nhất định không tha!”

Nhìn thấy khóe miệng Gia Cát Linh Ẩn lướt qua vẻ trêu tức, Sở Lăng Hiên ngạc nhiên, chợt hiểu ra chuyện này là do nàng thiết kế! Nhưng tác dụng nàng làm vậy ở đâu? Hay là căn bản có người muốn thiết kế nàng và hần, nhất tiền song điều? Lục vương phủ và Thất vương phủ đều bị liên lụy, được lợi nhiều nhất đương nhiên là thái tử và Chu quý phi. Chuyện này dứt khoát đã trở thành trò hề, chuyện giữa hần và thái tử, không thể truy cứu nữa, hiện tại việc phải truy cứu chính là kẻ hạ độc.

Một lát sau, Liên công công tất tả chạy về, mùa đông mà trán ông lại đầy mồ hôi, “Hoàng thượng, nương nương, thiện phòng nói hai cung nữ đi đưa cháo, không thấy bóng dáng đâu nữa.”

“Không thấy?” Sở Kim Triều nhíu mày, “Đã tìm hết chưa?”

“Đã tìm rồi, nhưng không thấy.”

“Có khi nào chạy trốn rồi không?” Chu quý phi kinh ngạc hô lên, “Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy nhất định là chúng hạ độc, lo lắng chuyện này bại lộ, cho nên trốn đi rồi.” Trong lòng bà nhẹ nhõm, ảnh vệ của Triều Hoa làm việc rất gọn gàng, ngay cả thi thể cũng không tìm được.

Hoàng hậu tỉnh bơ nhấp trà, xem phản ứng của Chu quý phi, ả nhất định đã ra tay với chúng.

Sở Kim Triều nhìn Liên công công, “Đến cửa cung hỏi chưa?”

Liên công công gật đầu, “Đã hỏi qua, hôm nay không có cung nữ xuất cung, nhất định vẫn còn ở trong cung.”

Hoàng hậu nâng mí mắt, “Hoàng thượng, thần thiếp cảm thấy suy đoán của muội muội không phải vô lý, hai cung nữ kia tâm địa độc ác tự biết tránh không thoát hình phạt, nên chạy trốn cũng không chừng. Hóa ra trên đường chúng đã hạ độc, đúng là chết chưa hết tội. Truyền lệnh xuống, một khi gặp được chúng thì lập tức bắt lại. Cũng may không xảy ra chuyện gì lớn.”

Tảng đá trong lòng Chu quý phi cuối cùng cũng rơi xuống, ngay cả Hoàng hậu cũng nói như vậy, chuyện này có lẽ đã xong rồi. Chết không đối chứng, đổ tất cả mọi chuyện lên đầu hai cung nữ kia, bà thoả mái thoát khỏi hiểm nghị.

Nhìn thấy vẻ nhẹ nhõm trên mặt Hoàng hậu và Chu quý phi, Gia Cát Linh Ẩn nhếch môi cười, bỗng nhiên nói: “Ai da, sao ta lại quên được chứ? Phụ hoàng, nương nương, hai cung nữ kia ở phòng của thần nữ quét dọn, trí nhớ này của con cũng quá kém rồi, để con đi gọi các nàng đến.”

“Cái gì?”

Hoàng hậu run rẩy, sắc mặt tái đi, hai tay bấu mạnh vào ghế, mu bàn tay trắng trẻo nổi gân xanh, lòng bàn tay lạnh lẽo dần ẩm ướt. Nó lại đang giở trò gì đây? Hay là hai cung nữ kia thật sự còn sống? Chẳng lẽ Chu Tuyết Viên cũng không thực hiện được?

Chu quý phi thì run rẩy, để che giấu sự sợ hãi của bản thân, lập tức ôm vai, lẩm bẩm: “Hôm nay trời lạnh thật.”

Sở Lăng Thiên nhìn bếp lò đặt trong phòng, nói: “Nhiều bếp lò như vậy, quý phi nương nương còn lạnh sao? Có phải sinh bệnh rồi không?”

“Có lẽ vậy! Hắt xì!” Dứt lời, còn giả bộ hắt hơi một cái. Trong đầu bà nhanh chóng suy tính, phải làm thế nào mới ổn đây? Ngộ nhỡ bị phát hiện, Hoàng thượng nhất định sẽ không tha cho bà.

Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng dẫn hai cung nữ kia đến. Chu quý phi nhìn chăm chăm các nàng, ánh mắt như tóe lửa. Xem bộ dạng sốt ruột của bà, Hoàng hậu lại chẳng vội, Chu quý phi hoàn toàn không biết bà cũng can dự vào, giờ khắc này, bà chỉ cần đẩy bà ta một phen là được.

Sức khỏe Sở Kim Triều không tốt, liền để Hoàng hậu tra hỏi, ông ngồi một bên xem. Sắc mặt Sở Lăng Dục và Sở Lăng Hiên vẫn đang vô cùng xấu hổ, không biết chuyện này có thể tạo thành nỗi ám ảnh trong đời họ hay không.

Hai cung nữ quỳ bên dưới, chờ Hoàng hậu đặt câu hỏi.

“Sáng nay, là hai người phụ trách đưa điểm tâm sáng cho Lục điện hạ và Thất vương phi à?”

“Hồi bẩm nương nương, dạ đúng.”

“Giữ đường có gặp người nào mở ra không? Hay là tiếp cận không?”

Hai cung nữ liếc nhìn nhau, lập tức lắc đầu. Chạm qua cháo một là công chúa Triều Hoa, một là Ninh Hạ, sau lưng hai người là Chu quý phi và Hoàng hậu, ai các nàng cũng không đắc tội nổi.

“Vậy à?” Hoàng hậu nheo mắt, tiếng nói lạnh lẽo giống như muốn nhốt người khác vào địa ngục, “Vậy là quá, trong cháo có độc các người biết không? Tất cả thức ăn khi ra khỏi thiện phòng sẽ được kiểm tra một lần, xem ra là ở trên đường bị người ta hạ độc. Các người đều nói không có người khác tiếp xúc qua, thì phải là các người hạ độc rồi! Mau khai thật cho bản cung! Nếu các người thức thời, bản cung sẽ tha mạng cho!”

“Nương nương!” Một trong hai cung nữ khiếp sợ đến mức bật khóc, “Nô tỳ không có hạ độc, nô tỳ không dám! Xin nương nương minh giám. Thực ra thì... lúc sáng công chúa Triều Hoa có xem qua cháo, công chúa nói... nói lo lắng trong cháo có độc nên dùng ngân châm cắm thử vào.”

“Gì cơ?” Hoàng hậu nhìn Chu quý phi, “Xem ra cần Triều Hoa đến đây một chuyến rồi.”

Chu quý phi nhìn Hoàng hậu, vẻ mặt tức giận, cười lạnh, “Tỷ tỷ có ý gì? Chẳng lẽ tỷ nghi ngờ là Triều Hoa làm? Nếu là Triều Hoa của trước kia, muội hoàn toàn không muốn giải thích giúp nó, nhưng hiện giờ nó đã thay đổi, tuyệt đối không làm chuyện như vậy. Muội thấy không cần phải truyền nó đến đâu. Hai người các người, phải nhớ kỹ lại xem ngoại trừ Triều Hoa còn có người nào khác hay không?”

“Còn có...”

“Đã không còn, quý phi nương nương, chỉ có mình công chúa Triều Hoa thôi.” Cung nữ vừa mới lên tiếng cướp lời không khai ra Ninh Hạ, nàng âm thầm bầu cung nữ bên cạnh, đồ ngu! Khai công chúa Triều Hoa ra đã đắc tội Chu quý phi rồi, ngậm miệng không khai chuyện Ninh Hạ, Hoàng hậu nhất định sẽ nể tình giữ lại mạng cho các nàng.

Hoàng hậu nâng mắt, như cười như không liếc mắt nhìn cung nữ nọ một cái, “Nói như vậy, cũng chỉ có mình Triều Hoa là hiềm nghi lớn nhất, truyền Triều Hoa lại đây, bản cung sẽ đích thân hỏi nó.”

“Dạ, nương nương.” Liên công công xoay người ra ngoài, vừa đi vừa lắc đầu, chuyện nhà của đế vương, thật sự là làm cho người ta suy nghĩ không ra.

Chu quý phi bất an nhìn quanh, ánh mắt không yên. Bà rõ tính tình của Triều Hoa, lát nữa nhất định sẽ khai ra bà. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Sở Lăng Thiên nhéo tay của Gia Cát Linh Ẩn, nhẹ nhàng vôn vê, cúi đầu cười nhẹ, Thái tử và Sở Lăng Hiên, sau này còn chung sống thế nào? Nha đầu quỷ quyệt, lại có thể nghĩ ra cách này. Y đã phân tích chuyện này rõ ràng, kết luận giống như Sở Lăng Hiên, Hoàng hậu, Chu quý phi đều bị hiềm nghi, từ biểu hiện của Chu quý phi, hiềm nghi của bà là lớn nhất.

Sở Kim Triều vẫn nhắm mắt lại, cau mày, trong phòng yên tĩnh, ông chậm rãi mở mắt, thở dài, “Tam nha đầu, đỡ trăm đi nghỉ ngơi, trăm mệt rồi. Hoàng hậu, nàng xử lý đi.”

“Dạ, phụ hoàng.”

“Vâng, Hoàng thượng.”

295. Chương 295: Mẫu Tử Cẩn Nhau

Gia Cát Linh Ẩn cùng hai cung nữ tiến lên, đỡ ông vào phòng ngủ.

Sở Kim Triều nằm lên giường, Gia Cát Linh Ẩn đắp chăn lại cho ông, “Phụ hoàng, người nghỉ ngơi đi, sức khỏe quan trọng hơn, những chuyện khác không phải là việc gì lớn cả.”

Ông cố hết sức cười cười, “Tam nha đầu, trăm sẽ chủ trì công đạo cho con, nhưng mà, thời điểm chưa tới.”

Lời nói lấp lửng nhưng Gia Cát Linh Ẩn nghe lại hiểu rõ, ông và nàng đều biết rõ, Hoàng hậu có tham dự vào chuyện này, nhưng mà để cho Hoàng hậu toàn quyền xử lý chuyện này đương nhiên sẽ không truy cứu lên đầu bà. Sở Kim Triều có bản khoán của ông.

“Phụ hoàng, nhi thần hiểu. Nhi thần không thấy oan ức gì cả, cũng không cần phụ hoàng phải chủ trì công đạo, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.”

“Tam nha đầu, con luôn như vậy.” Sở Kim Triều nhắm mắt lại, “Con đi đi, nơi này có mấy người kia là được rồi.”

“Nhi thần cáo lui.”

Bên kia, công chúa Triều Hoa đã đến, thấy tình hình trong phòng thì biết ngay là không tốt. Nàng đi đến bên cạnh Chu quý phi, sụp mắt xuống.

“Triều Hoa, con hãy thành thật khai báo, con đã làm gì trong cháo của Lục ca cùng Thất tẩu?”

“Mẫu hậu, con... Con không làm gì hết! Không tin người hỏi bọn họ đi!” Nàng chỉ vào cung nữ quỳ ở đó, “Các người nói đi, ta có động tay động chân không? Nói cho rõ ràng.”

“Nô tỳ không biết, chỉ biết là công chúa từng dùng ngân châm kiểm tra qua, nô tỳ không thấy công chúa hạ độc.”

“Công chúa Triều Hoa ngẩng đầu, đắc ý nói, “Mẫu hậu, nghe rồi chứ? Bọn họ đều nói không thấy con hạ độc, mẫu hậu đổ oan cho con như vậy, con không bỏ qua đâu!”

“Không nhận tội phải không? Bản cung liền đánh cho đến khi con chịu nhận! Triều Hoa, con đừng trách mẫu hậu độc ác, mẫu hậu cũng là không có cách nào, nếu hôm nay không bắt được người thì hậu cung vĩnh viễn cũng không yên ổn. Người đâu, lỗi công chúa xuống, đánh hai mươi trượng!”

“Từ từ!” Chu quý phi đột nhiên đứng lên, đứng chắn trước mặt công chúa Triều Hoa, “Hoàng hậu nương nương, Triều Hoa đã nói là không phải nó vì sao còn muốn dụng hình? Hoàng hậu nương nương muốn vu oan giá họa cho nó? Thần thiếp không phục!”

“Quý phi, muội cũng nghe rồi, cũng chỉ có nótùng tiếp xúc với thức ăn, nó là người bị hiềm nghi lớn nhất, bản cung làm như thế cũng là bất đắc dĩ! Lôi ra ngoài!”

“Mẫu hậu, con muốn gặp phụ hoàng, người dựa vào cái gì đánh con? Phụ hoàng chưa bao giờ đánh con, nếu phụ hoàng biết nhất định sẽ tìm người tính sổ!”

“Triều Hoa, bản cung niệm tình con nhỏ tuổi nên không trừng phạt con tội phạm thượng. Chuyện này Hoàng thượng đã giao cho bản cung toàn quyền xử lý, con nói xem bản cung có tư cách đánh con không? Các người còn thất thần làm gì, lôi xuống đi!”

“Đừng mà, đừng mà! Mẫu phi cứu con!” Công chúa Triều Hoa vừa giãy dụa vừa hô lớn.

“Triều Hoa, không làm thì là không làm, hai mươi roi kia, nhận cũng được nhưng tuyệt đối không được bị đánh mà nhận bừa.” Chu quý phi đau lòng, rồi lại ngăn cản không được Hoàng hậu.

Nhìn Chu quý phi thấy chết mà không cứu, công chúa Triều Hoa nhất thời tức giận. Nàng vùng ra khỏi hai tiểu công công đang kéo mình, đi đến trước mặt Chu quý phi, cười lạnh.

Nụ cười này khiến cho da đầu Chu quý phi run lên, “Triều Hoa, con làm sao vậy?” Chẳng lẽ con định vạch trần bản cung sao? Bản cung là mẹ của con!

Nhưng mà trong mắt công chúa Triều Hoa rõ ràng là nói, người thấy chết mà không cứu thì cũng đừng trách con!

Công chúa Triều Hoa xoay người, nhìn Hoàng hậu, lại nhìn những người khác, “Mẫu hậu, con nhận tội! Độc quả thật là do con hạ, nhưng mà cũng là của mẫu phi con, cũng chính là do Chu quý phi sai con làm!”

“Cái gì?” Trong lòng Hoàng hậu cười lạnh, Chu Tuyết Viện, không nghĩ tới nữ nhi thân sinh của người lại không muốn một mình chịu khổ nên lôi người vào, “Muội ấy vì sao phải làm như vậy?”

“Triều Hoa, con nói bậy bạ gì đó?” Chu quý phi đi qua, giơ tay lên tát một cái vào mặt công chúa Triều Hoa.

“Bà đánh đi!” Công chúa Triều Hoa giơ mặt lại gần, nàng chỉ chỉ vào cái gậy tiểu công công đang cầm, “Không đến lượt chúng đánh, bà muốn bồi thêm vào à? Đã dám làm thì không nên sợ người khác nói! Bà bảo ta cố ý ở trước mặt phụ hoàng nói xấu Gia Cát Linh Ẩn, để người có ấn tượng không tốt với ả, lại muốn ta lừa gạt Lục ca nói cái gì cô nam quả nữ củi khô bốc lửa, những chuyện này bà quên rồi sao? Dựa vào cái gì mà những chuyện bà làm lại để ta chịu bị đánh?”

Hoàng hậu làm ra vẻ như khiếp sợ, “Quý phi, đây là sự thật sao? Thật là muội nói như vậy? Bản thật không ngờ tâm tư của muội lại quá độc ác! Bản cung nhất định nói chuyện này với Hoàng thượng để Hoàng thượng xử lý.”

“Muội... muội không có, Triều Hoa, con đừng nói bậy!” Chu quý phi dừng một chút, nhắm mắt lại, trong chốc lát lại mở mắt ra, như là hạ quyết tâm gì đó, “Hoàng hậu nương nương, chuyện đến nước này muội không thể không nói thật. Tuy rằng Triều Hoa là nữ nhi của muội nhưng muội cũng không thể lại bao che cho nó.”

Gia Cát Linh Ẩn nheo nheo mắt, mỉm cười, thật thú vị, hai mẹ con này là đang cắn nhau sao?

Đồng dạng, trong lòng Hoàng hậu cũng là vui sướng khi người gặp họa, “Muội nói đi.”

“Sau khi Triều Hoa biết Thất vương phi chính là Đại tiểu thư Linh Thiên liên hận nó thấu xương, bởi vì nó đã hại Nham nhi. Tâm tư của Triều Hoa đối với Nham nhi mọi người đều biết mà. Triều Hoa vẫn làm bộ như đã thay đổi, thậm chí không tiếc làm cho bản thân sinh bệnh, mục đích chính là ở lại trong cung báo thù cho Nham nhi. Triều Hoa, mẫu phi đã nói với con nhiều lần rồi, nó là Thất tẩu của con, không thể làm như vậy, vì sao con không chịu nghe?”

“Bà... Bà...” Công chúa Triều Hoa nhìn gương mặt méo mó của nữ nhân trước mặt, không thể tin được rằng vì giữ lấy địa vị của mình mà đẩy nữ nhi thân sinh là nàng ra ngoài, “Bà là tiện nhân, rõ ràng là do bà làm vì sao lại vu oan cho ta? Mẫu hậu, đúng là bà ấy sai con lắm! Mẫu hậu, giết tiện nhân này đi!”

“Triều Hoa, con còn không hối cải sao?” Chu quý phi đi tới, gắt gao kéo tay nàng, sau đó xòe tay ra, “Đây là chứng cứ xác thực con đã hạ độc, con còn nói cái gì nữa?”

“Ta...” Nhìn thấy ngân châm không hiểu từ đâu lại rơi ra từ trong tay mình, công chúa Triều Hoa nhất thời cảm thấy âm một tiếng trong đầu, “Bà làm gì vậy? Bỏ ngân châm vào tay ta làm gì?”

“Triều Hoa, ngân châm này vẫn luôn ở chỗ của con, mẫu hậu rất đau lòng, vì sao lại nuôi lớn một nữ nhi... Hoàng hậu nương nương, tỳ xử trí nó đi, muội không còn lời nào để nói.”

Công chúa Triều Hoa chán nản, ngực kịch liệt đập phồng. Nàng không biết phải làm cái gì nữa? Không còn sức lực cãi cò với Chu quý phi vì chứng cứ trước mắt kia khiến nàng không còn ưu thế gì. Nàng oán độc nhìn Chu quý phi, “Chu Tuyết Viện, bà thật là nhẫn tâm! Ta sẽ nhớ kỹ bà, bà cũng phải nhớ kỹ ta, ta có thành ma cũng không tha cho bà!”

“Triều Hoa...” Hai mắt Chu quý phi lơ mờ ngẩn lệ, “Đều do mẫu phi, mẫu phi chiều chuộng con mới khiến cho con vô pháp vô thiên. Hoàng hậu nương nương, thần thiếp khẩn cầu người, nể tình Triều Hoa tuổi còn nhỏ, tạm tha cho nó lần này đi.”

“Haiz...” Hoàng hậu thở dài một hơi, bộ dáng thực khó xử, “Quý phi, muội cũng biết công chúa Triều Hoa vốn mang tội trên người, nếu nó biết đường an phận, sau khi sức khỏe Hoàng thượng khá hơn nói không chừng sẽ khôi phục thân phận công chúa cho nó. Nhưng mà lại làm loạn thành ra như vậy, Hoàng thượng lại để cho ta toàn quyền xử lý khiến ta cũng thật khó xử. Chuyện hôm nay, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nếu như không trùng hợp thì hiện tại Thất vương phi cùng Hiền nhi... Vậy không phải là loạn rồi sao?”

“Triều Hoa thật sự là không hiểu chuyện, thần thiếp cam đoan nó cũng sẽ không dám nữa.”

“Quý phi à, nếu nó lại gây ra họa gì nữa thì cả muội và ta đều không tha thứ nổi đâu, chuyện hôm nay chính là ví dụ tốt nhất.” Hoàng hậu thâm sâu nói, hy vọng Chu quý phi có thể hiểu được.

“Vâng, nương nương nói rất có lý.”

“Triều Hoa dù sao đi nữa cũng là bản cung nhìn thấy nó trưởng thành, phải phạt nó, bản cung cũng không nhẫn tâm, vậy đưa đi sung quân biên cương, trọn đời không được quay về Ngân Đô.”

“Nương nương!” Chu quý phi cười lạnh, như thế mà còn gọi là không phạt nặng? Vô số nam nhân đều chết ở trên đường, có đến được thì cũng sẽ vĩnh viễn bị lao động khổ sai đến chết, huống chi công chúa Triều Hoa là một nữ tử quen sống sung sướng an nhàn.

“Đi thì đi!” Công chúa Triều Hoa căm giận nói, dựa vào kiến thức của nàng thì căn bản không biết những điều kia, căn bản không biết có ý nghĩa gì, “Các người chờ đi, một ngày nào đó ta sẽ trở về!” Ánh mắt nhìn về phía Chu quý phi tràn ngập oán hận cũng độc ác.

Thân thể Chu quý phi không nhịn được run rẩy một chút, bà đang làm cái gì, đẩy nữ nhi thân sinh của mình vào vực sâu. Nhưng mà nếu không làm như vậy thì bà sẽ xong đời. Triều Hoa, đừng hận mẫu phi, mẫu phi còn muốn sống để báo thù cho Chu gia! Mẫu phi sẽ báo thù Gia Cát Linh Ẩn thay cho con.

“Triều Hoa, ở bên ngoài nhớ chiếu cố bản thân cho tốt, không nên tùy hứng như ở trong cung.”

“Phụt!” Công chúa Triều Hoa phun một ngụm nước bọt lên váy Chu quý phi, “Đừng vờ vĩnh nữa! Chu Tuyết Viện, bà sẽ gặp báo ứng!”

“Người đâu, áp giải đi!”

Hoàng hậu đắc ý, tuy rằng không làm cho Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Hiên rơi vào bẫy, nhưng lại khiến cho Chu quý phi bị thiệt hại nặng, coi như cũng có chút thu hoạch.

“Giải tán cả đi, Hoàng thượng cần nghỉ ngơi. Thất vương phi, Hiên nhi, hai con ở lại.”

“Vâng, mẫu hậu.”

Gia Cát Linh Ẩn giương mắt lên, không nói gì.

Chu quý phi vô tri vô giác đi ra ngoài, bà không thể ngờ đến Gia Cát Linh Ẩn có thể hoàn hảo qua được, còn bà lại mất đi nữ nhi. Gia Cát Linh Ẩn, người nhớ kỹ cho bản cung, thù này cùng với thù Chu gia bản cung sẽ tính rõ ràng với người! Bà ưỡn ngực, Gia Cát Linh Ẩn, chờ đi, bản cung không tin rằng lần nào vận khí của người cũng tốt như vậy.

Hoàng hậu đứng lên, đuổi kịp bà, như là đang an ủi bà.

Sở Lăng Dực xấu hổ cất tiếng nói, “Lục đệ, Thất đệ, ta cũng đi trước.”

Sở Lăng Hiên cũng xấu hổ không thôi.

Sở Lăng Thiên cười cười, “Đại ca đi thông thả.”

Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu cười thâm, Sở Lăng Thiên nắm thật chặt tay nàng, kéo nàng đi ra, “Nàng chờ ở đây, ta đến nói với phụ hoàng phải đưa nàng về.”

“Phụ hoàng có nổi giận hay không?”

“Nổi giận cũng phải về.” Nơi này sao còn có thể ở lại nữa? Cứ thế này ít bữa nữa thì sẽ xảy ra chuyện lớn mất.

Sở Lăng Thiên bước nhanh vào phòng ngủ Sở Kim Triều, Sở Kim Triều giương mắt nhìn y, “Có việc thì nói đi, tiểu tử thôi!”

“Linh nhi không thể ở lại chỗ này nữa.”

“Trẫm biết.” Sở Kim Triều tức giận nói, “Nhưng mà vài ngày nữa cũng không được sao? Thật sự là muốn chọc ta tức chết!”

“Phụ hoàng.” Sở Lăng Thiên dừng một chút, vẫn nói ra lời nói trong lòng, “Linh nhi chỉ là một nữ tử, con hy vọng nàng có thể giống như những nữ tử bình thường khác, có một cuộc sống vô ưu vô lo, không muốn nàng phải đeo mang nhiều trách nhiệm. Người lại ban lệnh bài kia cho nàng, khiến cho trọng trách trên lưng nàng càng thêm nặng. Người không xem nàng là con dâu, càng nhiều hơn chính là người xem nàng thành đồng minh của người, một đồng minh còn tín nhiệm hơn cả Đại ca, Lục ca và nhi thần. Phụ hoàng, nhi thần xin người, buông tha nàng đi, để nàng được sống cuộc sống mà nàng nên có.”

296. Chương 296: Người Thực Sự Yêu Nàng

“Tiểu tử thôi, trẫm có thể để con mang nó đi, nhưng chuyện khác thì con đừng hòng thay đổi được. Trẫm cần một người như vậy giúp trẫm.” Sở Kim Triều kiên trì.

“Vì sao là nàng?” Sở Lăng Thiên hỏi.

“Vì sao không thể là nó? Thiên nhi, con không thể ích kỷ như vậy được, chuyện nó có thể làm rất nhiều, nó không phải nữ tử tầm thường.”

“Nhi thần chỉ biết nàng là thê tử của nhi thần, nhi thần không cho phép bất cứ ai lấy bất cứ lý do gì cướp nàng khỏi tay nhi thần. Phụ hoàng, ngay cả người cũng không được.”

“Tiểu tử giỏi.” Sở Kim Triều cười lạnh, “Con đi đi, sức khỏe trẫm cũng khá hơn rồi, dẫn nó về đi.”

“Đa tạ phụ hoàng.”

“Thiên nhi, chủ ý trăm đã quyết thì sẽ không thay đổi.”

“Nhi thần cũng vậy, điểm ấy thì nhi thần giống phụ hoàng. Nhi thần cáo lui.” Sở Lăng Thiên giương mắt nhìn, thấy vẻ mệt mỏi của Sở Kim Triều, trong lòng rất đau, thế nhưng có một số việc, y cảm thấy vẫn nên nói cho rõ ràng, tiếp tục như vậy, e rằng càng lúc càng rối.

Sở Kim Triều cup mắt, không nhìn Sở Lăng Thiên, không biết ông đang nghĩ gì.

Bên ngoài, Sở Lăng Thiên thấy một mình Gia Cát Linh Ẩn đứng đó, Gia Cát Linh Ẩn theo bản năng né tránh, nhưng lại không có chỗ để trốn.

Miệng hắn hiện lên nụ cười nghiền ngẫm, “Nàng sợ bản vương?”

“Không phải sợ, mà là... ghê tởm.”

“Ghê tởm?” Nụ cười trên mặt Sở Lăng Thiên sượng lại, “Cho nên nàng muốn rời khỏi đây? Nói cho bản vương biết, tại sao nàng lại muốn đi? Nàng còn chẳng muốn đứng cùng một nơi với bản vương? Cho dù bản vương chẳng làm gì nàng, nàng cũng không muốn?”

Gia Cát Linh Ẩn lạnh nhạt, “Lục điện hạ, ta cảm thấy rằng, vẫn là để thái tử điện hạ ở lại đây thì tốt hơn, dù sao... hai người cũng từng thân cận da thịt, phối hợp cũng khá ăn ý.”

“Ha ha! Gia Cát Linh Ẩn, hôm nay nàng khiến bản vương bẽ mặt như vậy, mà bản vương lại không hận nàng. nàng nói xem là tại sao chứ?”

“Ta chẳng phải con giun trong bụng người, đương nhiên không biết tại sao. Có lẽ, là vì người biến thái quá chẳng.”

“Biến thái?” Sở Lăng Thiên từng bước đến gần, nàng có thể cảm nhận được hơi thở áp lực của hắn, “Là bởi vì bản vương yêu nàng, yêu đến biến thái.”

Gia Cát Linh Ẩn chẳng quan tâm hắn, nhìn thấy Sở Lăng Thiên đi ra liền đi qua đó. Y ôm eo nàng, tỉnh bơ lướt qua trước mặt Sở Lăng Thiên. Sở Lăng Thiên cười lạnh, Gia Cát Linh Ẩn, nàng càng như vậy, bản vương càng có hứng thú với nàng.

Ra khỏi tầm cung, Gia Cát Linh Ẩn gấp gấp hỏi tình hình.

“Phụ hoàng đồng ý không?” Gia Cát Linh Ẩn rất bất an, lo lắng ảnh hưởng đến sức khỏe của Hoàng thượng.

“Đồng ý.” Không phân bua gì, Sở Lăng Thiên rất muốn ôm nàng, ôm ghì nàng vào ngực, “Linh nhi, bất kể gặp phải chuyện gì, cũng không được phép rời khỏi ta.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, dựa đầu vào ngực y, không biết tại sao y đột nhiên lại như thế, hai tay vòng qua eo y, “Thất gia, ta sẽ không rời khỏi chàng.”

Bất chấp người qua kẻ lại trong cung, y cúi đầu ngậm lấy môi nàng, bá đạo mút lấy hương thơm của nàng, cho đến khi nàng thở gấp, khuôn mặt ửng hồng để y hận không thể muốn nàng ngay tại chỗ này.

Nhìn thấy ánh mắt y, Gia Cát Linh Ẩn bầu vào lưng y, “Nghĩ gì vậy, đây là trong cung, hay là chàng dẫn ta về phủ rồi hẳn nghĩ đến chuyện đó.”

Sở Lăng Thiên cười tà mị, “Đây chỉ là một trong số đó thôi, đi, hồi phủ!”

Hai người trở về phủ, Sở Lăng Thiên liền khẩn cấp bế nàng vào phòng ngủ, đám nô tì trên đường hành lễ đều đỏ bừng mặt. Cảnh tượng như vậy thường xuyên diễn ra ở trong phủ.

Đặt nàng lên giường, cơ thể y liền gấp rút đè xuống. Hơi thở quen thuộc khiến cơ thể cả hai nhanh chóng có phản ứng.

“Rệt!” Tiếng y xé rách y phục của Gia Cát Linh Ẩn vang lên, tiếp đó là rời khỏi thân thể nàng, bị y nhấn tâm ném xuống đất.

Nàng xoa xoa lồng ngực y, hết như đang nhen nhóm lên ngọn lửa mà y đè nén suốt mấy hôm. Chạm được sự ẩm ướt của nàng, y động thân xông vào, cơ thể nhất thời thoải mái không thôi, chậm rãi ra ra vào vào.

Một lúc lâu sau, hai người đều mồ hôi nhễ nhại, Gia Cát Linh Ẩn xụi lơ trong lòng y, Sở Lăng Thiên vẫn còn hứng thú bồng bồng, nàng nhanh chóng quấn chần lên người, không cho y thừa cơ làm bậy nữa.

“Nương tử, chúng ta đi tắm nào.”

Y ngồi dậy mặc đồ vào, bế cả nàng lẫn chần vào trong phòng tắm. Đến phòng tắm rồi, Gia Cát Linh Ẩn vùng ra, đi vào bể nước, dòng nước ấm áp làm cho cơ thể mỏi nhừ của nàng được thư thái hơn.

Cơ thể Sở Lăng Thiên áp sát, nhìn nụ cười của y, Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng đẩy y ra.

“Nương tử, nàng mệt rồi, để ta tắm giúp nàng.”

“Không cần!”

“Vậy nương tử tắm giúp ta.”

Giữa lúc đẩy đưa, tay Sở Lăng Thiên đã xoa lên nơi mềm mại của nàng, rõ ràng đã mệt muốn dứt hơi, nhưng lại bị y làm đến không kìm lòng được, âm thanh động lòng người tràn ra khỏi môi nàng.

“Còn nói không cần.”

Tách hai chân nàng ra, nhẹ nhàng thâm nhập. Nước trong bể gợn sóng, từng đợt va chạm vào thành bể.

Lại là một canh giờ, hai người mới từ phòng tắm đi ra, dùng bữa tối, rồi lên giường sớm, ôm nhau mà ngủ.

“Thất gia, chỗ Hoàng thượng có người hầu hạ không? Ông đối đãi tốt như vậy, ta cứ thế mà đi, có phải rất quá đáng không?” Nàng vẫn có chút không yên lòng, nàng chính là như thế, đối với người hận nàng thì nàng hận đến tận xương tủy, đối với người tốt với nàng thì nàng lại dịu dàng thiện lương đến cực hạn.

“Yên tâm đi, trong cung nhiều người như vậy, chắc chắn không sao đâu. Linh nhi, nhớ kỹ, nàng là nương tử của ta, nhiệm vụ hàng đầu của nàng là yêu ta. Những chuyện khác ta sẽ sắp xếp.”

“Sao có thể ngang ngược như vậy?”

“Nói ta ngang ngược? Vậy vì phu ngang ngược cho nàng xem.” Nói xong, tay y lại bắt đầu táy máy.

“Sở Lăng Thiên, nếu không ngủ thì đến thư phòng ngủ cho ta!”

“Không đi.” Đặt tay lên hông nàng, rót cục để yên đó, “Ngủ đi, lo cho phụ hoàng thì ngày mai tiến cung thăm người.”

“Ừ.” Nhắm mắt lại, ở trong lòng y, nàng nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Trong tấm cung của Sở Kim Triều, Chu Tuyết Tranh đang hầu hạ. Sau khi Gia Cát Linh Ẩn rời khỏi, ông liền truyền nàng đến. Có lẽ ông cảm thấy, chỉ có nữ nhân trước mặt này không tham dự tranh đấu hậu cung, cũng không có con nể dỗi, mang ra so sánh với những kẻ khác, nàng không có mục đích nào cả.

“Thần phi, nàng vất vả rồi.” Sở Kim Triều nằm xuống, còn nắm tay nàng không chịu buông ra.

“Hoàng thượng, hầu hạ người là bổn phận của thần thiếp. Hoàng thượng, hay là ngày mai Hoàng thượng truyền luôn Hoàng hậu nương nương và tỷ tỷ đến, thần thiếp lo lắng...”

“Nàng lo lắng trong lòng các nàng ấy không được vui? Không cần lo, là trẫm truyền nàng đến, các nàng ấy dám nói gì?” Ông dịch vào bên trong, chừa ra chỗ trống, “Đêm nay, nàng ngủ lại đây nhé, không cần trở về.”

“Hoàng thượng...” Trên mặt Chu Tuyết Tranh đầy vẻ e thẹn, “Lục điện hạ đang ở bên ngoài kia.”

“Không sao.” Sở Kim Triều kéo nàng vào giường, nàng liền té ngã vào lòng ông, ông lập tức ngậm lấy môi nàng.

Sau khi mây mưa một hồi, Sở Kim Triều ngủ thiếp đi. Chu Tuyết Tranh đứng dậy mặc đồ vào rồi đi ra bên ngoài. Nhìn thấy Sở Lăng Hiên ở phòng ngoài, trong lòng có chút mất tự nhiên, tiếng động mới này, chắc hẳn nghe thấy.

“Ha ha, xem ra sức khỏe của phụ hoàng khá hơn nhiều rồi.” Sở Lăng Hiên tay cầm bầu rượu và chén rượu, uống vào, ánh mắt ngà ngà say nheo lại, “Thần phi vừa đến, sức khỏe của phụ hoàng liền tốt hơn rất nhiều.”

Chu Tuyết Tranh ngồi xuống đối diện hắn, nhìn vào mắt hắn, hỏi, “Vì Gia Cát Linh Ẩn? Lục điện hạ, người thực sự yêu nàng ấy? Vậy không tốt đâu. Người đối với nàng ấy không giống như trước kia nữa.”

“Bản vương yêu nàng?” Sở Lăng Hiên cười lạnh, “Bản vương không thêm yêu loại nữ nhân không tim không phổi đó, bản vương chỉ là muốn ném thử thân thể nàng mà thôi. Bản vương tuyệt đối không yêu nàng.”

“Lục điện hạ, cần gì phải lừa mình dối người chứ?” Chu Tuyết Tranh tự rót một chén rượu ừng, “Rượu không biết vị, có lẽ chính là cảm giác yêu một người. Lòng ta cũng khổ sở như người. Để không phải ném mùi vị như vậy cả đời, cho nên, chúng ta không thể buông tay.”

“Hai người họ hiện tại gần bó như keo sơn, muốn phá hỏng, nói dễ hơn làm? Bất luận gặp phải tác động gì, cũng sẽ không ảnh hưởng tới họ.”

“Lục điện hạ, đối với con người mà nói, ngoại thương có nghiêm trọng bao nhiêu đều có thể tự lành, nội thương khó trị dứt, thậm chí có thể vĩnh viễn không chữa được. Trước kia, thực sự chúng ta đều sai rồi, tưởng rằng có thể dùng nhiều cách để họ dễ dàng tách nhau ra. Thành lũy kiên cố, công phá từ bên trong là dễ dàng nhất.”

“Cho nên cần bắt tay từ nội bộ của họ?”

“Đúng, chỉ có giữa hai người họ xảy ra vấn đề, có khoảng cách, mới là biện pháp hữu hiệu nhất.”

“Người nói đúng, trước kia chúng ta đều sai lầm rồi.”

“Có mục tiêu, không sợ không tìm được cách. Cạn chén!”

Sở Lăng Hiên giơ chén rượu, chạm nhẹ với Chu Tuyết Tranh, mùi vị rượu này không còn chua chát như ban nãy nữa.

Thần cung, ảnh vệ Lâm Lang mà Chu quý phi phái đi đã trở về, bà lập tức đứng lên, khẩn trương hỏi, “Thế nào? Có tin tức của Triều Hoa không?”

“Nương nương, công chúa đã đi rồi, thuộc hạ dặn dò quan binh áp giải chăm sóc công chúa.”

“Vậy là tốt rồi.” Tay Chu quý phi siết chặt, vì an nguy của bản thân, bà đẩy nữ nhi của mình vào vực sâu vạn kiếp bất phục, “Triều Hoa, đừng trách mẫu phi, đợi mẫu phi có quyền có thế rồi, nhất định sẽ đón con trở về, con chờ nhé.”

“Nương nương, còn gì cần dặn không? Không còn thì thuộc hạ cáo lui trước.” Lâm Lang ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về Chu quý phi mang theo vẻ nồng nhiệt.

“Lui đi.” Bà yếu ớt phát tay.

Nhìn chằm chằm nén đỏ, ánh mắt bà dần trở nên âm u lạnh lẽo, Gia Cát Linh Ẩn, người hại Chu gia, lại hại Triều Hoa, bản cung nhất định sẽ báo thù cho họ, bản cung không lấy mạng người thì sẽ không làm người. Thái độ của Hoàng hậu với Gia Cát Linh Ẩn, bà đã sớm hiểu rõ, bảo vệ Gia Cát Linh Ẩn, một người là Hoàng thượng, một người là Sở Lăng Thiên. Muốn khiến Hoàng thượng thất vọng với ả, trừ phi ả dụng chạm vào thứ quan trọng nhất của ông. Thế nhưng, thứ quan trọng nhất với Hoàng thượng là gì?

Chu quý phi càng nghĩ, lại nghĩ đến một người, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, đúng, là Tĩnh quý phi, đó là nốt chu sa trên ngực Sở Kim Triều, đúng lúc, nữ nhân trong quan tài kia cũng không thể giữ lại, nếu ngày nào đó bị người khác phát hiện là giả sẽ sinh chuyện lớn.

Nghĩ vậy, bà lại triệu Lâm Lang đến, “Lúc trước người biểu diễn thứ đó cho bản cung xem đã chuẩn bị xong chưa?”

“Nương nương, theo căn dặn của người đã chuẩn bị xong rồi.”

“Vậy thì tốt!” Chu quý phi hài lòng gật đầu, “Lăng mộ dưới đất kia sẽ thay bằng định kỳ, người nghĩ cách trộn thứ đó vào bên trong đi.”

“Thuộc hạ đã hiểu.”

Ảnh vệ vốn là Sở Kim Triều phái đến bảo vệ công chúa Triều Hoa, lâu dần, Chu quý phi cũng trở thành chủ tử của họ, đặc biệt là tên Lâm Lang này, ngầm trợ giúp Chu quý phi làm rất nhiều chuyện mờ ám.

297. Chương 297: Diệt Trừ Rồi Nói Sau

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn kéo thân thể bủn rủn vào cung thỉnh an. Dọc đường nàng chìm trong suy nghĩ, Chu quý phi đã bị buộc đến đường cùng rồi, bà ta nhất định sẽ có hành động ngay. Những ngày này nàng nhất định phải chú ý chặt chẽ hàng động của bà ta.

Hoàng hậu chưa nói được vài câu liền mang theo một số người đến thăm Sở Kim Triều. Một cung nữ ngăn ở bên ngoài, “Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương.”

“Sao vậy, bản cung không thể vào sao?” Thấy vẻ mặt của cung nữ, Hoàng hậu trầm giọng hỏi.

“Nương nương...” Cung nữ vô cùng khó xử nhìn vào phía bên trong một chút, “Thần phi nương nương đang ở bên trong.”

“Vậy thì...”

Hoàng hậu nói được nửa câu lại dừng lại, nghe được bên trong truyền đến tiếng thở dốc, sắc mặt bà nhất thời trở nên vô cùng khó coi, những người khác cũng vô cùng xấu hổ.

“Vậy bản cung sẽ chờ.”

Một lát sau tiếng thở dốc dừng lại, cung nữ khó khăn đi vào thông báo, trong chốc lát lại đỏ mặt đi ra, “Nương nương, Hoàng Thượng mời mọi người đi vào.”

Hoàng hậu cố nén tức giận trong lòng, đi đầu tiên vào. Chu Tuyết Tranh đang sửa sang lại quần áo lộn xộn, không cân nhắc gì cả, bà giơ tay lên, tát một cái thật mạnh vào mặt nàng.

Một bạt tai này khiến cho Chu Tuyết Tranh cùng những người khác ngây ngẩn cả người.

“Thần phi, lá gan muội thật lớn! Thân thể Hoàng Thượng chưa khỏi hẳn, muội lại đến quấy rầy Hoàng thượng, làm tổn hại đến sức khỏe Hoàng thượng. Hôm nay bản cung phải giáo huấn muội một chút, nếu không muội không biết phép tắc hậu cung!”

“Nương nương...” Chu Tuyết Tranh ôm khuôn mặt đang bị đau, nước mắt ứa khuất đảo quanh trong hốc mắt, hai hàng nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống, bộ dáng đó muốn bao nhiêu yếu đuối thì có bấy nhiêu. Nàng chậm rãi quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói, “Thần thiếp đáng chết, xin nương nương trách tội. Thần thiếp không nên ngủ lại thăm cung của Hoàng thượng.”

“Muội còn ngủ lại ở trong này?” Hoàng hậu đề cao âm lượng, “Ngay bên cạnh chẳng phải có chuẩn bị phòng uội sao? Thần phi, chuyện hôm nay bản cung nhất định nghiêm phạt muội, nếu không hậu cung này sẽ không còn phép tắc gì nữa!”

“Dạ, nương nương, thần thiếp biết sai rồi.”

“Người đâu, kéo Thần phi ra ngoài, đánh hai mươi gậy!”

“Khoan đã!” Giọng nói lạnh lùng của Sở Kim Triều lúc này mới vang lên, ông giương mắt, mặt không chút thay đổi nhìn Hoàng hậu, “Là trẫm bảo Thần phi ở lại, cũng là trẫm chủ động, thế nào, Hoàng hậu có ý kiến?”

“Thần... thần thiếp...” Hoàng hậu khấn trương đến nỗi không nói nên lời. Vừa rồi bà nóng lòng muốn hạ uy thế Chu Tuyết Tranh, tức giận đến mức quên đi nhận vật lớn này, “Thần thiếp cũng là vì lo lắng cho sức khỏe của Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng lượng thứ cho tâm tình của thần thiếp. Thần phi biết rõ trong người Hoàng thượng mang bệnh hãn là nên từ chối cầu hoan của Hoàng Thượng, nhưng mà nàng lại không làm như vậy, Thần phi, không thể ở lại chỗ này quấy rầy người nữa.”

“Hừ!” Sở Kim Triều hừ lạnh, “Nếu là trẫm chủ động nàng ấy từ chối được không? Hoàng hậu, hiện tại trẫm bảo nàng hầu hạ trẫm nàng có dám từ chối không?”

Thân thể Hoàng hậu đỡ ra, không biết nên trả lời như thế nào. Từ chối chính là kháng chỉ, không từ chối thì lại giống như vừa rồi bà đã nói Thần phi, như vậy là tự vả vào mặt mình.

Thấy bà không nói được nữa Sở Kim Triều mới tiếp tục hỏi, “Hoàng hậu, sao vậy, vấn đề của trẫm rất khó trả lời sao?”

“Thần thiếp... Thần thiếp không dám cãi lời Hoàng thượng.”

“Hừ! Dám ở trước mặt trẫm đánh Thần phi, Hoàng hậu đúng là càng ngày càng lớn mật?” Sở Kim Triều kéo dài âm điệu, “Coi tấm cung của trẫm là hậu cung sao? Để nàng tùy ý làm xằng làm bậy?”

Hoàng hậu không khỏi run run một chút, “Thần thiếp... Biết sai rồi, thần thiếp khấn cầu Hoàng Thượng nể tình thần thiếp vì lo nghĩ cho sức khỏe của Hoàng Thượng mà tha cho thần thiếp một lần.”

“Đứng lên đi.” Giọng nói của Sở Kim Triều nghe không ra được cảm xúc là gì, giương mắt nhìn một đám phi tần, trong mắt hiện lên một tia cô đơn, “Đều đến đây cả à? Nhưng mà trẫm cảm thấy như thiếu thứ gì đó, nếu Tĩnh phi ở đây thì tốt rồi.” Ánh mắt của ông rơi xuống trên người Gia Cát Linh Ẩn, “Tam nha đầu, con tới đỡ trẫm đi xem Tĩnh phi.”

Gia Cát Linh Ẩn tiến lên, “Dạ, Hoàng thượng.”

Hoàng hậu cùng những người khác hai mắt nhìn nhau, mọi người lục tục kéo nhau tới đây còn Hoàng Thượng thì liếc mắt một cái cũng lười, muốn đi nhìn Tĩnh phi, chỉ là một người chết mà thôi, có cái gì đáng giá mà khiến Hoàng Thượng nhớ đến như vậy.

Chỉ là một người chết mà thôi, lòng Hoàng hậu từ từ yên tĩnh trở lại, chiếm cứ lòng của Hoàng Thượng như thế nào đi nữa cũng chỉ là một người chết.

Hoàng Thượng được Gia Cát Linh Ẩn đỡ lên kiệu, đi tới địa cung đặt di thể của Tĩnh quý phi. Lo lắng cho sức khỏe của ông nên nàng phủ thêm cho ông hai cái áo bông. Cửa địa cung mở ra, khí lạnh màu trắng nhẹ nhàng tỏa ra, khiến cho người ta nhin không được mà rung mình.

Gia Cát Linh Ẩn ở lại bên ngoài, để lại không gian cho hai người bọn họ. Một khắc sau, thấy Sở Kim Triều vẫn chưa đi ra, lo lắng cho ông nên Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng đi vào, khuyên ông ra ngoài.

Trên đường trở về, sắc mặt Sở Kim Triều đã bình tĩnh. Tĩnh phi đã đi lâu như vậy rồi, lòng của ông cũng nên buông xuống.

“Tam nha đầu, trẫm thực hâm mộ con cùng Thiên nhi, các con nhất định phải hạnh phúc.”

“Phụ hoàng yên tâm, chúng con nhất định sẽ như vậy. Phụ hoàng, con dìu người trở về.”

“Ừ. Bên trong nên tăng thêm băng, Tam nha đầu, con giám sát họ đi, những người này thấy không ai chú ý liền lười biếng.”

“Vâng, phụ hoàng,” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, Hoàng Thượng dường như càng ngày càng trở nên dong dài, có lẽ là đã già rồi.

Thu xếp tốt cho Sở Kim Triều, Gia Cát Linh Ẩn nhớ rõ lời dặn của ông. Địa cung phải luôn duy trì độ lạnh, bởi vậy mà cứ qua một thời gian lại tăng thêm băng ở trong, nàng tiến đến phân phó mấy người canh giữ ngoài địa cung thêm vào.

Thần cung, ảnh vệ Lâm Lang quỳ gối trước mặt Chu quý phi, tới bẩm báo tin tức.

“Người nói là Hoàng Thượng giao cho Gia Cát Linh Ẩn phụ trách chuyện tăng thêm băng?”

“Bẩm nương nương, đúng vậy.”

“Thật tốt quá!” Chu quý phi kích động từ trên ghế đứng lên, thông thả đi lại trong phòng, “Thật đúng là trời cũng giúp ta! Bản cung còn đang nghĩ xem lấy cái gì để khiến cho Gia Cát Linh Ẩn đi đến nơi đó, bây giờ bản cung không cần lo lắng nữa, Hoàng Thượng, người giúp đỡ thần thiếp một việc lớn rồi. Người đi đi, cần phải mang thứ này vận chuyển vào địa cung.”

Lâm Lang như định trước được mọi việc mà cười, “Nương nương yên tâm, thủ vệ ở địa cung trước đây là người của thuộc hạ, những người trước đó đã đổi rồi, lần này tuyệt đối không sai sót.”

“Làm tốt lắm, bản cung sẽ không bạc đãi người.” Chu quý phi nháy mắt, cung nữ liền mang tới một hộp đựng trang sức, bên trong châu báu thứ gì cũng có, “Lâm Lang, người ở cạnh bản cung cũng được một thời gian rồi, chuyện lần này làm tốt thì những thứ bên trong này tùy người chọn.”

Cung nữ đặt hộp trang sức xuống, nhận được ra hiệu của Chu quý phi liền lập tức lui ra. Lâm Lang liếc mắt nhìn hộp trang sức một cái, thu hồi ánh mắt, rõ ràng suy nghĩ, nói, “Nương nương, người hẳn là biết những thứ này không phải là điều thuộc hạ muốn. Thuộc hạ mạo hiểm bị Hoàng Thượng ban chết mà làm việc cho người, thứ thuộc hạ muốn, cũng không phải những thứ này.”

“Vậy người muốn cái gì?”

Lâm Lang ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Chu quý phi, “Thuộc hạ nghĩ Quý phi nương nương hẳn là đã biết, cái thuộc hạ muốn là tấm lòng của nương nương.”

“To gan!” Một ảnh vệ nho nhỏ cũng dám có suy nghĩ không an phận với bà, Chu quý phi giận dữ, “Lâm Lang, người biết người đang nói gì không? Bản cung là nữ nhân của Hoàng Thượng, chỉ bằng câu nói vừa rồi của người bản cung đã có thể lấy mạng của người rồi.”

“Nương nương không nỡ, chẳng phải sao?” Lâm Lang từng bước tới gần, “Nương nương đúng là rất cần thuộc hạ làm việc cho người?”

“Người uy hiếp bản cung?”

“Thuộc hạ không dám, cũng không nỡ. Chỉ cần nương nương hiểu được tâm ý của thuộc hạ là đủ rồi. Nương nương, chuyện này thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt, về phần thù lao, nương nương cứ suy nghĩ đi.”

Không được, không thể trở mặt với hắn. Chu quý phi suy nghĩ, Lâm Lang ở bên cạnh bà rất nhiều năm, nếu không có hắn thì lại ít đi một trợ thủ đắc lực. Nhưng loại người dã tâm này cũng không thể giữ lại, hơn nữa hắn còn biết nhiều việc của bà như vậy, bất kể thế nào, trước cứ giữ hắn lại, diệt trừ xong Gia Cát Linh Ẩn rồi nói sau.

Lát sau, trên mặt bà liền trưng ra một nụ cười tươi, chủ động đi đến trước mặt Lâm Lang, cười với hắn, “Lâm Lang, tâm tư của người làm sao bản cung lại không biết, nhưng mà thù của Chu gia cùng Triều Hoa vẫn chưa báo thì bản cung thực ăn không ngon, ngủ không yên, làm sao có tâm tư mà để ý đến chuyện khác.”

“Gia Cát Linh Ẩn, thuộc hạ sẽ giúp người diệt trừ.”

“Còn chưa đủ, bản cung muốn để ả chết thân bại danh liệt, người phải tìm cách để Sở Lăng Hiên cũng tới địa cung. Cô nam quả nữ cùng chết ở đó, người nói xem Sở Lăng Thiên sẽ nghĩ như thế nào? Nghĩ đến thấy thực thú vị.”

“Nhưng mà Hoàng Thượng không cho những người khác tiến vào địa cung.”

“Vậy người nghĩ cách đi. Không phải là ngay cả cách như vậy người cũng không nghĩ ra chứ? Đây vốn là lòng chân thành của người với bản cung? Bản cung cảm thấy thực thất vọng.” Nói xong, tay Chu quý phi nhẹ nhàng mà vuốt nhẹ qua gương mặt Lâm Lang.

Lâm Lang thoáng cái bắt lấy tay bà, “Nương nương yên tâm, thuộc hạ nhất định làm được.” Đem tay bà dán vào trước ngực mình, “Nương nương, cảm nhận được lòng chân thành của thuộc hạ không?”

Chu Quý phi cười ngọt ngào, “Cảm nhận được, nhưng mà còn chưa đủ nóng, đi đi, làm chuyện này cho tốt, phần thưởng bản cung sẽ không thiếu người.”

“Vâng, nương nương. Người phải nhớ kỹ lời người vừa nói, thuộc hạ đem chuyện này làm thỏa đáng xong sẽ đến đây thu nhận kết quả.”

“Đi đi, đi đi.” Chu quý phi dè nặng lại sự không kiên nhẫn, ai bảo bà có việc cầu người chứ. Lâm Lang, chờ Gia Cát Linh Ẩn chết, bản cung cũng sẽ lấy mạng của người!

Địa cung, Gia Cát Linh Ẩn tự mình giám sát mấy thủ vệ chuyển băng vào trong địa cung, mắt thấy số lượng cũng đã đủ, nàng đang chuẩn bị rời đi thì hai thị vệ bên cạnh liếc mắt nhau, một người trong đó lấy tay đẩy vào tảng băng lớn ở chỗ cao, một khối băng loảng xoảng rơi xuống, vừa vịn đề lên chân của nàng. Rầm rầm, những khối băng khác đã được xếp xong không hiểu vì sao cũng rơi xuống nằm ngổn ngang trên mặt đất. Gia Cát Linh Ẩn bị nhốt ở bên trong, muốn cứu nàng thì phải dời khối băng ở bên ngoài đi.

“Đại ca, nhanh đi tìm người đến giúp đỡ, Thất vương phi bị một khối băng đè lên chân rồi.” Một thị vệ hô lên.

“Biết rồi, để ta đi, các người mau cứu Thất vương phi ra.” Mặt Lâm Lang hiện lên một tia mỉm cười, hân vội vội vàng vàng rời địa cung, đi đến trước tấm cung Sở Kim Triều.

Vừa lúc, Sở Lăng Hiên vừa làm xong chuyện trong tấm cung Sở Kim Triều đi ra, Lâm Lang nhìn thấy Sở Lăng Hiên chẳng những không hành lễ mà ngược lại đụng vào hân một cái.

“Đứng lại!” Chẳng biết vì sao mà lại bị đụng một cái, Sở Lăng Hiên vô cùng tức giận, hân đường đường là Lục vương gia, người nào nhìn thấy hân mà không hành lễ.

“A? Thuộc hạ tham kiến Lục điện hạ.” Dáng vẻ Lâm Lang lo lắng, “Vì thuộc hạ có việc gấp nên vừa rồi không nhìn thấy Điện hạ, xin Điện hạ thứ tội.”

“Chuyện gì mà gấp gấp như vậy?”

298. Chương 298: Bị Đốt Thành Tro

“Là Thất vương phi bị khối băng vây hãm trong địa cung của Tĩnh phi nương nương, thuộc hạ vội vàng tìm người hỗ trợ dời băng đi để cứu Thất vương phi.”

“Dẫn bản vương đến xem!” Sở Lăng Hiên bình tĩnh nói, rõ ràng là hận nàng, nhưng khi nghe nàng gặp nguy hiểm, vẫn vô cùng sốt ruột, có thể chạy đến cứu nàng trước Sở Lăng Thiên, có khi nào nàng sẽ thay đổi thái độ với mình không?

Lâm Lang lén lút mỉm cười, “Dạ, điện hạ, thuộc hạ dẫn người đi.”

Đi vào địa cung, khối băng bên ngoài vẫn chưa dọn hết, chân Gia Cát Linh Ẩn chảy máu không ngừng, nhuộm đỏ cả một khoảng băng.

“Linh nhi, nàng sao rồi?”

Ngẩng đầu nhìn thấy người trước mặt, Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, “Người đến làm gì? Lục điện hạ, chỗ này chỉ có người được Hoàng thượng cho phép mới có thể vào, người không biết ư?”

“Gia Cát Linh Ẩn, bản vương là đến cứu nàng, nàng cảm kích bản vương như thế này sao?”

“Điện hạ, xin chờ một lát, thuộc hạ lại đi tìm thêm vài người đến.”

“Không cần.” Gia Cát Linh Ẩn gần giọng nói, nàng đã ý thức được chuyện này có vấn đề, thủ vệ địa cung nhiều như vậy, nhưng mới này lại không ai đến giúp nàng, chỉ có hai người khiêng băng, động tác cũng vô

cùng thông thả, hắn còn bảo đi tìm người, chỉ là mấy khối băng thôi mà, cần tìm nhiều người đến như vậy sao? Lúc này Sở Lăng Hiên lại xuất hiện, cũng không hợp lý lắm, trừ phi là có người cố tình dẫn hắn đến.

“Các người mau dời khối băng trên chân bản vương phi đi. Sở Lăng Hiên, người đi đi!”

Lâm Lang gật đầu, “Nương nương, người chờ chút, thuộc hạ đi lấy công cụ sẽ lập tức quay về.”

Lâm Lang dẫn theo hai người khác ra ngoài, người ở bên ngoài nhận được ánh mắt ra hiệu của hắn, lập tức khởi động cơ quan bên trong, cửa địa cung chậm rãi khép lại, ngay tại lúc cửa sắp đóng lại, hắn lấy ra một cái mồi lửa, ném vào bên trong.

“Oành!” Mồi lửa ném vào khối băng, lại có thể bốc cháy.

Sở Lăng Hiên vừa thấy không ổn, lập tức đá khối băng đang cháy sang một bên, vội vã dời Gia Cát Linh Ẩn ra xa những khối băng còn lại.

Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, lê cái chân bị thương đến bên cạnh cửa, xoay cơ quan, cánh cửa lại bắt động. Nàng hoàn toàn hiểu được là có người muốn mạng của nàng.

“Vô dụng thôi, chỉ bằng tìm xem trong này có thông đạo hay không.” Sở Lăng Hiên cũng ý thức được mình bị lừa, hắn sờ xung quanh tường đá, nhưng lại không tìm thấy cái gì, “Gia Cát Linh Ẩn, xem ra vì nàng mà bản vương phải chết tại chỗ này! Nàng đúng là khắc tinh của bản vương! Chết tiệt!”

“Sở Lăng Hiên, ta cũng không muốn chết cùng một nơi với ngươi, chờ chút sức lực tìm đường thoát thân đi!”

Lửa càng cháy càng lớn, nhanh chóng lan đến các khối băng khác. Băng làm sao lại cháy? Gia Cát Linh Ẩn thoáng nghi ngờ, chỉ là không có thời gian để nàng nghĩ nhiều. Tiếp tục như vậy, cho dù không bị chết cháy, thì cũng bị chết vì thiếu dưỡng khí, hoặc là bị lạnh chết.

Sở Lăng Hiên im lặng lần tìm cơ quan, hắn không cam lòng chết ở đây như vậy, hắn còn có rất nhiều chuyện phải làm. Đáng chết! Hiện giờ trong lòng hắn vô cùng hối hận. Nếu chẳng phải đến cứu nàng, bản thân sẽ không rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy. Nếu biết, chắc chắn hắn sẽ không đến, có yêu nàng cách mấy cũng không đáng để hắn đánh đổi sinh mạng của mình.

Thế lửa lan đến dưới chân họ, hai người bị dồn đến gần quan tài băng, trong lúc bối rối, Gia Cát Linh Ẩn chạm đến một chỗ gồ lên trên quan tài, nàng cũng không chú ý, tay đặt trên đó, bỗng nhiên nàng cảm thấy cả người rơi xuống. Chốc lát sau, toàn thân tiếp đất, rơi xuống cùng nàng còn có Sở Lăng Hiên. Khe hở trên đỉnh lập tức khép lại, che hết ánh sáng, phút chốc, bên dưới lâm vào bóng tối vô tận.

Giơ tay không thấy năm ngón, Gia Cát Linh Ẩn có thể nghe thấy mùi máu tanh trong không khí, đó là máu chảy ra từ vết thương trên chân nàng. Bỗng nhiên, trong bóng tối có chút ánh sáng, hóa ra Sở Lăng Hiên móc mồi lửa ra, hắn tìm kiếm xung quanh, tìm được một chiếc đèn dầu trên tường, thấp lên, bên trong thoáng sáng sủa.

Đây là một thạch thất khoảng mười mét vuông, bên trong ngoại trừ ngọn đèn kia ra thì trống trơn không có gì. Nhìn thấy chân Gia Cát Linh Ẩn vẫn đang chảy máu, Sở Lăng Hiên nhíu mày, móc trong ngực ra bình thuốc, “Bôi vào đi, bằng không máu cứ chảy thế này thì không biết khi nào mới có thể ra ngoài.”

“Đa tạ.” Gia Cát Linh Ẩn vừa nói, vừa nhận lấy thuốc, nàng ghét hắn, hận hắn, hận đến thấu xương, nhưng nàng không thể lấy sinh mạng mình ra để đánh đổi sự thù hận này.

Sở Lăng Hiên nhếch môi, “Đây là câu nói êm tai nhất mà nàng nói với ta.”

“Vậy sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, chỉ là một câu cảm ơn, dĩ nhiên lại là lời êm tai nhất? Sở Lăng Hiên, người có biết kiếp trước ta đã nói gì với ngươi hay không?

A Hiên, cả đời này thiếp muốn ở mãi bên chàng.

A Hiên, vì chàng, thiếp tình nguyện làm tất cả.

A Hiên, chúng ta sinh con đi, trai hay gái gì cũng đều giống chàng.

A Hiên, chàng muốn giang sơn, thiếp sẽ cùng chàng tranh đấu giành thiên hạ, chàng muốn quyền lực, thiếp sẽ mưu cầu quyền lực cho chàng, cho dù phải dùng thủ đoạn ti tiện nhất.

A Hiên, thiếp yêu chàng, chàng có yêu thiếp không?

Hồi tưởng một lúc, Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, bôi thuốc rồi trả lại cho hắn.

Sở Lăng Hiên lại xé một mảnh y phục ra, “Băng bó lại đi.”

“Để ta.” Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy mảnh vải trong tay hắn, quấn lại vết thương.

Xử lý vết thương xong, Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, đi một vòng quanh thạch thất, thạch bích vốn trơn nhẵn bóng loáng, hoàn toàn không có khe hở nào, xem ra, chỉ có thể từ chỗ họ rơi xuống để ra ngoài. Bỗng nhiên, nàng ý thức được một vấn đề, lập tức đi qua thổi tắt ngọn đèn.

“Nàng làm gì?” Sở Lăng Hiên khó hiểu hỏi.

“Thạch thất không có thông gió, ngọn đèn sẽ nhanh chóng thiêu đốt hết dưỡng khí, như vậy chúng ta sẽ bị thiếu dưỡng khí mà chết! Ta không muốn chết ở trong này.”

“Bản vương đột nhiên cảm thấy, có thể chết chung với nàng, cũng tốt.”

“Sở Lăng Hiên, ta không muốn chết!” Phải chết, thì cũng không chết cùng người, huống hồ, cho người chết dễ như vậy đúng là khiến người ta tiếc nuối.

“Vậy ư? Còn muốn ra ngoài gặp Sở Lăng Thiên? Nàng cũng không nghĩ lại xem, trên đó cháy thành thế nào. Chuyện này là có người cố tình nhắm vào nàng, Tình phi quan trọng bao nhiêu với Sở Lăng Thiên và phụ hoàng, không phải nàng không biết, nàng làm địa cung cháy đến như vậy, di thể của Tình phi cũng không giữ gìn được, dù có thoát ra ngoài cũng là đường chết thôi.”

“Cho dù chết, ta cũng không muốn chết oan ức như vậy!” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn nghiêm trọng, có người cố ý nhắm vào nàng, nàng đã nghĩ đến, tự trách mình sơ ý. Thế nhưng có người dám động tay động chân vào địa cung của Tình quý phi, chuyện này nàng nhất định phải tra rõ, hiềm nghi lớn nhất chính là Hoàng hậu và Chu quý phi. Hoàng thượng bệnh nặng, Hoàng hậu sẽ không chuốc rắc rối, bà ngày nghĩ đêm mơ đến chuyện giành ngôi vị hoàng đế, thì phải là Chu quý phi, thù hận của Chu gia và công chúa Triều Hoa, bà ta hẳn là muốn mạng của mình.

“Lúc hành sự, sao lại không nghĩ đến chuyện chừa đường lui ỉn?” Sở Lăng Hiên nghiêng ngẫm nói.

“Lục điện hạ so với ta, chỉ có hơn chứ không kém.”

“Nàng ghét bản vương như vậy? Nhưng không sao, một ngày nào đó, Sở Lăng Thiên sẽ chết trong tay ta, nàng cũng sẽ là của bản vương thôi. Cái bản vương có là sự nhẩn nại và thời gian.”

“Để xem người có bản lĩnh này không.”

Gia Cát Linh Ẩn nghiêng đầu, không thêm nói nữa. Nàng chưa từng nghĩ tới, kiếp này, lại có thể đứng cùng một chỗ với Sở Lăng Hiên, lại còn là một nơi quỷ quái thế này.

Bọn họ rơi xuống đã được một thời gian, lúc này bên ngoài đã nổ tung, Sở Kim Triều nhận được tin, lập tức bảo người dìu đến địa cung. Trong quân Sở Lăng Thiên bàn giao lại cho phó tướng, cưỡi ngựa chạy đến, lại nhìn thấy cửa đá đóng chặt, mọi người đều bó tay không có cách nào.

“Rốt cục sao lại thế này?” Sở Lăng Thiên lo lắng hỏi, “Thất vương phi đâu? Vẫn còn ở bên trong à?”

“Bẩm Thất điện hạ, Thất vương phi bị băng rơi trúng chân, thuộc hạ muốn đi tìm công cụ, kết quả cửa tự nhiên đóng lại, mở thế nào cũng không ra, nhất định là Thất vương phi khóa cơ quan ở bên trong rồi.” Lâm Lang nói.

“Nếu chân của nàng bị thương, không thể tự khởi động cơ quan bên trong được mà?” Sở Lăng Thiên hỏi lại.

“Chuyện này... Thất điện hạ, Lục điện hạ cũng ở bên trong.”

“Người nói gì?” Sắc mặt Sở Lăng Thiên vô cùng khó coi.

“Lão Thất!” Sở Kim Triều bắt gặp vẻ tức giận trên mặt y, bình tĩnh gọi y một tiếng, rồi nói với Lâm Lang, “Mau chóng nghĩ cách mở cửa!” Tay ông chạm vào cửa, cảm thấy vô cùng kỳ lạ, “Tại sao cửa lại nóng như thế?”

“Hoàng thượng...” Lâm Lang dừng một chút, “Lúc cảnh cửa sắp đóng lại, thuộc hạ nhìn thấy băng bên trong hình như đang bốc cháy!”

“Người nói là cháy ư? Khụ khụ!” Trong lúc khó thở, Sở Kim Triều phun ra ngụm máu.

“Hoàng thượng!”

Hoàng hậu, Chu quý phi và Thần phi lập tức tiến lên đỡ ông.

Sở Lăng Thiên càng thêm lo lắng, cơ quan bị hủy, chỉ còn cách phá ra, “Phụ hoàng, mọi người nhanh chóng rời đi đi, nhi thần dùng nội công mở cửa ra!”

“Thiên nhi, không thể!” Sở Kim Triều bắt chắp ngực đau đớn, giữ y lại, “Cánh cửa này là dùng thép thêm vào đá kiên cố chế thành, dùng nội công mở ra, con không muốn sống nữa ư!”

“Phụ hoàng, nhi thần chỉ biết, bên trong có hai nữ nhân quan trọng nhất trong đời con. Mau rời đi đi, thời gian không còn kịp rồi.”

Thấy y đã quyết tâm, Sở Kim Triều biết nói thế nào cũng vô ích, đành phải căn dặn những người khác nhanh chóng rời đi, nếu muốn ông vì Tĩnh phi mà làm như vậy, ông tự thấy bản thân làm không được.

Sau khi mọi người tản ra, Sở Lăng Thiên vận nội lực đến đan điền, dốc hết sức chưởng vào cửa địa cung, cánh cửa rầm rầm mở rộng.

Một chưởng mới rồi, gần như khiến lục phủ ngũ tạng của y bị tổn thương, cổ họng nóng lên, hộc máu. Nhiều chấm máu đỏ li ti bắn xuống đất, bất chấp bị thương, y lập tức chạy vào.

Không có động tĩnh, những người khác cũng chạy tới, trong địa cung có hai khối băng đang cháy, quan tài bằng của Tĩnh phi vẫn còn tại đó, nhưng không thấy Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Hiên đâu.

“Hoàng thượng, Thất vương phi và Lục điện hạ không phải đã bị... cháy thành tro chứ?” Chu quý phi cố gắng đè nén tâm trạng vui sướng, nhỏ giọng hỏi.

“Câm miệng!” Sở Kim Triều gầm lên, “Chúng nhất định không sao!”

“Thế nhưng...” Không chỉ có mình Chu quý phi, tất cả mọi người đều cảm thấy lạ, “Á!”

Đột nhiên, Chu quý phi hét lên, tiếng hét có thể đâm thủng màng tai làm cho những người khác đều giật mình hoảng hốt, lập tức nhìn về hướng bà đang nhìn.

Chỉ thấy Tĩnh phi trong quan tài bằng đã không còn đầy đặn và hồng hào như xưa, da ở mí mắt và trên cơ thể đang khô quắt lại.

299. Chương 299: Nàng Đang Quan Tâm Ta?

“Mau, mau mang băng đến đây! Mau!” Sở Kim Triều la lớn, di thể của Tĩnh phi ông đã giữ gìn lâu như vậy, nhìn thấy sắc mặt hồng nhuận của bà làm ông cảm thấy bất cứ lúc nào bà cũng có thể sống lại. Mà giờ khắc này sự thật lại nói cho ông biết rằng bà ấy vẫn luôn là một người đã chết.

Thủ vệ ba chân bốn cẳng nâng khối băng đã chuẩn bị tốt ở bên ngoài đưa vào, nhanh chóng xếp xung quanh quan.

“Hoàng thượng, Thất vương phi rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng qua là bảo nàng ta hỗ trợ tăng thêm mấy khối băng thôi mà, sao lại đem địa cung thiêu cháy thành như vậy? Thật là vô cùng không cẩn thận, Tĩnh phi muội muội thật sự là đáng thương. Thất điện hạ, không phải điện hạ cũng rất thương tâm sao.”

Ánh mắt Sở Lăng Thiên vẫn dừng trên mặt Tĩnh phi, trên mặt y không nhìn ra là vui hay buồn, y quay đầu nhìn chăm chăm Chu quý phi.

Chạm phải ánh mắt lạnh như băng của y, Chu quý phi theo bản năng trốn bên người Sở Kim Triêu. Sở Kim Triêu nghi hoặc nhìn bà một cái, “Sao người biết chuyện trầm bảo Tam nha đầu thêm băng vào trong này?”

Ánh mắt Chu quý phi lóe lên một cái, “Hoàng thượng, thần thiếp đi ngang qua hầm băng, vừa vặn nghe có người nói mới biết được. Hoàng thượng sẽ không nghĩ rằng chuyện này có liên quan đến thần thiếp chứ? Vây đúng thật là oan cho thần thiếp.”

“Hừ!” Sở Kim Triêu trừng mắt liếc bà một cái, “Các người... Mặc kệ như thế nào phải tìm được Thất vương phi cùng Lục điện hạ cho trầm, nghe thấy không? Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể, dù là tro cốt cũng phải tìm được cho trầm!”

“Tro cốt?” Sở Lăng Thiên lão đảo từng bước, ôm lấy ngực, lại phun ra một ngụm máu tươi. Như thế nào y cũng không tin nàng cứ như vậy mà biến thành tro cốt.

“Thiên nhi, con đi dưỡng thương trước đi, nơi này giao ấu hậu.” Hoàng hậu nói với Sở Lăng Thiên. Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Hiên, không thể tưởng được nơi này là nơi chôn thân của các người. Bản cung đã vô số lần nghĩ tới nơi mà các người phải chết, không nghĩ tới lại có thể là ở trong này.

“Ta không sao, ta nhất định sẽ tìm được Linh nhi. Nàng không chết, nàng nhất định không chết đâu.” Đã thề bên nhau suốt đời, Linh nhi, nàng nhất định không có việc gì.

“Thất điện hạ, bọn họ làm hại Tĩnh quý phi biến thành như vậy, điện hạ còn tìm nàng ta để làm gì?” Chu quý phi nói, “Sau này điện hạ làm sao mà ăn nói với Tĩnh phi? Tới âm tào địa phủ rồi để nàng ta tự mình đi tìm Tĩnh phi tỷ tỷ tạ tội.”

“Không cần bà quan tâm.” Vốn đã rất sốt ruột, Chu quý phi lại ở bên nói hươu nói vượn khiến tâm tình y càng rối loạn.

Sở Kim Triêu vỗ vỗ vai Sở Lăng Thiên, đau lòng nói, “Thiên nhi, nơi này lớn như vậy, Tam nha đầu quả thực là mất rồi.”

“Con không tin.” Sở Lăng Thiên lòng tìm gì đó trên mặt đất, không có gì giống như là tro cốt, “Phụ hoàng, nơi này còn có cửa ra nào khác hay là thông đạo nào không?” Trong lòng y dâng lên một tia hy vọng, nếu nàng thực sự không còn y nhất định sẽ điên mất.

“Người đâu, lục soát từng tấc một nơi này cho bản vương, có đào ba thước cũng phải tìm được Thất vương phi.”

“Vâng, Thất điện hạ.”

“Thiên nhi, con bị thương, đi nghỉ ngơi chút đi, nơi này mẫu hậu sẽ cho người tìm kiếm.” Hoàng hậu khuyên nhủ.

“Không cần.” Sở Lăng Thiên không một chút cảm kích. Ở chỗ này có người nào không muốn nàng chết, cho dù là Hoàng thượng thì ở trong trường hợp đặc biệt cũng sẽ không cứu lấy nàng, “Con tự mình tìm, phụ hoàng, người đi nghỉ đi, con ở lại đây nhìn mẫu phi một chút đã.” Nếu y không tiến vào thì không biết bên trong sẽ bị cháy đến thành thế nào nữa. Y nhìn Sở Kim Triêu, lần đầu tiên hoài nghi ông có thực sự yêu nữ nhân đang ngủ trong băng quan kia không.

“Đúng vậy, Hoàng thượng, chuyện cũng đã xảy ra như vậy rồi, Thất vương phi cũng vì vậy mà phải trả giá đắt rồi, trừng phạt này đối với nàng cũng không nhỏ đâu. Tuy rằng dung nhan của Tĩnh phi muội muội bị thay đổi nhưng vẫn may là không biến thành bộ xương khô, người vẫn nên trở về nghỉ ngơi đi, thân thể quan trọng hơn.” Liên Thương Tĩnh, người chiếm lấy trái tim Hoàng thượng nhiều năm như vậy, cũng nên buông người ra được rồi.

Sở Kim Triêu gật đầu, “Thiên nhi, nơi này giao cho con, gắng gượng không được thì phải quay trở về.”

“Nhi thần đã biết.”

Phía dưới địa cung, tuy rằng ở phía trên rất ồn ào nhưng mà Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Hiên đều không nghe được bất cứ âm thanh gì. Thạch bích lạnh như băng, Gia Cát Linh Ẩn không khỏi ôm chặt cánh tay, lui lại một chỗ.

Trong bóng đêm, Sở Lăng Hiên lại châm ngọn đèn trên tường lên, đi về phía nàng, đưa bình thuốc cho nàng, “Phải thay thuốc.”

Gia Cát Linh Ẩn thật cẩn thận tháo vải cột trên chân ra, miệng vết thương đã ngừng chảy máu nhưng vẫn đau đớn không thôi, nàng cắn răng chịu đựng, không một tiếng rên. Thay thuốc xong lại băng bó lần nữa, miệng vết thương đau đến mức trên lưng nàng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, quần áo ẩm ướt khiến nàng cảm thấy lạnh hơn, bất giác run mình.

“Lạnh à?” Sở Lăng Hiên nhíu mày, cởi áo choàng bên ngoài ra, “Mặc vào đi.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Sở Lăng Hiên làm như không quen, nàng quật cường lắc đầu, lão đảo đứng lên, “Ta không lạnh, Lục điện hạ chiếu cố tốt chính mình là được rồi.”

“Nàng quan tâm ta?”

“Nếu người cứ khẳng khái tự mình đa tình như thế thì ta thật cũng không biết nói cái gì nữa.”

Đổi một chỗ khác ngồi xuống, mí mắt ngày càng nặng trĩu, vừa muốn nhắm lại nàng lại lập tức mở to mắt ra, không thể ngủ, Sở Lăng Thiên, chàng nhất định sẽ quay về cứu ta.

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, rốt cục thì hai mắt vẫn cứ nhắm lại.

Sở Lăng Hiên đi qua, sờ lên trán nàng một chút, đúng là dọa người, hần nắn mày càng sâu hơn, tìm tìm trong ngực, có thuốc chữa thương, có độc dược duy chỉ có thuốc trị phong hàn là không có. Hần cởi ra áo choàng vừa rồi bị nàng từ chối, choàng lên người nàng, do dự một chút, vẫn giơ tay ra ôm nàng vào trong ngực.

Gia Cát Linh Ẩn, vì sao nàng lại hận bản vương? Bản vương có gì không so được với Sở Lăng Thiên? Nếu Sở Lăng Thiên chết nàng có ngoan ngoãn ở bên cạnh bản vương không? Cánh tay thon dài siết thật chặt, Gia Cát Linh Ẩn, nàng là của bản vương.

Gia Cát Linh Ẩn mơ màng tỉnh lại vài lần nhưng vô thức nhắm hai mắt lại, đầu càng ngày càng nặng trĩu, cứ như vậy vài lần nàng cảm giác như bản thân mình sắp chết.

Sở Lăng Thiên ôm ngực, ngồi yên nhìn những người khác tìm kiếm, y không tìm được nhìn vào nữ nhân trong băng quan thạch anh, dung nhan mẫu phi của y lúc này trở nên khó coi, xấu xí. Tay y sờ soạng trên băng quan một chút, đụng vào một chỗ nổi lên, sau đó vô ý thức dè xuống.

“Điện hạ cẩn thận!” Nhìn thấy cái khe dưới chân y, một thị vệ la lớn.

Y nhanh chóng nhảy một cái, về mặt kích động, “Mau xuống dưới xem thử.”

“Vâng, điện hạ.”

Mấy thị vệ nhảy xuống, y cũng không kiềm chế được tâm tình kích động mà nhảy xuống.

“Linh nhi, nàng ở đâu?”

“Thất đệ.”

Tiếng nói của Sở Lăng Hiên từ trong ngõ ngách truyền đến, thị vệ giơ đuốc lên thấy rõ tình cảnh trước mặt, không biết có nên tiếp tục đi về phía trước hay không.

Chỉ thấy Gia Cát Linh Ẩn ghé vào trong lòng Sở Lăng Hiên, hai mắt nhắm chặt, hai tay Sở Lăng Hiên khoát lên lưng nàng, trên thân thể của nàng vẫn còn mặc áo choàng của hắn.

Sở Lăng Thiên đi tới, cố nén đau nhức trong lục phủ ngũ tạng, ôm lấy Gia Cát Linh Ẩn từ trong lòng Sở Lăng Hiên, “Ra ngoài đi.”

Ra đến mặt đất Sở Lăng Thiên cởi áo choàng trên người nàng ra trả lại cho Sở Lăng Hiên, sau đó cởi áo của mình xuống khoác vào trên người nàng.

“Điện hạ, kiệu đang ở bên ngoài, nhanh trở về chút, người bị thương cũng rất nghiêm trọng.”

“Ừ.” Lạnh lùng từ một tiếng, nhìn thấy nàng ở trong lòng Sở Lăng Hiên, tất cả vui sướng cùng kích động của y đều nguội lạnh.

“Lục điện hạ sao lại ở trong này?” Sở Lăng Thiên hỏi Lâm Lang vẫn đi theo bên cạnh y.

“Thất điện hạ, sau khi Thất vương phi bị khỏi bằng đèn lên chân, người bảo thủ hạ đi tìm Lục điện hạ tới cứu người, thuộc hạ cũng không còn cách nào khác.”

Sở Lăng Thiên không nói gì, sắc mặt âm trầm.

Sở Lăng Hiên nheo mắt lại, Sở Lăng Thiên bị thương? Xem ra có thể liên hệ với người của Thánh Điện một chút, đây là thời cơ ngàn năm có một.

“Lục điện hạ, người không sao chứ?” Một thị vệ tiến lên, đưa cho hắn một cái áo bông, “Người đừng để bị cảm lạnh.”

Sở Lăng Hiên có chút đắm chiêu gạt đầu, trong lòng dường như còn lưu lại mùi hương của nàng, mùi hương này khiến hắn mê luyến không thể tự kiềm chế. Đây là yêu? Hắn vung tay áo bào, sắc mặt lạnh lùng đi về phía tẩm cung của Hoàng thượng, chỉ cần chiếm được thiên hạ thì còn có gì không thể chiếm được.

“Cái gì? Tìm được rồi?” Nghe được tin tức Lâm Lang mang về, Chu quý phi sợ tới mức hoang mang lo sợ, “Người làm việc kiểu gì vậy? Làm đến vậy mà còn để cho ả chạy thoát?”

“Nương nương.” Lâm Lang đi đến gần bà, gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của bà, “Thuộc hạ cũng không nghĩ rằng bên trong địa cung còn có một mật thất, nàng ta mạng lớn, đến như vậy cũng có thể chạy thoát. Nếu không phải là có mật thất đó thì nàng ta cùng Sở Lăng Hiên đều phải chết ở bên trong rồi!”

“Nếu? Bây giờ bọn họ không sao cả, nha đầu thối kia mà biết là ta làm thì nhất định sẽ không bỏ qua cho ta! Bị người hại chết rồi!”

“Nương nương, người sợ cái gì? Chẳng lẽ người quên rằng Tĩnh phi là nữ nhân Hoàng thượng yêu nhất sao, Hoàng thượng mất bao tâm huyết mới tìm được cách có thể giữ gìn được di thể của bà ấy, bây giờ bị Gia Cát Linh ả hại thành thế này, người chỉ cần bắt lấy điểm ấy thì ả không qua được cửa ải của Hoàng thượng đâu. Còn có, người không thấy sắc mặt Sở Lăng Thiên lúc nhìn thấy Sở Lăng Hiên cùng nữ nhân của hắn ôm nhau có bao nhiêu khó coi đâu. Thuộc hạ thấy chỉ với Sở Lăng Thiên thì nàng ta cũng đã không dễ sống rồi.”

“Sở Lăng Thiên sẽ không ngốc như vậy, chỉ cần hỏi là biết chuyện gì xảy ra thôi.”

“Nương nương, thuộc hạ đã nói với Thất điện hạ là Thất vương phi bảo thuộc hạ đi tìm Lục điện hạ, có người làm chứng hắn sẽ không hoài nghi, hơn nữa hai người kia lại ôm nhau, cũng chính mắt hắn nhìn thấy. Sở Lăng Hiên vốn ham muốn có nàng ta, thuộc hạ nói như vậy khẳng định hắn sẽ thừa nhận.”

“Ừ.” Chu quý phi gạt đầu, “Người nói như vậy cũng đúng, cứ làm như vậy đi! Gia Cát Linh ả, người đứng là mạng lớn! Người hãy chờ sự trừng phạt của Hoàng thượng cùng Sở Lăng Thiên đi.”

Kiệu trên đường quay về Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên cảm giác được thương thế của mình ngày càng nghiêm trọng, chịu đựng đau đớn uống thuốc vào cũng tạm thời giảm được một chút. Tới Thất vương phủ, mấy người Tiểu Điện cùng Kinh Phong lập tức banchân bốn cạnh đỡ hai người đến phòng ngủ.

“Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh lại đi.” Tiểu Điện vừa khóc vừa gọi.

“Đừng khóc, tiểu thư nhất định sẽ không có việc gì.” So với Tiểu Điện, Nguyệt Lan bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Gia, người bị thương rất nghiêm trọng, thuộc hạ đi mời đại phu tới.” Kinh Phong đỡ Sở Lăng Thiên đến bên kia, vội vội vàng vàng đi mời đại phu đến.

Mấy đại phu phân công nhau khám cho hai người, nhìn thấy thương thế của Sở Lăng Thiên, mấy đại phu đều giật mình không thôi.

“Điện hạ, người làm như vậy rất nguy hiểm, chỉ cần sơ ý một chút thì toàn bộ võ công sẽ bị hủy, lần này may mắn chỉ là tổn thương đến phổi, nhưng mà nhất định phải qua hai tháng mới có thể khỏi hẳn. Trong khoảng thời gian này không được dùng võ công, nếu không hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.”

“Ừ.” Sở Lăng Thiên không chút nào để ý gạt đầu, “Vương phi thế nào?”

300. Chương 300: Khoảng Cách

Trên chân phải của vương phi bị thương, hơn nữa khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, đang sốt, thần đã nghĩ cách hạ sốt cho vương phi, sau đó dưỡng thương cho tốt là ổn.”

“Ta biết rồi.” Sở Lăng Thiên cho đại phu lui, một mình ngồi một bên, “Kinh Phong, Phá Trận, đỡ ta đến thư phòng.”

“Gia, không đợi tiểu thư tỉnh lại sao?” Bằng trực giác, Kinh Phong cảm thấy giữa hai người họ đã nảy sinh vấn đề, “Vết thương của tiểu thư cũng rất nghiêm trọng.”

“Để đại phu và nha hoàn hầu hạ được rồi, bản vương còn có việc.”

“Dạ, gia.” Kinh Phong và Phá Trận người bên trái người bên phải đỡ y dậy, đi thư phòng.

Nằm xuống giường kỷ ở thư phòng, ngủ một đêm, y cảm thấy đỡ hơn. Chạm rã đi đến bên ngoài phòng ngủ, muốn tiến vào, lại dừng bước. Chính y cũng không biết mình làm sao? Là trách nàng biến địa cung thành rồi tỉnh rồi mù, hay là trách nàng thân mật với Sở Lăng Thiên như vậy?

Rốt cục y cũng không vào, xoay người rời khỏi. Phá Trận đuổi theo, “Gia, tiểu thư bớt sốt rồi, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, vì sao không vào? Có lẽ người đến, tiểu thư sẽ tỉnh lại nhanh hơn.”

“Phá Trận, đi thu dọn một chút, ta đến quân doanh ở một thời gian, mấy ngày nay chính sự rất nhiều.”

“Gia...” Phá Trận còn do dự, “Tiểu thư tỉnh lại, người đầu tiên muốn gặp nhất định là gia. Có hiểu lầm gì, nói rõ ràng không phải tốt hơn sao?”

“Phá Trận, người nói nhiều quá rồi đó.”

“Dạ, để thuộc hạ đi chuẩn bị.”

Ở gian ngoài phòng ngủ, Nguyệt Lan đang ghé vào bàn lau nước mắt. Nàng chưa từng nhìn thấy tiểu thư nhà mình thảm như vậy, càng nghĩ càng đau lòng, không khỏi nức nở.

Kinh Phong luống cuống đi qua đi lại, “Nguyệt Lan, người đừng khóc nữa.”

“Tiểu thư thật đáng thương.”

“Tiểu thư sẽ khỏe thôi.” Kinh Phong giơ ống tay áo ra, “Này, cho người mượn lau nước mắt đó. Đại tiểu thư của ta ơi, ta van xin người đừng khóc nữa, còn khóc nữa thì ta cũng muốn khóc đây.”

“Người là nam nhi đại trượng phu, khóc cái gì mà khóc, không biết xấu hổ gì cả.”

“Nhìn thấy người khóc, ta đau lòng, được chưa?”

“Hu hu hu, tiểu thư sao còn chưa tỉnh?” Nguyệt Lan nức nở, không lưu ý đến câu nói mà Kinh Phong phải cố lấy dũng khí thật lớn mới nói ra được kia, “Kinh Phong, vì sao vương gia không đến thăm tiểu thư?”

“Bởi vì... Vì gia có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, chẳng phải đã bảo ta đến thăm rồi sao?” Kinh Phong chột dạ nói, nếu là lúc trước, vương gia nhất định sẽ túc trực bên giường, một khắc không rời. Lần này là thế nào vậy?

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy Sở Lăng Thiên bước vào, “Vương phi thế nào rồi?”

“Còn chưa tỉnh.” Nguyệt Lan vừa nức nở vừa đáp.

“Các người ra ngoài đi.”

“Dạ, vương gia.”

Đi đến trước giường, nàng còn nhú mào, sờ trán nàng, đã hạ sốt. Ngắm khuôn mặt ngủ say của nàng, cảm xúc trong lòng Sở Lăng Thiên nhất thời lắng lại. Nhưng tại sao việc đầu tiên nàng nghĩ đến là đi tìm Sở Lăng Hiên, mà không phải là y? Nghĩ đến đây, trên mặt lại xuất hiện chút tức giận.

Ngón tay nàng giật giật, đang mơ màng lẩm bầm gì đó, y ghé tai vào, nàng đang gọi tên y.

“Sở Lăng Thiên... Thất gia, chàng sẽ đến.”

“Linh nhi, là ta.” Nắm lấy tay nàng, đặt bên môi hôn, “Về nhà rồi, đừng sợ.”

“Sở Lăng Hiên...”

Vẻ mặt của y bất động, tay dừng ở giữa không trung, tức giận đến lòng dạ đau đớn không thôi. Buông tay nàng ra, đứng lên, dùng dùi rời khỏi. Kiếp trước khiến nàng đau, kiếp này cũng nhớ mãi không quên sao? Một khắc bước ra khỏi cánh cửa kia, y cực lực ngăn chặn cảm xúc không khống chế được.

“Sở Lăng Hiên, cút ngay!” Nàng tiếp tục lẩm bầm, nhưng y đã không còn nghe thấy.

Kinh Phong thấy Sở Lăng Thiên đến thăm Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng vốn đang vui vẻ, hẳn biết chủ tử của hắn không có sức chống cự lại nữ tử kia. Đang vui, nhìn thấy Sở Lăng Thiên nghiêm mặt đi ra.

“Kinh Phong, ta đến quân doanh trước, dọn dẹp xong đồ đạc rồi thì nói Phá Trận mang đến cho ta.”

“Dạ, gia.”

“Chuyện ta bị thương, không cần nói với nàng.”

“Dạ.”

Kinh Phong cúi đầu, trong lòng nghĩ, là chuyện gì khiến ối quan tâm giữa hai người họ thành ra thế này, tại sao gia lại không ở bên cạnh tiểu thư khi tiểu thư đang trong tình trạng như thế, nhìn dáng vẻ của gia, còn định ở quân doanh mấy ngày.

“Có phải tiểu thư và điện hạ cãi nhau không?” Viên mắt Nguyệt Lan đỏ lên, nhỏ giọng hỏi, “Tiểu thư đáng thương quá.”

“Đừng khóc.” Nhìn thấy nước mắt của nàng rơi như dê vỡ, tim Kinh Phong thắt lại, như bị thứ gì đó vo lại thành một cục, “Không có chuyện gì đâu, gia yêu thương tiểu thư như vậy, có chuyện gì, cũng sẽ tháo gỡ được thôi. Ta van người đừng khóc được không?”

“Ồa!” Nguyệt Lan khóc còn lớn hơn, “Tiểu thư bị thương, ta khóc cũng không được sao? Người quá ngang ngược rồi đó, không thêm nghe người nói nữa, ta vào xem tiểu thư.”

Nguyệt Lan vừa đáp lại chặn cho Gia Cát Linh Ẩn vừa an ủi bản thân, tiểu thư nhất định sẽ khỏe lại, tiểu thư sẽ không bị đánh bại đâu.

Suốt từ sáng đến tối, Sở Lăng Thiên vui đầu vào việc quân mong có thể làm bản thân bình tâm lại, nhưng phát hiện y hoàn toàn không làm được, trong đầu toàn là hình bóng của nàng, bộ dáng nàng ngất đi trong vòng tay của Sở Lăng Hiên, càng muốn yên tĩnh, lại càng không làm được. Bình thư trên bàn, vẫn còn đang dừng ở trang đầu, y không biết bản thân đang trốn tránh cái gì, hay sợ hãi cái gì? Sợ trong lòng nàng có người khác ư?

Phá Trận thấy bộ dạng mất hồn mất vía của y, rất lo lắng, “Gia, nghỉ ngơi chút đi, thương thế của gia cần phải tịnh dưỡng, nếu vương phi biết được nhất định sẽ rất lo lắng.”

“Nàng sẽ lo lắng cho ta sao?” Sở Lăng Thiên cười lạnh, “Phá Trận, nàng tỉnh chưa?”

Phá Trận lắc đầu, “Nếu tỉnh, Kinh Phong nhất định sẽ đến báo tin, cũng không biết tiểu thư thế nào rồi.”

“Người trở về xem thử đi.”

Tảng đá trong lòng Phá Trận thả xuống, gia vẫn quan tâm đến tiểu thư, “Gia, hay thuộc hạ chuẩn bị ngựa, gia tự mình về nhìn thử xem?”

“Bản vương có thương trong người, không được vận động. Người đi là được.”

“Dạ, gia.” Phá trận lắc đầu bất đắc dĩ, rõ ràng là quan tâm, sao lại tỏ ra như thế.

Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn mơ một giấc mơ dài, kiếp trước, rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu nàng như bộ phim chiếu chậm, mở mắt ra, rốt cục cũng nhìn thấy ánh sáng. Nàng sờ tấm chăn mềm mại, ngửi mùi huân hương quen thuộc, mỉm cười, y nhất định sẽ đến cứu nàng.

Ngoài cửa có tiếng bước chân nhẹ nhàng, là y sao?

“Thất... Nguyệt Lan.” Nhìn thấy người bước vào, trong mắt nàng hiện lên chút thất vọng.

“Tiểu thư, rốt cục người cũng tỉnh rồi!” Nguyệt Lan vui vẻ chạy tới, nắm lấy tay nàng, “Tiểu thư, người hù chết nô tỳ, đã mê mang suốt một ngày một đêm rồi.”

“Hà? Lâu vậy sao.” Gia Cát Linh Ẩn chớp mắt, toàn thân không có sức, cơn đau ở chân xâm nhập vào mỗi tế bào thần kinh, cổ nén đau nhức, nàng nhìn ra ngoài, “Vương gia đâu?”

“Vương gia...” Nguyệt Lan cup mắt, hình như không muốn nói đến đề tài này, “Vương gia đến quân doanh rồi.”

“À.” Y nhất định có rất nhiều việc.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, thử ngồi dậy, nằm lâu như thế, khó tránh khỏi toàn thân rã rời.

“Tiểu thư, nô tỳ đỡ người.”

Dưới sự giúp đỡ của Nguyệt Lan, nàng chậm rãi ngồi lên, “Nguyệt Lan, ta đói.”

“Tiểu thư, người chờ chút, nô tỳ đi lấy thức ăn.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, Nguyệt Lan vừa đi ra, nụ cười trên mặt nàng liền biến mất, nhớ lại biển lửa trong địa cung, nàng và Sở Lăng Hiên cùng rơi xuống mật thất, chuyện sau đó thì không nhớ được. Có phải di thể của Tĩnh phi vì vậy mà bị tổn hại, cho nên Sở Lăng Thiên trách nàng?

Nguyệt Lan đi ra, Phá Trận cũng vừa về, nhìn thấy Nguyệt Lan liền giữ nàng lại, “Nguyệt Lan, tiểu thư tỉnh chưa?”

Nhìn thấy Phá Trận nắm tay Nguyệt Lan, Kinh Phong nhíu mày, đi qua đứng chen ngang, “Có chuyện gì từ từ nói, chớ nên động tay động chân.”

Phá Trận lườm đôi co với hắn, “Nguyệt Lan, rốt cục sao rồi?”

Tiểu thư cũng có khiếu ngạo của tiểu thư, Nguyệt Lan hỏi, “Là vương gia bảo người tới hỏi, hay là tự người đi hỏi?”

“Nguyệt Lan, đừng gây chuyện nữa.”

“Tiểu thư tỉnh rồi, không thấy vương gia, tiểu thư vui vẻ biết bao nhiêu, còn nói cứ để vương gia ở lại quân doanh mấy ngày rồi hắn về. Nếu không về cũng không quan trọng, tiểu thư bảo ta đi mời môn chủ Thương Y và Lục điện hạ đến thăm người.”

Phá Trận sững sờ, Kinh Phong kinh ngạc nhìn Nguyệt Lan, “Tiểu thư nói vậy thật sao?”

“Đương nhiên, có cần mời người vào để tiểu thư lặp lại lời nói vừa rồi trước mặt người một lần nữa không?”

“Không cần.” Phá Trận đen mặt, xoay người rời khỏi.

Nguyệt Lan vội đến phòng ăn bưng cháo cùng đĩa thức ăn, ăn xong, Gia Cát Linh Ẩn cảm thấy dạ dày dễ chịu hơn. Nguyệt Lan lại giúp nàng thay thuốc.

Ngủ một ngày một đêm, đã không còn thấy buồn ngủ nữa, rốt cục y làm sao vậy? Ngay cả về cũng không về thăm nàng một chút? Cái gọi là một đời một kiếp là như vậy sao? Sở Lăng Thiên, chàng có tôn nghiêm của chàng, ta cũng có kiêu ngạo của ta, xem ai thắng ai.

Quân doanh, Sở Lăng Thiên về mặt giận dữ, ngực lại đau đớn kịch liệt, đôi mắt đỏ quạch bắt đầu lạnh băng, “Nàng thực sự nói như vậy?”

“Đúng vậy, gia, chính Nguyệt Lan đã nói vậy với thuộc hạ.”

“Ta biết rồi.” Sở Lăng Thiên quắc mắt.

“Điện hạ, người muốn đi đâu?”

“Hồi phủ! Bản vương thật muốn xem thử, rốt cục nàng ấy muốn làm gì!”

“Gia!” Phá Trận lập tức đuổi theo, khi chủ tử không khống chế được cảm xúc là người rất đáng sợ, ai da, rốt cục làm sao vậy? Tại sao lại thành ra thế này?

Gia Cát Linh Ẩn ngủ không được, đành phải gọi Nguyệt Lan đến, nàng không rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Chuyện này đã qua một ngày rồi, tin tức nhất định đã truyền khắp Ngân Đô.

“Di thể của Tĩnh phi nương nương bị tổn hại, khi Thất điện hạ tìm thấy tiểu thư, tiểu thư đang cùng Lục điện hạ...”

“Cùng Lục điện hạ làm gì?” Gia Cát Linh Ẩn khó hiểu hỏi, chuyện trong mật thất, nàng hoàn toàn không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

“Cùng Lục điện hạ y phục xộc xệch!”

“Không thể nào!”

“Tiểu thư, nô tỳ cũng tin người, nhưng người bên ngoài đều truyền tai nhau như vậy.”

Gia Cát Linh Ẩn lấy lại tinh thần, thở dài, chuyện thế này lẽ ra là cấm kỵ của hoàng thất, sao lại nhanh chóng lan truyền khắp Ngân Đô, ngoại trừ có người cố tình phát tán. Sở Lăng Thiên sẽ không làm gì mình chứ... Nàng không dám nghĩ tiếp, Sở Lăng Thiên vì chuyện này mà tránh mặt nàng ư?

301. Chương 301: Nàng Nhẫn Tâm Tổn Thương Tim Ta

Từ lúc nàng đến địa cung đã có người bắt đầu tính kế. Nàng ước gì thương thể có thể nhanh khỏi để đi thăm dò tìm ra manh mối.

“Linh nhi, Linh nhi.” Bên ngoài truyền đến tiếng của nam nhân, còn có tiếng của Kinh Phong, “Môn chủ Thương Y, người không thể vào, đó là phòng ngủ của gia cùng tiểu thư.”

“Tránh ra, tránh ra!”

“Linh nhi, đỡ hơn chút nào chưa? Là tên khốn nào hại ngươi thành như vậy?” Thương Y vừa nói vừa chạy vào, nhìn thấy sắc mặt của Gia Cát Linh Ẩn càng đau lòng không thôi, “Sở Lăng Thiên đâu? Sức khỏe ngươi còn yếu như vậy sao không thấy hẩn?”

“Môn chủ, gia có chuyện quan trọng trong quân.”

“Hừ! Chuyện quan trọng gì còn hơn cả Linh nhi chứ.” Thương Y đau lòng đến đứng ngồi không yên, “Linh nhi, theo ta về Thanh Ngọc Môn dưỡng thương đi.”

“Thương Y.” Nhìn thấy y vươn tay ra, nàng đưa tay đánh đi, “Đừng làm quá lên, ta chỉ bị thương một chút mà thôi.”

“Một chút? Người còn giấu ta, cho ta xem.” Nói xong, bất chấp nam nữ khác biệt, vội xốc chân của nàng lên, nhìn thấy băng vải cột trên chân nàng, y lấy tay sờ sờ, “Đau không?”

“Không đau.”

“Còn gạt ta.” Thương Y không hề cố kỵ mà ngồi xuống mép giường, đặt chân nàng lên đùi y, thật cẩn thận mở băng vải ra. Gia Cát Linh Ẩn cũng không dám động, vừa động liền cảm thấy đau nhói.

“Đừng động đây.” Trong con mắt Thương Y tràn đầy đau lòng, nàng đau, y cũng đau. Mở băng vải ra, miệng vết thương rõ ràng trên chân nàng, y nhú chặt mày, “Sao lại biến thành như vậy? Thanh Y, tới đây.”

Thanh Y đang kinh náo với Kinh Phong, nghe được tiếng gầm của y liền không dám hàm hồ, lập tức đi tới cạnh cửa, “Môn chủ, có phân phó gì?”

“Đi điều tra xem ai làm Linh nhi bị thương.”

“Vâng, môn chủ.”

“Thương Y, ta không sao, người về đi.” Gia Cát Linh Ẩn ra hiệu cho Nguyệt Lan giúp mình dời chân đi, nửa đêm xuất hiện một nam nhân trong phòng ngủ của mình sẽ rất là không tốt.

“Không được cử động, ta giúp người bôi thuốc.”

Thương Y lấy từ trong ngực ra một bình thuốc, đổ một ít ra, nhẹ nhàng bôi lên vết thương của nàng.

Vì thế, lúc Sở Lăng Thiên tiến vào liền thấy được cảnh tượng thế này: chân của Gia Cát Linh Ẩn được Thương Y ôm vào trong ngực. Thương Y đang xoa bóp chân nàng, còn nàng thì không hề cự tuyệt.

Cảm giác được hàn khí xâm lấn, Thương Y giương mắt nhìn, vẫn không hề để ý.

“Buông nàng ra!” Giọng Sở Lăng Thiên lạnh lùng, như là đang tuyên án tử hình cho hai người.

“Đợi một chút.” Nhìn thấy Sở Lăng Thiên trở về, Thương Y thu hồi lại vẻ mặt nghiền ngẫm, nói với Nguyệt Lan, “Giúp tiểu thư người băng bó lại đi.” Đi đến trước mặt Sở Lăng Thiên, kéo y đi ra ngoài.

“Người đi đâu vậy? Linh nhi bị thương thành như vậy người không ở bên cạnh chăm sóc nàng lại nói là trong quân có chuyện quan trọng, nói cho ta biết là chuyện quan trọng gì?” Kéo y ra ngoài xong, Thương Y liền chất vấn.

Sở Lăng Thiên cười lạnh một tiếng, “Người nửa đêm chạy đến phủ của ta, còn đụng chạm thân mật với vương phi của ta, người lấy thân phận gì mà chất vấn ta?”

“Sở Lăng Thiên, chắc người còn nhớ ta đã từng nói, nếu người đối xử với nàng không tốt, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đoạt lấy nàng. Nhưng mà người nghĩ lại xem, ở cùng với người nàng chịu bao nhiêu thương tổn? Người chăm sóc nàng như vậy, đối xử tốt với nàng như vậy sao?” Thương Y càng nói càng giận, gắt gao nắm chặt tay nắm tay, vận sức chờ phát động.

“Thương Y, ta nói lại lần nữa, nàng là vương phi của ta, đời này đều là vậy.”

“Sở Lăng Thiên, không nên tự tin quá mức, tính cách của Linh nhi người rõ ràng hơn ai hết, nàng là người kiêu ngạo, có lòng tự trọng đến cỡ nào, lần này người tổn thương nàng, để xem sau này người làm sao đối mặt với nàng. Nếu người thực sự yêu thương nàng, bây giờ liền đi vào chăm sóc cho nàng cho tốt, đừng nói bận này bận nọ nữa, đều là lấy cớ. Người đang giận nàng cái gì? Giận nàng biến mẫu thân người thành như vậy sao? Giận nàng lúc đó ở cùng với Sở Lăng Thiên sao? Người nghĩ lại xem có phải là nàng muốn như vậy không? Nếu như có lựa chọn khác nàng sẽ trở mặt để những chuyện này xảy ra sao?” Thương Y tóm lấy áo của Sở Lăng Thiên.

“Phụt!” Sở Lăng Thiên phun ra ngụm máu.

Thương Y kinh ngạc, hạ nắm đấm xuống, “Người bị thương? Sao lại bị thương?”

“Tiểu thư, người không được ra ngoài.” Trong phòng truyền đến tiếng của Nguyệt Lan.

“Phá Trận, quay về quân doanh.” Sở Lăng Thiên hốt hoảng xoay người, y không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu, không thể để nàng biết y bị thương đến mức suy yếu như thế này được.

“Vương gia.” Ứng tổng quản mang theo một người trung niên tiến vào, Sở Lăng Thiên chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra là tổng quản của Lục vương phủ.

“Điện hạ, nô tài phụng mệnh Lục điện hạ mang thuốc đến cho vương phi nương nương.”

Sở Lăng Thiên lạnh lùng trừng mắt nhìn ông ta, ông đưa thuốc đang cầm trong tay cho Ứng tổng quản xong vội vàng cáo từ. Tay Ứng tổng quản cầm lấy lọ thuốc, không biết nên làm cái gì bây giờ. Sở Lăng Thiên nhìn ông một cái, ông lập tức ném lọ thuốc sang một bên.

Là thật, nàng thực sự báo cho Thương Y cùng Sở Lăng Thiên. Khóe miệng Sở Lăng Thiên hiện lên nụ cười chua xót, xem ra y trở về không đúng lúc rồi.

Gia Cát Linh Ẩn đi ra liền nhìn thấy bóng lưng dứt khoát rời đi của y, y trở về, một câu cũng không nói với nàng, cứ như vậy mà đi. Nàng rốt cuộc là gây nên tội ác tày trời gì mà y lại đối xử với nàng như vậy. Lòng của nàng trào dâng chua xót, càng nghĩ càng muốn điều tra ra được chân tướng ngày hôm đó.

“Thương Y, có loại thuốc gì có thể làm cho ta nhanh chóng khỏe lên được không?”

“Linh nhi, thuốc có hiệu quả đặc biệt thì cũng sẽ có tác dụng phụ, ngươi vẫn nên an tâm dưỡng thương là được rồi.”

“Ta cần phải nhanh chóng điều tra rõ chân tướng.”

“Ta giúp ngươi điều tra.”

“Ta muốn đích thân đi.”

“Được rồi.” Thương Y không thể cưỡng cầu được nàng, đành lấy ra một viên thuốc, “Ăn nó vào trong vòng một ngày miệng vết thương sẽ vô cùng đau đớn, sau đó miệng vết thương sẽ nhanh hồi phục.”

“Ngươi nói tác dụng phụ chính là đau?”

“Ngươi không sợ đau?”

“Đau thì tính là gì?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, kiếp trước, nàng còn đau gấp ngàn lần so với vết thương này nàng còn chịu được. Dứt lời, nàng không chút do dự ăn viên thuốc.

Ngay lập tức, miệng vết thương đau đến mức cơn đau truyền khắp toàn thân, từng giọt mồ hôi lạnh toát ra trên trán nàng. Nàng gất gao cầm lấy tay Nguyệt Lan, “Đỡ ta vào trong.”

“Vâng, tiểu thư.” Nguyệt Lan cảm giác móng tay của nàng sắp cắm vào da thịt mình, xưa nay tiểu thư rất cứng cỏi, nhất định là rất đau nên mới như vậy.

“Linh nhi...” Trong lòng Thương Y rối như tơ vò, giờ phút này y hận không thể đánh cho Sở Lăng Thiên một trận để phát tiết sự khó chịu trong lòng.

Gia Cát Linh Ẩn xoay người, lạnh nhạt cười, “Ta không sao, ngươi trở về đi, đau một chút như thế này ta có thể chịu được.” Sự đau đớn trong lòng so với sự đau đớn ngoài thân thể còn dữ dội hơn nhiều.

Sở Lăng Thiên im lặng, Phá Trận cũng im lặng, không nói một lời. Trong lòng hắn lo lắng không thôi, nghĩ đến lần này gia trở về hai người có thể trở lại như trước, không ngờ tới lại thấy một màn này, sau đó lại gặp được tổng quản của Lục vương phủ mang thuốc đến, việc này khiến mọi chuyện càng nguy hơn nữa.

“Gia, vừa rồi có lẽ là trùng hợp. Người nên tin tưởng tiểu thư.”

“Phá Trận, bản vương tin tưởng vào những gì chính mắt mình nhìn thấy.”

“Nhưng mà hình như tiểu thư rất đau lòng.”

Sở Lăng Thiên không nói tiếp, triệu một phó tướng đến, bảo hắn chuẩn bị một chút, mấy ngày sắp tới sẽ có mật thám từ nước Tinh Long trở về, sắp xếp lại tin tức thẩm dò về.

“Gia, không ổn, không ổn rồi!” Sở Lăng Thiên đang chuẩn bị nghỉ ngơi liền thấy Kinh Phong vừa chạy vừa hô, “Tiểu thư...”

“Soạt!” Sở Lăng Thiên bỗng nhiên đứng lên, đánh đổ một chén trà, “Linh nhi làm sao?”

“Tiểu thư đau đến ngất đi rồi.”

“Sao lại thế?” Sở Lăng Thiên vừa đi ra ngoài vừa hỏi, “Phá Trận, chuẩn bị ngựa.”

“Gia, thương thế của người... hay là dùng xe ngựa?”

“Chuẩn bị ngựa!”

Kinh Phong nhìn thấy sắc mặt của chủ tử khiến người ta phải sợ hãi, cẩn thận nói, “Tiểu thư nói muốn nhanh chóng điều tra rõ ràng mọi chuyện liền đòi uống thuốc của Thương Y môn chủ, Thương Y môn chủ nói loại thuốc này sau khi uống vào, trong vòng một ngày miệng vết thương sẽ vô cùng đau đớn, tiểu thư vẫn khẳng khái uống. Thân thể tiểu thư vốn suy yếu, lại thêm những đau đớn này liền khiến tiểu thư bất tỉnh.”

“Thương Y, tên khốn nhà ngươi, dám đưa cho nàng loại thuốc này!”

Ba người xoay người lên ngựa, lập tức tiến về Thất vương phủ. Xuống ngựa, Sở Lăng Thiên uống vào một viên thuốc, tạm thời ngăn chặn cơn đau đến lục phủ ngũ tạng. Kinh Phong cùng Phá Trận liếc nhau, không hện mà cùng nhau lắc đầu, cần gì tra tấn lẫn nhau như vậy?

“Vương gia, người trở về thì tốt rồi.” Nguyệt Lan đang lo lắng không yên, nhìn thấy Sở Lăng Thiên, tâm tình lập tức được buông lỏng, “Vương gia, người mau xem tiểu thư thế nào, nô tỳ gọi kiêu gì cũng không tỉnh.”

Sở Lăng Thiên đã vội đến mức đi vào trước giường, ôm nàng vào trong ngực, trong lòng quặn thắt. Sắc mặt tái nhợt của nàng ánh vào con ngươi đen của y, chạm đến thân thể gầy yếu của nàng, tự trách cùng áy náy liền trào dâng trong lòng.

“Các người ra ngoài đi, ta phải vận khí giảm bớt đau đớn cho nàng.”

“Gia, người bị thương!” Phá Trận lập tức nói, “Không thể lại dùng nội lực, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Đi ra ngoài.” Sự uy nghiêm trong giọng nói khiến người khác không dám chần chờ, “Cơ thể của bản vương tự bản vương hiểu rõ!”

Kinh Phong kéo Phá Trận cùng Nguyệt Lan, ý bảo bọn họ ra ngoài, hẩn nhìn ra được đây chính là trừng phạt của gia đình mình. Điều này chứng tỏ gia vẫn rất yêu thương tiểu thư.

Trên giường, đem thân thể nàng tựa vào trước ngực mình, dùng hai tay chống đỡ, đưa chân khí vào trong cơ thể nàng, sắc mặt nàng dần dần chuyển biến tốt hơn. Sau nửa canh giờ, y thu hồi hai tay, lau vết máu nơi khóe miệng, đặt thân thể của nàng nằm lên giường, đắp chăn lại cẩn thận.

Vuốt ve khuôn mặt của nàng, trên mặt y rốt cục cũng có nụ cười, “Nha đầu ngốc, thật đúng là không để vi phu lo mà. Lá gan nàng lớn thật, dám gọi hai người kia đến phủ để trêu chọc ta. Biết rõ vi phu lo lắng cho nàng như vậy, yêu nàng như vậy, nàng vẫn nhẫn tâm tổn thương tim ta? Phải nhanh chóng khỏe lên.”

Nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn trên khóe miệng của nàng, vuốt ve tóc nàng một chút, lúc này mới xoay người rời đi. Lần này y để Phá Trận ở lại.

302. Chương 302: Lại Nổi Phong Ba

Tầm cung của Sở Kim Triều, một gian phòng ở bên phải, Sở Lăng Thiên đang ngồi trước cửa sổ, miệng hẩn nhếch lên một nụ cười, không biết Sở Lăng Thiên khi nhìn thấy thuốc mà quản gia của Lục vương phủ đưa

đến sẽ có phản ứng gì?

“Cộc cộc cộc.” Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Vào đi.” Không cần ngăn đầu, hắn cũng biết người đến là Thần phi Chu Tuyết Tranh, sau khi Gia Cát Linh Ẩn rời khỏi cung, nơi này do hai người họ trông nom.

Chu Tuyết Tranh tiến vào, ngồi xuống đối diện Sở Lăng Hiên, cười cười, nói, “Chuyện ở Thất vương phủ đã nghe nói chưa? Sở Lăng Thiên dọn đến quân doanh rồi, xem ra, lần này có người giúp chúng ta, chúng ta còn chưa ra tay, giữa họ đã nảy sinh vấn đề.”

“Vậy thì phải đa tạ tỷ tỷ người nhiều lắm, Quý phi nương nương, một công đôi việc.”

“Ha ha, Lục điện hạ không muốn cả đời đợi mãi ở trong bóng tối đúng không? Ôm cơ thể ấm áp thơm mát vào lòng, ao ước cật chặt bên mình.”

“Đúng vậy, bản vương càng ngày càng có hứng thú với nàng ấy.”

“Lục điện hạ, sẽ nhanh thôi, kiên nhẫn chờ đợi thêm chút nữa đi. Ta còn có một liều thuốc mạnh để tặng cho họ.”

“Hả? Là cái gì?”

Chu Tuyết Tranh vỗ tay, một nữ tử ăn mặc đẹp đẽ từ ngoài cửa tiến vào.

“Đây là?” Sở Lăng Hiên có chút nghi hoặc.

“Lục điện hạ, đây là thuốc liều mạnh ta đã nói đó.”

“Phù Dung tham kiến tiểu thư, tham kiến Lục điện hạ.” Nữ tử tha thướt hành lễ với hai người, mỉm cười quyến rũ, “Không biết tiểu thư triệu nô tỳ đến có gì cần dặn?”

“Nói cho Lục điện hạ thân phận khác của người.”

“Dạ, tiểu thư.” Phù Dung đón nhận ánh mắt hoài nghi của Sở Lăng Hiên, mỉm cười với hắn, “Điện hạ, nô tỳ là nha hoàn thân cận của tiểu thư, sau khi tiểu thư đến Thiên Thai Tự, nô tỳ được đưa vào quân doanh, làm mật thám.”

“Gì chứ? Người mà là mật thám?” Sở Lăng Hiên cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt, “Nàng ta có tác dụng gì?”

Chu Tuyết Tranh nheo mắt, “Lục điện hạ, lửa bên Gia Cát Linh Ẩn đã cháy rồi, bên chỗ Sở Lăng Thiên cũng phải nhóm lên thôi. Lòng đề phòng của y rất cao, nữ tử bình thường không tiếp cận y được. Nhưng Phù Dung là mật thám, Sở Lăng Thiên cố tình an bài ở trong quân, muốn tiếp cận y rất dễ dàng.”

Sở Lăng Hiên hiểu ra, tiếp cận Sở Lăng Thiên, thân phận của nàng ta khá thích hợp.

“Phù Dung, người biết nên làm gì rồi chứ? Người sẽ không làm bản cung thất vọng đâu nhỉ?” Chu Tuyết Tranh hỏi.

“Tiểu thư yên tâm, mạng của nô tỳ là do tiểu thư nhất về, nên cái mạng này là của người, ý chỉ của tiểu thư, chính là mục tiêu của nô tỳ. Chuyện này cứ giao cho nô tỳ, nhất định sẽ làm thật đẹp mắt.”

“Bản cung tin người, mau quay về đi. Làm tốt chuyện này, người sẽ không cần phải sống những ngày thấp thỏm làm mật thám nữa, bản cung sẽ an bài cho người một chỗ tốt hơn.”

“Đa tạ tiểu thư, nô tỳ cáo lui.”

Chu Tuyết Tranh theo Phù Dung rời đi, Sở Lăng Hiên nhắm hai mắt lại, hồi tưởng lại thứ cảm giác khi Gia Cát Linh Ẩn dựa vào lòng hắn, hắn nghĩ, hắn thật sự yêu nàng rồi. Gia Cát Linh Ẩn, nàng nhất định phải đợi bản vương nhé. Nàng sẽ trở thành của bản vương nhanh thôi. Có lẽ lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng ở phủ Thừa tướng, hắn đã yêu nàng rồi.

Trời sáng dần, Gia Cát Linh Ẩn thức giấc, nàng có cảm giác đỡ hơn hôm qua rất nhiều, vết thương cũng không đau nữa, điều kỳ diệu chính là, toàn thân đều thấy ấm áp dễ chịu. Nàng sờ sang bên cạnh, trống không, nàng nghĩ tối qua hình như y đã về, hóa ra chỉ là giấc mơ.

Giơ chân lên nhìn, vết thương đã bắt đầu đóng mào, xem ra sẽ rất nhanh khỏi.

Trong dạ dày cuộn cuộn, chóp mũi cay cay, y hận nàng vậy sao, hai ngày rồi cũng không trở về thăm nàng? Thôi, y chẳng muốn cái nhà này nữa, nàng còn giữ để làm gì?

Tiếng nàng thức giấc kinh động Nguyệt Lan ở bên ngoài, Nguyệt Lan chạy vội vào, hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Dùng xong bữa sáng, Trần Cẩm Phàm và Mộc Tê cũng đến, thấy nàng không đáng lo ngại, hai người mới an tâm.

Bụng Mộc Tê đã hơi nhô ra, người nàng cũng mập hơn, Gia Cát Linh Ẩn lo lắng nói, “Mộc Tê, ta chỉ xảy ra chút chuyện nhỏ, sao dám phiền bà bầu như muội đến thăm ta chứ.”

“Tiểu thư, chỉ là mang thai thôi mà, có gì quý giá đâu chứ. Tiểu thư bị thương, sao lại không thấy Thất diện hạ trong phủ?”

“Chàng có chuyện quan trọng.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười.

“Thất ca cũng thiệt tình, chuyện gì mà còn quan trọng hơn cả muội, đợi huynh ấy về, ta sẽ nói chuyện với huynh ấy. Đúng rồi, Linh nhi, ta có tin tốt nói với muội.”

“Tin gì?” Nghe là tin tốt, tinh thần Gia Cát Linh Ẩn cũng phấn chấn hơn, “Nói nghe một chút.”

“Ngày thành thân của ta cùng Như Phong ca ca đã định vào mùa tám tháng sau.”

“Thật tốt quá!” Gia Cát Linh Ẩn kéo tay Trần Cẩm Phàm, “Cuối cùng tỷ cũng chính thức trở thành đại tẩu của muội rồi! Sang năm là có thể uội bông cháu, đúng là tốt quá!”

Mặt Trần Cẩm Phàm ửng đỏ, giả bộ giận dỗi nói, “Linh nhi, còn nói bấy nữa tỷ sẽ không quan tâm đến muội.”

“Được rồi đại tẩu, muội sai rồi sai rồi. Chỉ là muội quá vui.”

“Được rồi được rồi.” Trần Cẩm Phàm cười cười, “Chúng ta không quấy rầy muội nghỉ ngơi nữa, giữ sức khỏe nhé.”

Mộc Tê cũng đứng dậy cáo từ.

Tiến hai người đến cửa phủ, Gia Cát Linh Ẩn xoay người bảo Nguyệt Lan và Tiểu Điệp thu xếp đồ đạc.

“Tiểu thư, chúng ta phải đi đâu?” Nguyệt Lan khó hiểu hỏi.

“Quay về phủ Gia Cát tướng quân!”

“Gì cơ? Sao vậy tiểu thư?”

“Không vì sao cả, nhanh đi thu dọn đi, đại ca sắp thành thân rồi, ta về nhà giúp huynh ấy chuẩn bị.” Sở Lăng Thiên, chàng có bản lĩnh không về nhà, thì ta cũng có thể trở về nhà mẹ đẻ.

Kinh Phong và Phá Trận thấy to chuyện rồi, bèn nhanh chóng tiến tới ngăn cản.

“Tiểu thư, sao phải về phủ tướng quân? Gia mà biết sẽ rất đau lòng.”

Gia Cát Linh Ẩn hừ lạnh, “Y sẽ đau lòng? Không phải đã hai ngày rồi y chẳng về nhà ư? Chẳng lẽ ta về nhà mẹ đẻ cũng phải thông báo với y?”

“Tiểu thư, thực ra tối qua gia có trở về.” Thấy chuyện này càng lúc càng lớn, Phá Trận cũng bất chấp lệnh cấm khẩu của Sở Lăng Thiên.

“Phá Trận, người không cần nói dối giúp y đâu.” Gia Cát Linh Ẩn hoàn toàn không tin, nếu y đã về, sao lại không đợi nàng tỉnh lại mà đã đi rồi?

“Tiểu thư, người quên tối qua người đau đến ngất đi rồi à? Thời gian một ngày còn chưa qua hết, theo lý mà nói thì vết thương bây giờ vẫn còn rất đau đớn mới đúng, người không tò mò tại sao hiện giờ chẳng thấy đau à?” Dù sao đã nói rồi, thì nói thẳng ra luôn, Phá Trận bằng bất cứ giá nào cũng không muốn nhìn thấy hai người tra tấn lẫn nhau, mặc kệ chủ tử phạt hấn thế nào, hấn cũng phải nói.

Gia Cát Linh Ẩn cũng rất hoài nghi, sao lại chẳng đau gì, nàng còn có thể bước đi khập khiễng nữa.

“Là bởi vì gia đã vận khí giúp tiểu thư xoa tan cơn đau.”

“Dù sao thì y lợi hại như vậy, chút chân khí ấy đối với y mà nói có xá gì?” Hóa ra tối qua y thực sự có về? Còn làm chuyện này ỉn, nhưng tại sao y lại không đợi mình tỉnh lại? Y không muốn nhìn thấy mình đến vậy ư?

Phá Trận cùng Kinh Phong đen mặt, “Tiểu thư à, gia bị thương.”

“Bị thương? Sao lại bị thương?” Về mặt Gia Cát Linh Ẩn khựng lại, y bị thương, sao nàng lại không biết, “Nghiêm trọng không?”

“Tiểu thư bị giam ở địa cung, cơ quan không mở được, gia dùng nội lực phá cửa... bị thương đến lục phủ ngũ tạng.”

“Dùng nội lực?” Gia Cát Linh Ẩn loạng choạng, đó là cửa do thép và đá chế thành mà, “Sao y lại ngốc như vậy?”

“Hai ngày nay gia không hề nghỉ ngơi, vốn muốn về thăm tiểu thư, nhưng vừa vào phòng lại nhìn thấy môn chủ Thương Y...” Phá Trận quan sát sắc mặt của Gia Cát Linh Ẩn, tiếp tục nói, “Sau đó, quân gia của Lục vương phủ lại đưa thuốc đến đây, nói là Lục điện hạ đưa cho tiểu thư, cho nên gia mới tức giận như vậy. Tiểu thư uống xong thuốc của môn chủ Thương Y, mê man bất tỉnh, gia vì gấp rút quay về nên đã cười ngựa hồi phủ.”

Nàng đã không nghe vào được thêm câu nào, lời nói của Phá Trận hệt như lưỡi dao sắc bén, từng chút đâm vào tim nàng, bản thân lại có thể hiểu lầm y một cách hoàn toàn tiết chế, đáng giận chính là bản thân không vì cái gì hết, ngược lại chỉ muốn đấu với y, rời khỏi đây.

“Dẫn ta đến quân doanh, ta phải đến gặp y.” Nói xong, nàng khấn cấp đi ra, bị thương đến lục phủ ngũ tạng, xóc nảy trên lưng ngựa, tối qua còn vận khí chữa thương cho nàng, nàng không dám tưởng tượng hiện tại y thế nào, chỉ muốn mau chóng được gặp y.

“Tiểu thư chờ đã, thuộc hạ đi chuẩn bị xe ngựa.”

Kinh Phong lập tức đi chuẩn bị xe ngựa, đánh xe lại, Nguyệt Lan cẩn thận đỡ Gia Cát Linh Ẩn lên. Kinh Phong đánh xe ngựa, chạy về hướng quân doanh.

Đến nơi, thị vệ canh gác quen biết Kinh Phong và Phá Trận, nhưng quân kỷ nghiêm minh, nữ tử trước mắt không quen, nên không cho vào.

“Là Thất vương phi.” Kinh Phong giải thích.

Thị vệ lập tức thu hồi đao thương, họ đều từng nghe nói vương gia cực kỳ yêu vương phi, vương phi đến, vương gia nhất định vô cùng vui vẻ.

“Tiểu thư, một mình người vào thôi, thuộc hạ nghĩ gia nhất định không mong chúng thuộc hạ xuất hiện.” Kinh Phong cười hì hì nói.

Gia Cát Linh Ẩn tạ mấy thị vệ, bảo Kinh Phong chờ nàng ở chỗ này.

Thị vệ lo lắng nàng tìm không được, nên chỉ một người dẫn đường cho nàng.

Trên trường thao luyện, binh lính đang luyện tập, tuy rằng là mùa đông, nhưng ai cũng đổ mồ hôi đầm đìa. Nhìn thấy nữ tử đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người không nhịn được nhìn thêm vài lần. Mấy phó tướng

lần trước đưa Sở Lăng Thiên về phủ nhận ra nàng, thấy đám binh lính mắt sáng rỡ, một phó tướng trong đó không khỏi quát, “Mắt chó nhìn đi đâu đó? Đó là phu nhân của tướng quân, Thất vương phi! Lo mà tập luyện đi.”

Gia Cát Linh Ẩn áy náy mỉm cười với vị phó tướng kia, bởi vì nàng đến đã ảnh hưởng đến sự huấn luyện của họ. Nàng bước nhanh chân hơn, đi đến bên ngoài phòng của Sở Lăng Thiên.

“Vương phi nương nương, vương gia ở ngay bên trong, mời vào.”

“Đa tạ người.”

Không đợi thị vệ rời đi, nàng đã khẩn cấp đẩy cửa vào, nàng muốn nói với y, nàng nhớ y nhiều bao nhiêu. Nhưng mà chân vừa bước vào nàng liền dừng lại.

Đập vào mắt nàng chính là quần áo nữ nhân đầy đất, ngổn ngang không chịu nổi, theo y phục bị xé rách có thể tưởng tượng được, hai người đó vội vàng cỡ nào, nhiệt tình cỡ nào. Ha ha, y phục dưới đất đâm đau hai mắt nàng, đau đến tim nàng, Sở Lăng Thiên, đây mới là nguyên nhân thực sự chàng không về phủ phải không.

Nàng từng bước đi về phía trước, mỗi bước đều nặng tựa ngàn cân.

“Vương gia, dừng mà.”

“Vương gia, dừng gấp gấp mà.”

“Vương gia, người hư thật đó. Vương gia, người có xấu như vậy với Thất vương phi không? Á, Phù Dung chịu không nổi, vương gia nhanh một chút, Phù Dung sắp ra rồi.”

Trong chần chừ không ngừng rung động, Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy bản thân như rơi vào hầm băng đầy gai nhọn, toàn thân nàng đều đông cứng. Nàng không còn dũng khí bước tiếp về trước nữa, trong lòng tràn ngập nỗi sợ hãi, tấm lưng lỏa lồ của nữ nhân lộ ra, đôi cánh tay trên lưng kia, có chết nàng cũng nhận ra, đó chính là của Sở Lăng Thiên.

303. Chương 303: Ta Không Phải Là Chủ Mẫu Của Các Người

Nàng từng bước rời khỏi, nàng không tức giận, không phẫn nộ. Sở Lăng Thiên, ta nói rồi, nếu có một ngày chàng phản bội ta, chúng ta sẽ chấm dứt, ta sẽ không cùng chàng tiếp tục bước về phía trước nữa. Đau lòng đến nỗi không tài nào hít thở mà vẫn cố chịu đựng.

“Tiểu thư, người sao vậy? Có phải gia xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách của nàng, Kinh Phong lo lắng hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn không nhìn hắn, ánh mắt rơi xuống trên người Nguyệt Lan, “Nguyệt Lan, về Thất vương phủ thu dọn đồ đạc, sau đó mang đến phủ Gia Cát tướng quân, ta đến đó trước.”

“Tiểu thư, người đi nhầm rồi.” Nhìn thấy hướng nàng đi ngược với hướng về phủ, Phá Trận lập tức nhắc nhở.

Xoay người xác nhận một chút, “Đúng vậy, phủ Gia Cát tướng quân là hướng bên này, Kinh Phong, Phá Trận, các người không cần theo ta về, từ nay về sau ta không phải là chủ mẫu của các người nữa. Nguyệt Lan, mau đi đi.”

“Tiểu thư...” Mấy người họ cũng không biết là vừa rồi xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ bọn họ lại cãi nhau sao? Vương gia nhìn thấy tiểu thư hắn là rất vui mới phải, sao lại biến thành cái dạng này? Càng đáng sợ hơn là, trong mắt tiểu thư lộ ra tia lạnh lùng hờ hững khiến cho bọn họ không biết nên nghe theo ai.

“Nguyệt Lan, người đi đi.” Kinh Phong nói với Nguyệt Lan, “Phá Trận người đi xem thử rốt cuộc sao lại thế này?” Nói xong Kinh Phong đuổi theo Gia Cát Linh Ẩn, im lặng theo sát phía sau nàng.

“Kinh Phong, người không cần đi theo ta.”

Trong đôi mắt không gợn sóng, nỗi đau được nàng cất giấu vào chỗ sâu nhất, ngực truyền đến một trận đau nhức, không muốn ở trước mặt Kinh Phong lại thất thố như thế nên nàng nhin xuống. Đôi bàn tay kia từng cho nàng vô số vòng ôm ấm áp, vậy mà lại có thể ôm nữ nhân khác, từng chút chuyển động kia, xé rách tim nàng ra từng mảnh, từng chút từng chút đẹp đẽ đều biến mất. Nàng cao ngạo ngẩng đầu lên, nói với chính mình không cần phải rơi lệ, Gia Cát Linh Ẩn, y không đáng để người rơi lệ, coi như y là một người lạ đi.

Kinh Phong thấy rất đau lòng, lại không biết nên an ủi thế nào.

“Tiểu thư, người vĩnh viễn là tiểu thư của Kinh Phong.” Kinh Phong nghiêm túc nói, nữ nhân trước mặt khiến hắn vẫn luôn muốn bảo vệ, cho dù có là chủ mẫu của hắn hay không. Trên thực tế, ở trong lòng hắn đã luôn coi nàng là tiểu thư nhà mình.

Trong phòng ngủ của Sở Lăng Thiên, Phù Dung thở hồng hộc từ trên giường đứng lên, nhìn nam nhân đang hôn mê, nàng kiêu my cười. Nếu không phải y hôn mê bất tỉnh thì chính mình làm sao có thể diễn tốt cảnh này, rốt cục cũng hoàn thành nhiệm vụ tiểu thư giao cho. Nàng nhanh chóng xuống giường, mặc quần áo vào, đem mấy mảnh vải bị xé nát giấu trong ngực, vừa chuẩn bị ra ngoài lại thấy một phó tướng tiến vào.

“Phù Dung, sao người lại ở trong này? Ta còn tìm người khắp nơi để bàn chuyện.”

“A, nghe nói tướng quân té xỉu nên ta vào xem sao.” Trên mặt Phù Dung có chút mất tự nhiên.

“Đi nhanh đi, còn đang chờ người đó.” Phó tướng không có gì hoài nghi, nhìn thoáng vào bên trong rồi cùng với Phù Dung đi ra ngoài.

Phá Trận nhìn thấy hai người rời đi, gõ gõ cửa, bên trong không có âm thanh gì, hắn đẩy cửa ra rồi đi vào.

Chỉ thấy hai mắt Sở Lăng Thiên nhắm nghiền, hiển nhiên đã bị ngất một thời gian, “Gia.” Phá Trận đẩy đẩy, người trên giường không có phản ứng gì, hắn lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng của y.

Sau một lúc lâu, mí mắt Sở Lăng Thiên giật nhẹ sau đó chậm rãi mở mắt ra, “Phá Trận, sao người lại ở chỗ này? Không phải bảo người ở lại Thất vương phủ trông chừng Vương phi sao?”

“Gia, tiểu thư vừa tới đây, người có nhớ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì không?” Nhớ tới bộ dáng thất hồn lạc phách của Gia Cát Linh Ẩn, Phá Trận nghi hoặc hỏi.

“Nàng đâu rồi?” Sở Lăng Thiên rời khỏi giường, muốn ngay lập tức đi gặp nàng.

Y biết nàng sẽ không giận y, y còn nhớ rõ lúc y còn ở trong lao tù nàng không để ý mà gả cho y, không để ý đến lời nhạo báng của người khác, dứt khoát cùng y báit đường thành thân ở trong nhà lao.

Nhìn thấy nàng bị thương, y tình nguyện người bị thương là mình. Nàng kiêu ngạo như vậy thế mà lại chủ động đến tìm y, sao y lại có thể không vui cho được? Thương thế của y dường như tốt lên không ít.

“Gia...” Phá Trận dừng một chút, “Vừa rồi lúc tiểu thư đi ra ngoài sắc mặt nhìn không được tốt lắm, rồi bảo Nguyệt Lan đi thu dọn đồ đạc để quay về phủ Gia Cát tướng quân, thuộc hạ cùng Kinh Phong không ngăn lại được.”

“Sao lại thế?” Sở Lăng Thiên nhíu mày, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? “Nàng có nói gì không?”

Phá Trận lắc đầu, nhớ tới cảnh tượng lúc mình tiến vào, “Vừa rồi lúc thuộc hạ tiến vào có nhìn thấy một nữ tử cùng Tần phó tướng rời đi.”

“Nữ tử?” Sở Lăng Thiên nghi hoặc, “Có phải Linh nhi hiểu lầm gì không? Ta tới phủ tướng quân xem sao.”

Y vừa mới đi ra đã bị Tần phó tướng gọi lại, “Tướng quân, các mật thám đều đã tới rồi, chỉ chờ người nữa.”

“Ta...” Sắc mặt Sở Lăng Thiên trầm xuống, nhìn Phá Trận, “Ta đi một chút rồi tới phủ tướng quân.”

Một chút này lại thẳng đến buổi sáng hôm sau.

Như Phong một đêm không về, Gia Cát Linh Ẩn thức dậy, vết thương trên chân đã tốt hơn rất nhiều, nàng biết trong cung còn có một trận phong ba đang chờ nàng. Hủy hoại di thể của Tĩnh quý phi, chỗ của Hoàng thượng vẫn phải giải thích rõ ràng một chút, nếu trước kia nàng còn cố kỵ thân phận Thất vương phi, hiện tại thì nàng đã không còn bị thân phận vương hậu, chuyện này có thể mạnh dạn đi thăm dò rồi.

“Tiểu thư, ăn sáng đã.” Nhìn thấy tinh thần chủ tử đã tốt hơn nhiều, Nguyệt Lan cùng Tiểu Điệp đều rất vui.

“Không cần, trễ chút nữa sẽ không kịp thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Thỉnh an?” Nguyệt Lan có chút giật mình, kinh ngạc nhìn chủ tử, nàng không phải là nên trốn đi thật xa, cả đời không vào cung nữa mới đúng chứ? Vì sao còn chủ động vào đó, Hoàng hậu nhất định sẽ nắm lấy sai lầm lần này của nàng, sau đó hung hăng trừng phạt nàng.

Trong lòng Nguyệt Lan bất an, “Tiểu thư, nô tỳ mời điện hạ đi cùng người.”

“Điện hạ?” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn tê rần, âm thanh kiều mị của nữ tử ngày hôm qua, bờ vai trơn bóng lộ ra, còn có đôi bàn tay quen thuộc kia nữa, một màn kia không ngừng hiện lên trong đầu nàng, nàng cảm thấy bản thân mình sắp không thở nổi, “Y có việc bận, ta tự mình đi là được. Chẳng lẽ trong cung có người nào có thể ăn thịt ta sao. Sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt, đúng không?” Sớm hay muộn cũng phải đối mặt, đầu phải chỉ có chuyện này.

Thay quần áo mới tinh, đeo lên người đồ trang sức trang nhã, người trong gương có dung mạo khuynh thế, cũng là người từng nếm trải nhiều gian khổ nhất thế gian. Lại nhớ tới luồng khí chất cao ngạo trên người của y, mọi thứ chẳng qua chỉ là bắt đầu lại mà thôi. Nàng một mình từ trên chùa trở về phủ Thừa tướng, đối mặt với thế giới tràn đầy thù hận, lúc đó nàng còn không sợ hướng chi bây giờ nàng còn có Linh Thiên làm chỗ dựa.

“Tiểu thư, đây là trâm ngọc Vương gia sai người đưa tới.” Nguyệt Lan lấy ra một cây trâm ngọc, tối hôm qua Kinh Phong cố ý quay về vương phủ mang tới, đang muốn cài lên tóc của nàng lại bị ngăn lại.

“Nguyệt Lan, không cần long trọng như vậy.” Đẩy trâm ngọc ra, nơi nào đó trong lòng lại bị xé rách đến đau đớn, “Đem nó cất đi, sau này ta không cần thứ đó nữa.”

Trong mắt Nguyệt Lan ẩn chứa sương mù, nàng không biết phải làm thế nào để tiểu thư có thể vui vẻ trở lại, “Tiểu thư, ngày hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có lẽ nô tỳ có thể giúp được người. Có phải là vì nô tỳ nói bậy nên mới chọc giận Điện hạ, nếu vậy thì nô tỳ sẽ đến giải thích rõ ràng với điện hạ. Đều là lỗi của nô tỳ.”

Gia Cát Linh Ẩn xoay người, nhìn Nguyệt Lan một cách kỳ quái, “Người nói gì với y?”

“Nô tỳ... Nô tỳ nói Vương gia không về phủ xem tiểu thư thế nào thì sẽ có người đến xem. Còn nói... Còn nói tiểu thư bảo nô tỳ đi mời Thương Y môn chủ cùng Lục điện hạ tới. Tiểu thư, nô tỳ không nên nói bừa, người trừng phạt nô tỳ đi.”

Gia Cát Linh Ẩn cười thê lương, kéo lấy tay Nguyệt Lan nắm thật chặt, “Nguyệt Lan, không phải vì người, là giữa chúng ta có vấn đề. Ta cảm ơn người đã nói như vậy.” Nha đầu này cũng là vì giữ gìn tôn nghiêm cho nàng.

“Tiểu thư... nhưng mà nô tỳ không biết vì sao người không vui, nô tỳ muốn giải sầu cùng tiểu thư.”

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, “Ta không sao hết, đi thôi, tiến cung.” Bất luận phía trước có mưa gió gì nàng cũng đã chuẩn bị tốt, nhưng mà nơi nào đó trong lòng bởi vì người kia mà trở nên đau đớn.

Tính tình của nàng sẽ không vì việc cá nhân mà ảnh hưởng đến lợi ích toàn cục, cũng sẽ không đánh mất tôn nghiêm để mà đi tìm hiểu chuyện gì xảy ra, có đau nữa cũng sẽ nén chặt trong lòng.

Dịch Khôn Cung.

Tâm tình Hoàng hậu nhiều ngày nay rất tốt. Tĩnh phi biến thành như vậy nên trong lòng Hoàng thượng sẽ dần quên bà ta. Người khác đều nói bà cùng Tĩnh phi lúc còn sống tình cảm tỷ muội rất tốt, bà đối xử

với hai đứa con của Tĩnh phi như con đẻ của mình. Nhưng chỉ có bà biết, sự ghen tị phải che giấu, sự chua xót quay cuồng bị đè nén trong lồng ngực có bao nhiêu khó chịu, bà vô cùng hận nữ nhân kia.

Thần thái Chu quý phi cũng rất sáng lạng, Gia Cát Linh Ẩn trở nên như vậy, khuôn mặt của Tĩnh phi bị hủy, lại khiến khoảng cách của Thất vương phủ cùng Lục vương phủ ngày càng lớn, Gia Cát Linh Ẩn ở trong lòng của dân chúng nước Lăng Nguyệt đã trở thành hồng nhan họa thủy.

Chuyện những đứa trẻ nhắc đến, những câu chuyện của mọi người, toàn bộ là về nàng, giống như nàng là nữ nhân mang tội ác tày trời, thiêu cháy di thể người của hoàng thất, hại hai vương gia trở mặt thành thù, cũng có người nói nàng là hồ ly tinh biến thành để lật đổ nước Lăng Nguyệt.

Dọc đường đi nghe được không ít lời nói như vậy nhưng nàng vẫn luôn ngẩng cao đầu, để cho bọn họ nhìn xem kẻ gây tai họa trong miệng bọn họ có bao nhiêu xinh đẹp động lòng người.

Đến cung, nhóm cung nữ nô tài tùm năm tùm ba, bàn luận chuyện gì đó, lúc nhìn thấy nàng lại nhanh chóng tản ra, làm bộ bắt tay vào làm việc, nàng đi qua rồi, những người đó lại tụ lại một chỗ.

Tiêu Ôn thấy nàng đến lập tức chào đón, “Vương phi nương nương, Hoàng hậu nương nương cùng các chủ tử đều ở bên trong, nếu không người chờ một chút rồi hẵng vào?”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn có một tia cảm động, một năm trước, chỉ là nàng dùng thủ đoạn khiến ông nghĩ là chính nàng đã giúp đệ đệ của ông, ông lại giúp nàng lần này đến lần khác. Không để nàng vào là không muốn người khác có cơ hội nhục nhã nàng.

“Tiêu công công, cảm ơn người, ta biết nên đối phó thế nào.”

Tiêu Ôn lắc đầu, hướng vào trong điện thông báo: “Thất vương phi đến!”

Mọi người trong điện thất thần trong chốc lát, nàng tới làm cái gì? Phạm vào lỗi lớn như vậy chẳng lẽ vội vàng đến để nhận tội? Có người nào lại ngu ngốc như vậy chứ, huống chi nàng còn là một con hồ ly giáo hoạt.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Tự nhiên hành lễ, sắc mặt vẫn nhẹ nhàng đạm mạc như thường ngày.

“Ban ngồi.” Hoàng hậu hơi nhếch môi, con người đen cắt giấu một tia mỉm cười. Gia Cát Linh Ẩn, người muốn tự rước lấy nhục thì bản cung sẽ thành toàn cho người. Hôm nay có trò hay để xem rồi.

Đã nhiều ngày, trong cung nhìn như gió yên sóng lặng, kỳ thật mỗi người đều biết đó chỉ là trước khi bão táp ập tới thôi, chỉ cần một người xuất hiện thì sẽ nhanh chóng làm cho nước ào ào dâng lên, tàn bạo khiến người ta sợ hãi. Người này chính là Gia Cát Linh Ẩn. Tất cả mọi chuyện đều là do nàng dựng lên, sự xuất hiện của nàng đã khơi gợi lần nữa chuyện xảy ra.

304. Chương 304: Linh Nhi, Hãy Để Ta Ôm Nàng

“Đa tạ Hoàng hậu nương nương.” Nàng thong dong ngồi xuống, gạt đầu với Mộc Tê, nơi này, nàng ấy là người duy nhất quan tâm nàng.

Biểu hiện của những người khác không giống nhau, Chu quý phi cười lạnh, tiện nhân, rốt cục người cũng hiện thân rồi, bị Sở Lăng Thiên bắt gian tại trận, đây chỉ là bắt đầu, người sắp sửa bị trừng phạt, mới là trọng tâm vở kịch. Làm thương tổn người ở trong lòng Hoàng thượng rồi thì Hoàng thượng sẽ không bảo vệ người nữa, người là đồ bỏ đi thôi. Sở Lăng Thiên cũng sẽ không muốn liên quan gì đến người nữa, người chỉ là đứa bị trưng phu ruộng bỏ. Không có sự che chở của họ, bản cung muốn gây khó dễ cho người, đều dễ như trở bàn tay!

Chu Tuyết Tranh nhìn nàng nghiêng ngả, Gia Cát Linh Ẩn, người ẩn nhẫn hơn so với sự tưởng tượng của ta đó, nhìn thấy cảnh tượng như vậy vẫn có thể ngồi tĩnh bơ, bản cung càng ngày càng hiếu kỳ với người rồi.

“Tiêu Ôn, người đi mời Hoàng thượng đến, báo lại rằng Thất vương phi đã đến, không phải Hoàng thượng rất lo cho nó à? Để Hoàng thượng đến xem cũng yên tâm hơn.” Hoàng hậu mềm nhẹ nói, không biết khi ông nhìn thấy nàng, sẽ có phản ứng gì, Tĩnh phi chính là nữ nhân mà ông yêu nhất đó.

“Nương nương, không cần đâu.” Gia Cát Linh Ẩn hiểu rõ tâm tư của bà như lòng bàn tay, nàng không muốn Hoàng thượng chịu thêm kích thích nào nữa, “Lát nữa thần nữ sẽ đến thăm Hoàng thượng, không dám phiền Hoàng thượng đến đây.”

“Vậy sao? Thất vương phi, bộ người đang sợ gì à?” Chu quý phi nói tiếp, “Lo sẽ bị Hoàng thượng trách phạt? Trốn tránh cũng không thể giải quyết được vấn đề đâu, lúc làm sao không biết sợ? Giờ biết sợ rồi à?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, không nói gì, hôm nay nàng đến là có mục đích khác. Ánh mắt dừng trên người tiểu hoàng tử ở một bên, tiểu hoàng tử dựa vào ngực nữ mẫu mới chơi đùa, thỉnh thoảng mỉm cười với nàng.

Có lẽ cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng, tiểu hoàng tử quay qua đưa hai tay ra, vùng vẫy đòi đến chỗ nàng.

“Hoàng nhi!” Chu quý phi nổi giận tròng mắt liếc nó một cái, oán thăm, đồ vô lương tâm, “Nhũ mẫu, còn không bế hoàng tử đi!”

“Oa oa oa!” Có lẽ tiếng Chu quý phi quá khó nghe, tiểu hoàng tử vừa rồi còn chơi vui vẻ đột nhiên mở miệng khóc lớn, vừa khóc, vừa giãy nảy.

“Được rồi được rồi.” Hoàng hậu liếc Chu quý phi một cái, người không muốn Gia Cát Linh Ẩn tiếp xúc với nó, bản cung lại càng muốn, “Bản cung thấy tiểu hoàng tử thực sự rất thích Thất vương phi, nhũ mẫu, đưa Thất vương phi bế một cái đi.”

Quả nhiên, khi được Gia Cát Linh Ẩn bế, tiểu tử kia không khóc không quấy nữa, bàn tay nhỏ xíu nắm lấy tóc nàng, tự chơi, còn không ngừng nhìn nàng mỉm cười.

Tiểu hoàng tử quấy khóc làm tất cả mọi người đều quên mất chuyện đi mời Hoàng thượng đến, Hoàng hậu day trán, “Các người lui hết đi, bản cung mệt rồi.”

Nhũ mẫu muốn bế tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử liền nắm chặt lấy y phục của Gia Cát Linh Ẩn, mặc cho nhũ mẫu kéo thế nào cũng không buông tay.

“Để Thất vương phi bế về Thần cung đi.” Nghe thấy tiếng con nít khóc, đầu Hoàng hậu càng đau hơn.

Hoàng hậu đã lên tiến, nhũ mẫu không dám làm càn, để Gia Cát Linh Ẩn bế tiểu hoàng tử. Sắc mặt Chu quý phi sụp xuống, hung hăng liếc con mình mấy lần, đồ ngu, người không biết ngoại tổ phụ người, biểu ca người, tỷ tỷ người chết như thế nào sao? Bà thề, từ nay về sau sẽ không để nó nhìn thấy tiện nhân kia nữa.

Trở lại Thần cung, Lâm Lang đang nhàn nhã ngồi ở chủ vị nhấp trà, Chu quý phi nhìn thấy hắn, trong đầu nổ âm một tiếng, ngoan độc tròng mắt nhìn hắn một cái.

Thấy Gia Cát Linh Ẩn, Lâm Lang lập tức đứng dậy, khôi phục lại bộ dạng nô tài, “Thuộc hạ tham kiến quý phi nương nương, vương phi nương nương.”

“Miễn lễ.” Chu quý phi hất cằm, “Lâm Lang, người tìm bản cung có chuyện gì? Là chuyện về công chúa sao?”

“Dạ đúng.” Lâm Lang gật đầu, “Thuộc hạ là đến báo lại với nương nương, công chúa đã đến biên cương rồi, hết thấy đều khỏe mạnh, xin nương nương yên tâm.”

Gia Cát Linh Ẩn trong lòng cười lạnh, hai người này rõ ràng đang diễn trò trước mặt nàng, nhưng kỹ thuật quá kém cỏi. Nàng bảo nhũ mẫu dẫn nàng đến phòng của tiểu hoàng tử, nơi đó mới chính là mục đích hôm nay nàng đến.

Gia Cát Linh Ẩn cùng nhủ mẫu vào buồng trong, Lâm Lang lập tức làm càn, hấn áp sát Chu quý phi, “Quý phi nương nương, chuyện người căn dặn, thuộc hạ đã làm ổn thỏa, chuyện người đã đồng ý với thuộc hạ, có phải cũng nên thực hiện hay không?”

“Lâm Lang, người thật to gan, không sợ bản cung gọi người đến sao?”

“Quý phi nương nương, người gọi đi, cùng lắm là chết chung cả lũ, chẳng lẽ người đã quên, ngoại trừ chuyện này, thuộc hạ còn giúp người làm rất nhiều chuyện, sợ bản thân dâng trí quên mất, nên thuộc hạ cố tình ghi nhớ kỹ. Cái mạng quên của thuộc hạ, không vương bận phụ mẫu, chết thì chết, nhưng nương nương, người là quý phi, ở hậu cung cũng là dưới một người trên vạn người, vả lại, người còn có tiểu hoàng tử.” Lâm Lang vươn bàn tay thô ráp vuốt cằm, “Nương nương, thuộc hạ cho người chút thời gian để suy nghĩ đó.”

“Lui vào trong đi!” Cuối cùng Chu quý phi cũng thỏa hiệp, hấn nói đúng, bà tuyệt đối không muốn mất gì.

“Vậy thì đúng rồi!” Lâm Lang theo bà vào trong, mắt hấn sáng rõ, cơ thể trước mắt hấn đã muốn từ lâu rồi, hôm nay rốt cục cũng được nhắm nháp theo ý nguyện.

Gia Cát Linh Ẩn đặt tiểu hoàng tử lên giường, tiểu tử kia nhanh chóng ngủ thiếp đi. Nàng lại tìm có điều nhủ mẫu đi, rồi nhanh chóng lần mò xung quanh chiếc giường, nhưng lại không phát hiện bất cứ cơ quan gì.

Nàng lùi lại, lại vòng quanh giường vài vòng, rồi dừng ở một mặt cạnh vách tường, nàng hơi rà tay, thấy có cái gờ hơi nổi lên, nhấn một cái, dưới giường lập tức phát ra âm thanh lịt kịt, rồi bên dưới xuất hiện ra một lỗ hổng tối đen.

Trả giường về chỗ cũ, nàng cúi người chui vào. Tấm ván gỗ trên đầu tự nhiên khép lại, bên dưới là một cầu thang dài, sâu không thấy đáy, lấy ra môi lửa đã chuẩn bị sẵn, nàng theo bậc thang đi xuống dưới, từng trận khí lạnh bên dưới thổi lên, nàng không khỏi rùng mình.

Tiếp tục đi xuống, trong mật thất tối đen này chỉ có mỗi tiếng bước chân của nàng, nàng đã cố gắng bước thật nhẹ, nhưng bên trong rất yên tĩnh, yên tĩnh đến ngay cả tiếng hít thở cũng nghe thấy.

Qua khoảng nửa khắc, rốt cục cũng đi hết cầu thang, đập vào mắt chính là một thông đạo thật dài và tối, nàng cứ tiếp tục đi về phía trước, nghe được tiếng nước nhỏ giọt, hình như lạnh hơn.

“Rắc.” Chân Gia Cát Linh Ẩn giẫm phải thứ gì đó, cúi đầu nhìn thì là một nắm xương trắng, nàng bắt giắc lùi về sau mấy bước, tập trung nhìn lại, trong lòng hoảng sợ, trên đường trước mặt phủ kín xương trắng, một đồng xương đầu lâu trống rỗng đang nhìn lại nàng. Nàng lấy lại bình tĩnh, tiếp tục đi tới.

Chu Tuyết Viện, đời này, trên tay bà rốt cục dính đầy máu tươi của bao nhiêu người, điểm cuối cùng của con đường xương trắng này, chính là cái gì?

Nếu không phải lá gan của nàng lớn, đã sớm sợ tới mức hồn xiêu phách tán.

Điểm cuối của con đường xương trắng, là một bộ xương khô đang ngồi, cũng là bộ xương được bảo tồn hoàn hảo nhất. Chỗ xương tay của bộ xương còn đeo một chiếc vòng hồng ngọc bóng bẩy.

Nàng ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát chiếc vòng, mỗi một viên đá quý khảm trên đó đều là vô giá, mà người có thể sở hữu được cả một vòng tay như thế, thân phận nhất định không thấp. Nàng chậm rãi vươn tay về chiếc vòng kia, bỗng nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập.

Gia Cát Linh Ẩn nhất thời cảm thấy da đầu tê buốt, tiếng bước chân từ một đầu khác của thông đạo truyền đến, nhìn lại, có ánh lửa mập mờ càng lúc càng gần, khi nàng còn loay hoay không chỗ trốn, liền rơi vào một vòng ôm áp áp. Nàng vùng vẫy theo bản năng.

“Chớ lên tiếng, có người đang đến, chân bị thương còn chạy loạn nữa.” Môi lửa trong tay bị dập tắt.

Tiếng nói quen thuộc, vòng ôm quen thuộc, nàng có một khắc thật vui sướng, nhưng mà, nháy mắt cơ thể lạnh đi đến máu cũng đông đặc lại. Tiếng bước chân càng lúc càng lớn, nàng cố nén xót xa, ngoan ngoãn để y ôm.

“Tiện nhân, người dám hạ độc ta!” Ở đầu khác của thông đạo, truyền đến tiếng nói của một nam nhân. Tiếng nói này hình như Gia Cát Linh Ẩn đã nghe qua ở đâu đó, cố gắng nhớ lại, chính là tiếng người vừa

rồi thỉnh an nàng ở Thần cung.

“Lâm Lang, chỉ trách bản thân ngươi không biết tốt xấu! Nếu ngươi ngoan ngoãn làm việc cho bản cung, bản cung sẽ đối xử với ngươi vô cùng tốt, nhưng ngươi quá tham lam, lại có thể mơ tưởng chiếm đoạt thân thể của bản cung. Phụt! Bản cung nhìn thấy ngươi đã cảm thấy dơ bẩn rồi!”

“Hừ, không phải mới vừa rồi ngươi cũng rất hưởng thụ sao? Sao lại trở mặt? Cơ thể của ta không phải khỏe mạnh hơn tên Sở Kim Triều kia sao?” Giọng điệu của Lâm Lang nghe rất đau đớn.

“Nếu bản cung không đáp ứng ngươi, thì sao có thể xuống tay với ngươi chứ? Ngươi đúng là rất ngu xuẩn, sao bản cung có thể giữ lại một người dám uy hiếp bản cung ở bên cạnh chứ. Hừ! Ngươi ngoan ngoãn ở chỗ này chờ chết đi!”

“Hừ, nữ nhân thôi tha, ta nhất định sẽ ra ngoài! Ra ngoài vạch trần bộ mặt xấu xa của ngươi! Nói với người trong thiên hạ, ngươi đã sắp xếp để Thất vương phi tiến vào địa cung thể nào, sắp đặt thiêu cháy di thể của Tĩnh quý phi ra sao, còn thiết kế dẫn Sở Lăng Hiên đến đó!”

“Ha ha ha!” Chu quý phi cười to, tiếng cười kia làm người ta phải sởn gai ốc, “Ngươi cho rằng vào nơi này còn có thể trở ra sao? Ngươi nhìn thấy xương trắng trên đất không, chỉ cần là người đã vào đây thì không ai có thể trở ra! Ngươi có biết ngồi ở kia là ai không? Là Tĩnh phi đó, là Tĩnh phi chân chính! Ngươi có biết ả chết như thế nào không? Là bị bỏ đói đến chết! Ha ha ha! Đói chết đó! Hoàng thượng...” Bà đã cười đến không kịp hít thở, “Người Hoàng thượng tôn công lưu giữ, hoàn toàn không phải Liên Thương Tĩnh!”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn kinh hoàng, tuy rằng đã đoán được chân tướng, nhưng khi chính tai nghe được Chu quý phi nói những lời này, nàng vẫn không thể tin được, Tĩnh phi, thật sự là bị bỏ đói đến chết. Trong địa đạo tăm tối không có ánh mặt trời, bà bị bỏ đói đến chết. Còn người đang ôm lấy nàng, thì cơ thể không ngừng run bần bật, có chất lỏng ấm nóng nhỏ giọt lên cổ nàng.

“Không ngờ... Không ngờ ngươi còn làm nhiều chuyện như vậy!” Lâm Lang yếu ớt nói.

“Ngươi có thể ngờ được ngươi có ngày hôm nay không? Ngoan ngoãn ở đây chờ chết cho bản cung đi! Có trách thì trách ngươi đã chọc giận bản cung! Hừ!” Chu quý phi phát tay áo bỏ đi.

Gia Cát Linh Ẩn bắt lấy tay của Sở Lăng Thiên, muốn nói gì đó, nhưng lại nghẹn trong cổ họng. Nàng gạt tay y đi, nàng tới đây, chính là muốn tìm ra chân tướng Tĩnh phi mất tích, chân tướng đã lộ rõ, y cũng biết, nàng đỡ phải nói lại với y. Đây chính là chuyện cuối cùng nàng làm cho y, về sau, hai người không liên quan gì nhau nữa.

“Linh nhi, hãy để ta ôm nàng.”

Y rơi lệ, không thể từ chối y, chỉ có thể để y ôm, chất lỏng ấm nóng kia từng giọt rơi xuống cổ nàng, bóp nghẹt trái tim nàng đến đau, rất đau. Mặt y chôn vào gáy nàng, nàng muốn vuốt ve mặt y, tay lại chậm rãi dừng lại ở không trung, cảnh tượng đau lòng kia lại hiện lên trong đầu nàng.

“Ra ngoài trước đã, còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Ừ.”

Nắm tay nàng, cơn lạnh lẽo truyền đến thấm vào tận tâm can, khóa tay vào trong lòng bàn tay mình, vì sao, từ chỗ nàng không cảm nhận được một chút ấm nóng nào. Y tưởng nàng sợ hãi, tiếng nói ầm ập vang lên bên tai nàng, “Linh nhi, đừng sợ.”

305. Chương 305: Theo Ta Về Nhà

Lâm Lang giật mình nhìn đốm lửa nhỏ chậm rãi đến gần, kinh ngạc đến một câu cũng không nói nên lời. Ngoại trừ hần thì nơi này vẫn còn những người khác. Hai người càng đi càng đến gần, hóa ra là bọn họ, không hề nghĩ đến là hai người bọn họ.

“Thất diện hạ, Thất vương phi, sao hai người lại ở trong này?”

Gia Cát Linh Ẩn ngồi xổm xuống cười cười với hần, “Chúng ta đến đây để du ngoạn, bây giờ phải rời đi, chúc người gặp vận tốt.”

“Vương phi nương nương, cầu xin người cứu tiểu nhân! Là tiểu nhân sai rồi, mọi chuyện đều là do lỗi của tiểu nhân!” Thân thể Lâm Lang trúng kịch độc, khe động cũng không động đậy được, chỉ có thể cầu xin hai người trước mặt.

“Cứu người, cũng không phải là không thể, người là người thông minh hẳn là biết bản tiểu thư muốn cái gì?”

Bản tiểu thư? Trong lòng Sở Lăng Thiên như bị ong chích một phát, bình thường nàng đều nói bản vương phi.

“Tiểu nhân biết, tiểu nhân biết. Vương phi nương nương, chỉ cần người cứu tiểu nhân ra ngoài, tiểu nhân sẽ đem mọi chuyện của tiện nhân Chu quý phi kia nói ra hết!”

“Vậy là tốt rồi!” Xoay người qua hướng Sở Lăng Thiên, “Có thuốc không?”

Sở Lăng Thiên lấy ra một viên thuốc giải, cho Lâm Lang nuốt vào. Nhất thời Lâm Lang cảm thấy thân thể không còn đau nhiều như trước, chân tay cũng có thể cử động.

“Còn nữa không?”

Biết rõ tác phong của nàng, lại đưa ra một viên độc dược, cho hần nuốt vào.

Viên thuốc vừa rồi khiến hần tỉnh lên cho nên lần này hần không chút do dự nuốt xuống. Lát sau trong bụng truyền đến một trận đau quằn quại. Mắt hần lộ ra vẻ hung dữ, chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Người... Người!”

“Chẳng qua là để người không làm phản, yên tâm, chỉ cần người nói rõ ràng mọi chuyện xong thì bản tiểu thư sẽ cho người thuốc giải.”

“Đi thôi.” Gia Cát Linh Ẩn đang muốn xoay người lại bị Sở Lăng Thiên giữ chặt, kéo đi về hướng bên kia, “Bên này có lối ra.”

Y đột nhiên xuất hiện ở trong này khiến nàng hoài nghi, trước đó vì sao không nhìn thấy y, hóa ra là còn có một lối đi khác. Ba người từ bên trong đi ra, là một chỗ nào đó ở trong cung. Sở Lăng Thiên bố trí cho Lâm Lang ở tại Thất vương phủ trước đã, để tránh cho Chu quý phi phát hiện lại nhảy ra phá hoại, cũng là để không chế hần ở bên cạnh.

Dọc đường đi Gia Cát Linh Ẩn đều im lặng. Trong lòng Sở Lăng Thiên rất là mất mát, cảm giác mất mát ấy thậm chí còn vượt qua cả bi thương cùng phần nộ khi biết chân tướng cái chết của Tình quý phi.

Ra khỏi cung, Gia Cát Linh Ẩn lập tức đi về hướng phủ Gia Cát tướng quân.

“Linh nhi, nàng đi đâu vậy?” Giữ chặt tay nàng, vẫn lạnh lẽo như vậy.

“Về nhà.” Trong miệng bật ra hai chữ, tim rất đau, đau đến tận tâm can.

“Nhà ở bên này.” Y nhìn về hướng Thất vương phủ, “Nhà đầu gối, không nhớ đường về nhà sao? Đi, chúng ta về nhà.”

“Thất diện hạ.” Gia Cát Linh Ẩn rút khỏi tay y, “Nhà của ta, là ở phủ Gia Cát tướng quân. Điện hạ, chúng ta... Chia... Chia...” Hai chữ chia tay làm cách nào cũng không nói ra miệng được. Đã làm cho lòng của nàng đau đến tận đỉnh, thật sự phải chia tay sao? Tầm lưng trơn bóng, cánh tay quen thuộc, âm thanh như địa ngục kia lại tàn nhẫn hiện lên, cuối cùng vẫn nói ra hai chữ tàn nhẫn kia, “Chia tay.”

Sở Lăng Thiên kinh ngạc, hai chữ chia tay giống như sấm sét giữa trời quan nổ vang ở bên tai y. Hình dáng những người đi lại ở hoàng thành trở nên mơ hồ trong mắt y, chỉ có gương mặt lạnh nhạt của nữ tử trước mắt cùng với đôi môi run rẩy vì đang cực lực đè nén của nàng.

“Vì sao? Nói cho ta biết là vì sao? Chia tay? Hai chữ tổn thương người ta biết bao mà nàng lại có thể nhẹ nhàng nói ra như vậy?” Sở Lăng Thiên ôm ngực, cố gắng nuốt xuống một ngụm lửa nóng.

“Vì sao? Có lẽ ta không nên nói ra chuyện này ở đây, có lẽ ta nên chờ người xử lý tốt chuyện của Tĩnh phi, nhưng mà ta không thể không chế được nữa, ta chịu không nổi, ta rút cuộc chịu không nổi!” Nước mắt dồn nén suốt một đêm không kiêng nể gì nữa mà trào ra, nỗi đau đè nén tận đáy lòng cũng bùng nổ, “Ta nói rồi, trượng phu của ta chỉ có thể có một mình ta. Người làm không được thì để ta đi đi.”

“Ta... Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Sở Lăng Thiên ý thức được giữa họ đã xảy ra hiểu lầm gì đó, “Ta đã từng nói, đời này chỉ có một nữ nhân là nàng.”

Lâm Lang nhàm chán đứng ở bên cạnh, nghe lời nói của hai người trong người hắn liền run lên.

Gia Cát Linh Ẩn ngẩng mặt, “Nhưng mà người làm được không?”

“Rút cuộc là xảy ra chuyện gì?” Sở Lăng Thiên định nâng mặt của nàng lên, lại bị nàng quật cường né tránh, “Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà ta không biết?”

“Không biết? Thất diện hạ, đừng nói với ta là người mất trí nhớ, vậy người nói cho ta biết nữ nhân trong phòng người là ai, nữ nhân trần truồng ở trên giường cùng người là ai?”

Lâm Lang trừng mắt, chuyện ngày càng gay cấn, hắn dứt khoát tìm một tảng đá ngồi xuống, trận cãi vã này xem chừng sẽ không kết thúc nhanh đâu.

Sở Lăng Thiên day trán, nữ nhân nào, cái gì mà nữ nhân trần truồng, sao mà một chút y cũng không biết? Mờ mịt nhìn nữ nhân trước mặt đang tức giận như một con hổ mà nhìn mình, “Linh nhi, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những chuyện nàng nói ta đều không biết.”

“Không biết? Thất diện hạ, chuyện đã làm cần gì không thừa nhận chứ? Dám làm lại không dám nhận sao?”

“Linh nhi, chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó, trước hết hãy về với ta, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ cho nàng một lời giải thích, nàng nên tin tưởng ta.” Sở Lăng Thiên nhíu mày, gay go hơn là y cũng không biết mình sai ở chỗ nào? Nữ nhân kia y nhất định sẽ điều tra rõ.

“Vậy mời Thất diện hạ điều tra rõ ràng xong rồi hãy đến giải thích.” Kiên quyết xoay người, lưu lại cho y một bóng lưng lạnh băng.

“Linh nhi, không được đi!” Gắt gao kéo nàng vào trong lồng ngực, than nhẹ bên tai nàng, “Không được đi, ta sẽ điều tra rõ ràng, sẽ cho nàng một lời giải thích. Đợi sau khi rõ ràng chân tướng, nếu nàng muốn đi ta cũng sẽ tôn trọng nàng.” Nếu như thật sự mình làm chuyện sai lầm, cho dù là vô ý thức đi chăng nữa, y cũng sẽ không tha thứ cho bản thân hướng chỉ là nàng. Nàng yêu y tốt cùng nên mới có thể như vậy.

Một dòng chất lỏng nóng ẩm chảy xuống cổ nàng mang theo mùi máu tươi. Trong lòng nàng căng thẳng, cuống quýt xoay người, gương mặt y tái nhợt không còn chút huyết sắc, máu tươi từ trong miệng y không ngừng trào ra ngoài.

“Thất gia, chàng làm sao vậy?” Tiếng nàng run rẩy, không có hơn thua gì nữa, hai tay ôm lấy y, gọi Lâm Lang đang ngồi một bên xem náo nhiệt, “Mau đến giúp đỡ!”

Nhìn thấy trong mắt nàng là lo lắng và sốt ruột, gương mặt tái nhợt của y lộ ra một chút tươi cười, bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, “Linh nhi, theo ta về nhà.”

“Về rồi nói sau!” Nàng không cự tuyệt, làm sao bây giờ? Tuy rằng đang rất ghét y nhưng mỗi một chuyện, mỗi một ánh mắt, mỗi một vẻ mặt, mỗi một đau đớn đều giống như là nàng cùng đau vậy, y đau nàng cũng đau. Nhưng mà, Sở Lăng Thiên, nếu thật sự chàng phản bội ta, có đau hơn nữa ta cũng sẽ rời đi.

Lâm Lang nhanh chân chạy qua giúp đỡ. Trở lại Thất vương phủ, Kinh Phong cùng Phá Trận đều đang chờ, nhìn thấy hai người trở về cùng nhau thì hơi yên tâm một chút, nhưng thấy sắc mặt Sở Lăng Thiên không một chút máu thì lập tức luống cuống tay chân mà đỡ chủ tử về phòng ngủ.

Đại phu vội vàng chạy tới, chăm cứu cho Sở Lăng Thiên. Đại phu cau mày, “Điện hạ có phải là bị cái gì kích động hay không? Nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, trong lòng có chút tự trách. Biết rõ trên người y có trọng thương, vì sao không để sau rồi hãy nói những lời kia, ánh mắt của nàng không dám dừng trên người y.

“Tình hình thế nào?” Tiếng nàng run rẩy, “Có cách nào để chàng bớt đau không?”

“Vương phi nương nương, thương thế của điện hạ vốn khôi phục rất tốt, bởi vì tâm trạng kích động mạnh, còn thêm bị kích thích cho nên lại chuyển biến xấu, so với trước còn nghiêm trọng hơn. Vì thần đã châm cứu rồi, Kinh Phong công tử, đây là đơn thuốc, nhanh sắc thuốc cho điện hạ uống đi. Nếu là thương thế bình thường thì đan dược sẽ chữa khỏi rất nhanh, nhưng bởi vì vết thương này ảnh hưởng đến phế tạng cùng kinh mạch nên mới nghiêm trọng như vậy.”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, y là vì cứu nàng mới bị thương thành như vậy, cũng là vì nàng mới bị kích động, cho nên vết thương mới chuyển biến xấu. Cho dù là y làm chuyện có lỗi nhưng chuyện này trong lòng nàng rất cảm kích.

Châm cứu xong, đại phu nhỏ ngân châm ra, trên mặt Sở Lăng Thiên dần có huyết sắc. Kinh Phong bưng thuốc vào, sau khi cho Sở Lăng Thiên uống xong thì những người khác đều lui xuống, trong phòng chỉ còn lại hai người họ.

Gia Cát Linh Ẩn hé miệng, tất cả cảm xúc đều trào dâng trong lòng, chua xót, rối rắm, thật lâu sau mới bật ra vài chữ: “Cảm ơn chàng!”

“Linh nhi.” Sở Lăng Thiên ôm ngực, bộ dạng nhìn như rất khó chịu.

“Làm sao vậy? Không thoải mái?” Nàng như lốc xoáy bỏ nhào lên giường, “Không thoải mái chỗ nào, ta đi gọi đại phu.”

Bất ngờ đến không kịp phản ứng, y kéo thân thể nàng lại gần mình, đặt nàng ở trước ngực, nghiêm mặt nói, “Linh nhi, không cần nói cảm ơn với ta, lời cảm ơn của nàng với ta mà nói thực rất đau lòng, biết không?”

“Sở Lăng Thiên, không nên như vậy, cẩn thận thương thế của người.” Nàng giãy dụa muốn ngồi dậy.

“Chút thương thế này không đáng gì, vết thương sâu nhất trong lòng ta, chính là nàng.” Trong mắt y có một tia bất đắc dĩ, “Ta không biết chúng ta sao lại biến thành thế này, nhưng mà Linh nhi, cả một cơ hội nàng cũng không cho chúng ta sao? Cho chúng ta một cơ hội, được không? Ta sẽ điều tra rõ ràng.”

Nàng không giãy dụa nữa, cứ như vậy ghé vào ngực y, tiếng tim đập hỗn loạn của y truyền đến tai nàng, bàn tay đặt ở trước ngực y, Sở Lăng Thiên, tim của chàng là vì ta mà đập sao?

Giống như là con giun trong bụng nàng, bàn tay to của y để lên trên bàn tay nhỏ của nàng, “Nghe được không? Nó là vì nàng mà đập.” Nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng, “Ở lại đây, đừng đi, tin tưởng ta.”

Thân thể nàng lạnh lẽo, so với thân thể của y còn lạnh hơn, bàn tay ở trong tay y không có một chút độ ấm. Là y khiến nàng tổn thương.

Nàng chua xót cười, rời khỏi thân thể y, “Dưỡng thương cho tốt, ta về phủ tướng quân...”

Sắc mặt Sở Lăng Thiên đanh lại, tim của nàng rút cuộc là làm bằng gì? “Linh nhi, đại phu nói ta không thể lại chịu kích động.” Đã xấu thì cứ xấu luôn đi, y còn có chuyện gì mà không thể làm chứ.

“Ta về phủ tướng quân lấy đồ, lát nữa sẽ trở lại.”

“Nếu nàng không quay lại ta sẽ đi tìm nàng.”

Thân thể Gia Cát Linh Ẩn run lên, ra khỏi phòng.

Sở Lăng Thiên nhớ lại mấy ngày này, y xác định mình không có làm sai chuyện gì, trừ phi là lúc mình hôn mê xảy ra chuyện gì đó. Nhớ tới lời nói của Kinh Phong, một nữ nhân cùng Tần phó tướng? Hay là?

Y triệu Phá Trận tiến vào, bảo hần đi điều tra chi tiết về nữ nhân kia. Sao lại khéo như vậy chứ, vừa vặn bị Linh nhi nhìn thấy, trừ phi là có người cố ý sắp đặt.

Gia Cát Linh Ẩn đứng hèn hồi phủ, nàng không bỏ đi mà vẫn hầu hạ ở trước giường. Y vì nàng mà bị thương nên nàng phải chăm sóc y cho đến lúc khỏi hẳn, bụng làm dạ chịu.

Sắc trời dần tối lại, Nguyệt Lan bưng tới hai bát cháo.

306. Chương 306: Tiên Cung

Sở Lăng Thiên ủy khuất nhìn Gia Cát Linh Ẩn: “Linh nhi, đau.”

Bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là từng chút từng chút xoa nhẹ cho y, nhìn thấy nụ cười như ý của y, nàng cũng nhin không được mà cười theo. Nam nhân này tính tính trẻ con, nếu như có thể dắt tay nhau đi hết đời này thì thật tốt.

Nguyệt Lan đứng bên cạnh nhìn trong lòng vui vẻ không thôi. Tiểu thư cùng Vương gia hòa hảo là chuyện mà bọn họ hi vọng được nhìn thấy nhất. Hầu hạ y xong, Gia Cát Linh Ẩn mới chiếu cố ỳnh. Nhìn bộ dáng nàng ăn từng thìa cháo, y cảm thấy đây đúng là cảnh ấm áp nhất. Nguyệt Lan thu dọn xong chén đĩa liền lưu lại không gian cho bọn họ.

“Ngủ đi.”

“Linh nhi, người nhom nhóp thể này ngủ không được, ta muốn lau người.” Vừa vận trướng ra một bộ dáng ủy khuất.

“Ta đi gọi Kinh Phong tới.”

“Sở Lăng Thiên giận dữ xoay người, dẫu môi xùy một tiếng, “Ta đây không lau, nhom nhóp chết ta cũng được.”

“Sở Lăng Thiên, rốt cuộc là chàng muốn thế nào!”

“Ta muốn lau người...” Dáng vẻ ủy khuất, phảng phất như là tiểu tức phụ bị ngược đãi.

Gia Cát Linh Ẩn siết chặt quả đấm, hận không thể xông lên đá một cái vào người đang nằm trên giường, tại sao trên đời lại có loại yêu nghiệt này! Bước chân nàng nặng nề bước ra ngoài, một lúc sau bưng một chậu nước tiến đến, để dưới đất một cái nghe “xoạch”, dùng sức mạnh quá đến mức nước trong chậu bị vẩy ra ngoài một ít.

“Linh nhi thật là hung dữ.”

“Gia Cát Linh Ẩn vắt khô khăn, đứng ở bên giường, “Cởi quần áo!”

Sở Lăng Thiên như là nghe được tiếng kèn phát lệnh chiến đấu, trong khoảnh khắc tự mình cởi sạch quần áo trên người. Cánh tay vừa mới rời còn kêu đau, lúc này lại nhanh chóng hoạt động.

Một bụng tức giận nhưng tay hạ xuống lại rất nhẹ nhàng. Sắc mặt của Gia Cát Linh Ẩn khôi phục lại bình thường, từng chút xoa lên thân thể y, giống như đang lau chùi ột vật gì đó vô tri vô giác, ánh mắt không hề dừng lại ở vị trí nào đó của y. Cảnh tượng như vậy nhìn giống như là một hộ lý đang làm việc, không hề quen biết bệnh nhân vậy.

Cảm giác được biến hóa của nàng, y đè tay nhỏ của nàng lại, nhỏ giọng nói, “Có thể, cảm ơn nàng.”

Trong lòng nàng khó chịu, khổ sở cuộn trào mãnh liệt. Hóa ra hai chữ cảm ơn lại thực sự đả thương người như vậy. Khổ sở tràn vào tận trong dạ dày đến mức khiến nàng muốn nôn ra một trận. Xoay người lại cho y một cái mỉm cười, “Không cần cảm ơn.”

Cúi người đắp kín chăn cho y, đang muốn đứng lên lại bị y bắt lại. “Linh nhi, nếu nguyên nhân nàng chăm sóc cho ta là vì ta vì nàng nên mới bị thương thì nàng không cần phải miễn cưỡng bản thân mình. A hoàn và hạ nhân trong phủ sẽ chăm sóc tốt cho ta.”

Nàng không quan tâm y, vết thương lại một lần nữa đâm sâu vào trong lòng. Không rời đi mà lại càng đến gần y, lại càng đau đớn hơn.

“Nàng đi đâu vậy?” Thấy nàng chuẩn bị xoay người rời đi, y che ngực ngồi xuống.

“Đến Ngâm Hương Các.”

“Không được đi! Đây là phòng ngủ của chúng ta, bây giờ chúng ta vẫn là phu thê, tới đây ngủ.”

Thuận tay ôm lấy eo nàng kéo nàng từ dưới đất lên giường. Cái ôm quen thuộc, hơi thở quen thuộc, hai người ôm nhau ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau rời giường, Gia Cát Linh Ân mới bước ra khỏi phòng thì Kinh Phong liền vội vàng tới bẩm báo, “Tiểu thư, người ngày hôm qua mang về đã chết.”

“Đã chết?” Gia Cát Linh Ân ngăn người, “Chuyện gì xảy ra?”

“Nửa đêm hần đi ra ngoài uống rượu, sau đó lại đi tìm kỹ nữ rồi bất ngờ chết.” Kinh Phong cúi thấp đầu. Sở Lăng Thiên giao cho hần phải trông giữ người, bây giờ người lại chết, “Là thuộc hạ sơ sẩy, ngày hôm qua lúc bôi thuốc cho điện hạ thì hần chạy ra ngoài.”

Gia Cát Linh Ân trầm mặc, “Không sao, hần chẳng qua chỉ là một người không quan trọng, chứng cứ về Chu quý phi có thể tìm được rất nhiều.”

“Tiểu thư, thật xin lỗi.”

“Được rồi, không có hần ta vẫn có thể lật mặt được Chu quý phi.” Trong nháy mắt đó nàng đã có biện pháp khác.

“Tiểu thư, mặc kệ là có chuyện gì, hãy đợi thương thế của gia khỏi hẳn đã, có được không?”

“Ta có chừng mực.”

Những ngày còn lại, Sở Lăng Thiên ở Vương phủ lẳng lặng dưỡng thương, nàng một mực ở bên cạnh dốc lòng chăm sóc. Sở Lăng Thiên vốn thể chất tốt, hơn nữa lại dùng thuốc thượng đẳng nên chỉ mới dưỡng thương vài ngày đã tốt hơn phân nửa. Chỉ là công phu vẫn chưa khôi phục lại, so với trước kia chỉ mới được hai, ba phần.

Trong thư phòng chỉ có y và Phá Trận.

“Tra được chưa? Nữ nhân kia là ai?”

“Là một người tên là Phù Dung, thuộc hạ đã hỏi Tần phó tướng, lúc hần tới tìm nàng thì nàng đang từ trong phòng của người đi ra.”

“Phù Dung?” Sở Lăng Thiên suy nghĩ một chút, mơ hồ có chút ấn tượng, “Lai lịch của ả đã điều tra ra chưa?”

“Đã điều tra ra, Phù Dung vốn là thị nữ của Thần phi nương nương, lúc Thần phi nương nương đến Thiên Thai Tự cầu phúc cho Thái hậu thì ả đi làm mật thám.”

“Hóa ra là ả?” Khóe miệng Sở Lăng Thiên nhếch lên, trên mặt hiện lên một tia cười nhạt. Chu Tuyết Tranh, người chưa hoàn toàn từ bỏ ý định sao? “Sau khi người tiến vào thì ta có bộ dáng thế nào?”

“Thuộc hạ thấy nửa người trên của Điện hạ không mặc quần áo, nửa người dưới vẫn còn nguyên quần, nằm hôn mê bất tỉnh. Thuộc hạ hỏi Tần phó tướng, từ lúc không thấy ả là chừng khoảng nửa khắc, thời gian ngắn như vậy cũng không có khả năng xảy ra chuyện gì.” Sức chiến đấu ở trên giường của chủ tử hần rất rõ ràng.

“Vậy là tốt rồi!” Sở Lăng Thiên rốt cục yên tâm, bản thân mình không làm chuyện có lỗi với Linh nhi.

“Điện hạ, có nên nói cho tiểu thư biết hay không?”

“Không cần, cứ để cho nàng tự mình phát hiện ra, nếu không nàng lại nghĩ là ta lừa gạt nàng thì làm sao?”

“Nhưng mà cứ để tiểu thư hiểu lầm người như vậy sao?”

“Không sao.”

Người đứng bên ngoài thư phòng cả người cứng lại, trong lúc vô tình nghe được cuộc nói chuyện này đem mọi khúc mắc trong nhiều ngày của nàng hoàn toàn mở ra. Nàng thực sự là hiểu lầm y, mà y lại vẫn tình nguyện để nàng hiểu lầm cũng không dám mạo hiểm nói chân tướng cho nàng, chính là lo lắng nàng cho là

y lừ gạt nàng. Nơi nào đó trong lồng ngực rất đau, đau đớn không giống với trước đó, vì y mà đau. Tự xưng mình là thông minh, thực ra trên đời này, nữ nhân ngu ngốc nhất chính là nàng.

Nàng không đi vào mà nhẹ nhàng rời đi, nàng thành toàn cho sự yêu thương của y.

“Nương nương, Hoàng Thượng truyền người và Điện hạ vào cung.” Nàng đang chuẩn bị tới phòng ăn để dùng bữa trưa thì bị Ứng tổng quản ngăn lại, thở hồng hộc nói.

“Ta biết rồi.”

Cuối cùng cũng tới, ngày nàng chờ, cũng đã chờ thật lâu rồi. Chu Tuyết Viện, đại nạn của người tới rồi! Gia Cát Linh Ẩn quay trở lại thư phòng, gõ cửa một cái, sau khi nghe tiếng trả lời mới đi vào trong.

“Chuyện gì?” Sở Lăng Thiên ngừng đầu.

“Phụ hoàng triệu chúng ta vào cung, thân thể của người không tốt, ta tới xin với phụ hoàng.”

“Không cần, ta đi cùng nàng.”

Sở Lăng Thiên biết, trong cung có vô số cái miệng khát máu đang chờ để hút máu của nàng, ăn thịt nàng, y sao có thể yên tâm để nàng đi một mình chứ.

“Thương thể của người?”

Chỉ là ba chữ, nhìn thấy được từ trong mắt đến tận đáy lòng nàng đều là lo lắng, Sở Lăng Thiên cười ảm áp, “Không có gì đáng ngại, thân thể vi phu rất khỏe mạnh, hiện tại đã khôi phục tám phần mười rồi. Phá Trận, mang quần áo của Vương phi tới.”

“Vâng, Điện hạ.”

Khéo léo mang quần áo lên người nàng, ngón tay lật qua lật về thắt dây lưng thành hình con bướm xinh đẹp, bàn tay nắm lấy hông nàng, “Đi thôi.”

Cái loại cảm giác này trong nháy mắt lại trở về, Gia Cát Linh Ẩn luôn luôn dám làm dám chịu, dám yêu dám hận. Bàn tay nàng lật lại đặt vào vòng eo của y, y nhàn nhàn, nàng lại chủ động dắt y, mỉm cười trên choker y, “Đi thôi.”

Sở Lăng Thiên cảm giác được tình cảm ảm áp từ lòng bàn tay của nàng, không lạnh băng như mấy ngày nay, nàng tin tưởng y.

Đến cửa cung, nhìn thấy nhiều dân chúng tụ tập ở đó, không biết nói chuyện gì mà nhao nhao ồn ào, Sở Lăng Thiên kéo nàng qua, nói những chuyện khác dời đi sự chú ý của nàng.

Bên trong ngự thư phòng, Hoàng Thượng, Hoàng hậu, Thái tử, Chu quý phi, Thần phi, Sở Lăng Thiên đã ngồi vào chỗ của mình từ lâu, dường như đang giảng một cái lưới lớn chờ con cá mắc vào.

Hai tay Sở Kim Triều khoát lên Long y, nhắm mắt dưỡng thần. Tam nha đầu, tại sao lại là con? Con cũng biết tấm lòng của trăm đối với Tĩnh phi, nàng là nữ tử khiến ta vui nhất trong đời này.

Ba người Hoàng hậu, Chu quý phi, Thần phi uống trà, chờ trò hay mở màn.

Tay phải Sở Lăng Thiên chống ở trên trán, cúi đầu trầm tư.

Sở Lăng Thiên lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, hai mắt khép hờ, tay chống lên cằm. Gia Cát Linh, nàng tận mắt nhìn thấy Sở Lăng Thiên phản bội thì trong lòng sẽ như thế nào? Nàng vẫn một mực theo hần?

“Thất điện hạ, Thất vương phi tới!”

Người chờ đợi hồi lâu cuối cùng cũng đã lên sân khấu, cùng với tiếng hô của Liên công công, tinh thần của tất cả mọi người đều trở nên tỉnh táo, ngồi thẳng người dậy, chờ nhân vật chính lên sân khấu. Chỉ có sắc mặt Sở Kim Triều là rầu rĩ, dường như vẫn chưa đưa ra được quyết định cuối cùng. Mọi người đều tưởng tượng đến bộ dáng của hai người kia tiêu tụy đến mức nào, sống không bằng chết đến mức nào, thương tổn nhau ra làm sao.

Lúc Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên nắm tay nhau, mỉm cười xuất hiện, những người đang ngồi đều hai mắt nhìn nhau. Đây là đang xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện lớn như vậy, mỗi một việc đều đủ để khiến tình cảm của bọn tan vỡ, sao bọn họ vẫn có thể hòa hợp một chỗ?

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu.”

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, Hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi.” Sở Kim Triều không biểu hiện giận dữ nói, “Ban thưởng ngồi.”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Hoàng hậu cười cười, Gia Cát Linh Ẩn biết bà muốn nói, nụ cười kia vô cùng độc địa.

“Hoàng Thượng, người xem, thần thiếp nói đúng chứ? Thiên nhi và Thất vương phi là thật tâm yêu thương nhau, tuyệt đối sẽ không bởi vì Thất vương phi hủy hoại di thể Tĩnh phi muội muội, rồi lại ở cùng với Hiên nhi ở một chỗ mà bị ảnh hưởng. Thấy bọn chúng hòa hợp như vậy người yên tâm rồi chứ?”

Đúng là một con dao giấu trong lời nói.

“Lời này của tỷ tỷ muội không đồng ý lắm.” Chu quý phi buông tách trà xuống, “Trogn một trăm điều thì chữ hiếu lấy làm đầu, nếu không phải vì sinh Thất điện hạ cùng Cửu điện hạ thì thân thể Tĩnh phi tỷ tỷ cũng sẽ không đến mức kém như vậy, tuổi còn trẻ đã phải ra đi, đây chính là điều nhức nhối trong lòng Hoàng Thượng. Nàng ta hủy hoại di thể của Tĩnh phi, Thất, Thất điện hạ không những không trách nàng mà còn làm như không có chuyện gì xảy ra, Tĩnh phi tỷ tỷ ở trên trời có linh thiêng nhất định sẽ tức giận đến không thể đầu thai kiếp sau mất.”

“Muội muội không được nói vậy!” Hoàng hậu giận dữ liếc mắt nhìn Chu quý phi một cái, hai người bọn họ phối hợp vô cùng ăn ý, nhuần nhuyễn, “Thiên nhi là thật tâm thương yêu Thất vương phi, nếu không vì sao lại không thêm để ý đến chuyện giữa nàng ta và Hiên nhi chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên cũng chưa nói một lời nào, bình tĩnh chờ bọn họ nói xong.

“Hoàng Thượng, người phải lấy lại công đạo cho Tĩnh phi tỷ tỷ, tỷ ấy thực đáng thương.” Trong mắt Chu quý phi ầng ậng nước mắt, “Sinh ra một đứa con như vậy, lại lấy về một thê tử như vậy, nếu Tĩnh phi tỷ tỷ còn sống nhất định cũng sẽ bị tức chết rồi.”

Sở Kim Triều trừng mắt liếc nhìn Hoàng hậu cùng Chu quý phi, “Chuyện này trăm sẽ xử lý, các người câm miệng hết cho trăm.”

Chu Tuyết Tranh thì như không có chuyện gì xảy ra mà uống trà, lúc này không nói một lời nào mới là hành động thông minh nhất. Phù Dung rõ ràng đã nói cho nàng biết kế hoạch đã thực hiện được, vì sao nhìn qua lại thấy bọn họ dường như không hề có khoảng cách nào cả? Chẳng lẽ là giả bộ? Nhưng mà không sao cả, ngày hôm nay nàng cũng đã chuẩn bị một món lễ vật phải đưa cho họ.

307. Chương 307: Lấy Cái Chết Để Can Gián

Giọng nói Sở Kim Triều nặng nề, dường như rất không vui lòng mà nói ra, “Tam nha đầu, Tĩnh phi là nữ nhân trăm yêu nhất, cũng là mẫu thân thân sinh của lão Thất, trăm tin tưởng con không cố ý làm vậy. Nhưng chuyện này quả thật có liên quan đến con, con giải thích như thế nào? Bằng đá không thể nào tự bốc cháy, trừ phi là có người ở trên đó động tay.”

“Con phụ trách không tốt gây ra đại họa, nếu trăm không trừng phạt con thì đối với Tĩnh phi quá không công bằng.”

Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, nhíu mày, “Phụ hoàng, nhi thần cũng tự phát hiện ra có chỗ không ổn, còn vì vậy mà bị thương, nhi thần cũng là người bị hại, nhưng không bảo vệ tốt được di thể của mẫu phi, nhi thần nguyện ý giải thích với mẫu phi.”

Chu quý phi cười lạnh một tiếng, nhìn Gia Cát Linh Ẩn nghiền ngẫm, “Ý của Thất vương phi là xin lỗi tỷ tỷ còn đối với Hoàng Thượng cùng Thất điện hạ đều không có gì áy náy trong lòng sao? Hoàng Thượng, nữ nhân này quả đúng là quá lớn, không trừng phạt nàng ta thì khó mà phục lòng dân chúng.”

“Đúng, Hoàng Thượng, người không biết hiện tại dân chúng bàn luận rất là khó nghe.” Hoàng hậu nói tiếp, “Tĩnh phi muội muội tâm địa thiện lương, thường xuyên bố thí người nghèo, đến chùa cầu phúc, dân chúng đều nhớ đến ân tình của muội ấy. Nghe nói di thể của muội ấy bị tổn hại nên dân chúng đều đến cửa cung để đưa ra yêu sách, cầu xin cho Tĩnh quý phi một công đạo, Hoàng Thượng, nghe tiếng lòng của dân chúng một chút đi.”

“Hoàng hậu, trăm tin tưởng Tam nha đầu không phải cố ý, chỉ là vô tình nhưng quả thật là có sai. Trẫm phạt con ở từ đường tụng kinh cho Tĩnh phi một tháng.”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, không tốt!” Một tiểu công công ở bên ngoài xông vào thông báo, “Nhóm dân chúng ở ngoài cửa cung lấy cái chết để can gián, yêu cầu nghiêm trị Thất vương phi. Nói.... Nói nếu không nghiêm trị thì bọn họ sẽ chết ở bên ngoài. Có một lão bà đã đập đầu vào tường thành, đã chết rồi.”

Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn thay đổi, Chu Tuyết Viện, người thật giỏi, lại có thể kích động dân chúng để tạo áp lực cho Hoàng Thượng, ghê tởm hơn chính là mẹ hoặc dân chúng lấy mạng của họ để áp chế, có người thậm chí mất đi cả tính mạng. Chu Tuyết viện biết Hoàng Thượng để ý nhất chính là cái gì. Sở Lăng Thiên nắm tay nàng, nắm thật chặt, truyền sức mạnh cho nàng.

Thân thể Sở Kim Triều run rẩy, ông nổi danh là vị hoàng đế nhân từ, đều coi dân chúng là lớn nhất.

“Phụ hoàng,” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, nàng vốn định chờ một chút nhưng hiện tại không thể đợi thêm nữa, “Nhi thần khẩn cầu người mời dân chúng vào cung, nhi thần muốn trực tiếp giải thích rõ với bọn họ.”

“Tam nha đầu, con muốn làm gì?” Sở Kim Triều nghi hoặc nhìn nàng.

“Phụ hoàng, nếu nhi thần khiến cho dân chúng phần nộ thì nhi thần sẽ hóa giải. Cầu xin phụ hoàng cho phép.”

“Được, trẫm cho phép. Mau mời nhóm dân chúng tiến vào.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Liên công công đáp lại, lập tức chạy về phía cửa cung.

Chu quý phi cười càng sâu, kêu dân chúng tiến vào, Gia Cát Linh Ẩn, người sẽ chết không có chỗ chôn thân. Những người bà tìm đều là những người luôn trung thành với Tĩnh phi, vì bà ta mà có thể không cần đến cả tính mạng. Nghĩ đến tình huống sắp xảy ra bà liền không thể chờ được mà muốn ăn mừng. Gia Cát Linh Ẩn, ý dân khó cãi, để dân chúng tiến vào là người tự tìm lấy đường chết.

“Linh nhi.” Đến phiên Sở Lăng Thiên lo lắng.

“Yên tâm, ta có cách.” Gậy ông đập lưng ông, chiêu này nàng dùng cũng không ít.

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin của nàng y lại nghĩ đến lần đầu tiên gặp nàng đó là trong tiệc rượu của phủ Thừa tướng. Cười cười rồi vuốt ve bàn tay mềm mại của nàng trong lòng.

Trong lòng Hoàng hậu có một dự cảm không tốt, mỗi lần loại vẻ mặt này của Gia Cát Linh Ẩn xuất hiện thì sẽ làm cho người khác không thể đoán trước được chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.

Nửa khắc sau, Liên công công dẫn nhóm dân chúng khoảng hơn một trăm người đi vào ngự thư phòng, Sở Kim Triều mang mọi người tới một nơi ngồi xuống để chuẩn bị xét hỏi.

Nhìn thấy Sở Kim Triều, dân chúng liền đồng loạt quỳ xuống, “Cầu xin Hoàng Thượng chủ trì công đạo cho Tĩnh phi nương nương, nghiêm trị Thất vương phi! Lấy mạng Thất vương phi đền tội.” Thanh âm của dân chúng vang vọng trong hoàng cung. Bọn họ nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, trong ánh mắt liền tràn ngập căm hờn cùng thù hận.

“To gan!” Hoàng hậu quát lớn, lạnh lùng nhìn những người quỳ trên mặt đất, “Thất vương phi là người mà Thất điện hạ rất yêu thương, há lại để cho các người lên án! Các người, ai dám nói một câu không có lợi cho Thất vương phi thì cẩn thận cái đầu!” Nói xong, chỗ sâu nhất trong ánh mắt của Hoàng hậu hiện lên một nét cười âm hiểm. Bà càng bảo vệ Gia Cát Linh Ẩn thì càng kích động đến sự phẫn nộ của dân chúng.

“Nương nương, nữ nhân này hại Tĩnh phi nương nương mà người còn bảo vệ nàng ta, chúng thảo dân không có quyền thế không thể lấy lại công đạo cho Tĩnh phi nương nương, chỉ có thể lấy cái chết để can gián cầu xin Hoàng Thượng thuận theo ý dân.” Nói xong lão bá này lấy từ trong ngực ra một lọ độc dược, chuaaarn bị há miệng liền bị Sở Lăng Thiên nhanh tay lẹ mắt cướp được.

Chu quý phi cảm phục hoa lệ đứng lên, “Câm miệng hết cho bản cung! Nàng là Thất vương phi cao cao tại thượng, Thất điện hạ thương không hết sao lại vì cái chết của Tĩnh phi mà trừng phạt nàng chứ! Hôm nay, cho dù toàn bộ các người đều chết ở đây thì Hoàng Thượng cũng sẽ không trừng phạt nàng!”

“Trời xanh không có mắt, đây là thói đời gì!” Dân chúng lập tức khóc rống lên, lời nói của Chu quý phi không thể nghi ngờ là khiến cho lửa giận của bọn họ bùng phát mạnh hơn, “Yêu nghiệt lộng quyền, muốn hủy diệt nước Lăng Nguyệt! Yêu nghiệt mê hoặc muôn dân, mê hoặc tâm của Thất điện hạ, hãy để cho chúng thảo dân lấy máu tươi đến rửa sạch hai mắt của các người đi!”

“Để chúng thảo dân lấy máu tươi rửa sạch hai mắt.” Thanh âm vang vọng càng lớn, mỗi người đều lấy ra một lọ độc dược, lấy cái chết để bức ép.

“Hoàng Thượng, không cần để ý đến bọn họ!” Hoàng hậu cầm lấy cánh tay Sở Kim Triều.

“Tam nha đầu....” Sở Kim Triều vô cùng khó xử, lại nhìn nhóm dân chúng bất cứ lúc nào cũng có thể uống độc dược, một mạng cùng với trăm mạng, bên nào quan trọng hơn, ông phải làm một hoàng đế tốt, “Trăm xin lỗi con!” Đây là lần thứ mấy ông nói những lời này với nàng?

“Phụ hoàng, để nhi thần nói.” Trên mặt Gia Cát Linh Ẩn không một chút bối rối, nàng trấn định mà đi đến trước mặt dân chúng, khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười khiến cho người khác cảm thấy như một trận gió xuân thổi qua.

Những người trên mặt đất ngẩng đầu nhìn nàng, nụ cười của nàng khiến bọn họ cảm thấy đau mắt,

“Hừ! Hồ ly tinh! Hồng nhan gây tai họa!”

“Các vị phụ lão hương thân, hôm nay mục đích của bản vương phi cũng giống các vị, đó là lấy lại công đạo cho Tĩnh phi nương nương! Tĩnh phi nương nương là mẫu thân của phu quân ta, cũng là mẫu phi của ta.”

Trong lòng Sở Lăng Thiên nóng lên, bản vương phi, phu quân, mẫu phi, mỗi từ đều khuấy động lòng y. Trong lòng cảm thấy kỳ quái, vì sao đột nhiên lại thay đổi, y có chút thu sủng nhược kinh.

“Hừ, hồ ly tinh, không cần ở chỗ này nói chuyện mê hoặc chúng ta. Nhanh đền tội đi!” Có người phẫn nộ nói.

“Câm miệng!” Chu quý phi quát lớn, “Nàng đường đường là Thất vương phi, chuyện đã làm sai cũng không đến lượt các người đến trừng phạt!”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn bà một cái, đúng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

“Các vị, bản vương phi nói hôm nay sẽ ọi người một đáp án vừa lòng, đó là sự thực về cái chết của mẫu phi ta!”

Trong đầu Chu quý phi nổ ầm một tiếng, trong chốc lát mất đi ý thức. Không có khả năng, chuyện này không có khả năng có người khác biết được! Người còn sống biết Tĩnh phi chết ở đâu cũng chỉ có bà cùng Chu Tuyết Tranh, nha đầu chết tiệt kia, bản cung thật muốn nhìn xem người muốn đùa giỡn cái gì. Muốn che đậy dưới con mắt của nhiều người như vậy quả thực là mơ mộng hão huyền!

“Mọi người không nên khản trương, ta sẽ từng bước giải đáp câu đố ọi người. Ta muốn hỏi mọi người một vấn đề, băng có chảy được không?”

“Băng là do nước đông lạnh mà thành, sao có thể chảy được?”

“Đúng vậy, băng gặp được lửa sẽ hòa tan thành nước, không có khả năng cháy được.”

“Thất vương phi, người rốt cuộc muốn nói cái gì, muốn như vậy mà lửa gạt mọi người sao?”

“Đúng vậy, Tam nha đầu, chẳng lẽ là có người đổ dầu ở trên khối băng?” Sở Kim Triều cũng cảm thấy nghi hoặc.

“Phụ hoàng, người sẽ biết ngay thôi.”

Liên công công nhận được ra hiệu của nàng liền lệnh mấy tiểu công công trình lên những khối băng nhỏ, phân ối người một khối.

“Trong tay các người có một khối băng là có thể cháy. Nhưng ta cũng không biết là khối nào, Liên công công, nhờ ông mang lên một ngọn nến để mọi người thử một chút.”

“Thất vương phi, băng sẽ không có khả năng cháy được, đây chẳng phải là nói sai sự thật sao?” Hoàng hậu nói.

Chu quý phi nhủ mảy, chẳng lẽ nàng ta phát hiện ra được cái gì? Thần bí như vậy không có khả năng là nàng ta biết được. “Tỷ tỷ nói đúng, băng tuyệt đối không thể cháy.”

“Bây giờ mọi người có thể thử một lần, nhớ kỹ, phải lấy tay giữ, không được dùng đồ vật khác để giữ.”

Một khối băng nhỏ như vậy, nếu như cháy thì nhất định sẽ đốt tới ngón tay. Nhưng mà không có ai tin, băng làm sao có thể cháy được, cho nên họ đều mạnh dạn đứng lên thử.

“Căn bản sẽ không cháy, nhất định là Thất vương phi nói vậy.”

“Đúng vậy, là để gạt chúng ta!”

Gia Cát Linh Ẩn liếc mắt nhìn Chu quý phi, thấy bà cầm khối băng nhưng vẫn không dám tới gần ngọn nến. Sở Lăng Thiên lấy ngọn nến trong tay cung nữ, đưa ngọn nến tới gần, “Quý phi nương nương, còn người nữa, người đang sợ cái gì? Chẳng phải người nói tuyệt đối không thể cháy hay sao?”

“Ta.... Bản cung chỉ là thấy có chút lạnh!” Chu quý phi chậm rãi đưa tay tới gần, run nhè nhẹ. Nếu cháy thật thì nhất định sẽ bỏng tay.

Thừa dịp bà không chú ý, Sở Lăng Thiên đưa ngọn nến tới gần.

“A, không được!” Chu quý phi đột nhiên hô lên một tiếng, khối băng cũng vô ý bị bà vứt trên mặt đất.

Ánh mắt Sở Lăng Thiên hiện lên ý cười, đây đúng là kết quả mà bọn họ mong muốn.

Gia Cát Linh Ẩn cầm lấy khối băng còn sót lại ở trên khay, dùng chiếc đũa gấp lên chậm rãi tới gần ngọn nến. Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, khối băng cháy, một ngọn lửa màu lam xinh đẹp nhảy lên.

“A? Đây là có chuyện gì?”

“Nhất định là nàng ta làm yêu phép, đúng là hồ ly tinh! ”

“Yêu quái!”

Những người khác nhìn thấy một màn quỷ dị này, nhất thời cảm thấy được khó tin đến cực điểm. Chưa bao giờ nghe qua băng có thể cháy.

“Tam nha đầu, đây là cái gì?” Sở Kim Triều tiến lên, lấy tay sờ sờ lên thứ đã bị cháy, quả thật là băng.

“Phụ hoàng, thiên nhiên có rất nhiều vật chất kỳ lạ, chỉ là chưa phát hiện ra thôi. Đây cũng là băng, nó còn có một cái tên là băng cháy. Tồn tại mấy ngàn năm, ở yên trong mặt đất nên tích tụ khí ngầm dễ cháy, cho nên mới có thể cháy được!” Gia Cát Linh Ẩn âm thầm may mắn vì mình học hóa học không tồi.

“Còn có chuyện thế này? Rất thần kỳ.” Sở Kim Triều gật đầu.

“Thật sự có thứ thần kỳ như vậy? Thất vương phi không phải là đang gạt chúng ta chứ?”

“Các vị, trong hầm băng còn rất nhiều khối băng như vậy, nếu không tin lát nữa mọi người có thể tự mình tới xem.”

“Thất vương phi, khối băng có thể cháy thì nói lên được cái gì, cùng với chuyện hủy hoại di thể của Tĩnh phi nương nương không có liên quan.” Hoàng hậu nhắc nhở.

308. Chương 308

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

309. Chương 309: Đứa Nhỏ Là Của Thất Điện Hạ

Là chết đói!” Chu quý phi điên cuồng hét lên,

“Thần thiếp không muốn thấy chuyện đều là phi tử của Hoàng Thượng nhưng vì sao Hoàng Thượng lại bắt công, đem tất cả tình yêu cho ả. Thần thiếp là ghen tị nàng, ghen tị đến nỗi mỗi ngày đều muốn giết ả! Hoàng Thượng sẽ vì một phi tử đã chết mà giết thần thiếp sao? Ha ha, Liên Thương Tình, người thắng, người chết nhưng ta vẫn không bằng người!”

“Chết đói?” Trong lòng Sở Kim Triều dâng lên từng trận đau đớn, ông đứng dậy, bước từng bước về phía Chu quý phi, “Chết đói sao? Trẫm cũng sẽ khiến người phải chết đói, báo thù cho Tĩnh nhi!”

“Ha ha!” Chu quý phi điên cuồng cười to, “Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ không để người đạt được ý nguyện!”

Trong tay bà đột nhiên xuất hiện một cái ngân châm, dùng sức để lên cổ, máu đen xuất hiện, sau đó chảy ra.

“Muốn chết? không dễ dàng như vậy!” Sở Kim Triều bắt bà lại, “Truyền thái y, trẫm muốn cho người nếm thử mùi vị khi bị chết đói.”

Trên mặt tràn đầy máu tươi hiện ra một nụ cười châm biếm, “Ta sẽ không để người có cơ hội! Hoàng Thượng, con ta trường thành nhất định sẽ báo thù cho ta!” Chu quý phi nhìn về phía Gia Cát Linh Ẩn, “Mỗi một oan hồn Chu gia sẽ tìm đến người để đòi mạng! Có thành mà bản cung cũng sẽ không tha cho người!”

Hai chân Chu phịch một cái, thân thể ngã xuống, ánh mắt dừng lại trên thân thể Gia Cát Linh Ẩn, không động đậy nữa.

“Tha xuống, ném tới bãi tha ma!” Sở Kim Triều nhìn thoáng qua bà vẻ ruồng bỏ, “Truyền ý chỉ của trẫm, ngày mai canh ba xử trảm Chu Lâm Quân, Chu Nham tử hình ngay tại chỗ!”

Người suy nhất của Chu gia may mắn thoát khỏi là Chu Tuyết Tranh. Hôm nay, từ đầu đến cuối, nàng thông minh nên không nói một câu nào, nếu không vừa rồi lúc Sở Kim Triều gọi tên sẽ có ba chữ Chu Tuyết Tranh. Giết người một cách vô hình mới là phương thức của nàng. Chu quý phi tính kế cả đời lại nhận phải kết cục này. Cho nên nàng không thể không cẩn thận, nhất là đối với yêu nghiệt như Gia Cát Linh Ẩn!

“Các người đều quay về đi!” Tâm tình Hoàng Thượng không tốt, Hoàng hậu chủ trì mọi chuyện, bà phát tay với nhóm dân chúng, bảo bọn họ ra khỏi cung.

Nhóm dân chúng sớm bị chuyện trước mắt dọa cho sợ, nhận được mệnh lệnh của Hoàng hậu thì liền giống như trốn chạy mà rời khỏi. Vẫn nói hoàng cung là nơi dùng máu tươi để sống, rốt cục chẳng hề sai. Đồng thời bọn họ cũng vội vàng mà truyền ra một tin tức, Thất vương phi là bị oan, mọi chuyện đều là âm mưu quỷ kế của Quý phi nương nương.

“Tam nha đầu, mang trầm đi xem Tĩnh nhi.” Sở Kim Triều giống như nháy mắt già đi mười tuổi, bước đi có chút không vững. “Hoàng hậu, tiểu hoàng tử giao cho người.”

“Hoàng Thượng yên tâm, thần thiếp sẽ tận tâm chăm sóc ổn thỏa, coi như con của mình.”

“Tam nha đầu, đi thôi.”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, cầu xin người làm chủ cho dân nữ.”

Gia Cát Linh Ẩn dìu Hoàng Thượng, đang chuẩn bị rời đi thì thấy một nữ tử không để ý đến sự ngăn cản của thị vệ, xoay trái xoay phải thoát khỏi tầng bảo vệ chạy tới trước mặt Sở Kim Triều phịch một tiếng quỳ xuống, gương mặt đầy nước mắt, bộ dáng yếu ớt đáng thương.

Chu Tuyết Tran hung dung thản nhiên nở nụ cười, giơ chén trà lên chặn lại nụ cười tươi rói của nàng. Nàng đã an bài màn trình diễn này.

“Tam nha đầu, đi thôi.” Sở Kim Triều không để ý tới những chuyện khác, muốn mau tìm thấy hải cốt của Tĩnh phi.

“Hoàng Thượng, người nhất định phải làm chủ cho dân nữ, dân nữ có huyết mạch của hoàng thất.” Phù Dung đứng dậy, đến tới trước mặt Sở Kim Triều lại quỳ xuống.

Quả nhiên, Sở Kim Triều ngừng lại, liếc mắt nhìn nữ tử trên mặt đất, “Là của ai?” Ông cũng không nhớ là mình đã lâm hạnh qua nữ tử này. Nhìn lướt qua mấy đứa con, lại đưa ánh mắt quay lại.

“Là....”

Lúc Phù Dung xuất hiện, Sở Lăng Thiên đã biết mục đích của nàng, thấy ánh mắt của nàng cườm trên người mình, y không có chút kinh ngạc nào.

“Là của Thất điện hạ.”

Sở Lăng Thiên vẫn đang yên lặng chợt giương mắt lên, khóe miệng nhếch lên, chuyện này hiển nhiên là so với chuyện vừa rồi càng khiến cho hắn hứng thú hơn.

“Nữ tử này ở đâu? Ai chẳng biết là Thiên nhi đối với Thất vương phi một lòng si mê, sao có thể có quan hệ xác thịt với nữ tử khác?” Hoàng hậu hỏi, giương mắt lên nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thật đúng là nghĩ mình có thể giữ một nam nhân cả đời được sao?

“Dân nữ không dám nói dối, trong bụng dân nữ thật sự có cốt nhục của Thất điện hạ. Dân nữ là mật thám ở bên nước Tĩnh Long, sau khi trở về liền được sắp xếp ở trong quân của Thất điện hạ. Vương phi nương nương, người nên nhớ rõ có mấy ngày điện hạ không hồi phủ, chính là cùng dân nữ ở một chỗ.”

“Hoàng Thượng, người xem việc này...” Hoàng hậu cười ngượng ngùng, “Thất vương phi, nếu như là cốt nhục của Thiên nhi thì nhất định phải sinh ra, người là một người coi trọng đạo lý, bản cung thấy nên nạp nàng ta vào Thất vương phủ làm Trắc phi đi.”

“Vậy, để xem ý của Tam nha đầu đã.” Sở Kim Triều tức giận liếc mắt nhìn Sở Lăng Thiên một cái. Xú tiểu tử, hờ ra một chút là lại làm ra chuyện khiến trầm đầu đầu.

Gia Cát Linh Ẩn cúi người, “Làm Trắc phi thì thần nữ không có ý kiến, nhưng mà Hoàng hậu nương nương hẳn là rõ hơn ai hết, Trắc phi của Thất vương phi mệnh không dài. Nếu như nàng có chuyện gì không hay xảy ra thì cũng mong nương nương không trách phạt thần nữ.”

“Thất vương phi đang uy hiếp bản cung?”

“Thần nữ chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.” Chuyển sang cười với Sở Lăng Thiên, “Phu quân, nàng ta nói nàng ta mang cốt nhục của chàng, chàng không có gì muốn nói sao?”

“Phù Dung, bản vương cũng không nhớ rõ là đã từng xảy ra chuyện với người, vì sao người phải xuyên tạc?” Nữ nhân này hại Linh nhi hiểu lầm nhất định không thể tha cho nàng ta.

“Điện hạ, người không nhớ rõ sao?” Phù Dung mở to cặp mắt ngập nước, “Ngày đó người hôn mê, ôm dân nữ nói thích dân nữ, muốn dân nữ cùng người, sau đó nói sẽ cưới dân nữ. Dân nữ muốn đẩy ra nhưng điện

hạ sức lực quá lớn, dân nữ giãy dụa không có kết quả nên chỉ có thể để điện hạ đoạt đi sự trong sạch của mình. Dân nữ vốn định coi đó như một giấc mộng nhưng không nghĩ đến là dân nữ lại mang thai.”

“Nếu như bản vương hôn mê thì làm sao có thể làm chuyện đó với người?” Sở Lăng Thiên có chút đăm chiêu hỏi.

“Điện hạ chỉ là thần trí không rõ mà thôi, dân nữ còn biết...” Phù Dung cúi đầu, khuôn mặt hiện lên một tia thẹn thùng, “Biết ở bên hông Điện hạ có một cái nốt ruồi, mỗi chỗ trên thân thể của Điện hạ dân nữ đều nhớ rõ ràng.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Sở Lăng Thiên bằng ánh mắt lạnh thấu xương, sao mà ngay cả cái này cũng bị thấy? Sở Lăng Thiên mệt mỏi cúi đầu, kéo nàng vào trong lồng ngực, nhỏ giọng nói với nàng cái gì đó.

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu đứng lên, “Phù Dung, nếu như người thực sự có cốt nhục của phu quân, ta nhất định đồng ý nạp người vào cửa.”

“Đa tạ Vương phi tỷ tỷ, thần thiếp nói đều là sự thật.”

Nghe thấy xưng hô của nàng ta, Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, “ta chỉ nghi hoặc là người cùng Điện hạ chỉ mới một lần mà lại có? Bản vương phi còn biết, từ lúc người biến mất cho đến lúc Tần phó tướng tìm được người là khoảng một khắc, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy chỉ sợ là không làm được cái gì?”

Sở Lăng Thiên ngăn người, hiểu ý mà cười. Khó trách đột nhiên nàng thay đổi thái độ, nàng nhất định nghe được đoạn đối thoại của mình cùng Phá Trần trong thư phòng.

“Thân thể điện hạ không tốt cho nên chỉ qua loa là xong. Vương phi tỷ tỷ không biết, trước đó dân nữ đã cùng điện hạ vài lần rồi.”

“Từ lúc người trở về nước Lăng Nguyệt cho đến bây giờ cũng chỉ là khoảng mười ngày, cho dù có mang thai thì cũng sẽ không phát hiện ra nhanh như vậy.”

“Đại phu nói có người sớm, có người muộn. Vương phi tỷ tỷ, muội nói đều là sự thật.”

Trùng mắt liếc nàng ta một cái, vì sao có nhiều nữ nhân mơ ước nam nhân của mình vậy chứ. “Người biết được bên hông điện hạ có nốt ruồi chứng tỏ người thật sự thấy qua thân thể của chàng. Cô nương, người nói cho ta biết phía bên trong đùi phải của điện hạ có cái gì?”

“A?” Sắc mặt Phù Dung ửng đỏ, “Chuyện này.... Rất tư mật, dân nữ xấu hổ không dám nói.”

“Thất vương phi, sao có thể không cảm thấy thẹn như thế chứ! Những lời này các người nói một cách thâm kín thì được, trước mặt nhiều người như vậy cũng không xấu hổ.” Hoàng hậu tức giận nói.

“Nương nương, Phù Dung cô nương cũng không xấu hổ thì thần nữ sợ cái gì. Phù Dung cô nương, người nói đi, chẳng phải người nói mỗi một chỗ trên thân thể điện hạ người đều rất rõ sao?”

“Cũng.... Cũng có một nốt ruồi.”

“Nói dối!” Gia Cát Linh Ẩn đề cao âm thành, “Bản vương phi nói cho người biết, ở đó không có cái gì cả!”

“Có thể.... Có thể là dân nữ nhớ nhầm.”

“Nhớ nhầm? Người còn muốn nói dối sao?” Gia Cát Linh Ẩn giương khóe miệng lên, vỗ vỗ mặt Phù Dung, “Phù Dung cô nương sắc mặt không tốt lắm, nhìn qua thì có vẻ như là đến ngày nguyệt tín. Không biết ta đoán có đúng không?”

“A?” Thân thể Phù Dung ngẩn ra, theo bản năng mà nhìn về phía Chu Tuyết Tranh, “Vương phi tỷ tỷ nói đùa, dân nữ có thai sao có thể có nguyệt tín chứ?”

“Vậy thì nhờ Ninh Hạ cô cô kiểm tra một chút xem!”

“Không cần!” Phù Dung lập tức cự tuyệt, “Bây giờ dân nữ đang mang cốt nhục của Thất điện hạ, không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đại phu nói nếu để cảm xúc bị kích động thì sẽ sinh non.”

“Chỉ là kiểm tra một chút mà thôi, có cái gì mà kích động!” Gia Cát Linh Ẩn xoay người, “Ninh Hạ cô cô, đến đây đi.”

Ninh Hạ kéo Phù Dung, Gia Cát Linh Ẩn đi theo vào một gian phòng gần nhất, phù Dung ra sức giãy dụa, rồi lại giãy dụa. Tối phòng, ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn trở nên lạnh lùng.

“Tự nói ra chân tướng hay là để chính mình đi xuống âm tào địa phủ.”

Khí thế uy nghiêm, ngay cả Ninh Hạ vẫn đi theo bên Hoàng hậu cũng cảm thấy vô cùng áp lực. Cho tới bây giờ Hoàng hậu cũng chưa mang đến cho bà loại cảm giác này. Hơn nữa một tiểu nha đầu hơn mười tuổi mà thôi, vì sao lại khiến cho người khác có cảm giác không dám phản kháng này.

“Vương phi tỷ tỷ, muội nói sự thật, muội mang thai con của điện hạ. Người cùng với Điện hạ thành thân laai như vậy rồi àm vẫn không có con, điện hạ sớm muộn gì cũng sẽ cưới nữ nhân khác, chẳng bằng cưới muội, tốt xấu gì muội cũng nghe tỷ.”

“Xem ra ngươi không hiểu lời ta nói.” Gia Cát Linh Ẩn không còn nhẫn nại, “Cô cô, cởi quần áo của nàng ra, bản vương phi tự mình kiểm tra!”

“Vâng, Thất vương phi!”

Ninh Hạ giở thủ đoạn, không để ý đến Phù Dung đẩy kéo, nhanh chóng cởi ra áo khoác của Ninh Hạ, cũng chỉ còn lại áo lót. Phù Dung phần nộ nhìn Gia Cát Linh Ẩn.

“Ngươi sẽ gặp báo ứng! Điện hạ nhất định sẽ hưu ngươi!”

“Cô cô. Tiếp tục cởi.”

“Không cần!” Phù Dung che lớp quần áo cuối cùng, cả kinh kêu lên.

“Không ngại nói cho người biết, cho dù người có mang thai thì bản vương phi cũng sẽ phá hủy hết. Nếu còn không chịu thừa nhận, bản vương phi sẽ lột hết quần áo, ném người tới đầu đường của Ngân Đô để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy người là hạng nữ nhân gì mà lại có thể nhận được sự ưu ái của Thất điện hạ.”

“Ngươi...” Người Phù Dung chỉ vào nàng, “Người chính là ma quỷ! Đúng, ta cùng với điện hạ căn bản là không hề xảy ra quan hệ, ngày đó điện hạ hôn mê là ta cố ý diễn cho người xem!”

“Ai sai người làm?”

“Không có ai sai cả!” Phù Dung thầm nghĩ, nhất định không thể nói ra tiểu thư, nếu không sẽ cùng đi vào chỗ chết

310. Chương 310: Thích Được Nàng Gọi Ta Là Đồ Vô Lại

Gia Cát Linh Ẩn cũng không hỏi nữa, “Đi ra ngoài nói với mọi người rằng người nói dối! Còn việc ai sai người làm vậy thì bản Vương phi không truy cứu người nữa. Nếu người muốn sống thì lập tức rời khỏi thành, muốn chết thì cứ việc ở lại!”

“Nô tì biết.”

Phù Dung mặc lại quần áo, chậm rãi đi tới quỳ gối trước mặt Sở Kim Triều.

“Hoàng Thượng, những điều vừa rồi dân nữ nói đều là giả, dân nữ là vì muốn gây xích mích quan hệ giữa Thất điện hạ và Thất vương phi nên mới nói như vậy, xin Hoàng Thượng thứ tội!”

Chu Tuyết Tranh và Sở Lăng Hiên liếc nhau với tốc độ rất nhanh, lại thất bại! Chu Tuyết Tranh lạnh lùng liếc mắt nhìn Phù Dung một cái, đồ vô dụng, giữ lại người cũng không có chỗ để dùng.

Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, ông đang đợi lời nói của nàng.

“Phụ hoàng, thả nàng ta ra đi. Nhi thần cũng không thể đem những nữ tử có ham muốn với được phu quân mình giết hết được.

“Thất vương phi tha cho người một mạng, người đi đi!” Sở Kim Triều trầm giọng nói, “Sau này nhớ phải làm người cho tốt! Tam nha đầu, Thiên nhi, mang trẫm đi nhìn Tĩnh nhi.”

“Vâng, phụ hoàng.”

Căn phòng bí mật lại một lần nữa kích thích ánh mắt của Sở Kim Triều, ông có nghĩ thế nào cũng không thể ngờ tới trong tay Chu Tuyết Viên lại nắm nhiều mạng người như vậy. Thấy bộ xương trắng ở cuối cùng, trên tay bị xích lại, thân thể của ông run rẩy.

Ông ngồi xổm xuống, vuốt ve từng chút một lên trên bộ xương kia, trước mặt hiện ra dáng dấp của rục rở của nữ tử kia.

“Tĩnh nhi, trẫm đã tới chậm, trẫm xin lỗi nàng! Nàng chịu khổ rồi!”

“Phụ hoàng, mong người nén bi thương. Mẫu phi ở trên trời có linh thiêng thấy người như thế này sẽ không an tâm.” Sở Lăng Thiên bình tĩnh khuyên nhủ, “Đưa mẫu phi đi an táng thôi.”

“Các con đi trước đi, trẫm ở lại với nàng thêm chút nữa.”

Hai người đi qua một bên, không dám rời đi. Trong lòng bọn họ đều đau như nhau, chỉ là từ lúc biết chân tướng đến bây giờ cũng có chút thời gian để tiếp nhận nên suy nghĩ có chỗ thông suốt hơn. Bây giờ Chu quý phi cũng đã mất, coi như là an ủi linh hồn của Tĩnh phi ở trên trời.

Một lúc lâu sau, Sở Kim Triều đứng dậy, bảo Sở Lăng Thiên lo việc an táng.

Ba ngày sau, hạ táng cho Tĩnh phi, linh hồn rốt cuộc cũng được yên nghỉ. Dâng lên những khóm hoa cuối cùng xong, Sở Lăng Thiên, Sở Lăng Hàn, Gia Cát Linh Ẩn và Mộc Tê cùng nhau ở lại sau cùng.

“Mẫu phi, người hãy yên nghỉ, những người trước đây hại người, ngoại trừ một người còn lại đều đã trả giá rồi.” Người của Chu gia chỉ còn lại Chu Tuyết Tranh, nàng sẽ không bỏ qua.

“Mẫu phi, lần này có thể tìm được người là nhờ vào Linh nhi, nữ tử nhi thần yêu không khiến người thất vọng chứ? Nàng giống như người vậy, khiến người ta chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng khó quên được.” Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng ôm lấy hông của Gia Cát Linh Ẩn, vừa cười vừa nói.

Mẫu phi rời đi đã nhiều năm như vậy, trong lòng y từ lâu đã sớm chấp nhận sống chết có số, có thể tìm được hài cốt để hạ táng, Chu gia phải trả giá, cũng coi như là viên mãn.

Sở Lăng Hàn và Mộc Tê bèn nhìn nhau cười, “Mẫu phi, dao nhi mang thai con của chúng con, người được làm Hoàng nữ rồi. Chờ tiểu tử kia được sinh ra, nhi thần sẽ dẫn nó tới thăm người. Cũng cầu xin mẫu phi phù hộ cho Thất ca và Thất tẩu sớm ngày có hài nhi.”

Bọn họ cùng ra khỏi Hoàng lăng, trước mặt thổi tới một trận gió lạnh khiến họ không nhịn được mà kéo quần áo che kín người.

“Thất ca, Thất tẩu, Dao nhi đang mang thai, đệ đưa nàng ấy về phủ trước.” Sở Lăng Hàn dừng một chút, “Nghe nói trước đó hai người có chuyện gì đó ầm ĩ không thông suốt được, bây giờ đã xong hết chưa? Thất tẩu, nếu như huynh ấy khi đẻ tẩu thì tẩu cứ nói với mẫu phi, để mẫu phi trừng trị huynh ấy.”

Sở Lăng Thiên liếc mắt nhìn y một cái, huynh đệ nói chuyện thâm tình sao? “Quản người cho tốt đi! Chiều cổ thật tốt cho cháu của ta.”

“Đương nhiên, đương nhiên, Dao nhi, chúng ta đi thôi.”

“Thất ca, Thất tẩu, chúng ta cáo từ trước.”

“Trên đường cẩn thận.” Gia Cát Linh Ẩn gật đầu.

Cuối cùng lại qua một hồi mưa gió, chỉ là mưa gió đi qua cũng không có cầu vồng, trời dường như càng âm u thêm.

“Về nhà thôi.” Sở Lăng Thiên dắt tay nữ tử bên cạnh.

“Thất gia, ta... xin lỗi.” Gia Cát Linh Ẩn xin lỗi trước. Nếu không phải là nàng không tin y thì cũng sẽ không có chuyện không vui như thế, càng áy náy hơn là nàng làm nhiều chuyện tổn thương đến y, nói nhiều câu đả thương đến y như vậy.

“Ta biết là nàng quan tâm ta.” Giơ tay ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu đặt môi lên làn môi mềm mại của nàng.

Oanh một tiếng, hai thân thể như bị đốt, Gia Cát Linh Ẩn chỉ cảm thấy hơi thở đều bị y hút khô, yêu kiều thở hổn hển, còn thấy chưa đủ mà vòng tay lên cổ y, học dáng vẻ của y, cuốn lấy đầu lưỡi mềm mại của y.

Vạn vật trong đất trời đều như hóa thành hư vô.

Một lúc lâu sau hai người mới tách nhau ra. Lúc Gia Cát Linh Ẩn nhin không được mà liếm liếm bờ môi vì tê cứng mà mất đi tri giác, ai ngờ được đầu lưỡi cũng sưng phồng lên rồi.

“Nương tử, vi phu muốn nàng, ngay tại đây.” Động tác của nàng khiến mạch máu trong người y đều sôi trào cả lên.

“Sở Lăng Thiên, chàng điên rồi sao?” Gia Cát Linh Ẩn lui về phía sau một bước, thật lo lắng cái người điên này sẽ làm chuyện tử trong miệng y nói ra, “Cẩn thận ta thiên chàng.”

“Nương tử thật xấu, vậy chúng ta lên xe ngựa nhé!” Nói xong, không nói lời nào nữa liền ôm nàng lên xe ngựa.

“Sở Lăng Thiên, Lưu đại thúc còn ở đây, chàng buông ta ra!”

“Vậy thì sao?”

Lưu đại thúc đánh xe nhìn thấy hai người hòa hảo liền cảm thấy hài lòng đến cỡ nào, ông cười hắc hắc, nhỏ giọng nói, “Vương phi nương nương không cần lo lắng, lỗ tai của tiểu nhân bị đau rồi, cái gì cũng không nghe thấy được. Giá!”

Buông rèm xe ngựa xuống, Sở Lăng Thiên khẩn cấp đè nữ tử trong ngực xuống dưới thân, cuốn lấy cái lưỡi mang theo mùi hương thơm mát, cảm giác đã lâu không gặp khiến cho thân thể của y nhanh chóng cứng lên.

“Ngô, Sở Lăng Thiên, chàng buông ra!” Nghĩ đến Lưu đại thúc cách bọn họ chỉ một chút, Gia Cát Linh Ẩn không thể nào tập trung tinh thần được. “Quay về Vương phủ đi!”

“Lưu đại thúc lằng tai!” Nụ hôn càng thêm thâm nhập, tay cũng bắt đầu không yên phận, bắt được nơi mềm mại của nàng, nhẹ nhàng nắn bóp.

Tay kia thô bạo kéo ra quần áo của nàng, con thỏ nhỏ trắng như tuyết hiện ra ở trước mắt, cúi đầu hôn xuống khiến nữ tử dưới thân run rẩy một hồi, hoàn toàn rơi vào thế công của y.

“Ừm, aha... Không được...”

“Bây giờ mới nói không được thì muộn rồi.”

Tay dò xét vào trong để khố, chạm đến dịch thể ẩm ướt, Sở Lăng Thiên cười một cách tà mị, cúi đầu ghé vào bên tai nàng, khẽ cắn vào vành tai nàng, “Nương tử so với vi phu còn muốn hơn.”

“Không có!” Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn ửng đỏ, nghiêng mặt qua một bên, không dám nhìn y.

“Còn nói không có?” Đem ngón tay dính chất dịch trong suốt đưa tới trước mặt nàng. “Nương tử, đây là cái gì?”

“Chàng! Đồ vô lại!”

“Ta thích nàng gọi ta là đồ vô lại!”

Không kịp cởi quần áo của mình liền tách hai chân nàng ra, sự chịu đựng khiến y càng căng cứng hơn. Đã lâu không làm cũng khiến cho nàng nhin không được kêu ra thanh âm mê người.

“Linh nhi, thật chặt.” Sở Lăng Thiên thở hổn hển , thử động mình.

“Đau! A, vô lại! Chậm một chút!” Hai chân không tự chủ quấn vào bên hông y, tiếp nhận luật động của y.

“Được, vì phu chậm một chút.” Hôm trước ngực nàng, không nhúc nhích, nhìn tiểu nương tử hận không thể giết chết ánh mắt của y, Sở Lăng Thiên cúi đầu cười yếu ớt.

“Sở Lăng Thiên, chàng cố ý, có đúng không?”

“Cố ý cái gì? Linh nhi đang nói cái gì vậy?”

“Cho chàng hai lựa chọn, hoặc là di chuyển, hoặc là đi xuống cho ta!” Đã bị y làm cho khó chịu rồi, bây giờ y lại trêu chọc chính mình.

“Ta chọn cái thứ nhất!”

Xe ngựa bị lay động kêu ken két. Gia Cát Linh Ẩn dè nén âm thanh, rồi lại kìm lòng không được mà kêu ra. Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, Sở Lăng Thiên cười cười, “Không sao đâu, muốn kêu thì cứ kêu ra đi. Lỡ tai Lưu đại thúc không nghe được!”

“Lẽ nào tất cả mọi người trên đường cùng đều lắng tai sao?”

“Chúng ta là phu thê được phụ hoàng tứ hôn, làm việc này là lẽ đương nhiên, không nên nghĩ nhiều.”

“Hừ!”

Động tác Sở Lăng Thiên càng lúc càng nhanh, căn bản không cho phép nàng suy nghĩ. Thanh âm êm tai không kìm nổi mà phát ra. Dần dần, hai người đều quên hết tất cả mọi chuyện, đắm chìm trong hạnh phúc mà đối phương đem đến ình.

“Linh nhi, mấy lần?”

“Chẳng phải là một lần trước rồi một lần mới đây sao, tóm lại ta muốn dừng lại!”

“Ừ?” Sở Lăng Thiên kéo dài âm thanh, đỉnh đầu nặng nề.

“Hai lần...”

“Ừ? Còn nói dối?” Lại là một cuộc thâm nhập sâu.

“Ba lần!”

“Cũng không sai biệt lắm.” Nhìn thấy dáng vẻ nàng xụi lơ, y không đành lòng lại lần qua lần lại nàng nữa. Luật động rất nhanh, đem tất cả của mình giao cho nàng.

Trong xe rất cuộc yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng thở dốc của hai người.

Sở Lăng Thiên lau sạch người ình và nàng, mặc quần áo chỉnh tề, lại phát hiện vừa rồi mình dùng sức quá mạnh nên đã đem quần áo nàng xé rách.

Thất bộ dạng quần bách của Gia Cát Linh Ẩn, Sở Lăng Thiên lập tức đỡ dành nàng, “Đợi lát nữa ta ôm nàng về phòng, sẽ không bị ai thấy.”

“Bây giờ chúng ta đang ở đâu?” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên hỏi.

“Ừm... Ta nghĩ là đã dừng ở trước cửa Thất vương phủ được một lúc rồi.”

“A?” Nàng cúi đầu kinh hô một tiếng, “Chàng nói chúng ta đang ở ngoài cửa Vương phủ?” Vậy chẳng phải là đều bị thủ vệ nhìn thấy được, còn có âm thanh mới vừa rồi, thật là xấu hổ chết người.

“Đi ra ngoài thôi, lẽ nào nàng muốn ngồi ở trong xe cho đến lúc trời sáng sao?” Sở Lăng Thiên cười cười, kéo nàng vào trong lòng ngực mình, ôm lấy nàng, nhảy xuống khỏi xe ngựa.

“Các người...”

Cửa Vương phủ vậy đây a hoàn và nô tài, dùng một loại ánh mắt vô cùng quái dị nhìn hai người vừa trên xe ngựa xuống. Lần này, ngay cả Sở Lăng Thiên cũng phải đỏ mặt.

“Tiểu thư, người đã trở về.” Nguyệt Lan đỏ mặt tiến lên.

Cái đầu của Gia Cát Linh Ẩn chôn sâu ở trước ngực Sở Lăng Thiên, hai mắt nhắm nghiền, nàng có thể tưởng tượng được tình cảnh quỷ dị trước mắt, buồn bực ừ một tiếng, tay đặt ngang hông Sở Lăng Thiên bấm vào một cái.

“Nguyệt Lan tỷ tỷ, cái xe ngựa này có phải bị hỏng hay không? Vừa rồi cứ kêu kéo kẹt.” Tiểu Diệp khó hiểu hỏi, “May là không làm Điện hạ và Tiểu thư té xuống.”

“Khụ!” Kinh Phong tăng hắng một cái.

“Buổi trưa ăn cái gì?” Sở Lăng Thiên bất ngờ đến mức không kịp đề phòng mà tìm đề tài khác, “Đều đứng ở chỗ này làm cái gì? Làm xong mọi việc rồi sao? Đi đến hậu viện dọn hết sạch lá rụng cho bản vương!”

“Vâng, Điện hạ!”

Đoàn người ầm một tiếng tản ra, Nguyệt Lan cũng nhanh chóng kéo Tiểu Diệp rời đi. Tiểu Diệp vừa đi vừa nghi ngờ nhìn chiếc xe ngựa, “Nguyệt Lan, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Người còn nhỏ, sau này sẽ hiểu, đi thôi, chúng ta đi nấu một chén canh bổ huyết ích khí cho tiểu thư.”

Đến phòng ngủ, nghe được âm thanh cửa đóng vang lên, Gia Cát Linh Ẩn lập tức ngẩng đầu, từ tổng lòng Sở Lăng Thiên nhảy xuống, im lặng không lên tiếng ngồi một bên, không nói một lời nào.

“Linh nhi, không nên tức giận, nhìn thấy chúng ta hòa hảo như thế này bọn họ nhất định rất vui vẻ.”

“Sở Lăng Thiên, chàng chính là một tên vô lại!”

“Ta vô lại, ta vô lại!” Ngực đau đớn một chút, “Khụ, khụ!”

“Ngực lại đau?” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, hai tay đặt trước ngực y không ngừng vỗ về, “Có phải là do vừa vận động hay không? Sở Lăng Thiên, chàng cấm dục một tháng cho ta!”

“Linh nhi, nàng thật là độc ác! Vi phu không làm được! Cùng lắm thì ta chậm lại một chút?”

Gia Cát Linh Ẩn bất đắc dĩ thở mạnh một hơi, rót ỉnh một chén trà, tâm tình cuối cùng cũng bình tĩnh một chút.

311. Chương 311: Nghe Nói Thất Vương Phi Mỹ Mạo Vô Song

Sở Lăng Thiên đi qua, ôm nàng vào trong ngực, như là đang sợ mất đi trần bảo, lại luyến tiếc mà buông tay. Cầm đặt ở trên trán nàng, “Linh nhi, không bao giờ được rời khỏi ta nữa! Không có nàng, ta không biết phải sống làm sao.”

Nàng nắm lấy tay y, “Thất gia, lần này là ta không đúng, ta không nên không tin tưởng chàng!”

“Không trách nàng được, ta cũng có sai. Dem những chuyện kia áp đặt cho nàng, còn tự cho là đúng khi nghĩ rằng nàng cùng Thương Y, Sở Lăng Hiên đây đưa không rõ, ta thật khổ nạn!”

“Chúng ta không bao giờ được nghi ngờ lẫn nhau nữa. Đúng rồi,” Gia Cát Linh Ẩn đang nói liền chuyển đề tài, “Sao chàng biết được ám đạo kia của Chu Tuyết Viện?”

Nói đến đây sắc mặt Sở Lăng Thiên trở nên ngưng trọng, “Địa cung bị cháy, ta đến đó xem xét vài thứ, cũng phát hiện ra được người trong băng quan căn bản không phải là mẫu phi. Ngày ấy A Cần thấy tâm tình ta không tốt liền an ủi ta, cuối cùng nói cho ta biết đoạn đối thoại giữa huynh muội Chu gia, vì thế ta đã đến Thần cung dò la một chút lại không nghĩ tới thực sự tìm được một ám đạo, cũng tìm được cả lối vào. Chuyện này có phải nàng sớm biết rồi không?”

“Đúng, lần đầu tiên nhìn thấy mẫu phi ta đã biết rồi. Thất gia, tha thứ cho ta không nói với chàng, ta chỉ sợ là....”

“Ta không trách nàng, nàng lo lắng rút dây động rừng, lo lắng ta quá kích động mà làm hỏng chuyện.”

Hai tay gặt gao ôm lấy y, y vẫn luôn hiểu được sự lo lắng của nàng.

Dịch Khôn cung. Hoàng hậu nghiêm mặt, ngồi ở vị trí cao, Ninh Hạ ôm tiểu hoàng tử dỗ dành, nhưng mà mặc kệ dỗ thế nào tiểu hoàng tử cũng không ngừng mà vẫn khóc oa oa.

Hoàng hậu đau đầu đến nhú mày, bà đã bị hành ấy ngày mấy đêm không ngủ, giờ phút này nghe thấy tiếng khóc của tiểu hoàng tử liền hận không thể hung hăng mà ném nó tới trên mặt đất.

“Ninh Hạ, người nghĩ biện pháp làm cho nó ngừng khóc đi!” Hoàng hậu tức giận quát, “Đồ vô dụng, một tiểu hài tử thôi mà cũng không dỗ được! Tiệp nhân sinh đứa con chẳng tốt đẹp gì rồi, giờ đang yên lành lại khóc thảm thiết!”

“Nương nương.” Về mặt Ninh Hạ khó xử, “Cách gì cũng dùng rồi, đồ chơi ti chế phòng đưa tới cũng không ít nhưng mà tiểu hoàng tử lại khóc không ngừng.”

“Người nghĩ cách để nó ngừng khóc đi!” Hoàng hậu tức giận, “Nếu Hoàng Thượng biết lại nói bản cung thờ ơ không chăm sóc nó, đến lúc đó hỏi bản cung thì bản cung làm sao mà giải thích nổi!”

“Những biện pháp có thể nghĩ ra thì nô tỳ đã nghĩ cả rồi, thật sự là nhiều cách mà không dùng được.”

“Đang nói, Tiêu Ôn liền cao giọng thông báo: “Hoàng Thượng giá lâm!”

“Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng.”

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng lên đi.” Nghe được tiếng khóc đến tê tâm liệt phế của tiểu hoàng tử, Sở Kim Triều nhanh chóng đi tới nhìn thấy sắc mặt tiểu hoàng tử khóc đến muốn ngất đi, ông xoay người lạnh lùng nhìn Hoàng hậu, “Người chăm sóc đứa nhỏ như vậy sao?”

“Hoàng Thượng...” Về mặt Hoàng hậu lo lắng, tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng Ninh Hạ. Tiểu tử kia khóc càng dữ dội hơn, “Người xem, giờ.... Thần thiếp cũng không còn cách nào nữa! những gì nên làm thần thiếp cũng đã làm cả rồi!”

“Hoàng hậu, trầm giao hoàng nhi cho người, nếu nó có chút sơ suất nào trầm sẽ hỏi người! Mau nghĩ cách khiến nó cười đi!”

Hoàng hậu ngượng ngùng cười, muốn làm nó cười so với khóc còn khó hơn. Gắng gượng đùa với đứa nhỏ, mặc cho bà đem hết sức lực toàn thân ta tiểu tử kia cũng tuyệt không tốt hơn, người lại càng ra sức khóc to hơn nữa.

Bỗng nhiên ánh mắt Ninh Hạ sáng rực, khom người xuống, “Hoàng Thượng, nương nương, nô tỳ chợt nghĩ đến một người. Chẳng phải tiểu hoàng tử rất thích Thất vương phi sao? Không bằng gọi người tiến cung vài ngày, hoặc là cho người mang tiểu hoàng tử về Thất vương phủ cũng được.”

Hoàng hậu gật gật đầu, “Hoàng Thượng, biện pháp này người thấy có được không?” Bà đặc ý lắc đầu, Gia Cát Linh Ẩn, nếu đứa nhỏ ở trong tay của người thì có xảy ra chuyện gì cũng đúng là chuyện vui khắp chốn rồi.

“Truyền Tam nha đầu tiến cung!” Sắc mặt Sở Kim Triều cũng vô cùng khó coi, ánh mắt nhìn Hoàng hậu cũng mang theo chút do dự.

Cho đến lúc Gia Cát Linh Ẩn tiến cung, tiểu hoàng tử vẫn đang còn khóc oa oa chợt nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn liền giống như bị làm phép, nín khóc mỉm cười, giây dựa vịn tay về phía nàng, thân thể cũng vịn vào về phía nàng luôn.

Gia Cát Linh Ẩn tiến lên ôm nó, tiểu hoàng tử mệt mỏi ghé vào trước ngực nàng, không đến giây liền lăn ra ngủ.

“Người xem đứa nhỏ này...” Sắc mặt Hoàng hậu xấu hổ, “Không cần ta cũng không cần nhũ mẫu, ngược lại lại rất thích Thất tẩu của nó, nhỏ như vậy mà cũng biết muốn người trẻ tuổi xinh đẹp.”

“Đó là vì người không có tác dụng!” Sở Kim Triều trừng mắt liếc bà một cái, lại nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tam nha đầu, làm khó cho con rồi.” Chu Tuyết Viện hại Tĩnh phi thảm như vậy, nàng vẫn không so đo mà đến dỗ dành đứa nhỏ, Sở Kim Triều có chút áy náy.

“Hoàng Thượng, thần thiếp thấy hoàng nhi rất thích Thất vương phi, không bằng để nàng đưa nó về Thất vương phủ, như vậy cũng có người chăm sóc.” Hoàng hậu đề nghị, có thể vứt đi xú tiểu tử này thật xa bà liền vút.

“Nương nương,” Gia Cát Linh Ẩn trầm giọng nói, “Thần nữ đến là lo lắng tiểu hoàng tử khóc sẽ ảnh hưởng đến thân thể. Mẫu phi của nó đối với thần nữ làm chuyện gì hãm là các người cũng biết. Nếu như thần nữ đưa nó về phủ thì Thất gia sẽ nghĩ như thế nào? Nương nương không thích tiểu hoàng tử như vậy sao? Nếu như nương nương thật sự không muốn nhìn thấy nó thì thần nữ liền đưa về Thất vương phủ.”

“Nha đầu người...” Hoàng hậu lạnh lúc trừng mắt với Gia Cát Linh Ẩn một cái, “Bản cung cũng là suy nghĩ cho tiểu hoàng tử.”

“Tam nha đầu nói rất có lý!” Sở Kim Triều gạt đầu, “Uổng cho người là người hơn tuổi lại lo lắng vấn đề không cần thận như vậy. Tam nha đầu, sau này mỗi ngày con đều đến Dịch Khôn cung một chút, đợi sau khi hoàng nhi ngủ thì con có thể hỏi phủ.”

“Vâng, nhi thần tuân theo ý chỉ của phụ hoàng. Ninh Hạ cô cô, giường của tiểu hoàng tử ở đâu?”

“Xin mời Vương phi nương nương theo nô tỳ!”

Đi vào bên trong phòng, Gia Cát Linh Ẩn đặt tiểu hoàng tử lên giường, đắp chăn cho nó, nhin không được nhéo lên mặt nó. Chu Tuyết Viện, ta đã sớm cảnh cáo người, nếu người muốn chăm sóc cho tiểu hoàng tử thêm một thời gian nữa thì nên thận trọng từ lời nói đến việc làm. Không nghĩ tới người chẳng những không thu tay lại mà còn làm cho nghiêm trọng hơn. Tiểu hoàng tử có một người mẫu thân như vậy thật sự là rất bất hạnh.

Bên kia hoàng cung, Chu Tuyết Tranh cùng Sở Lăng Hiên ngồi đối diện nhau, trước mặt hai người đều bày một chén rượu. Chân tướng cái chết của Tĩnh phi làm chấn động cả toàn bộ nước Lăng Nguyệt.

“Chuyện của Tĩnh phi hẳn là người cũng có tham dự?” Sở Lăng Hiên nhấp một ngụm rượu, nhìn Chu Tuyết Tranh chăm chú.

“Cả Chu gia cũng đã chôn theo rồi, tỷ ấy chết cũng không oan. Bản cũng không nghĩ tới là Gia Cát Linh Ẩn lại biết được chuyện này.”

“Xem tình hình ngày đó thì nàng đã biết được mọi chuyện từ đầu đến cuối, nhưng mà vẫn chịu đựng chưa nói ra. Bản vương đối với nàng lại càng ngày càng có hứng thú.”

“Người này thật là đáng sợ. Chúc Lục điện hạ gặp vận tốt.”

“Đa tạ lời chúc phúc của Thần phi nương nương, càng ngày chơi càng thích.” Khóe miệng Sở Lăng Hiên giờ lên, “Thần phi nương nương, không có chuyện gì khác thì ta cáo từ trước.”

“Lục điện hạ, mời.”

“Nhưng mà,” Sở Lăng Hiên xoay người, “Thần phi nương nương nên nhớ điều kiện hợp tác của chúng ta, người có chán ghét nàng cũng không được phép làm tổn thương nàng, nếu không bản vương nhất định sẽ trở mặt.”

Khóe miệng hiện ra vẻ tươi cười, trong mắt hiện lên sự thay đổi không thể phát hiện ra, “Lục điện hạ yên tâm, ta vẫn luôn có chừng mực. Bên phía Thiên ca ca, mong Lục điện hạ cũng hạ thủ lưu tình.”

“Yên tâm, bản vương nhất định đưa hán đến trên giường người. Cáo từ.”

“Mời.”

Sau khi Sở Lăng Hiên rời đi, khóe miệng tươi cười của Chu Tuyết Tranh chậm rãi thu lại, nắm chén rượu trong tay ngày càng chặt. Không tổn thương nàng? Lục điện hạ, bản cung chỉ sợ không làm được, cả đời bản cung cầu đó là Thiên ca ca có thể lại trở về bên cạnh ta, nhưng mà nếu tiện nhân kia vẫn còn thì con đường này vô cùng khó khăn.

“Nương nương, Thất vương phi hại cả Chu gia, chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha cho nàng sao?” Thị nữ Hoàn nhi bên cạnh khó hiểu hỏi.

“Người cảm thấy bản cung là người lương thiện được như vậy sao?” Chu Tuyết Tranh hừ lạnh một tiếng, “Bản cung phải thừa dịp Gia Cát Linh Ẩn vẫn chưa kịp có động tĩnh gì liền cho ả một đả kích nặng nề mới được.”

Bên kia, Sở Lăng Hiên trở lại Lục vương phủ, trong phủ lại có một khách không mời mà đến.

“Điện hạ, người này thực sự rất kỳ quái, nô tài ngăn cản như thế nào cũng không được, đến trong phủ chờ người. Nô tài chỉ là mới nói vài câu hấn liền tát nô tài mấy cái.” Tổng quản thấy chủ tử về liền lập tức tiến lên, ủy khuất nói.

“Mang bản vương đi xem.”

Người nọ Sở Lăng Hiên cũng không biết, hấn cũng không biết Sở Lăng Hiên.

“Lục điện hạ, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. Tổng điện chủ bảo ta tới vấn an ngài.”

Tổng điện chủ? Sở Lăng Hiên nhú mày, lập tức hiểu được liền xoay người lại ôm quyền hướng người bên cạnh, “Không biết các hạ xưng hô thế nào?”

“Không dám, Lăng Vân điện chủ của Thánh điện, Lăng Vân Hải.”

“Hóa ra là Lăng Vân điện chủ, tại hạ thất kính. Vừa rồi trong cung có việc không thể tiếp đón từ xa, xin lượng thứ.”

“Lục điện hạ không cần khách khí như vậy. Tổng điện chủ nhận được thư của người liền phái ta đến đây, không biết chuyện là thế nào?”

Sở Lăng Hiên lạnh lùng một chút, trong mắt phát ra sát ý, “Sở Lăng Thiên vì mở ra cử địa cung cứu Vương phi của hấn nên bị thương đến phế tạng, trong khoảng thời gian ngắn thì không thể khôi phục lại được. Cho nên người nói xem đây chẳng phải là một thời cơ tốt sao?”

“Sở Lăng Thiên?” Sắc mặt Lăng Vân Hải trầm xuống, lập tức cười lạnh, “Bản điện chủ đã muốn giết chết hấn từ lâu, giết Hắc Ám điện chủ cùng U Minh điện chủ, Lăng Tiêu điện chủ, lại hủy hai điện, lần này bản điện chủ nhất định lấy đầu hấn xuống.”

“Giết Lăng Tiêu điện cùng Hắc Ám điện còn có Thanh Ngọc Môn, Điện chủ định làm sao bây giờ?”

“Thương Y?” Nghĩ đến kẻ điên kia thân thể Lăng Vân Hải run một chút, “Hấn vẫn nên giao cho Tổng điện chủ đi, nhiệm vụ lần này của bản điện chủ là giết Sở Lăng Thiên. Đưa bản đồ Thất vương phủ cho ta!”

“Đã sớm chuẩn bị tốt.” Sở Lăng Hiên lấy ra một cái bản đồ, bày ra trước mặt Lăng Vân Hải, “Lăng Vân điện chủ đúng là cẩn thận, thật ra thì Sở Lăng Thiên bây giờ căn bản không chịu nổi một kích.”

“Không chịu nổi một kích? Bản điện chủ cũng không muốn theo chân ba lão đệ của mình, mình hấn có thể một chiêu giết chết Hắc Ám điện chủ là biết hấn không phải người có công phu bình thường rồi, công phu của hấn thậm chí sơ với Thương Y không hề kém, nên cẩn thận hơn. Lần này nếu ta có thể thành công, tổng điện chủ đồng ý đưa ba điện đã bị hủy cho Lăng Vân điện.”

“Vậy bản vương chúc mừng Lăng Vân điện chủ trước. Hôm nay bản vương mở tiệc, rượu ngon món ngon, mỹ nhân đẹp, trước hết điện hạ hãy hưởng thụ một chút đã.”

“Ha ha ha! Được! Lục điện hạ thật là phóng!” Nghĩ đến có thể đem nữ nhân áp dưới thân mình, hung hăng mà phát tiết khiến hấn có chút không thể chờ được. Lăng Vân điện chủ vẫn được mệnh danh là điện chủ hái hoa, háo sắc nổi tiếng giang hồ, hễ là nữ tử bị hấn nhìn trúng đều không thể may mắn thoát khỏi, nghe nói phi tử của vài nước đều đã từng bị hấn chơi đùa qua, “Lục điện hạ, nghe nói Thất vương phi mỹ

mạo vô song, bản điện chủ muốn ném thử một chút.”

312. Chương 312: Cái Tay Kìa Của Người Đụng Vào Nàng

Sở Lăng Hiên dừng bước, “Lăng Vân điện chủ, mục tiêu của ta là Sở Lăng Thiên, không nên vì những chuyện khác mà làm hỏng đại sự. Không được đụng vào Thất vương phi, nghe rõ chưa?”

“Kẻ nào tin đồn ngoài chợ là thật?” Lăng Vân Hải cười hắc hắc, “Lục điện hạ để ý em dâu mình? Thú vị, thú vị. Nếu bản điện chủ là người thì sẽ trực tiếp cướp về, khiến cho nàng không xuống được giường thì dĩ nhiên sẽ nghe lời thôi!”

“Nếu người có thể thuận lợi giết chết Sở Lăng Thiên, bản vương sẽ đáp ứng người, giao nàng cho người thỏa mãn một đêm.”

“Không dám, không dám, thật phóng khoáng! Thứ nữ nhân này một đêm không đủ, khuôn mặt xinh đẹp của nàng dù chơi đùa lâu cũng không chán!” Hai mắt Lăng Vân hải nheo lại, ánh mắt dâm tà. Hừ! Sở Lăng Hiên, người bảo bản điện chủ không được động thì ta sẽ không động vào sao? Ta càng muốn ném thử trước người.

Đêm đến, Gia Cát Linh Ẩn thu xếp ổn thỏa cho Tiểu Hoàng tử xong mới rời khỏi cung trở về phủ.

Sở Lăng Thiên vẫn chưa về, nàng vừa ngồi trong thư phòng đọc sách vừa chờ y. Chờ y đã thành một loại thói quen, bất tri bất giác đã đến đêm khuya.

“Cốc cốc cốc!” Kinh Phong gõ cửa tiến vào, “Tiểu thư, gia nói trong quân có chuyện quan trọng cần thảo luận, sai người truyền lời là sẽ về muộn một chút, người đi nghỉ trước đi.”

“Ta biết rồi.” Ngáp một cái, coi sóc Tiểu hoàng tử một ngày cũng có chút hơi mệt, gấp cuốn sách lại, rửa mặt lên giường.

Có Kinh Phong và Phá Trận ở ngoài nên nàng yên tâm đi ngủ. Không biết lúc nào, trong mơ màng nàng nghe được tiếng cửa mở, trong lòng thấy mừng rỡ, lập tức ngồi dậy, “Sao trễ như vậy? Không ở lại nghỉ ngơi trong quân luôn còn về làm gì cho thêm mệt.”

“Ô, Thất vương phi lại quan tâm đến người khác như thế? Chỉ là nghe giọng nói này khiến trong ngực bản điện chủ ngứa ngáy một chút.”

“Người là ai?” Nghe thấy một giọng nói xa lạ, Gia Cát Linh Ẩn phút chốc xuống giường, mò lấy áo khoác, rất nhanh mặc vào, “Kinh Phong, Phá Trận!”

“Người đang gọi hai tiểu tử bên ngoài sao? Trong người bọn họ đã ngấm mê dược của bản điện chủ rồi, trong chốc lát không tỉnh lại nổi đâu.” Lăng Vân Hải lấy ra một mối lửa, châm vào ngọn nến ở bên cạnh. Thấy nữ tử dưới ánh sáng, hần nhất thời sợ ngậy người, một lát sau mới hồi phục lại tinh thần, “Quả nhiên khuôn mặt đẹp vô song, người là nữ tử đẹp nhất mà bản điện chủ từng gặp qua.”

“Người là người của Thánh Điện?” Nghe xưng hô của hắn, Gia Cát Linh Ẩn nhất thời hiểu vài phần. “Ai sai người tới? Người tới đây làm gì?”

“Tiểu nương tử, nàng nói hơi nhiều, từ trước đến nay ta rất khoan dung với mỹ nhân. Ta đến là để giết Sở Lăng Thiên, thuận lên giường với Vương phi của hắn.”

“Sở Lăng Thiên không có ở đây, người không trở về. Mời người đi cho.”

“Vậy trước tiên lên giường với nàng là được rồi. Không sao, thân thể bản Điện chủ rất khỏe mạnh, chúng ta có thể làm cho đến lúc hắn trở về mới thôi.”

“Không được tới đây!” Nhìn người đang càng tới gần, trong lòng Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng chuyển qua lại, nàng chỉ hy vọng Sở Lăng Thiên không nên trở về lúc này, trong người y đang mang thương tích.

“Tiểu mỹ nhân, không cần phải sợ. Bản điện chủ rất ôn nhu, kỹ thuật cũng tốt, sẽ làm nàng thỏa mãn. Đến đây đi.”

“Không được!”

Lăng Vân Hải tiến thêm một bước về trước, ôm nàng vào trong ngực, không kịp chờ đợi ném nàng lên trên giường, cặp môi nhón nhua tới gần.

“Cút đi!” Gia Cát Linh Ẩn dậm đá hấn.

“Hắc, bản Điện chủ rất thích người nhỏ nhắn như nàng, rất thú vị! Đến đây đi, bảo bối, bản điện chủ sẽ khiến nàng cả đời khó quên!”

“Xẹt!” Một thanh kiếm vung xuống, Lăng Vân Hải nhanh nhẹn tránh thoát, hấn xoay người đứng lên, nhìn người đột nhiên xuất hiện trong phòng, “Người chính là Sở Lăng Thiên? Người rốt cục đã trở về. Vậy bản Điện chủ sẽ giết người trước, sau đó chơi đùa nữ nhân của người!”

“Cái tay kia của người đụng vào nàng?” Thanh âm Sở Lăng Thiên lạnh như băng giống như đến từ địa ngục. Lăng Vân Hải lại không thèm để ý chút nào.

“Hai tay đều đụng vào, người làm gì nào?”

“Vậy bản vương sẽ chặt hai tay của người trước.”

“Sở Lăng Thiên, bản Điện chủ khuyên người không nên không biết lượng sức mình, phé phủ người bị trọng thương mà vẫn còn ngoan cố chống cự. Được, bản Điện chủ có một đề nghị,” Hấn chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Người đưa nàng bản Điện chủ, ta tạm tha cho người một cái mạng.”

“Người không có tư cách nói điều kiện với Bản vương!”

“Đây chính là tự người tìm đến! Vậy bản Điện chủ trói người lại, ở trước mặt người chơi đùa nữ nhân của người. Sở Lăng Thiên, chịu chết đi.”

Ánh sáng lóe lên, Sở Lăng Thiên linh hoạt tránh thoát, đưa hấn ra bên ngoài, đao kiếm không có mắt, y không muốn làm nàng bị thương.

Gia Cát Linh Ẩn từ phía sau cửa sổ lộn ra ngoài, vội vàng đi tìm Vương địa phu lấy độc dược. Nàng gấp gấp trở về thì chỉ thấy Lăng Vân Hải ngồi bệt dưới đất, miệng phun ra máu. Sở Lăng Thiên một thân màu trắng, như tiên giáng trần phiêu diêu, kiếm chìa vào yết hầu Lăng Vân Hải.

“Người rốt cuộc là ai?” Không ngừng nôn ra máu, Lăng Vân Hải cố hết sức hỏi một câu. Không phải nói hấn chỉ có một hai phần công lực sao, vì sao mình ở dưới tay hấn mới chỉ mười chiêu thì đã bị thua, lại còn chặt vật đến không chịu nổi như vậy. Có là Thương Y hoặc là Tổng Điện chủ thì dưới tình huống như vậy hấn cũng có thể bảo đảm trong vòng mười chiêu cũng không thua, nói không chừng còn có thể bắt phân thắng bại.

Phân điện chủ Thánh Điện ở trên giang hồ có thể đứng hàng danh hào. Lăng Vân Hải hoảng sợ nhìn người trước mặt, có thể có thân thủ thế này cũng chỉ có hấn.

“Người là Cửu Thiên Cung...”

Sở Lăng Thiên cười cười, “Coi như người thông minh, nhanh như vậy đã đoán ra được.”

“Hừ! Bản Điện chủ nhớ lời nói của người ngày hôm nay, có gan thì chờ bản Điện chủ chuẩn bị sẵn sàng lại tới tìm người!”

“Người coi Bản vương là kẻ ngu ngốc sao?” Sở Lăng Thiên đưa kiếm lại càng gần.

“Thất gia, người không sao chứ?” Gia Cát Linh Ẩn đi tới, lo lắng hỏi.

“Không sao.” Nở một nụ cười êm ái với nàng, móc ra một bình thuốc trong ngực, “Giúp Kinh Phong và Phá Trận giải độc.”

“Được!”

“Thất diện hạ, là tại hạ có mắt không trông, mạo phạm người và Vương phi, xin người không nên để trong lòng. Tại hạ bảo đảm, sau này không bao giờ đặt chân vào Thất vương phủ nữa, a, không, là không bao giờ đặt chân lên nước Lăng Nguyệt nữa.”

“Thánh Điện ở trong lòng của Bản vương không đáng tin. Vốn ban đầu muốn giữ lại cái mạng ti tiện của người, để người trở về nói với Diệp Thần rằng lần sau sẽ khiến hần phải tới đây. Nhưng mà, vì người động vào người mà Bản vương yêu mến nhất, nên không trách Bản vương được. Để người chết như thế nào mới hay nhỉ?” (Cái đoạn này dịch đúng ra trong bản gốc phải là: ... giữ lại cái mạng chó của người.... Nhưng mà mình cực kỳ kị cái việc lấy chó ra so sánh lắm. Chó dễ thương lắm mà ^^). Các bạn thông cảm chỗ này ỉn nghe :))

“Không, Thất diện hạ, không nên!”

“Nhiệm vụ thất bại, trở lại cũng là đường chết, chết ở trong tay Diệp Thần không bằng chết ở trong tay Bản vương còn vui sướng hơn. Còn có, những người biết thân phận của Bản vương đều phải chết. Vừa rồi hai tay của người đụng vào Thất vương phi đúng không?”

“Không. Không nên, không nên!” Lăng Vân Hải lui dần về sau, vẻ mặt hoảng sợ. Người này, so với Tổng Điện chủ còn kinh khủng hơn, “Thất diện hạ. Người làm như vậy không sợ Thất vương phi có ám ảnh trong lòng sao?” Nếu hần quan tâm đến nữ tử này thì phải dùng năng để đỡ ỉn.

“Tiểu thư, người sẽ có ám ảnh trong lòng sao?” Kinh Phong đã tỉnh táo lại, nghe Lăng Vân Hải nói liền cười hỏi.

“Đương nhiên sẽ.” Gia Cát Linh Ẩn giả bộ sợ hãi gật đầu, “Thất gia, còn không chặt đứt hai tay hần.

“A? Linh nhi muốn như thế nào?”

“Ta nhớ là Vương phủ có kiếm răng cưa. Dùng cưa để cưa có phải là chơi vui hơn không?” Thiên chân vô tà, dáng vẻ như vậy khiến cho người khác không thể tin nổi lời này được nói ra từ miệng nàng.

“Vẫn là Linh nhi có cách hay. Phá Trận, mang kiếm răng cưa tới!”

“Vâng, gia!” Phá Trận dứt khoát lên tiếng, đến kho binh khí cầm kiếm. lát sau chạy về. “Gia, việc này cứ giao cho thuộc hạ và Kinh Phong đi, người và tiểu thư đi nghỉ ngơi đi thôi.”

“Các người... Các người...” Lăng Vân Hải cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua những người nào biến thái như vậy nên đã sợ đến run người, “Các người sẽ gặp báo ứng.”

“Báo ứng?” Gia Cát Linh Ẩn dừng lại, xoay người cười nhạt. “Bản Vương phi muốn hỏi Lăng Vân điện chủ một chút, nếu như hôm nay người thắng thì Thất vương phủ sẽ gặp phải tai ương gì? Huyết tẩy Thất vương phủ?”

“Hừ!” Gia Cát Linh Ẩn nói đúng suy nghĩ trong lòng hần.

Xoay người kéo tay Sở Lăng Thiên, sau lưng truyền đến đoạn đối thoại của Kinh Phong và Phá Trận.

“Trước tiên cưa cái tay kia?”

“Tay phải đi. Cưa thành ba, như thế nào?”

“Ít vậy sao, chín đi, cưa làm chín cũng có thể làm roi được.”

“A!” Tiếng hét của Lăng Vân Hải như heo bị giết vang vọng khắp Thất vương phủ.

“Kêu cái rầm! Ai, Kinh Phong, không nên dứt khoát cưa đứt, tới đây, cưa tay trái luôn đi.”

“Cưa xong tay rồi đến cưa chân. Tối hôm nay lại bận rộn rồi. Ta tới phòng ăn bảo người chuẩn bị ít đồ ăn.”

“...” Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu không nói gì, Kinh Phong và Phá Trận quả thực là vô cùng biến thái.

Vào phòng ngủ, Sở Lăng Thiên lập tức ngồi xuống, che ngực, thở hổn hển từng ngụm, sắc mặt tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi lạnh.

“Thất gia, có phải lại tổn thương thêm hay không?”

“Không sao.” Lấy ra một viên thuốc nuốt vào, “Ta vừa ăn xong thuốc nâng cao công lực, nếu không thì sao có thể hạ hấn nhanh như vậy, nên giờ bị tác dụng ngược thôi. Lăng Vân Hải điện chủ, ở trong hàng ngũ phân Điện chut của Thánh Điện đứng ở hàng thứ năm.”

“Ta đi mời đại phu tới.”

“Không cần, đỡ ta lên giường.” Sở Lăng Thiên giùng giàng, “Ta uống thuốc rồi, ngày mai sẽ khôi phục thôi.”

Nói xong, ngay lập tức ngã xuống giường, đem nàng ôm vào trong ngực liền ngủ ngay.

Đợi Sở Lăng Thiên ngủ say, Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, mặc quần áo, cứ một lúc lại lau mồ hôi cho y, lại lấy thuốc mà đại phu đưa cho y uống vào, rốt cuộc sắc mặt của y cũng khá hơn một chút.

Hai người Kinh Phong và Phá Trận vẫn chơi đùa cho tận lúc trời hửng sáng, lúc đó mới kết thúc mạng sống của Lăng Vân Hải. Lúc Gia Cát Linh Ẩn đi ra ngoài thì bọn họ đã thu dọn xong hiện trường, nhìn không ra một dấu vết nào nữa.

“Tiểu thư, thương thế của gia thế nào?” Kinh Phong hỏi.

“Bây giờ đỡ hơn rồi, các người bận rộn một đêm cũng nên đi nghỉ ngơi đi, chỗ này có ta rồi.”

“Vâng, tiểu thư.”

Qua một lát, Sở Lăng Thiên rốt cuộc tỉnh lại, sắc mặt khôi phục lại vẻ hồng nhuận, nhiệt độ cơ thể cũng bình thường. Gia Cát Linh Ẩn cũng yên tâm, để cho y dựa vào mình, “Bây giờ khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều rồi.” Sở Lăng Thiên gật đầu, thấy trong mắt nàng hiện lên hơi máu, trong lòng dâng lên một trận yêu thương, “Một đêm không ngủ sao? Nha đầu ngốc, ta đã nói là không sao mà.”

Chẳng biết tại sao, Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên chảy nước mắt, tựa đầu trong ngực y, “Thất gia, tối qua ta rất sợ!”

“Không sao,” Võ lưng nàng, “Ta đồng ý với nàng, sau này không để mình bị thương nữa, được không?”

“Thật chứ?”

“Thật! Nàng xem, chẳng phải là không sao rồi sao? Võ công của ta rất nhanh sẽ khôi phục lại, nàng không tin vì phu sao? Cung chủ Cửu Thiên Cung sẽ dễ dàng bị địch đánh bại vậy sao?”

“Khoác lác.” Gia Cát Linh Ẩn đứng dậy, “Chàng ở đây dưỡng thương cho tốt, ta muốn vào cung một chút, chàng phải cẩn thận.”

“Hôm nay ở cùng ta có được hay không?”

Bộ dáng đầy ủy khuất, thực sự khiến người ta không thể nào cự tuyệt được, nhưng mà phải đến chỗ Tiểu hoàng tử, nàng phải đi.

“Thất gia, có chuyện ta muốn nói với chàng.”

“A? Chuyện gì?”

“Mấy ngày nay, ban ngày ta đều vào cung, thay Hoàng hậu chăm sóc cho Tiểu hoàng tử.” Len lén nhìn sắc mặt y, “Nếu như chàng không muốn ta đi thì ta sẽ không đi.”

“Trẻ con vô tội, đi đi.”

313. Chương 313: Không Chết Cũng Phải Lột Da

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn ảm áp, y chỉ là không muốn làm ỉn khó xử. Gia Cát Linh Ẩn cúi người hôn lên khuôn mặt y, “Ta đi đây.”

Vừa định chuẩn bị đứng dậy lại bị cánh tay dài của y nắm lấy, cho nàng một nụ hôn triền miên mà nồng nhiệt, “Đi sớm về sớm, ta chờ nàng.”

“Biết rồi.”

Xấu hổ ôm mặt đi ra ngoài, nhìn thấy thời gian không còn sớm liền nhanh chóng tiến cung.

Dịch Khôn cung.

Hoàng hậu cùng Ninh hạ luống cuống tay chân đỡ tiểu hoàng tử, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn giống như nhìn thấy cứu tinh, nàng vừa tiến vào liền nhét tiểu hoàng tử vào trong ngực nàng.

Gia Cát Linh Ẩn nhẹ giọng dỗ vài tiếng tiểu hoàng tử liền cừi khanh khách.

“Ninh Hạ, người xem đứa nhỏ này, nếu biết mẫu thân nó chết như thế nào không biết còn cười đến như vậy không?” Không có người ngoài nên Hoàng hậu nói cũng không có chút kiêng kị nào.

“Nương nương, có câu, nhận kẻ trộm làm mẹ, tiểu hoàng tử thì lại nhả tẩu làm mẹ.” Ninh Hạ che miệng cười nói.

“Không được nói vậy, như vậy chẳng phải là loạn sao?” Hoàng hậu nói xong cũng không kiềm được cười rộ lên, “Thất vương phi, đứa nhỏ này thật rất mến người.”

Gia Cát Linh Ẩn giương mắt lên,

Hoàng hậu nương nương, thần nữ tới đây là để giúp người, nếu người cảm thấy thần nữ không cần đến thì bây giờ thần nữ sẽ đi. Ninh Hạ, tiếp lấy.”

Đem đứa nhỏ nhét vào trong ngực Ninh Hạ, đứa nhỏ lập tức oa oa khóc lớn, tay càng không ngừng đánh vào trên mặt Ninh Hạ, chân nhét vào miệng bà.

“Bản vương phi còn có việc, cáo từ.”

Ninh Hạ quỳ xuống trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, gắt gao giữ chặt mép váy của nàng, “Thất vương phi, Thất vương phi, nô tỳ sai rồi, nô tỳ nói lung tung, cầu xin Vương phi nương nương thứ tội!” Hoàng Thượng mà biết tiểu hoàng tử chịu khổ thì bản thân bà sẽ phải chịu tội, hơn nữa tiểu tử này mỗi ngày đều làm phiền người khác, giày bà khâu cho Dương đại ca vẫn còn chưa hoàn thành nữa, làm sao có thời gian để quản đứa nhỏ này nữa.

“Vậy người giúp bản vương phi hầy hạ tiểu hoàng tử.” Gia Cát Linh Ẩn giơ tay ra tiểu hoàng tử lập tức nhào vào trong lòng nàng, còn chà chà cái mũi.

“Cám ơn Vương phi nương nương, nô tỳ nhất định tận tâm hết sức.”

Ninh Hạ vừa mới nói xong, tiểu hoàng tử cũng rất phối hợp mà đánh một cái, một trận mùi hôi thối lan khắp trong điện.

“Ninh Hạ cô cô, tiểu hoàng tử ỉa rồi, người đi giúp nó rửa sạch một chút, tiện thể giặt sạch tã luôn.”

“A? Thất vương phi...”

“Vừa rồi chẳng phải đã nói sẽ tận tâm hết sức giúp bản vương phi sao? Hơn nữa có thể giúp hoàng tử giặt tã là vinh hạnh của người. Mau đi đi!”

Ninh Hạ cúi tã bản của tiểu hoàng tử. Một tay bóp chặt mũi, ghét bỏ mà giờ cái tar a xa.

“Hắc hắc hắc hắc!” Tiểu hoàng tử cười hi hi khiến Ninh Hạ càng tức giận.

Hừ, Thất vương phi, tiểu hoàng tử khiến cho người đắc ý trong chốc lát thôi. Hôm nay Hoàng hậu nương nương chuẩn bị trò hay, chờ các người đến diễn.

Hoàng hậu làm như không có việc gì mà uống trà. Gia Cát Linh Ẩn, hôm nay bản cung tặng người một phần đại lễ. Thương tổn tiểu hoàng tử thì không chết cũng phải lột da!

Gia Cát Linh Ẩn bảo cung nữ một lần nữa bọc ta lại cho tiểu hoàng tử, đi tới đi lui, qua một hồi lâu vẫn không thấy Ninh Hạ đi ra, tiểu hoàng tử lại kéo.

Nàng không thể không đem tiểu hoàng tử ôm vào, nhìn thấy Ninh Hạ đang cúi đầu làm cái gì đó liền đem tã của tiểu hoàng tử vứt trước mặt Ninh Hạ, “Đồ bẩn, đi giặt đi!”

“A?” Ninh Hạ kêu lên một tiếng sợ hãi, giấu đôi giày đang cầm trong tay ra sau lưng, ánh mắt mập mờ. “Nô tỳ đi ngay.”

“Cô cô ôm cái gì vậy? Nhìn qua giống như là giày của nam nhân, chẳng lẽ là cô cô có tình ý với người trên? Nếu không thì bản vương phi ra mặt cầu xin Hoàng hậu nương nương thành toàn cho các người?”

“Không cần, đa tạ Vương phi nương nương có lòng.” Ninh Hạ đem đồ giấu vào trong ngực, nếu để Hoàng hậu biết bà có nam nhân ở ngoài cung còn không đánh gãy chân của bà sao.

“Vậy thật đáng tiếc. nhanh đi giặt tã đi.”

Gia Cát Linh Ẩn ôm tiểu hoàng tử đi ra, không nghĩ tới Hoàng Thượng cũng đến.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Đứng lên đi, Tam nha đầu không cần đa lễ, mấy ngày nay con vất vả rồi. Hoàng hậu, người theo Tam nha đầu học hỏi đi, dù sao vẫn không thể để nó cứ chạy tới trong cung như vậy được, ta lo tiểu tử Thiên nhi sẽ mất hứng.”

“Vâng, Hoàng Thượng, thần thiếp nhất định tận tâm học tập. “Hoàng hậu cười cười, tiểu hoàng tử nên tắm rửa, không biết Hoàng Thượng có muốn tự mình tắm rửa cho tiểu hoàng tử không? Nó nhất định sẽ rất vui.”

“Được! Trẫm liền tắm cho nó một lần!” Chu quý phi không còn, Sở Kim Triều đối với đứa nhỏ này ít nhiều có chút áy náy, chỉ có thể hết sức bồi thường cho nó.

“Thất vương phi, ôm tiểu hoàng tử đi vào đi, nước ấm đã chuẩn bị xong rồi.”

“Vâng, nương nương.”

Sau nửa canh giờ, Sở Kim Triều dưới sự trợ giúp của mấy cung nữ rõ cục cũng giúp tiểu hoàng tử tắm xong.

“Vương phi nương nương, mau đặt tiểu hoàng tử lên giường, không nên để người bị cảm lạnh.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn giường, hơi sững sốt, “Sao đệm giường lại mỏng như vậy?”

“Vương phi nương nương, Ninh Hạ cô cô nói tiểu hoàng tử thân nhiệt, buổi tối hay ra mồ hôi trộm nên mỏng một chút thì tiểu hoàng tử mới có thể ngủ ngon.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, không hỏi nhiều liền đặt tiểu hoàng tử lên giường chuẩn bị mặc quần áo cho nó.

“Oa oa!” Tiểu hoàng tử đột nhiên khóc rống lên, vẻ mặt đầy thống khổ, là vẻ mặt nàng chưa từng thấy qua.

Nghĩ đến chắc là nó bị cảm lạnh nên nhanh chóng mặc quần áo vào rồi ôm lấy nó, sau khi được ôm lấy thì tiếng khóc của tiểu hoàng tử nhỏ rất nhiều, sau đó không ngừng nức nở.

Gia Cát Linh Ẩn ôm tiểu hoàng tử đi ra ngoài, Hoàng hậu nhíu mày, “Đứa nhỏ sao lại như vậy? Lúc trước Thất vương phi ôm nó nó luôn cười khanh khách, giờ sao lại khóc thương tâm như vậy, Thất vương phi, không phải là người đánh nó chứ?”

“Nương nương, đứa bé nhỏ như vậy thần nữ sao có thể hạ thủ.”

“Không được nói vậy!” Sở Kim Triều trừng mắt liếc Hoàng hậu một cái, “Tam nha đầu, mau nhìn xem thử hoàng nhi của trẫm bị làm sao?”

“Phụ hoàng, nhi thần cũng không biết, tắm rửa cho nó xong nó liền khóc không ngừng.” Gia Cát Linh Ẩn vừa đi vừa lau nước mắt cho nó, nàng cũng buồn bực, sao lại khóc thương tâm như vậy?

“Đưa bản cung xem!” Vẻ mặt Hoàng hậu lo lắng, “Đừng có chạm vào nữa.”

Hoàng hậu cởi bỏ từng lớp áo quần của tiểu hoàng tử, bỗng nhiên bà quát to một tiếng: “Sao lại thế này?” Chỉ thấy tay bà vừa đưa đến lưng tiểu hoàng tử đều dính máu.

“Mau cởi quần áo ra xem!” Sở Kim Triều cũng sốt ruột.

Hoàng hậu hai ba bước liền cởi áo quần tiểu hoàng tử ra, chỉ thấy trên lưng mềm mại của nó bị cái gì đâm phải, vết thương hình năm sáu lỗ kim lớn đâm phải xung quang tràn đầy máu tươi.

“Tam nha đầu, đây... đây là có chuyện gì?” Sở Kim Triều bình tĩnh hỏi, “Vừa rồi lúc tắm rửa cho nó vẫn còn tốt, sao giờ lại biến thành như vậy?”

“Người nói xem sao lại như thế này?” Hoàng hậu nhìn mấy cung nữ vừa rồi tắm cho tiểu hoàng tử, tức giận hỏi.

“Nương nương, sau khi tiểu hoàng tử tắm xong thì đều do Thất vương phi để ý, nô tỳ cũng không biết vì sao lại thế này.” Một cung nữ đáp.

“Thất vương phi, người nói một chút xem!” Hoàng hậu trừng mắt, khóe miệng rất nhanh hiện lên một nụ cười lạnh, “Cho dù Chu quý phi hai Tịch phi thì người cũng không nhất thiết phải trút hận lên người tiểu hoàng tử. Nó chỉ là một đứa trẻ, cũng là đệ đệ của Thiên nhi, người sao có thể hạ thủ được? Còn dùng thủ đoạn ác độc như vậy.”

“Thất vương phi, tay nải người quên ở bên trong.” Lúc này Ninh Hạ đi tới đụng phải Gia Cát Linh Ẩn, đưa tay nải cho nàng.

“Cái này không phải của ta, cô cô nhầm rồi?”

“A?” Ninh Hạ cười cười, “Là nô tỳ nhầm. A, tiểu hoàng tử làm sao vậy?”

“Cái này phải hỏi Thất vương phi!” Hoàng hậu cùng Ninh Hạ kẻ xuống người họa, “Người còn gì để nói nữa?”

“Thần nữ cái gì cũng không làm nên quả thật không có gì để nói. Phụ hoàng, xin hãy tin tưởng nhi thần, nhi thần tuyệt đối không xuống tay với tiểu hoàng tử.”

Hoàng hậu cười lạnh, Gia Cát Linh Ẩn, lần này người làm thế nào cũng trốn không xong. “Lúc Hoàng Thượng tắm rửa cho nó vẫn rất tốt, chính lúc người mặc quần áo cho nó lại thành như vậy, hơn nữa giữa đó cũng không có người nào tiếp xúc qua với nó, trừ người ra còn có thể là ai? Thất vương phi, bình thường dù người có thủ đoạn tàn nhẫn thế nào cũng được nhưng nó là cốt nhục của Hoàng Thượng!”

Âm thanh của Hoàng hậu càng lúc càng lớn, giống như chính mình là đại diện cho chính nghĩa!

“Hoàng Thượng, lần này không thể nhân nhượng nàng ta! Máu hai huyết mạch của hoàng thất là tội đại nghịch bất đạo! Nhỡ nàng không chỉ là vì báo thù cho Tịch phi mà còn có tâm tư khác thì sẽ xảy ra chuyện lớn, thất vương phi, người lo lắng Hoàng Thượng cùng tiểu hoàng tử thân thiết thì sẽ lấy mất thứ thuộc về Thất vương phủ? Người làm cho Thiên nhi cùng Hiên nhi xảy ra mâu thuẫn còn chưa tính, ngay cả thân thể tiểu hoàng tử cũng không buông tha, quả thực là tâm địa rắn rết!”

“Nương nương, thần nữ vẫn là câu nói kia, thần nữ không làm.”

“Tam nha đầu, chuyện này con giải thích cho trẫm đi!” Sở Kim Triều trầm giọng nói, chuyện này xảy ra trước mắt ông, không thể không hoài nghi nàng, ngay cả ông cũng nổi lòng nghi ngờ, “Tam nha đầu, nếu thật là con thì trẫm quá thất vọng! Từ nay về sau ở trong mắt trẫm con không phải là Tam nha đầu mà chính là Thất vương phi.”

“Hoàng Thượng, người cũng không tin tưởng con sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười khỏ.

“Chuyện này trẫm tận mắt thấy, vừa rồi cũng chỉ có người ôm hoàng nhi khiến trẫm không thể không tin được.”

“Hoàng Thượng, nương nương, thần nữ muốn hỏi, có ai tận mắt thấy thần nữ đưa châm đâm vào người tiểu hoàng tử không?” Gia Cát Linh Ẩn vô cùng bình tĩnh, rất nhanh đem chuyện vừa xảy ra nghĩ qua một lượt, nháy mắt nghĩ được mùi âm mưu.

“Hoàng Thượng, nương nương,” Một cung nữ đứng ra, rụt rè liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, “Nô tỳ... nô tỳ...”

“Có cái gì thì nói đi! Có bản cung ở đây sẽ làm chủ cho người!” Giọng nói Hoàng hậu vang vang.

“Vừa rồi nô tỳ nhìn thấy tay của Vương phi nương nương sờ trên xuống trên người hoàng tử ở trong chăn, nô tỳ chỉ có thể nhìn sơ sơ, không biết quả thật Vương phi nương nương đang làm cái gì.”

Lời nói của cung nữ lấp lửng không thể nghi ngờ là càng làm cho hiềm nghi về Gia Cát Linh Ẩn càng sâu hơn. Chuyện này, đến sắc mặt của Sở Kim Triều cũng trở nên khó coi hơn.

“Tam nha đầu, trẫm cho con một cơ hội để giải thích, nếu giải thích không rõ ràng thì liền xử theo luật lệ!” Sở Kim Triều thấy Gia Cát Linh Ẩn căn bản không nghe mình nói, lại hô một tiếng, “Tam nha đầu?”

“Phụ hoàng, có lẽ nhi thần biết tiểu hoàng tử làm sao mà bị thương rồi.” Vừa rồi nàng trầm tư, trên cơ bản là đem tất cả mọi chuyện sắp xếp lại trong đầu. Hoàng hậu đã sớm đặt bẫy hãm hại, chờ nàng nhảy vào. Việc Hoàng Thượng đến rồi tắm rửa cho tiểu hoàng tử cũng không phải là ngẫu nhiên.

“Thất vương phi, người còn muốn đùa giỡn cái gì nữa hả? Tiêu Ôn, đi mời ngự y đến trị liệu cho tiểu hoàng tử.” Trong lòng Hoàng hậu trầm xuống, loại dự cảm không tốt này lại xuất hiện. Chuyện này Hoàng Thượng tận mắt thấy, hơn nữa làm cũng rất bí mật, căn bản không có người nào có thể biết.

314. Chương 314: Lăn Theo Mạnh Mối

“Hoàng hậu nương nương chớ vội, đợi thần nữ từ từ vạch rõ tất cả mọi chuyện đã.” Gia Cát Linh Ẩn đã có dự tính trước, cười cười, “Mọi người bên trong cùng ra thôi.”

Những người khác cùng nhau theo nàng đến phòng của Tiểu hoàng tử, xem thử rốt cuộc nàng đùa giỡn cái gì. Gia Cát Linh Ẩn dẫn mọi người tới trước giường Tiểu hoàng tử.

“Mới vừa rồi ta vẫn nghi hoặc, thời tiết đã vào đầu đông rồi, vì sao giường lại không dùng nệm, lại dùng một tấm chăn mỏng như vậy. Bây giờ ta đã nghĩ ra, bởi vì có người đóng châm ở phía dưới giường, nếu như nệm quá dày thì mũi châm không thể đâm vào người Tiểu hoàng tử, còn mượn cơ là Tiểu hoàng tử ra mồ hôi trộm.”

Hoàng hậu và Ninh Hạ liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy một tia kinh ngạc, làm sao có thể?

Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn rơi trên người Ninh Hạ, “Hồi này, ta nghe nói là Ninh Hạ cô cô đổi nệm giường, cô cô, người có dám nói với Hoàng Thượng nguyên nhân thực sự người đổi nệm giường không?”

Về mặt Ninh Hạ trấn định, “Vương phi nương nương, thân thể Tiểu hoàng tử ra nhiều mồ hôi, đây là do thái y nói, không phải là nô tỳ nói. Nếu nương nương không tin có thể hỏi thái y.”

Gia Cát Linh Ẩn không để ý chút nào cười cười, “Chuyện này sau hẵng nói. Ta vẫn có nghi vấn, Tiểu hoàng tử làm cách nào bị thương. Nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có lúc nó nằm trên giường mới có cơ hội ra tay. Cho nên, nếu như ta đoán không sai thì phía dưới tấm vạt gỗ kia nhất định có lỗ kim!”

Nói xong, nàng xốc nệm trên giường lên.

“Đây... Đây là có chuyện gì?” Sắc mặt của Hoàng hậu hơi đổi.

Ở chỗ vừa rồi Tiểu hoàng tử nằm quả nhiên có rất nhiều lỗ kim, phía hai bên còn có vài giọt máu đã khô.

Sắc mặt Sở Kim Triều âm trầm, nhìn xung quanh những người ở chỗ này một chút, dụng tâm quá mức hiềm ác đáng sợ, “Tam nha đầu! Hôm nay trẫm nhất định phải bắt được hung thủ!”

Hoàng hậu nhìn Ninh Hạ một chút, thu hồi ánh mắt, “Hoàng Thượng, xem ra Hoàng nhi thật đúng là bị châm đâm ở chỗ này. Dịch Khôn cung chỉ có mấy người chúng ta, không bằng lục soát một chút xem trên người có châm hay không.”

“Ừ, lục soát!” Sở Kim Triều gật đầu, ra lệnh một tiếng.

Lúc đó cung nữ cũng đứng lên hỗ trợ lục soát, Ninh Hạ đi về phía Gia Cát Linh Ẩn, “Vương phi nương nương, không ngại nô tỳ lục soát người chứ?”

“Xin cứ tự nhiên!” Gia Cát Linh Ẩn không cự tuyệt. Trước đó Ninh Hạ có đụng phải nàng một cái, lúc đó nhất định có điều cổ quái, cứ để bà ta lục soát.

Ninh Hạ sờ soạng vài cái trên người nàng, bỗng nhiên ngừng lại, từ hông nàng lấy ra vật gì đó, “Vương phi nương nương...”

“Cái gì vậy? Đưa bản cung xem!”

“Vâng, nương nương!”

Ninh Hạ từ nơi nào đó trên người Gia Cát Linh Ẩn lấy ra một cái kim may trình lên cho Hoàng Thượng và Hoàng hậu, phía đầu mũi kim còn mang theo vết máu.

“Hừ!” Hoàng hậu tức giận cầm cây kim ném xuống đất, “Thất vương phi, nhân chứng vật chứng đều ở đây, người công có gì để nói nữa?”

“Tam nha đầu, người khiến trẫm quá thất vọng rồi!” Vừa rồi ông đã tin tưởng nàng, nhưng khi nhìn thấy cây kim được lấy ra từ trên người nàng, ông lại dao động. “Trẫm có chút không nhận ra người!”

“Phụ hoàng, trên thực tế nhi thần căn bản không biết cây kim này từ đâu mà có!”

“Thất vương phi, cây kim này lục soát từ trên người người mà ra, còn chối cãi?” Ở góc độ Sở Kim Triều không nhìn thấy được, Hoàng hậu lộ ra vẻ mặt tươi cười. Đầu cùng với Bản cung, người còn quá non! Trước đây không trừng trị người là vì Bản cung còn có những chuyện khác phải làm!

“Vừa rồi Ninh Hạ cô cô đụng phải thân nữ một cái, bà ấy nhân cơ hội ấy đặt nó trên người của thân nữ, cũng không phải là không thể được.”

“Vương phi nương nương, không nên đổ oan cho nô tỳ.”

“Tam nha đầu, vậy con nói xem kim châm này từ đâu mà ra?”

“Muốn tìm ra nguồn gốc của kim châm này cũng không lời thôi lắm. Chỉ cần thu toàn bộ kim châm trong cung lại, bất kì ai cũng không được dùng kim, nếu trong một năm không ai thừa nhận thì một năm đó không được dùng kim châm!”

“Đây là vì sao?” Hoàng hậu không nhịn được cười khê, “Chuyện này cùng với chuyện có cần kim may hay không thì có quan hệ gì chứ? Thất vương phi không còn lời nào để nói nên nói thẳng nói bày sao?”

Gia Cát Linh Ẩn quay lại mỉm cười một cái, “Đương nhiên là có quan hệ, nếu trong lúc này mà dùng kim may thì giết không tha. Không quá mười ngày khẳng định sẽ có người thừa nhận!” Nàng như vô tình liếc nhìn Ninh Hạ một cái, vẫn không thừa nhận sao?

Ninh Hạ đang lườm nàng, thấy ánh mắt của nàng hướng về phía mình liền lập tức cúi đầu. Làm sao bây giờ? Còn có ba ngày nữa là ngày sinh thần của Dương đại ca, muốn tự tay khâu cho huynh ấy một đôi giày mới, nếu không có kim thì làm sao mà khâu? Còn bị giết không tha nữa!

Bà vờ đi vào trong phòng, hoảng hốt chạy ra, “Nương nương, không xong không xong, kim khâu của nô tỳ không thấy! Thất vương phi, có phải người lấy kim khâu của nô tỳ hay không? Nô tỳ còn muốn may cho Tiểu hoàng tử vài bộ quần áo mà.”

“A?” Hoàng hậu nhíu mày, liếc mắt nhìn Ninh Hạ một cái, có phần không hiểu tại sao, trong kế hoạch không có đoạn này a, “Vậy người xem thử những cái kim kia có phải của người không? Có chắc là Thất vương phi mang đi?”

Ninh Hạ cầm lấy kim khâu, tỉ mỉ nhìn, “Nương nương, chính là của nô tỳ, nô tỳ cất giữ không cẩn thận, xin nương nương thứ tội!”

“Thôi, ai có thể nghĩ tới tâm tư Thất vương phi lại độc ác như vậy chứ, lại có thể dùng kim may để giết hại Tiểu hoàng tử.” Hoàng hậu đau lòng nói, “Thất vương phi, nhận tội đi!”

Gia Cát Linh Ẩn không để ý tới bà mà là nhìn thẳng mấy ngón tay đang băng vải của Ninh Hạ, “Ninh hạ cô cô, người bị thương sao? Bị thương ở đâu vậy?”

“Vương phi nương nương, nô tỳ không cẩn thận cắt vào tay, Vương phi không cần đem chuyện khác để đánh lạc hướng.” Bà là cung nữ đứng đầu bên cạnh Hoàng hậu, đối với Hoàng tử Vương phi mà nói cũng có chút lớn mặt.

“Có lẽ là có quan hệ?” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Phụ hoàng, nhi thần khẩn cầu lục soát phòng của Tiểu hoàng tử và Ninh Hạ cô cô, xem có vật gì mang theo vết máu hay không.”

“Đi lục soát!” Sở Kim Triều ra lệnh.

“Chờ một chút,” Gia Cát Linh Ẩn gọi lại người đi lục soát, “Dùng vải để lấy, không nên dùng bằng tay.”

Trong lòng Ninh Hạ lộ bộp một cái, gương mặt nhìn Hoàng hậu một chút. Hoàng hậu đang dùng ánh mắt hỏi dò mà nhìn bà. Bà kiên trì gặt đầu, tinh thần Hoàng hậu rõ ràng buông lỏng.

Thời gian chưa đến nửa khắc Liên công công liền đi ra, trên tay ông cầm một khối gỗ nhỏ trình lên trước mặt Sở Kim Triều, “Hoàng Thượng, người xem, phía trên này còn vết máu, còn có, phía trên có rất nhiều lỗ kim như là được để lại do gõ vào kim châm.”

“Lục soát được từ đâu?”

“Bẩm Hoàng Thượng, lục soát được từ trong phòng của Ninh Hạ.”

“Xoảng!” Sở Kim Triều ném khối gỗ tới bên chân của Ninh Hạ. Trên mặt giăng đầy mây đen, khí thế khiến cho bà kinh sợ mà run một cái.

“Nha đầu này, sao lại không đóng cửa lại cho tốt!” Hoàng hậu oán trách nói, “Bây giờ lại để cho người khác thừa dịp đổ oan, có nhảy vào trong nước cũng không rửa sạch được!”

Hoàng hậu vừa nhắc nhở, Ninh Hạ liền lập tức hiểu được, nước mắt lăn chã nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, nô tỳ và người không thù không oán, tại sao người lại muốn hãm hại nô tỳ? Người muốn nô tỳ chết thì chỉ cần nói một câu là được, hà tất gì phải trăm phương ngàn kế như vậy. Một cái mạng của nô tỳ không đáng phải liên lụy đến Tiểu hoàng tử.”

“Được rồi!” Gia Cát Linh Ẩn cười nhạt, “Nếu Ninh Hạ cô cô ngoan cố vậy thì bản Vương phi đành phải dùng cách khác! Hoàng hậu nương nương, xin người cho thần nữ mượn bột phấn một lát!”

“Thất vương phi, có phải người điên rồi không?” Trong mắt Hoàng hậu là tia cười nhạo, “Lúc thì không cho người trong cung dùng kim may, lúc thì hỏi Ninh Hạ làm sao mà bị thương, bây giờ lại hỏi mượn phấn của ta, có liên quan gì sao?”

“Đương nhiên là có! Nương nương chớ vội, chỉ cần cho thần nữ mượn phấn là được!”

“Đi lấy đi.” Hoàng hậu dựa sát thân thể vào ghế, nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Gia Cát Linh Ẩn, còn cố giả vờ làm gì, phản kháng không nổi đâu.

Phấn được mang ra, Gia Cát Linh Ẩn cẩn thận rắc bột phấn lên trên khối gỗ, lại thổi thổi, mọi người liền nhìn thấy rõ ràng dấu vân tay xuất hiện trên mặt khối gỗ.

“Bây giờ chúng ta tới nhìn xem thử dấu vân tay này là của ai.”

“Tam nha đầu, đây là có chuyện gì?” Sở Kim Triều nghi ngờ hỏi.

“Bẩm phụ hoàng, lúc một người cầm qua một vật gì đó thì trên ngón tay có mồ hôi sẽ để lại dấu vân tay ở trên vật đó, mà vân tay của mỗi người lại không bao giờ giống ai.” Không có công nghệ cao, chỉ có thể dùng loại biện pháp này.

“A? Thần kỳ như vậy? Cho trẫm xem!”

Gia Cát Linh Ẩn đưa khối gỗ kia cho Sở Kim Triều. Sở Kim Triều lập tức so sánh vân tay của mình một chút, quả thực là không giống nhau. Lại đưa tay Hoàng hậu ra nhìn, cũng không giống.

“Các người cũng tới so sánh một chút đi!” Sở Kim Triều nói.

Trước tiên Gia Cát Linh Ẩn để Sở Kim Triều xác nhận dấu vân tay của mình và dấu vân tay trên khối gỗ là hoàn toàn khác nhau, tất cả mọi người đều tới so sánh qua, chỉ còn lại một mình Ninh Hạ.

“Ninh Hạ, còn đứng ngay ra đó làm gì? Chờ chờ mỗi người nữa thôi!” Sở Kim Triều thúc giục.

“Vâng, Hoàng Thượng.” Ninh Hạ chậm rãi đi tới, toàn thân cứng ngắt, sau lưng lạnh toát.

Hoàng hậu nhìn bà, thăm nghĩ không tốt! Gia Cát Linh Ẩn, đây là có biến pháp quỷ cái gì, bản cung thực sự chưa bao giờ nghe thấy!

Ninh Hạ thấp thỏm vươn tay, Sở Kim Triều tự mình kiểm tra, sắc mặt ông càng ngày càng âm trầm, giống như mây đen kéo tới, “Người còn cái gì để nói?”

“Hoàng Thượng, nô tỳ bị oan!” Ninh Hạ quỳ xuống khóc nức nở, “Trên đời có hàng nghìn hàng vạn người, không chừng lại có những người có dấu vân tay giống nhau, với lại vân tay gì chứ, trước đây chưa từng nghe nói qua, nói không chừng là Thất vương phi dùng thủ đoạn để che mắt người khác! Nô tỳ là bị oan!”

“Ninh Hạ cô cô, chúng ta đi xem dấu vân tay trên mấy tấm ván gỗ trên giường đi!”

Một đoàn người theo nàng đi vào, dùng phương pháp tương tự, trên tấm ván gỗ hiện ra dấu vân tay, cùng với dấu vân tay trên khối gỗ là giống nhau như đúc.

“Không, không phải nô tỳ, không phải nô tỳ!” Ninh Hạ vừa nói vừa lui lại phía sau, “Nô tỳ không làm, Hoàng hậu nương nương, người hãy làm chủ cho nô tỳ đi!”

“Ninh Hạ cô cô, để bản Vương phi phân tích cho người nghe một chút nhé!” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi nói, khóe miệng gợn lên một nụ cười tươi, “Người dùng khối gỗ để đóng kim may lên trên giường, vì để cho Tiểu hoàng tử bị thương nên cố ý trải nệm rất mỏng. Sau khi bản Vương phi ôm Tiểu hoàng tử đi thì người liền rút mấy cái kim kia ra, sau đó giả vờ như là ta làm quên tay nải, thực tế là nhân cơ hội đó để mấy cái kim kia lên người ta. Trên tay người bị thương nhất định là do lúc dùng khối gỗ đóng kim vào tấm ván nên mới bị. Cho nên ở trên khối gỗ và tấm ván trên giường đều có vết máu.”

“Vốn người không nhận mấy cái kim kia là của người, nhưng người nóng lòng muốn thêu cho tình lang một đôi giày, cho nên lúc nghe ta nói không ai thừa nhận là chủ nhân của mấy cái kim thì bất luận kẻ nào ở trong cung cũng không được dùng châm thì người liền nóng nảy. Người muốn lấy lại mấy cây kim lại muốn mình không liên quan gì đến chuyện Tiểu hoàng tử bị thương nên hiển nhiên là người liền để kim lên người ta để hãm hại ta!”

“Đúng là một kế sách không chèn vào đâu được, chỉ tiếc lưới trời lồng lộng, người còn có cái gì muốn nói? Vân tay chính là chứng cứ quan trọng!”

315. Chương 315: Ăn Miếng Trả Miếng

“Nô tỳ.... Nô tỳ không biết người đang nói cái gì! Hoàng hậu nương nương, người làm chứng cho nô tỳ đi, nô tỳ cái gì cũng không làm!” Ninh Hạ la lớn.

“Ninh Hạ, người thật sự là quá to gan rồi!” Hoàng hậu nhanh chóng trở mặt, “Cũng dám không coi bản cung ra gì mà hăm hại tiểu hoàng tử, xem ra thường ngày bản cung quản giáo người không nghiêm. Người đâu, lôi tiện tì này xuống, đánh năm mươi gậy!”

“Nương nương, không được! Nô tỳ biết sai rồi!” Ninh Hạ khóc hô, ba mươi gậy bà không thể nào không bong tróc da thịt được, “Nô tỳ biết sai rồi!”

“Lôi xuống!” Hoàng hậu không kiên nhẫn phất tay, nha đầu chết tiệt kia, là bản cung cứu người một mạng.

“Phụ hoàng, Ninh Hạ mưu hại Hoàng tử, chỉ ba mươi gậy có phải là quá nhẹ hay không?” Gia Cát Linh Ẩn cũng không muốn buông tha bà ta như vậy, “Tiểu hoàng tử nhỏ như vậy, làn da mềm mỏng hẳn là rất đau.”

“Tam nha đầu cảm thấy như thế nào?”

“Cũng để cho bà ấy chịu khổ như tiểu hoàng tử, xem như đòi lại công bằng cho tiểu hoàng tử.”

“Truyền ý chỉ của trẫm, trọng đánh Ninh Hạ năm mươi gậy, nhớ rõ dùng kim châm vào trên mặt bà ta!”

“A? Hoàng Thượng!” Ninh Hạ hét to một tiếng, ngất đi.

“Hoàng Thượng...” Hoàng hậu cũng chưa phát hiện ra thanh âm của mình đang run rẩy, châm kim vào mặt, Ninh Hạ chết chắc rồi. Bà liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, trong mắt có hàn ts, cũng có sợ hãi. Gia Cát Linh Ẩn, làm sao người biết? bản cung nghĩ là kẻ không chê vào đâu được nhưng vẫn là bị người tìm được sơ hở sao? Đáng giận! Người, bản cung nhất định không thể giữ lại!

Khiến bà yên tâm chính là Ninh Hạ không khai bà ra.

“Hoàng Thượng, thần thiếp quản giáo không nghiêm, xin Hoàng Thượng thứ tội!”

“Hoàng hậu, trẫm đã từng nói qua nếu hoàng nhi có chuyện gì thì trẫm sẽ hỏi tội người. Chuyện này người cho trẫm một lời giải thích đi! Trẫm cũng không tin là một cung nữ như Ninh Hạ lại có gan mưu hại hoàng tử!”

“Hoàng Thượng, người nghi ngờ thần thiếp?” Hoàng hậu cười chua xót, “Mấy chục năm làm phu thê đến cả chút tín nhiệm với thần thiếp Hoàng Thượng cũng không có sao? Thần thiếp không còn lời nào để nói, xin Hoàng Thượng trách phạt!”

“Trẫm phạt người tự xem xét lại bản thân mình! Tam nha đầu, trẫm giao tiểu hoàng tử cho con, qua mấy ngày rồi mang cho Thần phi chăm sóc.”

“Phụ hoàng...” Gia Cát Linh Ẩn muốn từ chối. Mới hai ngày mà đã xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng không muốn tiếp nhận củ khoai lang phồng tay này, Nếu để tiểu hoàng tử ở lại bên cạnh thì sẽ khiến cho người khác lại tìm thêm nhiều cách khác để hại nàng, đồng thời tiểu hoàng tử cũng gặp nguy hiểm, huống chi làm sao mà đối mặt với Sở Lăng Thiên.

“Trẫm biết làm như vậy là ủy khuất con cùng Thiên nhi,” về mặt Sở Kim Triều xấu hổ, “Các con coi như là giúp trẫm, mặc kệ tiểu hoàng tử có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn trẫm cũng không trách con nữa lời.”

Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc. Thế này là khiến cho những kẻ muốn dùng tiểu hoàng tử để đả kích nàng hết hy vọng rồi. Mà ông còn thoải mái giao tiểu hoàng tử vào tay mình như vậy?

“Tam nha đầu, ba ngày đi, Thần phi đã nhiều ngày thân thể không khỏe, ba ngày sau hãy giao cho nàng.”

“Nhi thần tuân mệnh. Nếu không có chuyện gì khác thì nhi thần xin cáo lui trước.”

“Đi đi,” Nhìn cung nữ một bên, “Thu dọn quần áo tiểu hoàng tử một chút, đưa đến Thất vương phủ.”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng...” Hoàng hậu giữ chặt long bào của Sở Kim Triều, “Hoàng Thượng không một chút nào tin tưởng thần thiếp sao? Cho dù chuyện này cùng thần thiếp thực sự không có quan hệ gì?”

Sở Kim Triều chậm rãi nhắm mắt lại, đợi mọi người trong điện lui ra mới bỗng dưng mở mắt, “Hoàng hậu, hôm nay trẫm cũng nói thật với người. Trẫm chưa từng nghĩ tới chuyện lật đổ ngôi Thái tử, Dự nhi là

người mà ta kiên quyết chọn. Nhưng mà người làm những chuyện gì? Trẫm còn hy vọng người có thể làm tốt vị trí Thái hậu? Người như vậy sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho Dực nhi? Dực nhi cho dù có lên ngôi vị hoàng đế thì còn phải dựa vào sự giúp đỡ của các huynh đệ. Cứ diệt trừ từng đứa chúng nó như vậy đối với người có cái gì tốt?”

“Sau này nếu Thái tử có thời điểm tứ cố vô thân, sẽ không có huynh đệ cứu nó, bởi vì bọn chúng đã chết hết. Có mẫu thân như người, trẫm không thể không hoài nghi Dực nhi có chịu chút ảnh hưởng nào của người hay không. Người tự ngẫm nghĩ cho tốt đi!”

“Hoàng Thượng...” Hoàng hậu ngồi ngơ ngác, Hoàng Thượng đi rồi, bọn họ không biết. Chẳng lẽ những việc mình làm đều khiến mọi chuyện trở nên phức tạp? Lời nói hôm nay của Hoàng Thượng là có ý gì? Không hề tín nhiệm Dực nhi sao? Người phải lật đổ? Nếu vậy thì Sở Lăng Thiên là người có cơ hội nhiều nhất! Nhất định không thể để cho bọn họ sống sót, chỉ có những vương gia khác không còn thì mới không ảnh hưởng đến Dực nhi.

Gia Cát Linh Ẩn ôm đứa nhỏ ra khỏi cung, ở cửa cung thấy Sở Lăng Hiên, nàng dùng tiểu hoàng tử ngăn trở tầm mắt, đi về phía trước.

Sở Lăng Thiên đi nhanh vài bước ngăn ở trước mặt nàng, “Linh nhi, nàng đúng là người vô tình, trước đó không lâu bản vương còn ở chung một phòng với nàng, nàng còn nằm trong ngực ta, nhanh như vậy đã quên rồi sao? Bản vương vẫn còn có thể tưởng tượng ra cảnh đó!”

“Sở Lăng Hiên, tránh ra!”

“A, đây không phải là tiểu hoàng tử sao? Linh nhi thích đứa nhỏ như vậy mà Sở Lăng Thiên không thể cho nàng thì bản vương có thể cho nàng. Không bằng nàng cùng bản vương vài ngày nhất định sẽ mang thai con của bản vương.”

“Sở Lăng Hiên,” Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn hắn, “Có phải người của Thánh điện là do người tìm?”

“Linh nhi đang nói cái gì bản vương không hiểu? Thánh điện làm sao vậy?”

Lăng Vân Hải không tới phục mệnh là Sở Lăng Hiên biết đã xảy ra chuyện, không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn lại hỏi hắn vấn đề này.

“Người không cần biết, chỉ cần biết Lăng Vân điện chủ kia đã không còn tồn tại nữa là được rồi. Lần sau cũng đừng nên lợi dụng thủ đoạn ti tiện lúc người ta đang gặp khó khăn như vậy nữa, ta sẽ càng thêm khinh thường người mà thôi!”

“Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?” Sở Lăng Hiên tức giận không thôi, nắm tay nàng càng chặt hơn, “Nếu như ta lợi dụng lúc Thất vương phi gặp khó khăn thì lúc cùng nàng ở dưới địa cung ta đã muốn nàng rồi, dù sao cũng đã mang trên lưng tội danh này rồi mà.”

“Sở Lăng Hiên, người có thể vô sỉ hơn nữa không?”

“Đương nhiên có thể!” Sở Lăng Hiên bắt lấy cổ của nàng, nâng lên chuẩn bị hôn.

Gia Cát Linh Ẩn quay mạnh đầu đi, thoát khỏi sự dây dưa của hắn, hàm dưới truyền đến một tia đau đớn, có chất lỏng ẩm ướt chảy ra.

“Xin lỗi, ta...”

Sở Lăng Hiên nhìn thấy nàng bị móng tay của mình làm bị thương, đáy mắt hiện lên một tia đau lòng, “Đau không? Ta không cố ý.”

“Cách xa ta một chút!” Gia Cát Linh Ẩn xoay người rời đi, đi vài bước lại dừng lại, “Sở Lăng Hiên, thù hận này của Sở Lăng Thiên ta sẽ nhớ rõ, đến lúc ta nhất định sẽ trả lại.”

“Người quan tâm đến hắn như vậy sao? Vì hắn muốn đối địch với bản vương?”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Người và ta vốn ta kẻ địch.”

“Gia Cát Linh Ẩn, người là nữ nhân không tim không phổi. Bản vương nên sớm lấy mạng của người mới phải!”

“A, mạng của ta người đã lấy một lần rồi.”

Ôm đứa nhỏ xoay người đi, không muốn lại cùng hắn dây dưa thêm nữa. Sở Lăng Hiên, vận mệnh của ta và người đã định từ kiếp trước rồi.

Tiểu hoàng tử vươn tay nhỏ bé chạm đến chỗ nàng bị thương. Vòng tay nàng ôm nó thật chặt, bước lên kiệu.

Trở lại Thất vương phủ. Nàng lập tức đi vào phòng ngủ, trên giường trống trơn, gia Cát Linh Ẩn đi ra nhìn thấy Kinh Phong đi qua liền chặn hắn lại: “Vương gia đâu?”

“Tiểu thư, gia ở trong thư phòng.”

Gia Cát Linh Ẩn nhú mày, đi đến thư phòng.

Thấy sắc mặt y có chút tái nhợt trong lòng trở nên khẩn trương: “Thân thể vẫn chưa tốt đứng dậy làm cái gì?”

Giương mắt nhìn đứa nhỏ trong ngực nàng, Sở Lăng Thiên buông cuốn sách trên tay, “Sao lại mang nó về đây?”

“Còn để ở lại Dịch Khôn cung thì không sớm thì muộn nó cũng sẽ mất mạng.” Lúc này tiểu hoàng tử đã ngủ, nàng nhẹ nhàng đặt nó trên trường kỷ.

“Nàng bị sao vậy?” vừa rồi bị tiểu hoàng tử che mắt nên Sở Lăng Thiên không phát hiện được gì, lúc này mới nhìn thấy dưới cằm nàng có vết thương, trên đó còn có vết máu, “Đưa ta xem.”

“Không sao đâu.” Gia Cát Linh Ẩn đẩy tay y ra, chỉ chỉ tiểu hoàng tử, “Bị tiểu tử kia cào.”

“Hắn có sức lực lớn như vậy?” Sở Lăng Thiên không tin, “Có phải là Hoàng hậu làm hay không?”

“Là Sở Lăng Hiên...” Nàng biết không thể gạt được y.

“Kinh Phong! Vào đây!” Nói còn chưa xong đã bị y cắt ngang.

“Gia! Có gì phân phó?” Kinh Phong tiến vào, nhìn thấy vết thương trên mặt Gia Cát Linh Ẩn liền ngăn người, chẳng lẽ là gia?

“Sở Lăng Hiên làm nữ nhân của bản vương bị thương, nhanh cho hắn trả giá một chút!”

“Chàng muốn làm gì?” Gia Cát Linh Ẩn kéo kéo ống tay áo của y, “Chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ, không đáng phải náo động như vậy.”

“Nàng đang lo cho hắn?”

Gia Cát Linh Ẩn cau mày lại, thật đúng là không thể nói lý, ghê tởm hơn chính là còn nói nàng như vậy nữa. Nàng giận dữ đứng sang một bên, thở phì phì không nói lời nào.

“Lại đây.” Giọng điệu Sở Lăng Thiên đột nhiên trở nên dịu dàng, kéo nàng vào trong lồng ngực, đau lòng vuốt về vết thương của nàng, lấy ra một lọ kim sang thượng hạng, cẩn thận bôi lên vết thương cho nàng.

Dần dần, tay y không thành thật càng ngày càng đi xuống.

“Ta không bị thương ở đó!” Gia Cát Linh Ẩn nhìn bàn tay ở trước ngực mình, tức giận nói.

“Đại phi nói, xoa ở đây có tác dụng làm miệng vết thương nhanh khô phục lại. Thử xem có phải vừa rồi không đau nữa?”

“Đại phu kia tên gọi nhất định là Sở Lăng Thiên.”

Tà mị cười, hôn chụt một cái lên môi nàng, lại càng không thành thật hơn. yền qua mái tóc đen của nàng, nhìn thấy ở trên trường kỷ có một cặp mắt đang nhìn thẳng vào y khiến y nhất thời mất đi hứng thú.

“Linh nhi, mang nó đến Ngâm Hương Các được không?”

Gia Cát Linh Ẩn quay đầu lại, thấy tiểu hoàng tử đã tỉnh lại, nhanh chóng đẩy Sở Lăng Thiên ra ôm lấy tiểu hoàng tử, “Nguyệt Lan cùng Tiểu điệp sao chăm sóc được đứa nhỏ, ba ngày sau là mang nó cho Thần phi rồi.”

“Trong ba ngày tiểu gia hỏa này sẽ mỗi giờ mỗi khắc ở trên người nàng! Nàng xem, nàng xem hấn ăn đậu hũ của nàng....”

Gia Cát Linh Ẩn nghe thấy mùi vị đậm chua nồng nặc, trừng mắt liếc Sở Lăng Thiên một cái, “Nó là đệ đệ của chàng!”

“Nàng là tẩu tử của nó! Tẩu tử không thể thân mật cùng đệ đệ như vậy. ” Sở Lăng Thiên có ý đồ kéo Gia Cát Linh Ẩn xuống, lại vô ích.

Tiểu hoàng tử giống như cái nâm sinh trưởng trên người Gia Cát Linh Ẩn.

“Xú tiểu tử, chờ người cưới vợ, ta....”

“Chàng thế nào....”

“Ta đói bụng.”

“.....”

Dùng xong bữa trưa, mấy phó tướng đến phủ tìm Sở Lăng Thiên bàn chuyện, Gia Cát Linh Ẩn liền ôm tiểu hoàng tử đến Ngâm Hương Các cùng Nguyệt Lan, Tiểu Điệp chơi nửa ngày. Đến lúc mấy phó tướng kia đi thì trời đã tối.

Dùng xong bữa tối, ánh mắt Sở Lăng Thiên một mực quét tới quét lui trên người tiểu hoàng tử, mấy lần muốn mở miệng lại nhin xuống. Cuối cùng, vẫn không thể nhin được đành u oán nói, “Nương tử, sao nó còn chưa ngủ?”

“Hư, ngủ bây giờ.”

Tiểu hoàng tử ngáp một cái, thật sự là chuẩn bị ngủ.

“Nương tử, để nó ngủ cùng Kinh Phong nhé?”

“..... Không được.”

“Nó ngủ cùng với chúng ta?”

“Đương nhiên.”

316. Chương 316: Linh Nhi, Nàng Ướt Rồi

Về mặt Sở Lăng Thiên đau khổ, ai oán nhìn Gia Cát Linh Ẩn, chậm chạp bò lên giường, lấy chăn trùm kín mình lại.

Gia Cát Linh Ẩn đặt Tiểu hoàng tử nằm giữa hai người, Sở Lăng Thiên ngây ngô nghĩ thật muốn một tay nhấc tiểu tử này vứt đến trên giường Kinh Phong. Đồ ngon ngay trước mắt lại không ăn được.

Y vươn tay qua, đặt vào chỗ mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Bỗng nhiên, y ngồi dậy, bò sang phía bên kia của Gia Cát Linh ẩn, rốt cuộc hai người cũng nằm cùng một chỗ.

Sở Lăng Thiên thỏa mãn mà đem thân thể nóng như lửa của mình dán lên lưng nàng tay thò đến phía trước ngực nàng mà vuốt ve.

“Đừng quậy, đừng làm đứa nhỏ thức giấc.” Gia Cát Linh Ẩn dè tay y lại, nhỏ giọng nói, “Chàng vẫn đang bị thương!”

“Người ta muốn nàng thôi.”

Tay không rời khỏi, bàn tay mang lửa nóng lại tham nhập vào vạt áo của nàng, không kiêng nể gì mà vuốt ve thân thể nàng. Chậm rãi kéo quần áo của nàng xuống phía dưới một chút, bờ vai trắng mịn liền lộ ra bên ngoài.

Chân dài áp lên trên thân thể nàng, tiếp theo cả thân thể đều dè lên, cắn lấy vành tai mẫn cảm của nàng.

Nháy mắt, Gia Cát Linh Ẩn bị sự dụ dỗ của y hòa tan, nhìn sang đứa nhỏ đang ngủ say ở bên cạnh, nàng nhắm mắt một cái, chủ động hôn lấy y. Sở Lăng Thiên xấu xa cười cười, “Linh nhi muốn sao?”

Thời điểm y đang chuẩn bị động thân tiến vào, bỗng nhiên nhìn thấy một đôi mắt đen láy của Tiểu hoàng tử không chớp mắt nhìn mình. Thân thể liền mềm nũn, nhất thời mất đi khí thế.

“Linh nhi, nhanh mang nó đi chỗ khác đi, nếu không vi phu không động đậy được. Xú tiểu tử, nhìn cái gì vậy!”

“Đi xuống!” Gia Cát Linh Ẩn đẩy đẩy, nhỏ giọng nói, “Nhịn hai ngày nữa là được rồi.”

“Ô...” Ủy khuất nhìn nữ tử trước mặt, đột nhiên hậm hực, tay không cam lòng mà tham nhập vào vạt áo, dán vào nơi mềm mại của nàng mà vuốt ve.

Dày vò đến nửa đêm Sở Lăng Thiên mới đi ngủ.

Đêm đó, Lục vương phủ bị cháy, cháy mất nửa hậu viện. Người của Lục vương phủ bận rộn đến rạng sáng mới dập tắt được lửa.

Tin tức rơi vào Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên vừa lòng mà khích lệ Kinh Phong một hồi. Sở Lăng Thiên liền tiếp khiêu chiến y, y đều không đánh trả, lần này định tổn thương nữ nhân của y, y chỉ dạy dỗ hần một chút mà thôi.

Sáng sớm trong cung liền truyền tin tức đến. Hoàng Thượng triệu Sở Lăng Thiên vào cung, suốt hai ngày vẫn không trở về.

Gia Cát Linh Ẩn ôm Tiểu hoàng tử, cùng với Nguyệt Lan, Tiểu Diệp đi dạo ngoài đường. Nhìn thấy phía trước có rất đông người vây quanh, lòng hiếu kỳ thúc giục nên đã đi tới xem, chỉ thấy vài người vừa vọt lên một thì thể. Nàng nhiu mày, thấy có chút quen mặt, nghĩ nghĩ sau đó lộ ra một tia cười lạnh. Là Phù Dung, xem ra nàng ta không rời khỏi Ngân Đô mà là chết ở trong tay Chu Tuyết Tranh. Cho nàng ta đường sống lại không biết mà chạy đi.

“Tiểu thư, người biết người này sao?” Nhìn thấy vẻ mặt của Gia Cát Linh Ẩn, Nguyệt Lan nghi hoặc hỏi.

“Biết, nàng ta cùng Điện hạ rất quen thuộc.” Nàng nói chuyện cũng rất thẳng thắn.

“Tiểu thư, thời gian ba ngày đã đến, có phải nên đưa Tiểu hoàng tử vào trong cung không?” Nguyệt Lã đã sớm nhận ra, Thất điện hạ không thích đứa nhỏ này.

“Bây giờ ta sẽ vào cung.”

Hai ngày rồi Sở Lăng Thiên không hồi phủ nàng cũng rất lo lắng. Kinh Phong mang tin tức về nói Điện hạ vẫn luôn ở trong thư phòng của Hoàng Thượng, không có đi ra ngoài.

Mang đứa nhỏ tới cung của Chu Tuyết Tranh, Chu Tuyết Tranh không nói hai lời liền tiếp nhận đứa nhỏ, cũng không nói nhiều lời với Gia Cát Linh Ẩn.

“Đứa nhỏ cũng đã đưa đến, mời Tam tiểu thư, bản cung còn có chuyện khác phải làm.”

Gia Cát Linh Ẩn giương mắt lên, không nhanh không chậm nói, “Thần phi nương nương, hôm nay ta có tới xem thi thể của Phù Dung, nương nương ra tay thật nhanh chóng.”

“Tam tiểu thư đang nói cái gì, bản cung nghe không hiểu. Thiên ca ca có khỏe không?”

“Thần phi nương nương, ta hiện tại là Thất vương phi, vẫn gọi ta là Tam tiểu thư chỉ sợ là không ổn? Người là phi tử của Hoàng Thượng, là bề trên, Thất gia hẳn phải gọi người một tiếng nương nương chứ, người gọi chàng là ca ca không phải là sẽ khiến người khác cười chê sao?”

“Nói như vậy thì Thất vương phi cũng nên gọi bản cung một tiếng mẹ mới đúng.”

“Đồ có thể ăn bậy, còn mẹ thì không nên nhận bậy.” Gia Cát Linh Ân đứng lên, “Tiểu hoàng tử giao cho Thần phi nương nương, cáo từ. A, đúng rồi, Thần phi nương nương cảm thấy hợp tác với Sở Lăng Thiên là một lựa chọn sáng suốt sao?”

Nghe vậy Chu Tuyết Tranh cười cười, “Bản cung nghe không hiểu.”

Đi ra, Gia Cát Linh Ân liền nhìn thấy Liên công công liền chặn ông lại hỏi chuyện ở ngự thư phòng. Liên công công nói với nàng, trong thư phòng chỉ có hai người Hoàng Thượng và Thất điện hạ, ngoại trừ thời gian dùng bữa thì những người khác không thể quấy rầy.

Dịch Khôn cung. Sắc mặt Hoàng hậu âm trầm, nước trà trong chén lạnh lại được đổi đi đổi lại vài lần, nhưng mà một ngụm bà một ngụm cũng chưa uống. Tiêu ôn cúi người xuống, đứng ở trước mặt bà báo một loạt tin tức.

“Người nói Hoàng Thượng cùng Sở Lăng Thiên ở trong thư phòng đến hai ngày vẫn chưa ra?”

“Bẩm nương nương, đúng ạ.”

“Biết bọn họ nói chuyện gì không?”

“Hoàng Thượng không cho người khác đến gần, chỉ có cung nữ mang đồ ăn được đi vào, hình như là nghe được cái gì mà lật ngôi, đại loại mấy từ gì mà thái tử.”

“Sao có thể thế được!” Thân thể Hoàng hậu run rẩy một chút, “Chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự muốn phế truất Thái tử, lập Sở Lăng Thiên làm Thái tử hay sao? Không được, bản cung không thể ngồi chờ chết!”

“Nương nương có muốn tìm Thái tử thương lượng một chút?”

“Không cần, bản cung không thể trở mặt nhìn Dục nhi bị phế bỏ được!” Sở Lăng Thiên, dám tranh với Dục nhi, bản cung sẽ không khách khí! Tình phi a Tình phi, người chiếm lấy sủng ái của Hoàng Thượng, còn của người lại chiếm lấy tình thương của cha của Hoàng Thượng, dựa vào cái gì chứ? “Phủ Quốc công truyền đến tin tức nói ngày mai dân chúng tự mình làm lễ tiễn đưa Liên Thương Tình là thật?”

“Bẩm nương nương, là thật ạ.”

“Được! Bản cung có biện pháp. Người lại đây, bản cung có chuyện giao cho người làm!” Hoàng hậu ở bên tai Tiêu Ôn thì thầm dặn dò một hồi, “Đi làm ngay đi!”

“Vâng, nương nương!” Trong lòng Tiêu Ôn thở dài một hơi. Thất vương phi, nô tài cũng không có cách nào khác, cũng chỉ là làm việc cho chủ nhân thôi.

Cửa ngự thư phòng rốt cục cũng mở ra. Sở Lăng Thiên vừa ra liền nhìn thấy Gia Cát Linh Ân, trong lòng nhất thời âm ập, giờ phút này người mà y muốn gặp nhất chính là nàng.

Đi tới, vội vàng ôm mà hôn lên đôi môi hồng hào của nàng, tham lam hút lấy mùi hương thơm ngát của nàng, cho đến lúc nàng thở hồng hộc mới buông ra.

“Khụ!” Không biết Sở Kim Triều đứng ở sau lưng bao lâu rồi, xấu hổ mà ho một tiếng.

Sắc mặt Gia Cát Linh Ân ửng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu, néo một cái vào trên lưng Sở Lăng Thiên.

“Thiên nhi, trở về nghỉ ngơi sớm đi. Tam nha đầu, Tiểu hoàng tử đâu?”

“Phụ hoàng, Tiểu hoàng tử đã đưa đến cung của Thần phi nương nương rồi.”

“Mấy ngày nay vất vả cho con rồi.”

“Nhi thần không vất vả.”

“Được rồi, mau về đi thôi!”

Nắm lấy vòng eo của Gia Cát Linh Ẩn, trong lòng Sở Lăng Thiên ngứa ngáy. Rốt cuộc cũng mang tê xú tiểu tử kia đi trả rồi, trở về là có thể...

“Cười cái gì?” Thấy mặt y mang ý cười, Gia Cát Linh Ẩn nghi hoặc hỏi.

“Không có gì, đi thôi, hồi phủ!”

“Phụ hoàng tìm chàng có chuyện gì?”

“Nước Tinh Long, nước Đại Mạc đã ra binh rồi, chiến trận hết sức căng thẳng, phụ hoàng bảo ta chuẩn bị sẵn sàng.”

“Thương thế của chàng?”

“Tốt hơn nhiều, phải tin tưởng nam nhân của nàng.”

“Vậy chàng phải xuất chinh sao?”

“Bây giờ không nên nói, hồi phủ rồi nói sai!” Đến trên giường rồi nói!

Vừa mới tiến vào cửa Thất vương phủ, Sở Lăng Thiên đã ôm lấy cả người Gia Cát Linh Ẩn, nhanh chóng đi về phía phòng ngủ. Biết ý đồ của y, Gia Cát Linh Ẩn lại không nhịn được vào vào thất lưng của y.

“Linh nhi, nơi đó là vị trí nhạy cảm của vi phu.”

Đem nàng đặt vào trên giường, một giây đồng hồ Sở Lăng Thiên cũng không chờ được, liền cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhuận của nàng, tùy ý mút vào, giống như nhiều thế nào cũng không đủ. Bàn tay to dán lên nơi mềm mại của nàng, mỗi tế bào trong thân thể đều cảm thấy rất khoan khoái.

Quần áo Gia Cát Linh Ẩn không cánh mà bay, “Đừng xé, bộ đồ này mới may!”

“Vi phu không thiếu tiền!”

Tay đi xuống, chạm vào sự ẩm ướt ở nơi u cổ. “Linh nhi, nàng ướt rồi.”

“Vô lại!”

“Ừ! Vi phu thích bộ dạng này của nàng!”

Sở Lăng Thiên tách hai chân thon dài của nàng ra, tìm được cửa động, vui vẻ mà đi vào trong.

“Linh nhi, thật chặt...”

“Vô lại! A...”

Mặt trời chiều ngã về Tây, người trên người phát tiết lần này đến lần khác. Gia Cát Linh Ẩn dùng hết toàn bộ khí lực trong người, đẩy Sở Lăng Thiên đang không động đậy xuống.

“Sở Lăng Thiên, vì sao tinh lực của chàng lại tốt như vậy chứ! Kiếp trước nhất định là rắn!”

“Không vui sao? Hử?” Âm thanh tà mị, môi y lại tới gần.

“Sở Lăng Thiên, chàng dám đến nữa ta liền đá chàng xuống giường! Ta đói bụng!”

Sở Lăng Thiên dùng chăn bọc nàng lại thật kỹ lưỡng, ôm vào phòng tắm, phục vụ nàng cùng tắm một cái mới đi dùng bữa.

Lúc dùng bữa, Ứng tổng quản tiến đến bẩm báo, ngày mai dân chúng ở ngoài thành Ngân Đô làm lễ tưởng niệm Tĩnh phi, lúc này Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn cũng quyết định đi xem.

Dùng xong bữa tối, liền đi nghỉ ngơi sớm. Vào lúc bọn họ tắm rửa thì a hoàn cũng đã đổi chăn nệm mới.

Một đêm này Sở Lăng Thiên không có đòi hỏi, chỉ là ôm lấy nàng yên lặng ngủ.

Ngày hôm sau rời giường sớm, sau khi thu dọn xong hai người liền đi về phía ngoài thành. Ngoài thành đã có rất nhiều người tụ tập, bọn họ đều là những người từng nhận qua ân huệ của Tĩnh phi, mỗi người đều mang theo một bông hoa lụa màu trắng.

Ánh mắt Gia Cát Linh Ẩn dừng lại trên một cặp phu thê trung niên, cách ăn mặc tầm thường nhưng khí chất lại không giống người, nàng tập trung nhìn hóa ra là Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu. Lôi kéo ống tay áo Sở Lăng Thiên, chỉ chỉ vào hai người cho y xem. Sở Lăng Thiên cũng sửng sốt trong phút chốc. Bọn họ sao lại ở chỗ này?

Bỗng nhiên, trong đám đông truyền đến một trận gào khóc, ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Sở Lăng Thiên kéo Gia Cát Linh Ẩn đi vào, chỉ thấy một nam trung niên ngồi dưới đất, trong tay cầm bức họa của Tĩnh phi, ngón tay thô ráp vuốt ve trên mặt bà hết lần này đến lần khác.

“Này, người làm gì vậy?” Có người nhìn không được, tức giận quát, “Tĩnh phi nương nương là đại Bô Tát, sao người có thể sờ mặt của Bô Tát như vậy? Mau dừng tay!”

“Dừng tay! Dừng tay!”

Người mới vừa nói liền tiến lên muốn cướp lấy bức tranh, người nọ lại gắt gao ôm lấy, bộ dáng có liều mình cũng phải giữ lấy bức tranh, mặc cho tay bị bóp chặt đến nổi chảy máu cũng không buông tay.

“Tĩnh nhi, Tĩnh nhi, sao nàng lại đi?” Bỗng nhiên hấn cất cao giọng, “Lâm Phong đến nhìn nàng, ta đã tới chậm!”

Lâm Phong? Nghe thấy cái tên này, thân thể Sở Kim Triều đột nhiên chấn động. Cái tên này quả thực như sấm bên tai, Lâm Phong là thanh mai trúc mã của Tĩnh nhi ở nước Đông Lan.

“Tĩnh nhi, sao nàng lại đi sớm như vậy? Con của chúng ta có khỏe không?” Lâm Phong khóc hô.

Những người khác cũng đều khiếp sợ không thôi, chẳng lẽ người này có quan hệ gì đó với Tĩnh phi?

“Hừ! Người tránh ra, không được chửi bôi danh dự của Tĩnh phi nương nương!” Một nam hán tráng kiện tiến lên, lôi người nọ từ mặt đất lên, đe dọa, “Người còn dám nói thêm một chữ, lão tử liền đánh chết người!”

“Tĩnh nhi, Tĩnh nhi, nàng xem, nàng viết thư cho ta ta vẫn còn giữ.” Đối với lời nói của những người khác, Lâm Phong ngoảnh mặt làm ngơ, một lòng nhào vào bức họa phía trước.

317. Chương 317: Bản Cung Là Muốn Lấy Mạng Của Các Người

Hoàng hậu nháy mắt với thị vệ thường phục đi theo bên cạnh, thị vệ tiến lên muốn kéo Lâm Phong đi, nhưng Lâm Phong lại sống chết không đi.

“Vị đại gia này, van cầu người, tã chỉ muốn gần Tĩnh nhi một chút thôi, dù sao chúng ta cũng đã có với nhau một đứa con rồi.” Lâm Phong vừa nói vừa đem bức thư ra trước mặt mọi người, “Nó chính là Thất điện hạ của nước Lăng Nguyệt, nó thực sự là con của Lâm Phong ta! Bức thư này là một trong số những bức thư Tĩnh nhi báo tin cho ta.”

“Nhìn xem, nhìn xem!”

“Đừng đẩy!”

Mọi người đều có chút tò mò trong bụng, nghe Lâm Phong nói như vậy, bọn họ liền đoạt lấy bức thư.

“Là thật! Hóa ra là sự thật! Tĩnh phi chúng ta kính trọng hóa ra là một kỹ nữ!”

“Đúng là một nữ nhân tốt của nước Đông Lan, dám phản bội lại Hoàng Thượng nước Lăng Nguyệt, còn sinh ra dã chủng nữa!”

Tình hình nhất thời trở nên hỗn loạn, những người vừa rồi còn mở miệng cãi lại ủng hộ Tĩnh phi giờ đây lại muốn đào mộ của Liên Thương Tĩnh lên, đem hài cốt của bà ném vào bãi tha ma mặc cho chó gặm.

“Hoàng Thượng...” Hoàng hậu gắt gao nắm lấy cánh tay Sở Kim Triều, vẻ mặt khẩn trương, “Tại sao có thể như vậy? Tĩnh phi muội muội nhất định không phải là người như thế!”

Bà quay đầu lại nhìn Sở Kim Triều, chỉ thấy sắc mặt của ông xanh mét, bà rất bình tĩnh mà cười lạnh một chút. Ông đau ở chỗ nào thì bà lại càng đâm vào chỗ đó! Sở Lăng Thiên, người không phải con của Hoàng Thượng thì nhanh chóng mất đi cơ hội tranh giành cùng với Thái tử. Bà cảm giác được thân thể của Sở Kim Triều cứng lại, run nhẹ, lại run rẩy này mang theo kiềm nén mạnh mẽ.

Gia Cát Linh Ẩn cùng Sở Lăng Thiên đứng ở trong đám đông, nghe thấy lời nói của Lâm Phong thì nháy mắt liền run sợ. Hắn là là phụ thân thân thân sinh của Sở Lăng Thiên? Hoàng hậu xuất hiện ở đây khiến Gia Cát Linh Ẩn đã cảm thấy có chút kỳ quái, bây giờ lại xuất hiện một người tên là Lâm Phong lại càng kỳ quái hơn. Ngửi ra được mùi âm mưu.

Sở Lăng Thiên chăm chú nhìn vào người gọi là Lâm Phong kia, muốn từ trong lời nói của hắn tìm ra vài chỗ không đúng. Sao y có thể là con của nam nhân này được? Y tuyệt đối tin tưởng mẫu phi của mình.

“Thất gia, ta đi xem thử.” Gia Cát Linh Ẩn nhéo nhéo tay y, nằng ra mặt có vẻ như tốt hơn, “Mẫu phi tuyệt đối không phải là người như thế, nhất định là lừa gạt thôi!”

Nàng đi tới, cầm theo phong thư trong tay một người, nhìn nhìn. Đây là một bức thư Tĩnh phi gửi cho Lâm Phong, trong câu chữ kể ra nỗi tương tư buồn phiền. Thậm chí nói gả cho Sở Kim Triều là bị bức bách buộc phải làm vậy, bà đã có cốt nhục của Lâm Phong.

Trong đó người có người nhận ra nàng, mọi người lập tức bước ra sau, các xa nàng ra. Ở quảng trường trở nên im lặng, một mình nàng chống cự với mọi người.

Lúc này, không biết là ai mở miệng trước, “Nàng chính là nữ nhân của dã chủng kia, hừ! Nữ nhân của dã chủng chính là dã nữ nhân! Không xứng làm Thất vương phi!”

“Nói đúng! Nữ nhân giáo hoạt này khiến cho nước Lăng Nguyệt không được bình an, chúng ta đánh chết nàng ta! Đánh chết nàng ta cùng dã chủng!”

“Đánh chết! Đánh chết!”

“Các vị,” Đối mặt với đám người đang kích động, Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, “Thất điện hạ có phải là con của Hoàng Thượng hay không thì không phải do mọi người định đoạt, cũng không phải do người gọi là Lâm Phong này nói là được, phải do Hoàng Thượng định đoạt. Phụ hoàng, người nói đi?” Nàng chuyển hướng sang Sở Kim Triều, lông mày nhíu lại.

“A? Là Hoàng Thượng? Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng!”

Dân chúng nhất loạt quỳ xuống, lớn tiếng thỉnh an.

Sở Kim Triều cùng Hoàng hậu sửng sốt, không nghĩ tới hai người bọn họ lại ở đây. Hoàng hậu tức giận trừng mắt liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, có xú nha đầu này ở đây mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy. Nhưng mà không sao cả, bà đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ.

Sở Kim Triều nhìn Sở Lăng Thiên, từ trong mắt ông phát ra ánh nhìn hờ hững, ông đau lòng vì đứa con trai bảo bối hai mươi mấy năm lại không phải là con của ông?

Liên Thương Tĩnh, người thật đúng là không phụ lòng trông! Ông cảm thấy được chuyện này cũng không phải là tin đồn vô căn cứ. Lâm Phong xuất hiện ít nhất có thể chứng minh Liên Thương Tĩnh cùng hắn quả thật từng có qua lại.

“Hoàng Thượng, thảo dân cầu xin người giết dã chủng cùng nữ nhân của hắn đi, bọn họ không xứng đáng sống!” Một lão già nói.

“Các người nói bấy bọ gì đó!” Hoàng hậu cao giọng quát, “Tĩnh phi muội muội trong sạch thuần khiết như thể làm sao có thể có quan hệ với nam nhân khác? Bản cung chứng nhận Thiên nhi là cốt nhục thân sinh

của Hoàng Thượng không thể nghi ngờ! Lâm Phong, người nói đi, rốt cục có âm mưu gì? Muốn bôi nhọ danh dự của Tĩnh phi muội muội!”

Nhận được ánh mắt của Hoàng hậu, Lâm Phong lập tức hiểu ý, “Nương nương, những điều tiểu nhân nói là sự thật, bức thư này là của Tĩnh nhi viết cho tiểu nhân, người hẳn là nhận ra được chữ viết của nàng chứ?”

“Hừ! Đưa bản cung xem!” Hoàng hậu cầm lấy bức thư, nhìn thoáng qua, nhất thời sắc mặt biến đổi, “Đây.... Hoàng Thượng.... Đúng là bút tích của Tĩnh phi muội muội! Không thể nào, muội ấy không phải là người như vậy, Thiên nhi khẳng định là cốt nhục của người! Hoàng Thượng, không nên xúc động!” Bà nháy mắt với thị vệ đang mặc thường phục, thị vệ rất nhanh mang hai cái ghế đến. Đây là vở kịch cần có thời gian để diễn, từ từ thưởng thức mới có mùi vị.

“Hoàng Thượng, người ngồi một lát đi, thần thể lo cho thân thể của người. Thiên nhi, Thất vương phi, hai người các người lại đây. Có mẫu hậu ở đây, không phải sợ!”

“Hoàng hậu nương nương, người không thể làm việc theo tình riêng!” Dân chúng yêu cầu.

“Phụ hoàng.” Sở Lăng Thiên đi qua, gọi một tiếng.

Sở Kim Triều nhìn y, không lên tiếng trả lời.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn sự biến đổi trên khuôn mặt của Sở Lăng Thiên, nàng biết y muốn nhìn thấy sự quả quyết của Hoàng Thượng. Nếu Hoàng Thượng đáp lại y một tiếng thì coi như là trả lời lại y.

Ánh mắt Sở Lăng Thiên xẹt qua một tia thất vọng, người không tin mình, cũng không tin tưởng mẫu phi. Đây là người luôn miệng nói yêu bà sao? Y cười lạnh một chút, đứng sang một bên.

“Hoàng Thượng, người không tin mẫu phi sao?” Gia Cát Linh Ẩn thay đổi xưng hô, ông đã không tin Tĩnh phi thì gọi ông là Phụ hoàng đương nhiên không thích hợp.

“Hoàng Thượng....” Hoàng hậu lắc lắc cánh tay Sở Kim Triều, “Hiện tại mọi chuyện còn chưa rõ ràng, không nên trách Thiên nhi.”

“Mang hẳn đi!” Sở Kim Triều nhìn Lâm Phong, rốt cục mở miệng nói câu đầu tiên. Cho dù phải điều tra ông cũng sẽ không điều tra trước mặt dân chúng. Chứng minh được Sở Lăng Thiên không phải là con ông thì người mất mặt nhất chính là ông.

“Không được, không được!” Lâm Phong dùng sức tránh, “Hoàng Thượng, tiểu dân chỉ là tới nhìn Tĩnh nhi, hẳn lại nhìn Sở Lăng Thiên, “Bây giờ còn được thấy con của tiểu nhân, tiểu nhân sẽ đi ngay. Đừng giết tiểu nhân! Đừng giết tiểu nhân!”

“Mang đi!” Sở Kim Triều nhắc lại.

“Muốn giết thì cứ việc!” Lâm Phong đột nhiên đứng lên, bộ dáng thấy chết không sợ, “Dù sao Tĩnh nhi cũng đã mất rồi, một mình ta còn sống cũng không còn ý nghĩa nữa. Con cũng lớn như vậy rồi, còn cười được một thê tử xinh đẹp như thế, ta có chết cũng không uổng! Con trai, bây giờ ta đi cùng mẫu thân con!”

“Ngăn hẳn lại!” Hoàng hậu khê kêu, mấy thị vệ lập tức bắt lấy Lâm Phong, “Muốn chết? Hôm nay phải nói cho rõ ràng, bản cung không thể để cho Tĩnh phi muội muội chịu oan được! Tuy gương mặt của người có chút tương tự Thiên nhi, nhưng trong thiên hạ này người tương tự nhau cũng rất nhiều.”

“Nương nương, nếu như không tin thì có thể lấy máu nghiệm thân!” Lâm Phong ngẩng đầu, lớn tiếng nói.

“Lấy máu nghiệm thân? Được! Vậy người trở về cùng bản cung! Nếu người dám bôi nhọ Tĩnh phi muội muội thì bản cung sẽ không để yên cho người!”

“Không cần, ngay tại đây đi!” Sở Lăng Thiên đột nhiên mở miệng. Phản ứng của Sở Kim Triều đã khiến y thất vọng, nếu là thật thì y sẽ không ở lại nước Lăng Nguyệt nữa, vẫn nên nói cho rõ ràng thì tốt hơn.

Sở Kim Triều giương mắt nhìn y, không nói gì, chỉ ngậm thừa nhận.

“VẬY... Thiên nhi. Con muốn làm rõ ràng.” Hoàng hậu khuyên nhủ.

“Hoàng hậu nương nương, thất gia đã nghĩ rõ rồi.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười, “Nếu chàng cùng Hoàng Thượng không có quan hệ phụ tử thì chúng ta lập tức mang theo hài cốt của mẫu thân rời khỏi nước Lãng Nguyệt, suốt đời cũng không bước vào nước Lãng Nguyệt nữa bước!”

Không bước vào nước Lãng Nguyệt nữa bước? Người không biết sao? Cái bản cung muốn là mạng của các người!

“Thất vương phi, mọi chuyện còn chưa rõ ràng không nên nói tổn hại đến hòa khí như vậy.” Sở Kim Triều đột nhiên mở miệng.

“Hoàng Thượng, lúc Thất gia gọi người Phụ hoàng mà người không đáp lại thì lúc đó hòa khí đã bị tổn hại rồi.” Gia Cát Linh Ẩn vẫn một bộ dạng lãnh đạm, “Trước đó mẫu thân cùng nam nhân khác có tiếp xúc qua hay không thì chẳng phải Hoàng Thượng là người rõ ràng nhất sao?” Nàng nhỏ giọng nói.

Trong lòng Sở Kim Triều ngẩn ra, đúng, sao ông lại không nghĩ tới vấn đề này. Ông nhớ rõ Tĩnh phi có lạc hồng của trinh nữ.

Hoàng hậu ở gần nên cũng nghe thấy lời nói của Gia Cát Linh Ẩn, lập tức nói tiếp, “Đúng vậy, Hoàng Thượng, Tĩnh phi muội muội tuyệt đối sẽ không làm chuyện lừa gạt người. Tuy rằng muốn làm giả đêm đầu tiên là rất đơn giản, nhưng Tĩnh phi muội muội tuyệt đối sẽ không.”

Lời bà vừa nói ra khiến sắc mặt Sở Kim Triều mới dịu đi một chút lại khôi phục lại bộ dáng lúc đầu.

Gia Cát Linh Ẩn hung hăng liếc bà một cái, chuyện này chỉ sợ là cũng do một tay bà dàn dựng nên. Đi qua một bên gọi Kinh Phong tới, bảo hắn đi đưa tin cho Thái tử, Sở Lăng Hiên, Sở Lăng Hàn bảo họ cùng nhau đến đây. Muốn gây ồn ào thì cứ làm ọi chuyện nháo lên, xem kết cục thế nào!

“Thiên nhi, con xác định phải ở đây sao?” Hoàng hậu hỏi, “Đây là chuyện có liên quan đến mặt mũi của hoàng thất.”

Sở Lăng Thiên cười lạnh một tiếng, “Hoàng hậu nương nương, đúng là vì chuyện quan trọng mới càng nên để cho nhiều người biết. Nếu ta không phải là người của Sở gia thì cũng là mặt mũi của mẫu thân ta, cũng tốt là đưa thân phận của ta chiếu cáo với thiên hạ. Nếu chứng minh là mẫu thân bị oan thì cũng cần phải ở trước mặt mọi người để còn lấy lại sự trong sạch cho người! Người cảm thấy đúng không?”

“Con đã kiên trì thì bản cung đương nhiên không có ý kiến. Người đâu, chuẩn bị hai bát nước trong đến đây!”

Thừa dịp trong khoảng thời gian ấy, Gia Cát Linh Ẩn cẩn thận nghiên cứu bức thư, trong lòng càng khẳng định là có người cố ý chuẩn bị. Hoàng hậu, bà đã muốn ra tay thì cũng đừng trách ta không khách khí!

Một lát sau. Thị vệ bưng tới hai bát nước trong đặt ở trước mặt mọi người. Sở Lăng Thiên không chút suy nghĩ cầm lấy dao cắt vào ngón tay.

“Đợi một chút! Lấy thêm hai bát không đến nữa!” Gia Cát Linh Ẩn nói.

Thị vệ lĩnh mệnh, rất nhanh mang hai cái bát đến, nàng lấy bát nước phân ra hai bát không. sau đó mới bảo Sở Lăng Thiên có thể bắt đầu.

Sở Lăng Thiên cắt ngón tay, giọt vào mỗi bát một giọt máu.

Máu đỏ tươi làm đau mắt Gia Cát Linh Ẩn. Cái gọi là tình thâm nói tiếp mấy đời, cốt nhục tình thâm lại không qua nổi một khảo nghiệm như vậy sao?

Tiếp theo, Sở Kim Triều giọt một giọt máu vào trong cái bát đó.

Ở trước mặt mọi người, hai giọt máu làm cách nào cũng không thể hòa vào nhau. Lâm phong thấy thế cười lạnh một chút, lập tức tiến đến cắt lên đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu vào trong một cái bát khác. Hai giọt máu rất nhanh hòa vào với nhau.

Lặng im, vô cùng lặng im, giống như muốn đoạt lấy hô hấp của mọi người. Là thật, Thất điện hạ nước Lãng Nguyệt là đứa con của dã nam nhân, là dã chủng. Bọn họ một lòng kính yêu Tĩnh phi lại là một kỹ nữ, là tiện nhân phản bội lại Hoàng Thượng!

318. Chương 318: Mượn Một Giọt Trả Một Bát

“A! Đi, chúng ta đi hủy mộ phần của nữ nhân kia, đem xương cốt của ả chôn ở ngã tư phố Ngân Đô, để cho vạn người giẫm đạp, để cho ả trọn đời không thể đầu thai chuyển thế!”

“Đúng! Chúng ta đi làm cái này!”

“Phi! Dã chủng!” Có người phun nước miếng về phía Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Linh Ẩn, tiếp đó càng nhiều người hơn đến phun nước miếng lên người họ.

Đôi môi Sở Kim Triều mấp máy, cực lực khống chế bản thân ngồi yên một chỗ. Hóa ra là như vậy, là như thế này, Liên Thương Tình, người thật giỏi lừa trầm! Người làm ra chuyện như vậy, trầm nhất định sẽ khiến người phải trả giá, trả giá chính là khiến cả nước Đông Lan chôn cùng! Ông nhìn về phía Sở Lăng Thiên, hai mắt đỏ lên, còn có nghiệt tử này nữa, hẳn là đứa con mà trầm yêu thương nhất, mọi nhớ thương về người trầm đều chuyển lên trên người nó, kết quả đổi lấy là thế này? Trầm nhận sỉ nhục nhiều năm như vậy, cứ để cho con của người trả đi!

“Người đâu, bắt Sở Lăng Thiên lại!”

Gia Cát Linh Ẩn lau nước miếng trên mặt, gạt mấy món đồ bị người ta ném lên trên người, “Hoàng Thượng, người thật sụm tin vào chén nước này? Không để ý tới tình cảm cha con nhiều năm với Thất gia?”

“Trầm chỉ tin vào những gì con mắt nhìn thấy.”

“Ai nha, người, nha đầu kia, còn ngại không đủ loạn sao?” Hoàng hậu đẩy Gia Cát Linh Ẩn sang một bên, “Hoàng Thượng cũng là người, có nam nhân nào chịu được chuyện như vậy!”

“Hoàng Thượng, chờ một chút, thần nữ muốn nói ra suy nghĩ của mình!”

Trong lòng Hoàng hậu lộp bộp một chút, nàng ta lại muốn làm cái gì? “Còn cái gì nữa? Việc này bản cung cũng không bảo vệ được các người. Muốn trách thì trách Tĩnh phi đi!”

“Lúc nào thì Hoàng hậu nương nương nghĩ tới bảo vệ chúng ta?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh hỏi, lại hướng sang bên Sở Kim Triều cúi người, “Hoàng Thượng, chờ một chút, nếu thần nữ không thể chứng minh được việc này có vấn đề, lúc đó Hoàng Thượng có trừng phạt Thất gia cũng chưa muộn. Hoàng Thượng nguyên ý trở mặt nhìn Tĩnh phi nương nương chịu nhục nhã lớn như vậy sao?”

Mí mắt Sở Kim Triều nâng lên, “Người muốn như thế nào?”

“Chỉ cần chờ một chút! Cho thần nữ thời gian một khắc.” Dưới tình huống như vậy, muốn thuyết phục Hoàng Thượng nàng cũng có chút không yên tâm.

Có lẽ là xuất phát từ sự tín nhiệm đối với nàng, Sở Kim Triều gật đầu, “Được! Cho người thời gian một khắc!”

Kinh Phong, người cần phải nhanh lên. Một khắc, trong lòng nàng lo lắng không thôi, trên mặt lại lạnh nhạt, nhìn không ra một tia lo âu.

Thời gian từng giây đi qua, một khắc rất nhanh sẽ qua.

“Tam tiểu thư, thời gian sắp tới rồi, ta thấy sự việc vẫn không có chuyển biến tốt.” Hoàng hậu nói. Bây giờ, bà ngay cả Thất vương phi cũng không gọi nữa, ở trong lòng bà đã phán cho Sở Lăng Thiên và Gia Cát Linh Ẩn tội chết rồi.

Lấy máu nghiệm thân là căn cứ chính xác và có sức thuyết phục nhất, huống hồ là Hoàng Thượng tận mắt nhìn thấy. Đứa con mà người sủng ái nhất lại không phải là con đẻ của mình, không có nam nhân nào có thể chịu được dả kích như vậy. Nghĩ, trong lòng bà càng sung sướng khi người gặp họa! Gia Cát Linh Ẩn, sự thông minh của người, hôm nay là ngày cuối cùng!

Một khắc đã qua, sắc mặt Sở Kim Triều vô cùng u ám.

“Tam tiểu thư, đã đến giờ!” Hoàng hậu nhắc nhở.

“Ta biết!” Gia Cát Linh Ẩn thở dài.

Bỗng nhiên, trong đám người nổi lên xôn xao, là Kinh Phong đến đây, đi theo sau còn có Sở Lăng Dực, Sở Lăng Hiên, Sở Lăng Hàn. Gia Cát Linh Ẩn cười cười, đúng lúc, còn kịp!

“Người gọi bọn họ tới làm gì?” Hoàng hậu nhìn mấy người vội vàng chạy tới kia, nghi hoặc hỏi.

“Sao lại thế này? Không phải người nói phụ hoàng gặp phải thích khách sao?” Sở Lăng Dực nhíu mày, Sở Kim Triều vẫn yên ổn ngồi trước mặt y.

“Thái tử điện hạ, tình huống khẩn cấp nên ta mới bảo Kinh Phong nói dối thiện ý với người, hy vọng người không phiền lòng.” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

“Thất tẩu, xảy ra chuyện gì vậy?” Sắc mặt Sở Lăng Hàn so sánh.

“Người rút cuộc muốn làm gì?” Trong lòng Hoàng hậu trầm xuống, chẳng lẽ nàng ta nhìn ra vấn đề?

Chẳng lẽ trường hợp như vậy mà nàng vẫn có thể nhận ra? Gia Cát Linh Ẩn, người rút cuộc là đánh giá cao bản thân mình hay là coi thường bản cung?

“Ta cảm thấy nước này có chút quỷ quái, cho nên mời mấy vị Vương gia đến nghiệm chứng một chút!” Nàng bưng bát nước đã được phân ra, đưa tới trước mặt Sở Kim Triều, “Hoàng Thượng, vì chứng minh sự trong sạch của mẫu thân, thần nữ cả gan xin người một giọt máu.”

“Sao có thể được!” Thân thể Hoàng hậu run một chút, nàng ta... Nàng ta lại muốn... Không được! “Long thể Hoàng Thượng mang bệnh nhẹ, một giọt máu cũng gây bị thương, người còn muốn lấy máu của Hoàng Thượng, rút cuộc là có ý định xấu xa gì? Tâm địa độc ác!”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, một giọt máu mà thôi...

“Hoàng Thượng, một giọt máu là có thể chứng minh sự trong sạch của mẫu thân, xin Hoàng Thượng hãy suy nghĩ.”

Sở Kim Triều không nói gì, lại làm theo những gì nàng nói, trong giây lát, giọt máu liền nhỏ vào trong nước.

“Hoàng Thượng, không được!” Hoàng hậu muốn ngăn cản cũng đã không kịp nữa rồi.

Giờ phút này, trong lòng Gia Cát Linh Ẩn không yên, có thể thành công hay không còn phải xem bước tiếp theo. Nếu Sở Lăng Thiên không phải là con đẻ của Hoàng Thượng thì nàng cũng sẽ theo y, đời này sống chết đều cùng một chỗ với y.

Đem bát nước đưa đến trước mặt mấy người Sở Lăng Dực, “Thái tử điện hạ, Lục điện hạ, Cửu điện hạ, xin mỗi người có thể cho ta mượn một giọt máu.”

“Tam tiểu thư, Dực nhi là Thái tử nước Lăng Nguyệt, máu của nó người mượn được sao?” Hoàng hậu trầm giọng nói. Chỉ là bà không chú ý, thanh âm của mình đang run rẩy.

Bà đã biết Gia Cát Linh Ẩn đang làm gì, trong lòng vô cùng khủng hoảng, liếc mắt nhìn Lâm Phong một cái, mặt Lâm Phong cũng không còn một chút máu, bà vì sao lại nghĩ ra cách này!

“Mẫu hậu nói đúng, mượn máu của bản Thái tử, người lấy cái gì để trả?” Nhìn thấy sắc mặt của Hoàng hậu, Sở Lăng Dực đã đoán được vài phần. Lần lấy máu này có thể sẽ sinh ra hậu quả nghiêm trọng.

“Ta trả người mười giọt!”

“Thái tử điện hạ, người cứ cho đi, để cho nàng ta hết hy vọng!” Dân chúng nói.

Sở Lăng Dực nhìn về mặt Sở Kim Triều, bất chấp khó khăn nhỏ xuống một giọt máu.

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Sở Lăng Hiên, “Lục điện hạ, mượn người một giọt máu!”

“Bản vương muốn nàng phải trả một bát!”

“Được.”

Thanh âm nhẹ nhàng khiến cho lửa giận của Sở Lăng Hiên tích đầy mặt. Gia Cát Linh Ẩn, nàng làm những việc này đều vì Sở Lăng Thiên? Đồng ý một cách khinh địch như vậy, được! Hôm nay bản vương nhất định phải lấy của nàng một bát máu!

Sở Lăng Thiên nhỏ xuống xong, Sở Lăng Hàn không nói hai lời liền cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu xuống.

Nhìn vào trong bát, Gia Cát Linh Ẩn thoải mái mà nở nụ cười, sự việc cùng với dự đoán trước đó của nàng hoàn toàn giống nhau. Mang bát nước trình lên trước mặt Sở Kim Triều.

“Hoàng Thượng, máu của Thái tử điện hạ, Lục điện hạ, Cửu điện hạ đều không dung hòa vào máu của người, chẳng lẽ bọn họ cũng không phải là con đẻ của người? Hoàng hậu nương nương, người có thể giải thích một chút không?”

“Bản cung...”

“Chớ hoảng hốt, đợi một chút rồi nói sau.”

Nàng lại bưng một bát nước khác lên, “Thái tử điện hạ, lại xin người thêm một giọt máu nữa, cũng xin trả lại mười giọt!”

Sở Lăng Dực nhíu mày, mặt không đổi sắc, vẫn làm theo.

“Một chén máu!” Sở Lăng Hiên chủ động mở miệng.

“Được.”

Lại là nhẹ nhàng lạnh nhạt trả lời, làm cho lửa giận của hắn bộc phát.

Cuối cùng là Sở Lăng Hàn.

Mấy người họ đều nhỏ máu vào trong bát, Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh đi đến trước mặt Lâm Phong, “Tôi phiên người.”

“Người... Người muốn làm gì?” Lâm Phong lui về sau hai bước. cảnh giác nhìn nàng, theo bản năng che ngón tay bị thương lại.

“Ta...”

Mấy thị vệ bắt lấy Lâm Phong, kéo tay nhỏ một giọt máu vào trong bát nước.

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, đem bát nước đến trước mặt Sở Kim Triều.

“Hoàng hậu nương nương, hình như máu của Thái tử điện hạ, Lục điện hạ, Cửu điện hạ đều dung hòa một chỗ với máu của Lâm Phong, có phải chứng minh rằng bọn họ cũng là con của Lâm Phong? Người có gì muốn giải thích không?”

“Người! Người dám vấy bẩn bản cung!” Hoàng hậu hờn hển nói. “Dực nhi chính là con của Hoàng Thượng, người đừng nói hươu nói vượn!”

“Nương nương, thần nữ cũng không có nói như vậy, thần nữ chỉ là nói sự thật mà thôi.”

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Sở Kim Triều cũng thấy kỳ quái, mấy người kia đương nhiên sẽ không phải là con của Lâm Phong.

“Hoàng Thượng, thần nữ nghĩ hay là người hỏi Hoàng hậu đi, không biết Hoàng hậu cùng với Lâm Phong là quan hệ gì.”

“Người! Người còn dám vấy bẩn bản cung. Bản cung sẽ cắt đầu lưỡi của người!”

“Nương nương cũng biết tư vị bị vấy bẩn khổ sở thế nào chứ? Cho nên thần nữ sao có thể tro mắt để mẫu phi phải chịu loại oan khuất này! Hoàng Thượng, hoặc là nước này có vấn đề, hoặc là việc lấy máu nghiệm

thân căn bản không đáng tin cậy! Nếu như đáng tin cậy như trong lời nói, thần nữ nghĩ Hoàng hậu nương nương cần phải giải thích một chút về quan hệ của người với Lâm Phong!”

“Ta... Ta với hắn không có quan hệ gì!”

“Vậy nương nương giải thích như thế nào về chuyện máu của của Thái tử và máu của hắn lại có thể dung hòa vào nhau?”

“Ta...” Hoàng hậu gắt gao nắm chặt hai tay lại với nhau, sắc mặt tức giận đến trắng bệch. lát sau lại thay đổi khẩu khí, “Hoàng Thượng, lấy máu nghiệm thân, thần thiếp cũng hiểu được không thể tin, đứa con này sao có thể không phải là của người chứ? Lâm Phong, lá gan của người cũng quá lớn rồi!”

“Nương nương, chuyện này là Tình nhi nói cho ta biết, là vô cùng chính xác! Không tin người xem đi, trên thư viết rất rõ ràng!”

Gia Cát Linh Ẩn chặn tay của Hoàng hậu lại, cầm lấy bức thư, “Tình phi nương nương đã qua đời nhiều năm, nhưng mà nét mực này thấy được rất rõ ràng, hơn nữa loại giấy này mới chỉ được làm ra hai năm trước đây. Sao người lại có thể dùng loại giấy mới làm ra hai năm trước để viết thư được? Lâm Phong, nói đi, là ai sai người?”

“Ta... Ta...” Lâm Phong ngẩng đầu nhìn Hoàng hậu, nghĩ đến tính mạng một già một trẻ nhà mình đều ở trong tay bà, lại cúi đầu, “thảo dân vốn tên gọi không phải là Lâm Phong, cũng không phải là người nước Đông Lan, nhà của thảo dân ở cách Ngâm Đô mười dặm, thảo dân nhất thời nổi điên nói hươu nói vượn...”

“Mang đi!” Sở Kim Triều trầm giọng nói, chuyện này ông cũng hiểu là không đơn giản như vậy, sau lưng nhất định có người sai khiến hắn. Ông nhìn Hoàng hậu bằng ánh mắt tìm tòi, lần trước ông có nói qua, cho bà một cơ hội cuối cùng.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Sở Kim Triều, Hoàng hậu rung mình một cái, thân thể run lên một chút.

“Hồi cung! Thiên nhi, Tam nha đầu, các con cũng trở về đi.”

“Vâng.” Hai người trả lời, đều mang theo cảm giác xa cách.

Chỉ cần Hoàng Thượng nghiêm túc mà nhìn tờ giấy kia thì sẽ biết ngay là có người giả tạo, nhưng mà là ông không muốn, chỉ bằng lời nói của Lâm Phong liền kết tội danh lên người Tình phi.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, tức giận đến miệng cũng lệch đi. Xem như người lợi hại! Bản cung sẽ không khinh địch mà chịu thua như vậy! Người chờ đi, bản cung cùng với người ở hai thế đối lập, Thất vương phủ, đi tìm chết đi!

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, nhỏ giọng nói bên tai bà, “Lần sau thủ đoạn inh một chút, không đúng, không biết còn có lần sau không. Chuyện lần này vẫn chưa xong.”

Thân thể Hoàng hậu lại run rẩy một chút, hận không thể lập tức bóp chết nàng, sợ hãi cực độ làm bà suýt nữa té xỉu, “Người còn muốn làm gì?”

“Mỗi mắt mong chờ! Người ra tay với Thất vương phủ thì cũng nên nghĩ đến là sẽ có kết cục như thế nào chứ!”

“Bản cung không sợ người!”

“A, Hoàng hậu nương nương, mau đi đi, đừng để Hoàng Thượng đợi lâu!”

319. Chương 319: Giết Sở Lăng Thiên

“Khoan đã!” Bỗng nhiên có người hô lên, “Vừa rồi Thất vương phi mượn máu nói là phải trả.”

Gia Cát Linh Ẩn vỗ vỗ trán, cười cười, “Xem trí nhớ của ta này, lại quên mất. Lấy dao đến đây!”

“Linh nhi!” Sở Lăng Thiên lập tức ngăn cản nàng, “Để ta.”

“Không được, vừa rồi Thất vương phi nói là lấy của người.” Người nọ hét lên.

Gia Cát Linh Ẩn vỗ vỗ vào tay Sở Lăng Thiên, “Thất gia, một chút máu thôi mà, không sao đâu. Ta không muốn làm người nói lời không giữ lời. Lấy dao đến đây!”

Nhận lấy con dao lạnh như băng cắt một cái, máu từng giọt từng giọt chảy ra.

“1,2, ... 20, Thái tử điện hạ, hai mươi giọt máu. Cầm bát đến.”

Máu tươi ào ạt chảy vào trong bát, Sở Lăng Thiên gắt gao nhìn chăm chăm, tim trở nên nhói nhói, trong mắt hần hắt cả đều là màu đỏ tươi.

“Đủ rồi!”

“Lục điện hạ, hai bát mà, còn chưa đủ!”

“Bản vương nói đủ rồi! Trước thì chừng này đã, lần sau trả tiếp!” Nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn không dừng tay, hần nhất thời phần nộ đến cực điểm, “Bản vương nói đủ rồi, nàng không nghe thấy sao?”

“Nghe thấy, Thất gia, bôi thuốc cầm máu cho ta.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười. Người đã không cần thì ngu ngốc mới cho người hai bát máu.

Sở Lăng Thiên ngăn ra, nhìn thấy động tác của nàng và Sở Lăng Thiên nhất thời hối hận lời nói vừa nói ra.

“Linh nhi....” Sở Lăng Thiên tập trung, nữ tử này lúc nào cũng vì y, y phải yêu nàng như thế nào mới tốt, thiên ngôn vạn ngữ chỉ thành một câu thực xin lỗi. Thực xin lỗi, không bảo vệ tốt cho nàng.

“Thất gia, chúng ta là một.”

Gắt gao ôm nàng vào trong ngực, không có lời nào có thể diễn tả được. Nếu không phải Sở Lăng Thiên ngăn cản thì nàng nhất định sẽ cho ra hai bát máu. Bỗng nhiên y muốn hôn nàng, đem tất cả tình cảm đều trút xuống ở nụ hôn triển miên.

Màn đêm buông xuống, Dịch Khôn cung. Các cung nữ đầu đã đổ đầy mồ hôi nhưng mà Hoàng hậu vẫn hô lạnh, vì thế đành phải không ngừng tăng thêm bếp lò.

“Nương nương, Thái tử điện hạ cầu kiến.” Tiêu Ôn thông báo.

“Tiến vào.”

Sắc mặt Sở Lăng Dực không tốt, yên lặng ngồi xuống, không nói gì.

“Có việc gì?” Hoàng hậu phá vỡ trầm mặc.

“Chuyện hôm nay là do người làm? Chẳng phải con đã nói là không cần phải gây thêm rắc rối, con đã có kế hoạch cả rồi, vì sao lần nào người cũng không nghe con?” Sở Lăng Dực tức giận.

“Bản cung cũng là vì tốt cho con!”

“Những lời này con nghe đến chán rồi! Tốt với con? Nếu như phụ hoàng truy xét tới cùng, Người cho rằng sẽ thoát được sao? Cuối cùng thì người vẫn sẽ nghĩ là do con làm!”

“Bản cung cũng là nghe nói Hoàng Thượng muốn lật ngôi Thái tử nên mới muốn giúp con một chút. Ta đang vì mình sao chứ?”

“Lật đổ? Phụ hoàng thật sự muốn lật đổ? Kế tiếp là ai? Sở Lăng Thiên?” Sở Lăng Dực rốt cuộc không giữ nổi bình tĩnh nữa, “Điều người nói là thật?”

“Đương nhiên là thật!” Ánh mắt Hoàng hậu lóe lên một chút, “Bản cung chính tai nghe được, nếu không ta sẽ hạ thủ với Sở Lăng Thiên sao?”

“Thực sự là hay mà! Phụ hoàng vậy mà lại có suy nghĩ này.”

“Sở Lãng Thiên tay cầm binh quyền, còn có Gia Cát Như Phong cũng đứng về phía hắn, con nói nên làm sao bây giờ?”

“Vậy thì kéo Gia Cát Như Phong qua phía ta, chẳng phải Cẩm Phàm là người của Trần gia sao? Thuyết phục nó hắn là mẫu hậu có thể làm được?”

“Ta thử xem!”

Ngày hôm sau. Hoàng hậu triệu Trần Cẩm Phàm tiến cung, bảo nàng thuyết phục Như Phong hướng về phía Trần gia. Trần Cẩm Phàm lại lấy lý do không tham dự quốc sự để cự tuyệt khiến Hoàng hậu tức giận không thôi.

“Cẩm Phàm, thân phận của con tôn quý, là cẩm y ngọc thực đều do Trần gia cung cấp, vì Trần gia làm chút chuyện lại khó như vậy?”

“Nương nương, Cẩm Phàm chỉ là một nữ nhân, thâm nghĩ cùng phu quân trải qua cuộc sống bình thản, chuyện quốc sự con thật sự không hiểu, phu quân làm như thế nào con cũng không can thiệp.”

“Hừ! Vẫn chưa thành thân mà khuỷu tay đã hướng ra bên ngoài! Bản cung quá thất vọng về ngươi!”

“Vậy sau này nương nương không nên triệu Cẩm Phàm vào cung, tránh việc làm người tức giận. Nếu không còn chuyện gì khi Cẩm Phàm xin cáo lui trước!”

Nắm tay đánh vào bông vải, Hoàng hậu trở nên tức giận. Trần Cẩm Phàm là như vậy, nhìn rất dễ bảo nhưng thật ra lại rất kiên định.

“Ngươi đi đi, sau này vinh quang của Trần gia cùng ngươi không có liên quan gì.”

“Nương nương muốn đuổi con ra khỏi Trần gia? Vậy thì phải chờ gia gia định đoạt. Vẫn nên để con về hỏi gia gia xem đây có phải là ý của người hay không đã.”

“Ngươi.... Ngươi cút cho ta!”

“Cẩm Phàm cáo lui!”

“Buồn cười! Một đám đều đối đầu với bản cung! Bản cung nhất định cho các ngươi đẹp mặt!”

Tiêu Ôn lắc đầu, bắt đầu nhìn chủ tử của mình. Không biết là bắt đầu từ khi nào, một Hoàng hậu rộng lượng trước kia không thấy nữa, à cái gì khiến người biến thành như vậy? Là Thất vương phi sao?”

“Nương nương, nương nương, không tốt không tốt, có tứ thư đến!” Đại cung nữ Mãn Châu mới tới Dịch Khôn cung vừa hô vừa chạy vào, “Nô tỳ nghe nói chiến trận nổ ra, chiến trận nổ ra!”

“Cái gì chiến trận? Ai đánh đến?” Hoàng hậu nghi hoặc hỏi, “Nói mau!”

“Nước Tinh Long cùng nước Lăng Nguyệt đánh nhau!”

“A? Sao ngươi biết?”

“Vừa rồi lúc nô tỳ trở về có nghe được Liên công công đang dặn dò người đi báo với Thất điện hạ cùng tướng quân Như Phong tiến cung.”

“Thật sự đánh đến đây?” Hoàng hậu lầm bầm lầu bầu, chuyện này cũng không phải là tin không tức tốt, hỗn loạn mới có thể dễ ra tay. “Đi truyền Thái tử đến Dịch Khôn cung, nói bản cung tìm nó có chuyện quan trọng cần bàn.”

Thất vương phi. Sở Lãng Thiên phải gấp rút tung quân nên vội vã trở về. Vừa dặn Kinh Phong cùng Phá Trận chuẩn bị đồ, vừa kéo Gia Cát Linh Ẩn vào phòng ngủ, ngậm lấy đôi môi nàng, tùy ý mút vào, giống như muốn hút khô nàng. Nụ hôn của y chưa bao giờ triển miên như thế, cũng chưa bao giờ bất an như thế.

“Thất gia, xảy ra chuyện gì?” Cẩm giác được y khác thường, Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc hỏi.

“Ta.... Phải xuất chinh.”

“Nhanh như vậy?”

“Nước Tinh Long đột nhiên xâm chiến, cùng ta xuất chinh còn có đại ca nàng!”

“Đại ca cũng đi? Vậy hôn kỳ của bọn họ?”

“Chỉ sợ phải dời ngày ra sau.”

“Nước Tinh Long đột nhiên khơi mào chiến tranh, chỉ sợ là đã chuẩn bị tốt, trận chiến này phải đánh lâu dài.”

“Yên tâm, ta sẽ nhanh chóng chấm dứt, nhanh chóng trở về.” Sở Lăng Thiên an ủi. Thực ra trong lòng y cũng không yên được, âm mưu lần này tuyệt đối không chỉ là nước Tinh Long, nước Đại Mạc, thậm chí cả Thánh Điện cũng có tham dự.

“Khi nào thì xuất phát?”

“Ngay bây giờ.”

Nói xong y lại hôn lên môi nàng, so với một lần đều mãnh liệt hơn. Y muốn khắc ghi bộ dáng của nàng trong đầu, đem từng hơi thở của nàng ghi tạc trong lòng, muốn đem chính mình khắc sâu trong lòng nàng.

“Xoạt!”

Sở Lăng Thiên sững sốt, qúa quần trên người bị Gia Cát Linh Ấn kéo xuống hơn nửa, “Thất gia, ta muốn! Yêu ta!”

Lời của nàng như một ngọn lửa bùng cháy quanh y, châm vào mỗi một tế bào trên thân thể. Giây tiếp theo, hai người liền ngã vào trên giường, khấn cấm cởi áo quần của đối phương. Lúc này đây, bọn họ đều hung hăng cho đối phương, hung hăng yêu đối phương.

Y di chuyển hết mình, nàng tùy ý rên rỉ, chỉ hận không thể cho người mình yêu càng nhiều hơn. Giường lớn cũng theo sự sung sướng mà xướng lên những tiếng kêu. Một hồi kết thúc, bọn họ yên lặng nhìn đối phương, lại lại một nụ hôn sâu triền miên.

“Linh nhi, đồng ý với ta, chờ ta trở về! Có việc gì có thể tìm Cửu đệ.”

“Ta chờ chàng, mặc kệ là bao lâu!”

“Ta đi đây!” Lưu luyến vuốt ve khuôn mặt nàng, lại hung hăng hôn một cái.

Quân tình khẩn cấp không dám chậm trễ, hai người nhanh chóng rời giường mặc quần áo.

Bên ngoài, Kinh Phong đã chuẩn bị tốt đồ đạc, đang chờ. Lúc này, Như Phong cùng Trần Cẩm Phàm cũng đến đây.

“Linh nhi!”

“Đại ca!”

Hai huynh muội đều cùng chạy về phía đối phương. Như Phong vuốt tóc nàng, “Đại ca là muốn đến nhìn muội một chút, không biết đến lúc nào mới có thể trở về, muội phải giữ gìn sức khỏe cho tốt.”

“Muội biết rồi, đại ca nhất định phải bình an trở về. Muội cùng Cẩm Phàm tỷ tỷ đều chờ huynh.”

“Đại ca nhất định sẽ bình an trở về.” Như Phong trịnh trọng gật đầu, “Sau này muội và Cẩm Phàm phải quan tâm lẫn nhau.”

“Muội biết rồi. Hai người đi nhanh đi, bọn muội tiễn hai người.”

Bốn người cùng nhau đi tới điểm tập hợp binh lính. Tàn phó tướng tiến lên bẩm báo đã chờ xuất phát, Sở Lăng Thiên cùng Như Phong thay áo giáp, chỉ huy xuất chinh. Thân thể Hoàng Thượng không khỏe, Thái tử diện hạ đến làm tiệc tiễn biệt các tướng sĩ.

Hai mươi vạn tướng sĩ chậm rãi rời khỏi Ngân Đô. ở cuối đội ngũ là hai nữ tử quần áo tung bay.

Lần này đi, biết khi nào mới được gặp lại.

Trần Cẩm Phàm xuất ve bụng, mới vừa rồi trong lúc tình cảm mãnh liệt không biết có mầm móng gieo trong người hay chưa. Đây là lần đầu tiên của nàng cùng Như Phong, vốn là muốn giữ đến đêm tân hôn nhưng đột nhiên diễn ra chiến sự, hô kỳ hoàn lại đến sau này. Nàng chủ động, Như Phong lại một mực tránh đi, nàng biết y là sợ mình không về được lại khổ cho nàng về sau, nàng lấy cái chết để bức y mới thúc đẩy được chuyện này.

Có quan hệ da thịt rồi thì nàng chính là người của y, nhất định sẽ chờ y trở về.

“Cẩm Phàm tỷ tỷ, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.”

Trần Cẩm Phàm ôm lấy cánh tay Gia Cát Linh Ân, cùng nhau quay về.

Dịch Khôn cung.

“Dực nhi, biện pháp này được không?” Hoàng hậu hỏi.

“Mẫu hậu, nhất định có thể. Gia Cát Linh Ân là người Thất đệ thương nhất, nàng có nguy hiểm thì nó nhất định sẽ liều lĩnh quay trở về, đến lúc đó nhi thần sẽ chặn lại ở trên đường, lấy lý do lâm trận đào thoát, tội danh cãi lời quân lệnh rồi chém chết nó!” Trong mắt Sở Lăng Dực hiện lên một tầng âm lãnh, một kích trí mạng mới có thể diệt sạch hắc địch!

“Vậy làm như

thế đi! Giết Sở Lăng Thiên, tiếp đến chính là Sở Lăng Hiên, Sở Lăng Hàn cùng Gia Cát Linh Ân, cứ như vậy ngôi vị hoàng đế của con vô cùng kiên cố, không có ai có thể động vào!”

“Nhi thần phải đi chuẩn bị, mẫu hậu chờ tin tốt của nhi thần.” Mang theo sát khí cùng với Sở Lăng Dực bình thường ôn nhuận là hai người khác nhau.

“Đi thôi, xong lần này bản cung rốt cục có thể thư thái rồi.” Hoàng hậu nhắm mắt lại, dường như đã nhìn thấy thời khắc Sở Lăng Dực đăng cơ, nà trở thành Hoàng thái hậu được vạn người kính ngưỡng.

Một tiểu đội yên lặng ra khỏi Ngân Đô, đứng đầu là Sở Lăng Dực.

Liên công công lén lút ra khỏi cung, tìm ông đập thình thịch liên hồi. Vừa rồi ở Dịch Khôn cung nghe được tin tức khiến cho ông một khắc cũng không thể bình tĩnh được. Thái tử vậy mà chuẩn bị hạ độc thủ với Thất điện hạ.

Gia Cát Linh Ân trở lại Thất vương phủ. Xung quanh đều là bóng dáng của Sở Lăng Thiên, nàng chỉ có không ngừng xem sổ sách mới bổ khuyết được nhưng nhớ trong lòng.

Ứng tổng quan mang Liên công công tiến vào thư phòng, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của ông, trong lòng Gia Cát Linh Ân trầm xuống, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?

“Liên công công, có chuyện gì?”

“Vương phi nương nương, không tốt. Nô tài nghe được Thái tử điện hạ sẽ gây bất lợi với Thất điện hạ...”

“Cái gì? Nói vậy là sao?”

320. Chương 320: , Người Thật Đê Tiện

“Được! Được! Quốc nạn rơi xuống đầu, Sở Lăng Dực thân là Thái tử không nghĩ đến cứu quốc mà còn bày mưu loại bỏ huynh đệ. Liên công công, đa tạ!”

“Nương nương, nô tài không nhận nổi, vẫn nên nghĩ xem làm cách nào để cứu Thất điện hạ đi.”

“Ta biết rồi.” Gia Cát Linh Ẩn gật gật đầu, trong lòng đã có biện pháp, “Kinh Phong, cùng ta tới phủ Thái tử!”

Sở Lăng Dực, người bắt nhàn dừng trách ta bất nghĩa!

Thái tử phủ, Hà Sướng Uyển đang ôm tiểu thế tử, nghe a hoàn báo Thất vương phi cầu kiến liền lập tức ôm tiểu thế tử đi ra.

“Linh nhi, người đến rồi? Mau vào đi!” Hà Sướng Uyển cười nói.

“Không cần.” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cự tuyệt. Nàng vẫn coi Hà Sướng Uyển là bằng hữu, nhưng mà tình huống trước mắt như vậy nên nàng không có cách nào khác, “Đêm nay Thái tử điện hạ sẽ giết Thất điện hạ.”

“A? Linh nhi, người nói cái gì?” Tay Hà Sướng Uyển mềm nhũn, suýt nữa ném đĩa nhỏ xuống mặt đất, “Thái tử sẽ không, người nhất định sẽ không làm như vậy. Linh nhi, người tin tưởng ta.”

“Công chúa Sướng Uyển, ta không thể vì một câu tin tưởng của người mà lấy tính mạng phu quân ta ra để đặt cược được. Mời Công chúa và Thế tử theo ta đi một chuyến.”

“Linh nhi, hôm nay người làm như vậy thì cả đời này chúng ta cũng không thể lại làm bằng hữu được nữa.” Trong lòng Hà Sướng Uyển đau xót. Gia Cát Linh Ẩn là bằng hữu duy nhất của nàng ở nước Lăng Nguyệt.

“Lập trường của Thái tử cùng Thất gia đã quyết định rồi. Công chúa, mời đi.”

“Tới đây...”

Kinh Phong nhanh tay lẹ mắt tiến lên đoạt lấy đĩa nhỏ trong tay Hà Sướng Uyển, “Thái tử phi, nếu như người dám kêu to thì ta cũng không thể cam đoan Thế tử được an toàn đâu.”

“Mạng của ta và Thế tử đều do người nhất về, ta đi với các người!” Hà Sướng Uyển không chống cự, “Không được làm tổn thương đến con của ta!”

“Yên tâm, ta sẽ không thương tổn nó, cũng sẽ không thương tổn người.”

“Linh nhi, người có nghĩ tới nếu thua cuộc thì phải làm sao? Người tin chắc rằng Thái tử sẽ quan tâm đến sự an nguy của ta và Thế tử sao? Nếu như người có thể xuống tay với huynh đệ ruột thịt của mình thì chúng ta cũng không phải là không có khả năng!”

“Chỉ có thể đánh cược, Thái tử phi điện hạ, mời đi!”

Mấy người lên ngựa, nhanh chóng chạy về phía đội quân đang đi.

Ban đêm, trời đột nhiên mưa nhỏ, nhưng mà đội quân vẫn không dừng lại. Tình hình trước mắt báo nguy cấp, không thể chậm một giây. Lần này làm Đại tướng quân lĩnh quân, Sở Lăng Thiên hạ lệnh hành quân tốc độ. Đội quân phải dùng tốc độ cực nhanh để di chuyển.

“Truyền lệnh xuống, tăng tốc nhanh hơn!” Như Phong hô.

“Vâng, Tướng quân.” Một phó tướng quay ngựa lại, truyền lời với đội quân phía sau.

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Một người mặc đồ đen đi tới trước mặt Sở Lăng Thiên, lo lắng nói: “Điện hạ, không tốt, Thất vương phi.... Đã xảy ra chuyện!”

“Xảy ra chuyện gì?”

Sở Lăng Thiên cùng Như Phong đồng thời hỏi.

“Nói mau, rốt cuộc chuyện gì?” Sở Lăng Thiên cùng Như Phong xuống ngựa, kéo người đang ở một bên kia tới.

“Thất vương phi bị đâm, đang rất nguy kịch!”

“Đại ca, ta trở về một lát, huynh dẫn quân tiếp tục đi về phía trước, ta sẽ đuổi theo sau.” Sở Lăng Thiên vừa nói vừa vội vàng lên ngựa.

“Điện hạ, người là Đại tướng quân, không được đâu! Nếu Hoàng Thượng biết trên đường đi người lại quay về thì nhất định sẽ lâm vào trọng tội phải giết, vẫn nên để thần trở về thì hơn!” Như Phong lớn tiếng nói.

“Huynh trở về cũng mất đầu! Huynh đi nhanh đi, không nên để chậm trễ, ta sẽ nhanh chóng đuổi theo mọi người! Đây là quân lệnh!”

“Được rồi, vậy Linh nhi giao cho người.”

“Ừ!” Sở Lăng Thiên quay ngựa lại, dùng sức quát mạnh khiến con ngựa đau hí lên một tiếng.

Mưa càng lúc càng lớn, đường trở nên lầy lội không thể tả, vó ngựa giẫm xuống đất khiến nước càng không ngừng bắn lên tung tóe sang hai bên. Lòng Sở Lăng Thiên như lửa đốt, lời nói của người kia càng không ngừng quanh quẩn ở bên tai, đang rất nguy kịch, đang rất nguy kịch.... Linh nhi, nàng nhất định phải chờ ta trở lại.

Một người một ngựa xông vào một mảng tối đen trong rừng cây. Chỉ cần đi qua rừng cây này là còn có năm dặm nữa sẽ tới Ngăn Đô.

“Giá!” Sở Lăng Thiên tăng nhanh tốc độ hơn, hận không thể mọc cánh để nhanh chóng bay trở về.

Bỗng nhiên, trong rừng cây nhảy ra mấy chục cái bóng đen, ngăn cản đường đi của y. “Di!” y không thể không dừng ngựa lại, “Các người là ai?”

“Thất đệ, không phải là đệ nên đi theo đội quân ra tiền tuyến hay sao? Sao lại trở về đây?”

Sở Lăng Thiên nghe ra được là giọng nói của Thái tử, có chút nghi hoặc, “Đại ca sao lại ở đây?”

“Bản Thái tử phụng mệnh của phụ hoàng đi điều tra xem có người nào lâm trận đào thoát hay không, thật không nghĩ tới người gặp đầu tiên lại là Thất đệ. Người thân là Đại tướng quân, là nhân vật chủ chốt của đội quân lại lâm trận đào thoát, có phải là không thích hợp hay không?” Sở Lăng Dực cười nói.

“Huynh đã làm gì Linh nhi?” Trong lòng Sở Lăng Thiên đã rõ, đây là một cớ bẫy của Thái tử, “Tránh ra! Để ta trở về trước, xử trí như thế nào thì tùy phụ hoàng định đoạt!”

“Thân thể phụ hoàng không tốt nên đã giao mọi chuyện cho ta giải quyết. Thất đệ không để ý đến an nguy xã tắc, vội vàng quay về Ngăn Đô chỉ vì một nữ nhân thôi sao? Ta cũng không biết nên nói đệ muội ra sao rồi, Thất đệ, quay trở lại đi, nếu không theo lệnh của phụ hoàng, lâm trận đào thoát, giết!”

“Hừ!” Sở Lăng Thiên hừ lạnh một tiếng, “Hay ột từ giết! Nếu hôm nay ta không quay trở lại thì sao?” Cho tới bây giờ y đều biết Thái tử không phải người lương thiện, chó không gọi cũng sẽ cắn người.

“Có thể, chỉ sợ lúc người trở về thì Thất đệ muội đã đi gặp Diêm Vương rồi!”

“Người...!”

“Sở Lăng Thiên, thức thời thì ngoan ngoãn tự động kết thúc, không nên éo ta động thủ. Không phải người rất yêu Thất đệ muội sao? Người đành trở mắt nhìn đệ muội tìm đến cái chết?”

“Nàng ở đâu? Để cho ta nhìn thất nàng một lần!”

“Đừng mở! Trừ phi...” Sở Lăng Dực dừng một chút, “Trước hết người chặt đứt một cánh tay, nếu không ta dám chắc đời này người không còn được gặp lại nàng ta nữa!”

“Nói lời phải giữ lời!”

“Đương nhiên! Lời của bản Thái tử đương nhiên có uy tín!” Sở Lăng Dực cười lạnh. Sở Lăng Thiên, cho dù hôm nay người không chết thì phụ hoàng cũng sẽ không để ột người mất một cánh tay lên làm Hoàng đế.

“Được!” Sở Lăng Thiên gơ kiếm lên, định chặt bỏ tay của mình.

“Chờ một chút! Gia, không được!” Lúc này có ánh lửa chớp sáng, Kinh Phong từ bên ngoài kích động tiến lên, ngăn lại kiếm của Sở Lăng Thiên.

“Kinh Phong? Vương phi thế nào rồi?”

“Không sao, Vương phi đang tới đây.”

Tảng đá trong lòng Sở Lăng Thiên rốt cục được đặt xuống, hóa ra là Thái tử đang thổi phồng chuyện lên.

“Sở Lăng Thiên, sao còn chưa ra tay đi?” Sở Lăng Dực không kiên nhẫn nói, “Bản Thái tử biết thân thủ của ngươi rất tốt, mấy người chúng ta ở đây cũng không phải là đối thủ của ngươi, nhưng mà bản Thái tử đã thông báo chuyện của ngươi cho phụ hoàng biết rồi, chuyện này bây giờ ta không quản nữa, để tự phụ hoàng định đoạt.”

“Thái tử điện hạ không biết là muộn rồi sao?” Thanh âm lạnh lùng của Gia Cát Linh Ẩn vang lên ở phía sau, trong lòng nàng ôm đứa nhỏ, Phá Trận áp giải Hà Sướng Uyển đang đi về phía bên này.

Sở Lăng Dực tự nhiên ý thức ra được, người ta nói Thất vương phi rất độc, hẳn cũng chỉ là nghe mà thôi, hôm nay nhìn thấy quả thực là không hề sai.

Sở Lăng Dực ngẩn ra, nhìn nàng đang từ bên cạnh mình đi về phía Sở Lăng Thiên, nữ nhân bị áp giải kia chính là Thái tử phi, còn đứa nhỏ trong lòng Gia Cát Linh Ẩn là Thế tử, con hắn.

“Điện hạ...” Hà Sướng Uyển áy náy nhìn Sở Lăng Dực một cái. Nếu không phải mình bị bắt thì Thái tử cũng sẽ không bị Gia Cát Linh Ẩn uy hiếp, “Thực xin lỗi.”

“Sao lại thế này?” Sở Lăng Dực muốn kéo lấy nàng, Phá Trận lại tùy thời mà đẩy nàng một cái, đẩy nàng tới bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn.

“Linh nhi, nàng không có việc gì là tốt rồi.” Sở Lăng Thiên gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

“Ta sao có thể dễ dàng gặp chuyện không may như vậy.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười, ngẩng đầu, chuyển hướng về phía Sở Lăng Dực, trong tay nắm một con dao găm, “Thái tử điện hạ, bây giờ còn muốn bấm báo Hoàng Thượng nữa không? Ta cũng không dám cam đoan sẽ không run tay. Tiểu thế tử da thịt mỏng, thật là có chút không xuống tay được.”

“Gia Cát Linh Ẩn, ngươi thật đê tiện!” Sở Lăng Dực nổi giận dùm dùm nói, “Lại có thể dùng Tiểu thế tử để uy hiếp bản Thái tử, chuyện người lớn không nên làm liên lụy đến trẻ con.”

“Ha!” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Nói đến đê tiện, ta lại cảm thấy tự ti với Hoàng hậu cùng Thái tử. Hơn nữa, người nói ta đê tiện, vậy thì nên đê tiện cho tới cùng! Thái tử điện hạ, còn không quyết định sao?”

“Ta đồng ý ngươi sẽ bảo người đi thông báo cho phụ hoàng lui về. Bây giờ có thể thả Thái tử phi cùng Tiểu thế tử ra rồi chứ?”

“Thái tử phi có thể thả ra, về phần Tiểu thế tử, vẫn nên đợi đến lúc ta xác định không có ai ở trước mặt phụ hoàng châm ngòi thì phi đã rồi ta sẽ trả lại.”

“Ngươi...”

“Tam tiểu thư, Tiểu thế tử buổi tối vẫn hay khóc nháo, nên để ta mang nó về đi, tránh cho việc nó làm phiền đến ngươi.” Hà Sướng Uyển nói.

“Không sao, ta lại đang ngại Thất vương phủ quá yên tĩnh.” Gia Cát Linh Ẩn trao đứa nhỏ cho Kinh Phong, “Kinh Phong, Phá Trận, các người mang Tiểu thế tử hồi phủ trước, ta sẽ trở về sau.”

“Vâng, tiểu thư.” Hai người nhận lấy đứa nhỏ, nhảy lên ngựa.

“Thái tử điện hạ, nếu như tiểu thư không an toàn trở về được thì thuộc hạ cũng không thể nói trước được sẽ làm gì với Tiểu thế tử, thuộc hạ ghét nhất mấy đứa nhỏ hay khóc nháo.” Kinh Phong nói.

Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười, Kinh Phong thật là hiểu rõ ý đồ của nàng, lo lắng nàng trên đường trở về sẽ bị Sở Lăng Dực ra tay cho nên để bọn họ mang đứa nhỏ rời đi trước.

Sở Lăng Dực tức giận không thể tả, nhưng lại không thể làm gì được Gia Cát Linh Ẩn. Kế hoạch vạch ra rất hoàn hảo lại bị nàng phá hủy, Sở Lăng Thiên mà ra tiền tuyến thì cơ hội xuống tay càng ít đi!

“Thất gia, người mau đi đi.” Gia Cát Linh Ẩn nói với Sở Lăng Thiên, “Không cần phải lo lắng cho ta, thầy tướng số đã nói rồi, mạng của ta dài lắm, không dễ dàng chết như vậy.”

Sở Lăng Thiên nâng mặt của nàng lên, không để ý người khác ở bên cạnh mà hôn nàng, một hồi hôn sâu nồng nhiệt mới buông nàng ra, “Chờ ta trở lại!”

“Ta sẽ chờ!”

“Ta nhìn nàng đi.”

“Không sao đâu, bọn họ không dám đụng vào ta đâu. Chàng mau đi đi, nếu không Đại ca sẽ rất sốt ruột.” Nàng thúc giục y.

Sở Lăng Thiên xoay người lên ngựa, quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó mới lưu luyến không rời mà đi. Đợi y đi mất không thấy bóng dáng thì Gia Cát Linh Ẩn mới lên ngựa, nghênh ngang đi qua trước mặt mọi người.

“Tam tiểu thư, không được làm thương tổn đến con của ta,” Hà Sướng Uyển xông lên phía trước ngăn nàng lại, cầu xin.

“Yên tâm, chỉ cần Thái tử nói được làm được thì ta đương nhiên cũng sẽ làm được.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Thái tử phi xin cho nói một lời, súc sinh không có mắt, Thái tử phi cố gắng đừng để người vô tội bị thương.”

“Người...” Hiểu ra được lời nói của nàng, Sở Lăng Dực rất tức giận. Nữ nhân này đang ám chỉ hắn là súc sinh sao?

Gia Cát Linh Ẩn cười nhạo một tiếng, không để ý tới hắn, quất vào mông ngựa một rồi đi về hướng Ngân Đô.

321. Chương 321: Người Vốn Là Một Kẻ Điên

Hà Sướng Uyển tiến lên, giữ chặt cánh tay Sở Lăng Dực, “Điện hạ, Thất vương phi nói là sự thật sao? Người muốn giết Thất điện hạ? Sao người lại làm như vậy? Hai người là thân huynh đệ mà.”

Sở Lăng Dực cười lạnh không phủ nhận, châm biếm nhìn Hà Sướng Uyển, “Nàng đã quên phụ hoàng của nàng làm thế nào mới ngồi lên được ngôi vị hoàng đế nước Nam Chiếu rồi sao? Nàng có tư cách gì đến chất vấn ta! Việc cạnh tranh ngôi vị Hoàng đế qua các triều đại rất dữ dội thảm thiết, không phải người chết thì chính là ta mất mạng. Ta không rat ay thì nàng cho rằng Sở Lăng Thiên cùng Sở Lăng Hiên sẽ bỏ qua ta sao? Phụ hoàng đã dự định lật ngôi vị Thái tử rồi.”

“Lật đổ?” Hà Sướng Uyển chấn động, “Phụ hoàng muốn phong Sở Lăng Thiên làm Thái tử?”

“Đi thôi, kế hoạch lần này thất bại.”

“Điện hạ, thiếp cùng nước Nam Chiếu đều đứng về phía người.” Hà Sướng Uyển nắm chặt cánh tay Sở Lăng Dực, sau đó nàng tiến vào Thái tử phủ, vận mệnh của hai người đều ở cùng một chỗ.

“Đi thôi.”

Sở Lăng Dực ôm nàng lên ngựa trở về.

Dịch Khôn cung. Hoàng hậu nghe được tin tức Sở Lăng Dực mang về, nhất thời then quá hóa giận, ném chén trà trong tay xuống mặt đất nghe “xoảng”, sắc mặt tức giận đến trắng bệch.

“Vô lý! Chuyện này bí mật như vậy sao lại có thể lộ ra được? Thái tử phi cũng thật là, sao không cẩn thận như vậy được chứ, để cho Gia Cát Linh Ẩn bắt được.”

“Gia Cát Linh Ẩn rất狡 hoạt, người còn không biết sao?” Sở Lăng Dực theo bản năng biện giải cho Hà Sướng Uyển, “Quan trọng là... Tra ra được ai nói cho nàng ta, nếu giữ người này lại sau này sẽ còn làm hỏng những việc khác!”

“Bản cung sẽ đi thăm dò! Dực nhi, chuyện này bản cung cho rằng con làm sai. Muốn làm thành đại sự hẳn là không nên lè mề! Nữ nhân không có thì có thể cưới người khác, đứa con không còn cũng có thể sinh tiếp. Còn con, tự nhiên lại uống phí mất cơ hội tốt này!”

Sở Lăng Dực nhú mày, trong lòng chột lạnh. Đây là mẫu hậu mà hắn biết sao?

“Mẫu hậu, bọn họ là thê tử và con trai con. Nhi thần không thể nào không để ý đến sự an nguy của họ được. Mẫu hậu nói như vậy khiến nhi thần thấy rất thất vọng. ”

“Con....” Hoàng hậu bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn chằm chằm Sở Lăng Dực thật lâu mới nói, “Thôi, sau này còn có cơ hội. Nó mang tiểu thể tử đi bản cung cũng sẽ khiến ả phải trả giá mới được. Đêm nay bản cung sẽ lặng lẽ ôm đứa nhỏ trở về, ngày mai bản cung lấy lý do không thấy đứa nhỏ để trị tội ả!”

“Mẫu hậu, như vậy được không?”

“Không thử thì sao biết được? Sở Lăng Thiên không ở đây sẽ không ai bảo vệ ả, Hoàng Thượng lại thích tiểu thể tử nhiều như vậy, con nói xem thử có được không?” Hoàng hậu nheo mắt lại. Gia Cát Linh Ẩn, ai bảo người phá hỏng chuyện của bản cung, bản cung phải cho người biết tay một lần! Sở Lăng Thiên tránh được vậy thì để người chịu thay nó.

“Vậy mẫu hậu an bài đi.”

Thất vương phủ. Sau khi Gia Cát Linh Ẩn trở về, để ngừa vạn nhất, nàng sai Nguyệt Lan ra ngoài tìm một đứa nhỏ không khác biệt với thể tử lắm, hơn nữa lại rắc một ít bột phấn đặc thù trên người đứa nhỏ lại rắc một ít bột phấn đặc thù.

Hoàng hậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua, Sở Lăng Thiên không ở đây, nàng không thể không cẩn thận.

Bố trí cho tiểu thể tử ở Ngâm Hương Các, để Nguyệt Lan cùng Tiểu Diệp chăm sóc nó, còn nàng lại mang đứa nhỏ Nguyệt Lan ôm về trở về ngủ. Đặt đứa nhỏ vào trên giường, nàng tới phòng tắm tắm một cái, khi trở về đứa nhỏ trên giường đã không thấy nữa.

Khóe miệng nàng giương lên, không nghĩ nhiều liền ngã vào trên giường, cảm giác an ổn đi vào giấc ngủ.

Buổi sáng tỉnh lại, theo thói quen sờ vào chỗ bên người, trống rỗng, đến cả hơi thở của y cũng đều không có, lúc này mới nhớ tới là y đã xuất chinh. Sở Lăng Thiên, chàng nhất định phải bình an trở về.

Duỗi thất lưng, mặc quần áo rồi ra khỏi phòng ngủ. Hôm nay nàng cần phải xóc lại toàn bộ tinh thần để đối phó với Hoàng hậu.

Quả nhiên, vừa dùng xong bữa sáng Hoàng hậu liền sai người truyền nàng vào cung.

Tới Dịch Khôn cung, Hoàng hậu cùng Thái tử phi đang nói nói cười cười, Sở Kim Triều ngồi một bên yên lặng uống trà.

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương, Thái tử phi!” Gia Cát Linh Ẩn cúi người hành lễ.

“Đứng lên, ban ngồi.” Sở Kim Triều cười nói.

“Tạ ơn Hoàng Thượng!” Từ sau chuyện của Lâm Phong, Gia Cát Linh Ẩn cùng Hoàng Thượng liền sinh ra cảm giác xa cách. Mặc kệ Hoàng Thượng đối xử tốt như thế nào, bọn họ vẫn là đạm mạc khiến cho Hoàng Thượng có chút không biết theo ai, xưng hô cùng từ phụ hoàng biến thành Hoàng Thượng.

“Thất vương phi, hôm nay Hoàng Thượng cùng bản cung đều muốn nhìn thể tử, Thái tử phi nói thể tử ở Thất vương phủ, sao không ôm đến? Đúng rồi, Thái tử phi, thể tử sao lại ở Thất vương phủ?”

Gia Cát Linh Ẩn vừa mới ngồi xuống Hoàng hậu đã nói.

Nàng khẽ cười cười, gật gật đầu với Hoàng hậu, “Thể tử sao lại ở Thất vương phủ thì có lẽ Hoàng hậu rõ hơn thần nữ chứ?” Chuyện tối hôm qua đã bộc lộ mâu thuẫn của Thất vương phủ cùng Thái tử phi và Dịch Khôn cung, không có cách nào giống như trước kia nữa. Dùng sự đẹp đẽ giả dối để che giấu sự thực tàn khốc.

“Người....”

“Mẫu hậu, Thất vương phi rất là thích đứa nhỏ cho nên để con để nàng ôm tiểu thể tử đi, cho nó bồi nàng vài ngày, thất đệ xuất chinh nàng một mình cũng cô đơn.” Hà Sướng Uyển xoa dịu thay Hoàng hậu, hỏi cho ra thì người có hại lại là chính bà.

“Nó chưa sinh con thì sao biết chăm sóc cho đứa nhỏ chứ?” Sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống, “Thất vương phi, còn không nhanh mang tiểu thể tử trả lại cho Thái tử phi. Nếu nó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì người làm sao mà ăn nói được với bản cung đây.”

“Nghe ý tứ của Hoàng hậu nương nương thì dường như rất hy vọng tiểu thể tử xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Gia Cát Linh Ẩn đón ánh mắt của Hoàng hậu, không có chút sợ hãi.

“Ngươi! Hãy bớt nói bừa đi, nhanh mang tiểu thể tử tới đây, Hoàng Thượng đã đợi lâu rồi.”

“Nương nương, lúc thần nữ tiến cung thì tiểu thể tử còn đang ngủ cho nên không đánh thức nó. Nhưng mà thần nữ đã dẫn dò nha hoàn trong phủ là thể tử tỉnh lại liền mang vào cung ngay.”

Lúc này, Nguyệt Lan không để ý đến dự ngăn cản của Tiêu ôn, vội vàng chạy tới, sắc mặt tái nhợt, thân thể cung run run, thở hổn hển vài cái rồi mới nói ra được một câu, “Vương phi nương nương, không tốt, thể tử.... Thể tử không thấy đâu!”

“Cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn bỗng nhiên đứng lên, hai bước chạy vội tới trước mặt Nguyệt Lan, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, “Ngươi nói cái gì? Không phải bảo ngươi chăm sóc tiểu thể tử sao? Sao lại không thấy?”

“Nô tỳ.... nô tỳ cũng không biết,” Nguyệt Lan gấp đến độ nói năng lộn xộn, “Nô tỳ.... Thể tử.... Dù sao cũng là không thấy đâu. Nô tỳ có tội, xin Thất vương phi trách phạt.”

“Thất vương phi, con của ta không thấy?”

Hà Sướng Uyển lúc này mới khôi phục lại tinh thần, nàng mấp máy môi, đầu óc trống tuếch, nàng mềm nhũn trên ghế ngồi, suýt chút nữa té xỉu trên mặt đất. Nàng cũng không biết âm mưu của Hoàng hậu cùng Sở Lăng Dục, tưởng rằng đứa nhỏ không thấy đâu.

Nàng quỳ trên mặt đất nghe phịch một tiếng, “Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần khẩn cầu người tìm tiểu thể tử về cho nhi thần, nó là mạng của nhi thần.” Lại chuyển hướng sang Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, ngươi chăm sóc cho con ta như vậy sao?”

“Thái tử phi, con yên tâm, bản cung nhất định sẽ nghĩ cách tìm tiểu thể tử trở về. Thất vương phi, ngươi muốn làm sao? Lại mang thể tử đi đến mức giờ không thấy đâu! Hoàng Thượng, người xem... Đây... Thể tử chính là trưởng tôn của ngài!”

Sắc mặt Sở Kim Triều cũng trở nên khó coi, “Tam nha đầu, con có ý nghĩ gì vậy? Đứa nhỏ rốt cuộc là bị ai bắt đi?”

“Hoàng Thượng, Thất vương phi càn rỡ làm mất tiểu thể tử, thần thiếp thấy trước mắt nên bắt nàng lại!”

“Bây giờ quan trọng nhất là tìm ra đứa nhỏ!” Sở Kim Triều trừng mắt liếc Hoàng hậu một cái, “Chuyện trách phạt thì nói sau.”

“Hoàng Thượng.... Thần thiếp cả gan. Thất vương phi có phải cố ý giấu đứa nhỏ đi rồi hay không? Hoặc là cố ý làm mất thể tử. thể tử là trưởng tôn, Thất vương phi lại không có con, nói không chừng là vì ghen tị....” Hoàng hậu phỏng đoán một cách nham hiểm.

“Sức tưởng tượng của Hoàng hậu nương nương đúng là rất phong phú.” Gia Cát Linh Ẩn mỉm cười. “Cho dù thần nữ có ghen tị cũng sẽ mang thể tử về Thất vương phủ? Như vậy chẳng phải là tự tìm phiền toái ỉn sao? Thần nữ đâu có ngu ngốc như vậy?”

“Ngươi vẫn luôn là một kẻ điên!”

“Đừng âm ỉ, ta xin các người đừng âm ỉ nữa. Trước nên tìm thể tử về đã!” Hà Sướng Uyển khóc nức nở.

Hoàng hậu tức giận nhìn nàng một cái, nói với Mãn Châu, “Thái tử phi mệt rồi người dìu nó vào trong nghỉ ngơi một chút. Chuyện thể tử con không cần lo lắng, bản cung sẽ tìm kiếm hết sức.”

Mãn Châu hiểu ý diu Hà Sướng Uyển đi vào, nói cho nàng biết tiểu thể tử ở Dịch Khôn cung thì nàng mới yên tâm. Rốt cục ý thức được chuyện này là âm mưu nhằm vào Gia Cát Linh Ẩn.

“Thất vương phi, người làm mất tiểu thể tử, trước bản cung đánh hai mươi gậy! Nếu tiểu thể tử được tìm thấy một cách suôn sẻ thì liền miễn, nếu không tìm thấy thì bản cung phạt người một trăm gậy!” Trong lòng Hoàng hậu cười âm hiểm, người có nghĩ thể nào đi nữa cũng không nghĩ đến thể tử lại ở Dịch Khôn cung.

Một trăm gậy, đây là muốn lấy mạng của nàng.

“Người đâu! Hoàng hậu tràn đầy khí huyết hô một tiếng, “Lôi Thất vương phi xuống, đánh hai mươi gậy!”

Nguyệt Lan vừa nghe thấy liền phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, “Nương nương, là nô tỳ không chăm sóc tốt cho tiểu thể tử, nương nương muốn đánh thì đánh nô tỳ đi.”

“Chuyện này Thất vương phi là người chịu trách nhiệm chính!” Hoàng hậu trừng mắt liếc Nguyệt Lan một cái, xú nha đầu, muốn náo nhiệt sao, trừng phạt chủ tử của người thì đương nhiên người cũng không thể thoát được, “Người đâu, còn thất thần làm gì?”

Gia Cát Linh Ẩn đẩy hai nô tài đang kiềm cánh tay nàng lại, “Nương nương, nếu thần nữ có thể tìm được tiểu thể tử thì sao?”

“Người nói cái gì? Sao người có thể...” Ý thức được mình nói sai, Hoàng hậu lập tức chuyển lời ngay, “Tiểu thể tử ở nơi nào? Có phải người mang nó đi giấu hay không?”

“Tiểu thể tử thân phận cao quý, thần nữ lo lắng nó ở Thất vương phi bị người nào đó có ý đồ xấu bắt đi cho nên đã rắc lên trên quần áo nó phấn huỳnh quang, chỉ cần nó di chuyển thì phấn huỳnh quang sẽ rơi xuống, chỉ cần đi theo phấn huỳnh quang là có thể tìm được tiểu thể tử.”

Nói xong, nhìn thấy vẻ mặt không ngừng biến đổi của Hoàng hậu, trong lòng nàng cười lạnh, xem bà giả bộ thể nào.

“Cái gì?”

Thân thể Hoàng hậu dựa vào sau một chút, tâm nhất thời lạnh mất một nửa. Nàng có tra ra được là Dịch Khôn cung không? Không thể nào, khẳng định là nàng ta đang nói dối, nàng ta sẽ không thể thần cơ diệu toán như vậy được.

Nhưng mà nàng luôn luôn quỷ kế đa đoan, trong lúc nửa tin nửa ngờ thì lòng Hoàng hậu càng bất an.

“Tam nha đầu, vậy nhanh đi tìm xem, lập tức mang thể tử về cho trẫm! Nếu có thể tìm về trẫm sẽ không truy cứu con nữa.” Sở Kim Triều trầm giọng nói.

Hoàng hậu oán hận liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, “Hoàng Thượng, bất kể nói thể nào thì Thất vương phi cũng thất trách, không truy cứu đối với Thái tử cùng Thái tử phi đều không công bằng.”

“Thần nữ thấy rất kỳ quái, lúc này nương nương không lấy chuyện tìm thể tử làm trọng mà lại nghĩ cách trừng phạt thần nữ. Chẳng lẽ trừng phạt thần nữ so với việc tìm thể tử còn quan trọng hơn sao?” Gia Cát Linh Ẩn thản nhiên hỏi.

“Hừ! Bản cung chẳng qua chỉ là muốn giáo huấn người một chút mà thôi, xem người còn dám tùy tiện ôm con của người khác đi nữa không. Người...”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa!” Sở Kim Triều thô bạo đánh gãy lời nói của Hoàng hậu, “Tam nha đầu, trẫm cho con thời gian hai canh giờ để tìm tiểu thể tử.”

322. Chương 322: Giúp Ta Cầu Xin Với Hoàng Thượng

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Hoàng Thượng, không cần phải đến hai canh giờ, chỉ cần hai phút là được rồi. Nguyệt Lan, đem những gì người biết nói cho Hoàng Thượng nghe đi.”

Nguyệt Lan gật gật đầu, “Vâng, tiểu thư. Bẩm Hoàng Thượng, nương nương, sau khi nô tỳ phát hiện ra không thấy tiểu Thế tử đâu liền luống cuống một hồi, một lát sau mới nhớ tới tiểu thư có nói qua đã rắc bột phấn huỳnh quang lên trên người tiểu thế tử, cho nên liền từ đó mà đi theo, không nghĩ tới.... Không nghĩ tới lại đi đến Dịch Khôn cung.”

“Dịch Khôn cung?” Sở Kim Triều nhú mày, quay đầu lại liếc nhìn Hoàng hậu một cái, lại nhìn Nguyệt Lan, “Người nói là có người ôm tiểu Thế tử tới Dịch Khôn cung?”

“Bẩm Hoàng Thượng, nô tỳ không dám cam đoan đứa nhỏ đang ở Dịch Khôn cung, chỉ là phấn huỳnh quang kia rơi một đường đến nơi này nên nô tỳ mới đến Dịch Khôn cung.” Nguyệt Lan giải thích.

“Người, nha đầu kia nói bậy bạ gì đó?” Hoàng hậu tức giận nói, “Hoàng Thượng, sao Thế tử lại ở đây được chứ? Nếu như nó ở đây sao có chuyện bản cung không biết.”

Sở Kim Triều lạnh lùng nhìn bà, “Hoàng hậu, chuyện này tốt nhất là không có liên quan gì với người. Lục soát!”

“Hoàng Thượng...” Về mặt Hoàng hậu thoáng chốc thay đổi, ánh mắt như mũi tên bắn về phía Gia Cát Linh Ẩn. Tiệp nhân, quý kế của người thật đúng là nhiều!

Rất nhanh, một nữ nhân ôm một đứa nhỏ đi ra.

“Hoàng Thượng, tìm được đứa nhỏ ở trong phòng ngủ của nương nương.”

“Người còn có cái gì để nói?” Ngữ khí của Sở Kim Triều bình tĩnh đến mức khiến người khác sợ hãi, “Vừa rồi trẫm có nói qua, chuyện này tốt nhất không nên có liên quan đến người.”

“Hoàng Thượng... Thần thiếp cũng không biết sao Thế tử lại ở trong cung của thần thiếp.” Hoàng hậu liều chết nguy hiểm, chỉ cần không thừa nhận thì Hoàng Thượng sẽ không có cách nào. Bà chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, quát, “Thất vương phi, nói! Người vì cái gì phải đưa tiểu Thế tử đến Dịch Khôn cung để hãm hại bản cung?”

“Nương nương, lời này nói ra có chút kỳ quái, thần nữ có thể thông thiên mọi chuyện như vậy sao?” Gia Cát Linh Ẩn nhìn cung nữ bên cạnh, chỉ thấy trên cổ và trên tay nàng ta là vết cào xước, không khỏi cười cười, nàng sao có thể khinh địch để cho Hoàng hậu đánh lừa như vậy chứ, “Đúng rồi, thần nữ nhớ ra, ở bên ngoài tã lót thần nữ có bôi lên một ít thuốc, người nào từng tiếp xúc qua thì sẽ ngứa ngáy không chịu nổi.”

“Ngứa chính là dấu hiệu đầu tiên, tiếp theo làm da sẽ bị hư thối, đau đớn đến khó nhịn, cuối cùng thuốc ngấm vào lục phủ ngũ tạng sẽ đau đến lăn lộn trên mặt đất. Thuốc giải chỉ có Thất vương phủ mới có, chỉ cần mang tin tức này phát tán ra ngoài thì ta nghĩ là hung thủ nhất định sẽ đến thừa nhận.”

Cung nữ kia nhin không được mà gãi gãi cổ. Hoàng hậu lập tức nhìn nàng ta cảnh cáo một cái.

“Mỗi khi độc được phát tác thì giống như có hàng nghìn con kiến gặm nhấm vào trong xương cốt, không ai có thể chịu đựng được loại thống khổ này.” Gia Cát Linh Ẩn nói tiếp, vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của cung nữ kia.

Cung nữ cảm thấy da càng ngứa, càng khó chịu đựng nổi, chẳng lẽ nàng thật sự muốn chết sao? Không được! Nàng còn có mẹ già cần phải phụng dưỡng.

“Đương nhiên, nếu người kia chịu chủ động thừa nhận thì ta lấy thân phận Thất vương phi cam đoan sẽ không làm gì nàng, còn có thể cam đoan với người đó rằng đời này người nhà của nàng sẽ được sống một cách an toàn.”

Nàng lại tung ra một điều kiện mê người.

Cung nữ kia rớt cục dao động, đi tới. Phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái bụp bụp bụp , “Hoàng Thượng, Thất vương phi, là nô tỳ, tiểu Thế tử là nô tỳ ôn đi. Cầu xin Vương phi cho nô tỳ thuốc giải, nô tỳ thật sự chịu không nổi.”

“A?” Gia Cát Linh Ẩn đi vòng quanh nàng một vòng, “Là ai sai người làm?”

“Là... Là Hoàng hậu nương nương , người nói muốn nhìn thấy tiểu Thế tử nên bảo nô tỳ tới Thất vương phủ ôm tiểu Thế tử về để cho người nhìn một chút.”

Cung nữ cúi đầu xuống, không nhìn Hoàng hậu. Nàng có thể tưởng tượng được vẻ mặt hận không thể cắt đứt lưỡi nàng của Hoàng hậu.

“Đây...”

Hoàng hậu ngượng ngùng cười cười, nhưng mà so với khóc còn khó coi hơn, “Hoàng Thượng, thần thiếp cũng là do muốn nhìn thấy tôn tử quá nên mới ra hạ sách này. Thần thiếp cũng không dám nữa... ai bảo Thất vương phi ôm nó đi, thần thiếp muốn nhìn nó một cái còn phải giống như kẻ trộm nữa.”

“Vậy người mới vừa rồi hùng hổ muốn trảm trừng phạt Tam nha đầu là có mưu mô gì?” Sở Kim Triều lạnh lùng hỏi, cả người tản ra một cỗ khí lạnh chết người. Lại có chuyện như vậy!

“Thần thiếp... thần thiếp chỉ là không muốn để cho người khác chê cười, nào có nãi nãi nào muốn nhìn tôn tử của mình mà phải lén lút chứ, cho nên mới không thừa nhận. Hoàng Thượng, thần thiếp biết sai rồi, người tạm tha cho thần thiếp đi.”

“Xem ra lần trước phạt người xám hối ở phạt đường là vẫn còn quá nhẹ.”

“A? Hoàng Thượng, không nên a!” Hoàng hậu sợ tới mức đứng dậy quỳ xuống trước mặt Sở Kim Triều, “Thần thiếp nhất thời hồ đồ, mới, mới làm chuyện như vậy, xin Hoàng Thượng tha thứ. Thất vương phi, người cầu xin Hoàng Thượng giúp ta đi.”

Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười, quay mặt sang một bên. Cho nàng là kẻ ngu ngốc sao, lại có thể đi cầu xin cho kẻ mới vừa rồi đẩy mình vào chỗ chết?

Lúc này, Hà Sướng Uyển từ bên trong đi ra, tiếp nhận đĩa nhỏ trong tay cung nữ, vừa xóc chắn lên nhìn, sắc mặt liền trở nên trắng bệch.

“Nó... nó không phải là tiểu Thế tử! Mẫu hậu, tiểu Thế tử đâu?”

“Cái gì? Không phải? Không thể nào, nó chính là tiểu Thế tử mà!”

Đĩa nhỏ được ôm đến, Hoàng hậu cũng không nhìn kỹ, số lần bà cùng tiểu Thế tử gặp mặt cũng không nhiều, căn bản không nhớ rõ mặt đĩa nhỏ.

“Mẫu hậu, không phải, nó không phải! Con của ta, rốt cuộc là ở đâu? Thất vương phi, người mang con của ta đi đâu rồi ? Mau trả lại cho ta !” Hà Sướng Uyển la lớn.

“Thái tử phi điện hạ, chuyện này có lẽ nên hỏi Hoàng hậu nương nương thì thích hợp hơn.” Gia Cát Linh Ẩn gờ lên khóe miệng, đè nén ý cười trong lòng. May mắn nàng chuẩn bị chu đáo, nếu không thật đúng là đã để cho Hoàng hậu thực hiện được rồi.

Sở Kim Triều bỗng nhiên đứng lên, một cước đá vào trên người Hoàng hậu, phần nộ đến cực điểm. Ông cúi người xuống, hung hãn bắt lấy cằm của Hoàng hậu, như muốn bóp nát cằm bà, “Nói! Người giấu tôn tử ở đâu? Đĩa nhỏ này ở đâu tới?”

“Thần thiếp, thần thiếp cái gì cũng không biết...” Hoàng hậu từ trong kẽ răng phun ra được vài từ. Khí lực cực lớn của Sở Kim Triều khiến cho bà chảy cả nước mắt, “Thần thiếp bị oan!”

Sao có thể như vậy? Đĩa nhỏ sao có thể không phải là tiểu Thế tử? Thế tử chân chính ở đâu? Trong đầu bà trống rỗng, bên trong chuyện này rốt cuộc có vấn đề gì?

“Bị oan, nếu người không mang tôn tử của trẫm về đây thì trẫm tuyệt đối sẽ không tha cho người!”

“Không! Không! Hoàng Thượng, thần thiếp thực sự không biết là chuyện gì xảy ra. Cầu xin Hoàng Thượng cho thần thiếp một cơ hội, thần thiếp nhất định tìm ra tiểu Thế tử!”

“Hừ! Cho người cơ hội? Trẫm đã cho người bao nhiêu cơ hội rồi?”

“Thần thiếp chỉ cầu xin một cơ hội cuối cùng.” Hoàng hậu khóc than, “Xin Hoàng Thượng nể mặt Quốc công mà cho thần thiếp một cơ hội cuối cùng.”

Sở Kim Triều trầm tư, dường như đang cân nhắc cái gì đó, thật lâu sau mới gật đầu, “Được! Trẫm cho người một cơ hội cuối cùng. Cho dù tìm được tiểu Thế tử rồi trẫm cũng sẽ phải trừng phạt người. Ba mươi gậy, một gậy cũng không được thiếu. Thời gian là hai ngày, nếu như tìm không thấy thì trẫm liền phế ngôi bị Hoàng hậu của người!”

“Hoàng Thượng...” Hoàng hậu ngã ngồi trên mặt đất, cả người xụi lơ. Trẫm phế ngôi vị Hoàng hậu của người, phế ngôi vị Hoàng hậu của người... Những lời này càng không ngừng vang lên bên tai bà, trời đất đều yên tĩnh, chỉ có những lời này.

Ngôi vị Hoàng hậu là thứ mà cả đời này bà bảo vệ, ai cũng không thể lấy đi.

“Tự giải quyết cho tốt!” Sở Kim Triều lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn bà một cái, đi nhanh ra khỏi điện.

Hà Sương Uyển vỗ vỗ cái trán, lòng nóng như lửa đốt, nàng tiến lên nâng Hoàng hậu dậy.

“Mẫu hậu, mau phái người đi tìm tiểu Thế tử đi.”

“Người đâu! Đi thăm dò xem tiểu Thế tử ở nơi nào!”

“Vâng, nương nương, nô tài liền đi phân phó!” Tiêu Ôn vừa trả lời vừa nhanh chân chạy đi sắp xếp.

Trong điện chỉ còn lại bốn nữ nhân.

Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn cùng Nguyệt Lan, hận không thể đem các nàng xé thành từng mảnh nhỏ. Bỗng nhiên, trong mắt Hoàng hậu lóe lên ánh sáng, bà hung hăng nhìn chằm chằm vào Gia Cát Linh Ẩn, “Người nói đi, có phải đứa nhỏ ở trong tay người hay không? Người cố ý đổi đứa nhỏ có phải hay không?”

“Nương nương, thần nữ sao có thể biết được người sẽ đến trộm đứa nhỏ chứ? Thần nữ không thể nào biết trước được mọi chuyện. Ở đây đây đưa với thần nữ không bằng nhanh đi tìm tiểu Thế tử đi thôi, nếu không Hậu vị sợ là, không đảm bảo. Nguyệt Lan, chúng ta đi!”

“Tam tiểu thư, đợi một chút!”

Hà Sương Uyển đuổi theo Gia Cát Linh Ẩn cùng Nguyệt Lan đi ra ngoài. Sự tình có chút kỳ quặc, nàng mơ hồ cảm thấy được, cho nên vấn đề mấu chốt là ở trên người Gia Cát Linh Ẩn.

Nàng đuổi theo Gia Cát Linh Ẩn, nói, “Tam tiểu thư, nói cho ta biết con của ta ở đâu? Người nhất định biết, có phải hay không? Mạng của nó là do người cho, chẳng lẽ bây giờ người muốn lấy lại sao?”

“Thái tử phi điện hạ, người cũng nghe rồi đó, Hoàng hậu đã thừa nhận tiểu Thế tử là do người trộm đi. Ta thực xin lỗi.”

“Tam tiểu thư...”

Hà Sương Uyển khóc không ra nước mắt, đứa nhỏ của nàng rốt cuộc đang ở đâu?

“Tam tiểu thư, chỉ cần người trả lại đứa con cho ta, ta đồng ý với người sẽ khuyên Thái tử cùng Hoàng hậu không nên ra tay với Thất vương phủ, việc làm trước kia của bọn họ ta cũng rất xin lỗi, tat hay bọn họ nhận lỗi với người. Chỉ cần người trả lại con cho ta, bảo ta làm cái gì ta cũng đồng ý.”

“Thái tử phi điện hạ, ta thật sự không biết.”

Ra khỏi cung, tách ra khỏi Hà Sương Uyển, Gia Cát Linh Ẩn và Nguyệt Lan cùng nhau trở về Thất vương phủ. Hai người lập tức tới Ngâm Hương Các.

Trong Ngâm Hương Các, Tiểu Điệp đang chơi đùa với tiểu Thế tử, đứa nhỏ không khóc không nháo, nhìn thấy hai người Gia Cát Linh Ẩn tiến vào nó còn cười khanh khách với các nàng.

Gia Cát Linh Ẩn ôm lấy nó, đặt vào trong lòng mình, nhẹ nhàng vuốt ve. Tiểu Thế tử ngáp một cái, liền ghé vào trên người nàng mà ngủ.

“Đứa nhỏ quả nhiên là ở trong này.” Một bóng người từ bên ngoài tiến vào.

“Tham kiến Lục điện hạ!” Nhìn thấy người tới, Nguyệt Lan và Tiểu Điệp cùng nhau quỳ xuống thỉnh an Sở Lăng Hiên.

Gia Cát Linh Ẩn giương mắt lên, không nghĩ tới Sở Lăng Hiên đột ngột xuất hiện ở trong này. Xem ra người gác cửa Thất vương phủ cần phải thay, vậy mà có thể dễ hần tiến vào.

“Linh nhi đang nghĩ bản vương vào bằng cách nào sao? Yên tâm, không liên quan đến thủ vệ, bản vương đã muốn vào thì không ai có thể ngăn cản. Bản vương nghe nói không tìm thấy tiểu Thế tử nên đến đây xem, quả nhiên giống như bản vương nghĩ. Linh nhi, nàng quá xấu rồi.”

“Điện hạ, người là ca ca của Thất điện hạ, xưng hô như vậy quả thật không tốt?” Nguyệt Lan thấy tiểu thư cau mày nên to gan nói.

“A?” Sở Lăng Hiên nhếch lên khoe miệng, “Vậy người nói xem bản vương nên gọi nàng là gì?”

Gia Cát Linh Ẩn đưa đứa nhỏ cho Nguyệt Lan, đứng lên, “Nói đi, chuyện gì?”

“Không có gì, đến nhìn nàng một chút mà thôi. Nàng đã không có việc gì vậy bản vương đi trước. “ Sở Lăng Hiên xoay người, “Chuyện đứa nhỏ ta sẽ không nói cho bất kỳ ai.”

“Người có nói cho tất cả mọi người cũng không sao.”

“Linh nhi, vì sao nàng cứ đối nghịch với bản vương?”

“Nguyệt Lan, tiễn khách!”

323. Chương 323: Muốn Mạng Của Ta?

Sở Lăng Hiên ngênh ngang đi ra từ cửa chính của Thất vương phủ, nhóm thủ vệ không hẹn mà cùng nhau nheo mắt nhìn nhau. Bọn họ cũng không nhớ là Lục điện hạ có tới, vì sao hần lại từ bên trong đi ra?

“ Các ngươi nghe đây, sau này nhìn thấy người vừa thấy kia thì liền đóng cửa lại!” Nguyệt Lan thở phì phì nói, lại có thể thừa dịp Thất điện hạ không có ở đây mà đến khi dễ tiểu thư, có phải là nam nhân hay không?

“Đã biết, Nguyệt Lan cô nương!”

Hai ngày đi qua, chỗ Hoàng hậu vẫn không có tin tức của tiểu thế tử, bà gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, lòng nóng như lửa đốt. Xứ tiểu tử, rốt cuộc là ở chỗ nào?

Trầm phé ngôi vị của người! Lời nói của Hoàng Thượng lại vang lên bên tai bà. Không được, nhất định phải tìm được.

Lúc này, Tiêu Ôn tiến vào, “Nương nương, Thất vương phi cầu kiến.”

“Cho nàng ta vào!” Hoàng hậu tức giận nói. Nàng quỷ kế đa đoan, nói không chừng cầu nàng giúp mình nghĩ cách, tuy rằng chán ghét nàng ta nhưng mà vì hậu vị của mình thì không thể không kéo thế diện xuống.

“Thần nữ tham kiến nương nương.”

“Đứng lên đi.” Hoàng hậu bày ra vẻ mặt tươi cười, giống như là lần đầu tiên thấy nàng vậy, ôn hòa như gió xuân, “Tam nha đầu, tìm bản cung có chuyện gì?”

“Không biết Hoàng hậu tìm được tiểu thể tử chưa? Nói không chừng thần nữ có thể giúp đỡ.”

“Con biết tiểu thể tử ở đâu sao?” Hoàng hậu đứng lên, đi vài bước tới trước mặt nàng, kéo tay nàng, “Mau nói cho bản cung, thể tử ở đâu?”

Gia Cát Linh Ẩn rùng mình, đẩy tay Hoàng hậu ra.

“Thế tử, thần nữ biết ở đâu, không biết nương nương sẽ dùng cái gì để đổi?”

“Người nói cái gì?”

Vẻ mặt Hoàng hậu thay đổi một chút. Bà nhìn về phía Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một tiếng, không ngừng gật đầu, biết được chuyện này cùng nàng có liên quan.

“Người muốn cái gì? Nói!”

“Yêu cầu của thần nữ rất đơn giản.” Gia Cát Linh Ẩn dừng một chút, nói.

Nàng nên cầu xin một lần có Trần Cẩm Phàm, Trần Cẩm Phàm đã nói cho nàng biết nàng ấy cùng với Như Phong đã có quan hệ xác thật, ngộ nhờ mang thai thì Trần gia nhất định sẽ làm khó nàng ấy.

“Nói đi! Yêu cầu của người bản cung không dám dễ dàng đồng ý.”

“Cẩm Phàm tỷ tỷ cùng Đại ca của thần nữ là được Hoàng Thượng ban hôn, tỷ ấy chính là người của Đại ca thần nữ. Sau này mặc kệ là tỷ ấy cho chuyện gì, chỉ xin nương nương không nên làm khó tỷ ấy.”

“Nó là cháu gái của bản cung, chuyện Trần gia không phiền người quản!” Hoàng hậu bỗng nhiên cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, “Có phải là nó và Gia Cát Như Phong đã.... Buồn cười, thật đúng là không biết đến liêm sỉ!”

“Nương nương, thần nữ hy vọng không nói những lời này trước mặt Cẩm Phàm tỷ tỷ. Nếu không, đừng trách thần nữ...”

“Người muốn thế nào? Nếu không thì cũng phải giữ khiêm nhường với bản cung chứ?”

“Chúng ta khi nào thì phải khiêm nhường với nhau? Đồng ý hay không đồng ý!”

“Đồng ý! Đem tiểu thể tử trả cho bản cung!”

Gia Cát Linh Ẩn vỗ tay, Nguyệt Lan ôm một đứa nhỏ tiến vào nhét vào tay Hoàng hậu. Hoàng hậu cẩn thận phân biệt một chút, nhận ra đứa nhỏ này quả thật là tiểu thể tử thì lúc này mới yên tâm, rốt cục cũng bảo vệ được hậu vị.

Bà ngẩng đầu lên, Gia Cát Linh Ẩn và Nguyệt Lan đã đi ra khỏi đại điện.

Lúc này, Sở Lăng Dực cùng Hà Sướng Uyển cũng đến đây, nhìn thấy tiểu thể tử Hà Sướng Uyển kích động đến nỗi nước mắt chảy xuống, gắt gao ôm tiểu thể tử vào trong ngực.

“Điện hạ, mẫu hậu, con van cầu hai người, vì đứa nhỏ đừng nên gây trở ngại nữa, nếu thể tử xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Sở Lăng Dực nhìn nàng, đứa nhỏ mất tích rồi tìm lại được cũng khiến hắn rất vui, nhưng mà hắn cũng sẽ buông tha cho kế hoạch đã vạch ra, “Uyển nhi nàng về phủ trước đi.”

“Vâng!” Hà Sướng Uyển gật đầu, nàng nhìn Sở Lăng Dực, nghiêm túc nói. “Điện hạ, nếu thể tử xảy ra chuyện gì, thiếp sẽ hận người cả đời! Nếu người còn không chịu thu tay lại thì xin hãy thả thiếp trở về nước Nam Chiếu, thiếp không ham muốn gì ngôi vị Thái tử phi hay là Hoàng hậu, thiếp chỉ là một người mẹ, mong con mình luôn được bình an vô sự.”

“Nàng lại nghĩ cái gì vậy, mau trở về đi.”

Sở Lăng Dực vuốt ve mái tóc đen của nàng.

Hà Sướng Uyển bắt đắ dĩ lắ đầu, tay ỏm đứả nhỏ không nhậ đượ vòng lạı thật chặt.

Bóng đắg Hà Sướng Uyển biển mất, Hoằg hậu cười nhạo một tiếng, chế nhạo nằg không thức thời. Không có quyền lực thì cái gì cũg không có.

“Mẫu hậu, người không thấy là chuyệ này rất kỳ quái sao?” Sở Lắg Dực nỏi, “nhi thần thấy, từ đầ đến cuối đều là kế hoặch đượ Gia Cát Linh Ẩn chuẩn bị tốt cả, đứả nhỏ xa lạ kia cũg là nằg ta chuẩn bị. Nằg ta đã sớm biế người muố làm gì nên giắg sẵn lượ chờ chúng ta tiế vào!”

“Con nỏi đều là kế hoặch của ả?” Hoằg hậu cảm giắ đượ một cỗ khí lạnh đắnh tới. Nếu thật sự là như vậy thì nằg ta thật quá đắg sợ, ngay cả chuyệ như thế đều có thể tắnh kế chuẩn xắ đến vậy, “Chắg lẽ nằg là yêu nghiế sao?”

“Người cẩn thận nghĩ lạı thì sẽ hiểu ra thôi, trước ki là chúng ta coi nhẹ nằg ta. Con biế nằg ta vô cùg thông minh, không nghĩ tới có thể tắnh kế tắnh tường như vậy. Người như thế không giữ lạı đượ, nếu không Thắ vương phủ thật quá đắg sợ!”

“Dực nhi, con cảm thấy nên làm thế nào?”

“Giết nằg!”

“Giết ả?” Thân thể Hoằg hậu ngắ ra, nháy mắt lạı hiểu ra rồi trở nên hưng phấn. Nếu có thể giết nằg vậy là trừ đượ hậu hoặ vĩnh viễn, “Đượ, Giết ả! Dực nhi, chuyệ này không đượ để xảy ra vắn đề!”

“Yên tâm đi mẫu hậu, Sở Lắg Thiên không có ở đây, người ở Thắ vương phủ con đã điều tra rõ ràng. Ngoạı trừ hai thuộ hạ của Sở Lắg Thiên thì nhữg người khác đều không đủ để gây trở ngại. Hai tiể tử kia mặc dù vô cùg cao nhưng con tự tin là có thể bắt đượ bọn họ.”

“Vậy con đi sắp xếp đi, mọi việc phải cẩn thận!”

Đêm đến, Gia Cát Linh Ẩn ở thư phòng đặ sách đến nửa đêm mới đứg dậy quay về phòng ngủ. Nằg không muố trở về quá sớm, ở đầ cũg là hình bóng của y, rồi lạı hư vô mịt mờ. Nằg mở hồ thấy lo lắng, không biế hành quân có thuận lợi hay không, không biế giữa đường có gặp người khác ngắ chặn hay không. Mới rời đi không bao lâu mà đã nhớ tới tậ xương tủy.

Trên chắ còn lưu lạı hơi thở của y, nằg tham lam hít một hơi mới nặng nề đi ngủ.

Rạng sáng, mấy bóng đến ở trên nóc nhà Thắ vương phủ nhanh chóng di chuyể, trong đó một cái bóng chuẩn xắ tìm đượ phòng của Gia Cát Linh Ẩn. Lặ ngó lên, hắ trượt theo dây thừng từ trên dây xuống. Nhìn thấy đốg chắ trên giường, hắ y nhắ gờ đặo trong tay lên, chém mạnh xuống.

Sao lạı thế này? đặo giốg như chém vào bông, mềm nhũn, cắ bản không phải cảm giắ chém. Vào người. Hắ xúc chắ lên một cái, chỉ thấy phía dưới chỉ có một cái gối đầ, cắ bản không có người.

Hắ còn đắng nghi hoặ thì trong phòng đột nhiên sáng lên, sau lưng vang lên một thanh âm sâu kín. “Người là ai? Ai sai người tới ám sát bản cươg phi?”

“Người không cần biế.” Sở Lắg Dực đề nặng âm thanh của mình xuống, “Chỉ là muố giết chết người!”

“Hừ!” Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng cười, thân thể hắ y nhắ tỏa ra mùi huân hương đã bán đứg hắ, “Thái tử điện hạ, không nên đốı địch cùg Thắ vương phủ chứ?”

“Người.... Sao người biế là ta?” Thấy nằg nhận ra mình Sở Lắg Dực cũg không giả bộ nữa, thậm chí kéo khắ che mặt xuống. “Là các người muố đốı địch với Thái tử phủ, ta cũg chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi.”

“Tự bảo vệ mình? Thái tử điện hạ, Thắ gia chưa từng muố tranh cái gì với người, mà người thì lạı năm lần bảy lượt bức chúng ta, rốt cuộc là vì sao?” Gia Cát Linh Ẩn chất vắ.

“Vì sao? Không cần ta phải giải thích nữa! Ta cũg sẽ không ngó chờ chết, đợi Sở Lắg Thiên đặ kiể trên cổ ta, lúc đó ta mới hành độn thì muố rồi. Hắ bớ lờ đi, hôm nay ta đến là muố lấy mạng của người!”

“Muốn mạng của ta?” Gia Cát Linh Ẩn chậm rãi đến gần. Ánh lửa chiếu vào mặt nàng không có một tia sợ hãi, nàng cũng không phải chưa từng chết qua, “Vì sao?”

“Bởi vì ngươi quá thông minh! Là người giúp đỡ quá tốt cho Sở Lăng Thiên!”

“Sở Lăng Dực, ta không biết trong này có cái gì hiểu lầm, nhưng ta nhất định phải nói cho rõ ràng. Thất gia chưa từng nghĩ tới tranh đoạt với người cái gì cả, nói thật chàng đối với ngôi bị Hoàng đế không có hứng thú, ta đối với ngôi bị Hoàng hậu cũng không cảm thấy hứng thú. Thái tử điện hạ có thời gian chi bằng học trị quốc nhiều vào, không nên ở đây làm những chuyện lãng phí thời gian. Nghiêm trọng hơn là gây ra chuyện đến mức đánh mất chính bản thân mình.”

“Hừ! Chuyện của bản Thái tử không cần ngươi lo lắng! Để mạng lại đi!”

Nói xong, đao trong tay Sở Lăng Dực không chút do dự bỏ xuống.

Gia Cát Linh Ẩn đứng tại chỗ, một chút nhúc nhích cũng không thấy, nhìn chăm chăm vào lưỡi đao. Thất gia, thật sự không thể thấy chàng nữa sao?

“Keng!”

Bất ngờ có lực ngăn cản lại lưỡi đao của Sở Lăng Dực, một mùi hương thơm ngát tản ra trong phòng.

Gia Cát Linh Ẩn rơi vào một vòng ôm ấm áp. Ngửi được mùi hương này là nàng biết Thương Y đến.

Sở Lăng Dực thấy một kích bị thua, lại bắt đầu công kích lần thứ hai, lại bị Thương Y dễ dàng hóa giải. Mắt thấy Thương Y không phải đối thủ, hắn nhanh chân chạy tới phá cửa sổ bỏ chạy.

Thương Y buông Gia Cát Linh ẩn ra đuổi theo. Bên ngoài, Kinh Phong cùng Phá Trận, còn có thủ vệ của Vương phủ đang đánh nhau với những hắc y nhân khác.

Thương Y đánh một chưởng vào trước ngực Sở Lăng Dực, nhất thời Sở Lăng Dực phun ra một ngụm máu tươi, y đang chuẩn bị đánh tiếp chưởng thứ hai thì thấy hai hắc y nhân khác đang áp Gia Cát Linh Ẩn đi ra.

“Mau buông Thái tử điện hạ ra, nếu không chúng ta giết ả!”

Thương Y thu hồi bàn tay lại, cười hi hi nói, “Có gì thì cứ từ từ nói chuyện, đa thương nhiều cũng không tốt! Mau thả Linh nhi ra, ta để hắn đi!”

“Ngươi thả Thái tử điện hạ trước rồi chúng ta thả ả!”

“Được rồi!” Thương Y bước vài bước, cách Sở Lăng Dực rất xa, “Bây giờ tốt rồi chứ? Đừng nghĩ đùa với ta đấy!”

Hai hắc y nhân liếc nhau, trong đó có một người giơ kiếm lên hướng tới trước ngực Gia Cát Linh Ẩn!

“Khốn nạn!”

Ngay lập tức Thương Y đã vọt tới trước mặt hắn, hai hắc y nhân bị Thương Y hất mạnh bay lên không sau đó nặng nề ngã xuống mặt đất, không thể nhúc nhích.

Sở Lăng Dực nhân cơ hội này nhảy ra, chạy trốn.

“Linh nhi, ngươi không sao chứ?” Thương Y lo lắng hỏi nữ tử trong ngực.

“Không sao!” Gia Cát Linh Ẩn vừa lắc đầu vừa rời khỏi vòng ôm của y, “Cám ơn người.”

“Giữa chúng ta không cần nói lời cảm ơn!” Thấy nàng phân rõ giới hạn, trong lòng y âm ỉ đau, “Linh nhi, yên tâm, ta chịu sự ủy thác của Sở Lăng Thiên. Người vừa rồi là Sở Lăng Dực?”

“Đúng vậy. Không nghĩ đến hắn nhanh như vậy đã ra tay! Cũng may là người đến kịp lúc, hắn bị thương sao?”

“Đương nhiên, hơn nữa là bị thương rất nghiêm trọng! Người nói xem chuyện này có muốn nói cho Sở lão nhân biết không, để ông ấy lấy lại công đạo cho người?”

“Thôi, chẳng phải ngươi là giúp ta lấy lại công đạo rồi sao. Sở Lăng Dực bị thương nghiêm trọng như vậy, Hoàng hậu nhất định sẽ không bỏ qua cho ta! Ta thực chờ mong xem tiếp theo bà ấy sẽ làm cái gì.”

“Vậy ngươi phải cẩn thận một chút, ta sẽ ở lại trong Thất vương phủ, bảo đảm an toàn cho ngươi.”

“Thương Y, cảm ơn ngươi.”

Gia Cát Linh Ẩn có chút áy náy, y đối với nàng tốt như vậy, nhưng mà nàng cái gì cũng không thể cho y, tình yêu lại là duy nhất. Càng khiến nàng khó xử hơn là lúc nàng gặp khó khăn thì y luôn kịp thời xuất hiện.

“Ta nói rồi, giữa chúng ta không cần cảm ơn.”

Thương Y cứ như vậy ở lại trong Thất vương phủ.

324. Chương 324: Ác Giả Ác Báo

Trong cung đều truyền ra tin tức, nói Thái tử bị thích khách không rõ thân phận hành thích, bị thương rất nghiêm trọng, đang trong tình trạng nguy kịch, nếu như không phải trong cung có nhiều dược liệu quý báu thì chỉ sợ đã sớm mất mạng rồi.

Không khí trong Dịch Khôn cung vô cùng nặng nề. Sau khi Thái tử bị thương, Hoàng hậu động vào cái gì cũng tức giận, đánh chửi người, quăng đồ này đồ kia. Tuy rằng tìm được tiểu Thế tử trở về, nhưng Hoàng hậu thực sự bị đánh ba mươi gậy, mặc dù dùng thuốc tốt nhất chữa thương nhưng thỉnh thoảng cơn đau kéo đến vẫn không chịu nổi.

“Nương nương, Tiêu công công đã trở lại.” Mãn Châu nói, hy vọng Tiêu công công mang đến tin tức tốt một chút.

“Tiêu Ôn, tình hình Thái tử thế nào rồi?” Hoàng hậu vội vàng hỏi, bà chỉ có một đứa con, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện.

Tiêu Ôn lắc đầu, bộ dáng đăm chiêu ủ dột khiến cho lửa giận trong lòng Hoàng hậu càng dữ hơn, “Bản cung hỏi ngươi ngươi có nghe không? Thương thế Thái tử thế nào?”

“Nương nương, Thái tử điện hạ vẫn sốt cao không ngừng, miệng vết thương đã thối rữa.” Tiêu Ôn thật cẩn thận mà nói, “Thái y nói nếu Điện hạ có thể qua khỏi ngày mai thì tính mạng có thể cứu được, nhưng mà một chứng kia dùng sức rất mạnh cho nên về sau Điện hạ cũng không thể luyện võ, hơn nữa cũng không biết sẽ để lại di chứng gì sau này nữa.”

“Không thể luyện võ? Còn có thể để lại di chứng gì đó nữa sao? Thái y đều là lũ ăn cứt chó sao?” Hoàng hậu nhin không được mà dùng những lời thô tục, bà đập mạnh một cái vào thành ghế, “Được lắm Gia Cát Linh Ẩn, trong phủ còn giấu cao thủ như vậy! Thù của Dực nhi bản cung nhất định sẽ báo, ta cũng không tin là không đầu lại được ngươi! Không lấy được mạng của ngươi bản cung không thể nào ăn nói với Dực nhi được!”

“Nương nương, Thái tử điện hạ bị thương nặng, tạm thời không nên hành động quá khích, vẫn nên chờ một thời gian đã, thực lực của Thất vương phủ không thể khinh thường được.”

“Hừ! Bản cung cần ngươi dạy ta phải làm như thế nào nữa sao?”

“Nô tài không dám!”

“Hừ! Ngươi nói xem ngươi mà Gia Cát Linh Ẩn tin tưởng nhất là ai? Ắ ta trời sinh tính tình đa nghi cho nên sợ phòng bị rất cao, chỉ có bắt tay từ người mà ả tín nhiệm nhất thì ả mới không hoài nghi.”

“Người Thất vương phi tín nhiệm nhất nô tài cho rằng là Thất điện hạ, Cửu điện hạ, Cửu vương phi, Tướng quân Như Phong, Thương Y môn chủ, còn có Quận chúa Cẩm Phàm.”

“Cẩm Phàm?” Hoàng hậu nheo mắt lại. Ngoại trừ Cẩm Phàm thì những người khác đều không được, “Người mau đi truyền Cẩm Phàm vào đây cho bản cung.”

“Nương nương muốn thông qua Quận chúa Cẩm Phàm? Nhưng mà lần trước đã có người lợi dụng Quận chúa để làm rồi, Thất vương phi có thể mắc mưu nữa hay không?” Tiêu Ôn nhắc nhở. Chuyện ông nói là chuyện Gia Cát Hồng Nhan lợi dụng Trần Cẩm Phàm để giới thiệu thầy thuốc cho Nguyệt Lan.

“Bình bát yếm trá!” Hoàng hậu như định liệu được trước mà nói, “À cũng sẽ không thể nào nghĩ đến Cẩm Phàm sẽ bị lợi dụng lần thứ hai. Nhanh đi, không được chậm trễ!”

“Vâng, nương nương.”

Trong lòng Tiêu Ôn thở dài một hơi, Dịch Khôn cung, Thái tử phủ, Thất vương phủ chiến tranh ngày càng kịch liệt, nhưng mà có thể thế nào được? Thất điện hạ không ở đây, ông thực thấy lo lắng cho Gia Cát Linh Ẩn. Nhưng mà lời nói của Hoàng hậu ông không thể không nghe, hành tẩu ở trong cung thì phải làm theo ý của chủ tử, nếu không sẽ rất dễ mất mạng.

Hoàng hậu lấy từ trong rương ra một cái lọ sứ màu đỏ, ở trong này chứa một loại kịch độc, chỉ cần ai dính phải nó thì sẽ chết không nghi ngờ. Bà lại lệnh Mãn Châu đến kho phòng lấy một viên tuyết tham ngàn năm đã được cất giấu kỹ lưỡng ra đây. Cả nước Lăng Nguyệt cũng chỉ có hai viên, một viên ở Thất vương phủ, một viên ở Dịch Khôn cung.

Bà vừa tẩm độc được lên trên viên tuyết tham, vừa lẩm bầm, “Gia Cát Linh Ẩn, bản cung thật đúng là để mắt đến người quá mà, vì người mà lãng phí một bảo bối tốt như vậy. Nhưng mà chỉ cần Dục nhi có thể ngồi trên ngôi vị Hoàng đế thì bảo bối này sau này vẫn còn có thể có được, phải giết chết người mới có cơ hội. Chẳng mấy chốc nữa đâu.”

Đẩy nắp lại, để Mãn Châu ôm cái hộp đi ra, bà ở trong điện chờ Trần Cẩm Phàm.

Một lát sau, Tiêu Ôn cùng với Trần Cẩm Phàm cùng nhau tiến vào cung, Hoàng hậu cho nàng ngồi xuống.

“Nương nương, tìm thần nữ có chuyện gì?” Trần Cẩm Phàm hỏi.

“Phàm nhi, không có việc gì thì bản cung không thể tìm con sao? Bản cung chỉ là muốn tâm sự cùng con thôi. Bản cung chỉ có một đứa con là Dục nhi, không có con gái cho nên vẫn coi con như là con gái của mình, con à, cũng đã tiến cung bồi ta nhiều lần rồi.”

“Vâng, nương nương.” Trần Cẩm Phàm đơn giản đáp lại. Không biết vì sao trong lòng nàng càng ngày càng ghét người cô cô này. Trước kia cũng đã không có loại cảm giác thân thiết bên người rồi, từ lúc mà bà cứ khuyên nàng thuyết phục Như Phong gia nhập vào phe cánh của Thái tử là nàng bắt đầu phản cảm.

“Hôm nay bản cung tìm con là có chuyện vẫn con giúp.”

“Chuyện gì?” Trần Cẩm Phàm cảnh giác nhìn bà, hay là lại muốn bảo mình đi thuyết phục Như Phong nữa?

Về mặt của nàng khiến Hoàng hậu rất không vừa lòng, Hoàng hậu nhíu nhíu mày, không hờn giận nói, “Xem con khản trương kia, chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi. Chuyện của tiểu Thế tử là ta hiểu lần Thất vương phi nên muốn xin lỗi nó, nhưng lại không còn mặt mũi nào nữa nên ta chuẩn bị một lễ vật, hy vọng con có thể giúp ta mang tới chỗ nó, cũng coi như là lời xin lỗi của ta với nó.”

“Chuyện xin lỗi nương nương vẫn nên tự mình đi thì hơn, thần nữ đi sao bằng được?” Trần Cẩm Phàm thản nhiên nói.

“Chẳng phải là nó vẫn hiểu lầm ta sao? Con giúp ta một lần đi.”

Hoàng hậu nháy mắt với Mãn Châu, Mãn Châu ôm cái hộp chứa viên tuyết tham đến trình trước mắt Trần Cẩm Phàm. Trần Cẩm Phàm vừa thấy liền lấp bắp kinh hãi, là tuyết tham? Hoàng hậu lại có thể lấy ra một vật quý giá như vậy làm lễ vật để xin lỗi với Linh nhi?

Nhìn ra nghi hoặc của nàng, “Trước kia quả thật là ta sai quá cho nên hy vọng nó có thể không so đo những chuyện trước đó. Phàm nhi, chuyện này nhờ con đó.”

“Được rồi.” Trần Cẩm Phàm nhận lấy cái hộp. Tuyệt tham là một thứ tốt, hy vọng Linh nhi có thể thích, “Nương nương còn có việc gì không? Nếu không còn thì thần nữ xin cáo lui trước.”

“Ừ, con đi đi, nhất định phải đưa đồ của bản cung đến đó nhé. Thân thể Thất vương phi không tốt, vẫn chưa có con cho nên bảo nó nhanh lắm lấy để bồi bổ cơ thể, chờ Thiên nhi trở về thì sinh một tiểu tử mập ú cho bản cung.”

“Thần nữ cáo lui.”

Trần Cẩm Phàm mang theo cái hộp, ra khỏi Dịch Không cung. Đang chuẩn bị đi ra khỏi cung thì nhìn thấy Hà Sướng Uyển từ bên kia đi tới, khỏe mắt còn hồng hồng, hình như là vừa mới khóc xong.

“Tham kiến Thái tử phi diện hạ.”

“Cẩm Phàm muội muội không cần khách khí, mau đứng lên đi.” Hà Sướng Uyển đỡ nàng đứng dậy.

“Thân thể Thái tử ca ca thế nào rồi ạ? Đã tốt hơn trước chưa?”

Hà Sướng Uyển lắc lắc đầu, “Sốt cao không ngừng, thái y cũng bó tay rồi, phải qua được ngày mai mới có thể giữ lại được tính mạng.”

“Thật đáng giận!” Trần Cẩm Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nhất định phải bắt thích khách kia lại báo thù cho Thái tử ca ca! Đúng rồi, chẳng phải là Linh nhi biết một chút y thuật hay sao, không bằng gọi muội ấy đến xem thử, nói không chừng lại có cách giúp Thái tử ca ca.”

“Ta...” Hà Sướng Uyển muốn nói lại thôi. Giờ này nhờ vả mà Gia Cát Linh Ẩn giúp hẳn mới là lạ. Sau đó mới biết được là Sở Lăng Dục đi ám sát Gia Cát Linh Ẩn bị môn chủ Thanh Ngọc Môn làm bị thương, “Nàng ấy có tới xem qua, vẫn không có cách nào, đành mặc cho số phận thôi.”

Nhìn thấy vẻ mặt buồn rầu của Hà Sướng Uyển, lòng nàng cũng đau một chút, “Yên tâm đi, Thái tử ca ca là người có tướng lớn, nhất định không sao đâu. Muội đi theo người xem huynh ấy thế nào.”

“Ừ.” Hà Sướng Uyển gật gật đầu. Chuyện nhiều ngày nay đã ép nàng tới mức mệt mỏi vô cùng, Trần Cẩm Phàm vừa lúc có thể khiến tâm tình của nàng tốt hơn một chút.

Thái tử phủ. Sở Lăng Dục nằm ở trên giường, sắc mặt đỏ bừng, môi khô nứt nẻ. Trước giường, thái y đứng thành một hàng, tất cả đều mặt buồn rười rượi, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Nhìn thấy Trần Cẩm Phàm đến liền vội vàng hành lễ.

“Thái tử ca ca tốt hơn chút nào không?” Nhìn thấy bộ dạng của Sở Lăng Dục, Trần Cẩm Phàm lo lắng hỏi.

Ý thức Sở Lăng Dục mơ hồ, một câu cũng không nói được.

“Sao lại biến thành như vậy?” Trần Cẩm Phàm lầu bầu.

Nàng một mực ở Thái tử phủ đợi cho đến khi mặt trời lặn mới nhớ tới là nên về phủ. Nàng chuẩn bị rời đi lại phát hiện tuyệt tham để ở gian ngoài không thấy đâu.

“Các người có ai nhìn thấy tuyệt tham để ở đây không?” Nàng lo lắng hỏi, đồ bị mất rồi làm sao mà ăn nói với Hoàng hậu cùng Linh nhi đây. Vật này là để mang cho Linh nhi mà.

“Quận chúa, là một cái hộp màu đen phải không?” Một thái y hỏi.

“Đúng vậy, ở đâu rồi.”

“Tuyệt tham có giá trị dinh dưỡng rất lớn, vì thần đã cho người đi tìm cho Thái tử uống rồi, nói không chừng lại có ích đối với bệnh tình của Thái tử.”

“Người!” Trần Cẩm Phàm tức giận đến dậm chân, “Đó là của Hoàng hậu cho Thất vương phi, các người sao có thể tự tiện mang đi tìm chứ, Hoàng hậu mà hỏi thì ta làm sao mà giải thích với người đây?”

“A?” Thái y phịch một tiếng quỳ xuống mặt đất, liên tục dập đầu, “Xin Quận chúa tha mạng, vì thần không biết đây là đồ cho Thất vương phi, vì thần tưởng là của Quận chúa mang cho Thái tử diện hạ cho nên đã tự tiện. Xin Quận chúa giáng tội.”

“Thôi được rồi, dù sao cũng là cho Thái tử ca ca uống, chỗ nương nương hy vọng lúc đó người có thể làm chứng cho ta, còn Thất vương phi thì ta sẽ đi giải thích với muội ấy. Thật là tức chết ta mà!”

“Đa tạ quận chúa.”

Lúc này, a hoàn bưng một một cái bát đi tới, “Đại nhân, tuyết tham hầm đã xong, bây giờ cho Thái tử dùng luôn sao?”

“Ừ, mau cho Thái tử uống vào.”

Ván đã đóng thuyền, Trần Cẩm Phàm đành chịu. Linh nhi, ngàn vạn lần đừng trách ta, ta sẽ tìm một viên khác uội, nhưng mà thứ kia cũng không phải ở đâu cũng có.

Trần Cẩm Phàm còn chưa đi đến cửa Thái tử phủ liền nghe một tiếng hô lớn, “Thái tử, hoảng thế!”

“Cái gì?” Trần Cẩm Phàm rùng mình, nàng lập tức xoay người chạy tới phòng của Sở Lăng Dục, chỉ thấy thái y đang luống công tay chân cứu người, nhưng mà mọi thứ đều vô ích.

Trước giường Sở Lăng Dục có một đồng máu màu đen, môi cũng màu đen, hiển nhiên máu kia là do hấn nhổ ra. Bát tuyết tham hầm kia bị lật nghiêng ở bên cạnh.

Hà Sướng Uyển thân thể cứng ngắc ở bên cạnh, trong đầu ý thức đã không còn. Trương phu của nàng đã chết? Mới vừa rồi người còn cùng nàng nói mấy câu, nói người nhất định sẽ tốt lên. Bây giờ, người đã chết.

Tiểu Thế tử chịu không nổi bầu không khí đầy áp lực này liền tùy ý khóc.

Thất vương phủ. Nghe thấy người báo lại Thái tử hoảng thế, Gia Cát Linh Ẩn cùng Thương Y đang chơi cờ, phải một lúc lâu sau nàng mới hồi phục lại tinh thần, “Thái tử đã chết? Người xuống tay mạnh như vậy?”

“Chưởng kia của ta rất nặng nhưng tuyệt đối không đến mức trí mạng.” Thương Y nói, “Hắn là có nguyên nhân khác. Cái này gọi là ác giả ác báo.”

“Ta đi xem thử.”

“Ta đưa người đi, nói không chừng là bọn họ lại đang chơi trò gì đó, cố ý dụ người tới.”

Gia Cát Linh Ẩn không cự tuyệt. Thế cục trong cung bất ngờ thay đổi, Thái tử chết không biết sẽ tạo nên những phong ba gì, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Lúc Gia Cát Linh Ẩn đến thì những người khác cũng đã đến rồi.

Nhìn thấy thi thể của Sở Lăng Dục, Hoàng hậu không chịu nổi, chỉ chốc lát đã hôn mê bất tỉnh.

Sở Kim Triều ngồi vào bên giường Sở Lăng Dục, tay vỗ về khuôn mặt hắn. Những người ở phía sau nhìn thấy bờ vai của ông run run, ông đang khóc.

Hết chương 324.

325. Chương 325: Khiến Nàng Ta Chết Không Được Tử Tế

Hà Sướng Uyển thu xếp cho tiểu thế tử xong, không chịu để ý lời khuyên của Trần Cẩm Phàm, ý định muốn ở lại đây.

Thật lâu sau, Sở Kim Triều hồi phục được tình cảm của bản thân, đứng lên, “Thái tử chết vì nguyên nhân gì?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Thái tử tùy rằng bị thương nhưng không thể dẫn đến cái chết. Thái tử chết là do uống canh tuyết tham, tuyết tham có độc.”

Trong một khoảng thời gian, nhóm thái y đã tìm ra được nguyên nhân, độc giấu ở trong tuyết tham.

“Tuyết tham ở đâu ra?” Sở Kim Triều truy hỏi.

“Là Quận chúa Cẩm Phàm, nói là của Hoàng hậu nương nương nhờ mang tới Thái vương phủ, tội thân tướng mang cho Thái tử nên liền bảo nha hoàn hầm cho Thái tử bồi bổ thân thể, không nghĩ tới.... Thân cso tội, khẩn cầu Hoàng Thượng ban chết cho thân.”

Sở Kim Triều nhắm mắt lại, Phàm nhi? Sao nó có thể xuống tay với Dực nhi?

Gia Cát Linh Ẩn ra khỏi phòng, Sở Lăng Hiên cũng ra theo.

“Đi đi đi, đi theo Linh nhi làm gì?” Thương Y giống như gà mái bảo vệ con, che Gia Cát Linh Ẩn ở phía sau, “Có chuyện gì có thể nói với ta.”

Sở Lăng Thiên khinh thường nhi y một cái, ánh mắt dừng trên người Gia Cát Linh Ẩn, “Là người giết Thái tử? Bản vương không nghĩ đến là người sẽ lấy mạng của hân.”

“Lục điện hạ, con mắt nào của người nhìn thấy ta giết Thái tử?” Gia Cát Linh Ẩn tức giận nói. Lúc Hoàng hậu muốn tử hôn cho nàng với Lương Nguyên Phong, Thái tử đã giúp nàng chuyển đó cho nên nàng vẫn luôn cảm kích hân, cứ như việc hân vài lần rat ay với Thái vương phủ nhưng nàng không muốn lấy mạng của hân, lần này cũng chính là hân kiểm chế không được mà ra tay trước.

“Lòng của nữ nhân thật là độc ác, thật sự khiến cho người ta sợ hãi.” Sở Lăng Hiên nhìn nàng, xoay người lại vào phòng.

Gia Cát Linh Ẩn cẩn thận nghĩ lại chi tiết này. Thái tử uống xong canh hầm tham tuyết mới mất mạng, mà tuyết tham này là Hoàng hậu bảo Cẩm Phàm tỷ tỷ mang cho nàng. Nói cách khác, là Thái tử chết thay nàng. Tuyết tham là nhằm vào nàng, âm kém dương sai, Hoàng hậu ngàn tính vạn tính lại tự nhiên mang tính mạng con mình vào.

Trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng khóc mơ hồ, Gia Cát Linh Ẩn cùng Thương Y vẫn đợi ở bên ngoài, nàng không thích nhìn cảnh hỗn loạn.

Không biết qua bao lâu, Hoàng hậu rốt cục tỉnh lại, được Mãn Châu đỡ dậy đi vào phòng Sở Lăng Dực. Thấy bà đi vào, Gia Cát Linh Ẩn cùng Thương Y cũng đi vào.

Chỉ qua hai canh giờ mà Sở Kim Triều như già đi mười tuổi. Người đầu bạc tiền người đầu xanh, cái loại đau khổ này không lời nào có thể diễn tả được. Chuyện ông lo lắng rốt cục đến rồi sao? Là ai đã hạ thủ với Thái tử?

Hoàng hậu vô lực ngồi ở bên người hân. Đứa con duy nhất, hy vọng duy nhất đã không còn nữa.

Bỗng nhiên, ánh mắt của bà trở nên lạnh thấu xương. Ánh mắt bắn về phía Gia Cát Linh Ẩn đứng ở trong góc phòng, dù sao Thái tử cũng đã đi rồi, không thể nào để cho nữ nhân này thoát tội được.

“Thất vương phi, người không có gì muốn nói sao?” Hoàng hậu đột nhiên nâng cao âm lượng, quát lớn.

Thái tử bị thương ở Thất vương phủ, giờ lại mất mạng, bà cho rằng là do Gia Cát Linh Ẩn làm.

Tất cả mọi người nhìn nàng, bởi vì bọn họ cho tới bây giờ chưa từng thấy Hoàng hậu tức giận cùng thất thố như vậy.

“Hoàng hậu nương nương, không phải là người thấy Sở Lăng Thiên không ở đây nên khi dễ Linh nhi chứ? Bản môn chủ cũng không đồng ý chuyện đó xảy ra.” Thấy Hoàng hậu khí thế ào ạt, Thương Y lập tức mặc kệ.

“Thương Y môn chủ, đây là chuyện nhà của Hoàng gia, không có liên quan đến người.” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

“Lúc Sở Lăng Thiên gần đi có ủy thác cho ta bảo vệ sự an nguy của Linh nhi, bản môn chủ cũng không hứng thú tham sự chuyện nhà gì đó của các người. Ta chỉ là đang bảo vệ Linh nhi mà thôi. Linh nhi, đi chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn giật giật ống tay áo của y, ý bảo y không cần nhiều lời.

“Nương nương hy vọng thần nữ nói cái gì? Đối với chuyện của Thái tử thần nữ cũng rất đáng tiếc. Thái tử mất sớm thật khiến người khác đau buồn.”

“Người sẽ đau buồn? Nếu không phải người thì Dục nhi cũng không gặp chuyện không may!”

“Người nói vậy bạ gì đó?” Sở Kim Triều trừng mắt với Hoàng hậu. Đã đủ loạn rồi bà còn muốn thêm phiền phức, “Cùng nó có liên quan gì?”

“Hoàng Thượng, thương thế của Dục nhi cũng không phải mới bị lúc này, thật ra.... Là bị thương ở Thất vương phủ, chỉ sợ hung thủ chính là Thương Y môn chủ.” Hoàng hậu nhìn Gia Cát Linh Ẩn cùng Thương Y, bà đã không quản được chuyện gì nữa, cho dù nói ra chuyện Thái tử muốn ám sát Gia Cát Linh Ẩn cũng không thể để tiện nhân kia được lợi.

Gia Cát Linh Ẩn nhíu mày, nghiêng đầu, giống như dùng sức suy nghĩ cái gì đó. “Thần nữ không rõ, rốt cuộc nương nương có ý gì? Thái tử hoảng thế cùng với thần nữ có liên quan gì? Xin nương nương nói rõ!”

“Chắc người không quên tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì chứ?” Thấy nàng giả vờ hồ đồ, Hoàng hậu càng thêm tức giận. Dục nhi, con yên tâm, mẫu hậu nhất định sẽ khiến nữ nhân này của cả Thất vương phủ chôn cùng con!

“Tối qua?” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên nhớ đến, “Nương nương nhắc tới khiến thần nữ nghĩ ra. Tối qua có một vài hắc y nhân đến Thất vương phủ, bọn họ đều che mặt, có người nói muốn giết thần nữ, thần nữ rất sợ hãi. Đang lúc người kia muốn giết thần nữ thì Thương Y đã đến cứu thần nữ. Thần nữ nhớ rõ Thương Y đã đánh người kia một chưởng, chẳng lẽ người kia chính là Thái tử điện hạ?”

“A?” Gia Cát Linh Ẩn hô lên một tiếng, “Thái tử điện hạ muốn giết thần nữ? Người vì sao lại muốn giết thần nữ? hóa ra là Thái tử điện hạ.... Thương y, người có nhìn thấy rõ người kia không?”

Thương Y sững sờ liếc mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, phối hợp diễn xuất với nàng, “Không thấy. Nếu ta chậm một giây nữa thì hẳn sẽ chém người thành hai nửa, cho nên căn bản không thấy rõ. Sớm biết là Thái tử thì ta đã nhẹ tay một chút rồi.”

“Thái tử tới Thất vương phủ giết Tam nha đầu?” Sở Kim Triều nhìn Hoàng hậu, vẻ mặt kia chính là muốn bà cho ông một lời giải thích.

“Hoàng Thượng, vừa rồi người cũng nghe thấy, là Thương Y đánh chết Dục nhi, người nên báo thù cho Dục nhi.” Hoàng hậu không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn chỉ nói mấy câu liền biến mình thành người bị hại, Thái tử thành kẻ ác giết người không chớp mắt. “Dục nhi đã mất rồi, bây giờ truy cứu chuyện đó còn có ý nghĩa gì? Phải để hung thủ lấy mạng đền mạng mới có thể an ủi oan hồn của Dục nhi trên trời.”

“Người không nghe trăm hói sao? Vì sao Thái tử muốn giết Tam nha đầu?”

“Hoàng Thượng!” Hoàng hậu hét lên một tiếng, phát tiết hết bất mãn của bà, “Dục nhi đã không còn nữa, người còn muốn bao che nữ nhân này sao? Dục nhi không phải là con của người sao? Trong lòng của Hoàng Thượng chỉ có Sở Lăng Thiên mới là con sao? Thần thiếp thực xót xa thay cho Dục nhi, chết oan chết uổng, phụ thân của nó chẳng những không đòi lại công bằng cho nó, ngược lại còn bao che cho hung thủ!”

“Trầm lặng lại lần nữa, nói rõ ràng chuyện Thái tử đến Thất vương phủ hành hung Tam nha đầu!” Sở Kim Triều nghiêm nhiên đã mất đi tính nhẫn nại.

“Hoàng Thượng, vẫn nên để cho thần nữ nói.” Gia Cát Linh Ẩn nói, thừa dịp đúng lúc này để kể rõ ràng tất cả mọi chuyện.

“Tam nha đầu, con nói đi.”

“Vâng Hoàng Thượng. Thần nữ sẽ nói bắt đầu từ chuyện lấy máu nghiệm thân ngày ấy ở quảng trường. Chuyện kia không phải ngẫu nhiên xảy ra, mà là có người tỉ mỉ bày ra. Lâm Phong kia bởi vì gia tộc xuống dốc mà lưu lạc từ nước Đông Lan đến nước Lăng Nguyệt, thần nữ rất bội phục Hoàng hậu nương nương có thể từ trong biển người mờ mịt mà tìm ra hắn.”

“Người đừng nói bậy!”

“Nương nương, xin để thần nữ nói xong đã.” Gia Cát Linh Ẩn giương lên khóe miệng, “Nương nương còn không sợ thì thần nữ sợ cái gì nữa.” Là bà muốn vạch ra chân tướng mọi chuyện.

“Lâm Phong đã khai ra, là Hoàng hậu nương nương ép hẳn phải nói như vậy. Chuyện này, Hoàng hậu nương nương không thực hiện được vì thế ghi hận trong lòng. Tiếp đó, Thắt gia xuất chinh, Thái tử điện hạ rải tin tức giả nói Thần nữ xảy ra chuyện rất cấp bách, Thắt gia nghe xong liền gấp rút trở về.”

“Trên đường quay về bị Thái tử điện hạ chặn lại, nói Hoàng Thượng có lệnh người nào lâm trận đào thoát liền giết chết! Muốn trên đường giết chết Thắt gia!”

“May mắn chính là trước đó thần nữ nhận được tin này, vì thế dùng Thái tử phi cùng Thế tử uy hiếp Thái tử mới kéo ra được một đường sống cho Thắt gia. Vì muốn bảo đảm Thắt gia thuận lợi trở lại trong quân doanh nên thần nữ mang tiểu Thế tử đi.”

“Nương nương sai người tới đến tới ôm tiểu Thế tử đi, sau đó nói là thần nữ làm mất tiểu Thế tử. May mắn tiểu thế tử thuận lợi tìm về được, không nghĩ tới nương nương cùng Thái tử vẫn không chịu buông tha thần nữ, lại có thể trực tiếp đến Thắt vương phủ, muốn giết thần nữ. Mọi chuyện chính là như vậy.”

“Được được được! trẫm đúng là không biết các người làm ra nhiều chuyện như vậy?” Sở Kim Triều mang theo ánh mắt trách cứ nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tam nha đầu, vì sao không nói sớm cho trẫm? Nếu trẫm ra mặt nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

“Hoàng Thượng, thần nữ lo lắng cho thân thể của người.” Thật ra, thần nữ chỉ là không hề tin tưởng người.
“Hồ đồ!”

“Hoàng Thượng, không nên nghe ả nói....” Hoàng hậu nói.

“Người lại càng hồ đồ hơn! Thái tử đi đến bước đường này, tất cả cũng đều do người ban tặng!”

“Hoàng Thượng, thần thiếp cùng Dục nhi làm rất nhiều chuyện sai, nhưng tội không đáng chết. Nữ nhân này lại tự tiện lấy đi mạng của Dục nhi, chẳng lẽ ả không đáng bị trừng phạt sao?” Hoàng hậu không chịu buông tha nói. Mặc kệ như thế nào, Gia Cát Linh Ẩn, hôm nay nhất định người phải chết!

“Hoàng hậu nương nương, tối hôm qua đúng là bản môn chủ ra tay nhưng không đến mức phải mất mạng. Ta nghĩ cái chết của Thái tử hẳn là có nguyên nhân khác, hay là người hỏi thái y xem sao.”

Lúc này Hoàng hậu ngất xỉu nên không biết được nguyên nhân thực sự khiến Sở Lăng Dục.

“Còn có thể có nguyên nhân gì nữa? Chẳng lẽ không phải là trọng thương dẫn đến tử vong sao?”

Một thái y đi tới, thật cẩn thận nói, “Nương nương, Thái tử chết là vì uống canh tuyết tham, bị trúng độc mà bỏ mạng, cũng không phải vì vết thương mà dẫn đến tử vong.”

“Tuyết tham? Cái gì tuyết tham?” Sau lưng Hoàng hậu chợt lạnh băng, một loại sợ hãi từ đáy lòng dâng lên, “Tuyết tham nào?”

“Hồi bẩm nương nương, là của người phái Quận chúa Cẩm Phàm đưa cho Thắt vương phi, thần không biết tướng là Quận chúa đưa đến cho Thái tử nên liền bảo a hoàn mang nấu canh để bồi bổ thân thể cho Thái tử.”

“Cái gì? Người nói cái gì?” Ba! Hoàng hậu không quan tâm mà cho vị thái y kia một cái tát, “Ai cho người đưa tuyết tham cho nó uống?”

“Vi thần, vi thần biết tội! Xin nương nương ban vi thần tội chết...”

“A, sao Hoàng hậu nương nương lại để ý tuyết tham kia như vậy, chẳng qua chỉ là một viên tuyết tham sao nương nương lại coi trọng như vậy? Hay độc được này vốn là chuẩn bị cho Linh nhi lại bị nhầm lẫn là đồ cho Thái tử?” Thương Y khó hiểu hỏi.

Hoàng hậu phục hồi lại tinh thần, bà vừa làm cái gì vậy? Có người hoài nghi bà sao?

“Bản cung, bản cung là rất dễ ý, đó là đồ bản cung đưa cho Thất vương phi, hy vọng hòa hảo lại mối quan hệ với nó cho nên mới tức giận.”

“Nhưng mà thái độ của nương nương với Linh nhi ngày hôm nay cũng không giống như là muốn hòa hảo.”

Hoàng hậu không còn lòng dạ nào để ý đến Thương Y, toàn bộ đầu óc đều là lời nói của thái y. Thái tử uống canh tuyết tham, bị trúng độc nên mới bỏ mạng. Dực nhi, chúng ta rất cuộc là thiếu tiện nhân kia cái gì mà phải lấy mạng của con để bồi thường cho ả. Con đi, ả lại vẫn bình yên mà đứng ở chỗ này để chỉ trích mẫu hậu của con, nếu con ở trên trời có linh thì hãy làm cho ả chết không được tử tế.

326. Chương 326: Bỏ Đá Xuống Giếng

“Hoàng hậu, tuyết tham là của người, vì sao lại có độc?” Sở Kim Triều hỏi. Ông tin tưởng Trần Cẩm Phàm sẽ không động tay ở trong đó, như vậy thì khả năng lớn nhất là chính là Hoàng hậu.

“Thần thiếp cũng không rõ.” Thanh âm Hoàng hậu run rẩy, “Thần thiếp thực sự là chỉ muốn hòa hoãn quan hệ cùng với Thất vương phi. Thần thiếp không có hạ độc, không có hạ độc.”

“Người còn không chịu nói thật sao?”

“Thần thiếp bị oan!” Hoàng hậu phịch một cái quỳ trên mặt đất, bỗng nhiên ánh mắt của bà rơi vào trên người Trần Cẩm Phàm, “Hoàng Thượng, là nó, nhất định là nó hạ độc Thái tử! Tuyết tham chỉ qua tay một mình nó, chính là nó!”

Trần Cẩm Phàm thẳng thốt, không hiểu ra sao cả, trong lòng lửa giận bùng bùng, nàng cố gắng trấn tĩnh bản thân mình, “Nương nương, thần nữ không làm gì cả. Viên tuyết tham này là đưa cho Linh nhi, sao thần nữ lại có thể hại Linh nhi chứ? Huống hồ từ lúc tuyết tham được mang đi hầm đến lúc Thái tử ca ca uống vào cũng qua tay bao nhiêu người, sao nương nương lại cho là thần nữ chứ?”

Hoàng hậu á khẩu không trả lời được, lời bác bỏ của mỗi người đều khiến cho bước đi của bà càng tiến đến vực sâu hơn. Đầu đau như muốn nứt ra, bà ôm lấy đầu, âm thanh mỗi người ở bên tai bà đều trở nên hỗn loạn, bà cảm thấy mình như phát điên rồi.

“Đi điều tra xem độc được rót cuộc ở đâu tới!” Sở Kim Triều phân phó.

“Hoàng Thượng, Liên công công đã điều tra ra rồi.”

Qua một hồi lâu, Liên công công đi vào Thái tử phủ, đi cùng với ông còn có một thái y.

Ông đưa một cái lọ thuốc màu đỏ trình lên cho Sở Kim Triều, “Hoàng Thượng, đây là cái lọ đựng độc được, thái y đã kiểm tra, độc ở bên trong cùng với độc ở trong bát tuyết tham hầm là giống nhau.”

Thân thể Hoàng hậu mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất. Sao bà lại quên mất phải hủy đi thứ đó chứ? Bà nghĩ rằng Gia Cát Linh Ẩn chết chắc rồi, không nghĩ đến mọi chuyện lại phát triển thành như vậy. Xong rồi, tất cả xong rồi, lại thua trong tay một nha đầu, bản cung chết cũng không nhắm mắt!

“Tìm thấy ở đâu?”

“Ồ... Dịch Khôn cung của Hoàng hậu.”

“Bốp!” Thanh âm như pháo nổ, trên mặt Hoàng hậu trúng một cái tát thật mạnh, khiến khuôn mặt của bà lệch sang một bên.

Hoàng hậu chỉ cảm thấy trong đầu toàn bộ đều là tiếng ong ong, bóng người phía trước chồng lên nhau, mơ hồ không chịu nổi. Trên mặt tê đến mức không còn đau đớn.

Thật lâu sau, trên mặt mới truyền đến cơn đau nóng rát, lúc này bà mới ý thức được là Hoàng Thượng đánh mình.

“Hoàng Thượng... Thần thiếp bị oan, thần thiếp không phục.”

“Không phục?” Sở Kim Triều cười lạnh, “Trẫm chưa bao giờ biết người còn có bụng dạ như vậy. Được! Tốt lắm! Truyền ý chỉ của trẫm, hủy bỏ ngôi vị Hoàng hậu của Trần Nguyên, nhốt vào thiên lao chờ xử lý.”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Liên công công tiến lên. “Nương nương, mời đi.”

“Đừng có chạm vào ta, người định làm cái gì vậy!” Hoàng hậu đẩy Liên công công ra, “Bản cung là Hoàng hậu, người định làm gì? Không sợ bản cung trị tội người sao? Con trai bản cung là Thái tử, nó sẽ báo thù cho bản cung! Cút ngay, cút ngay!”

Ánh mắt Hoàng hậu trở nên tan rã, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng quỷ dị. Hình như là... điên rồi.

Bà đi đến trước giường, vuốt ve lên mặt Sở Lăng Dực, “Dực nhi, sao con còn ngủ? Nếu không dậy phụ hoàng sẽ tức giận. con nhanh dậy đi. A,” Bà quay lại nhìn mấy người trong phòng, “Sao các người lại ở trong này? ở trong phòng Dực nhi để làm cái gì?”

“Nương nương,” Liên công công muốn giữ lấy bà.

“Hừ, không được ầm ĩ, Dực nhi đang ngủ, không được đánh thức nó. Dực nhi, ngủ ngon đi, ngày mai mẫu hậu đến gọi con dậy.” Bỗng nhiên, bà nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, nhất thời hết lên thật chói tai, “Người, sao người lại ở trong này? Không phải người đã chết rồi sao? Có ma! Có ma!”

Hoàng hậu dùng sức cầm lấy tóc, giống như moojt âm hồn mà nhảy loạn xạ trong phòng. Ánh mắt của bà rơi trên một thanh kiếm, bà nhanh chóng gỡ kiếm xuống, lúc người khác còn chưa phản ứng liền hướng về phía Gia Cát Linh Ẩn mà đâm, “Người là ma, bản cung giết người.”

“Keng!” Kiếm bị chém làm hai nửa, Thương Y xoa xoa dao găm, đoạt lấy nửa thanh kiếm còn lại trong tay Hoàng hậu.

“Hoàng Thượng, hình như Hoàng hậu điên rồi, vẫn nên nhanh đưa bà ấy vào thiên lao đi, để người khác bị thương thì phiền toái thêm.” Thương Y nói.

“Lôi xuống!” Sở Kim Triều phát tay, “Trông giữ nghiêm ngặt!”

Hoàng hậu bị mang đi, Sở Kim Triều nặng nề thở dài, “Lạo Lục, Lão Cửu, việc hạ táng Thái tử giao cho hai con. Trẫm mệt nên về nghỉ trước.”

Ông biết cái chết của Thái tử là bắt đầu, việc tranh ngôi vị Thái tử lại thêm một hồi phong ba nữa.

“Vâng, phụ hoàng.”

Sở Lăng Hiên và Sở Lăng Hàn đồng thời đáp.

“Linh nhi, chúng ta trở về chứ?” Thương Y hỏi.

“Ừ, đi thôi.” Nàng không có lý do gì để tiếp tục ở lại đây, vẫn nên tới xem Hoàng hậu một chút.

Ở cửa, nhìn thấy Hà Sướng Uyển mới tiễn Hoàng Thượng về Gia Cát Linh Ẩn không biết nên nói cái gì, “Thái tử phi diện hạ, mong hãy nén bi thương. Thực xin lỗi.”

“Mạng là do trời định, sống chết có số, Tam tiểu thư không cần phải tự trách. Muốn trách thì trách người sinh ra ở Hoàng gia.” Hà Sướng Uyển thản nhiên nói, sự nhợt nhạt trên mặt không che giấu được đau thương.

“Ta cáo từ trước.”

“Tam tiểu thư, mời.”

Thái tử phủ cách Thất vương phủ khoongxa, hai người quyết định đi bộ trở về. Tuyết bay đầy giữa không trung, đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay. Thương Y cỡi áo khoác, choàng lên trên người Gia Cát Linh Ẩn, “Linh nhi, người chịu lạnh kém, nên để ý đến thân thể.”

“Cám ơn.”

“Aizz, Hoàng hậu đúng là tự làm tự chịu.” Thương Y cảm thán.

“Vì quyền lực nên có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, không nghĩ tới lại báo ứng trên người Thái tử, không diên mới là lạ.”

“Người cảm thấy là bà ấy giả diên hay là diên thật?”

“Giả diên!”

Hoàng hậu cũng lẩn lộn vài thập niên rồi, sao có thể nói diên là diên nhanh như vậy được, chẳng qua là không muốn đối mặt với sự thật thôi. Gia Cát Linh Ẩn dừng lại, bỗng nhiên xoay người.

“Chúng ta đi xem Hoàng hậu một chút!”

“Linh nhi, người quá ác rồi.”

Hai người đổi hướng tiến vào cung, rất nhanh liền tới nơi Hoàng hậu bị giam giữ. Gia Cát Linh Ẩn cấm lệnh bài Sở Kim Triều ban cho, thuận lợi tiến vào thiên lao.

Bên trong thiên lao ẩm ướt, thậm chí ngay cả ánh nến cũng không có, nơi nơi đều là mùi mốc meo. Thủ vệ cầm ngọn nến, châm vào đèn ở bên tường, trong thiên lao rốt cục cũng có ánh sáng.

Hoàng hậu mở mắt một cái, nhìn thấy người tới trong lòng liền trầm xuống, lại làm như không có việc gì mà nhắm mắt lại.

“Đứng lên, đứng lên, mau hành lễ với Thất vương phi!” Linh canh ngục lớn tiếng hét lên, “Còn tưởng rằng mình vẫn là Hoàng hậu sao, quy củ tối thiểu cũng không biết!”

“Người đi ra ngoài đi.” Gia Cát Linh Ẩn cho lính canh ngục một ít bạc vụn. Để hắn đi ra ngoài.

“Vâng, Vương phi nương nương, tiểu nhân tạ ơn Thất vương phi.”

Hoàng hậu giương mắt lên nhìn, không nói gì.

“Hoàng hậu nương nương, ở đây không có người khác, người không cần phải giả diên nữa. Giả bộ chắc là rất mệt chứ?” Gia Cát Linh Ẩn cười nói.

Hoàng hậu mở choàng mắt ra, sự sắc lạnh bắn ra bốn phía, vẻ mặt mang theo trào phúng mà nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Người tới làm gì? Để chê cười bản cung sao? Vậy người có thể đi được rồi! Bản cung không thể để người làm trò cười. Người cho rằng bản cung không có cơ hội sao? Người quá ngây thơ rồi, sau lưng bản cung là phủ Quốc công! Qua vài ngày nữa la bản cung có thể ra khỏi đây rồi, đến lúc đó bản cung nhất định sẽ giết người.”

“Ta quên mất bây giờ là buổi tối, cho nên đúng là thời điểm tốt để nằm mơ.” Gia Cát Linh Ẩn đến gần, “Ngộ sát Thái tử, nương nương vẫn không có một chút nào tỉnh ngộ ra sao? Ta nghĩ là người đã hối hận, không nghĩ đến là người lại muốn giết ta, tiếp đến, ta cũng không cam đoan là ai.”

“Người đúng là nữ nhân tâm địa độc ác, nếu không phải tại người thì Dục nhi cũng sẽ không chết! Người nhất định sẽ phải xuống địa ngục, ta sẽ báo thù cho Dục nhi! Người chờ đi!”

“Nữ nhân tâm địa độc ác hình như là người mới đúng chứ? Nếu như không phải người mượn tay Cẩm Phàm tỷ tỷ giết ta thì Thái tử cũng sẽ không gặp chuyện không may. Tính toán thật tỉ mỉ, không nghĩ tới lại hại chết chính đứa con của mình. Có một người mẫu thân như vậy ta thực thấy không đáng cho Thái tử.”

“Ít ở đây mà giả bộ đi, bản cung không muốn nhìn thấy người, người rút cho ta!”

“Hoàng hậu nương nương, cơ hội được nhìn thấy người sống không nhiều lắm, nên quý trọng đi. Thương Y, chúng ta đi.”

Thương Y nhìn Hoàng hậu vài lần, thầm nghĩ, ai cho phép lão bà người khi dễ Linh nhi, để ta giáo huấn người một chút. Hắn tay y bắn một cái, chỉ thấy bột phấn mà mắt thường không nhìn thấy rõ được bay về phía Hoàng hậu. Nhanh chóng đuổi kịp Gia Cát Linh Ẩn, đi qua tên lính canh lúc này lại bắn một ít phấn bột, trong lòng nhin không được mà vui sướng khi người gặp họa.

“Linh nhi, Hoàng hậu đáng thương như vậy hay là chúng ta bảo Sở lão nhân đến thăm bà ấy đi?” Thương Y đề nghị.

“Ách?” Gia Cát Linh Ẩn đánh giá y. Đây là Thương Y mà nàng biết sao? Khi nào thì trở nên tốt như vậy?

“Hai người họ là vợ chồng vài chục năm rồi, chẳng lẽ lại không tới nói lời tạm biệt một chút sao?”

“Bây giờ hẳn là Hoàng không muốn nhìn thấy bà ấy.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Thương Y gãi đầu. Hoàng Thượng không tới chẳng phải thuốc y dùng không mục đích hay sao?

Thương Y đang rối rắm, chỉ thấy đằng trước có mấy người đi tới. Gia Cát Linh Ẩn lập tức kéo y qua một bên, y nhân cơ hội cầm lấy tay nàng nắm ở trong tay mình.

Đội đoàn nguoi kia đi qua, Gia Cát Linh Ẩn nhỏ giọng nói, “Là Hoàng Thượng, người tới thiên lao.”

“Vậy không cần chúng ta phải tới mời.” Trong giọng nói của Thương Y mang theo một tia hưng phấn. Thật tốt quá, không bây giờ trong thiên lao là cảnh tượng gì.

“Chúng ta đi thôi.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Từ từ, nói không chừng sẽ có trò hay.”

“Người... Người làm gì bà ấy rồi?” Gia Cát Linh Ẩn rốt cục nhận ra được người này hưng phấn cái gì, “Vì sao nhất định phải để cho Hoàng Thượng nhìn thấy?”

“Hắc hắc, chẳng qua là để xem mị được liều mạnh mà thôi, hiện tại có lẽ Hoàng hậu cùng lính canh ngục đang...”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, ác như vậy, “Lính canh vô tội, nói không chừng người ta vẫn còn nhỏ. Sao người có thể phá hỏng đời họ như vậy!”

Lúc này Gia Cát Linh Ẩn mới cảm giác được sự khác thường trên tay mình, nàng sửng sốt. Tay nàng lại có thể nằm trong bàn tay Thương Y, nàng nhanh chóng rút tay về.

“A!” Bỗng nhiên, từ phía thiên lao truyền đến tiếng kêu thê lương, sai đó im bật.

“Có người đến đây.”

Hai người ngồi xổm xuống, có mấy người chậm chậm đi theo phía sau Sở Kim Triều, Sở Kim Triều chấp hai tay sau lưng, không thấy rõ biểu cảm trên mặt là gì. Ông đi quá khiến không khí trở nên u ám.

Một lát sai, lại thấy vài người kéo cái gì trắng trắng đi ra, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí. Cho đến lúc tới gần mới nhìn rõ là một thi thể lỏa lồ không có đầu.

Một người đang cầm một cái đầu, đó là đầu của Hoàng hậu. Con mắt của bà đang mở trừng rất lớn, khiến người khác nhìn rất không thoải mái. Thương Y lập tức che lại hai mắt của Gia Cát Linh Ẩn, loại ghê tởm này mà nhìn thấy sẽ gặp ác mộng.

Hết chương 326

327. Chương 327: Người Không Chết?

“Người nói xem, nếu người muốn thì tới kỹ viện tìm một nữ nhân là được rồi, nói thế nào thì bà ấy cũng là Hoàng hậu trước kia, nữ nhân của Hoàng Thượng mà người cũng dám động vào, đáng đời!” Có một người trong đó nói.

“Cũng đừng trách, đừng trách huynh đệ độc ác, đều là vì mạng sống mà thôi, tới âm tào địa phủ rồi cũng đừng đến tìm chúng ta, muốn tìm thì người nên tìm tiểu huynh đệ kia, ai bảo người không quản được chứ.”

“Cứu hân.” Gia Cát Linh Ẩn nhỏ giọng nói, dù sao người ta cũng vô tội.

“Được rồi.”

Thương Y vụt tới, đánh một cái khiến hai người kia hôn mê bất tỉnh, cứu tên lính coi ngục kia ra.

“Muốn giữ mạng sống thì chạy nhanh đi, vĩnh viễn cũng không được quay về Ngân Đô.”

“Cảm ơn, cảm ơn đại gia.”

Lính coi ngục tìm được đường sống trong chỗ chết liền liều lĩnh bỏ chạy về phía cửa cung.

Lúc này hai người mới quay về Thất vương phủ.

Gia Cát Linh Ẩn nằm ở trên giường, mãi mà vẫn không thể nào ngủ được. Thái tử không ngờ lại chết như vậy, xem như Hoàng hậu là tự làm tự chịu. Nàng giường khoe miệng lên, hoàng hậu rất choáng váng, tuyệt tham kia cho dù không bị Thái tử ăn vờ thì nàng cũng sẽ không động đến, nàng có ngu ngốc đến đâu cũng sẽ không ăn thư gì đó mà bà ta cho.

Sở Lăng Thiên không muốn tranh đoạt ngôi bị Hoàng đế, Sở lăng Dực cùng Dịch Khôn cung lại từng bước ép sát, gieo gió ắt gặt bão.

Hoàng hậu cũng Thái tử không còn, Trần gia không có đối tượng duy trì hân là sẽ không làm âm ỉ. Ngôi vị Thái tử hiện giờ không có ai ngồi, trước mắt ở lại trong cung chỉ có Sở Lăng Hiền cùng Sở Lăng Hàn, còn có tiểu hoàng tử do Chu quý phi sinh ra. Còn lại một bị hoàng tử có quyền lực cao nhất, vô tình lại là Sở Lăng Thiên. Sở Lăng Hiền cùng Chu Tuyết Tranh hân là rất nhanh sẽ có hành động.

Nàng trở mình một cái, Thất gia, hiện tại chàng có khỏe không? Ta nhớ chàng, nỗi nhớ khảm sâu vào trong xương cốt, không biết lúc nào mới được gặp lại y. Có lẽ là nửa năm, có lẽ là một năm, hai năm, có thể là thời gian lâu hơn nữa.....

Lại suy nghĩ lung tung một lát mới mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Tang lễ của Thái tử đều do Sở Lăng Hiền cùng Sở Lăng Hàn toàn quyền xử lý, thời điểm hạ tang, Gia Cát Linh Ẩn liền đi mất.

Giữa rất nhiều người nàng liếc mắt một cái liền thấy được Hà Sướng Uyển. Hà Sướng Uyển so với trước kia càng gầy hơn, nhưng khí chất cương nghị lại càng tăng thêm. Nàng bỗng nhiên có chút khó chịu, Hà Sướng Uyển như là một vị bằng hữu của nàng lo là nàng ấy sẽ buông thả bản thân mình.

Vài ngày sau, người của Thái tử phủ đến nói Thái tử phi gọi Thất vương phi đến.

Gia Cát Linh Ẩn sửa soạn một chút rồi đi cùng hân.

Qua mấy ngày, trên mặt Hà Sướng Uyển cũng có chút huyết sắc. Gia Cát Linh Ẩn không biết nàng gặp mình có chuyện gì. Trách cứ? Chết vẫn? Hay là điều gì khác?

“Tam tiểu thư, ngồi đi.” Hà Sướng Uyển sai người rót trà cho Gia Cát Linh Ẩn.

“Công chúa, tìm ta đến có chuyện gì?”

“Tam tiểu thư, thật ngại quá, để người phải đích thân đến đây thế này. Vốn nên là ta đến tìm người nhưng mà vì thể tử cứ khóc nháo nên ta không đi được, cho nên mới phiền người tới đây một chuyến, mong người thứ lỗi.”

“Công chúa khách khí rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn nâng chén trà đặt ở bên miệng, nhấp một ngụm, mí mắt thoáng nâng lên nhìn thấy Hà Sướng Uyển đang dùng ánh mắt chờ mong nhìn nàng, dường như nàng ta thực hy vọng chính mình uống chén trà này?

Dem chén trà đặt lại trên bàn, nàng tán thưởng một câu: “trà ngon.”

“tam tiểu thư quá khen rồi.” Hà Sướng uốn lại bảo nha đầu, “Thêm trà.”

Gia Cát Linh Ẩn lại uống thêm một chén.

“Công chúa còn chưa nói tìm ta có chuyện gì.”

“Ta muốn về lại nước Nam Chiếu, người là bằng hữu duy nhất của ta ở nước Lăng Nguyệt cho nên ta tìm riêng người nói một tiếng. Thái tử mất rồi, ta ở lại đây cũng chỉ biết cả ngày buồn đau. Hơn nữa, nước Nam Chiếu nội loạn, đại ca cần sự giúp đỡ của ta.”

“Hoàng Thượng đồng ý để người đi?” Dựa vào quy củ của nước Lăng Nguyệt thì gả vào Sở gia là người của Sở gia, cho dù là phu quân đã chết thì cũng phải thủ cả đời.

“Ta đã cầu xin Hoàng Thượng rồi, người đồng ý ta để tiểu thể tử lại, cho ta trở về. Nhưng mà, trước khi đi ta có một tâm nguyện vẫn chưa thành, hy vọng Tam tiểu thư giúp ta.”

“Mời Công chúa cứ nói, ta nhất định sẽ làm hết sức.”

“Chính là....”

“A!” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên ôm lấy bụng, ngã vào trên bàn, bất động.

Hà Sướng Uẩn nháy mắt một cái, một a hoàn tiến lên kiểm tra hơi thở của Gia Cát Linh Ẩn, “Nương nương, không còn thở nữa, đã chết rồi.”

“Không còn thở nữa? Ha ha, không còn thở nữa.” Hà Sướng Uẩn đứng lên, đi tới bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, nhẹ nhàng nói, “Tâm nguyện cuối cùng của ta chính là lấy mạng của người. Tuy rằng Thái tử không phải do người hại chết nhưng là vì người mà chết, điều ta có thể làm cho chàng chỉ có chuyện này.”

“Quý kế đa đoan, thông minh như Tam tiểu thư mà lại chết ở trong tay của ta, đây xem như là một chuyện tâm đắc nhất đời này của ta.”

Hà Sướng Uẩn tiếp tục lầm bầm, “Vốn là chúng ta có thể là những bằng hữu tốt vì sao lại biến thành như vậy? Sở Lăng Thiên đã là hoàng tử mà Hoàng Thượng yêu thương nhất, hẳn muốn cái gì có cái đó, lại có một nữ nhân như người ở bên cạnh, vì sao còn muốn tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế với Thái tử?”

“Ta không muốn làm Hoàng hậu, nhưng muốn Thái tử có được thứ mà chàng muốn, bởi vì ta muốn nhìn thấy chàng vui vẻ.”

“Lúc gả cho chàng, ta không thương chàng, nhưng mà từ từ ta lại yêu thương chàng. Ta vẫn nghĩ là chàng không thương ta, nhưng mà buổi tối ngày đó, chàng vì ta cũng với đứa nhỏ mà vứt bỏ một cơ hội tốt rat ay với Sở Lăng Thiên.”

“Ông trời ơi, nam nhân tốt như vậy vì sao người còn muốn đoạt đi mạng sống của chàng! Tam tiểu thư, nếu không vì người thì Thái tử sẽ không phải chết. Một mạng đền một mạng, người hãy yên nghỉ!”

“Vì hẳn đền mạng hẳn phải là Hoàng hậu chứ?” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên ngẩng đầu, trầm giọng nói.

“Hoàng hậu? Quả thật hẳn là Hoàng hậu. Nhưng mà vì người mới có chuyện như vậy.” Hà Sướng Uẩn cũng không cảm thấy có cái gì kỳ quặc tiếp tục nói. Thấy a hoang sợ hãi nhìn chằm chằm về phía Gia Cát Linh Ẩn nàng mới quay đầu lại, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Người không chết? ha, vừa rồi là người giả bộ?” Hà Sướng Uẩn cười tự giễu, “Ta thực ngu ngốc, người thông minh như vậy sao có thể bị ta qua mắt được chứ?”

“Nói xong rồi?” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, sắc mặt lạnh như băng, “Oan có đầu nợ có chủ, Công chúa không phân biệt được đúng sai phải trái vậy thì để ta nói cho người biết. Thất gia chưa từng nghĩ đến sẽ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Thái tử, là các người tự mình trông gà hóa quýt, khiến cho lòng người hoảng sợ.”

“Nhưng mà rõ ràng là có người nghe thấy Hoàng Thượng nói với Sở Lăng Thiên là phải lật ngôi.”

“Lúc nào?”

“Cái lần hai người bọn họ ở trong thư phong một ngày một đêm.”

“A!” Gia Cát Linh Ẩn lại cười lạnh, “Hóa ra là như vậy? Lần đó bọn họ nói là chuyện của nước Đông Lan, nước Đông Lan muốn lật ngôi Hoàng đế!”

“Cái gì?” Hà Sướng Uyển lão đảo từng bước, nếu không phải a hoàn đỡ lấy nàng chỉ sợ nàng đã té xuống, “Người không gạt ta chứ?”

“Chuyện đã đến nước này ta cần phải lừa người nữa sao? Tình phi nương nương là Công chúa nước Đông Lan nên Hoàng Thượng mới tìm Thất gia thương lượng.” Gia Cát Linh Ẩn nghĩ nghĩ, chính là sau lúc đó Thái tử phủ cùng với Dịch Khôn cùng mới nổi khùng lên, hóa ra là vì chuyện này.

“Hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy!” Hà Sướng Uyển không ngừng lặp lại, thanh âm càng lúc càng lớn, toàn bộ những thứ tay nàng có thể chạm đến đều bị hất xuống trên mặt đất. Trong phòng nhất thời trở thành một đồng hỗn độn.

“Thái tử, thần thiếp đến với người đây!” Hà Sướng Uyển nhanh chóng cầm lấy ấm nước có độc, dứt khoát uống vào mấy ngụm.

“Người làm gì vậy?” Gia Cát Linh Ẩn muốn ngăn cản nhưng không kịp rồi.

“Loảng xoảng!” Theo tiếng ấm nước vỡ trên mặt đất, thân mình Hà Sướng Uyển cũng khụy xuống.

“Mau gọi đại phu!” Gia Cát Linh Ẩn bình tĩnh phân phó a hoàn.

Hà Sướng Uyển vương tay ra phía nàng, nàng lập tức tiến lên cầm lấy.

“Tam tiểu thư, giúp ta nuôi dưỡng thể tử lớn lên, ta.... Ta Kiếp sau ta sẽ báo đáp người. Ta sẽ phù hộ các người bình an.” Nói xong, đầu nàng nghiêng sang một bên, hoàn toàn không còn hơi thở.

Gia Cát Linh Ẩn thở dài, trong lòng dâng lên một cỗ bi thương. Thái tử phủ sụp đổ. Nàng đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu, hai hàng nước mắt chẳng hiểu vì sao lại chảy xuống, nàng cũng không biết là vì ai mà chảy.

Đại phu vội vàng chạy tới, lại thông báo là Thái tử phi đã đi rồi. Hai mắt của nàng mở rất lớn, giống như có tâm nguyện gì đó chưa hoàn thành, đại phu làm cách nào cũng không thể khiến nàng nhắm mắt lại được.

“Bẩm báo với Hoàng Thượng, đem Thái tử phi đi mai táng đi.” Thanh âm của Gia Cát Linh Ẩn có chút nghẹn ngào. Đường như đang trở lại một năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Hà Sướng Uyển, khí khái hào hùng bức người, bây giờ thì đã thành một u hồn.

Một a hoàn oom tiểu thể tử tiến vào. Tiểu thể tử còn đang ngủ say, a hoàn đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, quỳ xuống, “Vương phi nương nương, trước đó Thái tử phi có dặn nô tỳ, nếu người có xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì thì phải mang tiểu thể tử giao cho người. Bây giờ Thái tử phi đã mất, cầu xin Thất vương phi nể mặt tiểu thể tử, không tính toán những chuyện trước đây mà nuôi nấng người lớn lên. Nô tỳ xin dập đầu với Vương phi.”

Gia Cát Linh Ẩn bất đắc dĩ, sao đứa nhỏ nào cũng muốn đưa đến Thất vương phủ thể này, nàng không phải thánh mẫu, giúp người muốn giết mình nuôi dưỡng đứa con. Nói không chừng sau này tiểu thể tử lớn lên rồi lại lấy oán trả ơn, hai đao liền giải quyết chính mình cùng Sở Lăng Thiên không chừng.

“Vương phi nương nương....”

Tiếng gọi của a hoàn khiến nàng khôi phục lại tinh thần, mới vừa chớp mắt một cái mà nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Nàng muốn từ chối nhưng mà nhìn bộ dáng tiểu thể tử, nơi nào đó trong lòng liền bị sự mềm nhũn đánh trúng, “Đưa cho ta.”

Nàng ngồi xổm xuống, nói với Hà Sướng Uyển, “Ta đồng ý với người! Nhưng mà ta sẽ không nuôi nó lớn, qua một thời gian nữa, chiến trận kết thúc, ta sẽ đưa nó về nước Nam Chiếu. Người hãy nhắm mắt đi!”

Nàng gơ tay qua, lần này hai mắt Hà Sướng Uyển rốt cục nhắm lại.

Trong thời gian ngắn ngủi, Thái tử, Hoàng hậu, Thái tử phi lần lượt rời nhân thế. Bốn phái trong cung nổi lên lời đồn, đều nói tiểu thế tử là khắc tinh, khắc chết cha mẹ cũng với Hoàng hậu, ai nhìn thấy nó đều xúi quẩy.

Cũng bởi vì lời đồn này mà Sở Kim Triều dễ dàng đồng ý thỉnh cầu của Gia Cát Linh Ẩn cho tiểu thế tử về Thất vương phủ để nàng chăm sóc, nhưng mà vẫn có chút lo lắng.

“Tam nha đầu, đứa nhỏ này mệnh ngạnh, trầm lo con cùng Thiên nhi...”

“Hoàng Thượng, thầy tướng số cũng từng xem cho thần nữ, nói thần nữ cũng mệnh ngạnh, cho nên không sao. Với lại thần nữ cũng không tính nuôi dưỡng nó mãi, đưa nó trở về nước Nam Chiếu có lẽ là cơ hội tốt hơn.”

“Con muốn đưa nó về nước Nam Chiếu? Không được!” Lời nói của Sở Kim Triều nghiêm khắc cự tuyệt, “Nó chính là huyết mạch Sở gia, sao có thể để lưu lạc đến nước Nam Chiếu được?”

“Hoàng Thượng, cha mẹ nó không con, nó là cháu đích tôn, thân phận vô cùng nguy hiểm. Thần nữ cả gan, Hoàng Thượng, lúc người còn đang trị vì thì có thể bảo vệ được nó chu toàn, nhưng mười năm sau, hai mươi năm sau thì sao, sẽ có người đối xử tử tế với nó sao?”

“Trẫm tin tưởng con cùng Thiên nhi sẽ đối xử tử tế với nó, không phải sao?”

“Hoàng Thượng...” Thân thể Gia Cát Linh Ẩn ngẫn ra, ý của Hoàng Thượng là? Ông vẫn không chịu buông tha cho Sở Lăng Thiên sao? “Không còn việc gì nữa thần nữ xin cáo lui.”

“Ừ, trở về đi.”

Sở Kim Triều gật đầu, lời nói vừa rồi nàng hẳn là hiểu rõ rồi chứ.

328. Chương 328: Bồi Bản Vương Một Đêm

Ra khỏi cung, nhìn tiểu Thế tử trong lòng, Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên không muốn đưa nó đến nước Nam Chiếu nữa, có lẽ nó vẫn nên ở lại nước Lăng Nguyệt thì tốt hơn.

Nàng chăm sóc cho đứa con của Chu quý phi, bây giờ lại chăm sóc cho đứa con của Hà Sương Uyển, nàng xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình, có chút buồn bực. Sau đó nàng nghĩ đến một vấn đề, nếu như chiến trận này đánh đến mười năm, Sở Lăng Thiên cũng sắp buồn mười tuổi, khi đó y còn có năng lực sinh con nữa hay không? Nghĩ nghĩ, càng buồn bực hơn, mặt bất tri bất giác đỏ lên.

Không muốn trở về sớm như vậy, mang theo tiểu Thế tử đi vòng vèo trên phố. Bỗng nhiên thấy một đám người vây quanh trước một quầy, chỉ thấy bên cạnh treo một tấm bảng, đoán mệnh trong tương lai.

Nhìn thấy thầy tướng số, nàng ngẩn người, hình như nhìn có chút quen mắt, nhớ lại một chút, nhớ tới chính là thầy tướng số năm trước nàng từng đến. Nàng chen vào, ngồi xuống cái ghế phía trước, “Lão thần tiên, xem cho ta một quẻ đi.”

“Là người?” Lão thần tiên liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

“Người nhớ rõ ta?”

“Đương nhiên.” Lão thần tiên gật gù đầu, “Mạng của cô nương đặc biệt nhất trong số những người ta từng xem qua cho nên đương nhiên là nhớ rõ. Không biết hôm nay cô nương muốn hỏi cái gì?”

“Lần trước lão thần tiên nói mạng ta qua mạnh nên sẽ làm hại đến những người thân bên cạnh ta, đại ca và trượng phu của ta cùng xuất chinh, ta muốn ông tính xem thời điểm nào họ gặp phải chuyện xấu.” Nói xong nàng vương tay đặt lên bàn, đặt ở trước mặt ông.

Nghe nàng nói như vậy, những người bên cạnh đều xì xầm bàn tán.

“Thật là đáng thương, nếu như trượng phu mất, một nữ nhân còn mang theo một đứa nhỏ nữa thì làm sao mà sống nổi?”

“Đúng vậy, rất thảm. Trượng phu của ta cũng xuất chinh, hy vọng hắn có thể bình an trở về, nếu không cô nhi quả phụ sống không nổi.”

Lão thần tiên nhìn tay nàng, lại nhắm mắt tính toán, đột nhiên trợn mắt nói, “Kỳ quái, thật là kỳ quái.”

“Kỳ quái cái gì?” Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn nảy lên, “Lão thần tiên, nói cho ta nghe một chút.”

“Vận mệnh của phu nhân so với lần trước rất khác.” Nghe nói nàng có trượng phu, lão thần tiên lập tức thay đổi xưng hô, “Mấy đêm xầu lần trước đã biến mất không thấy.”

“Nói như vậy là đã hóa giải rồi sao?” Gia Cát Linh Ẩn có chút kích động. Chỉ cần Đại ca cùng Thất gia bình an là tốt rồi.

“Nhưng mà...” Lão thần tiên nhíu mày.

“Nhưng mà cái gì?” Nàng lo lắng không thôi. Ông không thể nói một lần cho hết hay sao?

“Mạng của cô nương không có con.”

“Cái gì?” Trong đầu Gia Cát Linh Ẩn nổ ầm một tiếng. Lời nói của lão thần tiên như sấm sét giữa trời quang, “Không phải người nhìn nhầm rồi chứ?”

“Ai nha, lão thần tiên. Chẳng phải đây là ông đang trợn mắt nói dối sao?” Một nữ nhân trung niên hét lên, “Không có con, vậy đứa nhỏ nàng ta ôm chẳng lẽ là của người khác? Đứa nhỏ lớn như vậy rồi sao có thể không có con được chứ?”

Lão thần tiên cũng không ngăn đầu lên, thản nhiên nói, “Đứa nhỏ không phải của phu nhân ấy.”

Gia Cát Linh Ẩn gật gật đầu, giải thích, “Quả thật không phải của ta, là ta chăm sóc giúp người khác. Lão thần tiên, đây là vì sao chứ?”

Lão thần tiên cười mà không nói. “Phu nhân còn nhớ rõ lời nói của ta lần trước chứ, nghịch thiên sửa mệnh là phải trả một cái giá rất lớn.”

“Cám ơn.” Gia Cát Linh Ẩn lấy ra một thỏi bạc đặt lên bàn, ôm tiểu Thế tử rời đi.

“Phu nhân, thực ra vận mệnh của mỗi người không hẳn là đã hình thành rồi thì không thể nào thay đổi được. Là phúc là họa, có thể thay đổi được.”

Về mặt Gia Cát Linh Ẩn trong chớp mắt có chút hoảng hốt, suy nghĩ bị đình trệ, căn bản không nghe thấy lời nói của lão thần tiên.

Không thể có con, ông trời, đây là ông đang trừng phạt con sao? Trừng phạt này hẳn là quá nhẹ rồi!

Trở lại Thất vương phủ, THương Y thấy sắc mặt nàng không tốt liền tiến lên quan tâm, “Linh nhi, sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì.” Nàng ra vẻ cười cười, thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của y, “Có chuyện gì sao?”

“Người của Thanh Ngọc Môn phát hiện Thánh Điện gần đây có động tĩnh, xem chừng sẽ nguy hại đến cả nước, hẳn là muốn tuyên chiến với Thanh Ngọc Môn và Cửu Thiên Cung. Cho nên ta phải đi một chuyến, ta cùng cần đi giúp Sở Lăng Thiên. Thánh Điện có dấu hiệu được ăn cả ngăn về không cho nên chúng ta phải toàn lực ứng phó.”

Gia Cát Linh Ẩn đã sớm biết trận chiến này không đơn giản như vậy, xem ra, không lâu nữa cả đại lục sẽ lâm vào hỗn chiến hoàng kim. “Người đi đi, có tin tức gì thì báo ngay cho ta.”

“Người không cần lo lắng.” Thương Y cười cười, tay nhẹ vuốt tóc nàng, “Việc người phải làm là chờ chúng ta trở về.”

“Oa! Oa!” Lúc này, tiểu Thế tử đột nhiên khóc lên.

Thương Y nhú mày, “Nó là ai vậy?”

“Là con của Sở Lăng Dực. Được rồi, người nhanh đi chuẩn bị đi, ta sẽ cẩn thận, còn có Kinh Phong và Phát Trận ở đây mà. Đúng rồi, Thất gia nguy hiểm như vậy ta để Kinh Phong và Phát Trận cũng đi theo người luôn nhé?”

“Không cần phải lo lắng, bọn họ đi rồi người phải làm sao? Bên kia có Lâm Dạ cùng Cửu Thiên cung, yên tâm đi.” Sắc mặt Thương Y ngưng trọng, vội vàng nói lời tự biệt.

Thương Y đi rồi, Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng gọi Ngụy Thành tới, bảo hắn tính toán một chút tiền hoạt động của các cửa hiệu, mang ngân lượng này đi mua lương thảo, rèn vũ khí, áo giáp, còn phải hẩn bí mật chiêu mộ binh sĩ. Nếu như nước Lăng Nguyệt thiếu thốn, lực lượng các nước khác lại mạnh mẽ thì thật sự không được. Vậy nên nàng lấy hết tiền trong sổ sách của Thất vương phủ ra dùng.

Ngụy Thành hiểu được ý của nàng. Đại chiến đã bắt đầu, sự trù của Hoàng gia có thể chống đỡ được bao lâu, không ai biết được. Huống hồ nước Lăng Nguyệt bây giờ đang nội loạn, có vô số người đều muốn khiến Sở Lăng Thiên vĩnh viễn không thể trở về, cho nên bọn họ không thể không chuẩn bị lâu dài được.

Gia Cát Linh Ẩn giao tiểu Thế tử cho Nguyệt Lan và Tiểu Điệp. Tiếp đến nàng phải toàn lực đối phó với Chu Tuyết Tranh. Máu của nàng chưa từng sôi trào như thế này, Sở Lăng Hiên, này rốt cục cũng đã đến.

Từ sau khi Thái tử hoảng thệ, thân thể Sở Kim Triều lại càng kém hơn, có đến vài ngày không vào triều. Các đại thần mặc kệ, đều kéo nhau vào cung yêu cầu ông nhanh chóng lập Thái tử, trong triều cần có người trụ trì đại cục.

Giờ khắc này, người cười sáng lạn nhất chính là Sở Lăng Hiên. Hoàng Thượng bệnh nặng, Sở Lăng Thiên lại ở chiến trường xa, Sở Lăng Hàn không có năng lực bằng hắn, tiểu Hoàng tử lại quá nhỏ, bất kể là thế nào hắn đều là người thích hợp nhất được chọn.

Sở Lăng Thiên, nữ nhân của người cuối cùng cũng sẽ trở thành đồ chơi dưới khổ ta. Người cứ an tâm mà chết trên chiến trường đi.

“Lục điện hạ đang suy nghĩ cái gì vậy?”

Hắn còn đang xuất thần, chỉ thấy một bóng người đi vào, là Thần phi Chu Tuyết Tranh.

“Thần phi nương nương, bên phía Hoàng Thượng có tin tức gì chưa?”

Chu Tuyết Tranh lắc đầu, “Ý tứ của ông ấy rất kín đáo. Mặc kệ ta có thử như thế nào cũng không nhắc đến chuyện lập Thái tử. Ta thấy là ông ấy đang đợi Sở Lăng Thiên trở về.”

“Cái đồng độc được kia thế nào rồi?”

Khóe miệng Chu Tuyết Tranh nhếch lên, lấy ra một cái hộp. “Được hiệu rất tốt, mấy ngày nay ông ấy đều không thể xuống giường được, chỉ có ăn xong đan được mới có thể xuống giường đi được hai bước. Ông ấy rất ý lại đan được, đã rất cần thứ này, cứ chờ thêm chút nữa đi, rất nhanh ông ấy sẽ ra đi trong khoảnh khắc.”

“Còn mất bao lâu nữa?” Sở Lăng Hiên đã rất khẩn cấp. Chỉ cần Sở Kim Triều tắt thở thì hắn có thể lợi dụng nước không thể một ngày không có vua mà ngồi lên ngôi vị Hoàng đế.

“Nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng. Lục điện hạ, nhiều năm như vậy còn chờ được, chờ thêm nửa tháng nữa mà không được sao? Nòng lòng ăn đậu hũ như vậy.”

“Nửa tháng, bản vương chờ không nổi. Không có chuyện gì nữa thì mời Thần phi nương nương trở về, bản vương còn có chuyện.”

“A? Bản cung thì không có chuyện, Lục điện hạ có chuyện gì vậy?”

“Bản vương muốn tới Thất vương phủ!”

“A... Hóa ra là chuyện này, Lục điện hạ chờ không nổi.”

Sở Lăng Hiên cười lạnh, đúng vậy, hắn chờ không nổi, khẩn cấp muốn đem nàng đặt dưới thân mình, nhắm nháp mùi vị của nàng.

Lần này hắn đi vào tử cửa chính.

Thủ vệ Thất vương phủ nhìn thấy hắn liền lập tức tiến lên ngăn cản.

“Lục điện hạ, xin dừng bước. Vương phi nương nương có lệnh, ngài không thể đi vào.”

Trogn giây lát đó, một cổ máu tươi từ trên cổ thủ vệ chảy ra, hắn không một tiếng động té trên mặt đất, chân giãy hai giãy rồi bất động.

Sở Lăng Hiên xoa xoa vết máu trên con dao găm, trên người tản ra khí lạnh, “Bản vương ghét những kẻ nói nhiều.”

Mấy thủ vệ khác đều câm như hến, không dám nói ra tiếng.

Sở Lăng Hiên vừa lòng cười cười, nghênh ngang hướng về phía thư phòng đang sáng đèn mà đi tới.

Gia Cát Linh Ẩn đang tìm đọc các trận chiến trên đại lục trước đây, và quy luật hoạt động của Thánh Điện.

Cửa kết một tiếng bị đẩy vào từ bên ngoài. Nàng không ngẩng đầu lên, tưởng là Nguyệt Lan mang trà vào, “Tiểu Thế tử đã ngủ chưa?”

“Sao khuya như vậy còn chưa ngủ?”

Nghe thấy giọng nói, thân thể Gia Cát Linh Ẩn ngẩn ra, bàn tay đang lật sách cứng đờ. Trong lòng nàng trầm xuống, Kinh Phong cùng Phá Trận hôm nay không ở đây, nàng đã phái họ đi giúp Ngụy Thành rồi.

“Người tới đây làm gì?” Tay Gia Cát Linh Ẩn hạ xuống phía dưới bàn, nắm chặt lấy con dao găm Sở Lăng Thiên đưa cho nàng ở trong tay.

“Đương nhiên là tới nhìn nàng, thuận tiện giết một tên thủ vệ không hiểu chuyện.”

“Người có tư cách gì mà giết thủ vệ Thất vương phủ?” Gia Cát Linh Ẩn buồn bực không thôi.

“Người ở trên đời này, bản vương muốn giết aia thì giết.”

“Bao gồm cả Hoàng Thượng, phụ hoàng của người?”

“Bản vương vừa nói rất rõ ràng, đương nhiên, nàng là ngoại lệ, bản vương không nỡ giết nàng.”

Sở Lăng Hiên từng bước tới gần, ý cười trong mắt hắn càng sâu đậm, máu sôi trào như muốn phun ra.

“Người không được lại đây.”

“Linh nhi, phụ hoàng bệnh nặng, hiện giờ điều quân Ngân Đô cùng với lương thảo trợ giúp cho tiền tuyến đều nằm ở trong tay ta. Nếu như bản vương ngừng lại việc trợ giúp cho tiền tuyến thì người đoán xem bọn họ có thể trụ được nhiều nhất bao lâu?”

“Đê tiện!”

“Mạng của Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Như Phong đều ở trong tay nàng. Bồi bản vương một đêm, ngày mai ta liền điều binh.”

Gia Cát Linh Ẩn biến sắc, cầm chặt con dao trong tay, “A, nếu là như thế thì ta phải suy nghĩ đã.”

“Bản vương cho nàng mười giây.”

“Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba,....”

Ánh sáng lóe lên, trên con dao của Gia Cát Linh Ẩn dính một vết máu, cánh tay phải của Sở Lăng Hiên bị thương một vết, máu tươi chảy ra.

Hắn nhú chặt mày, ánh mắt âm lệ, “Còn mèo nhỏ này, bản vương sẽ thần phục nàng.”

Sở Lăng Hiên không để ý cánh tay bị thương, kéo Gia Cát Linh Ẩn vào trong ngực, hôn xuống.

Bỗng nhiên, Ứng tổng quản xông vào, nhìn thấy tình cảnh trong phòng ông lập tức chạy tới, “Lục điện hạ, không thể được! Nô tài van xin người buông Vương phi nương nương ra.”

“Cút!”

“Lục điện hạ, đó là Thất vương phi, là đệ muội của người, nếu Hoàng Thượng mà biết...”

“Bản vương ghét những kẻ nói nhiều.”

Một chưởng đánh ra, Ứng tổng quản giống như trang giấy ngã xuống ra ngoài cửa, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Ông muốn giãy dụa đứng lên, lại làm cách nào cũng không động đậy được.

329. Chương 329: Diệt Thần Của Thánh Điện

Tiểu Linh nhi, đừng nhìn ta như nhìn ma quỷ như vậy!” Sở Lăng Hiên nắm lấy cằm của nàng, “Nàng thông minh thì quả là không sai, nhưng mà bản vương lại bất hòa với người.”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn trầm xuống, liệu mạng hết sức thì bản thân mình quả thật không phải đối thủ của hắn.

Sở Lăng Hiên nghiêng đầu chôn ở cổ nàng, tham lam mà hít vào, “Thơm quá! Ngoan, nghe lời bản vương, tha sẽ khiến nàng thoải mái.”

Nàng dùng sức giãy dụa, lại không nhúc nhích được.

“Tin ta đi, nếu phản kháng thì người chịu khổ là nàng.”

Gia Cát Linh Ẩn dừng lại, không hề nhúc nhích, bởi vì nàng cảm giác được lửa nóng của hắn đang để trên người mình.

Sở Lăng Hiên đặt nàng ở trên bàn, cúi người đánh tới đôi môi trong suốt của nàng. Bỗng nhiên, trong mắt hắn phát ra tia âm lãnh, “Ai?”

“Chơi thật vui!”

Ngoài cửa đột nhiên tiến vào một bóng người, trogn nháy mắt Gia Cát Linh Ẩn thừa dịp Sở Lăng Hiên thất thần liền đẩy hắn ra, đứng ở một bên đánh giá người đang tiến vào.

Trong nháy mắt nàng liền kinh ngạc, người nọ rất tuấn mỹ, trong số những người nàng từng gặp qua thì người có thể so với hắn chỉ có Sở Lăng Thiên cùng Thương Y, đương nhiên Sở Lăng Thiên hơn một chút.

Người này nhìn qua thì hơn hai mươi tuổi, từ đầu đến chân đều là màu đen, trên mặt mang theo tươi cười nhưng tươi cười này lại khiến người ta ớn lạnh cả người. Phải nói là cả người hắn đều phát ra hàn ý, giống như là đến từ địa ngục.

“Người là ai?” Có thể không một tiếng động mà xông vào Thất vương phủ, Sở Lăng Hiên tự nhiên là không thể khinh thường.

“Đi ngang qua tiến vào nhìn xem không nghĩ tới lại nhìn thấy được trò hay như vậy. Đệ đệ xuất chinh, ca ca cùng em dâu lại làm chuyện động trời như vậy, thật sự là kích thích. Trò hay này đương nhiên là muốn vào nhìn xem.”

Gia Cát Linh Ẩn không lên tiếng mà là cẩn thận đánh giá hắn. Người này dù là kiếp trước hay là kiếp này nàng cũng chưa gặp qua, trong hồi ức cũng không có người này. Hắn là ai vậy? Là địch hay là bạn?

“Xem xong rồi có thể đi rồi chứ?” Thanh âm Sở Lăng Hiên bình tĩnh, dám phá hỏng chuyện tốt của hắn!

“Chẳng phải các người chưa bắt đầu sao? Ta sao có thể đi được? Các người tiếp tục đi, có thể coi như ta không tồn tại.” Hắc y nhân tìm một cái ghế dựa ngồi xuống, tự rót trà uống, “Tiếp tục đi! Ta xem xong rồi đi.”

“Vậy bản vương sẽ khiến cho người chịu không nổi!”

Sở Lăng Hiên nắm lấy kiếm ở bên cạnh khua lên. Hắc y nhân nhẹ nhàng nhảy lên tránh được. Sở Lăng Hiên ngăn người, người này không hề đơn giản, công phu cách hắc rất xa.

Hai người từ trong phòng đánh ra đến ngoài. Cuối cùng đi vào chỉ còn có hắc y nhân.

“Đánh như vậy không lịch sự.” Hắc y nhân lắc đầu, vẻ mặt cùng bộ dáng như là thương tiếc.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn hắc, lạnh lùng hỏi, “Người là ai?”

“Diệp Thần!” Miệng hắc y nhân phun ra hai chữ.

“Là người?” Trong lòng nàng không khỏi khiếp sợ, tuy nhiên trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài, hắc chính là Diệp Thần? Tổng điện chủ của Thánh điện tuổi còn trẻ thế này, “Người chính là Diệp Thần?”

“Xem ra người có nghe nói qua về bản điện chủ! Bản điện chủ thực vinh hạnh! Nghe nói Sở Lăng Thiên cùng Thương Y đều bị người mê hoặc đến thần hồn điên đảo, bản điện chủ cố ý đến nhìn xem thử nữ nhân có thể khiến cho hai người đó động tâm thuộc cái dạng gì, bất quá cũng chỉ có thể thôi.”

“Nếu nhìn xong rồi có phải là người nên đi rồi không?”

“Không sợ ta đem chuyện vừa rồi nói cho Sở Lăng Thiên sao?”

“Xin cứ tự nhiên!”

“Điều này chơi không hay.” Diệp Thần cười cười, “Không bằng chúng ta làm một giao dịch? Cửu Thiên Cung của Sở Lăng Thiên cùng Thanh Ngọc Môn của Thương Y khiến bản điện chủ thực đau đầu. Người đi châm ngòi quan hệ giữa bọn họ, đánh vỡ liên minh giữa hai người họ, sau đó ta có thể tiêu diệt từng bộ phận, phá hủy Cửu Thiên Cung cùng Thanh Ngọc Môn.”

“Ta có thể nhận được lợi gì?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh mang theo châm chọc hỏi.

“Giúp người giết hết những người người muốn giết, thế nào? Sở Lăng Thiên phá mấy phân điện của bản điện chủ, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hắc, đến lúc đó người sẽ trở thành quả phụ, không bằng đi theo ta, ít nhất bản điện chủ mỗi đêm đều có thể cho người dục tiên dục tử.”

Gia Cát Linh Ẩn không nói gì, quả nhiên cùng một loại với Sở Lăng Hiên.

“Sao vậy? Còn thấy lo lắng sao?” Diệp Thần có chút không kiên nhẫn thúc giục, “Bản điện chủ tính nhẫn nại không tốt.”

“Tính nhẫn nại của bản Vương phi cũng không tốt!” Gia Cát Linh Ẩn dừng một chút, “Người đến nước Lăng Nguyệt là để tìm Sở Lăng Hiên? Người tự mình đến chứng tỏ rằng tình hình của Thánh điện không mấy lạc quan, Cửu Thiên Cung cùng Thanh Ngọc Môn thủ hai cửa thì Thánh điện có mấy phần thắng chứ? Cho dù người có liên hợp với nước Đại Mạc, nước Tinh Long thì thế nào, chẳng qua chỉ là một đám ô hợp, Thanh danh của Thánh điện có bao nhiêu tội tệ người hắc là rõ hơn ta, ai liên hợp với Thánh điện cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Đồng minh của nước Lăng Nguyệt sẽ ngày càng nhiều.”

Trong mắt Diệp Thần hiện lên một mặt khác thường, cười lạnh, “Nữ nhân chỉ cần làm ấm giường là đủ rồi, nữ nhân quá thông minh bản điện chủ không thích. Người hắc là phải cảm tạ bản điện chủ hôm nay đã cứu người.”

“Người có thời gian chơi đùa ở đây thì tốt hơn vẫn nên suy nghĩ xem làm cách nào để ngăn cản Cửu Thiên Cung cùng Thanh Ngọc Môn thì hơn.”

Diệp Thần đứng lên, vẫn đang là ngoài cười nhưng trong không cười, “Dường như chơi đùa với nữ nhân thông minh cũng rất hay. Bản điện chủ còn có việc, hôm nay buông tha cho người trước, mạng của người

bản điện chủ sẽ tới lấy vào lúc nào cần nhất. Người là nữ nhân Sở Lăng Thiên cùng Thương Y rất để ý, cho nên phải lợi dụng người thật tốt.”

“Vậy xem người có làm được không đã.”

Trong nháy mắt Diệp Thần đã biến mất khỏi phòng.

Gia Cát Linh Ẩn nặng nề thở hổn hển mấy hơi. Đối mặt với những người tâm cơ như Hoàng hậu, Chu Tuyết Tranh cùng nàng đùa giỡn như vậy nàng chưa bao giờ e ngại, nhưng mà đối với loại người dựa vào vũ lực điên cuồng như Diệp Thần thì thật sâu trong nàng vẫn có cảm giác vô lực.

Lực lượng của Thánh Điện mạnh như thế nào nàng không thể hiểu hết, nhưng vẫn vẫn không nhịn không được mà lo lắng cho Sở Lăng Thiên cùng Thương Y.

Nàng bước nhanh ra khỏi thư phòng, Ứng tổng quản còn nằm nguyên tại chỗ, nàng nhanh chóng sai người đi gọi đại phu đến. Đại phu kiểm tra thương thế cho ông, Sở Lăng Thiên ra tay rất nặng, may mắn chính là thân thể của Ứng tổng quản vốn không tồi cho nên mới có thể kéo về được cái mạng, nhưng mà sau này không có khả năng làm được việc nặng.

“Ứng tổng quản, thật có lỗi, đều là vì ta.” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Vương phi nương nương, là nô tài không bảo vệ tốt cho người, xin người hãy trách phạt nô tài.” Ứng tổng quản áy náy nói. Ông hối hận không thôi, nếu như mình cũng tập võ thì thật tốt, có thể bảo vệ cho Vương phi.

“Cái gì mà trách phạt hay không trách phạt, dưỡng thương cho tốt đi.”

“Vương phi nương nương....” Ứng tổng quản muốn nói lại thôi, “Nô tài dưỡng thương tốt lên rồi sẽ lập tức rời đi. Xin nương nương cho nô tài thời gian mấy ngày.”

“Rời đi? Đi đâu?” Gia Cát Linh Ẩn nghi hoặc hỏi.

“Sau này nô tài không thể làm việc nặng, đã là một phế nhân rồi không thể lại ở lại Thất vương phủ được.”

Hóa ra là ông lo lắng chuyện này? Gia Cát Linh Ẩn cười nói, “Ứng tổng quản, thúc yên tâm đi, cho dù đi đường thúc không đi được ta cũng sẽ không để cho thúc rời đi. Thúc cứ thoải mái ở đây dưỡng thương đi, Thất gia đã phát tiền công nhiều như thế rồi ta cũng sẽ không ngốc mà để thúc đi như vậy. Thúc có chết thì cũng phải chết ở đây, hiểu chưa? Vương gia đối đãi với thúc không tệ cho nên ông phải dâng tinh lực suốt đời mới đúng.”

“Nô tài....” Trong mắt Ứng tổng quản lờ lên ánh lệ. Tuy rằng Vương phi nói nghe không tốt lắm nhưng ông có thể nghe ra thâm ý trong lời nói ấy. “Đa tạ Vương phi nương nương. Nô tài.... Nô tài nhất định tận tâm hết sức.”

“Nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Gia Cát Linh Ẩn xoa người, lại phân phó đại phu trông nom ông ấy thật tốt.

Ra khỏi phòng Ứng tổng quản thì đã là đêm khuya, trên mặt đất bao trùm một tầng sương trắng, thời tiết càng ngày càng lạnh, không biết các tướng sĩ có được ăn no mặc ấm hay không.

Nghĩ, nàng mặc thêm áo choàng vào bên ngoài, cầm lấy một chiếc ô liền đi ra ngoài.

Ngụy Thành không nghĩ tới khuya như vậy rồi nàng còn tới tìm hắn, hắn bận việc buôn bán nên vẫn chưa ngủ.

“Tiểu thư, sao người lại tới đây? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Hôm nay ta gặp Diệp Thần, hắn đến Thất vương phủ.”

“Diệp thần?” Ngụy Thành không chút để ý gật gật đầu, bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần quát to một tiếng.

“Diệp Thần! Diệp Thần Tổng điện chủ Thánh Điện?”

“Người làm gì vậy, làm ta sợ muốn chết!” Gia Cát Linh Ẩn làm như tức giận nói, “Chính là hấn. Hấn đột nhiên xuất hiện ở Ngân Đô nhất định là sẽ có chuyện xảy ra. Tuyết lớn sắp đến, chỗ Thất gia so với Ngân Đô còn lạnh hơn nhiều, tất cả đồ cung cấp cho quân đội đều ở tổng tay Sở Lăng Hiên.”

“Cái gì? Có phải Hoàng Thượng hồ đồ rồi hay không? Ông ấy không biết rằng Sở Lăng Hiên mỗi thời mỗi khắc đều muốn lấy mạng gia sao?”

“Cho nên chúng ta không thể ngồi chờ chết. Người lấy hình thức dân gian vận chuyển một phần qua đó tiếp viện.”

“Đã biết,thuộc hạ đi làm ngay! Đúng rồi, tiểu thư, Diệp Thần có làm gì người hay không? Hấn có thể hay không?”

“Người lo là hấn sẽ dùng tau y hiếp Thất gia?”

Ngụy Thành gật đầu.

Hiên tại hấn hấn là còn không hơn gì ta, tự mình tìm đến Sở Lăng Hiên chứng tỏ rằng Thánh Điện gặp phải vấn đề nghiêm trọng. Ta về phủ trước, sáng mai phải chuẩn bị tốt.”

“Thuộc hạ đã biết.”

Gia Cát Linh Ẩn đi ra, lên xe ngựa, đầu vừa mới dựa vào trên thành xe ngựa liền ngủ mất. Mấy ngày nay nàng quá mệt mỏi, tới Vương phủ vẫn là Lưu đại thúc đánh thức nàng. Lưu đại thúc rất đau lòng cho nàng, chính ông cũng có nữ nhi, nàng vẫn đang ở tuổi ngây thơ không biết sự đời lại phải chịu đựng nhiều chuyện khó có thể tiếp nhận như vậy.

“Sao lại ngủ được?” Gia Cát Linh Ẩn vỗ vỗ đầu, mơ mơ màng màng vào phòng ngủ.

A Cần đi tới muốn gõ cửa lại bị Lưu đại thúc ngăn lại.

“Có chuyện gì ngày mai rồi hẵng nói, Vương phi mệt quá rồi.”

A Cần gật gật đầu, nếu không phải chuyện cấp tốc thì bà cũng sẽ không đến tìm nàng bây giờ, nhưng mà nhớ đến lời nói của Lưu đại thúc nên vẫn để ngày mai rồi nói sau, để chủ tử nghỉ ngơi trước đã.

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn giữa trưa mới thức dậy.

Tối hôm qua tuyết rơi cả đêm, Nguyệt Lan cùng Tiểu Diệp ôm tiểu thể tử ra ngoài tuyết chơi đùa, nhìn thấy nàng hai người lập tức ngừng chơi đùa, đi tới hầu hạ.

“Tiểu thư, tiểu thể tử thật đáng yêu, sau này đứa nhỏ của người cùng Vương gia nhất định càng đáng yêu hơn.” Nguyệt Lan cười hì hì nói.

Thân thể Gia Cát Linh Ẩn cứng đờ, mỗi một chỗ trong lòng đều đau đớn giống như trứng đánh trứng điếm chết.... Chẳng lẽ ông trời cố ý đưa tiểu thể tử đến bên cạnh nàng.

“Ôm tiểu thể tử lại đây.”

Tiểu Diệp ôm đứa nhỏ tới, Gia Cát Linh Ẩn liền ôm nó vào trong ngực. Tiểu tử kia cầm lấy tay nàng, đặt ở trên miệng cắn, con mắt đen tròn xoay chuyển. Hóa ra đứa nhỏ đáng yên như vậy, trong lòng nàng lại đau xót, thật sự không thể cùng với Thất gia có một đứa con thuộc về chúng ta sao?

“Tiểu thư, A Cần đã tới lâu rồi, hình như có việc tìm người, nô tỳ hỏi bà ấy chuyện gì nhưng bà ấy không nói.” Nguyệt Lan vừa chảy đầu cho nàng vừa nói.

“A Cần đến đây.” Nguyệt Lan vừa mới nói xong, Tiểu Diệp liền dẫn A Cần tiến vào.

A Cần nhìn Nguyệt Lan cùng Tiểu Diệp, muốn nói lại thôi. Gia Cát Linh Ẩn hiểu ý bảo bọn họ ôm tiểu thể tử đi chơi.

“Nương nương, lão Liên có việc bảo nô tỳ chuyển lời tới người. Vốn là muốn nói với người từ hôm qua nhưng lại không dám quấy rầy người nghỉ ngơi.”

“Chuyện gì?” Chuyện của Liên công công thì sẽ liên quan đến Hoàng Thượng.

330. Chương 330: Phá Hỏng Chuyện Tốt

“Đây, Lão Liên bảo nô tì giao cho người.” Nói xong, A Cần lấy ra một bình dược, đổ ra một viên đan dược hình tròn, “Lão Liên nói, mỗi ngày Thần phi nương nương đều cho Hoàng Thượng dùng, ông ấy thật vất vả mới giấu được một viên, không tiện đi kiểm tra nên mới đưa đến xin Vương phi nương nương xem một chút.”

“Ta biết rồi.” Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn ngưng trọng, hy vọng không phải là độc dược.

Nàng triệu một đại phu tới, để cho ông ấy kiểm tra phương pháp bào chế viên đan dược này.

Đại phu đem đan dược ngửi ngửi, lại dùng tay bóp vụn ra, ném ném. Vừa ném vừa ghi chép vào bên cạnh. Cuối cùng cho ra được đơn thuốc.

“Có vấn đề gì không?”

“Vương phi nương nương, đan dược này ở đâu mà có?” Về mặt đại phu ngưng trọng.

“Là của một bằng hữu cho ta.”

Đại phu về mặt không tốt hỏi lại, rồi nói ra tình hình thực tế, “Vương phi nương nương, thật không dám giấu diếm, là thuốc bổ. Nếu như đúng bệnh hết thuốc mà thỉnh thoảng dùng một ít thì có thể giảm bớt một nhọc, ích khí dưỡng thần. Nhưng nếu như dùng trong thời gian dài với liều lượng nhiều thì sẽ thành ý lại, còn có thể khiến cho tinh thần uể oải, đau đầu choáng váng, làm cho sức chống cự giảm xuống, sau đó từ từ lấy đi tính mạng của người đó.”

“Một viên là liều lượng nhiều hay ít?”

“Rất lớn. Liều lượng thuốc như thế này là dùng cho giai đoạn cuối. Nếu một ngày hai viên thì tiểu nhân nghĩ người uống thuốc rất nhanh sẽ...” Đại phu không nói thêm gì nữa. Vương phi là người vô cùng thông minh, đương nhiên sẽ hiểu được ý của ông.

“Ta biết rồi, người lui xuống đi. Chuyện này không được nói cho bất kì ai ! »

“Tiểu nhân hiểu được, tiểu nhân cáo lui.”

Trong lòng đột nhiên hừng hực lửa giận. Nàng đã sớm nhìn ra Hoàng Thượng có gì đó không thích hợp, hóa ra là có chuyện như vậy. Chu Tuyết Tranh, Sở Lăng Hiên, các người đứng là ác độc mà. Lời nói của đại phu làm cho nàng ý thức được Hoàng Thượng đã ý lại đan dược rất nghiêm trọng, phải nghĩ biện pháp mới được.

Nàng gọi A Cần đến, bảo bà nghĩ cách gọi Liên công công ra ngoài gặp nàng.

A Cần hẹn ở một quán trà bí mật

“Vương phi nương nương, có phải là đan dược có vấn đề không? Liên công công vội vàng hỏi.

Gia Cát Linh Ẩn gật gù đầu, “Thuốc này, một ngày Hoàng Thượng dùng nhiều hay ít?”

“Ba viên.”

“Ba viên?” Gia Cát Linh Ẩn kinh ngạc. Đại phu nói hai viên cũng đã đủ lấy mạng, ba viên, vậy Hoàng Thượng... “Mỗi ngày đều là Thần phi mang tới?”

“Vâng, hiện tại Thần phi mỗi ngày đều nghỉ tạm ở tẩm cung Hoàng Thượng, không thấy nương nương trong một chốc là Hoàng Thượng sẽ tìm nương nương khắp nơi. Mỗi ngày vào sáng trưa tối thì bọn tiểu nhân đều sẽ cho Hoàng Thượng dùng loại thuốc này.”

“Ta biết rồi.”

Mọi chuyện so với sự tưởng tượng của nàng còn nghiêm trọng hơn. Hoàng Thượng đang ở tình trạng nguy hiểm, nàng không thể để Sở Lăng Hiền cùng Chu Tuyết Tranh hoành hành được.

“Có cách nào đổi thuốc được không? Hoặc là không cho Hoàng Thượng dùng?”

“Vương phi nương nường, mặc dù nô tài hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng vài chục năm, nhưng chung quy vẫn là phận nô tài, không dám cãi lại ý chỉ của Thần phi nương nường. Nếu như Vương phi nương nường....”

“Ta biết nên làm thế nào rồi.”

Trong lòng Cát Linh Ẩn đã có biện pháp. Sau khi Hoàng hậu mất, nàng cũng không tiến cung thỉnh an, nhớ tới mấy ngày nay không gặp Hoàng Thượng rồi nên nàng liền hồi phủ ôm tiểu Thế tử tiến cung.

Tầm cung của Hoàng Thượng có thị vệ canh gác. Nhìn thấy người đến là Gia Cát Linh Ẩn, bọn họ hành lễ nhưng cũng không cho vào.

“Bản vương phi không thể vào?”

“Bẩm Vương phi, Thần phi nương nường có lệnh, không có sự đồng ý của nương nường thì không cho bất kì ai vào trong.” Thị vệ trả lời. Ai mà chẳng biết Hoàng Thượng sủng Thần phi, bọn họ đương nhiên phải nghe theo.

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn trùng xuống một chút, đây không phải là giam lỏng Hoàng Thượng sao?

“Tiểu thế tử muốn gặp gia gia cũng không được?”

“Thất vương phi không nên làm khó chúng tiểu nhân, tiểu nhân cũng phụng mệnh làm việc.”

“Hay cho một câu phụng mệnh làm việc!” Gia Cát Linh Ẩn xuất ra lệnh bài Hoàng Thượng ban cho, dán lên trước mặt tên thị vệ kia, “Nhận ra không?”

“Nhận ra, nhận ra!” Sau lưng thị vệ chợt lạnh, liên tục gật đầu. Nhìn thấy lệnh bài giống như gặp được Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đương nhiên lớn hơn so với Thần phi nương nường rồi, “Thất vương phi, xin mời!”

Gia Cát Linh Ẩn thu lại tức giận, hừ một tiếng rồi đi vào.

“Hoàng Thượng, không nên mà, tới giờ người uống thuốc rồi.”

“Không uống thuốc, ăn nàng trước!”

Nghe tấy tiếng cười đùa trong phòng, Gia Cát Linh Ẩn đầu đầy vạch đen, đứng ở gian ngoài, chờ bọn họ vui sướng xong rồi mới đi vào.

“Hoàng Thượng, uống thuốc trước đã, nào, thần thiếp đút cho người.”

Không được, không thể lại để cho Hoàng Thượng uống loại thuốc này thêm nữa. Nàng đau lòng nhìn tiểu Thế tử, bảo bối, thực xin lỗi, ta cũng là vì gia gia của người thôi. Tay nàng véo lên lưng tiểu Thế tử một cái, tiểu Thế tử lập tức khóc oa oa.

Quả nhiên, tiếng khóc của đứa nhỏ nhất thời làm phiền đến hai người đang hứng trí bên trong. Chu Tuyết Tranh bình tĩnh đi tới, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn không khỏi tròng mắt liếc thị vệ một cái, đồ ngu xuẩn vô dụng!

“Người không nên trách bọn họ, ta có cái này!” Lệnh bài ở trước mắt nàng nhoáng lên một cái, lại lập tức thu hồi lại, “Tiểu Thế tử muốn gặp gia gia cho nên ta mang nó tới đây, Thần phi nương nường chắc sẽ không ngăn cản chứ?”

“Nó còn nhỏ như vậy thì biết cái gì, biết ai là gia gia chứ?” Chu Tuyết tranh có chút hỗn hển lại phải kiềm chế lửa giận lại.

“Đương nhiên biết.”

Nói xong, liền đi qua Chu Tuyết Tranh rồi đi vào trong.

Nói đến cũng lạ, nhìn thấy Sở Kim Triều tiểu Thế tử liền nín khóc mỉm cười, nhìn ông cười khanh khách.

“Hoàng Thượng, tiểu Thế tử vẫn khóc nháo không ngừng, thần nữ đoán là nó nhớ người, thật không nghĩ tới lại đúng như vậy. Thần nữ tự tiện tiến cung, xin Hoàng Thượng trách phạt.”

“Tốt lắm, tốt lắm, trách phạt cái gì chứ. Mau mang đứa nhỏ cho ta!”

Tiểu Thế tử ghé vào trong ngực ông, nghịch ngợm dùng tay nhỏ bé giật chòm râu ông, càng không ngừng cười. Tinh thần Sở Kim Triều cũng tốt lên, đứa con mất, có thể nhìn thấy tôn tử cũng là một loại an ủi.

Có Gia Cát Linh Ẩn ở đây, Chu Tuyết Tranh cũng không nhắc lại chuyện uống thuốc, ngộ nhờ bị xú nha đầu này phát hiện thì tiêu đời, ngàn vạn lần không thể được, nếu không chẳng khác gì kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Bỗng nhiên, hai tay Sở Kim Triều ôm đầu, không ngừng đập đập. Tiểu Thế tử không có ai ôm, thấy sẽ rơi từ trên giường xuống, Gia Cát Linh Ẩn liền nhanh tay lẹ mắt tiếp được.

“Tranh nhi, mau lấy thuốc đến đây cho trẫm, trẫm cảm thấy như muốn chết.” Sở Kim Triều thống khổ nói.

“Hoàng Thượng...” Chu Tuyết Tranh do dự, cho ông, có khả năng sẽ bị bại lộ. Con mắt xoay chuyển, suy nghĩ biện pháp, “Thất vương phi, phiền người ra ngoài mang nước vào đây.”

“Được!”

Gia Cát Linh Ẩn đi ra ngoài, rất nhanh bưng một chén nước vào. Nhìn thấy Chu Tuyết Tranh đang muốn đưa thuốc cho Sở Kim Triều, nàng bỗng nhiên quát to một tiếng.

Viên thuốc rơi xuống, Chu Tuyết Tranh bất mãn nhìn nàng một cái, “Gọi cái gì?”

“Ta cứ tưởng là nhìn thấy con chuột. Nhất định là do mắt có vấn đề rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn đi tới, nhặt viên thuốc dưới đất lên. “Đây.”

Chu Tuyết Tranh liếc mắt nhìn nàng một cái, lấy viên thuốc đưa cho Hoàng Thượng uống vào. Thấy nàng không có phát hiện gì khác thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Uống thuốc xong Hoàng Thượng liền ngủ. Gia Cát Linh Ẩn ôm tiểu thế tử ra phòng ngoài ngồi xuống, không có ý định rời đi. Nàng âm thầm sờ sờ viên thuốc bị thay thế. Bây giờ, mỗi bước đi của nàng đều phải khê khàng. Thế cục trong cung gần như đã bị Sở Lăng Hiên cùng Chu Tuyết Tranh nắm trong tay. Người của phe Thất vương đang cố gắng chạy vạy khắp nơi, Sở Lăng Thiên lại không ở đây nên cần phải có phần nỗ lực hơn nữa.

“Thế nào, Thất vương phi còn không đi?”

“Thần phi nương nương, không phải là ta không đi mà là tiểu Thế tử không muốn đi.”

“Vậy người cứ ở chỗ này mà ngồi một mình đi, bản cung có việc, đi ra ngoài trước một chút.”

“Xin nương nương cứ tự nhiên.”

Lúc trời chạng vạng tối, Chu Tuyết Tranh trở về, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn còn chưa đi thì không khỏi nhú mày, nàng rốt cuộc muốn làm gì?

“Sao còn ở đây?”

“Ta vừa đi thì tiểu Thế tử sẽ khóc lên.”

“Bản cung không tin nó lại có thể biết.”

“Hoàng Thượng phải uống thuốc, nương nương vẫn nên nhanh tới chăm sóc cho Hoàng Thượng đi.”

“Hừ!” Chu Tuyết Tranh đi vào trong phòng, đóng cửa phòng lại. Đang chuẩn bị cho Hoàng Thượng uống thuốc, đột nhiên trong đầu nàng nảy lên một ý tưởng.

Nàng đi tới, đưa một viên thuốc cho Gia Cát Linh Ẩn, “Buổi tối bản cung có việc, không thể ở đây chăm sóc Hoàng Thượng được, viên thuốc này lát nữa cho Hoàng Thượng uống vào. Bên cạnh Hoàng Thượng lúc nào cũng cần phải có người, một giây đồng hồ cũng không được vắng mặt, hiểu chưa?”

“Nương nương đi đi, không sao.”

Chu Tuyết Tranh cười lạnh một cái, nếu như vậy thì để người đưa tiễn ông ấy một đoạn vậy. Chuyện nàng phải làm đó là để cho những người khác chứng kiến giờ khắc này. Nước Lãng Nguyệt không lâu nữa sẽ rơi vào tay nàng cùng Sở Lăng Hiên.

“Thân thể bản cung có chút không khỏe, nếu như tiểu Thế tử không muốn đi vậy thì người ở lại đây cùng chăm sóc Hoàng Thượng với ban cung, thế nào?”

“Theo sự an bài của nương nương.”

“Vậy người trông coi cho tốt, bản cung ra ngoài trước.”

“Mời người.”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, ở lại trong này không đi lại đúng với ý của nàng. Nàng đoán được bước tiếp theo Chu Tuyết Tranh muốn làm cái gì. Nàng ta cho Hoàng Thượng uống thuốc, liều lượng một ngày ba viên, có thể nói kế hoạch cuối cùng của bọn họ chính là rơi vào mấy ngày này.

Chắc chắn là Chu Tuyết Tranh đi rồi, Gia Cát Linh Ẩn đi vào, Sở Kim Triều nhìn qua, ý thức có chút mơ hồ. Nghe thấy tiếng bước chân ông hơi mở to mắt hơn, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi (Kinh ngạc, vui mừng).

“Tam nha đầu.”

“Hoàng Thượng, người thấy trong người thế nào?”

“Thần phi đầu?”

“Đã ra ngoài rồi ạ.”

“A.” Sở Kim Triều nhắm mắt lại, nặng nề ngủ tiếp.

Tẩm cung Chu quý phi. Sở Lăng Hiên đang chờ tin tức của nàng. Vốn mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, qua hai ngày nữa sẽ xong mọi việc, nhưng mà nửa đường lại nhảy ra Gia Cát Linh Ẩn. Nhưng mà như vậy cũng tốt, mượn đao giết người, một công đôi việc.

“Tình hình thế nào? Cẩm quân đã sắp xếp ổn thỏa rồi, tùy thời là có thể tiến cung.” Sở Lăng Hiên nói. Nghĩ tới nhiều năm chuẩn bị, ngay lập tức có thể thành công khiến hắn không khỏi hưng phấn.

“Có chút vấn đề.” Chu Tuyết Tranh trầm ngâm

“Vấn đề gì?”

“Gia Cát Linh Ẩn tiến cung, bây giờ nàng ta ở lại tẩm cung của Hoàng Thượng, còn mang theo con của Sở Lăng Dục, chỉ sợ kế hoạch bị thay đổi.”

“Cái gì?” Sở Lăng Hiên bỗng nhiên đứng lên, “Sao nàng lại đột nhiên xuất hiện ở đó? Đuổi nàng đi đi!”

“Từ buổi sáng cho đến bây giờ, bản cung thấy nàng ta không có ý định rời đi. Lục điện hạ, ra quyết định cuối cùng đi, muốn giang sơn hay muốn nàng ta? Nếu như nàng ta vẫn không đi thì mọi chuyện sẽ rất khó khăn.” Chu Tuyết Tranh có chút dăm chiêu nhìn Sở Lăng Hiên. Gia Cát Linh Ẩn nàng nhất định sẽ không để sống sót.

“Bản vương đã nói rồi, bản vương đều muốn!”

“Nhưng mà hiện tại phải đưa ra lựa chọn! Nàng ta sẽ hủy hoại toàn bộ kế hoạch của chúng ta! Cả ngày hôm nay, vì nàng ta cứ canh giữ bên người Hoàng Thượng nên bản cung căn bản không thể có cơ hội cho Hoàng Thượng uống thuốc được. Không biết nàng ta còn muốn ngồi canh giữ ở đó bao lâu nữa.” Vì đạt được mục

đích, Chu Tuyết Tranh cố ý nói dối, đem mọi chuyện nói thành nghiêm trọng hơn, “Thời gian cấp bách, Lục điện hạ nên nhanh chóng quyết định đi! Nếu qua hai ngày nữa không động thủ thì sẽ muộn mất.”

Sở Lăng Hiên trầm tư một lát, nói, “Giang sơn mới là thứ bản vương cần. Nàng, người nghĩ biện pháp xử lý đi.”

331. Chương 331: Đập Bể Cho Ta

“Vậy bản cung nên làm thế nào.” Chu Tuyết Tranh nói, “Lục điện hạ, quyết định này đều khiến chúng ta phải tiếc nuối. Muốn làm nên việc lớn thì nhất định sẽ phải bỏ lỡ một số thứ.”

Sở Lăng Hiên trầm mặc, không nói gì, nhưng mà mỗi một nơi trong lòng lại giống như rơi xuống khoảng không.

“Nghe nói Lục điện hạ có tới Thất vương phủ, có thực hiện được không?” Chu Tuyết Tranh cười hỏi.

Sở Lăng Hiên đương nhiên biết nàng hỏi cái gì, ánh mắt trầm xuống, “Có chút chuyện ngoài ý muốn.” Tổng điện chủ của Thánh Điện tự dưng đến phá hư chuyện.

Chu Tuyết Tranh nhú mày, cười lạnh nói, “Vậy thật sự rất đáng tiếc, bản cung nghĩ là người đã chiếm được. Lục điện hạ, nàng ta rất nhanh sẽ đi gặp Diêm vương, không bằng bản cung rat ay giúp người, để trước khi nàng ta chết người sẽ có cơ hội được nàng ta ở dưới thân hầu hạ?”

Ánh mắt Sở Lăng Hiên sáng lên, “Thần phi nương nương có cách nào sao?”

“Ta đang nghĩ.”

Chu Tuyết Tranh trầm tư, Gia Cát Linh Ẩn, đối với thân thể ô uế của người thì dù cho Thiên ca ca có trở về người cũng sẽ không đến nỗi không biết xấu hổ mà lại ở bên người huynh ấy. Bản cung nhất định phải nhìn xem bộ dáng dân tiện của người khi ở dưới thân của nam nhân khác, đáng tiếc Thiên ca ca không thể nhìn thấy. Nhưng mà không sao, bản cung sẽ để những người khác miêu tả lại cho huynh ấy.

Chu Tuyết Tranh ra khỏi tắm cung, trên đường đều mang theo ý cười. Gia Cát Linh Ẩn, cuối cùng thì người vẫn chết trong tay bản cung, có thể tự tay chấm dứt tính mạng của người thật sự là vô cùng vui sướng. Thiên ca ca thắng trận trở về chỉ có thể nhìn thấy bộ xương khô của người. Bản cung phải lấy đầu lâu của người để ở bên giường, cho người nhìn thấy Thiên ca ca yêu ta như thế nào!

Gia Cát Linh Ẩn hầu hạ Sở Kim Triều dùng xong bữa tối, nhớ tới tiểu thể tử còn chưa ăn cái gì liền chạy nhanh đi tìm nó. Vừa đi đến bên giường liền thấy trên giường trống không, trong lòng nàng cả kinh, gọi lớn mấy cung nữ vẫn ở đây chăm sóc.

“Thế tử đâu? Thế tử đâu rồi?”

“A? Thế tử đâu?” Cung nữ không biết làm sao liền lặp lại lời nói của nàng, trong tay nàng ta còn bưng một chén cháo, “Nô tỳ.... Mới vừa rời đi trong chốc lát, đi lấy thức ăn cho tiểu thể tử. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Gia Cát Linh Ẩn đau đầu, hỏi nàng ta cũng như không.

“Người đi hỏi thị vệ bên ngoài xem có thấy ai ôm nhầm tiểu thể tử rời đi hay không.”

“Vâng, Vương phi nương nương!” Cung nữ đã sợ tới mức hoang mang lo sợ, nếu thể tử có chuyện gì thì nàng sẽ không thể sống đến ngày mai.

Gia Cát Linh Ẩn nghi hoặc đi qua đi lại một vòng trong phòng, ai lại vô duyên vô cớ ôm tiểu thể tử đi? Nàng xóc chăn lên một chút, bên trong liền hé ra một tờ giấy.

Muốn gặp thể tử đến khách điểm Linh Thiên.

Nàng không chút suy nghĩ vo tờ giấy kia thành một cục, nắm chặt trong lòng bàn tay. Lập tức đi ta phía ngoài. Cung nữ vừa rồi hoang mang rối loạn chạy vào đụng phải vào người nàng.

“Vương phi nương nương, thực xin lỗi, thực xin lỗi. nô tỳ không phải cố ý.”

“Hỏi được gì không?”

“Thị vệ nói nhìn thấy Thần phi nương nương ôm tiểu thể tử đi ra ngoài.”

“Ta biết rồi, người giúp ta chăm sóc cho Hoàng Thượng, ta có việc phải xuất cung ngay bây giờ.” Nàng lấy ra một viên thuốc dưỡng thân, “Cái này đưa cho Hoàng Thượng uống vào.”

“Vâng, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc Hoàng Thượng thật tốt.”

Nhìn bóng dáng vội vàng của Gia Cát Linh Ẩn, cung nữ nghiêng đầu. Hóa ra Thất vương phi tốt như vậy, mình đụng trúng nàng vậy mà nàng cũng không trách cứ mình. Nếu đụng phải chủ tử khác thì sớm đã bị ăn tát rồi.

Gia Cát Linh Ẩn vừa đến khách điểm vừa tự hỏi, khách điểm Linh Thiên là sản nghiệp của nàng, Chu Tuyết Tranh hẹn gặp mặt ở đây là có ý gì? Nàng ôm tiểu thể tử đi là muốn làm gì, chính là vì dẫn mình tới sao?

“Tiểu thư, sao người lại tới đây?” Vừa lúc hôm nay Ngụy Thành ở khách điểm Linh Thiên, nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn liền lập tức đi đến chào hỏi.

“Mang ta đi tới phòng lớn.” Gia Cát Linh Ẩn vừa nói vừa lên lầu, Ngụy Thành đành phải đuổi theo.

“Xảy ra chuyện gì? Phòng lớn vừa rồi đã có người vào.”

Gia Cát Linh Ẩn không nói, đưa tờ giấy kia cho Ngụy Thành. Hắn mở ra, nhìn thấy nội dung trên giấy lập tức thẹn quá hóa giận.

“Người nào lớn mật như vậy? Dám ở chỗ ông nội, a, không, dám ở trên địa bàn của tiểu thư mà uy hiếp tiểu thư, ta thấy hắn là hắn chán sống rồi. Tiểu thư, để thuộc hạ đi trừng trị hắn!”

“Người đừng xúc động, ta vào trước xem một chút rốt cuộc sao lại thế này.” Gia Cát Linh Ẩn khuyên can, ngộ nhờ hắn phát tính biến thái lại một kiếm giết chết đối phương thì cái gì muốn biết cũng không hỏi ra được.

“Được, nghe theo tiểu thư.”

Khi nói chuyện, hai người đã đi vào trên lầu, chữ thiên đề trên phòng tốt nhất của khách điểm Linh Thiên chỉ có gian này, và một gian bên cạnh.

“Chính là ở đây.” Ngụy Thành dừng lại ở cửa, vèo một cái bèn lên nóc nhà.

Gia Cát Linh Ẩn đẩy cửa ra đi vào, không nhìn thấy Chu Tuyết Tranh lại thấy rõ ràng Sở Lăng Hiên ở bên trong, nàng sững sốt trong chớp mắt, “Ta nên sớm nghĩ đến là người, dù sao các người cũng cấu kết với nhau làm việc xấu lâu như vậy rồi.”

“Sao vậy, dường như Linh nhi rất mất hứng khi nhìn thấy bản vương?”

“Vì sao ta phải cao hứng?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi lại, “Tiểu thể tử đâu? Người đem nó đi đâu rồi?”

“Dẫn người là chuyện của Thần phi nương nương, bản vương không biết. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn hầu hạ bản vương, khiến bản vương vui vẻ thì đương nhiên sẽ để nàng ta trả lại đứa nhỏ cho nàng.” Sở Lăng Hiên đến gần, tay muốn thưởng thức tóc đen của Gia Cát Linh Ẩn một chút, Gia Cát Linh Ẩn lại tránh ra một chút.

Gia Cát Linh Ẩn trừng mắt nhìn hắn, cười lạnh một tiếng, “Cũng không phải hài tử của ta, ta dựa vào cái gì phải vì nó mà dung sự trong sạch của chính mình để thỏa hiệp với người? Người thực sự quá ngây thơ rồi! Muốn xử trí như thế nào thì tùy người, để xem Sở Lăng Dực cùng Hà Sướng Uyển thành mà có thể tha cho người hay không!”

Sở Lăng Hiên nhất thời cảm thấy một trận lạnh, chợt cười, “Là người bản vương còn không sợ thì còn có thể sợ quỷ sao?” Hắn bước một bước tới gần, “Bản vương có nói qua, người sẽ trở thành nữ nhân của ta, vì hôm nay ta đợi đã lâu rồi. Đến đây, bảo bối.”

“Tránh ra!” Gia Cát Linh Ẩn đẩy tay hắn ra.

“Con mèo nhỏ, nếu như không phải là bắt đắc dĩ thì bản vương thật sự không nỡ để cho nàng chết, hôm nay để bản vương ném thử chút mùi vị của người! Ừ, sao lại thế này?” Sở Lăng Hiên bỗng cảm thấy thân thể như nhũn ra, ý thức cũng có chút càng mơ hồ, “Người....”

“Ta sẽ không để mình ngã hai lần trên cùng một chỗ.” Gia Cát Linh Ẩn cười cười nhìn Sở Lăng HIên chậm rãi ngã xuống trước mắt nàng.

Sau lần trước, nàng luôn mang theo mê dược ở bên người, không nghĩ tới là được dùng tới.

Ngụy Thành thấy đã không cần hắn phải ra tay liền từ trên nóc nhà nhảy xuống, đáp hai cái trên người Sở Lăng Hiên, “Tiểu thư, muốn cắt thứ kia của hắn chơi đùa không, miễn cho hắn suốt ngày không làm chuyện thành thật!”

Gia Cát Linh Ẩn ném cho hắn một cái nhìn xem thường, thảm thán người này sao lúc nào cũng muốn cắt cái kia vậy.

“Còn có cách nào khác không?”

“Không bằng khiến hắn cả đời cũng không cử động được?” Ngụy Thành nghĩ nghĩ, tự hỏi tự đáp.

Ừ, cái này rất hay!”

“Từ từ.” Gia Cát Linh Ẩn ngăn lại, “Có loại thuốc nào khiến hắn kéo dài, để sau này cứ nhìn thấy nữ nhân là khiến hắn muốn nôn!”

“Có a có a!” Ngụy Thành cười hí hí nói, “Cái này hay hơn! Vẫn là tiểu thư độc hơn!”

“Người cho hắn ăn vào sao đó đặt bao hết!”

“Đặt bao hết?” Ngụy Thành cười càng vui vẻ hơn, “Tiểu thư, người quá độc ác! Chờ hắn đem từng cô nương yêu một lần chỉ sợ muốn đi cũng không đứng dậy nổi.”

“Ta tiến cung, còn lại để người thu dọn.”

“Tiểu thư yên tâm, loại chuyện này thuộc hạ thích nhất! Sau này nhớ rõ cứ kêu thuộc hạ!”

Gia Cát Linh Ẩn nhăn mày lại. Sở Lăng Thiên sao có thể nuôi ra một người biến thái như vậy! Sau này nhất định không thể để Ngụy Thành dạy hư con của bọn họ.

Con? Nàng cười lạnh một chút, trong lòng đau xót. Bọn họ làm sao có con được chứ.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Thấy sắc mặt nàng không tốt, Ngụy Thành quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, ta đi trước.” Nàng còn muốn đi tìm thể tử.

Vào cung, không vội vã tới chăm sóc Sở Kim Triều, lập tức đi tới tắm cung của Chu Tuyết Tranh. Lúc đi vào, nàng cố ý làm cho tóc mình cùng quần áo trở thành một mớ hỗn độn, ánh mắt cũng trở nên tan rã, nháy mắt thay đổi thành người khác.

“Người tìm ai.... Không có thông báo thì không thể vào nơi này!” Cũng nữ đã không nhận ra nàng, nghĩ là phế phi nào đó từ lãnh cung trốn tới. “Nơi này chính là cung của Thần phi nương nương, cẩn thận người ban chết cho người!”

“Tránh ra!” Gia Cát Linh Ẩn đẩy nàng ta, trực tiếp đi vào, cả người nhìn qua vô tri vô giác.

Đi vào bên trong, nhìn đại điện trống rỗng, Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên la lớn: “Chu Tuyết Tranh, lăn ra đây cho ta!”

“Người người người nữ nhân diên này sao tới đây!” Công công đứng đầu lao tới, ý bảo những người khác giữ chặt Gia Cát Linh Ẩn, “To gian lớn mật, dám hô thẳng tặc danh của Thần phi nương nương, người đâu, vả miệng!”

“Cút ngay!” Gia Cát Linh Ẩn đẩy mấy tiểu công công tới gần mình ra, đi lên tát công công đứng đầu một cái, “Người định làm gì vậy! Nhìn cho rõ xem ta là ai, là Thất vương phi!”

“A?” Công công đứng đầu nhìn kỹ, cũng không phải là Thất vương phi sao? Nhưng mà bộ dạng này cũng hơi quá rồi, “Nô tài có tội, vừa rồi nô tài không có nhận ra, xin Vương phi nương nương thứ tội. Vương phi nương nương, người sao vậy?”

“Thứ tội? Người mắng bản vương phi, một câu thứ tội liền xong sao?” Gia Cát Linh Ẩn chỉ mấy người vừa rồi muốn đến bắt nàng, “Các người vả miệng hấn cho ta, đến lúc nào bản vương phi vừa lòng mới thôi!”

“Vương phi nương nương...” Công công đứng đầu vẻ mặt đau khổ, nơi này chính là địa bàn của Thần phi nương nương, khi nào thì tới phiên người tới giường oai, “Nô tài là người của Thần phi nương nương...”

“Thần phi nương nương không có thời gian dạy dỗ các người thì bản vương phi có thời gian! Các người còn đứng đó làm gì! Hay là để bản vương phi đến trước mặt Hoàng Thượng cáo trạng các người!”

“Nô tài không dám!” Mấy người xông lên, “Công công, xin lỗi.” Ai bảo người ta là Vương phi nương nương, lại là chủ tử, là đứa con dâu mà Hoàng Thượng yêu thương nhất chứ.

Tiếng vả miệng ba ba vọng vào, Gia Cát Linh Ẩn đi đến trước một cái bình hoa tinh xảo, lấy tay đẩy, “Toàn là thứ nát vụn, nhìn thấy chướng mắt!”

“Xoảng” một tiếng, bình hoa rơi xuống mặt đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ. Nàng cứ như vậy đi một chút lại dừng, đem những thứ có thể vỡ ở nơi này đánh vỡ, thứ không thể vỡ thì cũng không ra hình dạng gì nữa. Tranh chữ, vân vân, cũng đều thành mảnh nhỏ.

Nhìn đến mặt của công công đứng đầu đã không ra hình dạng gì nữa nàng mới để bọn họ dừng lại. Lại lệnh cho bọn họ mang toàn bộ bình hoa cổ cùng với toàn bộ đồ vật ra ngoài đại sảnh.

Các cung nữ cùng công công hai mắt nhìn nhau, không biết Thất vương phi chịu sự kích động gì, thật lo lắng giây tiếp theo liền đốt đi nơi này. Trên thực tế, sau đó nàng thật sự làm như vậy. Hôm nay nàng quyết tâm ở đây đại náo một hồi.

Dưới sự uy hiếp của nàng, các cung nữ mang những thứ có thể đập đến trước mặt nàng, trầm nghĩ, cho người kêu ngạo, chờ Thần phi nương nương trở về xem người có chịu được không!

“Đập hết cho ta!” Gia Cát Linh Ẩn hạ lệnh.

“Vương phi nương nương...”

“Không nghe thấy bản vương phi nói sao?”

“Vâng!”

332. Chương 332: Xem Ai Ác Hơn

Lại là một hồi tiếng động loảng xoảng, những thứ trước mặt đều bị đập bể tan tành, cả đại điện chỉ nhìn qua thôi cũng phát hoảng. Gia Cát Linh Ẩn ngồi, tựa lưng vào ghế, nhàn nhã uống trà.

“Nói cho bản vương phi nghe thử, đồ vật mà Thần phi nương nương của các người thích nhất là cái gì?”

“Có lẽ là... Là một cây trâm của Thất điện hạ tặng.”

“Trâm để ở đâu?”

“Ồ... Ổ sương phòng phía Đông.”

“Lập tức đốt sương phòng phía Đông cho bản vương phi!” Dám cất giấu đồ vật của nam nhân của nàng, đốt sạch cho người biết tay!

“Vương phi nương nường, người hãy tha cho nô tỳ đi.”

Một cung nữ quỳ gối trước mặt nàng, những người khác cũng đồng loạt quỳ xuống. Nếu đốt thật, Thần phi nương nường trở về còn không lấy mạng bọn họ đi sao.

“Không đi, vậy bản vương phi tự mình đi!”

Gia Cát Linh Ẩn cầm một ngọn nến đi ra ngoài, ở trước mắt bao nhiêu người châm lửa đốt sương phòng phía Đông, rồi điềm nhiên như không có việc gì mà uống trà.

Lúc này, Chu Tuyết Tranh từ bên ngoài trở về, nhìn thấy tình cảnh này nhất thời nghĩ rằng chính mình đi nhầm nơi.

“Chu Tuyết Tranh, rốt cuộc cũng có gan xuất hiện rồi?” Gia Cát Linh Ẩn nhanh chân bước lên, “Tiểu Thế tử đâu? Trả đứa nhỏ lại cho ta!”

“Những chuyện này là do người làm?” Bộ ngực Chu Tuyết Tranh phập phồng kịch liệt, lại nhìn sương phòng của mình đã cháy sạch không còn gì. Nàng quát to một tiếng, tiến lên, lại bị Gia Cát Linh Ẩn kéo lại.

“Bản vương phi hỏi người, tiểu Thế tử đâu?”

Rốt cục Chu Tuyết Tranh cũng cảm thấy được nàng có gì đó khác thường, ánh mắt của nàng tuyệt vọng và bi thương, trong đó còn mang theo chút không không kiêng nể gì, giống như cái gì cũng không để ý. Chẳng lẽ Sở Lăng Hiên thực hiện được rồi? Trong lòng Chu Tuyết Tranh mừng như điên. Thật tốt quá! Vậy là nàng có thể rõ ràng được những hành động bất thường này.

Nghĩ như vậy nên nàng cũng không cảm thấy đau lòng với những tổn thất của mình nữa. Gia Cát Linh Ẩn, trên người người đã có hơi thở của người đàn ông khác rồi liệu Thiên ca ca còn có thể để ý đến người sao?

“Sở Lăng Hiên không làm gì người chứ?” Nàng thử thăm dò.

“Đừng nhắc đến hần với ta! Tên khốn nạn hần!” Gia Cát Linh Ẩn điên cuồng hét lên “Mau trả lại Thế tử cho ta, người có tin là ta sẽ dùng cả cây đuốc này đốt cháy hết cả điện của người!”

Chu Tuyết Tranh chắc chắn là Sở Lăng Hiên đã được như ý nguyện, nếu không thì nàng cũng sẽ không thể có bộ dáng điên cuồng như vậy. Nếu vậy thì đứa nhỏ có ở trong tay cũng không có ý nghĩa nữa rồi.

“Bản cung thấy tiểu Thế đáng yêu nên mới ôm ra ngoài đi dạo một lát, đã đưa đến tấm cung của Hoàng Thượng rồi, nếu không tin người có thể tới đó xem.”

“Được, nếu như không có thì bản vương phi sẽ không để người yên! Người chờ đi!”

“Khoan đã!” Chu Tuyết Tranh thấy nàng nóng vội định đi, hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh của ngày thường, nhất định là gặp phải chuyện bị kích động mạnh, nhưng lại không thể khẳng định, “Sở Lăng Hiên thật sự cùng người...”

“Không được nhắc đến hần! Bản vương phi nhất định sẽ giết chết hần! Khiến cho hần chết không toàn thây.”

Chu Tuyết Tranh càng thêm tin tưởng, lệnh cho cung nữ dọn dẹp trong cung cho sạch sẽ, chuẩn bị tới chỗ Hoàng Thượng cáo trạng, ai bảo Gia Cát Linh Ẩn lại hủy đi thứ mà nàng yêu thích nhất chứ. Gia Cát Linh Ẩn bị nhục nhã như vậy nhất định sẽ không dám nói ra, nếu không thì nàng ta cùng Sở Lăng Thiên sẽ chấm dứt, chỉ có thể nuốt nghẹn vào trong bụng. Vậy thì cứ cho nàng thêm một tội danh nữa, loại chuyện bỏ đá xuống giếng này Chu Tuyết Tranh rất thích làm.

Sở Kim Triều ở trong tấm điện, tiểu Thế tử quả thật bị đưa về đây. Về mặt Gia Cát Linh Ẩn lại khôi phục lại bình thường. Phá hỏng tấm cung của Chu Tuyết Tranh một trận, giờ phút này tâm tình của nàng tốt lên rất nhiều.

Hừ, Chu Tuyết Tranh, người cho rằng như vậy là xong rồi sao? Vẫn chưa xong đâu. Nàng nhéo nhéo vào mắt tiểu Thế tử, tiểu tử, thật xin lỗi, vì để trừng phạt nữ nhân kia mà khiến người phải ủy khuất một chút rồi.

Nàng lấy ra một viên thuốc, cho tiểu Thế tử ăn vào, sau đó đi vào chỗ của Sở Kim Triều.

Chu Tuyết Tranh đến sau nàng một bước, một phen nước mắt nước mũi đầm đìa lên án Gia Cát Linh Ẩn, thêm mắm thêm muối những hành động ngang ngược của nàng để nói với Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp. Một Vương phi mà lại đi khi dễ trên đầu thần thiếp, không để thần thiếp vào mắt, nàng ta ngay cả Hoàng Thượng cũng không để vào mắt, quả thực rất là thái quá!”

“Thần nữ tham kiến Hoàng Thượng.”

Mí mắt Sở Kim Triều giật giật, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Tam nha đầu, nghe nói con đập bể đồ đạc trong tẩm cung của Thần phi, còn phóng hỏa nữa? Rốt cuộc là có chuyện gì? Trẫm tin là con có nguyên nhân.”

“Hoàng Thượng, Thần phi nương nương mang Thế tử đi, thần nữ tưởng rằng nương nương làm hại Thế tử nên trong lúc bị kích động đã làm như vậy. Mong Thần phi nương nương đại nhân đại lượng mà thứ tội cho!”

Chu Tuyết Tranh cười lạnh, quả nhiên người không dám nói ra chân tướng. Nhìn Gia Cát Linh Ẩn âm thầm chịu đựng mà nàng thấy rất cao hứng.

“Thôi, con cũng là vì lo lắng cho Thế tử, Thần phi, nàng xem xem tổn thất cái gì thì liệt kê ra, bảo phủ nội vụ đi mua lại đồ đạc.” Sở Kim Triều bình tĩnh nói, không hề tức giận.

Chu Tuyết Tranh không cam lòng, sao lại có thể buông tha nàng một cách dễ dàng như thế được! Đồ Sở Lăng Thiên tặng nàng không thể đền lại được. Cái trâm kia là trước lúc nàng đến Thiên Thai Tự Sở Lăng Thiên đã đưa cho nàng.

“Hoàng Thượng, đồ vật tổn thất kia thật ra không đáng giá gì, nhưng mà thần thiếp chỉ là không nỡ lấy tiền đi mua lại đồ đạc một lần nữa thôi. Bây giờ chiến sự đang căng thẳng, cần dùng lương thảo với số lượng lớn cho quân, Thất vương phi thật sự không nên lãng phí như vậy. Hơn nữa, làm như vậy ảnh hưởng cũng không tốt, nếu để truyền ra ngoài thì chỉ sợ làm cho người ta chê cười.”

Gia Cát Linh Ẩn hết sức đồng ý mà gật đầu, “Vẫn là Thần phi nương nương nghĩ đến nghĩa lớn, thần nữ cảm thấy xấu hổ. Hoàng Thượng, thần nữ đề nghị những đồ vật bị phá trong cung Thần phi tạm thời không cần mua lại, nơi bị thiêu hủy cũng không cần sửa chữa, tác thành cho ý tốt của nương nương.”

Trong lòng Chu Tuyết Tranh chợt lạnh, đón nhận vẻ mặt cười như không cười của Gia Cát Linh Ẩn, hận không thể bóp chết nàng. Bản thân muốn ở trước mặt Hoàng Thượng nói xấu nàng, cái tốt không chiếm được lại còn phải nhận lấy hậu quả như vậy. Chu gia không còn nữa, mỗi hàng động bước đi của nàng ở trong cung đều khó khăn hơn. Nếu không phải trước kia cất được chút tiền, lại được Hoàng Thượng thỉnh thoảng ban cho cùng với của Sở Lăng Thiên thì chỉ sợ hiện tại nàng kém phé phi không là bao.

“Vậy làm theo ý như lời của Tam nha đầu đi. Thần phi, nàng xem xem cái gì cần thiết thì hãy thêm.” Sở Kim Triều nói.

“Vâng, Hoàng Thượng.” Chu Tuyết Tranh nắm chặt khăn tay, hung hăng trừng mắt liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái.

Cứu để cho người kiêu ngạo một chút, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ bị chồng ruồng bỏ thôi mà! Bản cung chờ đến lúc có thể cười trước mặt người, cho dù người chết thì Thiên ca ca cũng sẽ hận người.

“Vương phi nương nương, không tốt, không tốt.” Cung nữ phụ trách chăm sóc tiểu Thế tử hoảng mang chạy vào, ngay việc hành lễ cơ bản cũng quên mất, mặt nàng trắng bệch, giọng nói cũng vô cùng run rẩy, “Thế tử... Thế tử không thở nữa.”

“Cái gì?” Sở Kim Triều từ trên giường nhảy xuống. Chu Tuyết Tranh lập tức lấy áo choàng khoác lên cho ông.

“Hoàng Thượng, người chậm một chút, chúng ta qua xem tiểu Thế tử đã.”

Lúc hai người nói chuyện thì Gia Cát Linh Ẩn đã ra khỏi phòng, chạy về hướng tiểu Thế tử. Trên mặt nàng mang theo nụ cười lạnh, Chu Tuyết Tranh, người chơi đùa với ta, vậy ta chơi đùa lại với người! Xem ai ác hơn!

“Vương phi nương nương, người xem, người xem, Thế tử thật sự không có hơi thở.” Cung nữ đã mất hết bình tĩnh. Sao nàng lại có thể xui xẻo như vậy chứ. Trong vòng một ngày mà tiểu Thế tử lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Vô liên si!”

Ba! Gia Cát Linh Ẩn giáng cho cung nữ một cái tát vang dội. Sở Kim Triều cùng Chu Tuyết Tranh tiến vào, vừa vặn nhìn thấy một màn như vậy. Bọn họ ba bước làm hai đi đến bên giường, xác định tiểu Thế tử không còn hơi thở, Sở Kim Triều không cầm được nước mắt. Mất đi con trai, giờ lại mất đi cháu trai, đả kích này đối với ông đúng là quá lớn.

“Hoàng Thượng, người nên bi thương đi.” Chu Tuyết Tranh an ủi, “Sống chết có số.” Nàng chuyển ánh mắt, rơi xuống trên người Gia Cát Linh Ẩn, “Thất vương phi, tiểu Thế tử là do người chăm sóc, người giải thích đi! Chuyện lớn như vậy cũng khó mà thoát tội được.”

Chu Tuyết Tranh càng thêm hưng phấn. Gia Cát Linh Ẩn, thật đúng là ngày nào cũng muốn giết chết người. Giết chết cháu trai trưởng của Hoàng Thượng, để bản cung nhìn xem lần này người chết kiểu nào.

Gia Cát Linh Ẩn không một chút bối rối, nàng nhìn cung nữ, hỏi, “Ngoài ta ra còn có ai tiếp xúc với tiểu Thế tử nữa không?”

Cung nữ nghĩ nghĩ, nhìn Chu Tuyết Tranh, “Ngoại trừ Vương phi cùng nô tỳ thì chính là Thần phi nương nương. Nương nương ôm Thế tử đi ra ngoài, lúc đó vẫn tốt. Sau khi trở về nô tỳ sợ Thế tử đói bụng nên đi lấy đồ ăn, không nghĩ tới mới đi một hồi thôi, lúc quay lại liền nhìn thấy....” Cung nữ nghẹn ngào, rốt cuộc không nói tiếp được nữa. Đứa nhỏ nhỏ như vậy, nàng thực sự rất đau lòng.

“Thần phi nương nương, người đã làm gì Thế tử?”

“Cái gì?” Chu Tuyết Tranh chẳng hiểu ra sao mà nhìn Gia Cát Linh Ẩn, mơ hồ ý thức được tính nghiêm trọng, “Có liên quan gì tới bản cung? Bản cung chỉ ôm nó đi ra ngoài một chút thôi, người sẽ không nghĩ là bản cung làm gì chứ? Thất vương phi, người là đang vu oan giá họa, rõ ràng là người làm!”

“Thần phi nương nương, ta sẽ ngốc như vậy sao? Thế tử là do Hoàng Thượng phó thác cho ta chăm sóc, chỉ cần nó có một chút không khỏe thôi là ta cũng không thể thoát tội được rồi. Nếu làm như vậy thì chẳng phải là tự lấy đá đập vào chân mình hay sao? Thần phi nương nương, ta đâu có ngu ngốc như vậy?”

“Người!”

“Đừng âm ỉ nữa!” Sở Kim Triều tức giận nói, “Truyền thái y, điều tra xem chuyện gì đã xảy ra!”

Nghe được tâm tình của ông cực kì nặng nề. Thế tử ở ngay trước mắt ông mà mất mạng, ông làm sao mà giải thích được với con mình. Đứa nhỏ nhỏ như vậy ai nhắm tâm xuống tay với nó.

Chu Tuyết Tranh có chút đắc chí nhìn Gia Cát Linh Ẩn, giờ phút này cùng với bộ dáng nàng ở trong cung của mình mà cần quấy hoàn toàn là hai người khác nhau. Trong lòng nàng cười lạnh, người che dấu thật tốt, là đang lo lắng Hoàng Thượng phát hiện ra chuyện bê bối của người cùng Sở Lăng Hiền!

Về phần tiểu Thế tử, Chu Tuyết Tranh xác định không làm gì với nó. Chẳng lẽ Gia Cát Linh Ẩn bày ra một vở kịch, khiến Hoàng Thượng nghĩ rằng chính mình hại chết Thế tử

Rất nhanh, thái y liền chạy tới. Ông kiểm tra thân thể cho Thế tử, quỳ gối trước mặt Sở Kim Triều, nói: “Hoàng Thượng, Thế tử là vì hít vào phấn hoa mai nên mới khiến cho việc hít thở không thông.”

“Hoa mai?” Gia Cát Linh Ẩn la lên, “Sao lại có hoa mai? Thế tử mắc cảm với phấn hoa mai! Thần phi nương nương, người mang Thế tử đi những nơi nào?”

“Bản cung chỉ là mang nó về tắm cung mà thôi.” Trong lòng Chu Tuyết Tranh cả kinh. Trong cung có ai không biết, cung của nàng nơi nơi đều là hoa mai.

“Nương nương, ta nhớ rõ đã nói qua với người rằng tiểu Thế tử dĩ ứng với phần hoa mai, không được mang nó tới những nơi có hoa mai rồi mà?” Giọng nói của Gia Cát Linh Ẩn không lớn, lại làm cho sắc mặt của Sở Kim Triều ngày càng khó coi thêm.

Đón nhận ánh mắt của Sở Kim Triều, Chu Tuyết Tranh cảm thấy hít thở không thông. Nàng không nhớ rõ là Gia Cát Linh Ẩn có nói qua, “Người nói qua lúc nào?”

“Thần phi nương nương dễ quên như vậy? Ta nhớ rõ lúc ấy người này cũng ở đó mà.” Hoa Cát Linh Ẩn chỉ vào cung nữ bên cạnh.

Cung nữ coi như cũng thông minh, lập tức liền phản ứng lại, “Đúng đúng đúng, nô tỳ có thể làm chứng.” Thần phi nương nương, người không nên trách nô tỳ, nếu không như vậy thì hôm nay nô tỳ phải mang trên lưng tội lớn rồi.

“Người!” Chu Tuyết Tranh tức giận không thôi, tiến lên hung hăng tát cung nữ một cái, “Các người.... Liên hợp lại đổ oan cho bản cung! Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan, người phải tin tưởng thần thiếp.”

“Nương nương....” Gia Cát Linh Ẩn ghen ngào, “Nó chỉ là một đứa nhỏ.”

“Ta...” Chu Tuyết Tranh không thể nào mở miệng, “Ta thật sự không có!”

“Còn ngụy biện!”

333. Chương 333: Hai Chúng Ta Đều Bị Nàng Ta Đùa Giỡn

Một cái tát vang dội vang lên trong điện, tay Sở Kim Triều run run chỉ vào Chu Tuyết Tranh, “Người.... Người nữ nhân độc ác này! dám mưu hại tôn tử của trẫm, người đâu, lời nàng ta ra đánh đến chết!”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, thần thiếp bị oan!” Chu Tuyết Tranh khóc hô, nàng hung tợn nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Hoàng Thượng, người không nên để nàng ta lừa, mọi chuyện đều do nàng ta bày mưu.”

“Thần phi nương nương, ta có mắt trí cũng sẽ không mang đứa nhỏ còn đang quần tã để mà bày mưu.” Gia Cát Linh Ẩn lau nước mắt, “Cha mẹ nó đã không còn, Thần phi nương nương, người thật nhẫn tâm!”

“Người đâu, không nghe thấy trẫm nói gì sao?” Sở Kim Triều la lớn, trường tôn của ông cứ như vậy mà mất, “Ngay tại nơi này, đánh chết nàng ta, để nàng ta chôn cùng tôn tử của trẫm.”

Liên công công phát phát tay, hai thị vệ cầm gậy gỗ tiến vào, đẩy Chu Tuyết Tranh ở trên mặt đất, “Thần phi nương nương, xin lỗi.”

“Người! Ta có thành ma cũng sẽ không tha cho người!” Cái chết đến gần, Chu Tuyết Tranh đã lâm vào điên cuồng, “Người chẳng qua chỉ là nữ nhân bị Sở Lăng Hiên làm dơ, huynh ấy sẽ không cần người nữa! Ha ha ha!”

Huynh ấy là ai trong lòng Gia Cát Linh Ẩn rất rõ, nàng cười cười không nói gì.

Gậy gỗ lần lượt đánh vào trên người Chu Tuyết Tranh, da thịt rất nhanh liền bong tróc. Một tiếng kêu nàng cũng không kêu lên, mà là kinh ngạc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, nàng phải nhớ kỹ bộ dáng của nàng ta, lúc thành ma mới có thể đến tìm nàng ta.

Dần dần, ý thức của nàng trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy cả người đều nhẹ bẫng, giống như ngay sau đó sẽ chết. Nàng vậy mà chết trong tay Gia Cát Linh Ẩn, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh. Gia Cát Linh Ẩn, ta chết thì thế nào, Sở Lăng Hiên sẽ không bỏ qua cho người, Thiên ca ca cũng sẽ không yêu người nữa.

“Hoàng Thượng, người xem, thể tử có hơi thở!” Ba Cát Linh Ẩn kêu lên, ôm thể tử đến trước mặt Sở Kim Triều. Nín thở cho đến giờ khiến nàng cũng lo lắng tiếp tục uống thuốc với đứa bé là không tốt, quan trọng hơn là nàng không muốn để Chu Tuyết Tranh chết vào lúc này.

“Thật sự!”

Nhận lấy thể tử, nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của nó mở ra, tay nhỏ bé đặt lên miệng cắn, con mắt linh hoạt chuyển động, còn cười khanh khách với Sở Kim Triều hai tiếng.

“Thật tốt quá, thật tốt quá!” Sở Kim Triều ôm tiểu thể tử dán chặt trong ngực, kim lòng không được mà chảy xuống hai hàng nước mắt. “Không có việc gì, thật tốt quá.”

“Hoàng Thượng, người nhẹ chút, đừng ép tiểu thể tử.” Gia Cát Linh Ẩn nhắc nhở.

“Đúng, đúng, Tam nha đầu, trả lại người cho con. Trẫm rất là vui.”

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Chu Tuyết Tranh sắp bất tỉnh, nói, “Hoàng Thượng, thể tử đã không sao rồi, Thần phi nương nương cũng không phải là cố ý, người tạm tha mạng cho nương nương đi. Có lẽ nương nương thật sự quên chuyện thể tử mất cảm với phần hoa mai.”

“Hừ!” Sở Kim Triều nhìn Chu Tuyết Tranh hừ lạnh một tiếng, “Nể mặt Tam nha đầu trẫm tha người một mạng, nếu người lại dám làm xằng làm bậy nữa trẫm sẽ tự tay giết người! Dừng lại!”

Hai thị vệ hành quyết rốt cục dừng tay lại, Chu Tuyết Tranh quỳ rạp trên mặt đất nặng nề thở, khoe miệng có chất lỏng chảy ra. Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại để cho bản thân mình dễ chịu một chút. Trong khoảnh khắc nàng tưởng rằng mình sắp chết.

“Đỡ Hoàng Thượng đi nghỉ ngơi.” Gia Cát Linh Ẩn phân phó cung nữ, “Hoàng Thượng, thể tử đã không sao rồi, người nên nghỉ ngơi cho tốt mới được, long thể quan trọng hơn.”

“Ừ.” Sở Kim Triều gật đầu, âm ỉ như vậy khiến thể chất và tinh thần đều tiêu hao, cần phải nghỉ ngơi cho tốt.

Trong điện chỉ còn lại hai người Gia Cát Linh Ẩn cùng Chu Tuyết Tranh, còn có tiểu thể tử vẫn cười khanh khách.

Chu Tuyết Tranh vật lộn đứng lên, trên lưng truyền đến một trận đau đớn. Nàng lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, giống như một con sói đói nhìn con mồi, muốn một ngụm nuốt sống nữ tử kia vào bụng, ngay cả xương sống cũng không nhổ ra.

“Là người sắp đặt hết đúng không? Vì sao lại muốn cứu ta? Muốn nhìn ta gãy dựa khi cận kề cái chết?” Vì Gia Cát Linh Ẩn mà nàng đã ở ngay cận kề cái chết, cái loại cảm giác lạnh như băng này khiến nàng sụp đổ. Nàng ta nhất định là cố ý.

“Là bởi vì cái trâm cái tóc kia!”

“Ha!” Chu Tuyết Tranh cười một tiếng the thé, khó nghe đến cực điểm, như là con vịt bị người ta nắm cổ, “Người có tư cách gì mà quản chuyện của ta cùng Thiên ca ca? Người chẳng qua chỉ là một dâm phụ mà thôi, luôn miệng nói thích Thiên ca ca, còn không phải có quan hệ thật xác với nam nhân khác hay sao !”

“Hừ! Người giữ lại mạng của ta, ta sẽ nghĩ cách khiến người phải chết!”

“Thần phi nương nương đã quên, vừa rồi bản vương phi chỉ nói một câu là có thể cứu người, lần sau ta cũng có thể dùng một câu để lấy mạng của người!” Nàng ngồi xổm xuống, đảo nhanh qua khuôn mặt xinh đẹp của Chu Tuyết Tranh, “Nói ta không trong sạch, người thì sao? ở Thiên Thai Tự không chịu được cô đơn liền ở cùng nam nhân khác, đến lúc hồi cung còn có ý đồ lừa gạt Thất gia. Thất gia đúng là mù mắt, sao có thể từng thích một người như người chứ?”

“Ha ha ha! Vậy thì thế nào? Người bây giờ cũng giống ta thôi!”

“Người đâu, đưa Thần phi nương nương về cung!” Gia Cát Linh Ẩn nói, nữ nhân này thật sự rất chán ghét, thấy nàng ta rất ảnh hưởng đến tâm tình.

Thái y dùng loại thuốc tốt nhất, ở trên giường nằm sắp hai ngày Chu Tuyết Tranh miễn cưỡng có thể xuống giường. Hai ngày này nàng đều mắng Gia Cát Linh Ân mười vạn tám nghìn lần. Tiện nhân, bản cung sẽ không thua, Thiên ca ca là của ta!”

Nàng chống gậy, mới đi một chút trên lưng đều đau đến không chịu được.

Gia Cát Linh Ân, năm mươi gậy bản cung sẽ trả lại người gậy bội.

Bản cung sẽ khiến người phải hối hận khi giữ lại một mạng của ta, đều là người tự tìm lấy.

“Nương nương, Lục điện hạ cầu kiến.”

“Truyền!”

Cung nữ trải một tấm nệm nhung thật dày trên ghế để nàng có thể ngồi thoải mái một chút. Nàng chậm rãi ngồi xuống, Sở Lăng Hiên liền tiến vào.

“Lục điện hạ, xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy Sở Lăng Hiên, Chu Tuyết Tranh vô cùng kinh hãi, thiếu chút nữa không thể nhận ra được. Người trước mặt sắc mặt hình dáng đều tiêu tụy, xương gò mà nhô lên, sắc mặt trắng bệch.

Sở Lăng Hiên không trả lời, hắn chỉ biết là hai ngày vừa qua trong cơ thể vẫn luôn bị lửa đốt, chỉ có nữ nhân mới có thể giảm bớt loại thống khổ này, vì thế hai ngày đêm này hắn đều ở trên người nhiều nữ nhân khác nhau không hề ra khỏi cửa, ngay cả ăn cơm uống nước cũng không dừng lại. Lúc lửa nóng kia dập tắt, hắn cảm thấy mình như chết đi.

“Hình như tình hình của Thần phi nương nương cũng không tốt?” Thanh âm Sở Lăng Hiên khan khan.

“Vẫn khỏe chứ?” Nhớ tới chuyện gặp phải hai ngày nay, Chi Tuyết Tranh liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, “Nữ nhân điên kia đều mang những đồ đáng giá của bản cung ở đây đập bể hết, còn khổ phòng bị nàng ta phóng hỏa. Lại hãm hại bản cung gây hại cho tiểu thể tử, hại ta hứng mấy chục gậy vào người.”

Chu Tuyết Tranh càng nói càng tức giận, “Cũng may người thực hiện được, có được thân thể của ả.”

Sở Lăng Hiên cười khổ một tiếng, “Ta không có! Ta bị nàng ta hạ dược, xoay vòng đến hai ngày hai đêm....”

“Người là vì Nên mới biến thành như vậy?” Thân thể Chu Tuyết Tranh nghếch ra, nặng nề tựa lưng vào ghế ngồi, “Hai chúng ta đều bị ả lừa dối?”

Hai người đều lâm vào trầm mặc, Gia Cát Linh Ân, rốt cuộc thì người là dạng người gì!

Tấm cung bị phá lưng tung, bản thân thì bị đánh, Chu Tuyết Tranh vẫn lừa mình dối người nghĩ chỉ cần nàng ta bị Sở Lăng Hiên chiếm thân thể thì tất cả đều đáng giá, thế nhưng.... Lại không có chuyện như vậy. Nàng chịu hết mọi chuyện đều không nhận về được cái gì! Bị nữ nhân kia hung hăng giày vò một hồi.

“Gia Cát Linh Ân, bản cung nhất định phải giết người!” Chu Tuyết Tranh bấm móng tay vào tay cầm ghế, “Nhất định phải giết người! Lục điện hạ, nếu người lại ngăn cản ta giết ả thì chỉ sợ là quan hệ hợp tác giữa chúng ta sẽ ngừng hẳn!” Mặc kệ như thế nào, ta nhất định phải giết ả!

Sở Lăng Hiên nhếch khóe miệng, “Yên tâm, bản vương chẳng những sẽ không ngăn cản mà còn có thể giúp người! Bản vương cũng sẽ khiến nàng ném thử chút mùi vị bị nam nhân chơi đùa hai ngày hai đêm.” Gia Cát Linh Ân, người thật sự chọc tới bản vương, nghĩ rằng ta sẽ không giết người sao!

“Vậy là tốt rồi! Ta nghĩ là rất nhanh chúng ta có thể làm điều đó!”

Lúc này, Liên công công đến tìm Chu Tuyết Tranh, nói rằng thuốc dùng cho Hoàng Thượng không có, ông đặc biệt tới lấy thuốc. Chu Tuyết Tranh đưa cho ông hai viên thuốc.

“Nương nương, hai viên chỉ sợ không đủ, còn ngày mai nữa? Thấy vương phi lệnh nô tài lĩnh thuốc dùng cho nhiều ngày, miễn cho mỗi ngày đều đến làm phiền nương nương.” Liên công công hỏi.

“Đủ rồi.” Trong mắt Chu Tuyết Tranh hiện lên một tầng ý cười, “Cứ uống hai viên này vào đi, bệnh của Hoàng Thượng tốt lên rồi, sau này không cần phải uống thuốc nữa.”

“Thật sao?” Liên công công vui mừng nói, “Nô tài thực sự rất vui.”

Liên công công nhận hộp chưa thuốc, dưới chân như lắp bánh, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

“Chính là hôm nay sao?” Sở Lăng Hiên hỏi.

“Chính là hôm nay, uống xong hai viên thuốc này thì liều thuốc này mới đúng liều lượng.”

Gương mặt tái nhợt của Sở Lăng Hiên hiện lên ý cười càng đậm, hôm nay, tốt lắm, bản vương chờ đã lâu.

“Bản vương trước đi ra ngoài bố trí cấm quân.”

“Ừ, ta đi thông báo với đại thần để bọn họ chứng kiến một khắc kích động lòng người này. Lục điện hạ, còn nhớ rõ chuyện đã đồng ý với ta?”

“Yên tâm, sau khi bản vương đăng cơ, chuyện đầu tiên chính là triệu Sở Lăng Thiên quay về Ngân Đô, sau đó đưa hắn lên trên giường của người.”

Buổi tối, Chu Tuyết Tranh đến tẩm cung của Hoàng Thượng, bên ngoài các đại thần đã đứng đông nghìn nghịt, những người này đều là nàng mời đến chứng kiến hành vi hành hung của Gia Cát Linh Ẩn.

“Quốc công đại nhân, Thừa tướng đại nhân, xị mời hai vị theo ta vào đây.”

Nàng chọn hai vị đại thần có uy tín tiến vào, những người khác khó mà phục chúng, quan trọng hơn, Lâm thừa tướng là người của Sở Lăng Hiên.

“Hoàng Thượng, Trần Quốc công cùng Thừa tướng gia tới thăm người.” Nàng quay sang hướng Gia Cát Linh Ẩn, “Đúng giờ uống thuốc rồi, mau đưa thuốc cho Hoàng Thượng uống.”

Gia Cát Linh Ẩn đặt tiểu thế tử sang một bên, lấy ra một viên thuốc cho Hoàng Thượng uống vào.

“A!” Mới vừa uống thuốc vào, Sở Kim Triều liền thống khổ kêu lên một tiếng, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu đen, hai mắt nhắm lại, không còn hơi thở.

Trong lòng Chu Tuyết Tranh kích động, xem ta liều thuốc vừa đúng.

“Thất vương phi, người cho Hoàng Thượng uống cái gì? Người.... Người giết Hoàng Thượng bằng thuốc độc!” Lâm thừa tướng toàn thân run rẩy, la lớn, “Người đây, bắt Thất vương phi lại sau đó xử tử!”

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!” Chu Tuyết Tranh nhào vào trên người Sở Kim Triều mà gào khóc, “Hoàng Thượng, người sao vậy? Người tỉnh lại đi, trước đó người nói phong Lục điện hạ làm cái gì, người nói chờ thần thiếp trở về sẽ nói lại cho thần thiếp biết, sao người lại đi?”

“Quốc công gia, nghe ý của Thần phi nương nương thì Hoàng Thượng là muốn sắc phong Lục điện hạ làm Thái tử, bây giờ Hoàng Thượng đã.... Lâm mô thấy liền tuyên cáo di chiếu đi.”

“Thừa Tướng gia, Hoàng Thượng cũng không nói rõ ràng là phong Lục điện hạ làm Thái tử, hơn nữa cả ngài và ta đều biết người Hoàng Thượng vừa ý là Thất điện hạ.” Sở Lăng Dực không còn, Trần Quốc công chuyển hướng sang phe cánh Thất vương phủ.

334. Chương 334: Từ Từ Chơi Đùa Đến Chết

Thất điện hạ ở chiến trường xa, cho dù bây giờ có trở về cũng cần mất một thời gian, nước không thể một ngày không có vua.” Lâm thừa tướng nói.

“Còn Cửu điện hạ và tiểu Hoàng tử nữa mà.” Trần Quốc công không lùi nửa phần.

“Cái này... Quốc công gia, chỉ sợ là không ổn!”

Chu Tuyết Tranh đứng lên, lau nước mắt, “Hai vị đại nhân, chưa xác định được hoàng đế mới thì xin hai vị không nên phát tang, tránh cho việc gây nên hỗn loạn! Bây giờ chuyện quan trọng đó là giết nữ nhân mưu hại Hoàng Thượng này.”

“Nương nương nói đúng! Chuyện này Quốc công gia không có ý kiến chứ?”

Trần quốc công không nói gì, xem như cam chịu.

“Thất vương phi, người vất vả chăm sóc cho Hoàng Thượng, bản cung ban thưởng cho người một ly rượu, uống xong thì có thể đi.” Chu Tuyết Tranh đưa một ly rượu đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn. Tiệp nhân, đi chết đi!

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, nhận lấy ly rượu, thờ ơ liếc Chu Tuyết Tranh một cái.

“Hoàng Thượng, người nói xem thần nữ có nên uống hay không?” Nàng thần nhiên hỏi.

Cả người Chu Tuyết Tranh ngẩn ra, theo bản năng nhìn người trên giường, thấy Hoàng Thượng vẫn nhắm nghiền hai mắt tâm mới thả lỏng.

“Thất vương phi mưu hại Hoàng Thượng, Quốc công gia và Thừa tướng gia đều chính mắt nhìn thấy giờ còn muốn ngụy biện sao? bây giờ bản cung lấy thân phận là Thần phi ra lệnh cho người uống hết ly rượu này.” Chu Tuyết Tranh không nghĩ là sẽ tha, trong giọng nói có chút lo lắng, nàng nghĩ thầm nên nhanh chóng tiễn nữ nhân này đến âm tào địa phủ mới tốt.

“Thần phi nương nương, ta nghĩ chuyện này nên hỏi ý kiến của Hoàng Thượng dường như sẽ tốt hơn đây.”

“Thừa tướng giá, ra tay đi!” Chu Tuyết Tranh hướng về phía Lâm thừa tướng ra hiệu. Bất ông ta cưỡng ép Gia Cát Linh Ẩn uống rượu độc.

Lâm thừa tướng hiểu ý, nắm lấy cằm Gia Cát Linh Ẩn, muốn đem ly rượu độc đổ vào miệng nàng.

“Dừng tay!” Bỗng nhiên, một tiếng quát lớn trong phòng vang lên, “Có trẫm ở đây ai dám giết Tam nha đầu!”

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy Sở Kim Triều vừa rồi không còn hơi thở giờ đang ngồi ở trên giường, mắt trợn lên. Về mặt mấy người Chu Tuyết Tranh nhất thời thay đổi, nàng hét to lên một tiếng, thiếu chút nữa té xỉu.

“Hoàng Thượng, người không sao? Thật tốt quá!” Về mặt Chu Tuyết Tranh thay đổi rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã cười như hoa rồi, “Thần thiếp rất vui mừng!”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, thần cũng rất vui.” Lâm thừa tướng che giấu đi vẻ mặt hoảng sợ. Thầm nghĩ, rõ ràng đã chết rồi sao lại sống lại, việc này thật kỳ quái!

“Vừa rồi trẫm nghe thấy các người nói muốn lập lão Lục làm Tân Hoàng đế? Còn muốn giết Tam nha đầu?” Sở Kim Triều nhìn Chu Tuyết Tranh, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, “Trẫm nói muốn lập lão lục khi nào?”

“Hoàng Thượng...” Chu Tuyết Tranh sợ tới mức quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, “Thần thiếp... là thần thiếp từng nghe thấy Hoàng Thượng nhắc qua, cũng không chắc chắn ý định hiện tại của người. Đúng... Là Thừa tướng đại nhân nói, không phải thần thiếp nói.”

“Thần phi nương nương...” Lâm thừa tướng sững sốt, sao lại đem tội danh đổ lên đầu ông hết rồi, lúc này ông cũng nóng nảy. “Là người nói như vậy nên vì thần mới nói. Hoàng Thượng, vì thần không hiểu rõ thánh ý, tự biết mình có tội, xin Hoàng Thượng trách phạt.”

“Người viết sai thì tốt.” Sở Kim Triều bước một bước nhỏ tới, lạnh lùng liếc nhìn Lâm thừa tướng một cái, “Truyền ý chỉ của trẫm, lột bỏ chức vị Thừa tướng của Lâm Bình, xử trảm ngay lập tức!”

“A?” Thân thể Lâm Bình cứng đờ. Tuy trong nháy mắt vừa rồi có nghĩ đến chuyện trở nên nghiêm trọng rồi, nhưng giờ phút này vẫn hoang mang lo sợ, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, dập đầu bốp bốp cầu xin tha thứ. “Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng! thần nguyện ý lập công chuộc tội, cầu xin Hoàng Thượng cho lần một cơ hội nữa. Thần cũng là vì lo nghĩ cho nước Lăng Nguyệt, cầu xin Hoàng Thượng minh giám!”

“Hay cho một câu lo nghĩ cho nước Lăng Nguyệt! Người đâu, lòi xuống!”

Mấy thị vệ từ bên ngoài tiến vào, kéo Lâm Bình xuống. Lâm Bình vừa giãy dụa vừa tức giận nhìn Chu Tuyết Tranh, Chu Tuyết Tranh lại không nhìn ông.

“Hoàng Thượng, vi thần xin cáo lui trước.” Trần quốc công thấy Hoàng Thượng không có giận chó đánh mèo với mình nên âm thầm cảm thấy may mắn vì vừa rồi không nói ra những lời không nên nói, nơi thị phi không nên ở lại lâu.

“Ừ, Quốc công đại nhân lui trước đi.”

Trần quốc công thở dài nhẹ nhõm một hơi, rời đi như trốn. Nhặt về được cái mạng nên phải quay về nhà tu dưỡng một tháng mới có thể quay trở lại đây được.

“Hoàng Thượng, thân thể thần thiếp có chút không thoải mái, cũng xin cáo lui trước.” Chu Tuyết Tranh nhìn Sở Kim Triều, thật cẩn thận nói. Nàng muốn đi báo tin cho Sở Lăng Hiên nên án binh bất động đã.

“Chờ một chút, trẫm còn có chuyện muốn nói với người!” Sở Kim Triều trầm giọng nói.

“Vâng.” Thân thể Chu Tuyết Tranh cứng đờ, sợ hãi nhìn ông. Không phải là ông đã phát hiện ra cái gì đấy chứ?

Thời gian quay lại một ngày trước.

Sau khi Chu Tuyết Tranh rời đi, là lúc được Gia Cát Linh Ẩn chăm sóc. Trước đó một ngày, nàng đi vào, Sở Kim Triều lo lắng nhìn ra phía ngoài, ý bảo Gia Cát Linh Ẩn đóng cửa lại. Sau đó, ông lấy ra một viên thuốc từ dưới gối ra đưa cho Gia Cát Linh Ẩn.

“Hoàng Thượng, đây là...” Gia Cát Linh Ẩn vừa mừng vừa sợ, “Người không uống thuốc?”

“Hừ!” Sở Kim Triều cười lạnh một tiếng, “Nàng ta nghĩ trẫm ngu xuẩn như vậy? Chu Tuyết Tranh, thật đúng là khiến trẫm quá thất vọng. Trẫm biết, nhất định là vì chuyện của Chu gia, ngày đó tha cho nàng ta một mạng, không biết cảm ơn lại còn muốn lấy a mạng của trẫm!”

“Hoàng Thượng định làm gì bây giờ?”

“Chúng ta cũng nhau diễn một vở kịch, trẫm thật muốn nhìn xem nàng ta rút cuộc muốn làm gì? Trẫm mù mắt cho nên mới để một nữ nhân tâm địa rắn rết như vậy ở bên cạnh mình!”

Vì thế mới có một màn vừa rồi, viên thuốc, máu tươi đều là những thứ đã được chuẩn bị tốt trước đó rồi. Không nghĩ tới Chu Tuyết Tranh thực sự bị lừa.

Giờ phút này, Chu Tuyết Tranh kinh ngạc nhìn Sở Kim Triều cùng Gia Cát Linh Ẩn, hoảng sợ đến mức một câu cũng không nói được. Hai chân của nàng không tự giác mà lùi về phía sau.

“Nói cho trẫm biết, đây là cái gì?” Sở Kim Triều đưa viên thuốc đang nằm trong bàn tay ra, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn Chu Tuyết Tranh, “Thứ mỗi ngày người cho trẫm uống là cái gì?”

“Hoàng Thượng, là tiên đan.” Chu Tuyết Tranh cố gắng nặn ra một nụ cười thật tươi, nghi hoặc hỏi, “Hoàng Thượng uống vào chẳng phải thân thể tốt lên rất nhiều hay sao?”

“Trẫm thấy, đây là độc dược thì có!” Sở Kim Triều bỗng nhiên đề cao âm thanh, “Chu Tuyết Tranh, lá gan của người cũng thật lớn, dám mưu hại trẫm! Người cho là trẫm không nỡ giết người sao?”

“Hoàng Thượng! Oan cho thần thiếp quá!” Chu Tuyết Tranh nguy biến, bỗng nhiên ánh mắt nàng sáng lên, “Thần thiếp... Thần thiếp nhất định là bị tên đạo sĩ kia lừa. Hắn nói đan dược này có thể trường sinh bất lão, thần thiếp tin là thật nên mới cho Hoàng Thượng uống. Hoàng Thượng yên tâm, thần thiếp nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng, chém đầu tên đạo sĩ kia!”

“Hừ, hay thật!” Sở Kim Triều cũng không tin, “Người rất thông minh, đem mọi tội danh đổ lên đầu tên đạo sĩ kia! Người làm chuyện này, hẳn là có đồng mưu? Nói, là ai? Lão Lục? lão Thất? Hay là lão Cửu?”

“Hoàng Thượng...” Nước mắt Chu Tuyết Tranh chảy xuống, giống như là có muôn vàn ủy khuất, “Người thật sự là nghĩ oan cho thần thiếp rồi, thần thiếp làm mọi chuyện cũng đều là vì lo lắng cho thân thể của người. Nếu Hoàng Thượng cho rằng thần thiếp có tội, vậy thần thiếp nguyện ý nhận trừng phạt!”

Gia Cát Linh Ẩn rút cho Sở Kim Triều một tách trà, đưa đến trong tay ông, “Hoàng Thượng, thần nữ tin tưởng Thần phi nương nương vô tội. Bây giờ người suy nhất nương nương có thể dựa vào là người, như vậy thì sao có thể hại người chứ? Viên thuốc này thần nữ cũng đã từng hỏi qua địa phu, dùng với liều lượng ít quả thật là rất có lợi cho thân thể, nhưng mà không nên dùng quá liều lượng. Thần phi nương nương nhất định là bị tên đạo sĩ kia lừa gạt, người không nên trách nương nương.”

Chu Tuyết Tranh kinh ngạc, nàng ta lại giúp nàng cầu xin? Có lẽ bên trong có âm mưu gì đó? Nàng xuất thần nhìn Gia Cát Linh Ẩn chớp mắt một cái, Gia Cát Linh Ẩn, đừng tưởng rằng người giúp bản cung cầu xin thì ta sẽ không giết người.

Gia Cát Linh Ẩn cũng đang nhìn nàng, trong mắt mang theo một nụ cười quỷ dị khiến Chu Tuyết Tranh không rét mà run.

Sở Kim Triều gật gật đầu, “Nếu Tam nha đầu đã cầu xin giúp người thì trăm sẽ cho người một cơ hội, điều tra mọi chuyện cho rõ! Tự lo cho thân mình đi, bất cứ lúc nào trăm cũng có thể chém đầu người! Tìm tên đạo sĩ kia chặt thành tám khúc cho trăm!”

Thân thể Chu Tuyết Tranh run một chút, “Vâng, thần thiếp đã biết.” Chặt thành tám khúc, phương thức tàn nhẫn như vậy là để giết gà dọa khỉ.

Nàng chậm rãi đi ra ngoài, chân vẫn còn nhùn ra. Mới vừa đi ra khỏi cửa tấm cung nàng liền phịch một tiếng ngồi ngã ngồi trên mặt đất, trên trán chảy xuống những giọt mồ hôi lạnh, quần áo cũng đã ẩm ướt. Quá nguy hiểm.

Nghỉ ngơi một lát, nàng đứng lên, vội vàng đi ra phía cửa cung. Sở Lăng Hiên đang ở chỗ này chờ tin tức của nàng.

Nhìn thấy nàng đi tới, Sở Lăng Hiên khẩn cấp tiến lên trước hỏi, “Sao vậy? Vẫn không thấy phát tín hiệu cho ta, đã xảy ra chuyện?”

“Ừ.” Chu Tuyết Tranh gật gật đầu, tâm tình vẫn còn chưa khôi phục, môi càng không ngừng run rẩy, “Hoàng Thượng... Hoàng Thượng căn bản không uống thuốc. ông ấy cùng với Gia Cát Linh Ẩn diễn một vở kịch.”

“Người đang nói, bây giờ ông ấy vẫn đang yên lành, không chết?”

“Ừ.”

“Mẹ nói!” Sở Lăng Hiên đánh một quyền lên tường thành, làm cho tường thành bị lõm vào, trông mắt đỏ lên, “Tại sao lại có thể như vậy? Không phải mọi chuyện đều rất thuận lợi sao?”

“Nếu không phải Gia Cát Linh Ẩn xuất hiện thì quả thực rất thuận lợi.” Chuyện cho tới nước này, nàng tính toán đổ mọi chuyện lên người Gia Cát Linh Ẩn, làm cho Sở Lăng Hiên chủ động nghĩ biện pháp giết nàng!

“Khốn nạn!” Một bàn tay Sở Lăng Hiên chống lên tường thành, nặng nề thở, “Phụ hoàng phát hiện ra nhưng lại không xử phạt người? Có phải người...”

“Yên tâm, ta không hề khai ra người dù chỉ một chữ. Hoàng Thượng muốn giết ta, nhưng mà nữ nhân kia lại giúp ta cầu xin, ta cũng không biết vì sao nữa.”

“Người nói Gia Cát Linh Ẩn? Vậy tốt nhất người nên cẩn thận một chút! Xem ra không thể giữ nàng lại! Bản vương sẽ nghĩ cách.”

“Ta nghĩ là người vẫn nên nghĩ cách nên giải thích với Hoàng Thượng thế nào về chuyện đóng binh ở trong này thì hơn, hẳn là ông ấy đã nghĩ rồi, ta về cung trước.”

Chu Tuyết Tranh cơ hồ là chạy về tấm cung, rất sợ từ nơi này chui ra một người, muốn bắt nàng lại. Hôm nay, nàng mới chính thức ý thức được Gia Cát Linh Ẩn rất đáng sợ.

Vốn Hoàng Thượng có thể xử tử nàng, nhưng vì sao lại tha? Chu Tuyết Tranh không thể giải thích nổi, bỗng nhiên, nàng nghĩ đến một chuyện đáng sợ hơn. Nhất định là như vậy, Gia Cát Linh Ẩn muốn từ từ chơi đùa nàng cho đến chết!

Gia Cát Linh ẩn, ta đứng là xem thường ngươi rồi, yêu nghiệt như ngươi còn sống để làm gì! Bản cung không cam lòng, không cam lòng! Đoạt được nam nhân thì cũng thôi đi, ngay cả trí tuệ chẳng lẽ còn để ngươi hơn ta sao? Ngươi chờ đi, ta nhất định sẽ thắng một trận, cho ngươi thua thất bại thảm hại! Ta muốn giết ngươi!

Chu Tuyết Tranh muốn rót cho mình một tách trà, tay lại không nghe lời mà run rẩy, làm cách nào cũng không thể ngừng run lại được. Nàng tức giận, nóng nảy hất cả ấm trà xuống mặt đất, ngửa mặt lên trời hét to, “A! Chết đi, chết hết cho bản cung!”

335. Chương 335: Phanh Thây

“Nương nương, người sao vậy?” Thị nữ Liên nhi hoảng sợ nhìn nàng, muốn tiến lên an ủi nàng lại không dám đi tới, rất sợ nàng giận chó đánh mèo lên người mình, đành phải đứng ở đằng xa lo lắng sưng.

“Người nói bản cung kém tiện nhân Gia Cát Linh Ẩn kia chỗ nào? Vì sao mỗi lần người thua đều là ta? Vì sao? Thua Thiên ca ca, ngay cả mạng cũng thiếu chút nữa là thua! Bản cung không phục! Ta nhất định sẽ khiến ả chết, đúng hay không?”

“Vâng vâng” Liên nhi gật đầu liên tục, “Nương nương, người nhỏ giọng một chút, lời này rơi vào tai Hoàng Thượng thì xong mất. Người bình tĩnh một chút, nói không chừng có thể nghĩ ra cách khác. Nàng ta là người, không phải là thần, chung quy vẫn sẽ có nhược điểm.”

“Ả không phải người mà là yêu nghiệt!” Chu Tuyết Tranh cười lạnh, “Ả không có nhược điểm, ta tìm không ra nhược điểm của ả. Người ra ngoài dò hỏi một chút xem có tin tức gì hay không.” Nàng vẫn một mực không tin Hoàng Thượng có thể khinh địch như vậy mà tha cho nàng, kể cả người ngu ngốc cũng có thể nghĩ đến chuyện đan dược có liên quan đến nàng.

“Vâng, nương nương.”

“Còn nữa, nói với tên đạo sĩ chế thuốc cho Hoàng Thượng rằng, một nhà già trẻ của hắn đều ở trong tay bản cung, nhắc nhở hắn chớ có nói lung tung.”

“Nô tỳ biết.”

Một lúc lâu sau, Liên nhi trở lại.

Đại sĩ đã bị ban chết ngay tại chỗ, hắn không hề thú nhận chuyện này có liên quan đến Chu Tuyết Tranh. Mặt khác còn có một tin tức, để thay mặt nước Lăng Nguyệt cảm tạ trời xanh, ngày mai sẽ cử hành nghi lễ tế thiên, ăn mừng thân thể Hoàng Thượng bình phục.

“Không có chuyện nào khác nữa sao?”

“Không có. Nương nương, nô tỳ thấy nghi lễ tế thiên thật ra có thể lợi dụng được. Nghe nói ngày mai sẽ dùng hổ được nuôi dưỡng ở chùa, đến lúc đó....”

“Người nói là dùng chúng để đối phó với Gia Cát Linh Ẩn?”

Liên nhi mang vẻ mặt tươi cười nhìn Chu Tuyết Tranh, ý là không cần nói cũng biết.

“Đây quả là một biện pháp tốt, xem ra bản cung lại được hoạt động một chút.”

Tâm tình Chu Tuyết Tranh khôi phục lại, lần này nàng nhất định phải chuẩn bị thật tốt. Tuyệt đối không để xảy ra sơ hở, đây là cơ hội cuối cùng của nàng. Gia Cát Linh Ẩn, ngày mai ngươi nhất định sẽ chết.

“Hát xì!” Gia Cát Linh Ẩn nặng nề hát xì một cái.

Thân thể thể tử đang ngủ say run lên, mở choàng mắt ra, hướng về phía nàng cười khanh khách. Ánh mắt lạnh thấu xương lập tức thay bằng dịu dàng, ôm thể tử vào trong ngực.

Nguy cơ trong cung điện tạm giải trừ, nàng quyết định mang thể tử quay về Thất vương phủ, vì vậy tới chỗ Sở Kim Triều cáo từ.

Sở Kim Triều lo lắng nàng một mình sẽ nguy hiểm, cố ý để nàng ở trong cung một thời gian, ít nhất so với Thất vương phủ an toàn hơn. Nàng kiên trì phải đi về, đó là nhà của nàng cùng Sở Lăng Hiên, nàng ở đó mới yên tâm.

Sau khi cáo từ với Sở Kim Triều, nàng lại đi tìm Liên công công để dặn dò một chuyện rồi mới rời khỏi cung.

Mấy ngày nay trong cung liên tiếp có tin tức truyền ra, thấy chủ tử trở về mấy người Kinh Phong mới yên tâm. Gia Cát Linh Ẩn vừa hồi phủ, chưa kịp uống nước thì Ngụy Thành liền đưa một phong thư đến, nói là Lâm Dạ phái người đưa tới.

Trong thư nói nước Đông Lan gần đây có chút quái dị, lui tới rất chặt chẽ với nước Tinh Long cùng nước Đại Mạc, rất có thể gia nhập vào phe chinh phạt nước Lăng Nguyệt.

Đầu ngón tay Gia Cát Linh Ẩn miết vào tờ giấy, lâm vào tầm tư. Nước Đông lại sao lại có thể đứng về phía đối lập với nước Lăng Nguyệt? Liên Thượng Hải không quan tâm đến Sở Lăng Thiên sao? Trăm mối nghi vấn không được giải nên nàng đành phải bảo Ngụy Thành báo cho Lâm Dạ tiếp tục điều tra.

Nghi lễ tế thiên được bố trí vào ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn muốn tham gia, thể tử là trưởng tôn cũng tham gia. Nàng cùng Nguyệt Lan và Kinh Phong đi vào nơi cử hành tế thiên.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn Nguyệt Lan cùng Kinh Phong ở bên trái và bên phải người nàng, thầm nghĩ hai người này tiến triển cũng quá chậm rồi, sớm chiều ở chung còn không làm rõ quan hệ, ngay cả người ngoài như nàng cũng cảm thấy sốt ruột.

Nghi thức tế thiên ở tế tế đàn ngoài Ngân Đô, sau khi Gia Cát Linh Ẩn tới thì những quan viên khác cũng lục tục đi tới. Cuối cùng, Sở Kim Triều cùng Chu Tuyết Tranh xuất hiện.

Tế ti bắt đầu nghi thức, chọn người chuẩn bị tốt để chém giết súc sinh, đem máu tươi dùng để hiến tế. Chẳng qua là mệnh người đi bưng dụng cụ tiếp máu tươi cũng phải chú ý, phải là người có bát tự thích hợp.

“Tế ti, đã chọn được người phù hợp chưa?” Sở Kim Triều hỏi.

Tế ti gật đầu, “Đã chọn tốt, một người là Thất vương phi, một người là Thần phi nương nương.”

Chu Tuyết Tranh cười. vì không để người khác nghi ngờ nên nàng thương lượng riêng cùng tế ti, để nàng cùng Gia Cát Linh Ẩn, nàng phải được nhìn thấy cận cảnh Gia Cát Linh Ẩn bị phanh thây.

“Tam nha đầu, Thần phi, hai người các người ra đi.”

Gia Cát Linh Ẩn giao thể tử cho Nguyệt Lan đi ra song vai đứng cùng một chỗ với Chu Tuyết Tranh.

Hai cung nữ tiến lên thay lễ phục đặc chế cho các nàng, cuối cùng, tế ti lấy ra hai lọ thuốc, vẩy lên trên người hai người, ngộ nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì con hổ cũng ghét loại mùi này sẽ không thương tổn đến hai người họ.

Gia Cát Linh Ẩn nhìn hai lọ thuốc, khước miệng giơ lên, trực giác nói cho nàng biết có điều kỳ quái.

Tế ti đem một lọ đưa cho nàng, cái kia đưa cho Chu Tuyết Tranh.

“Thần phi nương nương, Thất vương phi, mời đi.”

Gia Cát Linh Ẩn thử một chút, quần áo hiến tế buộc quá chặt, cánh tay nàng cử động không được. Liên công công thấy thế lập tức đi lên giúp nàng.

Giúp Gia Cát Linh Ẩn vẩy thuốc xong ông lại chủ động giúp Chu Tuyết Tranh, Chu Tuyết Tranh không từ chối, chỉ để tùy ông.

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, Gia Cát Linh Ẩn không để ý nhìn Liên công công, Liên công công hơi hơi gật đầu, nàng nhận được liền yên tâm.

Gia Cát Linh Ẩn cùng Chu Tuyết Tranh chậm rãi tới gần lồng sắt nhốt mãnh hổ.

Chu Tuyết Tranh thỉnh thoảng nhìn qua Gia Cát Linh Ẩn, lại nhìn vào trong lồng sắt, trong mắt hiện lên tia cười lạnh khó nén. Gia Cát Linh Ẩn, hôm nay người chính là thức ăn của chúng nó.

Nàng đã sớm mua người phục trách trông coi động vật này, lồng sắt nhìn như khóa nhưng thật ra lại không có khóa, vật bên trong thực ra có thể dễ dàng lao ra. Vừa rồi lọ thuốc mà tế ti đưa cho Gia Cát Linh Ẩn có pha trộn loại thuốc kích thích thú tính của chúng.

Nàng dường như nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn bị hổ đối ngạ trên mặt đất, cảnh bị chúng cắn đứt cổ. Chúng nó nhất định ăn luôn xương cốt của nàng vào trong bụng, thật sự là rất hả giận. Tiệp nhân, người không nghĩ tới chính mình sẽ chết kiểu này chứ.

Lúc hai người đến gần, lão hổ vốn vẫn nằm yên trong lồng sắt bỗng nhiên đứng lên, chúng nó đứng lên hết, đi qua đi lại bên trong lồng sắt, thỉnh thoảng phát ra âm thanh gầm nhẹ khiến người ta sợ hãi.

Ý cười trên mặt Chu Tuyết Tranh càng đậm, càng tới gần nàng lại càng hưng phấn. Tiệp nhân, đi chết đi!

Hai người càng đến gần, lão hổ ở trong lồng liền nhe răng trợn mắt đứng lên, lông trên cổ dựng thẳng lên, tiếng gào liên tiếp biểu thị sự nguy hiểm.

“Thần phi nương nương, người đang cười cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn tò mò hỏi, “Đây là chuyện đáng cười lắm sao?”

Chu Tuyết Tranh liếc nàng một cái, hừ lạnh nói, “Người quản bản cung cười cái gì sao, việc đó không liên quan đến người.” Bản cung cười người sắp chết đến nơi rồi.

“Rầm!”

Có con hổ cào cào vào cửa lồng sắt.

Mau, cắn chết ả! Cắn chết ả! Trong lòng Chu Tuyết Tranh có một âm thanh hò hét. Hừ! Gia Cát Linh Ẩn, người xuống địa ngục cho ta đi!

“Ngao!” Một tiếng gào làm người ta sợ hãi, lão hổ vừa rồi còn ở trong lồng bỗng nhảy lên cao, vọt tới.

Cắn chết ả....

A, sao lại thế này? Chu Tuyết Tranh còn chưa kịp phản ứng đã bị con hổ bỏ nhào trên mặt đất, hai mắt con hổ màu đỏ gát gao nhìn chằm chằm vào nàng.

Sao lại thế này?

Chu Tuyết Tranh không kịp tự hỏi, không phải là Gia Cát Linh Ẩn sao? Chỉ một cử động nàng cũng không dám, “Hoàng Thượng, cứu thần thiếp....”

“Bảo vệ Hoàng Thượng!”

“Mau cứu Thần phi!”

Sau khi con hổ kia đi ra, mấy con hổ khác cũng nghênh ngang đi tới vây xung quanh Chu Tuyết Tranh. Lúc này Gia Cát Linh Ẩn đã đứng ở một chỗ rất xa, Kinh Phong bảo vệ nàng cùng Nguyệt Lan ở phía sau.

“Ngao!” Con hổ nhào vào người Chu Tuyết Tranh gào một tiếng, mấy con khác tự giác lui sang một bên. Mấy thị vệ chần chừ tiến lên, trong lúc thế này không ai dám đi lên.

Con hổ cúi đầu ngửi trên cổ Chu Tuyết Tranh, dường như nó không thích hương vị này liền nhịn không được dùng sức cào một cái, trên mặt nàng liền xuất hiện một vết máu.

Mùi màu tươi lan tràn ở trong không khí, mấy con hổ bên cạnh xôn xao đứng lên, muốn xông lên thưởng thức mỹ vị.

“Ngao!” Con hổ kia rống lên một tiếng, những con khác đành phải lui xuống.

“Răng rắc!” Chu Tuyết Tranh cảm thấy trên cổ truyền đến một trận đau nhức, chất lỏng ẩm áp càng không ngừng chảy ra.

Phải chết sao? Nàng nghiêng đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn cười như hoa nhìn nàng, Chu Tuyết Tranh, người không biết là Liên công công đã đổi thuốc của chúng ta. Nếu không phải ta trước đó có phòng bị thì giờ phút này người nằm ở đó chính là ta. Thế nào? Mùi vị bị dã thú ăn thịt có dễ chịu không?

Nàng không nói gì, Chu Tuyết Tranh hoàn toàn đọc hiểu được vẻ mặt của nàng. Thua, lần này là thua thật sự.

Gia Cát Linh Ẩn, người rốt cuộc là ai? Là người hay là quỷ? Vì sao mỗi lần ta đều thua trong tay người, còn thua một cách triệt để.

Lần này Chu Tuyết Tranh chân chính cảm giác được cái chết tới gần, vạn vật trên trời đất, nàng không nghe được một chút âm thanh, nhìn không thấy được một thứ gì ngoại trừ gương mặt mang vẻ tươi cười của Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn, nếu được lựa chọn một lần nữa ta sẽ lựa chọn cách xa người ra, lựa chọn cả đời không biết người, lựa chọn sống đơn sơ yên ổn, như vậy ít nhất có thể sống lâu một chút.

Một giọt máu nhỏ trên mặt nàng, đập vào mắt chính là cái miệng há to mang đầy máu tươi. Giờ phút này nàng thậm chí nghĩ nhanh chết đi, loại hoảng sợ này đã khiến nàng hoàn toàn sụp đổ.

Con hổ lại không muốn để nàng theo ý nguyện, cắn một cái ở nơi này, lại cắn một cái ở chỗ kia trên người nàng. Cắn làm sao mà mỗi lần đều nghe thấy tiếng kêu thảm một tiếng. Cuối cùng nàng cũng đã kêu không được nữa.

Lúc này, dường như là chơi đùa xong rồi con hổ kia mới đón đồng bọn lại đây, để chúng tự tìm mỗi con một chỗ, chuẩn bị ăn thịt.

Tình cảnh mỗi lúc một hỗn loạn hơn, mọi người chạy trốn chết, sợ người tiếp theo sẽ rơi vào miệng hổ sẽ là mình.

“A!”

“A!”

“A!”

Tiếng kêu thê lương của Chu Tuyết Tranh càng không ngừng quang quắc trong không trung, nàng nỗ lực đẩy chúng ra, nàng muốn nhìn thấy biểu cảm của Gia Cát Linh Ẩn lúc này, nàng phải nhớ kỹ để sau này có làm ma mới có thể tìm về.

Đột nhiên tiếng kêu im bật lại. Nửa khắc sau, chỗ nàng vừa nằm xuống chỉ thấy có một bãi máu cùng một đồng xương trắng, còn có vài vóc bị xé rách.

“Ngao!” Con hổ gầm đầu gầm một tiếng, chúng nó cùng nhau phóng qua đám người, không chạy vào mà là bỏ chạy.

“Đuổi theo!”

Không biết là ai hô lên một tiếng, mấy thị vệ đang choáng váng lúc này mới nhớ tới, cầm lấy lưới lê chạy vào trong rừng sâu, nhưng mà sao còn thấy được bóng dáng của chúng nó nữa.

Sở Kim Triều hạ lệnh tử hình người phụ trách trông coi ngay tại chỗ, tể ti sợ tới mức chân run lên, sao lại như thế này? Sao lại như thế? Chẳng lẽ mình lại đưa sai lọ thuốc rồi?

Tể ti xoa cái trán đầy mồ hôi, như vậy cũng tốt, Thần phi đã chết sẽ không ai biết được hẳn cũng tham dự vào âm mưu lần này.

Gia Cát Linh Ẩn đi đến bên cạnh Sở Kim Triều, nhỏ giọng nói, “Hoàng Thượng, nếu đã vấy lên loại thuốc khiến chúng nó chán ghét thì vì sao bọn chúng còn có thể bất ngờ nhào vào Thần phi nương nương, có phải là thuốc bột có vấn đề hay không?”

“Ý của Tam nha đầu là?”

“Thần nữ đề nghị kiểm tra xiêm y của Thần phi nương nương xem có vấn đề hay không.”

“Thái y, đi xem thử đồng quần áo kia có gì kỳ lạ hay không.” Sở Kim Triều nói với thái y.

336. Chương 336: Cùng Sống Cùng Chết Với Hoàng Thành

Tể ti thấy thế chân liền mềm nhũn ra, nếu không có người đỡ thì chỉ sợ đã té lăn trên mặt đất.

Thái y cẩn thận kiểm tra quần áo, sắc mặt biến đổi, “Hoàng Thượng, đây là loại thuốc bột kích phát thú tính của dã thú, căn bản không phải là loại thuốc này.”

“Tể ti, sao lại thế này?” Sở Kim Triều trầm giọng hỏi.

“Vi thần... Vi thần cũng không rõ!” Thân thể tể ti run rẩy nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “ Là Thất vương phi, nhất định là Thất vương phi đổi thuốc của Thần phi nương nương.”

“Tể ti đại nhân, nhiều người đều nhìn thấy, vừa rồi bản Vương phi có từng đổi thuốc sao?” Gia Cát Linh Ẩn lạnh như băng nói.

“Không có, quả thật không có.”

“Chúng ta đều nhìn thấy, Thất vương phi không làm gì cả.”

“Tể ti đại nhân, sao có thể trợn mắt nói dối, đổ oan cho Thất vương phi?”

“Đúng vậy, coi chúng ta đều là người mù sao?”

Những đại thần khác lập tức nói. Hiện tại Thất điện hạ có thể là người cuối cùng được ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, đương nhiên muốn nhanh chóng thể hiện lòng trung thành.

“Ta.... Ta.... Chính là do người dối, nếu không sao thuốc kia lại ở trên người Thần phi nương nương được.”

“A?” Gia Cát Linh Ẩn nheo mắt lại, chậm rãi đi đến trước mặt Tể ti, “Nghe ý nói của Tể ti thì thứ thuốc đó phải ở trên người bản Vương phi mới là đúng. Cũng chính là, hôm nay có người tính kế với bản Vương phi, muốn để ta vui thấy trong miệng hổ. Tể ti đại nhân cũng tham dự chuyện này, đúng không?”

“Không, không, vi thần không có, vi thần cũng là bị người bức hiếp!” Tể ti cũng không chống cự nữa, thẳng thắn thừa nhận, “Hoàng Thượng, Thất vương phi, là Thần phi nương nương bức thần phải làm như vậy. Nương nương nói nếu thần không đồng ý sẽ giết chết cả nhà thần cho nên thần bất đắc dĩ mới phải làm như vậy. Cầu xin Hoàng Thượng thứ tội!”

“Người nói cái gì?” Sở Kim Triều dùng sức đập Tể ti một cái, “Người nói chuyện hôm nay là Thần phi cố ý tính kế với Tam nha đầu?” Giờ phút này trên lưng Sở Kim Triều đổ biết bao nhiêu mồ hôi lạnh. Nếu không phải ở giữa có chuyện ngoài ý muốn thì giờ phút này chính Tam nha đầu đã mất mạng rồi.

“Bẩm Hoàng Thượng, đúng là như vậy. Tội thần cũng là không còn cách nào, xin Hoàng Thượng cho thần một cơ hội. Thần không dám nữa.”

“Hừ! Người đương nhiên không dám, bởi vì trẫm sẽ không cho người cơ hội!” Sở Kim Triều trừng mắt, “Người đâu, đưa hắn vào trong núi sâu cho trẫm, cho hắn tự sinh tự diệt!”

Tể ti vừa nghe, nhất thời khóc rống lên, “Hoàng Thượng, không được! Hoàng Thượng, thần biết sai rồi! Hoàng Thượng, tha cho thần lần này đi!” Vào trong núi sâu, kết cục chỉ có thảm hại hơn Thần phi.

“Hoàng Thượng, nhanh đem hài cốt của Thần phi đi hạ táng thôi.” Liên công công nhắc nhở.

“Hừ, hạ táng. Ắ xúng đáng sao?” Sở Kim Triều tức giận nói, “Người đâu, mau mang xương cốt của nữ nhân kia đến vứt trước ngọn núi!” Chuyện viên thuốc ông đã không truy cứu rồi, còn độc ác như vậy thì cũng đừng trách ông không khách khí.

Mấy thị vệ tiến lên, nhặt xương cốt của Chu Tuyết Tranh, ném tới rừng cây như ném mấy cục đá.

Bởi vì một màn này mà nghi thức Tế thiên không thể không dừng lại, đợi thời gian khác rồi làm lại.

Trở lại trong cung, Sở Kim Triều đi hạ lệnh phát hiện Hoàng lăng bị trộm, phái Sở Lăng Hiên đi trấn thủ Hoàng lăng, quyền thống lĩnh cấm quân giao cho Sở Lăng Hàn.

Sở Lăng Hiên hung hăng ném thánh chỉ xuống mặt đất, cái gì đây? Dời đi trung tâm quyền lực của hắn? Sở Lăng Hàn là cái gì, cũng muốn đoạt quyền thống lĩnh cấm quân với hắn? Sở Kim Triều, ông cứ chờ đó, bản Vương nhất định sẽ trở lại giết chết ông!

Không cam chịu tất cả, cũng không dám cãi lại mệnh lệnh, chỉ đơn giản thu xếp một ít đồ dùng, Sở Lăng Hiên đi đến Hoàng lăng.

Thất vương phủ. Gia Cát Linh Ẩn cũng nhận được tin tức.

“Chuyện này thật tốt, xem Sở Lăng Hiên còn làm xằng làm bậy bằng cách nào.” Kinh Phong vui sướng nói.

Gia Cát Linh Ẩn lại không đồng ý, “Chưa chắc, Sở Lăng Hiên là một người không đạt được mục tiêu thì không bỏ qua. Hoàng Thượng làm như vậy ngược lại có thể kích thích sự bất mãn của hắn, khiến cho hắn thực hiện kế hoạch trước thời hạn. Ta lo là một hồi phong ba sẽ nhanh chóng xuất hiện ngay thôi.”

“Tiểu thư, người giống như rất hiểu hắn?” Kinh Phong có chút khó hiểu, không, tiểu thư giống như là hiểu hết suy nghĩ trong lòng của mọi người.

“A.” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh một tiếng, còn có người hiểu rõ Sở Lăng Hiên hơn nàng nữa sao?

Mười năm phu thê, Nam chinh Bắc chiến, rồi đến cả những lúc gặp hoàn cảnh gian nan, chưa bao giờ rời bỏ hắn. Hắn thủ đoạn tàn nhẫn, ác độc giết người không chớp mắt, còn có thể có người hiểu rõ hơn so với nàng sao?

Nàng quyết định đi tìm Sở Lăng Hàn, nhắc nhở y tăng cường đề phòng, chưa biết chừng Sở Lăng Hiên sẽ trở về nhanh thôi.

Đêm đến, Sở Lăng Hiên ngửa đầu uống một ly rượu vào miệng, cổ họng gay gắt, đối diện với hắn là Diệp Thần.

“Này, ta nói, Sở Lão nhân cho ngươi tới đây là có ý gì?” Diệp Thần bắt mãn hô lên, “Còn tước binh quyền của ngươi, vậy thì phần thắng của ngươi có vẻ rất nhỏ. Bản Điện chủ thấy vẫn nên đi giúp Sở Lăng Thiên thì tốt hơn.”

Sở Lăng Hiên cười lạnh một tiếng, “Ngươi chắc chắn rằng Sở Lăng Thiên sẽ để ý ngươi sao?”

“Bản điện chủ cũng không tin là hắn sẽ không có phản ứng gì. Thực ra cũng không khác gì lời đồn... nghe nói hắn rất để ý đến nữ nhân của hắn, hay là bản Điện chủ dùng nữ nhân kia uy hiếp hắn, ta không tin là hắn không hạ mình.” Diệp Thần đột nhiên nhìn Sở Lăng Hiên một cách bí ẩn, “Là đó phá hủy chuyện tốt của ngươi, ta thực xin lỗi, sau đó có thực hiện được không?”

Sắc mặt Sở Lăng Hiên âm lãnh, không nói gì. Hai ngày đêm đó dường như đã làm hao phí tất cả tinh lực của hắn, cái lần chơi đùa đó khiến hắn phải nằm úp sấp mãi, hắn hoài nghi là mình đã dùng cả đời luôn rồi.

Tay cầm lấy ly rượu run lên, Gia Cát Linh Ẩn, người giỏi, thù này bản vương nhất định sẽ báo! Bản vương sẽ nghĩ ra thủ đoạn tra tấn ngươi, sẽ rất hiếm có!

“Xem ra là không có.” Diệp thần cười ha ha hai tiếng, “Chỉ là một nữ nhân thôi mà, có được thiên hạ thì nữ nhân muốn ít hay nhiều cũng đều có.”

“Ta muốn ngươi giúp, ngươi có thể cho ta bao nhiêu người?” Sở Lăng Hiên đột nhiên hỏi.

“Sao? Muốn trực tiếp đi bức vua thoái vị? Bản điện chủ thích, ngươi muốn bao nhiêu người?”

“Thực ra thì cấm quân vẫn còn trong tay của ta, tùy thời có thể khởi binh. Ta cần hai vạn người ở bên ngoài trấn thủ, tránh cho việc đột nhiên có người đột nhiên tiến vào cung.”

“Hai vạn người?” Diệp Thần nhíu mày, bộ dạng khó xử, “Lục điện hạ, người cũng biết hiện tại có rất nhiều nước cũng mượn người của Thánh Điện, cho nên quả thực rất cần người. Nước Tinh Long dùng một phần năm giang sơn để làm trao đổi, cũng chỉ mượn được một vạn người mà thôi.”

“Một phần tư gian sơn nước Lăng Nguyệt, hai vạn người.”

“Này... Được rồi, ai bảo chúng ta là huynh đệ chứ?” Diệp Thần ra vẻ như người là người chiếm được tiện nghi hơn, “Khi nào động thủ? Ta cần thời gian chuẩn bị.”

“Bản vương cho người thời gian năm ngày.”

“Thời gian năm ngày cũng đủ.” Diệp Thần hướng chén rượu về phía Sở Lăng Hiên, “Hợp tác vui vẻ! Tân Hoàng đệ hạ.”

“Điện chủ khách khí.”

Khóe miệng Sở Lăng Hiên hiện lên ý cười, năm ngày sau, nước Lăng Nguyệt sẽ rơi vào sự khống chế của hắn.

Ngày thứ năm, Gia Cát Linh Ẩn mang Thế tử vào cung vấn an Sở Kim Triều. Đến lúc trời chạng vạng tối, đang chuẩn bị ra khỏi cung lại nhìn thấy Sở Lăng Hàn hoang mang rối loạn chạy tới.

“Phụ hoàng, Thất tẩu, Lục ca... Lục ca đánh vào rồi, mọi người ngàn vạn lần không nên đi ra ngoài!”

“Cái gì?” Tách trà Sở Kim Triều cầm trên tay rơi xuống mặt đất, “Sở Lăng Hiên, lá gan người thật lớn, trăm còn chưa chết mà đã bức vua thoái vị! Lão Cửu, triệu tập cấm quân bắt phản quân, bất kể là ai tham dự phản loạn đều giết không tha!”

“Vâng, Phụ hoàng!” Sở Lăng Hàn phủ thêm áo giáp, vội vàng chạy ra ngoài.

Cũng may Gia Cát Linh Ẩn đã sớm nhắc nhở với y, có chuẩn bị, nếu không khẳng định là rất nhanh sẽ tan tác.

“Hoàng Thượng, thần nữ cũng đi xem thử.”

Gia Cát Linh Ẩn lo lắng, tốt xấu gì nàng cũng từng cùng với Sở Lăng Hiên chinh chiến vô số lần, đối với việc đánh nhau cũng có chút hiểu biết.

“Tam nha đầu, đao kiếm không có mất, nếu như con bị thương thì trăm không biết ăn nói thế nào với Thiên nhi được.”

“Hoàng Thượng, quốc gia hưng vong, dân chúng phải có trách nhiệm. Nếu như tình hình không ổn thì người có thể màn Thế tử đi trước, thần nữ sẽ không sao đâu. Thần nữ đã nói là sẽ chờ Thất gia trở về rồi.”

“Vậy con cẩn thận.”

Gia Cát Linh Ẩn gật gật đầu, cũng may đã nhiều ngày nay nàng đem nhuyễn giáp tơ vàng mặc trên người, không nghĩ tới Sở Lăng Hiên hành động nhanh như vậy. Nàng gỡ một thanh kiếm trên tường xuống, sau đó liền xông ra ngoài. Cả nhóm cung nữ, công công sợ tới mức chạy trốn khắp nơi.

Từng cửa cung đều rơi vào công kích, nàng đi vào trong nội thành gần cửa Tây nhất. Binh sĩ trên thành đang liều chết chống cự. Sở Lăng Hàn đứng đầu tiên, xung phong cho binh sĩ.

Nguy hiểm liên tục, Gia Cát Linh Ẩn đi tới bên cạnh Sở Lăng Hàn, “Cửu điện hạ, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp hay, cửa thành sớm hay muộn gì cũng sẽ bị mở ra.”

“Thất tẩu, sao tẩu lại tới đây?” Sở Lăng Hàn vừa nói vừa kéo nàng đến một nơi an toàn, “Tẩu mau trở về đi, nơi này rất nguy hiểm!”

“Ta cũng là một thành viên của Sở gia, nên chia lực lượng ra. Nhanh đi tìm một ít dầu hỏa đến, trực tiếp vút xuống dưới!”

“Ta đã biết!” Sở Lăng Hàn quay đầu lại phân phó, “Nhanh đi chuẩn bị dầu hỏa!”

Rất nhanh, một thùng dầu hỏa được đưa lên trên thành, sau đó ngay lập tức được đổ xuống dưới. Dầu hỏa nhanh chóng từ trên thành chảy xuống dưới thành, quân phía dưới rất cực cũng yếu bớt.

“Thất diện hạ, không tốt, không tốt, cửa phía Đông bị công phá rồi!”

“Cái gì?” Lòng Sở Lăng Hàn trầm xuống, “Cửa phía Đông có số người trấn thủ nhiều nhất, cửa thành cũng kiên cố nhất, vì sao lại bị công phá trước?”

Nháy mắt Gia Cát Linh Ẩn liền hiểu được, kéo Sở Lăng Hàn chạy xuống khỏi thành, chạy đến một nơi rất xa mới dừng lại.

“Thất tẩu, sao vậy?”

“Bên trong cấm quân có người tạo phản. Chỉ sợ không chỉ có cửa phía Đông mà những người trấn thủ ở mỗi cửa thành đều có thể có phản quân!”

Hai người đều nghĩ mà sợ không thôi, có lẽ phản quân mới vừa rồi ở ngay bên cạnh bọn họ, trong cảnh hỗn loạn đều có thể dễ dàng giết chết bọn họ.

“Thất tẩu, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Triệu tập bộ phận cấm quân mà người tin tưởng nhất, lui giữ nội thành! Ta đi giám sát những người khác tiếp tục trấn thủ ngoại thành.”

“Thất tẩu, nơi đó có thể tất cả đều là phản quân!” Sở Lăng Hàn nói gì cũng không cho nàng đi.

“Yên tâm, ta có chừng mực!”

Gia Cát Linh Ẩn xông lên trên thành, không quan tâm mà chém mười người dọc đường đi. Những người khác đều nghĩ nàng điên rồi, lại có thể động thủ với người một nhà.

“Bọn họ đều là phản quân! Bản vương phi đã lấy được danh sách, ai nằm trong danh sách đó hẳn là trong lòng các người đều biết! Nếu các người toàn lực chống đỡ thì sau này ta có thể sẽ cầu xin với Hoàng Thượng tha cho các người một mạng. Người ngu ngốc thì không thể sống, hiện tại bản Vương phi đã chém hết rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng trên thành, quần áo trắng bay lên, kiếm trong tay còn có máu nhỏ xuống, cả người tản ra một cỗ xơ xác tiêu điều, làm kinh sợ tất cả các tướng sĩ.

“Vương phi nương nương, chúng tiểu nhân thề cũng sống cùng chết với Hoàng Thành.”

“Được! Bản vương phi cùng các người!”

Thất một nữ tử như nàng cũng không sợ chết thủ thành của cấm quân nhất thời thu hồi ý niệm phản nghịch trong đầu, liều chết chống cự. Nhưng vẫn có bộ phận vẫn không động đậy, bọn họ chỉ hy vọng Lục điện hạ nhanh chóng tiến vào một chút, chấm dứt trận chiến này

337. Chương 337: Sở Lăng Thiên, Không Nghĩ Tới Người Cũng Đi Tìm Cái Chết

“Vương phi nương nương, không được, thủ không được!” Một phó tướng hô.

“Rút lui vào trong thành!”

Gia Cát Linh Ẩn lập tức hạ lệnh.

Sở Lăng Hiên tìm thánh điện mượn người, vũ lực so với cấm quân mạnh hơn đến mấy lần, hơn nữa có một bộ phận cấm quân làm phải nên mấy cửa thành rất nhanh bị công phá, cấm quân không thể không rút lui đến nội thành.

“Phụ hoàng, người đi trước đi!” Sở Lăng Hàn nói với Sở Kim Triều, “Nơi này có nhi thần cùng Thất tẩu rồi.”

“Các con liệu chết chống cự thì làm sao trăm có thể chạy trốn?” Sắc mặt Sở Kim Triều bình tĩnh. Dù sao cũng là người từng gặp qua sóng to gió lớn, “Thật ra trăm muốn nhìn xem Sở Lăng Hiên có thật sự dám đem dao đến đặt lên cổ trăm.”

“Hoàng Thượng, hần nhất định sẽ làm vậy!” Gia Cát Linh Ẩn trầm giọng nói, bởi vì kiếp trước hần đã làm như vậy.

“Hàn nhi, Tam nha đầu, các con không cần khuyên trăm, ta sẽ không đi! Nếu trăm thực sự chết ở trong tay nó thì cũng là mệnh! Là do trăm không dạy dỗ nó thật tốt, các con không cần phải ngăn cản ta!”

“Phụ hoàng....”

“Cửu điện hạ, phản quân đã đánh tới nội thành.”

“Phía đông bị đột phá!”

Tin tức xấu liên tiếp đưa tới, lúc này Gia Cát Linh Ẩn quyết định mang một tiểu đội đánh rồi phía sau, nhưng biện pháp này cũng chỉ có thể trì hoãn được một ít thời gian mà thôi.

Lúc hừng đông, phản quân hoàn toàn đánh chiếm nội thành. Giữa đại điện, Sở Lăng Hiên đặt đao kề trên cổ Sở Kim Triều. Gia Cát Linh ẩn cùng Sở Lăng Hàn cũng bị khống chế.

“Giao ngọc tỷ ra ta sẽ để ông được toàn thân!”

Ánh mắt Sở Lăng Hiên lạnh lùng, hoàn toàn mặc kệ người trước mặt là phụ thân của hần, ánh mắt hần lướt qua Sở Kim Triều, nhìn long ý ở phía sau ông, ánh mắt mang theo tia nóng bỏng.

“Là trăm quá tin tưởng người, người thật sự đặt đao ở trên cổ ta, trăm đối với người còn chưa đủ tốt sao? Trăm chưa chết đã đến đoạt đồ của trăm?”

Sở Lăng Hiên nghiêng đầu quan sát rồi hừ lạnh một tiếng, “Ông tốt với ra? Ông đối với ta còn chưa bằng một nửa với Sở Lăng Thiên!” Hần giương mắt nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Ông biết rõ ta thích nàng nhưng lại ban nàng cho Sở Lăng Thiên. Lại đưa việc buôn bán của Lục Vương phủ cho Thất vương phủ, việc này nên được tán thưởng?”

“Tình phi chết lâu như vậy ông vẫn nhớ mãi không quên, lo lắng giữ gìn thi thể của bà ta. Nhiều năm như vậy ông có từng nhớ tới mẫu phi của ta không? Ông còn nhớ rõ người có bộ dáng ra sao nữa không?”

Sở Kim Triều ngạc nhiên.

“Sở Lăng Hiên, những điều này chỉ là cái cớ người tự đưa ra cho mình mà thôi.” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên lên tiếng, “Không cần vì dã tâm của mình mà tìm đại vài lý do.”

“Người câm miệng!” Sở Lăng Hiên đi tới nắm lấy cằm của nàng, giống như muốn bóp nát nàng, “Bản vương đối đãi với người thế nào? Người lại mỗi lần làm cái gì với bản vương? Không nghĩ rồi cuối cùng vẫn nằm trong bàn tay của ta? Người có thể thoải mái mà tưởng tượng một chút xem bản vương sẽ trừng phạt người như thế nào? Hử? Bản bối....”

“Sở Lăng Hiên, người dừng tay” Sở Kim Triều quát lớn, “Trăm có thể đồng ý yêu cầu của người, nhưng trăm có điều kiện.”

“Ông dựa vào cái gì mà nói điều kiện với ta? Phụ hoàng, ông hần là hiểu rõ rình cảnh hiện tại của các người chứ?”

“Vậy người vĩnh viễn đừng nghĩ tới lấy được ngọc tỷ truyền ngôi.”

Sở Lăng Hiên giương lên khóe miệng, “Nói điều kiện của ông.”

“Thả chúng đi!”

Sở Lăng Hiên nhìn Sở Lăng Hàn cùng Gia Cát Linh Ẩn, “Hắn có thể, nhưng nàng không được.”

“Ai ôi, Lục điện hạ, đừng dây dưa nữa, nhanh chuẩn bị tốt để đăng cơ thôi, một cái ngọc tỷ thôi mà, bản điện chủ tặng ngươi một cái. Ngươi là hoàng đế, chỉ cần ngươi nói là được, mau động thủ đi, tránh đêm dài lắm mộng.” Diệp Thần ở bên cạnh giục hắn, điều làm hắn sốt ruột là một phần tư lãnh thổ nước Lăng Nguyệt, “Đăng cơ trước rồi động phòng hoa chúc, ngày tốt cảnh đẹp bản điện chủ cũng thêm muốn.”

“Điện chủ nói có lý. Phụ hoàng, xin lỗi.”

Giơ tay chém xuống, “Leng keng” một tiếng, kiếm Sở Lăng Hiên gãy thành hai đoạn, gãy tiếp theo một cây đao liền đặt trên cổ hắn.

“Thất gia!”

“Thất ca!”

“Thất điện hạ!”

“Thiên nhi!”

Ngươi đột nhiên xuất hiện khiến những người trong điện mừng rỡ. Thân thể Sở Lăng Hiên cứng đờ, một cử động nhỏ cũng không dám, vì sao, chỉ còn một chút nữa.

“Sở Lăng Thiên, không nghĩ tới ngươi cũng đi tìm cái chết!” Sở Lăng Hiên cười lạnh nói.

“Ai chết vẫn chưa biết.” Sở Lăng Thiên nhẹ nhàng dùng sức, kiếm trên cổ Sở Lăng Hiên lập tức rạch một đường, “Người của các ngươi đã bị thanh trừ hết.”

“Sở Lăng Thiên, đừng kích động, đừng kích động quá!” Diệp Thần lập tức nói, “Các ngươi tốt xấu gì cũng là huynh đệ, như vậy không tốt lắm đâu.”

Diệp Thần vừa nói vừa tới gần Gia Cát Linh Ẩn, một chương bỏ tới phía nàng. Sở Lăng Thiên lập tức buông Sở Lăng Hiên ra, lách mình phóng tới.

Diệp Thần cũng bị trúng một chương, kéo Sở Lăng Hiên đang đứng giữa phòng nhanh chân bỏ chạy không còn thấy bóng dáng.

“Đuổi theo cho trẫm!” Sở Kim Triều hạ lệnh, “Đào ba thước dưới đất lên cũng phải tìm ra Sở Lăng Hiên cho trẫm!”

“Linh nhi, có sao không?” Sở Lăng Thiên đau lòng kéo nàng vào trong lòng ngực, gắt gao ôm lấy nàng, y quay về chậm một chút thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, đầu chôn vào trong ngực y, tham lam hít lấy hơi thở lâu rồi không thấy của y.

“Chờ ta.”

Rất nhanh, Sở Lăng Thiên một lần nữa chỉnh đốn cấm quân, bố trí việc sửa chữa hoàng thành. Tất cả bọn phản quân đều bị xử lý toàn bộ.

Lần này Sở Lăng Hiên cùng Thánh Điện đều bị thiệt hại nặng, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có hành động gì được. Ngân Đô có thể thừa dịp trong khoảng thời gian này nghỉ ngơi lấy sức, Sở Lăng Hiên nhất định sẽ kéo quân trở lại.

Tiền tuyến chiến sự căng thẳng, đêm đó Sở Lăng Thiên trở về cũng không biết bước tiếp theo Sở Lăng Hiên cùng Diệp Thần sẽ làm cái gì.

Nhìn thấy đôi mắt sáng quắc của Sở Lăng Thiên dính trên người Gia Cát Linh Ẩn, Sở Kim Triều tức giận nói, “Sương phòng cách vách, ngươi có thể dùng...”

“Không nói sớm.”

Sở Lăng Thiên ôm lấy Gia Cát Linh Ẩn, như gió xoáy phóng vào phòng bên cạnh. Sở Kim Triều mở lớn miệng, ta là cha của người, tốt xấu cũng gì cũng chú ý đến hình tượng một chút chứ.

Đóng cửa lại, nụ hôn của Sở Lăng Thiên kéo đến tới tấp làm cho Gia Cát Linh Ẩn không có sức lực để thở. Một trận môi lưỡi dây dưa triền miên qua đi Sở Lăng Thiên mới vừa lòng mà dừng lại.

“Linh nhi, nhớ ta không?”

“Nhớ.” Rõ ràng đã là phu thê, nghe được lời nói dạng này của y Gia Cát Linh Ẩn vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Sắc mặt ửng đỏ càng thêm kích thích Sở Lăng Thiên, “Vi phu cũng nhớ nàng, mỗi đêm đều nhớ nàng, muốn đem nàng đặt ở dưới thân, nhớ tiếng kêu của nàng.”

“Lưu manh!” Gia Cát Linh Ẩn che mặt, khuôn mặt xấu hổ đến mức mồ hôi chảy ra.

“Được, vậy vi phu nhớ đến nữ nhân khác vậy!”

“Chàng dám!”

“Đến đây, vi phu cho nàng thấy ta càng lưu manh hơn!”

Vừa nói vừa ôm lấy nàng đang ngồi cuối bàn phóng lên trên giường, cả thân thể đè lên, lại một trận hôn triền miên nồng nhiệt, hôn đến lúc nàng thở gấp mới dừng.

“Vật nhỏ, mỗi ngày mỗi buổi vi phu đều nhớ nàng đến không ngủ được.”

“Xoẹt xoẹt!” Quần áo bị xé thành mảnh nhỏ đáng thương, trước ngực một mảng tuyết trắng khiến cho mỗi tế bào trong người Sở Lăng Thiên đều sôi trào lên.

Bàn tay to dán lên nơi mềm mại của nàng, dùng sức nhào nặn, rồi chậm rãi di chuyển xuống dưới, hoa kính của nàng đã sớm ẩm ướt không chịu nổi.

“Xem ra Linh nhi cũng muốn vi phu lắm rồi.”

Động thân đi vào.

“Quả nhiên là rất chặt...”

Sở Lăng Thiên vội vàng luật động, mùi vị tốt đẹp này khiến y nhịn không được gầm nhẹ.

Cảm nhận được lửa nóng cùng cứng rắn của y, lúc này Gia Cát Linh Ẩn mới tin tưởng là y đã trở lại. Thật sự đã trở lại, ngay tại trong thân thể của mình. Nàng nâng thân thể lên trên, muốn cùng y kết hợp chặt chẽ một chút.

“Tiểu yêu tinh!”

Y ôm lấy thân thể của nàng, xoay người dậy, hai người ngồi đối mặt nhau, hoàn toàn xâm nhập khiến cho thân thể nàng run lên một chút.

“Có phải muốn như vậy hay không? Hử?”

Gia Cát Linh Ẩn không nhìn y, then thùng cúi mặt, thân thể gắt gao dán chặt vào y.

Cảm giác được nàng càng chặt, y rất nhanh phóng ra chính mình.

Gia Cát Linh Ẩn mềm nhũn, cảm giác được của y đang đặt trong thân thể nàng lại cứng lên.

“Còn?”

“Một lần thôi sao? Ít nhất phải mười lần...”

Mười lần? gia Cát Linh Ẩn đảo cặp mắt, rồi lại nhanh chóng rơi vào tay giặc. Nàng dùng sức cắn môi không cho mình phát ra âm thanh, bởi vì Sở Kim Triều cùng Sở Lăng Hàn ở ngay phòng bên cạnh.

“Linh nhi, kêu lên đi, ta thích nghe!” Sở Lăng Thiên ra lệnh.”

“Không!” Nàng nghiêng đầu sang một bên, như vậy chẳng phải là xấu hổ chết sao? Sau này nàng làm sao có thể ngẩng đầu trước mặt bọn họ.

Thấy nàng không chịu đi vào khuôn khổ Sở Lăng Thiên cố ý tăng nhanh tốc độ, mỗi mỗi lần vào đều xâm nhập rất sâu khiến nàng không tự giác mà tràn ra thanh âm mê người. Có sự cổ vũ này của nàng, u càng thêm có sức lực.

Cuối cùng vẫn không đến mười lần, chỉ bảy lần mà thôi. Thời điểm hai người tách nhau ra thì trời đã tối rồi. Đương nhiên, bọn họ ngoại trừ chuyện này thì giữa những lúc nghỉ ngơi đã đem mấy chuyện xảy ra trong thời gian này nói qua một lần. Sở Lăng Thiên không nghĩ tới trong cung đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Sở Lăng Thiên phân phó cung nữ chuẩn bị nước tắm cũng hai bộ quần áo, hai người cùng nhau tắm rửa. Sở Lăng Thiên thiếu chút nữa lại nổi dục vọng, buổi tối y phải rời đi nên Gia Cát Linh Ẩn sống chết không đồng ý, lúc này y mới từ bỏ.

Sau khi hai người mặc chỉnh tề thì ngự phòng đã chuẩn bị tốt thức ăn, trong đó có hai bát canh bổ thân thể.

Sở Kim Triều nhìn hai người một cách mờ ám, thầm than người trẻ tuổi thân thể thật tốt, chính ông khi còn trẻ cũng từng điên cuồng như vậy, đúng là Trường Giang sóng sau dề sóng trước. Nghĩ đến Sở Lăng Thiên tâm tình của ông lại trầm trọng, chuyện ông lo nhất rốt cục cũng xảy ra, đứa con ruột thịt của ông lại có thể buộc ông thoái vị.

Gia Cát Linh Ẩn cúi đầu, giống như toàn bộ thế giới đang chê cười chính mình.

Sở Kim Triều đành phải đi ra ngoài, chỉ để lại hai người bọn họ.

Cơm nước xong Sở Lăng Thiên muốn đi. Y để quân đội mình mang về lại Ngân Đô để ngừa Sở Lăng Thiên quay trở lại. Gia Cát Linh Ẩn đưa rời khỏi Ngân Đô, lưu luyến không rời mà hôn không ngừng.

“Linh nhi, ta rất nhanh sẽ trở về, chờ ta.”

“Chàng phải bảo trọng!”

Trở lại Thất vương phủ, Kinh Phong cùng Phá Trận đang băng bó vết thương, thời điểm Sở Lăng Thiên tiến cung bọn họ cũng đi trợ giúp, hai người đều bị thương, chẳng qua là không có gì đáng ngại.

Đại phu băng bó cho Kinh Phong, Nguyệt Lan lại băng bó cho Phá Trận. Kinh Phong phẫn nộ nhìn vẻ mặt đắc ý của Phá Trận, nắm tay kêu rằng rắc, không khỏi phát hỏa với đại phu, “Ông nhẹ chút được hay không, đau chết mất!” Y chỉ vào Nguyệt Lan, “Người, lại đây giúp ta!”

“Lên cơn thần kinh gì chứ!” Nguyệt Lan tức giận trừng mắt liếc Kinh Phong một cái, “Không thấy Phá Trận bị thương nặng hơn ngươi sao? Đau chút ấy cũng không chịu được thì đâu phải là nam nhân?”

“Ngươi lại nói ta không phải là nam nhân?” Kinh Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Hắn là nam nhân sao? A, tiểu thư, người đã trở lại?”

“Tiểu thư, người rốt cuộc đã trở lại.” Nguyệt Lan bỏ lại Phá Trận, bỏ nhào vào bên cạnh Gia Cát Linh Ẩn, Tiểu Điệp cùng nhào tới.

338. Chương 338: Nóng Ruột Không Ăn Không Hết Đậu Hũ

“Thất gia đã đi rồi, Kinh Phong, Phá Trận, các người không sao chứ?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Không sao!”

“Có việc!”

Nguyệt Lan lại trừng mắt liếc Kinh Phong một cái, “Bị Thương thế này có thể có chuyện gì?”

Tiểu Diệp tiếp nhận tiểu Thế tử trong lòng Gia Cát Linh Ẩn, đi qua một bên chăm sóc cho nó. Nàng cứ cảm thấy Nguyệt Lan và Kinh Phong là lạ, hai người luôn không thể nhìn được mà cãi nhau. Nhưng mà bọn họ cãi nhau cũng quái lạ quá, có thể nói là liếc mắt đưa tình có lẽ hợp hơn.

“Ta mặc kệ, ta muốn người bằng bó cho ta!” Kinh Phong hét lên.

“Chờ ta giúp Phá Trạ xong đã.”

Kinh Phong vừa nghe, đặc ý đi tới uống trà, lại nhận lấy một ánh mắt xem thường của Phá Trạ.

Gia Cát Linh Ẩn cười mà không nói, có thể Thất vương phủ rất nhanh sẽ có rượu mừng, nghĩ vậy tâm tình của nàng cũng tốt lên.

Bằng bó cho Phá Trạ xong Nguyệt Lan lại bằng bó cho Kinh Phong. Khi làm xong xuôi thì Kinh Phong lại muốn đưa nàng trở về phòng. Bất đắc dĩ Nguyệt Lan phải đồng ý hần, nàng cũng lo lắng miệng vết thương hần lại nứt ra.

Phá Trạ lắc đầu, thở dài nói, “Tình yêu luôn làm cho con người ta choàng văng đầu óc.”

Gia Cát Linh Ẩn xì một tiếng, nhìn không được cười nói, “Người biết cái gì gọi là tình yêu sao?”

“Tiểu thư, tuy rằng thuộc hạ chưa được gặp qua, nhưng mà cũng có nghe qua rồi. Là một loại cảm giác khiến con người ta muốn ngừng mà không ngừng lại được, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy đối phương, không nhìn thấy thì trong lòng ngứa ngáy khó chịu giống như bị mèo cào vậy. Còn có thể khiến cho người ta mất hồn mất vía, Kinh Phong chính là như vậy, thường xuyên ngồi một chỗ người, nhìn thấy Nguyệt Lan liền không nhìn được mà khi dễ nàng ấy.”

“Người đúng là hiểu không ít đấy.” Gia Cát Linh Ẩn thừa nhận những gì Phá Trạ nói đều đúng, “Nhưng ma, tình yêu so với tưởng tượng của người đẹp hơn rất nhiều, chờ người gặp được thì sẽ hiểu.”

“Vẫn là không nên, thuộc hạ cũng không có tâm tư giành cho nữ tử, càng không có tâm tư mà chăm sóc cho con cái. Một mình vẫn tốt hơn.”

Chăm sóc con cái? Gia Cát Linh Ẩn đầu đầy hắc tuyến. thậm chí đại ca người cũng lo nghĩ quá xa đi, ngay cả việc thích một người còn không có mà đã nghĩ đến con cái.

Bên kia, Nguyệt Lan đang dìu Kinh Phong lần mò trong đêm. Nguyệt Lan nghĩ thầm, kỳ quái, sao đèn lồng lại không sáng, tối như mực thế này đúng là dọa người.

“A, Nguyệt Lan, nàng xem, đó là cái gì? Đúng là dọa người!” Kinh Phong vừa kêu vừa dựa vào bên người Nguyệt Lan.

Nguyệt Lan đi tới nhìn, chẳng qua chỉ là một nhánh cây mà thôi. Nguyệt Lan thở phì phì nói, “Kinh Phong, đại hiệp mà lại sợ một nhánh cây, có phải là nam nhân hay không vậy?”

“Nàng...” Kinh Phong tức giận, “Vậy thì cho người nhìn xem ta có phải là nam nhân hay không!”

Trong bóng đêm, hần chuẩn xác mà tìm được môi Nguyệt Lan, hôn xuống, không lưu loát mà gặm cắn.

“A! Vô lại!” Bị tập kích đột ngột, Nguyệt Lan xấu hổ, dùng sức đẩy Kinh Phong ra, đánh một cái lên miệng vết thương của hần, dường như còn chưa hết giận mà còn cho hần thêm một cái tát, “Ta... Ta đi mách tiểu thư!”

Nguyệt Lan vừa khóc vừa dùng sức chà miệng mình, giống như bỏ trốn mà chạy ra ngoài. Kinh Phong thối tha, lại dám cắn ta, ta muốn mách tiểu thư!

Động tác chà môi của nàng khiến Kinh Phong đau lòng, chẳng lẽ nàng chán ghét mình? Kinh Phong hung hăng tát vào má bên kia của mình một cái tát, “Ai bảo kích động, ai bảo người kích động! Dọa nàng chạy mất rồi!”

“A!” Lúc này Kinh Phong mới cảm thấy được miệng vết thương bị rách, máu tươi lại trào ra, “Đau quá.” Hần cầm chặn miệng vết thương lại, nghiêng ngả lão đảo trở về phòng. Nhớ tới bộ dáng khóc lóc của Nguyệt Lan, trông lòng đau đớn một trận, có khi nào nàng không để ý đến mình hay không.

Nguyệt Lan vừa khóc vừa chạy trở về phòng mình, cũng không đi nói với Gia Cát Linh Ẩn, loại chuyện này quả thật là rất khó mở miệng. Chỉ có chính nàng biết, vừa rồi lúc Kinh Phong hôn nàng trong lòng nàng có một tia vui mừng. Nhưng mà, hẳn không đâu không đâu đi hôn mình là có ý định gì chứ? Để cho người khác nhìn thấy nhất định sẽ chê cười nàng. Hơn nữa, kỹ thuật còn kém như vậy, miệng của nàng bây giờ vẫn còn rất đau, có chỗ còn bị rách da nữa.

“Nguyệt Lan, miệng của tỷ làm sao vậy?” Tiểu Điệp nhìn thấy nàng, quan tâm hỏi.

“Bị một con heo cắn!” Nguyệt Lan tức giận nói.

“Heo?” Tiểu Điệp gãi đầu, nghi hoặc nhìn Nguyệt Lan, “Trong Vương phủ không có heo mà.”

“Kinh Phong là con heo kia!” Dù sao thì Tiểu Điệp cũng đơn thuần như nước, cái gì cũng đều không hiểu, nói cho nàng cũng chẳng sao, không nên để ghen ở trong lòng một mình để rồi khó chịu.

“À?” Tiểu Điệp kêu lên sợ hãi. “Kinh Phong lại có thể cắn tỷ? Thật đúng là đáng giận mà! Muội đây cũng muốn cách xa hắn một chút, tránh cho hắn lại cắn muội!” Tiểu Điệp căm giận nói.

Bò lên trên giường, Gia Cát Linh Ẩn mới cảm giác được buồn rầu cả người. Một ngày đoàn tụ ngắn ngủi lại khiến nỗi nhớ càng sâu thêm, nàng hận không thể lập tức chấm dứt trận chiến ngoài kia, quay về những ngày như trước kia.

Tiểu Thế tử ngủ ở bên cạnh nàng, thịt mũm mĩm khiến người ta yêu mến. Nó mở to mắt, cười khanh khách với nàng, tay với tới bắt lấy tóc nàng chơi đùa. Tiểu Thế tử đã coi nàng như một người đáng tin cậy nhất, mặc kệ như thế nào, hai người cũng sẽ nuôi nó lớn lên. Bấy giờ nàng đưa nó đến nước Nam Chiếu quả thật nàng không nỡ.

“Bé cưng, ngủ đi.”

Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng vuốt sau lưng nó. Thế tử dần ngủ, nàng lại càng ngày càng thanh tĩnh. Nàng muốn tới nước Đông Lan xem thử ở đó có ngoại tổ phụ của Sở Lăng Thiên hay không. Nàng cảm thấy được nước Đông Lan xảy ra chuyện rồi, nếu không thì sao lại có thể khởi binh đánh nước Lăng Nguyệt được chứ. Huống hồ, còn biết rõ tướng quân là Sở Lăng Thiên.

Ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn rời giường. Nguyệt Lan, Kinh Phong, Tiểu Điệp, Phá Trận đã rời giường hết, đang ngồi ở trong sân.

Phát hiện thấy Nguyệt Lan khác thường, nàng hỏi, “Nguyệt lan, miệng của ngươi bị sao vậy?”

“Bị Kinh Phong cắn!” Tiểu Điệp đáp, “Kinh Phong, ngươi mau giải thích cho rõ ràng với tiểu thư đi, vì sao lại cắn Nguyệt Lan? Tỷ ấy có lòng tốt bằng bỏ vết thương cho ngươi, ngươi lại lấy oán trả ơn!”

Nguyệt Lan cùng Kinh Phong xấu hổ không thôi, Nguyệt Lan hung hăng liếc Kinh Phong một cái, “Tiểu thư, người ngồi đi, nô tỳ tới phòng ăn xem thử đã chuẩn bị cái gì ăn.” Nói xong, nàng đỏ mặt như trốn chạy mà rời đi.

Phá Trận cùng Gia Cát Linh Ẩn nghe ra được ý sâu xa bên trong, cũng không e dè mà cười rộ lên. Phá Trận còn khoa trương hơn nữa, vừa cười vừa đập vào bàn.

“Không được phép cười!: Kinh Phong hét lên với Phá Trận, “Chuyện đáng để cười như vậy sao?”

“Ai,” Phá Trận lắc đầu, tay khoác lên vai Kinh Phong, “Nóng vội ăn không hết được đậu hũ đâu, nhưng mà người đã bước được bước đầu tiên rồi, tốt lắm.”

“Đừng đụng vào ta!” Kinh Phong hất tay hắn xuống, “Đến lượt ngươi, nhất định còn không bằng ta nữa đấy.”

“Ngươi cũng qua khinh thường ta rồi! Nếu ta mà là ngươi thì đã sớm thu phục được rồi!”

Tiểu Điệp mờ mịt nhìn bọn họ, “Các người đang nói cái gì vậy?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Trẻ con, không nên bị bọn họ dạy hư.”

Dùng bữa sáng xong, Gia Cát Linh Ẩn tìm Kinh Phong và Phá Trận, cùng nhau bàn bạc về chuyện đến nước Đông Lan. Chỗ đó, nàng phải tận mắt nhìn thấy mới yên tâm được. Quyết định cuối cùng là, Ngụy Thành cùng Kinh Phong cùng nàng đi tới nước Đông Lan, Phá Trận ở lại Thất vương phủ. Tiểu thế tử tạm thời đưa đến Cửu Vương phủ nhờ Mộc Tê chăm sóc giùm.

Lo lắng đến thương thế của Kinh Phong, cho nên nghỉ ngơi một ngày mới xuất phát.

Kinh Phong đang thu dọn đồ đạc, chỉ thấy một bóng người tiến vào. Thấy rõ là ai kinh phong liền tràn đầy vui mừng, “Là nàng? Ngày đó, thực xin lỗi.”

Nguyệt Lan cúi đầu, không nói gì, đưa một lọ thuốc ở trong tay, để lại một câu đúng giờ dùng thuốc rồi bỏ mặt chạy mất.

Kinh Phong cười tủm tỉm cất bình dược vào, trong lòng ngọt như mật. Hắn có chút hối hận khi chủ động xin đi đánh giặc ở nước Đông Lan. Nếu ở lại Vương phủ, nói không chừng... Hắc Hắc. Coi như hết, trước hết vẫn nên giúp gia cùng tiểu thư làm tốt mọi chuyện đã, dù sao bọn họ có lấy nhau cũng đều do chủ tử quyết định.

Bọn họ phải tránh đi những nơi đã trở thành chiến trường, phải đi đường vòng, hẻo lánh hơn đường đi bình thường, cho nên thời gian đến nước Đông Lan so với dự kiến chậm mất vài ngày.

“Tối rồi tối rồi, trên đường đi cứ thấy người nhìn chằm chằm vào cái bình rồi cười ngây ngô, có cái gì buồn cười sao?” Ngụy Thành khinh bỉ nói.

“Người biết cái gì.” Kinh Phong thận trọng cất bình dược vào trong, lại bắt đầu cười ngây ngô.

“Hết thuốc chữa.”

“Đó là của Nguyệt Lan tặng.” Gia Cát Linh Ẩn vạch trần.

“Tiểu thư...”

“A ~ a~ a~” Ngụy Thành chen vào vài tiếng a, thảo nào lại có bộ dáng như vậy.

Kinh thành nước Đông Lan bị giới nghiêm, ba người phải vất vả bằng nhiều cách mới vào được trong thành. Trước khi vào thành, ba người đều thay đổi bộ dạng. Gia Cát Linh Ẩn thì giả trang thành một công tử, Ngụy Thành và Kinh Phong thì hóa trang thành nữ tử. Nhìn qua thì giống như là một công tử mang theo hai hồng nhan tri kỷ đi du ngoạn, thật không thể nào gây được sự chú ý. Trong thành, lời bàn tán thảo luận xoay quanh chuyện về Công chúa Mộ Vân.

Tìm một khách điểm bí mật ngủ lại, Kinh Phong và Ngụy Thành ở một gian phòng, Gia Cát Linh Ẩn ở một gian phòng cách vách.

Tối thời gian dùng bữa, ba người cố ý đến sảnh lớn, nơi này thường có thể nghe được tin tức mới nhất.

Quả nhiên, vừa mới ngồi xuống đã nghe thấy có người đang say sưa bàn luận chuyện Liên gia.

“Các người nói xem, có phải Hoàng Thượng của chúng ta điên rồi không? Lại có thể truyền ngôi vị cho Công chúa. Ngôi vị Hoàng đế từ xưa đến nay đều truyền nam không truyền nữ, chuyện này thật là kỳ quái.”

“Ta thấy Công chúa cũng không sao cả, ai có thể mang đến cuộc sống bình yên cho dân chúng thì ta liền ủng hộ người đó!”

“Không thể nói như vậy được. Công chúa dù sao cũng là nữ nhân, sau này giang sơn nước Đông Lan chẳng phải sẽ đổi họ sao? ta vẫn cứ ủng hộ Thái tử.”

“Chúng ta nói cũng vô dụng, đại ca của ta là em vợ của một người hầu trong cung nói chuyện này đến tám, chín phần mười, Công chúa Mộ Vân rất nhanh sẽ trở thành Nữ hoàng đầu tiên của nước Đông Lan.”

Lúc này, ngoài cửa tiến vào một đội quan binh, nhìn thấy bọn họ, mấy người vừa rồi còn liến vòng qua đề tài khác, “Đào hoa lâu lại tới mấy cô nương mới nữa, chúng ta tới vui vẻ chút chứ?”

“Vậy nhất định phải tới, đã lâu không có cô nương nào mới cho nên lâu nay đều thấy chán!”

“Không sợ cộp mẹ nhà người biết sao?”

“Hừ! Biết thì thế nào, lần trước gia nói muốn hưu nàng, nàng sợ tới mức phải quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, còn muốn lấy ra mấy thứ của hồi môn, bảo ta cầm lấy đi tìm nữ nhân mà chơi đùa.”

“Lợi hại, hôm nay ta cũng trở về thử một lần!”

Mấy người nói xong liền đứng dậy, khẩn cấp rời khỏi khách điểm. Gia Cát Linh Ẩn nháy mắt với Ngụy Thành một cái, Ngụy Thành ngầm hiểu, liền đuổi theo, rất nhanh đã trở lại.

“Tiểu thư, toàn bộ đều cắt hết rồi!”

“Làm cho thật gọn gàng!” Gia Cát Khích lệ.

“Người làm gì?” Kinh Phong nghi hoặc hỏi.

“Hắc hắc.” Ngụy Thành cười âm hiểm hai tiếng, chậm rãi tới gần Kinh Phong, “Nếu người dám đối xử không tốt với Nguyệt Lan, tiểu thư cũng sẽ cho ta đi cắt của người.”

Kinh Phong phục hồi lại tinh thần, theo bản năng mà khép hai chân lại, “Không dám, không dám! Tiểu thư, thuộc hạ sẽ một lòng.” Gia, hóa ra cuộc sống mỗi ngày của người đều dưới sự uy hiếp như thế này, thuộc hạ rất sùng bái người!

Ừ hừ!” Gia Cát Linh Ẩn nhú mày, như muốn nói, người thử xem.

Cơm nước xong, Gia Cát Linh Ẩn bảo Ngụy Thành dò hỏi cách tiến cung. Ngay cả việc vào kinh thành cũng đã khó khăn như vậy, tiến cung sẽ lại càng khó hơn. Nửa đêm, Ngụy Thành nói đã mua được một gánh hát ngày mai vào cung diễn hí khúc, bọn họ có thể xen lẫn vào trong đó để đi vào.

339. Chương 339: Cả Nước Đông Lan Đều Nghe Theo Ta

Hoàng cung nước Đông Lan, phủ Công chúa. Một nữ tử áo váy hoa đứng ở trong điện, trên mặt của nàng mang một chiếc mặt nạ màu đen, đứng trước mặt nàng là một nam nhân, chính là Diệp Thần.

“Ngân Đô của nước Lăng Nguyệt tạm thời các người không đi vào sao?” Liên Mộ Vân hỏi, thanh âm của nàng giống như một bà lão già nua, khàn khàn khó nghe. Trận hỏa kia thiếu cháy nàng khiến nàng hoàn toàn thay đổi, chỉ có thể mang theo mặt nạ. Cổ họng cũng vì lần đó mà bị phá hủy, mỗi lần nghe thấy thanh âm của chính mình đều nhin không được mà cảm thấy buồn nôn.

“Tổn thất hai vạn người của Thánh Điện! Ai biết Sở Lăng Thiên lại đột nhiên xuất hiện, vốn muốn bắt nữ nhân của hắn chơi đùa một chút, bộ dáng kia hẳn là chơi đùa rất vui.” Nhớ tới Gia Cát Linh Ẩn, bên miệng Diệp Thần hiện lên một tia cười nghiền ngẫm.

“Người nói Gia Cát Linh Ẩn?” Hai mắt Liên Mộ Vân toát lên sắc lạnh, cái tên này nàng vẫn giấu ở trong lòng, không nghĩ tới sẽ bị Diệp Thần nhắc đến.

“Người biết nàng?”

“Đương nhiên!” Trong mắt Liên Mộ Vân phát ra sát ý, “bản công chúa làm tất cả mọi chuyện cũng đều là vì ả ta! Bởi vì ả mà ta mới có thể biến thành như bây giờ, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Bởi vì ả mà giọng nói của ta mới có biến thành như vậy. Bởi vì ả mà mẫu hậu của ta mới chết! Bởi vì ả mà biểu cả không có hứng thú với ta! ả là người mà đời này ta hận nhất, hận không thể nghiền cả xương ả thành tro!

Diệp Thần ngạc nhiên, không thể tưởng tượng được giữa hai người họ lại có ân oán như vậy. Xem ra nữ nhân kia rất có bản lĩnh, làm loạn đến tận nước Đông Lan.

“Nước Đại Mạc đã tuyên chiến với nước Lăng Nguyệt, chờ tới nước Đông Lan.” Diệp Thần chuyển chủ đề, cùng một nữ nhân nhắc tới tình địch của nàng là chuyện rất không sáng suốt.

“Ta biết! Đại ca cùng phụ hoàng, Thái thượng hoàng đều đã bị ta giam lỏng, nhưng mà lão già kia vẫn không chịu giao ra binh phù, nói là không thấy! Không có binh phù thì ta không có cách nào để điều binh!”

“Cái này rất đơn giản, tìm một lý do không thể không xuất binh!”

“Biện pháp gì?”

“Bản điện chủ sẽ tìm người giả trang thành quân đội nước Lăng Nguyệt, tập kích vào nước Đông Lan. Như vậy không phải là có lý do xuất binh rồi sao?”

“Người nói đúng!”

Liên Mộ Vân đến gần Diệp Thần, cả thân người đều ngã vào trên người hắn, “Thần, nói xong chính sự rồi chúng ta nói đến chuyện khác đi?”

Trong mắt Diệp Thần hiện lên một tia chán ghét, đẩy nàng ra, “Ta còn có việc, lần sau đi.” Liên Mộ Vân không trọng tâm, không có chỗ để dựa vào liền ngã nhào trên mặt đất.

Nàng bỗng nhiên đứng lên, gắt gao nhìn chăm chăm vào Diệp Thần. “Có phải ngươi cũng ghét bỏ ta hay không? Từ sau khi ngươi nhìn thấy nữ nhân kia liền ghét bỏ ta, đúng hay không?”

“Vân, ngươi hiểu lầm rồi, ta thực sự có việc.” Diệp Thần vừa nói vừa tránh Liên Mộ Vân đang dựa sát vào thân thể. Tuy rằng có đôi khi cũng thích đổi khẩu vị, nhưng khẩu bị nặng như vậy thì không thể chịu nổi.

“Ngươi đi đi, nhớ rõ chuyện đã đồng ý với ta! Bên kia ngươi làm thỏa đáng ta lập tức sẽ xuất binh! Nhớ rõ không được làm Sở Lăng Thiên bị thương, ta cần huynh ấy! Lần sau nhớ bắt Gia Cát Linh Ẩn tới đây cho ta.”

“Không dám, không dám!” Diệp Thần giống như trốn mà rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Gia Cát Linh Ẩn lẩn vào vài người trong gánh hát để vào cung. Tình hình nguy hiểm như thế không biết còn gọi gánh hát vào cung làm gì. Tối trong cung, mấy người họ liền lập tức tách ra khỏi gánh hát, không biết Ngụy Thành tìm được từ đâu mấy bộ quần áo. Gia Cát Linh Ẩn giả làm cung nữ, Ngụy Thành cùng Kinh Phong giả làm công công đi theo phía sau nàng. Sau đó bọn họ ngênh ngang đi vào trong cung, vậy mà chả có ai ngăn bọn họ lại.

Nơi Gia Cát Linh Ẩn đến đầu tiên là tẩm cung của Thái thượng hoàng. Cửa đã bị thị vệ ngăn lại.

“Các người là người của cung nào? Mời đưa chỉ thị của Công chúa!”

“Chỉ thị?”

“Công chúa có lệnh, vì đảm bảo sự an toàn của Thái Thượng Hoàng phải có chỉ thị mới có thể cho đi.”

“Có có.” Gia Cát Linh Ẩn làm bộ sờ sờ trong ngực áo, “A, sao lại không thấy? Rõ ràng để trong này mà.”

Kinh Phong cùng Ngụy Thành đều tự động dùng ngón tay bắn một ít bột phấn ra ngoài, chỉ chốc lát mấy thị vệ này đều thấy buồn ngủ, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

“Đi bọn họ giấu chỗ kín, không thể để người khác phát hiện.”

Mới nói xong, có hai đội thị vệ tuần tra đi tới, nhìn nhìn, không có gì khác thường mới rời đi.

Để Kinh Phong cùng Ngụy Thành ở bên ngoài, Gia Cát Linh Ẩn đi vào trong.

Ngoại trừ thị vệ canh giữ ở bên ngoài, bên trong thì lại không có một bóng người. Nếu đã canh phòng nghiêm ngặt như vậy thì chắc chắn là Thái Thượng Hoàng vẫn còn ở bên trong. Tìm khắp từng phòng cũng không thấy thân ảnh của ai hết. Chỉ còn lại một gian phòng cuối cùng.

Đẩy cửa ra đi vào, quả nhiên nhìn thấy một người đưa lưng về phía nàng.

“Ta đã nói rồi, binh phù không có ở đây, ngươi không cần phải nhọc lòng, ta không có gì đáng giá để ngươi lợi dụng.” Thái Thượng Hoàng tức giận nói.

Là âm thanh của Thái Thượng Hoàng, Gia Cát Linh Ẩn rất cực yên tâm.

“Ngoại tổ phụ?” Nàng thử gọi thăm dò một tiếng.

“Ai?” Ông lão xoay người, nhìn thấy nữ tử trước mặt liền ngẩn người, lập tức nghĩ ra, “Linh nhi? Là con? Sao con lại tới đây? Mộ Vân có làm gì con không?”

“Ngoại tổ phụ yên tâm, là con lên vào. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nàng lại giam cầm người lại?”

“Hừ!” Thái Thượng Hoàng tức giận hừ một tiếng, “Nghiệt tử, nó lại có thể cấu kết với Thánh Điện muốn cướp ngôi vị. Nó ép ta giao ra binh phù, muốn xuất binh sang nước Lăng Nguyệt. Chỉ sợ không chỉ có ta mà cả Hoàng Thượng, Thái Tử đều bị nó nhốt lại.”

“Vì sao nàng phải làm như vậy?”

Thái Thượng Hoàng thở dài một hơi, “Linh nhi, con còn nhớ rõ trận hỏa hoạn kia không? Mộ Vân bị thiêu hoàn toàn nên thay đổi hết, kéo về được cái mạng lại phải dùng mặt nache mắt để sống qua ngày. Nó đổ hết mọi sai lầm này lên trên người con, nó làm vậy chính là muốn bức nước Lăng Nguyệt giao con ra.”

“Nói như vậy thì đều là bởi vì con?”

“Linh nhi, không cần tự trách, không phải lỗi của con. Mọi chuyện đều là nó gieo gió gặt bão, hiện tại lại làm việc sai lầm muốn thống trị cả nước, giết cha ép huynh giao ngôi vị, muốn ngồi lên long ỷ, ông trời nhất định sẽ không để cho nó được như ý nguyện. Chỉ cần ta không giao ra binh phù thì nó sẽ không thể xuất binh. Binh phù ta đã sớm giao vào tay Thiên nhi, nó vĩnh viễn cũng không lấy được.”

“Vậy nàng có thể làm gì người không?”

“Tạm thời nó sẽ không hạ độc thủ với ta, bởi vì nó vẫn nghĩ thứ quan trọng đang ở trên tay ta. Có người đến, con mau tránh đi!”

Gia Cát Linh Ẩn tìm một nơi kín đáo trốn vào, một trận tiếng bước chân hỗn độn vang lên, sau đó hai bóng người xuất hiện trong phòng, trong đó có một người mang mặt nạ, hẳn là Liên Mộ Vân, người còn lại... Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn cả kinh, lại có thể là Chu Nham! Hẳn vậy mà không chết!

Nhìn thấy người tới, Thái Thượng Hoàng không hề có vẻ mặt vui tươi, ngay cả mí mắt cũng không hề nâng lên một chút nào.

“Lão già kia, ta không cần binh phù của ông nữa.”

Thái Thượng Hoàng ngẩng đầu, tưởng rằng nàng trở nên lương thiện rồi.

“Nước Lăng Nguyệt vô cớ xâm chiếm nước Đông Lan, các tướng sĩ đều không thể chờ một chỗ, đến nước này thì không cần binh phù ta cũng có thể điều động bọn họ. Cái đồ vật dùng để chơi đùa kia ông giữ lại chôn cùng với mình đi!”

“Người.... Người nói cái gì?” Thái Thượng Hoàng kinh ngạc nhìn Liên Mộ Vân, “Không thể làm bừa!”

“Không theo ý ông được! Bây giờ cả nước Đông Lan đều nghe theo ta! Chờ ta cưỡng chế tống cổ người của nước Lăng Nguyệt thì ở trong lòng dân chúng địa vị của ta sẽ rất cao.”

“Hừ! Người sẽ thất bại!”

Liên Mộ Vân chỉ vào Chu Nham ở bên cạnh, “Ông có biết hắn là ai không? Chu Nham của Chu gia nước Lăng Nguyệt, gia gia hắn là nghe qua danh hào của hắn chứ? Có hắn trợ giúp ta sẽ không thua được, ta trở về sẽ tìm các người tính sổ!”

Nói xong, Liên Mộ Vân cùng Chu Nham rời đi.

Lúc này Gia Cát Linh Ẩn mới đi ra. Nước Đông Lan sẽ xuất binh với nước Lăng Nguyệt, chuyện ngày càng nghiêm trọng. Chu Nham đối với địa thế, binh lực của nước Lăng Nguyệt đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Hơn nữa Sở lăng Thiên bị nước Đại Mạc cùng nước Tinh Long quấy rầy nên không rảnh để bận tâm đến bên này.

“Linh nhi, con nghĩ cách báo tin cho Thiên nhi, nhanh chóng sắp xếp mọi chuyện, Mộ Vân điên mất rồi.”

“Ngoại tổ phụ, con biết rồi. Người cùng đi với con đi, nơi này rất nguy hiểm.”

“Mang theo ta sẽ thêm phiền phức cho các con thôi.”

“Không được, người nhất định phải đi cùng con.”

“Linh nhi, ta đồng ý đi cùng con, nhưng mà....” Thái Thượng Hoàng muốn nói lại thôi, có chút khó xử nhìn Gia Cát Linh ẩ, “Nha đầu, ta.... Ta còn có chuyện muốn cầu xin con.”

“Ngoại tổ phụ, mời nói.”

“Có thể... tìm xem Thương Hải cùng Mộ Dương ở đâu không? Sau khi gặp chuyện không may ta cũng không nhìn thấy chúng nó, không biết Mộ Vân nhốt chúng lại nơi nào nữa.”

“Được, con đi tìm xem.”

Nàng không lòng dạ nào quan tâm đến sống chết của người khác, nhưng mà Thái Thượng Hoàng đã mở miệng thì nàng liền đồng ý, dù sao thì Liên Thương Hải cũng là cữu cữu của Sở Lăng Thiên, còn về Liên Mộ Dương, cứ cho là vận khí của hắn tốt đi.

Ba người Gia Cát Linh Ẩ, Kinh Phong cùng Ngụy Thành ở trong cung tìm một ngày cũng không thấy nơi nhốt cha con Liên Thương Hải. Vì an toàn nên đến tối mấy người họ liền quay về khách điếm.

“Tiểu thư, người nói xem rốt cuộc bọn họ sao lại bị nhốt?” Ngụy Thành nhíu mày lại, “Ngày mai nếu không tìm thấy thì nên quay về nước Lăng Nguyệt trước, nơi này rất nguy hiểm.”

Ngón tay thon dài xinh đẹp của Gia Cát Linh Ẩ gõ từng tiết tấu lên mặt bàn, có chút dăm chiêu, trong mắt hiện lên một măt ánh sáng lướt qua trong giây lát. Nàng đứng lên, duỗi thân người, “Ta mệt rồi, ngày mai rồi nói sai, các người cũng nghỉ ngơi đi.”

Hai người hộ tống nàng về phòng mới trở về phòng ngủ.

Nửa đêm, Gia Cát Linh Ẩ mở choàng mắt ra, xoay người xuống giường, mặc áo quần màu đen đi vào cung, nàng bước nhanh về phía tẩm cung của Liên Mộ Vân.

Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nàng nên sớm nghĩ đến Liên Mộ Vân nhất định sẽ giấu phụ hoàng cùng hoàng huynh ở nơi gần với nàng ta nhất.

Thủ vệ ở tẩm cung của Liên Mộ Vân canh phòng nghiêm ngặt, Gia Cát Linh Ẩ thật cẩn thận lướt qua một cái bình phòng, đi từng phòng tìm kiếm, mỗi lần bước ra khỏi một phòng thì trên mặt đều mang theo vẻ thất vọng.

Còn một phòng cuối cùng, vẫn không thu hoạch được gì. Rốt cuộc là ở nơi nào? Nàng ở trong phòng đi lại, chẳng lẽ không còn sống nữa sao ?

Không, còn có một nơi cuối cùng, chính là phòng ngủ của Liên Mộ Vân.

Nàng nhìn xung quang phòng một chút, nơi mình đang đứng hẳn là nơi của cung nữ. Tìm một bộ quần áo cung nữ thay vào, đi đến phòng ngủ của Liên Mộ Vân.

Đại cung nữ trong tẩm cung của Liên Mộ Vân nhìn thấy gương mặt lạ liền cảnh giác hỏi.

“Người là ai? Tới đây làm gì? Sao ta chưa từng nhìn thấy người?” Đại cung nữ xem xét kỹ Gia Cát Linh Ẩ, nàng cũng không nghe nói trong cung có cung nữ nào xinh đẹp như vậy cả.

“Nô tỳ....” Gia Cát Linh Ẩ nhìn trên bàn có bày hai chén trà, “Khách mời của Công chúa....”

“Người là tỳ nữ của Điện điện chủ?”

Gia Cát Linh Ẩ gật gù đầu, “Điện chủ gọi nô tỳ vào.”

“Vào đi.” Trong mắt đại cung nữ hàm chứa ánh nhìn ghen tị, nhíu mày lại gắt gao nhìn vòa bóng dáng yếu điệu của Gia Cát Linh Ẩ, nhỏ giọng nói thầm, “Điện Điện chủ có phải điên rồi không? Bày đặt không cần a hoàn như vậy lại tìm đến nữ nhân bị cháy sạch hoàn toàn không còn ra gì.” Nghĩ đến bộ dáng đáng sợ của Liên Mộ Vân không khỏi rung mình một cái.

Một đường không có trở ngại, bên trong phòng ngủ của Liên Mộ Vân truyền đến một trận tiếng cười.

“Điện chủ, nhất định phải đi sao? Vì sao chưa bao giờ qua đêm ở trong này?” Thanh âm làm cho người ta rung cả xương cốt.

“Bản điện chủ còn có việc.” Thanh âm Diệp Thần lộ ra tia lạnh lùng.

“VẬY.... ta tiễn người ra ngoài.”

340. Chương 340: Đứng Ngồi Đến Chuyện Còn Sống Ra Khỏi Nước Đông Lan

Gia Cát Linh Ẩn tiến vào một góc tối, nhìn thấy bóng hai người đi ra ngoài, ngay lập tức vào trong phòng của Liên Mộ Vân. Nàng nhanh chóng sờ soạn ở trên đầu giường và vách tường, hy vọng tìm được cơ quan bí mật.

“Ầm!” Lúc tay nàng chạm vào một vật gì đó nổi lên, một vách tường bỗng nhiên mở ra, bên trong là một mảnh tối đen, nàng lập tức đi vào. bức tường kia chậm rãi khép lại, khôi phục nguyên dạng.

Bên trong là một gian mật thất, dựa vào ngọn đèn mỏng manh trên tường, Gia Cát Linh Ẩn dọc theo tường thạch bích ẩm ướt sờ soạn. môi trường ẩm ướt làm cho vách tường cùng với đá phiến trên mặt đất đều phủ đầy rêu xanh.

Bỗng nhiên, dưới chân bị trượt một cái, Gia Cát Linh Ẩn bắt lấy một mảnh đá nhọn nhô ra mới may mắn khỏi bị trượt ngã, nhưng mà lại bị phần nhọn trên mảnh đá đó cắt lên tay, máu đỏ tươi nhẹ chảy ra.

“Lách cách.” Chỗ sâu nhất ở phía trong truyền đến một tiếng động. Thân thể Gia Cát Linh Ẩn run lên trong nháy mắt, sau đó đi đến vào chỗ sâu kia.

Bước chân dẫm lên trên những phiến đá đầy rêu xanh, phát ra âm thanh sần sật, âm thanh khiến cho người ta không rét mà run.

Phía trong lại truyền đến tiếng lách cách, nàng tăng tốc độ nhanh hơn, tiếng bước chân cũng lớn hơn.

“Xú nha đầu, mau thả trầm và đại ca người ra ngoài! Trầm có thể không truy cứu người, không nên mắc thêm lỗi nữa!”

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn nảy lên một cái, là giọng nói của Liên Thương Hải, ông nhất định là tướng Liên Mộ Vân đến đây.

“Hoàng Thượng, là người sao?” Gia Cát Linh Ẩn đi tới, lấy một ngọn đèn xuống, nhìn thấy hai người tóc tai bù xù, bị xích vào trên tường. Nàng tập trung nhìn, đúng là Liên Thương Hải và Liên Mộ Dương.

“Gia Cát Tam tiêu thư?” Liên Thương Hải nhận ra nàng, rất kinh ngạc, “Người... Người sao lại ở chỗ này?”

“Chìa khoá ở đâu?” Không cần phải mất thời gian nói rõ ràng, chuyện quan trọng trước tiên là cứu bọn họ ra ngoài.

“Ở Chỗ của Mộ Vân. Người đi nhanh đi, đừng để cho Mộ Vân nhìn thấy người.” Giọng nói của Liên Thương Hải rất cấp bách. Con gái của ông giống như điên rồi, nhìn thấy nàng thì không biết sẽ đối với nàng làm cái gì nữa.

Ánh mắt Liên Mộ Dương thì u ám, lạnh lùng nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Phụ hoàng, chính ả là người đã hại Mộ Vân thành bộ dạng như vậy giờ, hại nó bị ma quỷ ám, hiện tại cả nước Đông Lan cũng bị chôn theo luôn rồi. Chỉ cần giao ả cho Mộ Vân thì muội ấy sẽ thu tay lại.”

“Im miệng!” Liên Thương Hải tức giận khiển trách, lại nhìn sang Gia Cát Linh Ẩn. “Gia Cát Tam tiêu thư, người đi nhanh đi, lát nữa Mộ Vân sẽ tới đây người sẽ không đi được nữa đâu.”

“Ta nhất định phải cứu mọi người ra ngoài!” Gia Cát Linh Ẩn tìm chìa khoá xung quanh, rồi lại vô lực. liên Mộc Vân có ngu ngốc mới để chìa khoá ở đây.

“Phụ hoàng, không thể thả ả đi! Mộc Vân làm như vậy đều là do ả mà ra!” Liên Mộ Dương nói.

“Cũng tới đây rồi còn đi cái gì?” Liên Mộ Vân cười lạnh, từ tổng bóng tối đi ra, sau lưng là khuôn mặt tươi cười của Diệp Thần.

Gia Cát Linh Ẩn vỗ vỗ trán, xem ra vận khí không tốt lắm.

Lúc tỉnh lại, cảm giác được khí lạnh ở khắp bốn phía. Gia Cát Linh Ẩn day day trán, chậm rãi mở mắt ra, lúc này mới thấy rõ hoàn cảnh nơi mình đang ngồi. Đập vào mắt là những song sắt lạnh như băng, trên mặt đất ướt sũng. Nàng không hề kinh ngạc về sự dãi ngộ này. So với tưởng tượng của nàng thì còn tốt hơn nhiều, nàng đã nghĩ nếu gặp lại thì Liên Mộ Vân sẽ ngay lập tức giết chết nàng.

Đầu vừa chuyển, bên kia còn có người.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi.” Giọng nói có chút quen thuộc truyền từ trong góc tối.

“Người là...” Gia Cát Linh Ẩn sững sốt một lát, “Lâm Dạ, sao ngươi lại ở trong này?”

“Gia phái thuộc hạ đi thăm dò tình hình nước Đông Lan, không nghĩ tới lại bị Diệp Thần bắt được.”

“Người ở đây bao lâu rồi?”

“Hai ngày. Có Diệp Thần ở đây nên rất khó trốn đi.”

“Phải nghĩ cách rời khỏi cái lồng sắt này.” Gia Cát Linh Ẩn tức giận đá vài cái, nhà giam rất kiên cố cho nên nàng đành từ bỏ, “Bọn họ có làm khó dễ người không?”

“Không có. Có thể có mục đích gì khác. Thuộc hạ đã truyền tin cho gia rồi, nói với gia rằng bên này mọi chuyện đều thuận lợi.”

Gia Cát Linh Ẩn gật đầu, đồng ý với Lâm Dạ, nếu để Sở Lăng Thiên biết hắn xảy ra chuyện thì nhất định sẽ đến. Nơi thị phị này, không đến là tốt nhất.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập truyền đến, đoán ra được người tới là ai nên Gia Cát Linh Ẩn nhắm mắt lại ngủ.

“Gia Cát Linh Ẩn, đứng lên!” Tiếng quát của Liên Mộ Vân vang lên, nàng cầm một thanh kiếm, gõ loảng xoảng vào trên song sắt, “Vốn định đi bắt ngươi, không nghĩ tới ngươi lại tự mình dâng đến cửa. Lần này, đừng có nghĩ đến chuyện thoát khỏi bàn tay của bản Công chúa! Đứng lên.”

Gia Cát Linh Ẩn không động dậy, nhẹ nhàng thở đều.

“Bản Công chúa gọi ngươi, không nghe thấy sao?” Tay kia của Liên Mộ Vân giơ roi lên, quát xuống một cái.

Roi cũng không rơi xuống trên người nàng, bị Lâm Dạ bắt được. Hắn dùng sức kéo một cái khiến thân thể Liên Mộ Vân lao đảo ngã đập vào song sắt.

“Người... Buông ra!” Liên Mộ Vân bị đau, mặt nạ cũng bị xiêu vẹo, “Đừng tưởng rằng bản công chúa không dám giết ngươi, chẳng qua giữ ngươi lại còn có tác dụng mà thôi!”

Lâm Dạ ngẩng đầu, ánh mắt đỏ lên, bảo vệ Gia Cát Linh Ẩn sau lưng, “Có bản lĩnh thì ngươi cứ tiến thêm một bước nữa!” Hắn vẫn luôn ở bên ngoài giúp Sở Lăng Thiên quản lý chuyện của Cửu Thiên Cung, tin tức về Gia Cát Linh Ẩn đều là ngẫu nhiên nghe được từ mấy người Kinh Phong. Nàng là một nữ tử mà hắn bái phục, cũng là quả tim thối nát của chủ tử hắn. Mặc kệ như thế nào, hắn vẫn phải bảo vệ nàng được an toàn.

“Hừ!” Liên Mộ Vân hừ lạnh một tiếng. Tiến vào? Nàng cũng không ngờ đến như vậy, hắn nhất định sẽ giết chết nàng, “bản công chúa biết ngươi có chủ ý gì.”

Nàng xoay người, bước nhanh ra phía ngoài. Rất nhanh lại quay trở lại, lần này là tiếng bước chân của hai người.

“Người, người lôi nữ nhân kia ra đây cho ta!” Liên Mộ Vân nói với Diệp Thần.

Diệp Thần hơi nhíu mi, rất không vui khi Liên Mộ Vân dùng loại giọng điệu này để nói chuyện với hắn. Có thể thấy rằng hai người hiện tại đang cùng một chiến tuyến, không thể không nhìn lại lửa giận, ở trước mặt Lâm Dạ mà dẫn Gia Cát Linh Ẩn đi ra ngoài.

“Nếu như người làm nàng bị thương, ta sẽ không tha thứ cho người.” Diệp Thần nhẹ nhàng nói bên tai Liên Mộ Vân.

“Hừ, nam nhân nào cũng có mối nói cũ? Ắ không xuất hiện thì biểu ca nhất định sẽ chú ý tới ta. Hoặc là, ta dùng ả để dụ biểu ca tới, đúng là một biện pháp tốt.” lát sau, Liên Mộ Vân lại lẩm bẩm, “Không được, ngộ nhờ biểu ca cứu ả... Vẫn nên giết ả là tốt nhất. Đi!”

Liên Mộ Vân thúc vào người Gia Cát Linh Ẩn, đưa nàng đến một gian phòng nhỏ hẹp, âm u, sau đó xoay người nói với Diệp Thần, “Người giúp ta trông ả, nếu như ả trốn đi thì hợp tác giữa chúng ta đến đó sẽ kết thúc!”

“Yên tâm, nhất định sẽ giám sát chặt chẽ.” Nói xong lại ngồi xuống trên ghế, bưng tách trà lên nhấp một ngụm vào miệng. Thỉnh thoảng lại nhìn về phía Gia Cát Linh Ẩn, phát hiện nàng ngay cả liếc mắt cũng không hề nhìn mình, xuất thần suy nghĩ cái gì đó. Hắn nhìn không được mà sờ sờ vào cằm mình, khuôn mặt này, có lúc nào là không hấp dẫn người.

Gia Cát Linh Ẩn lơ đãng nhìn vào mấy cái xô xĩnh nào đó, tính toán làm cách nào mới có thể ra ngoài. Liên Mộ Vân ngoại trừ nhục nhã nàng vài câu cũng chưa từng có hành động quá khích. Ruột cuộc nàng ta muốn đối phó với mình như thế nào? Nàng tin chắc rằng so với trước kia Liên Mộ Vân nhất định càng muốn nàng chết hơn.

Hai ngày nàng không trở về, Kinh Phong và Ngụy Thành nhất định sẽ biết nàng xảy ra chuyện, không biết hiện giờ họ có cách gì không. Nước Đông Lan bị Liên Mộ Vân làm cho tối tăm rối loạn thành nơi cực kỳ nguy hiểm.

“Này! Nữ nhân, đang suy nghĩ cái gì vậy?” Diệp Thần thấy nhàm chán, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hỏi.

Im lặng, cũng không thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Nhớ Sở Lăng Thiên? Không ngại nói cho người biết, Cửu Thiên Cung và Thánh Điện rất nhanh sẽ sụp đổ. Bản thân hắn cũng khó giữ nổi, sẽ không tới cứu người đâu. Không bằng...”

“Người làm gì?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi, thanh âm lạnh như băng.

“Nhiều năm như vậy, bản Điện chủ không tới quấy rầy Cửu Thiên Cung, Thanh Ngọc Môn. Lại đang âm thầm phía người vào đó, thành lũy chắc chắn đó từ phía trong công phá ra rất dễ dàng. Qua nhiều năm như vậy, công phu của bản Điện chủ cũng nên dùng được rồi.”

“Chỉ sợ thất bại trong gang tấc.”

“Người nói cái gì?” Diệp Thần buông tách trà xuống, hai bước là tới trước mặt nàng, nắm lấy cằm của nàng. “Sở Lăng Thiên và Thương Y có kế hoạch gì? Mau nói cho bản Điện chủ biết!”

“Người nghĩ rằng ta sẽ nói với người sao?”

“Đáng chết! Có tin là bản Điện chủ sẽ giết người không?” Khuôn mặt ôn nhuận của Diệp Thần trở nên âm lãnh, tay đưa xuống cổ Gia Cát Linh Ẩn, tăng thêm lực.

Gia Cát Linh Ẩn không chút để ý nhìn hắn một cái, “Giết ta thì liên minh của người và Liên Mộ Vân sẽ tan vỡ.”

“Giết người là điều nàng ta mong nhất mới đúng.”

“Nàng sẽ chỉ muốn ta chết ở trong tay nàng.” Sự bình tĩnh của nàng đến ngay cả Diệp Thần cũng phải khiếp sợ.

Bất đắc dĩ buông tay ra, “Nữ nhân ngu ngốc, người thật đúng là thông minh hơn người. Người nghĩ hay lắm, rơi vào tay của Liên Mộ Vân tốt hơn hay rơi vào tay của bản Điện chủ tốt hơn? Nếu người nguyện ý thì bản Điện chủ mang người đi, ta cũng không chê người đã từng là nữ nhân của Sở Lăng Thiên.”

“Không nghĩ tới lòng dạ của Điện chủ lại rộng lượng như vậy.”

“Bởi vì nữ nhân với bản Điện chủ mà nói thì cũng chỉ là một loại đồ chơi mà thôi. Đương nhiên, đồ chơi có bộ dạng xinh đẹp thì bản Điện chủ sẽ yêu thích trong thời gian lâu hơn.”

“Bây đặt Vương phi không làm lại đi làm đồ chơi của người? Ta nghĩ ta điên mới như vậy.”

“Các người đang làm gì?” Liên Mộ Vân đột nhiên đi đến. Trên mặt hai người đều là nụ cười lạnh, lúc nàng nhìn thấy khiến mắt thêm đau nhức, “Tiện nhân, cướp đi biểu ca còn chưa tính, còn muốn đoạt Điện chủ của bản Công chúa sao?”

“Hóa ra Điện chủ lại thích kiểu như vậy?” Gia Cát Linh Ẩn cười nhạo một tiếng, nói.

“Người cho rằng bản Công chúa phóng đảng như người sao?” Liên Mộ Vân tức giận quát, “Người rơi vào trong tay ta rồi cũng đừng nghĩ sống sót mà ra khỏi nước Đông Lan!”

“Vân, bộ dáng hiện tại của nàng không đáng yêu chút nào cả.” Diệp Thần ra vẻ thất vọng, “Nữ nhân cần gì phải làm khó nữ nhân?”

“Diệp Điện chủ, người đang muốn ngừng hẳn quan hệ hợp tác giữ chúng ta sao?” Lời nói của Liên Mộ Vân có ý cảnh cáo hẳn. Quay đầu lại trừng mắt với Gia Cát Linh Ẩn. Tiện nhân, nhìn thấy nam nhân là liền muốn câu dẫn.

Thấy Diệp Thần không nói lời nào, Liên Mộ Vân đến gần Gia Cát Linh Ẩn, kêu hai thị vệ tiến vào, trói nàng thật chặt sau đó khiêng ra ngoài. Nhìn thấy hai thị vệ tiến vào, Gia Cát Linh Ẩn nhanh chóng hiện lên một tia kinh ngạc, lại nhanh chóng khôi phục bình thường. Hai người kia đúng là Kinh Phogn và Ngụy Thành.

Diệp Thần đột nhiên cảm thấy hứng thú, muốn thưởng thức một chút nữ nhân trong lúc chiến trận, liền đi theo sau.

Liên Mộ Vân nhét Gia Cát Linh Ẩn vào một chiếc xe ngựa, lung lay chạy ra ngoài cung. Trong xe ngựa chỉ có hai người họ. Về mặt Gia Cát Linh Ẩn dậm dậm, xuất thần nghĩ đến cái gì, ánh mắt dừng lại trên mấy cái góc gỗ trên xe ngựa. Sắc mặt Liên Mộ Vân âm lãnh, khóe miệng thỉnh thoảng hiện lên nét cười lạnh. Chết đến nơi rồi còn ra vẻ trấn định.

Nàng tới gần Gia Cát Linh Ẩn, “Người đoán xem bản Công chúa sẽ đối phó người thế nào?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, thần nhiên nói, “Ta chỉ có thể đoán được suy nghĩ của người bình thường, còn đối với người bệnh thần kinh thì ta không đoán được.”

“Người nói cái gì?” Liên Mộ Vân chán nản, đột nhiên cười to hai tiếng, “Đúng, ta đúng là bị bệnh thần kinh, người chờ đi, chờ xem ta sẽ dùng biện pháp thần kinh gì để đối phó với người!”

“Ta chờ!”

341. Chương 341: Thiêu Cháy Ả

Gia Cát Linh Ẩn không muốn để ý đến nàng ta, Liên Mộ Vân lại không có ý định dừng lại, “Người có biết ta đã từng trải qua những ngày như thế nào không? Tối tăm mù mịt, nhìn không ra người, không dám soi gương, ta ghét nhất là thấy son môi. Cả đời của ta đều bị hủy hoại, người dựa cái gì mà còn có thể ở bên

cạnh biểu ca, hưởng thụ sung ái của huynh ấy? Thật sự là ông trời có mắt, đưa người đến gần ta, thấy không? Trời xanh cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

“Ta chết thì người sẽ khoogn xuất binh nữa?”

“Mơ tưởng!” Liên Mộ Vân quát, cả khuôn mặt cũng trở nên vặn vẹo, vô cùng đáng sợ, “Ngay từ đầu quả thật là bản công chúa muốn người cùng biểu ca trả giá, nhưng mà bây giờ ta cảm thấy cảm giác có quyền lực cũng không tồi! Bản Công chúa chiếm được thiên hạ thì nam nhân cả thiên hạ đều là của ta!”

“Người có từng nghĩ tới những binh lính này họ đều có cha mẹ, có thể nhi? Vì thỏa mãn ham muốn cá nhân của người mà khiến bọn họ phải chết?”

“Gia Cát Linh Ẩn, người có tư cách gì chất vấn ta? Tất cả mọi chuyện đều do người tạo ra! Nếu không phải người thì biểu ca sẽ cưới ta, không phải người ta cũng sẽ không thay đổi toàn bộ như vậy! Không phải người ta cũng sẽ không phải đến cả chính mình cũng không nhận ra!” Âm thanh Liên Mộ Vân ngày càng cao hơn, nói đến cuối thậm chí giống như nổi cơn điên.

“Đường như Công chúa quên là mọi chuyện đều là do người bày ra, ta chẳng qua chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi. Chỉ có thể tặng người hai chữ, xứng đáng!”

“Tiện nhân!” Liên Mộ Vân bật đứng dậy, giơ cao bàn tay, đang muốn giáng xuống thì xe ngựa đột nhiên lung lung lay kịch liệt, Liên Mộ Vân không chú ý liền đụng đầu vào thanh gỗ, đầu văng hoa mắt hoa.

“Đánh xe kiểu gì vậy?” Nàng lớn tiếng quát phía ngoài.

“Công chúa, vừa rồi là vì tránh một đứa bé.” Diệp Thần cười hì hì nói, “Người không sao chứ?” Nghĩ đến vừa rồi cốp một tiếng Diệp Thần lại cười lạnh một cái. Liên Mộ Vân, dám uy hiếp bản điện chủ, xóc nảy vừa rồi là dạy dỗ người một chút.

“Giết chết đứa trẻ kia cho bản Công chúa.” Ánh mắt Liên Mộ Vân màu đỏ, chỗ vừa rồi bị đụng trúng vẫn đau đớn không thôi.

“Diệp Thần không để ý đến nàng, tiếp tục cười ngựa đi về phía trước.

Trogn xe ngựa, Liên Mộ Vân ngồi xuống hung hãn nhìn chăm chăm vào Gia Cát Linh Ẩn, “Người thử nghĩ xem bản Công chúa sẽ đối phó với người như thế nào? Bản công chúa sẽ để người giữa khoảng đất rộng trước giữa kinh thành, lột sạch quần áo của người trước mặt mọi người, sẽ thiêu sống người, cho người ném thử mùi vị bị lửa thiêu cháy.”

“Chúc người được như ý nguyện.”

Không mặn không nhạt trả lời lại rước lấy một trận cười ha hả của Liên Mộ Vân, “Hy vọng người còn có thể bình tĩnh như vậy!”

Xe ngựa lại chạy một hồi nữa mới dừng lại. Liên Mộ Vân kéo Gia Cát Linh Ẩn xuống, Kinh Phong cùng Ngụy Thành chờ ở bên ngoài. Liên Mộ Vân nhìn bọn họ, “Các người là ai Chưa từng thấy các người...”

“Bản Công chúa điện hạ, chúng thần bị bệnh một thời gian nên gầy một chút.” Ngụy Thành nói.

Liên Mộ Vân hừ một tiếng, không nói cái gì nữa, đẩy Gia Cát Linh Ẩn đến trước mặt bọn họ, “Trông coi cho bản Công chúa, nếu để ả chạy thoát bản Công chúa sẽ giết các người!”

“Công chúa yên tâm, nô tài nhất định không để ả chạy thoát. Đi!” Ngụy Thành thô bạo đẩy Gia Cát Linh Ẩn một chút.

Mấy người thoáng cách Liên Mộ Vân ra một chút, Kinh Phong tới gần Gia Cát Linh ẩn, “Tiểu thư, làm sao bây giờ?” Tuy rằng bọn họ hai người căn bản vẫn không phải đối thủ của Diệp Thần, hơn nữa sau lưng còn có mấy trăm thị vệ đi theo, trong tình huống này căn bản không có khả năng chạy thoát.

“Gây ra hỗn loạn, đi tới xe ngựa lấy mặt nạ tới cho ta,” nói xong Gia Cát Linh Ẩn cố ý đến một vũng nước, dùng sức dẫm lên đó, vũng nước văng lên té ướt một mảng lớn phía quần áo của Liên Mộ Vân ở phía sau.

“Người làm gì vậy?” Liên Mộ Vân trừng mắt liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, tức giận nhìn xuống quần áo bị bẩn.

“Công chúa, cẩn thận cảm lạnh, vẫn nên thay quần áo đi.” Ngụy Thành nói.

Liên Mộ Vân lại oán hận liếc Gia Cát Linh Ẩn một cái, đi đến trên xe ngựa thay quần áo.

“Chờ lấy quần áo của nàng đưa tới cho ta.”

Kinh Phong gật đầu, giờ phút này hắn cùng Ngụy Thành rất căng thẳng, không biết có thuận lợi chạy thoát hay không.

“Hai người, Công chúa gọi các người!” Một thủ lĩnh thị vệ đi tới kêu Kinh Phong cùng Ngụy Thành đi, lại đưa tới vài người áp tải Gia Cát Linh Ẩn đến khoảng sân rộng, cột vào giá chữ thập, phía dưới tấp một đồng củi.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, Liên Mộ Vân mới đi tới. Tất cả dân chúng đều quỳ trên mặt đất, quỳ lạy hy vọng của nước Đông Lan, Công chúa Mộ Vân. Tuy rằng rất nhiều người đều nghi ngờ vì sao Hoàng Thượng phải đem quyền giao cho Công chúa mà không phải Thái tử, nhưng không thể không thừa nhận đó là nước Đông Lan hiện tại cần người cầm quyền, là nữ nhân này.

Liên Mộ Vân ngồi vào trên chiếc ghế xa hoa, trầm giọng nói, “Bình thân.”

“Tạ ơn Công chúa điện hạ.”

Liên Mộ Vân nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Các người biết ả là ai không?”

Dân chúng đều lắc đầu, bọn họ chưa từng gặp qua nữ tử này.

“Vậy bản Công chúa nói cho các người biết! ả là Thất vương phi nước Lăng Nguyệt, là mật thám nước Lăng Nguyệt phải đến nước Đông Lan! Nước Lăng Nguyệt khơi mào chiến tranh xâm chiếm lãnh thổ nước Đông Lan, giết hại dân chúng nước Đông Lan, bản Công chúa muốn dẫn binh chống lại, ả ta, nữ nhân này trộm lấy binh phù của nước Đông Lan, có ý đồ ngăn cản bản Công chúa xuất binh, các người nói xem nên xử trí tên mật thám này như thế nào, xử trí tên hung thủ giết chết cha, huynh của các người như thế nào đây?”

“Thiêu cháy ả, thiêu cháy ả!” Thanh âm vang vọng khắp khoảng không khiến người ta không rét mà run, dân chúng đã hoàn toàn bị Liên Mộ Vân khơi mào, hận không thể ngay lập tức thiêu chết nữ nhân trên giá chữ thập kia.

“Hừ, thiêu cháy ả chẳng phải là quá nhẹ nhàng rồi sao? Không thể để ả chết một cách thoải mái như vậy được.” Có người nói.

“Đúng, tống ả vào Câu Lan viện để nam nhân cả kinh thành giày vò ả rồi sau đó thiêu cháy ả!” Một nam nhân mê đắm nhìn Gia Cát Linh Ẩn nói.

“A!” Nam nhân vừa nói liền bị ném một phát vào đầu khiến máu chảy, hắn hú lên một cách quái dị, ôm đầu chạy ra khỏi đám đông.

Màn dạo này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của những người khác, kinh thành bị rối loạn lâu như vậy, mọi người cần máu tươi cùng với dự tàn nhẫn để kích động.

“Mau, thiêu chết ả, thiêu chết ả!”

“Công chúa thiêu cháy ả đi!”

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, những người này bị Liên Mộ Vân lừa gạt mà chẳng hay biết gì.

“Người cười cái gì?” Liên Mộ Vân nhìn nàng, nghi hoặc hỏi.

“Ta cười bọn họ, không phải người.”

“Ha ha!” Liên Mộ Vân đứng lên, “Các con dân của ta, các người nghe thấy không? ả đang cười nhạo các người, một mật thám của nước khác chết đến nơi còn ở đây cười nhạo các người!”

Lời của nàng ta kích thích dân chúng càng mãnh liệt hơn, gương nanh múa vuốt muốn xông tới chỗ nàng.

“Các người biết ta đang cười cái gì không?” Âm thanh của Gia Cát Linh Ẩn không lớn nhưng vẻ lạnh lùng cùng uy lực khiến cho đám đông dân chúng đang nhốn nháo chợt yên tĩnh lại, nàng đề cao thanh âm, “Ta cười các người, màn kịch rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra! Liên Mộ Vân nhốt Thái Thượng Hoàng, Hoàng Thượng cùng Thái tử, muốn giành ngôi vị Hoàng đế mà các người còn ủng hộ nàng ta, như vậy không được cười sao?”

Sắc mặt Liên Mộ Vân thay đổi, nếu không phải muốn nghe tiếng kêu thê lương của ả khi bị thiêu cháy thì nàng đã bịt miệng ả lại, nhưng mà những lời này đối với nàng mà nói một chút uy hiếp đều không có.

“Các con dân của ta, các người nghe xem ả đang nói cái gì? Bản Công chúa sao có thể nhốt phụ hoàng cùng đại ca được, các người sẽ tin lời nói của một mật thám sao?”

“Đương nhiên sẽ không!” Dân chúng lập tức nói.

“Chúng tôi tin tưởng Công chúa, đi chết đi, tiện nhân!”

“Ai nói xấu Công chúa chúng ta sẽ giết người đó!”

“Các người thực là ngu ngốc!” Gia Cát Linh Ẩn tiếp tục nói, “Nàng ta chẳng qua là vì muốn thỏa mãn ham muốn của bản thân, muốn đạt được quyền lực tối cao mà nhốt cha cùng huynh của mình lại, phu quân cùng con của trai của các người phải ra chiến trường, các người nghĩ lại mỗi một việc mình làm xem, đều là đang đưa thân nhân của mình vào chỗ chết. Phải giữ lấy gia đình của các người, bảo vệ lãnh thổ nước Đông Lan, đưa người này ra đòi công lý, buộc nàng phải thả Hoàng Thượng cùng Thái tử ra mới có thể cứu các người được! Nếu cứ một mực khẳng khẳng như vậy thì nhiều lắm là một tháng sau nước Đại Mạc cùng nước Tinh Long sẽ liên quân lại phá nát nhà cửa của các người!”

“Không được nghe ả nói hươu nói vượn!” Liên Mộ Vân quát lớn. “Ả đang kéo dài thời gian cho quân của nước Đông Lan.”

“Công chúa điện hạ, nếu ta nói vậy thì người có dám mời Thái Thượng Hoàng đến đối chất không? Ta nghĩ mọi người hẳn là muốn nhìn thấy Thái Thượng Hoàng chứ? Kịch biến của Hoàng thất Thái Thượng Hoàng là người rõ nhất, bọn họ là con dân của nước Đông Lan có quyền được biết mọi chuyện từ đầu đến cuối.”

“Người...” Sắc mặt Liên Mộ Vân trở nên trắng bệch, nhưng mà mặt nạ lại giúp nàng che giấu rất tốt, nhưng sợ hãi trong mắt không cách nào che giấu, “Mọi chuyện đều là ý của Hoàng Thượng cùng Thái Thượng Hoàng.”

“Dám mời Thái Thượng Hoàng đến đối chất không?”

“Bản Công chúa cảm thấy không cần thiết...”

“Vậy thì chính là người đang lừa gạt dân chúng nước Đông Lan.” Gia Cát Linh Ẩn đánh cuộc. đánh cuộc uy danh của Thái Thượng hoàng trong lòng dân chúng, “Ta nghĩ tất cả mọi người rất muốn biết kịch biến trong cung? Nếu Công chúa không có gì giấu diếm thì vì sao không dám mời Thái Thượng Hoàng đến đối chất? Đến lúc đó rồi giết ta cũng không muộn.”

“Đúng, Công chúa điện hạ, chúng tôi muốn gặp Thái Thượng Hoàng.” Ngụy Thành cùng Kinh Phong đã thay quần áo thường dân, ở trong đám người ồn ào, “Công chúa điện hạ nếu như không lừa gạt thì sẽ không nên không dám chứ?”

“Chẳng lẽ Công chúa thực sự giết cha hại huynh muốn làm nữ Hoàng đế sao? Quá độc ác, nước Đông Lan sợ là không có ngày bình yên.”

“Đúng vậy, ta nghe nói người gây hỗn loạn nước Đông Lan căn bản không phải là nước Lăng Nguyệt, chỉ sợ là có người muốn mượn điều này để xuất binh, giành quyền thống trị về cho bản thân mình.”

“Chúng tôi muốn gặp Thái Thượng Hoàng, nếu không không thì đừng trách dân oán.”

Kinh Phong cùng Ngụy Thành kẻ xướng người họa, nói đến mức khiến người bên cạnh cũng bị dao động, đều đồng ý với lời nói của bọn họ, muốn gặp Thái Thượng Hoàng.

Thân thể Liên Mộ Vân run lên nhè nhẹ, “Các người dám hoài nghi bản Công chúa?”

“Hay là Thái Thượng Hoàng đã bị Công chúa hạ độc thủ, nếu không sao Công chúa lại không dám đi mời Thái Thượng Hoàng chứ?”

Những người khác càng không ngừng gật đầu.

“Công chúa, người nên cho bọn họ một lời giải thích xác đáng đi.” Mộ thanh âm rất lớn vang lên.

Liên Mộ Vân nhìn hẩn, đúng là Đại tướng quân đặc lực nhất nước Đông Lan. Có Chu Nham ở đây nàng có thể không cần đến hẩn, nhưng binh lính của nước Đông Lan lại tin tưởng hẩn cho nên vẫn còn cần giữ hẩn lại.

“Tướng quân nói đúng, bản Công chúa hẩn là nên tự mình đi mời Thái Thượng Hoàng tới làm sáng tỏ với các người.” Liên Mộ Vân chuyển động con mắt, gọi một công công tới, ghé vào tai hẩn nhỏ giọng nói gì đó. Công công gật đầu tiến về phía hoàng cung.

342. Chương 342: Không Nên Dây Vào Ta

Thời gian mấy nén hương trôi qua, Thái Thượng Hoàng được cũng nữ diu tới quảng trường. Gia Cát Linh Ẩn vốn vẫn bình tĩnh đột nhiên chẳng hiểu vì sao tim đập nhanh hơn, cảm giác mọi chuyện thoát khỏi kế hoạch của nàng. Trong kế hoạch của nàng thì Thái Thượng Hoàng không nên xuất hiện, chẳng qua là nàng chỉ muốn kéo dài thời gian cho Kinh Phogn và Ngụy Thành.

Liên Mộ Vân nhướng đầu lông mày lên, giống như nghe được truyện cười mà nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Chẳng phải người muốn gặp Thái Thượng Hoàng sao? Người đã đến rồi đây.” Nàng đứng lên, mặt hướng về dân chúng, “Các phụ lão hương thân, hiện tại Hoàng gia gia đang ở trước mặt moit người, lời của người nói chắc là các người sẽ tin tưởng chứ? Hoàng gia gia, con nói nữ nhân này là mật thám nước Lăng Nguyệt, trộm binh phù nước Đông Lan nhưng bọn họ không tin, không bằng người nói với bọn họ đi.”

Thái Thượng Hoàng nặng nề gật đầu, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, lại nhìn Liên Mộ Vân, cuối cùng chậm rãi nâng tay lên chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Nàng ta là mật thám nước Lăng Nguyệt, muốn ngăn cản nước Đông Lan xuất binh.”

Gia Cát Linh Ẩn giật mình. Sao Thái Thượng Hoàng lại đột nhiên nói như vậy? Đưa nàng vào chỗ chết.

Khóe miệng Liên Mộ Vân nhếch lên, nhìn Gia Cát Linh Ẩn với vẻ đầy khiêu khích, bây giờ đã biết mùi veij tự bê đá đập vào chân mình rồi chứ?

“Thiêu cháy ả, thiêu cháy ả!”

Lời nói của Thái Thượng Hoàng vừa dứt, tiếng hô phía dưới lại thay nhau vang lên, tất cả mọi người đều nắm tay lại giơ lên, hô to đến khản cả giọng.

Liên Mộ Vân nhếch môi, ánh mắt vô cùng âm lãnh, “Được, vậy thì thiêu cháy nàng! Châm lửa!”

“Mộ Vân, người!” Sắc mặt Thái Thượng Hoàng chợt biến đổi, “Không phải người nói với ta...” Thân thể già nua của Thái Thượng Hoàng run rẩy kịch liệt, suýt nữa té xỉu trên mặt đất. Ông hung hăng nhìn Liên Mộ Vân, trong mắt tràn đầy không thể tin.

Liên Mộ Vân lạnh lùng đi đến bên người ông, “Hoàng gia gia, người cho rằng người nói như vậy thì con sẽ tha cho ả sao? thật uống cho số tuổi của người, cũng quá khờ dại rồi! Hận của con đối với ả há lại có thể buông tha ả như thế sao?”

“Người... Người...” Mối Thái Thượng Hoàng mấp máy, lại không nói ra được câu nào, áy này nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Linh nhi...” Lúc hai thi vệ kia đi gặp ông có nói với ông, chỉ cần nói theo những lời mà Công chúa

Mộ Vân dấn trước thì Công chúa Mộ Vân sẽ thả Thất vương phi đi. Ông không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn gặp nguy hiểm cho nên nhất thời không lo lắng đến mục đích của Liên Mộ Vân.

“Hoàng gia gia, người cũng quá bất công rồi. Con mới là cháu ruột của người!” Liên Mộ Vân lạnh lùng nhìn lão nhân gần đất xa trời trước mặt, trong mắt không có một tua cảm động, “Ả chỉ là một người không có liên quan gì mà thôi.”

“Hừ! Hay cho cái cháu gái ruột của ta. Liên gia sinh ra một người như ngươi là sỉ nhục của cả Liên gia! Ta có chết cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! Mau thả Linh nhi đi đi, nếu không ngươi nhất định sẽ gặp báo ứng!”

“Ha! Báo ứng? Ả hại ta biến thành như thế này vì sao không gặp báo ứng? Hoàng gia gia, nghe tiếng lòng của dân chúng một chút đi.” Liên Mộ Vân chuyển về phía dân chúng, tiếp tục nói, “Nghe thấy không? Tất cả mọi người đều muốn ả chết cháy! Người đầu, châm lửa!”

“Không, không thể!” Thái Thượng Hoàng thở gấp, phun ra một ngụm máu tươi, ngã đi.

Trong lòng Gia Cát Linh Ẩn nóng như lửa đốt, lại bất lực. Ánh mắt như mũi tên bắn về phía Liên Mộ Vân, một kẻ đang bị ham muốn cá nhân chiếm giữ toàn bộ. Quá điên cuồng.

Có người cầm cây đuốc đi lên, cây đuốc cháy rừng rực chiếu vào trong mắt Gia Cát Linh Ẩn, đỏ tươi như máu. Cả đám người phía dưới sôi trào, mặt thấm nước Lãng Nguyệt, nữ nhân phá đám không để cho binh lính nước Đông Lan ra chiến trường ngay bây giờ sẽ bị thiêu sống ngay trước mặt họ.

Gia Cát Linh Ẩn trợn to hai mắt, nàng tuyệt đối sẽ không chết ở đây, cũng sẽ không chết trong tay Liên Mộ Vân.

Cây đuốc chậm rãi tới gần, ngay tại lúc củi lửa sắp chạm vào nhau, trên đầu người đang giơ cây đuốc cuất hiện hai cục u, sau đó ngã xuống đất nghe phịch.

“Rầm rầm!” Ở một chỗ đông khác, trên một trăm con ngựa và trâu cùng điên cuồng chạy tới, cả đám người ở dưới trong chốc lát chạy tán loạn, lập tức chạy về phía Gia Cát Linh Ẩn để tránh ngựa và trâu.

“Bảo vệ Công chúa!” Thị vệ xông lên, đứng bao quanh Liên Mộ Vân.

Dân chúng vì không muốn để mình bị thương nên liều mạng và chen chúc, tình cảnh hỗn loạn không thể tả khiến cho những người bảo vệ Liên Mộ Vân bị tách ra.

Kinh Phong và Ngụy Thành thừa dịp laoj đi đến trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, cởi trói cho nàng, lấy áo quần lúc trước của Liên Mộ Vân khoác lên trên người nàng. Gia Cát Linh Ẩn nhận lấy mặt nạ Kinh Phong đưa cho, luột mang vào mặt mình.

Giữa hỗn loạn, Ngụy Thành mang áo khoác của Gia Cát Linh Ẩn khoác lên trên người Liên Mộ Vân, một viên thuốc không hề báo trước liền tiến vào trong miệng nàng. Đám người đẩy nhau nhốn nháo, thị vệ thật vất vả mới ngăn lại được đám ngựa và trâu, lừa chúng qua một bên. Lúc này, đám người rốt cục cũng an tĩnh lại.

“Đừng để cho mặt thám nước Lãng Nguyệt chạy mất!” Kinh Phong thừa dịp loạn hét lên một câu. Vừa hét vừa đẩy Liên Mộ Vân lên cạnh cái giá chữ thập.

“A, sao ả lại mang mặt nạ của Công chúa?” Có người phát hiện ra điều kì lạ liền hỏi.

“Nhất định là ả định chạy trốn cho nên trộm mặt nạ của Công chúa, nhưng mà quần áo lại bán đứng ả!” Ngụy Thành lớn tiếng nói, chỉ vào Gia Cát Linh Ẩn, “Các người nhìn xem, Công chúa đang ở bên đó!”

Mọi người nhìn qua, quần áo màu đen đúng là quần áo của Công chúa. Quần áo của Liên Mộ Vân đều là màu đen, mặc dù không cùng một bộ nhưng cũng không có ai nhận ra. Giờ phút này, tất cả mọi người đều coi Liên Mộ Vân thành Gia Cát Linh Ẩn, thô bạo lôi nàng lên giá chữ thập, trói nàng vào đó.

Liên Mộ Vân hoảng sợ nhìn mọi chuyện đang diễn ra trước mặt, trơ mắt nhìn chính mình bị xem thành Gia Cát Linh Ẩn. Nàng muốn nói nhưng một câu cũng nói không nên lời. Lúc này nàng mới nhớ tới vừa rồi

có người cho nàng ăn cái gì đó, lại nhìn qua người mặc quần áo đen đang mang mặt nạ phía bên kia, trong lòng nàng lạnh lẽo. À, đã sớm chuẩn bị sẵn chuyện này!”

Nàng càng không ngừng giãy dụa, muốn khiến người khác chú ý, nhưng tất cả mọi người đều nghĩ nàng là Gia Cát Linh Ẩn cho nên tất cả giãy dụa của nàng đều giống như là đang giãy dụa trước cái chết.

“Châm lửa, thiêu cháy ả!” Gia Cát Linh Ẩn đè nặng cổ họng cuống, tiếng nói khàn khàn.

“Thiêu cháy ả, thiêu cháy ả!” Dân chúng lại bị châm ngòi nên cung tay hô to.

Không, không được! Trong lòng Liên Mộ Vân kinh hô. Cảm giác bị thiêu sống nàng không muốn nếm trải lần thứ hai. Nàng hận, lửa giận trong mắt hừng hực bắn về phía Gia Cát Linh Ẩn. Tiệm nhân, bản Công chúa có thành ma cũng sẽ không tha cho người!

Bọn dân đen ngu xuẩn, ta mới là Công chúa của các người, ta là Công chúa của các người, không thể thiêu cháy ta! Trong lòng nàng hò hét, chỉ có Gia Cát Linh Ẩn có thể đọc ra được.

Gia Cát Linh Ẩn bước đi thong thả, đi tới. Cho dù mang mặt nạ thì Liên Mộ Vân vẫn có thể nhìn thấy ý cười trên mặt nàng. Cằm hận nhìn chằm chằm vào Gia Cát Linh Ẩn, oán giận trong lòng chỉ có thể thông qua ánh mắt để biểu lộ. Gia Cát Linh Ẩn, người nhất định không được chết tử tế! Người nhất định sẽ gặp báo ứng! Kiếp sau, cho dù có làm chó, nhìn thấy người ta sẽ cắn! Không, người làm chó, bản Công chúa uống máu của người, ăn thịt của người, hãm nhuyển người, đem xương cốt của người nghiền thành tro!

Gia Cát Linh Ẩn hiểu được ý của nàng. Nàng vẫn bình tĩnh lãnh đạm khiến cho lửa giận không thể dùng lời nói để nói racủa Liên Mộ Vân càng ngập trời.

“Công chúa diện hạ, người nên biết, lúc ở nước Lăng Nguyệt không nên động vào ta, nhưng mà người lại lần này cho tới lần khác khiêu khích ta.” Nhìn thấy ánh mắt của Liên Mộ Vân, Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Người nhất định cảm thấy là vì sao ông trời lại bất công như vậy đúng không, người chỉ là đang đổ thừa thôi. Là người trêu chọc ta trước, không cần nhắc bản thân mình cho kỹ.”

“Không nên dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ánh mắt của người không có lực sát thương đối với ta. Không ngại nói với người, nếu như không có ta thì có lẽ Thất gia và người đã thành thân rồi.” Nhớ tới kiếp trước, Sở Lăng Thiên cười Liên Mộ Vân, trong nháy mắt Gia Cát Linh Ẩn liền cảm thấy khó chịu.

“Chớ có trách ta, ta chỉ là tự mình bảo vệ mình mà thôi. Nếu như người không làm vậy với ta thì cũng sẽ không có kết cục ngày hôm nay. Nghĩ lại lúc bị thiêu sống xem, hẳn là rất đã. Người đâu, đốt lửa!” Nói xong, Gia Cát Linh Ẩn vén tóc lên, lộ ra cái cổ trắng nõn, bóng loáng.

“Khoan đã!” Cung nữ hầu hạ bên cạnh Liên Mộ Vân đột nhiên cao giọng hô. Nàng nghi hoặc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, bước nhanh về phía nàng, bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên, “Người không phải Công chúa! Người là ai? Công chúa đâu?”

“Sao ta lại không phải Công chúa? Người nhìn cho kỹ!” Giọng nói của Gia Cát Linh Ẩn vẫn khàn khàn.

“Không, người không phải!” Cung nữ vén tóc nàng lên, “Chỗ này của Công chúa có một vết sẹo do bỏng mà thành, mà người thì không hề có! Công chúa từng bị bỏng thì làn da sao có thể bóng loáng như vậy được!”

Tảng đá trong lòng Liên Mộ Vân rốt cục cũng được thả xuống. Không uống công nàng đối tốt với nha đầu chết tiệt kia, thời khắc máu chốt vẫn có thể nhìn ra sơ hở của Gia Cát Linh Ẩn. Nàng tự tin cười lạnh, nhớ tới nét mặt của Gia Cát Linh Ẩn.

Gia Cát Linh Ẩn hất tay cung nữ ra, nhìn chằm chằm vào nàng ta, “Sao vậy, người đã quên rằng vết sẹo ở chỗ này của ta đã đỡ hơn rồi sao?”

“Ta mới có hai ngày không thấy sao có thể lành nhanh như vậy được chứ?” Cung nữ nhìn nữ nhân bị trói, đột nhiên tỉnh ngộ ra, “Nàng mới là Công chúa! Người là ai?”

“Làm càn! Lại dám nói chuyện với bản Công chúa một cách ngang hàng như vậy, người chán sống rồi sao!” Giọng nói Gia Cát Linh Ẩn lạnh như băng, “Người nói ả là Công chúa, có chứng cứ gì?”

“Toàn thân Công chúa đều bị bỏng, chỉ cần người cởi quần áo ra, nếu làn da người trơn bóng thì chính là chứng cứ!” Trong lòng cung nữ đã có dự tính, nói, “Người dám cởi không?”

“Bốp!” Gia Cát Linh Ẩn hung hăng tát cho cung nữ một cái tát, “Người là ai mà dám bảo bản Công chúa cởi quần áo?” Chỉ vào Liên Mộ Vân, lạnh lùng nói, “Phải cởi thì cũng là ả cởi! Cởi ra mới biết được ả có phải là Công chúa hay không!”

“Công chúa nói đúng!” Có người hô lên, “Nữ nhân kia dám giả mạo Công chúa, nhanh cởi sạch quần áo của ả khiến ả không lời nào để nói.”

“Đúng!”

Gia Cát Linh Ẩn gật gật đầu, “Người đâu, tới cởi quần áo của nàng!”

Liên Mộ Vân mở to hai mắt, trong lòng tức giận đến mức như muốn nổ banh xác, lúc này nàng mới hiểu được, Gia Cát Linh Ẩn vừa rồi là cố ý để lộ sơ hở chính là muốn khiến nàng nhận lấy nhục nhã lớn hơn. Gia Cát Linh Ẩn, người đứng là ngoan độc!

Hai cung nữ tiến lên cởi áo khoác của Liên Mộ Vân ra, tiếp đó, lần lượt từng lớp quần áo của nàng đều bị cởi ra.

Liên Mộ Vân dùng sức cắn môi, Gia Cát Linh Ẩn, đời này, người nhất định sẽ chết ở trong tay ta, ta sẽ khiến người sống không bằng chết. Nhục nhã hôm nay ta nhận phải, ta sẽ khiến người phải trả lại gấp bội!

Quần áo cởi hết, người đầy vết sẹo bại lộ trước mắt mọi người, quảng trường trở nên yên tĩnh.

“Là Công chúa, là Công chúa!” Cung nữ bên cạnh hoảng sợ kêu lên.

Có thể nhìn thấy thân thể của Công chúa là giấc mộng của hơn một nửa nam nhân nước Đông Lan. Nhưng mà giờ phút này, bọn họ không hề có chút hào hứng nào. Đó là dạng thân thể gì, toàn thân cao thấp không có chỗ nào có được làn da mịn màng. Công chúa cao cao tại thượng của bọn họ lại có một thân thể như vậy, nhìn vào khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

Liên Mộ Vân đứng run rẩy trong gió lạnh, xấu hổ và giận dữ không thôi. Có trời biết nàng có bao nhiêu là e ngại khi phơi bày thân thể này trước mặt người khác. Cũng nữ nhận được ánh mắt như muốn giết người của nàng, lập tức hiểu ý nên nhanh chóng mang quần áo khoác vào lại trên người nàng.

343. Chương 343: Tỷ Có Thai?

“Còn thất thần gì nữa? Lại đây mở trời cho Công chúa!” Cung nữ quát thị vệ.

Mặc quần áo lại, tay chân được tự do, Liên Mộ Vân nhìn về chỗ Gia Cát Linh Ẩn mới phát hiện ta nơi đó sớm đã không còn bóng người. Tiện nhân, lại thừa dịp rối loạn mà chạy trốn. Thanh thanh giọng, rốt cuộc cũng có thể nói.

“Đuổi theo cho bản Công chúa! Chân trời góc biển hay phải đào cả ba thước đất lên cũng phải bắt nữ nhân kia về cho ta nếu muốn sống!”

“Vâng, Công chúa.”

Ngụy Thành tung vàng hối lộ, tuy rằng nước Đông Lan nghe theo mệnh lệnh của Liên Mộ Vân canh giữ nghiêm ngặt nhưng mà có ai lại không bị tiền tài vàng bạc hấp dẫn chứ, trên đường có một chút xú mạo hiểm nhưng cuối cùng cũng bình an ra khỏi nước Đông Lan.

Lúc Thái Thượng Hoàng tỉnh lại thì đã ở trong lãnh thổ nước Lăng Nguyệt.

“Ngoại tử phủ, rốt cục người cũng tỉnh rồi.” Thấy ông tỉnh lại Gia Cát Linh Ẩn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Linh nhi, ta.... Không chết?” Thái Thượng Hoàng nâng nâng tay lên, “Con cũng không sao chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn lấy ra một lọ sứ, xóc một viên thuốc ra, “Ngoại tổ phụ, con không sao, người mới tỉnh lại thân thể vẫn chưa hồi phục, uống viên thuốc này vào đi.”

“Thế này là sao? Mộ Vân có đuổi theo hay không? Linh nhi, con đi mau đi, không cần lo cho ta! Ta quay về ngăn Mộ Vân lại.” Nhớ tới mình muốn cứu nàng nhưng ngược lại lại đẩy nàng vào vực sâu, Thái Thượng Hoàng trong lòng rất băn khoăn.

“Ngoại tổ phụ yên tâm, chúng ta đã ở nước Lăng Nguyệt, khoảng nửa ngày nữa là đến Ngân Đô rồi.”

Sau khi Thái Thượng Hoàng gửi Gia Cát Linh Ẩn ra khỏi xe ngựa ngồi phía trước cùng với Kinh Phong, mặt nàng có chút sầu muộn, ánh mắt lộ ra sự lo lắng.

“Tiểu thư lo lắng cho gia sao?” Kinh Phong hỏi, “Nghe nói nước Lăng Nguyệt đánh thắng vài trận liên tiếp, chỉ ngăn ngử mà thắng nhiều, binh lính nước Lăng Nguyệt đều phong gia làm chiến thần cũng không phải là có tiếng không có miếng.”

“Không.” Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, “Ta lo cho Lâm Dạ, Chúng ta trốn thoát Liên Mộ Vân nhất định sẽ trút giận lên hần.”

“Tiểu thư yên tâm, tiểu tử kia rất xảo quyệt, Liên Mộ Vân có thể vây khốn hần là bởi vì có Diệp Thần, nhưng hiện tại thế cục ác liệt, Diệp Thần không thể ở nước Đông Lan lâu dài được, hần rời đi thì Lâm Dạ có thể tùy thời tìm cách ra khỏi đó.”

Nghe hần nói như vậy Gia Cát Linh Ẩn mới hơi yên tâm một chút. Lâm Dạ một mực ở bên ngoài quản lý Cửu Thiên Cung giúp Sở Lăng Thiên, Gia Cát Linh Ẩn gặp hần cũng không nhiều, nhưng thời gian ngắn ngủi ở chung ở nước Đông Lan hần tôn trọng cùng bảo vệ nàng như vậy nàng vẫn ghi tạc trong lòng.

Đúng giữa trưa, xe ngựa rốt cục tiến đến Ngân Đô.

Gia Cát Linh Ẩn hồi phủ, Nguyệt Lan lập tức ôm tiểu thể tử tới. Thái Thượng Hoàng nhìn thấy đứa nhỏ thì rất vui, Gia Cát Linh Ẩn giải thích đứa bé là con của Sở Lăng Dực khiến Thái Thượng Hoàng có chút thất vọng.

Ngày thứ hai, Gia Cát Linh Ẩn mới rời giường, Ứng tổng quản liền báo lại: “Vương phi nương nương, Quận chúa Cẩm Phàm cầu kiến.”

“Mau mời Cẩm Phàm tỷ tỷ vào.”

Ngoài đường đầy tuyết, Gia Cát Linh Ẩn ra tiếp Trần Cẩm Phàm. Gia Cát Linh Ẩn gắt gao nhìn chăm chăm vào Trần Cẩm Phàm, cảm giác nàng có chút không giống với trước kia, nhưng lại không thể nói rõ không giống chỗ nào.

“Linh nhi, sao vậy? Trên mặt ta có cái gì sao?” Trần Cẩm Phàm ngượng ngùng hỏi.

“Không.... không có. Tỷ tỷ, mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Tới trong phòng, Gia Cát Linh Ẩn tự mình rót cho Trần Cẩm Phàm một chén trà.

“Linh nhi,” Trần Cẩm Phàm cúi đầu, còn chưa nói chuyện mà mặt mũi đã xấu hổ đến đỏ bừng, “Ta.... Ta có thai.”

“Hà?”

Gia Cát Linh Ẩn sửng sốt một lúc lâu mới phản ứng được, hét to một tiếng, vụt tới ôm Trần Cẩm Phàm một cái.

“Tỷ có thai? A ha ha ha! Thật tốt quá! Ta được làm cô cô rồi!” Nhịn không được đánh bốp một cái, “Đại ca thật sự là Quá tuyệt vời ! Cẩm phàm tỷ tỷ, tỷ cũng quá giỏi đi !”

“Linh nhi, nhỏ giọng chút, đừng để người khác biết.” Mang thai trước khi thành thân, đây là điều tối kỵ. Tuy rằng nàng cùng Như Phong đã tứ hôn rồi nhưng dù sao vẫn chưa thành thân.

“Muội biết, chỉ là muộ vui quá!” Gia Cát Linh Ẩn càng nghĩ càng vui vẻ, ghé vào trên ghế, “Cầm Phàm tỷ tỷ, tỷ nói xem nếu Đại ca trở về nhìn thấy một đứa nhỏ đáng yêu gọi huynh ấy là phụ thân thì huynh ấy sẽ có phản ứng gì?”

“Chàng nhất định là sẽ bị dọa đến ngốc luôn.”

“Huynh ấy sẽ vui mừng đến ngốc ý chứ! Không được,” Gia Cát Linh Ẩn đứng lên, tìm bút ở xung quanh, “Muội phải viết thư báo cho Đại ca biết tin tức tốt này.”

Chiến trường ngoài biên cương nước Lăng Nguyệt, gió bắc mang theo bông tuyết bầy vù vù. Trong một cái lều trại giản dị, Sở Lăng Thiên một thân mang áo giáp không kịp thay lập tức triệu các phó tướng bàn bạc. Nước Đông Lan đã xuất binh nhưng kỳ quái chính là mấy ngày nay nước Đông Lan, nước Tinh Long, nước Đại Mặc đều hoãn tấn công, chắc chắn là có chuyện không bình thường.

“Tướng quân, Vương phi nương nương gửi thư.” Một binh sĩ tiến vào, giơ một phong thư trong tay.

“Mang qua đây.” Trong lòng Sở Lăng Thiên mềm nhũn, chiến trận chết tiệt, so với trong tưởng tượng của hắn càng thêm khó khổng chế.

Sở Lăng Thiên khẩn cấp mở thư ra, cuộc bàn luận bị gián đoạn một chút. Trong thư Gia Cát Linh Ẩn nói cho y biết biến cố của nước Đông Lan, ngoại tổ phủ cũng đã theo về Thất vương phủ. Hóa ra là Liên Mộ Vân đoạt quyền, khó trách nước Đông Lan lại trở nên đối địch với nước Lăng Nguyệt một cách khác thường. Còn có một chuyện, Như Phong biết hắn là rất vui mừng.

Cất thư lại một cách cẩn thận, ánh mắt lại trở nên lạnh thấu xương, “Lương thảo còn có thể chống đỡ được bao lâu? Quân còn nhiều hay ít? Viện quân hắn là nhánh ẽ đến chứ.” Chỉ có y biết không có khả năng có viện quân. Ngân Đô phải có một đội quân trấn thủ đề phòng Sở Lăng Thiên trở lại.

“Tướng quân, lương thảo hiện giờ còn chống đỡ được nửa tháng, quân đội còn năm mươi vạn. Nhưng mà... Số lượng quân của quân địch phải hơn hai trăm vạn.”

“Nước Nam Chiếu cùng nước Ngao Nguyệt vẫn không có hồi âm?”

“Vẫn chưa có. Nhưng mà qua hôm nay sẽ có một kho lương thảo được đưa đến, là của nước Ngao Nguyệt cung cấp.”

“Tướng quân, không tốt!” Như Phong xốc rèm che lều trại lên, một trận bông tuyết theo người y nhẹ nhàng tiến vào, người ở bên trong đều nhin không được rung mình một cái, “Mới có tình báo, nước Đông Lan, nước Đại Mặc, nước Tinh Long đều thay đổi mũi tấn công, quay đầu tấn công nước Nam Chiếu.”

“Bọn họ muốn làm gì?”

“Sao đột nhiên lại buông tha việc tấn công nước Lăng Nguyệt?”

Trong lòng Sở Lăng Thiên trầm xuống, “Mục đích kế tiếp của bọn họ nhất định là nước Ngao Nguyệt!”

“Bọn họ muốn tiêu diệt từng bộ phận, trước công chiếm thực lực yếu kém là nước Nam Chiếu cùng nước Ngao Nguyệt, như vậy nước Lăng Nguyệt sẽ mất đi cầu viện giúp đỡ.” Như Phong tiếp tục phân tích, “Nói như vậy thì tình hình rất nguy cấp! Nếu hợp nhất được quân của nước Nam Chiếu cùng nước Ngao Nguyệt thì...” Hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, như vậy sẽ còn lại một mình nước Lăng Nguyệt chiến đấu.

“Chúng ta muốn đi trợ giúp nước Nam Chiếu cùng nước Ngao Nguyệt!”

“Nhưng mà quân của bọn họ ngăn chặn lại, căn bản không có cách nào mở được lỗ hổng để ra ngoài.”

“Các người đi ra ngoài trước đi, ta muốn suy nghĩ một chút.” Sở Lăng Thiên nói, “Gia Cát tướng quân, ở lại một chút.”

Trong lều trại chỉ còn hai người bọn họ, Sở Lăng Thiên đưa bức thư cho Như Phong, “Tự mình xem đi.”

Về mặt Như Phong cự kỳ phấn khích, vui sướng trong lòng gào thét cùng cực, y cao hứng đến mức một câu cũng không nói nên lời. Bịch bịch bịch chạy ra ngoài tuyết, cuồng nhiệt chạy vài vòng, lại nằm xuống lăn

đi lẫn lại ở trên tuyết. Qua một lúc lâu mới vọt vào, “Điện hạ.... Cẩm Phàm mang thai đứa nhỏ của bọn ta.”

Một quyền đánh vào trước ngực Như Phong, “Đại ca, chúc mừng!”

Y càng ngày càng muốn chấm dứt sớm trận chiến này, trở về bên cạnh tiểu nữ tử kia, trải qua cuộc sống yên ổn.

“Đưa tin cho nước Nam Chiếu và nước Ngạc Nguyệt, không cần chống cự, lui lại giữ chắc chắn thành trì, chờ thời cơ rồi trước sau cùng đánh!”

“Vâng, tướng quân.” Như Phong dừng một chút, “Chúng ta không có viện quân, đúng không?”

“Vâng, cho nên phải đợi thời cơ.” Sở Lăng Thiên không giấu diếm Như Phong, trong số tất cả phó tướng thì người y tín nhiệm nhất chính là Như Phong, cũng chỉ vì bọn họ đều quan tâm một người, “Ngân Đô gặp nguy hiểm nhất kỳ lúc nào nên không thể xuất thêm binh lực.”

“Tướng quân, có lương thảo đến!” Tần phó tướng tiến vào, cao hứng nói, “Hoàng Thượng không quên chúng ta, không chỉ có lương thảo mà còn có áo bông.”

“A?” Sở Lăng Thiên rất là kinh ngạc, lúc này có thể đưa lương thảo đến có thể là ai? Chẳng lẽ là Linh nhi?

“Chẳng lẽ là Linh nhi?” Như Phong hỏi.

“Ngoại trừ nàng thì còn có thể là ai?” Sở Lăng Thiên nháy mắt hiểu được. Nhất định là nàng, y rút cuộc hiểu được vì sao nàng nhất định phải xây dựng ra Linh Thiên, bởi vì nàng không dễ dàng tin tưởng người khác, cho dù là Hoàng Thượng. Có Linh Thiên là có thể làm rất nhiều chuyện, tỷ như tặng lương thảo cho quân binh. Chuyện ngay cả triều đình cũng không làm được nhưng nàng lại làm được, “Phân phát áo bông xuống dưới, đừng để mọi người bị lạnh.”

“Vâng, tướng quân!”

Tần phó tướng vừa mới đi, một bóng đen chợt hiện vào mang theo một trận máu tanh. Người nó không kịp nói gì đã té xỉu trên mặt đất.

“Lâm Dạ!” Sở Lăng Thiên tiến đến kiểm tra thương thế Lâm Dạ, sắc mặt y trầm xuống. Phế tạng Lâm Dạ tổn thương nghiêm trọng, suýt nữa thì vỡ nát, nếu không phải hắc học võ công từ nhỏ thì chỉ sợ đã mất mạng. Một trong bốn người bên cạnh y thì Lâm Dạ là người võ công cao nhất, cho dù là phân điện chủ của Thánh Điện cũng không thể làm hắc bị thương đến như vậy. Cho Lâm Dạ uống vào một viên thuốc, Sở Lăng Thiên mệnh người đỡ hắc lên trên giường nghỉ ngơi.

Cùng ngày, lại truyền đến tin tức xấu. Nước Đông Lan xuất binh, người lĩnh quân là Lục vương phủ nước Lăng Nguyệt, Sở Lăng Hiên. Liên Mộ Vân giao cho hắc dẫn ba mươi vạn đại quân đến đối đầu với Sở Lăng Thiên.

Sở Lăng Thiên chấp hai tay sau lưng, đứng trên cánh đồng hoang vu đầy tuyết trắng nhìn con sông bị kết thành băng trước mặt. Bên kia sông chính là quân của Sở Lăng Hiên. Ánh mắt y lạnh như băng mang theo hoang vắng chưa bao giờ có.

Sột soạt, sau lưng vang lên thanh âm giẫm lên tuyết, một người đứng ở phía sau y.

“Tướng quân, là Lục điện hạ.” Như Phong nhíu mày, trong lòng cảm khái hàng nghìn hàng vạn lần. Huynh đệ ruột thịt vì sao lại biến thành như bây giờ, giang sơn thật sự là hấp dẫn quá lớn.

“Nếu gặp phải thì không cần lưu tình. Có cơ hội hắc nhất định sẽ xuống tay đối với ta và huynh.”

“Đã biết. Trận chiến này không biết phải bao lâu nữa mới chấm dứt.”

“Nhanh thôi.”

Sở Lăng Hiên được ăn cả ngã về không, đánh trực diện là không thể nào tránh được. Y biết, Sở Lăng Hiên thiếu kiên nhẫn hơn so với y, rất nhanh sẽ xông tới. Mặc kệ như thế nào y phải bảo vệ được lá chắn này, chỉ vì với nữ nhân đang ở Ngân Đô kia.

Bên kia, Chu Nham dẫn mười vạn quân tiến vào nước Lăng Nguyệt, quấy nhiễu phía sau lưng Sở Lăng Thiên.

Ngân Đô, Thất vương phủ. Nguyệt Lan cùng Kinh Phong không được tự nhiên, Gia Cát Linh Ẩn nhìn thấy màn hề này thì liên tục lắc đầu. Nàng mở mắt nhìn trận tuyết ngoài kia. Sở Lăng Thiên, chàng có khỏe không?

344. Chương 344: Thất Vương Phi, Người Sợ Chết Như Vậy?

“Vương phi nương nương, Vương phi nương nương,” Ứng tổng quản gọi hai tiếng. Gia Cát Linh Ẩn quay đầu lại, thấy vẻ mặt của ông vội vàng, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt, “Chuyện gì?”

“Hoàng Thượng truyền chỉ, gọi người tiến cung có chuyện quan trọng.”

“Ta biết rồi, chuẩn bị kiệu.”

Ở cửa cung. Sở Lăng Hàn cũng đến, nhìn thấy nàng, y lập tức đi tới, “Thất tẩu, Chu Nham trốn đi ngoài biên cương giờ đã trở lại, mang theo cả quân đội nước Đông Lan xâm phạm nước Lăng Nguyệt.”

Tuy rằng đã dự đoán được từ trước nhưng mà Gia Cát Linh Ẩn vẫn không nghĩ là Chu Nham lại tới nhanh như vậy. Chu Nham có danh xưng là tiểu chiến thần, đại danh của hắn cả đại lục này đều biết đến, là người nổi bật trong số các tướng quân. càng đáng sợ hơn là hắn nắm rõ thực tế thực lực và địa hình của nước Lăng Nguyệt trong lòng bàn tay.

“Ta đã nhìn thấy hắn ở nước Đông Lan.” Gia Cát Linh Ẩn vừa bước đi vừa nói, “Quả thực rất khó giải quyết.”

Sắc mặt hai người đều lo lắng, vội vàng đi tới ngự thư phòng. Sắc mặt Sở Kim so với họ cũng không tốt hơn, trước mặt ông là bản đồ nước Lăng Nguyệt.

“Chuyện Chu Nham hai con đều biết cả rồi chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Hàn gật đầu.

“Chu Nham mang quân tiến vào nước Lăng Nguyệt, Thất ca sao lại có thể để hắn tới được chứ?” Sở Lăng Hàn rất nghi hoặc, “Thất ca sao có thể phạm sai lầm được?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, “Không phải phạm sai lầm, mà là vì quá nhiều chuyện phải lo nên không thể kiểm soát hết. Lục điện hạ dẫn ba mươi vạn quân đánh nhau với chàng, Chu Nham thừa dịp này mà vào.”

“Nghịch tử! Trẫm thực hối hận khi không sớm nhìn ra dã tâm của nó!” Nhớ tới Sở Lăng Hiên, trong lòng Sở Kim Triều tức giận không thôi, nắm tay nắm chặt đến run run. Bây giờ hai đứa con đấu nhau ở chiến trường, tâm tình của ông người khác không thể nào hiểu được.

“Mục tiêu của Chu Nham là Ngân Đô? tin tức mật thám dò la được là bọn họ muốn tới Ngân Đô.” Sở Lăng Hàn hỏi.

“Không, là Đồng Quan.” Ngón tay của Gia Cát Linh Ẩn rơi xuống trên bản đồ, “Đồng quan là một nơi quan trọng của nước Lăng Nguyệt, chỉ cần chiếm lĩnh Đồng Quan, không những chặn đứt được trợ giúp ra tiền tuyến mà còn có thể khiến cho Ngân Đô bị cô lập. Lương thực và viện quân không thể vào được, như vậy tình hình của quân đội Thất gia càng ngày càng gian nan hơn. Muốn giành được thắng lợi từ trận chiến này thì phải nắm được điểm mấu chốt này. Chu Nham cũng đang hiểu được điểm ấy cho nên hắn nhất định sẽ công chiếm Đồng Quan trước.”

Sở Kim Triều trầm mặc, ban đầu ông cũng nghĩ mục tiêu của Chu Nham là Ngân Đô. Qua sự phân tích của Gia Cát Linh Ẩn ông ý thức được tình thế càng nguy hiểm hơn.

“Lão Cửu, Trẫm phong con làm Tướng quân, thống lĩnh mười vạn cấm quân, tiến đến ngăn cản Chu Nham.” Sở Kim Triều trầm giọng nói.

“Phụ hoàng, không thể.” Sở Lăng Hàn lập tức phủ quyết, “Ngân Đô tổng cộng có mười vạn tướng sĩ, nếu nhi thần đưa đi hết thì ở Ngân Đô không còn người nào. Như vậy rất nguy hiểm!”

“Ngân Đô không còn thì có thể tái lập lại, nhưng mà nước Lăng Nguyệt không còn, Thất ca con không còn thì giữ lại lão già này còn có lợi ích gì?” Trong mắt Sở Kim Triều là vô hạn thê lương, “Cứ làm theo ý chỉ của trẫm đi!”

Gia Cát Linh Ẩn trầm tư một lát, “Hoàng Thượng, thần nữ đề nghị chia ra, năm vạn quân mang đi, còn năm vạn quân giữ lại trấn thủ Ngân Đô.”

“Năm vạn? Chu Nham có mười vạn, gấp đôi luôn đấy.”

“Hoàng Thượng, thật không dám giấu diếm, thần nữ đã sớm lấy danh nghĩa của hàng Linh Thiên để bồi dưỡng năm vạn tướng sĩ, định giao cho Hoàng Thượng nữa là mười vạn. Thần nữ muốn vào thời khắc mấu chốt có thể làm được chút chuyện cho nước Lăng Nguyệt, tuyet đối không có tâm tư gì khác.”

“Tam nha đầu không cần giải thích, trẫm tin tưởng con.” Trong lòng Sở Kim Triều như bị sụp đổ, đủ ngữ vị. Nàng không tin ông, nhưng rồi ông lại cảm tạ sự trợ giúp của ông, sự không tín nhiệm của nàng đều do ông mà ra.

“Hoàng Thượng, thần nữ có một yêu cầu quá đáng, mười vạn người này, năm vạn người sẽ để Cửu điện hạ thống lĩnh, năm vạn giao cho thần nữ.” Gia Cát Linh Ẩn vẫn có chút lo lắng. Sở Lăng Hàn vẫn luôn không hứng thú đối với quân sự, mười vạn quân này là lớp bảo vệ cuối cùng của nước Lăng Nguyệt, mà nàng thì kiếp trước đã từng cùng Sở Lăng Hiên Nam chinh Bắc chiến nên ít nhiều cũng hiểu việc đánh trận một chút.

Sở Lăng Hàn đau lòng tự trách bản thân mình trước kia quá ham chơi, bây giờ muốn giúp một chút cũng khó. Để y dẫn binh quả thật y cũng không tin tưởng bản thân, cho nên Gia Cát Linh Ẩn lo lắng cũng không phải là không có lý do.

Sở Kim Triều nhìn Gia Cát Linh Ẩn, do dự. Nàng thông minh lanh lợi là thật, nhưng chung quy thì vẫn chỉ là một nữ tử, ngay cả vô số nam nhi đều không thể chịu nổi khổ sở của chiến tranh, sao nàng có thể chịu được? Ông càng lo lắng hơn nữa là, chuyện lĩnh quân đánh giặc không phải là chuyện bình thường, cần phải hiểu rõ binh pháp.

Nhìn ra được sự do dự của ông, Gia Cát Linh Ẩn tiếp tục nói, “Hoàng Thượng, thần nữ biết người còn bận khoăn. Thần nữ từ nhỏ đã cùng đại ca xem qua không ít binh thư, sau khi thành thân với Thất gia, chàng lại dạy thần nữ không ít cách dụng binh, vậy nên xin Hoàng Thượng hãy đồng ý.”

Trầm mặc trong chốc lát, Sở Kim Triều rốt cục mở miệng, “Cứ làm theo như lời của Tam nha đầu đi. Năm vạn quân của cửa hàng Linh Thiên sẽ do con thống lĩnh, năm vạn cấm quân sẽ do lão Cửu thống lĩnh.”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

“Vâng, Hoàng Thượng.”

“Hoàng Thượng, chúng ta nên đi chuẩn bị trước.”

“Mau đi đi.” Sở Kim Triều thở dài, “Trẫm đều dựa vào các con.” Hai người đang chuẩn bị xoay người lại lại bị Sở Kim Triều gọi lại, “Hàn nhi, nếu như kế hoạch của con và Tam nha đầu có bất đồng thì con phải nghe lời Thất tẩu của con.”

“Con biết rồi thưa phụ hoàng.”

Lúc Hoàng Thượng đồng ý để Gia Cát Linh Ẩn đi, Sở Lăng Hàn đang sợ hãi chợt cảm thấy an tâm hơn một chút. Tuy rằng y là một nam tử nhưng lại không thể không bội phục dũng khí này của nàng. Mà y vẫn luôn tin tưởng rằng, nữ tử này có thể tạo ra kỳ tích.

Sở Lăng Hàn trở về thu xếp cho Mộc Tê. Mộc Tê đã mang thai sáu tháng, rất nhanh thôi sẽ lâm bồn. Y có bao nhiêu là không muốn rời đi, nhưng vì quốc gia đang lâm vào khó khăn, thân là Hoàng tử nước Lăng Nguyệt, y phải gánh lấy phần trách nhiệm này.

Trở lại Thất vương phủ, Gia Cát Linh Ẩn dặn dò Nguyệt Lan và Tiểu Điệp, bảo a Cẩn mang tiểu Thế tử đến Cửu vương phủ, ở đó để với Mộc Tê để có thể chăm sóc lẫn nhau. Để ba người Kinh Phong, Ngụy Thành và Phá Trận đến giúp Sở Lăng Thiên.

Ngụy Thành đã triệu tập đội quân đã huấn luyện trong một thời gian rất lâu, để cho Gia Cát Linh Ẩn kiểm duyệt đội quân. Lúc Ngụy Thành nói với mọi người rằng, sau này phải đi theo một nữ tử, Thất vương phi sẽ ra trận thì phía dưới nhất thời ồn ào lên. Nhất là ba phó tướng, vẻ mặt nhìn nàng vô cùng tức giận.

“Có phải Hoàng Thượng điên rồi không? Sao lại để cho một nữ tử thống lĩnh quân đội chứ? Nữ nhân thì biết cái gì? Chỉ biết xe chỉ luân kim, giờ chẳng phải là đưa mạng của đại gia cho nữ nhân kia chơi đùa sao?” La phó tướng nói.

Lâm phó tướng gật gật đầu, “Không bằng chúng ta đi gặp Hoàng Thượng, cầu xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

“Nhưng mà, nàng ta dù sao cũng là Thất vương phi.” Trương phó tướng chậm rãi nói, “Trượng phu của nàng ta là Thất điện hạ, năng lực lĩnh quân Thất điện hạ thì tất cả mọi người đều biết đến.”

“Lĩnh quân là dựa vào năng lực thiên phú và khả năng, nàng ta dù sao cũng là một nữ nhân. Không được, chúng ta phải đi tìm Hoàng Thượng!”

“Đứng lại!” Một tiếng gọi khê ở giữa sân huấn luyện.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía nữ tử ở trên đài, khí chất uy nghiêm khiến cho tất cả mọi người phải bàn tán, bất an mà nhìn nàng.

“Thất vương phi, mạng của nhiều tướng sĩ, không phải trò đùa!” La phó tướng lớn tiếng nói, “Thuộc hạ không thể đưa tính mạng của bọn họ giao cho người được!”

“La phó tướng là một tướng quân tốt, nhưng mà, chuyện đã quyết định chắc chắn rồi thì các người có phục hay không phục cũng đều phải nghe theo bản vương phi!” Gia Cát Linh Ẩn không muốn nhiều lời, “Ba người các người theo ta tiến vào trước bàn bạc, những người khác chuẩn bị xuất phát! Hy vọng mọi người hiểu được, quân lệnh như núi, trái lệnh, chém đầu!”

Từ chữ vang lên, lời nói có khí phách, không cho phép người nghe nghi ngờ. Ba phó tướng nhìn ta, ta nhìn người. Trong lòng rõ ràng không tình nguyện, chân lại như không nghe sự điều khiển mà đi theo nàng vào trong, trong lòng có hàng ngàn hàng vạn không phục nhưng mà hoàng mệnh quá lớn nên không dám cãi lại.

“Vương phi nương nương tìm chúng thần có chuyện gì?” La phó tướng ngạo mạn ngưỡng cổ lên, “Thuộc hạ thấy nương nương vẫn nên trở về làm nữ hồng thì có vẻ thích hợp hơn.”

Gia Cát Linh Ẩn bình tĩnh nhìn hắn một cái, mở bản đồ ra, “Trong vòng mười ngày phải đến được Đồng Quan!”

“Cái gì?” Trương phó tướng giơ chân, “Chúng ta đến Đồng Quan làm cái gì? Chu Nham sẽ đánh tới đây, chúng ta không trấn thủ ở Ngân Đô mà lại đi chạy trốn sao? Thất vương phi, người sợ chết như vậy thì còn làm tướng quân làm gì?”

“Các người không cần nói lời vô nghĩa đâu, Chu Nham sẽ công chiếm Đồng Quan!”

“Vương phi, Chu Nham là ai? Là tiểu chiến thần đứng sau Thất điện hạ. Hiện tại là thời cơ tốt để chiếm đánh Ngân Đô, chỉ có người ngốc mới đi chiếm Đồng Quan! Vương phi nương nương, đây là lĩnh quân đánh giặc, không phải là nơi để nữ nhân chơi đùa.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Người cũng biết Chu Nham thông minh hơn người, nếu mục tiêu của hắn là Ngân Đô thì sẽ giống trống khua chiêng để nói cho mọi người biết là hắn muốn tới Ngân Đô sao? Để Ngân Đô nhận được tin tức đó thì có thể sẽ dời đô, sau đó để lại một tòa thành trống không vậy thì hắn còn đánh

tới làm gì? Nhưng nếu như chiếm cứ Đồng Quan thì nước Lăng Nguyệt sẽ lâm vào hoàn cảnh gì thì tự các người suy nghĩ thử xem!”

Nước Lăng Nguyệt sẽ bị chia làm hai nửa, tiền tuyến mất đi lương thảo và trợ giúp của viện quân. Ngân Đô thì lại bị cô lập với bên ngoài, sẽ rơi vào đường cùng.

Sắc mặt Trương phó tướng biến đổi, trong lòng La phó tướng và Lâm phó tướng cũng rơi lộp bộp. Tình hình so với tưởng tượng của bọn họ đúng là gay gắt hơn nhiều.

“Nhưng mà.... Thuộc hạ cảm thấy mục tiêu của Chu Nham vẫn là Ngân Đô, nếu mạo muội tới Đồng Quan ngộ nhờ Ngân Đô bị đánh chiếm chẳng phải là hỏng hay sao!” Tuy rằng vẫn còn kiên trì với ý kiến của mình, nhưng mà ngữ khí của La phó tướng cũng đã dịu đi.

“Lập tức khởi hành đi Đồng Quan. Trong vòng mười ngày phải tới nói!”

“Mười ngày?” Trương phó tướng lại đá chân, “Vương phi nương nương, người có biết từ Ngân Đô đến Đồng Quan là bao xa không? Ít nhất cần trên hai mươi ngày.”

“Bình quý thần tốc! trong vòng mười ngày phải đuổi tới, không được lấy lý do này nọ!”

Ba người La phó tướng tức giận bắt binh đi ra khỏi doanh trướng, ngoài miệng vẫn còn đang hùng hùng hổ hổ.

“Một nữ tử thì biết cái gì? Trong vòng mười ngày, còn chưa tới Đồng Quan thì chỉ sợ mọi người đã chết hơn nửa rồi, vậy thì còn đánh đấm cái gì nữa!”

“La đại ca không cần lo lắng, nàng là tiểu thư phủ Thừa tướng, hiện tại là Thất vương phi, từ nhỏ không hề nếm qua khổ sở, ta thật muốn nhìn xem, một tiểu thư từ bé đã được nương chiều như nàng làm thế nào để có thể chịu đựng được loại khổ cực này! Cho nên cứ yên tâm đi, đến lúc đó người kêu khổ với trời đầu tiên, sẽ là nàng!”

“Trương lão đệ nói cũng có lý, chúng ta chờ mà cười nàng đi, chỉnh đốn lại đội ngũ, tới Đồng Quan!”

“Nghĩ đến có thể được đánh nhau với Chu Nham, lão tử thấy thật hưng phấn. Tiểu chiến thần? Xem hán rốt cuộc có bao nhiêu thần! Chỉ là ta vẫn cảm thấy Chu Nham sẽ quay về Ngân Đô.”

“Hoàng mệnh thật là khó, nếu thật sự hán đến Ngân Đô thì ta tin tưởng Hoàng Thượng cũng đã có chuẩn bị sẵn sẽ không để cho hán chiếm được tiện nghi gì đâu. Nếu lão tử đụng phải tiểu tử kia thì nhất định sẽ giết hán. Phản đồ nước Lăng Nguyệt, lão tử sẽ bắt hán, sau đó sẽ thiên đao vạn quả hán.”

Gia Cát Linh Ẩn đứng đằng sau, nghe rõ ràng những lời nói của bọn họ, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười.

345. Chương 345: Chúng Ta Thực Sự Sai Rồi

Đồng tác của mấy phó tướng nhanh chóng, rất nhanh liền chấn chỉnh tốt đội quân, chuẩn bị xuất phát.

“La đại ca, huynh nhìn bên kia xem.” Lâm phó tướng chỉ về hướng Gia Cát Linh Ẩn, “Gia Cát “tướng quân” đến.”

La phó tướng quay đầu nhìn nhìn, hơi hơi sững sờ. Hán nghĩ Thất vương phi sẽ chấn bị một cỗ kiệu xa hoa, không nghĩ tới lại cưỡi ngựa giống bọn họ. Một thân áo trắng, tóc dài buộc phía sau đầu thành đuôi ngựa càng tăng thêm mấy phần khí khái anh hùng. Tư thế hiên ngang oai hùng nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt.

“Hừ, bộ dạng ra vẻ, chúng ta cứ nhìn xem nàng ta giả bộ được bao lâu.” Trương phó tướng khinh thường nói. Chiến trường khổ sở, vô số nam nhi cũng chịu không nổi huống chi nàng là một nữ tử, “Đến lúc đó cũng đừng có mà khóc.”

“Ai, bớt tranh cãi đi, Thất điện hạ sủng Vương phủ trên dưới nước Lăng Nguyệt này ai mà chẳng biết, ta thấy chúng ta vẫn nên bảo vệ nàng cho tốt, bằng không sao có thể ăn nói với Thất điện hạ được.”

“Đúng là phiền toái! Nữ nhân chính là phiền toái.”

Gia Cát Linh Ẩn thúc ngựa đi đến cạnh mấy người họ, bảo họ chuẩn bị xuất phát. Nàng liếc mắt nhìn La phó tướng một cái, nói, “La Thành, người có thể không phục ta nhưng phải nghe theo ta!” Nàng sớm nhìn ra được La Thành là phó tướng có lực ảnh hưởng lớn nhất trong số ba phó tướng.

La phó tướng xoay đầu sang một bên, thầm nghĩ, xem người có thể giả bộ được bao lâu.

Quân tình khẩn cấp, tuy rằng các tướng sĩ vô cùng không muốn nhưng vẫn không thể không đi theo một nữ tử như Gia Cát Linh Ẩn xuất chinh.

Đường đi khó đi, ngựa gian nan bước trong tuyết, cứ tốc độ như vậy thì Gia Cát Linh Ẩn rất khó kham nổi.

“La phó tướng, truyền lệnh xuống, tăng tốc độ nhanh hơn nữa, cứ đi như vậy thì Chu Nham nhất định sẽ tới Đồng Quan trước chúng ta!”

“Vương phi nương nương, thời tiết ác liệt như thế này thì cho dù muốn đi nhanh hơn cũng không được. Hơn nữa người xem, có nhiều binh lính đều đi bộ bằng hai chân đương nhiên là không bằng với ngựa bốn chân rồi.”

“Trong vòng mười ngày nếu như không đến được Đồng Quan thì xử lý tòa bộ theo quân pháp.”

“Vương phi nương nương, thuộc hạ cùng người đánh cuộc, Chu Nham nhất định là đi về phía Ngân Đô.”

“Người thắng thì ta tặng quân vị lại cho người, còn người thua?” Gia Cát Linh Ẩn nhếch lông mày, trong mắt đầy ý cười.

“Thuộc hạ liền cam tâm đi theo Vương phi.”

“Được! Một lời đã định.”

“Vương phi nương nương, mọi người đã đi liên tục hai ngày hai đêm rồi, nếu cứ nhue vậy nữa thì sẽ không chịu nổi.”

“Là bảo vệ thê tử cùng con cái của các người quan trọng hay nghỉ ngơi quan trọng hơn? Tiếp tục đi, không có mệnh lệnh của ta thì không được phép nghỉ!”

“Vương phi...”

“Giá!”

Ngày thứ ba, Gia Cát Linh Ẩn hạ lệnh cho mọi người nghỉ ngơi nửa ngày, đầu bếp đi theo làm một chén cơm đưa cho nàng. Binh mã chưa động, lương thảo đi trước, lần này thời gian khẩn cấp nên lương thảo không còn phân sau, làm ra được một chén cơm thì có thể thấy được đầu bếp dụng tâm như thế nào.

“Những người khác ăn cái gì?”

“Lương khô.”

“Lấy lương khô tới đây cho ta, sau này mọi người ăn cái gì ta ăn cái đó.”

“Vương phi nương nương...”

“Không nghe thấy ta nói gì sao? Đưa cơm cho binh lính ăn.”

Không thể làm khác, đầu bếp nhanh chóng quay trở về cầm mẫu bánh bao khô quất cùng một chén nước lạnh. Sở Lăng Hàn đi tới, “Thất tẩu, cơm là do đệ phân phó, tẩu là nữ tử thân thể không so được với đại nam nhân.”

“Cửu điện hạ, có vô số người chờ xem để chê cười ta, cho nên ta không thể như vậy được. Ngày mai chúng ta chia binh làm hai đường, người dẫn quân đi qua Đồng Quan, tiết đường lui của Chu Nham, ta tới Đồng Quan.”

“Nghe lời tâu.”

Đến ngày thứ sáu, đường đi đã vượt hơn nửa, lời nói của mấy người La phó tướng là sai lầm, với tiến độ hiện tại thì trong vòng mười ngày có thể đuổi tới Đồng Quan.

“La đại ca, không nghĩ tới là chúng ta có thể làm được, từ Ngân Đô đến Đồng Quan chỉ dùng thời gian có mười ngày, sau này lão tử có thể khoe với cháu trai rồi.”

“Có cái gì hay mà khoe?” Mặt La Thành bình tĩnh, “Chỉ sợ Chu Nham bây giờ đang đánh tới Ngân Đô. Mật thám ta phái đi đã có tin tức, mục tiêu của Chu Nham là Ngân Đô.”

“Chúng ta hiện tại chẳng phải là đang trống đánh xuôi kèn thổi ngược sao?”

“Ai bảo chúng ta đi theo một nữ nhân ngu xuẩn chứ!”

“La đại ca, bây giờ chúng ta phải nghĩ biện pháp ngăn cản Vương phi, buộc người phải điều binh quay về Ngân Đô, nếu không Ngân Đô không giữ được mất.” Lâm phó tướng nói.

“Không thể nói chuyện nổi với nữ nhân ngu xuẩn kia, Lâm lão đệ, Trương lão đệ, các người yên tâm, ta đã nghĩ ra cách để nhả quân binh tiếp tục đi về phía trước rồi, quay ngược trở về Ngân Đô cũng sẽ nhanh hơn!” Trong mắt La phó tướng lóe lên ánh sáng. Lời hắn nói mới chính xác, nếu không trở về Ngân Đô thì nước Lăng Nguyệt sẽ vạn kiếp bất phục.

Bầu trời rồi càng nhiều tuyết, đường đi càng thêm gian nan, tóc các tướng sĩ đều đông lạnh thành băng, nhưng mà nhìn thấy thân hình cao ngất của nữ tử phía trước thì bất luận kẻ nào cũng không có lý do để dừng lại.

“Vương phi nương nương, không tốt, không tốt!” Người đảm nhận nhiệm vụ dò đường vội vàng quay trở về, thở không ra hơi nói, “Phía trước tuyết lở, không thể đi tiến tới.”

“Cái gì?” Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn trầm xuống, ghì dây cương lại, “Thông đường cần bao nhiêu ngày?”

“Ít nhất hai ngày.”

“Cho các người thời gian một ngày.”

Trên mặt La Thành hiện lên một nụ cười khó phát hiện, nắm lấy dây cương lững thững đi qua, “Vương phi nương nương, thuộc hạ thấy thì vẫn nên quay về Ngân Đô thì hơn.”

“La Thành,” Gia Cát Linh Ẩn yên lặng nhìn hắn, “Người sẽ hối hận!”

Trong lòng La phó tướng cả kinh, đột nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, nàng đã biết? Biết tuyết lở là do người làm?

“Vương phi nương nương không nghe theo thần thì người mới là người hối hận!”

Gia Cát Linh Ẩn xoay người đi, không muốn cùng hắn nói lời vô nghĩa nữa, “Truyền lệnh, loại bỏ chướng ngại vật trong vòng một ngày, thời gian không đợi người! Còn lần nữa sẽ không kịp.”

“Vương phi nương nương, xin thứ cho thuộc hạ bất lực, việc mà thuộc hạ làm đó là bảo vệ Ngân Đô chứ không phải là lãng phí sức lực nhiều người như vậy để đi trấn thủ một nơi không hề nguy hiểm như Đồng Quan.” La phó tướng nói.

“Được, vậy ta đi một mình!” Gia Cát Linh Ẩn xuống ngựa, đoạt lấy một cái xẻng từ tay một binh lính, một mình đi vào giữa tuyết trắng mù mịt.

“La đại ca....” Trương phó tướng giật giật môi, “Thất vương phi không giống như trong tưởng tượng của chúng ta.” Ít nhất cả đoạn đường này người đi cùng các tướng sĩ, cùng ăn cùng ở, không hề kêu khổ một tiếng.

“Thì sao chứ? Nữ nhân thì trước sau vẫn là nữ nhân, quyết sách sai lầm sẽ liên lụy đến cả nước Lăng Nguyệt!”

Núi tuyết cao lớn đứng sừng sững ở trên đường, một bóng người nhỏ như kiến đang từng chút quét sạch tuyết, sức lực của nàng thực sự là quá nhỏ, qua một canh giờ nàng vẫn không dừng lại. Dần dần, có binh lính đi qua lâm trận cùng nàng.

Người tới hỗ trợ ngày càng nhiều. Mấy người La phó tướng hai mắt nhìn nhau, đành phải cầm lấy cuốc xẻng gia nhập vào trong đó.

Sau một ngày, tuyết đọng trên đường được xử lý sạch, đội quan tiếp tục đi về phía trước. Rốt cuộc cách Đồng Quan một ngày đi đường nữa, nếu không phải vì tuyết lở thì bây giờ đội quân đã tới Đồng Quan.

“Vương phi nương nương, người thực sự cảm thấy tới Đồng Quan là chính xác sao?” Là phó tướng có ý đồ thuyết phục Gia Cát Linh Ẩn một lần cuối cùng, “Thuộc hạ mới nhận được tin tức mới nhất, quân đội của Chu Nham là hướng về phía Ngân Đô.”

“La phó tướng, bởi vì người nên đã chậm trễ mất thời gian một ngày, người nói xem ta nên xử lý người thế nào đây?”

“Vương phi nương nương, không có chứng cứ thì tốt nhất là không nên nói lung tung. Thuộc hạ vẫn khẳng định rằng đội quân hắc là nên quay về Ngân Đô.”

Gia Cát Linh Ẩn lạnh lùng nhìn hắc một cái, không nói một lời mà quất một roi vào mông ngựa, tốc độ nhanh hơn. Rốt cuộc các Đồng quan còn nửa ngày đi đường.

“Nương nương, còn nửa ngày nữa là đến Đồng Quan, các tướng sĩ đã奔波 ba mấy ngày mấy đêm, không bằng lúc này hạ trại, chỉnh đốn cho tốt rồi hẵng vào thành!” Lâm phó tướng đề nghị.

“Chu Nham sẽ không chờ chúng ta! Tới Đồng Quan rồi nghỉ ngơi, chúng ta đã chậm trễ mất một ngày rồi!” Gia Cát Linh Ẩn tức giận nói.

“Nương nương...”

“Không cần nói nữa, trước vào thành đã, không cho phép nghỉ ngơi! Nắm chắc thời gian đi đường!”

“Vương phi nương nương. Chúng ta đuổi tới Đồng Quan trong khoảng thời gian ngắn như vậy là một kỳ tích rồi, Chu Nham không thể nào đi nhanh hơn so với chúng ta được chứ?” La phó tướng cười nói, trên mặt lộ vẻ hấp dẫn.

Lúc này, mật thám ở phía trước nhanh chóng chạy về, mặt không một chút máu, không kịp hành lễ với Gia Cát Linh Ẩn, thở hồng hộc nói, “Nương nương, Đồng Quan.... Đồng Quan thất thủ, quân của Chu Nham đã chiếm cứ Đồng Quan, chúng ta chậm....”

“Chu Nham đến Đồng Quan lúc nào?” mọi chuyện nằm trong dự đoán của nàng cho nên nàng cũng không hoảng hốt.

“Nửa đêm hôm qua.” Mật thám nặng nề thở dài, “Nếu không phải trên đường chậm trễ mất một ngày thì chúng ta sẽ vào thành trước Chu Nham.”

“Tiếp tục đi tới.” Gia Cát Linh Ẩn trầm giọng nói, nhìn thoáng qua la phó tướng đang còn kinh ngạc đến miệng vẫn chưa khép lại được, trên mặt nàng không có một chút biểu cảm nào, thúc ngựa đi qua hắc đi về phía trước.

“La đại ca, chúng ta thực sự sai rồi.” Trương phó tướng vỗ vỗ vai hắc, cực lực dè ép bất an trong lòng, “Là chúng ta hại mọi người, chúng ta là tội nhân nước Lãng Nguyệt!”

Nghĩ đến bởi vì chính mình gây ra tuyết lở mà chậm trễ mất một ngày, La phó tướng nhất thời tự trách cùng hối hận không thôi, hắc không thể nào dằn nén được hối hận trong lòng, dùng tốc độ nhanh hơn vượt qua Gia Cát Linh Ẩn.

“Nương nương, cho thuộc hạ một vạn binh lực, thuộc hạ nhất định sẽ đuổi Chu Nham ra khỏi Đồng Quan!”

“Binh lực của ta không phải để người lãng phí!”

“Nương nương.... Thuộc hạ sai, xin nương nương trách phạt! Mặc kệ nương nương xử trí thuộc hạ như thế nào thuộc hạ cũng không có ý kiến!” Nói xong La Thành giơ kiếm trong tay lên đặt trên cổ mình.

“Gây nên họa lớn như vậy xong lại muốn chết?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “Giữ mạng của người lại, nghĩ lại xem nên làm thế nào để bù lại khuyết điểm này! Còn nhớ rõ đánh cuộc kia không? Mạng của người là của ta, giữ lại cho đến nào ta cần thì sẽ lấy.”

La phó tướng cúi đầu, xấu hổ không thôi, ánh mắt chưa bao giờ từng có sự kiên quyết như vậy.

Trên cổng thành, Chu Nham nhìn về phía xa xa, vùng đất quen thuộc này hẳn rất cực cũng dùng cách này để trở lại. Hẳn dùng phương thức ác độc này để báo thù cho Chu gia, Sở gia nợ Chu gia thì hẳn sẽ trả bọn họ lại gấp đôi.

“Tướng quân, năm vạn quân của nước Lăng Nguyệt đi về phía Đồng quan đã tới rồi.”

“Lĩnh quân là ai?” Sở Lăng Thiên cùng Gia Cát Như Phong không ở đó, Sở Lăng Hiên thì trốn mất, Sở Lăng Dực đã chết, Sở Lăng Hàn lại không giỏi chuyện lĩnh quân đánh giặc, nước Lăng Nguyệt còn có thể có ai có khả năng dùng?

“Là Thất vương phi.”

“Nàng ta?” Chu Nham nghi hoặc, khoe miệng nhếch lên, “Nước Lăng Nguyệt không còn người nào có thể dùng nữa sao? Vậy mà lại vọng tưởng dùng một nữ nhân đến để ngăn cản ta? Quả thực là châu chấu đá xe! Nàng đến đây cũng tốt, bản tướng vừa lúc có thù cũ muốn tính với nàng ta.”

“Tướng quân hận nàng?”

“Đâu chỉ mỗi hận!” Chu Nham cảm phẫn, bởi vì nàng mà hẳn mất đi năng lực làm nam nhân, cả đời chỉ có thể sống giống như hoạn quan, nghĩ vậy hẳn liền hận không thể băm xác nàng thành từng khúc, sống không bằng chết, “Năm vạn binh lực, nước Lăng Nguyệt khốn cùng đến vậy sao?”

346. Chương 346: , Là Người

Bên kia, Gia Cát Linh Ẩn rút cục hạ lệnh ngừng tiến lên, hạ trại tại chỗ.

“Nương nương, chúng ta phải chờ ở chỗ này bao lâu?” Trương phó tướng hỏi.

“Có thể một tháng, có thể một năm, đợi cho đến lúc nguồn lương thực trong thành cạn kiệt mới thôi.”

“Nước Đông Lan không đến trợ giúp sao?”

“Cửu điện hạ đã đi chặn đường lại rồi, không có trợ giúp thì bọn họ sẽ không trụ được bao lâu đâu.”

“Hóa ra nương nương đã sớm đoán trước được rồi. Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

“Chu Nham biết đường vận chuyển lương thực bị chặn thì nhất định sẽ nghĩ cách đánh lui bên ta, như vậy thì bọn họ mới có cơ hội sinh tồn. Phía Đông Nam có ba vựa lúa, hãy nghĩ cách chuyển dời lương thực đến nơi khác.”

Trương phó tướng gật đầu, không biết bắt đầu từ khi ăn nào, hẳn đối với nữ nhân trước mặt này tràn ngập kính trọng, cam tâm tình nguyện đi theo bước của nàng, cũng không còn nghi ngờ về bố trí của nàng nữa. Hẳn dần dần tin tưởng nàng, Thất điện hạ tin tưởng nàng cũng không phải là bởi vì nàng mỹ mạo vô song.

Ba ngày sau, bên trong thành, Chu Nham đang nhìn vào bản đồ, cau mày. Lương thực vận chuyển bị cắt không phải là tin tức tốt. Không có lương thực tiếp viện, đội quân nước Lăng Nguyệt ở ngoài thành sớm hay muộn cũng sẽ tiến công vào.

“Lương thực trong thành còn có thể dùng được trong bao lâu?” Chu Nham hỏi phó tướng.

“Đã bắt đầu chúng của mọi nhà đều giao lương thực trong nhà ra cả rồi, có thể dùng tổng vòng nửa tháng. Lương thực đã được chở đi trợ giúp cho Sở Lăng Thiên. Có lẽ, hần đã sớm đoán trước được tình hình này.”

“Trùng hợp vậy sao, bản Tướng quân không tin hần có năng lực biết trước chuyện này. Vậy trong vòng nửa tháng phải tiêu diệt hết quân đội bên ngoài.”

Phó tướng thức thời cúi đầu, hối hận vì nhắc tới Sở Lăng Thiên trước mặt Chu Nham, “Vâng, Tướng quân.”

Cũng đêm đó, Chu Nham mở cuộc tấn công đầu tiên, nhưng lại bị tổn thất gần một vạn người. Điều này khiến Chu Nham tức giận không thôi. Vô tưởng rằng đánh bất ngờ thì quân của nước Lăng Nguyệt sẽ tan tác, lại không nghĩ tới Gia Cát Linh Ẩn đã sớm có phòng bị, chờ bọn họ rơi vào bẫy.

“Thư gửi cho Công chúa Mộ Vân có hồi âm chưa? Quân tiếp viện khi nào đến?”

“Tướng quân, Công chúa hồi âm nói rằng chiến trận ở trên chiến trường khác cũng đang rất căng thẳng. bảo chúng ta kiên trì một chút, người sẽ nhanh chóng nghĩ cách vận chuyển lương thực tới đây.”

“Nữ nhân này!” Chu Nham ném tách trà xuống mặt đất. mặc kệ như thế nào, hần cũng không thể bỏ qua Đồng Quan được, đây là vị trí hiểm yếu của nước Lăng Nguyệt.

Trog vòng mười ngày, Chu Nham lại phát động vài lần nhưng cũng đã kết thúc trong thất bại. ngay lúc lương thực sắp hết, rốt cục cũng nhận được tin tức mật thám mang về, tiếp tế ngày mai sẽ đến Đồng Quan. Sở Lăng Hàn đã tiến đến chặn lui đường năm vạn đại quân của bọn họ. Đã hoàn toàn chặt đứt mọi con đường của họ.

Mật thám còn mang về tin tức, Công chúa có lệnh để các tướng sĩ ăn uống ngon một chút, dù sao thì tiếp viện cũng gần đến. lần này phải hết sức cẩn thận, không thể bạc đãi mọi người được.

Chu Nham cười, “Truyền lệnh xuống, đêm nay mang tất cả lương thực còn lại cho mọi người ăn thoải thích. Sáng mai, tiếp viện tới rồi, bảo mọi người không cần phải lo lắng!”

Chu Nham ra lệnh, trong quân sôi trào, đã lâu không nếm qua cơm ngon no nê nên các tướng sĩ đều tận tâm mà ăn, ăn đến tất cả lương thực còn lại không còn dư lại chút nào.

Sáng sớm hôm sau, Chu Nham sai người chuẩn bị nghênh đón lương thảo, nhưng mà đợi đến giữa trưa cũng không có một bóng người. Hần nôn nóng đến mức ở trên tường thành đi tới đi lui, trong lòng cảm thấy bất an.

“Tướng quân, có lẽ do tuyết rơi nhiều thế này nên trên đường đi chậm trễ, nhất định là chiều sẽ tới,” Phó tướng an ủi, thật ra trong lòng hần cũng có dự cảm không tốt. Quân lệnh như núi,đâu có chuyện báo buổi sáng tới mà đến chiều mới tới được.”

Chu Nham nhẫn nại đợi cho đến tối, vẫn không có tin tức gì về lương thảo. Hần hạ lệnh lôi tên mật thám hôm qua báo tin ra giết, nhưng mà hần ta đã biến mất.

“Phải người ra ngoài thăm dò xem lương thực đang ở đâu!”

Tối hôm qua đã ăn hết lương thực, cả ngày hôm nay đều không có cái gì ăn. Mật thám đi ra ngoài thăm dò, trở về báo tin căn bản không hề nhìn thấy bóng dáng của đội quân vận chuyển lương thực. Lúc này Chu Nham mới ý thức được là mình bị lừa!

“Gia Cát Linh Ẩn, chính là người! Thông báo xuống cho mọi người, chuẩn bị phá vòng vây! Đêm nay quân địch của chúng ta phải chết!”

Ngoài thành, Gia Cát Linh Ẩn đã sớm bố trí quân. Thời gian của Chu Nham không còn nhiều, hần sẽ không chờ được nữa.

“Vương phi nương nương, người chắc chắn đêm nay Chu Nham sẽ ra khỏi thành?” La phó tướng hỏi.

“Cho dù không phải đêm nay thì cũng sẽ không quá ba ngày. Không ra khỏi thành thì chỉ có đường chết. Xốc lại tinh thần xong, Chu Nham ra khỏi thành, không cần phải trực tiếp đánh, ngay lập tức vào thành.”

“Nương nương, vì sao không trực tiếp tiêu diệt bọn chúng?” La phó tướng nghi hoặc hỏi.

“Đi vào ngõ cụt thì nhất định sẽ phản kích. Huống hồ bọn họ có mười vạn quân, chúng ta chỉ có năm vạn, không nên giao chiến, bây giờ vẫn chưa đến lúc.”

“Nếu Chu Nham chạy thì phải làm sao?”

“Phía trước có quân đội của Cửu điện hạ, nếu hấn muốn trốn thì chúng ta sẽ trước sau cùng đánh. Nhưng mà ta dám chắc hấn sẽ không làm vậy, đây là cơ hội cuối cùng Liên Mộ Vân cho hấn, nếu không chiếm được Đồng Quan thì hấn sẽ không thể nào ăn nói với Liên Mộ Vân, quay về cũng không có kết cục tốt. Mục đích của hấn chính là kho thóc ngoài thành.”

“Không bằng chúng ta vẫn vây quanh, không có lương thực thì bọn họ sớm hay muộn cũng sẽ đầu hàng.”

“Trời rất lạnh, không nên cứ ở bên ngoài, mọi người sẽ không chịu được. Nhìn khí trời hôm nay thì có thể sẽ có tuyết lớn, nếu tất cả mọi người bị nhiễm phong hàn, mà lúc đó Chu Nham lại ra ngoài thì chúng ta sẽ không thể nào đánh trả được.”

Gia Cát Linh Ẩn cho quân đến một nơi bí mật, chủ động tránh mặt, đợi cho sau khi quân của Chu Nham ra khỏi thành thì sẽ tiến đến đánh vào số quân còn lại trong thành rồi thuận lợi vào Đồng Quan. Đồng thời, kho lương thực cũng sẽ được vận chuyển vào Đồng Quan.

Chu Nham thống lĩnh quân của nước Đông Lan, trên đường ra khỏi thành đều không hề gặp rào cản gì, bỏ nhà tới kho lúa mới phát hiện bên trong không có gì. Hấn không biết những lương thực đó đã sớm được vận chuyển vào Đồng Quan rồi.

“Vô liêm sỉ! Người đâu, đi thăm dò xem Gia Cát Linh Ẩn đưa quân đi trốn ở đâu!”

“Tướng quân, tướng quân, không tốt không tốt!” Một tiểu tướng vừa chạy vừa gọi, vẻ mặt hoang mang chạy vào, “Đội quân của nước Lăng Nguyệt đã tiến vào chiếm giữ Đồng Quan.”

“Cái gì?” Chu Nham đột nhiên đứng lên, “Mẹ nó, lão tử lại có thể thua mưu của Gia Cát Linh!”

“Tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ? Không có lương thực chỉ sợ quân của nước Lăng Nguyệt sẽ nhanh chóng tấn công tới đây. Mặt tướng thấy vẫn nên rút quân về nước Đông Lan.”

“Rút về? Sở Lăng Hàn đã mang quân ở trước chờ chúng ta rồi! Hơn nữa, trở về như thế này làm sao mà giải thích với Công chúa? Ra khỏi thành còn lo lắng không có lương thực nữa hay sa? Ra ngoài đồng ruộng, vào nhà nông dân, so với ở trong thành bị chết đói thì còn tốt hơn!”

Chu Nham gắt gao nắm chặt tay, đánh mạnh một quyền vào trên án, sắc mặt xanh mét. Hấn không cam lòng, cơ hội cuối cùng lại bị huỷ hoại trên người một nữ nhân. Một nữ nhân mà thôi sao lại có thể thông minh như thế, có thể thông thạo việc đánh giặc trên chiến trường, hấn không tin là nàng lại hơn hấn.

“Dự trữ lương thực, chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị công thành.” Chu Nham hạ lệnh nói.

Bên trong thành, mọi chuyện rất có trật tự. Ba kho lúa đều được mang vào, ít nhất là dùng được nửa năm. Gia Cát Linh Ẩn phân phó củng cố tường thành, đào đường hầm.

Chu Nham đã phát động tiến công mấy lần, bởi vì tường thành chắc chắn nên không thành công. Đồng Quan rơi vào tay Gia Cát Linh Ẩn thì như là tường đồng vách sắt, như thế nào cũng không hề lay động. Chu Nham rút kinh nghiệm xương máu, muốn đánh thẳng vào cửa Đồng Quan là vô cùng khó khăn, biện pháp duy nhất là vào từ trên tường thành vì thế đã hạ lệnh toàn quân chế tạo thang để sẽ nhảy từ trên thành xuống. có lẽ so với cách tấn công đơn thuần vào cửa thành thì hiệu quả tốt hơn.

Trong phòng Gia Cát Linh Ẩn. La phó tướng đang báo cáo tình hình đội quân cho Gia Cát Linh Ẩn.

“Đường hầm thế nào?” Gia Cát Linh Ẩn hỏi.

“Đã đào được mười đường hầm, thông về hướng trận doanh của nước Đông Lan, tùy thời có thể qua đó. Bọn họ đang chế tạo thang, có thể rất nhanh sẽ công thành.”

“Chế tạo thang?” Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh, “La phó tướng, người nói xem vừa lúc này chúng ta dọa họ có được không? Chu Nham muốn từ trên tấn công xuống Đồng Quan, chúng ta liền từ đường hầm mà đi ra. Chọn hai mươi người thân thủ linh hoạt đi ra ngoài, đốt cháy hết thang!”

“Nương nương là muốn?” Nháy mắt La phó tướng hiểu được, hắn nghĩ đến ý đồ của Gia Cát Linh Ẩn là để toàn quân đào đường hầm di chuyển, không nghĩ tới nàng lại có tính toán như vậy. Hắn càng ngày càng không thể hiểu rõ được nữ tử trước mặt, nàng đúng là người trời sinh đã biết đọc được suy nghĩ của người khác, nắm giữ rành mạch hướng đi và ý đồ của quân địch, “Thuộc hạ đi làm ngay!”

Đến nửa đêm hôm đó, trong ngoài thành Đồng Quan lửa cháy hừng hực, tất cả thang đều bị đốt sạch. Mấy người thực hiện nhiệm vụ liền vội vàng nhảy từ giữa không trung xuống.

“Vương phi nương nương, chúng ta bị phát hiện, có người của quân địch theo tới đây.”

“Tốt lắm!” Gia Cát Linh Ẩn gật gù đầu, trên mặt hiện lên tia mỉm cười, bảo người chuẩn bị tốt rơm rạ, chặn lại đường hầm, lúc khói nhiều nhất chúng ta sẽ vào phía trong đường hầm.

Mấy người La phó tướng ta nhìn người, người nhìn ta. Thắt vương phi có đôi khi thực rất ác, nam nhân bọn họ đều cảm thấy không bằng...

“Vương phi nương nương, giờ chúng ta nên làm gì?”

“Thừa dịp loạn đuổi Chu Nham ra tới phía đối diện Đồng Quan!”

Quân của Chu Nham đột nhiên cháy, khói ở trong mười đường hầm càng không ngừng phun ra phía những người ở ngoài. Quân của hắn suýt nữa thì tan tác. Quân của nước Lăng Nguyệt đột nhiên tan ra khiến hắn trở tay không kịp, rất nhanh liền chạy tán loạn, chạy tới bờ bắc Đồng giang.

Bờ Nam Đồng giang là Đồng Quan, bờ bắc không có một ngọn cỏ, chỉ toàn là hoang sơn dã linh, Chu Nham chạy trốn tới nơi đó không thể nghỉ ngơi là vò vạ quỷ môn quan. Gia Cát Linh Ẩn lập tức hạ lệnh phá hủy cây cầu Đồng Giang. Chu Nham hoàn toàn lâm vào đường cùng.

Ông trời cũng thật tốt, mười ngày tuyết lớn liên tục, quân đội nước Đông Lan có không ít người bị chết rét. Chu Nham biết không thể chờ đợi nên đành phải liều mạng một lần, vì thế mà sai người làm cầu phao ở Đồng Giang.

Trên tường thành, Gia Cát Linh Ẩn thu hết mọi nhất cử nhất động của Chu Nham. Không biết như thế nào mà mấy ngày nay nàng luôn cảm thấy thân thể không được thoải mái. Nhìn thấy sắc mặt nàng rất kém nên La phó tướng mang lên một chén trà nóng.

“Nương nương, sắc mặt của người không tốt, bị nhiễm phong hàn sao?”

“Không sao, có thể là do thời tiết lạnh quá.”

“Nương nương, Chu Nham đang làm cầu, thuộc hạ mang binh đi ngăn bọn họ lại!”

Gia Cát Linh Ẩn ngẩng đầu, “Không cần, không cần phải ngăn lại. Bản vương phi cảm thấy đó là cây cầu chết của nước Đông Lan. Đợi lúc cầu được tạo thành, người mang binh đi dụ bọn họ, cố ý lộ ra sơ hở.”

“Nương nương, vì sao?”

“Người nghe theo là được.”

Ba ngày sau, một cầu mới được tạo thành. La thành dựa vào sự phân phó của Gia Cát Linh Ẩn, ở trước mặt trận địa với nước Đông Lan giả vờ bỏ chạy, quân Đông Lan lập tức đuổi theo, cố ý đồ đánh hạ Đồng Quan.

347. Chương 347: Người Dám Mang Thai Đứa Con Của Biểu Ca

Phía trong Đồng Quan, năm vạn tướng sĩ chờ đợi một cách nghiêm chỉnh, sau khi La Thành đuổi được phần lớn quân nước Đông Lan thì năm vạn tướng sĩ đồng loạt phản công đội quân đang liên tiếp tháo chạy.

Lúc này La Thành mới hiểu được vì sao Gia Cát Linh Ẩn lại nói đó là cây cầu chết, biển người kia từ từ bị dồn vào phía cái cầu gỗ hẹp kia, người từ trên đó không ngừng ngã xuống dưới, quân đội nước Lăng Nguyệt từng bước dẹp sát, kể ra thì hàng vạn người ngã từ trên cầu kia xuống dưới sông không chết đuối thì cũng bị chết vì lạnh.

Số người chết chìm quá nhiều, thi thể chất đầy ngăn lại khiến cho nước ở sông cuộn cuộn lên. Gia Cát Linh Ẩn hạ lệnh thừa thắng xông lên, một lần hành động liền đánh tan quân đội của Chu Nham, bắt sống Chu Nham.

Chu Nham bị lôi tới trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, phẫn hận mà nhìn nàng. Sao có thể, hắn thừa nhận mình có thể không bằng Sở Lăng Thiên nhưng lại tuyệt đối không cho rằng mình lại kém hơn một nữ nhân!

Gia Cát Linh Ẩn cúi người xuống nhìn chằm chằm vào Chu Nham, gương mặt mang theo vẻ cười mỉa, “Chu tướng quân, người lại thua rồi?”

Lại thua rồi? mấy người La Thành nghi hoặc nhìn nàng, chẳng lẽ trước kia bọn họ đã từng giao thủ với nhau? Hơn nữa Chu Nham luôn thua? Trên thức tế thì trong khoảng thời gian này trong mắt của bọn họ thì nàng tồn tại giống như một người quái dị, mọi thứ đều nắm trong tay, không có gì là không thể làm được. Nữ tử này sẽ trở thành kỳ tích của nước Lăng Nguyệt, thậm chí là cả lục địa.

“Hừ! Gia Cát Linh Ẩn, chẳng qua vận khí của người tốt mà thôi! Rơi vào trong tay người rồi thì xử trí thế nào tùy người! Thù của Chu gia ta nhất định sẽ báo, cho dù thành quỷ ta cũng sẽ không tha cho người!”

“Người sống thường đáng sợ hơn cả quỷ, thời điểm người còn sống là kẻ bại tướng dưới tay ta, vậy thì chết rồi cũng sẽ không phải là đối thủ của ta. Thắng làm vui thua làm giặc, yên tâm ta sẽ không làm gì người, chỉ là ta sẽ giao người cho Hoàng Thượng.”

“Người cứ giết ta đi!” Chu Nham căm giận nói. Giao cho Hoàng Thượng thì kết cục so với chết còn thảm hơn.

“Giết người chỉ tổ làm ô uế tay ta, ta không có hứng thú giết người. Người đâu, trói Chu tướng quân lại đưa về Ngân Đô, giao cho Hoàng Thượng xử lý!”

“Vâng, nương nương.”

Hai tướng lĩnh tiến vào nhanh chóng trói Chu Nham lại. Chu Nham giãy dụa hết sức, hai mắt đỏ tươi, cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu vào phía Gia Cát Linh Ẩn, “Yêu nữ, người nhất định sẽ không được chết tử tế!”

“A?” Gia Cát Linh Ẩn không giận mà còn cười, “Giống như người của Chu gia sao?”

“Phụt!” Chu Nham lại phun ra một ngụm máu.

“Dám bất kính với Vương phi nương nương!” La Thành lập tức ra một quyền, “Tiểu chiến thần, theo như ta thấy thì chỉ là hư danh, đi thôi. Đáng tiếc, dòng tộc đình duy nhất của Chu gia cũng mất.”

“Oe!” Bỗng nhiên Gia Cát Linh Ẩn che miệng lại, trong đại dầy cuộn cuộn không ngừng, nàng nhin không được nôn một trận.

“Nương nương, người làm sao vậy?” Trương phó tướng ở bên cạnh thấy thế lập tức lo lắng.

“Không sao, ta đi nghỉ ngơi một chút.” Trong khoảng thời gian này càng luôn cảm thấy tinh thần không tốt. Có thể là do có quá nhiều chuyện, áp lực lớn, lại đang ở trong trời tuyết lớn nên khiến cho thân thể xảy ra vấn đề.

Khoảng chập tối thì tỉnh lại, ra khỏi phòng thấy ba phó tướng đều nhìn nàng một cái kỳ quái, trên mặt còn mang theo vẻ kích động.

“Nương nương, đại phu đã xem qua thân thể cho người. Người....”

“Các người ở trong này làm cái gì? Có phải thân thể của ta có chuyện gì hay không?” Sắc mặt Gia Cát Linh Ẩn càng thêm không tốt, “Các người nói đi, ta có chuẩn bị.”

“Người.... Người có thai.” La phó tướng nói.

“Cái gì?” Gia Cát Linh Ẩn lắp bắp kinh hãi, sao nàng có thai được? Tuy rằng thân thể của nàng rất giống với dấu hiệu mang thai nhưng mà nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này, nàng còn nhớ rõ lời nói của lão thần tiên kia, không thể có con.

“Đại phu nói người mang thai.”

“Nương nương, nương nương.”

Sau một lúc lâu nàng mới hồi phục lại tinh thần, “Gọi đại phu vào đây!” Nàng không thể xác định, nhất định phải để đại phu tự mình nói với nàng nàng mới tin tưởng được.

Đại phu rất nhanh liền chạy tới, nói là nàng đã mang thai khoảng hai tháng rồi. Tính toán thời gian thì là lần mà Sở Lăng Thiên quay về Ngân Đô. Nàng vỗ về bụng, Thất gia, chúng ta có con rồi, ta rất muốn lập tức báo tin tốt này cho chàng, nhanh chóng chấm dứt chiến trận. Nàng dặn dò những người biết chuyện này không cần nói ra.

Nói mạng của nàng không thể có con, tổng lòng nàng đem lão thần tiên kia oán thầm không dưới vài lần. Chuyện này vẫn vướng mắc trong lòng nàng, bây giờ rốt cục có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng nhất định bảo vệ tốt đứa con này.

Bữa tối, trước mặt nàng đặt món chén canh gà, trong mắt mờ mịt nước, những nam nhân cao lớn thô kệch này không có lúc nào là không chăm sóc nàng tử tế. Dùng xong bữa tối, nàng gọi ba phó tướng vào trong phòng, bàn bạc kế hoạch tiếp theo.

Mấy người La Thành đều nhất trí cho rằng nàng hẳn nên quay về Ngân Đô nghỉ ngơi, mấy người bọn họ ở lại Đồng Quan trấn thủ nhưng lại bị Gia Cát Linh Ẩn phủ quyết.

“Ta cảm thấy chúng ta hẳn là nên tấn công nước Đại Mạc, ép nước Đại Mạc rút quân, như vậy có thể mở ra một lối cho Thất điện hạ.” Gia Cát Linh Ẩn nói, “Dùng ba vạn quân hợp nhất của nước Đông Lan, số còn lại trấn thủ ở Đồng Quan.”

“Nương nương, thân thể của người....”

“Ta không sao, làm theo những gì ta nói đi.”

Chiến trường ngoài tiền tuyến. Sở Lăng Thiên cùng Sở Lăng Hiên giao chiến vài lần, có thắng có thua, nhưng mà nhìn một cách toàn diện thì vẫn là Sở Lăng Hiên chịu tổn thất nhiều hơn. Mà ở bên kia nước Nam Chiêu cùng nước Ngạo Nguyệt vẫn lui binh thì giờ này cũng đã bắt đầu ứng chiến, đánh cho liên quân ba nước không kịp trở tay.

Hôm nay, Sở Lăng Thiên lại đánh thắng một trận nữa, tình hình của Sở Lăng Hiên càng trở nên khó khăn hơn. Trong ngày đó lại truyền đến một tin tức tốt, đội quân nước Lăng Nguyệt tiến quân thần tốc, thẳng bước tới thành đô của nước Đại Mạc, nước Đại Mạc nhanh chóng rút quân trở về cứu đô thành. Sở Lăng Thiên liền được giảm bớt không ít áp lực, hơn nữa nước Nam Chiêu cùng nước Ngạo Nguyệt đột nhiên phản công chính diện khiến nước Tinh Long cùng nước Đông Lan phải cố gắng hết sức chống cự.

Sở Lăng Thiên cùng Như Phong ngồi dưới ánh trăng giữa tuyết trắng uống rượu. Trong thời gian ngắn ngủn thể cục liên xoay chuyển ngược lại, bọn họ đang nghĩ đến nữ tử đang ở chiến trường nước Đại Mạc.

“Không thể tin được Tam muội còn có khả năng quân sự tuyệt vời như vậy.” Như Phong nói. Sau khi từ trên chùa trở về y chỉ biết là nàng khác trước rất nhiều, nàng nhiều lần khiến y kinh ngạc, kinh ngạc lần này y không hề nghĩ đến. Nếu là y, đối mặt với mười vạn quân của Chu Nham chỉ sợ là cũng bất lực, vậy mà nàng chẳng những đánh lui được Chu Nham mà còn bức ép nước Đại Mạc phải lui quân.

Sở Lăng Thiên giơ lên khoe miệng, nữ tử này cho tới bây giờ đều không giống người thường, “Chúng ta nên cảm thấy may mắn, nàng không phải là người phía bên địch, nếu không chỉ sợ cả huynh và ta cũng không phải là đối thủ của nàng. Có đôi khi ta cảm thấy, có một nữ nhân như vậy ở bên cạnh thực nguy hiểm, không phải là chuyện tốt. Một ngày nào đó lỡ mà làm gì khiến nàng mất hứng thì nàng giết ta cũng không chừng.”

“Ha ha, Thất diện hạ, nó không nỡ giết người, nó yêu người như sinh mạng, hoặc là nói còn hơn cả sinh mạng của chính nó.”

Sở Lăng Thiên uống cạn một chén rượu, sao y lại không biết chứ, nếu không phải là vì đảm bảo an toàn cho y trước tiên tuyển thì làm gì mà nàng phải ra sức giành lại Đồng Quan, nếu không phải vì giảm bớt áp lực cho y thì nàng cần gì phải mạo hiểm lắm vào nguy hiểm, tiến vào trong nước Đại Mạc chứ.

“Mau chóng chấm dứt chiến trận, mang nàng về nhà.”

Y không biết rằng trong bụng nữ nhân của y đang mang mầm mống của y.

Nước Đông Lan. Liên Mộ Vân ngàn chờ vạn chờ rốt cục cũng chờ được Diệp Thần về đến. Nước Đông Lan đã lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, phải nghĩ biện pháp để bức Sở Lăng Thiên lui lại.

“Diệp diện chủ, ta cần người bắt Gia Cát Linh Ẩn về đây cho ta! Ẩ mới là uy hiếp trí mạng của Sở Lăng Thiên.”

“Ta đi bắt nàng sẽ chọc giận Sở Lăng Thiên, chỉ sợ sẽ chọc giận cả Thương Y nữa, lúc đó Thánh diện sẽ không thể chống đỡ nổi sự liên hợp tấn công của Cửu Thiên Cung cùng Thanh Ngọc Môn.” Diệp Thần cự tuyệt không một chút suy nghĩ, muốn hắn làm việc thì phải trả một cái giá hơi lớn.

“Chẳng lẽ diện hạ không nghĩ tới rằng có ẩn trong tay thì Cửu Thiên Cung cùng Thanh Ngọc Môn sẽ tùy người gây khó dễ sao?” Liên Mộ Vân dụ dỗ.

“Ngộ nhớ hai người bọn họ vứt bỏ nàng thì sao? Người không nghĩ tới vấn đề này sao?”

“Vậy thì giết ẩn!” Liên Mộ Vân dừng một chút, “Một phần hai lãnh thổ nước Đông Lan, thế nào?”

Diệp Thần giương khoe miệng lên, cười cười, “Nếu như Công chúa hào phóng như vậy thì ta cũng không ngại nhường nữa. Một lời đã định, hy vọng người không đánh giá quá cao sự ảnh hưởng của nàng ta trong lòng Sở Lăng Thiên.”

Ngày hôm sau, Diệp Thần đã mang Gia Cát Linh Ẩn đến trước mặt Liên Mộ Vân, đối với cao thủ như Diệp Thần thì Gia Cát Linh Ẩn không hề giãy dụa đánh trả làm gì. Lại rơi vào trong tay Liên Mộ Vân, giờ có đứa nhỏ nên nàng có chút lo lắng, ngàn vạn lần không thể để Liên Mộ Vân phát hiện ra nàng mang thai.

Liên Mộ Vân lôi nàng vào trong một phòng nhỏ, lần trước bị nàng làm cho phải cởi quần áo trước mặt nhiều người như vậy khiến nàng hận không thể lập tức bóp chết Gia Cát Linh Ẩn, nhưng mà vì nàng còn có tác dụng rất lớn nên không thể không tạm thời nhịn xuống sự kích động muốn giết người của nàng. Liên Mộ Vân cảm thấy lần gặp này Gia Cát Linh Ẩn có cái gì đó không bình thường, nhưng mà không bình thường ở đâu thì nàng nhất thời không nói ra được.

Liên Mộ Vân đứng ở trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, kéo mặt nạ xuống lộ ra một khuôn mặt đáng sợ. Gia Cát Linh Ẩn bình tĩnh nhìn nàng, trên mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì.

“Người cho là lần trước chạy trốn rồi thì bản Công chúa không thể bắt người lại nữa sao? Người xem, chẳng phải người lại rơi vào tay ta hay sao, cần gì phải làm chuyện uống công vô ích chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn cao hơn nàng một cái đầu, từ trên cao nhìn xuống nàng, “Lần này người lại muốn làm gì?”

“Đương nhiên là có công dụng khác rồi.” Nhìn thấy gương mặt trắng nõn của Gia Cát Linh Ẩn, lửa giận được áp chế của Liên Mộ Vân bỗng nhiên bùng phát, “Tiện nhân, người nhìn mặt của người đi, rồi nhìn lại mặt của ta xem, bản Công chúa sẽ hủy khuôn mặt của người.”

Liên Mộ Vân lấy ra một con dao găm, khoa tay múa chân trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Dem mặt người về thành mặt quỷ, biểu ca sẽ không thích người nữa.”

Gia Cát Linh Ẩn không thềm nói lại nữa, lướt mắt qua rồi dừng lại, nàng không muốn gây xung đột với Liên Mộ Vân, chỉ hy vọng có thể an toàn đợi thời cơ ra ngoài.

“Không nói gì? Vậy thì ta coi như là người đã đồng ý, nhìn xem bản Công chúa đối phó với người thế nào!”

Liên Mộ Vân cầm con dao găm, tới gần mặt nàng một chút. Gia Cát Linh Ẩn theo bản năng đẩy nàng một cái, Liên Mộ Vân lửa giận bùng lên, bắt lấy tóc của nàng, đẩy nàng vào một bên tường. Gia Cát Linh Ẩn theo bản năng lấy tay che bụng lại, động tác này không tránh được ánh mắt của Liên Mộ Vân.

“Trong bụng người có cái gì? Người mang thai?” Liên Mộ Vân gắt giọng, gọi với ra phía ngoài, “Truyền thái y. Tiện nhân, người dám mang thai đứa con của biểu ca, bản Công chúa sẽ làm cho người phải sinh non.”

Ngự y nhanh chóng tới, xác định không thể nghi ngờ là Gia Cát Linh Ẩn đã mang thai ba tháng. Liên Mộ Vân vô cùng tức giận.

“Tiện nhân, người dám mang thai đứa con của biểu ca?” Nàng nâng một chân lên đạp Gia Cát Linh Ẩn ra, Gia Cát Linh Ẩn linh hoạt né tránh.

“Người dám trốn? Hôm nay bản Công chúa nhất định phải giết chết đứa con của người!”

348. Chương 348: Chọc Giận Ta Sẽ Là Kết Quả Gì

Gia Cát Linh Ẩn cười lạnh vài tiếng khiến Liên Mộ Vân theo bản năng ngừng công kích nàng, “Người cười cái gì?”

“Ta không sợ nói cho người biết, đứa nhỏ không phải của Sở Lăng Thiên. Người ngấm lại xem, hắc xuất chinh đã nửa năm, con của ta mới được ba tháng.” Rơi vào đường cùng, Gia Cát Linh Ẩn đành phải ra hạ sách này, “Nếu người khiến con ta không còn nữa, thì ta có nói đứa nhỏ là của Sở Lăng Thiên hắc cũng sẽ tin là vậy. Nếu ta là người, sẽ để cho đứa nhỏ được sinh ra, đến lúc đó xác định được đứa nhỏ không phải là của hắc thì hắc tự nhiên sẽ đuổi ta đi.”

“Ha!” Liên Mộ Vân cười lớn một tiếng, “Gia Cát Linh Ẩn, người nghĩ rằng ta sẽ tin những gì người nói sao? Người cố ý nói như vậy là để ta bỏ qua cho tạp chủng này sao? Người nằm mơ đi, cho dù không phải là con của biểu ca ta cũng sẽ giết chết nó!”

“Tin hay không thì tùy người, chỉ cần người tính thời gian thì biết là không phải. Hơn nữa, người hoàn toàn có thể nói cho Sở Lăng Thiên biết ta có thai, hắc có thể không để ý đến ta nhưng nhất định sẽ rất quan tâm đến đứa nhỏ này, đương nhiên điều kiện tiên quyết là người không nên nói cho hắc biết đứa nhỏ này không phải của hắc.”

Liên Mộ Vân tự hỏi một lát, nghi hoặc nhìn Gia Cát Linh Ẩn, “Vì sao người lại nói cho ta điều này? Nói, người có âm mưu gì?”

“Người vì dao thót, ta vì thịt bò, ta chỉ là muốn giúp người vẹn toàn cả đôi bên mà thôi. Thất gia phát hiện đứa nhỏ này không phải của hắc nói không chừng sẽ nản lòng thoái chí mà cưới người ấy chứ.”

“Bản Công chúa sẽ không tin người.” Liên Mộ Vân lạnh lùng nói. Nhưng mà ánh mắt của nàng đã có biến hóa, “Trước hết bản Công chúa sẽ giam giữ người vài ngày, cuối cùng rồi người cũng sẽ chết trong tay ta.” Nói xong, Liên Mộ Vân đi ra ngoài, đóng cửa lại, lập tức gửi cho Sở Lăng Thiên một bức thư.

Bên phía Sở Lăng Thiên. Sở Lăng Thiên đã bị thương nặng, liền nhanh chóng rút chạy về lãnh thổ nước Đông Lan, không hề dám chạy ra rêu rao nữa. Rất nhanh thôi sẽ thắng lợi, mục tiêu kế tiếp chính là giành được tử thành ở biên giới nước Đông Lan, bức nước Đông Lan đầu hàng, ký vào hiệp nghị ngưng chiến.

“Tướng quân, người có thư.” Như Phong cầm một phong thư tiến vào, đưa cho Sở Lăng Thiên.

Sở Lăng Thiên nhíu mi. Nét chữ trên phong thư không phải của Gia Cát Linh Ẩn. Nét chữ rất đẹp, dễ nhận thấy là một nữ tử viết. Y nghi hoặc mở ra, nhìn thấy nội dung bên trong, sắc mặt biến đổi, vo bức thư thành một cục.

“Tướng quân, sao vậy? Là thư của ai?”

Sở Lăng Thiên đưa thư cho Như Phong, Như Phong mở ra, chỉ thấy trên đó viết: Gia Cát Linh Ẩn ở trong tay ta, muốn cứu ả thì nhanh rời khỏi quân doanh ra ngoài thành, quân của nước Lăng Nguyệt hải lui binh trong vòng ba mươi dặm, ký kết thoả thuận không can dự vào chuyện xuất binh của nước Đông Lan. Ngoài ra, biểu ca, tâm ý của ta đối với huynh huynh vẫn luôn biết. Ta muốn huynh phải hưu Gia Cát Linh Ẩn, thành thân với ta. Biểu ca có thể không đồng ý, ta có thể cam đoan sẽ khiến huynh cả đời cũng không được nhìn thấy ả nữa. Còn có, trong bụng ả còn đang có một đứa nhỏ. Liên Mộ Vân.

“Linh nhi.... Linh nhi mang thai?” Tay Như Phong run rẩy, “Liên Mộ Vân cũng biết chuyện muội ấy mang thai, muội ấy nhất định sẽ gặp nguy hiểm.”

Ngẩng đầu, con mắt Sở Lăng Thiên đã giăng đầy tơ máu, thân thể y run rẩy. Nàng ở trong tay Liên Mộ Vân, còn đang mang thai, không thể để nàng gặp nguy hiểm được. Y đứng lên, phân phó Như Phong lập tức truyền lệnh, cho quân lui ra ngoài một dặm, chuẩn bị thật tốt, tùy thời có thể tấn công, y một mình đến tử thành.

Ai dám làm tổn thương nàng, y nhất định sẽ san bằng nước Đông Lan! Liên Mộ Vân, nắm tay của y run lên, dám tổn thương nàng nửa phần thì y nhất định sẽ khiến nàng ta trả gấp bội!

“Ta cũng đi!” Như Phong tiến lên.

“Đại ca, nguy hiểm lắm.”

“Muội ấy là muội muội của ta, ta và người giống nhau đều yêu thương muội ấy. Nếu muội ấy có chuyện gì ngoài ý muốn thì cả đời ta sẽ không tha thứ cho mình được.”

“Vậy... Đi thôi.”

Sở Lăng Thiên không hề dừng lại, cùng với Như Phong đi vào tử thành. Liên Mộ Vân đã đứng ở trên thành đợi y đến, Liên Mộ Vân đẩy cái cột đã cột Gia Cát Linh Ẩn vào, “Người nhìn xem, huynh ấy đến đây, còn cs đại ca của người nữa, người nói xem hôm nay ta chơi đùa với các người một chút được chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn âm thầm nắm chặt con dao găm ở trong tay, chờ đợi thời cơ.

Nàng cũng nhìn thấy được một nam nhân mặc đồ đen dưới thành, không nghĩ tới lại gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy. trên thành dưới thành, khoảng cách xa xôi nàng đã cảm giác được ánh mắt sáng quắc của y. Thân thể vốn lạnh băng nháy mắt lại ấm áp, tay không tự giác mà xoa bụng. Cục cứng, nhìn thấy không, đó là phụ thân con, lúc con trưởng thành cũng sẽ giống chàng. Không biết nàng lần này có thuận lợi rời đi hay không, nàng yên lặng nhìn y, muốn giờ khắc này dừng lại mãi mãi.

Trong mắt Sở Lăng Thiên chỉ có nữ tử ở trên thành kia, tóc đen của nàng tung bay, tay đặt ở trên bụng, nàng đang mang đứa nhỏ của y. Hôm nay, y nhất định phải mang nàng đi, chẳng sợ phairtrai giá bằng tính mạng. Giờ khắc này, y có cảm giác nam nhân có thể bảo vệ được thê nhi mới là anh hùng chân chính.

Ánh mắt chuyển về hướng Liên Mộ Vân, nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

“Biểu ca, huynh rốt cục cũng đến.” Liên Mộ Vân mang theo mặt nạ. Nghe giọng nói của nàng như đang cười. Đúng là nàng nên cười, uy hiếp được Sở Lăng Thiên thì chuyện nàng muốn làm sẽ dễ dàng hơn.

“Bình đã lui, người còn muốn thế nào?” Sở Lăng Thiên trầm giọng hỏi.

“Biểu ca quên rồi sao? Đây chỉ là điều kiện thứ nhất, điều thứ hai là huynh hưu ả sau đó thành thân với ta, cả đời cũng không được lui tới với ả. Điều thứ ba, ký kết thoả thuận ngưng chiến, vĩnh viễn không được tấn công nước Đông Lan.”

“Vậy người thả nàng ra trước đã.” Sở Lăng Thiên nói.

“Hừ! Ta sẽ không ngốc như vậy!” Liên Mộ Vân đẩy Gia Cát Linh Ẩn, “Trước hết huynh phải làm những việc này đã rồi ta sẽ thả ả ra!”

Sở Lăng Thiên trầm mặc một lát, “Ta có thể thành thân với ngươi nhưng sẽ không hưu nàng, đời này ta cũng sẽ không phụ nàng!”

“A? Phải không?” Giọng nói của Liên Mộ Vân mang theo tức giận cùng uy hiếp, “Biểu ca, ngươi nghĩ hay lắm, chỉ cần ta đẩy ả thì ả sẽ tan tành xương cốt, gồm cả đứa nhỏ trong bụng ả nữa. Tam tiểu thư, ngươi xem có được không? Nam nhân này căn bản không hề quan tâm đến sự sống chết của ngươi, ngươi nói với hắn chộc giận ta sẽ nhận lấy hậu quả gì!”

“Ngươi thả nàng trước chúng ta bàn lại điều kiện.” Sở Lăng Thiên kiên trì.

“Vậy thì không có điều gì để nói nữa.” Tay Liên Mộ Vân đẩy, Gi Cát Linh Ẩn rơi xuống từ trên cao.

“Linh nhi!”

“Linh nhi!”

Sở Lăng Thiên cùng Như Phong đều bay tới, dây thừng lại đứng lại giữa không trung.

Liên Mộ Vân cười ha ha, “Biểu ca, nghĩ xong chưa? Kiên nhẫn của ta có hạn!”

“Ta đồng ý với ngươi!” Một khắc vừa rồi, Sở Lăng Thiên có cảm giác trời đất mù mịt. Nếu nàng có chuyện gì thì sinh mệnh của y cũng sẽ không thể tồn tại nữa, “Đại ca, phiền huynh hỗ trợ rồi.”

“Linh nhi, muội đang làm gì vậy?” Như Phong ngẩng đầu, kinh hô một tiếng. Chỉ thấy không biết khi nào trong tay Gia Cát Linh lại xuất hiện một con dao găm, nàng cầm con dao cắt vào dây thừng trói trên người, thân thể như cánh diều bay xuống phía dưới.

“Linh nhi!”

Sở Lăng Thiên hô lên một tiếng, dường như thời gian đều yên lặng. Y và Như Phong đều liều mạng chạy về phía trước. Lúc này, cách đó không xa một anh lửa đỏ lại nhanh chóng vụt tới.

Ngay lúc Gia Cát Linh Ẩn sắp rơi xuống đất thì tay Sở Lăng Thiên tiếp được nàng. Hai đôi tay khác cũng phóng qua, một là của Như Phong, chủ nhân của đôi bàn tay còn lại là Thương Y vừa vội vàng tới.

“Đi mau!” Thương Y nói một tiếng. Liên Mộ Vân như kẻ điên kia không biết sẽ lại làm ra chuyện gì nữa.

Liên Mộ Vân chán nản, nhất thời thẹn quá thành giận. Biểu ca, huynh bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa, không chiếm được huynh thì ta sẽ phá hủy huynh.

“Bắn tên!” Hạ mặt nạ, gương mặt của Liên Mộ Vân méo mó không thôi. Hận thù trong lòng bộc phát, tất cả những người làm tổn thương nàng đều đáng chết!

Như Phong đẩy Sở Lăng Thiên đi trước, “Thất diện hạ, đi mau! Chăm sóc Linh nhi cho thật tốt! Còn cả đứa nhỏ của Cẩm Phàm nữa cũng nhờ ngươi luôn!”

Không kịp nghĩ nhiều, Sở Lăng Thiên ôm Gia Cát Linh Ẩn, trốn tránh màn mưa tên, liều lĩnh rời đi.

Hai người Như Phong và Thương Y điên cuồng ngăn cản tên bay tới, mũi tên nhọn bay vèo vèo qua bên người họ. Cũng may là thân thủ hai người không tồi cho nên rất nhanh đã rời xa được phạm vi tên bắn.

Quần áo sau lưng Như Phong đã bị máu tươi nhuộm đỏ một mảng, một mũi tên cắm trên lưng y, sắc mặt thống khổ.

“Ngươi bị thương?” Thương Y đỡ lấy y, vội vàng hỏi.

“Không sao đâu, mau trở về xem Linh nhi thế nào rồi!” Như Phong cắn môi, mồ hôi lạnh đầm đìa, “Thương Y môn chủ, nếu ta có chuyện gì, nhất định không được nói cho Linh nhi biết.”

“Gia Cát Như Phong, ngươi sẽ không sao đâu!” Thương Y cho Như Phong uống một viên thuốc, đỡ y trở về quân doanh.

Gia Cát Linh Ẩn đã hôn mê ba ngày ba đêm, Sở Lăng Thiên nắm tay nàng, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng. Không biết tổng cộng nàng gặp chuyện gì mà vẻ mặt tái nhợt, y đau lòng nhìn nàng, ba ngày ba đêm y không chớp mắt, cũng không rời đi một giây. Buông tay nàng ra, lại xoa bụng nàng, nơi đó có đứa con của bọn họ.

“Linh nhi, tỉnh lại đi. Linh nhi, nàng không sao hết, chiến trận ngoài kia sẽ nhanh chóng kết thúc, ta sẽ mang nàng và con về nhà. Tỉnh lại đi, tax in nàng.”

Nhìn gương mặt vẫn đang ngủ say của nàng, Sở Lăng Thiên cảm thấy thế giới của mình thật hoang vu, một giọt nước mắt rơi xuống trên mặt nàng.

Thương Y tiến vào, sắc mặt mỗi một, nhìn người đang nằm trên giường, nhìn thấy hai mắt nàng nhắm chặt trong lòng liền cảm thấy đau đớn. Nhìn sang Sở Lăng Thiên, “Người đi nghỉ một chút đi, ở đây giao cho ta.”

Sở Lăng Thiên lắc đầu, “Không sao, nàng sẽ tỉnh lại nhanh thôi. Thương thế đại ca thế nào?”

“Không tốt lắm. Trên mũi tên có độc.”

“Nước,” Bỗng nhiên, đầu của người nằm trên giường hơi cử động, gọi lên một chữ.

Việc này khiến hai nam nhân mừng rỡ như điên, Sở Lăng Thiên cúi người xuống, hôn lên đôi môi nhợt nhạt của nàng.

“Này, người làm gì vậy?” Vẻ mặt Thương Y khó chịu. Thấy Sở Lăng Thiên không để ý tới mình nên y đành xoay người rót một chén nước, “Người không nghe thấy sao? Nàng muốn uống nước!”

Sở Lăng Thiên nhận lấy tách trà, thật cẩn thận cho nàng uống. Bởi vì kích động mà tay không ngừng run rẩy.

Chậm rãi uống xong một chén nước, Gia Cát Linh Ẩn rốt cục mở mắt. Lọt vào trong tầm mắt của nàng là hai tuấn nam.

“Thương Y, Thất gia...”

“Linh nhi, nàng tỉnh là tốt rồi.” Người đầu tiên Gia Cát Linh Ẩn gọi là mình nên Thương Y rất vui vẻ mà hoa chân múa tay. Có trời mới biết y chính là người đầu tiên mà nàng nhìn thấy, bởi vì y đứng ra hơn, ngược lại nhìn thấy sau là Sở Lăng Thiên ở gần nàng hơn.

Sở Lăng Thiên trừng mắt liếc y một cái, Thương Y tức giận, bất bình mà đi ra ngoài. Trước khi đi ra ngoài còn quay đầu lại trừng mắt liếc Sở Lăng Thiên một cái. Dựa vào cái gì chứ, nghĩ là lão tử không làm như người được sao?

Sở Lăng Thiên kích động ôm Gia Cát Linh Ẩn vào trong ngực, chặt đến mức khiến nàng không thở nổi, không thể không đẩy tay y ra, “Nhẹ chút, nhẹ chút.” Nàng theo bản năng bảo vệ bụng, “Không được làm đứa nhỏ đau.”

Sở Lăng Thiên nhanh chóng buông tay ra, ngượng ngùng cười, cười đến gốc gác, “Nha đầu ngốc, dọa chết vi phu.”

Xoay tay lại ôm lấy y, trong lòng như có từng cơn sóng rtranf ra, làm khấy đảo một vùng nước. Tỉnh lại nhìn thấy y hoá ra lại hạnh phúc và ấm áp như vậy.

349. Chương 349: Bảy Ngày Bảy Đêm

Bụng truyền đến một loại ấm áp, tựa vào trước ngực y, “Thất gia, chúng ta có con.”

“Linh nhi, cảm ơn nàng mang thai đứa con của chúng ta. Nó nhất định phải giống nàng.”

Gia Cát Linh Ẩn then thùng cúi đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, “Thất gia, Đại ca của ta đâu? Ta muốn gặp Đại ca.” Nàng nhớ rõ lúc ấy Như Phong cũng đi nhưng mà bây giờ chỉ thấy Sở Lăng Thiên cùng Thương Y, trong lòng cảm thấy có một tảng đá đang đè nặng.

“Đại ca.... Huynh ấy mang binh xuất chiến, rất nhanh sẽ trở về. Nàng ngoan ngoãn dưỡng thân thể thật tốt, Đại ca trở về nhìn thấy nàng gầy thành như vậy nhất định sẽ trách ta không chăm sóc tốt cho nàng.” Sở Lăng Thiên hôn lên mí mắt nàng, muốn làm cho biểu hiện của mình thật thoải mái, nhưng mà vẻ lo lắng nhanh chóng lướt qua vẫn không thể tránh được ánh mắt của Gia Cát Linh Ẩn.

“Mang ta đi gặp Đại ca.”

“Linh nhi, Đại ca xuất chinh rồi.”

Gia Cát Linh Ẩn đẩy y ra, cố ý xuống giường, “Có phải Đại ca xảy ra chuyện gì rồi không? Đại ca vì cứu ta mà xảy ra chuyện?” Nàng vội vã xuống giường, ngay cả giày cũng không mang.

Sở Lăng Thiên bắt đắc dĩ, đành phải bước qua nàng, nhặt giày của nàng lên, ôm lấy thắt lưng của nàng, để nàng ngồi trên đùi mình, ngồi ở cửa mang giày vào cho nàng. Các tướng sĩ đi ngang qua nhìn thấy, nhìn không được đều ghé đầu nói khẽ với nhau, không thể tưởng tượng được Thất điện hạ lại có một mặt nhu tình như thế này. Y biết không thể gạt được nàng, chỉ là nghĩ rằng cứ chậm rãi như vậy thì biết đâu Như Phong lại tỉnh lại.

Mang giày vào cho Gia Cát Linh Ẩn xong mới nắm tay nàng đến doanh trướng của Như Phong.

Như Phong nằm ở trên giường, mặt không có một chút máu, Gia Cát Linh Ẩn nhào vào trên người y, nước mắt nhanh chóng chảy xuống. Chợt, lại nhanh chóng lau khô nước mắt, đứng lên, nhìn Sở Lăng Thiên.

“Tình trạng thương tích của Đại ca thế nào? Vì sao còn chưa tỉnh lại?”

“Huynh ấy trúng tên, trên mũi tên có độc.”

“Đại ca....” Đây là người thân duy nhất của nàng, vì nàng mà nguyện ý đánh đổi chính sinh mạng của mình. Nghĩ đến Trần Cẩm Phàm cùng đứa nhỏ chưa chào đời, nàng nhìn không được hai mắt lại mờ mịt đầm lệ, “Đại ca, huynh nhất định phải khỏe lại.”

“Linh nhi, nàng đi nghỉ ngơi đi, thương thế của Đại ca cứ giao cho ta. Ta biết có một loại thuốc có thể giải được loại độc này.”

“Thuốc giải ở đâu?” Trong mắt Gia Cát Linh Ẩn hiện lên một tia sáng.

“Trần điện chi bảo của Thánh Điện, linh đan.” Sở Lăng Thiên thở dài. “Ta đã sai Kinh Phong cùng Ngụy Thành đi dò thăm tin tức, đến lúc đó ta sẽ đi lấy.”

“Thánh điện? Diệp Thần? Nơi đó rất nguy hiểm.”

“Yên tâm, ta chắc chắn lấy được.” Sở Lăng Thiên nhéo nhéo tay nàng, “Nghe lời ta, dưỡng thân thể cho tốt, chiến trận rất nhanh sẽ kết thúc.”

“Chàng không được lừa ta.” Gia Cát Linh Ẩn cười khổ, “Trận chiến chân chính còn chưa tới, Diệp Thần sẽ không bỏ qua như vậy, đúng không?”

“Không cần bận tâm, có ta ở đây.”

Gia Cát Linh Ẩn khẽ vuốt bụng, khoảng khắc tĩnh lại kia, nàng hy vọng năm tháng được yên bình, chưa bao giờ khát vọng có một cuộc sống yên bình như thế, cho đứa nhỏ một thế giới bình an.

Sở Lăng Thiên ôm nàng lên trên giường, dựa vào thân thể mềm mại của nàng. Ba ngày không ngủ khiến y giờ phút này bỏ qua hết tất cả hỗn loạn mà ngủ say.

Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tuấn mỹ của y, nhẹ nhàng di chuyển. Đột nhiên y trở mình một cái, tay đặt ở trên bụng của nàng, bày ra tư thế bảo vệ. Trong lòng nàng ấm áp, tiến vào trong ngực y, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên một trận âm thanh ồn ào, nhìn Sở Lăng Thiên thấy y còn đang ngủ say, nàng nhẹ nhàng lấy tay đang đặt trên bụng mình ra, lặng yên không một tiếng động rời giường, rón ra rón rén đi ra ngoài.

Vì để không làm ồn ỉ đến Sở Lăng Thiên, Gia Cát Linh Ẩn đóng cửa lại, gọi một người đang vội vàng chạy ra phía ngoài.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vương phi nương nương, nghe nói Thánh Điện đánh tới đây, Thương Y môn chủ dẫn người của Thanh Ngọc Môn đi nghênh địch. Nhưng mà Thánh Điện quá mức hùng mạnh cho nên chúng thuộc hạ cũng đi nghênh địch.” Người nọ nói xong liền vội vàng chạy đi.

Gia Cát Linh ẩn vừa mới xoay người liền rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Sở Lăng Thiên.... Đại chiến đến rồi.”

“Nàng không cần phải ra ngoài, có ta ở đây!”

Lúc này, một thân ảnh đỏ như lửa từ trên trời bay xuống, Thương Y cả người đầy máu, “Không chỉ có Thánh Điện, Diệp Thần còn cầu kết Thánh Cung của Tây Vực, Thanh Ngọc Môn chống đỡ không nổi. Con mẹ nó Diệp Thần, lại có thể cầu kết với Thánh Cung! Nước Đại Mạc, nước Tinh Long, nước Đông Lan cũng ồ ạt kéo đến, đây là một hồi chiến sinh tử!”

“Ta đi thông báo cho người của Cửu Thiên Cung.” Sở Lăng Thiên trầm giọng nói, xoay người lại ôm nữ tử phía sau, “Chờ ta trở lại.”

Buông nàng ra, sắc mặt Sở Lăng Thiên nháy mắt lạnh xuống, vừa đi vừa hỏi, “Quân của nước Ngạo Nguyệt cùng nước Nam chiếu tới chưa?”

“Tướng quân, tới rồi, nhưng mà chỉ có hai mươi vạn. Quân địch liên quân tám nước, có một trăm năm mươi vạn nhân, hơn nữa Thánh Điện cùng Thánh Cung nữa là hơn hai trăm vạn.”

Sở Lăng Thiên trầm mặc, vội vàng đi ra.

Người của Cửu Thiên Cung đã sớm chờ ở bên ngoài, Sở Lăng Thiên thống lĩnh năm mươi vạn quân của nước Lăng Nguyệt cùng với mười vạn người của Cửu Thiên Cung xuất phát ra chiến trường. Phía trước, Thanh Ngọc Môn vẫn gắt gao chống cự.

“Ồ, là Thất điện hạ, hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Diệp Thần thúc ngựa đi lên phía trước, nhìn thấy Sở Lăng Thiên liền cười âm hiểm, “Thất điện hạ bỏ lại nữ nhân của ngươi để xuất chiến, thật đúng là không biết chăm sóc nữ nhân, bằng không để bản điện chủ thay ngươi chăm sóc, thế nào? Đúng rồi, nàng còn đang mang thai con của ngươi, bản điện chủ sẽ không để ý đâu, sau khi ngươi chết ta sẽ là cha ruột nuôi dưỡng nó.”

“Uy, ngậm cái miệng chó của ngươi lại chút đi!” Thương Y lớn tiếng nói, “Bộ dạng ngươi xấu xí như vậy Linh nhi sẽ không thích ngươi đâu.”

“Hừ!” Diệp Thần cười lạnh, “Nữ nhân kia có chút thú vị mới có thể mê hoặc được cả hai người các ngươi, ngay cả bản điện chủ cũng có hứng thú. Sở Lăng Thiên, không bằng chúng ta làm một giao dịch, ngươi tặng nàng cho ta, ta tạm tha chết cho ngươi.”

“Ha ha, Diệp điện chủ, nữ nhân kia thực sự có lực hấp dẫn đến thế sao, bản cung chủ cũng có hứng thú.” Một nam nhân thấp bé bên cạnh Diệp Thần cười một cách thâm tà, hẳn chính là cung chủ Thánh Cung.

“Sở Lăng Thiên, sao vậy? Điều này còn cần phải suy nghĩ sao?”

“Đương nhiên.” Sở Lăng Thiên nắm chặt kiếm trong tay, “Ta suy nghĩ xem nên để ngươi chết như thế nào!”

“Sở Lăng Thiên, ngươi nói ta khác biệt, cuộc chiến sinh tử khó tránh khỏi, hôm nay xem thử ai có thể sống đến cuối cùng! Bản Điện chủ nhất định sẽ giúp ngươi chăm sóc nữ nhân cùng đứa con!”

Hắn phi thân ra, Sở Lăng Thiên rút kiếm ra khỏi vỏ, ứng chiến.

Bên này, Thương Y cùng cung chủ Thánh cung cũng chiến đấu với nhau.

Trong doanh trường, Gia Cát Linh Ẩn đi tới đi lui, làm thế nào cũng không thể bình tĩnh được. Mật thám càng không ngừng truyền tin tức về từ trận chiến kia.

“Quân địch nhiều lắm, quân ta tạm thời bị rơi vào tình thế bất lợi.”

“Mỗi người của Cửu Thiên Cung võ công cao cường, đánh cho quân địch thành một bãi nước hồn.”

“Thất điện hạ cùng Điện chủ Thánh Điện không phân biệt được cao thấp, hai người đều bị thương!”

“Thương Y môn chủ thì rat ay chém mất cánh tay phải của cung chủ Thánh Cung nhưng mà Thương Y môn chủ cũng bị trúng độc.”

“Phần đông quân địch bị người của Cửu Thiên Cung anh dũng đánh lui, số người chênh lệch rất lớn.”

“Vương phi nương nương, người mau quay về Ngân Đô đi, nơi này không ở lại được.”

Gia Cát Linh Ẩn nắm binh phù trong tay, thứ này nàng tìm được ở dưới gối của Sở Lăng Thiên, binh phù của nước Đông Lan. Có lẽ dựa vào nó có thể tìm lại được người của nước Đông Lan.

Lúc này, Phá Trận cùng Lâm Dạ cùng xuất hiện, đi theo sau bọn họ còn có hai người là Liên Thương Hải và Liên Mộ Dương. Gia Cát Linh Ẩn giao binh phù trong tay mình cho Liên Thương Hải, không thể nghi ngờ là ông có thể truyền lệnh xuống quân đội nước Đông Lan.

Ngay sau đó, nước Đông Lan phản chiến, chiếu mũi nhọn về phía nước Đại Mạc cùng nước Tinh Long.

Gia Cát Linh Ẩn không đích thân tới trận đại chiến này, theo thống kê sau chiến trận này thì số người bỏ mạng phải đến hai trăm vạn người. Là trận chiến có quy mô lớn nhất trong lịch sử cả lục địa đông lăng, số người chết nhiều nhất, trận chiến lần này nhất định sẽ ảnh hưởng rất mạnh đến đời sau.

Đại chiến giằng co đến bảy ngày bảy đêm, máu tươi nhuộm đỏ cả những tảng đá lớn trên đất, tuyết trắng đọng lại bị máu tươi hòa tan, cho nên năm thứ hai xuân về hoa nở, tuyết đọng bị hòa tan toàn bộ, chỉ có thể nhìn thấy màu đỏ tươi trên đất.

Toàn quân nước Đại Mạc, nước Tinh Long bị diệt, toàn bộ người của Thánh Cung đều tử vong, Thánh Điện chỉ còn lại một người là Diệp Thần. Nước Lăng Nguyệt còn lại hai vạn quân, Thanh Ngọc Môn cùng Cửu Thiên Cung đều bảo vệ được một phần mười thực lực.

Sáu nước tại tứ thành ký kết hiệp nghị ngưng chiến, hoàng đế của năm nước khác đều có mặt, Sở Lăng Thiên đại diện cho nước Lăng Nguyệt cùng Gia Cát Linh Ẩn tham gia hội nghị. Nước Đại Mạc, nước Tinh Long phải bồi thường một số tiền lớn cho các nước khác.

“Hoàng Thượng, không tốt!” Một thị vệ vội vàng tiến vào, hoang mang rối loạn nói, “Sở Lăng Hiền.... Sở Lăng Hiền dẫn mười vạn quân đội vây quanh tứ thành, đây là thư hắc đưa cho Hoàng các vị Hoàng Thượng cùng Thất điện hạ.”

Liên Thương Hải mở thư ra, nhìn thấy nội dung sắc mặt liền biến đổi, “Sở Lăng Hiền vậy mà lại muốn....”

“Sao vậy?” Khương Diệp lấy thư qua, nhìn nhìn, sắc mặt cũng trở nên vô cùng khó coi.

Trong thư của Sở Lăng Hiền, hắc ép bọn họ hiao ra ngôi vị Hoàng đế của các nước, nếu không liền công thành. Hắc lại muốn thừa dịp bọn họ ở trong này kí kết hiệp nghị mà đưa bọn họ một lưới bắt hết.

“Hừ, lòng ham muốn của hắc thật là lớn, muốn một ngụm nuốt cả đại lục Đông Lăng, cũng không sợ nghẹn chết!” Hoàng đế nước Đại Mạc, Thẩm Vân Bác thở phào nói.

Khương Diệp trừng mắt liếc ông ta một cái, trận chiến này vai diễn của nước Đại Mạc cũng rất là rục rịch, còn mặt mũi ở trong này nói nữa.

Lúc này, bên ngoài đại điện truyền đến một trần ồn ào, một người mang mặt nạ xông vào. Liên Thương Hải nhìn thấy người vào sắc mặt liền lạnh lùng, quát, “Người tới đây làm gì? Ai dám thả nó ra? Trầm bắt các người lại hỏi!” Liên Mộ Vân thiếu chút nữa làm cho cả nước Đông Lan lâm vào vạn kiếp bất phục. Liên Thương Hải lập tức nhốt nàng lại, còn chưa kịp xử trí.

Liên Mộ Vân bình tĩnh, không ai thấy rõ biểu cảm dưới mặt nạ của nàng, hai mắt liếc nhìn Gia Cát Linh Ẩn một cái, “Phụ hoàng, Sở Lăng Hiên ở ngay bên ngoài, chẳng lẽ mọi người muốn chết ở chỗ này sao? Con có một cách có thể cứu mọi người.”

Không ai tiếp lời của nàng, nàng tự mình tiếp tục nói, “Mọi người đều biết Sở Lăng Hiên thích Thất vương phi, không bằng chúng ta dùng nàng để làm trao đổi với Sở Lăng Hiên? Giao nàng cho Sở Lăng Hiên khiến Sở Lăng Hiên lui binh, như vậy có thể không uổng một người nào. Các vị, thấy cách này của ta thế nào?”

“Cách này được! Trẫm đồng ý!” Thảm Vân Bác lập tức đồng ý, “Vì đại lục Đông Lăng, Thất vương phi, người hy sinh một chút đi.”

Có người đã thấy sắc mặt âm trầm của Sở Lăng Thiên, thức thời một câu cũng không nói.

“Thế nào? Tất cả mọi người không nói lời nào, có phải sẽ cùng ý....”

“Bịch!” Thảm Vân Bác còn chưa nói xong liền bị Sở Lăng Thiên đá một cước bay ra ngoài, thân thể to béo rơi xuống trên mặt đất, rung một cái suýt nữa thì làm cho mặt đất nứt ra một cái khe hở.

“A!” Thảm Vân Bác kêu to một tiếng, đau đến mức gào khóc.

Ngụy Thành đuổi ra theo, đá đá mấy cái vào trên cái mông của ông. Thảm Vân Bác kêu thảm thiết mấy tiếng, sơ với tiếng heo bị chọc tiết còn thảm thiết hơn.

350. Chương 350: Kéo Người Chết Cùng

Trong lúc mọi người đang tập trung chú ý đến Thảm Vân Bác, trong tay Liên Mộ Vân bỗng nhiên lóe lên ánh sáng của con dao găm. Giây tiếp theo, con dao găm liền đặt trên cổ Gia Cát Linh Ẩn.

“Không được qua đây, nếu không ta sẽ giết ả!” Liên Mộ Vân quát lớn.

“Mộ Vân, mau để dao xuống!” Liên Thương Hải nước lên nửa bước, ý định đến gần nàng, “Con không thể lại sai lầm lần nữa! Mau thả Thất vương phi ra!”

Liên Mộ Vân cười lạnh, “Hừ! Ta thả ả ra thì các người sẽ bỏ qua cho ta sao? Dù sao cũng là chết, không bằng để một người chôn cùng vẫn hơn! Gia Cát Linh Ẩn, người có thể chết cùng ta là vinh hạnh của người! Đi!”

Sở Lăng Thiên muốn ra tay lại nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn ra hiệu cho y không cần hành động.

Bước chân Liên Mộ Vân lộn xộn, cưỡng ép Gia Cát Linh Ẩn đi tới trên tường thành. Gia Cát Linh Ẩn có thể cảm giác được lưỡi cạo ở cổ phát ra ánh sáng, chuyện giữa nàng và Liên Mộ Vân sớm hay muộn cũng phải làm rõ ràng. Lúc ở trong tay Liên Mộ Vân nếm qua đau khổ nàng cũng không muốn để yên cho nàng ta như thế. Vốn muốn Liên Thương Hải bảo vệ nàng ta rất cẩn thận, nên cần phải nghĩ cách, hiện giờ thì Liên Mộ Vân lại tự mình tìm tới cửa, nàng đỡ phải tìm cách nữa rồi.

Những người khác đi theo lên trên thành. Dưới chân tường thành đã bị người vây kín như nêm cối. Sở Lăng Hiên mặc áo giáp, có thể nhìn thấy vẻ mặt châm biếm trên mặt hắn.

Thời cơ này, hắn nắm rất chắc chắn. Các nước bận việc thu dọn tàn cuộc sau cuộc chiến sẽ không thể chống lại hắn, còn sót lại hai vạn quân nước Lăng Nguyệt cùng với người của Cửu Thiên Cung, Thanh Ngọc Môn.

Đúng lúc hắn bảo tồn được thực lực, mang mười vạn quân nước Đông Lan không hề xuất hiện ở trên chiến trường, giờ phút này lại làm ngư ông đắc lợi lại đúng là tác phong của hắn.

“Lui ra!” Nhìn những người khác đang từ từ đến gần. Liên Mộ Vân giật giật con dao găm trong tay, “Lui ra phía sau!”

Sau khi mọi người lui ra, Liên Mộ Vân cũng không hề lui lỏng.

“Sở Lăng Hiên, ta mang nữ nhân này cho ngươi, ngươi dẫn ta đi, có được không?” Liên Mộ Vân không còn lòng dạ nào mà quan tâm đến tồn vong của quốc gia, chỉ biết là nếu ở lại thì nhất định sẽ không có kết cục tốt.

“Ngươi xuống dưới đi.” Sở Lăng Hiên nhếch nhếch lông mày, khoe miệng không tự giác được mà nhếch lên một nụ cười, hẳn chờ khoảnh khắc mà cửa thành mở ra.

“Đi thôi.” Liên Mộ Vân đẩy Gia Cát Linh Ẩn, “Nhìn thấy ánh mắt nóng rực của Sở Lăng Hiên không?”

“Ngươi muốn mở cửa thành?” Gia Cát Linh Ẩn dừng lại, ánh mắt lạnh thấu xương, “Ngươi có biết hậu quả nếu cửa thành mở ra không? Một khi Sở Lăng Hiên vào được bên trong thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!”

“Ha! Gia Cát Linh Ẩn, đừng giả nhân giả nghĩa nữa! Ngươi cười cái gì?” Nhìn thấy trên mặt Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên xuất hiện một nụ cười tươi tắn, Liên Mộ Vân tức giận hỏi.

“Ta cười ngươi không biết tự lượng sức mình! Ngươi cho là ngươi đi ra ngoài rồi Sở Lăng Hiên sẽ mang ngươi đi sao? Dựa vào bộ dạng như quỷ hiện giờ của ngươi thì hẳn sẽ coi trọng ngươi sao? Ngươi còn có giá trị có thể lợi dụng sao? Chẳng qua là hắn dụ dỗ ngươi đưa ta ra, ngươi chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi. Bất kể là khi nào, ngươi cũng chỉ là kẻ phối hợp diễn cùng mà thôi. Nếu không phải là vì ta thì ngay cả nói chuyện với ngươi hẳn cũng không mở miệng nói một lời!”

“Gia Cát Linh Ẩn, đừng nghĩ là chọc giận được ta, có tin là ngay bây giờ ta sẽ đẩy ngươi xuống dưới không!”

“Đẩy ta xuống dưới rồi ngươi vĩnh viễn cùng đừng nghĩ đến việc chạy trốn. Ta muốn ngươi cả đời phải ở trong nhà giam tối tăm, đáng tiếc khuôn mặt từng một thời xinh đẹp này.”

“Tiện nhân, ta biến thành như vậy đều là do ngươi.” Liên Mộ Vân đột nhiên kích động, “Ngay bây giờ ta sẽ giết ngươi!”

Nói xong, nàng kéo Gia Cát Linh Ẩn lên mép tường thành, nửa người trên của nàng treo ở phía ngoài.

“Ta dù xấu cũng vẫn sẽ sống, bây giờ thì ngươi hãy chết đi!”

Lúc này, cửa thành ở phía dưới bỗng dưng mở ra, một đội binh lính liền xông ra ngoài. Sở Lăng Hiên không rảnh bận tâm đến hai người ở trên thành, lập tức ứng chiến, hẳn có mười vạn quân đang thủ, đánh thắng trận này là điều không thể nghi ngờ.

Thoáng chốc, người ở nhiều hướng giao chiến một chỗ, tình cảnh cực kỳ hỗn loạn. Một đội binh lính khác xông lên trên thành, bắn tên xuống phía dưới, Gia Cát Linh Ẩn và Liên Mộ Vân liền bị bao vây trong đám người, chạy trốn theo dòng người đang di chuyển.

Ánh mắt Liên Mộ Vân sáng lên, cầm dao khoa tay múa chân trước mặt Gia Cát Linh Ẩn, “Xem ra ta đã không cần phải dựa vào ngươi để thoát thân nữa, ta chỉ cần thừa dịp loạn này mà chạy đi thôi. Gia Cát Linh Ẩn, mạng của ngươi kết thúc hôm nay!”

Nàng đẩy thân thể Gia Cát Linh Ẩn ra phía sau, bỗng nhiên cảm thấy mọi vật trước mắt đều mơ hồ, trên người cũng không có chút sức lực. Nàng tựa vào trên tường thành, dùng sức nhìn lại Gia Cát Linh Ẩn, “Ngươi đã làm gì ta?”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, “Ngươi cảm thấy rằng ta sẽ khinh địch mà rơi vào trong tay của ngươi dễ như vậy sao? Thật là nực cười!”

“Hóa ra là ngươi đã sớm chuẩn bị trước, vậy thì thế nào, ta sẽ không thua ngươi, ta sẽ lôi ngươi chết cùng!” Liên Mộ Vân giãy dụa, nghiêng ngả lão đảo đi về phía Gia Cát Linh Ẩn, lại trúng phải một khoảng không, bóng người trước mắt chông chênh, nàng không biết là người nào thật người nào giả.

Không chỉ không trúng vào quần áo của Gia Cát Linh Ẩn, mà ngược lại khiến mặt nạ rơi xuống, khuôn mặt đáng sợ lộ ra, Gia Cát Linh Ẩn đã từng thấy qua bộ dạng của nàng nhưng lúc này cũng cả kinh. Gương

mặt nhăn nhúm lại, căn bản không nhìn ra là khuôn mặt người. Nhìn cho rõ cả khuôn mặt thì chỉ có tròng mắt là có chút trắng, còn lại những chỗ khác đều là màu đen.

“A! Cái gì thế này?” Ngụy Thành vừa đi lên, thấy một màn như vậy liền sợ tới mức lui về sau vài bước, lại chậm rãi đi tới, “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Gia Cát Linh Ẩn lắc đầu, Ngụy Thành đi qua, bảo vệ nàng ở sau mình.

Liên Mộ Vân sờ soạnh, mang mặt nạ lên mặt một lần nữa, chỉ thấy nàng hung hăng bóp lấy cổ mình, khàn giọng kêu lên, “Gia Cát Linh Ẩn, người chết đi, người chết đi!”

“Nàng ta làm sao vậy?” Gia Cát Linh Ẩn nghi hoặc hỏi. Nhìn bộ dạng Liên Mộ Vân giống như điên rồi.

Ngụy Thành cuoif giáo hoạt, nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, thuốc kia sẽ khiến người ta sinh ra ảo giác, hiện giờ nàng ta đang xem chính mình là người.”

Gia Cát Linh Ẩn đầu đầy hắc tuyến. Thuốc này là nàng lấy từ Ngụy Thành, để phòng ngựa vạn nhất, không ngờ lại có lúc dùng tới, càng không ngờ lại là loại thuốc biến thái như vậy. Bốn người bên cạnh Sở Lăng Thiên đều cực kì biến thái.

Nàng hứng thú nhìn Liên Mộ Vân, vừa rồi cả người nàng ta còn vô lực, giờ phút này lại tràn ngập khí lực, nàng ta chốc lát bóp cổ chính mình, chốc lát lại tự tát vào mặt mình nhìn vào thấy rất khủng khiếp. Bỗng nhiên, nàng giơ con dao găm tổng tay lên, dùng sức đâm vào đùi mình, “Đâm chết người, đâm chết người! Gia Cát Linh Ẩn, người ta hận nhất đời này là người! Người chết thì biểu ca sẽ cưới ta!”

Cả người Liên Mộ Vân là máu, nàng bò lên tường thành, la lớn, “Gia Cát Linh Ẩn, người chết đi!”

Giờ khắc này, Ngụy Thành lấy thuốc giải vứt vào trong miệng nàng, nhưng mà thân thể của nàng đã rơi xuống.

“Kéo nàng ta lại!” Gia Cát Linh Ẩn đột nhiên hô lên.

Ngụy Thành bắn ra một sợi dây tơ, nhanh chóng quấn vào trên người Liên Mộ Vân.

Ngay lúc Liên Mộ Vân sắp rơi xuống đất, thân thể lại bỗng nhiên đứng lại. Nàng dùng sức giãy dụa, muốn tránh khỏi sợi dây đang buộc trên người, lại làm cách nào cũng không động đậy được.

“Tiểu thư, phải kéo ả lên sao?” Ngụy Thành hỏi.

“Không cần, thả nàng ta xuống!”

“A?” Ngụy Thành nghi hoặc, nhưng vẫn thả Liên Mộ Vân xuống. Nếu không phải vừa rồi được hấn kéo lại thì Liên Mộ Vân đã tan xương nát thịt.

Ngay sau đó, hấn liền hiểu được dụng ý của Gia Cát Linh Ẩn. Thân thể Liên Mộ Vân vừa mới chạm đất liền đụng phải móng ngựa. Vô số vó ngựa giẫm lên người nàng.

Liên Mộ Vân không ngừng lăn qua lăn lại trên mặt đất, lại tránh không được. Xuyên qua khe hở, nàng nhìn thấy người mặc quần áo trắng đứng trên tường thành, tóc đen của nữ tử bay lên, đang chăm chú nhìn mình.

Máu tươi tràn ngập trước mắt nàng. Mọi nơi trên cơ thể đều truyền đến sự đau nhức, ánh mắt của nàng gắt gao nhìn lên. Lúc này đây, nàng đã thua triệt để, ngay cả cơ hội để xoay người cũng không có.

Gia Cát Linh Ẩn, người thực độc ác! Nàng tình nguyện ngã chết cũng không nguyện ý bị vó ngựa giày xéo cho đến chết, địa ngục ở trước mắt nàng nhưng nàng lại không nghĩ là vó của một con ngựa lại đưa nàng vào đó. Cái loại cảm giác chết này này khiến cho con người ta tuyệt vọng.

“Gia, Cát, Linh...” Chữ cuối cùng còn chưa nói ra, một con ngựa lớn đã đạp lên bụng nàng, thân thể cứng đờ, ánh mắt dừng lại ở hình ảnh nữ tử áo trắng ở trên tường thành, không còn hơi thở.

Vô số con ngựa dẫm lên trên người Liên Mộ Vân, cuối cùng, đã không còn nhìn ra thi thể nữa, không biết thịt đã dính lên móng chân của con ngựa nào.

Không ai có tinh lực để chú ý đến đoạn nhạc đệm này. Gia Cát Linh Ẩn chấp hai tay ra sau lưng, bỗng nhiên có chút mệt. Nàng thấy mệt mỗi.

Ngụy Thành yên lặng đứng ở bên cạnh, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán. Không thể không thừa nhận, lúc mà tiểu thư nổi lên biến thái thì hắn cũng không bằng... Vào lúc mà nàng bảo hắn giữ Liên Mộ Vân lại, hắn còn tưởng rằng lúc đó lương tâm nàng trời dậy nên muốn kéo Liên Mộ Vân lên, không nghĩ tới lại cho nàng ta một cái chết như thế này, ngay cả một chút mẩu vụn cũng không lưu lại. Trong lòng hắn âm thầm lo sợ cho Sở Lăng Thiên, quay trở về nhất định phải nhắc nhở gia nên cẩn thận với tiểu thư mới được.

“Ngụy Thành, người nói xem trận chiến này ai sẽ thắng? Ngụy Thành, người đang suy nghĩ chuyện gì vậy?”

Ngụy Thành từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, “Tiểu thư, đương nhiên là gia sẽ thắng.”

“Nhưng mà Sở Lăng Thiên có mười vạn quân.”

“Tiểu thư, người quên rồi sao? Cửu điện hạ còn có năm vạn quân chưa lộ diện nữa mà, gia và Cửu điện hạ đã sớm an bài tốt rồi, sẽ chờ Sở Lăng Thiên chui đầu vào lưới. Còn có Thanh Ngọc Môn và Cửu Thiên cung, không có Diệp Thần thì Sở Lăng Thiên căn bản không chịu nổi một kích!” Ngụy Thành quay đầu lại, đánh giá Gia Cát Linh Ẩn, “Tiểu thư, dường như người rất hận Sở Lăng Thiên?” Sở Lăng Thiên cùng gia đối địch, tiểu thư hận hắn là đúng, nhưng mà Ngụy Thành vẫn cảm thấy loại hận thù này của Gia Cát Linh Ẩn rất sâu, như là từ lúc sinh ra đến giờ vậy.

“Đúng, ta nghĩ trên thế giới này không có ai hận hắn hơn ta.”

“Vì sao? Tiểu thư và hắn từng có giao thù?”

“Trong chốc lát thì không thể nói rõ được, có một số oán hận sẽ đi qua mấy cuộc đời.”

Ngụy Thành không hỏi nữa, trong lòng nghĩ, rốt cuộc là hận gì mà từ đời này qua đời khác? Đã không rõ thì nên không suy nghĩ nhiều nữa. Yêu hận gì đó thì chỉ để khảo sát sự thông minh của người khác

Dưới sự hộ tống của Ngụy Thành, Gia Cát Linh Ẩn về thành trì ở biên giới nước Lăng Nguyệt trước chờ tin tức. Mỗi ngày nàng đều ra đứng trên tường thành nhưng vẫn không thân bóng dáng người trở về.

Như Phong còn đang mê man, Gia Cát Linh Ẩn ngồi ở bên giường, hai hàng nước mắt chảy xuống. Y là người thân duy nhất của nàng, vì cứu nàng mà biến thành như vậy. Ông trời, ông cũng biết huynh ấy còn có thể nhi đang chờ huynh ấy trở về, nếu ông có mắt thì hãy làm cho huynh ấy tỉnh lại đi. Ta nguyện ý trả giá gì cũng được, chỉ cần ông làm cho huynh ấy tỉnh lại.

Phía sau có tiếng bước chân nhẹ nhàng, nàng biết là Ngụy Thành.

“Tiểu thư, không nên đau lòng quá, Tướng quân Như Phong nhất định sẽ tỉnh lại.” Ngụy Thành an ủi, nhưng mà chính hắn cũng cảm thấy những lời này không hề có sức thuyết phục.

“Diệp Thần vẫn không chịu nói sao?” Nàng nhớ rõ Sở Lăng Thiên có nói qua Diệp Thần có linh đan có thể cứu được đại ca. Cũng vì nguyên nhân này mà Sở Lăng Thiên để lại mạng của Diệp Thần, nhưng qua nhiều ngày rồi mà cái gì Diệp Thần cũng không nói.

“Đúng vậy, hắn còn nói rằng chúng ta vĩnh viễn cũng không tìm thấy linh đan, trừ khi thả hắn ra.”

“Đưa ta đến chỗ hắn.”

351. Chương 351: Tiểu Thư Vậy Mà Lại...

Diệp Thần bị khóa dưới một căn hầm ẩm ướt, ăn vào độc dược ức chế võ công nên giờ phút này không khác gì phế nhân. Nghe thấy thanh âm mở cửa, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy là Gia Cát Linh Ẩn liền mở miệng ra cười hì hì nói, “Tiểu mỹ nhân, không nghĩ tới người còn lo lắng cho ta, còn biết đến thăm ta?”

“Linh đan ở đâu?” Coi nhẹ nụ cười của hắn, Gia Cát Linh Ẩn hỏi một cách lạnh lùng.

“Người thả ta ra ngoài ta sẽ nói cho người! Ca ca kia của người sắp chết ta cũng phải kéo theo chứ.” Diệp Thần ngồi dựa vào tường, một bộ dáng rất vô lại.

“Diệp Thần, người không có tư cách ra điều kiện với ta.”

“Có.” Vẫn đang cười hì hì, “Ca ca người phải chết, tuy rằng ta không thể dùng võ công nhưng mà cũng không phải chết, mà đại ca người nếu muốn cứu thì chỉ có linh đan, người nói xem ta có tư cách không? Hoặc là, người ở trong này cùng ta một đêm, hầu hạ ta thư thái ta liền giao linh đan cho người.” Diệp Thần đánh giá bụng của Gia Cát Linh Ẩn, “Bản điện chủ còn chưa chơi đùa qua nữ nhân có thai, đặc biệt là nữ nhân mang thai con của Sở Lăng Thiên.”

“Câm miệng!” Ngụy Thành lấy ra một viên đá, ném vào khoe miệng của Diệp Thần, nháy mắt khoe miệng của hắn sưng lên một cục, “Có tin là ông nội sẽ giết người ngay bây giờ không?”

“Linh đan.” Diệp Thần nhắc nhở, đây là bùa hộ mệnh của hắn, tuyệt đối không dễ dàng giao ra, “Không có ta thì các người mơ tưởng tìm được linh đan. Tiểu tử, mạng cậu cả chủ tử nhà người hiện giờ còn nằm trong tay ta, người tốt nhất là khách khí một chút, cứ nóng nảy như vậy ta liền hủy đi linh đan, cùng lắm thì cá chết lưới rách. Dù sao thì Thánh Điện không còn nữa, ta cũng không sao cả!”

Diệp Thần làm ra vẻ mặt như bị thiếu nợ, khiến cho người ta hận đến nghiến răng.

“Rốt cuộc người muốn thế nào?” Gia Cát Linh Ẩn trầm giọng nói. Tình hình của Như Phong càng ngày càng xấu, chờ không nổi nữa. Sáng nay, sau khi đại phu xem qua bệnh trạng liền nói nếu không có thuốc giải thì có thể chống đỡ nhiều nhất nửa tháng mà thôi.

“Ha ha! Không phải ta nói rồi sao? Hai điều kiện, hoặc là thả ta đi, hoặc là người theo ta một đêm. Một đêm đổi một cái mạng thực rất đáng giá.”

Thấy Gia Cát Linh Ẩn trầm mặc Ngụy Thành nóng nảy, “Tiểu thư, người ngàn vạn lần đừng có đồng ý với hắn! Thuộc hạ thấy thì vẫn nên chờ gia trở về rồi nói sau, trận chiến rất nhanh sẽ xong.”

Gia Cát Linh Ẩn nheo mắt lại, trong mắt hiện lên một nụ cười lạnh, “Diệp Thần, đây là do chính người tự tìm lấy!”

Diệp Thần nhắm mắt lại, hắn có thứ để đàm phán, không tin Gia Cát Linh Ẩn sẽ làm gì với hắn.

Gia Cát Linh Ẩn ghé vào bên tai Ngụy Thành nói mấy câu, Ngụy Thành lộ ra vẻ mặt do dự, gật gật đầu sau đó bước nhanh ra ngoài. Nàng ngồi ở trên bàn trà bên ngoài phòng giam, nhàn nhã uống trà.

Diệp Thần thỉnh thoảng nhìn nàng, trong lòng tự dưng cảm thấy không ổn. Nữ nhân này, nàng muốn làm gì? Nghĩ đến linh đan hắn lại bình thường trở lại. Trận này hắn là bên chủ động, lát bắt biến ứng vạn biến.

Nghĩ tới nghĩ lui hắn vẫn nhịn không được gọi với tới chỗ Gia Cát Linh Ẩn, “Uy, nữ nhân, người muốn làm gì ta? Nói cho người biết, người có làm cái gì cũng vô dụng thôi, không có linh đan thì đại ca của người sẽ chết.”

Gia Cát Linh Ẩn hé miệng cười, “Diệp Thần, người sợ?” Diệp Thần mở miệng trước chứng tỏ rằng trong lòng hắn đang không yên.

“Ta sẽ sợ một nữ nhân sao? Không đồng ý điều kiện của ta thì đừng hòng lấy được linh đan!”

“Hy vọng người còn có thể nói được.”

Rất nhanh, Ngụy Thành trở lại, theo sau còn có một tráng hán cao gần hai thước, giống như tháp sắt chiếm cứ mất nửa gian phòng.

“Đừng cho là ta vu oan giá họa.” Ngụy Thành khinh thường nói.

“Yên tâm, hắn sẽ không đánh người, ngược lại sẽ chăm sóc người thật tốt!” Gia Cát Linh Ẩn không nhịn được tươi cười, cười tươi như hoa.

“Tháp sắt” nhìn nhìn Diệp Thần, gật gật đầu, dường như là rất vừa lòng.

“Người làm gì? Tránh ra!”

“Diệp Thần, hẳn thật đúng là thích người nha, người nói như vậy sẽ khiến hẳn thương tâm.” Gia Cát Linh Ân che miệng cười trộm.

“Cái gì mà thích với không thích?”

“Diệp Thần, người vào Nam ra Bắc chẳng lẽ không biết rằng có người long dương rất khỏe? Thoạt nhìn hẳn rất thích người, lát nữa người cứ hưởng thụ cho tốt đi.” Chợt chợt vào cánh tay khỏe mạnh của “Tháp sắt”, “Hầu hạ vị công tử này cho tốt, thể chất của hẳn đặc biệt cho nên yêu cầu khá cao, người cần phải ra sức cho tốt.”

“Tháp sắt” dùng sức gật đầu, “Thất vương phi yên tâm, thảo dân từng ba ngày ba đêm không ngủ. Đến đây đi, bảo bối!”

Lúc này Diệp Thần mới hiểu được ý của Gia Cát Linh Ân, nàng vậy mà lại tìm một người như vậy đến ghê tởm hẳn. Hẳn theo bản năng che miệng lại.”

Tháp sắt vào nhà tù, khẩn cấp kéo Diệp Thần vào trong ngực, thuần thục lột bỏ sạch sẽ quần áo của Diệp Thần, Diệp Thần cả kinh oa oa kêu gào.

“Chúng ta đi thôi.” Gia Cát Linh Ân nói với Ngụy Thành.

“A, a.” Ngụy Thành thu hồi vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm. Tiểu thư vậy mà lại.... Hẳn cứ tưởng là bảo Tháp sắt đánh Diệp Thần, giờ.... Hẳn mới phát hiện ra biến thái thực ra là không có cái tận cùng. Diệp Thần, xem người chồng đỡ được bao lâu.

Hai người vừa mới đóng cửa lại bên trong liền truyền đến một tiếng hét thảm của Diệp Thần, tiếng kêu kia quả thực so với heo bị chọc tiết còn thảm thiết hơn nhiều lần. Thân thể Ngụy Thành run lên, nghĩ đến cảnh tượng bên trong liền cảm thấy lạnh cả người. Sau này ngàn vạn lần không nên đắc tội nữ nhân này.

“Người đang nghĩ cái gì? Nghĩ không nên đắc tội ta?”

Bị đoán trúng tâm tư, Ngụy Thành lắc lắc đầu, “Thuộc hạ nghĩ nam nhân cùng nam nhân thì sẽ có cảm giác gì.”

“Có thể trở về tìm Phá Trận hoặc là Lâm Dạ để thử xem.”

Run run một cái, Ngụy Thành ôm lấy thân thể của chính mình, “Hay là thôi đi.” Nói xong nhanh chóng bước chân rời đi, phía sau, tiếng kêu thảm thiết của Diệp Thần tiếng sau so với tiếng trước càng to hơn.

Qua một canh giờ, Gia Cát Linh Ân lại đến phòng giam. Diệp Thần đã không kêu nổi ra tiếng nữa, miệng hẳn sưng đỏ, ánh mắt trống rỗng vô thần, đau nhức vẫn còn đang truyền đến. Tháp sắt hưng phấn ở phía sau hẳn bận làm việc, hẳn chưa từng gặp qua nam tử nào tuần tú như vậy, cho dù chết ở trên người Diệp Thần hẳn cũng nguyện ý.

“Gia Cát Linh Ân, ta nói cho người biết linh đan ở đâu, người bảo hẳn dừng lại đi!” Giọng Diệp Thần khàn khàn, cổ hết sức nói. Hẳn không chịu nổi, một giây cũng đều không chịu nổi.

“Dừng.” Gia Cát Linh Ân cười cười, “Nói sớm thì làm gì mà ăn phải loại đau khổ này? Thích không?”

Tháp sắt chậm rãi đưa thứ ấy của mình ra khỏi thân thể Diệp Thần, Diệp Thần nhất thời ngã xụi lơ.

“Nói mau!”

Nhìn thấy tháp sắt như hổ rình mồi, Diệp Thần không chút chần chờ, “Bị Sở Lăng Hiên trộm đi rồi! Hẳn biết linh đan có tác dụng quan trọng cho nên lợi dụng lúc ta sơ hở mà trộm đi.”

“Thật?” Gia Cát Linh Ân cũng không tin, Diệp Thần là ai, Sở Lăng Hiên có thể trộm đồ từ trong tay hẳn sao?

“Đã như vậy rồi ta còn lừa ngươi sao?” Diệp Thần bưng mông lại, không dám ngồi cũng không dám đứng, đành phải cố hết sức khom thắt lưng, “Sở Lăng HIên rất giỏi hoạt, ta cũng bị hắn lừa.”

“Được, ta tạm thời tin ngươi, nếu ngươi dám gạt ta...” Chuyển hướng tháp sắt, “Nghe nói ngươi còn một đệ đệ?”

Tháp sắt gật gật đầu, “Hắn còn cường tráng hơn cả thảo dân, hắn có thể kiên trì đến năm ngày năm đêm.”

“Tốt lắm, lần sau gọi đệ đệ ngươi đến.”

Diệp Thần suýt nữa ngất xỉu, ngàn vạn lần không nên đắc tội nữ nhân này. Nữ nhân này là yêu quái sao?

Ngày hôm sau, chiến trận bình ổn, Sở Lăng Thiên dẫn quân trở về, Sở Lăng HIên bại trận bỏ chạy, hắn thừa dịp loạn mà bỏ trốn, không ai biết hắn đi nơi nào.

“Diệp Thần nói linh đan ở trong tay Sở Lăng HIên?” Trong phòng, Sở Lăng Thiên hỏi Gia Cát Linh Ẩn, “Có thể giả hay không?”

“Hắn hẳn là sẽ không gạt ta.”

“Bây giờ ta liền phái người đi tìm, bất kể như thế nào cũng phải tìm được hắn!” Sở Lăng Thiên kêu bốn người Kinh Phong tiến vào, bảo họ đi tìm Sở Lăng HIên.

Y giúp Gia Cát Linh Ẩn ngồi xuống, “Linh nhi, không nên làm nhiều việc vất vả, bây giờ nàng là hai người, chỉ cần tìm được Sở Lăng HIên là chúng ta có thể trở về Ngân Đô. Hiệp nghị ngừng chiến đã ký kết xong rồi, nên có một thời gian để xoa dịu nữa.”

“Đại ca nhất định sẽ không sao, nếu không Cẩm Phàm tỷ tỷ cùng đứa nhỏ trong bụng phải làm sao đây?”

“Yên tâm,” hôn lên mái tóc đen của nàng, “Đại ca nhất định sẽ không có việc gì, năng phải dưỡng thân thể thật tốt, nếu như huynh ấy tỉnh lại thấy nàng gầy gò như vậy thì huynh ấy nhất định sẽ rất khó chịu. Nào, uống chút bát cháo này đi.”

Sở Lăng Thiên múc từng muỗng dứt cho nàng, vẻ mặt dịu dàng tình cảm, còn có nhè nhẹ lo lắng, không biết có thể thuận lợi tìm Sở Lăng HIên hay không, tình hình của Như Phong ngày càng nguy cấp rồi.

Ngày thứ ba, mấy người Kinh Phong lục tục chạy trở về, nhìn thấy bộ dáng ủ rũ của bọn họ thì biết ngay là tìm không được.

“Gia, đã tìm khắp trong phạm vi vài trăm dặm, ngay cả bóng người đều không có, có thể nào hắn đã chết rồi không?”

“Đã chết thì cũng nên thấy thi thể chứ!” Sở Lăng Thiên hạ giọng, không nghĩ tới lại đánh thức Gia Cát Linh Ẩn thật vất vả mới ngủ được, “Khẳng định là đã tìm qua mỗi chỗ rồi chứ?”

“Tìm khắp cả rồi, quả thật không có.”

Sở Lăng Thiên nhíu mày, trong lòng phiền muộn, vậy phải làm sao bây giờ?

“Có thể ta biết hắn trốn ở đâu.” Thanh âm của Gia Cát Linh Ẩn vang lên phía sau khiến bọn họ giật nảy mình.

“Sao tỉnh rồi?” Sở Lăng Thiên giãn mày ra, không muốn làm cho nàng lo lắng, “Hắn ở đâu? Ta đi tìm.”

“Ta đi cùng chàng.”

“Không được! Trời nhiều băng tuyết, rất nguy hiểm.” Y không thể lại để cho nàng bị thương tổn.

“Chỗ kia chỉ có ta tìm được thôi! Không phải có chàng ở bên cạnh rồi sao? Chàng chịu trách nhiệm bảo vệ ta cùng đứa nhỏ.” Lâm Nùng là đòn sát thủ của nữ nhân, Sở Lăng Thiên đành phải đầu hàng.

Sau đó, Gia Cát Linh Ẩn lại bảo Sở Lăng Thiên chế một ít thuốc, chuẩn bị một chút sau đó liền mang theo bốn người Kinh Phong xuất phát.

Bọn họ tiến đến mục tiêu, nơi có độ cao cao nhất so với mặt nước biển trên đại lục Đông Lăng là sơn tuyết. Gia Cát Linh Ẩn biết nơi đó là vì kiếp trước nàng đã cùng Sở Lăng Hiên có lần bị đánh bại, bọn họ cùng nhau trốn ở nơi đó, tránh được sự truy lùng của kẻ khác, sao đó mới trở về nước Lăng Nguyệt.

Nàng có dự cảm Sở Lăng Hiên sẽ tới nơi đó, nếu không thì cũng sẽ không phải tìm khắp nơi cũng không thấy hắn. Tuyết sơn không có đường đi, Sở Lăng Thiên thật cẩn thận điều khiển ngựa, chỉ sợ sơ xuất làm ảnh hưởng đến người ngồi trên.

Giữa đỉnh núi có một cái động, Sở Lăng Hiên ngồi giữa một đồng toàn bình với lộ, nơi này từng có cao nhân ở qua, trong mỗi một bình là một loại thuốc, đều là kịch độc. Hắn để từng loại để trước mặt, lần lượt quan sát, khước miệng gọi lên nụ cười khiến kẻ khác rét run.

“Sở Lăng Thiên, bản vương thiếu chút nữa thì thành công, ngươi vì sao lại phá hư chuyện tốt của ta? Ta sẽ không tha cho ngươi, còn có nữ nhân lòng dạ độc ác kia nữa, bản vương cũng phải giết nàng! Sau đó sẽ giết Sở Kim Triều, nước Lăng Nguyệt vẫn là của ta!” Hắn vuốt vế bình được, “Ngươi đúng là bảo bối, ta còn không biết làm sao để giết bọn họ nữa chứ.”

Hắn đem độc được cất vào, định bụng nghỉ ngơi vài ngày rồi đi xuống núi. Giữa mơ mơ màng màng, hắn nghe được một trận tiếng bước chân, lập tức cảnh giác mở to mắt. Chỉ thấy mấy người Sở Lăng Thiên đã tới trước mặt hắn, hắn cứ nghĩ là mình đang nằm mơ, nhất định là do quá muốn giết bọn họ rồi. Lại dùng sức chà chà mắt một cái mới phát hiện ra mọi thứ đều là thật.

352. Chương 352: Kiếp Trước Kiếp Này- Đại Kết Cục

Sở Lăng Hiên bỗng nhiên đứng lên, liên tục lui về phía sau, “Các người... Sao lại biết ta ở chỗ này?”

“Giao linh đan ra đây!” Gia Cát Linh Ẩn nói.

“Hóa ra là vì linh đan, các người tới thật đúng lúc, không cần ta xuống núi giết các người!” Sở Lăng Thiên cười độc địa, lặng lẽ mở bình thuốc độc ra. Loại thuốc độc này chỉ cần hít vào một chút cũng đủ để lấy mạng. Hắn đã uống qua thuốc giải cho nên không cần lo lắng.

Quả nhiên, sau một lát, tất cả mọi người đều ngã xuống. Sở Lăng Hiên cười ha ha hai tiếng, những người này quả thực là không biết tự lượng sức mình, dựa vào cái gì mà đấu cùng hắn chứ!

Hắn mang theo kiếm, đi đến bên người Sở Lăng Thiên, lẩm bẩm, “Sở Lăng Thiên ơi Sở Lăng Thiên, ngươi vẫn rơi vào tay của ta. Ngươi biết không? Từ nhỏ ta đã muốn giết ngươi, nhưng mà vẫn không có cơ hội, có thể tự tay giết ngươi là chuyện mà cả đời này ta cảm thấy vui vẻ. Ngươi chết rồi, Sở Lăng Hàn không đáng gây trở ngại cho ta, ta sẽ quay về nước Lăng Nguyệt, lấy lại thứ thuộc về ta!”

Nói xong, hắn lại nhìn sang Gia Cát Linh Ẩn, thật lâu không nói gì, rồi lại thật lâu sau mới nói một câu: “Ngươi nữ nhân không có lương tâm này, ta phải giết ngươi thế nào đây? Ngươi dám mang thai đứa con của Sở Lăng Thiên, trước tiên ta sẽ lấy đứa nhỏ trong bụng ngươi ra trước! Trước hết giết ngươi cùng nghiệt chủng, ngươi nói xem lúc Sở Lăng Thiên tỉnh lại thì sẽ cảm thấy như thế nào? Chỉ nghĩ thôi cũng thấy thực là vui vẻ!”

Hắn cảm thanh kiếm lạnh như băng mà khoa tay múa chân trên bụng Gia Cát Linh Ẩn, nghĩ đến nàng lần này đến lần khác cự tuyệt mình, lại ở dưới người Sở Lăng Thiên mà hầu hạ, còn có cả con nữa, ánh mắt hắn liền hằn lên những tia máu đỏ, tức giận sâu đến mức cần nuốt lý trí của hắn. Hắn chậm rãi giờ kiếm lên, trong mắt phát ra tia sáng âm lãnh, “Đi tìm chết đi!”

Sao lại thế này? Cánh tay đột nhiên bị giữ lại, muốn động cũng không động được. Sở Lăng Thiên gắt gao giữ lấy tay hắn, đoạt lấy thanh kiếm của hắn, keng một tiếng ném kiếm sang một bên.

Sau đó, Gia Cát Linh Ẩn, Kinh Phong, Ngụy Thành, Lâm Dạ, Phá Trận cũng tỉnh lại, trào phúng mà nhìn hần.

Ngụy Thành vỗ vỗ bần đất trên người, “Tiểu thư, người thật sự tính toán rất tài tình, biết được hần nhất định sẽ dùng độc. Bội phục, bội phục.”

Gia Cát Linh Ẩn cười cười, nàng làm sao mà tính toán như thần được, chẳng qua là vì kiếp trước đã tới đây, biết ở đây có những thứ đó cho nên mới dùng thuốc giải trước để đề phòng ngộ nhỡ mà thôi, không nghĩ tới là lại dùng tới.

“Lại là người!” Sở Lăng Hiên nhìn chăm chăm Gia Cát Linh Ẩn, hận không thể không lôi nàng ra mà đâm vài nhát. “Nữ nhân đáng chết, bản vương với người có thù hận gì mà người lần này đến lần khách đối nghịch với ta!”

Sở Lăng Thiên đặt kiếm lên trên cổ Sở Lăng Hiên, “Giao linh đan ra đây!”

“Hừ! Đừng mơ! Giao ra rồi để các người giết ta sao? Sở Lăng Thiên, ta sẽ ngu ngốc như vậy sao? Người nằm mơ đi! A, người cho ta ăn cái gì?”

Sở Lăng Hiên cảm giác được có một viên thuốc bị bỏ vào trong miệng mình, sau đó lập tức tan ra, muốn nhổ ra nhưng lại không thể cử động được. Trong nháy mắt, hần cảm thấy trên người đau đớn không thể chịu được, như là bị ngàn vạn con rắn độc cắn xé, cảm giác hít thở không nổi.

“Còn không nói sao?”

“Đừng mơ!” Sở Lăng Hiên kiên trì. “Đưa thuốc giải cho ta!”

Lại một viên nữa bay vào, Sở Lăng Hiên nhất thời cảm thấy ngay cả xương cốt cũng đều đau, cái loại đau này hần chưa từng bị, so với bị nấu chín còn khó chịu hơn. Hần té trên mặt đất, thân thể lui lại, không thể động đậy.

Ngụy Thành đi tới, lấy ra một lọ thuốc màu đỏ trên người hần đưa cho Sở Lăng Thiên. Sở Lăng Thiên nhìn nhìn trên mặt lập tức trở nên vui mừng, “Là linh đan.”

“Thật sự?” Gia Cát Linh Ẩn kích động không thôi. Thật sự tìm được đan dược, đại ca được cứu rồi. Diệp Thần không lừa nàng, thật sự ở trên người Sở Lăng Hiên.

Sở Lăng Thiên gật đầu, “Đúng vậy.”

Lúc này ai cũng không chú ý rằng Sở Lăng Hiên đang chậm rãi đứng dậy, cố hết sức nắm lấy thanh kiếm trong tay. Ánh sáng lóe lên hướng về Sở Lăng Thiên.

“Phụ!” Sở Lăng Hiên nhìn kiếm trên người mình, vẻ mặt kinh ngạc, sao lại thế này? Hần chỉ là lão đạo giả kiếm một cái thể mà nhất kiếm kia lại xuyên qua thân thể hần.

Có máu chảy ra, một giọt, hai giọt, tí tách chảy ra.

“Lục ca!” Sở Lăng Thiên hô lên một tiếng. Cho dù hần hận Sở Lăng Hiên nhưng thấy một màn như vậy cũng không thể dứt lòng.

Sở Lăng Hiên chậm rãi ngồi xuống, thân thể càng không ngừng run rẩy. Gia Cát Linh Ẩn giẫm lên máu hần, đứng ở trước mặt hần. Hóa ra nàng cũng có thể ở vị trí cao như vậy để nhìn xuống nam nhân này. Kiếp trước, chính mình bò dưới đất mà cầu xin hần.

Sở Lăng Hiên mơ hồ nhìn người trước mắt, một màn chưa bao giờ gặp lại hiện lên trước mắt rất rõ ràng.

“Gia Cát Linh Ẩn, tiện nhân ngươi cũng dám bắt kính với ái phi của trẫm! Người đầu, đánh gãy hai chân của tiện nhân này!” Giọng điệu Sở Lăng Hiên âm trầm, vẻ mặt đầy lửa giận.

“Hoàng Thượng, Linh nhi trước sau gì cũng là muội muội của thần thiếp, thần thiếp không đành lòng để muội ấy phải chịu khổ như thế, Hoàng Thượng có thể mang thần thiếp rời khỏi đây hay không?” Gia Cát Hồng Nhan rúc vào trong lồng ngực Sở Lăng Hiên, vẻ mặt hoảng sợ, trong mắt lại ngưng tụ ý cười.

“Ái phi đúng là quá lương thiện, là trăm không tốt, để cho ái phi bị sợ hãi, bây giờ trăm mang ái phi về tẩm cung của trăm, rồi sau đó sẽ an ủi ái phi thật tốt.” Bàn tay to của Sở Lăng Hiên vuốt ve lên bụng Gia Cát Hồng Nhan.

“Hoàng Thượng, người thật là xấu xa.” Gia Cát Hồng Nhan không coi ai ra gì mà hô lên.

“Hồng Nhan nói rất đúng, người trăm yêu chính là nàng. Nhiều năm như vậy, chỉ cần đụng tới thân thể của người trăm đều cảm thấy ghê tởm, nếu không phải vì ngôi vị Hoàng đế thì tiện nhân người đừng mơ trăm sẽ liếc mắt nhìn người một cái.”

“Sở Lăng Hiên, Gia Cát Hồng Nhan, rốt cục ta cũng rõ rồi, nhiều năm như vậy là do ta không có mắt. Ta cầu xin hai người hãy để cho ta được gặp phụ thân một lần cuối cùng.”

Gia Cát Hồng Nhan ngồi xổm xuống trước mặt Gia Cát Linh Ẩn: “Muội muội, hôm này trời rất lạnh, trên đường còn có vô số tên ăn mày, bọn họ rất đáng thương, có thể có rất nhiều người cả đời này cũng chưa nếm thử qua mùi vị của nữ nhân. Tỷ tỷ thấy muội còn trẻ như vậy mà đã làm ma thì cứ nên để muội làm một người phong lưu trước khi làm ma đi, trước khi chết còn được hưởng thụ một hồi.”

Gia Cát Linh Ẩn gắng sức chịu đựng, vô số tên ăn mày ở trên người nàng từ trên xuống dưới. Sở Lăng Hiên dường như nhìn thấy phần hận trong mắt nàng, thaays được sự thể lương trong mắt nàng.

“Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ khiến các người nợ máu phải trả bằng máu!”

“Đời đời kiếp kiếp, chỉ có hận thù sâu sắc là sẽ không biến mất. Kiếp trước tạo nguyên nhân thì kiếp sau sẽ bị quả báo.”

Nguyên nhân tạo ra từ kiếp trước thì kiếp sau sẽ bị quả báo? Là mộng hay sao? Vì sao lại chân thật như vậy? Trong đầu Sở Lăng Hiên nhanh chóng các loại cảnh tượng, có nữ tử gọi hắn là Hiên ca ca, có nữ tử nguyện ý vì hắn thử độc, vì hắn chần tèn, có nữ tử yêu hắn như sinh mệnh, chính hắn phụ bạc nàng, khiến nàng mang theo nỗi hận thù trở lại.

Hóa ra là như vậy? Ngắn ngủi vài khắc nhưng mà đã cho Sở Lăng Hiên thấy được cả đời trước rồi. Cố hết sức mở to mắt ra, nhìn Gia Cát Linh Ẩn, hóa ra là kiếp trước bọn họ còn có một đoạn duyên phận như vậy. Khó trách nàng lại có thể chán ghét hắn như vậy, khó trách nàng mỗi lần nhìn thấy hắn đều hận không thể giết chết hắn. kiếp này, hắn chết dưới chân nàng, nguyên nhân kiếp trước, quả báo kiếp sau. Nàng chính là cái kết cả đời hắn. Mặc kệ là kiếp trước hay là kiếp này, giờ khắc này hắn thừa nhận hắn có yêu nàng. Kiếp trước nàng cũng từng yêu hắn còn hơn cả yêu bản thân mình.

Sở Lăng Hiên tựa đầu, từ từ chuyển sang hướng Sở Lăng Thiên, hàm răng trắng nhuộm máu đỏ. Sở Lăng Thiên, ta thắng bởi vì nàng yêu ta trước mới yêu người. Thân thể của hắn lại ra sức run rẩy hai cái, rốt cục cũng nhắm hai mắt lại.

Gương mặt Sở Lăng Thiên hiện lên vẻ đau lòng, cùng với bốn người Kinh Phong đào một cái hố ở trên núi tuyết, đem thi thể của Sở Lăng Thiên chôn xuống, lại vun thành một nấm mồ.

Gia Cát Linh Ẩn nhẹ nhàng thở dài. Người đã chết, mọi chuyện yêu hận đều tiêu tan. Đường đường là Lục vương gia thế mà lại thi thể lại chôn cất ở một nơi dã ngoại, ngay cả từ đường của Sở gia cũng không thể vào được.

Đứng ở trước mộ một lát mọi người mới xuống núi, phải về trước khi Như Phong bị chất độc phát tác.

Linh đan không hổ là trấn diện chi bảo của Thánh điện, mới ăn vào một lát mà Như Phong đã tỉnh lại, sắc mặt cũng trở lại bình thường.

“Đại ca, huynh không sao rồi, thật tốt quá.” Gia Cát Linh Ẩn vui quá mà khóc, nhịn không được mà nước mắt rơi xuống.

Như Phong ngẩng đầu, vuốt vuốt lên trán của nàng, “Nha đầu ngốc, đại ca còn muốn bảo vệ muội mà, không sao đâu.”

“Khụ khụ!” Nhìn thấy động tác của Như Phong, người nào đó lại ghen tị. Y kéo Gia Cát Linh Ẩn ra, đem tay mình phóng tới đặt trong tay Như Phong, “Đại ca, người tốt cục cũng tỉnh.”

Gia Cát Linh Ẩn nhúm mày, hờn dỗi đi ra khỏi phòng.

Như Phong lại tỉnh dưỡng mười ngày sau đó quay về Ngân Đô.

Sở Kim Triều tổ chức dạ yến long trọng để đón gió tẩy trần cho bọn họ. Nước Lãng Nguyệt có thể lấy được thắng lợi không thể không kể đến công lao của Thất vương gia và Thất vương phi. Tiếng hô của cả triều đình càng ngày càng lớn, vô số quan viên đã sớm viết bài sớ đề xuất Thất vương gia làm Thái tử.

Đêm đó, Sở Kim Triều đều ban thưởng phong hào cho các tướng quân còn sống, trích ngân lượng gửi về cho người nhà các tướng sĩ đã chết. Như Phong nhiều lần lập công, được phong làm Đại tướng quân nắm giữ binh quyền cao nhất nước Lãng Nguyệt.

Tiểu thế tử nằm trong lòng ngực Gia Cát Linh Ẩn không ngừng cựa quậy. Tuy rằng đã lâu không gặp nhưng mà được nhìn thấy Gia Cát Linh Ẩn nó liền không cần những người khác nữa, còn bắt Gia Cát Linh Ẩn phải bồng nó.

Sở Lăng Thiên cau mày, ôm lấy tiểu Thế tử đưa cho Nguyệt Lan. Không thể để tiểu tử thói này làm bị thương đứa nhỏ của y.

“Tam nha đầu, con mấy tháng rồi?” Sở Kim Triều cười ha ha hỏi.

“Năm tháng.”

“Ha ha, tốt lắm! Trăm lại muốn có thêm một tôn tử.”

Sau khi dạ yến tan, Sở Kim Triều gọi Gia Cát Linh Ẩn và Sở Lăng Thiên vào trong ngự thu phòng, sắc mặt có chút trầm trọng.

“Thiên nhi, lão Lục đâu?”

Sở Lăng Thiên nhìn Gia Cát Linh Ẩn, thấy nàng lắc đầu với mình liền tiện nói, “Lục ca bỏ trốn rồi, chẳng biết đi đâu, nhi thần đã phái người đi tìm cũng không có tin tức, không biết đã trốn đi đâu nữa.” Y nhìn thấy đầu mày Hoàng Thượng hơi giãn ra. Có lẽ là nghĩ đến Sở Lăng Thiên còn sống, cho dù sau này không còn được gặp lại nhưng chỉ cần còn sống là được.

“Nghịch tử này! Lại có thể làm ra chuyện không có tính người như vậy, nếu nó dám trở về ta liền đánh gãy chân nó.”

“Phụ hoàng còn có chuyện gì nữa không?”

Sở Kim Triều gật gật đầu, “Mấy huynh đệ các con giờ chỉ còn lại con cùng lão Cửu, tiểu Hoàng tử lại quá nhỏ, trăm cũng đã già rồi, tính tình lão Cửu thì bất ổn, trọng trách này, Thiên nhi, con phải giúp trăm rồi.”

Nghe ra ý của ông, Sở Lăng Thiên không trả lời ngay. Vị trí kia y thật sự không có hứng thú, nhưng mà nó lại liên quan đến vận mệnh nước Lãng Nguyệt.

“Hoàng Thượng, không phải còn có tiểu Thế tử sao?” Gia Cát Linh Ẩn cười nói, “Vả lại, Hoàng Thượng, người vẫn chưa già.”

“Tam nha đầu, Sở gia nắm giữ nước Lãng Nguyệt mấy trăm năm sao có thể là trò đùa của trẻ con được chứ.”

“Phụ hoàng, Linh nhi nói đúng. Thân thể người còn rất khỏe mạnh, bây giờ nói chuyện này còn sớm. Thế tử là con trai của Đại ca, nó kế thừa chính tông nên cũng là danh chính ngôn thuận. Nhi thần cam đoan nhất định sẽ nuôi nấng, dạy dỗ nó thành tài, tương lai sẽ có ngày đảm nhận được trọng trách này. Trước đó, nhi thần sẽ tận lực giúp đỡ nó.”

“A, Thiên nhi, sao con lại có thể chống đối như vậy chứ? Trăm thấy là con muốn mình nhàn hạ thì có!” Sở Kim Triều lắc đầu. Sở Lăng Thiên từ chối là việc ông biết trước, nhưng y lại cự tuyệt một cách quả quyết như vậy khiến trong lòng ông vẫn thấy rất thất vọng.

“Xin phụ hoàng thành toàn.”

“Được rồi, được rồi.” Sở Kim triều phát tay, “Trẫm không ép con nữa, nhưng trẫm hy vọng con suy nghĩ lại.”

“Nhi thần đã quyết định, phụ hoàng vẫn nên suy nghĩ đến phương án mà nhi thần đề xuất đi.”

“Xú tiểu tử nguoi!” Sở Kim Triều trừng mắt, “Tam nha đầu, con quản nó đi!”

Gia Cát Linh Ẩn bật cười, không nghĩ đến Hoàng Thượng sẽ nói ra những lời không biết làm thế nào như vậy. Sở Lăng Thiên đắc ý cười, cùng nàng cáo lui.

Nguyệt Lan và Tiểu Diệp vây quanh người Gia Cát Linh Ẩn, vui vẻ bàn bạc chuyện nên chuẩn bị những gì cho đứa nhỏ còn chưa được sinh ra kia. Sở Lăng Thiên vuốt ve bụng nàng, trong lòng một hồi kích động.

Vừa trở lại phủ đã thấy Sở Lăng Hàn, Mộc Tê, Như Phong, Trần Cẩm Phàm đều ở trong phủ chờ bọn họ. Ba phụ nữ mang thai tụ lại một chỗ, nói không thể nào hết chuyện.

Các nam nhân thì lại ở bên cạnh thưởng trà, nói chuyện trời đất. Tại sao lại không uống rượu? bởi vì nương tử đại nhân có lệnh không cho phép uống rượu.

Tối đêm khuya, khách khứa mới cáo từ đi về.

Sở Lăng Thiên đưa Gia Cát Linh Ẩn trở về phòng ngủ trước, rồi lại vội vàng chạy ra. Một lát sau lại chạy về, đôi tay ở trên người nàng bắt đầu không an phận.

“Sở Lăng Thiên, ta giờ đang mang thai, chàng chịu đựng cho ta!” Gia Cát Linh Ẩn tức giận nói.

“Hắc hắc.” Sở Lăng Thiên không dừng lại, ngược lại càng càn quấy thêm.” Nương tử, ta vừa đến hỏi đại phu, ông ta nói năm tháng là có thể rồi, ta chỉ cần nhẹ một chút là được. Chúng ta đã năm tháng rồi không có...”

“Chàng lại có thể đi hỏi đại phu!” Gia Cát Linh Ẩn ôm mặt, “Ta sao còn mặt mũi mà gặp người khác! Chàng lên trên trường kỷ ngủ cho ta!”

“Nương tử, nàng nhẫn tâm sao?” Nói xong, y liền cúi xuống giữ lấy đôi môi của nàng, người dưới thân trong nháy mắt bị hòa tan, chủ động hôn đáp trả.

Một lúc lâu sau, tuy rằng không được thỏa mãn lắm nhưng mà Sở Lăng Thiên cũng không dám tiếp tục. Thời kì đặc biệt này vẫn nên nhẫn nhịn thì hơn.

Năm năm sau.

Thất vương phủ, một tiểu nha đầu mắt ngọc mày ngài ngồi ở trên bàn đu, Tiểu Diệp ở bên cạnh đẩy bàn đu.

“Tiểu Diệp, ta muốn ngồi cái dây đu hình con hổ kia!” Tiểu nha đầu chỉ vào cái bàn đu bên cạnh nói.

“Được, Quận chúa, nô tỳ ôm người qua đó!” Nhìn thấy một loạt bàn đu trong sân, Tiểu Diệp vừa lắc đầu vừa thở dài, “Thất điện hạ thật đúng là rất yêu thương Quận chúa. Quận chúa nói thích bàn đu hình động vật là người liền sau người làm mỗi bàn đu hình một động vật, vì thế cho nên trong sân toàn là bàn đu.”

Bỗng nhiên, tiểu nha đầu nhìn thấy một bóng người màu đỏ ở ngoài cửa, lập tức nhảy xuống khỏi bàn đu, chạy vội qua, gắt gao ôm lấy chân người nọ, “Thương Y!”

“Gọi thúc thúc!” Thương Y sửa lại.

“Được, Thương Y!”

Thương Y một chưởng chụp vào trên gáy nó, đứa nhỏ này thật đúng là có bản lĩnh khiến người ta tức chết. Cũng không biết là giống mẹ hay là giống cha nó nữa, hoặc là sự kết hợp giữa hai người bọn họ.

Thương Y, ta muốn chơi bàn đu!”

“Để Tiểu Diệp mang người đi chơi đi, ta muốn tìm phụ vương và mẫu phi của người.”

“Không được, bọn họ bận rồi.”

“Bận chuyện gì?”

“Phụ vương nói muốn sinh cho ta một tiểu đệ đệ.”

Thương Y không nói gì, ban ngày ban mặt mà cũng không bớt phóng túng đi một chút, còn dạy hư trẻ con. Y ôm lấy tiểu nha đầu, đặt nó lên trên bàn đũa.

“Người ôm ta!” Tiểu nha đầu ra lệnh, Thương Y đành phải tuân mệnh.

Ghé vào trong lồng ngực Thương Y, tiểu nha đầu bỗng nhiên rưng rưng nước mắt, “Thương Y, phụ vương và mẫu phi không thương ta, người mang ta về cùng người được không? Ta ở đây ăn không đủ no, ngủ cũng không ngon giấc,” Nó nhéo nhéo một vòng quanh bụng mình, “Người xem xem, ta gầy thế này.”

Thương Y thở dài, “Vật nhỏ, thu hồi nước mắt của người lại. Cha người sẽ để người đói sao? Người có muốn ăn thịt hần hần cũng đồng ý.”

“Ô ô ô! Thương Y, người không thương ta!” Nước mắt tiểu nha đầu ồ ạt chảy xuống, “Lớn lên ta muốn gả cho người, người lại đối xử với ta như vậy?”

Thương Y trợn tròn mắt. Ông trời của tôi ơi, cái này là ai dạy nó vậy?

Tiểu nha đầu ngừng khóc, “Ta biết người thích mẫu phi của ta, nhưng mà mẫu phi đã có phụ vương rồi, người cũng nên suy nghĩ đến ta đi?”

“Nhưng mà ta lớn hơn người những hai mươi lăm tuổi.” Vẻ mặt của Thương Y rất nghiêm túc nói.

“Ta sẽ không ruồng bỏ người vì người già...”

“Thương Y, người lại câu dẫn nữ nhi của ta?” Sở Lăng Thiên ở bên cạnh rống lên, đoạt lấy tiểu nha đầu từ trong lồng ngực của Thương Y.

“Trong lòng Thương Y thâm kêu oan, ai câu dẫn ai đây?”

Gia Cát Linh Ẩn đi ra, sau lưng đi theo một tiểu tử khoảng năm, sáu tuổi. Tiểu tử kia trừng mắt liếc Thương Y một cái, “Không cho phép lại đến tìm muội muội của ta. Muội muội, muội là nữ hài tử, phải cẩn thận. Còn có, có thích cũng nên thích những người đồng trang lứa, muội xem hần già như vậy, hai người không thích hợp!”

“Đi đi đi!” Thương Y tức giận nói, “Xú tiểu tử, nhanh đi đọc sách đi, học làm một Hoàng đế như thế nào cho tốt. Thanh Ngọc Môn của ta lại mới sửa sang, mời các người tới xem!”

Lại sửa sang....

Lúc này, mấy người Ngụy Thành, Lâm Dạ, Phá Trận lén lút muốn chuồn ra khỏi cửa, whirl thấy Kinh Phong vội vàng chạy tới, “Tại sao lại không gọi ta!”

Trên mặt mấy người họ lộ vẻ khó xử, chỉ nghe thấy trong sân bên cạnh truyền đến tiếng Nguyệt Lan la lên, “Kinh Phong, chàng trở về cho ta, tã của con còn chưa giặt!”

Mấy người Ngụy Thành cười to, người thành thân, giờ cứ phải hăm mộ chúng ta rồi.

Lời của tác giả:

Aha, các độc giả thân mến, rốt cục cũng hoàn truyện, lần đầu tiên viết văn, lúc đọc lại thấy còn rất nhiều thiếu sót.

Cảm ơn các bạn vẫn luôn ủng hộ, cổ vũ nên mới khiến tôi có dũng khí để kiên trì đi đến hết.

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-cat-linh-an>